ROGER ZELAZNY

Amber

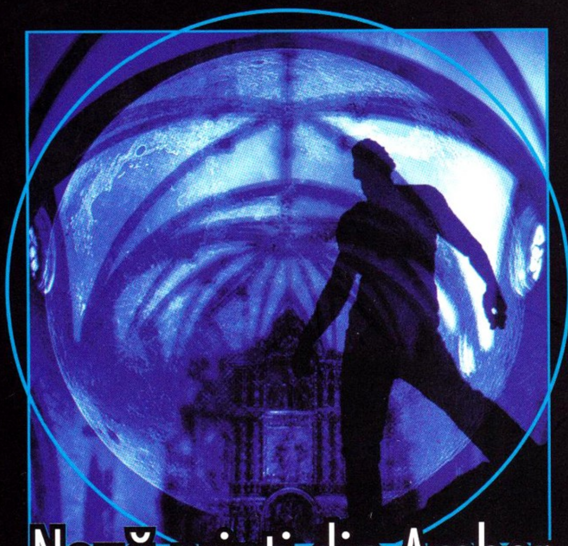
Cuprins

I. Nouă prinţi din Amber..5
II. Armele din Avalon...164
III. Semnul unicornului..337
IV. Mâna lui Oberon...484
V. Curţile Haosului..629
VI. Atuurile morţii...756
VII. Sângele din Amber.......................................912
VIII. Semnul Haosului..1096
IX. Cavalerul Umbrelor.......................................1272
X. Prinţul Haosului...1451

ROGER ZELAZNY

AMBER

Nouă prinți din Amber

ROGER ZELAZNY

Nouă prinți din Amber

A fost un poet, în primul rînd, în ultimul rînd, întotdeauna. Cuvintele lui cîntau. A fost un povestitor neegalat. A creat unele dintre cele mai colorate, exotice şi memorabile lumi întîlnite vreodată în acest gen.

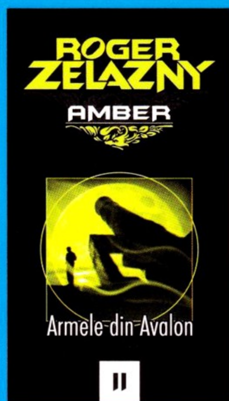
George R. R. Martin

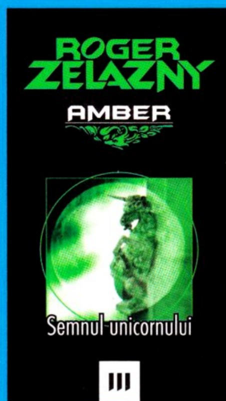
Cred că Roger a fost, probabil, cel mai bun scriitor de fantasy/SF din anii '60 şi '70, atunci cînd era în formă.

Neil Gaiman

Roger Zelazny nu poate fi încadrat într-o categorie anume. Scrie despre ştiinţă ca şi cînd ar fi magie şi despre magie ca şi cînd ar fi ştiinţă.

New York Times Book Review

t...
TRITONIC
fiction.ro

ROGER ZELAZNY

NOUĂ PRINŢI DIN AMBER

Traducere de EUGEN CRISTEA

Roger Zelazny (1937–1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan şi iacobin, fapt reflectat şi în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii ’60, ca fiind unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip Jose Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg şi Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspiraţie foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici şi americani ai sfirşitului de secol XIX şi începutului de secol XX, până la romanele poliţiste din anii ’40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori graniţa dintre fantasy şi science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 şi 1991.

Romanele şi nuvelele sale i-au adus, printre altele, şase premii Hugo, trei premii Nebula şi două premii Locus.

AMBER era lumea perfectă – lumea reală şi unică. Existau multe planuri-umbră, ciudate imitaţii ale Amber-ului. Arden era una, Pământul alta, dar singura lume care are importanţă e Amberul...

Fiii bătrânului Rege luptă între ei pentru tron, cu toată viclenia şi iscusinţa machiavelică a superoamenilor – pentru că superoameni şi sunt. Dar Corwin – a cărui poveste o veţi citi – ştie că pretenţia sa la tron e îndreptăţită... şi e pregătit să-şi apere acest drept cu propria-i viaţă, şi chiar cu viaţa celorlalţi...

PROLOG

S-a trezit într-un spital – îşi amintea foarte puţine lucruri – fusese victima unui accident care n-a fost de fapt accident. A descoperit că-l cheamă Corwin şi că e mai puternic decât oricare fiinţă umană…

Mai târziu, într-o călătorie care a început la New York şi s-a terminat într-o lume cu păduri şi munţi, monştri şi iluzii, a descoperit cine e de fapt – Corwin, prinţ de Amber… Corwin, ale cărui culori erau negru şi argintiu – care fusese exilat în lumea-umbră a Pământului şi care acum s-a întors să-şi revendice tronul…

1

După ce mi se păruse că va dura o veşnicie, încet totul se sfârşea.

Am încercat să-mi mişc degetele de la picioare, am reuşit. Eram tolănit pe un pat de spital şi cu picioarele în ghips, dar erau încă ale mele.

Am închis strâns ochii, apoi i-am deschis, de trei ori la rând.

Încăperea nu se clintea din loc.

Unde dracu' mă aflam?

Apoi pâcla se risipi treptat şi îmi recăpătai ceea ce se cheamă memorie. Mi-am reamintit nopţi, şi infirmiere, şi injecţii. De fiecare dată când lucrurile începeau să se limpezească puţin, cineva intra şi-mi făcea o injecţie cu nu ştiu ce. Aşa s-a întâmplat. Da. Totuşi, acum mă simţeam pe jumătate normal. Trebuiau odată şi odată să se oprească.

N-am dreptate?

Un gând mă atacă violent: „Poate că nu."

Mă năpădi o neîncredere firească, aşa cum sunt toate motivaţiile umane. Fusesem supranarcotizat, mi-am dat seama brusc. Fără nicio explicaţie reală – din punctul meu de vedere –, şi fără niciun motiv pentru ei să se oprească acum, mai ales dacă erau plătiţi pentru asta. Aşa că ia-o încet şi fă pe prostul, spuse o voce înţeleaptă care părea să fie a mea.

Şi i-am dat ascultare.

Vreo zece minute mai târziu, o infirmieră îşi iţi capul pe uşă, iar eu, fireşte, am făcut pe mortu-n păpuşoi. Infirmiera plecă.

După care am început să reconstitui câte ceva din cele întâmplate.

Avusesem un fel de accident, mi-am amintit vag. Ce a urmat era încă nedefinit; cât priveşte ce se petrecuse înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Dar fusesem mai întâi într-un spital şi apoi am fost adus în locul ăsta, mi-am reamintit. De ce? Habar n-aveam.

Totuşi, picioarele erau într-o stare destul de bună. Destul cât să mă ţină, deşi nu ştiam cât timp trecuse de la fractură – căci ştiam că fuseseră fracturate.

Aşa încât m-am înălţat în capul oaselor. Mi-a trebuit un efort mare, muşchii fiind anchilozaţi. Afară era întuneric şi un pumn de

stele strălucea pe fereastră. Le-am făcut cu ochiul şi mi-am trecut picioarele peste marginea patului.

Eram ameţit, dar după un timp mi-am revenit şi m-am ridicat, agăţându-mă de bara de la capătul patului, după care am făcut primul pas.

În regulă. Picioarele mă ţineau.

Deci, teoretic, eram în stare s-o iau din loc.

M-am întors la pat, m-am tolănit şi am început să reflectez. Transpiram şi tremuram. Viziuni cu bomboane şi altele d-astea.[1]

E ceva putred în Danemarca…

Brusc îmi amintii. Era vorba de un accident de maşină. Un afurisit de accident…

Apoi uşa se deschise, lăsând lumina să pătrundă, şi printre gene am văzut o infirmieră cu o seringă hipodermică în mână.

Se apropie de pat, o tipă planturoasă, cu păr negru şi braţe mari.

Când ajunse lângă mine, m-am ridicat.

– Bună seara.

– Ia te uită – bună seara, răspunse.

– Când o iau din loc?

– Va trebui să-l întreb pe doctor.

– Fă-o!

– Vă rog, ridicaţi-vă mâneca!

– Nu, mulţumesc!

– Trebuie să vă fac o injecţie.

– Nu, nu trebuie. N-am nevoie.

– Mă tem că asta n-o poate decide decât doctorul.

– Atunci, trimite-l aici, să-mi spună chiar el. Dar, până atunci, nu accept.

– Regret, dar am ordine precise.

– Aşa avea şi Eichmann[2] şi uite ce-a păţit, am clătinat uşor din cap.

– Prea bine, spuse, va trebui să raportez asta…

– Chiar te rog şi, când o faci, zi-i că am hotărât s-o iau din loc mâine dimineaţă!

---

[1] Vers din poezia „The Night Before Christmas”, de Clement Clarke Moore. (n. red.)

[2] Adolf Eichmann (1906–1962), nazist, locotenent-colonel în SS, însărcinat cu organizarea operaţiunilor de logistică pentru deportările în masă spre lagărele de concentrare. A fost capturat de Mossad în Argentina şi executat prin spânzurare. (n. red.)

– Imposibil. Nici măcar nu puteţi umbla – şi aţi avut şi câteva leziuni interne…

– Mai vedem noi. Noapte bună!

Ieşi din cameră fără să răspundă.

Rămas singur, am căzut pe gânduri. Se părea că eram într-un gen de clinică particulară – deci cineva plătea pentru asta. Cineva cunoscut? Nicio rudă nu-mi venea în minte. Prieteni, nici atât. Cine mai rămâneau? Duşmanii?

M-am gândit un timp.

Nimic.

Nimeni care să-mi facă o astfel de binefacere.

Deodată îmi apăru imaginea: eu sărind cu maşina peste o râpă drept într-un lac. Altceva nu-mi aminteam.

Eram…

M-am încordat şi am început să transpir din nou.

Nu ştiam cine sunt.

Pentru a nu sta degeaba, m-am ridicat şi mi-am scos bandajele. Totul părea în ordine sub ele; acum ştiam ce am de făcut. Am spart ghipsul de pe piciorul drept cu o bară de metal scoasă de la capătul patului. Mă cuprinse brusc senzaţia, că trebuia să plec cât mai repede, că trebuia să fac asta neapărat.

Mi-am cercetat piciorul drept. În regulă.

Am zdrobit ghipsul şi de pe stângul, m-am ridicat, am mers la dulap.

Nicio haină.

Atunci am auzit paşii. M-am întors în pat şi am acoperit ghipsul şi bandajele vechi.

Uşa se deschise iarăşi.

Apoi lumina se aprinse în jurul meu şi am văzut un tip vânjos, într-o bluză albă, c-o mână pe întrerupătorul din perete.

– Ce-am auzit, că te-ai purtat urât cu infirmiera?

Nu mai ţinea s-o fac pe bolnavul adormit.

– Nu înţeleg. Despre ce e vorba?

Asta îl derută o clipă sau două, înţelesei eu după cum se încruntase.

– E ora injecţiei! zise.

– Sunteţi medic?

– Nu, dar am sarcina să-ţi fac injecţia.

– Iar eu refuz, conform dreptului meu legal. Ce zici de asta?

– O să-ţi fac injecţia, spuse şi se îndreptă spre partea stângă a patului. În mână avea o seringă hipodermică, pe care n-o

zărisem până atunci.

Urmă o lovitură urâtă, cam patru degete sub centură, am socotit eu, care-l făcu să cadă în genunchi.

După câteva secunde scoase un icnet stins.

– Mai apropie-te tu, am zis, şi-o să vezi ce se-ntâmplă.

– Avem metode să tratăm pacienţi ca tine, gâfâi el.

Am ştiut că a venit clipa să acţionez.

– Unde-mi sunt hainele? am întrebat repetând lovitura.

El icni din nou.

– Atunci cred că va trebui să le iau pe ale tale. Dă-mi-le!

Devenise plictisitor să-l lovesc şi a treia oară, aşa că i-am aruncat cearşafurile în cap şi l-am zvântat în bătaie cu bara metalică.

În mai puţin de două minute, aş zice, eram înţolit în alb, culoarea lui Moby Dick şi a îngheţatei de vanilie. Dezgustător!

Pe individ l-am înghesuit în dulap, apoi am privit prin fereastra zăbrelită. Am văzut Luna Veche în braţe cu Luna Nouă, plutind deasupra unui şir de plopi. Iarba era argintie şi strălucitoare. Noaptea se lupta cu soarele. Niciun indiciu care să-mi arate unde era plasat locul ăsta. După toate aparenţele eram la etajul al treilea al clădirii, undeva în stânga, jos, se zărea o formă pătrată de lumină, probabil o fereastră de la primul etaj, cu cineva treaz în dosul ei.

Am ieşit din încăpere şi am examinat coridorul. În stânga în capăt era un zid cu o fereastră zăbrelită şi patru uşi, câte două pe fiecare parte. Probabil dădeau spre alte încăperi ca a mea. M-am dus şi am privit pe fereastră, şi am văzut şi alte etaje, alţi copaci, noapte, nimic nou. M-am întors şi m-am îndreptat în cealaltă direcţie.

Uşi şi iarăşi uşi, nicio lumină care să vină de sub ele, şi numai zgomotul paşilor mei în pantofii „de împrumut” prea mari.

Ceasul indica ora cinci patruzeci şi patru. Bara metalică era la brâu, dedesubtul vestei imaculate, frecându-mi-se de şold în mers. La fiecare douăzeci de picioare era câte un neon fixat în tavan, care dădea o lumină chioară de vreo patruzeci de waţi.

Am ajuns la o scară în dreapta, care ducea în jos. Am luat-o pe acolo. Paşii mi se pierdeau în covorul care-o acoperea.

Al doilea etaj arăta ca şi cel de deasupra, şiruri de uşi, aşa încât am coborât mai departe.

Când am ajuns la primul etaj, am luat-o la dreapta, căutând uşa ce dădea spre încăperea cu lumină.

Am găsit-o, chiar aproape de capătul coridorului, şi nu m-am mai ostenit să bat.

Tipul îmbrăcat cu un halat de baie de culoare ţipătoare, aşezat în spatele unui birou mare lăcuit, tocmai avea de gând să se uite într-un fel de registru. Nu era camera paznicului. Mă privi cu ochii larg deschişi, încercă să scoată un strigăt, dar nu izbuti, poate din cauza expresiei mele hotărâte. Se ridică brusc.

Am închis uşa în spatele meu şi i-am spus:

– Salutare! Ai încurcat-o…

Se pare că oamenii devin întotdeauna curioşi când le spui chestia asta, pentru că, după cele trei secunde cât mi-a luat să traversez camera, mă întrebă:

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun – că o să fii dat în judecată pentru sechestrare de persoană, pentru tratament incorect, pentru folosirea aiurea a narcoticelor. Am deja sindromul izolării şi s-ar putea să devin violent…

– Cară-te de-aici! spuse.

Am văzut un pachet de ţigări pe biroul lui. M-am servi singur şi i-am spus:

– Stai jos şi tacă-ţi gura. Avem multe lucruri de vorbit.

Se aşeză, dar de tăcut, nu tăcu:

– Încalci mai multe ordine.

– Tribunalul va hotărî cine e răspunzător, i-am replicat. Vreau hainele şi obiectele mele personale. Vreau s-o iau din loc.

– Dar nu eşti în stare să…

– Nu te-a-ntrebat nimeni. Dă-mi-le chiar acum sau o să răspunzi în faţa legii.

Se întinse către un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mână.

– Acum! am repetat. Ar fi trebuit să-l apeşi când am intrat. Te-ai trezit prea târziu.

– Domnule Corey, vă agravaţi situaţia…

– Corey?! N-am venit de capul meu aici, i-am zis, dar să fiu al dracu' dacă n-am dreptul să mă car. Şi-acum e momentul. Aşa că hai s-o terminăm.

– Evident, nu eşti în stare să părăseşti această instituţie, se împotrivi el. Nu pot permite asta. O să chem pe cineva care sa te ducă înapoi în cameră şi să te pună în pat.

– Nu te sfătuiesc să-ncerci, altfel o să afli în ce stare sunt. Deocamdată am de pus mai multe întrebări. Prima: cine m-a

adus aici şi cine-mi plăteşte cheltuielile?

– Foarte bine, oftă el şi mustaţa subţire, roşiatică, i se pleoşti.

Deschise un sertar, băgă mâna înăuntru, dar eram foarte atent.

L-am lovit înainte de a apuca să tragă piedica: un Colt 32, automatic, foarte aspectuos. Am tras eu piedica, atunci când i-am smuls pistolul; l-am îndreptat spre el.

– O să-mi răspunzi la întrebări. Evident, mă crezi un tip periculos. S-ar putea să ai dreptate!

Zâmbi slab şi îşi aprinse o ţigară, ceea ce era o greşeală dacă intenţiona s-o facă pe durul. Mâinile îi tremurau.

– E-n regulă, Corey – dacă asta o să te facă fericit. Soră-ta te-a adus aici.

„Hopa!”, îmi zisei.

– Care soră?

– Evelyn, spuse.

Niciun bec aprins. Deci:

– E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani de zile. Nici măcar nu ştia că sunt prin partea asta a ţării.

Ridică din umeri.

– Cu toate astea…

– Unde locuieşte acum? Vreau să-i telefonez.

– N-am adresa ei la-ndemână.

– Ia-o de unde ştii!

Se ridică, traversă încăperea către un fişier, îl deschise, cotrobăi şi extrase o fişă.

Am cercetat-o cu atenţie. „D-na Evelyn Flaumel”… Nici adresa din New York nu-mi părea familiară, dar am reţinut-o. După cum scria acolo, prenumele meu era Cari. Bun. Încă o informaţie.

Mi-am pus arma la brâu, lângă bara metalică, fireşte după ce am tras la loc piedica.

– O.K. Unde-mi sunt hainele şi cât ai de gând să-mi plăteşti?

– Hainele au fost distruse în accident, spuse, şi trebuie să ştii că picioarele chiar au fost fracturate – stângul în două locuri. Cinstit vorbind, nu-mi dau seama cum reuşeşti să te ţii pe picioare. N-au trecut decât două săptămâni…

– Totdeauna mă vindec repede. Acum, despre bani…

– Ce bani?

– Banii ca să nu-ţi aduc plângere împotriva tratamentului incorect, şi toate celelalte.

– Nu fii caraghios!

– Cine e caraghios? O mie de dolari, bani gheaţă, imediat!
– Nici nu discut despre aşa ceva.
– Uite ce e, mai bine ascultă la ce-ţi spun: orice-ar fi, gândeşte-te la renumele pe care-l va căpăta locul ăsta dacă m-apuc să fac publicitate înainte de proces. În mod sigur o să iau legătura cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii, cu ziarele, cu…
– Şantaj şi nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.
– Plăteşti acum sau mai târziu, după hotărârea tribunalului. Nu, mi-e indiferent. Numai că acum te costă mai ieftin.
Dacă punea banul jos, însemna că bănuielile mele se confirmau şi că era ceva necurat la mijloc.
Se holbă la mine multă vreme.
Într-un târziu spuse:
– N-am nicio mie aici.
– Propune tu un compromis.
După altă pauză:
– Ăsta-i furt!
– Nu şi dacă achiţi şi plec, puiule. Deci, zi!
– S-ar putea să am cinci sute în seif.
– Adu-i!
După ce examină conţinutul unui mic seif din perete, îmi spuse că erau doar patru sute treizeci; nu aveam chef să las amprente pe seif, numai ca să-l verific. Aşa că, am acceptat şi am îndesat bancnotele în buzunarul lateral.
– Acum, care e cea mai apropiată staţie de taxiuri care deserveşte locul ăsta?
Îmi spuse, iar eu am verificat în cartea de telefon, aflând astfel că eram undeva în provincie.
L-am pus să dea telefon şi să-mi cheme un taxi, pentru că eu nu ştiam numele locului şi nu vroiam să-şi dea seama de starea memoriei mele. Unul dintre bandajele pe care le scosesem fusese în jurul capului.
În timp ce vorbea, l-am auzit spunând numele locului: Clinică Particulară, Greenwood.
Am aruncat ţigara, am luat alta şi am urnit cele aproape o sută de kilograme din picioarele mele, aşezându-mă pe un scaun de piele mare aflat lângă bibliotecă.
– Aşteptăm aici şi dup-aia mă conduci la uşă – i-am zis.
N-a mai scos niciun cuvânt.

2

Era aproape opt când taxiul mă lăsă aiurea, la un colţ al celui mai apropiat oraş. Am plătit şoferului şi m-am învârtit în jur vreo douăzeci de minute. Apoi m-am oprit într-un mic local, am găsit un loc liber şi am comandat suc, două ouă, pâine prăjită, şuncă şi trei ceşti cu cafea. Şunca era prea grasă.

La o oră după micul dejun, am pornit-o iar la drum, am găsit un magazin de îmbrăcăminte şi am aşteptat până la nouă jumătate să se deschidă.

Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni largi, trei cămăşi sport, o centură, lenjerie de corp şi o pereche de pantofi numărul meu. Am mai cumpărat, o batistă, un portofel şi un pieptene de buzunar.

Apoi am găsit staţia de autobuze Greyhound şi m-am îmbarcat pentru New York. Nimeni nu încercă să mă oprească. Nimeni nu părea să mă caute.

Şezând pe locul meu şi privind peisajul în culorile toamnei, mângâiat de vântul vioi sub cerul luminos, rece, am trecut în revistă tot ce ştiam despre mine şi despre situaţia mea materială.

Fusesem înregistrat la Greenwood drept Carl Corey, de către sora mea Evelyn Flaumel. Asta, ca o consecinţă a unui accident de maşină petrecut în urmă cu cincisprezece zile sau cam aşa ceva, de pe urma căruia mă alesesem cu câteva oase zdrobite, care acum nu mă mai supărau. Nu-mi aminteam de sora mea Evelyn.

Cei de la Greenwood fuseseră instruiţi să mă ţină pasiv, şi nu mi-a fost greu să pricep că se temeau de lege după felul în care a reacţionat tipul atunci când mi-am pierdut cumpătul şi i-am ameninţat cu tribunalul. Bun. Cineva se temea de mine, dintr-un anumit motiv. Cred că valoram mult.

Mi-am căznit memoria, încercând să o întorc înapoi la accident, şi atât m-am forţat, până a început să mă doară capul. Nu fusese niciun accident. Asta fusese impresia mea, deşi nu ştiam de ce. O să aflu eu şi cineva o să plătească pentru asta. O să plătească din greu. O furie teribilă răbufni de undeva din trup. Oricine a încercat să-mi facă vreun rău, să se folosească de mine, a făcut-o pe riscul lui şi de-acum îşi va primi răsplata, oricine ar fi acela. Simţeam o dorinţă puternică de a ucide, de a-l distruge pe cel care era vinovat, şi ştiam că nu era prima dată în viaţă când

simţeam asta şi mai ştiam că făcusem aşa ceva şi în trecut. Şi nu numai o dată. Am privit pe geam, uitându-mă cum cad frunzele moarte.

Când am ajuns în Marele Oraş, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă bărbieresc şi să mă tund la cea mai apropiată frizerie, iar al doilea să-mi schimb cămaşa şi maioul într-un closet public, asta pentru că nu suport să-mi rămână păr pe ceafă. Automatul „32”, care aparţinea necunoscutului din Greenwood, era în buzunarul din dreapta al vestei. Îmi ziceam că dacă Greenwood sau soră-mea ar fi dorit să mă salte rapid, o violare a legii Sullivan[1] ar fi picat la ţanc. Dar am hotărât să-l păstrez. Mai întâi trebuiau să mă găsească, dar voiam să înţeleg motivul. Am mâncat ceva la repezeală, m-am fâţâit cu metrourile şi autobuzele vreo oră, apoi am luat un taxi să mă ducă la adresa din Westchester a lui Evelyn, presupusa mea soră, cea în care-mi puneam speranţa că-mi va reîmprospăta memoria.

M-am hotărât ce tactică să folosesc, încă înainte de a ajunge.

Astfel că, atunci când după o aşteptare de vreo treizeci de secunde poarta clădirii vechi şi imense se deschise, ca răspuns la bătaia mea, ştiam ce să spun. Mă gândisem la asta mergând pe aleea lungă, şerpuitoare, cu prundiş alb, printre stejarii întunecaţi şi arţarii luminoşi, cu frunzele foşnitoare sub picioare şi vântul rece pe gâtul proaspăt ras, sub gulerul ridicat al vestei. Mirosul loţiunii de păr se contopea cu izul de mucegai răspândit de vrejurile de iederă care se întindeau pretutindeni pe zidurile de cărămidă ale vechii clădiri. Nimic nu-mi părea familiar. Probabil că nu mai fusesem niciodată aici.

Am bătut la uşă şi mi-a răspuns ecoul.

Apoi mi-am înfundat mâinile în buzunare şi am aşteptat.

Uşa s-a deschis şi eu am zâmbit şi am înclinat capul către servitoarea pistruiată, cu tenul oacheş.

– Da? făcu întrebătoare, cu uşor accent portorican.

– Aş dori s-o văd pe d-na Evelyn Flaumel, dacă eşti amabilă.

– Cine să-i spun c-o caută?

– Fratele ei, Cari.

– Oh, poftiţi înăuntru, vă rog! spuse.

Am intrat într-un hol cu pardoseala dintr-un mozaic de bucăţi fine, roz-portocalii şi turcoaz, pereţii de mahon şi o grămadă de

[1] În statul New York, lege care interzice deţinerea sau purtarea, fără permis, a armelor considerate destul de mici încât să poată fi ascunse (n. red.)

chestii cu frunze mari, verzi, care serveau drept perete despărţitor al salonului. Deasupra, un cub de sticlă şi email răspândea o lumină galbenă.

Fata se retrase, iar eu am privit de jur-împrejur, sperând să găsesc ceva familiar.

Nimic.

Aşa că am aşteptat.

Fata reveni iute, zâmbi, dădu din cap şi spuse:

– Vă rog să mă urmaţi. Doamna vă aşteaptă în bibliotecă.

Am urmat-o, urcând trei trepte deodată, apoi de-a lungul unui coridor, pe lângă două uşi închise. A treia din stânga era deschisă şi fata îmi făcu semn să intru. Aşa am făcut, dar imediat m-am oprit în prag.

Ca toate bibliotecile, încăperea era plină de cărţi. Mai erau trei tablouri, două înfăţişând peisaje liniştite, iar unul, un peisaj marin şi acesta calm. Podeaua era acoperită cu un covor gros de culoare verde. Lângă biroul mare se afla un glob enorm, întors cu Africa spre mine, şi în spate, un perete-fereastră, opt taburete din sticlă, Dar nu din cauza asta m-am oprit.

Femeia din spatele biroului purta o rochie albastru-verzuie, cu guler larg şi decolteu în „V”, avea părul lung, cu breton, ceva între norii asfinţitului şi lumina unei lumânări într-o odaie întunecată, şi, fireşte, ştiam cumva, că ochii ei, în spatele unor ochelari de care cred că n-avea nevoie, erau la fel de albaştri ca Lacul Brie la ora trei într-o după-amiază de vară, fără pic de nor; iar nuanţa zâmbetului ei reţinut se potrivea cu părul. Dar nu din cauza asta m-am oprit în prag.

O ştiam pe femeia aceasta de undeva, deşi nu puteam spune de unde.

Am înaintat zâmbind.

– Bună.

– Stai jos, te rog, zise şi îmi arătă un fotoliu portocaliu cu spătar înalt şi braţe mari, exact genul în care-mi doream să mă afund.

Asta am şi făcut, iar ea mă studie.

– Mă bucur că eşti iar bine!

– Şi eu. Cum îţi mai e?

– Bine, mulţumesc. Trebuie să recunosc că nu m-aşteptam să te văd aici.

– Ştiu, am minţit eu, dar uite, am venit ca să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea şi grija ta de soră.

Am pus o uşoară nuanţă de ironie în frază, ca să-i observ reacţia.

În clipa aceea, un câine enorm intră în cameră – un lup de vânătoare irlandez – şi se ghemui în faţa biroului. Mai apăru unul, care se roti în jurul globului de două ori înainte de a se tolăni pe podea.

– Ei bine, spuse ea, întorcându-mi ironia, mai mult n-am putut face pentru tine. Trebuia să fi condus mai atent.

– Pe viitor voi fi mai grijuliu, promit solemn!

Habar n-aveam de jocul în care intrasem, dar din moment ce ea nu ştia că nu ştiu, hotărâsem să scot de la ea toate informaţiile pe care le puteam scoate aşa că am continuat:

– Mi-am închipuit că eşti dornică să vezi în ce formă sunt, şi iată-mă am venit să-ţi arăt!

– Chiar eram dornică, răspunse ea. Ai mâncat?

– Un dejun frugal, acum vreo câteva ceasuri.

Sună după servitoare şi comandă ceva de mâncare.

– Ştiam că o să hotărăşti singur când să părăseşti Greenwood-ul, atunci când te vei simţi în stare. Totuşi nu credeam că o să fie atât de curând şi nu credeam c-o să vii aici.

– Ştiu, de-asta am şi făcut-o!

Îmi oferi o ţigară, am luat-o, am aprins-o pe a ei şi apoi pe-a mea.

– Totdeauna ai fost imprevizibil, spuse într-un târziu. Dacă asta te-a ajutat adesea înainte, acum n-aş mai conta pe-aşa ceva.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o.

– Riscurile sunt mult prea mari pentru un bluf şi cred că asta ai încercat, venind până aici. Ţi-am admirat întotdeauna curajul, Corwin, dar nu face pe nebunul. Ştii care-i miza.

„Corwin?” Trece-l la dosar „Corey”.

– Poate că nu, am cam dormit ceva, ţi-aminteşti?

– Vrei să spui că nu eşti la curent?

– Absolut cu nimic de când m-am trezit.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi îngustă minunaţii ei ochi.

– Ciudat, zise, dar posibil. Destul de posibil. S-ar putea să fie adevărat. S-ar putea. Deocamdată, o să mă prefac că te cred. În cazul ăsta, s-ar putea să fi făcut un lucru inteligent. Sigur. Lasă-mă să mă gândesc.

Am tras din ţigară, sperând că va spune ceva mai mult. Dar n-o făcu, aşa încât am hotărât să aflu care ar fi avantajele pe care le-aş obţine în acest joc pe care nu-l înţelegeam, cu jucători pe

care nu-i cunoşteam, pentru o miză pe care nici măcar n-o bănuiam.

– Faptul că mă aflu aici înseamnă ceva.

– Da, răspunse ea, ştiu. Numai că tu eşti un tip inteligent, aşa încât ar putea însemna mult mai mult. Om aştepta şi om mai vedea.

Să aşteptăm ce? Să vedem ce?

Sosiră fripturile şi o cană mare de bere, astfel că pentru o vreme am scăpat de obligaţia de a-i spune cu subtilitate sau şiretenie vreun secret sau generalităţi. Friptura mea era roz înăuntru şi zemoasă; am înfulecat din pâinea proaspătă cu coajă tare, am înghiţit berea cu înghiţituri mari, atât eram de înfometat şi însetat. Îmi aruncă-o privire şi izbucni în râs, în timp ce-şi tăia friptura în bucăţele mici.

– Ador ardoarea cu care ataci viaţa, Corwin. Asta-i unul din motivele pentru care nu mi-ar plăcea să te desparţi de ea.

– Nici mie, am mormăit.

Şi, în timp ce mâncam, m-am gândit la Evelyn. Mi se păru că o văd într-o rochie decoltată, foarte largă, verde ca verdele mării. Muzică, dans, un bal, voci, undeva în spatele nostru. Purtam ceva negru şi argintiu şi… Viziunea se topi. Dar era un fragment adevărat al memoriei mele, ştiam asta; am tras o înjurătură în gând, pentru că nu reuşisem până la capăt. Ce-mi spusese atunci, ea în verde, eu în negru şi argintiu, atunci noaptea, dincolo de muzică, de dans, de voci?

Am mai turnat în pahar bere din cană şi am hotărât să verific viziunea.

– Mi-amintesc de o noapte când tu erai în verde, iar eu în culorile mele. Ce frumos era – şi muzica…

Chipul îi deveni uşor melancolic, trăsăturile i se îmblânziră.

– Da, zise. Ce zile frumoase! Şi chiar n-ai luat contact cu nimeni?

– Pe cuvânt de onoare, am spus, deşi nu ştiam la ce se referă.

– Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, iar Umbrele conţin mai multe erori decât s-ar fi gândit cineva…

– Şi? am îndemnat-o.

– El are încă necazurile lui, termină ea.

– Oh!

– Da, şi ar dori să ştie unde eşti.

– Exact aici.

– Vrei să spui că…?

– Pentru moment, i-am răspuns, poate prea repede, pentru că prea i se măriră ochii; atâta vreme cât încă nu ştiu totul.

Am zis-o, orice ar fi însemnat asta.

– Oh! făcu.

Am isprăvit cotletele şi berea fără altă vorbă şi apoi am dat cele două oase câinilor.

Am sorbit cafeaua şi am început să mă simt mai bine, dar m-am stăpânit să arăt asta.

– Şi ce e cu ceilalţi? am întrebat, ceea ce putea însemna orice, dar cel puţin suna neprimejdios.

M-am temut o clipă că o să mă-ntrebe la ce mă refer. În loc de asta, se lăsă pe spate în fotoliu, privi tavanul şi spuse:

– Ca-ntotdeauna, nicio veste despre vreunul. Poate calea ta a fost cea mai înţeleaptă. Mie îmi place mult. Dar cum poate uita cineva gloria?

Mi-am lăsat ochii în jos, pentru că nu ştiam ce ar fi putut exprima.

– Nimeni nu poate, am încuviinţat. Nimeni, niciodată!

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare, după care spuse:

– Mă urăşti?

– Fireşte că nu. Cum aş putea, ţinând seama de împrejurări?

Asta păru s-o mulţumească şi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii care erau foarte albi.

– Bine, şi îţi mulţumesc, spuse. Orice s-ar zice, eşti un gentleman.

Am făcut o plecăciune şi am zâmbit afectat.

– O să-mi iei minţile!

– E greu, spuse ea, ţinând seama de împrejurări.

M-am simţit stânjenit.

Eram furios, şi mă întrebam dacă ea ştia pe cine trebuia să mă descarc. Aveam impresia că ştie. M-am luptat cu dorinţa de a o întreba de-a dreptul.

– Ei bine, ce propui să facem noi? mă iscodi într-un târziu, iar eu, fiind pe fază, i-am replicat:

– Fireşte, n-ai încredere în mine.

– Cum am putea?

Am silit-o să-şi amintească de acel „noi”.

– Bine, în regulă. Deocamdată vreau să mă plasez sub supravegherea ta. Aş fi bucuros să rămân aici, unde mă poţi avea sub ochi.

– Şi după aceea?

– După aceea? Vom vedea…

– Inteligent, spuse, foarte inteligent. Şi mă pui într-o situaţie dificilă.

Spusesem asta pentru că n-aveam niciun loc unde să merg, iar banii obţinuţi din şantaj nu-mi puteau ajunge prea mult.

– Da, fireşte, continuă ea, poţi să rămâi. Dar te avertizez – şi-mi arătă ceea ce crezusem că e un pandantiv pe lanţul din jurul gâtului – ăsta e un fluier ultrasonic pentru câini. Donner şi Blitzen, cei de-aici, mai au patru fraţi, şi toţi sunt dresaţi să „aibă grijă” de tipii obraznici şi toţi acţionează la fluierul meu. Aşa că nu te apuca să mergi prin locuri în care nu eşti dorit. Un fluierat sau două şi până şi tu o să fii doborât. Datorită rasei lor nu mai există lupi în Irlanda, să ştii!

– Ştiu, am spus, şi chiar nu minţeam – ştiam.

– Da, continuă ea, lui Eric o să-i placă ideea că tu eşti oaspetele meu. Asta-l va face să te lase în pace, doar asta-ţi doreşti, *n’est-ce pas?*[1]

– *Oui,* am răspuns.

„Eric”! Numele aprindea un bec în mintea mea!

Cunoscusem un Eric, şi faptul acesta avusese mare importanţă. Nu recent. Dar acel Eric pe care-l cunoscusem era încă prin preajmă, şi asta conta în clipa de faţă.

De ce?

Îl uram, iată unul din motive. Îl uram îndeajuns ca să mă văd ucigându-l. Poate chiar încercasem. Mai exista, de asemenea, o altă legătură între noi, eram sigur.

De rudenie?

Da, asta era. O realitate care nu era pe placul nici unuia dintre noi – fraţi… mi-aminteam, mi-aminteam…

Marele, puternicul Eric, cu barba lui cârlionţată şi udă, şi ochii lui – exact ca ai lui Evelyn!

Eram torturat de această nouă trezire a memoriei, ceea ce-mi făcu tâmplele să zvâcnească, iar ceafa să mi se înfierbânte brusc.

N-am lăsat nimic din toate astea să mi se zugrăvească pe chip şi m-am străduit să mai trag o dată din ţigară, să mai iau o sorbitură de bere; îmi dădeam seama că Evelyn este, într-adevăr, sora mea! Numai că n-o chema Evelyn. Nu ştiam numele exact, dar în niciun caz nu era Evelyn. Am hotărât că trebuie să

[1] Nu-i aşa? (lb. franceză)

fiu atent. Când o să mă adresez ei, n-am să mai folosesc niciun nume, până nu mi-l amintesc pe cel exact.

Dar eu? Cum rămâne cu mine? Şi ce se întâmpla de fapt în jurul meu?

Şi deodată am simţit că Eric avea o anume legătură cu accidentul meu. Ar fi trebuit să fie un accident fatal, numai că eu reuşisem să scap. El era vinovatul, nu-i aşa? Da, răspunseră simţurile mele. Eric trebuia să fie. Şi Evelyn era mână-n mână cu el, îi plătea pe cei de la Greenwood să mă ţină în comă. Mai bine aşa decât mort, dar…

Am înţeles că, într-un fel, venind la Evelyn, nu făcusem decât să mă predau de bunăvoie în mâinile lui Eric, şi dacă rămâneam aici, puteam deveni prizonierul lui, eram chiar expus unui nou atac.

Numai că ea-mi spusese că, fiind oaspetele ei, o să fiu lăsat în pace. Eram derutat. Nu puteam judeca după aparenţe. Trebuia să fiu în permanenţă cu ochii în patru. Poate c-ar fi fost mai bine să plec, să-mi las memoria să revină încet-încet.

Pe de altă parte, însă mai era şi dorinţa asta febrilă de a afla toată povestea cât mai repede cu putinţă şi abia apoi să acţionez. Mă apăsa ca un viciu. Dacă pericolul e preţul memoriei şi riscul – costul ocaziei favorabile – aşa să fie. Rămân.

– Şi-mi amintesc, spuse Evelyn, şi mi-am dat seama că vorbea de mult iar eu nici măcar n-o ascultasem; poate din cauza notei meditative din cuvintele ei, care nu cereau neapărat un răspuns – dar şi din cauza avalanşei din gândurile mele. Şi-mi amintesc de ziua în care l-ai bătut pe Julian la jocul lui preferat, zicea ea, şi el a aruncat în tine cu un pahar cu vin şi te-a blestemat. Dar tu ai luat premiul. Şi lui deodată i s-a făcut frică că poate a mers prea departe. Totuşi, tu ai izbucnit în râs şi ai băut un pahar cu el. El s-a ruşinat de această demonstraţie de forţă, fiind de obicei atât de liniştit, şi cred că în ziua aia te invidia. Ţii minte? Mă gândesc că, într-un fel, imitase felul tău de a fi de până atunci. Dar încă îl urăsc şi sper că s-a prăbuşit repede după aia. Simt că e aşa…

Julian, Julian, Julian. Da şi nu. Îmi aminteam ceva despre un joc şi despre un individ care nu-mi dădea pace şi despre explozia unei stăpâniri de sine aproape legendare. Da, era un sentiment legat de ceva cunoscut, dar nu-mi putea spune cu siguranţă ce se întâmplase.

– Şi Caine, cum l-ai mai tras pe sfoară! Încă te urăşte, ştii…

Concluzia firească: nu prea eram iubit. Într-un fel, sentimentul

mă mulţumea.

Şi numele de Caine îmi suna familiar. Foarte.

Eric, Julian, Caine. Corwin. Toate mi se învârteau în cap, simţeam că e prea mult, că nu mai suport.

– A trecut atâta vreme, am spus mai mult involuntar şi eram aproape sigur că nu greşeam.

– Corwin, hai să n-o mai scăldăm! Vrei mai mult decât siguranţă, ştiu. Şi eşti încă destul de puternic ca să scoţi ceva din asta, dacă joci cum trebuie. Nu pot ghici ce-ai în minte, dar am putea face un târg cu Eric.

Acest „am putea” părea să indice altceva decât până acum. Ajunsese la un fel de concluzie în legătură cu valoarea mea şi ceea ce urma să se întâmple. Să zicem că întrevedea o şansă de a câştiga ceva pentru ea. Am schiţat un zâmbet.

– De asta ai venit aici? continuă ea. Ai vreo propunere pentru Eric, ceva care ar avea nevoie de un mesager?

– S-ar putea, i-am răspuns, dar trebuie să mă gândesc mai mult. Abia mi-am revenit, mai am de meditat. Mi-aş fi dorit totuşi să fiu în cel mai bun loc, de unde să pot acţiona rapid, dacă aş hotărî că interesele mele se leagă de Eric,

– Ai grijă! Ştii doar că voi transmite fiecare cuvânt.

– Fireşte, am spus – nepricepând ce vrea să zică şi bâjbâind după un răspuns echivoc – numai dacă interesele tale se conjugă cu ale mele.

Se încruntă şi cute fine apărură între sprâncene.

– Nu prea înţeleg ce-mi propui.

– Nu propun nimic, deocamdată. Sunt complet sincer şi cinstit cu tine, spunându-ţi că nu ştiu. Nu prea sunt convins că vreau să fac un târg cu Eric. La urma urmei…

Am lăsat deliberat fraza în suspensie, pentru că nu mai aveam cu ce s-o continui, deşi simţeam că ar fi trebuit.

– Ţi s-a oferit o alternativă? Se ridică brusc, înşfăcând fluierul. Bleys! Desigur!

– Stai jos şi nu fi ridicolă. Crezi că m-aş fi dat pe mâinile tale atât de liniştit, de grăbit, ca să ajung hrană pentru câini, numai pentru că se-ntâmpla să te gândeşti la Bleys?

Se relaxă, umerii chiar îi căzură puţin, apoi se aşeză la loc.

– Poate că nu, spuse într-un târziu, dar ştiu că eşti un escroc, şi mai ştiu că eşti lipsit de loialitate. Dacă ai venit aici să-ţi faci rost de un aliat, nici măcar să nu îndrăzneşti să încerci. Nu sunt chiar atât de importantă. Ar fi trebuit să ştii asta până acum. Ca să nu

mai spun că am crezut întotdeauna că mă placi.

– Mi-ai plăcut şi-mi placi şi n-ai de ce să-ţi faci griji. Interesant totuşi, că ai amintit de Bleys!

Momeală, momeală, momeală! Erau atâtea pe care vroiam să le aflu!

– De ce? Te-a abordat cumva?

– N-aş putea spune, i-am răspuns sperând că-mi va da vreun capăt de care să mă agăţ. Şi apoi, cunoşteam genul lui Bleys: „Dacă ar fi făcut-o, i-aş fi răspuns la fel ca lui Eric: o să mă mai gândesc!”

– Bleys, repetă ea, şi „Bleys” am rostit şi eu în minte.

„Bleys. Îmi place de tine. Am uitat de ce, şi ştiu că sunt motive pentru care n-ar trebui, dar îmi place de tine. Ştiu asta.”

Am tăcut o vreme, mă simţeam obosit, dar nu vroiam s-o arăt. Trebuia să fiu tare. Ştiam că trebuia să fiu tare.

Am zâmbit şi am spus:

– Frumoasă bibliotecă!

– Mulţumesc!

– Bleys, repetă ea meditativ, apoi după câteva momente de tăcere continuă: Chiar crezi că are vreo şansă?

Am ridicat din umeri.

– Cine ştie? Eu nu, în niciun caz. Poate el. Sau, poate nici el.

Mă privi lung, cu ochii uşor măriţi şi cu gura deschisă.

– Tu nu? făcu uimită. Nici nu vrei să-ncerci, nu?

Am izbucnit în râs, dar numai ca să-i domolesc surescitarea.

– Nu spune tâmpenii – am mustrat-o când m-am potolit. Eu?!

Vorbele ei însă, atinseseră o coardă adânc îngropată în mine, căci am auzit de undeva un „de ce nu?”

Dintr-o dată mi se făcu frică.

Femeia părea totuşi uşurată de tăgăduirea mea, orice ar fi fost ceea ce negam. Zâmbi şi-mi arătă un bar în perete, jos, în stânga mea.

– Aş bea un „Irish Mist” mic, spuse ea.

– Şi eu aş vrea, dacă e vorba pe-aşa.

M-am ridicat şi am umplut două pahare.

– Ştii ceva, am spus, după ce am revenit la loc, e plăcut să stau cu tine astfel, chiar dacă numai pentru scurt timp. Îmi trezeşte amintirile.

Ea zâmbi; era drăguţă când zâmbea.

– Ai dreptate, spuse, sorbind din băutură. Cu tine aici, mă simt de parc-aş fi în Amber.

Aproape c-am scăpat paharul din mână. Amber! Cuvântul îmi provocă un fulger prin şira spinării!

Femeia începu să plângă; m-am ridicat şi am cuprins-o cu braţul pe după umeri ca s-o liniştesc.

– Nu plânge, fetiţo. Te rog, nu plânge. Mă întristează şi pe mine.

„Amber! Acolo era ceva, ceva puternic, electrizant!”

– Vor reveni iar zilele bune, am spus cu blândeţe.

– Chiar crezi asta?

– Da, am spus cu convingere. Da, cred!

– Eşti nebun. Poate de-asta ai fost întotdeauna fratele meu favorit. Aproape că pot crede tot ce-mi spui, cu toate că ştiu că eşti nebun.

Mai plânse un pic şi apoi se opri.

– Corwin, dacă reuşeşti – dacă prin cine ştie ce şansă, ce capriciu al şansei din Umbră reuşeşti – îţi vei aminti de surioara ta, Florimel?

– Da, am spus, recunoscând în sfârşit numele. Da, îmi voi aminti.

– Îţi mulţumesc. Am să-i spun lui Eric numai esenţialul, n-o să spun nimic de Bleys, nici de suspiciunile mele.

– Îţi mulţumesc, Flora.

– Dar nu am niciun fel de încredere în tine, adăugă ea. Să ţii minte şi asta.

– Se vede şi fără s-o spui.

Chemă servitoarea să mă conducă într-o cameră, iar eu, – după ce am reuşit să mă dezbrac, m-am prăbuşit pe pat şi am dormit unsprezece ore.

3

Dimineaţa, am descoperit că Flora plecase, fără să lase niciun mesaj. Servitoarea mi-a adus micul dejun în bucătărie, după care s-a dus să trebăluiască. Am respins ideea de a o pisa cu întrebări ca să scot vreo informaţie de la ea, pentru că ori nu ştia, ori n-ar fi vrut să-mi spună lucrurile pe care aş fi dorit eu să le aflu, şi fără îndoială i-ar fi povestit mai apoi Florei despre tentativa mea. Aşa încât, din moment ce se părea că rămăsesem stăpân în casă, am hotărât să revin în bibliotecă şi să văd ce puteam afla acolo, mai cu seamă că oricum îmi plac bibliotecile.

Mă fac să mă simt bine şi în siguranţă, înconjurat de pereţi de cuvinte, frumoase şi pline de înţelepciune. Întotdeauna mă simt mai bine când văd că există ceva care stăvileşte Umbrele.

Donner, sau Blitzen, sau vreuna din rudele lor, apăru nu se ştie de unde şi mă urină în hol, păşind ţeapăn şi adulmecându-mi urma. Am încercat să mă împrietenesc cu el, dar era ca şi cum ai fi încercat să faci glume cu poliţistul care tocmai ţi-a semnalizat să tragi pe dreapta. Mi-am aruncat privirea şi în alte camere prin dreptul cărora treceam, dar nu păreau interesante.

Aşa că am intrat în bibliotecă, iar Africa era tot în faţa mea. Am închis uşa în urma mea ca să nu intre vreunul dintre câini şi m-am plimbat tacticos prin încăpere, citind titlurile din rafturi.

Era o mulţime de cărţi de istorie. De fapt, acestea păreau să domine colecţia Florei. Erau, de asemenea, multe cărţi de artă, mari ca dimensiune şi scumpe; am răsfoit câteva. De obicei, cel mai bine mă gândesc la problemele mele atunci când mă preocup de cu totul altceva.

M-am întrebat care era oare sursa bogăţiei evidente a Florei. Eram rude – asta să însemne că şi eu mă bucuram de oarece opulenţă? M-am gândit la statutul meu economic şi social, la profesie, la origini. Aveam sentimentul că niciodată nu-mi păsase prea mult de bani şi că întotdeauna avusesem destule căi de a-i obţine, ca să-mi satisfac toate gusturile. Oare aveam şi eu, o casă la fel de mare ca asta? Nu-mi puteam aminti.

Cu ce mă ocupasem înainte?

M-am aşezat în spatele biroului şi mi-am scormonit memoria după vreun depozit secret de cunoştinţe pe care le-aş fi posedat. E dificil să te autoexaminezi aşa cum ar face-o un străin. Poate din cauza asta n-am reuşit să scot nimic la suprafaţă. Ce-i al tău e-al tău, e o parte din tine şi pare să aparţină fiinţei tale interioare, acolo, undeva în adânc. Asta-i tot.

Fusesem doctor? Asta-mi veni în minte când am dat cu ochii de câteva schiţe anatomice ale lui Da Vinci. Aproape din reflex, am început să desfăşor în minte fazele unor intervenţii chirurgicale diferite. Mi-am dat seama atunci că, în trecut, operasem oameni.

Dar nu era asta. Când am realizat că aveam cunoştinţe medicale, am înţeles că era doar o parte din cu totul altceva. Eram sigur că nu fusesem chirurg practician. Şi-atunci? Ce elemente mai erau implicate?

Ceva îmi atrase atenţia.

Stând la birou, privirea îmi alunecă pe peretele din faţă, unde printre alte lucruri, atârna o spadă antică de cavalerie, pe care o trecusem cu vederea la primul tur al încăperii. M-am ridicat, m-am dus la perete şi am luat spada din cui.

În mintea mea, eram nemulţumit de felul cum arăta. Mi-aş fi dorit o cârpă cu ulei şi o gresie, ca s-o fac să arate cum arătase odată. Ştiam câte ceva despre armele vechi, în special despre cele tăioase.

Spada era uşoară şi de bună calitate, iar eu mă simţeam puternic aşa cum o ţineam în mână. Am schiţat un „en garde". Am parat şi am atacat de câteva ori. Da, mă pricepeam la obiectul ăsta.

Deci, ce fel de cunoştinţe erau astea? Am privit în jur, după alte obiecte care să-mi împrospăteze memoria.

Nimic altceva nu mi-a mai trezit nicio reacţie deosebită, încât am pus spada la loc şi m-am întors la birou. Aşezându-mă, am hotărât să merg până la capăt.

Sertar după sertar, pe rând, le-am cercetat pe toate, începând cu cel din mijloc şi continuând până în stânga sus şi dreapta jos. Articole de papetărie, plicuri, mărci poştale, agrafe pentru hârtie, cioturi de creioane, bandă adezivă, nimic neobişnuit.

Trăgeam fiecare sertar afară, ţinându-l pe genunchi, în vreme ce îi examinam conţinutul.

Nu acţionam doar sub impulsul unui gând. Era o parte dintr-un fel de antrenament pe care-l făcusem odată, care mă învăţase că trebuie să inspectez totul pe toate părţile.

Un amănunt aproape că-mi scăpă, l-am observat în ultima clipă: spatele sertarului de jos, din dreapta, nu era aşezat la aceeaşi distanţă ca celelalte.

Asta însemna ceva, şi când am îngenuncheat şi am privit locul gol al sertarului din birou, am văzut o mică umflătură ca o cutiuţă, ataşată în partea de sus.

Era chiar un mic sertăraş, încuiat.

Mi-a trebuit cam un minut de încercări cu agrafe, pioneze, şi, în sfârşit, cu o limbă de pantofi metalică peste care dădusem într-un alt sertar. Cu limba de pantofi am reuşit să-l deschid.

Sertarul cel mic conţinea un pachet de cărţi de joc. Iar pachetul purta un însemn care mă făcu mai întâi să încremenesc, apoi să cad în genunchi, brusc transpirat şi respirând agitat.

Era un inorog alb pe o câmpie verde, dezlănţuit, agresiv, cu capul întors spre dreapta. Iar eu ştiam acel însemn. Vederea lui

mă tulbură cumplit.

Am desfăcut pachetul şi-am scos cărţile. Erau în ordine. Taroţi cu sceptrele lor, stele în cinci colţuri, cupe şi săbii, numai că Marile Atu-uri erau total diferite.

Înainte de a continua inspecţia, am pus la loc ambele sertare, având grijă să nu-l încui pe cel mic.

Marile Atu-uri parcă erau vii, gata să păşească afară de pe suprafeţele strălucitoare. Cărţile erau destul de reci la atingere, era o adevărată plăcere să le pipăi. Mi-am amintit deodată că şi eu avusesem un pachet ca ăsta.

Am început să înşir fiecare carte pe sugativa din faţa mea.

Una înfăţişa un tip mic de statură, viclean, cu nasul ascuţit, gura întinsă în rânjet şi părul de culoarea paiului. Era îmbrăcat într-un fel de costum din Renaştere, portocaliu, roşu şi maron. Purta ciorapi lungi şi o vestă strâmtă, brodată.

Şi-l cunoşteam. Numele lui era Random.

Următoarea – expresia pasivă a lui Julian, păr lung, negru, atârnând, ochi albaştri în care nu se citea nici pasiune, nici milă. Era complet îmbrăcat într-o armură albă, nu de nuanţă argintie sau metalică, arătând însă ca şi cum ar fi fost satinată. Ştiam totuşi, că era extraordinar de dură şi de rezistentă la lovituri, în ciuda aspectului decorativ de paradă. El era cel pe care-l bătusem la jocul lui favorit, drept care îmi aruncase în faţă un pahar cu vin. Îl ştiam şi-l uram.

Urma chipul oacheş, cu ochi căprui, al lui Caine, care era înveşmântat de sus până jos în satin negru şi verde; purta dezinvolt pe cap un tricorn negru cu un panaş verde care atârna pe spate. Stătea în profil, cu o mână în şold, cu vârfurile cizmelor curbate în sus, şi avea prinsă la centură o dagă bătută în smaralde. Sufletul mi-era bântuit de sentimente contradictorii.

Apoi venea Eric. Chipeş, orice s-ar spune, părul îi era atât de negru încât bătea în albastru. Barba creaţă din jurul gurii permanent zâmbitoare; îmbrăcat într-o jachetă de piele, jambiere, o mantie largă, cizme negre, înalte. Purta centură roşie şi o sabie argintie, lungă, încrustată cu un rubin. Gulerul înalt al mantiei era tivit cu roşu, asortându-se cu ornamentaţia mânecilor. Mâinile, cu degetele mari vârâte în centură, erau extraordinar de puternice şi de late. O pereche de mănuşi negre sub centură, lângă şoldul drept. El era, eram sigur, cel care încercase să mă ucidă în ziua aceea când aproape că am murit. Uitându-mă la el, m-am simţit într-un fel cuprins de spaimă.

Benedict, înalt şi sever, subţirel; subţire la trup, supt la faţă, prost ca noaptea. Îmbrăcat în portocaliu şi galben şi maron, îmi amintea de o şură de paie, de un dovleac, de o sperietoare de ciori şi de „Legenda Văii Adormite”. Falca prelungă, puternică, ochii căprui, păr castaniu drept. Stătea lângă un cal negru şi se sprijinea într-o suliţă pe care era împletit un şirag de flori. Dădea să râdă. Mi-a plăcut de el.

M-am oprit când am descoperit următoarea carte, inima îmi zvâcni brusc şi se zbătu de parcă vroia să-mi spargă pieptul.

Eram eu.

Îmi ştiam faţa de când mă bărbierisem, şi ăsta era chiar tipul din oglindă. Ochii verzi, părul negru, îmbrăcat în negru şi argintiu, da. Purtam o mantie, uşor încreţită ca bătută de vânt. În picioare, cizme negre, ca ale lui Eric, şi aveam şi eu o spadă, numai că a mea era mai grea, deşi nu la fel de lungă. Purtam mănuşi argintii, lungi până la cot. Agrafa de la gât avea forma unui trandafir de argint.

Eu, Corwin.

De pe cartea care urma, mă privea un bărbat solid, puternic. Semăna destul de tare cu mine, numai că falca îi părea mai grea, şi ştiam că era mai solid ca mine, deşi mai încet în mişcări.

Puterea lui era legendară. Purta un halat bleu-cenuşiu, strâns în jurul mijlocului cu o centură lată, neagră. Râdea. La gât, de un şnur gros, atârna un corn de vânătoare din argint. Barba îi era îngrijită, mustaţa subţire. În mâna dreaptă ţinea un pocal cu vin. Am simţit o afecţiune brusca pentru el. Apoi mi-am amintit şi numele. El era Gerard.

Şi iată un bărbos cu privirea fioroasă, cu părul galben-roşcat, îmbrăcat în roşu şi portocaliu, mai ales mătase, ţinând în mâna dreaptă o sabie, iar în stânga un pahar cu vin, şi diavolul însuşi îi lucea în ochi, la fel de albaştri ca ai Florei, sau ai lui Eric. Obrazul îi era fin, dar acoperit de barbă. Avea o sabie încrustată în filigran lucrat minuţios din fir auriu. Pe mâna dreaptă purta două inele enorme şi un altul pe stânga: un smarald, un rubin şi, al treilea, un safir. Ştiam: ăsta era Bleys.

După Bleys, urma o figură care semăna atât cu el, cât şi cu mine. Trăsăturile mele, deşi mai mici, ochii mei, părul lui Bleys, fără barba lui însă. Purta un costum verde de călărie şi stătea pe un cal alb, privind către partea dreaptă a cărţii. Degaja în acelaşi timp forţă şi slăbiciune, căutare şi abandonare. Îl aprobam şi nu-l aprobam, îmi plăcea şi-l găseam respingător. Numele lui era

Brand, ştiam. De îndată ce mi-au căzut ochii pe el am ştiut.

De fapt, mi-am dat seama că-i ştiam bine pe toţi, mi-i aminteam pe toţi, cu puterile lor, cu slăbiciunile lor, cu victoriile şi înfrângerile lor.

Pentru că ei erau fraţii mei.

Mi-am aprins ţigara pe care o şterpelisem din cutia de pe biroul Florei, m-am afundat în fotoliu şi m-am gândit la lucrurile pe care mi le reamintisem.

Erau fraţii mei, aceşti opt bărbaţi ciudaţi. Înveşmântaţi în costumele lor ciudate. Şi mai ştiam că era corect şi potrivit să se îmbrace aşa cum se îmbrăcau, exact cât de corect pentru mine era să port negru şi argintiu. Şi am chicotit când mi-am dat seama ce purtam, ce cumpărasem în micul magazin din orăşelul unde mă oprisem după plecarea mea din Greenwood: pantaloni negri, iar cămăşile, toate trei, erau gri-argintii. Şi vesta era tot neagră.

Am revenit la cărţi şi am văzut-o pe Flora într-o rochie verde ca marea, exact aşa cum mi-o reamintisem noaptea trecută; şi apoi, o fată cu păr negru care atârna pe umeri, cu aceiaşi ochi albaştri, îmbrăcată toată în negru, cu o cingătoare de argint în jurul taliei. Ochii mi se umplură de lacrimi, nu ştiu de ce. Numele ei era Deirdre. Apoi, Fiona, cu părul ca al lui Bleys, ochii mei şi tenul ca sideful. Am urât-o din clipa în care am întors cartea. Următoarea era Llewella, al cărei păr se potrivea cu ochii de culoarea jadului, îmbrăcată în gri strălucitor şi verde, cu o centură de levănţică, arătând udă şi tristă. Dar şi ea era sora mea.

Am avut o îngrozitoare senzaţie de înstrăinare, de îndepărtare faţă de toţi aceşti oameni. Deşi, într-un fel, din punct de vedere fizic părea să fiu aproape de ei.

Cărţile erau atât de reci la atingere, încât le-am lăsat iarăşi din mână, deşi simţeam un anume regret la gândul de a le abandona.

Altele nu mai erau însă. Toate celelalte erau cărţi mici. Şi ştiam – nu ştiu cum se făcea că iarăşi ştiam – că lipseau câteva.

Dar nu ştiam, jur pe viaţa mea, ce reprezentau Atu-urile lipsă.

Faptul acesta m-a întristat şi, trăgând un fum din ţigară, am căzut pe gânduri.

De ce au revenit cu uşurinţă toate lucrurile astea când am văzut cărţile – au revenit fără să-şi destăinuie încă înţelesul? Ştiam mai multe acum decât înainte, în ceea ce privea numele şi chipurile. Dar cam asta era totul.

Nu-mi dădeam seama de semnificaţia faptului că eram cu toţii înfăţişaţi astfel pe cărţi. Aveam însă o puternică dorinţă să am şi eu un pachet ca acesta, numai al meu. Deşi, dacă l-aş fi furat pe-al Florei, ştiam că-şi va da imediat seama că lipsea şi aş fi avut necazuri. Astfel că le-am pus înapoi în sertăraşul din spatele celui mare şi le-am încuiat. Apoi, Doamne, cât mi-am mai torturat creierii! Dar fără niciun folos.

Până când mi-am amintit cuvântul magic.

„Amber”.

Fusesem adânc preocupat de cuvântul acesta cu o seară înainte. Fusesem îndeajuns de preocupat ca să evit să mă mai gândesc la el de-atunci. Dar acum nu mai ţineam seama. Acum mă gândeam numai la el şi studiam toate asociaţiile pe care mi le sugera.

Cuvântul era încărcat cu un dor puternic şi o mare nostalgie. Avea, învăluit în adâncuri, un sens de frumuseţe abandonată, de mare împlinire, şi un sentiment de putere cumplită şi aproape supremă. Într-un fel, cuvântul făcea parte din vocabularul meu. În acelaşi fel nedefinit, eram o parte din el, iar el era o parte din mine. Era numele unui loc. M-am luminat deodată. Era numele unui loc pe care-l ştiusem cândva. Însă în minte nu-mi reveneau imagini, ci numai emoţii.

Cât am rămas aşa, nu ştiu. Timpul se distanţase parcă de reveriile mele.

Într-un târziu, un ciocănit uşor în uşă mă smulse din gândurile în care eram cufundat. Clanţa se aplecă încet şi servitoarea, al cărei nume era Cannella, intră şi mă întrebă dacă nu vreau să iau prânzul.

Ideea nu era rea, aşa încât am urmat-o în bucătărie, am mâncat jumătate de pui şi am băut un sfert de litru de lapte.

Am luat o cană de cafea şi m-am întors în bibliotecă, având grijă să scap de câini. Eram la a doua ceaşcă atunci când sună telefonul.

M-am gândit să-l ridic, dar mi-am închipuit că trebuie să existe derivaţii în toată casa, şi o să răspundă Cannella de pe undeva.

M-am înşelat. Telefonul continua să sune.

În cele din urmă, n-am mai putut rezista.

– Alo, aici reşedinţa Flaumel.

– Vă rog, aş putea vorbi cu d-na Flaumel?

Era o voce de bărbat, grăbită şi uşor tensionată. Gâfâia, iar cuvintele erau înăbuşite şi învăluite de un ţârâit slab şi de voci

fantomatice care indicau o convorbire interurbană.

– Îmi pare rău, acum nu e aici. Să-i transmit vreun mesaj, sau reveniţi?

– Cu cine vorbesc?

Am ezitat, apoi:

– Mă numesc Corwin.

– Dumnezeule! spuse, şi urmă o lungă tăcere.

Începusem să cred că a închis. Am spus din nou, alo? exact când începu să vorbească:

– Ea mai e în viaţă?

– Bineînţeles că e în viaţă! Da cine dracu' e la telefon?

– Nu-mi recunoşti vocea, Corwin? Sunt Random. Ascultă, sunt în California şi am necazuri. Am sunat s-o rog pe Flora să m-adăpostească. Stai la ea?

– Deocamdată.

– Înţeleg! O să mă aperi, Corwin? Pauză, apoi: Te rog!

– Cât îmi stă în puteri, dar nu pot s-o oblig pe Flora la nimic, fără s-o consult.

– O să mă aperi de ea?

– Da.

– Atunci eşti omul meu! O să-ncerc acum s-ajung la New York. O să vin pe un drum ocolit, aşa că nu ştiu cât o să-mi ia. Dacă reuşesc să evit umbrele cele rele, ne vedem. Urează-mi noroc!

– Noroc!

Apoi se auzi un declic şi din nou târâitul îndepărtat şi vocile fantomelor.

Aşadar, micuţul infatuat Random avea necazuri! Aveam senzaţia că nu trebuie să mă preocupe în mod deosebit. Numai că, acum, el era una din cheile către trecutul meu, şi, destul de posibil, către viitor. Deci, trebuia să-ncerc să-l ajut, cum o să pot, până când o să aflu de la el tot ce doream. Simţeam că între noi nu prea exista o dragoste frăţească. Dar ştiam că nu e prost; era descurcăreţ, viclean, ciudat de sentimental faţă de cele mai aiurea lucruri; dar, pe de altă parte, nu prea puteai pune bază pe cuvântul lui şi, probabil, mi-ar fi vândut cadavrul la şcoala de medicină dacă din asta i-ar fi ieşit un ban frumos. Mi-aminteam de micul trădător doar cu o umbră de afecţiune, poate din pricina celor câtorva clipe plăcute petrecute cândva împreună. Dar să am încredere în el? Niciodată. Am hotărât să nu-i spun Florei de sosirea lui decât în ultima clipă. Trebuia silit să servească drept as, sau măcar valet, în locul rămas liber.

Am mai turnat cafea fierbinte peste ce mai rămăsese în ceaşcă şi am sorbit-o încet.

Oare de cine fugea?

În niciun caz de Eric, altfel n-ar mai fi telefonat aici. M-am oprit apoi asupra întrebării dacă Flora era moartă şi asta, numai pentru că se întâmpla să fiu eu prezent aici. Oare ea era, într-adevăr, acel aliat puternic al fratelui pe care eu îl uram, încât să fie ceva de la sine înţeles în familie că o să-i dau ei o şansă? Părea ciudat, dar el pusese întrebarea.

Şi pentru ce erau aliaţi? Care era sursa acestei tensiuni, a acestei duşmănii? De ce fugea Random?

Amber.

Ăsta era răspunsul.

Amber. Cum-necum, cheia tuturor explicaţiilor era în Amber, ştiam asta. Secretul întregii încurcături era în Amber, într-un anume eveniment care se petrecuse acolo, şi destul de recent, mai mult ca sigur. Trebuia să fiu foarte atent. Trebuia să mă prefac că ştiu ceea ce nu ştiam, urmând să reconstitui piesă cu piesă din ceea ce urma să aflu de la alţii. Nu mă îndoiam că aveam să reuşesc. Era destulă neîncredere între toţi ceilalţi, iar eu trebuia să fiu atent. Să speculez exact acest lucru. O să aflu ce-mi trebuia şi o să iau ce vreau amintindu-mi de cei care m-au ajutat, iar de ceilalţi n-o să ţin seama. Pentru că ştiam că era legea după care trăia familia noastră, iar eu eram un adevărat fiu al tatălui meu…

Durerea de cap reveni brusc, să-mi spargă tâmplele.

Ceva ce am gândit, am ghicit, am simţit, în legătură cu tatăl meu, a adus la suprafaţă durerea. Dar nu ştiam de ce sau cum.

După un timp, durerea scăzu iar eu am adormit, acolo, în fotoliu. După alt timp, mult mai lung, uşa se deschise şi intră Flora. Afară era noapte, altă noapte.

Era îmbrăcată cu o bluză de mătase verde şi o fustă lungă de lână gri. În picioare avea bocanci şi ciorapi groşi. Părul era dat peste cap şi obrajii ei erau uşor palizi. La gât avea atârnat fluierul pentru câini.

– Bună seara, am spus, ridicându-mă.

Dar ea nu-mi răspunse. Traversă încăperea spre bar, îşi turnă o porţie de „Jack Daniels” şi o dădu pe gât ca un bărbat. Apoi îşi turnă încă una şi, cu paharul în mână, se aşeză în fotoliu.

Am aprins o ţigară şi i-am dat-o.

Dădu din cap, apoi spuse:

– Drumul către Amber e greu.

– De ce?

Mă privi nedumerită.

– Când l-ai încercat ultima oară?

Am ridicat din umeri.

– Nu-mi amintesc.

– Mă rog, fie şi-aşa, spuse. Mă întrebam doar cât de pregătit eşti pentru asta.

N-am răspuns, pentru că nu ştiam despre ce vorbeşte. Dar pe urmă mi-am amintit că exista o cale mai uşoară decât Drumul, pentru a ajunge la locul numit Amber. Era limpede că ea nu ştia de el.

– Îţi lipsesc câteva Atu-uri – am spus deodată, cu o voce care aproape că era a mea.

Ţâşni brusc în picioare, vărsându-şi jumătate din băutură pe dosul mâinii.

– Dă-mi-le-napoi! strigă, întinzând mâna după fluier.

Am păşit înainte şi am prins-o de umeri.

– Nu le am! i-am spus. Pur şi simplu am făcut o constatare.

Se linişti puţin, apoi începu să plângă, iar eu am împins-o uşor înapoi, în fotoliu.

– Credeam că vrei să spui că le-ai luat pe cele pe care le-am lăsat aici – spuse. M-am gândit că ai putea să faci o răutate gratuită.

Nu mi-am cerut scuze. Nici nu părea să fie nevoie.

– Cât de departe ai ajuns?

– N-am ajuns deloc! Apoi izbucni în râs şi mă privi cu o altă strălucire în ochi. Acum îmi dau seama ce-ai făcut, Corwin.

Am aprins o ţigară, ca să nu fiu nevoit să răspund.

– Unele din lucrurile alea erau ale tale, nu? Mi-ai blocat drumul spre Amber înainte să vii aici, nu? Ştiai că o să mă duc la Eric. Dar acum nu mai pot. Va trebui să aştept până va veni el la mine. Inteligent. Vrei să-l ademeneşti până aici, nu? Numai că el o să trimită un mesager. N-o să vină singur.

Era un ton ciudat de admiraţie în vocea acestei femei, care recunoştea că încercase să mă trimită în braţele duşmanului meu, şi încă ar fi făcut-o dacă i s-ar fi ivit şansa – din moment ce vorbea despre faptul că făcusem ceva care-i încurcase planurile. Cum poate cineva să fie atât de făţiş machiavelic în prezenţa presupusei victime? Răspunsul veni imediat din adâncurile minţii: aşa acţionam noi. Nu trebuia să umblăm cu subtilităţi unul

cu celălalt. Cu toate că aveam senzaţia că-i lipsea întrucâtva rafinamentul unui profesionist adevărat.

– Crezi că sunt prost, Flora? am întrebat-o. Crezi că am venit aici numai ca să te-aştept să mă dai pe mâinile lui Eric? Orice ţi s-ar fi întâmplat, ţi-a fost de folos.

– E-n regulă, nu sunt în echipa ta! Dar şi tu eşti în exil! Asta demonstrează că n-ai fost chiar atât de deştept!

Cuvintele ei mă afectară, deşi ştiam că n-avea dreptate.

– Al naibii să fiu dacă nu sunt! i-am zis.

Izbucni din nou în râs.

– Ştiam eu că asta o să te stârnească. E-n regulă, atunci mergi în Umbră dinadins. Eşti nebun!

Am ridicat din umeri.

– Ce vrei? mă întrebă. De fapt, de ce-ai venit aici?

– Eram curios să aflu de partea cui eşti. Asta-i tot. Nu mă poţi ţine aici dacă nu vreau eu să rămân. Nici măcar Eric n-ar putea face asta. Poate că, de fapt, nu vroiam decât să te vizitez. Poate că am devenit un sentimental, din pricina vârstei. În orice caz, acum am să rămân mai mult şi după aceea o să plec de-a binelea. Dacă nu te-ai fi grăbit să vezi ce poţi scoate de la mine, ai fi putut profita mult mai mult, doamnă. Mi-ai cerut să-mi amintesc de tine, dacă se va întâmpla un anumit lucru…

Îi luă câteva secunde pentru ceea ce credeam că va fi o implicare a ei.

Apoi spuse:

– Văd că vrei să-ncerci! Cu-adevărat ai de gând să încerci?

– Că bine zici, chiar c-am să-ncerc! – am spus ştiind că o voi face, indiferent despre ce-ar fi fost vorba – şi poţi să-l anunţi şi pe Eric dacă vrei, dar ţine minte că s-ar putea să reuşesc. Ţine minte că dacă reuşesc, s-ar putea să fie bine să fii prietenă cu mine.

Fireşte că aş fi vrut să ştiu despre ce naiba tot vorbeam, dar ciupisem destule date şi intuisem cât de importante erau, astfel că le puteam folosi cum trebuie, chiar fără să ştiu ce semnificaţie aveau. Dar *păreau* corecte, atât de corecte…

Brusc, mă sărută.

– N-o să-i spun. Serios, n-o să-i spun, Corwin! Cred c-o să reuşeşti. Cu Bleys o să fie mai greu, dar probabil că Gerard o să te-ajute, şi – poate şi Benedict. Iar Caine o să oscileze când o să vadă ce s-a-ntâmplat…

– Pot să mă descurc şi singur.

Flora se duse la bar, umplu două pahare cu vin şi-mi dădu unul mie.

– Pentru viitor, spuse.

– Voi bea mereu pentru asta!

Şi am băut.

Apoi îmi umplu numai mie paharul şi rămase cu ochii cercetători, aţintiţi asupra mea.

– Trebuiau să fie Eric, Bleys, sau tu, spuse. Voi sunteţi singurii îndrăzneţi sau cu mintea la cap. Dar tu ai dispărut din peisaj de-atâta vreme, încât am crezut că ai abandonat afacerea.

– Totdeauna există un „nu se ştie niciodată”!

Am sorbit din vin sperând în sinea mea ca femeia să tacă măcar un minut. Mi se părea că fusese puţin prea demonstrativă când încercase să accepte fiecare idee. Ceva nu-mi plăcea în povestea asta şi vroiam să mă gândesc în linişte.

– Câţi ani aveam?

Ştiam că întrebarea era o reacţie la cumplitul sentiment al distanţei şi îndepărtării pe care îl avusesem faţă de toate personajele înfăţişate pe cărţile de joc. Eram mai bătrân decât păream. (Treizeci, am socotit când m-am privit în oglindă – dar acum ştiam că era aşa din cauza Umbrelor care minţiseră în locul meu). Eram mult, mult mai bătrân şi trecuse destulă vreme de când îmi văzusem fraţii şi surorile, toţi împreună şi prietenoşi, unul lângă altul exact ca în cărţi, fără tensiuni, fără conflicte între ei.

Am auzit sunetul clopoţelului şi pe Carmella ducându-se să răspundă la uşă.

– Ar trebui să fie fratele Random, am spus ştiind că el era. E sub protecţia mea.

Flora făcu ochii mari, apoi zâmbi, ca şi cum ar fi apreciat lucrul inteligent pe care-l făcusem.

Nu făcusem nimic de acest fel, fireşte, dar îmi plăcea s-o las să creadă aşa.

Mă făcea să mă simt mai în siguranţă.

4

M-am simţit în siguranţă vreo trei minute.

Am ajuns la uşă odată cu Carmella. Am deschis eu în locul ei. În casă intră un tip abia ţinându-se pe picioare; închise imediat

uşa în spatele lui şi trase zăvorul. Avea cearcăne sub ochii luminoşi; nu purta vesta deschisă şi ciorapii lungi. Era neras şi îmbrăcat într-un costum de lână cafenie. Pe braţ ducea un pardesiu de gabardină iar pantofii erau negri de antilopă. Dar era Random, da – acelaşi Random pe care-l văzusem pe carte – numai gura surâzătoare arătă obosită. Unghiile îi erau murdare.

– Corwin! exclamă el şi mă îmbrăţişă.

L-am strâns pe după umeri.

– Arăţi ca şi cum ţi-ar trebui ceva de băut! am zis.

– Da, da. Da... aprobă el.

L-am condus către bibliotecă.

Trei minute mai târziu, după ce se aşezase cu băutura într-o mână şi o ţigară în cealaltă, îmi spuse:

– Mă urmăresc. Vor fi în curând aici.

Flora scoase un mic ţipăt, pe care niciunul dintre noi nu-l luă în seamă.

– Cine? am întrebat.

– Oamenii de dincolo de Umbre – spuse. Nu ştiu cine sunt, sau cine i-a trimis. Sunt patru sau cinci, poate chiar şase. Erau în avion deasupra mea. Am folosit un jet. Au apărut pe la Denver. Am mişcat avionul de mai multe ori ca să scap, dar n-a ţinut – şi nu vroiam să mă depărtez prea mult de rută. M-am descotorosit de ei în Manhattan, dar e doar o chestiune de timp. Cred că ajung repede aici.

– Şi chiar nu bănuieşti cine i-a trimis?

Zâmbi o clipă.

– Ei bine, cred c-ar fi corect să ne limităm numai la familie. Poate Bleys, poate Julian, poate Caine. Poate chiar tu, ca să m-aduci aici. Sper totuşi că nu. Dar nu tu ai făcut-o, nu?

– Mă tem că nu, am răspuns. Cât de neînduplecaţi păreau?

Ridică din umeri.

– Dacă ar fi fost numai doi sau trei, aş fi încercat să-i surprind. Dar cu trupa aia întreagă, nu puteam!

Era un tip mic de statură, nu mai mult de un metru jumătate, iar ca greutate să zicem că avea vreo şaizeci de kilograme. Dar vorbea ca unul hotărât să ucidă. Eram sigur că fusese foarte serios când spusese că i-ar fi atacat cu mâinile goale pe cele două sau trei brute. Şi în acea clipă m-am gândit la propria mea condiţie fizică, pur şi simplu pentru că eram fratele lui. Mă simţeam destul de puternic. Ştiam că aş putea învinge pe oricine în luptă dreaptă, fără teamă. Cât de puternic eram în realitate?

Se auzi o bătaie la uşa din faţă.

În clipa următoare am înţeles că aveam să aflu care mi-era puterea.

– Ce facem? întrebă Flora.

Random izbucni în râs, îşi desfăcu cravata, o puse peste pardesiul de pe birou. Îşi scoase şi haina de la costum, apoi privi prin încăpere. Ochii îi căzură pe spadă şi, din doi paşi fu lângă ea, luând-o în mână. Am simţit greutatea „32”-ului în buzunarul vestei; am tras piedica.

– Eşti pregătit? întrebă Random. Este foarte posibil să reuşească să intre. Deci, vor intra. Când te-ai luptat ultima oară, surioară?

– E mult de atunci, răspunse ea.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să-ţi reaminteşti cât mai repede, pentru că nu mai e timp. Sunt programaţi, sunt sigur de asta. Numai că noi suntem trei iar ei cel puţin şase. De ce să stăm cu sufletul la gură?

– Nu ştim încă ce sunt! spuse ea.

Bătaia răsună iar.

– Asta contează?

– Tocmai, că nu contează, am spus. Să le dau drumul înăuntru?

Amândoi păliră uşor.

– N-ar fi mai bine să aşteptăm…

– Ar trebui să chem poliţia, am continuat.

Amândoi izbucniră într-un râs aproape isteric.

– Sau pe Eric, şi m-am uitat brusc la Flora.

Dar ea clătină din cap.

– Numai că nu mai avem timp. Avem Atu-ul, dar atunci când ar putea acţiona – dacă vrea să o facă – s-ar putea să fie prea târziu.

– Şi s-ar putea, totuşi, să fie acţiunea lui, nu? spuse Random.

– Mă îndoiesc foarte tare. Nu e stilul lui.

– E-adevărat, am răspuns doar de-al dracului, ca să creadă că ştiu despre ce e vorba.

Bătaia în uşă se repetă mult mai tare de data asta.

– Dar Carmella unde e? am întrebat pradă unui gând brusc.

Flora clătină din cap.

– Nu prea cred că o să răspundă ea la uşă.

– Dar nu ştii peste cine dai, strigă Random, şi ieşi brusc din cameră.

L-am urmat pe coridor până la intrare, exact la timp s-o oprim pe Carmella să deschidă uşa.

Am trimis-o înapoi la ea în cameră, cu instrucţiuni să se încuie pe dinăuntru, iar Random remarcă:

– Asta demonstrează cât de puternici sunt duşmanii. Cum stăm, Corwin?

Am dat din umeri.

– Dacă aş şti, ţi-aş spune. Pentru moment cel puţin, suntem în rahat amândoi. Feriţi-vă!

Şi am deschis uşa.

Primul încercă să mă dea la o parte, dar l-am împins înapoi.

Erau şase, atâta am putut observa.

– Ce vreţi? i-am întrebat.

N-am auzit niciun cuvânt, în schimb am văzut arme.

Am trântit uşa şi am tras zăvorul.

– Aşa care va să zică, au sosit. Dar de unde ştiu că nu e ceva pus la cale chiar de tine?

– Nu e, răspunse, deşi tare mi-aş fi dorit. Ăştia par fioroşi.

Trebuia să recunosc că aşa era. Tipii de la intrare erau de categorie grea şi aveau pălării trase mult pe frunte ca să le acopere ochii. Feţele le erau complet în umbră.

– Tare mi-aş dori să ştiu cum stăm, repetă Random.

Am simţit un ţiuit ascuţit în timpane. Am ştiut în aceeaşi clipă că Flora suflase în fluier. Când am auzit zgomotul unei ferestre sparte, undeva în dreapta mea, n-am fost surprins să aud un mârâit ameninţător şi câteva lătrături, de data asta în stânga.

– Şi-a chemat câinii, am spus, şase javre mârşave şi sălbatice care, în alte împrejurări, ar fi putut sări pe noi.

Random încuviinţă şi ne-am îndreptat amândoi în direcţia zgomotului.

Când am ajuns în sufragerie, doi tipi erau deja înăuntru, înarmaţi amândoi.

Am tras în primul şi m-am azvârlit la podea, trăgând în mişcare asupra celui de-al doilea. Random sări peste mine, fluturându-şi spada, şi am văzut capul celui de-al doilea părăsindu-i umerii.

În clipa următoare apăreau alţi doi pe fereastră. Mi-am golit pistolul asupra lor şi am auzit mârâiturile câinilor amestecate cu focuri de armă care nu mai erau ale mele.

Am văzut trei bărbaţi pe podea şi un număr egal de câini. M-am bucurat la gândul că ucisesem jumătate din agresori, iar când au năvălit şi ceilalţi pe fereastră, am mai omorât unul într-

un mod care m-a surprins.

Brusc, fără să mă gândesc la ce fac, am luat un scaun foarte greu şi l-am azvârlit în partea cealaltă a camerei cam la nouă metri distanţă. Nimeri în spatele unuia dintre indivizi şi-i frânse coloana.

M-am repezit spre cei doi care mai rămăseseră, dar, înainte de a ajunge eu, Random îl şi străpunsese pe unul cu spada, lăsând câinii să termine treaba începută de el, şi se îndrepta deja spre ultimul.

Acesta fu doborât înainte de a apuca să acţioneze serios. Izbuti totuşi să ucidă un câine dar atâta a fost tot. Random îi frânse gâtlejul.

Am constatat că doi câini erau morţi, iar al treilea grav rănit. Random îl ucise pe cel vătămat cu o împunsătură de sabie, apoi ne-am îndreptat atenţia spre agresori.

Era ceva neobişnuit în înfăţişarea lor.

În aceeaşi clipă intră şi Flora şi împreună ne-am apucat să-i cercetăm.

În primul rând, aveau ochii injectaţi. Foarte, foarte injectaţi. În starea în care erau, să zicem că era un lucru normal…

Apoi, toţi aveau o articulaţie în plus la degetele mâinilor şi gheare ascuţite, încovoiate, pe dosul mâinilor.

Fălcile erau proeminente, şi, când am deschis una cu forţa, am numărat patruzeci şi patru de dinţi, mulţi dintre ei mai lungi decât dinţii umani şi părând a fi mult mai ascuţiţi. Carnea era cenuşie, tare şi lucioasă.

Fără îndoială că mai existau şi alte diferenţe, dar cele de până acum erau suficiente pentru a dovedi ceva.

Le-am luat armele, trei pistoale mici, plate.

– Au acţionat în numele Umbrelor, e clar, spuse Random, iar eu am încuviinţat. Şi eu am avut noroc. Mai mult ca sigur că nu se aşteptau să dea nas în nas cu întăririle pe care le-am avut – un frate războinic şi aproape jumătate de tonă de câini.

Se apropie de fereastra spartă şi privi afară; nu l-am oprit.

– Nimic, spuse după un timp. Sunt sigur că i-am ucis pe toţi – şi trase draperiile portocalii grele, apoi împinse în faţa lor câteva scaune cu spătarul înalt. Între timp, eu cotrobăiam prin buzunare.

N-am fost deloc surprins când n-am găsit nimic ce ne-ar fi putut ajuta să-i identificăm.

– Hai să ne întoarcem în bibliotecă să-mi termin băutura, mă

rugă el şi o porni înainte.

Când ajunse acolo, înainte de a se aşeza, curăţă grijuliu spada şi o puse la loc în cui. În timpul ăsta, eu i-am adus Florei ceva de băut.

– Aşadar, oftă Random, s-ar părea că pentru un timp suntem în siguranţă, din moment ce-am scăpat toţi trei cu bine.

– Aşa s-ar părea, încuviinţă Flora.

– Doamne, n-am mâncat de ieri, se trezi Random deodată.

Flora se duse să-i spună Carmellei că acum putea să iasă liniştită din cameră, drept care putea să ne şi aducă mâncare multă în bibliotecă.

Imediat după plecarea Florei, Random se întoarse spre mine şi mă întrebă:

– Ascultă, ce e între voi?

– Să nu stai niciodată cu spatele la ea!

– E încă de partea lui Eric?

– Aşa s-ar zice.

– Atunci ce cauţi aici?

– Încercam să-l fac pe Eric să vină el însuşi după mine. Ştie că numai aşa mă poate prinde şi-aş fi vrut să văd cât de tare îşi doreşte acest lucru.

Random clătină din cap.

– Nu cred că are s-o facă. Nu merită osteneala. Atâta vreme cât tu eşti aici şi el acolo, de ce să se mai obosească să-şi scoată nasul afară? Deocamdată el e cel mai tare pe poziţie. Dacă-l vrei, va trebui să te duci tu după el.

– Tocmai am ajuns la aceeaşi concluzie.

Ochii îi luciră şi vechiul zâmbet îi reapăru. Îşi trecu o mână prin părul de culoarea paiului, fără să-şi ia ochii de la mine.

– Ai de gând s-o faci? întrebă.

– Poate.

– Nu mă lua pe mine cu „poate”, puişor. E scris că trebuie s-o faci. Aproape că mi-aş dori şi eu să vin, să ştii. Dintre toate, sexul îmi place cel mai mult, iar Eric cel mai puţin.

Mi-am aprins o ţigară şi am căzut pe gânduri.

– Ştiu la ce te gândeşti, spuse el. Câtă încredere pot avea în Random de data asta? E ticălos şi viclean, cum îl arată şi numele[1], şi nu încape îndoială că o să mă trădeze dacă cineva îi oferă un târg mai bun. Corect?

---

[1] Random = (adj.) întâmplător, aleator.

Am încuviinţat dând din cap.

– Cu toate astea, frate Corwin, aminteşte-ţi că, deşi nu ţi-am făcut niciodată prea mult bine, nici vreun rău deosebit nu ţi-am făcut. Oh, câteva glume acolo, recunosc. Dar, una peste alta, se poate spune că noi doi ne-am înţeles cel mai bine dintre toţi membrii familiei – asta e, ne-am ferit fiecare din drumul celuilalt. Gândeşte-te la asta. Cred c-o aud pe Flora venind sau pe Carmella, aşa că hai să schimbăm subiectul… Dar repede! Nu cred că ai pe-aici vreun pachet cu cărţile de joc preferate ale familiei.

Am clătinat din cap.

Flora intră în încăpere şi spuse:

– Carmella o s-aducă imediat ceva de mâncare.

Am băut pentru asta şi Random, din spatele ei, îmi făcu cu ochiul.

A doua zi dimineaţă, cadavrele dispăruseră din sufragerie, pe covor nu era nicio pată, iar fereastra fusese reparată, Random explicându-mi că „se ocupase el de asta”. Am considerat că nu mai era nevoie să-i pun alte întrebări.

Am împrumutat Mercedesul Florei şi am plecat într-o plimbare. Aveam impresia că peisajul era schimbat în chip straniu. Nu puteam spune exact dacă lipsea ceva sau dacă era ceva nou, numai că lucrurile arătau parcă altfel. Şi când am încercat să înţeleg ce se întâmplă, m-a cuprins o asemenea durere de cap, încât am hotărât să renunţ pentru moment.

Eram la volan, cu Random lângă mine. La un moment dat i-am spus că mi-ar fi plăcut sa fiu iarăşi înapoi în Amber – numai ca să văd ce răspuns primeam.

– Tocmai mă întrebam, răspunse el, dacă ai ieşit pentru răzbunare, pur şi simplu, sau pentru ceva mai mult.

Îmi trimitea mingea înapoi, şi acum aştepta răspuns.

– Şi eu mă gândeam tot la asta, culmea, am zis, folosind o frază comună prin care încercam să-mi cântăresc şansele. Ştii, ar trebui să „încerc”.

Se întoarse spre mine (până atunci se uitase pe fereastră) şi spuse:

– Cred că toţi am avut ambiţia asta, sau cel puţin gândul ăsta – eu ştiu că l-am avut, deşi am ieşit din joc devreme – şi după felul în care văd eu situaţia, merită încercat. Ştiu c-o să mă-ntrebi dacă vreau să te ajut. Răspunsul este „da”. O s-o fac numai ca să-i încurc pe ceilalţi. După câteva clipe de tăcere mă întrebă:

„Ce părere ai despre Flora? Ne-ar putea fi de vreun ajutor?”

– Mă-ndoiesc foarte mult. S-ar arunca numai dacă lucrurile ar fi sigure. Dar, ce poate fi sigur în clipa asta?

– Sau în oricare alta? făcu el.

– Sau în oricare alta, am repetat ca să creadă că ştiu ce răspuns aş fi primit.

Mi-era teamă să am încredere în el şi să-i mărturisesc starea memoriei mele. Mi-era teamă să-i spun adevărul, aşa că n-am făcut-o. Erau atât de multe lucruri pe care aş fi vrut să le aflu, dar n-aveam de la cine. Tot gândindu-mă la asta am condus o vreme în tăcere.

– Ei bine, când vrei să porneşti? am întrebat.

– Atunci când eşti pregătit.

Poftim, mingea în terenul meu, şi nu ştiam ce să fac cu ea.

– Ce-ai zice să pornim chiar acum? am spus.

Tăcu. Îşi aprinse o ţigară – ca să câştige timp, cred.

Am făcut acelaşi lucru.

– Bine, spuse într-un târziu. Când ai fost în Amber ultima oară?

– A trecut al dracului de mult timp, nici nu sunt sigur că-mi mai pot aminti drumul.

– E-n regulă, spuse, atunci va trebui să ne depărtăm înainte de a putea reveni. Câtă benzină ai?

– Rezervorul plin pe trei sferturi.

– Atunci, la următorul colţ ia-o la stânga şi-o să vedem ce se-ntâmplă.

L-am ascultat şi, pe măsură ce înaintam, trotuarele începură să scânteieze.

– La naiba! spuse. Sunt aproape douăzeci de ani de când am trecut pe aici. Îmi amintesc perfect ce trebuie făcut.

Am continuat drumul, iar eu nu pricepeam nimic din ce se întâmpla în jur. Cerul deveni întâi verzui, apoi se coloră în roz.

Mi-am muşcat limba ca să nu pun întrebări.

Am trecut pe sub un pod şi, când am ieşit pe partea cealaltă, cerul avea iarăşi o culoare normală, numai că pretutindeni erau mori de vânt, mari şi galbene.

– Nu-ţi fă probleme, spuse precipitat, ar putea fi şi mai rău!

Am remarcat că oamenii de pe stradă erau îmbrăcaţi mai degrabă straniu şi că şoseaua era din cărămidă.

– Ia-o la dreapta!

Aşa am făcut.

Nori purpurii acoperiră soarele şi curând începu să plouă.

Fulgere brăzdau cerul, tunete bubuiau deasupra noastră. Ştergătoarele mergeau la maximum, fără prea mare efect însă. Am aprins luminile de poziţie şi-am mai încetinit.

Aş fi putut să jur că am trecut pe lângă un călăreţ care alerga în direcţia opusă; era îmbrăcat în gri, cu gulerul ridicat şi cu capul plecat, ca pentru a înfrunta ploaia.

Apoi norii se risipiră, iar noi ne-am trezit că mergeam de-a lungul unei faleze. Valurile imense se spărgeau cu forţă de ţărm şi pescăruşi gigantici zburau jos, la mică distanţă deasupra lor. Ploaia contenise, aşa că am stins luminile şi am oprit ştergătoarele. Acum drumul era din macadam, dar nu recunoşteam deloc locurile. În oglinda retrovizoare nu se zărea nici urmă din oraşul pe care tocmai îl părăsisem.

Am strâns zdravăn de volan când am trecut pe lângă o spânzurătoare, apărută ca din senin şi de care era atârnat un schelet bălăbănit de suflarea vântului.

Random fuma şi privea prin parbriz la drumul care, la un moment dat, se depărtă de faleză şi descrise o curbă în jurul unei coline. O câmpie fără copaci, cu iarbă înaltă, se întindea în dreapta noastră iar în stânga, un şir de dealuri. Cerul era acum albastru-închis dar strălucitor, ca apa dintr-un bazin adânc, limpede, adăpostit şi întunecos. Nu-mi aminteam să mai fi văzut vreodată un asemenea cer.

Random coborî geamul să arunce chiştocul şi o adiere îngheţată pătrunse înăuntru, răspândindu-se în interiorul maşinii; ridică repede geamul. Adierea avea un miros marin, sufocant şi pătrunzător.

– Toate drumurile duc la Amber, spuse el, ca şi cum ar fi fost o axiomă.

Atunci mi-am amintit ce spusese Flora cu o zi înainte. Nu vroiam să sune ca o speculaţie sau ca o informaţie de importanţă crucială, dar când mi-am dat seama ce implica relatarea ei, am înţeles că trebuie să-i spun, pentru sufletul meu ca şi pentru al lui.

– Ştii ceva, am început, când ai sunat ieri şi am răspuns eu la telefon, pentru că Flora era plecată, aveam o bănuială cum că ea încerca să ajungă la Amber, dar a găsit drumul blocat.

Auzind asta, Random izbucni în râs.

– Femeia asta are foarte puţină imaginaţie, replică el. Fireşte că drumul e blocat pe o vreme ca asta. Spre capăt, vom fi nevoiţi să mergem pe jos, sunt sigur, şi, fără îndoială, ne vor trebui toată

puterea şi îndemânarea ca să reuşim – *dacă* vom reuşi. Ce credea ea, că o să se poată duce ca o prinţesă de onoare, călcând pe covoare de flori tot drumul? E o stricată şi proastă pe deasupra. De fapt, nici nu merită să trăiască, dar nu eu hotărăsc asta, deocamdată! La răspântie, ia-o la dreapta.

Ce se petrecea oare? Ştiam că, într-un fel, el era responsabil de schimbările exotice ale căror martor eram, dar nu puteam preciza cum proceda, unde vroia să ajungă. Ştiam că trebuie să-i aflu taina, dar nu puteam să-l întreb pur şi simplu, pentru că atunci ar fi aflat că nu ştiu. Atunci m-aş fi dat pe mâna lui.

Nu părea să facă mare lucru, în afară că fuma şi privea, dar când am ieşit dintr-un povârniş al drumului, am intrat într-un deşert albastru, iar soarele era acum roz deasupra noastră, pe cerul strălucitor. În oglinda retrovizoare, mile şi mile de deşert se întindeau înapoia noastră, cât cuprindeai cu privirea. Frumoasă scamatorie, n-aveam ce zice.

Şi în aceeaşi clipă, motorul începu să tuşească, să sfârâie, îşi reveni singur, apoi repetă figura.

Volanul îşi schimbă forma în mâinile mele. Deveni un semicerc; şi scaunul părea dat mult înapoi, maşina părea mai aproape de şosea, iar parbrizul mult mai înclinat.

N-am spus nimic totuşi, nici măcar atunci când ne izbi o furtună de nisip cu miros de levănţică.

Dar când dispăru, mi se tăie respiraţia: în faţa noastră, pe o lungime de jumătate de kilometru, un blestemat de şir de maşini bară în bară. Toate stăteau pe loc şi claxonau.

– Încetineşte, spuse Random. E primul obstacol.

Am încetinit şi un nou val de nisip năvăli peste noi.

Înainte să apuc să aprind luminile, furtuna dispăruse; şi am clipit din ochi de mai multe ori nevenindu-mi să cred.

Toate maşinile dispăruseră, iar claxoanele tăcuseră. Dar şoseaua strălucea acum, aşa cum făcuseră trotuarele mai înainte, şi l-am auzit pe Random blestemând în barbă pe cineva sau ceva.

– Nu mai am nicio îndoială că am luat-o exact pe drumul pe care vroia el, oricine ar fi construit asta, spuse, şi mă enervează că am făcut ceea ce s-aştepta – evident.

– Eric? am întrebat.

– Probabil. Ce crezi că-i mai bine? Să ne oprim şi să încercăm calea cea grea pentru un timp, sau să continuăm şi să vedem dacă mai sunt bariere?

– Hai să mergem mai departe, un timp. În definitiv, ăsta n-a fost decât primul obstacol.

– Bine, spuse şi adăugă: cine ştie cum o să fie al doilea?

Al doilea obstacol era un lucru – nu ştiu să-l descriu altfel. Era ceva care arăta ca un cuptor de topit, cu multe braţe, ghemuit în mijlocul drumului, întinzându-se după maşini pe care le ducea la un fel de gură şi le mânca.

Am pus frână.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Random. Mergi înainte. Cum altfel crezi că putem trece?

– M-a şocat un pic, am spus şi Random mă privi ciudat, dintr-o parte.

Şi brusc o altă furtună de praf.

Spusesem ceva nepotrivit, mi-am dat seama.

Când praful dispăru, ne găseam iarăşi de-a lungul unei şosele pustii. Şi în depărtare se zăreau nişte turnuri.

– Cred că l-am păcălit, spuse Random, am combinat mai multe elemente într-unul singur şi am impresia că a ieşit ceva ce el n-a reuşit să anticipeze. La urma urmei, nimeni nu poate controla toate drumurile spre Amber.

– Corect, am spus sperând să compensez mişcarea greşită pentru care mă privise atât de ciudat.

M-am gândit la Random. Un tip mărunt, cu înfăţişare fragilă, care noaptea trecută ar fi putut muri la fel de uşor ca şi mine. Ce forţă avea el? Şi ce era toată povestea asta cu Umbrele? Ceva îmi spunea că, orice-ar fi fost aceste Umbre, ne mişcăm printre ele chiar şi în aceste clipe. Cum? Random deţinea secretul, numai el ştia ce făcea şi, din moment ce trupul îi părea liniştit, cu mâinile aşezate la vedere, mi-am zis că făcea ceva cu mintea.

Şi iarăşi, cum?

Ei bine, îl auzisem vorbind despre „adunare” şi „scădere”, ca şi cum universul în care se mişca era o mare ecuaţie.

Mi-am spus – cu o bruscă certitudine – că, într-un fel, aduna şi scădea elemente *la* şi *din* această lume vizibilă nouă, în scopul de a ne apropia cât mai mult de acel loc ciudat, Amber, pe care încerca să-l descifreze.

Era ceva pe care şi eu ştiusem cândva să-l fac. Şi cheia rezolvării, am înţeles deodată, era să-ţi aminteşti de Amber.

Numai că eu nu puteam.

Drumul coti pe neaşteptate, deşertul se sfârşi, dând locul unor câmpii cu iarbă înaltă, albastră, ascuţită. După un timp, terenul

deveni ceva mai deluros, iar la picioarele celui de-al treilea deal, asfaltul se termină iar noi am intrat pe un drum îngust şi prăfuit. Era foarte bătătorit şi-şi croia calea printre dealuri mai înalte, pe care începeau să apară mici arbuşti şi tufişuri cu ciulini ascuţiţi ca o baionetă.

După vreo jumătate de oră, dealurile dispărură şi drumul continuă printr-o pădure cu arbori mari, cu frunze în formă de diamant, frunze de toamnă portocalii şi purpurii.

Începu să cadă o ploaie uşoară; de jur-împrejur numai umbre.

Aburi palizi se ridicau din grămezile de frunze ude.

Undeva în dreapta, am auzit un urlet.

Volanul îşi schimbă forma încă de trei ori, ultima dintre ele fiind un octogon de lemn. Maşina era mai înaltă acum şi, nu se ştie cum, căpătase o ornamentaţie de lemn în forma unui flamingo. M-am abţinut să comentez toate astea, acomodându-mă însă cu noile poziţii ale scaunului şi cu noile cerinţe de manevrare pe care le impunea automobilul; între timp, Random aruncă totuşi o privire scurtă spre volan, chiar în clipa în care se auzi un alt urlet. Clătină din cap şi deodată copacii deveniră mult mai înalţi, împodobiţi cu viţă-de-vie şi cu ceva ca o mantie albastră de muşchi spaniol[1], iar maşina era din nou aproape normală. Am privit indicatorul de benzină şi am văzut că mai aveam jumătate de rezervor.

– Câştigăm teren, remarcă fratele meu, iar eu am confirmat.

Drumul se lăţi brusc şi se acoperi cu beton. Canale pe ambele părţi, pline de ape mâloase. Frunze, crenguţe mici şi pene colorate alunecau pe suprafaţa ei.

M-am simţit deodată agitat şi puţin ameţit, dar…

– Respiră lent şi adânc, spuse Random, înainte de a-mi da seama ce se-ntâmplă. O luăm pe o scurtătură şi atmosfera şi gravitaţia vor fi puţin altfel pentru un timp. Cred că am fost destul de norocoşi până aici şi vreau să profităm cât putem – să ajungem cât mai aproape şi cât mai repede cu putinţă.

– Bună idee, am zis.

– Poate da, poate nu, răspunse el, dar cred că jocul meri… Atenţie!

Urcam un deal, când din faţă apăru un camion care venea mugind spre noi. Era pe contrasens. Am tras spre stânga,

[1] *Tillandsia usneoides,* plantă întâlnită din sud-estul Statelor Unite până în Argentina, ce creşte pe copaci sub forma unor mănunchiuri de fire gri-argintii, cu flori în culori de la galben-verzui la albastru. (n. red.)

încercând să-l evit dar făcu şi el acelaşi lucru. Exact în ultima clipă a trebuit să părăsesc de tot drumul şi să o iau pe pantă la vale spre buza canalului, ca să pot evita ciocnirea.

În dreapta mea, camionul scrâşni din frâne. Am încercat să revin pe drum, dar ne împotmolisem în solul moale.

Apoi am auzit o portieră trântindu-se şi l-am văzut pe şofer coborând pe partea dreaptă a cabinei – ceea ce însemna că, probabil, el mergea pe sensul bun la urma urmei şi noi pe contrasens. Eram convins că nicăieri în Statele Unite traficul nu se desfăşura conform tipicului britanic, dar nu mai încăpea nicio îndoială că, de data asta, părăsisem, demult Pământul pe care-l ştiam eu.

Camionul era o cisternă. Pe o parte scria „ZUNOCO” cu litere mari, roşii – sângerii, iar dedesubt motto-ul „Nui acupirem lumia” (Noi suntem pretutindeni). Am coborât şi eu am ocolit maşina şi m-am apropiat ca să-mi cer scuze, dar şoferul tăbărî asupra mea cu înjurături. Era la fel de înalt ca mine, rotund ca un butoi de bere; într-o mână ţinea un cric.

– Ascultă, doar ţi-am cerut scuze, i-am zis. Ce-ai vrea să fac? Nimeni n-a păţit nimic şi n-a fost nicio stricăciune.

– N-ar trebui să dea drumu’ pe şosele unor şoferi blestemaţi ca tine! urlă el. Eşti un labagiu periculos!

Random coborî şi el şi veni spre noi.

– Domnule, mai bine ai spăla putina! zise întărindu-şi spusele cu pistolul pe care-l avea în mână.

– Lasă aia deoparte! am încercat să-l domolesc, dar el trase piedica şi ţinti.

Tipul se întoarse şi o luă la fugă, cu ochii măriţi de spaimă şi cu gura căscată.

Random ridică pistolul, ţinti atent în spatele tipului, dar m-am repezit şi i-am dat peste mână chiar în clipa în care apăsase pe trăgaci.

Glontele ciupi asfaltul şi ricoşă undeva departe.

Random se întoarse spre mine şi faţa îi era aproape albă.

– Nenorocitule! Glontele ar fi putut nimeri cisterna!

– La fel de bine îl putea nimeri pe tipul în care ai ţintit!

– Şi cui dracu-i pasă? N-o să mai trecem niciodată pe aici, cel puţin o generaţie. Nenorocitul ăsta a îndrăznit să insulte un Prinţ din Amber! M-am gândit la ONOAREA TA.

– Pot să am grijă şi singur de onoare mea, i-am răspuns, şi, deodată, ceva neîndurător şi puternic mă cuprinse şi m-am trezit

răspunzând: pentru că EU trebuia să-l ucid, nu tu, aşa am hotărât – şi m-am lăsat copleşit de un val de furie.

Lăsă capul în jos, în timp ce uşa cabinei se trânti şi camionul porni pe drum la vale.

– Iartă-mă, frate, spuse. N-am vrut să te supăr. Dar m-am simţit jignit să aud pe cineva vorbindu-ţi în halul ăsta. Ştiu c-ar fi trebuit să aştept să rezolvi tu treaba cum crezi de cuviinţă, sau măcar să mă fi sfătuit cu tine.

– Bine, lasă, mai bine să încercăm să revenim pe drum şi s-o luăm din loc, dacă mai putem.

Roţile maşinii erau scufundate până în dreptul capacelor şi, în timp ce eu mă uitam la ele încercând să găsesc cea mai bună soluţie, numai ce-l aud pe Random că strigă:

– O.K., am prins bara din faţă. Apucă maşina şi s-o cărăm înapoi pe şosea – şi ar fi bine s-o plasăm pe culoarul din stânga.

Nu glumea.

Spusese ceva despre o gravitaţie mai mică, numai că eu NU simţeam asta. Ştiam că sunt puternic, dar aveam îndoielile mele că sunt în stare să ridic partea din spate a unui Mercedes.

Dar, pe de altă parte, trebuia să încerc, din moment ce el mă aştepta să mă opintesc, şi nu puteam da vina pe golurile mele din memorie ca să dau bir cu fugiţii!

Aşa încât mi-am înfipt bine picioarele în pământ, m-am ghemuit, mi-am încleştat mâinile şi am început să-mi îndrept genunchii. Cu un zgomot de ventuză, roţile se eliberară din pământul cleios. Ţineam spatele maşinii cam la vreo şaizeci de centimetri deasupra pământului! Era grea – la dracu', era grea! – dar reuşisem!

Cu fiecare pas pe care-l făceam mă afundam vreo cincisprezece centimetri în pământ. Dar o căram!

Şi Random făcea acelaşi lucru pe partea lui.

Am pus-o la loc pe şosea cu o uşoară contracţie a suspensiilor. Apoi mi-am scos pantofii, i-am golit de noroi, i-am curăţat cu un şomoiog de iarbă, mi-am stors ciorapii, mi-am periat manşetele pantalonilor, mi-am aruncat ciorapii şi pantofii pe scaunul din spate şi am urcat la volan desculţ.

Random ţopăi înăuntru pe locul din dreapta.

– Ascultă, vreau să-mi cer încă o dată scuze…

– Stai liniştit, i-am zis. S-a terminat, a trecut.

– Da, dar nu vreau să ai ceva împotriva mea.

– N-o să am. Pe viitor stăpâneşte-ţi însă impetuozitatea, mai

ales dacă presupune omucideri în prezenţa mea.

– Promit.

– Atunci, hai s-o luăm din loc.

Ceea ce şi am şi făcut. Am trecut printr-un canion stâncos, apoi printr-un oraş care părea construit în întregime din sticlă, sau o substanţă asemănătoare, cu clădiri înalte, prelungi şi cu aspect fragil, cu oameni prin care treceau razele soarelui roz, scoţând la iveală organele lor interne şi resturile ultimelor prânzuri.

Ne-am uitat când am trecut pe lângă ei. Erau adunaţi pe la colţurile străzilor, dar niciunul nu încerca să ne oprească sau să ne treacă prin faţă.

– Cei care se cred Charles Fort[1] pe-aici or să povestească întâmplarea asta ani de zile de-acum încolo, spuse fratele meu.

Eram convins de asta.

Apoi drumul dispăru şi ne-am trezit că mergeam de-a lungul a ceea ce părea a fi o foaie nesfârşită de silicon. După un timp, foaia se îngustă şi luă forma unui drum, şi, după încă un timp, în dreapta şi-n stânga apărură mlaştini, joase, brune şi împuţite. Şi am văzut ceea ce aş fi jurat că e un Diplodocus şi care înălţă capul şi se holbă la noi. Apoi, o formă enormă cu aripi de liliac trecu pe deasupra. Cerul era acum bleu-regal, iar soarele, auriu-roşcat.

– Avem mai puţin de un sfert de rezervor, am ţinut să-i atrag atenţia.

– Bine, opreşte maşina!

Am oprit-o şi-am aşteptat.

Mult timp – poate vreo şase minute – tăcu, apoi:

– Dă-i drumul mai departe!

După vreo trei mile am ajuns la o baricadă de buşteni şi am încercat s-o ocolesc. O poartă apăru într-o parte şi Random spuse iarăşi:

– Opreşte şi claxonează!

L-am ascultat şi, după un timp, poarta de lemn scârţâi din enormele balamale de fier şi se deschise înspre înăuntru.

– Intră, spuse. Nu-i niciun pericol.

Am intrat şi, undeva în stânga, erau trei pompe „Esso” cu extremitatea sferică, iar clădirea cea mică din spatele lor era la

---

[1] Charles Fort (1874–1932) – scriitor american, cercetător al fenomenelor paranormale.

fel cu cele pe care le văzusem de nenumărate ori înainte, în împrejurări mult mai normale. Am oprit dinaintea unei pompe şi am aşteptat.

Tipul care ieşi din clădire avea aproximativ un metru cincizeci, cu o talie cât un butoi, nasul ca o căpşună, iar în şolduri măsura aproape un metru.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă. Plinul?

Am încuviinţat.

– Regular, am spus.

– Trăgeţi-o puţin mai în faţă, ceru el.

L-am ascultat apoi m-am întors către Random:

– Banii mei sunt valabili aici?

– Uită-te la ei, îmi spuse ceea ce am şi făcut.

Portofelul era burduşit cu bancnote portocalii şi galbene, cu cifre romane în colţuri, urmate de literele „D.R.”.

Rânji când văzu cum cercetam hârtia.

– După cum vezi, m-am îngrijit de toate, spuse.

– Excelent. Că mi-am amintit, mi-e foame!

Am privit în jur şi am văzut o reclamă uriaşă din care privea în jos spre noi un domn care vindea Pui Fript Kentucky[1] nu-ştim-pe-unde-în-altă-parte.

Nas-de-Căpşună vărsă puţină benzină pe jos, agăţă furtunul, se apropie şi spuse:

– Opt Drachae Regum!

Am găsit o bancnotă portocalie cu un V. D. R. pe ea, şi încă trei cu I. D. R., şi i le-am dat.

– 'ţumesc, spuse el şi le îndesă în buzunar. Să verific uleiul şi apa?

– Da.

Mai turnă puţină apă, îmi spuse că nivelul uleiului era în regulă şi şterse parbrizul cu o zdreanţă murdară. Apoi ne făcu un semn cu mâna şi se întoarse în baracă.

Am condus până la Kenny Roi's şi ne-am luat o cutie plină de Pui Kentucky şi o alta plină de bere slabă, sărată la gust.

Apoi ne-am spălat la toaletă, am claxonat la poartă şi am aşteptat până când a venit un tip, cu o halebardă atârnând pe şoldul drept, şi ne-a deschis.

Şi am ajuns din nou pe drum.

Un tiranozaur sări în faţa noastră, ezită o clipă, apoi îşi văzu de

[1] Kentucky Fried Chicken sau KFC.

ale lui undeva în stânga.

Pe deasupra trecură trei pterodactili.

– Nu-mi face nicio plăcere să părăsesc cerul din Amber, spuse Random, şi am mormăit aprobator deşi habar n-aveam la ce se referea. Mi-e teamă, totuşi, să încerc brusc, continuă el. Am putea fi sfâşiaţi în bucăţi.

– Aşa e, am încuviinţat.

– Dar, pe de altă parte, nu-mi place locul ăsta.

Am dat din cap şi ne-am continuat drumul, până când câmpia de silicon se sfârşi, iar în jurul nostru nu se mai afla decât piatră goală.

– Ce-ai de gând să faci acum? am îndrăznit eu.

– Acum, când am obţinut cerul, o să încerc terenul.

Şi pe măsură ce mergeam mai departe, câmpia de piatră se transformă în stânci şi între ele, pământ gol, negru. După un timp, era tot mai mult pământ şi din ce în ce mai puţine stânci. În sfârşit am văzut smocuri de iarbă. Mai întâi puţină iarbă ici şi colo. Dar un verde foarte, foarte deschis, care nu semăna cu ceea ce văzusem pe Pământ.

Curând iarba se îndesi şi mai mult.

După un timp apărură copaci, presăraţi la întâmplare de-a lungul drumului.

Apoi, o pădure.

Şi ce pădure!

Niciodată nu văzusem asemenea copaci – puternici şi maiestuoşi, cu frunziş verde-închis, bogat, cu uşoare nuanţe de auriu. Dominau, se avântau spre cer. Erau pini enormi, stejari, arţari şi mulţi alţii pe care nu-i deosebeam.

Am coborât puţin geamul şi am simţit briza cu o mireasmă fantastic de plăcută ce adia printre ei. Am hotărât să-l deschid de tot şi să-l las aşa, şi să inspir adânc, adânc.

– Pădurea din Arden, spuse bărbatul care era fratele meu, şi ştiam că are dreptate şi simţeam că îl iubesc şi-l invidiez în acelaşi timp pentru înţelepciunea lui, pentru ştiinţa lui.

– Frate, i-am spus, te descurci de minune. Mai bine decât m-aş fi aşteptat. Îţi mulţumesc.

Asta păru să-l ia prin surprindere. Ca şi cum nicio rudă nu-i adresase vreodată înainte un cuvânt bun.

– Îmi dau toată silinţa şi o s-o fac până la capăt, promit. Priveşte! Avem cerul, şi-avem şi pădurea! E-aproape prea frumos ca să fie adevărat! Am trecut de jumătatea drumului şi nu ne-a

deranjat nimic în mod special. Cred că suntem foarte norocoşi. Îmi dai o Regenţă?

– Da, am spus, neştiind ce înseamnă asta dar dorind să fiu de acord, dacă-mi stătea în puteri.

Dădu din cap şi apoi spuse:

– Eşti un tip de treabă!

Iar el un mic ucigaş, care, mi-aminteam acum, fusese întotdeauna un fel de rebel. Părinţii noştri încercaseră să-l tempereze, dar nu reuşiseră niciodată. Şi, în timp ce mă gândeam la acestea, mi-am dat seama că noi doi aveam părinţi comuni, ceea ce nu puteam spune despre mine şi Eric, sau Flora, sau Caine sau Bleys şi Fiona. Şi probabil la fel era şi în cazul celorlalţi, dar numai de aceştia îmi aminteam, şi de ei eram sigur.

Înaintam pe o şosea dură, prăfoasă, printr-o catedrală de arbori enormi. Părea un drum fără sfârşit. Mă simţeam în siguranţă aici. Din când în când zăream un cerb, surprindeam o vulpe traversând sau stând lângă drum. Din loc în loc, drumul era presărat cu urme de copite.

Lumina soarelui era uneori filtrată printre frunze, înfăţişându-se ca nişte corzi aurii şi subţiri ale unui instrument muzical hindus. Adierea era umedă şi parcă vorbea de fiinţe vii. Mi se părea că ştiu locul ăsta, că parcursesem adesea drumul ăsta în trecut. Trecusem prin Pădurea din Arden călare, mă plimbasem prin ea, vânasem, zăcusem pe spate sub aceste crengi enorme, cu braţele sub cap, privind în sus. Mă căţărasem printre ramurile acestor uriaşi şi privisem în jos, spre o lume verde, în continuă schimbare.

– Îmi place locul ăsta, am spus, realizând doar pe jumătate că am spus-o cu voce tare, iar Random răspunse:

– Întotdeauna ţi-a plăcut – şi parcă era o uşoară urmă de amuzament în vocea lui.

Nu eram foarte sigur.

Apoi, undeva, departe, am auzit un sunet care ştiam că e al unui corn de vânătoare.

– Condu mai repede, spuse deodată Random. Pare a fi cornul lui Julian.

L-am ascultat.

Cornul sună iarăşi, mai aproape.

– Blestemaţii lui de câini or să sfâşie în bucăţi maşina asta, iar şoimul lui se va hrăni cu ochii noştri! spuse. Nu-mi place să-l

întâlnesc când e atât de bine pregătit. Orice-ar vâna, sunt sigur c-ar renunţa bucuros numai ca să-i poată hăitui pe doi dintre fraţii lui.

– „Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”, e filosofia mea în aceste zile, am spus.

Random chicoti.

– Ce noţiune ciudată. Pariez că n-o să dureze mai mult de cinci minute!

Apoi cornul răsună iar, şi mai aproape.

– La dracu’! înjură Random.

Vitezometrul arăta 120 kilometri pe oră, cu cifre ciudate, runice, şi mi-era teamă să gonesc mai repede pe şoseaua aia.

Şi cornul sună iarăşi, mult mai aproape acum, trei note lungi, şi undeva în stânga puteam auzi mârâitul câinilor.

– Ne aflăm acum foarte aproape de Pământul cel adevărat, deşi încă departe de Amber, îmi explică fratele meu. N-ar avea rost s-o luăm printre Umbrele adiacente, pentru că dacă într-adevăr pe noi ne urmăreşte, se va ţine după noi. Sau se va ţine Umbra lui.

– Şi-atunci ce facem?

– Accelerează şi să sperăm că nu pe noi ne urmăreşte!

Şi cornul sună încă o dată, de data asta aproape lângă noi.

– Ce dracu’ călăreşte, o locomotivă? am întrebat.

– Cred că-l călăreşte pe puternicul Morgenstern, cel mai rapid cal pe care l-a creat vreodată!

Am lăsat cuvântul „creat” să mi se rostogolească prin minte un timp, întrebându-mă şi minunându-mă de înţelesul lui. Da, e adevărat, am auzit o voce interioară. El îl crease pe Morgenstern din Umbre, topind în fiară forţa şi viteza unui uragan şi cea a unui berbec de atac.

Mi-am amintit că animalul acela mă îngrozea pe vremuri şi dintr-odată l-am văzut.

Morgenstern era cu şase braţe mai înalt decât oricare alt cal ce existase vreodată, ochii aveau culoarea întunecată a unui dog Weimaraner, pielea cenuşie, iar copitele arătau ca oţelul lustruit.

Alerga iute ca vântul, lăsându-ne mult în urmă, iar Julian era aplecat în şa – Julian, cel din cărţile de joc, cu păr lung, negru şi ochi albastru-deschis, îmbrăcat în armura albă.

Julian ne zâmbi şi făcu semn cu mâna, iar Morgenstern înălţă capul şi coama lui superbă flutură în vânt ca un steag. Picioarele erau ca o negură.

Mi-am amintit că, odată, Julian dăduse hainele mele vechi unui tip şi asta îl tulburase pe animal, într-atât încât încercase să mă calce în picioare la o vânătoare, când am descălecat să jupoi un iepure în faţa lui.

Am ridicat geamul, ca să nu simtă după miros că sunt înăuntru. Dar Julian mă zărise, şi ştiam ce însemna asta. Pe lângă el alergau Câinii Furtunii, cu trupurile lor tari, tari şi cu dinţii lor ca de oţel. Şi ei se trăgeau din Umbre. Pentru că niciun câine normal n-ar fi putut alerga aşa. Dar ştiam tot atât de bine că noţiunea de „normal” nu se putea aplica nimănui în acest loc.

Julian ne făcu semn să ne oprim, eu m-am uitat spre Random şi acesta a încuviinţat.

– Dacă nu ne oprim, ne face una cu pământul, îmi şopti.

Aşa că am frânat, am încetinit, am oprit.

Morgenstern se cabră, lovi aerul cu copitele, izbi pământul cu toate cele patru potcoave şi îşi sfârşi galopul. Câinii se învârteau în cerc, cu limbile atârnând şi balele curgând. Calul era acoperit cu o peliculă lucioasă, care ştiam că e transpiraţie.

Am coborât geamul.

– Ce surpriză! spuse Julian în felul lui domol, aproape împiedicat, de a vorbi; şi roti în aer o secure imensă, neagră şi verde, pe care apoi o puse pe şoldul stâng.

– Da, nu-i aşa? i-am răspuns. Cum o mai duci?

– Oh, extraordinar, spuse, ca de obicei. Dar tu şi fratele Random?

– Sunt în formă bună, am spus şi Random încuviinţă nerăbdându-i inima să nu adauge:

– Credeam că te dedai altor sporturi pe o vreme ca asta.

Julian înclină capul şi-l privi chiondorâş prin parbriz.

– Îmi place să măcelăresc fiarele, spuse, şi mă gândesc adesea la rudele mele.

Un fior rece îmi trecu pe şira spinării.

– Am fost deranjat din vânătoarea mea de zgomotul motorului maşinii voastre, continuă. Mărturisesc că nu m-aşteptam să vă găsesc pe voi doi înăuntru. Presupun că nu călătoriţi doar de plăcere, ci aveţi o destinaţie precisă în minte, cum ar fi Amber. Corect?

– Corect, am încuviinţat. Aş putea să te-ntreb de ce te afli aici, în loc să fii acolo?

– Eric m-a trimis sa supraveghez drumul ăsta.

Mâna mi se opri pe unul din pistoalele pe care le aveam la

centură. Mă îndoiam, totuşi, că un glonte i-ar fi putut străpunge armura. M-am gândit să-l împuşc pe Morgenstern.

– Ei bine, fraţilor, spuse zâmbind, bine aţi revenit şi vă urez o călătorie sprâncenată. Fără îndoială, vă voi revedea cât de curând în Amber. Vă urez o după-amiază plăcută!

Astea fiind zise, se întoarse şi se îndreptă către pădure.

– Hai să plecăm dracului de-aici! spuse Random. Probabil plănuieşte o ambuscadă sau o Urmărire!

Şi-şi scoase un pistol din centură şi-l puse în poală.

Am condus normal, fără să mă grăbesc.

După vreo cinci minute, când tocmai începusem să răsuflu ceva mai uşurat, am auzit cornul. Am apăsat acceleraţia la maximum, ştiind că oricum o să ne ajungă din urmă, însă cu gândul să câştig cât mai mult timp şi cât mai multă distanţă între noi. Am derapat la curbe şi am urcat dealuri, printre văi. La un moment dat, aproape am lovit un cerb, dar am reuşit să-l ocolesc fără să pierd direcţia sau să încetinesc.

Cornul se auzea acum mai aproape, iar Random mormăia obscenităţi.

Aveam senzaţia că mai aveam cale lungă până în pădure, ceea ce nu avea darul să mă liniştească.

Am dat peste o porţiune mai lungă în linie dreaptă, unde am apăsat pedala până la refuz, timp de aproape un minut. Sunetele cornului lui Julian părură în acele clipe mai îndepărtate. Dar apoi am intrat pe o porţiune unde drumul era prost şi sinuos şi a trebuit să încetinesc. Cornul se apropie de noi.

După câteva minute, l-am văzut pe Julian în oglinda retrovizoare, tunând şi fulgerând, mâncând pământul, cu haita în jurul lui, lătrând şi curgându-le balele.

Random lăsă geamul jos, şi, după o clipă se aplecă în afară şi deschise focul.

– Blestemată armură! spuse. Sunt sigur că l-am nimerit de două ori şi nu s-a întâmplat nimic.

– Urăsc ideea de a ucide animale, am spus, dar trage în cal!

– Am făcut-o deja, de mai multe ori, zise aruncând pistolul descărcat pe podea şi scoţându-l pe celălalt, şi ori sunt un ţintaş mai prost decât credeam, ori e-adevărat ce se spune: că-ţi trebuie un glonte de argint ca să-l ucizi pe Morgenstem.

Doborî şase câini cu gloanţele care-i mai rămăseseră, dar mai erau cel puţin două duzini.

I-am dat unul din pistoalele mele şi astfel mai ucise încă cinci

fiare.
– Am păstrat ultimul glonte, spuse, pentru capul lui Julian, dacă se apropie suficient de mult!
Erau cam la vreo cincisprezece metri în spate şi se apropiau vijelios, aşa încât am apăsat frânele. Câţiva câini nu s-au putut opri la timp, dar Julian dispăru brusc şi o umbră întunecată trecu pe deasupra noastră.
Morgenstem păşise peste automobil! Apoi se roti şi, când cal şi călăreţ se întoarseră să ne înfrunte, am apăsat la fel de brusc acceleraţia şi maşina ţâşni înainte.
Cu un salt magnific, Morgenstern se dădu la o parte din calea noastră. În oglinda retrovizoare am văzut doi câini evitând bara de protecţie şi reluând urmărirea. Câţiva zăceau pe drum, şi vreo cinsprezece-şaisprezece renunţaseră.
– Frumos lucrat, spuse Random, dar ai noroc că nu le plac cauciucurile. Probabil n-au mai vânat maşini înainte.
I-am dat şi celălalt pistol şi i-am spus:
– Mai omoară nişte câini.
Trase fără grabă şi cu o precizie perfectă, ucigând şase.
Dar Julian era acum lângă maşină, cu o sabie în mâna dreaptă.
Am claxonat, sperând să-l sperii pe Morgenstern, dar n-a ţinut. Am virat spre ei, dar calul sări deoparte. Random se ghemuise pe locul său şi ţintea pe deasupra mea, cu mâna dreaptă ţinând pistolul rezemat pe antebraţul stâng.
– Nu trage încă. Am să încerc să-l iau eu.
– Eşti nebun, făcu în timp ce frânam.
Lăsă totuşi arma jos.
De îndată ce maşina se opri, am deschis portiera şi am sărit afară – în picioarele goale! La dracu'!
M-am eschivat pe sub sabia lui Julian, l-am prins de braţ şi l-am azvârlit din şa. În cădere mă izbi în cap cu pumnul stâng înmănuşat în fier, de-am văzut stele verzi şi am simţit o durere cumplită.
Julian zăcea acolo unde căzuse, ameţit, iar de jur-împrejurul meu câinii lui mă muşcau; Random îi lovea furios. Am înşfăcat sabia lui Julian de unde căzuse şi i-am pus vârful în dreptul gâtului.
– Potoleşte-i! am strigat. Sau te ţintuiesc de pământ!
Urlă câteva comenzi câinilor şi aceştia se retraseră. Random îl ţinea pe Morgenstern de frâu, luptându-se cu el.
– Şi-acum, dragă frate, ce-ai de zis? l-am întrebat.

Avea în ochi o sclipire albastră, rece, iar chipul era golit de orice expresie.

– Dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum! spuse.

– Toate la timpul lor, i-am răspuns, bucurându-mă cumva la vederea prafului de pe armura lui impecabilă. Între timp, cât valorează viaţa ta pentru tine?

– E tot ce am, fireşte.

Am păşit înapoi.

– Ridică-te şi urcă pe bancheta din spate, i-am spus.

Mă ascultă, iar eu am avut grijă să-i iau daga de la brâu înainte de a închide portiera. Random îşi reluă locul, ţinând pistolul cu ultimul glonte aţintit spre capul lui Julian.

– De ce să nu-l omorâm chiar acum? întrebă Random.

– Cred că ne poate fi de folos. Sunt multe pe care vreau să le aflu. Şi mai avem încă un drum lung de parcurs.

Am pornit. Câinii încă ne dădeau roată. Morgenstern începu să galopeze în spatele maşinii.

– Mă tem că nu valorez prea mult ca prizonier, remarcă Julian. Chiar dacă o să mă torturaţi, nu pot să vă spun decât ce ştiu, şi asta nu reprezintă mare lucru.

– Începe atunci cu ce ştii, am spus.

– Se pare că Eric are cea mai puternică poziţie, fiind chiar acolo, în Amber, unde totul a scăpat de sub control. Cel puţin aşa am văzut eu lucrurile, şi atunci i-am oferit sprijinul meu. Dacă ar fi fost vorba despre vreunul din voi, probabil c-aş fi făcut acelaşi lucru. Eric m-a însărcinat să stau de pază în Arden, căci pe aici e una dintre căile principale de acces. Gerard controlează drumurile pe mare în sud, iar Caine apele din nord.

– Şi Benedict? întrebă Random.

– Nu ştiu. N-am auzit nimic despre el. S-ar putea să fie cu Bleys. Ar putea fi undeva în Umbră şi s-ar putea ca nici măcar să nu fi auzit de ce se întâmplă. S-ar putea să fi şi murit. De ani de zile nu mai am nicio veste de la el.

– Câţi oameni aveţi în Arden? întrebă Random.

– Peste o mie. Unii vă observă, probabil, chiar în clipa asta.

– Şi dacă vor să te aibă în viaţă, să se mărginească numai la asta, avertiză Random.

– Fără îndoială, ai dreptate! Trebuie să recunosc. Corwin a făcut un lucru deştept luându-mă prizonier, în loc să mă ucidă. Aşa poate chiar o să reuşiţi să străbateţi pădurea.

– Spui asta numai pentru că vrei să trăieşti, se prinse Random.

– Fireşte că vreau să trăiesc. Îmi daţi voie?
– De ce?
– Drept recompensă pentru informaţiile pe care vi le-am dat.
Random râse.
– Ne-ai spus foarte puţin şi sunt sigur că putem smulge mult mai mult de la tine. Vedem noi, numai să reuşim să ne oprim. Ce zici, Corwin?
– O să vedem. Unde-i Fiona?
– Undeva în sud, cred, răspunse Julian.
– Ce ştii despre Deirdre?
– Nimic.
– Llewella?
– În Rebma.
– O.K., am zis, cred că mi-ai spus tot ce ştii.
– Tot.
Am continuat să înaintăm în tăcere şi, în sfârşit, pădurea începu să se rărească. Îl pierdusem de mult pe Morgenstern, cu toate că uneori îl mai zăream pe şoimul lui Julian dându-ne târcoale.
Drumul o cotea în sus şi ne îndreptam către o trecătoare între doi munţi purpurii. Rezervorul de benzină arăta puţin peste un sfert din plin. Peste încă o oră treceam printre nişte stânci înalte.
– Asta ar fi un loc bun pentru o blocare a drumului, spuse Random.
– Se prea poate. Ce zici, Julian?
Oftă.
– Da, recunoscu el, o să daţi peste aşa ceva foarte curând. Ştiţi cum să treceţi!
Ştiam. Când am ajuns la poartă şi paznicul, îmbrăcat în piele verde şi maro şi cu spada scoasă din teacă, înaintă spre noi, am arătat prada aflată pe bancheta din spate.
– Te-ai prins? l-am întrebat.
Bineînţeles că s-a prins şi în aceeaşi clipă ne recunoscu şi pe noi.
Se grăbi să ridice poarta şi ne salută când am trecut pe lângă el.
Mai erau încă două porţi până să traversăm trecătoarea – dar, la un moment dat, am observat că ne-am rătăcit. Eram acum la mai multe mii de picioare înălţime, am oprit maşina pe o porţiune de drum care şerpuia pe peretele unei prăpăstii. În dreapta noastră nu era nimic altceva decât un lung drum până

jos.

– Dă-te jos, am zis. O să mergi puţin la plimbare.

Julian păli.

– N-o să mă târăsc în faţa voastră, n-o să vă cerşesc viaţa!

Şi coborî.

– La naiba, am zis, n-am mai văzut un târâş ca lumea de săptămâni de zile! Buun... du-te acolo pe margine. Puţin mai aproape, te rog.

Random ţinea în continuare pistolul aţintit spre capul lui Julian.

– Ceva mai înainte spuneai că probabil, ai fi sprijinit pe oricine ar fi ocupat poziţia lui Eric.

– E-adevărat.

– Uită-te-n jos!

Se uită. Era un drum lung.

– O.K., am spus, să ţii minte asta, dacă lucrurile vor lua o întorsătură neaşteptată. Şi să mai ţii minte cine ţi-a dăruit viaţa, când altul ţi-ar fi retezat-o! Hai, Random. Hai să plecăm naibii de aici.

L-am lăsat acolo; gâfâia. Sprâncenele îi erau încruntate.

Am ajuns în vârf; rezervorul era aproape gol. Am oprit motorul şi am început lungul drum de coborâre.

– Mă gândeam, spuse Random, că n-ai pierdut nimic din vechea ta şiretenie. Eu, personal, l-aş fi ucis, probabil, pentru ce a încercat să facă. Dar cred că ai făcut exact ce trebuia. Cred că ne va sprijini, dacă reuşim să ajungem până la Eric. Între timp, fireşte, îi va povesti lui Eric cele întâmplate.

– Fireşte.

– Şi tu ai mai multe motive să-i vrei moartea decât oricare dintre noi.

Am zâmbit.

– Patimile personale nu fac casă bună cu politica, cu deciziile legale, sau cu afacerile.

Random aprinse două ţigări şi-mi dădu una mie.

Privind în jos printre norii de fum, am dat cu ochii de marea aceea. Dincolo de albastrul adânc, aproape ca un cer noptatic, cu soarele auriu reflectat în ea, marea era atât de bogată – densă ca o pictură, deasă ca ţesătura unui veşmânt bleu-royal, aproape purpuriu – încât mă tulbura când o priveam. M-am trezit vorbind într-o limbă pe care habar n-aveam c-o ştiu.

Recitam *Balada Celor Ce Traversează Apa,* iar Random mă ascultă până la sfârşit şi mă-ntrebă:

– S-a spus adesea că tu ai compus-o. E-adevărat?

– A trecut atâta vreme, încât nici nu mai ţin minte.

Pe măsură ce costişa o lua tot mai mult spre stânga, iar noi coboram de-a lungul ei, îndreptându-ne către o vale împădurită, marea ni se înfăţişa privirilor pe o porţiune din ce în ce mai mare.

– Farul din Carba, spuse Random, arătând spre un enorm turn cenuşiu care se ridica dintre ape, departe în mare. Aproape uitasem de el.

– Şi eu, am răspuns. E un sentiment straniu întoarcerea, şi zicând acestea mi-am dat seama că nu mai vorbeam engleza, ci limba numită Tharu.

După aproape o jumătate de oră am ajuns la poale. Am continuat să merg cu motorul oprit cât mai mult posibil; după care am învârtit din nou cheia în contact. La zgomotul acestuia, un stol de păsări negre ţâşni în văzduh din arbuştii aflaţi în stânga. Ceva cenuşiu, cu înfăţişare de lup, ţâşni din întuneric şi sări înspre hăţişul din apropiere; cerbul pe care-l pândise, invizibil până atunci, făcu un salt rapid. Ne aflam într-o vale luxuriantă, deşi nu atât de deasă sau atât de masiv împădurită ca Pădurea din Arden, care cobora lent, dar hotărât, către marea din depărtare.

Deasupra noastră, şi mai ales în stânga, se înălţau munţii. Cu cât pătrundeam mai adânc în vale, cu atât zăream mai bine goliciunea şi dimensiunile stâncii masive, faţă de pantele mai mici pe lângă care trecuserăm. Munţii continuau să înainteze spre mare, lărgindu-se şi îmbrăcându-se cu o mantie schimbătoare, cu nuanţe de verde, mov, purpuriu, auriu şi indigo. Dinspre vale, partea îndreptată spre mare ne era invizibilă, dar din spatele munţilor, cel mai înalt pisc străpungea vălul estompat al norilor fantomatici, şi, din când în când, soarele auriu îl îmbrăca într-o mantie de foc. După calculele noastre, eram cam la vreo cincizeci şi trei de kilometri de ţarcul luminos, iar indicatorul de benzină era aproape de zero. Ştiam că piscul ultim este destinaţia noastră, şi o dorinţă puternică începu să mă copleşească. Random privea şi el în aceeaşi direcţie.

– Încă e acolo, am remarcat.

– Aproape uitasem, spuse Random.

Când am schimbat vitezele, am observat că pantalonii căpătaseră o strălucire pe care n-o aveau înainte. Se şi îngustaseră considerabil spre glezne, iar manşetele dispăruseră. Abia apoi am observat cămaşa.

Arăta mai mult ca o vestă, neagră, împodobită cu argintiu; şi centura se lăţise mult faţă de cum era înainte.

La o privire mai atentă, am băgat de seamă o panglică argintie pe cusătura laterală a pantalonilor.

– Găsesc că sunt foarte bine îmbrăcat, am remarcat, ca să văd cum reacţionează Random.

Chicoti; asta m-a făcut să mă uit la el şi să văd că brusc şi la fel de inexplicabil, era îmbrăcat în pantaloni maro vărgaţi cu roşu şi o cămaşă portocalie cu maro. O beretă maro cu bordură galbenă se odihnea pe banchetă lângă el.

– Chiar mă întrebam când o să observi, spuse. Cum te simţi?

– Destul de bine. Suntem aproape fără combustibil, să ştii.

– Prea târziu să mai putem face mare lucru. Acum ne aflăm în lumea reală, şi ar fi un efort cumplit să ne jucăm cu Umbrele. Unde mai pui că n-ar trece neobservat. Mi-e teamă că va trebui s-o luăm pe jos când o să se termine benzina.

Se termină cinci kilometri mai încolo. Am tras cu motorul oprit spre marginea drumului. De-acum, soarele era înspre apus, iar umbrele erau, într-adevăr, mult alungite.

Am întins mâna spre bancheta din spate, unde pantofii mei se transformaseră în cizme negre, şi ceva zăngăni sub degetele mele dibuitoare.

Am tras afară o sabie de argint, nu prea grea, şi o teacă. Teaca se potrivea perfect la centură. Mai era şi o mantie neagră, cu o cataramă de forma unui trandafir de argint.

– Credeai că le-ai pierdut pentru totdeauna? întrebă Random.

– Aproape că da, am spus.

Am ieşit din maşină şi am început să mergem pe jos. Seara era răcoroasă, cu miresme proaspete.

Spre est apăruseră stelele, iar soarele se îndrepta spre culcuşul său.

Ne târam picioarele de-a lungul drumului, când Random spuse:

– Nu prea-mi place toată treaba asta!

– Adică?

– Prea au mers uşor toate până aici, îmi spuse. Nu-mi place. Am parcurs toată Pădurea din Arden doar cu un singur obstacol. E-adevărat, Julian a avut grijă de noi acolo – dar, ştiu eu?!… Ne-am descurcat atât de bine, încât aproape bănuiesc că ni s-a îngăduit s-o facem.

– Şi mie mi-a trecut asta prin minte, am minţit. Crezi că prevesteşte ceva rău?

– Mă tem că am căzut într-o capcană.
Am mers câteva minute în tăcere.
– O ambuscadă? am întrebat după o vreme. Pădurea asta pare ciudat de liniştită.
– Ştiu eu? Nu-mi dau seama.
Am mai străbătut vreo trei kilometri şi soarele dispăru. Noaptea era neagră şi smălţuită cu stele strălucitoare.
– Ăsta nu e un drum pe care să meargă doi ca noi, spuse Random.
– Adevărat.
– Şi totuşi, mi-e frică să nu apară armăsarii.
– Şi mie la fel.
– Ce părere ai despre situaţie?
– Moarte şi rahat. Am senzaţia c-or să sară pe noi curând.
– Crezi c-ar trebui să părăsim şoseaua?
– Chiar mă gândisem la asta, am minţit iar, şi nu văd niciun motiv să nu mergem pe lângă ea un timp.
Aşa am şi făcut.
Am trecut printre copaci, peste formele întunecate ale stâncilor şi tufişurilor. Şi luna răsări încet, mare, de argint, luminând noaptea.
– Mă apasă sentimentul că n-o să reuşim, îmi spuse Random.
– Ce motive ai să crezi asta?
– Multe.
– De ce?
– Prea am ajuns departe şi repede. Nu-mi place, nu-mi place deloc. Acum ne aflăm în lumea reală, e prea târziu să ne întoarcem. Nu ne putem juca cu Umbrele, ci trebuie să ne bazăm pe spadele noastră.
Avea şi el una scurtă, strălucitoare.
– Şi totuşi, continuă el, am senzaţia că e dorinţa lui Eric ca noi să fi ajuns până aici. Nu prea mai putem face mare lucru acum, dar din moment ce suntem aici, mi-aş dori să trebuiască să ne batem pentru fiecare centimetru de drum.
Am mai parcurs încă un kilometru jumătate şi ne-am oprit să fumăm câte o ţigară, având grijă să ascundem mugurii de jar.
– E o noapte frumoasă, le-am spus lui Random şi brizei răcoroase.
– Aşa zic şi eu… Ce-a fost asta?
Un foşnet uşor al arbuştilor puţin înapoia noastră.
– Vreun animal, poate.

Avea deja spada în mână.
Am aşteptat mai multe minute, dar n-am mai auzit nimic.
Îşi vârî spada la loc în teacă şi pornirăm din nou la drum. Nu mai răsună niciun zgomot în spatele nostru, dar, după un timp, am auzit ceva venind din faţă.
Random dădu din cap când l-am privit, şi am început să ne mişcăm cu mai multă precauţie.
O lucire uşoară, ca a unui foc de tabără, undeva, departe, la mare distanţă.
Nu mai distingeam zgomote, dar ridicatul lui din umeri însemna că mi-a înţeles gestul atunci când am luat-o în direcţia pădurii, spre dreapta.
Ne-a trebuit aproape o oră să ajungem la tabără. Erau patru bărbaţi aşezaţi în jurul focului şi alţi doi care dormeau mai încolo, în întuneric. De un stâlp era legată o fată; nu-i vedeam faţa, era cu spatele la noi, dar mi-am simţit inima tresăltând când i-am privit silueta.
– Ar putea fi…? am şoptit.
– Da, răspunse el, cred că da.
În clipa aceea ea întoarse capul şi am ştiut că ghicisem.
– Deirdre!
– Mă întreb ce-o fi făcut nenorocita? spuse Random. Judecând după figurile ăstora, aş îndrăzni să spun că o duc înapoi în Amber.
Am observat că purtau negru, roşu şi argintiu, şi mi-am amintit, din Atu-urile cărţilor de joc sau din altă parte, că acestea erau culorile lui Eric.
– Dacă Eric o vrea, n-o s-o aibă, am mârâit printre dinţi.
– Niciodată n-am ţinut prea mult la Deirdre, mărturisi Random, dar ştiu că tu ţii, aşa că… şi scoase sabia din teacă.
Am făcut la fel.
– Fii gata! i-am spus, lăsându-mă pe vine.
Şi ne-am năpustit asupra lor.
Nu ne-a luat mai mult de două minute.
Ochii ei ne priveau de pe chipul acela transformat într-o mască deformată de lumina flăcărilor. Ţipa şi râdea şi ne striga numele, cu o voce puternică şi înfricoşată. I-am tăiat legăturile şi-am ajutat-o să se ridice în picioare.
– Salutări, surioară. Ni te alături pe drumul către Amber?
– Nu, spuse ea. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa, dar vreau s-o şi păstrez. De ce mergeţi în Amber, ca şi cum n-aţi şti?!

– E un tron care trebuie cucerit, spuse Random, iar lucrul acesta era o noutate pentru mine şi asta ne interesa.

– Dacă aţi fi deştepţi, aţi sta deoparte şi aţi trăi mai mult, spuse ea.

Şi Doamne! cât de drăguţă era, deşi arăta puţin obosită şi murdară.

Am luat-o în braţe, pentru că asta simţeam nevoia să fac, şi am îmbrăţişat-o. Random găsi un burduf de vin şi am băut toţi.

– Eric este singurul prinţ în Amber, spuse Deirdre, iar trupele îi sunt loiale.

– Nu mi-e frică de Eric, am răspuns, deşi eram conştient cât de nesigur eram de cele afirmate.

– N-o să te lase niciodată în Amber, spuse ea. Şi eu am fost prizonieră, până am reuşit să scap pe un drum tăinuit, acum două zile. Credeam c-o să pot merge prin Umbre şi să aştept acolo să se rezolve totul, numai că nu e uşor să încep asta atât de aproape de locul real. Drept care trupele lui m-au găsit azi dimineaţă. Acum tocmai mă duceau înapoi. Cred că m-ar fi ucis, odată ajunşi acolo – deşi nu sunt sigură. În orice caz, aş fi rămas o marionetă în oraş. Cred că Eric e nebun – dar, repet, nu sunt sigură.

– Şi Bleys? întrebă Random.

– Mai dă câte un semn din Umbre, şi Eric e foarte stânjenit. Dar, până acum n-a atacat niciodată cu forţa lui reală, şi asta îl nelinişteşte pe Eric, iar hotărârea Coroanei şi a Sceptrului rămâne incertă, deşi până la urmă tot numai de Eric depinde.

– Înţeleg. A vorbit vreodată despre noi?

– Despre tine, nu, Random. Dar despre Corwin, da. Încă se teme de întoarcerea lui Corwin în Amber. Există o oarecare siguranţă pe următorii şapte-opt kilometri, să zicem, dar după asta fiecare centimetru al drumului e presărat cu pericole. Fiecare copac şi piatră sunt o posibilă capcană sau o ambuscadă. Din cauza lui Bleys şi din cauza lui Corwin. A vrut să ajungi măcar până aici, unde nu te mai poţi folosi de Umbre şi nici nu mai poţi scăpa uşor de sub puterea lui. E absolut imposibil pentru oricare din voi să intraţi în Amber fără să cădeţi în vreuna din capcanele lui.

– Şi, totuşi, tu ai scăpat.

– Asta a fost altceva. Eu am încercat să IES, nu să intru. Poate că pe mine nu m-a păzit cu atâta grijă cum ar fi făcut-o cu voi, din cauză că sunt femeie şi nu am ambiţii. Drept e că n-am

reuşit, după cum vedeţi.

– Ai reuşit acum, surioară, am spus, câtă vreme spada mea e gata să sară oricând în apărarea ta.

Şi ea mă sărută pe frunte şi-mi strânse mâna.

Niciodată nu m-am priceput la vorbe mari.

– Sunt sigur c-am fost urmăriţi, spuse Random, ceea ce ne făcu să ne topim toţi trei în întuneric cât ai clipi.

Am stat nemişcaţi lângă un tufiş, privind cu atenţie în urma noastră.

După un timp, şoaptele noastre indicau că trebuia să iau o decizie. Întrebarea era cât se poate de simplă: Şi acum ce facem?

Situaţia era mult prea serioasă, şi eu nu mai puteam răspunde în doi peri. Ştiam că nu pot avea încredere în ei, nici chiar în draga de Deirdre, dar dacă trebuia să discut cu cineva, Random cel puţin era în aceeaşi oală cu mine, cufundat până-n gât, iar Deirdre era preferata mea.

– Dragi rude, le-am spus, trebuie să vă fac o mărturisire.

Nici n-am rostit bine aceste cuvinte că mâna lui Random era deja pe mânerul spadei. Cam asta era încrederea pe care o aveam unul în altul. Îi şi auzeam gândul: „Corwin m-a adus aici ca să mă trădeze”, aşa-şi spunea în minte.

– Dacă m-ai adus aici ca să mă vinzi, îşi rosti gândul, n-o să mă duci decât mort!

– Glumeşti? am pufnit. Am nevoie de ajutorul tău, nu-ţi vreau capul. N-am de spus decât atât: nu ştiu ce dracu’ se-ntâmplă. Am mai ghicit eu câte ceva, dar nu ştiu unde dracu’ ne aflăm, nu ştiu ce înseamnă Amber, nu ştiu ce face Eric, cine e Eric, nu ştiu de ce stăm ghemuiţi aici în tufe, ascunzându-ne de trupele lui, şi, de fapt, nici nu ştiu cine sunt eu cu-adevărat!

Urmă o tăcere cumplită, lungă, după care Random şopti:

– Ce vrei să spui?

– Da, chiar, se încruntă şi Deirdre.

– Vreau să spun că am încercat să te păcălesc, Random. Nu ţi s-a părut straniu că în toată călătoria asta n-am făcut altceva decât să conduc maşina?

– Tu erai şeful, şi mi-am închipuit că aveai un plan clar. Ai făcut câteva lucruri foarte deştepte pe drum. Ştiu că *tu* eşti Corwin.

– Asta-i un lucru pe care l-am aflat şi eu de-abia acum două zile, am zis. Ştiu că eu sunt cel căruia voi îi spuneţi Corwin, dar cu puţin timp în urmă am avut un accident. Am fost rănit – o să

vă arăt cicatricile când o să avem mai multă lumină – şi sufăr de amnezie. Nu înţeleg nimic din toată discuţia asta despre Umbre. Nici măcar nu-mi amintesc prea multe despre Amber. Nu-mi amintesc decât de rudele mele, şi de faptul că nu pot avea prea mare încredere în ele. Asta-i povestea mea. Ce părere aveţi?

– Isuse! exclamă Random. Da, acum înţeleg! Înţeleg toate micile amănunte care m-au nedumerit în timpul drumului... Dar pe Flora cum ai reuşit s-o păcăleşti atât de bine?

– Am avut baftă, şi o şiretenie subconştientă, cred. Nu! Nu e asta! A fost proastă. Acum am chiar nevoie de voi, de-adevăratelea.

– Crezi că putem reuşi în Umbre? se întoarse Deirdre, către Random.

– Da, răspunse acesta, dar nu asta-mi doresc. Mi-ar plăcea să-l văd pe Corwin în Amber şi mi-ar plăcea să văd capul lui Eric într-un ţăruş. Îmi doresc să avem şansa să vedem lucrurile astea, aşa încât n-o să mă întorc la Umbre. Voi puteţi să vă întoarceţi, dacă vreţi. Amândoi credeţi că şovăi şi că vă arunc cu praf în ochi. Acum aveţi ocazia să vă convingeţi. Vreau să merg până la capăt!

– Mulţumesc, frate! am zis.

– Nebuni sub clar de lună, mormăi Deirdre.

– Ai fi putut fi încă legată de un stâlp, spuse Random, şi ea tăcu mâlc.

Am mai rămas acolo încă un timp, când deodată trei bărbaţi intrară în tabără şi cercetară locul. Doi dintre ei îngenunchează şi adulmecară pământul, după care priviră în direcţia noastră.

– Baraj! şopti Random, când cei trei se îndreptară spre noi.

Am văzut ce se petrece, deşi erau ascunşi de umbră. Se lăsaseră în patru labe şi lumina lunii se juca cu hainele lor.

Apoi apărură cei şase ochi strălucitori ai urmăritorilor noştri.

Am străpuns primul lup cu spada mea de argint şi-am auzit un urlet omenesc. Random îl decapită pe unul cu o singură lovitură, şi, spre uimirea mea, am văzut-o pe Deirdre că îl ridică pe al treilea în aer şi-i zdrobeşte coloana de genunchi, mişcare ce produse un zgomot sec, de obiect spart.

– Repede, sabia ta! spuse Random, şi am străpuns întâi victima lui, apoi pe a ei, şi în tot vălmăşagul se auziră şi alte strigăte.

– Mai bine s-o luăm repede din loc! se agită Random. Pe aici!

Şi ne-am luat după el.

– Unde mergem? întrebă Deirdre, după aproape o oră de furişare printre arbuşti.
– Spre mare, răspunse Random.
– De ce?
– Acolo e memoria lui Corwin.
– Unde? Cum?
– Rebma, fireşte.
– Or să vă omoare acolo şi or să v-arunce la peşti.
– N-o să merg chiar până acolo. Va trebui să ajungi tu la ţărm şi să vorbeşti cu sora surorii tale.
– Vrei să spui că trebuie să-şi ia din nou Modelul?
– Da.
– E riscant.
– Ştiu… Ascultă, Corwin, spuse, te-ai purtat foarte frumos cu mine deunăzi: Dacă, prin cine ştie ce întâmplare, nu eşti cu adevărat Corwin, eşti un om mort. Totuşi, tu trebuie să fii. Nu se poate să fii altcineva. După felul în care ai acţionat, chiar şi fără memorie. Nu, uite, pun pariu pe viaţa ta. Încearcă-ţi norocul şi încearcă lucrul numit Modelul. Sorţi de izbândă există, îţi vei recăpăta memoria. Intri în joc?
– Să zicem, am spus, dar ce e Modelul?
– Rebma este cetatea-fantomă, îmi explică el. Este reflectarea lui Amber în adâncul mării. În ea, tot ce există în Amber este reprodus întocmai ca într-o oglindă. Oamenii lui Llewella trăiesc acolo, aşa cum o fac şi în Amber. Mă urăsc pentru câteva mici păcate din trecut, aşa încât nu mă pot aventura acolo cu tine, dar dacă le vorbeşti cinstit şi poate faci o aluzie la misiunea ta, cred că te vor lăsa să iei Modelul din Returul, care, din moment ce este reflectarea elementului real din Amber, ar trebui să aibă acelaşi efect. Şi anume, îi conferă unui fiu al tatălui nostru puterea de a merge printre Umbre.
– Şi cum îmi va fi de folos această putere?
– Te va face să ştii ce eşti.
– Atunci accept.
– Bravo. În cazul ăsta, o să ne îndreptăm spre sud. Ne va lua câteva zile să ajungem la scară… Mergi cu el, Deirdre?
– Voi merge cu fratele meu Corwin.
Ştiam c-o să spună asta, şi m-am bucurat… Mi-era teamă, dar m-am bucurat.
Am mers toată noaptea. Am evitat trei întâlniri cu trupe înarmate, iar dimineaţa am dormit într-o grotă.

5

Am petrecut două seri, croindu-ne drum către nisipurile roz şi negre ale mării celei mari. De-abia în dimineaţa celei de-a treia zile am ajuns la plajă, după ce cu o seară înainte, am evitat cu succes o întâlnire. Eram nerăbdători să ieşim la loc deschis, căci ştiam exact unde trebuia să ajungem. Faiella-bionin, Scara spre Rebma, şi într-acolo urma să ne îndreptăm cât mai repede cu putinţă.

Răsăritul arunca miliarde de săgeţi strălucitoare în spuma umflată a apelor, şi ochii ne erau orbiţi de dansul lor, încât nu puteam zări nimic dincolo de suprafaţă. Două zile ne hrănisem numai cu fructe şi apă şi-mi era îngrozitor de foame, dar am uitat de asta când am văzut plaja largă, vărgată ca un tigru, cu ridicăturile neaşteptate de coral, portocaliu, roz şi roşu, cu îngrămădirile abrupte de scoici, lemne şi pietricele lucioase; şi marea la doi paşi: ridicându-se şi căzând, împroşcând uşor cu stropi de spumă, toată aurie şi albastră şi purpurie, răspândind briza ca un cântec al vieţii, ca o binecuvântare sub cerurile violete ale zorilor.

Muntele care înfrunta zorii, Kolvir, care ţinuse mereu în braţe Amberul aşa cum o mamă îşi ţine pruncul în braţe, se găsea probabil la douăzeci de mile în stânga noastră, spre nord, şi soarele îl acoperea cu aur, făcând din curcubeu o mantie deasupra oraşului. Random privi spre el şi scrâşni din dinţi, apoi întoarse privirea. Poate şi eu am făcut la fel.

Deirdre îmi atinse mâna, făcu un semn din cap şi începu să meargă spre nord, paralel cu ţărmul. Random şi cu mine o urmam îndeaproape. Se părea că zărise ea vreun marcaj al teritoriului.

Am înaintat aproape o jumătate de kilometru, când pământul păru a se scutura uşor.

– Lovituri de copită! şopti Random.

– Priviţi! spuse Deirdre, cu capul dat pe spate şi arătând în sus.

I-am urmărit direcţia privirii.

Deasupra se rotea un şoim.

– Cât de departe e? am întrebat.

– Grămada aia de stânci, spuse ea.

Am zărit un morman la vreo sută de metri, poate, aproape opt picioare înălţime, alcătuită din pietre cenuşii, cam de mărimea unui cap, tocite de vânt, nisip şi apă, şi semănând cu un trunchi

de piramidă.

Copitele se auziră mai tare, şi apoi şi sunetele unui corn, dar nu al lui Julian.

– S-o luăm la fugă! strigă Random, şi l-am ascultat.

După vreo douăzeci şi cinci de paşi, şoimul coborî. Se repezi la Random, dar acesta îşi scosese spada şi acum o roti deasupra capului. Atunci şoimul se îndreptă spre Deirdre. Mi-am smuls spada din teacă şi-am încercat să-l lovesc. Câteva pene zburară. Se înălţă şi atacă iarăşi, şi de data asta spada mea lovi ceva tare – şi am avut senzaţia că şoimul s-a prăbuşit, dar n-aş putea spune cu siguranţă asta, pentru că nu puteam să mă opresc şi să privesc înapoi.

Zgomotul copitelor era acum destul de aproape, puternic, iar sunetele cornului se auzeau la o aruncătură de băţ. Am ajuns la stânci şi Deirdre le ocoli îndreptându-se direct spre mare.

Nu mă puteam contrazice cu cineva care părea să ştie ce face. Am urmat-o şi, cu coada ochiului, i-am zărit pe călăreţi.

Erau încă destul de departe de noi, dar goneau de-a lungul ţărmului, cu câinii lătrând şi cornii sunând, iar Random şi cu mine am alergat după sora noastră cât ne-au ţinut picioarele şi ne-am croit drum în valuri.

Eram în apă până la mijloc, când l-am auzit pe Random:

– Şi dacă stăm pe loc, şi dacă înaintăm, tot moarte înseamnă.

– Dacă stăm pe loc, moartea e iminentă, am spus, dar dacă înaintăm, poate putem negocia. Hai!

Am pornit înainte. Ne aflam pe un fel de suprafaţă stâncoasă care cobora în mare. Habar n-aveam cum vom respira când ne vom fi scufundat, dar Deirdre părea că nu se sinchiseşte şi am încercat şi eu să nu mă mai gândesc la asta, dar n-am reuşit. Când apa ne cuprinse capetele, eram foarte îngrijorat. Deirdre mergea drept înainte totuşi, coborând, şi-am urmat-o, şi după noi venea Random.

La fiecare câţiva paşi era un mic hop. Coboram o scară enormă, despre care ştiam că se numeşte Faiella-bionin.

Încă un pas şi apa urma să-mi treacă peste cap, dar Deirdre deja intrase sub apă.

Aşa încât am inspirat adânc şi m-am scufundat.

Simţeam alte trepte şi am început să le cobor. Mă întrebam cum se făcea că trupul meu nu plutea, căci continuam să rămân drept şi fiecare treaptă mă purta în jos ca şi cum m-aş fi aflat pe o scară normală, cu toate că mişcările erau cumva încetinite. Mă

întrebam ce-o să fac atunci când n-o să-mi mai pot ţine respiraţia.

În jurul capului lui Random şi al lui Deirdre erau băşicuţe. Am încercat să văd ce fac ei, dar n-am reuşit. Piepturile lor păreau a se ridica şi a coborî ca şi când ar fi respirat normal.

Când ne aflam cam la vreo zece picioare sub suprafaţa mării, Random, care mergea în stânga mea, mă privi şi începu să vorbească. Era ca şi cum aş fi avut urechea lipită de cada unei băi şi cuvintele lui veneau ca zgomotul cuiva care bătea în ea din afară. Cu toate astea, le distingeam clar:

– Nu cred c-or să-i convingă pe câini să ne urmărească, poate doar caii or s-o facă.

– Cum reuşeşti să respiri? am încercat să spun, şi mi-am auzit propriile cuvinte undeva, la distanţă.

– Nu te teme, se grăbi el să mă liniştească. Dacă încă îţi mai ţii respiraţia, expiră şi nu-ţi tace griji. Poţi respira liniştit câtă vreme nu te aventurezi dincolo de scară.

– Cum e posibil aşa ceva? am întrebat.

– Dacă o să reuşim, o să afli, spuse şi vocea lui suna clară, deşi trecea prin verdele rece al apei.

Acum eram cam la vreo douăzeci de picioare sub nivelul apei şi am expirat o cantitate mică de aer încercând să inspir măcar pentru o secundă.

Nu se întâmplă nimic îngrijorător, aşa încât am continuat să respir normal. Au apărut ceva mai multe băşicuţe, dar, în afară de asta, n-am simţit nimic neplăcut în cursul trecerii.

Presiunea nu dădea niciun semn de creştere pe parcursul următoarelor zece picioare, şi zăream scara pe care ne deplasam, ca printr-o ceaţă verzuie. Ducea în jos, tot mai în jos. Drept. Direct. Iar de undeva de sub noi se întrezărea un fel de lumină.

– Dacă reuşim să trecem pe sub arcadă, suntem în siguranţă, îmi explică sora mea.

– *Tu* vei fi în siguranţă, o corectă Random, şi m-am întrebat ce făcuse de era dispreţuit în locul numit Rebma.

– Dacă ei călăresc cai care n-au mai făcut călătoria înainte, atunci vor fi siliţi să ne urmărească pe jos, spuse Random. În cazul ăsta, vom reuşi!

– Aşa încât nu trebuie să ne mai urmărească – dacă despre asta-i vorba, completă Deirdre.

Am început să grăbim pasul.

Când ne aflam cam la vreo cincizeci de picioare sub nivelul mării, apele deveniră mai întunecate şi mai reci, dar strălucirea dinainte şi de sub noi creştea şi, după alţi zece paşi, am reuşit să localizez sursa: în dreapta se ridica un stâlp. În capăt avea ca un fel de glob strălucitor. Aproximativ cincisprezece paşi mai jos, un alt stâlp se ivea din stânga. Apoi un altul la dreapta, şi aşa mai departe.

Când am ajuns în apropiere, apele deveniseră mai calde şi scara însăşi se vedea mai limpede: era albă, pătată ici-colo cu roz şi verde, părând a fi marmură, dar nu era alunecoasă, în ciuda apei. Avea cam cincizeci de picioare lăţime, cu câte o balustradă lată din aceeaşi substanţă de fiecare parte.

Pe măsură ce înaintam, o sumedenie de peşti înotau pe lângă noi. Am privit peste umăr înapoi, dar nu se zărea nimeni care să ne urmărească.

Se luminase şi mai mult. Când ne-am apropiat de prima sursă de lumină, am observat că în capătul stâlpului nu era un glob. Probabil mintea mea făcuse această asociaţie, încercând să găsească ceva cât de cât raţional în tot ce se întâmpla. Se dovedi a fi o flacără, de aproape şaizeci de centimetri înălţime, care dansa acolo ca o torţă imensă. Am decis să întreb despre ea mai târziu, economisindu-mi – dacă mi se permitea expresia – respiraţia pentru coborârea rapidă pe care o făceam.

După ce am intrat în strada de lumină şi am trecut pe lângă alte şase torţe, Random ne anunţă:

– Vin după noi.

Şi am privit iarăşi înapoi şi am văzut câteva siluete îndepărtate care coborau pe acelaşi drum, patru dintre ele călare. Ciudat sentiment să râzi sub apă şi să te auzi râzând.

– Lasă-i, am spus şi am atins mânerul spadei, acum, când am ajuns atât de departe, simt că m-a cuprins o forţă nebănuită!

Ne-am grăbit totuşi, iar jos, în dreapta şi în stânga noastră, apa devenise neagră ca cerneala. Numai scara era luminată, în fuga noastră nebună pe ea, iar în depărtare am zărit ceea ce părea a fi o arcadă solidă.

Deirdre sărea treptele două câte două. Simţeam o trepidaţie datorată bătăii ritmate a potcoavelor cailor din urma noastră.

Banda celor înarmaţi – umplea scara dintr-o balustradă în alta – era undeva departe, înapoi şi deasupra noastră. Dar cei patru călăreţi aproape că ne ajunseseră. O urmam îndeaproape pe Deirdre care se năpustise în jos, şi eram cu mâna gata pregătit

pe spadă.

Trei, patru, cinci. Pe lângă atâtea lumini am trecut înainte de a privi iar înapoi: călăreţii erau la vreo cincizeci de picioare deasupra noastră. Ceilalţi aproape nu se mai vedeau. Arcada se înălţa în faţă, la alte două sute de picioare distanţă. Mare, strălucind ca alabastrul, şi sculptată cu tritoni, nimfe ale mării, sirene şi delfini.

– Probabil se-ntreabă de ce-am venit aici, gâfâi Random.

– O întrebare pur teoretică, dacă nu izbutim, am replicat în grabă, după ce o altă privire aruncată peste umăr mi-a dezvăluit că deja călăreţii se apropiaseră cu zece picioare.

Mi-am scos spada care sclipi în lumina torţelor. Random făcu acelaşi lucru.

După încă alte douăzeci de trepte, trepidaţiile deveniseră cumplite, răsunau în apa verde. Ne-am răsucit în grabă pentru a nu fi striviţi în timp ce alergam.

Erau aproape peste noi. Porţile erau la o sută de picioare, dar tot atât de bine puteau fi la o sută de kilometri, dacă nu scăpăm de cei patru călăreţi.

M-am ghemuit, în clipa în care individul care venea direct spre mine şi-a scos spada. În dreapta sa şi uşor în spate se afla un alt călăreţ, aşa încât fireşte că m-am ferit în stânga lui, aproape de balustradă. Asta îl obliga să lovească pieziş, din moment ce ţinea spada în dreapta.

Când lovi, am parat printr-o *quartă* şi-am ripostat.

Se aplecase mult înainte în şa, iar vârful spadei mele îi străpunse gâtul prin dreapta.

Un şuvoi imens de sânge, ca un fum stacojiu, ţâşni şi se răspândi în lumina verzuie. Oricât de prostesc părea gândul, îmi doream să fie aici Van Gogh să vadă spectacolul.

Calul fără călăreţ trecu mai departe, iar eu m-am repezit la cel de-al doilea călăreţ din spate.

Se răsuci să pareze lovitura şi reuşi. Dar viteza lui prin apă şi forţa loviturii mele îl smulseră din şa. În timp ce cădea, l-am lovit cu piciorul, făcându-l să alunece. L-am lovit iar, când plutea deasupra mea, şi reuşi din nou să pareze, dar asta-l făcu să se prăbuşească dincolo de balustradă. L-am auzit urlând, când presiunea apelor îl cuprinse. Apoi se lăsă liniştea.

Am avut răgazul să-mi îndrept atenţia spre Random, care ucisese un om cu cal cu tot şi care tocmai se duela cu un alt individ rămas fără cal. Când am ajuns lângă el, îl răzbise şi pe

acesta şi acum râdea. Sângele şiroia deasupra noastră, şi deodată mi-am dat seama că-l *cunoscusem* pe nebunul, tristul, apucatul Vincent Van Gogh şi că era, într-adevăr, mare păcat că nu putea picta un asemenea tablou.

Urmăritorii erau probabil la vreo sută de picioare în spatele nostru; noi ne-am întors şi ne-am îndreptat către arcadă. Deirdre trecuse deja pe sub ea.

Am alergat şi noi şi-am reuşit să ajungem la vreme.

În jurul nostru, era o mulţime de oameni înarmată cu săbii, încât urmăritorii renunţară la intenţiile lor. Ne-am băgat şi noi spadele în teacă.

– Am izbutit! strigă Random, după care ne-am îndreptat către oamenii care se ridicaseră să ne apere.

Lui Random i se ceru imediat să predea spada, şi el se supuse fără să protesteze. Apoi veniră doi bărbaţi care-l încadrară şi un al treilea în spatele lui, şi astfel am continuat să coborâm scara spre lumea apelor.

Pierdusem orice noţiune a timpului, dar aveam senzaţia că nu mersesem mai mult de o jumătate de oră înainte să ajungem aici, la destinaţie.

Porţile de aur ale Rebmei se înălţau în faţa noastră. Am trecut prin ele. Şi am intrat în cetate.

Totul se întrevedea printr-un abur verde. Se vedeau clădiri, toate cu un aspect de fragilitate şi cele mai multe înalte, grupate pentru a închipui diferite modele şi pictate în culori ţipătoare. Îmi scormoneam mintea să găsesc amintiri.

Singurul rezultat: durerea, de-acum cunoscută, care însoţea frânturile de amintiri sau neputinţa de a le aduce la suprafaţă.

Şi uite că totuşi ştiam, mai trecusem înainte pe străzile astea, sau în orice caz pe unele foarte asemănătoare.

Random nu scosese o vorbă de când fusese luat sub pază. Singura dată când Deirdre a deschis gura a fost să întrebe de sora noastră, Llewella. I se spusese că Llewella e în Rebma.

Am observat cu atenţie escorta. Erau bărbaţi cu părul verde sau purpuriu sau negru, şi toţi aveau ochii verzi, în afară de unul singur care-i avea căprui. Toţi purtau ciorapi din solzi şi mantii, bretele încrucişate pe piepturi şi spade scurte care atârnau de centuri din scoici. Corpurile nu le erau acoperite cu păr. Niciunul nu mi-a adresat vreun cuvânt, deşi unii mă priveau drept în faţă, iar alţii îmi aruncau câte o privire fioroasă. Mi s-a îngăduit să-mi păstrez arma.

În interiorul cetăţii am fost conduşi de-a lungul unei străzi largi, luminate de torţele de pe stâlpi, care se aflau la distanţe şi mai mici între ele decât cei din Faiella-bionin; oamenii ne priveau din spatele unor ferestre ortogonale diferit colorate, iar peştii cu pântecul strălucitor înotau pe lângă ei. Când am dat colţul, ne izbi un curent rece, ca o briză, şi după câţiva paşi, unul cald, ca un vânt.

Am fost duşi la palatul din centrul cetăţii; mi-am dat seama că-l cunoşteam ca pe propriul meu buzunar. Era o imagine a palatului din Amber, ascuns numai de perdeaua verde şi multiplicat de numeroasele oglinzi ciudat plasate cu care erau decorate zidurile pe dinăuntru şi pe dinafară. O femeie stătea pe tron în încăperea transparentă pe care mi-am reamintit-o imediat; părul ei era verde dar brăzdat cu argintiu, ochii rotunzi ca pietrele de jad, iar sprâncenele roz, ca aripile unui pescăruş. Gura era mică, la fel şi chipul; obrajii erau proeminenţi, largi şi rotunzi. Un cerc de aur alb îi înconjura fruntea, iar în jurul gâtului avea un colier de cristal. De capătul lui strălucea un safir care atârna între superbii ei sâni goi, ale căror sfârcuri erau de un verde-pal. Purta ciorapi din solzi albaştri şi o centură de argint, iar în mâna dreaptă ţinea un sceptru de coral roz. Pe mâini avea câte un inel pe fiecare deget, iar fiecare inel avea o piatră în nuanţe diverse de albastru. Nu schiţă niciun zâmbet când ni se adresă:

– Ce căutaţi aici, voi, paria ai Amber-ului? Vocea ei avea ceva sâsâit, moale, fluid.

Deirdre îi răspunse:

– Fugim de mânia prinţului care locuieşte în cetatea cea adevărată, Eric! Suntem deschişi cu tine şi-ţi spunem că vrem să-l detronăm. Dacă el e iubit aici, suntem pierduţi, ne-am predat singuri în mâinile duşmanului nostru. Dar eu simt că nu e iubit aici. Aşa încât am venit să cerem sprijin, blândă Moire…

– Nu vă voi da ostaşi ca să atacaţi Amber-ul, replică ea. După cum ştiţi, haosul s-ar reflecta şi pe tărâmul meu.

– Nu asta vrem de la tine, dragă Moire, continuă Deirdre, ci doar un mic lucru, care poate fi făcut cu uşurinţă fără a vă costa nimic pe tine sau pe supuşii tăi.

– Numeşte-l! Pentru că, după cum ştii, Eric este aici la fel de dispreţuit ca acest re-creat? care stă în stânga ta – şi arătă spre fratele meu, care o privea, cântărind-o obraznic, cu un mic zâmbet în colţul gurii.

Dacă trebuia să plătească – oricare ar fi fost preţul – pentru ceea ce făcuse, ştiam că va plăti ca un adevărat prinţ din Amber – şi mi-am amintit deodată că la fel făcuseră şi cei trei fraţi ai noştri, morţi cu ani în urmă. Va plăti, batjocorindu-i pe toţi râzând, chiar dacă gura i-ar fi plină de propriu-i sânge, şi, când va muri, va pronunţa un ultim blestem, care mai apoi se va îndeplini.

Şi eu aveam puterea asta, ştiam, şi eram gata să o folosesc dacă împrejurările ar fi cerut-o.

– Lucrul pe care l-aş cere, vorbi din nou Deirdre, este pentru fratele meu, Corwin, frate şi cu Lady Llewella care sălăşluieşte cu tine aici. Cred că nu te-a supărat niciodată...

– Asta e adevărat. Dar de ce nu vorbeşte chiar el?

– Ăsta e un alt aspect al problemei, Doamnă. Nu poate, pentru că nu ştie ce să ceară. Şi-a pierdut o mare parte din memorie în urma unui accident care s-a petrecut când vieţuia printre Umbre. L-am adus aici pentru a-şi reface memoria, pentru a-şi readuce în minte timpurile trecute, ca să-l poată înfrunta pe Eric în Amber.

– Continuă, spuse femeia de pe tron privindu-mă printre gene.

– Undeva, în clădirea asta, spuse mai departe Deirdre, există o încăpere unde puţini ajung. În încăperea aceea pe podea, înconjurată de foc, se află un duplicat a ceea ce noi numim Modelul. Numai un fiu sau o fiică a unui nobil lord din Amber pot păşi peste acel Model fără să piară. În schimb va căpăta de la Model putere asupra Umbrei.

La aceste vorbe, Moire clipi de mai multe ori, şi mă întrebai oare câţi supuşi trimisese la Model pentru a câştiga măcar puţin din puterea acestuia pentru Rebma. Fără niciun folos, bineînţeles.

– Faptul ca păşeşte peste Model, continuă Deirdre, noi credem că ar trebui să-i redea lui Corwin memoria şi amintirea faptului că este prinţ de Amber. El nu poate merge în Amber s-o facă, şi aici e singurul loc în care memoria lui e duplicată, în afară de Tir-na Nog'th unde bineînţeles, nu putem merge acum.

Moire îşi îndreptă privirea spre sora mea, trecu peste Random, apoi privi spre mine.

– Doreşte Corwin să încerce acest lucru? întrebă.

M-am înclinat.

– Doreşte doamnă, am spus şi ea zâmbi.

– Foarte bine, ai permisiunea mea. Dar nu-ţi pot da nicio garanţie de siguranţă dincolo de tărâmul meu.

– Cât priveşte asta, maiestate, spuse Deirdre, n-avea nicio pretenţie, vom avea noi grijă, din clipa în care vom pleca.

– Cu excepţia lui Random, spuse Moire, care va fi în siguranţă…

– Adică? se miră Deirdre, pentru că Random, fireşte, n-ar fi vorbit, date fiind împrejurările.

– Sunt convinsă că-ţi aminteşti, o săgetă Moire, că, odată, prinţul Random a venit pe tărâmul meu ca prieten, pentru ca apoi să dispară în grabă cu fiica mea, Morganthe.

– Am auzit vorbindu-se despre asta; Lady Moire, dar nu sunt convinsă de adevărul sau de temeinicia acestei poveşti.

– E adevărată, spuse Moire, şi o lună după aceea, Morganthe mi-a fost adusă. Sinuciderea ei s-a petrecut la câteva luni după naşterea fiului ei, Martin. Ce-ai de spus despre asta, prinţe Random?

– Nimic, răspunse acesta.

– Când Martin a împlinit vârsta cerută de orice descendent de sânge Amber, a hotărât să treacă prin Model, continuă Moire. E singurul dintre oamenii mei care a reuşit. Apoi, a plecat spre Umbră şi de-atunci nu l-am mai văzut. Ce-ai de spus despre asta, Lord Random?

– Nimic, răspunse acesta.

– Atunci, te voi pedepsi, continuă Moire. Te vei căsători cu femeia pe care o voi alege eu şi vei rămâne alături de ea pe tărâmul meu vreme de un an, sau îţi vei pierde viaţa. Ce-ai de spus despre asta, Random?

Random nu spuse nimic, dar încuviinţă brusc.

Moire lovi cu sceptrul în braţul tronului de turcoază.

– Foarte bine, spuse. Aşa să fie!

Şi aşa a fost.

Ne-am instalat în încăperile pe care ni le-a oferit, ca să ne împrospătăm. După un timp, a apărut în uşa camerei mele.

– Te salut, Moire, am spus.

– Lord Corwin din Amber, adesea mi-am dorit să te întâlnesc.

– Şi eu la fel, am minţit.

– Faptele tale glorioase sunt deja intrate în legendă.

– Mulţumesc, dar de-abia îmi reamintesc câte ceva.

– Pot să intru?

– Desigur, şi m-am dat la o parte, invitând-o astfel înăuntru.

Intră în apartamentul frumos aranjat, pe care mi-l rezervase mie. Se aşeză pe braţul canapelei portocalii.

– Când ai vrea să încerci Modelul?
– Cât mai curând posibil, i-am spus.
Chibzui puţin, apoi spuse:
– Unde ai fost printre Umbre?
– Foarte departe de-aici într-un loc pe care am învăţat să-l iubesc.
– E ciudat pentru un lord din Amber să aibă însuşirea asta.
– Ce însuşire?
– Să iubească, răspunse ea.
– Poate am ales un cuvânt nepotrivit.
– Mă-ndoiesc, pentru că baladele lui Corwin ating coarda cea mai sensibilă a sufletului.
– Doamna e prea amabilă.
– Dar nu se-nşeală.
– Am să-ţi dedic o baladă într-o bună zi.
– Cu ce te ocupai când vieţuiai în Umbră?
– Mi se pare că eram mercenar, doamnă. Luptam pentru oricine mă plătea. De asemeni, am compus cuvintele şi muzica multor cântece populare.
– Amândouă aceste ocupaţii mi se par logice şi normale.
– Te rog, spune-mi, ce e cu fratele meu Random?
– Se va însura cu o fată pe care o voi alege eu, numită Vialle. E oarbă şi n-are niciun pretendent.
– Eşti sigură că faci lucrul cel mai nimerit pentru ea?
– Va obţine un statut bun în felul ăsta, deşi el va pleca peste un an şi nu va reveni niciodată. Pentru că, orice s-ar spune despre el, el ESTE un prinţ din Amber.
– Şi dacă se va îndrăgosti el… el de ea?
– Ar putea face cu-adevărat cineva asta?
– În felul meu, îl iubesc ca frate.
– Atunci, e pentru prima dată când un fiu al Amber-ului spune un asemenea lucru, iar eu o pun pe seama temperamentului tău poetic.
– Oricum, să fii încredinţată că pentru fată e cel mai bun lucru.
– M-am gândit mult la asta şi sunt absolut sigură. Îşi va reveni de pe urma oricărei dureri provocate de el, iar după plecarea lui va deveni o mare doamnă la curtea mea.
– Aşa să fie, am spus şi mi-am întors privirea, simţindu-mă cuprins de tristeţe – pentru fată, desigur. Ce-aş putea să mai zic? am continuat. Poate faci un lucru bun. Cel puţin aşa sper.
Şi i-am luat mâna şi i-am sărutat-o.

– Tu, Lord Corwin, eşti singurul prinţ din Amber pe care l-aş sprijini, poate cu excepţia lui Benedict. A plecat de doisprezece ani şi numai Lir ştie pe unde-i zac oasele. Păcat!

– Habar n-aveam de asta. Memoria mea a atât de distrusă. Te rog, ajută-mă. Vroiam să-ntreb de Benedict; şi el poate că a şi murit. A fost Profesorul meu de Arme, el m-a învăţat tot ce ştiu. Era de viţă nobilă.

– Ca şi tine, Corwin, îmi spuse luându-mi mâna şi trăgându-mă spre ea.

– Nu, nu chiar.

M-am aşezat lângă ea, pe canapea.

– Avem destul timp până la masă, zise şi se lipi de mine cu umărul ei, care era foarte moale.

– Când mâncăm? am întrebat.

– Când hotărăsc eu, şopti.

Se apropie şi mai mult, întorcându-şi faţa spre mine.

Am strâns-o în braţe şi cu o mână am căutat catarama care-i acoperea moliciunea pântecului. Dedesubt am dat peste şi mai multă moliciune.

Am întins-o pe spate şi i-am dedicat balada. Buzele ei mi-au răspuns fără cuvinte.

După ce am mâncat – şi am învăţat cum se poate mânca sub apă, lucru pe care îl voi explica mai târziu dacă va fi nevoie – ne-am ridicat de pe locurile noastre din încăperea înaltă din marmură, împodobită cu plase şi frânghii roşii şi cafenii, şi am luat-o de-a lungul unui coridor îngust, care ducea în jos, tot mai jos, sub nivelul mării înseşi, ajungând până la urmă la o scară în spirală şi strălucitoare, care-şi croia drum prin întunericul absolut. După ce am coborât vreo douăzeci de trepte, fratele meu spuse:

– Sări! şi păşind alături de scară, începu să înoate în jos, pe lângă ea.

– E mai rapid astfel, mă lămuri Moire.

– Şi până jos drumul e lung, spuse Deirdre care cunoştea distanţa corespunzătoare din Amber.

Aşa încât am păşit cu toţii pe lângă scară şi am început să înotăm în jos, prin întuneric, fără să ne depărtăm de scara strălucitoare.

Ne-au trebuit aproape zece minute să ajungem în afund, dar când tălpile noastre atinseră podeaua, am rămas drepţi în picioare, fără nicio tendinţă de a ne înclina. În jurul nostru era o

slabă lumină, aruncată de cele câteva făclii în nişele din zid.

– De ce partea asta a oceanului, ca dublură a Amber-ului, e atât de diferită de oricare alte ape? am întrebat.

– De-aia! trânti Deirdre, răspuns care avu darul să mă irite.

Ne aflam într-o cavernă gigantică, din care porneau tuneluri în toate direcţiile. Ne-am îndreptat către unul din ele.

După ce am mers prin el un timp care mi s-a părut îngrozitor de lung, am ajuns într-o zonă în care se formau pasaje laterale, dintre care unele aveau uşi sau grătare în dreptul intrării, iar altele nu.

La al şaptelea pasaj ne-am oprit. Era blocat de o imensă uşă gri, făcută dintr-un fel de substanţă asemănătoare cu ardezia, întărită cu metal, mai înaltă de două ori decât mine.

Văzând-o, mi-am amintit ceva despre dimensiunea Tritonilor. Apoi Moire îmi furişă un zâmbet şi scoase o cheie mare de pe un inel pe care-l avea la centură şi o introduse în lacăt.

Nu izbuti să-l deschidă. Poate că obiectul nu fusese folosit de multă vreme.

Random mormăi ceva şi o dădu la o parte pe Moire.

Luă cheia în mâna dreaptă şi răsuci.

Se auzi un declic.

Lacătul se deschise, el împinse uşa cu piciorul şi cu toţii au pătruns înăuntru.

Într-o încăpere de mărimea unei săli de bal se afla Modelul. Podeaua era neagră şi arăta netedă ca sticla. Acolo pe podeaua aceea domina Modelul.

Strălucea ca un foc rece, ceea ce şi era de fapt, pâlpâia, făcând ca întreaga încăpere să pară imaterială.

Era o schiţă elaborată cu grijă, o schiţă puternic luminoasă, alcătuită în principal din curbe, deşi mai erau şi câteva linii drepte în apropierea centrului. Îmi amintea de o variantă fantastic de complicată şi la scară mare, a unuia dintre acele scheme pe care le faci cu creionul (sau cu pixul, dacă e cazul) pentru a arăta cum se ajunge sau se pleacă dintr-un anumit loc. Aproape că puteam vedea cuvintele „începeţi de aici”, scrise undeva, în spate. Întreaga alcătuire avea poate nouăzeci de metri în mijloc, unde era mai îngust, şi aproape o sută patruzeci de metri în lungime.

Un clopoţel răsună într-un cotlon al creierului, apoi am simţit vibraţia. Mintea mea se opuse atingerii ei.

Dar dacă eram un prinţ de Amber, arunci undeva în sângele

meu, în sistemul meu nervos, în gene, acest model trebuia să fie înregistrat, şi asta însemna că puteam acţiona aşa cum se cuvenea, adică puteam trece prin încercarea blestemată.

– Simt că doresc o ţigară, am spus şi fetele chicotiră, poate prea pripit şi prea strident.

Random mă prinse de braţ.

– E un calvar, dar nu imposibil de depăşit, altfel n-am fi aici. Ia-o încet şi nu-ţi abate atenţia. Nu intra în panică atunci când vei vedea ploaia de scântei care se va produce la fiecare pas. Nu-ţi va face niciun rău. Vei simţi un curent slab care va trece prin tine tot timpul, şi după o vreme o să te simţi ca drogat. Dar nu-ţi pierde concentrarea, şi nu uita – continuă să mergi! Nu te opri, orice s-ar întâmpla, şi nu te abate din drum, altfel vei muri.

Am mers tot timpul cât a vorbit. Ne ţineam aproape de zidul din dreapta, ocolind Modelul, şi ne îndreptam spre capătul îndepărtat al încăperii. Fetele ne urmau.

– Am încercat s-o trag de limbă în legătură cu ce plănuieşte pentru tine, i-am şoptit. N-a ţinut.

– Îmi închipuiam că ai s-o faci. Nu te îngrijora. Pot rezista un an, şi poate ăştia mă lasă să plec mai devreme – dacă izbutesc să-i scot destul din sărite.

– Fata pe care vrea să ţi-o pună în braţe se numeşte Vialle. E oarbă.

– Bună, spuse el. Bună glumă!

– Ţi-aminteşti de regenţa despre care-am vorbit?

– Mda.

– Atunci poartă-te frumos cu ea, rămâi tot anul, şi eu voi fi generos.

În prima clipă nu avu nicio reacţie.

Apoi mă prinse de braţ.

– E-o prietenă de-a ta, hm? chicoti. Cum e?

– Batem palma? am spus răspicat.

– O batem.

Apoi ne-am oprit în locul unde începea Modelul, aproape de colţul camerei.

Am păşit înainte şi am privit şirul focurilor întrepătrunse, care începea aproape de locul unde-mi plasasem piciorul drept. Modelul era singura sursă de lumină din încăpere. Apele erau reci în jurul meu.

Primul pas l-am făcut cu piciorul stâng. De jur împrejur scântei alb-albastre. Apoi am pus piciorul drept, şi am simţit curentul de

care vorbea Random.

Am făcut încă un pas.

Atunci trosni ceva şi am simţit părul că mi se ridică măciucă. Am mai făcut un pas.

Apoi şirul focurilor începu să o ia brusc înapoi. Am mai făcut zece paşi, şi am început să simt o oarecare rezistenţă la înaintare. Era ca şi cum s-ar fi înălţat o barieră neagră înaintea mea, făcută dintr-o substanţă care mă respingea înapoi la fiecare pas pe care-l făceam.

Nu m-am dat bătut. Era Primul Văl, mi-am amintit deodată. Dacă reuşeam să trec dincolo de el însemna o Realizare, un semn bun, demonstra că, într-adevăr, eram o parte din Model.

Fiecare ridicare şi coborâre a piciorului cereau un efort teribil, iar din păr îmi săreau scântei.

M-am concentrat asupra liniei de foc. Mergeam respirând cu greutate.

Deodată, presiunea scăzu. Vălul se dădu la o parte dinaintea mea, la fel de brusc precum apăruse. Izbutisem să trec de ei, reuşisem.

Câştigasem o bucată din mine. Am văzut pieile pergamentoase şi oasele umflate ale morţilor de la Auschwitz. Fusesem prezent la Nürenberg, ştiam asta. Am auzit vocea lui Stephen Spender recitând *Viena,* am văzut-o pe Mutter Courage traversând scena la premiera unei piese de Brecht. Am văzut rachetele ţâşnind din locurile blindate, Peenemünde, Vandenberg, Kennedy, Kîzîl-Kum în Kazahstan şi am atins cu mâinile mele Zidul Chinezesc. Am băut bere şi vin, şi Shakespeare spunea că e beat şi că vrea să verse. Am intrat în pădurile verzi ale Rezervaţiei de Vest şi am scalpat trei oameni într-o zi. Am fredonat o melodie în timp ce mărşăluiam şi a plăcut oamenilor. A devenit *Aupres de ma Blonde*[1].

Mi-aminteam, mi-aminteam,… viaţa mea în locul Umbrelor pe care locuitorii lui îl numeau Pământul.

Încă trei paşi, şi aveam în mâna o spadă însângerată şi am văzut trei oameni morţi şi calul meu pe care am reuşit să-l scap viu în Revoluţia din Franţa.

Şi încă, atât de multe, înapoi la…

Am mai făcut un pas.

Înapoi la…

---

[1] Cântec datând din Franţa secolului al XVIII-lea.

Morţi. Erau cu toţii în jurul meu. Era o duhoare cumplită, mirosul cărnii putrezite – şi am auzit urletele unui câine care era omorât în bătaie. Valuri de fum negru umpleau cerul, şi un vânt îngheţat bătea în jurul meu, purtând mici picături de ploaie. Gâtul mi-era uscat, mâinile îmi tremurau şi capul mi-era în flăcări. Mă clătinam pe picioare, vedeam totul prin ceaţa febrei care mă ardea. Rigolele erau pline de gunoi şi pisici moarte şi excremente golite din ţucale. Zdrăngănind şi sunând din clopot, trenul morţii gonea ca un tunet, împroşcându-mă cu noroi şi apă rece.

Nu ştiu exact cât am rătăcit, până când o femeie m-a înşfăcat de braţ şi am văzut inelul cu Craniul Morţii pe degetul ei. M-a condus la ea în cameră, dar acolo am descoperit că n-am bani şi că eram incoerent. O umbră de groază a trecut pe chipul ei boit, ştergându-i zâmbetul de pe buzele subţiri, şi femeia a fugit, iar eu m-am prăbuşit pe patul ei.

Mai târziu – iarăşi, nu ştiu cât de târziu – un bărbat solid, peştele femeii, a apărut şi m-a pocnit peste faţă, ridicându-mă în picioare. M-am prins de braţul lui drept şi am rămas agăţat de el. Pe jumătate cărat, pe jumătate împins, m-a dus către uşă.

Când mi-am dat seama că vrea să mă arunce afară, în frig, mi-am înteţit strânsoarea ca să mă opun. L-am apucat cu toată forţa care-mi mai rămăsese, murmurând rugi doar pe jumătate inteligibile.

Apoi, cu ochii înlăcrimaţi, i-am văzut faţa uluită şi am auzit un urlet ieşindu-i printre dinţii încleştaţi.

Strângându-l, îi frânsesem osul braţului.

M-a împins cu braţul stâng şi a căzut în genunchi, plângând. M-am aşezat pe podea, iar mintea mi s-a limpezit pentru o clipă.

– Am… să… rămân aici, am spus, până o să mă simt mai bine. Ieşi afară. Dacă te întorci – te omor!

– Eşti bolnav de ciumă! a strigat el. Mâine or să vină după oasele tale! şi-apoi a scuipat, s-a ridicat în picioare şi a ieşit, clătinându-se.

Am reuşit să ajung până la uşă şi am zăvorât-o. Apoi m-am târât înapoi în pat şi am adormit.

Dacă aveau să vină a doua zi după oasele mele, aveau să fie dezamăgiţi. Pentru că, poate zece ore mai târziu, în mijlocul nopţii, m-am trezit scăldat în sudori reci şi mi-am dat seama că febra trecuse.

Eram slăbit, dar încă lucid.

Mi-am dat seama că supravieţuisem ciumei.

Am luat o mantie pe care am găsit-o în şifonier şi ceva bani pe care i-am găsit într-un sertar.

Apoi, m-am întors în Londra şi în Noapte, în anul ciumei, căutând ceva…

Nu-mi aminteam cine am fost sau ce făceam acolo.

Aşa începuse…

Acum mă aflam în Model, iar scânteile luceau încontinuu la picioarele mele, ajungând la înălţimea genunchilor. Nu mai ştiam în ce direcţie să mă îndrept, nici unde se aflau Random, Deirdre şi Moire. Curenţii treceau prin mine, şi parcă globii oculari vibrau. Apoi, am simţit o amorţeală în obraji şi o răceală în ceafă. Mi-am încleştat dinţii ca să nu clănţăne.

Nu accidentul de maşină îmi provocase amnezia. Fusesem cu memoria incompletă din timpul domniei reginei Elisabeta I. Flora trăsese, probabil, concluzia era că accidentul recent mă restabilise. Ştia starea mea.

Mi-a venit brusc ideea că ea se afla pe acel Pământ al Umbrei mai ales ca să mă ţină sub observaţie.

Încă din secolul al XVI-lea, atunci?

Asta n-o puteam şti. Aveam să aflu, totuşi.

Am mai făcut repede şase paşi, atingând capătul unei arcade şi ajungând la locul de început al unei linii drepte.

Am pus piciorul pe ea, şi cu fiecare pas în faţa mea se înălţa o nouă barieră. Era Cel de-al Doilea Văl.

Apăru apoi o cotitură în unghi drept, apoi alta, apoi alta…

Eram un prinţ din Amber. Era adevărat. Am fost cincisprezece fraţi şi au murit şase. Au fost opt surori, şi două au murit, poate chiar patru. Am petrecut o mare parte din viaţă rătăcind în Umbră, sau în propriile noastre universuri. E o chestiune teoretică, deşi valabilă din punct de vedere filosofic, dacă cineva cu putere asupra Umbrei poate să-şi creeze propriul univers. Oricare ar fi răspunsul final, practic este posibil.

Apăru o nouă curbă, şi era ca şi cum aş fi mers prin clei, atât de încet mă mişcam de-a lungul ei.

Unu, doi, trei, patru… ridicam cizmele mele şi apoi le lăsam jos.

Capul îmi zvâcnea, iar inima o simţeam ca şi cum ar fi fost sfâşiată în bucăţi.

Amber!

Înaintarea deveni iarăşi şi mai uşoară când mi-am amintit de

Amber.

Amber era cea mai mare cetate care existase şi avea să existe vreodată. Amber a existat dintotdeauna şi avea să exista veşnic, şi orice altă cetate, de oriunde, orice altă cetate care a existat nu a fost decât o reflectare a umbrei unui anumit fragment din Amber.

Amber, Amber. Amber… Mi-amintesc de tine. Nu te voi mai uita niciodată. Cred, undeva în adâncul meu, că nu te-am uitat niciodată de-a lungul secolelor în cure am rătăcit pe Umbra Pământ, pentru că, adesea, noaptea, visurile îmi erau tulburate de imaginile turlelor tale verzi şi aurii şi de terasele tale mari. Mi-amintesc de falezele tale largi şi de platformele cu flori, aurii şi roşii. Mi-amintesc dulceaţa aromelor tale, templele, palatele şi plăcerile pe care le adăpostesc şi le-au adăpostit, le vor adăposti pentru totdeauna. Amber, cetate nemuritoare, după care s-au luat toate celelalte cetăţi. Nu te pot uita, chiar şi acum, aşa cum nu pot uita ziua aceea din Modelul lui Rebma, când mi-am amintit de tine între zidurile tale reflectate. Împrospătat de prânzul înainte de care fusesem atât de înfometat, după dragostea cu Moire, dar nimic nu se poate compara cu plăcerea şi dragostea de a-mi reaminti de tine; şi chiar şi acum, când stau şi contemplu Cetatea Haosului, şi spun această poveste singurei fiinţe prezente care mă ascultă şi poate o va repeta, ca să nu moară după ce-am murit eu; chiar şi acum, mi-amintesc de tine cu dragoste, cetate pentru care m-am născut să-i fiu stăpân…

Încă zece paşi, apoi un filigran rotitor de foc mă cuprinse. Am trecut prin el, şi transpiraţia dispărea în apă de îndată ce apărea.

Era înşelător ce se petrecea în jurul meu, al dracului de înşelător, şi parcă apa din încăpere se transformase brusc în curenţi puternici care ameninţau să mă abată din Model. M-am luptat, încercând să le rezist. Instinctiv, am ştiut că părăsirea Modelului înainte de limită însemna moartea mea. Nu îndrăzneam să-mi dezlipesc ochii de locurile luminoase dinaintea mea, ca să văd cât de departe ajunsesem şi cât mai aveam încă de mers.

Curenţii se liniştiră şi îmi reveniră alte amintiri, amintiri din viaţa mea ca prinţ de Amber… Nu, nu sunt ale voastre, sunt ale mele, unele brutale şi crude, altele poate nobile – amintiri din copilăria mea în marele palat din Amber, cu marele stindard al tatălui meu Oberon fluturând deasupra, un inorog alb, furios, în faţa unui scut.

Random reuşise să treacă prin Model. Chiar şi Deirdre reuşise. De aceea eu, Corwin, o să reuşesc indiferent de obstacole.

Am ieşit din ţesătură şi am pornit de-a lungul Marii Curbe. Forţele care modelau universul s-au năpustit asupră-mi şi m-au făcut după chipul şi asemănarea lor.

Totuşi, aveam un avantaj faţă de oricare altă persoană care-ar fi încercat să treacă pe aici. Ştiam că o mai făcusem înainte, deci ştiam că pot reuşi. Asta m-a ajutat să înving spaimele care mă cuprindeau ca nişte nori negri şi care dispăruseră numai pentru a reveni, cu şi mai multă forţă. Treceam prin Model şi-mi aminteam totul, îmi aminteam zilele dinaintea secolelor pe care le petrecusem pe Umbra Pământ şi-mi aminteam alte locuri ale Umbrei, multe dintre ele deosebite şi dragi mie, şi unul anume pe care-l iubeam cel mai mult din toate, în afară de Amber.

Am mai parcurs trei curbe, o linie dreaptă şi o serie de arcade ascuţite, şi aveam încă o dată conştiinţa unui lucru pe care, de fapt, nu-l pierdusem niciodată: era puterea mea asupra Umbrelor.

Zece cotituri care mă ameţiră, încă o arcadă scurtă, o linie dreaptă şi Ultimul Văl.

Deplasarea era un chin. Totul încerca să mă abată din drum. Apele erau când reci, când fierbinţi. Mi se părea că mă împiedică în mod continuu. M-am opus, punând un picior înaintea altuia. Aici scânteile se înălţau deja până la talie, apoi până la piept, până la umeri. Îmi intrau în ochi. Erau peste tot în jurul meu. Deabia mai puteam zări Modelul.

Apoi o curbă strânsă, care se termina în beznă.

Unu, doi… Ultimul pas era ca şi cum ai fi încercat să treci printr-un zid de beton.

Am reuşit.

Apoi m-am întors încet şi am privit înapoi traseul pe care-l parcursesem. Nu-mi puteam îngădui slăbiciunea de a cădea în genunchi. Eram prinţ de Amber şi – pe Dumnezeu! – nimic nu mă putea umili în prezenţa nobililor! Nici măcar Modelul!

M-am îndreptat încrezător înspre ceea ce mi se părea a fi direcţia cea bună. Dacă puteam fi văzut foarte limpede sau nu, asta era o altă problemă.

Atunci am stat în loc o clipă şi m-am gândit.

Acum cunoşteam puterea Modelului. A mă reîntoarce nu era deloc o glumă.

Dar de ce să-mi fac probleme?

Îmi lipsea pachetul de cărţi, dar puterea Modelului îmi putea folosi la fel de bine.

Eram aşteptat de fratele meu şi de sora mea şi de Moire, cea cu coapsele ei ca nişte coloane de marmură.

Deirdre se putea descurca şi singură de aici încolo – în fond, noi îi salvasem viaţa. Nu mă simţeam obligat să continui s-o protejez zi de zi. Random era blocat în Rebma pentru un an, doar dacă nu cumva avea destulă îndrăzneală ca să fugă şi să intre în Model prin acest centru de forţă liniştit şi poate, astfel, să scape. Cât despre Moire, mi-a părut bine de cunoştinţă şi poate o voi mai întâlni într-o bună zi, şi asta era tot. Am închis ochii şi mi-am înclinat capul.

Dar înainte de a-i închide, am apucat totuşi să văd o umbră fugară.

Random? Încerca oare să treacă? Oricum, n-ar fi ştiut încotro mă îndreptasem. Nimeni n-avea cum să ştie.

Am deschis ochii: mă aflam acum în centrul aceluiaşi Model, inversat.

Mi-era frig şi eram îngrozitor de obosit, dar eram în Amber – în încăperea reală, pentru că cea din care plecasem era doar o imagine reflectată. Pornind din Model, mă puteam transfera în Amber în orice punct doream.

Întoarcerea ar fi fost, totuşi, o problemă.

Aşa încât am stat acolo, cântărind lucrurile şi chibzuind.

Dacă Eric luase apartamentul regal, înseamnă că-l puteam găsi acolo. Sau, poate, în sala tronului. Numai că, în cazul ăsta, trebuia să-mi găsesc singur calea înapoi spre punctul de forţă, trebuia să trec din nou prin Model, pentru a ajunge în punctul de ieşire.

M-am transferat într-o ascunzătoare din palat, pe care o ştiam. Era o cămăruţă fără ferestre, în care pătrundea puţină lumină prin fantele de observaţie tăiate undeva deasupra. Am zăvorât panoul glisant în interior, am şters de praf o laviţă de lemn aşezată lângă zid, am întins mantia şi m-am pus să trag un pui de somn. Dacă cineva şi-ar fi croit drum bâjbâind pe deasupra, l-aş fi auzit mult înainte de a ajunge la mine.

Am adormit.

***

După un timp, m-am trezit. M-am ridicat, mi-am scuturat mantia şi am îmbrăcat-o. Apoi am început să urc scăriţele care duceau în palat.

Ştiam unde mă aflu, etajul al treilea, după însemnele de pe ziduri.

Am sărit pe un mic palier şi am căutat gaura cheii. Am găsit-o şi am privit prin ea. Nimeni. Biblioteca era pustie. Aşa încât am împins panoul glisant şi-am intrat.

Din prima clipă am fost izbit de cât de multe cărţi erau. Întotdeauna păţesc aşa. Am examinat totul, inclusiv casetele-ecran, şi, în cele din urmă, m-am îndreptat spre locul în care se afla o casetă de cristal care conţinea tot ceea ce e legat de o reuniune de familie – gluma îmi aparţine! Adică patru pachete de cărţi ale familiei. Trebuia să găsesc o modalitate de a obţine unul dintre pachete fără să întrerup sistemul de alarmă care îmi stătea în cale.

După zece minute, am reuşit să iau pachetul dorit. A fost destul de complicat. Apoi, cu pachetul în mână, am găsit un loc confortabil unde să mă pot aşeza şi să-l cercetez.

Cărţile erau exact ca acelea ale Florei şi erau reci la atingere. Acum ştiam de ce.

Le-am amestecat şi le-am înşirat în faţa mea, aşa cum trebuie. Apoi am citit în ele şi am văzut că se anunţau clipe grele pentru întreaga familie; după care le-am strâns la loc.

În afară de una.

Era cea care-l înfăţişa pe fratele meu, Bleys.

Pe celelalte le-am pus în caseta lor iar pe aceasta la centură. Apoi l-am examinat pe Bleys.

În clipa aceea se auzi un scrâşnet în lacătul de la uşa bibliotecii. Ce puteam face? Am scos puţin spada din teacă şi am aşteptat. M-am lăsat totuşi uşor în jos, în spatele biroului.

Trăgând cu coada ochiului, am văzut că intrase un tip numit Dick, care venise evident să deretice, să golească scrumierele şi coşurile de hârtii şi să şteargă praful de pe rafturi.

Deoarece ar fi fost înjositor să fiu descoperit, am ieşit singur.

M-am ridicat şi am spus:

– Bună, Dick. Mă mai ţii minte?

Faţa îi trecu prin toate culorile, încercă să fugă, apoi spuse:

– Desigur, domnule. Cum aş putea să vă uit?

– Cred că ar fi posibil, după atâta timp.

– Niciodată, lord Corwin.

– Cred că mă aflu aici fără permisiunea oficială şi sunt într-un fel de cercetare ilicită, am zis, dar dacă lui Eric n-o să-i placă atunci când îi vei spune că m-ai văzut, te rog explică-i faptul că

îmi exercitam drepturile pur şi simplu, şi-atunci o să vină personal să mă vadă – imediat.

– Aşa am să fac, milord, spuse înclinând din cap.

– Stai cu mine o clipă, prietene Dick, şi-o să-ţi spun mai multe.

Omul se supuse.

– A fost o vreme, m-am adresat eu acestui chip antic, când s-a crezut că am plecat de-a binelea şi că am renunţat pentru totdeauna la tot. Din moment ce încă mai trăiesc şi din moment ce sunt în depline facultăţi mintale, mă tem că va trebui să înfrunt pretenţia lui Eric pentru tronul din Amber. Deşi nu e o chestiune care se poate rezolva uşor, pentru că nu e el primul născut, iar eu nu cred că se va bucura de sprijinul poporului în cazul în care ar fi vizat altcineva. Iată din ce pricină, printre alte motive – cele mai multe dintre ele personale – îl voi înfrunta. Încă nu m-am hotărât cum, nici pe ce tărâmuri, dar, pe Dumnezeul meu, merită să încerc! Spune-i asta. Dacă vrea să mă caute, spune-i că locuiesc printre Umbre, altele însă de data asta. O să ştie ce am vrut să spun. Nu voi putea fi distrus cu uşurinţă, pentru că mă voi păzi cel puţin la fel de bine cum se păzeşte el aici. Îl voi înfrunta şi nu voi înceta să fac asta până când unul dintre noi nu va fi mort. Ce-ai de spus, bătrâne servitor?

El îmi luă mâna şi mi-o sărută.

– Salutare ţie, Corwin, Lord al Amberului, spuse, şi în ochi îi luci o lacrimă.

Atunci uşa bubui în spatele lui şi se deschise, în prag apăru Eric.

– Salut, am spus, ridicându-mă şi vorbind cu un ton cât mai neplăcut cu putinţă. Nu mă aşteptam să intri atât de repede în joc. Cum merge treaba în Amber?

Făcu ochii mari de uluială şi vocea îi era plină de ceea ce se numeşte sarcasm – nu găsesc un termen mai potrivit – atunci când îmi răspunse:

– Bine, dacă e vorba de treabă, Corwin. Şi prost, din alte puncte de vedere.

– Păcat, l-am compătimit eu, şi cum am putea pune lucrurile la punct?

– Ştiu o cale, spuse şi privi spre Dick, dându-i a înţelege că trebuia să plece imediat.

Uşa se închise cu un păcănit în urma lui.

Eric pipăi mânerul spadei de la brâu.

– Vrei tronul, spuse.

– Nu toţi vrem asta?
– Aşa cred, oftă el. E-adevărat, dar asta nu uşurează situaţia. Nu ştiu de ce suntem siliţi să luptăm atât pentru poziţia asta ridicolă. Dar sunt nevoit să-ţi amintesc că te-am apărat de două ori, salvându-ţi plin de mărinimie viaţa, ultima dată în lumea Umbrei.
– N-ai fost chiar atât de mărinimos. Ştii unde m-ai părăsit, m-ai lăsat să mor de ciumă. Prima dată, dacă ţin bine minte, a fost mai mult un meci egal.
– Atunci e numai între noi doi, Corwin. Sunt fratele tău mai mare şi mai bun. Dacă vrei să ne luptăm, n-am nimic împotrivă. Ucide-mă, şi tronul va fi probabil al tău. Încearcă! Deşi nu cred c-o să poţi izbândi. Şi mi-ar plăcea să renunţi la pretenţia ta chiar acum. Hai! Să vedem ce-ai învăţat pe Umbra Pământ!
Spada era deja în mâna lui, ca şi a mea.
Am ieşit de după birou.
– Câtă neobrăzare poţi să ai, i-am spus. Prin ce eşti mai presus decât noi, şi mai potrivit să conduci?
– Prin faptul că am reuşit să cuceresc tronul, răspunse el. Încearcă să-l iei.
Am pornit la luptă.
Am încercat o lovitură la cap, pe care a parat-o; am parat şi eu riposta lui spre inima mea, şi am încercat să-l tai la încheietură.
A parat şi asta şi a aruncat spre mine un scăunel care era între noi. L-am evitat, încercând să-l îndrept în direcţia feţei lui cu degetul mare de la piciorul drept, dar am ratat şi m-a atacat din nou.
I-am parat atacul, şi el pe-al meu. Apoi am fandat, a parat, m-a atacat, şi eu am parat din nou.
Am încercat un atac fantezist, lucru pe care-l învăţasem în Franţa, care presupunea atac, fentă în *quartă,* fentă în *sixtă* şi fandare terminată printr-un atac la încheietură.
L-am crestat şi sângele începu să curgă.
– Ah, frate blestemat! icni, bătând în retragere. Am auzit că şi Random te însoţeşte.
– E-adevărat. Suntem mai mulţi împotriva ta.
Şi-atunci fandă şi mă sili să bat în retragere, iar eu am simţit deodată că, în ciuda efortului meu, el încă era mai bun ca mine.
Era poate unul din cei mai mari spadasini pe care-i înfruntasem vreodată.
Am avut brusc sentimentul că n-o să-l pot înfrânge, şi param

ca un nebun şi mă retrăgeam în acelaşi fel în care mă ataca el, pas cu pas. Amândoi petrecusem secole sub bagheta celor mai mari maeştri spadasini. Cel mai mare încă în viaţă, ştiam, era fratele Benedict, şi nu se afla aici ca să-mi dea o mână de ajutor, într-un fel sau altul. Aşa încât am înhăţat obiectele de pe birou cu mâna stângă şi le-am azvârlit înspre Eric. Dar el le evita pe toate şi ataca în forţă, iar eu mă deplasam spre stânga lui şi tot aşa, dar nu puteam îndepărta vârful spadei lui de ochiul meu stâng. Şi mi-era frică. Tipul era magnific. Dacă nu l-aş fi urât atâta, i-aş fi aplaudat performanţa.

Continuam să mă retrag, năpădit de groază şi de recunoaşterea faptului că ştiam că ÎNCĂ nu-l pot înfrânge. În materie de spadă, era mai bun ca mine. Blestemam în gândul meu, dar nu reuşeam să fac nimic. Am încercat încă trei atacuri elaborate cu grijă, dar am fost respins de fiecare dată. Para şi mă făcea să mă retrag în faţa atacurilor lui.

Acum să nu credeţi cine ştie ce. Şi eu sunt al naibii de bun. Numai că el părea a fi şi mai bun.

Atunci am auzit larmă şi paşi în holul de-afară.

Soseau servitorii lui Eric, şi dacă nu mă ucidea el înainte de sosirea lor, atunci nu aveam nicio îndoială că aveau să o facă ei – probabil cu o arbaletă.

Din încheietura dreaptă îi curgea sânge. Mâna era încă fermă, dar aveam sentimentul că, în alte împrejurări, chiar şi luptând defensiv, aş fi fost în stare să-l dobor, el fiind rănit şi deci dezavantajat, şi poate i-aş fi putut străpunge garda în momentul în care el ar fi dat semne de slăbiciune.

Am înjurat printre dinţi şi el a izbucnit în râs.

– A fost o nebunie din partea ta să vii aici, spuse.

Nu şi-a dat seama ce făceam, decât când a fost prea târziu.

În tot acest timp mă retrăsesem până când ajunsesem cu spatele în uşă. Era riscant, nelăsându-mi spaţiu pentru retragere, dar era mai bine decât o moarte sigură.

Cu mâna stângă am reuşit să o blochez. Era o uşă mare, grea, şi cine voia să pătrundă trebuia acum s-o spargă. Asta mi-a mai dat câteva minute de răgaz. Mi-a mai adus, în acelaşi timp, şi o rană în umăr, în urma unui atac pe care l-am putut para numai parţial, când lăsasem bara. Dar era umărul stâng. Braţul înarmat rămăsese intact.

Am zâmbit ca să nu-l las să bănuiască nimic.

– Poate *tu* ai fost nebun, când ai intrat aici, i-am spus. Te

moleşeşti, ştii?

Şi am încercat să atac – dur, rapid, răutăcios. Pară, dar asta îl costă doi paşi înapoi.

– Rana începe să te deranjeze, am adăugat. Braţul îţi slăbeşte. Deja simţi cum îl părăsesc puterile…

– Tacă-ţi gura! spuse şi mi-am dat seama că triumfasem asupra lui.

Era limpede că asta îmi mărea şi mai mult şansele, drept care l-am înghesuit cât de tare puteam, fiind conştient că nu mai eram în stare să ţin pasul prea mult. Dar Eric nu-şi dădea seama de asta.

Plantasem seminţele spaimei, iar el dădea înapoi în faţa atacului meu brusc.

Se auzi o bătaie în uşă, dar o bună bucată de vreme n-aveam de ce să-mi fac griji pentru asta.

– O să te înving, Eric, am spus. Sunt mai puternic decât eram, şi-ai încurcat-o, frate!

Am văzut frica apărându-i în ochi, răspândindu-i-se pe chip, iar stilul i se schimbă la următorul atac. Începu o luptă complet defensivă, retrăgându-se în faţa atacurilor mele.

Eram convins că nu se prefăcea. Simţeam că-l păcălisem, pentru că întotdeauna el fusese mai bun ca mine. Dar dacă acest sentiment de inferioritate al meu nu a fost decât pe tărâmul psihicului? Dacă aproape mă bătusem singur cu atitudinea asta, pe care Eric o întreţinuse? Dacă, de fapt, mă păcălisem singur în tot timpul ăsta? Poate că eu eram la fel de bun. Cu un straniu simţământ de încredere în forţele mele, am încercat acelaşi atac pe care-l folosisem înainte şi am reuşit, lăsând o nouă urmă de roşu pe antebraţul lui.

– Destul de mare prostia, Eric, am spus, să cazi pradă aceluiaşi truc de două ori la rând.

Şi Eric se dădu înapoi în spatele unui scaun. Ne-am luptat pe deasupra lui un timp.

Zgomotele de la uşă încetară, iar vocile care întrebau ce se-ntâmplă tăcură.

– S-au dus după topoare, gâfâi Eric. Vor fi aici într-o clipă.

Nu trebuia să renunţ la zâmbet. L-am păstrat şi am spus:

– Le vor trebui câteva minute – ceea ce înseamnă mult mai mult decât am eu nevoie ca să isprăvesc treaba. Cu mare greutate îţi menţii garda, iar sângele continuă să curgă – priveşte!

– Tacă-ţi gura!

– În clipa când vor pătrunde aici nu va mai fi decât un singur prinţ de Amber, şi acela nu vei fi tu!

Atunci, cu braţul stâng, mătură un şir de cărţi de pe un raft, care mă loviră şi căzură grămadă lângă mine.

Nu profită însă de ocazie ca să atace. Fugi de-a lungul încăperii, apucând un scăunel, pe care-l ţinu în mâna stângă. Se retrase într-un colţ, ţinând scăunelul şi spada în faţa sa.

În holul de afară se auziră paşi repezi, după care se auziră topoarele izbind uşa.

– Haide! spuse Eric. Încearcă şi învinge-mă acum!

– Ţi-e frică! am spus.

Izbucni în râs.

– Teoretic, răspunse el. Nu mă poţi înfrânge înainte să spargă uşa, şi-atunci pentru tine va fi sfârşitul.

Nu-l puteam contrazice. Câteva minute mai rezista el.

Am traversat rapid camera, spre peretele opus.

Cu mâna stângă am împins panoul prin care intrasem.

– E-n regulă, am zis, se pare că vei rămâne în viaţă pentru un timp. Ai baftă. Data viitoare când o să ne-ntâlnim, n-o să mai fie nimeni să te-ajute.

Scuipă şi mă făcu în toate felurile, punând chiar scaunul jos, pentru a face un gest obscen în timp ce treceam prin panou şi-l închideam în urma mea.

Se auzi un zgomot şi douăzeci de centimetri de oţel luciră pe partea dinspre mine a panoului, după ce apucasem să-l închid. Aruncase cu spada după mine. Era riscant să mă întorc. Dar el ştia că n-o voi face, pentru că uşa mai avea puţin şi ceda sub lovituri.

Am coborât treptele cât de repede puteam, către locul unde dormisem mai devreme. În timp ce făceam asta, m-am gândit la cât mi se îmbunătăţise îndemânarea în luptă. La început, fusesem înspăimântat de omul care mă bătuse înainte. Acum însă, gândeam că probabil secolele petrecute pe Umbra Pământ nu fuseseră o pierdere de timp. Poate că, în realitate, mă perfecţionasem în tot acest timp. Mă simţeam egalul lui Eric în materie de arme. Asta mă făcea să mă simt bine. Dacă ne vom întâlni iar, lucru de care eram sigur, şi nu va fi nicio altă intervenţie din exterior – cine ştie? mi-aş fi încercat şansa, până la urmă. Întâlnirea de azi îl înspăimântase. Eram sigur. Asta îi va înmuia mâna, îi va provoca ezitarea de care voi avea nevoie.

Mi-am alungat gândurile şi am sărit ultimii patru metri, îndoindu-mi genunchii la contactul cu solul. Aveam cinci minute avans faţa de urmăritorii mei, dar nu aveam nicio îndoială că mi-erau suficiente ca să scap.

Pentru că aveam cărţile la centură.

Am scos cartea cu Bleys şi am privit-o. Umărul mă durea, dar am uitat de durere, când mă cuprinse răceala.

Două erau căile prin care se putea pleca direct din Amber către Umbră...

Una era Modelul, rareori folosit în acest scop.

Cealaltă erau Atu-urile, dacă aveai încredere într-un frate.

M-am gândit la Bleys. Aproape aveam încredere în el. Era fratele meu, dar avea necazuri şi ajutorul meu îi putea fi de folos.

L-am privit: cu coroana de foc, îmbrăcat în roşu şi portocaliu, cu o spadă în dreapta şi un pahar de vin în stânga. Diavolul dansa în ochii săi albaştri, barba îi strălucea, iar desenul de pe spada lui, mi-am dat brusc seama, strălucea ca un fragment din Model. Inelele scăpărau. Bleys păru că se mişcă.

Contactul veni ca un vânt îngheţat.

Figura de pe carte căpătă viaţă şi-şi schimbă poziţia. Ochii nu priveau chiar spre mine, dar buzele i se mişcară.

– Cine e? spuseră buzele şi eu am auzit clar cuvintele.

– Corwin.

El întinse mâna stângă, care nu mai avea pocalul în ea.

– Atunci vino la mine, dacă vrei!

Am întins mâna şi degetele noastre s-au atins. Am făcut un pas.

Încă ţineam cartea în mâna stângă, dar Bleys şi cu mine ne aflam acum împreună pe o stâncă, şi într-o parte se afla o prăpastie şi o fortăreaţă înaltă pe cealaltă. Deasupra noastră, cerul avea culoarea focului.

– Te salut, Bleys, am spus băgând cartea în centură, alături de celelalte. Mulţumesc pentru ajutor.

Brusc, m-am simţit slăbit şi mi-am dat seama că sângele continua să-mi curgă din umărul stâng.

– Eşti rănit! exclamă Bleys, luându-mă pe după umeri, iar eu am încercat să încuviinţez, dar am leşinat imediat.

Noaptea, târziu, eram la adăpost în fortăreaţă, tolănit într-un fotoliu mare, şi beam whisky. Fumam, ne treceam sticla unul altuia şi stăteam de vorbă.

– Deci, de fapt, erai în Amber?

– Da, corect.
– Şi în duel l-ai rănit pe Eric?
– Da!
– La naiba! Aş fi vrut să-l ucizi! Apoi căzu pe gânduri. Ei bine, poate nu. Atunci ai fi pus mâna pe tron. Aş putea avea o şansă mai mare împotriva lui Eric decât împotriva ta. Nu-mi dau seama. Ce planuri ai?
Am hotărât să joc cinstit.
– Cu toţii vrem tronul, am spus, aşa încât n-avem niciun motiv să ne minţim unul pe altul. N-o să te ucid pentru asta – ar fi o prostie – dar, pe de altă parte, nici n-o să renunţ la pretenţia mea pentru că mă bucur de ospitalitatea ta. Şi lui Random i-ar plăcea, numai că el a cam ieşit din competiţie. De multă vreme nimeni n-a mai auzit de Benedict. Gerard şi Caine par a-l sprijini pe Eric, mai mult decât a-şi susţine propriile pretenţii. La fel, Julian. Mai rămân Brand şi surorile noastre. Nu ştiu ce face acum Brand, dar ştiu că Deirdre n-are putere, doar dacă ea şi Llowella nu pun ceva la cale în Rebma, iar Flora este omul lui Eric. Nu ştiu cum stă treaba cu Fiona!
– Deci, mai rămânem noi, spuse Bleys turnând încă un pahar. Da, ai dreptate, nu ştiu ce e în capul fiecăruia acum, dar pot evalua forţele rudelor noastre şi cred că eu mă aflu în cea mai bună poziţie. Ai făcut o alegere înţeleaptă venind la mine. Sprijină-mă, şi-ţi voi da o regenţă.
– Binecuvântată fie-ţi inima. Vom vedea.
Am sorbit din whisky.
– Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă, şi mi-am dat seama că întrebarea e importantă.
– Trebuie să-mi ridic o armată a mea, ca să asediez Amber-ul.
– Unde e armata ta, printre Umbre? se interesă el.
– Asta, fireşte, e treaba mea. Nu cred c-o să te înfrunt. Dacă e vorba de monarhi, mi-ar plăcea să te văd pe tine, pe mine, pe Gerard, sau Benedict – dacă mai e în viaţă – pe tron.
– Ai fi de preferat tu, desigur.
– Desigur.
– Atunci s-a făcut. În cazul ăsta, putem acţiona împreună, până una alta.
– Şi eu cred la fel, am încuviinţat, altfel nu mi-aş fi lăsat soarta în mâinile tale.
Zâmbi în barbă.
– Aveai nevoie de cineva, spuse, şi eu eram răul cel mai mic.

– E-adevărat.

– Mi-aş fi dorit să fie şi Benedict aici. În plus, mi-aş fi dorit ca Gerard să nu fi trădat.

– Dorinţe, dorinţe. Pune-ţi dorinţa într-o mână şi altceva în cealaltă, strânge-le tare la un loc şi vezi ce se-adevereşte.

– Bine zis.

Am fumat un timp în tăcere.

– Câtă încredere pot să am în tine? întrebă.

– La fel de multă cât am eu în tine.

– Atunci hai să facem un târg. Cinstit, te credeam mort de mulţi ani. Nici nu mă gândeam c-o să apari într-un moment crucial şi o să pui cu insistenţă problema pretenţiei tale. Dar te afli aici, şi asta e! Hai să formăm o alianţă – să ne unim forţele şi să asediem Amber-ul! Cel care va supravieţui dintre noi va urca pe tron. Dacă izbândim amândoi, ei bine, la dracu' – ne putem duela!

M-am gândit la asta. Părea a fi cel mai bun târg pe care-l încheiasem vreodată. Aşa că am spus:

– Noaptea e un sfetnic bun. O să-ţi spun dimineaţa, în regulă?

– În regulă.

Ne-am terminat băuturile şi apoi am depănat amintiri. Umărul îmi zvâcnea puţin, dar whisky-ul mi-a fost de ajutor, ca şi balsamul pe care mi-l dăduse Bleys.

După un timp aproape că plângeam unul pe umărul celuilalt.

Ce ciudat, îmi ziceam, să ai rude şi, totuşi, să n-ai, câtă vreme vieţile noastre ne-au purtat pe cărări separate.

Doamne! Am vorbit despre câte-n lună şi-n stele, până când am obosit amândoi. Atunci Bleys mă bătu pe umărul sănătos şi-mi spuse că oboseala începuse să-l ajungă şi că un servitor îmi va aduce a doua zi dimineaţă micul dejun. Am încuviinţat, ne-am îmbrăţişat şi el s-a retras.

M-am dus spre fereastră şi, de la acea înălţime impresionantă, puteam vedea până departe în prăpastie.

Focurile de tabără, de jos, străluceau ca stelele. Erau cu miile. Se putea spune că Bleys îşi adunase o forţă puternică şi eram invidios. Dar, pe de altă parte, era un lucru bun. Dacă cineva îl putea învinge pe Eric, acela era probabil Bleys. N-ar fi fost un lucru rău pentru Amber; atâta doar că preferam să fiu eu.

Apoi m-am uitat cu mai mare atenţie şi-am văzut formele acelea stranii mişcându-se printre focuri. M-am întrebat, atunci, care e natura armatei lui.

Oricum, era mai mare decât a mea.

Am revenit la masă şi mi-am turnat un ultim pahar.

Înainte de a-l sorbi, am aprins, totuşi, o lumânare.

La lumina ei, am scos pachetul de cărţi pe care-l furasem.

Le-am înşirat dinaintea mea şi am dat peste cea care-l înfăţişa pe Eric. Am pus-o la mijlocul mesei şi pe celelalte le-am dat deoparte.

După un timp căpătă viaţă, şi l-am văzut pe Eric în ţinută de noapte şi am auzit cuvintele:

– Cine e?

Braţul îi era legat.

– Eu. Corwin. Ce mai faci?

Începu să înjure, iar eu am izbucnit în râs. Era un joc periculos şi poate whisky-ul contribuise la asta, dar am continuat:

– Nu vroiam să-ţi spun decât că toate treburile mele merg bine. De asemeni, vroiam să-ţi spun că aveai dreptate când vorbeai despre greutăţile domniei. O să te scutesc de ele, cât de curând. Aşa încât, baftă, frate! Ziua în care voi reveni în Amber va fi ziua în care vei muri! Gândeşte-te numai că te-am avertizat – din moment ce ziua aceea nu e prea departe!

– Vino, îmi spuse, şi-o să te ucid fără milă!

Ochii lui mă fixară; erau foarte aproape.

I-am făcut un gest obscen şi mi-am trecut palma peste carte.

Era ca şi cum aş fi închis telefonul; îl amestecasem pe Eric printre celelalte cărţi.

Înainte de-a mă cuprinde somnul, am stat şi m-am gândit la trupele lui Bleys, care ocupau defileul de jos, şi apoi m-am gândit la posibilităţile de apărare ale lui Eric.

N-o să fie uşor.

6

Teritoriul era cunoscut sub numele de Anvernus, iar trupele reunite nu erau oameni în adevăratul sens al cuvântului. I-am revăzut a doua zi dimineaţa mărşăluind în urma lui Bleys. Toţi erau înalţi de peste doi metri, aveau pielea foarte roşie şi părul scurt, ochii ca de pisică şi câte şase degete la mâini şi la picioare. Purtau ciorapi care arătau la fel de fini ca mătasea, dar erau ţesuţi din altă materie şi cei mai mulţi dintre ei erau coloraţi în gri sau albastru. Fiecare purta două spade scurte, încovoiate la

vârf. Urechile le erau ascuţite, iar la degete aveau gheare.

Atmosfera era caldă, culorile tulburătoare şi toţi credeau că suntem zei.

Bleys găsise un loc în care religia presupunea existenţa zeilor-fraţi care arătau asemenea nouă şi aveau necazurile lor. Invariabil, în termenii acestor „mythos”, un frate rău profita de putere şi căuta să-i oprime pe fraţii cei buni. Şi, fireşte, exista legenda unui Apocalips în care ei urmau să fie chemaţi să se alăture de partea fraţilor buni care vor supravieţui.

Purtam braţul stâng într-o eşarfă neagră şi-i priveam pe cei gata să moară.

M-am dus în faţa unui ostaş şi m-am uitat în sus, spre el.

L-am întrebat:

– Ştii cine este Eric?

– Seniorul Răului, îmi răspunse.

Am încuviinţat, am spus: „Foarte bine!” şi am trecut mai departe.

Bleys avea carne de tun la comandă.

– Câţi oameni numără armata ta?

– În jur de cincizeci de mii, răspunse.

– Îi respect pe toţi acei care sunt gata de Sacrificiul Suprem, i-am spus. Nu poţi cuceri Amber-ul cu cincizeci de mii de oameni, chiar presupunând că-i poţi duce întregi pe toţi la poalele Kelvirului – ceea ce este imposibil. E o prostie chiar şi să crezi că te poţi folosi de aceşti sărmani bastarzi împotriva cetăţii nemuritoare, cu săbiile lor ca de jucărie şi toate celelalte.

– Ştiu, dar nu mă bazez numai pe ei.

– O să ai nevoie de mult mai mulţi.

– Atunci cum sună trei nave – reprezentând jumătate din cele ale lui Caine şi flotele lui Gerard la un loc?

– Tot nu e destul, am spus, şi e de-abia începutul.

– Ştiu. Pot însă să fac mai mult.

– Ei bine, ar fi de preferat să reunim forţe mai importante. Eric va sta în Amber şi ne va ucide când vom mărşălui printre Umbre. Când trupele care vor supravieţui vor ajunge, în sfârşit, la poalele Kelvirului, le va decima acolo. Apoi va urma urcuşul spre Amber. Câte sute crezi că vor mai rămâne când vom ajunge la cetate? Atât cât să fie lichidate în cinci minute, aproape fără nicio pierdere pentru Eric. Dacă asta e tot ce ai mai bun, frate Bleys, am presimţiri rele în ce priveşte expediţia asta.

– Eric şi-a anunţat încoronarea peste trei luni. Până atunci, îmi

pot, cel puţin, tripla forţele. Poate voi avea chiar un sfert de milion de oşteni Umbre, cu care să atac Amber-ul. Mai există şi alte lumi ca aceasta, şi voi ajunge şi acolo. Îmi voi aduna o forţă de sfinţi cruciaţi, cum n-a mai fost trimisă niciodată înainte împotriva Amber-ului.

– Iar Eric va beneficia de acelaşi timp pentru a-şi întări mijloacele de apărare. Nu ştiu, Bleys... e aproape o sinucidere. Nu ştiam situaţia exactă când am venit aici...

– Şi ce-ai adus cu tine? întrebă. Nimic! Umblă vorba că odată ai fost în fruntea unor trupe. Unde sunt?

Mi-am întors privirea de la el.

– Nu mai sunt, am spus. Sunt singur.

– N-ai putea găsi o Umbră a Umbrei tale?

– Nici nu vreau să încerc. Îmi pare rău.

– Atunci, cu ce-mi poţi fi de folos?

– O să plec, i-am spus, dacă numai la asta te gândeşti, dacă numai pentru asta m-ai vrut aici... Mai multe trupuri...

– Aşteaptă! strigă el. Am vorbit pripit. Nu mă pot lipsi de sfaturile tale, măcar atât. Rămâi cu mine, te rog. O să-mi cer chiar scuze.

– Nu e nevoie, am spus, ştiind ce înseamnă asta pentru un prinţ de Amber. Voi rămâne. Cred că te pot ajuta.

– Bun! mă bătu el pe umărul sănătos.

– Şi am să-ţi fac rost şi de mai mulţi oşteni, am adăugat. N-ai teamă!

M-am ţinut de cuvânt.

Am mers printre Umbre şi am găsit o rasă de creaturi cu blană, întunecate şi cu gheare şi colţi; destul de asemănătoare cu oamenii şi cam la fel de inteligente ca un boboc de liceu – iertare copii, dar vreau să spun că erau loiali, devotaţi, cinstiţi, şi prea uşor de păcălit de bastarzi ca mine şi frate-meu. Mă simţeam ca un disc-jockey care satisface gusturile publicului.

În jur de o sută de mii de suflete ne arătau adoraţie prin ridicarea braţelor.

Impresionat, Bleys nu scoase un cuvânt. După o săptămână, umărul mi se vindecă. După două luni, aveam sfertul nostru de milion de ostaşi şi chiar mai mult.

– Corwin, Corwin! Eşti încă acel Corwin dintotdeauna! spuse el, iar eu am luat o gură de băutură.

Numai că aveam conştiinţa încărcată. Cea mai mare parte a acestor trupe era destinată morţii. Eu eram factorul responsabil

de aproape tot ceea ce se petrecea. Aveam remuşcări, deşi cunoşteam deosebirea dintre Umbră şi Substanţă. Fiecare moarte urma să fie o moarte reală; ştiam şi asta.

În unele nopţi, stăteam aplecat asupra cărţilor de joc. Atu-urile lipsă reapăruseră în pachetul pe care-l aveam. Unul dintre ele era o imagine a Amber-ului însuşi, şi ştiam că mă poate duce înapoi în cetate. Celelalte erau ale rudelor noastre moarte sau dispărute. Iar unul era al Tatălui meu şi am trecut repede peste el. Murise.

Am privit fiecare chip vreme îndelungată, gândindu-mă ce câştig aş putea avea de la fiecare. Am amestecat cărţile de mai multe ori, şi, de fiecare dată, ieşea una şi aceeaşi.

Numele lui era Caine.

Era îmbrăcat în satin verde şi negru, şi un tricorn negru cu un panaş verde din pene atârna pe spate. La centură avea prinsă o dagă bătută în nestemate. Era negru de supărare.

– Caine! l-am strigat.

După un timp, veni un răspuns.

– Cine e?

– Corwin!

– Corwin? E o glumă?

– Nu.

– Ce vrei?

– Ce ai?

– Doar ştii asta, – şi ochii i se fixară asupră-mi, dar eu eram atent la mâna lui, aflată foarte aproape de dagă. Unde eşti?

– Cu Bleys.

– Umbla zvonul că te-ai arătat de curând prin Amber – şi tocmai mă întrebam ce e cu bandajele de pe braţul lui Eric.

– Ai în faţa ochilor răspunsul. Care-i preţul tău?

– Ce vrei să spui?

– Hai să vorbim cinstit şi la obiect. Crezi că Bleys şi cu mine îl putem învinge pe Eric?

– Nu, şi tocmai de-asta sunt de partea lui Eric. Şi nici nu vreau să-mi vând armada, dacă asta urmăreşti – şi bănuiesc că exact asta vrei?

Am zâmbit.

– Isteţ frate. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Ne vedem în Amber – poate.

Am mişcat mâna, iar el a strigat:

– Aşteaptă!

– De ce?
– Nici măcar nu-ţi cunosc oferta.
– Ba da. Ai ghicit-o şi nu te interesează.
– N-am spus asta. Numai că nu ştiu unde e dreptatea.
– Vrei să spui puterea.
– Bine, puterea. Ce-mi oferi?
Am mai vorbit aproape o oră, după care mările nordice s-au deschis celor trei flote fantomă ale lui Bleys, care aşteptau întăriri.
– Dacă eşuezi, vor fi trei decapitări în Amber, spuse Caine.
– Dar tu nu vrei asta, nu-i aşa?
– Nu, cred că ori tu, ori Bleys veţi urca pe tron în scurtă vreme. Voi fi încântat să-l slujesc pe învingător. Regenţa aceea mi-ar plăcea. Deşi, încă mi-aş dori capul lui Random ca parte din preţ.
– Nici nu discutăm aşa ceva. Rămâne cum ne-am înţeles, sau renunţăm.
– Rămâne.
Am zâmbit, mi-am pus palma pe carte şi Caine dispăru.
De Gerard urma să mă ocup a doua zi. Caine mă istovise.
M-am băgat în pat şi-am adormit.
Când află despre ce era vorba, Gerard fu de acord cu acţiunea noastră. Şi asta mai ales pentru că eu eram cel care-l rugasem, iar pe Eric îl considera unul din răul mai puţin puternic.
Am încheiat rapid târgul, promiţându-i tot ce ceruse, şi bucuros că nu ceruse căderea nici unui cap.
Apoi am trecut din nou trupele în revistă şi le-am spus mai multe despre Amber. În mod straniu, uriaşii roşii şi cei mărunţi şi păroşi se înţelegeau ca fraţii.
Era trist şi adevărat.
Noi eram zeii lor şi nimic mai mult.
Am văzut flota: naviga pe un mare ocean de culoarea sângelui. M-am minunat. În lumile Umbrei prin care vor naviga, mulţi vor dispărea.
M-am gândit la trupele din Avernus şi la recruţii mei din locul numit Ri’ik. A lor era sarcina de a mărşălui către Pământ şi Amber.
Am amestecat cărţile şi le-am răspândit. Am ridicat-o pe cea numită Benedict. Am cercetat-o îndelung, dar n-am întâlnit decât răceala. Apoi am luat-o în mâini pe cea cu numele de Brand. Pentru un alt răstimp la fel de lung, nu răzbătu din ea nimic altceva decât frigul.

Atunci se auzi un ţipăt. Ceva îngrozitor, chinuitor.

– Ajutor! se auzi strigătul.

– Ce să fac? am întrebat.

– Cine e acolo? întrebă şi i-am văzut trupul zvârcolindu-se.

– Corwin.

– Eliberează-mă din locul ăsta, frate Corwin! Ca răsplată vei primi tot ce-ţi doreşti!

– Unde eşti?

– Eu…

Şi apoi veni un vârtej de lucruri pe care mintea mea refuza să le conceapă, şi un alt ţipăt, sfâşietor, ca în agonie, şi sfârşindu-se în tăcere.

Apoi răceala reveni iarăşi.

M-am trezit tremurând. De ce, nu ştiam.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am dus la fereastră să privesc noaptea, lăsând cărţile acolo unde căzuseră, pe masa din camera mea.

Stelele erau mici, în ceaţă. Nu recunoşteam nicio constelaţie. O lună mică şi albastră apăru rapid în întuneric. Noaptea venise cu o răcoare bruscă, îngheţată, făcându-mă să mă înfăşor în mantie. Mi-am reamintit de iarna campaniei noastre dezastruoase din Rusia. Zei! îngheţasem, eram aproape mort! Şi unde au dus toate astea?

La tronul din Amber, fireşte.

Căci asta era o justificare suficientă pentru orice.

Dar ce se întâmplase cu Brand? Unde era? Ce se-ntâmpla cu el, cine-i făcuse asta?

Răspunsuri? Niciunul.

Întrebările mă frământau, totuşi, în timp ce priveam înspre cer şi urmăream traseul discului albastru care cobora. Exista oare ceva ce-mi scăpa în toată povestea asta, vreun factor de care nu ţinusem seama?

Niciun răspuns.

M-am aşezat încă o dată la masă, luându-mi ceva de băut.

Am cotrobăit prin cărţi şi am găsit-o pe cea a Tatălui.

Oberon, Lord de Amber, stătea înaintea mea îmbrăcat în verde şi auriu. Înalt, solid şi îndesat, cu barba neagră presărată cu fire argintii, părul la fel. Inele verzi în monturi de aur şi o spadă aurie. Cândva mi se păruse că nimic nu poate îndepărta pe nemuritorul senior de Amber din tronul său. Ce s-a-ntâmplat? Încă nu ştiam. Dar murise. Cum înfruntase tatăl meu sfârşitul?

Am privit şi m-am concentrat.
– Nimic, nimic…
– Ceva?
– Ceva.
Deodată am început să înregistrez o reacţie, deşi foarte slabă, iar chipul de pe carte se transformă în umbra bărbatului care fusese.
– Tată! am strigat.
Nimic.
– Tată!
– Da… Foarte stins şi îndepărtat, ca dintr-o scoică estompată de clipocitul monoton al apei.
– Unde eşti? Ce s-a-ntâmplat?
– Eu… Pauză lungă.
– Da? Sunt Corwin, fiul tău. Ce s-a petrecut în Amber de-ai dispărut?
– Mi-a sosit ceasul, spuse acum cu o voce care părea şi mai îndepărtată.
– Vrei să spui că ai abdicat? Niciunul din fraţii mei nu mi-a povestit, şi n-am destulă încredere în ei ca să-i întreb. Ştiu numai că tronul pare să fie la dispoziţia oricărui pungaş. Eric stăpâneşte acum cetatea, iar Julian păzeşte Pădurea din Arden. Caine şi Gerard îşi menţin controlul mărilor. Bleys vrea să-i înfrunte pe toţi şi eu m-am aliat cu el. Care sunt dorinţele tale în legătură cu asta?
– Eşti singurul… care… a întrebat, bolborosi el. Da…
– „Da” – ce?
– Da, înfruntă-i…
– Dar tu? Cum te-aş putea ajuta?
– Eu sunt… dincolo de ajutor. Ia tronul.
– Eu? Sau Bleys şi cu mine?
– Tu! spuse.
– Da?
– Ai binecuvântarea mea… Cucereşte tronul – şi cât mai repede!
– De ce, Tată?
– Îmi pierd respiraţia… Cucereşte-l!
Apoi dispăru.
Deci Tata trăia. Ce ciudat. Şi-acum, ce era de făcut?
Am sorbit din băutură şi am început să reflectez.
Deci încă trăia, undeva, şi era rege în Amber. De ce plecase?

Unde plecase? Ce fel de, care şi cât? Şi tot aşa…

Cine putea şti? Eu, în niciun caz. Cel puţin deocamdată nu mai era nimic de spus.

Şi totuşi…

Nu puteam opri gândurile. Aş vrea să ştiţi că Tata şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată prea bine. Nu l-am urât ca Random, sau ca unii dintre ceilalţi. Dar eu, fără niciun dubiu, n-am avut niciun motiv să fiu ataşat de el în mod deosebit. Fusese mare, fusese puternic, şi fusese acolo. Asta-i tot. Reprezenta, de asemenea, cea mai mare parte a istoriei Amber-ului, aşa cum o ştiam noi, iar istoria Amber-ului se întinde înapoi pe atâtea milenii încât nu se pot număra. Aşa că voi ce-aţi face în locul meu?

În ceea ce mă privea, mi-am isprăvit băutura şi m-am dus să mă culc.

A doua zi dimineaţă am participat la o întâlnire cu echipa lui Bleys. Avea patru amirali, fiecare răspunzând de aproape un sfert din flota lui, şi o grămadă de ofiţeri de armată. Cu toţii erau vreo treizeci cu grade mari – mari şi roşii, sau mici şi păroşi, după caz.

Întâlnirea a durat vreo patru ore, după care am mers cu toţii la masă. S-a hotărât să atacăm peste trei zile. Deoarece se cerea unul de viţă nobilă care să deschidă calea spre Amber, urma ca eu să conduc flota la bordul navei-amiral, iar Bleys să-şi conducă infanteria pe teritoriile Umbrei.

Nu-mi plăcea aranjamentul, şi l-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi oferit să-i dau ajutor. Drept răspuns, mi s-au spus două lucruri: unu, dacă ar fi trebuit să meargă singur, ar fi condus flota şi ar fi părăsit-o la mare distanţă de ţărm, întorcându-se cu un singur vas în Avernus şi conducându-şi infanteria la întâlnirea stabilită dinainte; şi doi, ar fi căutat intenţionat o Umbră în care s-ar fi ivit vreun frate care să-i dea ajutor.

A doua variantă m-a pus puţin pe gânduri, deşi ştiam că e vorba chiar de mine. Prima nu inspira niciun fel de încredere, deoarece flota ar fi fost prea departe în larg ca să poată primi vreun semnal de pe ţărm, iar şansa de a rata întâlnirea – fiind vorba de o armată atât de numeroasă – era prea mare, după părerea mea, pentru a lua în seamă planul său general.

Dar ca tactician, l-am socotit întotdeauna strălucit, şi când a desfăşurat hărţile Amber-ului şi ale ţării vecine pe care le

desenase el însuşi, şi când a început să explice tacticile ce trebuiau folosite acolo, ştiam că e un prinţ din Amber aproape neîntrecut în viclenie.

Singura problemă era că ne ridicam împotriva unui alt prinţ din Amber, cineva care ocupa ceea ce, fără îndoială, reprezenta o poziţie mai puternică. Eram îngrijorat, dar având în vedere încoronarea iminentă, părea singura cale ce ni se oferea, şi am hotărât să merg până la capăt. Dacă pierdeam, eram terminaţi; numai că el reprezenta cea mai mare ameninţare posibilă la acea dată şi avea un program ce putea fi realizat în timp, ceea ce eu nu aveam.

Aşa că am mers în ţinutul numit Avernus şi am privit văile şi defileele ceţoase, craterele fumegânde, soarele strălucitor pe cerul minunat, nopţile îngheţate şi zilele prea fierbinţi, nenumăratele stânci şi ridicături de nisip negru, animalele mici, dar periculoase şi otrăvitoare, plantele purpurii, imense ca nişte cactuşi moi; şi, în după-amiaza celei de-a doua zile, când stăteam pe o stâncă privind spre mare sub un turn de nori purpurii învălmăşiţi, mi-am spus că locul ăsta îmi place cel mai mult dintre toate şi că, dacă fiii lui vor pieri în războaiele zeilor, îi voi imortaliza într-o zi în cântec, dacă voi fi în stare.

Cu temerile înlăturate de acest blând balsam al minţii, am preluat comanda flotei. Dacă vom reuşi, vom fi trecuţi veşnic în galeria nemuritorilor.

Eram ghidul şi deschizătorul drumului. M-am bucurat.

Am început să navigăm a doua zi, iar eu conduceam acţiunile de pe nava-amiral. Am intrat într-o furtună, şi când am ieşit din ea ne-am trezit mult mai aproape de destinaţia noastră. Am trecut printr-o bulboană enormă şi ne-am descurcat de minune. Am trecut printr-un loc cu stânci la suprafaţă, iar umbra apelor s-a adâncit după trecerea noastră. Culorile lor începuseră să se apropie de cele ale Amber-ului. Dovadă că încă ştiam cum să procedez.

Puteam influenţa soarta noastră în timp şi spaţiu.

Puteam ajunge acasă. Acasă pentru mine, desigur.

Am trecut pe lângă insule ciudate, unde păsări verzi croncăneau şi gorile verzi atârnau în copaci ca nişte fructe, ţopăiau, uneori sporovăiau, şi aruncau bucăţi de stânci în mare, încercând de fapt, să ne nimerească pe noi.

Am navigat adânc în mare, şi apoi am îndreptat flota înapoi în direcţia ţărmului.

În timpul ăsta, Bleys mărşăluia de-a lungul câmpiilor Umbrelor.

Simţea că va izbuti, că va trece peste orice obstacol ridicat de Eric. Ţineam legătura cu el prin intermediul cărţilor şi aflam multe din aceste întâlniri.

De pildă, zeci de mii de morţi într-o bătălie la câmpie cu centaurii, cinci mii pierduţi într-un cutremur de proporţii înfricoşătoare, o mie cinci sute morţi în urma unei ciume aduse de un vârtej care a bântuit taberele, nouăsprezece mii morţi sau dispăruţi în cursul unor acţiuni într-o junglă dintr-un loc pe care nu l-am recunoscut, când napalmul a căzut deasupra lor din nişte stranii obiecte care treceau pe deasupra bâzâind, şase mii dezertori într-un loc care arăta ca raiul, care le fusese promis, cinci sute dispăruţi inexplicabil pe când traversau o întindere de nisip deasupra căreia s-a înălţat şi a ars un nor ca o ciupercă, opt mii şase sute morţi când se deplasau printr-o vale în care au apărut brusc maşinării de atac ce înaintau pe şenile şi scuipau foc, opt sute bolnavi şi abandonaţi, două sute morţi din pricina unor inundaţii neaşteptate, cincizeci şi patru morţi duelându-se între ei, trei sute morţi după ce au mâncat nişte fructe otrăvitoare, o mie ucişi într-o enormă corida cu creaturi ca nişte bivoli, şaptezeci şi trei morţi din cauza incendierii corturilor, o mie cinci sute luaţi de apele unor râuri revărsate, două mii ucişi de vânturile care suflau de pe dealurile albastre.

Eram mulţumit că pierdusem doar o sută optzeci şi şase de nave în acest timp.

Să adormi, să visezi, poate… Da, e un lucru care te roade.

Eric ne ucidea centimetru cu centimetru. Încoronarea lui urma să se petreacă doar peste câteva săptămâni, şi, în mod evident, ştia că venim să-l atacăm, pentru că muream pe capete.

Acum, se spune că numai un prinţ din Amber poate merge printre Umbre, cu toate că, fireşte, el poate conduce sau acţiona oriunde vrea în timpul acestor deplasări. Conduceam trupele noastre şi le vedeam murind, dar despre Umbră trebuie să spun atât: există Umbră şi există Substanţă, şi asta e baza tuturor lucrurilor.

Din Substanţă e alcătuit numai Amberul, cetatea reală, de pe Pământul real, care include totul. Din Umbră, există o infinitate de lucruri. Toate posibilităţile există undeva ca o Umbră a realului. Amber, prin însăşi existenţa sa, s-a răspândit astfel în toate direcţiile. Şi ce mai poate spune cineva dincolo de asta? Umbra se întinde din Amber în Haos, şi aici toate lucrurile sunt

posibile. Există doar trei căi de a o traversa, şi fiecare dintre ele e dificilă.

Dacă cineva este prinţ sau prinţesă prin naştere, atunci se poate mişca liber, traversând Umbrele, determinând schimbarea mediului la trecerea sa pe acolo, până când capătă exact forma pe care o doreşte, şi atunci se opreşte. Acea lume a Umbrei devine atunci a lui, exceptând intruşii familiei, şi poate face cu ea ce vrea. Într-un asemenea loc am vieţuit eu vreme de secole.

A doua cale sunt cărţile, distribuite de Dworkin, Stăpân al Generaţiei, care le-a creat după chipurile noastre, pentru a uşura comunicarea între membrii familiei regale.

Dworkin a fost bătrânul artist pentru care spaţiul şi perspectiva nu aveau însemnătate. El a creat familia Atu-urilor, care îngăduia posesorului să intre în contact cu confraţii săi oriunde s-ar fi aflat aceştia. Dar impresia mea era că felul în care fuseseră folosite până acum nu corespundea întocmai.

Cea de-a treia era Modelul, elaborat tot de Dworkin, care putea fi traversat numai de membrii familiei noastre. Acesta îl iniţia pe fiecare care-l traversa în sistemul cărţilor, iar în final îi dădea puterea de a păşi printre Umbre.

Cărţile şi Modelul dădeau posibilitatea transportului instantaneu din Substanţă în Umbră. Cealaltă modalitate de a ajunge, mersul, era mai grea.

Ştiam ce făcuse Random ca să mă elibereze în lumea adevărată. Când eram în maşină, adăuga încontinuu, din memorie, tot ce-şi reamintea despre Amber, eliminând tot ceea ce nu îi era pe plac. Când totul a corespuns, a ştiut că sosiserăm. Nu era o scamatorie reală, pentru că, dacă ar fi ştiut ce trebuia făcut, oricine putea ajunge în propriul lui Amber. Chiar şi acum, Bleys şi cu mine puteam găsi Amberurile-Umbră, unde domneam fiecare dintre noi, şi puteam să ne petrecem toată eternitatea stăpânind acolo. Dar, pentru noi, asta n-ar fi însemnat acelaşi lucru. Pentru niciunul dintre noi n-ar fi fost adevăratul Amber, cetatea în care ne născuserăm, cetatea după care toate celelalte îşi luaseră chipurile.

Aşa încât am pornit pe calea cea mai grea, drumul prin Umbră, pentru invazia noastră asupra Amber-ului însuşi. Oricine, care cunoştea acest lucru şi avea putere, putea interpune obstacole. Eric procedase astfel, şi acum le înfruntam murind. Ce avea să iasă din asta? Nimeni nu ştia.

Dar dacă Eric ajungea să fie încoronat rege, faptul s-ar fi

reflectat şi ar fi influenţat Umbra pretutindeni.

Toţi fraţii supravieţuitori, noi, prinţi din Amber, sunt sigur că ne-am fi simţit mult mai bine, fiecare în felul său, dacă am fi căpătat acest statut şi lăsam apoi Umbrele să se prăbuşească unde trebuie.

Am trecut pe lângă flotele-fantoma, vasele lui Gerard, Olandezul Zburător al acestei lumi, şi am ştiut că ne apropiem. Le-am folosit drept puncte de reper.

În cea de-a opta zi a călătoriei noastre eram aproape de Amber. Atunci a izbucnit furtuna.

Marea s-a întunecat, norii s-au adunat deasupra, iar navele şi-au încetinit înaintarea în liniştea care a urmat. Soarele şi-a ascuns faţa – enormă, albastră – şi am simţit că Eric ne găsise în cele din urmă.

Apoi izbucniră vânturile, şi – iertaţi-mi expresia – se sparseră de nava pe care mă aflam eu.

Eram aruncaţi de colo-colo de furtună şi sfâşiaţi de vânt, cum spune poetul, sau spunea. Am simţit că dau totul afară din mine când ne-au izbit primele talazuri. Eram azvârliţi dintr-o parte în alta ca nişte zaruri într-o mâna gigantică.

Eram purtaţi peste apele mării şi prin apele din cer. Cerul devenise negru, iar lapoviţa se amesteca cu panglicile sticloase din care izbucneau trăsnetele. Întreaga lume părea să urle. Eu sunt sigur c-am făcut-o. Mi-am croit drum de-a lungul punţii mişcătoare pentru a înşfăca timona abandonată. M-am legat de suportul ei şi m-am ţinut tare. Eric se dezlănţuia în Amber, asta era al dracului de sigur.

Una, două, trei, patru ore, niciun moment de linişte. Cinci ore, până la urmă.

Câţi oameni am pierdut? Habar n-aveam.

Apoi am simţit şi am auzit un ţiuit şi un clinchet şi l-am văzut pe Bleys ca printr-un tunel lung şi cenuşiu.

– Ce se-ntâmplă? întrebă. Am încercat să te contactez.

– Viaţa e plină de tot felul de schimbări, i-am răspuns. Tocmai am dat peste una.

– Furtună?

– Ai ghicit-o la fix. Mama tuturor furtunilor. Cred că văd un monstru prin hublou. Dacă are creier, se va îndrepta spre capăt… Tocmai a făcut-o.

– Şi noi am avut parte de aşa ceva, mă informă Bleys.

– Monstru sau furtună?

– Furtună, răspunse el. Două sute de morţi.

– Ai încredere, ţine-te tare, şi vorbim mai târziu. În regulă?

Dădu din cap; în spatele lui se zăreau fulgere.

– Eric s-a prins de ce se întâmplă, adăugă înainte de a se întrerupe.

Aşa era, recunosc.

După încă trei ore lucrurile s-au liniştit, şi multe ore mai târziu am aflat că pierduserăm jumătate din flotă (printre care şi vasul meu amiral – şi patruzeci de oameni din echipajul de o sută douăzeci). O ploaie nemiloasă se abătuse asupra noastră.

Cum-necum, pe marea de deasupra Rebmei am ieşit la liman.

Am scos cărţile şi am privit-o pe cea care-l înfăţişa pe Random.

Când şi-a dat seama cu cine vorbeşte, îmi strigă de parcă atât aşteptase să mă audă:

– Întoarce-te!

L-am întrebat de ce.

– Pentru că mi-a zis Llewella că Eric vă poate înfrânge acum. Ea spune să mai aşteptaţi un timp, până se mai liniştesc apele şi abia atunci loviţi – cam peste vreun an, poate.

Am clătinat din cap.

– Îmi pare rău, am spus. Nu pot. Prea multe pierderi ca să ajungem aici. N-avem altă soluţie: acum ori niciodată.

Ridică din umeri a resemnare.

– Şi totuşi, de ce? l-am întrebat.

– În principal, pentru că tocmai am aflat că aici poate ţine sub control vremea.

– Totuşi, suntem datori să încercăm.

Ridică din umeri.

– Să nu zici că nu ţi-am spus.

– Ştie în mod sigur că venim?

– Tu ce crezi? Că e prost?

– Nu.

– Atunci ştie fără doar şi poate. Dacă eu am putut afla asta în Rebma, atunci ştie şi el în Amber – iar *eu* am aflat dintr-o ezitare a Umbrei.

– Din păcate, am oftat, eu am anumite presimţiri în legătură cu expediţia asta, dar e treaba lui Bleys.

– Atunci retrage-te şi lasă-l pe el să fie hăcuit.

– Îmi pare rău, nu pot face aşa ceva. Ar putea câştiga. Iar eu aduc flota.

– Ai vorbit cu Caine, cu Gerard?

– Da.
– Atunci trebuie să te gândeşti că pe mare ai o şansă. Dar, ascultă. Eric a imaginat o cale de a controla Giuvaerul Judecăţii, am aflat asta din bârfele de la curte. Îl poate folosi pentru controlul vremii aici. Asta-i clar. Dumnezeu ştie ce altceva mai e în stare să facă.
– Regret, dar va trebui să îndurăm. Doar n-o să ne lăsăm demoralizaţi de câteva furtuni.
– Corwin, o să-ţi spun adevărul. Am vorbit chiar cu Eric acum trei zile.
– De ce?
– El mi-a cerut-o. Am vorbit cu el pentru că mă plictiseam. Mi-a dat multe detalii despre posibilităţile lui de apărare.
– Asta din cauză că a aflat de la Julian că am sosit împreună. Era sigur că va ajunge la urechile mele.
– Probabil. Dar asta nu schimbă cu nimic ce-a spus.
– Nu, am încuviinţat.
– Atunci lasă-l pe Bleys să-şi ducă singur războiul, îmi spuse. Îl poţi lovi mai târziu pe Eric.
– Mai are puţin până va fi încoronat în Amber.
– Ştiu. Ştiu. Totuşi, e la fel de uşor de atacat un rege ca şi un prinţ, nu crezi? Ce contează cum se numeşte, atâta vreme cât îl poţi învinge? Va fi totuşi acelaşi Eric.
– Adevărat, am consimţit eu, dar m-am angajat la asta.
– Renunţă.
– Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.
– Atunci eşti nebun, băiete.
– Probabil.
– Ce să zic altceva, decât noroc!
– Mulţumesc!
– Ne mai vedem!
Asta a fost tot şi m-am întristat.
Mă îndreptam oare către o capcană?
Eric într-adevăr nu era prost. Nu era exclus să aibă o adevărată maşinărie a morţii pusă la punct. Asta era; am ridicat din umeri şi m-am aplecat peste bord, cu cărţile la centură.
E o mândrie şi un unicat să fii prinţ de Amber, incapabil să ai încredere. Nu eram în mod deosebit preocupat de asta, dar aşa se punea problema.
Era limpede că Eric fusese cel care controlase furtuna prin care tocmai trecusem, ceea ce nu putea decât să corespundă

faptului că era stăpân al vremii în Amber, aşa cum îmi spusese Random.

Aşa încât am încercat şi eu ceva la rândul meu.

Ne îndreptam către un Amber jalnic, cu zăpadă. Era cel mai cumplit viscol pe care-l puteam produce.

Fulgi mari se prăvăleau peste ocean.

Să-l văd cum o să-i oprească, printr-o metodă normală dacă poate, din cele oferite de Umbră.

Şi a putut.

Într-o jumătate de oră, viscolul încetase. Amber era, de fapt, impenetrabil – şi era, într-adevăr, cetatea unică.

Nu vroiam să mă abat din drum, aşa încât am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Eric ERA stăpânul vremii în Amber.

Ce era de făcut?

Am continuat evident, să navigam mai departe, în fălcile morţii.

Cine, ce mai avea de spus?

A doua furtună a fost mai rea decât prima, dar am ţinut cârma. Era o furtună electrică, şi îndreptată numai asupra flotei. Ne-a abătut din drum. Ne-a costat încă patruzeci de vase.

Mi-era teamă să-l caut pe Bleys să văd ce i se întâmplase, dar n-aveam de ales.

– Mi-au rămas în jur de două sute de mii de ostaşi, spuse. Inundaţii bruşte…

Eu m-am apucat să-i povestesc ce-mi spusese Random.

– Mi se pare corect, zise când am terminat. Dar să nu ne bazăm pe asta. Împiedicaţi sau nu de vreme, tot o să-l înfrângem.

– Sper.

Am aprins o ţigară şi m-am îndreptat spre proră.

Amber urma să apară în curând. Acum ştiam căile Umbrei, şi ştiam cum să ajung acolo pe jos.

Dar oricine se poate înşela…

Ziua, totuşi, n-avea să fie perfectă…

Am navigat mai departe şi întunericul năvăli asupra noastră ca un val neaşteptat, urmat de cea mai cumplită furtună.

Am reuşit să scăpăm din valurile ei negre, dar eu eram îngrozit. Totul era adevărat, şi ne aflam în apele de nord. Dacă Caine se ţinuse de cuvânt, toate bune şi frumoase. Dacă ne păcălise, se afla într-o poziţie excelentă.

Aşa încât am presupus că ne vânduse. De ce nu?

Am pregătit flota – şaptezeci şi trei de vase rămase – pentru bătălie, când l-am văzut pe Caine apropiindu-se. Cărţile minţiseră – sau poate fuseseră prea corecte – atunci când îl desemnaseră ca fiind figura cheie.

Vasul-amiral se îndrepta către al meu; i-am ieşit în întâmpinare. Ne-am oprit cu vântul în faţă, şi, unul lângă altul, ne-am privit. Am fi putut comunica prin Atu-uri, dar Caine n-a ales calea asta; şi, oricum, el era în poziţia cea mai puternică. De altfel, eticheta familiei cerea ca el să aleagă mijloacele de comunicare. Fireşte că vroia să pară cât mai important, căci mi se adresă printr-o portavoce:

– Corwin! Predă de bunăvoie comanda flotei tale! Îţi sunt superior numeric! N-ai să izbuteşti!

L-am privit peste valuri şi mi-am dus portavocea la buze:

– Şi cum rămâne cu înţelegerea noastră?

– Nulă şi neavenită, strigă. Flota ta e mult prea slabă ca să ataci Amber-ul, aşa încât cruţă vieţile oamenilor şi predă-te chiar acum!

Am privit peste umărul meu stâng şi m-am uitat la soare.

– Te rog, ascultă-mă, frate Caine şi îngăduie-mi atât: lasă-mă să mă consult cu căpeteniile mele până când soarele se ridică în înaltul cerului.

– Foarte bine, răspunse el, fără ezitare.

Sunt sigur că îşi dădu seama de situaţie.

M-am îndepărtat şi am ordonat ca nava să fie întoarsă şi îndreptată înapoi în direcţia corpului de bază al navelor.

Dacă aş fi încercat să fug, Caine m-ar fi urmărit printre Umbre şi mi-ar fi distrus navele, una câte una. Praful de puşcă nu lua foc pe Pământul real, dar dacă ne-am fi deplasat foarte departe, ar fi fost folosit şi el pentru distrugerea noastră. Caine ar fi făcut rost de praf, pentru că era posibil, în cazul plecării mele, ca flota să nu poată naviga în mările Umbrei fără mine, şi atunci s-ar fi scufundat în apele reale de acolo. Aşa încât, orice-aş fi făcut, echipajele ori ar fi murit, ori ar fi căzut prizoniere.

Random avusese dreptate.

Am scos Atu-ul lui Bleys şi m-am concentrat până s-a mişcat.

– Da? spuse el şi vocea îi era agitată.

Aproape că puteam auzi zgomotele bătăliei din jurul lui.

– Suntem în încurcătură, am spus. Şaptezeci şi trei de nave au trecut, iar Caine ne-a somat să ne predăm până la amiază.

– Blestemată fie-i privirea! spuse Bleys. N-am reuşit cât ai

reuşit tu. Suntem în miezul unei bătălii acum. O enormă cavalerie ne ciopârţeşte. Aşa încât nu ştiu ce sfat să-ţi dau. Am problemele mele. Fă cum crezi de cuviinţă. Năvălesc iarăşi!

Şi contactul dintre noi se întrerupse.

Am extras cartea lui Gerard şi am încercat să intru în contact cu el.

Cât a vorbit, mi s-a părut că întrezăresc un ţărm în spatele lui. Parcă-l recunoşteam. Dacă bănuiala mea era corectă, se afla în apele de sud. Nu-mi face nicio plăcere să-mi reamintesc conversaţia noastră. L-am întrebat dacă mă poate ajuta împotriva lui Caine.

– Am fost de acord numai să te las să treci, îmi spuse. Tocmai de asta m-am retras în sud. Chiar dac-aş vrea, n-aş putea ajunge la tine în timp. N-am fost de acord să te ajut să-l ucizi pe fratele nostru.

Şi, înainte de a-i putea răspunde, a şi dispărut. Avea dreptate, fireşte. Fusese de acord să-mi creeze o ocazie favorabilă, nu să lupte în locul meu.

Şi-atunci, ce-mi mai rămânea de făcut?

Am aprins altă ţigară. Măsuram puntea. Nu mai era demult dimineaţă. Negurile dispăruseră, iar soarele îmi încălzea umerii. În curând, avea să fie amiază. Poate peste două ore…

Mi-am trecut degetele printre cărţi, am cântărit pachetul în mână – aş fi putut încerca ceva, printr-un efort de voinţă cu ajutorul lor, fie împotriva lui Eric, fie împotriva lui Caine. Exista acest dar al puterii, şi poate şi altele, de care nu ştiam nimic. Fuseseră astfel concepute la comanda lui Oberon de mâna artistului nebun, Dworkin Barimeu, acel cocoşat cu ochi sălbatici, vrăjitor, preot sau psihiatru – poveştile sunt contradictorii în legătură cu acest subiect – dintr-o Umbră îndepărtată de unde-l salvase Tata de soarta dezastruoasă care-l lovise. Detaliile erau necunoscute, dar, de atunci, Dworkin rămăsese devotat lui pe viaţă. În mod cert, un mare artist, şi nu se putea nega faptul că posedase o putere stranie. Dispăruse cu secole în urmă, după ce crease cărţile şi desenase Modelul în Amber.

Am făcut o mulţime de investigaţii în legătură cu el, dar nimeni nu părea să ştie cu adevărat pe unde bântuia.

Poate că Tata îl luase cu el, ca să nu-i afle nimeni tainele.

Caine era pregătit pentru un asemenea atac, iar eu probabil nu-l puteam învinge, deşi aş fi fost în stare să-i rezist. Chiar şi aşa, fără niciun dubiu, căpitanii lui primiseră ordin de atac.

Eric era pregătit pentru orice, dar chiar şi dacă nu mai era nimic altceva de făcut, eu tot eram dator să încerc. N-aveam nimic de pierdut, doar sufletul.

Mai exista cartea specială pentru Amber. Mă puteam transporta acolo cu ajutorul ei, să încerc un asasinat, dar mi-am dat seama că şansele erau de unu la un milion să scap cu viaţă.

În ceea ce mă priveşte, îmi doream să mor luptând, dar era lipsit de sens ca toţi oamenii aceştia să moară odată cu mine. Poate că sângele meu era pângărit, în ciuda puterii mele asupra Modelului. Un adevărat prinţ de Amber n-ar fi trebuit să aibă asemenea îndoieli. Mi-am zis că secolele petrecute pe Umbra Pământ mă schimbaseră, mă temperaseră poate, stârniseră în mine ceva care mă făcea să fiu altfel decât fraţii mei.

Am hotărât să predau flota şi apoi să mă transport în Amber, unde să-l provoc pe Eric la un duel final. Ar fi fost nebun să accepte. Dar, la naiba – nu mai aveam altceva de făcut.

În momentul în care am revenit să-mi fac cunoscute dorinţele ofiţerilor mei, puterile mă părăsiră, eram înlemnit de durere.

Am simţit contactul şi am reuşit într-un târziu, să şoptesc: Cine e? printre dinţii încleştaţi. N-a urmat niciun răspuns, doar ceva contorsionat care-mi pătrundea în creier şi împotriva căruia eu trebuia acum să mă lupt acolo, în minte.

După un timp, văzând că nu pot fi zdrobit fără luptă îndelungată, vocea lui Eric răzbătu până la mine prin vânt:

– Cum merg lucrurile, frate?

– Rău, am spus sau am gândit, iar el chicoti, deşi vocea îi părea sugrumată de eforturile luptei noastre.

– Păcat. Dacă te-ai fi întors şi m-ai fi sprijinit, nu ţi-ar fi părut rău. Acum, desigur, e prea târziu. Acum nu voi fi fericit decât atunci când vă voi distruge, pe tine şi pe Bleys.

Nu i-am răspuns imediat, ci l-am înfruntat cu toată puterea pe care o aveam. Se retrase uşor, dar reuşi să mă ţină pe loc.

Dacă vreunul din noi ar fi îndrăznit să-şi abată atenţia doar o clipă, am fi putut ajunge la confruntare fizică directă sau unul dintre noi l-ar fi depăşit pe celălalt în plan mental. Aşa însă, îl puteam vedea distinct în încăperile palatului său. Oricare dintre noi ar fi făcut o mişcare greşită, ar fi căzut sub controlul celuilalt.

Ne-am privit cu furie unul pe altul şi am încercat fiecare să înfrângem psihicul celuilalt. Ei bine, el rezolvase una din problemele mele, atacându-mă primul. Ţinea cartea mea în mâna stângă şi era încruntat. Am căutat o ieşire, dar n-am găsit

niciuna. Oamenii îmi vorbeau, dar nu-i auzeam, cum stăteam acolo, rezemat de balustradă.

Ce oră era? Pierdusem orice noţiune a timpului din clipa în care începuse înfruntarea. Să fi trecut două ore? Oare? Nu puteam fi sigur.

– Îţi simt mintea tulburată, spuse Eric. Da, sunt coordonat cu Caine. M-a contactat după parlamentările voastre. Te pot ţine astfel până când flota ta va fi distrusă şi azvârlită jos, în Rebma, să putrezească. Oamenii tăi vor cădea pradă peştilor.

– Aşteaptă, am spus. Ei sunt nevinovaţi. Bleys şi cu mine i-am indus în eroare, dar ei cred că servesc o cauză dreaptă. Moartea lor n-ar ajuta la nimic. Mă pregăteam să predau flota.

– Atunci n-ar fi trebuit să stai atâta pe gânduri, pentru că acum e prea târziu. Nu-l pot chema pe Caine să contramandeze ordinele mele, fără să pierd contactul cu tine, iar în clipa când voi face asta, voi cădea sub dominaţia ta mentală sau voi suferi un atac fizic. Minţile noastre sunt prea apropiate.

– Presupunând că-ţi dau cuvântul meu că n-o să fac asta?

– Oricine şi-ar călca jurământul ca să câştige un regat.

– Nu poţi să-mi citeşti gândurile? Îmi voi ţine cuvântul!

– Ai o compasiune ciudată faţă de oamenii ăştia pe care i-ai înşelat şi habar n-am ce-a putut determina o asemenea schimbare, dar nu. Chiar şi tu o şti. Chiar dac-ai fi sincer în clipa asta – şi s-ar putea să fii – tentaţia ar fi prea mare în clipa în care ţi s-ar ivi ocazia. Şi tu şti asta. Nu pot să risc.

Avea dreptate. Amber ardea prea puternic în venele noastre.

– Ţi-ai îmbunătăţit remarcabil arta duelului, comentă el. Se pare că exilul ţi-a folosit din punctul ăsta de vedere. Eşti foarte aproape de a deveni egalul meu, cu excepţia lui Benedict, care s-ar putea să fie mort.

– Nu te amăgi singur. Ştii foarte bine că acum te pot învinge. De fapt…

– Nu mă plictisi, N-o să mă duelez cu tine într-o clipă ca asta – şi zâmbi, căci îmi citea gândul care izbucnea cu prea mare claritate.

– Mi-aş fi dorit mult să fi fost alături de mine, spuse. Mi-ai fi fost de mult mai mare folos decât oricare dintre ceilalţi. Pe Julian scuip. Caine e un laş. Gerard e puternic, dar prost.

Am hotărât să spun singurul cuvânt bun care trebuia.

– Ascultă, am spus. Eu l-am convins pe Random să vină aici cu mine. Nu prea a fost încântat de idee. Cred că el te-ar fi sprijinit,

dacă i-ai fi cerut-o.

– Bastardul ăla! N-aş avea încredere în el nici să-mi golească oala de noapte. Într-o bună zi ar fi în stare să-mi pună un piranha în ea. Nu, mulţumesc. Poate l-aş fi iertat, dacă nu mi l-ai fi recomandat. Ţi-ar plăcea să mă vezi strângându-l la sân şi spunându-i „frate”, nu-i aşa? Oh, nu! Sari prea repede în apărarea lui. Asta dovedeşte atitudinea lui reală, de care, fără îndoială, ţi-ai dat şi tu seama. Să-l lăsăm pe Random în starea lui de clemenţă.

Deodată am simţit mirosul de fum şi am auzit zgomotul metalului izbit de metal. Asta vroia să însemne un lucru: Caine năvălise asupra noastră.

– Bun! spuse Eric, citindu-mi gândurile.

– Opreşte-i! Te rog! Oamenii mei n-au nicio şansă împotriva unei asemenea mulţimi!

– Măcar de te-ai fi predat… lătră el şi înjură scurt.

În acea clipă i-am prins gândul. Ar fi vrut să-mi ceară să mă predau în schimbul vieţii lor, lăsându-l apoi pe Caine să-şi continue măcelul. I-ar fi plăcut să fac asta, dar surescitat, lăsase să-i scape aceste cuvinte.

Mi-am râs în barbă de enervarea lui.

– Oricum, o să pun curând mâna pe tine! spuse el. De îndată ce vor captura nava-amiral.

– Până atunci să te vedem!

Şi l-am lovit cu tot ce aveam, pătrunzându-i în minte, rănindu-l cu toată ura de care eram în stare. I-am simţit durerea şi asta m-a îndârjit. Pentru toţi anii de exil pe care-i trăisem, l-am biciuit, căutând măcar această satisfacţie.

Pentru că m-a azvârlit în ciumă, i-am atacat graniţele echilibrului mental, căutând să mă răzbun. Pentru accidentul de maşină, de care eram sigur că el era de vină, l-am lovit, căutând să-l torturez în schimbul rănirii mele.

Controlul începu să-i scadă, iar frenezia mea crescu. Am năvălit asupra lui, iar forţa lui asupra mea începu să slăbească.

– Diavole! strigă într-un târziu şi întinse mâna să acopere cartea pe care o ţinea.

Contactul se întrerupse, iar eu am rămas tremurând.

Reuşisem. Eram mai bun ca el în războiul dorinţelor.

De-acum înainte n-o să-mi mai fie teamă de fratele meu tiran, în orice formă de luptă în doi. Eram mai puternic decât el.

Am inspirat adânc de mai multe ori şi am stat încordat,

pregătit pentru momentul în care ar fi apărut răceala unui nou atac mental. Dar ştiam că n-o să mai apară, oricum nu din partea lui Eric. Simţeam că se temea de furia mea.

Am privit în jurul meu şi am văzut lupta. Deja pe punţi era sânge. Un vas venise de-a lungul nostru şi fuseserăm abordaţi. O altă navă încerca aceeaşi manevră pe partea opusă. O săgeată şuieră pe lângă fruntea mea.

Mi-am scos spada şi m-am năpustit în încăierare.

Nu ştiu câţi am ucis în ziua aceea. Am pierdut şirul după al doisprezecelea sau al treisprezecelea. Oricum, de vreo două ori mai mulţi, în incursiunea mea de unul singur. Forţa cu care este înzestrat de obicei un prinţ de Amber, forţă care-mi permitea să ridic un Mercedes, m-a ajutat în ziua aceea, astfel încât am putut ridica un om într-o singură mână, azvârlindu-l apoi peste bord.

I-am ucis pe toţi de pe cele două nave de abordaj, după care am deschis bocaporturile, trimiţându-i spre Rebma, unde Random avea să se amuze de măcel. În bătălie pierdusem jumătate din echipajul meu, eu eram acoperit de tăieturi şi zgârieturi, dar niciuna nu era gravă. Am mers în ajutorul unei alte nave şi am mai doborât alţi invadatori ai lui Caine.

Supravieţuitorii de pe nava salvată au venit la bordul navei-amiral şi aveam iar un echipaj întreg.

– Sânge! am strigat. Daţi-mi sânge şi răzbunare astăzi, războinicii mei, şi veţi fi pomeniţi veşnic în Amber!

Şi, ca un singur om, au ridicat armele şi au strigat:

– Sânge!

Şi în ziua aceea, sângele, a curs galoane, nu – râuri!

Am mai distrus încă două din navele lui Caine, completându-le cu supravieţuitorii de pe flota noastră. Când ne îndreptam către a şasea, m-am căţărat pe arborele mare şi am încercat să fac o evaluare rapidă.

Părea că raportul e de trei la unu în favoarea noastră. Din flota mea rămăseseră între patruzeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de nave.

Am cucerit-o pe cea de-a şasea, şi n-a mai trebuit să le căutăm pe-a şaptea şi a opta. Au venit ele la noi. Le-am cucerit şi pe ele, dar am căpătat mai multe răni în lupta ce m-a lăsat iar cu doar o jumătate de echipaj. Umărul stâng şi coapsa dreaptă îmi fuseseră crestate adânc, iar tăietura de pe şoldul drept mă durea.

Când trimiteam navele acelea spre adâncuri, alte două s-au

îndreptat spre noi.

Am fugit şi am câştigat un aliat într-una din navele mele care ieşise victorioasă în bătălie. Am combinat încă o dată echipajele, de data asta transferând stindardul pe celălalt vas, ce suferise mai puţine stricăciuni decât al meu care începuse să ia apă şi să se scufunde la tribord.

Nu ne puteam îngădui nicio clipă de răgaz, întrucât se apropia un alt vas, iar oamenii încercau să-l abordeze.

Oamenii mei erau obosiţi, şi eu la fel. Din fericire, nici celălalt echipaj nu era într-o formă mai bună.

Înainte ca a doua navă a lui Caine să-i vină în ajutor, îi nimiciserăm, am trecut la bordul ei, şi am transferat din nou stindardul. Vasul acela arăta mult mai bine.

L-am nimicit şi pe următorul şi am rămas astfel cu o navă bună, patruzeci de oameni şi răsuflarea întretăiată.

Nu se zărea nimeni care să ne vină acum în ajutor. Fiecare din navele ce-mi mai rămăseseră erau în luptă cu cel puţin una a lui Caine.

O navă de-a lor tocmai se îndrepta spre noi, drept care am luat-o la goană.

Am câştigat astfel poate vreo douăzeci de minute. Am încercat să navighez înspre Umbră, dar ăsta e un lucru dificil, când te afli atât de aproape de Amber. E mult mai uşor să te apropii de cetate decât să pleci, deoarece Amber este centrul, legătura. Dacă aş fi avut încă zece minute, aş fi reuşit.

Dar n-am avut.

Când nava se apropie, am văzut încă una îndreptându-se în direcţia noastră. Arborase stindardul negru cu verde lângă culorile lui Eric şi inorogul alb. Era nava lui Caine.

Vroia să fie de faţă la măcel.

Am cucerit prima navă şi nici n-am avut timp să-i deschidem trapele, când Caine năvăli peste noi.

Am fost surprins pe puntea plină de sânge, cu o duzină de oameni în jurul meu, în timp ce Caine se îndreptă spre prova vasului său şi-mi strigă să mă predau.

– Dacă fac asta, îi laşi în viaţă pe oamenii mei? l-am întrebat.

– Da. Aş pierde şi eu câţiva oameni din echipaj dacă n-aş face-o, şi nu e nevoie de aşa ceva.

– Pe cuvântul tău de prinţ? am întrebat.

Se gândi o clipă, apoi încuviinţă.

– Atunci, spune-le oamenilor tăi să lase jos armele şi să vină la

bordul navei mele, când voi ajunge lângă tine.

Mi-am băgat spada în teacă şi am încuviinţat la rândul meu.

– Aţi luptat foarte bine, şi vă iubesc pentru asta, le-am spus oamenilor mei. Dar în locul ăsta am pierdut.

Mi-am şters mâinile de mantie în timp ce vorbeam, şi le-am şters cu grijă, ca şi cum mi-ar fi displăcut să murdăresc o operă de artă.

– Lăsaţi armele jos şi aflaţi ca isprăvile voastre de astăzi nu vor fi uitate niciodată. Într-o bună zi, vă voi preamări înaintea curţii din Amber.

Oamenii, cei nouă uriaşi roşii şi cei trei păroşi care mai rămăseseră, izbucniră în plâns când puseră jos armele.

– Să nu credeţi că e totul pierdut în bătălia pentru cetate, am spus. N-am pierdut decât o luptă, dar războiul continuă încă, în altă parte. Fratele meu Bleys îşi croieşte drum către Amber în acest moment. Caine se va ţine de cuvânt şi vă va cruţa vieţile, când va vedea că am plecat să mă alătur lui Bleys pe Pământ, pentru că n-are de unde să ştie că a jurat strâmb venind în Amber. Îmi pare rău că nu vă pot lua cu mine.

Şi, astea fiind zise, am scos cartea cu Bleys din pachet şi am ţinut-o în faţa mea, cât mai jos, ca să nu fie văzută de pe celălalt vas.

Caine ajunse în dreptul meu: am simţit o mişcare pe suprafaţa aceea, rece, rece.

– Cine e? întrebă Bleys.

– Corwin. Cum îţi merge?

– Am câştigat bătălia, dar am pierdut mulţi oameni. Acum ne odihnim înainte de a mărşălui mai departe? La tine cum e?

– Cred c-am distrus aproape jumătate din flota lui Caine, dar ziua a fost a lui. Acum e pe punctul de a mă aborda. Ajută-mă să scap.

Întinse mâna, am atins-o şi m-am prăbuşit în braţele lui.

– Începe să devină un obicei, am mormăit, şi atunci am observat că şi el era rănit la cap, şi că avea un bandaj la mâna stângă.

– Am apucat sabia de capătul celălalt, explică el când îmi zări privirea. Doare!

Mi-am recăpătat răsuflarea, după care ne-am îndreptat spre cortul lui, unde a deschis o sticlă de vin şi mi-a oferit pâine, brânză şi nişte carne uscată. Avea încă o mulţime de ţigări şi am fumat una în timp ce un medic militar îmi bandaja rănile.

Efectivul său atingea cifra de o sută optzeci de mii de oameni. În picioare, pe vârful colinei, la căderea nopţii, învăluit de întunericul care se lăsa, am avut viziunea tuturor taberelor militare în care fusesem, întinse în timp şi spaţiu, pe nenumăraţi kilometri şi de-a lungul secolelor. Lacrimile începură să-mi scalde obrajii, gândindu-mă la oamenii care nu sunt ca prinţii de Amber, trăind doar o clipă scurtă şi transformându-se în ţărână, mulţi dintre ei trebuind să-şi găsească sfârşitul pe câmpurile de bătălie ale lumii.

M-am întors în cortul lui Bleys şi am terminat împreună sticla de vin.

7

În noaptea aceea a fost o furtună cumplită. Nu s-a liniştit nici când zorile se luptau să acopere lumea cu argint, şi a continuat de-a lungul întregii zile de mărşăluială.

E un lucru foarte demoralizant să umbli pe jos şi să te plouă, mai ales când ploaia e rece. Cât am putut să urăsc noroiul, prin care mi se pare că am petrecut secole mărşăluind!

Am căutat o cale de Umbră în care să nu plouă, dar nicio încercare n-a fost încununată de succes.

Am fi putut mărşălui spre Amber, dar am fi făcut-o cu hainele lipite de noi, în zgomotul tunetelor, cu străfulgerările trăsnetelor în spatele nostru.

Noaptea următoare temperatura scăzu brusc, iar dimineaţa priveam dincolo de steagurile ţepene şi vedeam o lume devenită albă, sub un cer cenuşiu, bântuit de rafale de zăpadă. Respiraţia se transforma în dâre în urma mea.

Trupele erau prost echipate pentru aşa ceva, în afară de cei păroşi, şi atunci i-am silit pe toţi să se mişte mai repede, pentru a preveni degeraturile. Uriaşii roşii sufereau. Lumea din care veneau era o lume caldă.

În ziua aceea am fost atacaţi de tigri, urşi polari şi lupi. Tigrul ucis de Bleys măsura aproape patru metri cincizeci, din vârful cozii până la bot.

De mult mărşăluiam în noapte, când a început dezgheţul. Bleys sili trupele să nu se oprească nicio clipă pentru a le scoate dincolo de Umbrele reci.

Atu-ul pentru Amber arăta că acolo domnea o toamnă caldă,

uscată, iar noi ne apropiam de Pământul real.

Până la miezul acelei nopţi trecuserăm prin lapoviţă şi zloată, ploi reci, ploi calde, şi apoi înainte, într-o lume uscată.

Ni s-a ordonat să instalăm tabăra, cordoane triple de securitate. Având în vedere starea de oboseală a oamenilor, puteam uşor deveni victimele unui atac. Dar oştenii se clătinau pe picioare şi nu puteau fi siliţi să meargă mai departe.

Atacul s-a produs câteva ore mai târziu şi a fost condus de Julian! Amănunte am aflat ulterior din descrierea făcută de supravieţuitori.

Atacul a constat din raiduri de comando împotriva taberelor noastre cele mai vulnerabile, la extremităţile corpului principal. Dacă aş fi ştiut că e Julian, m-aş fi folosit de Atu-ul lui ca să-ncerc să-l opresc, dar am aflat de-abia după aceea.

Am pierdut aproape două mii de oameni în iarna tăioasă, şi încă nu ştiu la câţi le-a făcut de petrecanie Julian.

Deşi trupele dădeau semne de demoralizare, au ascultat ordinul de înaintare.

Ziua următoare a fost o ambuscadă continuă. O mână de oameni de talia noastră nu-şi putea permite să se bată îndeajuns pentru a înfrunta raidurile de hăituială pe care Julian le declanşa pe flancurile noastre. Am ucis câţiva din oamenii lui, dar nu destui – câte unul de-al lor pentru zece de-ai noştri, cred.

La amiază, traversam valea care mergea paralel cu ţărmul mării. Pădurea din Arden era înspre nord, în stânga noastră. Amber se afla drept înainte. Brizele erau răcoroase şi pline de aromele pământului şi ale vegetaţiei sale dulci. Câteva frunze căzură. Amber era la o sută treizeci de kilometri distanţă, întrezărindu-se ca o sclipire deasupra orizontului.

În după-amiaza aceea, cu o aglomerare de nori, dar cu o ploaie uşoară, fulgerele începură să cadă din ceruri. Apoi furtuna încetă şi se ivi soarele, care zvântă totul în jur.

După un timp, am simţit mirosul de fum.

După încă un timp, l-am şi văzut, îndreptându-se spre cei aflaţi de jur-împrejurul nostru.

Apoi, limbile de foc începură să se ridice şi să coboare. Se îndreptau către noi, cu paşi scârţâitori, constanţi; pe măsură ce se apropiau, am început să simţim dogoarea, şi undeva, în rândurile din spate ale oştii, izbucni panica. Se auziră strigăte, pe măsură ce coloanele de foc se ridicau şi înaintau.

Am început să alergăm.

Fulgi de cenuşă cădeau în jurul nostru, iar fumul devenea tot mai dens. Alergam înainte, iar flăcările se năpusteau din ce în ce mai neîndurătoare. Pânzele de lumină şi căldură alcătuiau un fulger crescând pe măsură ce alergam, valurile de căldură ne izbeau, ne măturau. Curând, ajunseră să ne încadreze dintr-o parte şi din alta, câţiva copaci mai mărunţi se contorsionară muşcaţi de flăcări. Cât vedeai cu ochii, drumul nostru era o alee de foc.

Am alergat mai repede, pentru că simţeam că în curând lucrurile urmau să se înrăutăţească.

Şi nu ne-am înşelat.

Copaci imenşi începură să se răstoarne în calea noastră. Am sărit peste ei, i-am ocolit. Cel puţin ne aflam pe un drum…

Căldura deveni sufocantă, ne era tot mai greu să respirăm. Cerbi şi lupi şi vulpi şi iepuri ţopăiau pe lângă noi, fugind odată cu noi, ignorând nu numai prezenţa noastră, ci şi pe cea a duşmanilor lor obişnuiţi. Aerul de deasupra fumului părea plin de ţipetele păsărilor. Căderea lor printre noi trecea neobservată.

Incendierea acestei păduri vechi, la fel de vulnerabilă ca Pădurea din Arden, mi se părea a fi aproape un sacrilegiu. Dar Eric era prinţ în Amber, şi curând avea să fie rege. Cred că şi eu ar fi trebuit să…

Sprâncenele şi părul mi-erau pârlite. Gâtul era ca un horn. Câţi oameni ne va costa acest asalt? mă întrebam.

O sută zece kilometri de văi cu păduri se întindeau între noi şi Amber, şi peste cincizeci în spatele nostru, către capătul pădurii.

– Bleys! am spus, gâfâind. La vreo cinci kilometri în faţa noastră e o bifurcaţie! Dacă o luăm la dreapta, putem ajunge mai repede la fluviul Oisen, care se îndreaptă spre mare! Cred că e singura noastră şansă! întreaga Vale a Gamathului e pe cale de a fi făcută scrum! Singura noastră speranţă este să ajungem la apă!

Bleys aprobă.

Ne-am continuat cursa, dar focurile ne depăşeau. Am reuşit să ajungem, la bifurcaţie, înăbuşind flăcările de pe hainele noastre zdrenţuite, scoţându-ne cenuşa din ochi, scuipând-o din gură, trecându-ne mâinile prin păr când scânteile săreau peste noi.

– Încă un sfert de kilometru, am spus.

Fusesem izbit de mai multe ori de crengi care se prăbuşeau. Toate părţile expuse ale pielii zvâcneau de o durere arzătoare, dar nu numai ele, ci şi trupul. Am trecut printre ierburi arzânde,

îndreptându-ne spre un povârniş la baza căruia, când am ajuns, am văzut apa, iar viteza noastră a crescut, deşi nu credeam că aşa ceva e posibil. Ne-am azvârlit în apă şi ne-am lăsat îmbrăţişaţi de umezeala rece.

Bleys şi cu mine am izbutit să plutim cât mai aproape posibil unul de altul, în ciuda curentului care ne purta pe cursul sinuos al Oisenului. Crengile împletite ale copacilor de deasupra erau precum grinzile unei catedrale a focului. Pe măsură ce se rupeau şi cădeau în apă, trebuia să ne întoarcem pe burtă şi să înotăm sau chiar să ne scufundăm, dacă eram prea aproape de locul în care cădeau. Apele în jurul nostru erau pline de resturi sfârâind sau înnegrite, iar în spatele nostru, capetele celor care supravieţuiseră din armata noastră, păreau un şir de nuci de cocos plutitoare.

Apele erau întunecate şi reci, rănile au început să ne doară, tremuram şi ne clănţăneau dinţii.

Am parcurs mai mulţi kilometri până am scăpat de pădurea în flăcări şi am ajuns la câmpie, un loc ideal în care să fim aşteptaţi de Julian cu arcaşii săi. I-am spus asta lui Bleys şi el a dat din cap în semn că se gândise la acelaşi lucru, deşi nu-mi venea să recunosc că nu puteam face mare lucru, chiar dacă ştiam. Am fost silit să-i dau dreptate.

Pădurile ardeau în jurul nostru, iar noi înotam şi eram purtaţi de curent.

Trecură câteva ore, nu ştiu câte, până când temerile mele se adeveriră şi prima salvă de săgeţi se abătu asupra noastră.

M-am scufundat şi am înotat mult pe sub apă. Deoarece mă deplasam în direcţia curentului, am parcurs un drum lung înainte de a ieşi la suprafaţă.

Cum am ieşit, am fost ţinta şi mai multor săgeţi. Zeii doar puteau şti cât avea să dureze acest duel al morţii, dar eu nu-mi doream să fiu acolo şi să aflu.

Am inspirat adânc şi m-am scufundat iar.

Am atins fundul şi mi-am croit drum printre stânci. Am înaintat cât de mult am putut, apoi m-am îndreptat către malul drept, expirând pe măsură ce reveneam la suprafaţă.

Am ţâşnit din apă gâfâind, am tras adânc aer în piept şi m-am scufundat iar, fără să arunc nicio privire în jur.

Am înotat până mi-au explodat plămânii, apoi am ieşit iar deasupra.

De data asta n-am mai avut atâta noroc. O săgeată m-a

străpuns pe sub umărul stâng. Am reuşit să mă scufund şi să rup săgeata când am atins fundul. Apoi i-am scos vârful şi am continuat să înot ca broasca, folosind braţul drept. Data viitoare când voi ieşi, voi fi pierdut, mi-am zis. Aşa încât m-am căznit să rămân la fund, până când am văzut stele verzi, iar în creier mi s-a făcut întuneric. Cred că am stat sub apă vreo trei minute.

Dar când am ieşit la suprafaţă, nu s-a mai întâmplat nimic. Am bătut apa, gâfâind din răsputeri.

Mi-am croit drum spre malul stâng şi m-am apucat de arbuşti.

Am privit în jur. Pe aici copacii erau rari, iar focul nu ajunsese atât de departe. Amândouă malurile păreau pustii, la fel şi fluviul. Să fi fost eu singurul supravieţuitor? Puţin probabil. Mai ales, că eram foarte mulţi când începuse ultimul marş.

Eram pe jumătate mort de oboseală şi tot trupul îmi era biciuit de durere şi suferinţă. Fiecare centimetru de piele părea ars, numai că apele erau atât de reci, încât tremuram şi eram probabil vânăt de frig. Trebuia să ies cât mai repede din râu, dacă vroiam să trăiesc. Simţeam că mai pot face câteva incursiuni subacvatice, şi m-am hotărât să le încerc, înainte de a părăsi adâncurile protectoare.

Am mai reuşit încă patru scufundări, şi am simţit că dacă o încerc şi pe-a cincea, s-ar putea să nu mai revin la suprafaţă. Aşa că m-am agăţat de o stâncă, mi-am recăpătat suflul, apoi m-am târât pe mal.

M-am rostogolit pe spate şi am privit în jur. N-am recunoscut locurile. Focul încă nu ajunsese aici.

În dreapta mea era un pâlc des de arbuşti şi m-am târât către el, am intrat între arbuşti, m-am prăbuşit cu faţa în jos şi am adormit.

Când m-am trezit, mi-aş fi dorit să n-o mai fi făcut niciodată. Fiecare centimetru din trup mă durea şi mă simţeam rău. Am zăcut acolo ore întregi, pe jumătate delirând, abia într-un târziu am reuşit să mă îndrept, clătinându-mă, înapoi spre râu, din care am băut apă, cu multă poftă. M-am reîntors la pâlcul de arbuşti şi am adormit din nou.

Mă durea peste tot când mi-am recăpătat cunoştinţa, dar eram ceva mai întremat. M-am mai dus o dată la râu şi am revenit în ascunzătoare, şi cu ajutorul Atu-ului îngheţat am aflat că Bleys era încă în viaţă.

– Unde eşti? m-a întrebat după ce am stabilit contactul.

– Al dracului să fiu dacă ştiu, am răspuns. Sunt norocos că sunt

undeva. Oricum, lângă mare. Aud valurile şi recunosc mirosul.

– Eşti lângă râu?

– Da!

– Pe care mal?

– Stângul, cum stai cu faţa spre mare. Spre nord.

– Atunci rămâi acolo, îmi spuse, şi-o să trimit pe cineva după tine. Acum reunesc forţele noastre. Deja am peste două mii la un loc, iar Julian n-o să se aventureze până la noi. Mulţi care s-au rătăcit ni se vor alătura imediat.

– E-n regulă, am spus şi asta a fost tot.

Am rămas pe loc. Am adormit de îndată.

I-am auzit strecurându-se în apropierea arbuştilor şi m-am trezit. Am dat câteva rămurele la o parte şi am privit cu atenţie.

Erau trei dintre uriaşii roşii.

Mi-am pus în ordine veşmintele, mi-am periat ciorapii, mi-am trecut o mână prin păr, m-am ridicat, am inspirat adânc de câteva ori şi am păşit înainte.

– Sunt aici, am spus.

Doi dintre ei se răsuciră brusc, cu spadele în mâini, în clipa în care îmi auziră vorba.

Dar îşi reveniră imediat, zâmbiră, făcură o plecăciune şi mă conduseră înapoi în tabără. Cam la trei kilometri distanţă. Am reuşit să merg fără să fiu sprijinit.

– Acum avem peste trei mii, mă informă Bleys de cum mă văzu.

Apoi chemă un medic militar să aibă din nou grijă de mine.

Nu ne-a tulburat nimeni în noaptea aceea, iar restul trupelor noastre s-a adunat pe parcursul nopţii şi în ziua următoare.

Aveam acum aproape cinci mii de oameni. Amber-ul se zărea în depărtare.

Pe la amiază, parcurseserăm vreo douăzeci şi cinci de kilometri. Am mărşăluit de-a lungul plajei, şi n-am zărit nici urmă de Julian.

Durerea arsurilor mele începuse să scadă. Coapsa mi se însănătoşise, dar umărul şi braţul mă dureau încă îngrozitor.

Am mărşăluit mai departe şi, curând, ne aflam la mai puţin de şaizeci de kilometri de Amber. Vremea era frumoasă, iar pădurea din stânga noastră era o ruină dezolantă, înnegrită. Focul distrusese cea mai mare parte a lemnului din vale, ceea ce pentru prima dată era în favoarea noastră. Nici Julian, nici altcineva, nu ne mai putea prinde într-o ambuscadă. L-am fi

văzut venind de la doi kilometri distanţă. Am mai parcurs încă cincisprezece kilometri înainte de apusul soarelui şi ne-am instalat tabăra pe plajă.

A doua zi mi-am amintit că era foarte puţin până la încoronarea lui Eric şi i-am spus lui Bleys. Aproape că pierdusem şirul zilelor, dar ne-am dat seama că mai rămăseseră doar câteva.

Am mărşăluit forţat până la amiază, apoi ne-am odihnit. Ne aflam la patruzeci de kilometri distanţă de poalele Kolvirului. În amurg, distanţa era de cincisprezece kilometri.

Şi am continuat marşul până la miezul nopţii când ne-am instalat iarăşi tabăra.

Începeam să mă simt din nou plin de viaţă.

Am exersat câteva atacuri cu spada şi aproape că mi-au reuşit. Ziua următoare mă simţeam şi mai bine.

Am mărşăluit până am ajuns la poalele Kolvirului, unde eram aşteptaţi de toate forţele lui Julian, unite cu cele ale flotei lui Caine, care acţionau acum ca infanterişti.

Bleys rămase pe loc şi blestemă cumplit, ca Robert E. Lee la Chancelorsville, după care am atacat.

Rămăsesem poate, vreo trei mii de oameni când am ieşit victorioşi în lupta cu armatele trimise de Julian împotriva noastră. Julian fireşte că a scăpat. Dar noi am câştigat. În noaptea aceea a fost sărbătoare. Câştigaserăm.

Mi-era foarte teamă, şi i-am împărtăşit temerile mele lui Bleys. Trei mii de oameni împotriva Kolvirului.

Eu pierdusem flota, iar Bleys pierduse peste nouăzeci şi opt la sută din infanterişti. Asta nu mi se părea motiv de bucurie.

Era o treabă care nu-mi mirosea a bine.

Dar a doua zi am început ascensiunea. Exista o scară, care îngăduia oamenilor să meargă câte doi, unul lângă altul. Din păcate, urma să se îngusteze, obligându-ne să mergem în şir.

Am urcat o sută de metri spre Kolvir, apoi două sute, apoi trei.

Apoi dinspre mare izbucni furtuna, dar ne-am ţinut tare, deşi eram biciuiţi de vânturi.

Când s-a isprăvit furtuna, am descoperit că pierduserăm două sute de oameni.

Ne-am încăpăţânat să mergem mai departe, dar curând începură ploile. Drumul devenise abrupt, mai alunecos. Străbătusem poate un sfert din drum când ne-am întâlnit cu o coloană de oameni înarmaţi, care cobora. Primul dintre ei

schimbă câţiva pumni cu şeful avangardei noastre, şi doi oameni căzură. Am mai câştigat două trepte, şi un altul se prăbuşi.

Aşa am continuat ascensiunea preţ de încă o oră, după care am socotit că ne aflam cam la o treime de vârf, iar şirul nostru se rărea văzând cu ochii. Era bine că uriaşii noştri roşii erau mai puternici decât oştenii lui Eric. Se mai auzeau zăngănit de arme, câte un strigăt scos de cel care se prăbuşea. Uneori era un oştean roşu, din când în când dintre cei păroşi, dar cel mai adesea purta culorile lui Eric.

Am reuşit să străbatem jumătate din drum, luptând pentru fiecare treaptă. Odată ajunşi în vârf am fi dat peste scara cea largă, a cărei dublură din Rebma nu era decât o reflectare a celei reale. Ne-ar fi condus către Marele Arc, care era intrarea dinspre răsărit în Amber.

Din avangarda noastră rămaseră cincizeci. Apoi patruzeci, douăzeci, o duzină…

Parcurseserăm deja două treimi din urcuş, iar scara se desfăşura în zig-zag înainte şi înapoi în faţa Kolvirului. Scara estică este rareori folosită. Are un rol decorativ. Planurile noastre iniţiale erau să pătrundem prin valea acum înnegrită şi apoi să ocolim, să ne căţărăm şi să intrăm prin calea vestică, peste munţi, şi să pătrundem în Amber din spate. Focul şi Julian ne-au silit să schimbăm tactica. Nereuşindu-ne tentativa de a urca şi ocoli trebuia un atac frontal sau nimic. Şi de nimic nu putea fi vorba.

Încă patru războinici ai lui Eric se prăbuşiră, iar noi am câştigat patru trepte. Deodată omul nostru din frunte se prăbuşi şi astfel am mai pierdut unul.

Briza dinspre mare era tăioasă şi rece, iar păsările se adunau la poalele muntelui. Soarele se ivi printre nori, de parcă Eric renunţase la puterea lui de a influenţa vremea, acum când ne luptam cu oştenii lui.

Am mai înaintat şase trepte şi am pierdut încă un om.

Era straniu şi trist şi sălbatic…

Bleys stătea înaintea mea. Curând îi va veni şi lui rândul. Apoi al meu, dacă el avea să piardă.

Rămăseseră şase din avangardă.

Zece trepte…

Apoi am rămas cinci.

Am înaintat, încet, şi pe fiecare treaptă cât puteam vedea înapoia mea, era sânge. Există o morală aici, undeva.

Al cincilea om a ucis patru înainte de a pieri el însuşi prăbuşindu-se în zig-zag, la vale.

Cel de-al treilea lupta cu câte o spadă în fiecare mână. Era pentru el o cauză sacră; ardoarea şi zelul său se vedeau la fiecare lovitură. Ucise trei înainte de a muri.

Următorul nu mai era atât de zelos, sau atât de bun în lupta cu spada. Căzu imediat, şi mai rămaseră doi.

Bleys îşi scoase spada sa lungă, filigranată, şi vârful ei sclipi în soare.

– Curând frate, spuse, vom vedea ce vor face împotriva unui prinţ!

– Numai unul, sper! am spus, şi el chicoti.

Aş spune că parcurseserăm trei sferturi din drum când, în sfârşit îi veni rândul lui Bleys.

Se repezi înainte, înlăturându-l imediat pe primul care îl înfruntă. Vârful spadei străpunse gâtul celui de-al doilea, iar tăişul căzu de-a lungul capului celui de-al treilea, îndepărtându-l şi pe acesta. Duelă câteva clipe cu al patrulea şi-l trimise pe lumea cealaltă.

Stăteam pregătit cu spada în mână, pe măsură ce-l priveam pe Bleys şi înaintam.

Era bun, mai bun decât mi-l aminteam eu. Înainta ca un vârtej, iar spada parcă prinsese viaţă în lumină. Cădeau sub ea – cum mai cădeau, prietene! Orice s-ar spune despre Bleys, în ziua aceea şi-a onorat rangul din plin.

Mă întrebam cât mai putea rezista.

În mâna stângă avea o dagă, pe care o folosea cu eficienţă brutală de câte ori ajungea să lupte corp la corp. O lăsă înfiptă în gâtul celei de-a unsprezecea victimă.

Nu puteam zări capul coloanei care ne înfrunta. Din cât vedeam, probabil că se întindea până în vârf. Speram să nu vină şi rândul meu. Aproape credeam că aşa va fi.

Încă trei oameni zburară pe lângă mine şi ajunserăm pe un mic palier, la o cotitură. Bleys curăţă şi palierul şi începu urcuşul.

L-am privit o jumătate de oră, iar duşmanii mureau pe capete. Auzeam murmurele de respect şi admiraţie ale celor din spatele meu. Îl şi vedeam izbutind să ajungă singur în vârf.

Folosea orice truc posibil. Le bloca spadele şi ochii cu mantia. Punea piedici războinicilor. Îi apuca de încheieturi şi le răsucea braţele cu toată forţa de care era în stare.

Am ajuns pe parlier. Bleys avea puţin sânge pe mânecă, dar

zâmbea încontinuu, iar războinicii din spatele celor pe care-i ucidea erau palizi ca moartea. Asta îi era şi lui de folos. Iar faptul că eu stăteam pregătit să-l înlocuiesc contribuia, de asemeni, la înfricoşarea lor şi îi tăcea să se mişte mai încet, mai precauţi. Auziseră deja de bătălia navală, dar asta am aflat-o mai târziu.

Bleys îşi croi drum către următorul palier, îl curăţă, se întoarse, începu să urce. Nu mi-aş fi închipuit că poate ajunge atât de departe. Pe mine, unul, nu mă vedeam în stare să fi ajuns până aici. Era cea mai fenomenală demonstraţie de artă a duelului şi de rezistenţă pe care o văzusem de când Benedict reuşise să treacă peste Arden împotriva „Moonrider”-ilor din Ghenesh.

Observam însă că începea să obosească. De-aş fi găsit o cale să-l ajut, să-l înlocuiesc un timp...

Dar n-am găsit. Aşa că l-am urmat, temându-mă că fiecare lovitură ar putea fi ultima.

Ştiam că începea să-şi piardă puterile. Ne aflam la mai puţin de o sută de picioare de vârf.

Dintr-odată mi s-a făcut milă de el. Era fratele meu şi-mi făcuse numai bine. Nu cred că atunci se gândise că va izbândi, deşi continua să lupte... pur şi simplu dându-mi mie şansa să urc pe tron.

A mai ucis încă trei, dar spada lui se mişca de fiecare dată tot mai încet. Cu al patrulea s-a luptat vreo cinci minute, înainte de a-l înfrânge. Eram convins că următorul va fi şi ultima victimă.

Totuşi, n-a fost aşa.

Când îl ucise pe acesta, mi-am mutat spada din mâna dreaptă în stânga. Mi-am scos daga cu dreapta şi am azvârlit-o.

Intră până-n plăsele în gâtul războinicului.

Bleys sări două trepte şi-l izbi în genunchi pe cel din faţa sa, retezându-i tendoanele şi prăbuşindu-l în hău.

Pe următorul îl izbi puternic în pântec, scoţându-i maţele.

M-am năpustit înainte, ca să ajung exact în spatele lui, gata pregătit. Dar n-avea încă nevoie de mine.

Pe următorii doi, îi ucise cu o nouă explozie de energie. Celor din spatele meu le-am cerut încă o dagă, care mi-a fost transmisă din mână în mână.

Am ţinut-o pregătită până când l-am văzut pe Bleys înmuindu-se iarăşi, şi abia atunci am aruncat-o asupra celui cu care se lupta.

Tipul era în fandare când primi lovitura, astfel încât fu izbit de plăsea, nu de tăiş. Îl lovi în cap, iar Bleys îl împinse cu umărul şi-l

aruncă în gol. Numai că următorul se repezi înainte, şi, cu toate că am reuşit să-l străpungem, îl lovi pe Bleys în umăr şi căzură amândoi peste margine.

Din reflex, aproape fără să ştiu ce fac, luând totuşi acele decizii de microsecunde pe care ţi le explici de-abia după ce au avut loc, am dus mâna stângă la centură, am smuls pachetul cu Atu-uri şi le-am azvârlit spre Bleys, care păru că stă nemişcat o clipă – atât de repede au reacţionat muşchii şi reflexele mele – şi am urlat:

– Prinde-le, nebunule!

Şi le prinse.

N-am mai avut timp să văd ce s-a întâmplat mai apoi, pentru că am parat şi am atacat.

Atunci începu ultimul tur al călătoriei noastre pe Kolvir.

Să mai spunem doar că până la urmă am reuşit şi că eram aproape sfârşit de oboseală când ostaşii mei au venit să mă ajute acolo, pe palier.

Ne-am consolidat forţele şi ne-am năpustit înainte.

Ne-a trebuit o oră să ajungem la Marele Arc.

Am trecut prin el. Am intrat în Amber.

Oriunde s-ar fi aflat Eric, sunt sigur că nu-şi închipuia că am ajuns atât de departe.

Şi mă întrebam unde era Bleys? Avusese oare şansa să înşface un Atu şi să-l folosească, înainte de a se zdrobi? Cred că nu voi afla niciodată.

Subestimaserăm totul, de la început până la sfârşit. Acum eram în inferioritate numerică, şi singurul lucru care ne rămânea de făcut era să continuăm lupta până la capăt, cât mai puteam rezista. De ce făcusem o asemenea nebunie, aruncându-i Atu-urile mele lui Bleys? Ştiam că el n-are Atu-uri proprii şi asta-mi dictase această reacţie, probabil determinată şi de anii mei petrecuţi pe Umbra-Pământ. Dar le-aş fi putut folosi pentru salvarea mea, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură rea.

Şi lucrurile chiar luară o întorsătură rea.

Am continuat lupta până în amurg, când am rămas numai o mică parte dintre noi.

Am fost împresuraţi într-un loc la o mie de metri în interiorul Amber-ului, situat încă departe de palat. Luptam în apărare şi oamenii mureau pe capete. Eram copleşiţi numericeşte.

Llewella sau Deirdre mi-ar fi putut oferi adăpost. De ce făcusem asta?

Am ucis încă un om şi-am uitat de întrebare.
Soarele apunea şi întunericul năpădea cerul.
Mai rămăsesem câteva sute, şi nu ne apropiaserăm prea mult de palat.
Atunci l-am văzut pe Eric şi l-am auzit urlând câteva ordine. Ah, dac-aş fi putut ajunge la el!
Dar n-am putut.
Probabil m-aş fi predat, pentru a salva ostaşii care supravieţuiseră, care mă slujiseră extraordinar până atunci.
Dar nu era nimeni căruia să mă predau, nimeni care să ceară să ne predăm. Eric nu m-ar fi putut auzi, chiar dacă aş fi strigat. Era izolat, şi nu făcea altceva decât să ordone oamenilor săi să înainteze.
Am continuat lupta până am rămas o sută de oameni.
Să punem punctul pe „i”.
Au fost ucişi toţi, în afară de mine.
Asupra mea au aruncat plase şi au tras săgeţi boante.
În cele din urmă, m-am prăbuşit şi am fost legat fedeleş, şi după aceea totul a dispărut, în afară de un coşmar care s-a agăţat de mine şi n-a vrut să dispară, orice-am încercat.
Pierdusem.
M-am trezit într-o carceră subterană din Amber, îndurerat că ajunsesem până aici.
Faptul că eram încă în viaţă însemna că Eric plănuia ceva în legătură cu mine. Am văzut instrumentele de tortură şi cătuşe, flăcări şi cleşti, zăcând acolo pe paiele jilave şi am anticipat umilirea mea viitoare.
Cât timp fusesem fără cunoştinţă? Habar n-aveam. Am cercetat celula în căutarea unui mijloc de a mă sinucide. N-am găsit nimic care să-mi servească acestui scop.
Toate rănile ardeau ca nişte sori, şi eram atât de obosit…
M-am întins pe jos şi am adormit iar.
M-am trezit, şi încă nu venise nimeni după mine. Nimeni care să poată fi mituit, nimeni care să poată fi torturat.
Dar nici de mâncat nu mi s-a adus.
Zăceam acolo, înfăşurat în mantia mea, şi revedeam tot ce se-ntâmplase din clipa în care mă trezisem în Greenwood şi refuzasem să fac injecţia. Poate era mai bine să nu mă fi trezit.
Am ştiut atunci ce-nseamnă disperarea.
Curând Eric va fi încoronat rege al Amber-ului. Probabil, evenimentul avusese deja loc. Dar somnul era un lucru atât de

plăcut, iar eu eram atât de obosit…

Singura şansă reală pe care o aveam: să mă odihnesc şi să uit de rănile mele. Celula era întunecată, împuţită şi jilavă…

8

De câte ori m-am trezit şi am adormit la loc, nu mai ştiu. De două ori am găsit pâine şi carne şi apă pe o tavă lângă uşă. De ambele dăţi, am golit tava. Celula mea era neagră ca smoala şi foarte friguroasă. Am aşteptat, şi-am aşteptat…

Apoi, au venit după mine.

Uşa se deschise cu zgomot şi se zări o lumină slabă care m-a făcut să clipesc şi mi s-a spus să ies.

Coridorul era plin până la refuz cu oameni înarmaţi, aşa încât nu puteam încerca nimic. Mi-am pipăit barba ţepoasă de pe obraz şi am mers unde m-au dus ei.

După un drum lung, am ajuns în holul scării în spirală şi am început să urcăm.

N-am întrebat nimic pe parcurs şi nimeni nu mi-a zis nimic.

Când am ajuns la capătul scării, am fost condus mai departe în palatul propriu-zis. M-au dus într-o încăpere caldă, curată şi mi-au poruncit să mă dezbrac, ceea ce am şi făcut. Apoi am intrat într-o cadă cu apă fierbinte şi a sosit un slujitor care m-a frecat cu peria, m-a bărbierit şi mi-a tuns părul. Când m-am uscat, mi s-au dat haine noi, negru cu argintiu.

Le-am îmbrăcat şi mi s-a pus pe umeri o mantie neagră, având drept cataramă un trandafir argintiu.

– Sunteţi gata! spuse sergentul gărzii. Veniţi pe aici!

L-am urmat, iar restul gărzii a mers în urma mea.

Am fost dus departe, în spatele palatului, unde un fierar mi-a pus cătuşe la încheieturi, lanţuri la glezne, legate între ele cu zale prea grele ca să le pot rupe. Dacă aş fi opus rezistenţă, ştiam că aş fi fost înfrânt şi rezultatul ar fi fost acelaşi. Nu voiam să fiu iarăşi bătut, aşa că m-am resemnat.

Apoi lanţurile au fost ridicate de câţiva gardieni, şi am fost condus înapoi către intrarea în palat. N-aveam ochi pentru măreţia din jurul meu. Eram un prizonier. Curând voi fi ucis sau tras pe roată. Acum nu puteam face nimic. Când am trecut prin încăperile unde mă jucasem, copil fiind, o privire furişată pe fereastră îmi dezvălui că era pe înnoptate şi nu mai era timp

pentru nostalgii.

Am fost condus printr-un coridor lung şi apoi în marea sufragerie.

Peste tot erau mese, şi oamenii stăteau lângă ele, iar pe mulţi dintre ei îi cunoşteam.

Toate toaletele şi costumele superbe din Amber sclipeau în jurul meu pe trupurile nobililor, se auzea muzică în surdină, lângă lumina făcliilor, mâncarea era deja pe mese, cu toate că nimeni nu mânca încă.

Am văzut figuri pe care le-am recunoscut, de pildă pe Flora, şi câteva figuri străine. Era şi menestrelul, Lordul Rein – da, eu îl făcusem cavaler – pe care nu-l văzusem de secole.

Şi-a întors privirea când m-am uitat spre el.

Am fost dus la picioarele mesei imense din centru şi silit să mă aşez acolo.

Gardienii au rămas în picioare în spatele meu. Au fixat capetele lanţurilor mele în inele proaspăt instalate în podea. Locul din capul mesei mele era încă liber.

N-am recunoscut-o pe femeia din dreapta mea, dar bărbatul din stânga mea era Julian. L-am ignorat şi m-am uitat la doamnă, o blondă micuţă.

– Bună seara, am spus. Nu cred că ne cunoaştem. Mă numesc Corwin.

Femeia privi neajutorată spre bărbatul din dreapta ei, un tip mătăhălos, roşcat, plin de pistrui. Acesta se făcu că nu vede şi deveni brusc interesat de conversaţia animată cu femeia din dreapta lui.

– Puteţi vorbi cu mine liniştită, nu vă fie teamă. Nu se ia.

Reuşi să zâmbească slab şi spuse:

– Eu sunt Carmel. Ce mai faci, Prinţ Corwin?

– Ai un nume drăguţ, şi mă simt foarte bine. Dar ce caută o fată drăguţă ca tine într-un asemenea loc?

Bău rapid o gură de apă.

– Corwin, spuse Julian, mai tare decât ar fi fost nevoie, am senzaţia că doamna te găseşte obraznic şi respingător.

– Asta ţi-a spus ţie doamna până acum, în seara asta? l-am întrebat şi el nu se înroşi. Se albi.

– Ajunge! M-am săturat!

M-am încordat ca un arc, şi am zăngănit anume lanţurile. Pe lângă efectul produs, am aflat şi câtă libertate de mişcare aveam. Nu îndeajuns, fireşte. Eric avusese grijă de asta.

– Vino mai aproape şi şopteşte-mi la ureche obiecţiile tale, frate, am spus.

Dar n-o făcu.

Fusesem ultimul care mă aşezasem la masă, aşa încât ştiam că sosise timpul. Aşa era.

Din şapte trompete ţâşniră cinci note şi Eric îşi făcu apariţia.

Toată lumea se ridică în picioare.

În afară de mine.

Cu greu reuşiră gardienii să mă ridice în picioare, mai mult trăgându-mă de lanţuri şi aşa m-au şi ţinut.

Eric zâmbi şi coborî pe scara din dreapta mea, abia zăream culorile lui sub roba de hermină pe care o purta.

Merse până în capul mesei şi se aşeză în faţa scaunului său. Sosi un slujitor care rămase în spatele lui, iar paharnicii începură să toarne vinul.

Când toate paharele fură umplute, Eric îl ridică pe al lui.

– Fie să trăiţi veşnic în Amber, care să dăinuie veşnic! şi toată lumea ridică paharele.

În afară de mine.

– Ridică-l! spuse Julian.

– Împinge-l tu! i-am răspuns.

Nu mă ascultă, fulgerându-mă doar cu privirea. Dar m-am aplecat rapid înainte şi am ridicat paharul. Erau aproape o sută de oameni între noi, dar vocea mea ajunse la el. Iar Eric era cu ochii pe mine, când am spus:

– Pentru Eric, cel care stă la picioarele mesei!

Nimeni nu îndrăzni să sară la mine când Julian îşi goli paharul pe podea.

Toţi ceilalţi făcură la fel, dar eu am reuşit să dau pe gât jumătate din al meu înainte de a-mi fi smuls din mână. Eric se aşeză şi nobilii făcură la fel, iar eu am fost lăsat să cad în scaunul meu.

Acum se aduceau bucatele şi, pentru că mi-era foame, am mâncat la fel de bine ca ceilalţi, chiar mult mai bine decât mulţi dintre ei.

Muzica răsuna încontinuu, iar masa dură peste două ore. Nimeni nu-mi adresă vreun cuvânt în tot acest timp, şi nici eu n-am spus nimic. Dar prezenţa mea se făcea simţită, iar masa noastră era mai tăcută decât celelalte.

Caine stătea ceva mai încolo la aceeaşi masă. Lângă mâna dreaptă a lui Eric. Am tras concluzia că Julian nu se bucura de

favoruri.
Nu erau de faţă nici Random, nici Deirdre.
Mai erau mulţi alţi nobili pe care-i recunoşteam, pe unii contasem cândva ca prieteni, dar niciunul dintre ei nu-mi întoarse privirea.
Mi-am dat seama atunci că, pentru a deveni rege în Amber, Eric avea nevoie doar de o mică formalitate.
Şi aceasta a urmat la scurtă vreme.
După masă n-au fost discursuri. Eric se ridică în picioare şi aşa rămase, nimic mai mult.
Se auzi un alt semnal de trâmbiţe şi un sunet hârâit în aer.
Apoi avu loc o procesiune, care se îndrepta înspre sala tronului din Amber.
Ştiam ce urmează.
Eric rămase în picioare în faţa tronului şi toată lumea făcu o plecăciune în afară de mine, adică eu am fost forţat de ei să îngenunchez.
Astăzi era ziua încoronării lui.
Se lăsă o linişte mormântală. Apoi Caine aduse perna pe care era pusă coroana Amber-ului. Îngenunche şi încremeni în această poziţie, ridicând perna deasupra capului.
Atunci am fost smucit în picioare şi târât înainte. Ştiam ce-o să urmeze. Mi-am dat seama într-o clipă şi m-am împotrivit. Dar am fost lovit şi silit să îngenunchez la picioarele scării din faţa tronului.
Muzica crescu uşor în intensitate – era „Greensleeves”[1] – şi undeva în spatele meu Julian rosti:
– Priviţi încoronarea unui nou rege în Amber!
Apoi spre mine, în şoaptă:
– Ia coroana şi înmânează-i-o lui Eric. Se va încorona singur!
Priveam coroana Amberului pe perna purpurie pe care-o ţinea Caine.
Era fasonată în argint şi avea vârfuri, fiecare în capăt cu câte o piatră scumpă. Era bătută în smaralde şi avea două rubine imense de fiecare parte.
Nu m-am mişcat, gândindu-mă la vremurile în care văzusem chipul tatălui nostru sub ea.
– Nu, am spus simplu şi am simţit o lovitură pe obrazul stâng.

[1] Greensleeves = Mânecile verzi, melodie tradiţională din Anglia secolului al XVI-lea.

– Ia-o şi dă-i-o lui Eric, repetă Julian.

Am încercat să-l lovesc, dar lanţurile erau strânse tare. Am fost lovit iarăşi.

M-am uitat la vârfurile coroanei.

– Foarte bine, am spus într-un târziu şi am luat coroana.

Am ţinut-o un timp cu ambele mâini, apoi brusc, mi-am pus-o pe cap şi am strigat:

– Mă încoronez eu, Corwin, rege al Amber-ului!

Mi-a fost smulsă imediat şi pusă înapoi pe pernă.

Am primit mai multe lovituri în spate.

Un murmur străbătu sala.

– Acum ridic-o şi mai încearcă o dată, repetă Julian. Ia-o şi dă-i-o lui Eric!

Încă o lovitură.

– Bine, am acceptat simţind cum mi se udă cămaşa. De data asta am azvârlit-o, sperând să-i scot un ochi lui Eric.

Acesta o prinse în dreapta şi zâmbi spre mine, în timp ce loviturile se prăvăleau asupra mea.

– Mulţumesc, spuse. Şi-acum, ascultaţi-mă, voi cei de faţă şi voi cei care mă auziţi în Umbră. Preiau coroana şi tronul în această zi. Iau în mâinile mele sceptrul regatului Amber. Am câştigat cinstit tronul şi îl iau şi-l voi păstra prin dreptul pe care mi-l dă sângele meu.

– Mincinosule! am strigat, şi o mână îmi astupă gura.

– Mă încoronez eu însumi, Eric întâiul, Rege al Amber-ului!

– Trăiască regele! strigară nobilii de trei ori.

Atunci se aplecă înainte şi-mi şopti:

– Ochii tăi au privit la cea mai frumoasă privelişte pe care au văzut-o vreodată… Gărzi! Duceţi-l pe Corwin la fierărie, şi să-i fie scoşi ochii din cap! Să-şi amintească ce-a văzut astăzi ca pe un ultim lucru pe care l-a mai văzut vreodată! Apoi azvârliţi-l în întunecimea celei mai adânci temniţe sub Amber, şi fie-i uitat numele!

Am scuipat, şi asupra mea s-a abătut o ploaie de lovituri.

M-am luptat pentru fiecare pas, dar am fost luat pe sus din sală. Nimeni nu m-a privit când am fost scos de-acolo, şi ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost imaginea lui Eric aşezat pe tronul lui, binecuvântându-i pe nobilii din Amber şi zâmbind. Mi s-a făcut ceea ce ordonase să mi se facă şi, din fericire, am leşinat înainte de-a se termina.

Habar n-am cât a trecut până când m-am trezit în întuneric

deplin şi am simţit durerile cumplite din cap. Poate atunci am rostit blestemul, sau poate atunci când fierul înroşit în foc cobora spre ochii mei. Nu mai ţin minte, dar ştiu că Eric nu va rămâne pe tron, pentru că blestemul unui prinţ de Amber, rostit cu toată furia de care e în stare, are întotdeauna efect.

Mi-am înfipt mâinile în paie, în întunericul absolut din celula mea, dar nicio lacrimă nu se prelinse. Asta era cumplit. După un timp – numai voi zei şi cu mine ştiţi cât a durat – somnul veni din nou.

Când m-am trezit, durerea era la fel de intensă. M-am ridicat în picioare. Am măsurat dimensiunile celulei mele. Patru paşi în lăţime, cinci în lungime. În podea se afla o gaură pentru nevoi şi o saltea de paie într-un colţ. Uşa avea o mică fantă la bază, iar dincolo de ea se afla o tavă pe care erau o bucată de pâine mucegăită şi o sticlă de apă. Am mâncat şi am băut, dar nu m-am înviorat.

Capul mă durea îngrozitor, şi sufletul îmi era sfâşiat. Am dormit cât de mult am putut, şi n-au venit să mă vadă. M-am trezit, am traversat celula şi am pipăit după mâncare, şi-am mâncat după ce am găsit-o. Am dormit cât de mult am putut.

După şapte reprize de somn nu mai simţeam durerea în orbite. Îl uram pe fratele meu care era rege în Amber. Mai bine m-ar fi ucis.

M-am întrebat ce reacţie ar fi avut poporul dacă ar fi ştiut ce s-a-ntâmplat, dar n-am găsit răspuns.

Dar când întunericul se va abate asupra Amber-ului, oricum Eric se va căi, îmi ziceam. De asta eram sigur, şi m-am mai liniştit.

Astfel începură zilele mele de beznă, şi n-aveam niciun mijloc de a măsura trecerea lor. Chiar dacă aş fi avut ochi în orbite, n-aş fi putut deosebi ziua de noapte.

Timpul îşi vedea de drumul lui, ignorându-mă. Erau momente în care mă treceau sudorile la gândul ăsta şi mă cutremuram. Eram aici de luni de zile? Sau ore? sau săptămâni? Sau ani?

Uitasem complet de timp. Dormeam, băteam celula în sus şi-n jos (ştiam exact unde să pun piciorul şi unde să mă întorc), şi mă gândeam la lucrurile pe care le făcusem sau nu le făcusem. Uneori stăteam cu picioarele încrucişate şi respiram lent şi adânc, îmi goleam mintea şi rămâneam astfel, cât de mult puteam.

Asta mă ajuta – să nu mă gândesc la nimic.

Eric acţionase inteligent. Deşi puterea era în mine, acum era inutilă. Un orb nu poate merge printre Umbre.

Barba îmi crescuse până la piept, iar părul era foarte lung. La început, aveam tot timpul senzaţia de foame, dar după un timp pofta scăzu. Uneori ameţeam când mă ridicam prea brusc în picioare.

Încă puteam vedea, în coşmarurile mele – dar lucrul ăsta mă îndurera mai mult când eram treaz.

Cu toate astea, mai târziu, am început să mă simt cumva detaşat de evenimentele care mă aduseseră aici. Era aproape ca şi cum s-ar fi întâmplat unei alte persoane. Şi asta era adevărat.

Pierdusem foarte mult în greutate. Mă imaginam palid şi slab. Nici măcar nu puteam să plâng, deşi simţisem nevoia de câteva ori. Ceva nu era în regulă cu canalele lacrimale. Era un lucru cumplit ca un bărbat să fie adus în starea asta.

Şi într-o zi, am auzit o zgârietură uşoară pe uşă. N-am luat-o în seamă. Se auzi iar, şi tot n-am reacţionat.

Apoi cineva îmi şopti numele, ca o întrebare. Am traversat celula.

– Da? am răspuns.

– Sunt eu, Rein, spuse o voce. Cum te simţi?

Am izbucnit în râs la întrebarea asta.

– Minunat! Oh, minunat! Fripturi şi şampanie în fiecare seară, şi femei. Doamne! Ar trebui să joci şi tu scena asta într-o zi!

– Îmi pare rău, dar nu pot face nimic pentru tine!

I-am simţit durerea din glas.

– Ştiu.

– Aş face dac-aş putea, îmi spuse.

– Ştiu şi asta!

– Ţi-am adus câte ceva. Fii atent!

Uşiţa de la baza celulei scârţâi uşor, deschizându-se de câteva ori la rând.

– Ce-i aici? am întrebat.

– Câteva haine curate, trei pâini proaspete, o bucată mare de brânză, carne, două sticle de vin, un cartuş de ţigări şi o mulţime de chibrituri.

Vocea mi se gâtui de emoţie.

– Îţi mulţumesc, Rein. Eşti un tip extraordinar. Cum ai reuşit?

– Îl cunosc pe gardianul care e de serviciu. N-o să scoată un cuvânt. Îmi este prea mult dator.

– Ar putea încerca să scape de datorii ţipând. Aşa că n-o mai

face încă o dată. Oricât de mult mi-ar plăcea. Inutil să-ţi spun că voi distruge dovezile.

– Aş fi vrut ca lucrurile să fie altfel, Corwin.

– Şi eu. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine când ţi s-a ordonat să n-o faci.

– N-a fost chiar atât de greu.

– De cât timp mă aflu aici?

– Patru luni şi zece zile, spuse.

– Ce veşti ai din Amber?

– Eric domneşte. Asta-i tot.

– Unde-i Julian?

– Înapoi în pădurea din Arden, cu gărzile lui.

– De ce?

– S-au petrecut de curând unele lucruri stranii în Umbre.

– Înţeleg. Dar Caine?

– E încă în Amber, se distrează. Umblă din târfă în târfă şi bea, ca de obicei.

– Şi Gerard?

– E amiralul întregii flote.

– Şi Random?

– În celula de sus.

– Cee? A fost prins?

– Da. A parcurs Modelul în Rebma şi a apărut acolo, cu o arbaletă. L-a rănit pe Eric înainte de a fi prins.

– Adevărat? De ce n-a fost ucis?

– Ei bine, umblă vorba că e căsătorit cu o nobilă din Rebma. Eric nu dorea un conflict cu Rebma, şi, din cauza asta, Moire stăpâneşte un regat şi se vorbeşte că Eric are în vedere s-o ceară de nevastă. Numai bârfe, desigur, dar interesante.

– Aşa e.

– Moire te-a plăcut, nu-i aşa?

– Într-un fel. Cum de-ai aflat?

– Eram de faţă când a fost condamnat Random. Am apucat să vorbesc cu el o clipă. Lady Vialle, care pretinde că-i e soţie, a cerut să meargă împreună cu el la închisoare. Eric nu ştie încă ce răspuns să dea.

M-am gândit la fata oarbă, pe care n-o întâlnisem niciodată, şi m-am minunat de ce auzeam.

– Când s-au întâmplat toate astea? am întrebat.

– Mmm… Acum treizeci şi patru de zile, răspunse. Atunci s-a arătat Random. O săptămână mai târziu, Vialle a făcut cererea.

– Trebuie să fie o femeie ciudată dacă-l iubeşte cu adevărat pe Random.

– Asta a fost şi impresia mea, răspunse Rein. Nu-mi pot imagina o combinaţie mai neobişnuită.

– Dacă reuşeşti să-l mai vezi, transmite-i urările şi respectele mele.

– Da.

– Cum le merge surorilor mele?

– Deirdre şi Llewella au rămas în Rebma. Lady Florimel a intrat în graţiile lui Eric şi are o poziţie înaltă la curte. Nu ştiu unde se află în prezent Fiona.

– S-a mai auzit ceva despre Bleys? Sunt convins că a murit.

– Precis a murit, spuse Rein. Totuşi, trupul nu i-a mai fost găsit.

– Şi Benedict?

– Niciun semn, ca de obicei.

– Dar Brand?

– Niciun semn.

– Păi, am senzaţia că am trecut prin tot arborele genealogic al familiei, la această oră. Ai mai scris vreo baladă nouă?

– Nu, spuse. Încă lucrez la „Asediul Amber-ului”, dar ori va fi un „hit underground”, ori nu va fi nimic!

Am întins mâna prin spaţiul strâmt de la baza uşii.

– Aş vrea să-ţi strâng mâna, am spus, şi i-am simţit mâna atingând-o pe a mea. Frumos din partea ta că ai făcut asta pentru mine. Totuşi să n-o mai faci. Ar fi o nebunie să înfrunţi mânia lui Eric.

Îmi strânse mâna, mormăi ceva şi plecă.

Am luat pachetul cu AJUTOARE şi m-am îndopat cu carne, care era marfa cea mai perisabilă. Lângă ea am mâncat un codru de pâine şi mi-am dat seama că aproape uitasem ce gust poate avea mâncarea bună.

Apoi m-am moleşit şi am adormit. Nu cred c-am dormit foarte mult, şi când m-am trezit am deschis una din sticlele cu vin.

Nu mi-a trebuit prea mult timp, în starea de slăbiciune în care mă aflam, să mă ameţesc. Mi-am aprins o ţigară, m-am aşezat pe saltea, m-am rezemat de zid şi am meditat.

Îl ştiam pe Rein din copilărie. Era deja băiat mare pe-atunci şi el candida pentru măscăriciul curţii. Un puşti slăbuţ, isteţ. Lumea îl lua peste picior cam mult. La fel şi eu. Dar eu scriam muzică, eu compuneam balade, iar el şi-a făcut rost de o lăută de undeva şi a învăţat de unul singur să cânte la ea. Curând, am început să

cântăm pe două voci, şi în scurtă vreme l-am îndrăgit şi am început să muncim împreună, să practicăm artele marţiale. Era leneş la capitolul acesta, dar mie îmi părea rău de felul cum mă purtasem cu el înainte, ca să nu mai vorbesc de faptul că se străduia şi muncea intens să înveţe, aşa încât l-am stimulat şi am făcut din el un spadasin onorabil. N-am regretat niciodată, şi cred că nici el. La scurt timp, a devenit menestrelul curţii din Amber. L-am făcut pajul meu atunci, şi când au început războaiele împotriva obiectelor întunecate din Umbră, numite Weirmonken, l-am făcut scutierul meu şi am plecat împreună la luptă. L-am făcut cavaler pe câmpul de luptă, la Jones Falis, onoare pe care o merita din plin.

După asta, a continuat să fie cel mai bun colaborator al meu când era vorba de versuri şi muzică. Culorile lui erau purpurii, iar cuvintele de aur. Îl iubeam, la fel ca pe cei doi sau trei prieteni ai mei din Amber. Nu mi-aş fi închipuit însă că o să rişte să-mi aducă o masă decentă. Nu mi-aş fi închipuit despre nimeni altcineva că ar putea să rişte aşa ceva.

Am mai sorbit din băutură şi am mai fumat o ţigară în cinstea lui, pentru a-l sărbători. Era un om bun. M-am întrebat cât va mai supravieţui.

Am aruncat toate mucurile de ţigară şi sticla goală. Nu voiam ca nimic din jur să arate că „mă simţeam bine”, în cazul în care s-ar fi tăcut o inspecţie neaşteptată. Am mâncat toată hrana gustoasă pe care mi-o adusese, şi m-am simţit ghiftuit pentru prima dată de când eram în detenţie. Am păstrat cea de-a doua sticlă pentru o porţie masivă de beţie şi uitare.

Şi după ce-a trecut şi asta, m-am reîntors la ciclul meu de acuzaţii.

Speram, mai ales, ca Eric să nu cunoască în totalitate puterile noastre. Era rege în Amber, recunoscut, dar nu ştia chiar totul. Nu încă. Nu în felul în care ştiuse Tata. Mai exista o şansă la un milion care ar fi putut acţiona în favoarea mea. Destul de mult, dar măcar mă ajuta să-mi păstrez mintea limpede, aici, în pragul disperării.

Dar poate că un timp mi-am şi pierdut minţile, nu-mi dau seama. Există zile care îmi par mari goluri de memorie, acum când stau aici, la marginea Haosului. Numai Dumnezeu ştie ce s-a petrecut cu ele, şi n-o să pot merge niciodată la un psihiatru ca să aflu.

Oricum, dragi medici, niciunul dintre dumneavoastră nu poate

face faţă familiei mele.

Zăceam şi umblam în bezna ameţitoare. Devenisem foarte sensibil la sunete. Ascultam tropăitul lăbuţelor şobolanilor prin paie, geamătul îndepărtat al celorlalţi prizonieri, ecourile paşilor gardianului care se apropia cu o tavă de mâncare.

Astfel am început să pot aprecia distanţele şi direcţia.

Bănuiesc că am devenit mai sensibil şi la mirosuri, dar am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Pe lângă duhoarea inimaginabilă, a mai existat acolo, pentru multă vreme, ceea ce aş fi jurat că era un iz de carne în descompunere. Mă gândeam: dacă voi muri, cât timp va trece până să observe cineva? Câţi dumicaţi de pâine şi câte căni cu zeamă lungă trebuiau să rămână neatinse înainte ca paznicului să-i treacă prin minte să verifice dacă mai exist în celulă?

Răspunsul la această întrebare putea fi foarte important. Mirosul morţii rămânea în jur multă vreme.

Am încercat să gândesc iarăşi în termeni temporali, şi astfel mi-am dat seama târziu că dispărea cam într-o săptămână.

Deşi îmi impusesem cu grijă o raţie, rezistând tentaţiei, ispitei aflate la îndemână, m-am trezit, într-un târziu, că am ajuns la ultimul pachet de ţigări.

L-am desfăcut şi mi-am aprins una. Avusesem un cartuş de „Salem” şi fumasem unsprezece pachete. Asta însemna două sute douăzeci de ţigări. Odată, măsurasem timpul cu o ţigară, şi-mi trebuiseră şapte minute ca s-o fumez. Rezulta un total de o mie cinci sute patruzeci de minute petrecute fumând, sau douăzeci şi cinci de ore şi patruzeci de minute. Eram convins că petrecusem cel puţin o oră între ţigări, poate chiar o oră şi jumătate. Să spunem o oră jumătate. Acum, să zicem că am dormit şase până la opt ore pe zi. Rămâneau şaisprezece până la optsprezece ore de veghe.

Cred că fumam zece sau douăsprezece ţigări pe zi. Asta însemna că trecuseră patru luni şi zece zile de la încoronare, ceea ce însemna că acum trecuseră cam cinci luni.

Am gospodărit cu grijă ultimul pachet, bucurându-mă de fiecare ţigară ca de o poveste de dragoste. Când s-au terminat, m-am simţit disperat.

Apoi a trecut altă vreme îndelungată.

Am început să mă gândesc la Eric. Cum se descurca în calitate de conducător? Cu ce probleme se confrunta? Ce-avea de gând acum? De ce nu se arătase pe-aici, ca să mă tortureze? Oare

chiar puteam fi uitat de cei din Amber, doar pentru că aşa suna un decret imperial?

Niciodată, eram sigur de asta.

Şi ce se întâmplase cu fraţii mei? De ce nu mă contactase niciunul? Ar fi fost atât de simplu să extragă Atu-ul meu şi să încalce decretul lui Eric.

Nimeni n-a făcut-o, din păcate.

M-am gândit mult timp la Moire, ultima femeie pe care-o iubisem. Ce făcea? Se mai gândea la mine? Probabil că nu. Poate că acuma era amanta lui Eric sau regina lui. Oare-i vorbise de mine vreodată? Probabil că nu, îmi spuneam din nou.

Şi surorile mele? Dă-le-ncolo! Nişte stricate, toate.

Mai orbisem odată, din cauza străfulgerării unui tun, în secolul optsprezece, pe Umbra Pământ. Dar nu durase decât vreo lună şi-mi revenise văzul. Eric avusese un gând fix în minte când dăduse acest ordin.

Încă asudam şi tremuram, iar uneori mă trezeam urlând, de câte ori îmi revenea amintirea drugurilor înroşite în foc – atârnând deasupra ochilor mei – şi apoi atingerea!

Am gemut uşor şi am continuat să merg.

Nu era absolut nimic de făcut. Asta era partea cea mai cumplită a întregii situaţii. Eram la fel de neajutorat ca un embrion. Mi-aş fi vândut sufletul ca să mă nasc încă o dată şi să văd şi să mă pot răzbuna măcar o oră, cu spada în mână, ca să duelez încă o dată cu fratele meu.

M-am tolănit pe saltea şi am adormit. Când m-am trezit, mâncarea sosise, am mâncat iar şi-am început să merg prin celulă. Unghiile de la mâini şi de la picioare îmi crescuseră mult. Barba era foarte lungă, iar părul îmi cădea continuu peste faţă. Mă simţeam împuţit şi mă scărpinam tot timpul. Mă-ntrebam dacă nu cumva aveam păduchi.

Faptul că un prinţ de Amber putea fi adus într-o asemenea stare îmi provoca o tulburare cumplită în străfundul fiinţei mele, oriunde ar fi fost acesta. Fusesem educat să cred despre noi că suntem nişte entităţi invincibile, curate şi cu sânge rece şi dure ca diamantul, exact ca imaginile noastre de pe Atu-uri. Era limpede că nu eram. Sau, să zicem, eram destul de asemănători cu ceilalţi oameni ca să ne descurcăm prin propriile noastre mijloace.

Am jucat jocuri ale minţii, mi-am spus singur poveşti. Mi-am rechemat amintiri plăcute – şi aveam multe. Mi-am reamintit

elementele: vânt, ploaie, zăpadă, căldura verii şi adierile răcoroase ale primăverii. Avusesem un mic aeroplan pe Umbra Pământ, şi când zburasem, avusesem o senzaţie minunată. Mi-am reamintit scânteietoarele panorame de culoare şi spaţiu, oraşele în miniatură, adâncul albastru al cerului, pâlcurile de nori (unde erau acum?) şi întinderea curată a oceanului sub aripile mele. Mi-am amintit femei pe care le-am iubit, petreceri, războaie. Şi când s-au isprăvit toate, şi nu mai puteam găsi nimic, m-am gândit la Amber.

Odată, când am făcut asta, glandele lacrimale au început să funcţioneze iar. Am plâns.

După o perioadă parcă nesfârşită şi mult somn, am auzit paşi care s-au oprit în faţa uşii celulei mele, şi am auzit zgomotul unei chei în lacăt.

Trecuse atâta timp de la vizita lui Rein, încât uitasem gustul vinului şi al ţigărilor.

N-aş putea spune exact cât, dar trecuse foarte multă vreme…

Pe coridor erau doi bărbaţi. Am ghicit asta după paşii lor, mult înainte de-a le auzi vocile.

Am recunoscut una din ele.

Uşa se deschise şi Julian îmi spuse numele. N-am răspuns imediat, şi el l-a repetat.

– Corwin? Vino aici.

Întrucât nu prea aveam de ales, m-am ridicat şi am avansat. M-am oprit când am ştiut că mă aflu lângă el.

– Ce vrei? l-am întrebat.

– Vino cu mine!

Şi m-a luat de braţ.

Am mers de-a lungul coridorului; el nu scoase o vorbă şi afurisit să fiu dacă l-am întrebat ceva.

După ecouri, mi-am dat seama că am intrat în sala cea mare. Curând după asta mă conduse pe scară.

Ne aflam în palatul propriu-zis.

Am fost dus într-o încăpere şi aşezat într-un scaun. Un bărbier se îngriji de părul şi barba mea. Nu i-am recunoscut vocea când m-a întrebat dacă vreau să-mi scurteze barba sau să mi-o radă de tot.

– De tot! i-am spus, după care un altul se ocupă de unghiile mele, toate douăzeci.

Apoi am fost îmbăiat, şi cineva m-a ajutat să îmbrac veşminte curate. Atârnau pe mine. Am fost şi despăduchiat, dar să trecem

peste asta.

Apoi am fost condus într-un alt spaţiu negru, plin de muzică, şi de aromele mâncării bune, şi de sunetele multor voci, şi de râsete. Am recunoscut încăperea: era sufrageria.

Vocile scăzură puţin când Julian mă conduse înăuntru şi mă aşeză.

Am stat acolo până când sunară trâmbiţele, moment în care am fost forţat să mă ridic.

Am auzit strigându-se toastul:

– În onoarea lui Eric întâiul, Rege al Amberului! Trăiască regele!

N-am băut pentru asta, dar nimeni nu părea să fi observat. Vocea care strigase toastul era al lui Caine, de undeva din partea cealaltă a mesei.

Am mâncat cât de mult am putut, pentru că era cel mai bun prânz care mi se oferise de la încoronare. Am înţeles din conversaţiile pe care le auzeam că astăzi era aniversarea încoronării lui Eric, ceea ce însemna că petrecusem un an de zile în temniţă.

Nimeni nu-mi vorbi şi nici eu n-am încercat să deschid vreo discuţie. Eram acolo doar ca o fantomă. Pentru a fi umilit, şi pentru a reaminti fără îndoială, fraţilor mei, preţul înfruntării stăpânului. Şi fiecăruia i se poruncise să mă uite.

A continuat până târziu în noapte. Cineva îmi turna mereu vin, ceea ce era un lucru nemaipomenit, şi am stat acolo ascultând muzica tuturor dansurilor.

Mesele au fost mutate în acest scop, iar eu am fost aşezat undeva, într-un colţ.

M-am îmbătat groaznic şi când totul s-a sfârşit, am fost pe jumătate târât, pe jumătate cărat înapoi în celulă, pentru că aici se făcea curăţenie. Singurul meu regret a fost că nu mi s-a făcut îndeajuns de rău ca să murdăresc podeaua sau veşmintele frumoase ale cuiva.

Astfel s-a încheiat primul meu an de beznă.

9

N-o să vă mai plictisesc cu repetări. Cel de-al doilea an a fost destul de asemănător cu primul, cu acelaşi final. Idem, al treilea.

Rein a venit de două ori în cel de-al doilea an, cu un coş de

bunătăţi şi cu gura plină de bârfe.

De ambele dăţi i-am interzis să mai vină. În al treilea an, a venit de şase ori, la fiecare două luni şi, de fiecare dată, i-am interzis să mai vină şi am mâncat mâncarea lui şi am ascultat ce-avea de spus.

Ceva nu era în ordine în Amber. *Lucruri* stranii îşi făceau apariţia dintre Umbre şi se înfăţişau cu violenţă, tuturor, fără excepţie. Erau distruse, fireşte. Eric încerca încă să înţeleagă ce se întâmpla. N-am amintit de blestemul meu, deşi mai târziu m-am bucurat că începea să se împlinească.

Random, ca şi mine, era încă prizonier. Soţia lui i se alăturase. Poziţiile celorlalţi fraţi şi surori rămăseseră neschimbate. Asta m-a aţâţat în timpul celei de-a treia aniversări a încoronării, şi m-a făcut să mă simt iarăşi în viaţă…

Regenerat! S-a întâmplat într-o zi. Şi asta m-a făcut atât de fericit, încât am făcut praf de îndată ultima sticlă de vin adusă de Rein şi am desfăcut ultimul pachet de ţigări, pe care-l pusesem deoparte!

Am fumat, am băut şi m-am bucurat la gândul că, într-un fel, îl bătusem pe Eric.

Dacă afla asta, simţeam că mi-ar fi fost fatal. Dar eram sigur că nu ştia.

Aşa încât m-am bucurat, fumând, bând, şi benchetuind în lumina a ceea ce se întâmplase.

Da, LUMINA!

Am zărit o mică fâşie strălucitoare, undeva în dreapta mea.

Vă daţi seama ce-a însemnat asta pentru mine?

Bun, hai s-o luăm aşa: m-am trezit într-un pat de spital şi am aflat că-mi revenisem în totalitate, prea repede. V-aţi prins?

Mă vindec mult mai repede decât alţii care au fost răniţi. Toţi nobilii din Amber au câte ceva din această însuşire.

Am supravieţuit Ciumei, am supravieţuit asediului Moscovei…

Mă regenerez mai repede şi mai bine decât oricare altul.

Napoleon a făcut odată o remarcă pe tema asta. La fel şi generalul MacArthur.

Cu ţesutul nervos îmi trebuia ceva mai mult timp, asta-i tot.

Văzul începea să-mi revină, asta însemna acea splendidă fâşie minunată de lumină, undeva în dreapta mea.

După un timp, mi-am dat seama că era mica suprafaţă cu gratii din uşa celulei.

Îmi „crescuseră” alţi ochi, asta-mi spuneau degetele. Mi-au

trebuit peste trei ani, dar am reuşit. Era acea şansă de unu la un milion de care vorbeam mai devreme, lucru pe care nici măcar Eric nu fusese în stare să-l prevadă, din cauză că puterile erau foarte variate la cei din familia mea. Îl învinsesem din punctul ăsta de vedere: aflasem că-mi pot „dezvolta” noi globi oculari. Dintotdeauna am ştiut că-mi pot regenera ţesuturile nervoase, dacă aveam timp suficient. Rămăsesem paralizat în urma unei răni la coloană, provocate în timpul războaielor franco-prusace.

După doi ani, mă vindecasem. Nutrisem speranţa – nebunească, recunosc – că puteam face cu ochii mei arşi ceea ce făcusem atunci cu coloana. Şi avusesem dreptate. Îi simţeam intacţi, iar vederea îmi revenea, treptat.

Cât mai era până la următoarea aniversare a încoronării lui Eric? M-am oprit din mers şi inima mi-a bătut mai puternic. De îndată ce vreunul ar fi observat că mi-am recăpătat ochii, i-aş fi pierdut din nou.

Aşadar, trebuia să evadez înainte de trecerea celor patru ani.

Cum?

Nu mă gândisem prea mult la asta în tot acest timp, deoarece chiar dacă aş fi găsit o cale să ies din celulă, n-aş fi reuşit să ies din Amber sau din palat, indiferent că aveam sau nu ochi, fără să primesc ajutor. Ori aşa ceva nu-mi era la îndemână.

Acum, totuşi…

Uşa celulei mele era mare, grea, ţintuită cu alamă, cu un mic grătar la o înălţime de aproape cinci picioare, în scopul de a privi înăuntru ca să vadă dacă sunt în viaţă, dacă i-ar fi păsat cuiva de asta.

Chiar dacă aş fi reuşit să-l scot de acolo, nu cred că aş fi putut ajunge la lacăt. Era o mică portiţă mobilă la baza uşii, destul de largă să-mi împingă mâncarea înăuntru şi cam asta era tot. Balamalele erau fie pe dinafară, fie între uşă şi cadru, nu ştiam sigur. Oricum ar fi fost, nu puteam ajunge la ele. Alte uşi nu mai erau.

Era aproape ca şi cum aş fi fost orb, în afară de lumina aceea slabă şi liniştitoare care pătrundea prin grătar. Ştiam că văzul nu mi-a revenit în totalitate. Mai era cale lungă până acolo. Dar chiar de-ar fi fost aşa, oricum era aproape întuneric beznă. Ştiam asta, deoarece cunoşteam temniţele subterane ale Amber-ului.

Am aprins o ţigară, am început din nou să mă plimb, şi mi-am inventariat obiectele, căutând ceva ce mi-ar fi putut fi de ajutor. Erau hainele, salteaua de dormit şi paiele umede.

Aveam, de asemeni, chibrituri, dar am respins imediat ideea de a da foc paielor. Mă îndoiam că va veni cineva să deschidă uşa, dacă aş fi făcut-o. Cel mult ar fi venit şi ar fi râs, dacă, fireşte, ar fi venit.

Aveam o lingură pe care-o furasem la ultimul banchet. De fapt, aş fi vrut un cuţit, dar Julian mă prinsese încercând să fur unul şi-l înşfăcase imediat. Ceea ce nu ştiuse însă, e că asta fusese cea de-a doua încercare. Deja aveam lingura pitită în cizmă.

Şi la ce-mi folosea?

Auzisem şi eu poveştile acelea despre tipii care-şi săpaseră drumul afară din celule cu cele mai ciudate lucruri – agrafe de centură (ceea ce eu n-aveam) – şi altele.

Numai că eu n-aveam timp să mă joc de-a contele de Monte Cristo. Trebuia să fiu afară în câteva luni, altfel ochii nu mi-ar fi fost de niciun folos.

Uşa era din lemn masiv. Stejar. Era întărită cu patru benzi metalice. Una mergea de jur-împrejur, aproape de capătul de sus, una lângă bază, şi încă două care mergeau de sus în jos, trecând de-o parte şi de alta a grătarului de mărimea unui picior. Ştiam că uşa se deschidea în afară, iar lacătul era în stânga mea. Din amintiri ştiam că uşa are o grosime de aproximativ patru centimetri şi mi-am reamintit poziţia aproximativă a lacătului, pe care am verificat-o împingându-mă în uşă şi simţind tensiune în acel punct. Mai ştiam că uşa era şi barată, dar despre asta urma să-mi fac griji mai târziu. Puteam să încerc să ridic bara, strecurând coada lingurii între uşor şi marginea uşii.

Am îngenuncheat pe saltea şi cu lingura am săpat lemnul în jurul locului unde era lacătul. Am muncit până mi-a amorţit mâna – poate vreo două ore. Apoi mi-am trecut unghia peste suprafaţa lemnului. Nu săpasem prea adânc, dar era un început. Am luat lingura în stânga şi am continuat, până mi-a amorţit şi mâna asta.

Continuam să sper că Rein îşi va face apariţia. Eram convins că-i pot cere să-mi dea daga lui, dacă lucrurile evoluau cum îmi doream eu. Nu şi-a făcut însă apariţia, aşa încât am continuat să zgârii şi să scobesc.

Am muncit zi de zi, până am pătruns aproape doi centimetri în lemn. De fiecare dată când auzeam paşii temnicerului, mutam salteaua înapoi la zidul opus şi mă trânteam pe ea, cu spatele spre uşă. După ce trecea, îmi reluam munca. Apoi a trebuit să mă opresc un timp, deşi uram treaba asta. Îmi înfăşurasem

mâinile în fâşii din hainele mele, dar tot am făcut băşici care s-au spart, şi, după un timp, carnea vie de dedesubt a început să sângereze. Aşa că mi-am luat o pauză ca să se vindece. Am hotărât să dedic acest timp planurilor legate de ceea ce voi face după ce aveam să evadez.

După ce-o să pătrund destul de adânc prin uşă, o să ridic bara. Zgomotul căderii ei va face să vină, probabil un gardian. Numai că atunci voi fi de mult afară. Câteva lovituri zdravene vor sparge uşa la care lucram, iar lacătul putea rămâne liniştit la locul lui. Calea mi-ar fi deschisă, iar eu m-aş trezi faţă în faţă cu gardianul. El ar fi înarmat, iar eu nu. Va trebui să-l înving.

Se va crede stăpân pe situaţie, crezând că eu nu văd. Pe de altă parte, va fi şi puţin speriat când îşi va aminti cum am intrat eu în Amber. Oricum va muri şi atunci eu voi face rost de o armă. Mi-am pipăit musculatura.

Zei! Cât slăbisem! Dar măcar erau din viţă de Amber şi simţeam că până şi într-o asemenea condiţie puteam învinge un om obişnuit. Poate că mă păcăleam, dar eram dator să încerc.

Apoi, dacă izbândeam, cu o spadă în mână, nimic nu mă mai putea opri să ajung la Model. Aş fi intrat în el şi, când aş fi ajuns în centru, m-aş fi refăcut, şi de data asta n-aş mai fi grăbit lucrurile. Chiar dacă mi-ar lua un secol, voi avea totul perfect pus la punct înainte de a ataca iarăşi Amber-ul. În fond, din punct de vedere tehnic, eu eram stăpânul lui. Nu mă încoronasem singur, în prezenţa tuturor, înainte ca Eric să facă acelaşi lucru? Voi transpune în viaţă pretenţia mea la tron!

Ce păcat că nu era posibil să mergi în Umbră direct din Amber! Atunci n-ar mai fi trebuit să mă încurc cu Modelul. Dar Amber-ul meu este centrul tuturor, şi nu poţi pleca din el chiar atât de uşor.

După, să zicem, o lună, mâinile mi s-au vindecat şi în locul rănilor mi s-au făcut nişte bătături enorme.

Am auzit paşii unui gardian şi m-am năpustit în colţul celălalt al celulei. S-a auzit un scârţâit scurt şi mâncarea mi-a fost strecurată prin uşă. Apoi, iarăşi paşi, de data asta pierzându-se în depărtare.

M-am întors la uşă. Fără să mă uit, ştiam ce e în tavă: un codru de pâine mucegăită, un hârb cu apă, şi o bucată de brânză, dacă aveam noroc. Am aranjat salteaua, am îngenuncheat şi am pipăit şanţul. Eram aproape la jumătate.

Atunci am auzit chicotitul.

Venea din spatele meu.

M-am întors, neavând nevoie de ochi ca să ştiu că mai era cineva în celulă. Un bărbat care stătea lângă zidul din stânga, chicotind.

– Cine e? am întrebat şi vocea îmi sună straniu.

Am realizat că acestea erau primele cuvinte pe care le rostisem după multă vreme.

– Evadare, zise. Încercare de evadare.

Şi chicoti iar.

– Cum ai intrat aici?

– Mergând.

– De unde? Cum?

Am aprins un chibrit care m-a orbit, dar am rezistat.

Era un tip mic de statură. Plăpând – ar fi un cuvânt mai potrivit. Avea cam un metru cincizeci şi era cocoşat.

Părul şi barba erau la fel de mari ca ale mele. Singurele lucruri diferite în masa asta enormă de blană erau nasul lung, coroiat şi ochii aproape negri, acum strânşi din cauza luminii.

– Dworkin! am exclamat.

Chicoti din nou.

– Aşa mă cheamă. Dar pe tine?

– Nu mă mai recunoşti, Dworkin?

Am aprins alt chibrit şi l-am apropiat de faţa mea.

– Priveşte atent! Lasă barba şi părul. Mai adaugă cincizeci de kilograme la greutate. Tu m-ai desenat până în cele mai mici detalii pe mai multe pachete de cărţi de joc.

– Corwin, spuse într-un târziu. Mi-amintesc de tine. Da.

– Credeam că ai murit.

– Şi totuşi, n-am murit. Vezi? şi făcu o piruetă în faţa mea. Ce mai face tatăl tău? L-ai văzut de curând? El te-a aruncat aici?

– Nici Oberon nu mai e, i-am răspuns. Fratele meu Eric domneşte în Amber, iar eu sunt prizonierul lui.

– Atunci am o vechime mai mare, pentru că eu sunt prizonierul lui Oberon.

– Oh? Nimeni dintre noi n-a ştiut că Tata te-a trimis în închisoare.

L-am auzit plângând.

– Da, spuse după un timp. N-a avut încredere în mine.

– De ce nu?

– I-am spus că m-am gândit la o cale de a distruge Amber-ul. I-am descris-o, şi atunci m-a întemniţat.

– N-a fost prea frumos din partea ta.

– Ştiu, încuviinţă el, dar mi-a dat un apartament drăguţ şi o groază de lucruri cu care să fac cercetări. Numai că, după un timp, nu m-a mai vizitat. Obişnuia să aducă oameni care-mi arătau pete de cerneală[1] şi mă făceau să le spun poveşti despre ele. Drăguţă chestie, până când am spus o poveste care nu-mi plăcea şi l-am transformat pe tip într-o broască. Regele s-a înfuriat când n-am mai vrut să-l transform la loc, şi a trecut atâta vreme de când n-am mai văzut pe nimeni, încât l-aş transforma chiar şi acum, dacă ar mai vrea. Odată…

– Cum ai ajuns aici, în celula mea? l-am întrebat iar.

– Ţi-am spus. Am mers.

– Prin zid?

– Fireşte că nu. Prin zidul Umbră.

– Nimeni nu poate trece prin Umbre în Amber. În Amber nu există Umbre.

– Ei bine, am trişat, recunoscu el.

– Cum?

– Am desenat un nou Atu şi am păşit prin el, ca să văd ce e de partea asta a zidului. Oh, Doamne! – tocmai mi-am amintit. Nu mă pot întoarce fără el. Va trebui să fac altul. Ai ceva de mâncare? Şi ceva de desenat? Şi ceva pe care să desenez?

– Ia o bucată de pâine, am spus şi i-am dat-o, iar aici ai o bucată de brânză. Merge cu pâine!

– Mulţumesc, Corwin, şi le înfulecă bându-mi apoi şi toată apa. Acum, dacă mi-ai da un creion şi o bucată de pergament, m-aş putea întoarce în apartamentul meu. Vreau să termin o carte pe care începusem s-o citesc. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău de Eric. O să mai vin cândva şi o să mai vorbim mai mult. Dacă-ţi mai vezi tatăl, te rog spune-i să nu fie supărat pe mine pentru că eu o să…

– N-am nici creion, nici pergament, i-am potolit eu şuvoiul de vorbe.

– Doamne, spuse, nu prea e civilizată lumea pe aici.

– Ştiu. Dar, la urma urmei, nici Eric nu e.

– Ei bine, dar tu ce ai? Prefer apartamentul meu locului ăstuia. Cel puţin e mai bine luminat.

– Ai cinat cu mine, am spus, şi acum vreau să-ţi cer un

[1] Testul petelor de cerneală sau testul Rorschach, metodă de evaluare psihologică bazată pe interpretarea de către pacient a unor planşe cu pete de cerneală. (n. red.)

serviciu. Dacă-mi îndeplineşti cererea asta, îţi promit că o să fac tot posibilul să aranjez treaba dintre tine şi Tata.

– Ce doreşti?

– De multă vreme îţi admir munca, şi există ceva ce mi-am dorit întotdeauna, ceva care să fie tăcut de mâinile tale. Ţi-aminteşti de Farul din Cabra?

– Fireşte. Am fost de multe ori acolo. Îl cunosc pe paznic, Jopin. Obişnuiam să joc şah cu el.

– Mă gândesc la asta mai mult ca la orice, pentru că mare parte din viaţă mi-am dorit să văd una din schiţele acelea magice ale înaltului turn cenuşiu.

– Un subiect foarte simplu, spuse el, şi chiar emoţionant. Am făcut câteva schiţe preliminare în trecut, dar n-am mers niciodată mai departe. Mereu au intervenit alte lucruri. Am să-ţi fac una, dacă vrei.

– Nu. Mi-ar plăcea ceva mai trainic, să-mi ţină companie aici, în celulă – să mă liniştească, pe mine şi pe ceilalţi care vor veni aici, după mine.

– Lăudabil ceea ce intenţionezi, dar cum?

– Am aici un vârf, i-am spus (lingura apucase să se ascută destul de bine) şi mi-ar plăcea să văd desenul pe peretele de-acolo, astfel încât să-l pot privi atunci când mă odihnesc.

Tăcu o clipă, apoi:

– Dar nu prea e lumină p-aici, remarcă el.

– Am mai multe cutii de chibrituri. Le aprind şi ţi le ţin eu. Am putea arde chiar câteva paie dacă se termină astea.

– Condiţiile de lucru sunt departe de a fi ideale…

– Ştiu şi-ţi cer scuze pentru asta, măreţe Dworkin, dar sunt singurele pe care ţi le pot oferi. O operă de artă ieşită din mâinile tale va lumina peste măsură umila mea existenţă.

Chicoti iarăşi.

– Foarte bine. Dar trebuie să-mi promiţi că vei face rost de lumină după aceea, astfel încât să-mi schiţez şi eu o cale înapoi către apartamentele mele.

– S-a făcut, am spus eu, şi mi-am pipăit buzunarul.

Aveam trei pachete de chibrituri pline şi al patrulea în parte.

I-am pus lingura în mână şi l-am condus spre zid.

– Simţi instrumentul? l-am întrebat.

– Da, e o lingură ascuţită, nu-i aşa?

– Da. O să fac lumină de îndată ce spui că eşti pregătit. Va trebui să desenezi rapid, pentru că provizia mea de chibrituri e

limitată. Am să repartizez o jumătate din ele pentru far şi cealaltă, pentru treaba ta.

– E-n regulă, spuse, iar eu am aprins un chibrit, în timp ce el începu să traseze linii pe zidul cenuşiu şi umed.

Mai întâi, făcu un dreptunghi pe verticală, pentru a încadra viitoarea schiţă. Apoi, din câteva trăsături îndemânatice, farul începu să se schiţeze.

Era uluitor, aşa prostănac cum era, talentul îi rămăsese intact. Ţineam fiecare chibrit de la bază, scuipam pe arătătorul stâng şi pe degetul mare, şi când nu-l mai puteam ţine în dreapta, întorceam chibritul şi-l apucam de capătul ars, lăsându-l să ardă complet, înainte de a aprinde altul.

Când se termină prima cutie, el isprăvise turnul şi lucra marea şi cerul. L-am încurajat, exprimându-mi admiraţia la fiecare linie.

– Minunat, într-adevăr minunat, am spus când părea că e aproape gata.

Apoi mă făcu să mai irosesc un chibrit în timp ce se iscălea. Eram deja la cea de-a doua cutie.

– Acum s-o admirăm, spuse.

– Dacă vrei să te întorci în apartamentele tale, va trebui să mă laşi numai pe mine s-o admir. Ne-au rămas prea puţine chibrituri ca să mai fim şi critici de artă acum.

Se bosumflă un pic, dar se duse la celălalt zid şi începu să scrijelească de îndată ce-am aprins un chibrit.

Schiţă o mică încăpere, un craniu pe birou, un glob lângă el, pereţi plini de cărţi.

– Acum e bine, spuse, când terminasem a treia cutie şi începusem ce mai rămăsese din a patra.

I-au mai trebuit şase beţe ca să termine şi încă unul pentru semnătură.

Privi desenul în timp ce ardea al optulea chibrit – mai rămăseseră doar două – apoi făcu un pas şi dispăru.

Chibritul îmi arse degetele şi l-am lăsat să cadă; sfârâi când atinse paiele umede şi se stinse.

Am rămas acolo, tremurând, plin de sentimente contradictorii, şi apoi i-am auzit vocea şi i-am simţit din nou prezenţa lângă mine. Se întorsese.

– Tocmai mă gândeam la ceva. Cum poţi vedea tabloul când aici e-atât de întuneric?

– Oh. Eu pot vedea pe întuneric. Am trăit atât de mult cu el, încât mi-a devenit prieten.

– Înţeleg. Era doar un gând. Acum, dă-mi o lumină ca să mă pot întoarce.
– Foarte bine, am încuviinţat, gândindu-mă la ultimele două beţe. Dar n-ar fi rău să-ţi aduci propria ta sursă de lumină data viitoare când mai treci pe-aici. O să rămân fără chibrituri după asta.
– E-n ordine.
Am aprins chibritul şi el îşi examină lucrarea, păşi spre ea şi se volatiliză încă o dată.
M-am întors brusc şi am examinat Farul din Cabra înainte să se stingă chibritul. Da, forţa era acolo. O simţeam.
Oare ultimul chibrit îmi va fi de folos?
Nu, nu cred. Îmi trebuia o perioadă mai mare de concentrare pentru a folosi un Atu drept ieşire.
Ce puteam aprinde? Paiele erau prea ude şi nu puteau lua foc. Ar fi fost cumplit să am ieşirea – calea mea spre libertate – chiar aici, cu mine, şi să nu fiu în stare s-o folosesc.
Aveam nevoie de o flacără care să dureze un timp.
Salteaua de dormit! Era o căptuşeală de haine umplută cu paie. Paiele puteau fi mai uscate, şi ar fi ars şi căptuşeala.
Am curăţat jumătate din podea, până am dat de piatra goală. Apoi am căutat lingura ascuţită, ca s-o folosesc la tăiatul balotului. Am înjurat. Dworkin o luase cu el.
M-am răsucit, m-am smucit şi am tras de balot. În cele din urmă, se rupse şi am scos afară paiele uscate din mijloc. Am făcut o grămăjoară din ele şi am pus pânza alături, pentru a o folosi drept combustibil suplimentar în caz de nevoie. Cu cât mai puţin fum, cu atât mai bine. Ar fi atras atenţia, dacă ar fi trecut vreun gardian pe aici. Puţin probabil, totuşi, din moment ce fusesem hrănit de curând şi primeam o singură masă pe zi.
Am aprins ultimul chibrit, apoi am dat foc cutiei de carton din care-l scosesem.
Când luă foc, am folosit-o pentru paie. Aproape nimic. Paiele erau mai ude decât crezusem, chiar dacă proveneau din mijlocul saltelei mele. Dar, într-un târziu, apăru o strălucire, apoi o flăcăruie. Mi-au mai trebuit două dintre celelalte cutii de chibrituri goale ca să reuşesc isprava asta, şi eram bucuros că nu le aruncasem în closet.
Am făcut o făclie din a treia cutie, am ţinut căptuşeala în stânga, m-am ridicat şi m-am aşezat dinaintea desenului.
Lumina se răspândea pe zid, pe măsură ce flăcările se înălţau

tot mai sus, iar eu m-am concentrat asupra turnului şi l-am evocat în minte. Mi s-a părut că aud ţipătul unui pescăruş. Am adulmecat ceva ca o briză sărată, iar locul devenea din ce în ce mai real, pe măsură ce-l priveam.

Am aruncat căptuşeala în foc, iar flăcările scăzură o clipă, apoi izbucniră şi mai puternic. Cât timp am făcut asta, nu mi-am dezlipit ochii de pe tablou.

Vraja era încă acolo, în mâna lui Dworkin, deoarece curând farul îmi păru la fel de real ca şi celula. Apoi păru unica realitate, în timp ce hruba era doar o Umbră în spatele meu. Auzeam zgomotul valurilor care se spărgeau şi simţeam ceva ca un soare de amiază deasupră-mi…

Am făcut un pas înainte, iar piciorul nu-mi intră în flăcări.

Mă aflam pe ţărmul nisipos, presărat de stânci, al insuliţei Cabra, pe care se afla marele far cenuşiu ce lumina calea vaselor din Amber în timpul nopţii.

Un stol de pescăruşi înfricoşaţi se rotea şi ţipa deasupra mea, iar râsul meu se confunda cu bubuitul valurilor şi cu cântecul liber al vântului. Amber era la optzeci de kilometri în spate, spre stânga.

Evadasem.

10

Mi-am croit drum către far şi am urcat scara de piatră care ducea la uşa din partea de vest. Era înaltă, lată, grea şi etanşă. Şi încuiată pe deasupra. La vreo trei sute de metri în spatele meu se afla un mic debarcader. De el erau legate două bărci. Una – cu vâsle, cealaltă cu pânze. Se legănau uşor şi, în spatele lor, apa părea mică sub razele soarelui. M-am oprit o clipă să le privesc. Trecuse atâta timp de când nu mai văzusem nimic, încât pentru o clipă mi-au părut mai mult decât reale, am simţit un nod în gât şi am înghiţit.

M-am întors şi am bătut la uşă.

După o aşteptare care mi s-a părut prea lungă, am bătut iar.

În cele din urmă am auzit un zgomot înăuntru şi uşa se deschise, scârţâind din cele trei balamale negre.

Jopin, paznicul, mă privi cu ochi injectaţi; răsuflarea îi duhnea a whisky. Avea puţin peste un metru cincizeci înălţime şi era atât de cocoşat, încât îmi amintea de Dworkin. Barba îi era fel de

lungă ca a mea, deci fireşte că părea mai lungă, şi avea culoarea fumului, în afară de câteva pete galbene, lângă buzele uscate. Pielea îi era la fel de poroasă ca o coajă de portocală, iar ploile şi vânturile i-o închiseseră la culoare, încât semăna cu o piesă de mobilier vechi.

Ochii lui negri priviră cruciş, apoi se concentrară asupra mea.

Ca mulţi oameni care sunt tari de ureche, vorbea destul de răstit.

– Cine eşti? Ce vrei?

Dacă eram atât de greu de recunoscut în starea mea de slăbiciune şi plin de păr, am hotărât că era la fel de bine să-mi păstrez anonimatul.

– Sunt un călător din sud şi am naufragiat de curând, am răspuns. Am stat agăţat de o bucată de lemn câteva zile şi am fost aruncat de ape, aici, pe ţărm. Am dormit pe plajă toată dimineaţa. De-abia de puţină vreme mi-am revenit suficient ca să vin până la far, la tine.

Păşi înainte şi mă luă de braţ. Îmi puse celălalt braţ pe umeri.

– Intră, intră atunci, spuse. Sprijină-te de mine. Ia-o uşor. Vino pe-aici!

Mă conduse în locuinţa sa, care era îngrozitor de murdară, plină de cărţi vechi, hărţi şi piese de echipament nautic. Nici el nu se ţinea prea bine pe picioare, aşa încât nu m-am sprijinit cine ştie ce, doar atât cât să păstrez impresia de slăbiciune de care încercasem să-l conving când mă ţinusem de pragul uşii.

Mă conduse spre canapea, mă sfătui să mă întind şi plecă să închidă uşa şi să-mi pregătească ceva de mâncare.

Mi-am scos cizmele, dar aveam picioarele atât de murdare, încât le-am pus la loc.

Dacă fusesem pe mare atâta vreme nu trebuia să fiu murdar. Nu vroiam să renunţ la povestea mea, aşa încât am tras o pătură peste mine şi m-am tolănit, odihnindu-mă de-a binelea.

Jopin reveni curând cu o carafă de apă, o carafă de bere, o felie mare de carne şi o jumătate de pâine pe o tavă de lemn pătrată. Curăţă o măsuţă, pe care o aduse apoi lângă canapea. Puse tava pe ea şi mă îndemnă să mănânc şi să beau.

L-am ascultat. M-am îndopat. M-am ghiftuit. Am mâncat tot ce vedeam cu ochii. Am golit ambele carafe.

Apoi m-am simţit îngrozitor de obosit.

Jopin încuviinţă când văzu că mă cuprinde oboseala şi-mi spuse să mă culc. Nu-şi isprăvi vorba, că eu şi adormisem.

Când m-am trezit, era noapte şi mă simţeam mult mai bine decât în săptămânile trecute. M-am ridicat, am refăcut drumul dinainte şi am plecat din clădire. Afară era frig, dar cerul era limpede ca cristalul şi parcă erau milioane de stele. Lentilele din vârful farului sclipeau în spatele meu, apoi se întunecau, sclipeau, se întunecau. Apa era rece, dar trebuia să mă spăl.

M-am îmbăiat, mi-am spălat hainele şi le-am stors. Am petrecut o oră făcând asta. Apoi m-am întors la far, mi-am întins hainele pe speteaza unui scaun vechi, ca să le usuc, m-am băgat sub pătură, am adormit iar.

Dimineaţa, când m-am trezit, Jopin era deja în picioare. Mi-a pregătit un mic dejun copios, pe care l-am tratat la fel ca prânzul de cu o zi înainte.

Apoi i-am cerut un brici, o oglindă şi o pereche de foarfeci şi m-am bărbierit singur, încercând să mă şi tund cât de cât. M-am îmbăiat din nou după asta, şi când mi-am pus hainele sărate, ţepene, curate, aproape că mă simţeam din nou o fiinţă omenească.

Jonin se holbă la mine când m-am întors de la mare şi spuse:

– Îmi pari destul de cunoscut, amice.

Am dat din umeri.

– Acum povesteşte-mi despre naufragiul tău.

Aşa am şi făcut. Tot ce ştiam. Ce dezastru i-am mai descris! Până la ruperea arborelui mare, fireşte.

Mă bătu pe umăr şi-mi turnă de băut. Îmi dădu o ţigară şi mi-o aprinse.

– Odihneşte-te aici, îmi spuse. Am să te duc pe ţărm când doreşti, sau am să semnalez vreunei nave care trece, dacă vezi una pe care-o recunoşti.

M-am împrietenit cu el datorită ospitalităţii lui deosebite. Ar fi fost necivilizat să nu am această atitudine faţă de cel care-mi salvase viaţa. Am mâncat hrana lui, i-am băut băuturile şi l-am lăsat să-mi dăruiască o cămaşă prea mare pentru el. Fusese a unui prieten de-al lui, care se înecase în mare.

Am stat cu el trei luni, până când mi-am refăcut forţele. L-am ajutat cât am putut – controlând farul în nopţile când el se făcea pulbere, curăţind toate încăperile casei – ajungând chiar să zugrăvesc două dintre ele şi să înlocuiesc cinci geamuri sparte – şi supraveghind marea, împreună cu el, în nopţile cu furtună.

Nu-l interesa politica, mi-a spus. Nu-l interesa cine domneşte în Amber. După părerea lui, toată echipa noastră nemernică era

putredă. Atâta timp cât putea să supravegheze farul său, să mănânce bine, să bea bere şi să-şi examineze liniştit hărţile de navigaţie, nu dădea o para chioară pe ce se-ntâmpla pe ţărm. Ajunsesem să mă ataşez de el, şi, întrucât ştiam câte ceva despre vechile hărţi, am petrecut multe nopţi plăcute corectând câteva. Navigasem departe în nord, cu mulţi ani în urmă, şi i-am dat o hartă nouă, bazată pe amintirile mele din cursul călătoriei. Păru deosebit de încântat de felul în care descriam eu acele ape.

– Corey, (ăsta era numele pe care mi-l dădusem), mi-ar plăcea să navighez împreună cu tine într-o bună zi. Nu mi-am dat seama că ai fost cândva căpitanul propriului tău vas.

– Cine ştie? i-am spus. Şi tu ai fost cândva căpitan, nu-i aşa?

– De unde ştii? mă întrebă.

Adevărul e că îmi amintisem, dar n-am zis nimic, am arătat doar obiectele din jurul meu.

– Toate obiectele astea pe care le-ai adunat. Şi pasiunea ta pentru hărţi. De asemenea, te comporţi ca un tip care, cândva, a comandat o navă.

Zâmbi.

– Da, spuse, e-adevărat. Am avut comanda timp de peste o sută de ani. Pare să fi trecut atât de mult de atunci… Hai să mai bem ceva…

Am sorbit din băutura mea şi am dat-o deoparte. Luasem peste douăzeci de kilograme în greutate în lunile pe care le petrecusem aici. De le o zi la alta, mă aşteptam să mă recunoască drept un membru al familiei.

Poate că o să mă toarne lui Eric – sau poate nu. Şi nu doar pentru că între noi se stabilise o camaraderie, aveam eu sentimentul că n-o va face. Dar nu voiam să risc numai ca să aflu.

Uneori, când stăteam şi supravegheam farul, mă întrebam cât o să mai rămân aici.

Nu prea mult, am hotărât, punând un strop de grăsime într-un pivot. Ba chiar foarte puţin. Se apropia timpul când va trebui să pornesc la drum şi să merg încă o dată printre Umbre.

Apoi, într-o zi, am simţit apăsarea, uşoară şi greu de definit la început. Nu ştiam cu siguranţă ce era.

Imediat am stat nemişcat, am închis ochii şi mi-am eliberat mintea de gânduri. Au trecut cinci minute până când prezenţa neliniştitoare se retrase.

Am făcut un pas şi deodată m-am dumirit şi am zâmbit când

mi-am dat seama de scurtimea cursei mele. Inconştient, păşisem în dimensiunile celulei din Amber.

Cineva tocmai încercase să intre în contact cu mine, prin Atu-ul meu. Să fi fost Eric?

Îşi dăduse, în sfârşit, seama de absenţa mea şi încercase să mă localizeze astfel? Nu eram sigur. Cred că se temea de un contact mental cu mine. Sau Julian? Ori Gerard? Caine? Oricine-ar fi fost, îl paralizasem complet, ştiam asta. Şi aveam de gând să refuz astfel de contacte cu oricare membru al familiei mele. Poate că pierdeam vreo veste importantă sau ceva care mi-ar fi de ajutor, dar nu-mi puteam permite să risc.

Încercarea de contactare şi eforturile mele de a bloca orice legătură mi-au provocat o senzaţie de frig.

M-am cutremurat. M-am gândit la asta tot restul zilei şi am hotărât că sosise clipa să plec. Nu era bine pentru mine să rămân atât de aproape de Amber câtă vreme eram vulnerabil. Mă refăcusem îndeajuns ca să-mi croiesc drum printre Umbre, să plec în căutarea locului unde trebuia să ajung, dacă vroiam ca Amber să fie al meu pentru eternitate.

Mă domolisem, eram foarte aproape de o mare împăcare, datorită sprijinului bătrânului Jopin. Era dureros să-l părăsesc, pentru că în lunile cât am stat împreună ajunsese să-mi placă, bătrânul. Astfel, că, seara, după ce am isprăvit o partidă de şah, i-am destăinuit intenţia mea de a pleca.

Turnă de băut, ridică paharul şi spuse:

– Îţi urez noroc, Corwin. Nădăjduiesc că într-o bună zi ne vom revedea.

Nu l-am întrebat de ce-mi spusese pe numele adevărat, iar el zâmbi când îşi dădu seama că nu mi-a scăpat.

– Ai fost extraordinar, Jopin. Dacă voi izbândi în încercarea mea, n-am să uit ce-ai făcut pentru mine.

Clătină din cap.

– Nu vreau nimic. Sunt fericit aici unde sunt, făcând exact ceea ce fac. Îmi place să mă ocup de turnul ăsta blestemat. E toată viaţa mea. Dacă vei izbândi în ceea ce vrei să faci – nu, nu-mi spune despre ce e vorba, te rog! Nu vreau să ştiu! – sper că, odată, te vei opri şi-aici ca să mai jucăm un şah.

– Aşa voi face, i-am promis.

– Dacă vrei, dimineaţă poţi să-l iei pe *Butterfly*[1].

---

[1] Butterfly = fluture.

– Mulţumesc.

Butterfly era barca lui cu pânze.

– Înainte de a pleca, spuse, îţi sugerez să iei ocheanul meu, să urci în turn şi să te uiţi spre Valea din Gamath.

– Ce-i de văzut acolo?

Ridică din umeri.

– Tu va trebui să hotărăşti singur!

Am încuviinţat.

– E-n regulă, aşa voi face!

Apoi ne-am îmbătat temeinic, după care ne-am dus la culcare. O să-mi fie dor de bătrânul Jopin. Cu excepţia lui Rein, el a fost singurul prieten după întoarcerea mea. Mă întrebam vag despre valea care fusese o perdea de foc ultima dată când o traversasem. Ce-ar fi putut fi atât de neobişnuit acolo, după patru ani?

Bântuit de vise cu vârcolaci şi Sabaturi, am adormit, şi luna plină s-a ivit deasupra lumii.

M-am trezit în zori. Jopin dormea încă, ceea ce era bine, pentru că nu doream de fapt să-mi iau rămas bun şi aveam un sentiment ciudat că n-o să-l mai văd niciodată.

Cu ocheanul în mână, m-am urcat în turn, în încăperea care adăpostea farul. M-am dus la fereastra care dădea spre ţărm şi am îndreptat unealta spre vale.

Deasupra pădurii era ceaţă. Ceva rece, umed, cenuşiu atârna peste vârfurile copacilor mărunţi, cioturoşi. Copacii erau negri, iar crengile lor răsucite ca degetele unor mâini care se luptă. Nişte lucruri întunecoase bântuiau printre ele, şi, după felul cum zburau, ştiam că nu sunt păsări. Probabil erau lilieci. În pădure se simţea ceva rău, ştiam, şi atunci mi-am dat seama ce anume. Eram eu însumi.

Făcusem asta prin blestemul meu. Eu transformasem liniştita Vale a Garnathului în ceea ce era acum: un simbol al urii mele faţă de Eric şi faţă de toţi ceilalţi de lângă el care îl lăsaseră să înşface puterea şi să mă orbească.

Nu-mi plăcea înfăţişarea pădurii aceleia şi, privind-o, mi-am dat seama cum se materializa ura mea. Ştiam asta, pentru că era o parte din mine.

Creasem o nouă cale de intrare în lumea reală. Garnath era acum o potecă printre Umbre. Umbre întunecate şi fioroase. Numai cei răi, cei invidioşi pot trece pe-acolo. Asta era sursa acelor „lucruri” de care amintise Rein, lucruri care-l tulburaseră

pe Eric. Lucru bun – într-un fel, dacă-l ţineau ocupat. Dar când am luat ocheanul de la ochi, nu mi-am putut înăbuşi sentimentul că făcusem, într-adevăr, un lucru foarte rău. Pe-atunci nu credeam c-o să mai văd vreodată lumina cerului strălucitor din timpul zilei. Acum îmi dădeam seama că dezlănţuisem ceea ce avea să provoace mari distrugeri. În timp ce mă uitam, forme ciudate păreau să mişune de colo-colo. Făcusem un lucru care nu mai fusese făcut niciodată înainte, nici măcar în timpul întregii domnii a lui Oberon: deschisesem o nouă cale spre Amber. Şi o deschisesem numai răului.

Va veni o zi când stăpânul Amber-ului – oricine va fi acela – va avea de rezolvat problema închiderii acestui drum înspăimântător. Priveam şi-mi spuneam că ăsta era rezultatul durerii, furiei şi urii mele. Dacă voi domni vreodată în Amber, va trebui să mă confrunt cu propria mea muncă, ceea ce e întotdeauna un lucru diabolic de încercat.

Am lăsat ocheanul jos şi am oftat.

Aşa să fie, mi-am spus. Până una-alta, îi dădea insomnii lui Eric.

Am mâncat ceva în grabă, l-am pregătit pe *Butterfly* cât de repede am putut, am înălţat câteva pânze, am desprins parâma şi am pornit în larg. De obicei, la ora asta Jopin era treaz deja, dar, probabil, nici lui nu-i plăceau despărţirile.

Am îndreptat barca spre mare, ştiind încotro mă îndrept, dar nefiind foarte sigur cum voi ajunge acolo. Voi naviga printre Umbre şi mări ciudate, dar oricum e mai bine decât drumul pe uscat, cu „opera” mea în acea vale.

Mă îndreptam spre un ţărm aproape la fel de strălucitor ca şi Amber-ul, un loc aproape nemuritor, un loc care nu exista în realitate, mai bine zis nu exista deloc. Era un loc care dispăruse în Haos cu secole în urmă, dar din care precis mai supravieţuise o Umbră. N-aveam de făcut decât s-o găsesc, s-o recunosc şi s-o fac din nou a mea, aşa cum fusese în zilele de mult trecute.

Apoi, cu forţele mele care să mă susţină, urma să fac un alt lucru pe care Amber-ul nu-l cunoştea. Nu ştiam cum încă, dar mi-am jurat că tunurile vor bubui în cetatea nemuritoare în ziua reîntoarcerii mele.

Cum navigam în Umbră, o pasăre albă sosi şi se aşeză pe umărul meu drept, iar eu am scris un bileţel, l-am legat de picioruşul ei şi am trimis-o pe drumul ei. Bileţelul glăsuia: „Sosesc!” şi era semnat de mine.

Nu-mi voi găsi odihna până nu mă voi răzbuna şi nu voi cuceri tronul, şi spun adio prinţişor, oricui va sta între mine şi dorinţele mele.

Soarele cobora în stânga mea, iar vântul umfla pânzele şi mă împingea înainte.

Am tras o înjurătură şi apoi am izbucnit în râs.

Eram liber şi fugar, dar reuşisem s-ajung până aici. Acum aveam şansa pe care mi-o dorisem atât de mult.

O pasăre neagră sosi şi se aşeză pe umărul stâng, iar eu am scris un bileţel, l-am legat de piciorușul ei şi am trimis-o spre vest.

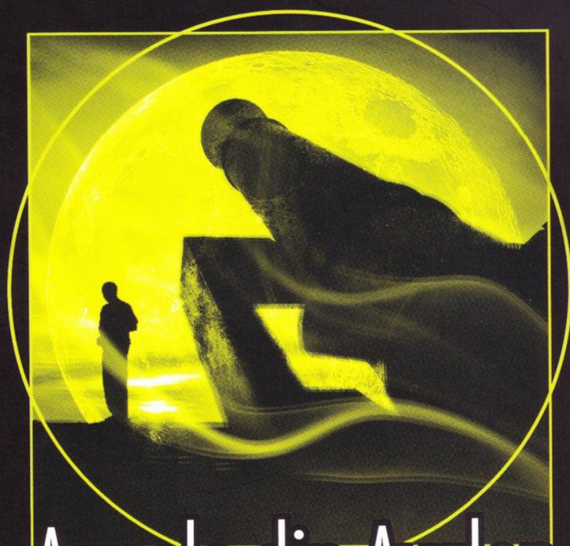
Bileţelul glăsuia: „Eric, o să revin" şi era semnat – „Corwin, Prinţ de Amber".

Un vânt diabolic mă împingea spre răsărit.

ROGER ZELAZNY

AMBER

Armele din Avalon

ROGER ZELAZNY

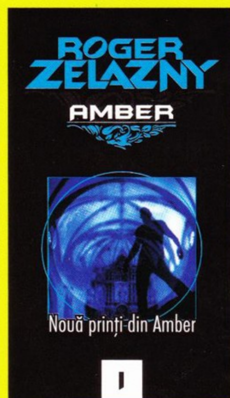
Armele din Avalon

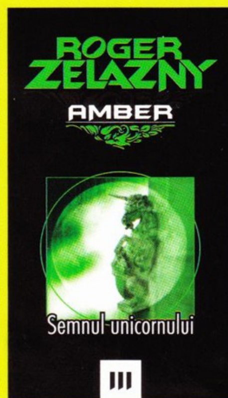
Poveştile sale sînt scufundate adînc în maturitate şi înțelepciune, în scriitură curajoasă care a încălcat reguli a căror existență mulți scriitori doar o bănuiesc. Conceptele sale sînt proaspete, abordările sale, îndrăznețe, deznodămintele, în general tranşante. Toate acestea ne duc implacabil la concluzia că Roger Zelazny e încarnarea lui Geoffrey Chaucer.

Harlan Ellison

Cred că Roger ieşea în evidență datorită vocii sale unice - era familiară şi americană şi fără exagerări. Era un poet care ştia cînd să nu folosească cuvinte.

Walter Jon Williams

ISBN 978-973-733-122-9

t...
TRITONIC
fiction.ro

ROGER ZELAZNY

ARMELE DIN AVALON

Traducere de EUGEN CRISTEA

Lui Bob şi Phyllis Rozman

1

Am rămas pe plajă şi am rostit „La revedere, *Butterfly”,* iar barca s-a rotit încet, apoi s-a îndreptat spre larg. Urma să revină în port lângă farul din Cabra, ştiam sigur, pentru că locul era în apropierea Umbrei.

Răsucindu-mă, am privit şirul negru al copacilor situaţi la o aruncătură de băţ, ştiind că am un drum lung înainte. M-am deplasat în direcţia aceea, făcând schimbările necesare pe măsură ce înaintam. Răcoarea de dinaintea zorilor se instala deasupra pădurii tăcute, şi ăsta era un lucru bun.

Aveam probabil cu douăzeci de kilograme mai puţin decât ar fi trebuit şi, din când în când, vedeam dublu, dar îmi reveneam. Evadasem din temniţele Amberului şi mă recuperasem cât de cât cu ajutorul nebunului Dworkin şi al beţivului Jopin, în această ordine. Acum trebuia să-mi găsesc un loc, un loc asemănător altuia – unul care nu mai exista. Am localizat poteca. Am urmat-o.

După un timp, m-am oprit lângă un copac scorburos care trebuia să se afle exact în acel loc. Am băgat mâna în scorbură şi am scos afară sabia mea de argint şi m-am încins cu ea. Nu conta că fusese undeva în Amber. Acum era aici, pentru că pădurea pe care o străbăteam se afla în Umbră.

Am continuat să merg mai multe ceasuri, cu soarele nevăzut undeva în spatele umărului stâng. Apoi m-am odihnit un pic, după care am mers mai departe. Era plăcut să vezi frunzele şi stâncile şi trunchiurile copacilor morţi, ale celor vii, iarba, pământul negru. Era plăcut să miroşi toate micile arome ale vieţii şi să auzi zgomotele ei bâzâitoare/ murmurătoare/ ciripitoare. Dumnezeule! Cât îmi preţuiam ochii! A îi redobândi după aproape patru ani de întuneric nu putea fi exprimat în cuvinte. Şi să pot umbla liber…

Am mers mai departe, mantia mea zdrenţuită fluturând în adierea dimineţii. Probabil că arătam de peste cincizeci de ani, cu chipul ridat, împuţinat la trup, sfrijit. Cine şi-ar fi putut închipui cum arătam înainte?

Pe măsură ce înaintam, înaintam în Umbră, mă deplasam către un loc în care nu am ajuns. Probabil că mă cam înmuiasem. Iată ce s-a petrecut…

Am dat peste şapte oameni pe marginea drumului, şi şase erau morţi, zăcând la pământ în diverse stadii de dezmembrare, plini de sânge. Al şaptelea se afla într-o poziţie semi-înclinată, rezemat de trunchiul năpădit de muşchi al unui stejar bătrân. Îşi ţinea spada în poală şi în partea dreaptă avea o rană adâncă din care curgea încă sângele. Nu avea armură, deşi unii dintre ceilalţi purtau. Ochii cenuşii, deşi sticloşi, erau deschişi. Pumnii îi erau zdreliţi şi respira anevoie. Pe sub sprâncenele păroase privea cum ciorile ciugulesc ochii cadavrelor. Părea că nu mă vede.

Mi-am ridicat gluga şi am înclinat capul ca să-mi ascund chipul. M-am apropiat.

Îl cunoscusem cândva sau, în orice caz, pe cineva care îi semăna foarte mult. Când înaintai spre el, smuci brusc spada şi îndreptă vârful spre mine.

– Sunt un prieten, i-am zis. Vrei să bei nişte apă?

Ezită o clipă, apoi încuviinţă.

– Da.

Am deschis gamela şi i-am dat-o.

Bău şi tuşi, apoi mai luă o înghiţitură.

– Domnule, vă mulţumesc, rosti în timp ce-mi înapoie gamela. Regret că nu e ceva mai tare. Blestemată rană!

– Am şi ceva mai tare. Dacă crezi că rezişti.

Întinse mâna, iar eu am deşurubat o sticluţă şi i-am dat-o. Tuşi aproape douăzeci de secunde după o duşcă din porcăria pe care o bea Jopin.

Apoi zâmbi cu jumătate de gură şi clipi uşor.

– Mult mai bine! spuse. Te superi dacă pun o picătură pe rană? Urăsc să irosesc whisky-ul de calitate, dar…

– Foloseşte-l pe tot, dacă trebuie. Deşi, după cum văd, îţi cam tremură mâinile. Poate ar fi mai bine să-ţi torn eu.

Încuviinţă, iar eu i-am desfăcut vesta din piele şi i-am tăiat cămaşa cu stiletul până când rana a ieşit la iveală. Arăta rău, adâncă, din faţă până spre spate, la câţiva centimetri deasupra şoldului. Mai avea şi alte tăieturi, mai puţin grave, pe braţe, piept şi umeri.

Sângele continua să gâlgâie din rana mare, aşa că am tamponat-o puţin şi am curăţat-o cu batista mea.

– În regulă, i-am zis. Încleştează-ţi dinţii şi priveşte în altă parte!

După care am turnat whisky-ul.

Întregul corp îi zvâcni, un mare spasm, după care se linişti şi începu să tremure. Dar nu scoase un sunet. Nici nu mă gândisem că va ţipa. Am împăturit batista şi am apăsat-o pe rană. Am legat-o acolo cu o fâşie pe care am rupt-o din poalele mantiei.

– Mai vrei o înghiţitură? l-am întrebat.

– De apă, răspunse. După care mă tem că trebuie să dorm.

Bău, apoi capul i se înclină până când obrazul i se rezemă de piept. Adormi, iar eu i-am făcut o pernă şi l-am acoperit cu mantiile celor morţi.

Apoi m-am aşezat lângă el şi m-am uitat la păsările negre şi drăguţe.

Nu mă recunoscuse. Dar, la urma urmei, cine-ar fi putut? Dacă mi-aş fi descoperit capul, ar fi fost posibil să mă recunoască. Cred că, de fapt, nu ne mai întâlniserăm niciodată, bărbatul rănit şi cu mine. Dar, într-un anume sens, făcuserăm cunoştinţă.

Mergeam prin Umbră, căutând un loc, un loc foarte special. Fusese distrus cândva, dar eu aveam puterea de a-l recrea, pentru că Amber aruncă o infinitate de umbre. Un fiu al Amberului le poate parcurge, şi moştenisem şi eu asta. Le puteţi spune lumi paralele dacă doriţi, universuri alternative dacă vă place, produse ale unei minţi bolnave dacă vreţi. Eu le spun Umbre, aşa cum fac toţi cei care posedă puterea de a merge printre ele. Noi selectăm o posibilitate şi mergem până când ajungem la ea. Astfel, într-un fel, noi o creăm. Deocamdată s-o lăsăm aşa.

Eram pe mare când am început drumul spre Avalon[1].

Cu secole în urmă am trăit acolo. E o poveste lungă, complicată, mândră şi dureroasă, şi poate o s-o spun mai târziu, dacă voi trăi s-o termin şi pe cea de faţă.

Mă îndreptam către Avalonul meu când am dat peste cavalerul rănit şi cei şase bărbaţi morţi. Să fi ales să merg mai departe, aş fi putut ajunge într-un loc în care cei şase ar fi fost morţi şi cavalerul n-ar fi fost rănit – sau într-un loc în care el ar fi zăcut mort, iar ceilalţi ar fi râs în hohote. Unii ar spune că, de fapt, nu contează, întrucât toate acestea sunt posibile, deci toate există undeva în Umbră.

Oricare dintre fraţii şi surorile mele – cu posibilele excepţii, Gerard şi Benedict – ar fi trecut mai departe fără să privească

[1] Conform legendelor arthuriene, o insulă aparţinând Insulelor Britanice, supranumită „Insula celor binecuvântaţi”, unde este înmormântat Regele Arthur. (n. red.)

înapoi. Totuşi, într-un fel, am devenit un laş. N-am fost întotdeauna aşa, dar probabil că umbra Pământ, unde mi-am petrecut atâţia ani, m-a îmblânzit un pic, şi poate că popasul meu în beciurile Amberului mi-a reamintit cumva de particularităţile suferinţei omeneşti. Nu ştiu. Ştiu doar că nu puteam trece pe lângă durerea cuiva care semăna cu cel care-mi fusese cândva prieten. Dacă i-aş fi şoptit numele meu la ureche, poate că m-aş fi trezit cu un şir de sudălmi, aş fi auzit cu siguranţă o poveste plină de suferinţă.

Deci, în regulă. Voi plăti măcar o parte din preţ: îl voi pune pe picioare, după care voi dispărea. Nimic rău; poate chiar un mic bine în această Altă Umbră.

Am rămas acolo privindu-l şi, după câteva ore, se trezi.

– Salut, îi spusei, desfăcând gamela. Mai vrei o duşcă?

– Mulţumesc, îmi răspunse el şi întinse mâna.

L-am urmărit cum bea şi, când îmi înapoie gamela, zise:

– Iartă-mă că nu m-am prezentat. Nu eram într-o stare prea bună…

– Te cunosc, am zis. Spune-mi Corey.

Mă privi ca şi cum ar fi vrut să spună: „Corey de unde?”, dar se răzgândi şi încuviinţă.

– Foarte bine, Sir Corey, mă retrogradă. Aş dori să-ţi mulţumesc.

– Sunt mulţumit că arăţi mai bine, i-am spus. Vrei ceva de mâncare?

– Da, te rog.

– Am ceva carne uscată aici şi nişte pâine care ar putea fi mai proaspătă, i-am zis. Şi o felie mare de brânză. Mănâncă cât pofteşti.

I-am dat mâncarea şi înfulecă tot.

– Dar tu, Sir Corey? întrebă.

– Am mâncat deja, în timp ce dormeai.

Mă privi cu subînţeles. Zâmbi.

– … Şi i-ai doborât pe toţi şase de unul singur? întrebai.

Încuviinţă.

– Frumos spectacol. Şi acum, ce să fac cu tine?

Încercă să-mi vadă chipul, nu izbuti.

– Nu înţeleg, spuse.

– Încotro te-ndrepţi?

– Am prieteni, spuse, undeva la cinci leghe spre nord. Mergeam într-acolo când s-a întâmplat asta. Şi mă îndoiesc

foarte tare că vreun om sau chiar diavolul în persoană m-ar duce în spate o leghe. Aş putea să mă ridic, Sir Corey, dacă vrei să îţi faci o idee despre statura mea.

M-am ridicat, am scos spada şi am tăiat un pomişor – de vreo cinci centimetri în diametru – dintr-o singură lovitură. L-am curăţat şi l-am tăiat la lungimea potrivită.

Apoi am mai tăiat unul, iar cu centurile şi mantiile cadavrelor am construit o targă. Mă privi până la sfirşit, apoi comentă:

– Mânuieşti o spadă letală, Sir Corey… Şi e de argint, se pare…

– Eşti gata de o călătorie? l-am întrebat.

Cinci leghe înseamnă vreo douăzeci şi cinci de kilometri.

– Şi cei morţi? se nelinişti el.

– Poate ai vrea să-i înmormântăm creştineşte? Dă-i naibii! Natura îşi poartă singură de grijă. Să plecăm de-aici. Deja au început să pută.

– Aş dori măcar să-i acoperim. Erau buni luptători.

Am oftat.

– În regulă, dacă asta te va ajuta să dormi liniştit. N-am o cazma, aşa că o să le fac un tumul. Va fi o înmormântare obişnuită, totuşi.

– Destul de bine, spuse.

Am întins cele şase cadavre, unul lângă altul. L-am auzit mormăind ceva, şi am presupus că e o rugăciune pentru cei morţi.

I-am înconjurat cu pietre. Erau mulţi bolovani în apropiere, aşa că am lucrat rapid, alegându-i pe cei mai mari astfel încât treaba să meargă mai repede. Aici am făcut o greşeală. Unul dintre ei cântărea în jur de două sute de kilograme şi nu l-am rostogolit. L-am ridicat şi l-am aşezat în rând.

Am auzit un icnet ascuţit şi mi-am dat seama că observase ce-am făcut.

Atunci am înjurat:

– Aproape c-am făcut hernie cu nenorocitul ăsta! am zis şi, după asta, am ales pietre mai mici.

Când am terminat, am zis:

– E-n regulă. Esti gata de plecare?

– Da.

L-am ridicat şi l-am pus pe targă. Când am făcut asta a strâns din dinţi.

– Unde mergem? am întrebat.

Arătă cu mâna.

– Înapoi către potecă. O urmăm la stânga până unde se ramifică. Apoi o luăm la dreapta. Cum propui să…?

Am ridicat targa, ţinându-l ca pe un copil. Apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre lăstăriş, cărându-l.

– Corey? spuse.

– Da?

– Eşti unul dintre oamenii cei mai puternici pe care i-am întâlnit vreodată, şi mi se pare că te cunosc.

Nu i-am răspuns imediat. Apoi am zis:

– Încerc să mă menţin în formă. Viaţă sănătoasă şi chestii de-astea.

– … Şi glasul tău îmi sună cunoscut.

Privea în sus, încercând să-mi vadă chipul.

Am hotărât să ocolesc rapid subiectul.

– Cine sunt prietenii ăştia ai tăi către care te duc?

– Ne îndreptăm spre Fortăreaţa lui Ganelon[1].

– Ciripitorul ăla! am spus, aproape lăsându-l să cadă.

– Cu toate că nu înţeleg cuvântul pe care l-ai folosit, bănuiesc că e ceva de rău, după tonul vocii tale. Dacă aşa e treaba, eu ar trebui să fiu apărătorul în…

– Stai aşa, am spus. Am senzaţia că vorbim despre doi tipi diferiţi, cu acelaşi nume. Iartă-mă.

Prin targă, l-am simţit cum se relaxează un pic.

– Fără îndoială că aşa e, spuse.

Aşa încât l-am cărat până am ajuns la potecă, unde am luat-o la stânga.

A adormit din nou şi am mers mai repede după asta, ajungând la răscrucea despre care-mi vorbise şi mergând în pas vioi, lasându-l să sforăie liniştit. Am început să mă gândesc la cei şase tipi care încercaseră şi aproape izbutiseră să-l lichideze. Speram să n-aibă alţi prieteni pitiţi prin tufişuri.

Am încetinit pasul când respiraţia i se schimbă.

– Am adormit, spuse.

– … Şi ai sforăit, am adăugat.

– Cât m-ai cărat?

– Cam două leghe, aş zice.

– Şi nu eşti obosit?

– Puţin, am zis, dar nu îndeajuns ca să am nevoie de odihnă.

---

[1] În poemul „Cântecul lui Roland”, un cavaler care a trădat cauza regelui Carol cel Mare, complotând cu sarazinii ambuscada de la Roncevaux. (r. red.)

– *Mon Dieu!*[2] spuse. Mă bucur că nu te-am avut vreodată duşman. Esti sigur că nu eşti diavolul?

– Mda, sigur, am zis. Nu simţi mirosul de pucioasă? Şi copita dreaptă mă cam jenează.

Mirosi în jur de câteva ori înainte de a chicoti, ceea ce m-a întristat puţin.

De fapt parcurseserăm peste patru leghe, după calculele mele. Speram să adoarmă din nou şi să nu mai aibă grija distanţelor. Braţele începuseră să mă doară.

– Cine erau cei şase bărbaţi pe care i-ai ucis? l-am întrebat.

– Paznici ai Cercului, răspunse. Şi nu mai erau bărbaţi, ci oameni posedaţi. Acum roagă-te lui Dumnezeu, Sir Corey, ca sufletele lor să se odihnească în pace.

– Paznici ai Cercului? am întrebat. Care Cerc?

– Cercul întunecat – locul nedreptăţii şi al fiarelor dezgustătoare… (Inspiră adânc.) Sursa bolii care domină tărâmul.

– Tărâmul ăsta nu arată chiar atât de bolnav, am spus.

– Suntem departe de locul ăla, şi tărâmul lui Ganelon e încă prea puternic pentru invadatori. Dar Cercul se lărgeşte. Simt că aici se va da ultima bătălie.

– Mi-ai stârnit curiozitatea.

– Sir Corey, dacă nu ştii nimic, ar fi mai bine să uiţi, să ocoleşti Cercul şi să-ţi vezi de drumul tău. Cu toate că mi-aş dori fierbinte să lupt alături de tine, asta nu e lupta ta – şi cine ar putea şti deznodământul?

Cărarea începea să şerpuiască. Atunci, printr-o spărtură între copaci, am văzut în depărtare ceva care m-a făcut să mă opresc şi să-mi reamintesc un alt loc asemănător.

– Ce…? întrebă povara mea, întorcându-se. Apoi: Doamne, te-ai mişcat mult mai repede decât aş fi bănuit. Aceea e destinaţia noastră. Fortăreaţa lui Ganelon.

Atunci m-am gândit la un *anumit* Ganelon. Nu voiam, dar am făcut-o. Fusese un asasin perfid şi îl exilasem din Avalon cu secole în urmă. De fapt îl trimisesem, prin Umbră, în alt timp şi loc, aşa cum făcuse mai târziu cu mine şi fratele meu Eric. Speram să nu fi fost acesta locul în care îl trimisesem. Chiar dacă părea puţin probabil, putea fi. Deşi era doar un muritor, iar eu îl exilasem din acel loc cu vreo şase sute de ani în urmă, era

[2] Dumnezeul meu. (În limba franceză în original.) (n. tr.).

posibil ca asta să însemne – în termenii lumii acesteia – doar câţiva ani. Timpul este, de asemenea, o funcţie a Umbrei, şi nici măcar Dworkin nu ştia totul despre secretele lui. Sau poate că da. Poate că asta l-a făcut să-şi piardă minţile. Cel mai dificil lucru legat de Timp, aflasem, este să te ocupi de el. În orice caz, simţeam că acesta nu era vechiul meu duşman şi fost ajutor de încredere, pentru că, în mod cert, *el* nu s-ar fi împotrivit vreunui val de nedreptăţi care s-ar fi răspândit asupra ţinutului. Mai degrabă ar fi fost chiar acolo ajutând fiarele scârboase, eram sigur.

Un lucru care mă punea în dificultate era bărbatul pe care-l căram. Duplicatul lui era în viaţă în Avalon pe vremea exilului, asta însemnând că diferenţa temporală putea fi cea corectă.

N-aş fi dorit să-l întâlnesc pe acel Ganelon pe care-l ştiam şi să fiu recunoscut de el. Nu ştia nimic despre Umbră. Ştia doar că-i făcusem ceva magie neagră în loc să-l ucid şi, chiar dacă supravieţuise, s-ar putea ca asta să fi fost alternativa cea mai neplăcută.

Dar bărbatul din braţele mele avea nevoie de un loc de odihnă şi de un adăpost, aşa că m-am târât înainte.

Mă întrebam, totuşi…

Se pare că exista ceva legat de mine care-l determinase pe acest om să mă recunoască. Dacă existau unele amintiri despre umbra mea în acest loc care semăna şi nu semăna cu Avalon, oare ce formă luaseră? Cum ar fi influenţat acestea primirea adevăratului eu, în cazul în care aş fi fost descoperit?

Soarele începuse să apună. Se stârni o adiere răcoroasă, anunţând noaptea rece care urma. Cel pe care îl aveam în grijă începu iar să sforăie, aşa încât am hotărât să alerg pe restul distanţei. Nu-mi plăcea sentimentul că, după căderea întunericului, pădurea putea deveni un loc mişunând de creaturi murdare ale Cercului blestemat despre care nu ştiam nimic, dar care părea că face legea în acest loc.

Aşa că am alergat până când n-am mai putut printre umbrele care se alungeau, gonindu-mi din minte noţiuni ca urmărire, ambuscadă, supraveghere. Cuvintele ajunseseră deja să aibă forţa unui presentiment şi atunci am auzit zgomotele în spate: un uşor pâş-pâş-pâş, ca un zgomot de paşi.

Am lăsat targa jos şi mi-am scos sabia în timp ce mă răsuceam.

Erau două creaturi, două pisici.

Semnalmentele erau întocmai ca acelea ale pisicilor siameze, numai că acestea erau de mărimea unor tigri. Ochii erau galbeni, luminoşi, fără pupile. S-au aşezat când m-am întors şi s-au holbat la mine fără să clipească.

Eram la aproape treizeci de paşi. Stăteam între ele şi targă, cu sabia ridicată.

Atunci cea din stânga deschise gura. Nu ştiam dacă trebuie să mă aştept să toarcă sau să scoată un răget.

În loc de asta, vorbi. Spuse:

– Bărbat, foarte muritor.

Vocea suna neomeneşte. Era prea ascuţită.

– Şi totuşi încă trăieşte, spuse cea de-a doua, cu o voce asemănătoare primei.

– Ucide-l aici, spuse prima.

– Şi ce facem cu cel care-l apără cu sabia aia care nu-mi place deloc?

– Muritor?

– Vino să afli, am spus moale.

– E slab şi, probabil, bătrân.

– Cu toate astea, l-a cărat pe celălalt de la mormânt până aici, iute şi fără odihnă. Să-l atacăm pe flancuri.

Am ţâşnit înainte când se mişcară şi cea din dreapta sări spre mine.

Sabia mea îi despică craniul şi îi pătrunse în umăr. Când m-am întors, scoţând-o, cealaltă sări peste mine, îndreptându-se spre targă. Am izbit cu sălbăticie.

Sabia o lovi pe spate şi îi trecu în întregime prin corp. Scoase un ţipăt ascuţit care sună ca o cretă zgâriind tabla, apoi când căzu, despicată în două, şi începu să ardă. Cealaltă era şi ea în flăcări.

Dar cea pe care o despicasem nu era încă moartă. Întoarse capul spre mine şi ochii aceia strălucitori îi ţintuiră pe ai mei.

– Mor de moartea finală, spuse, şi astfel te cunosc, Deschizătorule. De ce ne măcelăreşti?

După care flăcările îi cuprinseră capul.

M-am răsucit, mi-am curăţat spada şi am băgat-o în teacă, am ridicat targa, am ignorat toate întrebările şi am mers mai departe.

Începeam să pricep câte ceva, cam despre ce era vorba şi ce însemnau lucrurile astea.

Şi acum mai visez uneori capul în flăcări al pisicii, şi atunci mă

trezesc, leoarcă şi tremurând, şi noaptea pare mai întunecată şi plină de siluete pe care nu le pot descifra.

Fortăreaţa lui Ganelon avea un şanţ cu apă şi un pod basculant care era ridicat. În fiecare dintre cele patru colţuri unde se întâlneau zidurile înalte se afla câte un turn. Din ziduri se iveau multe alte turnuri şi mai înalte, împungând pântecele norilor joşi, negri, ascunzând stelele abia apărute, proiectând umbre întunecate la poalele dealului înalt pe care se afla castelul. Câteva turnuri erau deja luminate, iar vântul îmi aducea un zgomot slab de voci.

M-am oprit în faţa podului, mi-am lăsat povara pe pământ, mi-am pus palmele pâlnie în jurul gurii şi am strigat:

– Hola! Ganelon! Doi drumeţi sunt pierduţi în noapte!

Am auzit zgomotul metalului pe piatră. M-am simţit studiat de undeva de deasupra. M-am uitat chiorâş în sus, dar ochii mei încă nu-şi reveniseră la normal.

– Cine-i acolo? se auzi o voce puternică şi tunătoare.

– Lance, care e rănit, şi eu, Corey din Cabra, care l-a cărat până aici.

Am aşteptat până când a transmis informaţia unei alte santinele şi am auzit mai multe voci pe măsură ce mesajul se transmitea mai departe.

După o pauză de câteva minute sosi răspunsul, în acelaşi mod.

Apoi străjerul strigă:

– Stai pe loc! O să lăsăm podul jos! Puteţi intra!

Scârţâitul începu în timp ce vorbea şi, în scurt timp, podul izbi pământul pe partea noastră de şanţ. Am ridicat încă o dată povara şi l-am traversat.

Astfel l-am purtat pe Sir Lancelot du Lac[1] în Fortăreaţa lui Ganelon, în care aveam încredere ca într-un frate. Cu alte cuvinte, absolut deloc.

În jurul meu se înghesuiră mai mulţi oameni şi m-am trezit înconjurat de bărbaţi înarmaţi. Totuşi nu simţeam ostilitate, ci doar îngrijorare. Am intrat într-o curte interioară spaţioasă, pavată cu piatră, luminată de făclii şi plină de culcuşuri. Simţeam miros de sudoare, fum, cai şi aromele gătitului. Acolo era bivuacul unei mici armate.

Mulţi se apropiaseră de mine şi stăteau holbându-se şi murmurând, până când apărură doi inşi echipaţi complet, ca de

[1] Cavaler al Mesei Rotunde, în legendele arthuriene. (n. red.)

luptă, iar unul dintre ei mă atinse pe umăr.

– Vino pe aici, spuse.

L-am urmat şi cei doi m-au încadrat. Mulţimea de oameni se dădea la o parte atunci când treceam. Podul basculant se ridicase deja la loc, scârţâind. Ne îndreptam spre complexul principal din piatră neagră.

Înăuntru, am mers de-a lungul unui coridor şi am trecut pe lângă ceea ce părea a fi un salon de primire. Apoi am ajuns în dreptul unei scări. Bărbatul din dreapta îmi arătă că trebuie să urc. La etajul al doilea, ne-am oprit în faţa unei uşi din lemn masiv şi străjerul bătu în ea.

– Intraţi, se auzi o voce care, din nefericire, îmi părea foarte cunoscută.

Am intrat.

Stătea la o masă din lemn masiv lângă o fereastră largă care dădea în curte. Purta o vestă din piele maro peste o cămaşă neagră, iar pantalonii erau de asemenea negri, strânşi peste carâmbul cizmelor întunecate. În jurul taliei purta o centură lată în care era prins un stilet. O sabie scurtă zăcea pe masă. Avea părul şi barba roşcate, cu un pic de alb. Ochii îi erau negri ca abanosul.

Mă privi, apoi îşi îndreptă atenţia către o pereche de străjeri care intrau cu targa.

– Puneţi-l pe patul meu, spuse. Apoi: Roderick, ai grijă de el.

Medicul său, Roderick, era un bătrânel care părea destul de inofensiv, ceea ce m-a liniştit oarecum. Doar nu-l cărasem pe Lance atâta amar de drum ca să-l las pe mâna vreunui ageamiu.

Apoi Ganelon se întoarse iar spre mine.

– Unde l-ai găsit? întrebă.

– La cinci leghe sud de-aici.

– Tu cine eşti?

– Mi se spune Corey, am răspuns.

Mă examină cam prea amănunţit şi buzele lui ca nişte viermi se strâmbară într-un zâmbet pe sub mustaţă.

– Şi tu ce ai la afacerea asta? întrebă.

– Nu pricep ce vrei să spui, am rostit.

Mi-am încovoiat un pic umerii. Am vorbit rar, moale şi cu o uşoară bâlbâială. Barba mea era mai lungă ca a lui şi albită de praf. Îmi închipui că arătam mai în vârstă. Atitudinea lui tindea să demonstreze că exact asta gândea.

– Te întreb de ce l-ai ajutat, spuse.

– Frăţia oamenilor, chestii de-astea, am răspuns.

– Eşti străin de locurile astea?

Am încuviinţat.

– Ei bine, eşti binevenit aici oricât vei dori să rămâi.

– Mulţumesc. Probabil o să plec mâine.

– Acum, bea cu mine un pahar cu vin şi povesteşte-mi împrejurările în care l-ai găsit.

Aşa am şi făcut.

Ganelon mă lăsă să vorbesc fără întrerupere, privindu-mă tot timpul cu ochii săi pătrunzători. Deşi întotdeauna am fost de părere că privirile tăioase sunt doar o figură de stil răsuflată, în noaptea aceea n-a fost aşa. Mă înjunghia cu privirea. Mă întrebam ce ştia şi ce ghicea în legătură cu mine.

Apoi oboseala a întins mina şi m-a înşfăcat de ceafă. Efortul, vinul, încăperea caldă – toate astea s-au adunat şi, brusc, era ca şi cum aş fi stat undeva într-un colţ şi m-aş fi ascultat pe mine însumi vorbind, privindu-mă din afară, simţindu-mă complet detaşat. Deşi eram capabil de mari eforturi pe durată mică, am constatat că mai aveam încă de recuperat la capitolul rezistenţă la oboseală. Am remarcat de asemenea şi că îmi tremura mâna.

– Iartă-mă, m-am auzit rostind. Muncile de peste zi încep să-şi facă simţit efectul…

– Desigur, spuse Ganelon. O să vorbesc mai mult cu tine mâine. Dormi acum. Noapte bună!

După care chemă un străjer şi-i porunci să mă conducă într-o cameră. Probabil că m-am clătinat pe drum, pentru că îmi amintesc braţul străjerului pe cotul meu, sprijinindu-mă.

În noaptea aceea am dormit buştean. A fost ca un hău mare şi negru, timp de aproape paisprezece ore.

Dimineaţa mă dureau toate cele.

Am făcut o baie. Pe măsuţa de toaletă se aflau un lighean, săpun şi un şervet pe care cineva grijuliu îl pusese acolo. Gâtul îmi părea plin de rumeguş, iar ochii – plini de scame.

M-am aşezat şi am evaluat situaţia.

Fusese o vreme când aş fi izbutit să-l car pe Lance tot drumul, fără să mă sparg în bucăţi după aceea. Fusese o vreme când reuşisem să îmi croiesc drum chiar pe peretele Kolvirului şi pătrunsesem în inima Amberului.

Zilele acelea trecuseră. Brusc, m-am simţit ca o epavă, adică exact cum arătam.

Trebuia făcut ceva.

Începusem să pun ceva carne pe mine şi îmi refăceam treptat puterile. Procesul trebuia accelerat.

O săptămână sau două de viaţă curată şi exerciţii violente puteau fi de mare folos, mi-am zis. Ganelon nu dăduse niciun semn că m-ar fi recunoscut. În regulă. Trebuia să profit de ospitalitatea pe care mi-o oferise.

Odată găsită soluţia, am căutat bucătăria şi mi-am pregătit un mic dejun consistent. Mă rog, de fapt era aproape ora prânzului, dar hai să spunem lucrurilor pe nume. Îmi doream cu ardoare o ţigară şi am simţit o oarecare bucurie perversă în faptul că nu mai aveam tutun. Sorţii conspiraseră să mă ţină credincios mie însumi.

Am ieşit în curte şi într-o zi proaspătă, luminoasă. Multă vreme am privit cum bărbaţii încartiruiţi aici parcurg programul de instrucţie.

În depărtare se aflau arcaşi care trăgeau în ţinte prinse pe baloturi de paie. Am remarcat că foloseau inele pe degetul mare şi o priză orientală pe arc în loc de tehnica celor trei degete, cu care eu eram mai familiarizat. M-a făcut să-mi pun unele întrebări despre această Umbră. Spadasinii foloseau atât latul, cât şi vârful armelor, şi vedeam o întreagă varietate de spade şi tehnici de duel. Am încercat o estimare, şi cred că erau vreo opt sute de luptători – şi habar n-aveam câţi mai erau prin alte părţi ale cetăţii. Culoarea pielii, părul, ochii variau de la palid la aproape negru. Am auzit multe accente stranii peste şuierat şi zăngănit, deşi majoritatea vorbeau limbajul din Avalon, care este din familia limbii din Amber.

Pe când priveam, un spadasin ridică braţul, coborî spada, îşi şterse fruntea şi făcu un pas înapoi. Adversarul său nu părea din cale-afară de obosit. Asta era ocazia pe care o aşteptam ca să mă antrenez puţin.

Am făcut un pas, am zâmbit şi-am spus:

– Sunt Corey din Cabra. Mă uitam la voi.

Mi-am îndreptat atenţia spre tipul solid, negricios, care rânjea spre tovarăşul său.

– Te deranjează dacă mă antrenez cu tine cât timp ţi se odihneşte amicul? l-am întrebat.

Tipul continuă să rânjească şi arătă către gură şi ureche. Am încercat câteva alte limbi, dar niciuna nu dădu vreun rezultat. Aşa că am arătat spre spadă şi spre el şi înapoi la mine până când a priceput. Adversarul părea să creadă că e o idee bună, în

timp ce tovarăşul mai scund îmi oferi spada sa.

Am cântărit-o în mână. Era mai scurtă şi mult mai grea decât Grayswandir. (Acesta e numele săbiei mele, lucru pe care ştiu că nu l-am menţionat până acum. Sabia însăşi e o întreagă poveste, şi poate o să v-o spun – sau nu – înainte să aflaţi ce m-a adus aici. Dar, dacă veţi auzi că-i pronunţ iar numele, veţi şti despre ce anume vorbesc).

Am rotit-o de câteva ori ca s-o încerc, mi-am scos mantia, am aruncat-o deoparte şi am luat poziţia *en garde.*

Uriaşul atacă. Am parat şi am atacat. A parat şi a ripostat. Am parat riposta, am fentat şi am atacat. Et caetera. După cinci minute, am ştiut că e bun. Şi am ştiut că eu sunt şi mai bun. M-am oprit de două ori ca să îl învăţ câte o manevră pe care o folosisem. Le învăţă pe amândouă foarte repede. După cincisprezece minute, totuşi, rânjetul i se lărgi. Bănuiesc că ăsta era momentul în care îşi învingea majoritatea adversarilor, pur şi simplu în virtutea rezistenţei pure, dacă erau destul de buni să reziste atacurilor lui de până atunci. Era robust, recunosc. După douăzeci de minute, o expresie de uimire îi apăru pe chip. Pur şi simplu nu arătam în stare să rezist atât timp. Dar poate şti cineva cu adevărat ce zace într-un vlăstar al Amberului?

După douăzeci şi cinci de minute se scălda în sudoare, dar merse mai departe. Fratele meu Random arată şi se comportă, din când în când, ca un golănaş adolescent şi astmatic, dar o dată ne-am duelat peste douăzeci şi şase de ore, să vedem care cedează primul. (Dacă sunteţi curioşi, eu am fost acela. Aveam o întâlnire a doua zi şi doream să ajung într-o formă cât de cât rezonabilă.) Am fi putut continua. Chiar dacă azi nu aş fi putut să reuşesc o performanţă ca atunci, ştiam că puteam rezista mai mult decât adversarul din faţa mea. La urma urmei, era doar un om.

După aproape jumătate de oră, când începuse să gâfâie şi să contraatace mai lent şi ştiam că în câteva minute va bănui că şi eu sunt la capătul puterilor, am ridicat braţul şi am coborât spada, asa cum văzusem că făcuse şi adversarul din faţa mea. Se opri şi el, apoi se repezi şi mă îmbrăţişa. N-am înţeles ce spunea, dar cred că era mulţumit de luptă. Şi eu la fel.

Tristul adevăr era că obosisem. M-am trezit că eram uşor ameţit.

Dar aveam nevoie de mai mult. Mi-am jurat că mă voi antrena la sânge în ziua aceea, că mă voi îndopa cu hrană noaptea, voi

dormi adânc, mă voi trezi şi o voi lua de la capăt.

Aşa că m-am îndreptat spre locul unde stăteau arcaşii. După un timp, am împrumutat un arc şi am tras poate o sută de săgeţi, în stilul meu cu trei degete. Nu mi-a ieşit prea rău. Apoi, un timp, i-am privit pe călăreţi cu lăncile, scuturile şi buzduganele lor. Am mers mai departe. Am privit câteva lupte corp la corp.

În cele din urmă am învins în luptă trei adversari succesiv. Atunci m-am simţit terminat. Absolut. În întregime.

M-am aşezat pe o bancă la umbră, asudând, gâfâind. M-am gândit la Lance, la Ganelon, la cină. După vreo zece minute, m-am întors în camera care mi se oferise şi m-am îmbăiat iar.

Dar mi-era o foame de lup, aşa că m-am ridicat să caut mâncare şi informaţii.

Înainte de a mă îndepărta de uşă, unul dintre străjerii din noaptea trecută, pe care l-am recunoscut – cel care mă condusese în camera mea –, se apropie şi spuse:

– Lordul Ganelon vă pofteşte să luaţi masa cu el în apartamentele sale, când veţi auzi sunând clopoţelul de cină.

I-am mulţumit, i-am spus că voi fi acolo, am revenit în cameră şi m-am odihnit în pat până când a venit ora. Apoi mi-am croit drum spre apartamentele lui Ganelon.

Începusem să am dureri mari, şi mai aveam şi câteva vânătăi în plus. Mi-am zis că e un lucru bun, mă va ajuta să par mai vârstnic. Am bătut la uşa lui Ganelon şi îmi deschise un băiat care apoi se grăbi să ajungă lângă un alt tânăr care aranja o masă lângă şemineu.

Ganelon purta cămaşă şi pantaloni verzi, cizme şi centură tot verzi, şi era aşezat într-un scaun cu spătar înalt. Se ridică atunci când intrai şi veni spre mine să mă întâmpine.

– Sir Corey, mi s-a povestit despre isprăvile tale de astăzi, zise, strângându-mi mâna. Povestea cum că l-ai cărat pe Lance devine şi mai credibilă. Trebuie să spun că eşti mai bărbat decât arăţi – nu te supăra că-ţi spun.

Am chicotit.

– Nu mă supăr.

Mă conduse spre un scaun, îmi dădu un pahar cu vin alb cam dulce pentru gustul meu, apoi spuse:

– Privindu-te, aş zice că te-aş putea bate cu o singură mână – dar l-ai cărat pe Lance cinci leghe şi, în drum, ai ucis două dintre blestematele alea de pisici. Mi-a povestit şi despre mormântul pe care l-ai ridicat din bolovani…

– Cum se simte Lance astăzi? l-am întrerupt.

– A trebuit să pun un străjer în camera lui ca să fiu sigur că se odihneşte. Nebunul ăla plin de muşchi voia să se ridice şi s-o pornească la plimbare. Va sta acolo totuşi toată săptămâna, pe Dumnezeu!

– Înseamnă că se simte mai bine.

Încuviinţă.

– Să bem în sănătatea lui.

– Beau pentru asta.

Băurăm. Apoi:

– Dacă aş avea o armată cu oameni ca tine şi Lance, spuse, altfel s-ar scrie povestea.

– Care poveste?

– Cercul şi Paznicii lui, spuse. N-ai auzit de asta?

– Lance a pomenit ceva. Asta-i tot.

Un băiat înfipse o halcă enormă de carne într-o frigare deasupra unui foc mic. Din când în când turna puţin vin pe ea, pe măsură ce rotea frigarea. De câte ori mirosul ajungea la mine, stomacul îmi chiorăia, iar Ganelon chicotea. Celălalt băiat părăsi încăperea ca să aducă pâinea de la bucătărie.

Ganelon rămase tăcut mult timp. Îşi termină vinul şi îşi turnă alt pahar. Eu sorbeam încet din primul.

– Ai auzit vreodată de Avalon? întrebă într-un târziu.

– Da, am răspuns. E un poem pe care l-am auzit cu multă vreme în urmă de la un menestrel: „Dincolo de Râul celor Binecuvântaţi, acolo am stat, da, am plâns, când ne-am amintit de Avalon. Spadele erau fărâme în mâinile noastre şi ne-am atârnat scuturile în stejar. Turnurile de argint s-au prăbuşit într-o mare de sânge. Câte mile sunt până la Avalon? Niciuna, am spus, şi toate. Turnurile de argint s-au prăbuşit”[1].

– Avalon s-a prăbuşit…? spuse.

– Cred că omul era nebun. Nu ştiu de niciun Avalon. Cu toate astea, am reţinut poezia.

Ganelon îşi întoarse privirea şi tăcu pentru câteva minute. Când vorbi, glasul îi era schimbat.

– A existat, spuse. A existat un asemenea loc. Am trăit acolo, cu ani în urmă. N-am ştiut că s-a prăbuşit.

– Atunci cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

[1] Poemul are ca surse Psalmul 137 din Biblie şi poezia pentru copii „Câte mile până la Babilon” („How many miles to Babylon”). (n. red.)

– Am fost exilat de Lordul vrăjitor al locului, Corwin din Amber. El m-a trimis prin beznă şi nebunie în acest loc, ca să sufăr şi să mor aici – şi am suferit şi am ajuns aproape de moarte de multe ori. Am încercat să găsesc drumul înapoi, dar nu-l cunoaşte nimeni. Am vorbit cu vrăjitori şi chiar cu o creatură capturată din Cerc, înainte de a o ucide. Dar nimeni nu ştie drumul spre Avalon. Exact cum spune bardul: „Nicio milă şi toate”, cită el greşit versul meu. Îţi aminteşti numele bardului?

– Îmi pare rău, nu.

– Unde este această Cabra de unde vii?

– Departe spre răsărit, peste ape, am spus. Foarte departe. E un regat pe o insulă.

– E vreo şansă să ne poată furniza ceva trupe? Îmi pot permite să-i plătesc binişor.

Am clătinat din cap.

– E un ţinut mic, cu o armată redusă, şi ar trebui mai multe luni de călătorie – pe mare şi pe uscat. N-au luptat niciodată ca mercenari şi din cauza asta nu sunt foarte războinici.

– Dar tu pari foarte diferit de compatrioţii tăi, spuse, privindu-mă mai atent.

Am sorbit vinul.

– Am fost instructor de arme în Garda Regală.

– Atunci poate ai vrea să te angajezi, să mă ajuţi la instrucţia trupelor?

– Voi mai rămâne câteva săptămâni şi o să mă ocup de asta, am spus.

Schiţă timp de o fracţiune de secundă un zâmbet cu buzele strânse, apoi:

– Mă întristează să aud că frumosul Avalon a dispărut, spuse. Dar dacă e aşa, înseamnă că şi cel care m-a exilat s-ar putea să fie mort. (Îşi goli paharul.) Deci vine o vreme când nici măcar demonul nu mai are scăpare, cugetă el. E un gând încurajator. Înseamnă că am putea avea o şansă aici, împotriva acestor demoni.

– Te rog să mă ierţi, am spus, riscând pentru ceea ce consideram a fi un motiv bun. Dacă te referi la acel Corwin din Amber, să ştii că n-a murit atunci când s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat.

Paharul i se sfărâmă în mână.

– *Îl cunoşti pe Corwin?*

– Nu, dar am auzit de el. Acum mulţi ani, l-am întâlnit pe unul

din fraţii lui – un tip pe nume Brand. Mi-a povestit despre un loc numit Amber şi despre o bătălie în care Corwin şi un alt frate de-al lui, numit Bleys, au condus o hoardă împotriva fratelui lor Eric, care era stăpânul cetăţii. Bleys a căzut de pe muntele Kolvir şi Corwin a fost luat prizonier. Lui Corwin i-au scos ochii după încoronarea lui Eric şi a fost aruncat în temniţele din Amber, unde e şi acum, dacă n-o fi murit între timp.

Pe măsură ce vorbeam, chipul lui Ganelon îşi pierdea culoarea.

– Toate numele pe care le-ai amintit – Brand, Bleys, Eric... Şi Corwin le-a amintit în vremi de demult. Acum cât timp ai auzit de asta?

– Acum aproape patru ani.

– Ar fi meritat o soartă mai bună.

– După tot ce ţi-a făcut?

– Ei bine, spuse, am avut o groază de timp să mă gândesc la asta şi nu pot spune că nu i-am dat motive să facă ceea ce a făcut. Era puternic – mai puternic decât tine sau chiar decât Lance – şi inteligent. Putea fi şi vesel din când în când. Eric ar fi trebuit să-l ucidă rapid, nu aşa cum a făcut. Nu-l iubesc, dar ura mea a mai scăzut puţin. Demonul merita o soartă mai bună decât a primit, asta-i tot.

Cel de-al doilea băiat reveni cu un coş de pâine. Cel care preparase carnea o scoase din frigare şi o puse pe un platou în mijlocul mesei.

Ganelon arătă spre ea.

– Să mâncăm! spuse.

Se ridică şi porni spre masă.

L-am urmat. N-am vorbit prea mult în timpul mesei.

După ce m-am ghiftuit până n-am mai putut şi am înecat mâncarea cu un pahar-două de vin prea dulce, am început să casc. Ganelon începu să blesteme după al treilea căscat.

– La naiba, Corey! Opreşte-te! E molipsitor!

Îşi înăbuşi şi el un căscat.

– Să luăm puţin aer, spuse, ridicându-se.

Aşa că ne-am plimbat de-a lungul zidurilor, trecând pe lângă santinelele care-şi făceau rondul. Luau poziţia de drepţi şi-l salutau pe Ganelon când îl vedeau apropiindu-se, iar el spunea fiecăruia câte o vorbă pe măsură ce înaintam. Am ajuns la un parapet unde ne-am oprit să ne odihnim, aşezându-ne pe piatră, inspirând aerul serii, răcoros, umed, plin de mirosul pădurii, observând ivirea stelelor, una câte una, pe cerul care se

întuneca. Sub mine, piatra era rece. Undeva, în depărtare, mi s-a părut că văd strălucirea mării. Am auzit o pasăre de noapte undeva sub noi. Ganelon scoase o pipă şi tutun dintr-o pungă pe care o purta la centură. Umplu pipa, o îndesă cu tutun şi o aprinse. Chipul său ar fi părut satanic în lumina sclipitoare, dacă nu ar fi fost acel ceva care îi trăgea colţurile gurii în jos şi care îi ridica muşchii obrajilor în acel unghi format de colţurile interioare ale ochilor şi rădăcina nasului. Un diavol ar fi trebuit să aibă un rânjet diavolesc, iar acesta arăta prea ursuz.

Am adulmecat fumul. După un timp, începu să vorbească, încet şi foarte lent la început:

– Îmi amintesc de Avalon, începu. Naşterea mea acolo n-a fost de origine modestă, dar virtutea n-a fost niciodată unul dintre punctele mele forte. Mi-am risipit repede moştenirea şi m-am făcut tâlhar la drumul mare. Mai târziu m-am înhăitat cu o bandă de tipi de teapa mea. Când am descoperit că sunt cel mai puternic şi cel mai potrivit să conducă, am devenit conducătorul lor. S-a pus preţ pe capetele noastre. Al meu era cel mai mare.

Acum vorbea mai iute, iar glasul îi devenise mai rafinat şi alegerea cuvintelor venea ca un ecou din trecutul său.

– Da, îmi amintesc de Avalon, un tărâm de argint şi umbre şi ape răcoroase, unde stelele străluceau ca flăcările noaptea şi verdele zilei era mereu ca verdele primăverii. Tinereţe, dragoste, frumuseţe – pe toate le-am cunoscut în Avalon. Armăsari mândri, metal strălucitor, buze moi, bere neagră. Onoare…

Scutură din cap.

– Într-o bună zi, când a început războiul, cârmuitorul a oferit graţierea oricărui răufăcător care-l va urma în bătălia împotriva insurgenţilor. Acesta era Corwin. M-am alăturat lui şi am plecat la război. Am devenit ofiţer şi apoi – mai târziu – membru al statului său major. Am câştigat bătăliile, i-am învins pe răsculaţi. Apoi Corwin a domnit din nou în pace, iar eu am rămas la curtea lui. Aceia au fost anii frumoşi. Mai târziu au mai fost câteva hărţuieli la graniţă, dar le-am biruit întotdeauna. Avea încredere în mine să rezolv treburile astea. Apoi a acordat un Ducat unui nobil mărunt cu a cărui fiică dorea să se însoare. Îmi dorisem eu Ducatul şi îmi dăduse de înţeles mai demult că într-o bună zi va fi al meu. Eram furios şi data următoare când am fost desemnat să pun capăt unei dispute de-a lungul graniţei sudice, unde întotdeauna fierbea câte ceva, am renunţat la comandă. Mulţi dintre oamenii mei au murit, şi invadatorii au pătruns în regat.

Înainte de a putea fi alungaţi însuşi Lord Corwin a trebuit să pună mâna pe arme încă o dată. Invadatorii intraseră în forţă şi credeam că vor cuceri regatul. Speram s-o facă. Dar Corwin a triumfat din nou, cu tacticile lui şirete. Am fugit, dar am fost capturat şi dus înaintea lui pentru a fi condamnat. L-am blestemat şi l-am scuipat. N-aş fi îngenuncheat în faţa lui. Uram pământul pe care-l călca, iar un condamnat n-are niciun motiv să nu se ţină tare, să nu se comporte ca un adevărat bărbat. Corwin a spus că va fi mărinimos datorită serviciilor mele din trecut. I-am spus să-şi bage mărinimia undeva, şi atunci mi-am dat seama că-şi bătea joc de mine. A poruncit să mi se dea drumul şi s-a apropiat de mine. Ştiam că mă poate ucide cu mâinile goale. Am încercat să lupt cu el, dar fără succes. M-a lovit o singură dată şi m-am prăbuşit. Când m-am trezit, eram legat de crupa calului său. A călărit, batjocorindu-mă din când în când. Nu i-aş fi răspuns, orice mi-ar fi zis, dar am călărit prin tărâmuri minunate şi tărâmuri de coşmar, şi ăsta e unul dintre felurile prin care i-am descoperit puterile vrăjitoreşti – pentru că nu am cunoscut niciun drumeţ care să fi trecut vreodată prin locurile pe care le-am văzut în ziua aceea. Apoi mi-a spus că sunt exilat, m-a lăsat acolo, s-a întors şi şi-a continuat galopul.

Se opri să-şi reaprindă pipa, care se stinsese, pufăi, apoi continuă:

– Am avut parte de multe răni, ciomăgeli, muşcături şi bătăi în locul acela, la voia oamenilor şi fiarelor, reuşind cu greu să supravieţuiesc. Mă lăsase în cea mai sălbatică regiune a regatului. Dar, într-o bună zi, norocul mi-a surâs. Un cavaler în armură mi-a spus să mă dau din drum ca să poată trece. În starea în care eram, nu-mi mai păsa dacă trăiesc sau mor, aşa că l-am făcut pui de căţea ciupit de vărsat şi l-am trimis la dracu'. M-a atacat, eu i-am înşfăcat lancea, trăgându-l în jos, l-am doborât de pe cal şi i-am pictat un zâmbet sub bărbie cu propriul lui stilet. Aşa am făcut rost de hrană şi de arme. Atunci am stabilit că trebuie să le-o plătesc celor care mă umiliseră. Mi-am reluat vechea îndeletnicire la drumul mare şi mi-am câştigat o altă bandă de adepţi. Ne-am dezvoltat. Când am ajuns la câteva sute, nevoile noastre erau considerabile. Atacam câte un orăşel şi-l cucercam. Forţele locale se temeau de noi. Şi viaţa asta îmi plăcea, deşi nu era la fel de frumoasă ca în Avalonul pe care nu-l voi mai revedea vreodată. Toate hanurile de pe marginea drumului ajunseseră să se teamă de tunetul raidurilor noastre,

iar drumeţii făceau pe ei când ne auzeau venind. Ha! Asta a durat câţiva ani. Grupuri mari de oameni înarmaţi erau trimise pe urmele noastre ca să ne distrugă, dar întotdeauna reuşeam să evadăm sau chiar să-i prindem în ambuscade. Apoi, într-o zi, a apărut Cercul Întunecat şi nimeni nu ştie de ce.

Pufăi mai viguros din pipă, apoi privi undeva în depărtare.

– Mi s-a povestit că a început ca un fel de inel subţire din ciuperci otrăvitoare, departe spre vest. În mijlocul lui a fost descoperită o fată moartă, iar bărbatul care a găsit-o – tatăl ei – a murit şi el în convulsii groaznice câteva zile mai târziu. S-a spus imediat că locul e blestemat. A crescut rapid în lunile care au urmat, până când a ajuns la un diametru de o jumătate de leghe. Ierburile s-au înnegrit şi au căpătat o strălucire metalică, dar nu s-au uscat. Copacii au crescut răsuciţi, iar frunzele lor s-au întunecat. Se legănau chiar şi când nu bătea vântul şi, printre crengi, mişunau lilieci. În amurg puteau fi zărite forme ciudate – întotdeauna în interiorul Cercului, îţi reamintesc – şi noaptea puteai zări lumini, ca de la nişte mici focuri. Cercul a continuat să crească şi cei care locuiau lângă el şi-au luat tălpăşiţa – cei mai mulţi. Câţiva au rămas. S-a spus că cei care rămăseseră încheiaseră un târg cu forţele întunecate. Şi Cercul a continuat să se lărgească, întinzându-se ca un val iscat de o piatră aruncată într-un heleşteu. Din ce în ce mai mulţi oameni au rămas în interiorul Cercului. Am vorbit cu ei, m-am luptat cu ei, i-am măcelărit. E ca şi cum în interiorul lor ar fi ceva mort. Glasurile lor nu au forţă şi sunt moi, ca şi cum ar vorbi altcineva pentru ei. Chipurile lor rareori exprimă ceva, dar le poartă ca şi cum ar fi măşti ale morţii. Au început să părăsească Cercul în bande, jefuind. Măcelăreau fără motiv. Au comis multe atrocităţi şi au profanat locuri sfinte. Când părăseau locurile, le dădeau foc. Niciodată n-au furat obiecte din argint. Apoi, după multe luni, au început să apară alte creaturi – cu forme stranii, ca pisicile pe care le-ai ucis. Apoi Cercul şi-a încetinit creşterea, aproape s-a oprit, ca şi cum s-ar fi apropiat de un fel de limită. Dar tot felul de invadatori au început să ţâşnească din el – unii îndepărtându-se mult în timpul zilei, făcând prăpăd peste tot, până aproape de graniţe. Când au devastat teritoriul pe aproape întreaga circumferinţă, Cercul s-a deplasat să înconjoare şi acele suprafeţe. Şi astfel, creşterea lui a început din nou, în această

manieră. Fostul rege, Uther[1], care m-a vânat multă vreme, a uitat total de mine şi a stabilit ca armatele lui să patruleze Cercul ăla blestemat. Începuse să mă îngrijoreze şi pe mine, întrucât nu-mi surâdea ideea de a fi înhăţat de vreun vampir ieşit din iad când dormeam. Aşa că am adunat cincizeci şi cinci din oamenii mei – doar atâţia se oferiseră voluntari, iar eu nu aveam nevoie de laşi – şi într-o după-amiază am năvălit în acel loc. Am dat peste un grup de bărbaţi din ăia cu feţe de mort care ardeau un ţap viu pe un altar de piatră şi i-am zdrobit pe majoritatea. Am luat un prizonier, l-am legat de propriul altar şi l-am interogat acolo. Ne-a spus că Cercul va creşte până când va cuprinde întregul teritoriu, de la un ocean la altul. Într-o zi, urma să se închidă prin el însuşi de cealaltă parte a lumii. Ne-a zis că mai bine ne-am alătura lor dacă voiam să ne salvăm pielea. Atunci unul dintre oamenii mei l-a înjunghiat şi a murit. A murit de-a binelea, sunt sigur, pentru că ştiu cum arată un mort. Am cauzat asta destul de des. Dar, când sângele i s-a scurs pe piatră, gura i s-a deschis şi s-a auzit cel mai puternic hohot de râs pe care l-am auzit vreodată. A fost ca un tunet deasupra noastră. Apoi s-a ridicat, fără să respire, şi a început să ardă. Pe măsură ce ardea, forma i se schimba, până când a ajuns ca aceea a ţapului în flăcări de pe altar, dar mai mare. Apoi din forma aceea a ieşit o voce. A spus: „Fugi, muritorule! Dar niciodată nu vei părăsi Cercul ăsta!” Şi, crede-mă, am fugit! Cerul s-a înnegrit de lilieci şi alte făpturi. Am auzit zgomot de copite. Călăream cu spadele în mâini, ucigând totul în calea noastră. Erau pisici ca acelea pe care le-aţi ucis voi, şerpi şi chestii care ţopăiau, şi Dumnezeu ştie ce altceva. Când ne-am apropiat de marginea Cercului, una dintre patrulele Regelui Uther ne-a văzut şi ne-a venit în ajutor. Şaisprezece dintre cei cincizeci şi cinci care pătrunseseră împreună cu mine în Cerc au reuşit să iasă afară. Patrula a pierdut şi ea cam treizeci de oameni. Când au văzut cine sunt, m-au dus la curte. Aici. Ăsta era palatul lui Uther. I-am spus ce făcusem, ce văzusem şi auzisem. S-a comportat cu mine exact cum făcuse Corwin. Ne-a propus iertare totală, mie şi oamenilor mei, dacă ne alăturăm lui împotriva Paznicilor Cercului. După ce trecusem prin ce trecusem, mi-am dat seama că trebuie oprit ceea ce se petrecea, aşa că am acceptat. Apoi am căzut bolnav;

[1] În legendele arthuriene Uther Pendragon era tatăl Regelui Arthur. (n. red.)

mi s-a spus că am delirat trei zile. După ce mi-am revenit eram slab ca un copil, şi am aflat că toţi cei care intraseră în Cerc păţiseră la fel. Trei muriseră. I-am vizitat pe ceilalţi oameni ai mei, le-am spus povestea şi s-au înrolat. Patrulele din jurul Cercului au fost întărite, dar n-a putut fi înfrânat. În anii care au urmat, Cercul s-a întins. Am luptat în multe bătălii. Am fost promovat până când am ajuns mâna dreaptă a lui Uther, cum fusesem cândva a lui Corwin. Apoi luptele au devenit mai mult decât hărţuieli. Armate din ce în ce mai mari se iveau din acel iad. Am pierdut câteva bătălii. Ne-au cucerit câteva avanposturi. Apoi, într-o noapte, a apărut o armată, o armată – o hoardă – alcătuită din oameni şi din chestiile care sălăşluiau acolo. În noaptea aceea am înfruntat cea mai mare oaste cu care am luptat vreodată. Însuşi regele Uther a condus bătălia – în ciuda faptului că îl sfătuisem să nu o facă, pentru că îmbătrânise – şi, în noaptea aceea a căzut, iar ţara a rămas fără conducător. Aş fi vrut să-i ia locul căpitanul meu, Lancelot, pentru că ştiam că e un tip mult mai onorabil decât mine… Şi aici e ceva ciudat. Am cunoscut un Lancelot, exact ca el, în Avalon – dar acesta nu m-a recunoscut când ne-am întâlnit prima oară. E ciudat… În orice caz, a refuzat, şi poziţia mi-a fost încredinţată mie. Urăsc asta, dar iată-mă aici. Am reuşit să rezist mai bine de trei ani. Toate instinctele îmi spun să plec. Ce-i datorez eu acestui popor blestemat? Ce-mi pasă dacă nenorocitul de Cerc creşte? Aş putea traversa oceanul către cine ştie ce ţară unde nu m-ar putea ajunge câte zile mai am şi aş uita toată treaba. La naiba! Nu mi-am dorit responsabilitatea asta! Totuşi, acum e a mea!

– De ce? l-am întrebat, şi sunetul propriei mele voci sună straniu.

Se lăsă tăcerea.

Îşi goli pipa. O umplu iar. O aprinse. Pufăi.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi spuse:

– Nu ştiu. Aş fi înjunghiat un om pe la spate pentru o pereche de încălţări, dacă aş fi avut nevoie de ele să-mi încălzesc picioarele. Chiar am făcut-o cândva, de-aia ştiu. Dar… asta e altfel. Asta îi loveşte pe toţi, iar eu sunt singurul care îi poate ajuta. La naiba! Ştiu că într-o bună zi o să mă îngroape aici, laolaltă cu ceilalţi. Dar nu pot să mă retrag. Trebuie să ţin piept chestiei ăleia cât voi putea.

Capul îmi era limpede datorită aerului rece al nopţii, ceea ce dădea lucidităţii mele un al doilea suflu, ca să zic aşa, deşi trupul

îmi părea uşor anesteziat.

– N-ar putea să-i conducă Lance? am întrebat.

– N-aş zice nu. E un om bun. Dar mai e un motiv. Cred că ţapul, sau ce-o fi fost ăla de pe altar, se teme un pic de mine. Am intrat acolo şi el mi-a zis că n-o să reuşesc să mai ies vreodată, dar am izbutit. Am supravieţuit bolii care a urmat. Ştie că eu sunt acela care i s-a împotrivit în tot acest timp. Am câştigat bătălia aceea sângeroasă în noaptea în care a murit Uther, iar eu am întâlnit chestia aia într-o formă diferită şi m-a cunoscut. Poate că şi asta face parte din ceea ce-l ţine departe, deocamdată.

– Ce formă?

– O creatură cu formă omenească, dar cu coarne de ţap şi ochi roşii. Călărea un armăsar bălţat. Ne-am luptat o vreme, dar valul bătăliei ne-a despărţit. Ceea ce a fost un lucru bun, pentru că el era în avantaj. A vorbit din nou, când ne încrucişam spadele, şi am recunoscut vocea aceea care-ţi răsună în cap. M-a făcut nebun şi mi-a spus să nu cumva să sper că-l voi putea învinge vreodată. Dar când s-au ivit zorii, câmpul era al nostru şi i-am respins înapoi în Cerc, măcelărindu-i în timp ce fugeau. Călăreţul armăsarului a scăpat. Au mai fost multe atacuri de-atunci, dar niciunul ca în noaptea aceea. Dacă ar fi să părăsesc această ţară, o altă asemenea armată – una care se pregăteşte chiar acum – ar ataca. Făptura aceea ar afla cumva de plecarea mea – exact aşa cum a ştiut că Lance mi-a adus un nou raport despre dispunerea trupelor în Cerc şi i-a trimis pe Paznici să-l ucidă la întoarcere. Deja ştie şi de tine şi, cu siguranţă, se miră de această nouă întorsătură. Probabil se-ntreabă cine eşti, cum de eşti atât de puternic. Voi rămâne aici şi voi lupta cu el până voi cădea. Trebuie. Nu mă întreba de ce. Sper doar ca, înainte de ziua aceea, să aflu cum s-a petrecut acest lucru – *de ce* e Cercul ăla acolo.

Atunci, ceva a fluturat lângă capul meu. M-am ghemuit brusc ca să mă feresc. Inutil, totuşi. Era doar o pasăre. O pasăre albă. S-a aşezat pe umărul meu stâng şi a stat acolo, scoţând mici sunete. Am ridicat mâna şi pasărea mi-a ţopăit pe încheietură. De picioruş avea legat un bileţel. L-am desfăcut, l-am citit, l-am mototolit. Apoi am privit în depărtare nişte lucruri invizibile.

– Ce s-a-ntâmplat, Sir Corey? strigă Ganelon.

Biletul, pe care-l trimisesem înainte spre destinaţia mea, scris cu propria mea mână, purtat de o pasăre a dorinţei, nu putea ajunge decât în locul următoarei mele opriri. Nu acesta era locul

pe care-l avusesem în minte. Totuşi, puteam citi propriile mele semne.

– Ce-i asta? întrebă. Ce ţii în mână? Un mesaj?

Am încuviinţat. I-am dat biletul. Nu-l puteam face să dispară, deoarece mă văzuse când îl luasem.

Scria „Sosesc” şi purta semnătura mea.

Ganelon pufăi din pipă şi-l citi în lumină.

– *Trăieşte?* Şi o să vină *aici!* rosti.

– Aşa se pare.

– E ciudat, spuse. Nu înţeleg absolut nimic…

– Sună ca o promisiune de sprijin, am spus, eliberând pasărea, care gânguri de două ori, apoi dădu roată şi dispăru.

Ganelon clătină din cap.

– Nu înţeleg.

– Calul de dar nu se caută la dinţi, am spus. Ai reuşit numai să ţii în frâu făptura aia.

– Adevărat, rosti. Poate că el ar putea-o distruge.

– Şi poate e doar o glumă, i-am spus. O glumă crudă.

Clătină iar din cap.

– Nu. Nu e stilul lui. Mă-ntreb ce vrea…

– Noaptea e un sfetnic bun. Du-te să te culci, i-am sugerat.

– Nu prea am de ales, rosti, înăbuşindu-şi un căscat.

Ne-am ridicat şi am mers de-a lungul zidului. Ne-am urat noapte bună, iar eu m-am îndreptat clătinându-mă spre puţul somnului, în care m-am aruncat cu capul înainte.

2

Ziuă. Mai multă durere. Mai multă suferinţă.

Cineva îmi lăsase o mantie nouă, cafenie, ceea ce am hotărât că e un lucru bun. Mai ales dacă mai câştigam în greutate şi Ganelon şi-ar fi reamintit culorile mele. Nu mi-am ras barba, deoarece el mă ştia cu păr mai puţin. M-am străduit din greu să-mi prefac vocea când era cazul. Am ascuns Grayswandir sub pat.

Toată săptămâna următoare am fost neîndurător cu mine. Am muncit, am transpirat şi am luptat până când mi-am învins durerile şi muşchii mi s-au întărit iar. Cred că am luat vreo şapte kilograme în săptămâna aceea. Lent, foarte lent, am început să mă simt ca înainte.

Ţinutul se numea Lorraine, şi ea la fel. Dacă aş avea chef să vă

spun poveşti, aş zice că ne-am întâlnit pe o pajişte în spatele castelului, ea culegând flori, iar eu plimbându-mă pe acolo pentru antrenament şi aer curat. Rahat.

Bănuiesc că un termen politicos ar putea fi vivandieră. Am întâlnit-o la sfârşitul unei zile de muncă grea, petrecută mai ales cu sabia şi buzduganul. Stătea într-o parte aşteptându-l pe tipul cu care avea întâlnire când am remarcat-o prima oară. A zâmbit şi i-am întors zâmbetul, am dat din cap, i-am făcut cu ochiul şi am trecut mai departe. A doua zi am văzut-o iar şi i-am spus „Salut” trecând pe lângă ea. Asta-i tot.

Ei bine, am continuat să ne întâlnim întâmplător. La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, când îmi trecuseră durerile şi cântăream peste optzeci de kilograme şi mă simţeam iarăşi bine, am aranjat o întâlnire cu ea într-o seară. Între timp înţelesesem statutul ei şi era în ordine, cel puţin din punctul meu de vedere. Dar în noaptea aceea, n-am făcut ceea ce se face de obicei. Nu.

În loc de asta, am vorbit, şi apoi s-a întâmplat altceva.

Părul ei era ruginiu cu câteva şuviţe gri. Bănuiesc că avea totuşi sub treizeci de ani. Ochii, foarte albaştri. Bărbia, uşor ascuţită. Dinţii curaţi şi egali în gura care-mi zâmbea larg. Vocea îi era cam nazală, părul prea lung, machiajul prea încărcat pe chipul prea obosit, tenul prea pistruiat, hainele prea strâmte şi ţipătoare. Dar îmi plăcea de ea. Nu credeam că voi simţi asta când îi cerusem să ne vedem în noaptea aceea pentru că, aşa cum spuneam, nu-mi pusesem în minte să-mi placă de ea.

N-aveam unde să mergem în afară de camera mea, aşa că ne-am îndreptat într-acolo. Devenisem căpitan, aşa că am profitat de avantajul rangului şi am cerut să ni se aducă cina şi o sticlă de vin în plus.

– Oamenilor le e frică de tine, spuse. Zic că nu oboseşti niciodată.

– Ba da, am zis, crede-mă.

– Fireşte, spuse, scuturându-şi buclele prea lungi şi zâmbind. Nu obosim toţi?

– Aşa cred, i-am răspuns.

– Câţi ani ai?

– Câţi ani ai tu?

– Un gentleman n-ar trebui să întrebe asta.

– Dar o lady?

– Când ai sosit aici oamenii credeau că ai peste cincizeci.

– Şi…?

– Şi acum habar n-am. Patruzeci şi cinci? Patruzeci?
– Nu, am rostit.
– Şi eu zic la fel. Dar barba ta i-a păcălit pe toţi.
– Aşa se-ntâmplă cu bărboşii.
– Arăţi pe zi ce trece mai bine. Mai masiv…
– Mersi. Mă simt mai bine decât atunci când am sosit.
– Sir Corey din Cabra, spuse. Unde e Cabra? Ce e Cabra? Mă iei cu tine acolo, dacă te rog frumos?
– Ţi-aş spune că da, am rostit. Dar te-aş minţi.
– Ştiu. Dar mi-ar plăcea s-o aud.
– Bine. Te voi lua acolo cu mine. E un loc nasol.
– Chiar eşti atât de bun pe cât se spune?
– Mă tem că nu. Dar tu?
– Nu chiar. Acum ai vrea să facem dragoste?
– Nu. Mai degrabă aş sta de vorbă. Ia o gură de vin.
– Mulţumesc… În sănătatea ta!
– Şi a ta!
– Cum se face că eşti un spadasin atât de bun?
– Talent şi profesori buni.
– … Şi l-ai cărat pe Lance toată distanţa aia şi ai ucis fiarele alea…
– Poveştile se mai şi înfloresc.
– Dar eu te-am urmărit. Eşti mai bun decât ceilalţi. De aceea te-a ţinut Ganelon lângă el. Poate să recunoască un lucru bun atunci când îl vede. Am avut mulţi prieteni spadasini, şi i-am urmărit antrenându-se. Tu i-ai putea sfârteca în bucăţi. Oamenii spun că eşti un profesor bun. Te plac, chiar dacă-i înspăimânţi.
– De ce îi înspăimânt? Pentru că sunt puternic? În lume sunt mulţi oameni puternici. Pentru că mă ţin pe picioare şi pot să rotesc o spadă mult timp?
– Ei cred că la mijloc e vorba de ceva supranatural.
Am izbucnit în râs.
– Nu, sunt doar al doilea cel mai bun spadasin de pe-aici. Iartă-mă – poate al treilea. Dar mă străduiesc.
– Cine e mai bun?
– Probabil Eric din Amber.
– Cine-i ăsta?
– O creatură supranaturală.
– E cel mai bun?
– Nu.
– Dar cine e?

– Benedict din Amber.
– E şi el o creatură din asta?
– Dacă mai e în viaţă, da.
– Eşti ciudat, asta eşti, spuse. Şi de ce? Spune-mi. Tu eşti o creatură supranaturală?
– Hai să mai bem un pahar cu vin.
– O să mi se urce la cap.
– Foarte bine.
Am umplut paharele.
– O să murim cu toţii, spuse.
– În cele din urmă.
– Vreau să zic aici, curând, luptându-ne cu făptura.
– De ce spui asta?
– E prea puternică.
– Atunci de ce mai stai pe-aici?
– Nu am unde să mă duc. De asta te-am întrebat despre Cabra.
– Şi de asta ai venit aici în seara asta?
– Nu. Am venit să văd cum eşti.
– Sunt un atlet care trage chiulul de la antrenament. Te-ai născut pe aici?
– Da. În pădure.
– De ce te-ai încurcat cu tipii ăştia?
– De ce nu? E mai bine decât să am în fiecare zi balegă pe călcâie.
– N-ai avut niciodată un om al tău? Stabil, vreau să zic?
– Ba da. A murit. El e cel care a găsit… Inelul Fermecat.
– Îmi pare rău.
– Mie nu. Obişnuia să se îmbete de fiecare dată când se împrumuta sau fura îndeajuns ca să-şi permită, şi pe urmă venea acasă şi mă bătea. Am fost fericită când l-am întâlnit pe Ganelon.
– Deci tu crezi că făptura e prea puternică şi că ne va învinge?
– Da.
– S-ar putea să ai dreptate. Dar eu cred că te înşeli.
Ridică din umeri.
– O să lupţi alături de noi?
– Mă tem că da.
– Nimeni nu ştia sigur sau, oricum, n-ar fi spus dac-ar fi ştiut. Ar putea fi interesant. Mi-ar plăcea să te văd luptând cu omul-ţap.
– De ce?

– Pentru că pare a fi conducătorul lor. Dacă l-ai ucide, am mai avea o şansă. Tu ai putea s-o faci.
– Trebuie, am spus.
– Vreun motiv special?
– Da.
– Personal?
– Da.
– Noroc.
– Mersi.
Îşi termină vinul, aşa că i-am mai turnat un pahar.
– Ştiu că el e o creatură supranaturală, spuse.
– Hai să schimbăm subiectul.
– E-n regulă. Dar vrei să-mi faci o plăcere?
– Spune-o.
– Mâine pune-ţi o armură, ia o lance, fă rost de un cal şi zdrobeşte-l pe ofiţerul ăla mare de cavalerie, Harald.
– De ce?
– M-a bătut săptămâna trecută, aşa cum făcea şi Jarl. Poţi s-o faci?
– Da.
– Precis?
– De ce nu? Consideră-l zdrobit.
Se ridică şi se lipi de mine.
– Te iubesc, spuse.
– Prostii.
– E-n regulă. Ce zici de „Te plac”?
– Destul de bine. Eu...
Atunci, un fior rece îmi străbătu şira spinării, amorţindu-mă. M-am încordat şi m-am împotrivit, golindu-mi mintea.
Cineva mă căuta. Era cineva din Casa de Amber, fără îndoială, şi se folosea de Atuul meu sau de ceva foarte asemănător. Senzaţia nu mă înşela. Dacă era Eric, atunci avea mai mult curaj decât îmi închipuisem, de vreme ce aproape că-i prăjisem creierul ultima oară când ne aflaserăm în contact. Nu putea fi Random, doar dacă ieşise din închisoare, lucru de care mă îndoiam. Dacă erau Julian sau Caine, puteau să se ducă dracului. Bleys era probabil mort. Poate şi Benedict. Mai rămâneau Gerard, Brand şi surorile noastre. Dintre aceştia numai Gerard îmi dorea binele. Aşa că am rezistat cu succes. Mi-a luat cam cinci minute, şi, în final, tremuram şi transpirasem, iar Lorraine mă privea straniu.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă. Încă nu eşti beat şi nici eu nu sunt.

– Doar o chestie care mă apucă uneori, am spus. E o boală pe care am luat-o în insule.

– Am văzut un chip, spuse. Poate era pe podea, poate în mintea mea. Era un bătrân. Gulerul hainei era verde, iar bătrânul semăna mult cu tine, doar că barba îi era sură.

Atunci am pălmuit-o.

– Minţi! Nu puteai să…

– Îţi spun ce-am văzut! Nu mă lovi! Nu ştiu ce înseamnă! Cine era?

– Cred că era tatăl meu. Doamne, e ciudat…

– Ce s-a-ntâmplat? repetă.

– Un fel de criză, am răspuns. Uneori mă loveşte şi oamenii cred că-l văd pe tatăl meu pe zidurile castelului sau pe podea. Nu-ţi face griji. Nu se ia.

– Prostii, zise. Mă minţi.

– Ştiu. Dar, te rog, uită toată povestea.

– De ce?

– Pentru că îţi place de mine, i-am spus. Îţi aminteşti? Şi pentru că o să-l zdrobesc mâine pe Harald pentru tine.

– E adevărat, spuse, iar eu am început să tremur din nou şi ea a luat o pătură de pe pat şi mi-a pus-o pe umeri.

Îmi dădu paharul cu vin şi l-am băut. Se aşeză lângă mine şi îşi odihni capul pe umărul meu, aşa că o cuprinsei cu braţul. Un vânt diavolesc începu să ţipe şi am auzit rafalele rapide de ploaie care începură o dată cu el. Pentru o clipă, mi se păru că bate ceva în obloane. Lorraine scânci uşor.

– Nu-mi place ce se petrece în noaptea asta, spuse.

– Nici mie. Du-te şi baricadează uşa. Acum e doar zăvorâtă.

În timp ce făcea ce-i cerusem, am deplasat scaunul în aşa fel încât să am sub ochi singura fereastră. Am luat Grayswandir de sub pat şi am scos-o din teacă. Apoi am stins toate luminile din încăpere, în afara unei lumânări de pe masa din dreapta mea.

M-am aşezat, cu sabia pe genunchi.

– Ce facem? întrebă Lorraine, aşezându-se în stânga mea.

– Aşteptăm, am spus.

– Ce?

– Nu sunt sigur, dar, fără doar şi poate, asta e noaptea potrivită.

Se înfioră şi veni mai aproape.

– Ştii, poate ar fi mai bine să pleci, am spus.

– Ştiu, zise, dar mi-e frică să ies afară. Vei putea să mă aperi dacă rămân aici, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu nici măcar dacă o să fiu în stare să mă apăr pe mine.

Atinse Grayswandir.

– Ce sabie frumoasă! N-am văzut niciodată una asemănătoare.

– Nici nu există, am spus, şi, de fiecare dată când o înclinam un pic, lumina cădea altfel pe ea, astfel încât pentru o clipă părea acoperită cu sânge neomenesc în nuanţă portocalie, în clipa următoare zăcea acolo rece şi albă ca omătul sau ca sânul unei femei, tremurând în mâna mea de fiecare dată când eram cuprins de un mic fior.

Mă întrebam cum se face că Lorraine văzuse ceva şi eu nu, în timp ce se stabilise contactul. Pur şi simplu nu cred că-şi putea imagina ceva atât de aproape de adevăr.

– E ceva ciudat cu tine, am rostit.

Rămase tăcută timp de patru sau cinci pâlpâiri ale lumânării, apoi spuse:

– Sunt un pic clarvăzătoare. Mama mea era mai mult. Oamenii spun că bunica mea era vrăjitoare. Cu toate astea, nu ştiu prea multe despre aşa ceva. Mă rog, nu prea multe. N-am mai exersat de ani de zile. Întotdeauna sfârşesc prin a pierde mai mult decât câştig.

Apoi tăcu iar şi am întrebat-o:

– Ce vrei să spui?

– Am folosit o vrajă ca să pun mâna pe primul meu bărbat, spuse, şi uite cum s-a terminat. Dacă n-aş fi făcut-o mi-ar fi fost mult mai bine. Mi-am dorit o fiică frumoasă şi am făcut să se întâmple aşa…

Se opri brusc şi mi-am dat seama că plângea.

– Ce se-ntâmplă? Nu înţeleg…

– Credeam că ştii, spuse.

– Nu, mă tem că nu.

– Ea era fetiţa din Cercul Fermecat. Credeam că ştii…

– Îmi pare rău.

– Mi-aş fi dorit să n-am darul ăsta. Nu-l mai folosesc, dar nu mă lasă în pace. Încă îmi aduce vise şi semne, şi sunt numai lucruri pe care nu le pot influenţa. Aş vrea să dispară şi să bântuie pe altcineva!

– Asta nu se va întâmpla, Lorraine. Mă tem că nu vei scăpa niciodată.

– De unde ştii?
– Am cunoscut oameni ca tine în trecut, asta-i tot.
– Şi tu ai ceva din darul ăsta, nu-i aşa?
– Da.
– Deci simţi şi tu că acum e ceva acolo, afară, nu?
– Da.
– Şi eu la fel. Ştii ce face?
– Mă caută.
– Da, şi eu simt asta. De ce?
– Poate pentru a-mi pune la încercare puterea. Ştie că sunt aici. Dacă sunt noul aliat sosit la Ganelon, se întreabă ce reprezint, cine sunt…
– O fi chiar cel încornorat?
– Nu ştiu. Cred că nu.
– De ce nu?
– Dacă eu sunt într-adevăr cel care-l poate distruge, ar fi o nebunie să mă caute aici, în braţele inamicului său, înconjurat de toate forţele. Aş spune că mă caută un acolit de-al lui. Poate, cumva, asta a vrut fantoma tatălui meu să… nu ştiu. Dacă servitorul lui mă găseşte şi-mi spune pe nume, va şti cum să se pregătească. Dacă mă găseşte şi mă distruge, va rezolva problema. Dacă eu îi ucid servitorul, va afla mult mai multe despre puterea mea. Oricum s-ar sfârşi, încornoratul va fi în avantaj. Aşa că de ce să-şi rişte pielea în acest stadiu al jocului?
Am aşteptat, acolo în încăperea învăluită de umbre, pe măsură ce lumânarea ardea clipele.
– Ce-ai vrut să zici prin „dacă te găseşte şi-ţi spune pe nume”? Ce nume?
– Cel care aproape nu a ajuns aici, am răspuns.
– Crezi că te-ar putea cunoaşte de undeva, cumva?
– Cred că da, am spus.
Ea se îndepărtă de mine.
– Nu-ţi fie teamă, am rostit. N-o să-ţi fac rău.
– Ba mi-e teamă şi o să îmi faci rău! Ştiu! Dar te doresc! De ce te doresc?
– Nu ştiu.
– E ceva afară, acolo! spuse, cu o voce uşor isterică. E aproape! E foarte aproape! Ascultă! Ascultă!
– Taci! am spus, pe măsură ce un fior rece, ascuţit, îmi cuprinse ceafa şi-mi înconjură gâtul. Du-te în partea cealaltă a camerei, în spatele patului!

– Mi-e frică de întuneric, spuse.

– Du-te, sau va trebui să te lovesc şi să te car cu forţa. Aici îmi stai în cale.

Am auzit un fâlfâit puternic acoperind zgomotul furtunii şi apoi un scârţâit pe zid, în vreme ce ea se ducea unde îi spusesem.

Apoi m-am trezit privind în doi ochi arzători, roşii, care se uitau în ai mei. Am coborât brusc privirea. Făptura stătea acolo pe pragul din afara ferestrei şi se holba la mine.

Depăşea binişor un metru optzeci în înălţime, cu imense coarne de cerb pe frunte. Gol, cu pielea de un gri-cenuşiu uniform. Părea asexuat şi avea aripi gri, din piele, imense, pierzându-se undeva în spate, contopindu-se cu noaptea. În mâna dreaptă ţinea o spadă din metal negru, scurtă şi grea, iar de-a lungul ei erau gravate rune. Cu mâna stângă era agăţat de gratii.

– Intri pe răspunderea ta, am rostit apăsat şi i-am îndreptat vârful lui Grayswandir spre piept.

Făptura chicoti. Pur şi simplu stătea acolo şi rânjea şi chicotea la mine. Încercă să-mi prindă încă o dată privirea, dar nu l-am lăsat. Dacă m-ar fi privit în ochi prea mult m-ar fi recunoscut, aşa cum mă cunoscuse creatura-pisică.

Atunci când vorbi, vocea îi suna ca un fagot care suflă cuvinte.

– Nu eşti tu acela, spuse, pentru că eşti mai scund şi mai bătrân. Totuşi… Sabia aceea… Ar putea fi a lui. Cine eşti?

– Cine eşti tu? am întrebat.

– Numele meu e Strygalldwir. Invocă-l şi-ţi voi mânca inima şi ficatul.

– Să-l invoc? Nici măcar nu-l pot pronunţa, am zis, iar ciroza mea ţi-ar cauza o indigestie. Cară-te!

– Cine eşti? repetă.

– *Misli, gammi gra'dil, Strygalldwir,* am rostit, la care creatura ţopăi de parcă ar fi călcat pe jar încins.

– Încerci să mă dai gata cu o vrajă atât de simplă? întrebă când îşi reveni. Nu sunt din cei neînsemnaţi.

– Se pare că te-a deranjat un pic.

– Cine eşti? rosti iar.

– Nu-i treaba ta, Charlie. Gărgăriţă-riţă, du-te-n poieniţă…

– Trebuie să te întreb de patru ori şi să fiu refuzat de patru ori înainte de a îmi fi permis să intru şi să te măcelăresc. Cine eşti?

– Nu, am spus, ridicându-mă. Hai înăuntru şi arzi!

Atunci sfărâmă oblonul şi vântul care-l însoţi în încăpere stinse

lumânarea.

Am fandat, şi când Grayswandir se izbi de spada cu rune ţâşniră scântei. Ne-am ciocnit unul de altul, apoi m-am retras. Ochii mi se obişnuiseră cu semiîntunericul, astfel că pierderea luminii nu mă orbise. Şi creatura vedea destul de bine la rându-i. Era mai puternică decât un bărbat, dar la fel eram şi eu. Ne-am învârtit în cerc în încăpere. Un vânt îngheţat se strecura printre noi, iar când treceam prin dreptul ferestrei faţa îmi era biciuită de picături reci. Prima dată când am rănit creatura – o tăietură lungă de-a curmezişul pieptului – a rămas tăcută, deşi mici flăcărui dansau pe marginile rănii. A doua oară – când am tăiat-o sus pe braţ – urlă, blestemându-mă.

– În noaptea asta o să-ţi sug măduva din oase, spuse. O să le usuc şi o să le transform în instrumente muzicale! Când o să cânt la ele, spiritul tău se va zvârcoli într-o agonie fără trup!

– Arzi foarte frumos.

A încetinit pentru o fracţiune de secundă, şi am profitat de ocazie.

I-am dat într-o parte spada neagră şi fandarea mea a fost perfectă. Ţinta mea era mijlocul pieptului. L-am străpuns.

Atunci urlă, dar nu se prăbuşi. Grayswandir scăpă din strânsoarea mea, iar în jurul rănii izbucniră flăcări. Creatura încă era în picioare, purtându-şi flăcările. Avansă un pas spre mine, iar eu ridicai un scăunel cu care să mă apăr.

– Inima mea nu e în locul obişnuit, spuse.

Apoi fandă, dar am blocat lovitura cu scaunul şi am izbit creatura cu unul din picioare în ochiul drept. Apoi am aruncat scaunul şi, păşind în faţă, am înşfăcat-o de încheietura dreaptă şi am răsucit-o. I-am lovit cotul cu muchia mâinii, cât de tare am putut. Se auzi un pârâit ascuţit şi spada cu rune căzu pe podea. După care creatura mă lovi cu stânga şi am căzut la pământ.

A sărit după spadă, iar eu am prins-o de gleznă şi am smucit brusc.

Se prăbuşi, iar eu m-am aruncat deasupra şi am înşfăcat-o de gât. Mi-am băgat capul în scobitura umărului, cu obrazul lipit de piept, în timp ce creatura încerca să-mi sfişie faţa cu ghearele mâinii stângi.

Pe măsură ce strânsoarea mea mortală se întărea, ochii creaturii îi căutau pe ai mei, şi de data asta nu i-am mai evitat. Am simţit un mic şoc la baza creierului când amândoi ne-am dat seama că ştiam ceea ce ştiam.

– Tu! reuşi să şoptească, înainte de a-i răsuci brusc gâtul şi înainte ca viaţa să dispară din ochii aceia roşii.

M-am ridicat, am pus piciorul pe cadavru şi am tras afară Grayswandir.

Creatura izbucni în flăcări şi continuă să ardă până când nu mai rămase decât o pată carbonizată pe podea.

Apoi Lorraine a venit lângă mine, am cuprins-o cu braţul şi mi-a cerut s-o duc înapoi la ea în cameră, în pat. Am ascultat-o, dar n-am făcut nimic altceva decât să stăm unul lângă altul până când a adormit plângând. Aşa am întâlnit-o pe Lorraine.

Lance, Ganelon şi cu mine stăteam călare pe coama dealului, cu soarele amiezii în spate, şi priveam în jos. Înfăţişarea locului îmi confirma ceea ce bănuiam.

Semăna cu pădurea aceea contorsionată care umplea valea din sudul Amberului.

Oh, tată al meu! Ce-am făcut? mi-am spus în adâncul sufletului, dar nu exista un alt răspuns decât Cercul întunecat care se întindea sub noi cât vezi cu ochii.

Am privit prin vizieră spre Cercul carbonizat, dezolant şi mirosind a descompunere. În acele zile trăiam în interiorul vizierei mele. Cei din jur o priveau ca pe o ciudăţenie, dar rangul îmi dădea dreptul să fiu excentric. O purtam de peste două săptămâni, de la bătălia mea cu Strygalldwir. O pusesem a doua zi dimineaţa, înainte de a-l zdrobi pe Harald pentru a-mi ţine promisiunea făcută lui Lorraine şi hotărâsem că, pe măsură ce mă întremam, era mai bine să-mi ţin faţa ascunsă.

Acum cântăream poate nouăzeci de kilograme şi mă simţeam ca înainte. Dacă puteam ţine sub control harababura din ţinutul numit Lorraine, ştiam că aş putea avea măcar şansa de a încerca ce-mi doream mai mult, şi, poate, să şi izbândesc.

– Deci asta e, am spus. Nu văd adunându-se niciun fel de trupe.

– Cred că va trebui să ne îndreptăm spre nord, rosti Lance, dar îi vom vedea, fără doar şi poate, numai după căderea întunericului.

– Cât de departe spre nord?

– Trei sau patru leghe. Se mişcă încolo şi încoace.

Călăriserăm două zile ca să ajungem la Cerc. Întâlniserăm o patrulă mai devreme în acea dimineaţă şi aflaserăm că trupele din interiorul Cercului continuau să se adune în fiecare noapte.

Făceau tot felul de exerciţii de instrucţie după care dispăreau – undeva mai în interior – o dată cu venirea dimineţii. Un veşnic nor, mi s-a spus, se afla deasupra Cercului, cu toate că furtuna nu izbucnise niciodată.

– Să luăm micul dejun aici şi apoi să ne-ndreptăm spre nord? am întrebat.

– De ce nu? rosti Ganelon. Mor de foame şi avem tot timpul.

Am descălecat şi am mâncat carne uscată şi am băut din gamele.

– Totuşi nu înţeleg notiţa aia, spuse Ganelon, după ce râgâi, îşi bătu burta şi-şi aprinse pipa. Va fi alături de noi în bătălia finală sau nu? Unde e, dacă intenţionează să ne ajute? Ziua conflictului se apropie cu paşi repezi.

– Uită-l, am zis. A fost probabil o glumă.

– Nu pot, la naiba! spuse. E ceva ciudat în toată povestea!

– Ce anume? întrebă Lance, şi pentru prima dată am constatat că Ganelon nu-i spusese.

– Vechiul meu senior, Lord Corwin, îmi trimite un mesaj straniu printr-o pasăre cărăuş, spunând că soseşte. Credeam că e mort, dar a trimis acest mesaj, îi spuse Ganelon. Încă nu ştiu ce să înţeleg din el.

– Corwin? spuse Lance, iar eu mi-am ţinut respiraţia. Corwin din Amber?

– Da, Amber şi Avalon.

– Uită acest mesaj.

– De ce?

– E un om fără onoare şi nu-şi ţine niciodată promisiunile.

– Îl cunoşti?

– Am auzit de el. Demult, a condus ţara asta. Nu-ţi aminteşti poveştile despre demonul de la cârmă? Sunt unul şi acelaşi. Acela era Corwin, în zilele de dinaintea mea. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost să abdice şi să dispară când rezistenţa împotriva lui a devenit prea puternică.

Asta era o minciună!

Sau poate nu?

Amber aruncă o mulţime de umbre, iar Avalonul meu aruncase şi el multe, datorită prezenţei mele acolo. Probabil că eram cunoscut pe multe tărâmuri pe unde nu călcasem niciodată, pentru că fuseseră bântuite de umbre de-ale mele, imitându-mi imperfect faptele şi gândurile.

– Nu, spuse Ganelon, n-am crezut niciodată vechile poveşti.

Mă-ntreb dacă ar fi putut fi vorba despre acelaşi bărbat, domnind aici. Asta e interesant.

– Foarte, am aprobat, ca să mă aflu în treabă. Dar dacă a domnit atât de demult, în mod sigur acum e mort sau ramolit.

– A fost un vrăjitor, rosti Lance.

– Cel pe care l-am cunoscut eu a fost cu siguranţă, spuse Ganelon, pentru că pe mine m-a exilat dintr-o ţară pe care acum n-o mai pot descoperi nici folosindu-mă de priceperea mea, nici de vreo şmecherie.

– N-ai pomenit niciodată despre asta, spuse Lance. Cum s-a întâmplat?

– Nu-i treaba ta, spuse Ganelon, şi Lance rămase din nou mut.

Mi-am scos pipa – făcusem rost de una în urmă cu două zile – şi Lance m-a imitat. Era făcută din lut şi ardea puternic. Le-am aprins, şi am stat tustrei fumând.

– Ei bine, a făcut un lucru înţelept, spuse Ganelon. Să uităm ce-a fost.

Nu puteam uita, fireşte. Dar n-am mai reluat subiectul.

Dacă n-ar fi existat Cercul întunecat din spatele nostru ar fi fost chiar plăcut să stăm acolo, relaxându-ne. Dintr-o dată m-am simţit foarte aproape de cei doi. Voiam să spun ceva, dar nu ştiam ce.

Ganelon a rezolvat asta, aducând din nou în discuţie subiectul.

– Deci vreţi să-i atacăm înainte s-o facă ei? spuse.

– Corect, am răspuns. Să luptăm pe teritoriul lor.

– Necazul e că aici chiar e teritoriul lor, spuse. Îl cunosc mai bine decât noi, şi cine ştie ce forţe mai sunt în stare să adune acolo?

– Ucideţi creatura cu coarne şi se vor prăbuşi, am rostit.

– Poate da. Poate nu. Poate o poţi face tu, spuse Ganelon. Eu unul n-aş reuşi fără un mare noroc. E prea viclean ca să poată fi ucis cu uşurinţă. Deşi cred că sunt la fel de în putere ca acum câţiva ani, s-ar putea să mă amăgesc. Poate că m-am înmuiat. Nu mi-am dorit niciodată slujba asta domestică!

– Ştiu, am spus.

– Ştiu, rosti Lance.

– Lance, zise Ganelon, ar trebui să facem ce spune prietenul nostru? Să atacăm?

Ar fi putut să ridice din umeri şi să se sustragă. N-o făcu.

– Da, spuse. Ultima dată aproape că ne-au biruit. A fost cât pe-aci, în noaptea în care a murit regele Uther. Dacă nu-i atacăm

acum simt că data viitoare ne-ar putea înfrânge. Oh, nu va fi uşor, iar noi le-am putea provoca mari pierderi. Dar cred că ne-ar birui. Să analizăm situaţia de acum, apoi să ne facem un plan.

– E-n regulă, spuse Ganelon. Nici eu nu mai suport aşteptarea. Mai spuneţi-mi asta o dată când ne întoarcem şi voi fi de acord cu voi.

Aşa făcurăm.

Ne-am îndreptat spre nord în după-amiaza aceea şi ne-am ascuns pe dealuri, de unde am supravegheat Cercul. În interiorul lui luptătorii îşi făceau ritualurile, după legi numai de ei ştiute, şi se antrenau. Am estimat cam patru mii de soldaţi. Noi eram cam două mii cinci sute. Ei mai aveau tot felul de creaturi ciudate care zburau, ţopăiau, se târau şi făceau zgomote în noapte. Noi eram plini de dârzenie. Mda.

N-aveam nevoie decât de câteva minute singur cu conducătorul lor şi s-ar fi decis totul, într-un fel sau altul. Totul. Nu le puteam destăinui asta tovarăşilor mei, dar era adevărat.

Vedeţi, eu eram răspunzător de tot ceea ce se petrecea acolo jos. Eu declanşasem totul şi de mine depindea să opresc evenimentele, dacă aş fi putut.

Mi-era teamă că nu puteam.

Dezlănţuisem asta într-un acces de patimă, turbare, groază şi durere, şi totul se reflecta undeva pe fiecare tărâm existent. Acesta e blestemul sângelui unui Prinţ din Amber.

I-am supravegheat toată noaptea pe Paznicii Cercului, iar dimineaţa am pornit la drum.

Verdictul a fost: atac!

Aşa că am străbătut tot drumul înapoi şi nu ne-a urmărit nimeni. Când am ajuns la Fortăreaţa lui Ganelon am început să ne facem planul. Trupele noastre erau pregătite – mai mult decât pregătite, poate – şi am decis să lovim în două săptămâni.

Tolănit alături de Lorraine, i-am povestit toate astea. Pentru că simţeam că trebuie să ştie. Aveam puterea de a o duce în Umbră – chiar în noaptea aceea, dacă ar fi acceptat. N-a facut-o.

– O să rămân cu tine, spuse.

– Bine.

Nu i-am spus că simţeam că totul se afla în mâinile mele, dar am senzaţia că ea ştia asta şi, dintr-un motiv anume, avea încredere în mine. În locul ei n-aş fi făcut-o, dar era treaba ei.

– Tu ştii mersul lucrurilor, i-am spus.

– Ştiu, zise, iar eu ştiam că ştie şi asta-i tot.

Ne-am îndreptat atenţia asupra altor subiecte şi, mai târziu, am adormit.

Ea a visat ceva.

Dimineaţa, mi-a spus:

– Am visat ceva.

– Ce? am întrebat.

– Bătălia care va veni, îmi răspunse. Pe tine şi pe fiara cu coarne, încleştaţi în luptă.

– Cine câştigă?

– Nu ştiu. Dar, când dormeai, am făcut ceva care te-ar putea ajuta.

– Mai bine n-ai fi făcut-o. Pot să-mi port singur de grijă.

– Apoi am visat că mor, aici, în acest timp.

– Lasă-mă să te duc într-un loc pe care-l ştiu.

– Nu, locul meu e aici, spuse.

– Nu mă prefac că sunt stăpânul tău, am zis, dar te pot salva de orice-ai fi visat. Măcar atâta putere am, crede-mă.

– Te cred, dar nu plec.

– Eşti nebună.

– Lasă-mă să rămân.

– Cum vrei… Ascultă, pot să te trimit chiar în Cabra…

– Nu.

– Eşti nebună…

– Ştiu. Te iubesc.

– … şi proastă. Trebuie să spui „Te plac”. Îţi aminteşti?

– O să reuşeşti, spuse.

– Du-te naibii!

Apoi plânse, încet, până când am liniştit-o iar.

Asta era Lorraine.

3

Într-o dimineaţă m-am gândit la tot ce se petrecuse. Mă gândeam la fraţii şi surorile mele ca la nişte cărţi de joc, ceea ce ştiam că nu e adevărat. Mi-am reamintit de spitalul în care mă trezisem, de bătălia pentru Amber, de traversarea Modelului în Rebma şi de clipele cu Moire, care poate era a lui Eric acum. În dimineaţa aceea m-am gândit la Bleys şi Random, Deirdre, Caine, Gerard şi Eric. Era dimineaţa bătăliei, fireşte, şi ne instalaserăm tabăra pe dealurile din apropierea Cercului.

Fuseserăm atacaţi pe drum de mai multe ori, dar atacuri scurte, de gherilă. Îi reduseserăm rapid la tăcere pe atacatori şi ne continuaserăm drumul. Când am ajuns la locul hotărât, ne-am instalat tabăra, am plasat santinelele şi ne-am retras. Am dormit fără să fim deranjaţi. M-am trezit întrebându-mă dacă şi fraţii şi surorile mele se gândeau la mine aşa cum mă gândeam eu la ei. Era un gând foarte trist.

În intimitatea unui mic crâng, cu coiful plin de apă cu clăbuc, mi-am ras barba. Apoi m-am îmbrăcat, tacticos, în culorile mele personale şi zdrenţăroase. Eram din nou dur ca piatra, negru ca pământul şi înrăit mai ceva ca iadul. Astăzi trebuia să fie ziua hotărâtoare. Mi-am tras viziera, mi-am pus armura, m-am încins cu centura şi mi-am agăţat Grayswandir la şold. Apoi mi-am încheiat mantia la gât cu un trandafir de argint şi m-a descoperit un mesager care mă căuta să-mi spună că pregătirile sunt aproape gata.

Am sărutat-o pe Lorraine, care insistase să vină cu mine. Apoi m-am urcat pe cal, un murg pe nume Star, şi am călărit spre front.

Acolo m-am întâlnit cu Ganelon şi cu Lance. Au spus că sunt gata.

Am trimis după ofiţerii mei şi i-am instruit. Au salutat, s-au întors şi au plecat.

– Curând, a spus Lance, aprinzându-şi pipa.

– Cum îţi merge braţul?

– Bine, acum, răspunse, după tratamentul tău de ieri. Perfect.

Mi-am ridicat viziera şi mi-am aprins pipa.

– Ţi-ai ras barba, spuse Lance. Nu mi te pot imagina fără ea.

– Coiful îmi vine mai bine aşa, am spus.

– Mult noroc tuturor, spuse Ganelon.

– Eu nu cunosc niciun zeu, dar dacă vreunuia îi pasă de noi, fie binevenit.

– Nu există decât un Dumnezeu, spuse Lance. Mă rog ca El să fie cu noi.

– Amin, spuse Ganelon, aprinzându-şi pipa. Pentru ziua de azi.

– Va fi a noastră, spuse Lance.

– Da, am răspuns, în vreme ce soarele umplea răsăritul, iar păsările dimineţii – aerul, aşa simt şi eu.

Am golit pipele când le-am terminat şi le-am pus la brâu, sub centuri. Apoi ne-am verificat unii altora legăturile finale şi încuietorile armurilor, iar Ganelon spuse:

– Să ne facem treaba.

Ofiţerii mei mi-au dat raportul. Trupele erau pregătite. Am coborât dealul şi ne-am reunit în afara Cercului. În interiorul lui nicio agitaţie, niciun soldat la vedere.

– Mă gândesc la Corwin, mi se adresă Ganelon.

– E cu noi, i-am răspuns, şi m-a privit straniu, părând că remarcă trandafirul pentru prima oară, apoi încuviinţă brusc.

– Lance, spuse când ne-am strâns rândurile. Dă comanda!

Şi Lance scoase spada. Strigătul său de „La atac!” răsună deasupra noastră.

Înaintaserăm o jumătate de milă în interiorul Cercului înainte de a se petrece ceva. În avangardă eram cinci sute de oameni, toţi călare. Apăru o cavalerie întunecată şi ne ciocnirăm. I-am gonit în cinci minute şi am călărit mai departe.

Atunci am auzit tunetul.

Apoi, un fulger, şi începu să cadă ploaia.

Furtuna izbucnise în cele din urmă.

Un şir îngust de soldaţi pedeştri, cei mai mulţi suliţaşi, ne bara calea, aşteptând cu stoicism. Poate că am mirosit cu toţii capcana, dar ne-am năpustit asupra lor.

Atunci cavaleria ne-a atacat pe flancuri.

Ne-am rotit şi lupta a început cu adevărat.

Trecuseră poate douăzeci de minute…

Am rezistat, aşteptând să sosească principala masă de manevră.

Apoi cei aproape două sute ai noştri au călărit mai departe…

Bărbaţi. Măcelăream bărbaţi care ne măcelăreau – chipuri cenuşii, cu expresii mohorâte. Voiam mai mulţi. Încă unul…

Ai lor aveau probabil o problemă semi-metafizică în ceea ce priveşte logistica. Câţi puteau trece prin această Poartă? Nu eram sigur. Curând…

Am ajuns în vârful unei ridicături şi undeva, departe, jos, am zărit o citadelă întunecată.

Am ridicat sabia.

Când am început să coborâm, au atacat.

Şuierau şi croncăneau şi fâlfâiau. Asta însemna, pentru mine, că începeau să rămână fără oameni. Grayswandir deveni o flacără în mâna mea, un trăsnet, un scaun electric portabil, îi măcelăream pe măsură ce se apropiau, şi, când îşi dădeau sufletul, izbucneau în flăcări. În dreapta mea, l-am văzut pe Lance desenând o linie de haos asemănătoare şi mormăind

printre dinţi. Rugăciuni pentru cei morţi, fără îndoială. În stânga mea, Ganelon împărţea lovituri în stânga şi-n dreapta, şi un şirag de flăcări se desfăşura înapoia calului său. Prin lumina pâlpâitoare citadela părea mai mare.

Cei aproape o sută rămaşi din ai noştri s-au năpustit înainte şi monstruozităţile se prăbuşeau în calea noastră.

Când am ajuns la poartă eram aşteptaţi de o infanterie de bărbaţi şi fiare. Am atacat.

Ne depăşeau mult ca număr, dar n-aveam de ales. Poate că o luasem cu prea mult înaintea infanteriei noastre. Dar nu cred. Timpul, după părerea mea, era cel mai important acum.

– Trebuie să pătrund! am strigat. El e înăuntru!

– E-al meu! spuse Lance.

– Amândoi sunteţi bineveniţi! spuse Ganelon, izbind în dreapta şi-n stânga. Traversaţi când puteţi! Sunt cu voi!

Am măcelărit şi am măcelărit şi am măcelărit, şi apoi roata s-a întors în favoarea lor. Ne-au împresurat, toate acele făpturi cumplite, mai mult sau mai puţin umane, amestecate cu soldaţi umani. Eram înghesuiţi într-un nod strâns, apărându-ne pe toate părţile, când infanteria noastră plină de noroi sosi şi începu măcelul. Atacarăm încă o dată poarta şi reuşirăm de data asta, cei patruzeci sau cincizeci ai noştri.

Am pătruns pe poartă şi în curtea interioară se mai aflau soldaţi de măcelărit.

Când am ajuns la baza turnului întunecat mai eram vreo zece şi eram aşteptaţi de un contingent de gardă.

– Du-te! urlă Ganelon, când am descălecat şi ne-am năpustit asupra lor.

– Du-te! urlă Lance, şi cred că amândoi se gândeau la mine, sau fiecare la celălalt.

Am luat îndemnul ca fiindu-mi adresat şi m-am desprins din încăierare, năpustindu-mă pe scări.

Ştiam că trebuie să fie acolo, în cel mai înalt turn; trebuia să-l înfrunt şi să-l birui. Nu ştiam dacă o să reuşesc, dar trebuia să încerc, pentru că eu eram singurul care ştiam cu adevărat de unde venea – şi eu eram cel care-l pusese acolo.

La capătul scărilor am ajuns la o uşă din lemn masiv. Am încercat-o, dar era încuiată pe dinăuntru. Aşa că am izbit-o cu toată forţa.

Se prăbuşi cu zgomot.

L-am văzut acolo lângă fereastră, un trup cu formă

bărbătească îmbrăcat într-o armură uşoară, cu capul de ţap pe umerii masivi.

Am trecut pragul şi m-am oprit. Se întorsese să se uite când căzuse uşa şi acum îmi căuta privirea prin oţelul vizierei.

– Muritorule, ai mers prea departe. Sau nu eşti muritor? spuse, şi deja avea spada în mână.

– Întreabă-l pe Strygalldwir, am spus.

– Tu eşti cel care l-a ucis, afirmă. Te-a cunoscut?

– Poate.

Se auziră paşi pe scări în spatele meu. Am păşit în stânga intrării.

Ganelon năvăli în încăpere, eu i-am strigat „Stai!” şi el se conformă.

Se întoarse spre mine.

– Asta e făptura, rosti. Ce e?

– Păcatul meu împotriva unui lucru pe care l-am iubit, am spus. Nu te atinge de ea. Îmi aparţine.

– Eşti binevenit.

Rămase nemişcat.

– Vorbeşti serios? întrebă creatura.

– Află, am spus şi am fandat.

Dar nu încrucişă sabia cu mine. În loc de asta, făcu ceea ce orice spadasin muritor ar considera o nebunie. Zvârli spada spre mine, cu vârful înainte, ca un fulger, şi zgomotul spadei în zbor răsună ca un tunet. Elementele din afara turnului răspunseră ca un ecou, o reacţie asurzitoare.

Cu Grayswandir am parat lama ca şi cum ar fi fost o lovitură obişnuită. Se înfipse în podea şi izbucni în flăcări. Afară, răspunseră fulgerele.

Pentru o clipa, lumina fu la fel de orbitoare ca o flacără de magneziu şi, în momentul acela, creatura se năpusti asupra-mi.

Îmi ţintui braţele lângă corp şi îmi lovi viziera cu coarnele o dată, de două ori…

M-am încordat să scap din strânsoarea braţelor şi aceasta începu să slăbească.

Am lăsat Grayswandir să cadă, şi cu o zvâcnitură finală am învins strânsoarea creaturii.

În clipa aceea, totuşi, privirile ni se întâlniră.

Atunci am lovit amândoi şi ne-am dat un pas înapoi.

– Lord din Amber, de ce te lupţi cu mine? Doar tu eşti cel care ne-a dat această trecere, această cale…

– Regret un gest nechibzuit şi caut să-l dreg.
– Prea târziu – şi, pe deasupra, te-ai gândit să începi şi într-un loc ciudat.
Lovi din nou, atât de rapid încât trecu prin garda mea. Eram ţintuit de perete. Viteza lui era mortală.
Şi atunci ridică mâna şi făcu un semn, iar eu am avut viziunea Curţilor Haosului năpustindu-se asupra mea – o viziune care-mi zbârli părul, făcu să-mi treacă un curent rece prin suflet, ştiind ce declanşasem.
– … Vezi? rosti creatura. Tu ne-ai dat această Poartă. Ajută-ne acum, iar noi îţi vom înapoia ceea ce îţi aparţine.
Pentru o clipă am ezitat. Era posibil să se ţină de cuvânt, dacă l-aş fi ajutat.
Numai că, după aceea, ar fi fost o veşnică ameninţare. Aliaţi pentru scurtă vreme, ne-am fi sărit la gât unul altuia după ce am fi obţinut ce voiam – şi atunci forţele întunecate ar fi fost mult mai puternice. Totuşi, dacă aş fi obţinut cetatea…
– Facem târgul? veni întrebarea directă, aproape ca un behăit.
M-am gândit la umbre şi la locurile de dincolo de Umbră… Lent, am întins mâinile şi mi-am desfăcut coiful…
Apoi l-am azvârlit exact când creatura părea că se relaxează. Cred că în clipa aceea Ganelon deja înainta.
Am traversat încăperea şi am ţintuit creatura de zid.
– Nu! am urlat.
Mâinile sale aproape omeneşti îmi prinseră gâtul aproape în acelaşi moment în care ale mele se încleştară pe gâtul lui.
Am strâns cu toată forţa şi am răsucit. Cred că şi el a făcut la fel.
Am auzit ceva trosnind ca un băţ uscat. Mă întrebam al cui gât fusese frânt. Al meu mă durea în mod sigur.
Am deschis ochii şi am văzut cerul. Zăceam pe spate pe o pătură aşezată pe pământ.
– Mă tem că va supravieţui, spuse Ganelon şi am întors capul, lent, în direcţia vocii sale.
Stătea la capătul păturii cu spada pe genunchi. Lorraine stătea alături.
– Cum merge? am spus.
– Am învins, îmi răspunse. Ţi-ai ţinut promisiunea. Când ai ucis creatura totul s-a terminat. Bărbaţii au căzut în nesimţire, creaturile au ars.
– Bun.

– Stăteam aici întrebându-mă de ce nu te mai urăsc.

– Ai ajuns la vreo concluzie?

– Nu, nu chiar. Poate din cauză că semănăm mult. Nu ştiu.

I-am zâmbit lui Lorraine.

– Mă bucur că nu te pricepi deloc când vine vorba de profeţii. Bătălia s-a terminat şi încă eşti în viaţă.

– Moartea a început deja, spuse ea, fără a-mi întoarce zâmbetul.

– Ce vrei să spui?

– Încă mai circulă legende despre cum l-a executat lordul Corwin pe bunicul meu – sfâşiat în patru în faţa mulţimii – pentru că a condus una din primele revolte împotriva lui.

– N-am fost eu, am zis. Era una dintre umbrele mele.

Dar ea clătină din cap şi spuse:

– Corwin din Amber, eu sunt ceea ce sunt, după care se ridică şi plecă.

– Ce era creatura aia? întrebă Ganelon, ignorându-i plecarea. Ce era creatura din turn?

– Creatura mea, am spus; unul dintre acele lucruri care au apărut când am rostit blestemul asupra Amberului. Atunci am deschis calea astfel încât tot ceea ce zace dincolo de Umbră să intre în lumea reală. Creaturile aleg cele mai simple trasee, prin umbre, către Amber. Aici, calea a fost Cercul. În altă parte poate fi ceva diferit. Acum le-am închis calea în acest loc. Te poţi odihni liniştit aici.

– De asta ai venit?

– Nu, am zis. Nu chiar. Eram doar în trecere pe drumul spre Avalon când am dat peste Lance. Nu-l puteam lăsa acolo şi, după aceea, l-am adus la tine şi m-am trezit implicat în chestia asta, stârnită chiar de mine.

– Avalon? Deci ai minţit când ai spus că a fost distrus?

Am clătinat din cap.

– Nu chiar. Avalonul nostru a căzut, dar s-ar putea să-i găsesc încă o dată corespondentul în Umbră.

– Ia-mă cu tine!

– Eşti nebun?

– Nu, mi-aş dori să mai văd o dată tărâmul unde m-am născut, indiferent de pericol.

– Nu merg să rămân acolo, ci să mă înarmez pentru bătălie. În Avalon există o pulbere roz folosită de bijutieri. Am ars o mostră din ea cândva în Amber. Merg acolo doar ca să o obţin şi să

construiesc arme cu care să asediez Amberul şi să redobândesc tronul care-mi aparţine.

– Ce e cu lucrurile alea de dincolo de Umbră despre care vorbeai?

– O să mă ocup de ele după. Dacă de data asta voi fi înfrânt, atunci vor deveni problema lui Eric.

– Spuneai că ţi-a scos ochii şi că te-a întemniţat.

– E adevărat. Mi-au crescut alţi ochi. Am evadat.

– Chiar eşti un demon.

– S-a spus adesea. Nu mă mai obosesc s-o neg.

– Mă iei cu tine?

– Dacă îţi doreşti cu adevărat să vii. Dar să ştii că e diferit de Avalonul pe care-l ştiai.

– Spre Amber!

– Chiar *eşti* nebun!

– Nu. De mult îmi doresc să văd acel oraş de basm. După ce voi vedea încă o dată Avalonul, voi dori să fac ceva nou. N-am fost un general bun?

– Ba da.

– Atunci tu o să mă înveţi despre chestiile alea pe care le numeşti arme, iar eu te voi ajuta în cea mai mare bătălie. Nu mi-au mai rămas mulţi ani buni înainte, ştiu. Ia-mă cu tine.

– S-ar putea ca oasele tale să albească la poalele Kolvirului, lângă ale mele.

– Ce bătălie e sigură? O să-mi încerc norocul.

– Cum vrei. Poţi să vii.

– Mulţumesc, Lord Corwin.

Ne-am instalat tabăra acolo în noaptea aceea şi am călărit înapoi la fortăreaţă dimineaţa. Apoi am căutat-o pe Lorraine. Am aflat că fugise cu unul dintre foştii iubiţi, un ofiţer pe nume Melkin. Cu toate că se supărase, m-a jignit faptul că nu-mi dăduse ocazia să-i explic ceva despre care ştia doar bârfe. Am hotărât să-i urmăresc.

Am încălecat pe Star, mi-am răsucit gâtul ţeapăn în direcţia în care presupuneam c-au luat-o şi am pornit la drum. N-o puteam învinovăţi. La înapoierea în ţinut nu fusesem întimpinat drept ucigaşul creaturii cu coarne, cum ar fi fost oricare altul. Poveştile despre Corwin al lor circulau mai departe, iar vechea poveste cu demonul revenea adesea. Oamenii cu care lucrasem, alături de care luptasem, se uitau acum la mine cu priviri ascunzând ceva mai mult decât teamă – simple priviri, pentru că-şi lăsau repede

ochii în jos sau se uitau în altă parte. Poate că se temeau că voiam să rămân şi să domnesc asupra lor. Probabil că au răsuflat uşuraţi, cu excepţia lui Ganelon, când am făcut cale-ntoarsă. Ganelon, cred, se temea că n-o să revin aşa cum îi promisesem. Ăsta cred că e motivul pentru care s-a oferit să vină cu mine. Numai că eu aveam o treabă pe care trebuia s-o fac de unul singur.

Lorraine ajunsese să însemne ceva pentru mine, eram surprins să constat asta, şi m-am trezit destul de rănit de comportamentul ei. Simţeam că era datoare să îmi asculte explicaţiile înainte de a pleca pe drumul ei. În cazul ăsta, dacă totuşi l-ar fi ales pe căpitanul ei muritor, ar fi avut binecuvântarea mea. Dacă nu, mi-am dat seama că doream s-o ţin alături de mine. Frumosul Avalon putea să mai aştepte până mă hotărăm dacă voiam să pun capăt relaţiei sau s-o continuu.

Călăream de-a lungul potecii şi păsările din copaci cântau pentru mine. Ziua era luminoasă, pacea izvorând din cerul albastru, din verdele copacilor, pentru că năpasta fusese izgonită din ţinut. În suflet simţeam un pic de bucurie pentru că distrusesem măcar o mică parte din putreziciunea pe care o iscasem. Rău? La naiba, am făcut mai mult rău decât majoritatea celorlalţi, numai că pe parcurs eu am căpătat şi o conştiinţă şi am lăsat-o să se bucure de una din rarele ei clipe de satisfacţie. După ce aveam să cuceresc Amberul puteam să îi îngădui mai multă libertate. Ha!

Mă îndreptam spre nord şi terenul îmi era străin. Am urmat o potecă marcată clar, care purta semnele trecerii a doi călăreţi. Am mers o zi întreagă, prin amurg şi până seara, descălecând din timp în timp ca să verific drumul. În cele din urmă mi-au obosit ochii, aşa că am localizat o mică vâlcea – la câteva sute de metri în stânga drumului – şi mi-am instalat acolo tabăra de noapte. Fără îndoială, gâtul dureros m-a făcut să visez creatura cu coarne şi să retrăiesc bătălia. „Ajută-ne acum şi îţi vom înapoia ceea ce-ţi aparţine”, spunea. Exact în clipa aceea m-am trezit, cu un blestem pe buze.

Când s-a făcut dimineaţă, am încălecat şi am mers mai departe. Fusese o noapte rece, iar ziua încă mă ţinea în braţele ei reci. Ierburile sclipeau din cauza unui uşor îngheţ, iar mantia era jilavă pentru că o folosisem drept aşternut,

La amiază, lumea devenise ceva mai caldă, iar urmele erau mai proaspete. Mă apropiam de ei.

Când am găsit-o, am descălecat şi am alergat acolo unde zăcea, lângă o tufă de trandafiri sălbatici fără flori, cu obrazul şi umărul zgâriate de ţepii lor. Nu murise demult, deoarece sângele era încă proaspăt pe piept, acolo unde intrase spada, iar trupul încă era cald.

Nu existau pietre din care să-i construiesc un mormânt, aşa că am săpat pământul cu Grayswandir şi am lăsat-o să se odihnească acolo. Îi furase brăţările, inelele şi pieptenii cu giuvaiere, adică toată averea ei. A trebuit să-i închid ochii înainte de a o acoperi cu mantia mea, şi atunci mi-a tremurat mâna şi ochii mi s-au împăienjenit. Mi-a trebuit mult timp să-mi revin.

Am călărit mai departe şi, nu peste mult timp, l-am ajuns din urmă; călărea ca şi cum ar fi fost urmărit de diavol, ceea ce nu era departe de adevăr. N-am scos un cuvânt când l-am doborât de pe cal, nici după aceea, şi n-am folosit sabia, cu toate că el o scosese pe a lui. I-am azvârlit trupul dezmembrat într-un stejar înalt şi, când am privit înapoi, păsările de pradă îl acoperiseră deja.

Am pus la loc inelele, brăţările şi pieptenii înainte de a acoperi mormântul, şi asta a fost Lorraine. Tot ce fusese sau ce-şi dorise vreodată se isprăvise aici, şi asta e povestea întâlnirii şi despărţirii noastre, Lorraine şi cu mine, în ţinutul numit Lorraine, şi e exact povestea vieţii mele, cred, pentru că un Prinţ din Amber face parte din toată putreziciunea lumii, şi de aceea de câte ori vorbesc despre conştiinţa mea, altceva din interiorul meu trebuie să răspundă „Ha!”. În oglinzile judecăţilor mâinile mele sunt pătate de sânge. Sunt o parte din răul care există în lume şi în Umbră. Uneori îmi imaginez că sunt un rău care există pentru a se opune unui alt rău. Îi voi distruge pe cei ca Melkin când îi voi găsi, şi în acea Zi Mare despre care pomenesc profeţii, dar în care nu cred cu adevărat, în acea zi în care lumea va fi total absolvită de rău, atunci voi pogorî şi eu în întuneric, blestemând. Poate chiar mai curând, cred. Dar, oricum… Până atunci, nu-mi voi spăla mâinile, dar nici nu le voi lăsa să atârne inutil.

Întorcându-mă, am luat-o înapoi spre fortăreaţa lui Ganelon.

Ganelon care ştie, dar n-o să înţeleagă niciodată.

4

Călărind, călărind pe căile sălbatice şi stranii care duceau spre Avalon, Ganelon şi cu mine, pe poteci de vis şi de coşmar, între coaja arămie a soarelui şi insulele albe şi fierbinţi ale nopţii, până când se transformau în cioburi de aur şi diamant, iar luna înota ca o lebădă. Ziua era învăluită în verdele primăverii, traversam un fluviu vijelios şi munţii din faţa noastră erau îngheţaţi de noapte. Am trimis o săgeată a dorinţei mele în miez de noapte şi s-a aprins deasupra-mi, croindu-şi drum ca un meteorit înspre nord. Singurul dragon pe care l-am întâlnit era olog şi s-a târât repede să se ascundă, pârlind margaretele, gâfâind şi respirând cu greutate. Stoluri de păsări albe ne semnalau apropierea de destinaţie şi voci cristaline din adâncul lacurilor ne repetau vorbele când treceam pe-acolo. Am început să cânt şi, după un timp, Ganelon mi s-a alăturat. Călătoream de peste o săptămână, iar pământul şi cerul şi adierile de vânt îmi spuneau că ne apropiam deja de Avalon.

Ne-am instalat într-o pădure de lângă un lac când soarele se ascunse îndărătul unei stânci şi ziua se sfârşi. Am făcut o baie în lac în timp ce Ganelon despacheta echipamentul. Apa era rece, înviorătoare. M-am bălăcit multă vreme.

Mi s-a părut că aud nişte ţipete când mă îmbăiam, dar nu eram sigur. Era o pădure ciudată, iar eu nu eram deosebit de atent. Totuşi m-am îmbrăcat iute şi m-am grăbit către tabără.

Pe măsură ce înaintam, am auzit din nou: un scâncet, un plânset. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că avea loc o conversaţie.

Apoi am intrat în micul luminiş pe care-l alesesem. Lucrurile noastre erau răspândite de jur-împrejur şi se vedeau urmele unui foc de tabără.

Ganelon şedea pe vine lângă un stejar. Bărbatul atârna de o cracă.

Era tânăr, blond şi cu tenul deschis la culoare. În afară de asta, era greu să vezi totul dintr-o privire. E dificil, am descoperit, să-ţi faci o primă impresie despre înfăţişarea şi trăsăturile cuiva atunci când acel cineva atârnă cu capul în jos la vreun metru de pământ.

Mâinile îi fuseseră legate la spate şi era atârnat de o creangă lungă cu o frânghie înnodată de glezna dreaptă.

Vorbea – fraze scurte, rapide, ca răspuns la întrebările lui

Ganelon – iar chipul îi era inundat de salivă şi sudoare. Nu atârna moale, ci se zbătea înainte şi-napoi. Avea o zgârietură pe obraz şi mai multe pete de sânge pe cămaşă.

M-am oprit, m-am abţinut să-i întrerup şi i-am privit. Ganelon nu l-ar fi pus acolo fără un motiv, aşa că n-am fost imediat cuprins de milă pentru individ. Indiferent ce l-ar fi împins pe Ganelon să-l interogheze astfel, ştiam că şi eu aş fi fost interesat de informaţii. Mă interesa de asemenea să aflu câte ceva şi despre Ganelon, care îmi era acum un fel de aliat. Şi câteva minute în plus cu susu-n jos nu puteau provoca cine ştie ce pierderi…

Când trupul îşi încetini mişcarea, Ganelon îl împunse în stern cu vârful spadei şi-l făcu să se balanseze violent. Pielea fu crestată uşor şi apăru o altă pată roşie. De data asta, băiatul urlă. După chip mi-am dat seama cât era de tânăr. Ganelon întinse spada şi îi ţinu vârful la doar câţiva centimetri de locul unde ar fi ajuns gâtul băiatului după balans. În ultima clipă, retrase spada şi chicoti când băiatul se contorsionă şi urlă:

– Vă rog!

– Restul, spuse Ganelon. Spune-mi tot.

– Asta-i tot! spuse celălalt. Nu ştiu mai multe!

– De ce nu?

– S-au năpustit pe lângă mine! N-am văzut nimic!

– De ce nu i-ai urmărit?

– Erau călare. Eu eram pe jos.

– De ce nu i-ai urmărit pe jos?

– Eram ameţit.

– Ameţit? Ti-era frică! Ai dezertat!

– Nu!

Ganelon întinse spada şi o retrase iar în ultima clipă.

– Nu! strigă tânărul.

Ganelon mişcă iar spada.

– Da! urlă băiatul. Mi-era frică!

– Şi atunci ai fugit!

– Da! Am continuat să fug! De-atunci tot fug…

– Şi nu ştii nimic despre ce s-a petrecut după aceea?

– Nu!

– Minţi!

Mişcă din nou spada.

– Nu! spuse băiatul. Vă rog…

Atunci am intervenit.

– Ganelon! am rostit.

Mă privi şi rânji, lăsând spada jos. Băiatul îmi căută privirea.

– Ce-avem noi aici? am întrebat.

– Ha! spuse Ganelon, plesnind pulpa tânărului care urlă de durere. Un hoţ, un dezertor – care are de spus o poveste interesantă.

– Atunci taie-i legăturile şi lasă-mă s-o ascult, am zis.

Ganelon se întoarse şi reteză frânghia cu o lovitură de spadă. Băiatul se prăbuşi la pământ şi începu să plângă cu sughiţuri.

– L-am prins încercând să ne fure proviziile şi m-am gândit să-l întreb câte ceva despre împrejurimi, rosti Ganelon. Tocmai ce-a venit din Avalon.

– Ce vrei să spui?

– A fost infanterist într-o bătălie care a avut loc acolo acum două nopţi. L-a apucat laşitatea în timpul luptei şi a dezertat.

Tânărul încercă să mormăie un protest şi Ganelon îl pocni.

– Gura! Îi povestesc exact ce mi-ai zis tu!

Băiatul se mişcă într-o parte asemeni unui crab şi mă privi cu ochi mari, rugători.

– Bătălie? Cine cu cine s-a luptat? am întrebat.

Ganelon zâmbi fioros.

– Sună cumva familiar, spuse. Armatele Avalonului au fost implicate în ceea ce pare a fi cea mai mare – şi poate ultima – dintr-o lungă serie de confruntări nu tocmai fireşti.

– Da?

L-am studiat pe băiat şi îşi coborî privirea, dar, înainte de asta, i-am citit spaima din ochi.

– … Femei, spuse Ganelon. Furii palide ieşite din cine ştie ce iad, frumoase şi reci. Înarmate până-n dinţi, în armuri. Păr lung, blond. Ochi ca gheaţa. Călare pe armăsari care scot flăcări pe nări şi care se hrănesc cu carne de om, au năvălit noaptea, ieşind dintr-un labirint de grote din munţi, scoase la lumină de un cutremur cu mulţi ani în urmă. Au făcut un raid, luând prizonieri bărbaţi tineri, ucigându-i pe toţi ceilalţi. Mulţi au apărut mai târziu ca un fel de infanterie fără suflete, urmându-şi conducătorul. Seamănă foarte tare cu cei pe care i-am cunoscut în Cerc.

– Dar mulţi dintre ei au supravieţuit când au fost eliberaţi, am spus. Atunci nu păreau să fie fără suflete, ci, într-un fel, cum am fost şi eu – amnezici. Mi se pare straniu, am continuat, că nu au blocat grotele alea în timpul zilei, din moment ce călăreţii îşi fac apariţia noaptea…

– Dezertorul mi-a spus că s-a încercat, rosti Ganelon, numai că după un timp, ies iar la lumină, cu şi mai mare forţă ca înainte.

Băiatul era palid ca un mort, dar încuviinţă când l-am privit întrebător.

– Generalul lor, căruia el îi spune Protectorul, s-a-ntâlnit de multe ori cu ele, continuă Ganelon. Chiar şi-a petrecut o parte dintr-o noapte cu căpetenia lor, o ticăloasă palidă pe nume Lintra – fie din amuzament, fie că pusese un pariu, nu ştiu sigur. Dar asta n-a rezolvat nimic. Raidurile au continuat şi oştile ei au devenit şi mai puternice. Într-un târziu, Protectorul a hotărât un atac în masă, în speranţa de a le distruge total. Ăsta a fugit în timpul bătăliei, spuse, arătând spre tânăr cu spada, de aceea nu ştim sfirşitul poveştii.

– Aşa a fost? l-am întrebat.

Băiatul îşi luă privirea de pe vârful spadei, mă privi în ochi o clipă, apoi încuviinţă lent.

– Interesant, i-am spus lui Ganelon. Foarte. Am sentimentul că problema lor e legată de cea pe care noi tocmai am rezolvat-o. Mi-aş dori să aflu cum s-a terminat lupta.

Ganelon încuviinţă, şi apucă şi mai strâns spada.

– Ei bine, dacă am terminat cu el…

– Stai. Bănuiesc că a încercat să fure ceva de mâncare?

– Da.

– Eliberează-i mâinile. O să-i dăm să mănânce.

– Dar a încercat să ne fure.

– Nu tu mi-ai zis că ai ucis un om pentru o pereche de încălţări?

– Da, dar era altceva.

– Cum aşa?

– Eu nu am fost prins.

Am izbucnit în râs. Mă luase prin surprindere şi nu mă puteam opri din hohotit. Păru iritat, apoi contrariat. Apoi izbucni şi el în râs.

Tânărul ne privea ca pe doi nebuni.

– E-n ordine, spuse Ganelon într-un târziu, e-n ordine, şi se răsuci, îl întoarse pe băiat dintr-o singură mişcare şi tăie frânghia care-i lega încheieturile. Hai, flăcău. O să-ţi fac ceva de mâncare, şi se îndreptă spre lucrurile noastre, deschizând mai multe pachete cu hrană.

Băiatul se ridică şi îl urmă clătinându-se. Înşfăcă mâncarea oferită şi începu să înfulece repede şi cu zgomot, fără să îşi ia

ochii de la Ganelon. Informaţia sa, dacă era adevărată, îmi aducea noi complicaţii, în primul rând că, probabil, îmi va fi mult mai dificil să obţin ceea ce voiam într-o ţară distrusă de război. De asemeni, îmi întărea temerile legate de natura şi proporţia distrugerilor.

L-am ajutat pe Ganelon să aprindă un foc mic.

– Cum ne afectează asta planurile? întrebă.

Nu aveam de ales. Toate umbrele apropiate de ceea ce-mi doream erau implicate în egală măsură. Aş fi putut să mă îndrept către una neimplicată, dar, ajungând acolo, ar fi fost posibil să nimeresc în locul nepotrivit. Poate că ceea ce căutam n-ar fi fost disponibil. Dacă incursiunile haosului continuau să apară în calea dorită de mine prin Umbră, atunci însemna că sunt legate de natura dorinţei şi că va trebui să ne ocupăm de ele, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. Nu puteau fi evitate. Asta era regula jocului, şi nu mă puteam plânge, pentru că eu stabilisem regulile.

– Mergem mai departe, am spus. Este locul dorinţei mele.

Tânărul scoase un strigăt scurt, după care – poate dintr-un sentiment de recunoştinţă pentru că îl împiedicasem pe Ganelon să-l hăcuiască – mă avertiză:

– Nu vă duceţi în Avalon, domnule! Acolo nu e nimic ce v-aţi putea dori! Veţi fi ucis!

I-am zâmbit şi i-am mulţumit. Apoi Ganelon chicoti şi spuse:

– Hai să-l luăm cu noi ca să fie judecat ca dezertor.

Auzind asta, tânărul ţâşni în picioare şi o rupse la fugă.

Încă râzând, Ganelon îşi scoase stiletul şi-şi încordă braţul să-l arunce. L-am izbit peste braţ şi lovitura îşi ratā ţinta. Tânărul dispăru în pădure şi Ganelon continuă să hohotească. Ridică stiletul de unde căzuse şi rosti:

– Ar fi trebuit să mă laşi să-l ucid, ştii.

– Am hotărât altfel.

Ridică din umeri.

– Dacă se întoarce la noapte şi ne taie gâturile, s-ar putea să gândeşti altfel.

– Îmi imaginez. Dar n-o s-o facă, ştii bine.

Ridică iar din umeri, tăind o bucată de carne şi prăjind-o deasupra flăcării.

– Ei bine, războiul l-a învăţat cum s-o ia la sănătoasa, recunoscu. Poate că totuşi ne vom trezi mâine dimineaţă.

Muşcă din carne şi începu să mestece. Părea o idee bună, aşa

că am luat şi eu o bucată.

Mult mai târziu, m-am trezit dintr-un somn agitat să privesc stelele printr-un ecran de frunze. O parte aducătoare de semne rele din mintea mea îl înhăţase pe tânăr şi ne folosise în chip nefericit pe amândoi. A trecut mult timp până să pot adormi la loc.

Dimineaţa am aruncat praf peste cenuşă şi am pornit la drum. După-amiază am ajuns în munţi, iar în ziua următoare i-am străbătut. Erau semne ocazionale ale unor treceri recente pe drumul pe care-l urmam, dar n-am întâlnit pe nimeni.

În ziua următoare am trecut pe lângă mai multe ferme şi case ţărăneşti, dar nu ne-am oprit la niciuna. Optasem să n-o apucăm pe drumul sălbatic, demonic, pe care-l urmasem atunci când îl exilasem pe Ganelon. Cu toate că era destul de scurt, ştiam că Ganelon l-ar fi găsit extrem de tulburător. De data asta doream să chibzuiesc, aşa că o astfel de călătorie nu era lucrul cel mai indicat. Acum, totuşi, drumul cel lung se apropia de capăt. Am găsit cerul Amberului în după-amiaza aceea şi l-am admirat în tăcere. Poate că trecuserăm chiar prin Pădurea din Arden. Totuşi nu se auzeau sunete de corn, nu era Julian, nici Morgenstern, nu erau câinii furtunii care să ne sâcâie, aşa cum fuseseră în Arden când trecusem ultima oară pe acolo. Numai ciripit de păsărele în arborii cu trunchiuri groase, plânsetul unei veveriţe, schelălăitul unei vulpi, plescăitul unei cascade, albul, albastrul şi rozul florilor în penumbră.

Adierile după-amiezii erau blânde şi răcoroase; mă liniştiseră într-atât încât am fost luat prin surprindere de şirul de morminte proaspete de lângă drum, care apărură când am cotit. În apropiere, era o viroagă cu iarba călcată în picioare. Am zăbovit un pic acolo, dar n-am mai descoperit nimic.

Ceva mai încolo, am trecut iar pe lângă un loc asemănător şi câteva crânguri carbonizate. Drumul era bine bătătorit, iar tufele laterale erau rupte şi călcate în picioare, ca şi cum pe acolo ar fi trecut mulţi oameni şi fiare. În aer se simţea din când în când miros de cenuşă, şi ne-am grăbit să trecem de scheletul unui cal sfâşiat şi aproape copt din cauza focului.

Cerul Amberului nu mă mai înveselea, deşi drumul se desfăşură fără incidente mult timp după aceea.

Ziua se transforma în noapte şi pădurea se rărise considerabil când Ganelon observă dârele de fum către sud-est. Am intrat pe prima potecă laterală ce părea să ducă într-acolo, deşi era

tangentă cu calea spre Avalon. Distanţa era greu de estimat, dar puteam spune că vom ajunge acolo după căderea nopţii.

– Armata lor – încă încartiruită? se întrebă Ganelon.

– Sau cea a învingătorului lor.

Clătină din cap şi îşi aşeză spada în teacă.

Spre amurg am părăsit drumul ca să urmăresc zgomotul apei curgătoare către izvor. Era un torent limpede, curat, care-şi croise drum din munţi şi încă mai purta în el ceva din răcoarea lor. M-am îmbăiat, îngrijindu-mi barba cea nouă şi curăţând de pe haine praful drumului. Pe măsură ce ne apropiam de capătul călătoriei, îmi doream să sosesc cu toată măreţia pe care o puteam dobândi. Apreciind asta, Ganelon chiar îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi-şi suflă zgomotos nasul.

Stând pe mal, clipind din ochii mei proaspăt limpeziţi spre ceruri, am văzut ivindu-se luna clară, limpede, contururile neclare din capete dispărând treptat. Era pentru prima oară când se-ntâmpla aşa ceva. Mi s-a tăiat respiraţia şi am continuat să privesc. Apoi am cercetat cerul în căutarea primelor stele, am urmărit marginile norilor, munţii din depărtare, copacii cei mai îndepărtaţi. Mi-am întors privirea spre lună, şi încă era limpede şi liniştită. Vederea îmi revenise iarăşi la normal.

Ganelon se întoarse auzindu-mă râzând şi nu întrebă ce mă stârnise.

Stăpânindu-mi impulsul de a cânta, am încălecat iar şi m-am îndreptat spre potecă. Umbrele se adânceau pe măsură ce înaintam, şi roiuri de stele străluceau printre crengile de deasupra noastră. Am inhalat o bucată imensă din noapte, am ţinut-o o clipă, am expirat-o. Eram iarăşi eu însumi şi mă simţeam bine.

Ganelon se apropie şi rosti cu voce joasă:

– Fără îndoială că vor fi santinele.

– Da, am spus.

– Atunci n-ar fi mai bine să părăsim drumul?

– Nu. Prefer să nu pară că ne furişăm. Nu mă deranjează dacă sosim cu o escortă. Suntem doi simpli drumeţi.

– S-ar putea să ne întrebe despre scopul călătoriei noastre.

– Atunci, hai să fim nişte mercenari care au auzit de luptele din ţinut şi au venit să caute de lucru.

– Da. Cam aşa arătăm. Să sperăm că vor zăbovi suficient timp ca să observe asta.

– Dacă nu ne pot vedea destul de bine atunci nici nu pot ţinti

bine spre noi.
– Adevărat, dar gândul ăsta nu mă linişteşte.
Am ascultat zgomotul potcoavelor cailor pe drum. Drumul nu era în linie dreaptă. Se răsucea, se curba, se pierdea uneori, apoi o lua în sus. Călărind spre înălţimi, am remarcat că arborii deveneau din ce în ce mai rari.
Am ajuns în vârful dealului şi pe o suprafaţă larg deschisă. Avansând, am ajuns brusc într-o porţiune din care vedeam la mai mulţi kilometri depărtare. Am strunit caii pe o porţiune în pantă care se curba într-un povârniş domol după zece sau cincisprezece metri abrupţi. Întinzându-se jos într-o câmpie largă, poate la un kilometru distanţă, continuându-se apoi printr-o zonă deluroasă, cu copaci doar din loc în loc. Câmpia era presărată cu focuri de tabără şi, spre centru, se aflau câteva corturi. Mulţi cai păşteau în apropiere, şi am estimat că mai multe sute de oameni stăteau lângă focuri sau se deplasau prin tabără.
Ganelon oftă.
– Măcar ăştia par a fi oameni normali, spuse.
– Da.
– … Şi dacă sunt militari normali, probabil că suntem ţinuţi sub observaţie chiar în clipa asta. E prea bună zona ca să fie lăsată fără santinele.
– Da.
În spatele nostru se auzi un zgomot. Începurăm să ne întoarcem, dar o voce din apropiere spuse:
– Nu mişcaţi!
Am continuat să întorc capul şi am văzut patru bărbaţi. Doi dintre ei ţineau arbaletele îndreptate spre noi, iar ceilalţi aveau spade în mâini. Unul dintre aceştia avansa doi paşi.
– Descălecaţi! ordonă. Pe partea asta! Încet!
Am descălecat şi l-am privit în faţă, ţinându-ne mâinile departe de armele noastre.
– Cine sunteţi? De unde sunteţi? întrebă.
– Suntem mercenari din Lorraine, i-am răspuns. Am auzit că pe-aici sunt lupte şi căutăm de lucru. Tocmai ne îndreptam spre tabăra de jos. E a voastră, sper?
– … Şi dacă spun „nu”, că suntem o patrulă a unei armate care vrea să invadeze tabăra?
Am ridicat din umeri.
– În cazul ăsta, nu vă interesează să angajaţi doi oameni?

Scuipă.

– Protectorul nu are ce face cu oameni de teapa voastră. Din ce direcţie veniţi?

– Est, am răspuns.

– Aţi avut vreo... problemă pe drum?

– Nu, am zis. Ar fi trebuit?

– Greu de spus, hotărî el. Predaţi armele. O să vă trimit jos în tabără. Vor dori să vă-ntrebe dacă aţi văzut ceva în est – ceva neobişnuit.

– N-am văzut nimic neobişnuit, am spus.

– Oricum, probabil vă vor da ceva de mâncare. Cu toate că mă îndoiesc că vă vor angaja. Aţi venit un pic prea târziu pentru luptă. Predaţi armele acum.

Chemă încă doi oameni ascunşi printre copaci, în timp ce noi ne desfăceam centurile. Le ordonă să ne escorteze, noi conducându-ne caii. Ne-au luat armele şi, când ne-am întors să plecăm, cel care ne interogase strigă: Staţi!

M-am răsucit spre el.

– Tu. Cum te cheamă? mă întrebă.

– Corey, am zis.

– Nu mişca.

Se apropie, examinându-mă îndeaproape. Se holbă la mine aproape zece secunde.

– Care-i problema? am întrebat.

În loc de răspuns, bâjbâi după o pungă de la centură. Scoase un pumn de monede şi le apropie de ochi.

– La naiba! E prea întuneric, zise, şi nu putem face lumină.

– Pentru ce? am zis.

– Oh, nu e foarte important, îmi spuse. Mi-ai părut cunoscut, totuşi, şi încercam să aflu de ce. Semeni cu capul ştanţat pe unele dintre vechile noastre monede. Unele sunt încă în circulaţie.

– Nu seamănă? se adresă celui mai apropiat arcaş.

Omul îşi coborî arbaleta şi avansă. Mă scrută de la câţiva paşi distanţă.

– Ba da, zise, seamănă.

– Cum îl chema pe cel la care ne gândim?

– Unul dintre bătrânii ăia. De pe vremuri. Nu-mi aduc aminte.

– Nici eu. Ei bine... Ridică din umeri. Nu contează. Dă-i drumul, Corey. Răspunde-le cinstit la întrebări şi n-o să păţeşti nimic.

M-am întors şi l-am lăsat acolo în lumina lunii, uitându-se după

mine şi scărpinându-se în creştet.

Cei care mă însoţeau nu erau genul vorbăreţ. Ceea ce era bine.

Tot drumul m-am întrebat despre povestea tânărului şi despre finalul conflictului pe care-l descrisese, pentru că obţinusem în sfârşit copia fizică a lumii pe care o doream, iar acum trebuia să acţionez conform situaţiilor în desfăşurare.

Tabăra avea mirosul plăcut al omului şi fiarei, al fumului, al cărnii prăjite, al pielii şi al uleiului, toate amestecate în lumina focului unde oamenii stăteau de vorbă, ascuţeau arme, reparau echipamentul, mâncau, se jucau, dormeau, se îmbătau şi priveau cum ne conducem armăsarii prin ceaţă, escortaţi în direcţia unui triunghi aproape central de corturi zdrenţuite. În timp ce ne deplasam, în jurul nostru se răspândea o sferă de tăcere.

Ne-am oprit dinaintea celui de-al doilea cort ca mărime şi una dintre gărzile noastre vorbi cu un bărbat care supraveghea zona. Acesta clătină din cap de mai multe ori şi arătă în direcţia cortului celui mai spaţios. Schimbul de cuvinte dură mai multe minute, apoi santinela noastră se întoarse şi vorbi cu celălalt, care aştepta în stânga noastră. În cele din urmă, omul nostru încuviinţă şi se apropie de mine, în timp ce celălalt chemă un bărbat de lângă cel mai apropiat foc.

– Ofiţerii se află cu toţii la o întâlnire în cortul Protectorului, rosti. O să vă priponim caii şi o să-i punem să pască. Desfăceţi-vă lucrurile şi puneţi-le aici. Va trebui să aşteptaţi să-l vedeţi pe căpitan.

Am încuviinţat şi am început să ne dezechipăm şi să ţesălăm caii. L-am bătut pe gât pe Star şi am privit cum un om mic de statură care şchiopăta îi conduce pe Star şi pe Firedrake, armăsarul lui Ganelon, către ceilalţi cai. Ne-am aşezat şi am aşteptat. Una dintre santinele ne aduse ceai cald şi acceptă din tutunul meu de pipă. Se deplasară apoi undeva în spatele nostru.

Priveam cortul cel mare, sorbeam din ceai şi mă gândeam la Amber şi la un mic club de noapte în Rue de Char et Pain din Bruxelles, pe umbra Pământ unde locuisem atâţia ani. De îndată ce făceam rost chiar de aici de roşul bijutierilor de care aveam nevoie, urma să mă îndrept spre Bruxelles ca să tratez încă o dată cu negustorii de la Bursa Armelor. Comanda mea era complicată şi scumpă, mi-am dat seama, pentru că un fabricant de muniţie trebuia convins să instaleze o linie specială de producţie. Cunoşteam pe acel Pământ traficanţi, alţii decât

Interarmco, mulţumită activităţii mele militare itinerante în acel loc, şi estimam că mi-ar lua doar câteva luni să mă aprovizionez acolo. Am început să examinez detaliile şi vremea a trecut repede şi plăcut.

După vreo oră şi jumătate, siluetele din cortul cel mare au început să se agite. La câteva minute după aceasta, faldul de la intrare s-a dat la o parte şi au început să iasă încet nişte bărbaţi, vorbind între ei, privind înapoi. Ultimii doi au zăbovit în prag, continuând să se adreseze cuiva care rămăsese înăuntru. Restul au intrat în celelalte corturi.

Cei doi de la intrare şi-au croit drum afară, privind încă spre interior. Auzeam sunetul vocilor lor, deşi nu distingeam ce spun. Când se depărtară, cel cu care vorbiseră se mişcă şi l-am zărit fugitiv. Stătea cu spatele la lumină şi cei doi ofiţeri îmi blocau vederea, dar am remarcat că era slab şi foarte înalt.

Gărzile noastre nu se mişcaseră, ceea ce mi-a indicat faptul că unul dintre cei doi ofiţeri era căpitanul menţionat înainte. Am continuat să privesc, dorindu-mi să plece şi să-mi dea ocazia să-l văd mai bine pe superiorul lor.

O făcură după un timp şi, câteva clipe mai târziu, acesta făcu un pas înainte.

La început n-am putut spune dacă era doar un joc de lumini şi umbre… Dar nu! Se mişcă iar şi, pentru o clipă, l-am distins clar. Îi lipsea braţul drept, de la cot în jos. Era atât de gros bandajat încât am bănuit că şi-l pierduse destul de recent.

Apoi coborî braţul stâng la mare distanţă de trup. Ciotul se mişcă în acelaşi timp, şi ceva se declanşă în mintea mea. Avea părul lung, drept şi castaniu şi am remarcat falca proeminentă…

Păşi afară şi mantia îi flutură în adierea serii, descoperindu-i partea dreaptă. Am văzut că avea o cămaşă galbenă, pantalonii maro. Mantia era portocalie ca o flacără, şi el îi prinse marginea cu o mişcare nefiresc de rapidă a mâinii stângi, trăgând-o la loc pentru a se acoperi.

M-am ridicat repede şi el îşi îndreptă brusc privirea spre mine.

Privirile ni se întâlniră şi niciunul dintre noi nu schiţă vreun gest preţ de câteva bătăi de inimă.

Cei doi ofiţeri se întoarseră şi priviră, iar el îi împinse la o parte şi se îndreptă spre mine. L-am auzit pe Ganelon mormăind şi sărind repede în picioare. Până şi gărzile noastre fură luate prin surprindere.

Se opri la câţiva paşi de mine şi mă scrută cu ochii lui căprui.

Nu obişnuia să zâmbească prea des, dar de data asta reuşi un zâmbet slab.
– Vino cu mine, rosti şi se întoarse spre cort.
L-am urmat, lăsându-ne echipamentul acolo unde zăcea.
Îi concedie dintr-o privire pe cei doi ofiţeri, se opri lângă intrarea cortului şi ne invită înăuntru. Ne urmă şi lăsă faldul să cadă în urma lui. Privirea îmi căzu pe patul lui, o mescioară, bănci, arme, un cufăr de campanie. Pe masă se afla o lampă cu ulei, precum şi cărţi, hărţi, o sticlă şi câteva căni. O lampă pâlpâia pe cufăr.
Îmi strânse mâna şi zâmbi iar.
– Corwin, rosti, şi încă în viaţă.
– Benedict, am spus, zâmbind la rândul meu, şi încă respirând. A trecut al naibii de mult timp.
– Într-adevăr. Cine e prietenul tău?
– Numele lui e Ganelon.
– Ganelon, spuse, înclinând din cap spre el, dar nu catadicsi să-i strângă mâna.
Se deplasă spre masă şi turnă vin în trei căni. Îmi dădu una mie, o alta lui Ganelon, şi pe a treia o ridică.
– În sănătatea ta, frate, spuse.
– În sănătatea ta.
Băurăm.
Apoi:
– Luaţi loc, rosti, arătând către cea mai apropiată bancă şi aşezându-se la masă, şi fiţi bineveniţi în Avalon.
– Mulţumim… Protectorule.
Făcu o grimasă.
– Porecla nu e chiar nemeritată, spuse hotărât, continuând să-mi studieze chipul. Mă întreb dacă fostul lor protector ar fi putut spune la fel.
– Nu era chiar acest tărâm, am zis, şi cred că ar fi putut.
Ridică din umeri.
– Desigur, spuse. Destul cu asta! Pe unde ai fost? Ce-ai făcut? De ce-ai venit aici? Povesteşte-mi despre tine. A trecut atâta timp.
Am încuviinţat. Din păcate, eticheta familiei, precum şi echilibrul forţelor, cereau să dau răspunsuri întrebărilor lui înainte de a-i pune eu altele. Era fratele meu mai vârstnic, iar eu – chiar dacă nu ştiusem – pătrunsesem în sfera lui de influenţă. Nu că i-aş fi invidiat privilegiul. Se număra printre puţinele mele

rude pe care le respectam şi chiar le plăceam. Dar ardeam de nerăbdare să-i pun şi eu întrebări. Aşa cum spusese, trecuse prea mult timp.

Şi cât de multe trebuia să-i spun eu acum? Habar n-aveam de partea cui e. Nu doream să descopăr motivele pentru exilul său autoimpus din Amber aducând în discuţie subiecte nelalocul lor. Trebuia să încep cu ceva destul de neutru şi să văd cum reacţionează pe măsură ce vorbeam.

– Trebuie să existe un început, rosti atunci. Nu-mi pasă cum îl descrii.

– Există multe începuturi, am spus. E dificil să… Bănuiesc că ar trebui s-o iau chiar de la capăt.

Am mai luat o înghiţitură de vin.

– Da, am hotărât. E cel mai simplu aşa – deşi mi-am reamintit destul de recent ce s-a petrecut.

– La câţiva ani după înfrângerea Călăreţilor Lunii la Ghenesh şi după plecarea ta, Eric şi cu pe mine ne-am certat urât. Da, a fost o dispută legată de succesiune. Tata lansase zvonuri despre abdicare şi încă refuza să-şi desemneze un succesor. Firesc, vechile certuri se reduceau doar la legitimitatea vreunui pretendent. Desigur, tu şi Eric sunteţi mai vârstnici, dar, în ce-o priveşte pe Faiella, mama mea şi a lui Eric, care a fost soţia lui după ce a murit Clymnea, ei au…

– Destul! strigă Benedict, izbind masa atât de puternic încât o crăpă.

Lampa se clătină şi sfârâi, dar, printr-un miracol, nu căzu. Faldul de la intrarea în cort fu imediat dat la o parte şi o santinelă îngrijorată trase cu ochiul înăuntru. Benedict îl fulgeră cu privirea şi acesta se retrase.

– Nu vreau să asist la discuţia asta despre bastarzi, spuse încet Benedict. Acest mod obscen de a pierde timpul e unul dintre motivele pentru care am plecat. Te rog, continuă-ţi povestea fără note de subsol.

– Ei bine, da, am spus, tuşind uşor. Aşa cum spuneam, am avut câteva certuri mai degrabă amare legate de întreaga afacere. Apoi, într-o seară, s-a trecut dincolo de cuvinte. Ne-am încăierat.

– Un duel?

– Nimic atât de formal. Mai degrabă o hotărâre simultană de a ne ucide unul pe altul. În orice caz, ne-am luptat multă vreme şi, în final, Eric a câştigat şi a purces să mă facă praf. Cu riscul de a mă abate de la firul poveştii, trebuie să adaug că toate astea mi

le-am reamintit de-abia acum cinci ani.

Benedict încuviinţă, ca şi cum ar fi înţeles.

– Pot doar presupune ce s-a petrecut imediat după ce mi-am pierdut cunoştinţa, am continuat. Dar Eric s-a abţinut să mă ucidă cu mâna lui. Când m-am trezit, mă aflam pe umbra Pământ într-un loc numit Londra. Pe-atunci bântuia ciuma şi m-am molipsit. Mi-am revenit fără să-mi mai pot aminti ce se petrecuse înainte de Londra. Am vieţuit în umbra aceea secole întregi, în căutarea unei chei a identităţii mele. Am străbătut toată umbra, adesea ca participant la diverse campanii militare. Am absolvit universităţile lor, am vorbit cu unii dintre cei mai înţelepţi oameni ai lor, am consultat medici celebri. Dar nicăieri n-am găsit cheia trecutului meu. Era evident că nu eram ca alţii şi m-am străduit din greu să ascund asta. Eram furios pentru că puteam avea tot ce-mi dorea sufletul, în afară de ce-mi doream cel mai mult – propria mea identitate, amintirile mele. Anii au trecut, dar furia şi dorinţa nu. Mi-a trebuit un accident soldat cu o fractură de craniu care să-mi declanşeze schimbările ce-au condus la revenirea primelor amintiri. Asta s-a petrecut în urmă cu aproximativ cinci ani, şi ironia e că am motive să cred că Eric e responsabil de accident. Se pare că Flora a stat tot acest timp pe umbra Pământ, ca să mă supravegheze. Revenind la bănuială, Eric a amânat lovitura de graţie până-n ultima clipă, dorindu-mi moartea, dar în aşa fel încât să nu poată fi învinovăţit el. Aşa că m-a transportat prin Umbră într-un loc unde moartea era instantanee, aproape sigură – fără îndoială ca să revină şi să spună că ne-am certat şi că eu am plecat nervos, mormăind ceva despre o altă retragere. Eram la vânătoare în Pădurea din Arden în ziua aceea – doar noi doi.

– Mi se pare straniu, mă întrerupse Benedict, că doi rivali ca voi au ales să vâneze împreună în asemenea împrejurări.

Am sorbit din vin şi am zâmbit.

– Poate că povestea a fost un pic mai plănuită decât am descris-o eu, am spus. Poate că amândoi ne-am bucurat de ocazia de a vâna împreună. Doar noi doi.

– Înţeleg, spuse. Deci e posibil ca situaţiile voastre să fi putut fi inversate?

– Ei bine, e greu de zis. Nu cred că aş fi mers atât de departe. Vorbesc cu mintea de-acum, fireşte. Oamenii se schimbă, ştii. Atunci, în trecut...? Da, probabil că aş fi procedat şi eu la fel. Nu pot spune sigur, dar e posibil.

Încuviinţă iar, şi am simţit o undă de furie care se transformă rapid în amuzament.

– Din fericire nu simt nevoia de a-mi justifica motivaţiile, am continuat. Ca să merg mai departe cu speculaţia, cred că Eric m-a supravegheat îndeaproape după aceea, la început dezamăgit, fără îndoială, că supravieţuisem, dar satisfăcut că nu reprezentam niciun pericol. Aşa că a aranjat ca Flora să stea cu ochii pe mine, iar lumea a trăit în pace mult timp. Apoi, probabil, tata a abdicat şi a dispărut fără să fi lămurit problema succesiunii.

– Pe naiba! spuse Benedict. N-a fost nicio abdicare. S-a evaporat. Într-o dimineaţă, pur şi simplu n-a mai fost găsit în apartamentele lui. Nici măcar nu dormise în patul lui. Niciun mesaj. Fusese văzut intrând în apartament cu o seară înainte, dar nu l-a văzut nimeni plecând. Şi, multă vreme, dispariţia asta n-a fost considerată drept ceva straniu. La început, s-a presupus pur şi simplu că rătăcea din nou în Umbră, poate în căutarea unei alte soţii. A trecut mult până când cineva să considere totul suspect sau o formă neobişnuită de a abdica.

– Nu eram conştient de asta, am spus. Sursele tale de informaţie par a fi mai aproape de miezul lucrurilor decât ale mele.

Se mulţumi să încuviinţeze, stârnind speculaţii neliniştitoare din partea mea legate de contactul său cu Amber. Din câte ştiam, în vremurile astea, ar fi putut fi pro-Eric.

– Când ai fost acolo ultima oară? m-am aventurat.

– Cam cu vreo douăzeci de ani în urmă, răspunse, dar ţin legătura.

Dar nu cu cineva care să-mi fi pomenit de asta! Probabil că era conştient de chestia asta în clipa în care o spusese; deci trebuia să o iau ca pe un avertisment – sau ca pe o ameninţare? Mintea îmi funcţiona cu viteză. Bineînţeles că avea un set de Atuuri. Le-am răsfoit mental şi am trecut prin ele ca un nebun. Random făcuse pe niznaiul în ce priveşte locul în care s-ar fi găsit. Brand lipsea de multă vreme. Deţineam informaţii că încă e în viaţă, întemniţat în cine ştie ce loc neplăcut şi fără posibilitatea de a raporta întâmplările din Amber. Flora nu putea fi contactul lui, din moment ce ea însăşi se aflase practic în exil în Umbră până de curând. Llewella era in Rebma. Şi Deirdre era în Rebma şi, când o văzusem ultima oară, nu era în graţiile celor din Amber. Fiona? Julian îmi spusese că e „undeva în sud”. Nu putea spune

precis unde. Cine mai rămânea?

După părerea mea, Eric însuşi, Julian, Gerard sau Caine. Îl tai pe Eric. El n-ar fi dat mai departe detaliile non-abdicării tatălui nostru într-o manieră care să permită lucrurilor să fie interpretate aşa cum o făcuse Benedict. Julian îl sprijinise pe Eric, dar avea ambiţii personale în cel mai înalt grad. Dacă ar fi beneficiat de informaţie s-ar fi folosit de ea. Idem pentru Caine. Gerard, pe de altă parte, mi s-a părut întotdeauna mai interesat de binele Amberului decât de cine stă pe tronul lui. Nu se dădea în vânt după Eric totuşi, şi cândva chiar păruse dispus să mă sprijine fie pe mine, fie pe Bleys împotriva lui. Cred că el ar fi considerat interesul lui Benedict pentru evenimente ca fiind o poliţă de asigurare a ţinutului. Da, aproape sigur era unul din cei trei. Julian mă ura. Caine nici nu mă plăcea, nici nu mă ura în mod deosebit, iar Gerard şi cu mine împărtăşeam amintiri care mergeau înapoi până în copilăria mea. Trebuia să aflu cine e, repede – iar el nu era încă pregătit să-mi spună, desigur, neştiind nimic despre motivaţiile mele din prezent. Putea folosi o legătură cu Amberul pentru a-mi face rău, ori pentru a trage foloase de pe urma mea, asta depinzând de dorinţa lui şi de persoana de la celălalt capăt. Era aşadar atât spadă, cât şi scut pentru el, iar eu mă simţeam într-un fel rănit din cauză că el alesese să dea în vileag toate astea atât de repede. Am hotărât să consider că rana recentă îl făcuse precaut peste măsură, pentru că niciodată nu îi dădusem motiv să fie îngrijorat din cauza mea. Totuşi, toate astea mă făceau şi pe mine precaut peste măsură, un lucru trist atunci când doi fraţi se întâlnesc pentru prima oară după mulţi ani.

– E interesant, am spus, agitând vinul în cană. Deci, având în vedere situaţia, se pare că toţi au acţionat prematur.

– Nu toţi, zise.

Am simţit cum mă-nroşesc.

– Scuză-mă, am rostit.

Încuviinţă scurt.

– Te rog, continuă-ţi povestea.

– Ei bine, ca să-mi continuu lanţul presupunerilor, când Eric a a hotărât că tronul a fost vacant destul şi că a sosit timpul să intervină, probabil a hotărât că amnezia mea nu e suficientă şi că ar fi mai bine să renunţ definitiv la pretenţiile mele. Atunci a pus la cale un accident pe umbra Pământ, un accident care ar fi trebuit să fie fatal, dar n-a fost.

– De unde ştii asta? Cât de mult e bănuială?

– Flora aproape a recunoscut totul – inclusiv complicitatea ei – când am întrebat-o mai târziu.

– Foarte interesant. Continuă.

– Lovitura de la cap a reuşit să facă ceea ce nici Sigmund Freud nu reuşise, am zis. Mi-au revenit fragmente de amintiri care au devenit din ce în ce mai clare – mai ales după ce am întâlnit-o pe Flora şi am fost expus la tot felul de întâmplări care mi-au stimulat memoria. Am reuşit s-o conving că-mi revenisem total, astfel că a vorbit deschis. Apoi s-a arătat Random, fugind de ceva…

– Fugind? De cine? De ce?

– De nişte creaturi stranii din Umbră. Niciodată n-am aflat de ce.

– Interesant, spuse, şi eu i-am dat dreptate.

Mă gândisem adesea la asta, în celula mea, întrebându-mă de ce apăruse în scenă Random, urmărit de Furii. Din clipa în care ne întâlniserăm până când ne-am despărţit ne-am aflat constant în pericol; fusesem preocupat doar de necazurile mele, iar el nu-mi destăinuise nimic referitor la brusca lui apariţie. Îmi trecuse ceva prin minte la sosirea lui, bineînţeles, dar eram nesigur dacă era ceva despre care s-ar fi aşteptat să ştiu, şi am lăsat-o aşa. Evenimentele care au avut loc m-au făcut să uit până mai târziu, în celulă, şi din nou până în clipa de faţă. Interesant? Într-adevăr. Tulburător, de asemenea.

– Am reuşit să-l prostesc pe Random cu privire la starea mea, am continuat. Credea că vreau tronul, când singurul lucru pe care mi-l doream era memoria mea. A fost de acord să mă ajute să revin în Amber şi a izbutit să mă ducă acolo. Mă rog, aproape, m-am corectat. Ne-am îndreptat spre Rebma. Între timp, îi destăinuisem lui Random adevărata mea stare, iar el a propus să traversez iar Modelul, ca un mijloc de a-mi recăpăta total memoria. Ocazia se ivise, şi am profitat. A dat rezultate, iar eu am folosit puterea Modelului pentru a mă transporta în Amber.

Zâmbi.

– În acest punct, Random trebuie să fi fost foarte nefericit, spuse.

– N-aş spune că ţopăia de fericire. Acceptase sentinţa Moirei, de a se însura cu o femeie aleasă de ea – o oarbă pe nume Vialle – şi de a rămâne împreună cel puţin un an. L-am lăsat acolo şi mai târziu am aflat că respectase înţelegerea. Şi Deirdre era

acolo. Am întâlnit-o pe drum, venind din Amber, şi am intrat tustrei în Remba. Şi ea a rămas acolo.

Mi-am terminat vinul şi Benedict a arătat spre sticlă. Era aproape goală, totuşi, aşa că a dat la iveală o sticlă nouă din cufăr şi ne-am umplut cănile. Am luat o înghiţitură zdravănă. Era un soi mai bun decât cel dinainte. Probabil că era rezerva lui privată.

– În palat, am continuat, mi-am croit drum spre bibliotecă, unde am pus mâna pe un pachet de cărţi de Tarot. Acesta era motivul principal pentru care m-am aventurat acolo. Am fost surprins de Eric înainte de a putea face mai mult şi ne-am luptat chiar acolo, în bibliotecă. Am reuşit să-l rănesc şi cred că l-aş fi putut ucide, dacă n-ar fi sosit întăririle şi n-aş fi fost silit să fug. Atunci l-am contactat pe Bleys, care mi-a înlesnit trecerea spre el în Umbră. Probabil c-ai auzit restul de la propriile tale surse. Cum, împreună cu Bleys, am asaltat Amberul şi am pierdut. S-a prăbuşit de pe culmea Kolvirului. I-am azvârlit cărţile mele de Tarot şi le-a prins. Am înţeles că trupul său n-a fost găsit niciodată. Era cale lungă până jos – deşi cred că la ora aia fluxul era mare. Nu ştiu dacă a murit în ziua aia sau nu.

– Nici eu, spuse Benedict.

– Aşa că am fost întemniţat şi Eric a fost încoronat. Am fost silit să asist la ceremonie, în ciuda unui mic protest din partea mea. Am reuşit să mă încoronez înainte ca acest bastard – genealogic vorbind – să-mi smulgă coroana şi să şi-o pună pe cap. După care a pus să-mi fie scoşi ochii şi m-a trimis în temniţă.

Se aplecă în faţă şi-mi examină chipul.

– Da, zise, auzisem de asta. Cum au procedat?

– Fiare înroşite în foc, am spus, înfiorându-mă involuntar şi înăbuşindu-mi un impuls de a-mi atinge ochii. Am leşinat în timpul torturii.

– Fiarele au atins globii oculari?

– Da. Aşa cred.

– Şi cât timp ţi-a luat regenerarea?

– Am putut vedea din nou cam după patru ani, am spus, iar vederea mi-a revenit la normal de-abia acum. Deci – cam cinci ani în total, aş spune.

Se lăsă pe spate, oftă şi zâmbi slab.

– Bine, spuse. Îmi dai o mică speranţă. Mulţi dintre noi au pierdut bucăţi din anatomia lor şi au trecut prin experienţa regenerării, dar eu n-am pierdut niciodată ceva semnificativ

până acum.

– Oh, da, am spus. E o listă impresionantă. O revăd cu regularitate de ani de zile. O colecţie de bucăţi şi piese, multe dintre ele uitate, aş spune: degetele de la mâini, de la picioare, lobi ai urechii. Aş îndrăzni să spun că există speranţe pentru braţul tău. Nu prea curând, desigur. Noroc că eşti ambidextru, am adăugat.

Zâmbi şi reveni, după care luă o înghiţitură de vin. Nu, nu era pregătit să-mi spună ce i se întâmplase.

Am sorbit şi eu din vinul meu. Nu voiam să-i povestesc despre Dworkin. Doream să-l ţin pe Dworkin ca pe un fel de as din mânecă. Niciunul dintre noi nu-i înţelegea puterea, şi era evident nebun. Dar putea fi manipulat. Până şi tata, aparent, ajunsese să se teamă de el după o vreme, şi-l întemniţase. Ce-mi spusese în celulă? Că tata îl aruncase în închisoare după ce-l înştiinţase despre descoperirea unor mijloace capabile să distrugă Amberul în întregime. Dacă nu era doar rătăcirea unui bolnav de psihoză şi ăsta chiar era motivul real pentru care ajunsese acolo, atunci tata fusese mult mai generos decât aş fi fost eu. Omul era mult prea periculos ca să rămână în viaţă. Pe de altă parte, tata încercase totuşi să-l vindece. Dworkin vorbise despre medici, despre oameni pe care-i băgase în sperieţi sau îi distrusese atunci când îşi exercitase puterile asupra lor. Majoritatea amintirilor mele despre el se reducea la un bătrân înţelept, amabil, devotat lui tata şi restului familiei. Era dificil să distrugi cu bună ştiinţă unul ca el, dacă mai exista o speranţă. Fusese întemniţat în ceea ce se credea a fi un loc din care era imposibil să evadezi. Cu toate astea, într-o zi în care se plictisise, pur şi simplu ieşise. Nimeni nu poate trece prin Umbră în Amber, absenţa însăşi a Umbrei, ceea ce înseamnă că el făcuse ceva ce n-am înţeles, ceva implicând principiul de dincolo de Atuuri, şi evadase. Înainte de a reveni, am reuşit să-l conving să-mi asigure şi mie o ieşire din celula mea, care m-a transportat la Farul din Cabra, unde mi-am mai revenit, apoi am pus la punct călătoria finalizată la Lorraine. Probabil că încă nu fusese descoperit. Din câte am înţeles, familia noastră avusese întotdeauna puteri speciale, dar el era cel care le analizase şi le dăduse o formă cu ajutorul Modelului şi al Tarotului. Încercase adesea să discute despre asta, numai că nouă ni se părea îngrozitor de abstract şi plictisitor. Suntem o familie foarte pragmatică, la naiba! Brand era singurul care părea oarecum interesat de subiect. Şi Fiona.

Aproape că uitasem. Uneori Fiona asculta. Şi tata. Tata ştia îngrozitor de multe lucruri pe care nu le discuta niciodată. Niciodată n-avea prea mult timp pentru noi, şi noi nu ştiam atâtea lucruri despre el. Dar era probabil la fel de versat ca Dworkin. Diferenţa principală între ei ţinea de talent. Dworkin era un artist. Nu prea ştiu ce era tata. Nu încuraja niciodată intimitatea, cu toate că nu era un tată rău. De fiecare dată când îşi amintea de noi, era destul de generos cu darurile şi cu distracţiile. Numai că lăsa educaţia noastră pe seama diverşilor membri ai curţii. Ne tolera, cred, ca pe o consecinţă inevitabilă a pasiunii. De fapt, sunt destul de surprins că familia nu e mai numeroasă. Noi treisprezece, plus doi fraţi şi o soră care muriseră, reprezentăm aproape o mie cinci sute de ani de producţie părintească. Au mai fost şi alţii despre care auzisem, mult înaintea noastră, dar ei n-au supravieţuit. Un număr destul de redus pentru un senior atât de desfrânat, dar, de fapt, niciunul dintre noi nu s-a dovedit excesiv de fertil. De îndată ce am fost capabili să ne purtăm singuri de grijă şi să păşim în Umbră, tata ne-a încurajat s-o facem, să găsim locuri unde să fim fericiţi şi să ne stabilim acolo. Asta a fost legătura mea cu Avalonul care nu mai există. Din câte ştiu, tata era singurul care îşi cunoştea originile. N-am întâlnit pe nimeni altul care să-şi amintească de vremurile în care nu exista Oberon. Straniu? Să nu ştii de unde vine propriul tău tată, când ai avut secole întregi în care să-ţi satisfaci curiozitatea? Da. Dar el era secretos, puternic, viclean – însuşiri pe care le posedăm toţi într-o anume măsură. Ne dorea pe toţi bine situaţi şi mulţumiţi, cred – dar niciodată atât de bine înzestraţi încât să reprezentăm o ameninţare pentru regatul său. Era în el, bănuiesc, un element de nelinişte, o precauţie nu chiar nejustificată privind şansa noastră de a afla prea multe despre el şi despre timpurile demult apuse. Nu cred că-şi imaginase vreodată cu adevărat vremea când nu va mai domni în Amber. Vorbea, din când în când, în glumă sau bombănind, despre abdicare. Dar întotdeauna am simţit că e ceva calculat, ca să vadă ce răspunsuri declanşează. Probabil că-şi dădea seama de starea de lucruri pe care ar fi provocat-o moartea lui, dar refuza să creadă că s-ar putea întâmpla vreodată aşa ceva. Şi nimeni dintre noi nu ştia cu adevărat toate îndatoririle şi responsabilităţile, toate obligaţiile secrete. Oricât de greu îmi vine să recunosc, ajunsesem să simt că niciunul dintre noi nu era potrivit să ia tronul. Mi-ar fi plăcut să

dau vina pe tata pentru acest sentiment, dar, din păcate, îl cunoscusem pe Freud prea multă vreme ca să nu mă simt şi eu responsabil. De asemeni, începusem să mă îndoiesc de validitatea pretenţiilor noastre. Dacă nu abdicase şi încă trăia, atunci cel mai bun lucru la care puteam spera era să rămân în regenţă. N-aş fi aşteptat nerăbdător – mai ales de pe tron – întoarcerea lui ca să găsească totul schimbat. Să recunoaştem, mi-era teamă de el, şi nu fără motiv. Numai un nebun nu se teme de o putere veritabilă pe care n-o înţelege. Dar, fie rege sau regent, pretenţia mea la tron era mai puternică decât a lui Eric şi eram încă decis s-o duc la capăt. Dacă o forţă din trecutul întunecat al tatei, pe care niciunul din noi n-o înţelegea cu adevărat, putea să mă ducă mai aproape de tron, şi dacă Dworkin chiar reprezenta o asemenea forţă, atunci trebuia să rămână ascuns până când îl puteam întrebuinţa în favoarea mea.

Chiar dacă, mi-am pus întrebarea, forţa pe care o reprezenta era cea care ar fi putut distruge însuşi Amberul şi, o dată cu el, ar fi spulberat lumile-umbră şi ar fi răsturnat toată existenţa aşa cum o înţelegeam eu?

Mai ales atunci, mi-am dat singur răspunsul. Cui altcuiva să încredinţezi o asemenea forţă?

Suntem într-adevăr o familie foarte pragmatică.

Încă nişte vin, apoi mi-am luat pipa, am curăţat-o, am îndesat-o cu tutun.

– Asta e, în mare, povestea mea la zi, am spus, admirându-mi opera, ridicându-mă şi luând un foc de la lampă. După ce mi-am recăpătat vederea, am reuşit să evadez, să fug din Amber, să stau un timp într-un loc numit Lorraine, unde l-am întâlnit pe Ganelon, apoi am venit aici.

– De ce?

M-am reaşezat şi l-am privit iar.

– Pentru că e aproape de Avalonul pe care l-am ştiut cândva, am spus.

M-am abţinut deliberat să menţionez că-l cunoşteam dinainte pe Ganelon şi speram că va înţelege aluzia. Această umbră era destul de aproape de Avalonul nostru încât Ganelon să fie familiar cu topografia şi majoritatea obiceiurilor locului. Părea o idee bună să-i ascund această informaţie lui Benedict.

Trecu peste, exact cum bănuiam că va face, lăsând lucrurile îngropate acolo unde ar fi fost mai interesant de săpat.

– Şi evadarea ta? întrebă. Cum ai reuşit?

– Am fost ajutat, fireşte, am recunoscut, să ies din celulă. O dată ieşit... Mă rog, mai există câteva treceri pe care Eric nu le ştie.

– Înţeleg, rosti, încuviinţând – sperând, fireşte, că voi continua să amintesc numele partizanilor, dar având destulă minte cât să nu întrebe direct.

Am pufăit din pipă şi m-am lăsat pe spate, zâmbind.

– E bine să ai prieteni, spuse ca şi cum ar fi fost de acord cu un gând nerostit al meu.

– Bănuiesc că avem cu toţii câţiva în Amber.

– Îmi place să cred asta, zise. Înţeleg că ai lăsat în urmă uşa parţial cioplită a celulei, ai dat foc aşternutului şi ai trasat schiţe pe ziduri.

– Da, am spus. Recluziunea prelungită acţionează asupra minţii omeneşti. Cel puţin, asupra minţii mele. Au fost lungi perioade când ştiu că eram iraţional.

– Nu-ţi invidiez experienţa, frate, zise. Deloc. Care sunt planurile tale acum?

– Încă nu sunt sigure.

– Simţi că ţi-ai dori să rămâi aici?

– Nu ştiu. Cum merge treaba pe-aici?

– Eu sunt stăpânul, spuse – o simplă afirmaţie, nu o laudă. Cred că tocmai am reuşit să distrug singura ameninţare majoră a ţinutului. Dacă nu mă înşel, urmează o perioadă rezonabilă de linişte. Preţul a fost mare – aruncă o privire spre ce mai rămăsese din braţul său – dar a meritat, cum se va vedea peste puţin timp, când lucrurile vor fi revenit la normal.

Apoi porni să-mi relateze situaţia cam la fel cum o descrisese tânărul, continuând să-mi povestească în ce fel câştigaseră bătălia. O dată măcelărită căpetenia fecioarelor iadului, amazoanele ei fugiseră. Multe dintre ele fuseseră ciopârţite şi grotele fuseseră încă o dată sigilate. Benedict hotărâse să menţină o mică armată în teren pentru curăţenie, cercetaşii periind zona în căutarea supravieţuitoarelor.

Nu menţiona întâlnirea dintre el şi căpetenia lor, Lintra.

– Cine a ucis-o? l-am întrebat.

– Eu am reuşit, spuse, făcând o mişcare bruscă cu ciotul, deşi am ezitat o clipă în plus la prima lovitură.

Ne-am luat privirea de la el, şi eu şi Ganelon. Când am revenit, expresia feţei îi revenise la normal şi îşi coborâse braţul.

– Noi te-am căutat. Ştiai asta, Corwin? întrebă. Brand te-a

căutat în multe umbre, cum a făcut şi Gerard. Ai ghicit cu exactitate spusele lui Eric după dispariţia ta din ziua aceea. Totuşi noi am ales să căutăm dincolo de vorbele lui. Am încercat în mod repetat Atuul tău, dar fără niciun rezultat. E posibil ca accidentul tău la cap să-l fi blocat. Asta e interesant. Faptul că n-ai răspuns Atuului ne-a determinat să credem că ai murit. Apoi Julian, Caine şi Random ni s-au alăturat căutărilor.

– Cu toţii? Adevărat? Sunt uluit.

Zâmbi.

– Oh, am spus şi am zâmbit şi eu.

Unirea lor de atunci nu înseamnă că ar fi fost preocupaţi de binele meu, ci de posibilitatea de a obţine dovada fratricidului lui Eric, astfel încât să-l poată înlocui sau şantaja.

– Te-am căutat în vecinătatea Avalonului, continuă, am găsit locul ăsta şi am fost cucerit de el. Pe-atunci era într-o stare jalnică, şi m-am străduit timp de generaţii să-l refac şi să-l aduc la strălucirea dinainte. Chiar dacă am început asta în amintirea ta, m-am ataşat profund de pământul ăsta şi de oamenii lui. Au ajuns să mă considere protectorul lor, şi eu la fel.

Spusele lui m-au tulburat şi m-au impresionat totodată. Oare sugera că eu încurcasem atât de cumplit lucrurile încât venise aici să le pună în ordine – să strângă după fratele lui mai mic o ultimă dată? Sau voia să spună că-şi dăduse seama că eu iubisem locul ăsta – sau un loc foarte asemănător – şi se străduise să restabilească ordinea aşa cum mi-aş fi dorit şi eu? Poate că deveneam mult prea sensibil.

– Îmi face plăcere să aflu că am fost căutat, am spus, şi e foarte bine să ştiu că tu eşti apărătorul acestui ţinut. Mi-ar plăcea să văd locul ăsta, pentru că îmi aminteşte de Avalonul pe care-l ştiam cândva. Te-ar deranja dacă l-aş vizita?

– Asta-i tot ce vrei să faci? Să-l vizitezi?

– Asta aveam în minte.

– Află atunci că amintirile de pe vremea umbrei tale care a domnit cândva aici nu sunt foarte plăcute. În acest loc, copiii nu sunt botezaţi niciodată Corwin, iar eu nu recunosc că am vreun frate cu numele ăsta.

– Înţeleg, am spus. Numele meu e Corey. Am putea fi vechi prieteni?

Încuviinţă.

– Vechii mei prieteni sunt întotdeauna bineveniţi să viziteze locurile, spuse.

Am zâmbit şi am încuviinţat. Mă simţeam ofensat că întreţinea ideea că aş fi dorit să domnesc asupra acestei umbre a Umbrei; eu, care – fie şi pentru o clipă – simţisem pe frunte arsura rece a coroanei Amberului.

Mă întrebam cum s-ar fi comportat dacă ar fi ştiut că eram, de fapt, responsabil pentru raidurile armate. Din acest punct de vedere, bănuiesc, eram vinovat şi de pierderea braţului său. Am preferat să împing lucrurile un pas înapoi, totuşi, şi să-l fac responsabil pe Eric. La urma urmelor, acţiunea lui declanşase blestemul meu.

Totuşi speram ca Benedict să nu afle niciodată.

Îmi doream foarte tare să aflu pe ce poziţie se situează faţă de Eric. Oare l-ar fi sprijinit, m-ar fi ajutat pe mine sau doar s-ar fi dat la o parte din calea mea când hotăram să atac? În schimb, eram convins că se întreba dacă ambiţiile mele muriseră sau încă mocneau – şi dacă mocneau, care erau planurile mele de a le aţâţa. Aşa că…

Cine urma să scoată castanele din foc?

Am pufăit de câteva ori din pipă, mi-am terminat vinul, mi-am mai turnat altul, am pufăit iar. Am ascultat zgomotele din tabără, vântul, stomacul meu…

Benedict sorbi din vin.

– Care sunt planurile tale pe termen lung? mă întrebă, aproape neglijent.

Îi puteam răspunde că încă nu mă hotărâsem, că eram pur şi simplu fericit să fiu liber, în viaţă, fericit că-mi revenise văzul… Îi puteam spune că asta mi-e suficient deocamdată, că n-aveam planuri deosebite…

… Şi ar fi ştiut că mint cu neruşinare. Pentru că mă cunoştea mult prea bine.

– Ştii ce planuri am, am rostit.

– Dacă ar fi să-mi ceri sprijinul, zise, te-aş refuza. Amber e într-o situaţie destul de grea ca să mai suporte încă o luptă pentru putere.

– Eric e un uzurpator.

– Am hotărât să-l consider un simplu regent. În zilele astea, oricare dintre noi, cei cu pretenţii la tron, se face vinovat de uzurpare.

– Deci tu crezi că tata încă trăieşte?

– Da. E viu şi nefericit. A încercat de mai multe ori să comunice cu noi.

Am reuşit să-mi stăpânesc orice expresie de pe chip. Aşadar, nu eram eu singurul. A-mi dezvălui experienţele în clipa asta ar fi sunat ipocrit, oportunist sau ca o minciună gogonată – deoarece în timpul pretinsului nostru contact în urmă cu cinci ani îmi dăduse cale liberă să iau tronul. Desigur, e posibil să se fi referit la o regenţă...

– Nu l-ai sprijinit pe Eric atunci când a luat tronul, am spus. L-ai sprijini acum, când are tronul, dacă ar exista o tentativă de a-l detrona?

– E exact cum am spus, rosti. Eu îl consider un regent. N-aş spune că aprob asta, dar nu-mi doresc iarăşi vrajbă în Amber.

– Deci chiar l-ai sprijini?

– Am spus tot ce era de spus în această chestiune. Eşti binevenit să vizitezi Avalonul meu, dar nu ca să-l foloseşti drept escală pentru o invazie a Amberului. Îţi clarifică asta dilemele referitor la ce intenţionezi să faci?

– Da, am spus.

– Asta fiind situaţia, tot mai ţii să vizitezi locurile?

– Nu ştiu, am spus. Dorinţa ta de a evita vrajba în Amber e valabilă în ambele sensuri?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, dacă aş reveni în Amber împotriva voinţei mele, m-aş strădui să isc cât mai multă vrajbă, ca să previn o repetare a situaţiei mele de dinainte.

Cutele de pe chip îi dispărură şi plecă lent privirea.

– N-am vrut să spun că te-aş trăda. Crezi că sunt un tip fără sentimente, Corwin? N-aş dori să te văd iar întemniţat, fără văz – sau mai rău. Eşti întotdeauna binevenit aici, şi poţi să-ţi laşi la graniţă temerile – împreună cu ambiţiile.

– Atunci mi-ar plăcea să vizitez locurile, am spus. N-am armată şi nici n-am venit aici să recrutez una.

– Atunci ştii că eşti foarte binevenit.

– Îţi mulţumesc, Benedict. Deşi nu mă aşteptam să te găsesc aici, mă bucur.

Se înroşi uşor şi dădu din cap.

– Şi eu mă bucur, zise. Eu sunt primul dintre noi pe care-l întâlneşti de când ai evadat?

Am încuviinţat.

– Da, şi sunt curios cum o duc oamenii. Ceva important?

– Nu s-au raportat noi morţi, spuse.

Am chicotit amândoi şi am ştiut că trebuia să aflu bârfele

familiale pe cont propriu. Încercarea moarte n-are, totuşi.

– Plănuiesc să rămân în zonă un timp, spuse, şi să continuu patrularea până când voi fi convins că n-a rămas niciun invadator. S-ar putea să treacă încă o săptămâna până ne retragem.

– Deci n-a fost o victorie totală?

– Eu cred că da, dar nu poţi fi sigur niciodată. Merită să mai pierzi puţin timp ca să fii sigur.

– Prudent, am spus, încuviinţind.

– … Aşa că, dacă nu ai vreo dorinţă arzătoare de a rămâne aici, nu văd de ce n-ai merge spre oraş ca să fii mai aproape de miezul treburilor. Am păstrat mai multe reşedinţe în Avalon. Pentru tine, mă gândesc la un mic conac pe care-l găsesc foarte plăcut. Nu e departe de oraş.

– Abia aştept să-l văd.

– O să-ţi dau o hartă şi o scrisoare către administratorul meu, mâine dimineaţă.

– Îţi mulţumesc, Benedict.

– O să vin şi eu acolo de îndată ce termin aici, spuse, şi, între timp, o să trimit zilnic mesageri. Voi ţine legătura cu tine prin intermediul lor.

– Foarte bine.

– Atunci găsiţi-vă un loc confortabil, spuse. N-o să-mi refuzaţi invitaţia la micul dejun, sunt convins.

– Arareori refuz, am spus. E-n ordine dacă dormim în locul unde ne-am lăsat echipamentul?

– Absolut, spuse, după care ne-am terminat vinul.

Când am părăsit cortul, am ridicat faldul şi l-am strâns câţiva centimetri într-o parte. Benedict ne ură noapte bună şi se întoarse, lăsându-l să cadă, fără să observe spaţiul pe care-l lăsasem într-o parte a intrării în cort.

Mi-am făcut patul la mare distanţă în dreapta echipamentului nostru, cu faţa în direcţia cortului lui Benedict, şi am deplasat şi echipamentul când am scotocit prin el. Ganelon mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar am dat din cap şi am privit spre cort. Privi şi el într-acolo, dădu şi el din cap şi îşi întinse păturile departe spre dreapta.

Le-am cântărit din ochi, am păşit peste ele şi am spus:

– Ştii ceva, mai degrabă aş dormi aici. Te deranjează dacă schimbăm locurile? şi i-am făcut cu ochiul ca să subliniez replica.

– Nu mă deranjează, spuse, ridicând din umeri.

Focurile de pe câmp se stinseseră sau erau pe cale să se stingă, şi mare parte din companie revenise. Santinela nu ne dădu atenţie decât de vreo două ori. Tabăra era foarte liniştită şi nu se vedeau nori care să întunece strălucirea stelelor. Eram obosit, şi aromele fumului şi pământului jilav îmi încântau nările, amintindu-mi de alte timpuri şi locuri ca acesta şi de odihna de la sfârşitul zilei.

Totuşi, în loc să închid ochii, mi-am luat raniţa, m-am proptit de ea, mi-am umplut iar pipa şi am aprins-o.

Mi-am modificat poziţia de două ori în timp ce Benedict se plimba prin cort. O dată, dispăru din câmpul meu vizual şi rămase ascuns câteva momente. Dar lumina se mişcă şi mi-am dat seama că deschisese cufărul. Apoi reveni la vedere şi curăţă masa, se dădu înapoi o clipă, se întoarse şi se aşeză în poziţia de mai devreme. M-am mişcat astfel încât să-i văd braţul stâng.

Răsfoia paginile unei cărţi sau sorta ceva de aceeaşi mărime.

Cărţi de joc, poate?

Bineînţeles.

Aş fi dat orice să văd Atuul pe care-l alesese în final şi-l ţinea în faţa ochilor. Aş fi dat orice ca să am Grayswandir la îndemână, în caz că o altă persoană ar fi intrat brusc în cort prin altă parte decât intrarea prin care spionam. Palmele şi călcâiele mă furnicau, anticipând plecarea sau lupta.

Dar rămase singur.

Stătu nemişcat poate un sfert de oră şi când, în cele din urmă se mişcă, o făcu doar pentru a pune cărţile de joc undeva în cufăr şi a stinge lămpile.

Santinela continua rondul său monoton, iar Ganelon începu să sforăie.

Mi-am golit pipa şi m-am rostogolit pe o parte.

Mâine, mi-am zis. Dacă mâine mă trezesc aici, totul va fi în regulă…

5

Ronţăiam un fir de iarbă şi priveam cum se-nvârte roata morii. Zăceam pe burtă pe malul râului, cu capul proptit în mâini. Un mic curcubeu strălucea în ceaţa de deasupra spumei şi fierbea la poalele cascadei, şi, din când în când, câte o picătură îşi croia drum spre mine. Plescăitul constant şi sunetul roţii acopereau

toate celelalte zgomote ale pădurii. Moara era pustie azi şi o contemplam pentru că nu mai văzusem aşa ceva de secole. Privitul roţii şi zgomotul apei erau mai mult decât relaxante. Era cumva hipnotic.

Era cea de-a treia zi a noastră în casa lui Benedict, şi Ganelon era în oraş în căutare de distracţie. Îl însoţisem cu o zi înainte şi aflasem ce mă interesa. Acum nu aveam timp de turism. Trebuia să gândesc şi să acţionez rapid. În tabără nu fusese nicio problemă. Benedict ne-a hrănit şi ne-a dat harta şi scrisoarea promise. Am plecat la răsăritul soarelui şi am ajuns la conac în jurul prânzului. Am fost bine primiţi şi, după ce ne-am instalat în apartamentele care ni se oferiseră, am plecat în oraş, unde ne-am petrecut restul zilei.

Benedict plănuia să rămână mai multe zile în tabără. Eu trebuia să-mi duc la bun sfârşit înainte de sosirea lui sarcina pe care mi-o propusesem. Aşa că era necesară o explorare. Nu era timp de călătorii de plăcere. Trebuia să-mi reamintesc umbrele potrivite şi s-o pornesc la drum curând.

A fi într-un loc care semăna atât de mult cu Avalonul meu ar fi trebuit să fie ceva relaxant, numai că ţelurile mele potrivnice atinseseră nivelul obsesiei. A fi conştient de asta nu era totuşi echivalent cu a o putea ţine sub control. Peisajele şi zgomotele familiare mă distrăseseră doar pentru scurt timp, apoi revenisem la planurile mele.

Ar fi trebuit să meargă ca uns, după părerea mea. Această unică plecare trebuia să-mi rezolve două probleme, dacă izbuteam să plec fără a trezi suspiciuni. Însemna că, în mod categoric, trebuia să lipsesc o noapte, dar anticipasem asta şi deja îl instruisem pe Ganelon să mă acopere.

Dând din cap la fiecare scârţâit al roţii, mi-am gonit orice altceva din minte şi am început să-mi reamintesc structura nisipului, culoarea, temperatura, vânturile, nota de sare din atmosferă, norii…

Atunci am adormit şi am visat, dar nu locul pe care-l căutam.

Priveam o imensă roată de ruletă, şi eram cu toţii pe ea fraţii mei, surorile mele, eu însumi şi alţii pe care-i cunoşteam sau îi cunoscusem – ridicându-ne sau coborând, fiecare cu zona alocată. Ţipam cu toţii să se oprească şi urlam după ce ajungeam sus şi coboram iarăşi. Roata începu să încetinească atunci când eu eram în urcare. Un tânăr blond atârna cu capul în jos înaintea mea, urlând implorări şi blesteme care se pierdeau în cacofonia

vocilor. Chipul i se întunecă, se crispă, deveni un lucru cumplit la vedere, iar eu îi retezai frânghia care era legată de gleznă şi se prăbuşi. Roata încetini şi mai mult pe măsură ce mă apropiam de vârf şi atunci am văzut-o pe Lorraine. Gesticula, dând din mâini frenetic şi strigându-mă pe nume. M-am aplecat spre ea, văzând-o limpede, dorind-o, vrând s-o ajut. Dar, pe măsură ce roata continua să se învârtească, am pierdut-o din ochi.

– Corwin!

Am încercat să-i ignor strigătul, pentru că ajunsesem aproape de vârf. Se roti iar, dar m-am încordat şi m-am pregătit să sar. Dacă nu se oprea, urma să încerc să opresc roata blestemată, chiar dacă însemna să mă prăbuşesc. M-am pregătit pentru salt. Încă un clic…

– Corwin!

Strigătul reveni, se întoarse, se topi, iar eu priveam din nou spre roata morii, şi numele îmi răsuna în urechi amestecându-se şi topindu-se în sunetul curentului de apă.

Am clipit şi mi-am trecut degetele prin păr. Câteva păpădii îmi căzură pe umeri şi am auzit un chicotit de undeva din spate.

M-am răsucit brusc şi-am privit.

Stătea cam la o duzină de paşi depărtare, o fată înaltă, suplă, cu ochi negri şi păr castaniu tuns scurt. Purta o vestă de scrimă şi în mâna dreaptă ţinea o floretă, iar în stânga o mască de scrimă. Se uita la mine şi râdea. Avea dinţi albi, sănătoşi, un zâmbet larg pe faţă şi un şirag de pistrui pe nas şi pe pometţii obrajilor arşi de soare. Exista în ea acel aer de vitalitate care te atrage într-alt fel decât simpla drăgălăşenie. Mai ales, poate, când îl priveşti având avantajul unui număr mare de ani.

Mă salută cu floreta.

– *En garde,* Corwin! spuse.

– Cine dracu' eşti? am întrebat, abia atunci observând o vestă, o mască şi o floretă lângă mine în iarbă.

– Fără întrebări, fără răspunsuri, spuse. Până după duel. Îşi trase masca pe cap şi aşteptă.

M-am ridicat şi am luat vesta. Mi-am dat seama că e mai simplu să mă duelez decât să mă cert cu ea. Faptul că-mi cunoştea numele mă deranjase, şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi părea mai familiară. Era mai bine să-i fac pe plac am hotărât trăgând vesta pe mine şi legând-o.

Am ridicat floreta, mi-am pus masca.

– În regulă, am spus, schiţând un scurt salut şi avansând. În

regulă.

Păşi înainte şi ne-am întâlnit. Am lăsat-o pe ea să atace.

Atacă foarte rapid cu bătaie – fentă – fentă – lovitură. Riposta mea a fost de două ori mai rapidă, dar izbuti să o pareze şi să revină cu iuţeală egală. Atunci am început o uşoară retragere, ispitind-o să vină după mine. Izbucni în râs şi înaintă, atacându-mă în forţă. Era bună şi era conştientă de asta. Voia să se dea mare. Aproape că izbuti să mă atingă de două ori în aceeaşi manieră – lovitură joasă – chestie care nu-mi plăcea deloc. Imediat după, am prins-o cu un stop – împunsătură de îndată ce am putut. Înjură uşor, recunoscând, şi veni drept spre mine. De obicei nu-mi place să mă duelez cu femei, indiferent de cât de bune sunt, dar, de data asta, am descoperit că îmi plăcea. Îmi făcea plăcere să privesc îndemânarea şi graţia cu care pornea şi susţinea atacurile şi să le parez, şi m-am trezit gândindu-mă la inteligenţa care zăcea dincolo de stil. La început îmi dorisem s-o obosesc rapid, să închei meciul şi s-o iau la întrebări. Acum m-am trezit că-mi doresc să prelungesc întâlnirea.

Încă nu obosise. Nu mă preocupa asta decât în mică măsură. Am pierdut noţiunea timpului dansând înainte şi înapoi de-a lungul malului râului, floretele noastre zăngănind regulat.

Totuşi, trecu mult timp până când lovi din călcâie şi execută cu floreta un salut final. Îşi scoase masca şi mă învrednici cu încă un zâmbet.

– Mulţumesc! spuse, respirând greu.

I-am răspuns la salut şi mi-am scos masca. M-am chinuit cu cataramele vestei şi, înainte de a îmi da seama ce se întâmplă, se apropie şi mă sărută pe obraz. Pentru asta nu trebuia să se ridice pe vârfuri. Pe moment m-am simţit derutat, dar am zâmbit. Înainte de a putea rosti ceva, mă luase de braţ şi mă răsucise în direcţia din care venisem.

– Am adus un coşuleţ de picnic pentru noi, rosti.

– Foarte bine. Mi-e foame. Şi sunt şi curios…

– O să-ţi spun tot ce vrei să auzi, spuse voioasă.

– Ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă? am zis.

– Dara. Mă cheamă Dara, ca pe bunica.

Aruncă o scurtă privire spre mine când rosti asta, ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie. Aproape că uram s-o dezamăgesc, dar am încuviinţat şi am repetat numele, apoi:

– De ce mi-ai spus Corwin? am întrebat.

– Pentru că aşa te cheamă, zise. Te-am recunoscut.

– De unde?
Îmi dădu drumul braţului.
– Aici e, spuse, întinzând mâna în dosul unui copac şi ridicând un coş care se odihnise pe rădăcinile ieşite deasupra.
– Sper că n-au ajuns furnicile la el, zise, ducându-se spre o zonă umbroasă lângă râu şi întinzând o pătură pe pământ.
Am atârnat echipamentul de scrimă de o tufă din apropiere.
– Se pare că ai ceva lucruri pe care le cari cu tine, am remarcat.
– Calul meu e undeva acolo, spuse, arătând din cap undeva în josul râului.
Reveni la aranjatul păturii pe jos şi începu să despacheteze lucrurile din coş.
– De ce tocmai acolo? am întrebat.
– Ca să mă pot furişa până la tine, fireşte. Dacă ai fi auzit tropotul unui cal te-ai fi trezit cu siguranţă.
– Probabil că ai dreptate, am zis.
Se întrerupse ca şi cum ar fi cugetat adânc, apoi continuă cu un chicotit:
– Dar prima dată n-ai auzit, totuşi. Cumva…
– Prima dată? am spus, văzând că dorea să întreb asta.
– Da, aproape că am trecut peste tine cu puţin timp în urmă. Dormeai tun. Când am văzut cine eşti, m-am întors să iau coşul de picnic şi echipamentul de scrimă.
– Aha, înţeleg.
– Vino şi stai jos acum, rosti. Şi deschide sticla, te rog!
Puse sticla lângă mine şi despachetă cu grijă două pocale de cristal, pe care le aşeză în centrul păturii. M-am dus la locul meu şi m-am aşezat.
– Sunt cristalurile cele mai bune ale lui Benedict, am remarcat, deschizând sticla.
– Da, spuse. Ai grijă să nu le spargi când torni – şi cred că n-ar trebui să ciocnim.
– Nu, cred că nu, am spus şi am început să torn vinul.
Ridică paharul.
– Pentru reîntâlnire, rosti.
– Ce reîntâlnire?
– A noastră.
– Nu te-am întâlnit niciodată.
– Nu fi aşa prozaic, spuse ea şi luă o sorbitură.
Am ridicat din umeri.

– Pentru reîntâlnire.
Începu să mănânce şi am imitat-o. Se bucura atât de mult de misterul pe care-l crease încât am decis să cooperez, numai ca s-o văd fericită.
– Acum, unde aş fi putut să te întâlnesc? m-am aventurat. La curtea vreunui castel? Un harem, poate…?
– Poate în Amber, zise. Acolo…
– Amber? am spus, amintindu-mi că ţineam în mână cristalul lui Benedict şi lăsând să mi se citească emoţia doar în glas. Totuşi, cine eşti?
– … Erai tu – chipeş, trufaş, admirat de toate doamnele, continuă, şi eram şi eu – o fiinţă timidă, admirându-te de departe. Cenuşiu sau pastel – nu plin de viaţă – micuţa Dara – m-am dezvoltat mai târziu, mă grăbesc să adaug – gata să-şi dea sufletul pentru tine…
Am mormăit o mică obscenitate şi ea izbucni din nou în râs.
– Nu aşa era? întrebă.
– Nu, am spus, luând încă o îmbucătură de friptură şi pâine. Mai degrabă era bordelul ăla unde mi-am rupt şalele. Eram beat în noaptea aia…
– Îţi aminteşti! strigă ea. Era a doua slujbă a mea. În timpul zilei dresam cai.
– Mă predau, am zis şi am mai turnat vin.
Chestia cu adevărat enervantă e că era ceva al naibii de familiar în fiinţa asta. Dar, judecând după înfăţişare şi comportament, am ghicit că avea cam şaptesprezece ani. Asta făcea aproape imposibil să ne fi intersectat vreodată drumurile.
– Benedict te-a învăţat să te duelezi? am întrebat.
– Da.
– Ce e el pentru tine?
– Amantul meu, bineînţeles, răspunse. Mă ţine cu giuvaiere şi blănuri – şi se duelează cu mine.
Hohoti iar.
Am continuat să-i examinez chipul.
Da, era posibil…
– Mă dau bătut, am spus, în cele din urmă.
– De ce? întrebă.
– Benedict nu mi-a oferit un trabuc.
– Trabuc?
– Eşti fiica lui, nu-i aşa?
Roşi, dar clătină din cap.

– Nu, spuse. Dar eşti pe-aproape.
– Nepoată?
– Ei bine… un fel de.
– Mă tem că nu pricep.
– Lui îi place să-i spun bunic. De fapt, a fost tatăl bunicii mele.
– Înţeleg. Acasă mai sunt şi alţii ca tine?
– Nu, eu sunt singura.
– Şi, mama ta, şi bunica?
– Moarte, amândouă.
– Cum au murit?
– Violent. El era în Amber de fiecare dată. Cred că din cauza asta n-a mai revenit acolo multă vreme. Nu-i place să mă lase fără protecţie – chiar dacă ştie că pot să-mi port şi singură de grijă. Şi tu ştii că pot, nu?
Am încuviinţat. Asta explica multe lucruri, printre care şi faptul că era Protector aici. Trebuia s-o ţină undeva şi, cu siguranţă, nu dorea s-o ducă înapoi în Amber. Nu dorea ca noi ceilalţi să aflam de existenţa ei. Putea fi uşor transformată într-o monedă de schimb. Şi n-aş fi aflat de existenţa ei nici până acum.
– Nu cred că trebuie să te afli aici, am spus, şi cred că Benedict s-ar înfuria rău dacă ar şti.
– Parcă ai fi el! Sunt adult şi eu, la naiba!
– M-ai auzit contrazicându-te? Totuşi, se presupune că trebuia să te afli în alt loc, nu-i aşa?
Îşi umplu gura cu mâncare în loc să răspundă. Am făcut la fel. După câteva minute stânjenitoare de mestecat, am hotărât să trec la alt subiect.
– Cum m-ai recunoscut? am întrebat.
Înghiţi, luă o gură de vin, rânji.
– După imaginea ta, fireşte, spuse.
– Ce imagine?
– De pe cartea de joc, zise. Mă jucam cu ele când eram foarte mică. Aşa mi-am învăţat toate rudele. Tu şi Eric sunteţi ceilalţi doi buni spadasini, ştiam asta. De aceea eu…
– Ai un set de Atuuri? am întrerupt-o.
– Nu, spuse, bosumflându-se. N-a vrut să-mi dea un set, deşi ştiu că are mai multe.
– Adevărat? Unde le ţine?
Îşi îngustă ochii, concentrându-şi privirea în ai mei. La naiba! N-aş fi vrut să-mi trădez nerăbdarea atât de uşor.
– Poartă cu el un set cea mai mare parte din timp, spuse, şi

habar n-am unde le ţine pe celelalte. De ce? Nu ţi-ar da voie să le vezi?

– Nu l-am întrebat. Tu pricepi semnificaţia lor?

– Erau anumite lucruri pe care n-aveam voie să le fac atunci când eram în apropierea lor. Bănuiesc că au o întrebuinţare specială, dar el nu mi-a spus niciodată care ar fi asta. Sunt foarte importante, nu?

– Da.

– Ştiam eu. Întotdeauna e foarte grijuliu cu ele. Tu ai un set?

– Da, dar acum e împrumutat.

– Pricep. Şi ai vrea să-l foloseşti pentru ceva complicat şi sinistru.

Am ridicat din umeri.

– Mi-ar plăcea să le folosesc, dar pentru scopuri prosteşti, simple.

– Cum ar fi?

Am clătinat din cap.

– Dacă Benedict nu vrea să ştii la ce ajută, nici eu n-o să-ţi spun.

Scoase un mic mârâit.

– Ţi-e frică de el, rosti.

– Am un respect considerabil faţă de Benedict, ca să nu menţionez şi o anume afecţiune.

Izbucni în râs.

– E un luptător mai bun ca tine, un spadasin mai bun?

Am întors privirea. Probabil că tocmai revenise dintr-un loc destul de îndepărtat. Orăşenii pe care-i întâlnisem erau cu toţii la curent cu braţul lui Benedict. Nu era genul de noutate care să circule încet. Cu siguranţă nu voiam să fiu primul care-i spune.

– Ia-o cum vrei, am spus. Unde ai fost?

– În satul din munţi. Bunicul m-a dus acolo ca să stau cu nişte prieteni de-ai lui pe nume Tecy. Îi ştii pe cei din familia Tecy?

– Nu, nu-i ştiu.

– Mai fusesem pe-acolo, spuse. Întotdeauna mă duce să stau cu ei în sat, atunci când sunt probleme aici. Locul n-are nume. Eu îi spun pur şi simplu „satul”. E destul de ciudat – şi oamenii sunt la fel. Pare că – într-un fel – ne divinizează. Pe mine mă tratează ca şi cum aş fi o sfântă şi niciodată nu-mi spun nimic din ce aş vrea să aflu. Nu e chiar aşa departe, dar munţii sunt altfel, cerul e altfel – totul! – şi, când ajung acolo, parcă n-ar mai exista cale înapoi. Am mai încercat să mă întorc de una singură, dar m-am

rătăcit. Bunicul trebuie să vină întotdeauna după mine şi atunci drumul pare uşor. Familia Tecy urmează toate instrucţiunile lui în ceea ce mă priveşte. Îl tratează ca şi cum ar fi un fel de zeu.

– Pentru ei, este.

– Spuneai că nu-i cunoşti.

– Nici nu trebuie. Îl cunosc pe Benedict.

– Cum procedează? Spune-mi.

Am clătinat din cap.

– Cum ai procedat tu? am întrebat-o. Cum te-ai întors aici de data asta?

Îşi isprăvi vinul şi-mi întinse pocalul. Când am privit-o, în timp ce-l umpleam, îşi lăsase capul pe umărul drept, se încruntase şi privea undeva, în depărtare.

– Nu prea ştiu, spuse, ridicând pocalul şi sorbind din el automat, nu sunt foarte sigură cum am procedat…

Cu mâna stângă începu să se joace cu cuţitul, într-un târziu ridicându-l.

– Eram furioasă, furioasă ca naiba pentru că fusesem iar trimisă pachet, zise. I-am spus că vreau să rămân aici să lupt, numai că el m-a luat şi am plecat călare şi, după un timp, am sosit în sat. Nu ştiu cum. N-a fost un drum lung şi, brusc, ne aflam acolo. Cunosc locurile de-aici. M-am născut aici, am crescut aici. Am călătorit peste tot, sute de leghe în toate direcţiile. N-am reuşit niciodată să găsesc locul. Doar că mi se păruse foarte scurtă călătoria, şi brusc eram din nou la Tecy. Dar au trecut mai mulţi ani, iar acum, când am crescut, pot fi mult mai hotărâtă în acţiuni. M-am hotărât să mă întorc prin propriile mele forţe.

Începu să zgârie şi să sape cu cuţitul pământul din faţa ei, părând că nu observă ce face.

– Am aşteptat până s-a înnoptat, continuă, şi am studiat stelele ca să ştiu încotro s-o iau. Era un sentiment ireal. Stelele erau total diferite. N-am recunoscut nicio constelaţie. Am intrat în casă şi m-am gândit la asta. Eram un pic speriată şi nu ştiam ce să fac. Mi-am petrecut ziua următoare încercând să aflu mai multe informaţii despre Tecy şi despre ceilalţi săteni. Dar a fost ca un coşmar. Ori erau proşti, ori încercau cu tot dinadinsul să mă zăpăcească. Nu numai că nu exista cale de a ajunge de acolo aici, dar habar n-aveau unde e „aici” şi nici nu erau prea siguri de „acolo”. În noaptea aceea am verificat din nou stelele, ca să mă conving de ceea ce văzusem, şi aproape că începusem să-i

cred.

Mişcă înainte şi înapoi cuţitul ca şi cum l-ar fi ascuţit, netezind pământul. După care începu să deseneze.

– Timp de câteva zile, am încercat să-mi găsesc drumul înapoi, continuă. M-am gândit că aş putea să localizez drumul şi să mă întorc pe acelaşi traseu, numai că dispăruse. Atunci am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. În fiecare dimineaţă porneam într-o altă direcţie, călăream până la amiază, apoi mă întorceam. N-am dat peste nimic familiar. Eram consternată. În fiecare noapte mă duceam la culcare mai furioasă şi mai supărată de felul în care decurgeau lucrurile – dar şi mai hotărâtă să-mi găsesc singură drumul înapoi spre Avalon. Trebuia să-i demonstrez bunicului că nu poate să mă trateze ca pe un copil şi să se aştepte să nu protestez. Apoi, cam după vreo săptămâna, am început să visez. Coşmaruri, într-un fel. Ai visat vreodată că fugi şi fugi şi n-ajungi nicăieri? Cam aşa visam eu – în plus, cu o plasă de păianjen în flăcări. Numai că nu era chiar o pânză de păianjen şi nu ardea. Dar eram prinsă în chestia asta, mergând de jur împrejur şi prin ea. Numai că nu mă deplasam, de fapt. Nu e chiar adevărat, dar nu ştiu cum altfel să-ţi explic. Şi trebuia să continuu să încerc – de fapt, chiar doream asta – să mă deplasez. Când m-am trezit eram obosită, ca şi cum chiar m-aş fi străduit toată noaptea. Asta a continuat multe nopţi, şi fiecare noapte părea mai dură şi mai lungă şi mai reală. Apoi m-am trezit azi dimineaţă, cu visul încă proaspăt în cap, şi am ştiut că pot călători spre casă. Am pornit la drum, încă visând pe jumătate, se pare. Am parcurs întreaga distanţă fără să mă opresc măcar o dată, şi, de data asta, n-am dat prea mare atenţie împrejurimilor, ci m-am gândit fără întrerupere la Avalon – şi, pe măsură ce înaintam, lucrurile îmi deveneau din ce în ce mai familiare, până când am ajuns aici. Numai atunci mi s-a părut că m-am trezit de-a binelea. Acum, satul şi familia Tecy, cerul acela, stelele acelea, pădurile, munţii, toate mi se par ca un vis. Nu sunt deloc sigură că aş mai putea găsi drumul într-acolo. Nu e ciudat? Poţi să-mi spui ce s-a petrecut?

M-am ridicat şi am strâns resturile prânzului nostru. M-am aşezat lângă ea.

– Îţi aminteşti imaginea cu pânza de păianjen care ardea şi care nu era, de fapt, o pânză şi nici nu ardea? am întrebat-o.

– Da, într-un fel, spuse.

– Dă-mi cuţitul, am zis.

Mi-l dădu.

Cu vârful cuţitului, am început să adaug schiţei ei din ţarină nişte linii, să le prelungesc pe unele, să le şterg pe altele, să adaug câteva. În tot acest timp ea n-a scos un cuvinţel, dar mi-a urmărit fiecare mişcare. Când am terminat, am pus cuţitul deoparte şi am aşteptat în tăcere lung timp.

Apoi, într-un târziu, rosti foarte încet:

– Da, ăsta e, luându-şi privirea de la desen şi uitându-se la mine. De unde ai ştiut? De unde ai ştiut ce-am visat?

– Pentru că ai visat un lucru care e inscripţionat chiar în genele tale. De ce, cum, habar n-am. Asta demonstrează, totuşi, că eşti într-adevăr o fiică a Amberului. Tu n-ai făcut altceva decât să mergi în Umbră. Ceea ce ai visat tu este Marele Model din Amber. Prin puterea lui, cei care sunt de sânge regesc îşi menţin dominaţia asupra umbrelor. Înţelegi ce spun?

– Nu sunt sigură, zise. Nu cred. L-am auzit pe bunicul blestemând umbrele, dar n-am înţeles niciodată la ce se referea.

– Atunci nu ştii unde se află cu adevărat Amberul.

– Nu. Bunicul a fost întotdeauna evaziv. Mi-a povestit despre Amber şi despre familie. Dar nu ştiu nici măcar în ce direcţie e Amber. Ştiu doar că e departe.

– Se întinde în toate direcţiile, am spus, sau în orice direcţie aleasă de cineva. Acel cineva trebuie doar să…

– Da! mă întrerupse. Uitasem, sau am crezut doar că voia s-o facă pe misteriosul sau să-şi râdă de mine, dar Brand mi-a spus exact acelaşi lucru cu mult timp în urmă. Ce înseamnă asta, totuşi?

– Brand! Când a fost Brand aici?

– Cu ani în urmă, când eram eu mică. Obişnuia să ne viziteze adesea. Eram foarte îndrăgostită de el şi l-am necăjit fără milă. Obişnuia să-mi spună poveşti, să mă înveţe jocuri…

– Când l-ai văzut ultima dată?

– Oh, acum opt sau nouă ani, cred.

– Ai mai întâlnit vreunul din ceilalţi?

– Da, spuse. Julian şi Gerard au trecut pe-aici cu puţin timp în urmă. Acum câteva luni.

Dintr-o dată m-am simţit foarte nesigur. Benedict îmi ascunsese o mulţime de lucruri. Aş fi preferat să fiu prost sfătuit decât să fiu total ignorant. Asta te face să-ţi fie mai uşor să te enervezi atunci când afli. Problema cu Benedict e că a fost, totuşi, prea cinstit. A preferat să nu-mi spună nimic decât să mă

mintă. Simţeam că mă aşteaptă ceva neplăcut, totuşi, şi ştiam că nu mai e timp de pierdut, că trebuie să mă mişc cât mai rapid posibil. Da, va fi o cursă dură pentru diamante. Totuşi, mai erau multe de aflat înainte de a încerca. Timpul… La naiba!

– Atunci i-ai întâlnit prima dată? am întrebai.

– Da, spuse, şi am fost foarte nefericită. Se opri, oftă. Bunicul nu-mi dădea voie să spun că suntem rude. M-a prezentat ca fiind pupila lui. Şi a refuzat să spună de ce. La dracu'!

– Sunt sigur că avea motive întemeiate.

– Oh, şi eu cred la fel. Numai că asta nu mă face să mă simt mai bine, mai ales când ai aşteptat toată viaţa să-ţi întâlneşti rudele. Ştii de ce s-a purtat aşa cu mine?

– Amberul trece prin încercări grele şi, înainte de a merge mai bine, lucrurile vor merge mai rău. Cu cât ştiu mai puţini de existenţa ta, cu atât e mai mică şansa de a te implica în ceva care să-ţi provoace răul. A făcut-o numai ca să te protejeze.

Făcu un zgomot ca şi cum ar fi scuipat.

– N-am nevoie de protecţie. Ştiu să mă apăr şi singură.

– Eşti foarte bună când vine vorba de duelat, am zis. Din nefericire, viaţa e mai complicată decât un simplu duel.

– Ştiu asta. Nu sunt un copil. Dar…

– Dar nimic! A făcut acelaşi lucru pe care l-aş fi făcut şi eu dacă ai fi fost a mea. Se protejează şi pe el, şi pe tine. Mă surprinde că ţi-a făcut cunoştinţă cu Brand. O să înnebunească la gândul că şi eu am aflat.

Zvâcni din cap şi mă privi cu ochii larg deschişi.

– Dar tu n-ai face nimic ca să ne provoci răul, spuse. Noi… noi suntem rude…

– Cum naiba ştii tu de ce mă aflu aici sau ce gândesc? am spus. S-ar putea să ne fi băgat pe amândoi în încurcătură!

– Glumeşti, nu-i aşa? spuse, ridicând lent mâna stângă între noi.

– Nu ştiu. N-ar trebui şi n-aş vorbi despre asta dacă aş avea ceva rău în minte, nu?

– Nu… Cred că nu, zise.

– O să-ţi spun ceva ce Benedict ţi-a spus probabil cu multă vreme înainte. Să nu ai încredere niciodată într-o rudă. E mult mai rău decât să crezi în străini. Cu un străin există o posibilitate de a te afla în siguranţă.

– Vorbeşti serios, nu?

– Da.

– Te incluzi şi tu aici?
Am zâmbit.
– Fireşte că mie nu mi se aplică. Eu sunt întruchiparea onoarei, bunătăţii, milei şi blândeţii. Încrede-te în mine întotdeauna.
– Aşa o să fac, spuse, iar eu am izbucnit în râs.
– Aşa o să fac, insistă ea. Tu nu ne-ai face niciun rău. Ştiu asta.
– Povesteşte-mi despre Gerard şi Julian, am spus, simţindu-mă stânjenit, ca întotdeauna, în prezenţa încrederii oferite fără să o solicit. Care a fost motivul vizitei lor?
Tăcu o clipă, încă studiindu-mă, apoi:
– Ţi-am spus cam multe lucruri, nu? Ai dreptate. Niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut. Cred că e rândul tău să vorbeşti.
– Bine. Înveţi repede cum să te porţi cu noi. Ce vrei să ştii?
– Unde e, de fapt, satul? Şi Amberul? Într-un fel ele seamănă, nu? Ce-ai vrut să spui când ziceai că Amberul e în toate direcţiile, sau în oricare? Ce sunt umbrele?
M-am ridicat şi am privit-o. I-am întins mâna. Arăta foarte tânără şi un pic înfricoşată, dar o luă.
– Unde…? întrebă, ridicându-se.
– Pe aici, am spus, şi am dus-o în locul unde dormisem şi privisem cascada şi roata morii.
Începu să spună ceva, dar am oprit-o.
– Priveşte. Doar atât.
Aşa că am stat acolo privind cascada, apa împroşcând, roata morii, în timp ce eu îmi puneam ordine în gânduri. Apoi:
– Vino, am spus, luând-o de cot şi îndreptându-ne spre pădure.
Când treceam printre copaci, un nor acoperi soarele şi umbrele se adânciră. Ciripitul păsărilor deveni mai strident şi pământul – mai umed. Pe măsură ce mergeam pe lângă şirul de copaci, frunzele acestora deveneau mai lungi şi mai late. Când soarele reapăru, lumina era mai galbenă, şi, după o cotitură a drumului, întâlnirăm viţă-de-vie. Ţipetele păsărilor deveniră mai aspre, mai puternice. Drumul nostru o luă în sus şi am condus-o pe lângă un afloriment de silex şi pe un teren mai înalt. Un murmur distant, abia perceptibil, părea că vine de undeva, dinapoia noastră. Cerul avea un altfel de albastru când ne-am deplasat spre un spaţiu deschis, şi-am speriat o şopârlă imensă, cafenie, care se încălzea la soare. După ce-am depăşit o altă masă de piatră, Dara rosti:
– Nu ştiam că asta există aici. N-am fost pe drumul ăsta niciodată.

Dar nu i-am răspuns, pentru că eram ocupat să schimb materialul Umbrei.

Apoi am dat iar peste pădure, numai că acum drumul trecea prin ea direct în susul dealului. Acum copacii erau uriaşi tropicali, amestecaţi cu ferigi, şi se auzeau noi zgomote – lătrături, şuierături şi bâzâieli. Deplasându-ne pe acest traseu, murmurul deveni mai greu, însuşi pământul începând să vibreze o dată cu el. Dara mă ţinea strâns de braţ, fără să scoată un cuvânt, dar cercetând totul în jur. Se vedeau flori imense, cărnoase, palide şi mlaştini în care cădea umezeala de deasupra capetelor noastre. Temperatura crescuse considerabil şi noi abia dacă transpiram. Murmurul ajunsese la nivelul unui urlet puternic şi, când am ieşit iar din pădure, era un sunet ca un tunet continuu care se prăbuşea peste noi. Am condus-o spre marginea abisului şi i-am arătat unde să privească.

Plonja peste trei sute de metri: o cataractă grandioasă care se izbea de fluviul cenuşiu ca de o nicovală. Curenţii erau rapizi şi puternici, antrenând bule şi picături de spumă pe o mare distanţă, înainte de a dispărea. Dincolo de noi, cam la un kilometru, în parte ecranată de curcubeu şi ceaţă, ca o insulă lovită de un Titan, o roată gigantică se învârtea, masivă şi sclipitoare. Mult deasupra, păsări imense călăreau curenţii de aer ca nişte crucifixuri zburătoare.

Am stat acolo multă vreme. Conversaţia era imposibilă, ceea ce era un lucru bun. După un timp, când îşi întoarse privirea spre mine, cu ochii strânşi, întrebători, am încuviinţat şi am arătat spre pădure. Întorcându-ne, ne-am croit drum înapoi în direcţia din care veniserăm.

Întoarcerea noastră a fost acelaşi proces, în sens invers, şi am ajuns la capăt mult mai uşor. Când conversaţia a devenit iar posibilă, Dara a continuat să tacă, dându-şi seama aparent că eu eram o parte din procesul schimbărilor din jurul nostru.

Nu vorbi decât atunci când am ajuns din nou lângă râul nostru, privind micuţa roată a morii:

– Locul ăsta era ca satul?

– Da. O umbră.

– Şi ca Amber?

– Nu. Amber aruncă Umbra. Poate fi tăiată în orice formă, dacă ştii cum. Locul acela era o umbră, satul tău era o umbră şi locul acesta e o umbră. Orice loc pe care ţi-l poţi imagina există undeva în Umbră.

– … Şi tu şi bunicul şi ceilalţi pot ajunge în aceste umbre, luând şi alegând ce vrei tu?

– Da.

– Deci, asta am făcut eu, întorcându-mă din sat?

– Da.

Chipul îi deveni o imagine a înţelegerii. Sprâncenele ei aproape negre coborâră un centimetru, iar nările fremătară în urma unei inspirări rapide.

– Şi eu pot să o fac… zise. Să merg oriunde, să fac tot ce vreau!

– Talentul zace în tine, am zis.

Atunci mă sărută, un gest brusc, impulsiv, apoi se roti, cu părul fluturându-i pe gâtul subţire, încercând să privească totul dintr-o dată.

– Deci, pot face orice, spuse, încremenind într-o anumită poziţie.

– Există limitări, pericole…

– Asta-i viaţa, spuse. Cum pot învăţa s-o controlez?

– Cheia este Marele Model din Amber. Trebuie să-l traversezi ca să poţi căpăta însuşirea. Este înscris pe podeaua unei încăperi din palatul din Amber. E destul de mare. Trebuie să începi dinafară şi să mergi până în centru, fără să te opreşti. Vei întâmpina o rezistenţă considerabilă, şi experienţa e un chin. Dacă te opreşti, dacă încerci să părăseşti Modelul înainte de a-l parcurge complet, te va distruge. Parcurge-l în întregime, totuşi, şi puterea ta asupra Umbrei va ajunge sub controlul tău conştient.

Păşi spre locul picnicului nostru şi examină modelul pe care-l desenaserăm pe pământ.

Am urmat-o mai lent. Când m-am apropiat, spuse:

– Trebuie să merg în Amber şi să traversez Modelul!

– Sunt sigur că Benedict plănuieşte să faci asta, în cele din urmă, am zis.

– În cele din urmă? zise. Acum! Trebuie să merg acum! De ce nu mi-a povestit niciodată despre lucrurile astea?

– Pentru că n-o poţi face deocamdată. Situaţia din Amber face să fie periculos pentru voi amândoi să permiteţi să se afle de existenta ta. Temporar, Amber îţi este interzis.

– Nu e corect! spuse, uitându-se urât la mine.

– Fireşte că nu, am rostit. Dar aşa stau lucrurile deocamdată. Nu mă învinovăţi!

Cuvintele îmi ieşiră destul de greu. O parte din vină, desigur, îmi aparţinea.

– Aproape că ar fi fost mai bine să nu-mi fi povestit toate lucrurile astea, spuse, dacă nu le pot avea.

– Nu e chiar atât de rău. Situaţia din Amber se va stabiliza din nou – peste puţin timp.

– Şi eu cum o să aflu?

– Benedict va şti. Îţi va spune el.

– Până acum nu prea s-a obosit să-mi spună prea multe!

– În ce scop? Numai ca să-ţi facă rău? Ştii că a fost bun cu tine, că îi pasă de tine. Când va veni clipa, va acţiona în folosul tău.

– Şi dacă n-o s-o facă? O să mă ajuţi tu?

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Cum voi putea să te găsesc? Să-ţi dau de ştire?

Am zâmbit. Ajunsese în punctul ăsta fără prea multe strădanii din partea mea. Nu era nevoie să-i spun partea cu adevărat importantă. Destul cât să-mi folosească mai târziu…

– Cărţile de joc, am spus, Atuurile familiei. Ele reprezintă mai mult decât o simplă paradă sentimentală. Sunt un mijloc de comunicare. Ia cartea mea, priveşte-o, concentrează-te, încearcă să-ţi goneşti toate celelalte gânduri din minte, prefă-te că sunt eu în realitate şi adresează-mi-te! Vei vedea că e real, şi eu chiar îţi răspund.

– Dar astea sunt lucrurile pe care bunicul mi-a zis să nu le fac atunci când ating cărţile!

– Bineînţeles.

– Dar cum funcţionează?

– Altădată, am spus. Suntem chit. Îţi aminteşti? Ţi-am spus acum despre Amber şi despre Umbră. Povesteşte-mi despre vizita lui Gerard şi Julian aici.

– Da, spuse. Totuşi nu sunt prea multe de povestit. Într-o dimineaţă, acum vreo cinci sau şase luni, bunicul s-a oprit pur şi simplu din treabă. Reteza nişte pomi în spatele livezii – îi place să facă el însuşi asta – iar eu îl ajutam. Era sus pe o scară, tăind crengile cu foarfecele şi, brusc, s-a oprit, a lăsat foarfecele jos şi a rămas nemişcat câteva minute. Am crezut că se odihneşte, aşa că eu mi-am continuat treaba. Apoi l-am auzit vorbind – nu doar mormăind – vorbind ca şi cum ar fi purtat o conversaţie. La început, credeam că vorbeşte cu mine şi l-am întrebat ce-a zis. M-a ignorat. Acum, că ştiu despre Atuuri, îmi dau seama că atunci probabil vorbea cu unul dintre ei. Probabil cu Julian.

Oricum, a coborât scara destul de repede după asta, mi-a spus că trebuie să plece o zi sau două, şi s-a îndreptat spre conac. Totuşi, s-a oprit înainte de a ajunge prea departe şi s-a întors. Asta a fost când mi-a spus că, dacă Julian şi Gerard vor veni în vizită pe-aici, le voi fi prezentată drept pupila lui, fiica orfană a unui servitor credincios. A plecat puţin după aceea, călare, cu alţi doi cai de schimb. Avea spada la şold.

A revenit la miezul nopţii, aducându-i pe amândoi. Gerard era pe jumătate inconştient. Piciorul stâng îi era rupt, şi toată partea stângă a corpului, grav rănită. Julian era şi el destul de boţit, dar n-avea niciun os rupt. Au rămas la noi aproape o lună şi s-au vindecat repede. Apoi au împrumutat doi cai şi duşi au fost. De atunci, nu i-am mai văzut.

– Cum au explicat rănile?

– Au zis că au avut un accident. Oricum, n-ar fi discutat asta cu mine.

– Unde? Unde s-a petrecut?

– Pe drumul cel negru. I-am auzit vorbind despre el de mai multe ori.

– Unde e acest drum negru?

– Nu ştiu.

– Ce-au spus despre el?

– L-au blestemat de nenumărate ori. Asta a fost tot.

Uitându-mă în jos, am văzut că mai rămăsese ceva vin în sticlă. M-am aplecat şi am turnat două ultime pahare, i-am dat ei unul.

– Pentru reîntâlnire, am spus, zâmbind.

– … Reîntâlnire, aprobă ea, şi băurăm.

Începu să strângă şi am ajutat-o, grăbindu-mă o dată în plus.

– Cât trebuie să aştept până să încerc să te contactez? întrebă.

– Trei luni. Dă-mi trei luni.

– Unde vei fi atunci?

– În Amber, sper.

– Cât o să rămâi acolo?

– Nu foarte mult. De fapt, trebuie să fac o scurtă călătorie chiar acum. Ar trebui să revin mâine, oricum. După asta, mai rămân doar vreo câteva zile.

– Mi-aş dori să rămâi mai mult.

– Mi-aş dori să pot. Mi-ar plăcea, mai ales acum că te-am întâlnit.

Roşi şi îşi îndreptă ceea ce părea a fi toată atenţia asupra

strângerii coşului. Am strâns şi eu echipamentul de scrimă.

– Acum te întorci la conac? spuse.

– La grajduri. O să plec imediat.

Ridică apoi coşul.

– O să plecăm împreună, atunci. Calul meu e pe-aici.

Am încuviinţat şi am urmat-o către poteca din dreapta noastră.

– Bănuiesc, spuse, că ar fi foarte bine să nu pomenesc nimănui de întâlnirea noastră, mai ales bunicului?

– Ar fi mai prudent.

Zgomotul curentului scurgându-se spre râu, în drumul spre mare, se topi, dispăru şi doar scârţâitul roţii mai rămase un timp în aer.

6

De cele mai multe ori, deplasarea constantă e mai importantă decât viteza. Atâta vreme cât există o progresie normală a stimulilor în care să-ţi sprijini cârligele mentale, este loc şi pentru deplasarea laterală. O dată începută, rata ei de progresie devine o chestiune de precauţie.

Aşa că mă deplasam lent, dar constant şi cu atenţie. N-avea niciun rost să-l obosesc degeaba pe Star. Schimbările rapide au un efect dur asupra oamenilor. Animalele, care nu ştiu atât de bine să se mintă singure, reacţionează şi mai dur, devenind uneori foarte violente.

Am traversat râuleţul pe un mic podeţ din lemn şi am mers paralel cu el un timp. Intenţionam să ocolesc oraşul, dar să urmez direcţia cursului de apă până când voi ajunge în apropierea coastei. Era amiază. Drumul era umbros, plăcut, răcoros. Grayswandir îmi atârna la şold.

Mă îndreptam spre vest, ajungând într-un sfârşit lângă dealurile care se înălţau acolo. M-am abţinut să încep schimbarea până când am atins un punct de unde, la poale, se vedea oraşul, care reprezenta cea mai mare concentrare de populaţie în acest tărâm care semăna cu Avalonul meu. Oraşul purta acelaşi nume şi era locuit de câteva mii de oameni. Lipseau mai multe turnuri de argint, iar râul tăia oraşul într-un unghi cumva diferit, departe spre sud, fiind lărgit sau lărgindu-se cam de opt ori. Se vedea fum ieşind din fierării şi localuri, agitat uşor de adierile dinspre sud; oamenii, călare, pe jos, în căruţe, în

diligenţe, se deplasau pe străzile înguste, intrau şi ieşeau din prăvălii, hoteluri, locuinţe; stoluri de păsări se roteau, coborau şi se înălţau deasupra locurilor unde erau priponiţi caii; câteva fanioane şi stindarde fluturau apatice; apa sclipea şi în aer plutea o ceaţă uşoară. Mă aflam prea departe ca să aud zgomotul vocilor, zăngănitul lanţurilor, al ciocanelor, al maşinilor de cusut, huruitul şi scârţâitul, precum şi orice altceva, altfel decât un zumzet general. Chiar dacă nu se distingeau arome individuale, dacă aş fi fost încă orb, aş fi ştiut numai adulmecând aerul că oraşul e aproape.

Văzându-l de acolo de sus, mă năpădi o anume nostalgie, urma unui vis melancolic, însoţită de un dor vag pentru locul care era omonimul acestuia, undeva într-un tărâm al umbrelor dispărut demult, în care viaţa fusese atât de normală şi eu mult mai fericit decât acum.

Dar nu poţi trăi aşa cum am trăit eu fără să dobândeşti acea însuşire a conştiinţei care elimină sentimentele naive de îndată ce apar şi, în general, e potrivnică participării la naşterea sentimentalismului.

Zilele acelea trecuseră, povestea era terminată şi acum Amberul mă acaparase în totalitate. M-am întors şi m-am îndreptat spre sud, întărit de dorinţa de a învinge. Amber, nu te pot uita…

Soarele deveni o sferă orbitoare, luminoasă deasupra mea şi vântul începu să urle în juru-mi. Cerul deveni din ce în ce mai galben şi strălucitor pe măsură ce înaintam, până când părea că un deşert s-ar fi întins de la un orizont la altul. Dealurile deveniră mai stâncoase pe măsură ce coboram spre teritoriile de jos, dând la iveală forme groteşti sculptate de vânt şi colorate sumbru. O furtună de nisip mă izbi în timp ce treceam de poalele dealurilor, astfel că am fost nevoit să îmi acopăr faţa cu mantia şi să-mi îngustez ochii. Star necheză, pufăi repetat, tropăi. Nisip, piatră, vânt şi cerul mai portocaliu acum, o adunătură de nori ca ardezia către care se îndrepta soarele…

Apoi umbre alungite, vântul care se domolea, linişte… Doar zgomotul potcoavelor pe stâncă şi zgomotul răsuflării… Obscuritate, când norii se adunară şi acoperiră soarele… Zidurile zilei zguduite de tunet… O claritate nefirească a obiectelor situate la distanţă… Ceva răcoros, albastru, electric în atmosferă… Din nou tunet…

Apoi, o cortină clipocitoare, sticloasă în dreapta mea, pe

măsură ce ploaia avansează… Între nori, linii frânte albastre… Temperatura apăsătoare, paşii noştri constanţi, lumea – un fundal monocromatic…

Tunet asurzitor, fulger alb, cortina fluturând înspre noi… Două sute de metri… O sută cincizeci… Destul!

Marginea fără fund brăzdând, tăind, făcând spumă… Pământul reavăn… Nechezatul lui Star… O izbucnire de viteză…

Mici râuleţe de apă furişându-se, înecând, îmbibând pământul… Ici băltind noroiul, dincolo scurgându-se… Acum un torent continuu… Pârâiaşe de jur împrejur, clipocind…

Teren deluros înainte, şi muşchii lui Star încordându-se şi relaxându-se, încordându-se şi relaxându-se sub mine, sărind pârâiaşele şi curenţii, plonjând prin pătura ameţitoare, tulbure, şi urcând povârnişul, cu potcoavele scoţând scântei pe stâncă, pe măsură ce urcăm – tot mai sus, vocea torentului gâlgâitor, învolburat de sub noi transformându-se într-un urlet continuu…

Mai sus, apoi, şi uscaţi, oprindu-mă să-mi storc poalele mantiei… Dedesubt, în spate şi în dreapta, valurile cenuşii răvăşite de furtună ale mării la poalele dealului…

În interior acum, către câmpurile de trifoi şi către seară, cu zgomotul mării în spate…

Urmărind stelele căzătoare înspre răsăritul care se întunecă şi în tăcerea totală şi în noapte…

Cerul limpede şi strălucirea stelelor, cu doar câteva scame de nor…

O grămadă urlătoare de creaturi cu ochi roşii, răsucindu-se în calea noastră… Umbră… Ochi verzi… Umbră… Galbeni… Umbră… Gata…

Piscuri negre cu petice de zăpadă, unul după altul în jurul meu… Zăpadă îngheţată, uscată ca praful, ridicată în valuri de rafalele îngheţate ale înălţimilor… Zăpadă pulverizată, asemănătoare făinii… Amintiri despre Alpii italieni, despre schiat… Valuri de zăpadă agitate pe chipuri de piatră… Un foc alb în aerul nopţii… Picioarele amorţindu-mi rapid în cizmele ude… Star zăpăcit şi sforăind, bâjbâind la fiecare pas şi clătinând din cap a neîncredere…

Umbre dincolo de stânci, un povârniş mai puţin abrupt, un vânt călduţ, mai puţină zăpadă…

Un drum întortocheat, ca un tirbuşon, o intrare spre căldură… Adânc, adânc, adânc în noapte, printre stelele schimbătoare…

După zăpezile de-acum o oră, acum plante şi arbuşti şi câmpie

plată… Mai încolo, păsările nopţii filfiind în aer, rotindu-se deasupra stârvurilor, scoţând ţipete de protest ascuţite când trecem pe lângă ele…

Din nou la pas, în locul unde se unduiesc ierburile, agitate de briza ceva mai călduţă acum… Tusea unui râs plecat la vânătoare… Trecerea ca un fulger a unei creaturi asemănătoare unui cerb… Stele alunecând acolo unde le e locul şi iar înţepături în picioare…

Star cabrându-se, nechezând, repezindu-se înainte ca şi cum ar fugi de o creatură nevăzută… Îmi ia timp până să-l liniştesc, şi mai mult până îi trec fiorii…

Acum, ţurţuri dintr-o Lună fragmentată cad pe vârfurile copacilor din depărtare… Umezeala pământului degajă o ceaţă luminiscentă… Fluturi dansând în lumina nopţii…

Pământul bombându-se şi legănându-se încoace şi încolo, ca şi cum munţii şi-ar mişca picioarele… Fiecare stea cu dublura ei… Un halo în jurul Lunii ca o halteră… Câmpia, aerul de deasupra ei, plin de siluete mişcătoare.

Pământul, un ceas imens, ticăie şi devine tăcut… Stabilitate… Inerţie… Stelele şi Luna reunite în spirit…

Urmărind liziera copacilor spre vest… Impresii de junglă adormită: delir de şerpi sub veşmântul uleios…

Spre vest, spre vest… Undeva, un râu cu maluri drepte, curate, care-mi uşurează trecerea către mare…

Tropot de copite, răsuciri de umbre… Aerul nopţii mângâindu-mi faţa… O privire fugară spre nişte creaturi luminoase pe turnurile înalte, strălucitoare, cu ziduri întunecate… Aerul se îndulceşte… Viziunile se amestecă… Umbre…

Star şi cu mine ne-am contopit, asemeni unui centaur… Amândoi, sub un singur acoperământ de sudoare… Inspirăm şi expirăm în explozii mutuale… Gâturi învelite în tunet, cumplită splendoarea nărilor… Înghiţim pământul…

Râzând, cu mirosul apelor peste noi, copacii foarte aproape în stânga noastră…

Apoi, printre ei… Scoarţă netedă, viţă-de-vie atârnând, frunze late, picături de rouă… Pânze de păianjen în lumina lunii, cu forme stranii zbătându-se în ele… Gazon spongios… Ciuperci fosforescente pe copacii căzuţi la pământ…

Un spaţiu liber… Ierburi mari foşnitoare…

Mai mulţi copaci…

Iarăşi, mirosul râului…

Mai apoi, sunete… Sunete… Chicotitul ierbos al apei…

Mai aproape, mai tare, lângă noi, în cele din urmă… Cerurile umflate şi încovoiate în pântecul ei, şi copacii… Limpede, cu un zgomot sec, umed, jilav… În stânga, trecând pe lângă ea… Uşoară şi curgând, o urmăm…

De băut… Plescăind în adâncul ei, apoi ieşind cu capul limpede, Star, în apă, adăpându-se ca o pompă, fornăind din nări şi împroşcând-o… În susul râului, îmi plescăie în cizme… Curgându-mi pe păr, scurgându-se pe braţe… Star întorcând capul, auzindu-mi râsul…

Apoi, din nou în josul râului, limpede, lent, răsucindu-se… Apoi drept, lărgindu-se, şi mai lent…

Copacii îngroşându-se, apoi subţiindu-se…

Lung, statornic, lent…

O lumină firavă spre est…

Coborând pe povârniş acum, copaci mai rari… Peisaj mai stâncos şi din nou întunericul pune stăpânire peste tot…

Mai întâi, o adiere slabă a mării, care mai târziu se pierde… Galop, galop înainte în răcoarea nopţii… Din nou, o adiere sărată…

Piatră şi niciun copac… Dur, abrupt, pustiu, plat… Pantă din ce în ce mai abruptă…

Sclipiri între ziduri de piatră… Bolovani dizlocaţi dispărând in torent, cu plescăitul reverberat între pereţii de stâncă… Defileul se adânceşte, se lărgeşte…

În jos, în jos…

Şi mai departe…

Răsăritul mai palid, panta mai lină… Din nou, o adiere sărată, mai puternică…

Argilă şi prundiş… După un colţ, mai jos, şi mai strălucitor… Liniştit, lent, moale şi încetinind pasul…

Briza şi lumina, briza şi lumina… Dincolo de curba unei stânci…

Strunesc calul…

Sub mine se întindea ţărmul sterp al mării, unde rând după rând de dune rostogolindu-se, hărţuite de vânturile dinspre sud-vest, ridicau perdele de nisip care ascundeau parţial contururile distante ale mării în dimineaţa mohorâtă.

Am privit pelicula roz întinsă peste ape dinspre răsărit. Ici şi colo, nisipurile mişcătoare dădeau la iveală petice întunecate de pietriş. Mase de stânci colţuroase se înălţau deasupra valurilor

umflate. Între dunele masive – zeci de metri înălţime – şi mine, acolo sus, deasupra coastei blestemate, se întindea o câmpie presărată cu gropi şi roci ascuţite şi pietriş, iţindu-se chiar acum din iad sau din noapte, în lumina zorilor şi înnodată cu umbrele…

Da, eram unde trebuie.

Am descălecat şi am privit cum soarele forţează o zi strălucitoare asupra panoramei. Era lumina puternică, albă, pe care o căutasem. Aici, *sans*[1] oameni, era locul esenţial, exact aşa cum îl văzusem cu decenii în urmă pe umbra Pământ a exilului meu. Fără buldozere, ciocane pneumatice, negri care să dea cu mătura; fără oraşul Oranjemund[2], cel cu maximă securitate. Fără maşinării cu raze X, sârmă ghimpată sau gărzi înarmate. Nimic din toate astea aici. Nu. Pentru că această umbră nu auzise niciodată de un Sir Ernest Oppenheimer[3] şi aici nu existase niciodată o Consolidated Diamond Mines din Africa de sud-vest, niciun guvern care să aprobe fuziunea intereselor miniere de coastă. Aici era deşertul numit Namib, într-un loc la vreo patru sute de mile nord-vest de Cape Town, o panglică de dune şi stânci care se lăţea de la patru până la douăzeci de kilometri, întinzându-se de-a lungul coastei pustii pe aproape cinci sute de kilometri pe partea dinspre mare a Munţilor Richtersveld[4], în a căror umbră mă aflam eu acum. Aici, spre deosebire de o mină convenţională, diamantele erau împrăştiate ca găinaţul păsărilor pe nisip. Eu, desigur, adusesem cu mine o greblă şi o sită.

Mi-am oprit gândurile şi mi-am pregătit micul dejun. Se anunţa o zi fierbinte, prăfoasă.

Traversând dunele, mă gândeam la Doyle, bijutierul din Avalon, cel cu părul în smocuri, roşu la faţă ca o cărămidă şi cu coşuri pe obraz. Roşul bijutierilor? De ce îmi trebuia atât de mult – suficient să aprovizioneze o armată de bijutieri pentru zece vieţi? Ridicasem din umeri. Ce mai conta pentru ce îl voiam, din moment ce îl puteam plăti? Ei bine, dacă marfa putea avea o nouă întrebuinţare şi se puteau face bani frumoşi, ar fi trebuit să

---

[1] Fără (în limba franceză în original). (n. trad.).

[2] Oraş în Namibia, construit în jurul unei mine de diamant. (n. red.)

[3] Industriaş în domeniul exploatării aurului şi a diamantelor, care a controlat corporaţia De Beers (din care face parte şi Consolidated Diamond Mines) şi a fondat The Anglo American Corporation of South Africa. (n. red.)

[4] Lanţ muntos în Africa de Sud. (n. red.)

fii nebun să… Cu alte cuvinte, ar fi fost incapabil să-mi furnizeze o asemenea cantitate într-o săptămână? Prin zâmbetul său scăpară mici chicoteli. O săptămână? Oh, nu! Fireşte că nu! Ridicol, nici nu se pune problema… Înţelegeam. Ei bine, câteva mulţumiri în grabă şi, poate, concurentul său din susul străzii ar fi în stare să facă rost de marfă, şi s-ar putea să fie interesat şi de câteva diamante neşlefuite pe care le aştept în doar câteva zile… Diamante, am spus? Stai. Întotdeauna a fost interesat de diamante… Da, dar avea mici lipsuri în ce priveşte roşul bijutierilor. O mână ridicată. Poate că se pripise cu privire la posibilităţile lui de a fabrica materialul de lustruit. Cantitatea îl derutase. Dar ingredientele existau din plin şi formula era foarte simplă. Da, nu exista niciun motiv ca treaba să nu poată fi dusă la bun sfârşit. Cam într-o săptămână. Acum, despre diamante…

Înainte de a ieşi din prăvălia lui, totul fusese pus la punct.

Am întâlnit multe persoane care cred că praful de puşcă explodează, ceea ce, bineînţeles, e total incorect. Arde rapid, dând naştere unei presiuni a gazului care împinge glonţul din capătul cartuşului şi-l conduce prin ţeava unei arme, după ce a fost aprins de către amorsor, care provoacă, de fapt, explozia atunci când îl străpunge percutorul. Acum, cu precauţia tipică familiei, am experimentat o varietate de combustibili de-a lungul anilor. Dezamăgirea mea când am descoperit că praful de puşcă nu ia foc în Amber şi că toate amorsoarele pe care le-am testat rămâneau inerte, a fost atenuată doar de faptul că ştiam că niciuna dintre rudele mele nu puteau aduce arme de foc în Amber. Mult mai târziu, în timpul unei vizite în Amber, după ce am lustruit o brăţară pe care i-o adusesem lui Deirdre, am descoperit această minunată însuşire a roşului bijutierilor din Avalon, când am aruncat cârpa de lustruit într-un şemineu. Din fericire cantitatea implicată a fost mică, iar eu eram singur în clipa aceea.

Era un amorsor excelent, direct din recipient. Când îl combinai cu o cantitate suficientă de material inert, putea fi făcut să ardă cum trebuie.

Am ţinut această mică informaţie numai pentru mine, presimţind că, într-o bună zi, va putea fi folosită pentru a hotărî anumite conflicte importante din Amber. Din păcate, am intrat în conflict cu Eric înainte de acea zi şi informaţia a intrat în depozit alături de celelalte amintiri ale mele. Când, într-un târziu, lucrurile s-au clarificat, şansele mele s-au amestecat rapid cu ale

lui Bleys, care pregătea un asalt asupra Amberului. Atunci practic nu avusese nevoie de mine, dar mă luase în afacere, cred, numai ca să mă ţină sub observaţie. Dacă i-aş fi furnizat arme ar fi fost de neînvins, iar eu m-aş fi dovedit inutil. Mai mult de-atât, dacă am fi reuşit să punem mâna pe Amber conform planurilor lui, situaţia ar fi devenit într-adevăr încordată, cu forţele de ocupaţie şi cu loialitatea ofiţerilor aparţinându-i lui. Atunci mi-ar fi fost necesar ceva ca să echilibrez balanţa puterii. Câteva bombe şi arme automate, să zicem.

Dacă mi-aş fi revenit măcar cu o lună mai devreme, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Aş fi fost în Amber în loc să fiu jupuit, zgâriat şi deshidratat, cu încă o călătorie de coşmar înaintea mea şi cu un morman de necazuri de rezolvat după aceea.

Am scuipat nisip ca să nu mă sufoc când am izbucnit în râs. La naiba, singuri ne hotărâm soarta. Aveam lucruri mai bune la care să mă gândesc decât la ce s-ar fi putut întâmpla. De pildă, Eric…

Îmi amintesc ziua aceea, Eric. Eram în lanţuri şi fusesem silit să îngenunchez dinaintea tronului. Tocmai mă încoronasem singur, ca să te batjocoresc, şi fusesem bătut pentru asta. A doua oară când am avut coroana în mâini, am azvârlit-o în tine. Dar tu ai prins-o şi ai zâmbit. M-am bucurat că nu s-a deteriorat când eşuasem să te lovesc. O piesă atât de frumoasă… Toată din argint, cu cele şapte vârfuri semeţe, şi bătută în smaralde mai strălucitoare decât orice diamant. Două rubine imense la fiecare tâmplă… În ziua aceea te-ai încoronat singur, cu toată aroganţa, cu mare pompă şi în grabă. Primele cuvinte pe care le-ai rostit atunci, mi-au fost şoptite mie, înainte ca ecoul lui „Trăiască regele!” să dispară din sală. Mi le amintesc literă cu literă: „Ochii tăi au fost martori la cea mai frumoasă privelişte pe care o vor mai vedea vreodată”, ai spus. Apoi ai chemat gărzile:

– Duceţi-l pe Corwin la fierărie şi să-i fie scoşi ochii! Fie ca ziua de azi să fie ultimul lucru pe care să şi-l amintească! Apoi, aruncaţi-l în întunecimea celei mai adânci temniţe de sub Amber şi fie-i uitat numele!

– Acum tu domneşti în Amber, am rostit cu o voce tare. Dar văd iarăşi, şi nici n-am uitat, nici n-am fost uitat.

Nu, mi-am spus. Înveşmântează-te în titlul tău, Eric. Zidurile Amberului sunt înalte şi groase. Stai în spatele lor. Înconjoară-te cu oţelul inutil al spadelor. Blindează-ţi casa cu praf ca furnicile. Acum ştii că nu vei fi niciodată în siguranţă cât trăiesc eu şi te-am avertizat că mă voi întoarce. Sosesc, Eric. O să-mi aduc arme

din Avalon şi-ţi voi sfărâma uşile şi-ţi voi nimici apărătorii. Atunci va fi aşa cum a fost cândva, pentru scurt timp, înainte ca oamenii tăi să vină şi să te salveze. În ziua aceea am avut doar câţiva stropi din sângele tău. De data asta, îl voi avea pe tot.

Am scos la iveală încă un diamant neşlefuit, al şaisprezecelea, cred, şi l-am strecurat în săculeţul de la brâu.

Privind apusul soarelui, mă gândeam la Benedict, Julian şi Gerard. Care era legătura? Oricum, nu-mi plăcea nicio combinaţie de interese în care să fie implicat Julian. Gerard era în regulă. Reuşisem să dorm liniştit în tabără când presupuneam că pe el îl contactase Benedict. Totuşi, dacă acum se aliase cu Julian, era un motiv de nelinişte crescândă. Dacă mă ura cineva mai mult decât Eric, acela era Julian. Dacă ştia unde mă aflu, atunci aş fi fost în mare pericol. Încă nu eram pregătit pentru o confruntare.

Presupun că Benedict putea găsi o justificare morală ca să mă trădeze în acest punct. La urma urmelor, ştia că orice aş fi făcut – şi ştia că o să acţionez cumva – ar fi provocat tulburări în Amber. Îl înţelegeam, chiar îi împărtăşeam sentimentele. Era dedicat trup şi suflet păstrării liniştii tărâmului. Spre deosebire de Julian, era un om cu principii, şi regretam că îl înfruntasem. Speram ca lovitura mea să fie la fel de rapidă şi nedureroasă ca extracţia unui dinte sub anestezie, şi că vom fi iar de aceeaşi parte, curând după aceea. Acum, că o întâlnisem pe Dara, doream să se întâmple astfel şi pentru binele ei.

Îmi destăinuise prea puţine ca să pot fi liniştit. N-aveam cum să aflu dacă intenţiona cu adevărat să rămână în tabără toată săptămâna, sau dacă chiar acum coopera cu forţele din Amber ca să-mi întindă o capcană, să ridice zidurile temniţei mele, să-mi sape mormântul. Trebuia să mă grăbesc, deşi tânjeam să mai rămân în Avalon.

Îl invidiam pe Ganelon, aflat în cine ştie ce tavernă sau bordel, beat, înconjurat de curve, sau luptându-se, sau vânând pe cine ştie ce deal. Ajunsese acasă. Oare trebuia să-l las pradă plăcerilor, în ciuda ofertei lui de a mă însoţi în Amber? Dar nu, ar fi fost interogat cu privire la plecarea mea – cu violenţă, dacă ar fi fost implicat Julian – şi apoi ar fi devenit un paria în propria-i ţară, dacă l-ar fi lăsat în viaţă. Atunci ar fi devenit, fără doar şi poate, iarăşi un nelegiuit, iar a treia oară ar fi însemnat distrugerea lui. Nu, trebuia să-mi ţin promisiunea. Trebuia să vină cu mine, dacă încă îşi dorea asta. Dacă se răzgândea, ei

bine – i-aş fi invidiat statutul de paria în Avalon. Mi-ar fi plăcut să rămân mai mult aici, să rătăcesc pe dealuri alături de Dara, să vagabondez la ţară, să navighez pe fluvii…

M-am gândit la ea. Într-un fel, faptul că aflasem de existenţa ei schimbase datele problemei. Nu ştiam exact cum. În ciuda duşmăniilor majore şi animozităţilor meschine, noi, cei din Amber, suntem un grup cu o mare conştiinţă a familiei, întotdeauna dornici să aflăm noutăţi unii despre alţii, dornici să cunoaştem locul fiecăruia în peisajul schimbător. Fără îndoială, o pauză pentru bârfe a prevenit câteva decese printre noi. Uneori mă gândesc la noi ca la o bandă de băbuţe rele, într-o combinaţie de azil şi cursă cu obstacole.

Încă nu puteam s-o plasez pe Dara la locul ei, pentru că nici ea nu ştia care e acesta. Oh, în cele din urmă, o să înveţe. Se va bucura de o tutelă extraordinară în clipa în care existenţa ei va deveni cunoscută. Acum, că o făcusem să fie conştientă de unicitatea ei, era doar o chestiune de timp să intre în joc. În anumite locuri ale conversaţiei noastre mă simţisem cumva ca un şarpe, dar, la naiba, avea dreptul să afle. Oricum, ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, şi cu cât afla mai curând, cu atât putea începe să-şi pregătească mijloacele de apărare. Era numai spre binele ei.

Desigur, e posibil – chiar verosimil – ca mama şi bunica ei să fi trăit fără să fi avut habar de moştenirea lor…

Şi unde le dusese asta? Muriseră de o moarte violentă, povestise ea.

Fusese posibil, mă întreb, ca braţul lung al Amberului să fi ajuns la ele, de afară, din Umbră? Şi oare urma să lovească din nou?

Atunci când voia, Benedict putea fi la fel de dur şi rău şi periculos ca oricare dintre noi. Chiar mai dur. Ar fi luptat pentru protecţia alor lui, chiar ucigând pe vreunul dintre noi, fără îndoială, dacă ar fi considerat necesar. Probabil că a presupus că, dacă face din existenţa ei un secret şi nici ei nu-i destăinuie nimic, acestea o vor proteja. Va fi furios pe mine când va afla ce am făcut, ceea ce era încă un motiv să dispar cât mai în grabă. Dar ei nu-i spusesem tot ce trebuia, din pură perversitate. Voiam să supravieţuiască, şi simţeam că el nu mânuieşte lucrurile cum trebuie. Când voi reveni, ea va fi avut timp suficient să mediteze asupra lucrurilor. Va avea multe întrebări, iar eu voi profita de ocazie ca s-o avertizez şi să-i dau detalii.

Am scrâşnit din dinţi.

Nimic din toate astea nu va fi necesar. Când voi domni în Amber, lucrurile vor fi total diferite. Trebuie să fie…

De ce nu s-a ivit nimeni care să găsească o cale de a schimba natura fundamentală a omului? Chiar şi ştergerea tuturor amintirilor mele şi o viaţă nouă într-o lume nouă l-au avut drept rezultat pe acelaşi vechi Corwin. Dacă nu aş fi fost mulţumit cu ceea ce eram, ar fi fost o perspectivă demnă de disperare.

Într-o porţiune mai liniştită a râului, m-am spălat de praf, de sudoare, întrebându-mă între timp despre drumul negru care-i rănise atât de grav pe fraţii mei. Erau multe lucruri pe care trebuia să le aflu.

Când mă îmbăiam, Grayswandir mi-a stat la îndemână. Oricare dintre noi e în stare să-l găsească pe celălalt prin Umbră, atunci când urmele sunt încă proaspete. Până la urmă m-am îmbăiat fără să fiu deranjat, deşi am folosit-o pe Grayswandir de trei ori la întoarcere, în scopuri mai puţin pământeşti decât fraţii mei.

Dar trebuia să mă aştept la aşa ceva, din moment ce accelerasem considerabil ritmul…

Era încă întuneric, deşi zorii nu erau departe, când am intrat în grajdurile conacului fratelui meu. L-am liniştit pe Star, care devenise puţin sălbatic, vorbindu-i şi mângâindu-l în timp ce-l ţesălam, dându-i apoi o cantitate mare de hrană şi apă. Firedrake, armăsarul lui Ganelon, mă salută din boxa de vizavi. M-am spălat la pompa din spatele grajdului, încercând să mă hotărăsc unde să trag un pui de somn.

Aveam nevoie de puţină odihnă. Câteva ore mi-ar fi fost de ajuns, dar refuzam să le petrec sub acoperişul lui Benedict. Nu voiam să mă las aşa uşor, şi chiar dacă am spus adesea că vreau să mor în pat, mă refeream la faptul că, atunci când voi fi foarte bătrân, îmi doresc să fiu călcat de un elefant în timp ce fac dragoste.

N-aveam însă nimic împotrivă să-i consum băutura şi voiam ceva tare. Conacul era în întuneric; am intrat fără zgomot şi am găsit bufetul.

Mi-am turnat o porţie zdravănă, am dat-o pe gât, mi-am turnat încă una şi m-am îndreptat spre fereastră. De acolo vedeam la mare distanţă. Conacul era situat pe coama unui deal şi Benedict alesese bine peisajul.

– Alb în lumina lunii se-ntinde lungul drum[1], am recitat, surprins de sunetul propriei mele voci. Iar luna stă deasupra, albă…

– Aşa face. Aşa face, Corwin, băiete, l-am auzit rostind pe Ganelon.

– Nu te-am văzut stând aici, am rostit încet, fără să mă întorc de la fereastră.

– Asta pentru că stau eu foarte liniştit, spuse.

– Oh. Cât de beat eşti?

– Acum, destul de puţin. Dar dacă ai fi drăguţ şi mi-ai turna un păhărel…

M-am răsucit spre el.

– De ce nu-ţi iei singur?

– Mă doare dacă mă mişc.

– E-n regulă.

M-am dus şi i-am turnat un pahar, apoi i l-am dat. Îl ridică lent, dădu din cap în semn de mulţumire, luă o gură.

– Ah, e bun! oftă el. Mai amorţeşte câte ceva.

– Te-ai bătut, am zis.

– Mda, zise. De mai multe ori.

– Atunci, poartă-ţi rănile ca un bun soldat şi lasă-mă să-mi economisesc mila.

– Dar am învins!

– Dumnezeule! Şi unde ai ascuns cadavrele?

– Oh, nu sunt într-o stare atât de gravă. O gagică mi-a făcut asta.

– Atunci aş zice că a meritat banii.

– Nu despre asta-i vorba. Cred că te-am băgat într-o belea.

– Pe mine? Cum?

– N-am ştiut că e de-a casei. Am intrat bine dispus şi am crezut că e o fetişcană, fată-n casă…

– Dara? am spus, încordându-mă.

– Mda, ea. Am plesnit-o peste fund şi am încercat să îi fur un sărut sau două… (Gemu.) Atunci m-a înfăşcat. M-a ridicat de la pământ şi m-a ţinut deasupra capului. Apoi mi-a spus că ea e stăpâna casei. Apoi m-a lăsat să cad… Am cel puţin o sută de kilograme, omule, şi-a fost cale lungă până jos.

Mai luă o înghiţitură, iar eu am chicotit.

---

[1] Versuri din poemul „White in the moon the long road lies”, de A. E. Housman. (n. red.)

– A râs şi ea, spuse mâhnit. M-a ajutat să mă ridic de pe jos şi a fost amabilă, şi, fireşte, mi-am cerut scuze. Fratele ăla al tău precis e un bărbat extraordinar. N-am întâlnit niciodată o fată atât de puternică. Lucrurile pe care i le-ar putea face unui bărbat…

În vocea lui se simţea admiraţia. Îşi clătină încet capul şi bău restul din pahar.

– A fost înfricoşător – ca să nu mai zic stânjenitor, trase el concluzia.

– Ţi-a acceptat scuzele?

– Oh, da. A trecut cu eleganţă peste întregul incident. Mi-a spus să uit de el, că şi ea va face la fel.

– Atunci de ce nu eşti în pat, dormind?

– Eram în aşteptare, în caz că veneai la o oră mai ciudată. Voiam să te prind la ţanc.

– Ei bine, m-ai prins.

Se ridică încetişor şi luă paharul.

– Hai să mergem afară, spuse.

– Bună idee.

În drum, luă carafa cu rachiu, ceea ce era, de asemeni, o idee bună, am gândit eu, şi am luat-o pe cărarea grădinii din spatele casei. Într-un târziu, se săltă pe o veche băncuţă de piatră la poalele unui stejar imens, unde umplu ambele pahare şi sorbi din al lui.

– Ah! Fratele tău se pricepe şi la băuturi, spuse.

M-am aşezat lângă el şi mi-am umplut pipa.

– După ce mi-am cerut scuze şi m-am prezentat, am vorbit un timp, spuse. De îndată ce-a aflat că suntem împreună, a dorit să ştie tot felul de lucruri despre Amber, despre umbre, despre tine şi despre restul familiei.

– I-ai spus ceva? am rostit, aprinzând un chibrit.

– N-aş fi putut chiar dacă aş fi vrut, spuse. Nu ştiam niciun răspuns.

– Bine.

– Totuşi, m-a pus pe gânduri. Nu cred că Benedict îi spune mare lucru, şi înţeleg şi de ce. În locul tău, aş avea mare grijă ce vorbesc în prezenţa ei, Corwin. Pare a fi prea curioasă.

Am încuviinţat, pufăind.

– Există un motiv pentru asta, am spus. Un motiv foarte întemeiat. Sunt însă bucuros să aflu că nu te pierzi cu firea chiar şi când bei. Mulţumesc că mi-ai spus.

Ridică din umeri şi bău.

– Te trezeşti rapid când ţi-o iei pe coajă. De asemeni, binele tău e şi binele meu.

– Adevărat. Această variantă a Avalonului e pe placul tău?

– Variantă? *Este* Avalonul meu, spuse. Cu o nouă generaţie de oameni, dar locul este acelaşi. Azi am vizitat Câmpia Spinilor, unde am învins gaşca lui Jack Hailey când eram în serviciul tău. Era la fel.

– Câmpia Spinilor… am rostit, amintindu-mi.

– Da, ăsta-i Avalonul meu, continuă, şi aici o să revin să-mi petrec bătrâneţile, dacă vom supravieţui trecerii prin Amber.

– Încă mai vrei să mergi acolo?

– Toată viaţa mi-am dorit să văd Amberul – mă rog, din clipa în care am auzit prima dată de el. De la tine, în vremurile mai fericite.

– Chiar nu-mi amintesc ce-am zis. Probabil o poveste frumoasă.

– În noaptea aia eram amândoi minunat de beţi, şi ai vorbit puţin – a părut că ai şi plâns o parte a timpului – povestindu-mi despre falnicul munte Kolvir, despre turlele verzi şi aurii ale oraşului, despre promenade, cheiuri, terase, flori, fântâni… Mi s-a părut că a durat puţin, dar a fost mare parte din noapte – pentru că, înainte de a ne prăbuşi în pat, se iveau zorii. Doamne! Aproape că puteam desena o hartă a locului! Trebuie să-l văd înainte de a muri.

– Nu-mi amintesc noaptea aceea, am spus rar. Probabil că eram foarte, foarte beat.

Chicoti.

– Am avut clipe frumoase aici, pe vremuri, zise. Şi ei îşi amintesc de noi. Dar ca oameni care au trăit cu multă vreme în urmă – şi multe din poveştile lor sunt greşite. Dar, la naiba! Câţi oameni mai ţin minte poveştile lor de la o zi la alta?

N-am răspuns, fumând, zburând cu mintea înapoi în timp.

– … Toate astea mă conduc la o întrebare sau două, rosti.

– Spune.

– Atacul tău asupra Amberului va isca mari complicaţii cu fratele tău Benedict?

– Mi-aş dori cu adevărat să ştiu şi eu răspunsul, am spus. La început, cred că da. Dar acţiunea mea ar trebui să fie adusă la îndeplinire înainte ca el să poată ajunge de aici în Amber, ca eventual răspuns la o cerere de ajutor. Vreau să spun – să ajungă

în Amber cu întăriri. Ar putea ajunge acolo într-o clipă, în persoană, dacă l-ar ajuta cineva din interior. Dar nu i-ar folosi la mare lucru. Nu. Mai degrabă decât să distrugă Amberul, el va sprijini pe oricine îl poate apăra, sunt sigur. De îndată ce-l detronez pe Eric, va dori ca lupta să se oprească exact acolo şi va fi de acord să urc eu pe tron, numai ca să pun capăt tulburărilor. La început însă bineînţeles că nu va fi de acord cu atacul.

– Aici voiam să ajung. Crezi că, după aceea, relaţiile dintre voi se vor deteriora?

– Nu cred. E doar o chestiune de politică, ne cunoaştem de-o viaţă, el şi cu mine, şi întotdeauna am fost în relaţii mult mai bune decât oricare dintre noi cu Eric.

– Pricep. Din moment ce suntem amândoi implicaţi, iar Avalonul pare a fi al lui Benedict acum, mă întreb cum ar reacţiona dacă eu aş reveni aici într-o bună zi. M-ar urî pentru că te-am ajutat?

– Mă îndoiesc foarte tare. Nu e genul ăsta de om.

– Atunci, lasă-mă să merg mai departe. Dumnezeu ştie că sunt un soldat cu experienţă şi, dacă vom izbuti să cucerim Amberul, se va convinge de asta cu vârf şi îndesat. Acum, având braţul drept rănit, crezi că va lua în calcul ideea de a mă angaja comandant al trupelor lui de miliţie? Cunosc bine departamentul ăsta. L-aş putea duce în Câmpia Spinilor, să-i descriu bătălia de acolo. La naiba! L-aş sluji bine, la fel de bine ca pe tine.

Apoi izbucni în râs.

– Iartă-mă! Mai bine decât pe tine.

Am chicotit, am sorbit din băutură.

– O să fie dificil, am spus. Fireşte că îmi place ideea. Dar nu sunt prea sigur că te vei putea bucura vreodată de încrederea lui. Ar părea mult prea evident drept un complot din partea mea.

– Blestemată politică! Nu asta am vrut să spun! Nu ştiu decât meseria de soldat şi iubesc Avalonul!

– Eu te cred. Dar el o să te creadă?

– Cu doar un singur braţ, va avea nevoie de un bărbat puternic alături. Ar putea să...

Am izbucnit în râs şi m-am oprit brusc, pentru că sunetul râsului parcă se auzea prea tare şi la mare distanţă. De asemeni, la mijloc erau şi sentimentele lui Ganelon.

– Iartă-mă, am spus. Te rog să mă scuzi. Nu înţelegi. Tu chiar nu înţelegi cu cine am vorbit în noaptea aceea, în cort. Poate că

ţie ţi s-a părut un om obişnuit, un schilod. Dar nu e aşa. Eu mă tem de Benedict. E altfel decât oricine din Umbră sau realitate. Pentru Amber, el este Maestrul de Arme. Tu îţi poţi imagina un mileniu? O mie de ani? Mai multe milenii? Poţi înţelege un om care, aproape în fiecare zi a vieţii într-un mileniu, şi-a petrecut timpul cu arme, tactici, strategii? Doar pentru că tu îl vezi într-un regat micuţ, în fruntea unei miliţii reduse ca număr, cu o livadă bine îngrijită în curtea din dos, nu fi amăgit. Tot ceea ce înseamnă ştiinţă militară e în mintea lui. Adesea a călătorit din umbră în umbră, fiind martorul nenumăratelor variaţiuni ale aceleiaşi bătălii, în circumstanţe uşor modificate, în scopul testării teoriilor sale despre ştiinţa războiului. A fost la comanda unor armate atât de mari încât le puteai privi mărşăluind zile în şir fără să vezi capătul coloanelor. Deşi e incomodat de pierderea braţului, nu mi-aş dori să-l înfrunt nici cu arme, nici cu mâinile goale. E mare noroc că n-are planuri cu domnia, altfel ar fi ocupat de mult tronul. Dacă ar fi fost pe tron, cred că, în clipa asta, aş fi renunţat şi mi-aş fi recunoscut vasalitatea. Mi-e teamă de Benedict.

Ganelon rămase tăcut multă vreme, iar eu am sorbit din băutură pentru că mi se uscase gâtul.

– Nu mi-am dat seama de toate astea, spuse. Voi fi fericit dacă îmi îngăduie doar să revin în Avalon.

– Măcar atâta o să facă. Ştiu.

– Dara mi-a spus că are un mesaj de la el, azi. A hotărât să plece brusc din tabără. Se va întoarce, probabil, mâine.

– La naiba! am spus, ridicându-mă. În cazul ăsta, trebuie să ne mişcăm repede. Sper că Doyle are marfa deja pregătită. Dimineaţă trebuie să mergem la el şi să urgentăm treburile. Vreau să fiu departe de-aici, înainte să revină Benedict!

– Deci, ai „frumuşelele”?

– Da.

– Pot să le văd?

Am desfăcut săculeţul de la centură şi i l-am dat. Îl deschise şi scoase mai multe pietre, ţinându-le în palma stângă şi rotindu-le uşor cu vârful degetelor.

– Nu par a fi mare lucru, zise, din câte văd eu în lumina asta. Stai! E o sclipire! Nu…

– Sunt pietre brute, fireşte. Ţii o avere în mâinile tale.

– Uimitor, spuse, lăsându-le să cadă înapoi în săculeţ şi închizându-l. A fost atât de simplu pentru tine.

– Nu a fost totul chiar atât de simplu.
– Totuşi, să câştigi o avere atât de rapid pare cumva nedrept.
Îmi înapoie săculeţul.
– O să am grijă să te alegi şi tu cu o avere, când ne isprăvim treaba, am spus. Asta ar trebui să fie ca o compensaţie, dacă Benedict nu-ţi oferă vreun rang.
– Acum, că am aflat cine e, sunt mai hotărât ca oricând să ajung în slujba lui într-o bună zi.
– O să vedem ce e de făcut.
– Da. Mulţumesc, Corwin. Cum ne pregătim de plecare?
– Vreau să te duci şi să te odihneşti zdravăn, pentru că o să te trezesc devreme. Star şi Firedrake nu vor fi deosebit de mulţumiţi de noţiunea de datorie în hăţuri, mă tem, dar vom împrumuta una dintre căruţele lui Benedict şi ne vom îndrepta spre oraş. Înainte de asta, voi încerca să pun la punct aici o acoperire pentru dispariţia noastră. Apoi îl voi zori pe Doyle, bijutierul, să-şi facă treaba, vom pune mâna pe încărcătura noastră, şi pe-aci ţi-e drumul în Umbră cât mai iute posibil. Cu cât plecăm mai repede, cu atât îi va fi mai greu lui Benedict să ne ia urma. Dacă eu reuşesc să pătrund în Umbră cu o jumătate de zi avans, îi va fi practic imposibil.
– De ce-ar fi el nerăbdător să vină imediat după noi?
– N-are încredere în mine nici cât o para chioară – normal. Mă aşteaptă să fac eu prima mişcare. Ştie că aici există ceva de care am nevoie, dar nu ştie ce. Vrea să afle, ca să poată evita o nouă ameninţare pentru Amber. De îndată ce se va prinde că am tulit-o de-a binelea, va şti că am pus mâna pe acel ceva şi va veni să se convingă.
Ganelon căscă, se întinse, îşi isprăvi băutura.
– Da, zise. Mai bine ne-am odihni acum, ca să fim în formă la plecare. Acum, că mi-ai spus mai multe despre Benedict, sunt mai puţin surprins de celălalt lucru pe care voiam să ţi-l spun – deşi nu e mai puţin jenant.
– Acesta fiind…?
Se ridică pe picioare, luă carafa cu grijă apoi arătă spre potecă.
– Dacă vei continua în direcţia aia, spuse, trecând de gardul care marchează capătul acestui tufiş şi vei intra în pădurea care se întinde acolo – şi apoi mergi încă vreo două sute de paşi – vei ajunge într-un loc unde se află o mică dumbravă cu puieţi, în stânga, pe o pantă de vreun metru sub nivelul traseului. În josul

ei, bătătorit şi presărat cu frunze şi crengi, se află un mormânt proaspăt. L-am descoperit mai devreme, când ieşisem să iau o gură de aer şi m-am oprit să mă uşurez chiar acolo.

– De unde ştii că e un mormânt?

Chicoti.

– Sub acest nume sunt cunoscute, în general, gropile care conţin cadavre. Nu era foarte adânc şi-am scormonit cu un băţ. Înăuntru sunt patru cadavre – trei bărbaţi şi o femeie.

– Morţi de curând?

– Foarte. Câteva zile, aş zice.

– L-ai lăsat aşa cum l-ai găsit?

– Nu-s prost, Corwin.

– Iartă-mă. Dar chestia asta mă tulbură considerabil, pentru că n-o înţeleg nici în ruptul capului.

– Evident că i-au dat de furcă lui Benedict şi el le-a întors serviciul.

– Poate. Cum arătau? Cum au murit?

– Despre ei nimic special. Vârstă mijlocie, gâturile tăiate – mai puţin unul, care era cu maţele scoase.

– Straniu. Da, e bine că plecăm curând. Avem noi destule probleme ca să ne mai amestecăm şi în cele locale.

– De acord. Deci, la culcare!

– Du-te înainte. Eu nu sunt gata încă.

– Urmează-ţi propriul sfat şi odihneşte-te un pic, spuse, întorcându-se spre conac. Nu sta de veghe şi nu-ţi mai face griji.

– Aşa voi face.

– Atunci, noapte bună.

– Ne vedem dimineaţă.

L-am privit cum se întoarce pe potecă. Avea dreptate, bineînţeles, dar eu nu eram încă pregătit să renunţ la starea de trezie. Mi-am revizuit planurile ca să fiu sigur că nu scăpasem nimic, mi-am terminat băutura, şi am pus paharul pe bancă. Apoi m-am ridicat şi m-am plimbat cu pas uşor, lăsând nori de fum de ţigară în jurul meu. Peste umăr se vedea un pic din lumina lunii, iar zorii erau doar la câteva ore distanţă, după estimarea mea. Eram neclintit în hotărârea de a-mi petrece restul nopţii afară, şi m-am gândit să-mi găsesc un loc bun unde să-mi instalez aşternutul.

Bineînţeles, până la urmă am ajuns în josul potecii care ducea la mica dumbravă. Se vedea că pământul fusese răscolit de curând, dar nu aveam dispoziţia necesară de a exhuma

cadavrele la lumina lunii, şi îl credeam pe cuvânt pe Ganelon legat de tot ce descoperise. Nici măcar nu ştiu ce mă împinsese să vin aici. Curiozitatea morbidă, cred. M-am hotărât să nu dorm, totuşi, în apropiere.

Mi-am croit drum către colţul de nord-vest al grădinii, găsind o zonă care era invizibilă dinspre conac. Erau tufişuri înalte, iar iarba era lungă, moale şi mirosea dulceag. Mi-am aşternut mantia, m-am aşezat pe ea, mi-am scos cizmele. Mi-am pus picioarele pe iarba grasă şi am oftat.

Nu peste mult timp, am hotărât. Umbre către diamante către arme către Amber. Îmi urmam destinul. Acum un an, putrezeam într-o celulă, traversând înainte şi înapoi graniţa dintre echilibru şi nebunie de atâtea ori încât aproape că am făcut-o să dispară. Acum eram liber, puternic, îmi revenise vederea şi aveam un plan. Acum, reprezentam o ameninţare pe cale de a se materializa încă o dată, o ameninţare mult mai periculoasă decât fusesem înainte. De data asta, soarta nu-mi mai era legată de planurile altuia. Acum, eram unicul răspunzător de izbândă sau de înfrângere.

Sentimentul era plăcut, aşa cum erau şi iarba, şi alcoolul care mi se scurgea acum prin trup şi mă încălzea cu o flacără interioară. Mi-am curăţat pipa, am pus-o deoparte, mi-am întins oasele, am căscat şi eram pe punctul de a mă întinde la orizontală.

Am simţit o mişcare la distanţă, m-am ridicat pe coate şi am aşteptat. N-a trebuit să aştept prea mult. O siluetă trecea încet de-a lungul potecii, oprindu-se frecvent, deplasându-se în tăcere. Dispăru în apropierea copacului lângă care am stat împreună cu Ganelon, şi nu ieşi la iveală multă vreme. Apoi continuă încă vreo câteva duzini de paşi, se opri şi păru că priveşte în direcţia mea. După care înaintă spre mine.

Trecând pe lângă un pâlc de arbuşti şi apărând din umbre, chipul îi fu învăluit brusc în lumina lunii. Aparent conştientă de asta, zâmbi înspre mine, încetinind paşii pe măsură ce se apropia, oprindu-se când ajunse dinaintea mea.

Rosti:

– Înţeleg că nu-ţi plac încăperile tale, Lord Corwin.

– Absolut deloc, am spus. E o noapte atât de frumoasă, încât a trezit în mine omul căruia îi place natura.

– Ceva trebuie că a trezit în tine şi noaptea trecută, în ciuda ploii, rosti şi se aşeză lângă mine, pe mantie. Ai dormit înăuntru

sau afară?

– Afară, am spus. Dar n-am dormit. De fapt, n-am dormit din clipa în care te-am văzut ultima oară.

– Unde ai fost?

– Pe malul mării, am cernut nisipul.

– Sună trist.

– A fost trist.

– M-am gândit foarte mult, de când am fost amândoi în Umbre.

– Mi-am închipuit.

– Nici eu n-am prea pus geană pe geană. De-aia te-am auzit când ai venit, te-am auzit vorbind cu Ganelon, am ştiut că eşti undeva pe-aici, când el s-a întors singur.

– Ai avut dreptate.

– Trebuie să ajung în Amber, ştii. Şi să traversez Modelul.

– Ştiu. O vei face.

– Curând, Corwin. Curând!

– Eşti tânără, Dara. Ai tot timpul înainte.

– La naiba! Am aşteptat toată viaţa – fără măcar să ştiu despre asta! Nu există nicio cale să pot merge acum?

– Nu.

– De ce nu? M-ai putea lua într-o călătorie rapidă prin umbre, apoi în Amber, apoi să mă laşi să parcurg Modelul…

– Dacă nu suntem ciopârţiţi pe loc, am putea fi destul de norocoşi să ni se dea celule – sau roţi de tortură – vecine înainte de a fi executaţi.

– De ce? Doar eşti un Prinţ al Cetăţii. Ai dreptul să faci ce-ţi pofteşte inima.

Am început să râd.

– Sunt un proscris, draga mea. Dacă revin în Amber, voi fi executat, cu puţin noroc. Sau ceva mult mai rău, dacă n-am noroc. Dar, judecând după cum au mers lucrurile ultima dată, aş zice că mă vor ucide rapid. Această curtoazie va fi, fără doar şi poate, extinsă şi asupra tovarăşilor mei.

– Oberon n-ar face aşa ceva.

– Dacă ar fi provocat suficient, cred că ar face-o. Numai că întrebarea nu prea îşi are rostul. Oberon nu mai există, iar fratele meu Eric stă pe tron şi se crede rege.

– Când s-a petrecut asta?

– Acum câţiva ani, după măsurătoarea timpului din Amber.

– De ce-ar dori să te ucidă?

– Ca să mă-mpiedice să-l ucid eu, bineînţeles.

– Ai face-o?

– Da, şi mă voi ţine de cuvânt. Curând, cred.

Atunci, se răsuci spre mine şi mă privi în ochi.

– De ce?

– Ca să pot să mă urc eu pe tron. Îmi aparţine de drept, vezi tu. Eric e un uzurpator. Tocmai am evadat din torturile şi temniţa unde am fost închis mulţi ani din ordinul lui. A făcut, totuşi, greşeala de a-şi permite luxul să mă ţină în viaţă ca să poată contempla starea mea jalnică. Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că o să evadez şi o să revin ca să mă răzbun pe el. Adevărul e că nici mie nu mi-a trecut prin cap. Dar din moment ce mi s-a oferit o a doua şansă, voi avea grijă să nu fac şi eu aceeaşi greşeală.

– Dar e fratele tău.

– Puţini sunt mai conştienţi de asta decât noi doi, te asigur.

– Cât de curând crezi că o să-ţi duci la îndeplinire obiectivele?

– Aşa cum am spus ieri, dacă poţi pune mâna pe Atuuri, contactează-mă cam în trei luni. Dacă nu, şi lucrurile vor evolua conform planurilor mele, o să iau eu legătura cu tine mult mai devreme, sub domnia mea. Ai putea avea şansa să parcurgi Modelul înainte de a trece un an.

– Şi dacă dai greş?

– Atunci vei fi nevoită să aştepţi mai mult. Până când Eric îşi va asigura permanenţa domniei şi până când Benedict îl va recunoaşte rege. Vezi tu, Benedict nu vrea să facă asta. A preferat să stea departe de Amber multă vreme, şi Eric crede că nici măcar nu se mai numără printre cei vii. Dacă şi-ar face apariţia acum, ar fi obligat să ia o atitudine pro sau contra lui Eric. Dacă s-ar declara de partea lui, atunci continuitatea domniei lui Eric ar fi asigurată – şi Benedict nu vrea să fie responsabil de asta. Dacă ar fi împotrivă, atunci ar fi vrajbă – şi nu vrea să fie responsabil nici de asta. El unul nu-şi doreşte coroana. Numai rămânând în totalitate neimplicat poate asigura balanţa liniştii care trebuie să triumfe. Dacă o fi să apară şi să nege ambele variante ar putea scăpa cu faţa curată, numai că asta ar echivala cu negarea domniei lui Eric şi ar duce tot la tulburări. Dacă s-ar afişa cu tine ar însemna că renunţă la dreptul de a alege, pentru că Eric ar exercita presiuni asupra lui prin tine.

– Deci dacă pierzi s-ar putea să nu mai ajung niciodată în Amber!

– Ţi-am descris situaţia aşa cum o văd eu. Există, fără doar şi

poate, mulţi factori de care n-am habar. Am fost afară din circuit prea mult timp.

– Trebuie să învingi! spuse. Apoi, deodată: Crezi că bunicul te-ar sprijini?

– Mă îndoiesc. Dar situaţia ar fi cu totul alta. Sunt conştient de existenţa lui şi de a ta. N-o să-i cer sprijinul. Atâta vreme cât nu mi se opune, voi fi mulţumit. Şi dacă sunt rapid, eficient şi victorios, n-o să mi se opună. N-o să-i placă faptul că am aflat despre tine, dar când va vedea că nu ţi-am vrut răul, totul va fi bine din punctul ăsta de vedere.

– Dar de ce nu te foloseşti de mine? Pare un lucru logic.

– Aşa e. Dar am descoperit că te plac, am spus, aşa încât nici nu se pune problema.

Izbucni în râs.

– Te-am fermecat! spuse.

Am chicotit.

– În felul tău delicat, din vârful floretei, da.

Brusc, se întristă.

– Bunicul se întoarce mâine, rosti. Ţi-a spus omul tău, Ganelon?

– Da.

– Asta te încurcă?

– Intenţionez s-o şterg de-aici înainte de întoarcerea lui.

– Dar ce-o să facă?

– Primul lucru pe care o să-l facă e că va fi foarte furios pe tine, pentru că te afli aici. Apoi va dori să afle cum ai reuşit să te întorci şi cât de multe mi-ai povestit despre tine.

– Ce-ar trebui să-i răspund?

– Spune-i adevărul despre cum te-ai întors. Asta îi va da un subiect de gândire. În ceea ce priveşte statutul tău, intuiţia ta feminină te-a avertizat în legătură cu veridicitatea spuselor mele, şi ai urmat aceeaşi linie cu mine, exact cum ai făcut cu Julian şi Gerard. Cât despre mine, împreună cu Ganelon am împrumutat o căruţă şi ne-am îndreptat spre oraş, spunând că nu ne întoarcem decât foarte târziu.

– Şi unde veţi pleca, de fapt?

– În oraş, pentru un timp. Numai că n-o să mai revenim. Vreau să am un avans cât mai mare, pentru că mă poate localiza prin Umbră, până la un anumit punct.

– O să-l întârzii cât de mult pot, pentru voi. N-ai fi venit să mă vezi înainte de a pleca?

– Voiam să am această conversaţie cu tine dimineaţa. Dar am purtat-o mai devreme pentru că tu n-ai avut somn.

– Atunci, mă bucur că n-am avut somn. Şi cum ai de gând să cucereşti Amberul?

Am clătinat din cap.

– Nu, Dara dragă. Toţi prinţii care uneltesc trebuie să aibă câteva mici secrete. Asta e unul dintre ele.

– Sunt surprinsă să aflu câtă neîncredere şi câte urzeli sunt în Amber.

– De ce? Aceleaşi conflicte există pretutindeni, în diferite forme. Sunt peste tot, lângă tine, mereu, pentru că toate locurile se materializează din Amber.

– E dificil de înţeles…

– Într-o bună zi, ai să pricepi. Deocamdată, e suficient.

– Atunci, spune-mi altceva. Din moment ce eu sunt capabilă să călătoresc prin Umbre, într-un fel, chiar fără să fi traversat Modelul, spune-mi mai precis cum trebuie să procedez. Vreau să mă descurc mai bine acolo.

– Nu! am rostit. N-o să te las să rătăceşti prin Umbră până când nu eşti pregătită. E periculos chiar şi după ce ai traversat Modelul. A o face înainte e chiar o nesăbuinţă. Ai avut noroc, dar nu mai încerca iar. Eu îţi fac un serviciu nespunându-ţi mai multe.

– E-n regulă! zise. Iartă-mă. Bănuiesc că pot să mai aştept.

– Bănuiesc că poţi. Nu-mi porţi pică?

– Nu. Ei bine…

Râse.

– Nu cred că mi-ar face bine. Probabil că ştii despre ce vorbeşti. Mă bucur că îmi porţi de grijă.

Am mormăit, iar ea a întins mâna şi m-a atins pe obraz. Am întors capul şi chipul ei se deplasă lent către al meu, fără să mai zâmbească, cu buzele întredeschise, ochii aproape închişi. Când ne-am sărutat, i-am simţit braţele înlănţuindu-mi gâtul şi umerii, în timp ce braţele mele şi-au croit drum într-o poziţie asemănătoare. Surprinderea mea s-a pierdut în dulceaţă, după care a cedat căldurii şi unei anumite emoţii…

Dacă Benedict o să afle vreodată, o să fie mai mult decât supărat pe mine…

7

Căruţa scârţâia, monoton, iar soarele era deja binişor spre apus, deşi încă mai picura curenţi fierbinţi de lumină asupra noastră. În spate, printre cufere, Ganelon sforăia, iar eu îl invidiam pentru zgomotoasa lui ocupaţie. Dormea de câteva ore bune, iar asta era a treia mea zi fără odihnă.

Ne aflam la aproape douăzeci şi cinci de kilometri de oraş şi ne îndreptam spre nord-est. Doyle nu terminase în întregime comanda mea, dar Ganelon şi cu mine îl convinseserăm să închidă prăvălia şi să accelereze producţia. Asta a implicat mai multe ore de întârziere şi nişte înjurături. Fusesem mult prea tensionat ca să dorm şi acum nu puteam, pentru că îmi croiam drum printre umbre.

Am îndepărtat cu forţa oboseala şi seara care se lăsa, şi am găsit nişte nori care să mă ascundă. Ne deplasam de-a lungul unui drum uscat, lutos, cu urme adânci de roţi de căruţă. Avea o nuanţă urâtă de galben şi se crăpa şi sfărâma pe măsură ce înaintam. Ierburi cafenii atârnau flasc pe amândouă părţile drumului, iar copacii erau scunzi, contorsionaţi, cu scoarţa groasă şi ţepoasă. Am trecut pe lângă numeroase grămezi de şisturi.

Îl plătisem împărăteşte pe Doyle pentru materialele lui, plus că mai cumpărasem şi o brăţară drăguţă care urma să îi fie trimisă Darei a doua zi. Diamantele mele erau la centură, Grayswandir la îndemână. Eram pe cale să-mi realizez visul.

Mă întrebam dacă Benedict revenise acasă. Mă întrebam cât de repede îşi va da seama unde am plecat. E clar că încă nu eram în afara pericolului din partea lui. Putea să urmărească pe cineva în Umbră pe o distantă considerabilă, şi eu lăsam urme berechet... Oricum, nu prea aveam de ales. Aveam nevoie de căruţă, eram silit să mă deplasez cu viteza de acum şi nu-mi puteam permite o altă călătorie nebunească. Făceam modificări în Umbră uşor şi grijuliu, foarte conştient de simţurile mele leneşe şi de oboseala crescândă, bizuindu-mă pe acumularea gradată a schimbărilor şi a distanţei pentru a construi o barieră între Benedict şi mine, sperând că, în curând, va deveni de netrecut.

Mi-am croit drum de la după-amiaza târzie înapoi la amiază în următorii trei kilometri, dar o amiază noroasă, deoarece îmi doream doar lumina ei, nu şi căldura. Apoi am izbutit să localizez

un vânticel. Asta mărea probabilitatea unei ploi, dar merita. Nu poţi avea chiar totul.

Luptam cu somnolenţa şi tentaţia de a-l trezi pe Ganelon era mare; deşi aş fi putut să mai câştig nişte distanţă în plus, lăsându-l să mâne el caii în timp ce eu aş fi dormit, mi-era teamă să încerc atât de devreme. Mai erau încă foarte multe lucruri de făcut.

Mi-aş fi dorit mai multă lumină, dar şi un drum mai bun, şi mi se acrise de blestematul de lut galben, şi trebuia să fac ceva cu norii ăia, şi trebuia să ţin minte încotro ne îndreptăm…

M-am frecat la ochi, am respirat adânc de mai multe ori. Lucrurile începeau să se învârtească în mintea mea, iar zgomotul constant al potcoavelor cailor şi scârţâitul căruţelor începeau să aibă un efect soporific. Amorţisem deja din cauza hurducăturilor şi a balansului. Hăţurile îmi atârnau leneşe în mâini şi, o dată, aproape că am aţipit şi le-am lăsat să alunece. Din fericire, caii păreau să ştie exact ce aşteptam de la ei.

După un timp, am urcat o pantă lungă şi uşoară care ne-a condus către miezul dimineţii. Cerul era destul de întunecat, şi ne-a luat câţiva kilometri şi câteva curbe ale drumului ca să disipăm cât de cât acoperişul de nori. O furtună ne putea transforma destul de rapid drumul într-un râu de noroi. M-am încruntat la gândul ăsta, am lăsat cerul în pace şi m-am concentrat iarăşi la drum.

Am ajuns la un pod dărăpănat care traversa albia unui râu secat. Dincolo de pod, drumul era mai lin, mai puţin galben. Pe măsură ce traversam drumul devenea mai întunecat, mai lat, mai dur şi iarba de lângă el, verde.

Între timp începuse să plouă.

Am luptat cu ploaia un timp, hotărât să nu renunţ la iarba mea şi la drumul negru şi uşor. Mă durea capul, dar aversa se sfârşi după un kilometru şi soarele apăru din nou.

Soarele… oh, da, soarele.

Am continuat drumul, ajungând în cele din urmă la o pantă care îşi continua întortocherea printre copaci mai luminoşi. Am coborât într-o vale răcoroasă, unde, în final, am dat peste un alt podeţ, acesta cu un firişor îngust de apă curgând pe mijlocul albiei de sub el. Îmi înfăşurasem hăţurile pe încheietura mâinii, pentru că tot aţipeam. Ca şi cum aş fi venit de undeva, din depărtări, m-am concentrat, m-am încordat, am analizat…

Păsările chemau ziua, într-o doară, dinspre pădurea din

dreapta mea. Picături strălucitoare de rouă atârnau de iarbă, de frunze. În aer se simţi ceva proaspăt, iar razele soarelui de dimineaţă pătrunseră printre copaci…

Numai că trupul nu era păcălit de trezirea în această Umbră, şi am scos un oftat de uşurare când l-am auzit pe Ganelon foindu-se şi înjurând. Dacă nu s-ar fi trezit curând, ar fi trebuit s-o fac eu.

Destul de bine. Am scuturat uşor hăţurile şi caii au prins ideea şi s-au oprit. Am pus piedica la roţi, pentru că încă ne aflam în pantă şi am pus ochii pe o sticlă cu apă.

– Aici! spuse Ganelon, când am băut. Lasă-mi şi mie o picătură!

I-am înapoiat sticla.

– Preiei tu hăţurile, i-am spus. Trebuie să dorm puţin.

Bău jumătate de minut, apoi expiră cu mare zgomot.

– Corect, spuse, sărind din căruţă. Dar ai răbdare o clipă. Natura îşi cere drepturile.

Ieşi din drum, iar eu m-am târât pe patul improvizat în căruţă şi m-am întins pe locul unde dormise el, împăturindu-mi mantia ca o pernă.

Câteva clipe mai târziu, l-am auzit căţărându-se pe locul vizitiului şi am simţit un zvâcnet când eliberă piedica. L-am auzit plescăind din limbă şi plesnind uşor hăţurile.

– E dimineaţă? strigă spre mine.

– Da.

– Dumnezeule! Am dormit o zi şi-o noapte!

Am chicotit.

– Nu. Am făcut o mică schimbare în umbră. Ai dormit doar şase-şapte ore.

– Nu pricep. Dar nu contează, te cred. Unde ne aflăm acum?

– Încă ne îndreptăm spre nord-est, cam la treizeci de kilometri de oraş şi poate vreo douăzeci faţă de tabăra lui Benedict. Ne-am deplasat prin Umbră, de asemenea.

– Şi eu ce trebuie să fac?

– Ţine drumul drept. Avem nevoie de distanţă.

– Încă ne mai poate ajunge Benedict?

– Mă tem că da. De aceea încă nu putem lăsa caii să se odihnească.

– E-n regulă. Ar trebui să mai fiu atent şi la altceva?

– Nu.

– Când să te trezesc?

– Niciodată.

Apoi tăcu şi, aşteptând să-mi pierd cunoştinţa, m-am gândit la Dara, fireşte. Mă gândisem la ea fără încetare.

Din partea mea, totul se petrecuse fără nicio premeditare. Nici măcar nu mă gândisem la ea ca la o femeie până când nu-mi căzuse în braţe şi mă făcuse să-mi revizuiesc părerea despre subiect. O clipă mai târziu, nervii mei spinali preluaseră iniţiativa, reducând mult din ceea ce trece drept activitate mentală la elementele ei de bază, aşa cum îmi spusese cândva Freud. Nu puteam da vina pe alcool, pentru că nu băusem prea mult şi nu avusese prea mare efect asupra mea. Dar de ce voiam neapărat să dau vina pe ceva? Pentru că mă simţeam oarecum vinovat, iată de ce. Dara îmi era o rudă prea îndepărtată ca să mă gândesc la ea astfel. Nu asta era problema. Nu simţeam că profitasem de ea, pentru că ştia ce face atunci când a venit să mă caute. Împrejurările m-au făcut să-mi pun întrebări asupra motivelor mele, chiar în miezul lucrurilor. Îmi dorisem să fac mai mult decât să-i câştig încrederea şi un pic de prietenie când am conversat prima oară şi am dus-o în plimbarea aceea prin Umbră. Încercam să îndepărtez ceva din loialitatea, încrederea şi afecţiunea ei pentru Benedict şi să mi le transfer mie. O doream de partea mea, ca un posibil aliat în ceea ce putea deveni tabăra duşmană. Speram să fiu capabil s-o folosesc, în caz de nevoie. Toate acestea erau adevărate. Dar nu voiam să cred că am avut-o numai în acest scop. Bănuiesc, totuşi, că exista o urmă de adevăr în asta şi mă făcea să mă simt stânjenit şi mai mult decât un pic josnic. De ce? Am făcut în viaţa mea o groază de lucruri pe care majoritatea le-ar considera mult mai rele, şi nu eram tulburat în mod deosebit de acestea. M-am luptat cu ideea, neplăcându-mi să recunosc, dar ştiind deja răspunsul. Îmi plăcea fata. Atât şi nimic mai mult. Era altceva decât prietenia pe care o simţisem pentru Lorraine, cu elementul ei de înţelegere umană între doi veterani, sau decât nuanţa de senzualitate accidentală care existase pentru scurt timp între Moire şi mine, cu mult înainte să traversez Modelul pentru a doua oară. Era cu totul altceva. O ştiam de atât de puţin timp, încât era mai degrabă ilogic. Eram un bărbat cu secole întregi la activ. Şi totuşi… Nu mă simţisem astfel de secole. Uitasem sentimentul până acum. Nu voiam să mă îndrăgostesc de ea. Nu acum. Mai târziu, poate. Sau, şi mai bine, deloc. Nu era potrivită pentru mine. Era o copilă. Orice-ar fi dorit să facă, orice-ar fi descoperit nou şi

fascinant, eu făcusem deja. Nu, era o greşeală. Nu mă alegeam cu nimic îndrăgostindu-mă de ea. Nu trebuia să mă las...

Ganelon fredona fals un cântec obscen. Căruţa sălta şi scârţâia, şi coti în susul dealului. Soarele îmi căzu pe chip şi mi-am acoperit ochii cu antebraţul. Ceva mai încolo, uitarea mă înhăţă şi începu să mă stoarcă.

Când m-am trezit era după-amiază şi mă simţeam cumplit. Am luat o înghiţitură zdravănă de apă, mi-am turnat puţină şi în palmă şi m-am frecat la ochi. Mi-am pieptănat părul cu degetele. Am privit împrejurimile.

În jurul nostru erau verdeaţă, mici pâlcuri de copaci şi spaţii deschise unde creşteau ierburi înalte. Ne aflam încă pe un drum prăfos, bătătorit din greu şi destul de neted. Cerul era limpede, cu excepţia câtorva norişori, iar umbra alterna cu lumina soarelui destul de regulat. Se simţea un vânt uşor.

– Înapoi printre cei vii. Bun! rosti Ganelon, când m-am căţărat peste scândura din faţă şi m-am aşezat lângă el.

– Caii sunt obosiţi, Corwin, şi aş vrea să-mi dezmorţesc şi eu un pic picioarele. Pe deasupra mi-e şi foarte foame. Ţie nu?

– Ba da. Mergi către locul ăla umbros din stânga şi o să ne oprim un timp.

– Mi-ar plăcea să mergem un pic mai departe de-aici, spuse.

– Vreun motiv special?

– Da. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Dă-i drumul.

Am mai înaintat puţin şi am dat peste un cot al drumului care ne-a purtat mai înspre nord. Peste puţin, am ajuns la un deal şi, după ce l-am urcat, am văzut un altul şi mai sus.

– Cât de departe vrei să mergi? am zis.

– Hai să depăşim şi dealul ăsta, răspunse. S-ar putea să-l vedem de sus.

– În regulă.

Caii se opintiră la urcuşul pe cel de-al doilea deal, iar eu am coborât şi am împins căruţa din spate. Când am ajuns, în sfârşit, în vârf, mă simţeam şi mai cumplit din cauza amestecului de sudoare şi praf, dar mă trezisem de-a binelea. Ganelon slăbi hăţurile şi puse piedica. Sări înapoi în căruţă şi, de acolo, pe o ladă. Rămase în picioare, cu faţa spre stânga şi-şi miji ochii.

– Vino aici sus, Corwin, mă strigă.

M-am căţărat pe roată şi el se aplecă şi întinse mâna. I-am luat-o şi el mă ajută să mă caţăr pe ladă, unde am rămas în

picioare alături de el. Îmi arătă ceva cu degetul, iar eu i-am urmărit gestul.

Cam la un kilometru distanţă, întinzându-se de la stânga la dreapta, se afla o panglică lată, neagră. Noi ne aflam la câteva sute de metri deasupra ei şi puteam vedea foarte bine, să zicem, jumătate din lungimea ei. Era lată de câteva zeci de metri şi, deşi se curba şi se răsucea de două ori, lăţimea părea a rămâne constantă. Lângă ea se aflau copaci în întregime negri. În interior părea să se vadă un fel de mişcare. Nu puteam spune ce era. Poate era doar vântul care vălurea ierburile negre din capăt. Dar exista şi o senzaţie clară de plutire în ea, ca nişte curenţi într-un fluviu larg, negru.

– Ce-i asta? am spus.

– Mă gândeam că poate-mi spui tu, răspunse Ganelon. Credeam că e o parte din vrăjile tale de umbră.

Am clătinat lent din cap.

– Eram destul de adormit, dar mi-aş fi amintit dacă aş fi pus la cale ceva atât de straniu. De unde ştiai că e aici?

– Am ocolit-o de mai multe ori când dormeai, dar apărea iarăşi în capăt. Nu mi-a plăcut deloc senzaţia. Era ceva foarte familiar. Ţie nu-ţi aminteşte de ceva?

– Ba da, ba da. Din păcate.

Încuviinţă.

– Este exact ca blestematul ăla de Cerc din Lorraine. Cu ăla seamănă.

– Drumul negru... am spus.

– Ce?

– Drumul negru... am repetat. Nu ştiam la ce se referea ea când a amintit de el, dar acum încep să înţeleg. Nu e bine deloc.

– Încă un semn rău?

– Mă tem că da.

Înjură, apoi:

– Ne va aduce necazuri imediate?

– Nu cred, dar nu sunt sigur.

Coborî de pe ladă şi eu l-am urmat.

– Hai să găsim nişte nutreţ pentru cai, atunci, spuse, şi să ne punem şi noi burţile la cale.

– Da.

Am înaintat şi el luă hăţurile. Am găsit un loc bun la poalele dealului.

Am zăbovit acolo aproape o oră, vorbind în mod special despre

Avalon. N-am mai pomenit de drumul negru, deşi m-am gândit un pic la el. Trebuia să-l văd mai îndeaproape, bineînţeles.

Când am fost gata de plecare, am luat eu din nou hăţurile. Caii, oarecum refăcuţi, o porniră la pas vioi.

Ganelon stătea lângă mine, în stânga, având în continuare chef de vorbă. Abia atunci am început să-mi dau seama cât de mult însemnase pentru el această stranie întoarcere acasă. Revizitase multe dintre sălaşurile zilelor când era un proscris, precum şi patru câmpuri de bătălie în care se remarcase ca erou după ce-şi dobândise respectabilitatea. În multe privinţe eram mişcat de amintirile lui. Un amestec neobişnuit de aur şi lut, omul ăsta. Ar fi trebuit să fie un membru al familiei din Amber.

Kilometrii alunecau rapid şi ne apropiam din nou de drumul negru, când am simţit un mic şoc mental familiar. I-am trecut hăţurile lui Ganelon.

– Ia-le! am spus. Condu!

– Ce-i asta?

– Mai târziu! Tu doar condu!

– Trebuie să mă grăbesc?

– Nu. Mergi normal. Şi nu scoate o vorbă, un timp.

Am închis ochii şi mi-am odihnit capul în mâini, golindu-mi mintea şi înălţând un zid în jurul vidului. Nu suntem acasă. Pauză de masă. Nu primim petiţii. Această proprietate e liberă. Nu deranjaţi. Contravenienţii vor fi pedepsiţi. Atenţie, câine rău! Atenţie, cad stânci! Podea alunecoasă. În demolare pentru modernizări.

Se linişti, apoi reveni, mai dur, şi am reuşit să o blochez din nou. Urmă un al treilea val. L-am blocat şi pe acesta. Apoi dispăru.

Am oftat, mi-am masat globii oculari.

– Acum e-n ordine, am rostit.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Cineva a încercat să ajungă la mine prin mijloace foarte speciale. Aproape sigur a fost Benedict. Probabil că în clipa asta a aflat o serie de lucruri care l-ar putea determina să dorească să ne oprească. O să iau eu din nou hăţurile. Mă tem că va fi curând pe urmele noastre.

Ganelon îmi dădu hăţurile.

– Care sunt şansele noastre să scăpăm?

– Acum, destul de mari. Aş zice că avem o distanţă destul de mare între noi. O să mai amestec încă nişte umbre de îndată ce

n-o să mi se mai învârtă capul.

Am condus în continuare şi drumul nostru se răsucea şi cotea, mergând în paralel cu drumul negru un timp, apoi apropiindu-se de el. În cele din urmă, ne aflam la doar câteva sute de metri de el.

Ganelon îl examină în tăcere un timp, apoi rosti:

– Îmi aminteşte prea mult de celălalt loc. Limbile de ceaţă care ling lucrurile, sentimentul că mereu se mişcă ceva şi-l vezi cu coada ochiului…

Mi-am muşcat buzele. Am început să transpir din greu. Încercam să mă depărtez de drum şi întâmpinam un fel de rezistenţă. Nu era acelaşi sentiment de nemişcare monolitică pe care-l simţi atunci când încerci să-ţi croieşti drum prin Umbră către Amber. Era cu totul diferit. Era un sentiment de inevitabilitate.

Ne deplasam prin Umbră, clar. Soarele urca tot mai sus în ceruri, îndreptându-se înapoi spre amiază – pentru că nu mă încânta gândul să ne prindă noaptea lângă panglica neagră – iar cerul pierduse ceva din albastrul său şi copacii erau tot mai înalţi şi munţii se întrezăreau în depărtare.

Oare drumul traversa însăşi Umbra?

Trebuie să fi fost. Cum altfel să îl fi localizat Julian şi Gerard şi să fi fost atât de intrigaţi încât să-l exploreze?

Era un ghinion, dar mă tem că aveam multe în comun, drumul acesta şi cu mine.

La naiba!

Ne-am deplasat pe lângă el mult timp, apropiindu-ne încet-încet. Curând, nu ne mai separau decât vreo treizeci de metri. Cincisprezece…

… Şi, exact aşa cum presimţisem că trebuie să se întâmple, căile noastre s-au intersectat în cele din urmă. Am tras de hăţuri. Mi-am îndesat pipa şi am aprins-o, fumând în timp ce examinam drumul. Star şi Firedrake în mod evident nu aprobau zona neagră care tăia de-a curmezişul drumul nostru. Nechezau şi încercau să tragă într-o parte.

Trebuia s-o tăiem în diagonală, pe o distanţă destul de mare, peste locul negru, dacă voiam să ne ţinem de drumul nostru. De asemenea, o parte din teren era ascunsă privirii de o serie de ridicături joase, din piatră. Ierburi grele se aflau la marginea drumului negru şi smocuri, ici şi colo, la poalele dealurilor. Norişori de ceaţă se strecurau printre ele şi dispăreau, nori

vaporoşi pluteau în aer şi peste toate depresiunile. Cerul, văzut prin ceaţa care domnea asupra locului, era ceva mai întunecat, de o nuanţă murdară, ca funinginea. Tăcerea, fără a însemna încremenire, domina totul, ca şi cum o entitate nevăzută aştepta, ţinându-şi respiraţia.

Atunci am auzit un ţipăt. Era o voce de fată. Vechiul truc cu domniţa în pericol?

Venise de undeva din dreapta, dincolo de dealuri. Părea dubios. Dar, la naiba! Putea fi real.

I-am dat hăţurile lui Ganelon şi am sărit pe pământ, luând în mână Grayswandir.

– Mă duc să cercetez, am spus, mergând spre dreapta şi sărind peste firicelul de apă care curgea lângă drum.

– Să vii repede.

Mi-am croit drum printr-un tufiş şi m-am căţărat pe un povârniş pietros. Mi-am deschis drum printre alţi arbuşti în partea de jos şi am urcat încă un povârniş mai înalt. Ţipătul se auzi din nou pe măsură ce urcam, şi, de data asta, am auzit şi alte sunete.

Apoi am ajuns în vârf şi am putut vedea la mare depărtare.

Zona neagră începea cam la zece metri sub mine, iar locul pe care-l căutam se afla cam la cincizeci de metri în interiorul ei.

Era un peisaj monocromatic, cu excepţia flăcărilor. O femeie, toată în alb, cu părul negru atârnând până în talie, era legată de unul dintre copacii aceia negri, în jurul picioarelor având o grămadă de crengi arzând. Vreo cinci bărbaţi păroşi, albinoşi, aproape complet dezbrăcaţi şi continuându-şi procesul de dezbrăcare pe măsură ce se mişcau, se amestecau între ei, mormăind şi chicotind, scormonind focul şi lovind-o pe femeie cu beţele pe care le purtau şi atingându-şi repetat şalele. Flăcările erau destul de înalte acum ca să pârlească veşmintele femeii, făcându-le să ardă înăbuşit. Rochia lungă era îndeajuns de ruptă şi sfâşiată încât să pot vedea că femeia avea forme plăcute, voluptuoase, cu toate că fumul o învăluia astfel încât nu-i puteam vedea chipul.

Am ţâşnit înainte, pătrunzând în zona drumului negru, sărind peste ierburile lungi, îngemănate, şi m-am năpustit asupra grupului, decapitându-l pe bărbatul cel mai apropiat şi spintecându-l pe altul înainte de a-şi da seama că-i atacasem. Ceilalţi se întoarseră şi mă izbiră cu beţele, urlând pe măsură ce le agitau.

Grayswandir mâncă bucăţi mari din ei, până când căzură şi rămaseră tăcuţi. Sângele era negru.

M-am răsucit, ţinându-mi respiraţia, şi am stins focul. Apoi m-am apropiat de femeie şi i-am retezat legăturile. Îmi căzu în braţe, plângând cu sughiţuri.

Abia atunci i-am observat chipul – sau, mai degrabă, lipsa lui. Purta o mască, o mască de fildeş, ovală şi curbată, fără trăsături, cu excepţia a două mici tăieturi înguste pentru ochi.

Am dus-o departe de fum şi de sânge. Era încleştată de mine, respirând greu, cu trupul lipit de al meu. După ce mi s-a părut că a trecut destul timp, am încercat s-o dezlipesc de mine. Dar nu voia să-mi dea drumul şi era surprinzător de puternică.

– E în ordine acum, am spus, sau ceva de genul ăsta, dar ea nu răspunse.

Continuă să-şi menţină încleştarea de corpul meu, cu mişcări aspre de mângâiere şi cu un efect destul de tulburător. Îmi părea din ce în ce mai atrăgătoare. M-am trezit dezmierdându-i părul şi, în egală măsură, şi restul.

– E în ordine acum, am repetat. Cine eşti? De ce au vrut să te ardă? Cine erau?

Dar nu răspunse. Se oprise din plâns, dar încă respira greu, deşi altfel decât înainte.

– De ce porţi masca asta?

Am întins mâna spre mască, dar îşi feri brusc capul.

Asta nu părea să aibă, totuşi, prea mare importanţă. În timp ce o parte rece, logică, din mine ştia că pasiunea era iraţională, eram la fel de neputincios ca zeii epicurienilor[1]. O doream şi eram pregătit s-o posed.

Atunci l-am auzit pe Ganelon strigându-mă şi am încercat să mă îndrept într-acolo.

Dar ea mă împiedică. Eram uluit de forţa ei.

– Fiu al Amberului, răsună vocea ei pe jumătate familiară, îţi datorăm asta pentru ce ne-ai dat, şi te vom avea cu totul acum.

Vocea lui Ganelon se auzi iar, un şirag constant de înjurături.

M-am opus cu toată forţa strânsorii, care slăbi un pic. Mâna îmi ţâşni brusc şi i-am scos masca.

Se auzi un scurt ţipăt de furie şi trei cuvinte finale, când căzu masca.

---

[1] Epicurianismul, sistem filozofic bazat pe învăţăturile lui Epicur (c. 340–270 î.e.n.), care atacă superstiţiile şi ideea de intervenţionism divin. (n. red.)

– Amberul trebuie distrus!

În spatele măştii nu era niciun chip. Nu era absolut nimic.

Hainele căzură şi rămaseră atârnându-mi pe braţ. Femeia – sau lucrul – se evaporase.

Răsucindu-mă brusc, l-am văzut pe Ganelon prăbuşit la marginea drumului negru, cu picioarele răsucite nefiresc. Spada lui se ridica şi cădea lent, dar nu vedeam cu ce anume se luptă. Am alergat spre el.

Ierburile negre, peste care eu sărisem, erau înfăşurate pe gleznele şi picioarele lui. Chiar dacă le tăia, răsăreau altele ca şi cum ar fi încercat să-i înşface spada. Reuşise să-şi elibereze parţial piciorul drept, iar eu m-am aplecat înainte şi am reuşit să termin treaba.

M-am mutat într-o poziţie înapoia lui, în afara razei de acţiune a ierburilor, şi am azvârlit masca, abia atunci constatând că încă o ţineam în mână. Căzu pe pământ dincolo de marginea drumului negru şi izbucni pe loc în flăcări.

Luându-l de subţiori, m-am căznit să-l trag înapoi. Iarba rezista feroce dar, în cele din urmă, am reuşit să-l eliberez. Apoi l-am cărat, sărind peste smocurile de iarbă neagră care ne separau de varietatea mai docilă, verde, de dincolo de drum.

Reuşi să se pună pe picioare şi continuă să se reazeme de mine, clătinându-se şi plesnindu-şi carâmbii.

– Sunt amorţite, spuse. De-abia îmi simt picioarele.

L-am ajutat să ajungă înapoi la căruţă. Se agăţă de marginea ei şi începu să tropăie.

– Au început furnicăturile, mă înştiinţă. Încep să-şi revină… Au!

În cele din urmă, ajunse în faţa căruţei. L-am ajutat să se caţere pe capră şi l-am urmat. Oftă.

– E mai bine, spuse. Picioarele îşi revin. Chestiile alea mi-au supt puterea din ele. Şi din restul din mine. Ce s-a-ntâmplat?

– Semnul nostru rău s-a adeverit.

– Şi acum?

Am luat hăţurile şi am eliberat piedica.

– O să traversăm, am spus. Trebuie să aflu mai multe despre chestia asta. Ţine-ţi spada la îndemână.

Mormăi şi îşi puse spada pe genunchi. Cailor nu prea le plăcu ideea de a merge mai departe, dar i-am sfichiuit uşor pe flancuri şi au pornit la drum.

Am pătruns în zona neagră şi era ca şi cum am fi intrat într-un jurnal de actualităţi din Cel de-al Doilea Război Mondial. Izolat,

deşi aproape la îndemână, sterp, deprimant, înfiorător. Până şi zgomotul potcoavelor era cumva înăbuşit, făcut să pară mai distant. Un ţiuit slab, persistent începu să-mi răsune în urechi. Ierburile de lângă drum se agitau când treceam pe lângă ele, cu toate că mă ţineam la mare distanţă. Am trecut prin mai multe aglomerări de ceaţă. Erau inodore, dar, de fiecare dată, respiraţia ni se îngreuna. Cum ne apropiam de primul deal, am început să fac schimbările care urmau să ne ducă prin Umbră.

Am dat roată dealului.

Nimic.

Drumul negru, plin de miasme, era neschimbat.

Atunci m-am înfuriat. Am desenat din memorie Modelul şi l-am ţinut să strălucească dinaintea ochilor amintirii. Am încercat încă o dată mişcarea.

Imediat, începu să mă doară capul. Durerea începu din frunte, merse până în ceafă şi rămase acolo ca o sârmă fierbinte. Numai că asta îmi spori furia şi mă determină să mă străduiesc şi mai tare să transform drumul negru în nimic.

Lucrurile începură să se agite. Ceţurile se îngroşară, rostogolindu-se asupra drumului în valuri. Contururile deveniră neclare. Am tras de hăţuri. Caii se mişcară mai iute. Capul începu să-mi zvâcnească, mă simţeam ca şi cum ar fi vrut să explodeze.

În loc de asta, într-o clipă, explodă tot restul…

Pământul se cutremură, crăpând ici-colo, dar era mai mult decât atât. Totul părea să sufere un tremur spasmodic, iar crăpăturile erau mai mult decât simple linii de fractură în pământ.

Era ca şi cum cineva ar fi lovit brusc piciorul unei mese pe care zăcea asamblat neglijent un puzzle. Spărturi apăreau în întreaga privelişte: aici, o creangă verde; colo, luciul unei ape, un petic de cer albastru, beznă totală, nimic alb, faţada unei clădiri din cărămidă, chipuri în spatele unei ferestre, foc, o bucată din cerul plin de stele…

Caii galopau deja, iar eu făceam tot ce-mi stă în putinţă ca să mă abţin să nu urlu de durere.

Un murmur de zgomote amestecate – animale, umane, mecanice – trecu pe deasupra noastră. Mi s-a părut că-l aud pe Ganelon înjurând, dar nu eram sigur.

Credeam că voi leşina de durere, dar am hotărât, din pură încăpăţânare, şi furie, să insist până voi izbuti. M-am concentrat asupra Modelului ca un muribund care se plânge Dumnezeului

său, şi mi-am îndreptat întreaga voinţă împotriva existenţei drumului negru.

Atunci tensiunea scăzu şi caii se azvârliră sălbatic, purtându-ne într-o câmpie verde. Ganelon se agăţă de hăţuri, dar am tras numai eu de ele şi am strigat spre cai până se opriră.

Traversaserăm drumul negru.

M-am răsucit imediat şi am privit înapoi. Peisajul se unduia ca şi cum ar fi fost văzut prin ape agitate. Poteca noastră prin el era curată şi clară, totuşi, ca un pod sau ca un dig, iar ierburile de pe margini erau verzi.

– Asta a fost mai rău, spuse Ganelon, decât călătoria în care m-ai dus atunci când m-ai exilat.

– Şi eu cred la fel, am spus, după care le-am vorbit cailor, cu blândeţe, convingându-i în final să revină pe drumul prăfos şi să continue înaintarea.

Aici, universul era mai luminos, iar copacii printre care pătrunserăm curând erau pini înalţi. Mireasma lor proaspătă umplea aerul. Veveriţe şi păsări ţopăiau printre crengi. Solul era mai întunecat, mai bogat. Părea că ne aflăm la o altitudine mai ridicată decât cea de dinaintea traversării. Am fost mulţumit că, într-adevăr, ne-am deplasat – şi încă în direcţia pe care o dorisem.

Drumul se curbă, se întoarse un pic înapoi, se îndreptă. Din când în când mai zăream drumul negru. Era nu departe de noi, spre dreapta. Încă ne deplasam aproape paralel cu el. Chestia asta cu siguranţă traversa Umbra. Din câte ne-am dat seama, se pare că hotărâse să revină iar la felul său normal de a fi, cel sinistru.

Durerea de cap se mai domoli şi îmi simţeam inima cumva mai uşoară. Am ajuns pe un teren mai înalt, cu o panoramă superbă asupra unei întinse zone de dealuri şi păduri, amintindu-mi de nişte zone din Pennsylvania pe care mă bucurasem să le parcurg cu ani în urmă.

Mi-am întins oasele; apoi:

– Cum îţi mai simţi picioarele? l-am întrebat.

– În regulă, rosti Ganelon, privind înapoi de-a lungul urmelor noastre. Ştii că eu văd bine la distanţă, Corwin…

– Da?

– Văd un călăreţ, venind foarte repede.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors. Cred că am gemut când m-am aşezat iar şi am luat hăţurile.

Era încă destul de departe ca să fiu sigur – de cealaltă parte a drumului negru. Dar cine altul putea fi, călărind cu atâta viteză pe urmele noastre?

Atunci am blestemat.

Ne apropiam de creasta dealului. M-am întors spre Ganelon şi am spus:

– Pregăteşte-te pentru încă o cursă drăcească.

– E Benedict?

– Cred că da. Am pierdut prea mult timp acolo. Se poate deplasa îngrozitor de repede – mai ales prin Umbră – aşa, de unul singur.

– Crezi că-l putem pierde pe drum?

– O să aflăm, am spus. Chiar foarte curând.

Am plescăit din buze ca să dau ghes cailor şi am tras iar de hăţuri. Am ajuns în vârf şi ne izbi un curent de aer îngheţat. Am coborât puţin şi umbra unui bolovan întunecă cerul. Când îl depăşirăm, întunericul continuă şi cristale delicate de zăpadă se depuseră pe feţele şi mâinile noastre.

În câteva momente coboram iarăşi şi ninsoarea se transformă într-un viscol orbitor. Vântul ne urla în auz, iar căruţa zăngănea şi derapa. Am încercat s-o echilibrez. În jurul nostru erau deja nămeţi şi drumul era alb. Scoteam aburi pe gură, iar gheaţa lucea pe copaci şi stânci.

Mişcare şi o zăpăceală temporară a simţurilor. Asta se întâmpla…

Am continuat cursa, iar vântul izbea şi muşca şi urla. Nămeţii începură să acopere drumul.

Făcurăm o cotitură şi ieşirăm din furtună. Lumea încă era acoperită de o pojghiţă de gheaţă şi din când în când mai plutea câte un fulg, dar soarele se eliberă dintre nori, turnând lumină peste ţinut, iar noi coboram iarăşi…

… Trecând printr-un fel de ceaţă şi trezindu-ne într-o întindere aridă, fără zăpadă totuşi, un ţinut plin de roci şi gropi…

… Am luat-o spre dreapta, am dat din nou peste soare, am urmat un drum sinuos pe o câmpie înaltă, rătăcind printre aglomerări mari, informe, de stânci albastre-cenuşii…

… Unde departe în dreapta drumul negru se ţinea după noi.

Valuri de căldură ne inundară şi pământul scotea aburi. Băşicuţe ţopăiau în heleşteele care fierbeau în cratere, adăugând emanaţiile lor aerului umed. Mlaştini micuţe zăceau asemeni unui pumn de monede din bronz vechi.

Caii galopau, acum pe jumătate înnebuniţi, când, de-a lungul drumului, începură să erupă gheizerele. Ape fierbinţi curgeau pe drum, ratându-ne la mustaţă, alergând în valuri aburinde, lucioase. Cerul era arămiu, iar soarele – un măr uscat. Vântul era un câine care gâfâia cu o respiraţie urât mirositoare.

Pământul se cutremură şi, undeva departe în stânga noastră, vârful unui munte explodă şi aruncă focuri spre ceruri. O explozie asurzitoare ne lăsă un timp fără auz şi declanşă valuri care se izbiră de trupurile noastre. Căruţa se clătină şi oscilă.

Pământul continua să se scuture, iar vânturile ne izbeau aproape cu forţa unui uragan în timp ce ne grăbeam către un şirag de dealuri cu culmile negre. Am părăsit ceea ce părea a fi drumul atunci când a luat-o în direcţia greşită şi ne-am îndreptat, ciocnindu-ne şi tremurând, direct spre câmpie. Dealurile continuau să crească, dansând în aerul agitat.

M-am întors când am simţit mâna lui Ganelon pe braţ. Striga ceva, dar nu-l puteam auzi. Atunci arătă în spate şi i-am urmărit gestul. N-am văzut nimic ce nu m-aş fi aşteptat să văd. Aerul avea turbulenţe, era plin de praf, de resturi, de cenuşă. Am ridicat din umeri şi mi-am îndreptat din nou atenţia către dealuri.

La poalele celui mai apropiat, întunericul devenise mai dens. M-am dus într-acolo.

Se înălţa dinaintea mea pe măsură ce pământul cobora iar în pantă, o imensă gaură de cavernă, mărginită de o cortină de praf şi pietriş.

Am plesnit biciul în aer şi am parcurs ultimii cinci sau şase sute de metri şi ne-am afundat în peşteră.

Am început să înfrânez uşor caii, lăsându-i să se relaxeze la pas.

Am continuat să coborâm, am cotit şi am ajuns într-o grotă spaţioasă, înaltă. Lumina pătrundea prin găurile de sus, strălucind pe stalactite şi căzând pe bazinele verzi cu apă tremurândă. Pământul continua să vibreze şi auzul începu să-mi revină, şi am văzut o stalagmită imensă năruindu-se şi am auzit clinchetul slab al prăbuşirii.

Am traversat o prăpastie căreia nu i se vedea fundul pe un pod care părea a fi din calcar şi care se fărâmiţă în spatele nostru şi dispăru.

Ploua cu bucăţele de stâncă şi uneori cădeau şi pietre mai mari. În colţuri străluceau mănunchiuri de ciuperci verzi şi roşii şi sclipeau fragmente de minerale, iar cristale mari şi flori imense

din piatră deschisă la culoare se adăugau frumuseţii misterioase, jilave a locului. Am trecut prin caverne ca nişte lanţuri de băşici şi ne-am intersectat cu un torent alb care se pierdea într-un abis întunecat.

O galerie lungă, ca un tirbuşon, ne conduse iar în sus şi am auzit vocea lui Ganelon, slabă şi ca un ecou:

– Cred că am zărit o mişcare – s-ar putea să fie un călăreţ – pe creasta muntelui – doar pentru o secundă – acolo, în spate.

Ne-am trezit într-o încăpere uşor luminată.

– Dacă era Benedict, o să îi fie greu să ne urmărească, am strigat, şi se auziră zgomotele înăbuşite ale izbiturii unor obiecte care se prăbuşeau în spatele nostru.

Am continuat să mergem înainte şi în sus, până când, în final, deasupra noastră au început să apară deschizături prin care se zăreau fragmente de cer albastru limpede. Zgomotele potcoavelor şi ale căruţei ajunseră treptat la un volum normal şi le auzeam şi ecoul. Trepidaţiile încetară, mici păsări săgetau cerul deasupra noastră, iar lumina crescu în intensitate.

Apoi, o nouă răsucire a drumului, şi ieşirea se ivi dinaintea noastră, o deschidere largă şi joasă spre lumina zilei. A trebuit să ne plecăm capetele când am trecut pe sub pragul neregulat.

Am sărit peste o stâncă proeminentă acoperită cu muşchi, apoi am dat peste o albie de pietriş care se întindea ca o urmă de coasă pe coasta dealului, trecând peste copaci gigantici şi dispărând între ei, undeva jos. Am plescăit din limbă, îndemnând caii să continue drumul.

– Sunt foarte obosiţi acum, remarcă Ganelon.

– Ştiu. Curând se vor odihni, într-un fel sau altul.

Pietrişul scârţâia sub roţile noastre. Mirosul copacilor era plăcut.

– Ai observat? Acolo jos, undeva în dreapta?

– Ce…? am început să rostesc, întorcând capul. Apoi: Oh.

Blestematul drum negru era încă alături de noi, poate la un kilometru distanţă.

– Câte umbre traversează? am întrebat gânditor.

– Se pare că toate, sugeră Ganelon.

Am clătinat uşor din cap.

– Sper că nu, am rostit.

Ne-am continuat coborârea, sub un cer albastru şi un soare auriu care apunea într-o manieră normală.

– Aproape că mi-a fost frică să ies din peştera aia, rosti

Ganelon după un timp. Nu voiam să mă gândesc la ce ne aşteaptă aici.

– Caii nu mai rezistau. A trebuit să-i las. Dacă cel pe care l-am văzut e Benedict, calul lui probabil că era într-o stare mai bună. Îl forţa. Apoi, să înfrunte toate astea... cred că s-a prăbuşit.

– Poate e obişnuit cu asta, spuse Ganelon, când cotirăm la dreapta, pierzând din vedere gura cavernei.

Am coborât constant, peisajul transformându-se lent şi imperceptibil. Traseul nostru o lua spre dreapta, şi am blestemat când am constatat că ne apropiam de drumul negru.

– La naiba! E la fel de insistent ca un comis-voiajor de la Asigurări! am spus, simţind cum furia mi se transformă în ură. Când va sosi timpul, o să distrug chestia asta!

Ganelon nu răspunse. Bău o lungă înghiţitură de apă. Îmi trecu sticla şi făcui la fel.

În cele din urmă am ajuns la câmpie, iar traseul continuă să fie sinuos şi plin de curbe. Asta îngăduia cailor s-o ia mai uşor, iar eventualului urmăritor îi încetinea înaintarea.

Cam după vreo oră, am început să mă simt în largul meu şi ne-am oprit să mâncăm. Aproape isprăvisem prânzul, când Ganelon – care nu-şi dezlipise privirea de pe povârnişul dealului – se ridică şi miji ochii.

– Nu, am spus, sărind în picioare, nu pot să cred.

Un călăreţ singuratic apăruse în gura grotei. L-am urmărit cum s-a oprit o clipă, apoi şi-a continuat drumul.

– Ce facem acum? întrebă Ganelon.

– Hai să ne strângem lucrurile şi să mergem mai departe. Măcar putem amâna un pic inevitabilul. Am nevoie de mai mult timp ca să gândesc.

Am împachetat totul încă o dată, deplasându-ne într-un ritm moderat, deşi mintea mea funcţiona la viteză maximă. Trebuia să existe o modalitate de a-l opri. De preferat, fără a-l ucide.

Dar nu puteam găsi nicio soluţie.

Ajunserăm într-o frumoasă amiază într-un loc care ar fi fost superb, dacă nu era drumul negru care se apropia şi mai mult. Ar fi fost o ruşine să-l împroşcăm cu sânge, mai ales al meu. Chiar dacă-şi purta spada în mâna stângă, mi-era teamă să-l înfrunt. Ganelon nu mi-ar fi fost de niciun folos. Benedict de-abia l-ar fi observat.

Am schimbat Umbra când am ajuns la o altă curbă. Câteva clipe mai târziu, un miros uşor de fum îmi intră în nări. Am făcut

încă o mică transformare.

– Se apropie rapid! mă înştiinţa Ganelon. Tocmai am văzut... Fum! Flăcări! Pădurile ard!

Am izbucnit în râs şi am privit înapoi. Jumătate din deal era învăluită în fum şi portocaliul alerga prin verde, trosniturile crengilor ajungându-mi de-abia atunci la urechi. Din proprie iniţiativă, caii măriră pasul.

– Corwin! Ai văzu...?

– Da! Dacă ar fi fost mai abrupt şi n-ar fi fost copaci, aş fi pus la cale o avalanşă.

Cerul era plin de păsări. Ne-am apropiat mai mult de drumul negru. Firedrake îşi scutură capul şi necheză. Pe bot era plin de spumă. Încercă s-o ia la goană, apoi se cabră şi bătu aerul cu picioarele din faţă. Star scoase un sunet de spaimă şi trase spre dreapta. M-am luptat cu ei un moment, am recâştigat controlul, am hotărât să-i las puţin să alerge.

– Încă e după noi! strigă Ganelon.

Am blestemat şi am continuat alergarea. În cele din urmă, poteca ne purtă de-a lungul drumului negru. Ne aflam pe o lungă porţiune dreaptă, şi o scurtă privire înapoi îmi arătă că tot dealul era cuprins de flăcări, cu traseul ca o cicatrice stranie pe mijloc. În clipa aceea l-am văzut pe călăreţ. Era la jumătatea drumului de coborâre şi se mişca de parcă participa la Derby-ul Kentucky[1]. Dumnezeule! Ce cal avea! Mă întrebam ce umbră îi dăduse viaţă.

Am tras de hăţuri, uşor la început, apoi mai tare, până când, în cele din urmă, am început să încetinim. Ne aflam la doar câteva zeci de metri de drumul negru acum, şi am observat că era un loc nu prea departe unde se apropia şi mai tare. Am reuşit să înfrânez caii când am ajuns acolo şi ei rămaseră pe loc tremurând. I-am dat hăţurile lui Ganelon, am scos Grayswandir şi am sărit din căruţă.

De ce nu? Era o zonă bună, netedă, şi poate că porţiunea aceea neagră de pământ, contrastând cu nuanţele colorate ale vieţii şi plantelor din apropiere, a deşteptat în mine cine ştie ce instinct morbid.

– Şi acum? întrebă Ganelon.

– Nu putem scăpa de el, am spus, şi, dacă reuşeşte să treacă prin foc, va ajunge aici în câteva minute. N-are niciun sens să

[1] Cursă faimoasă de hipism, ce are loc în Louisville, Kentucky. (n. red.)

continuăm goana. O să-l întâmpin aici.

Ganelon înfăşură hăţurile în jurul unei bare laterale şi întinse mâna după spadă.

– Nu, am spus. Nu poţi influenţa deznodământul în vreun fel sau altul. Uite ce vreau eu să faci: du căruţa în susul drumului şi aşteaptă-mă acolo. Dacă lucrurile se rezolvă pe placul meu, o să ne continuăm drumul. Dacă nu, predă-te imediat lui Benedict. Doar pe mine mă vrea, şi va fi singurul care te poate duce înapoi în Avalon. O va face, să ştii. Măcar te vei retrage în ţara de baştină, în felul ăsta.

Ezită.

– Dă-i drumul, i-am spus. Fă cum am spus.

Privi în pământ. Desfăcu hăţurile. Se uită la mine.

– Noroc, spuse, şi dădu bice cailor.

M-am întors la traseu, m-am aşezat în faţa unui mic pâlc de puieţi şi m-am pus pe aşteptat. Am apucat Grayswandir cu nădejde, am aruncat încă o privire spre drumul negru, apoi mi-am fixat ochii pe traseu.

Nu peste mult, apăru deasupra liniei flăcărilor, înconjurat de fum şi foc, printre crengi aprinse care se prăbuşeau. Era Benedict, da, cu faţa parţial acoperită, cu ciotul braţului drept ridicat pentru a-şi proteja ochii, venind ca o arătare ieşită direct din iad. Ţâşnind printr-o mare de scântei şi cenuşă, ajunse la loc deschis şi plonjă spre potecă.

Curând i-am putut auzi zgomotul potcoavelor. Un gest de gentleman ar fi fost să-mi pun spada în teacă în timp ce-l aşteptam. Dar, dacă făceam asta, se putea să nu mai am şansa s-o mai pot scoate iar.

M-am trezit întrebându-mă cum îşi poartă Benedict spada şi ce tip de armă ar putea fi. Dreaptă? Curbată? Lungă? Scurtă? Se pricepea la toate în egală măsură. El mă învăţase să duelez…

Să pun Grayswandir înapoi în teacă se putea dovedi o chestie deşteaptă, nu numai politicoasă. Poate voia să stăm de vorbă mai întâi – şi, dacă ţineam spada la vedere, o căutam cu lumânarea. Când zgomotul copitelor se înteţi, totuşi, mi-am dat seama că mi-era frică să renunţ la ea.

Mi-am şters palma o dată înainte de a-l vedea. Încetinise la curbă şi cred că m-a văzut exact în clipa în care l-am văzut şi eu. Se îndreptă exact spre mine, încetinind. Numai că oprirea nu părea a fi scopul lui imediat.

Era aproape o experienţă mistică. Nu ştiu cum altfel s-o

interpretez. Pe măsură ce se apropia, mintea mea o lua razna, şi era ca şi cum aş fi avut o eternitate ca să cumpănesc apropierea acestui om care era fratele meu. Veşmintele îi erau murdare, chipul întunecat, ciotul braţului drept ridicat, gesticulând aiurea. Fiara enormă pe care o călărea era dungată, negru şi roşu, cu coama şi coada roşii. Dar era chiar un cal. Îşi rotea ochii, avea spume la gură şi respiraţia lui era dureroasă la auz. Atunci am văzut că purta sabia transversal pe spate, pentru că mânerul i se ridicase mult deasupra umărului drept. Încă încetinind, cu ochii ţintă asupra mea, părăsi drumul, îndreptându-se uşor către stânga, trase de hăţuri o dată şi le dădu drumul, controlând calul doar din genunchi. Mâna stângă i se ridică într-o mişcare asemănătoare unui salut, trecu peste cap şi înşfăcă mânerul armei. Ieşi din teacă fără un sunet, descriind un frumos arc de cerc deasupra lui şi se fixă într-o poziţie letală dincolo de umărul stâng şi înclinându-se spre înapoi, ca o unică aripă din oţel mat, cu o linie minusculă a tăişului care strălucea ca un filament de oglindă. Imaginea pe care o înfăţişa se întipări în mintea mea ca un fel de măreţie, o anume splendoare care te emoţiona în mod straniu. Spada era o armă lungă, asemănătoare unei coase, şi-l văzusem folosind-o şi altă dată. Numai că atunci eram aliaţi împotriva unui duşman comun, pe care începusem să-l cred invincibil. În noaptea aceea, Benedict dovedise contrariul. Acum, când am văzut spada ridicată asupra mea, am fost copleşit de înţelegerea propriei mele mortalităţi, sentiment pe care nu l-am trăit niciodată în felul ăsta. Era ca şi cum un văl fusese luat de pe lume şi am avut o înţelegere bruscă şi totală a morţii însăşi.

Clipa trecu. Făcui un pas înapoi spre pădurice. Rămăsesem acolo astfel încât să pot profita de copaci. M-am retras cam trei metri printre ei şi am făcut doi paşi la stânga. Calul se retrase chiar în ultima clipă, sforăi şi necheză, fremătând din nările aburinde. Se roti într-o parte, scormonind pământul. Braţul lui Benedict se mişcă cu o viteză aproape insesizabilă, ca limba unei broaşte râioase, şi sabia reteză un puiet cam de zece centimetri diametru. Copacul continuă să rămână drept o clipă, apoi se prăbuşi încet.

Sări de pe cal şi se îndreptă către mine. Încă un motiv pentru care alesesem păduricea – pentru a-l face să vină spre mine într-un loc în care o sabie lungă se poticneşte în crengi şi trunchiuri.

Dar, pe măsură ce avansa, agita spada, aproape neglijent, înainte şi înapoi, iar copacii se prăbuşeau în urma lui. Măcar de

n-ar fi fost atât de infernal de priceput. Măcar de n-ar fi fost Benedict...

– Benedict, am rostit cu o voce normală, ea e adult acum şi e capabilă să judece singură lucrurile.

Dar nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit. Continua să se apropie, fluturând spada imensă dintr-o parte în alta. Scotea un sunet răsunător la trecerea prin aer, urmat de o uşoară pocnitură când secţiona un copac. Încetinindu-şi doar imperceptibil înaintarea.

Am ridicat Grayswandir şi am îndreptat-o spre pieptul lui.

– Rămâi unde eşti, Benedict, am rostit. Nu vreau să lupt cu tine.

Îşi mişcă spada într-o poziţie de atac şi rosti doar un cuvânt:

– Criminalule!

Braţul se mişcă imediat şi sabia mea fu aproape imediat dată deoparte. Am parat atacul următor, iar el blocă riposta mea şi atacă din nou.

De data asta nici nu m-am mai obosit să ripostez. Pur şi simplu am parat, m-am retras şi am păşit în dosul unui copac.

– Nu înţeleg, am spus, evitând spada care alunecă de-a lungul trunchiului şi aproape mă străpunse. N-am omorât pe nimeni în ultima vreme. În mod sigur, nu în Avalon.

Încă o pocnitură şi copacul începu să se prăbuşească spre mine. M-am ferit şi m-am retras, parând.

– Criminalule, rosti din nou.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Benedict.

– Mincinosule!

Am stat şi m-am gândit. La naiba! Era absurd să mor dintr-o greşeală! Am ripostat cât de rapid am putut, căutând undeva o ieşire. Niciuna.

– Măcar spune-mi! am urlat. Te rog!

Dar el părea că terminase cu vorbitul. Atacă înainte şi a trebuit să mă retrag iar. Era ca şi cum ai fi încercat să te duelezi cu un gheţar. Am fost convins atunci că-şi ieşise din minţi – nu că asta m-ar fi ajutat în vreun fel. Oricui altcuiva nebunia i-ar fi provocat o oarecare pierdere a controlului în luptă. Numai că Benedict îşi antrenase reflexele de-a lungul secolelor, iar eu aş fi putut să jur că nici dacă i-ar fi fost eliminată scoarţa cerebrală mişcările lui nu şi-ar fi pierdut perfecţiunea.

Mă împingea înapoi în mod constant, iar eu mă strecuram printre copaci şi el îi reteza şi continua să înainteze. Am făcut

greşeala să-l atac şi abia am reuşit să-i stopez contraatacurile care trecură la câţiva centimetri de pieptul meu. Am învins primul val de panică ce mă cuprinse când am văzut că mă conduce înapoi către marginea pădurii. Curând urma să mă aibă în câmp deschis, fără copaci care să-l încetinească.

Atenţia mea era atât de concentrată asupra lui, încât nu mi-am dat seama ce se întâmplă decât în clipa în care s-a petrecut.

Cu un strigăt puternic, Ganelon ţâşni de nicăieri, încolăcindu-şi braţele în jurul lui Benedict şi blocându-i mâna în care ţinea spada.

Chiar dacă mi-aş fi dorit, totuşi nu aveam ocazia de a-l ucide atunci. Era prea rapid, iar Ganelon nu era conştient de forţa lui.

Benedict se răsuci spre dreapta, intercalându-l pe Ganelon între noi şi, în acelaşi timp, roti ciotul braţului său ca pe o bâtă, izbindu-l pe Ganelon în tâmpla stângă. Apoi îşi eliberă mâna stângă, îl înşfăcă pe Ganelon de centură, îl săltă în aer şi-l aruncă spre mine. Când m-am dat la o parte, recuperă spada de lângă piciorul lui, unde căzuse, şi porni din nou spre mine. Abia am apucat să arunc o privire şi să văd că Ganelon aterizase undeva la zece paşi în spatele meu.

Am parat şi mi-am reluat retragerea. Nu-mi mai rămăsese decât un singur truc, şi eram trist la gândul că, dacă nu-mi iese, Amber va fi lipsit de conducătorul său de drept.

Într-un fel, e mult mai dificil să te duelezi cu un stângaci bun decât cu un dreptaci bun, şi asta era, de asemeni, împotriva mea. Dar trebuia să experimentez niţel. Trebuia să aflu ceva, chiar dacă asta însemna să risc.

Am făcut un pas mare înapoi, aflându-mă pentru moment în afara razei lui de acţiune, apoi m-am aplecat înainte şi am atacat. Era o mişcare foarte elaborată şi foarte rapidă.

Un rezultat neaşteptat, care, sunt sigur, era în mare parte noroc, a fost că am reuşit să pătrund, chiar dacă am ratat ţinta. Pentru o clipă, Grayswandir alunecă pe spada lui când pară şi-i crestă urechea stângă. Asta îl încetini pentru câteva clipe, dar nu îndeajuns încât să conteze. Dacă a avut vreun rezultat, acesta a fost că i-a întărit apărarea. Am continuat atacurile, dar, pur şi simplu, nu reuşeam să le finalizez. Era o tăietură mică, dar sângele se scurgea pe lobul urechii şi împroşca în jur. Putea chiar să-mi distragă atenţia, dacă i-aş fi dat prea multă atenţie.

Apoi am făcut exact ceea ce mă temeam, dar trebuia să încerc. I-am lăsat o mică deschizătură, numai pentru o secundă,

ştiind că exact pe acolo va încerca să-mi străpungă inima.

Aşa făcu, iar eu am parat în ultima clipă. Nu-mi place să mă gândesc cât de aproape o fost de data asta.

Atunci am început iar să cedez teren, ieşind din pădure. Parând şi retrăgându-mă, m-am deplasat spre locul unde zăcea Ganelon. M-am retras încă vreo cinci metri, luptând în defensivă, economisindu-mi energia.

Apoi i-am mai oferit o deschizătură.

Se repezi, aşa cum făcuse înainte, şi am reuşit să-l opresc iar. După asta, declanşă un atac şi mai dur, împingându-mă spre marginea drumului negru.

Acolo m-am oprit şi m-am ţinut ferm pe picioare, aşezându-mă în poziţia pe care o alesesem. Trebuia doar să-l mai ţin câteva momente, ca să-l atrag în capcană…

Au fost momente foarte dure, dar am luptat cu furie şi am scos-o la capăt. Apoi i-am oferit iar aceeaşi deschizătură.

Ştiam că va ataca la fel ca înainte, iar piciorul meu drept a trecut în spatele stângului, apoi s-a îndreptat chiar când m-a atacat. N-am făcut decât o mişcare uşoară, îndepărtându-i spada într-o parte, năpustindu-mă în spate pe drumul negru, întinzând imediat braţul pentru a descuraja o balestră.

Atunci făcu exact ce sperasem. Lovi spada şi avansă normal când eu coborâi sabia în quartă…

… determinându-l să păşească în grămada de ierburi negre peste care eu sărisem.

La început, n-am îndrăznit să privesc. Pur şi simplu am stat şi am dat o şansă florei.

N-a durat decât câteva momente. Benedict nu conştientiză decât abia atunci când încercă să se mişte a doua oară. I-am văzut expresia de uimire pe chip, apoi încordarea. Îl prinsese, ştiam.

Mă îndoiam totuşi că o să-l ţină multă vreme, aşa că am acţionat imediat.

Am sărit spre dreapta, dincolo de raza spadei lui, m-am repezit înainte şi am sărit peste ierburi, dincolo de drumul negru. Benedict încercă să se răsucească, dar ierburile îl înhăţaseră de picioare până la genunchi. Se clătină o clipă, dar se menţinu în picioare.

Am trecut prin spatele lui în dreapta. O lovitură simplă şi ar fi fost un om mort, dar, fireşte, n-aveam niciun motiv s-o fac acum.

Îşi zvârli braţul în spate şi întoarse capul, îndreptând spada

spre mine. Începu să tragă de piciorul stâng pentru a-l elibera.

Dar am fentat spre dreapta lui, şi când se mişcă să pareze, l-am lovit peste ceafă cu latul lui Grayswandir.

Asta îl buimăci, şi am izbutit să mă deplasez şi să-l lovesc în rinichi cu mâna stângă. Se încovoie uşor şi i-am blocat braţul înarmat, apoi l-am lovit din nou în ceafă, de data asta cu pumnul, foarte tare. Se prăbuşi, inconştient, şi i-am luat spada din mână şi am azvârlit-o deoparte. Sângele din lobul urechii stângi se scurgea pe gât ca şi cum ar fi fost un cercel exotic.

Am pus Grayswandir deoparte, l-am săltat pe Benedict de subţiori şi l-am tras înapoi de pe drumul negru. Ierburile opuseră o rezistenţă înverşunată, dar am luptat împotriva lor şi, în cele din urmă, l-am eliberat.

Ganelon reuşise să se ridice în picioare. Se clătină şi rămase lângă mine, privind în jos către Benedict.

– Ce individ e ăsta, zise. Ce individ e ăsta... Ce-o să facem cu el?

L-am săltat pe umăr.

– Îl ducem înapoi spre căruţă chiar acum, am spus. Vrei să iei tu săbiile?

– În regulă.

Am pornit la drum şi Benedict rămase inconştient – ceea ce era bine, pentru că nu doream să-l lovesc iar câtă vreme puteam să evit asta. L-am aşezat la poalele unui copac zdravăn, pe drumul de lângă căruţă.

Am băgat săbiile în teacă când sosi Ganelon, pe care l-am pus să scoată frânghiile de la mai multe lăzi. În timp ce făcea asta, l-am percheziţionat pe Benedict şi am găsit ce căutam.

Apoi l-am legat de copac, în timp ce Ganelon îi aducea calul. L-am priponit de un arbust alăturat, de care i-am agăţat şi spada.

Apoi am urcat pe capra vizitiului şi Ganelon mi se alătură.

– Chiar ai de gând să-l laşi aici? întrebă.

– Deocamdată, am zis.

Ne-am deplasat spre drum. Eu n-am privit înapoi, dar Ganelon o făcu.

– Încă n-a mişcat, raportă el. Apoi: Nimeni nu m-a aruncat vreodată aşa. Cu atât mai puţin cu o singură mână.

– De aceea ţi-am spus să mă aştepţi la căruţă şi să nu lupţi cu el dacă pierd.

– Ce-o să se întâmple cu el acum?

– O să vorbesc cu cineva care o să aibă grijă de el, curând.

– O să fie în ordine, nu?
Am încuviinţat.
– Bun.
Am înaintat vreo trei kilometri şi am oprit caii. Am sărit jos.
– Nu-ţi face griji, indiferent ce se-ntâmplă, am spus. Acum o să aranjez treburile pentru Benedict.
Am ieşit de pe drum şi m-am tras la umbră, dând la iveală pachetul de Atuuri pe care-l avusese Benedict asupra lui. Am scotocit printre ele, l-am localizat pe Gerard şi l-am extras din pachet. Pe restul le-am pus la loc în caseta de lemn căptuşită cu mătase cu încrustaţii de os în care le avusese Benedict.
Am ţinut Atuul lui Gerard în faţa ochilor şi l-am privit.
După un timp, cartea se încălzi, deveni reală, păru că se mişcă. Am simţit prezenţa lui Gerard. Era în Amber. Mergea pe o stradă pe care am recunoscut-o. Gerard semăna mult cu mine, numai că era mai solid, mai greoi. Am observat că încă purta barbă.
Se opri şi mă privi.
– Corwin!
– Da, Gerard. Arăţi bine.
– Ochii tăi! Poţi vedea?
– Da, pot vedea din nou.
– Unde eşti?
– Vino acum la mine şi o să-ţi arăt.
Privirea i se intensifică.
– Nu sunt sigur că pot face asta, Corwin. Acum sunt foarte ocupat.
– E vorba de Benedict, am spus. Eşti singurul în care pot avea încredere să-l ajute.
– Benedict? Are necazuri?
– Da.
– Atunci de ce nu mă contactează chiar el?
– Nu poate. E reţinut.
– De ce? Cum?
– E o poveste prea lungă ca să ţi-o spun acum. Crede-mă, are nevoie de ajutorul tău, chiar acum.
Îşi roase barba cu dinţii de sus.
– Şi nu te poţi descurca singur?
– În niciun caz.
– Şi crezi că eu pot?
– Ştiu că poţi.

Îşi slăbi spada în teacă.

– Mi-ar plăcea să cred că nu e o înşelătorie, Corwin.

– Te asigur că nu e. Cu tot timpul pe care l-am avut la dispoziţie, aş fi venit cu ceva mai subtil.

Oftă. Apoi încuviinţă.

– E-n regulă. Vin la tine.

– Dă-i drumul.

Rămase o clipă, apoi făcu un pas înainte.

Era lângă mine. Întinse mâna şi mă bătu pe umăr. Zâmbi.

– Corwin, spuse. Mă bucur că ţi-ai recăpătat vederea.

Am privit în depărtare.

– Şi eu mă bucur. Şi eu mă bucur.

– Cine e ăla din căruţă?

– Un prieten. Îl cheamă Ganelon.

– Unde e Benedict? Care-i problema? Am arătat cu mâna.

– Acolo, am spus. Vreo trei kilometri în josul drumului. E legat de un copac. Calul e priponit în apropiere.

– Atunci tu de ce eşti aici?

– Fug.

– De cine?

– Benedict. Eu sunt cel care l-a legat.

Ridică o sprânceană.

– Nu pricep…

Am clătinat din cap.

– Există o neînţelegere între noi. Nu m-am înţeles cu el şi ne-am luptat. L-am lăsat fără cunoştinţă şi l-am legat. Nu-l pot elibera, pentru că mă va ataca din nou. Dar nici nu pot să-l las aşa. Poate păţi ceva înainte de a putea scăpa singur. Aşa că te-am invitat pe tine. Te rog, du-te la el, eliberează-l şi ai grijă să ajungă acasă.

– Tu ce-o să faci între timp?

– O să plec naibii de-aici, să mă pierd în Umbră. Ne-ai face amândurora o favoare dacă l-ai împiedica să încerce să ne mai urmărească. Nu vreau să fie nevoie să mă mai lupt cu el a doua oară.

– Înţeleg. Acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur. M-a făcut criminal. Îţi dau cuvântul meu de onoare că n-am ucis pe nimeni tot timpul cât am stat în Avalon. Te rog, spune-i că am zis asta. N-am niciun motiv să te mint, şi jur că e adevărat. Mai există o chestiune care se poate să-l fi deranjat cumva. Dacă aminteşte de ea, spune-i că va trebui să

se bazeze pe explicaţia Darei.

– Şi care ar fi asta?

Am ridicat din umeri.

– O să afli dacă va aminti de ea. Dacă nu, las-o aşa.

– Dara, zici?

– Da.

– Foarte bine, o să fac aşa cum mi-ai cerut... Acum, vrei să-mi spui cum ai izbutit să evadezi din Amber?

Am zâmbit.

– Interes teoretic? Sau simţi că s-ar putea să ai nevoie chiar tu însuţi într-o bună zi?

Chicoti.

– Îmi place să deţin o informaţie utilă.

– Regret, dragă frate, că lumea nu e încă pregătită pentru această informaţie. Dacă ar trebui s-o spun cuiva, ţi-aş spune-o ţie – dar nu ţi-ar fi de niciun folos, pe câtă vreme mie s-ar putea să-mi servească în viitor.

– Cu alte cuvinte, ai un drum secret în şi din Amber. Ce pui la cale, Corwin?

– Tu ce crezi?

– Răspunsul e evident. Dar sentimentele mele în legătură cu problema sunt amestecate.

– Te deranjează să mi le spui?

Arătă către o porţiune a drumului negru care era vizibilă din locul în care ne aflam.

– Chestia aia, spuse. Ajunge la poalele Kolvirului acum. O mulţime de pericole trec pe ea ca să atace Amberul. Noi ne apărăm, suntem întotdeauna victorioşi. Dar atacurile devin mai puternice şi mai frecvente. Acum n-ar fi momentul potrivit să ataci, Corwin.

– Sau ar putea fi exact clipa potrivită, am spus.

– Poate pentru tine, dar nu neapărat pentru Amber.

– Cum s-a descurcat Eric până acum?

– Adecvat. Aşa cum am spus, noi învingem întotdeauna.

– Nu mă refer la atacuri. Mă refer la problema în ansamblu – cauza ei.

– Am mers şi eu pe drumul negru, pe o distanţă mare.

– Şi?

– N-am reuşit să-l parcurg în totalitate. Ştii cât de sălbatice şi ciudate devin Umbrele cu cât te depărtezi de Amber?

– Da.

– … Până când mintea însăşi se răsuceşte şi se îndreaptă spre nebunie?
– Da.
– … Şi undeva, dincolo de asta, se află Curţile Haosului. Drumul continuă, Corwin. Sunt convins că acoperă întreaga distanţă.
– Atunci e exact cum mă temeam, am spus.
– Iată de ce, chiar dacă sunt de partea ta sau nu, nu-ţi recomand să-ţi iroseşti eforturile acum. Siguranţa Amberului trebuie să conteze înainte de toate.
– Înţeleg. Deci, nu mai e nimic de spus acum.
– Şi planurile tale?
– Din moment ce nu le ştii, n-are niciun sens să-ţi spun că rămân neschimbate. Dar sunt neschimbate.
– Nu ştiu dacă trebuie să-ţi urez noroc, dar îţi doresc tot binele. Sunt bucuros că ţi-ai recăpătat vederea. Îmi strânse mâna. Cred că cel mai bine e să merg acum la Benedict. Bănuiesc că nu e grav rănit?
– Nu de către mine. L-am lovit doar de câteva ori. Să nu uiţi să-i transmiţi mesajul meu.
– N-o să uit.
– Şi du-l înapoi în Avalon.
– O să încerc.
– Atunci, la revedere, Gerard.
– La revedere, Corwin.
Se întoarse şi porni în josul drumului. L-am urmărit până când a dispărut, după care m-am întors la căruţă. Apoi am pus la loc Atuul lui în pachet şi mi-am continuat drumul spre Anvers.

8

Mă aflam în vârful dealului şi priveam în jos spre casă. În jurul meu era tufăriş, aşa că nu eram vizibil.
Chiar habar n-aveam ce mă aşteptam să văd. O locuinţă arsă până-n temelii? Un automobil în faţa garajului? O familie împrăştiată pe scaunele din curte? Santinele înarmate?
Am văzut că acoperişul avea nevoie de câteva ţigle noi şi că iarba revenise la condiţia ei naturală. Am fost surprins că am văzut doar o singură fereastră spartă, acolo în spate.
Deci locul părea a fi pustiu. Am căzut pe gânduri.

Mi-am întins haina pe pământ şi m-am aşezat pe ea. Mi-am aprins o ţigară. Alte case nu mai erau în apropiere.

Primisem aproape şapte sute de mii de dolari pentru diamante, îmi luase o săptămână şi jumătate până să închei târgul. Din Anvers ne îndreptaserăm spre Bruxelles, petrecând mai multe nopţi într-un club de pe Rue de Char et Pain înainte să mă găsească tipul pe care-l căutam.

Arthur era destul de nedumerit de aranjament. Un bărbat slab, cu părul alb, o mustaţă îngustă, fost ofiţer în Royal Air Force, din Oxford; începuse să clatine din cap după primele două minute şi să mă întrerupă cu întrebări legate de livrare. Chiar dacă nu era un Sir Basil Zaharoff[1], devenea cu adevărat preocupat când ideile unui client sunau prea puţin puse la punct. Era îngrijorat să nu se întâmple ceva suspect prea curând după livrare. Părea să creadă că aşa ceva l-ar afecta şi pe el. Din acest motiv, era adesea mult mai îndatoritor decât alţii când venea vorba de expedierea încărcăturii. Era îngrijorat de planurile mele de transport, întrucât se părea că nu aveam niciunul.

Într-un aranjament de genul ăsta e nevoie de un certificat de finalitate. Ceea ce reprezintă, mai exact, un document stipulând că ţara X a comandat armele în chestiune. E nevoie de chestia asta pentru a obţine un permis de export din ţara furnizorului. Acesta dă o aparenţă de onestitate, chiar dacă încărcătura ar trebui să fie reexpediată ţării Y odată ce a trecut graniţa. Operaţiunea care se face în mod normal este de a cumpăra sprijinul unui reprezentant al ambasadei ţării X – de preferat al unuia cu prieteni sau rude legate de Departamentul Apărării din ţara de baştină – în scopul obţinerii actelor. Costă mult, şi cred că Arthur deja avea în minte o listă cu toate preţurile.

– Dar cum le vei trimite? continuă să întrebe. Cum le vei duce acolo unde vrei?

– Asta, am spus, e problema mea. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

Dar el continua să clatine din cap.

– Nu e bine să faci economii aşa, Colonele, spuse. (Eram colonel pentru el încă de când ne întâlniserăm prima dată, cu zeci de ani în urmă. De ce, nu sunt sigur.) Nu e bine deloc. Încearcă să economiseşti câţiva dolari în felul ăsta şi s-ar putea

[1] Comerciant de arme grec, directorul firmei de armament Vickers în timpul Primul Război Mondial. (n. red.)

să pierzi toată încărcătura şi să dai peste mari necazuri. Acum, eu pot să-ţi aranjez ceva destul de rezonabil cu una dintre aceste tinere naţiuni din Africa…

– Nu. Aranjează-mi doar treaba cu armele.

În timpul conversaţiei noastre Ganelon a stat deoparte sorbindu-şi berea, arătând la fel de sinistru şi roşcat ca întotdeauna, şi încuviinţând la fiecare frază pe care o rosteam. Cum nu ştia engleza, habar n-avea în ce stadiu se aflau negocierile. Şi, din cauza asta, nici nu-i păsa. Îmi urma instrucţiunile, totuşi, şi mi se adresa din când în când în Thari, şi conversam câte un pic în această limbă despre nimic special. Pură perversitate. Sărmanul Arthur era un bun lingvist şi dorea să ştie cam despre ce e vorba. Îl simţeam cum se străduieşte să identifice limba de fiecare dată când vorbeam. În cele din urmă, începu să dea din cap ca şi cum ar fi reuşit.

După alte câteva fraze, dădu capul pe spate şi rosti:

– Citesc şi eu ziarele. Sunt sigur că îşi pot permite asigurarea.

Asta aproape că însemna preţul acceptării pentru mine. Dar:

– Nu, am spus. Crede-mă, când o să intru în posesia acelor arme automate, se vor evapora de pe faţa pământului.

– Mişto truc, spuse, având în vedere că eu unul habar n-am de unde le vom lua.

– Nu contează.

– Încrederea e lucru mare. Dar există şi nesăbuinţă… Ridică din umeri. Fie cum spui – problema ta.

Apoi i-am spus despre muniţie şi, probabil, s-a convins de deteriorarea mea mentală. Mă studie mult timp, de data asta fără măcar să mai clatine din cap. Trecură zece minute bune înainte de a-l face să se uite la specificaţiile tehnice. Abia atunci începu să clatine din cap şi să mormăie despre gloanţele de argint şi despre focoasele inerte.

Ultimul arbitru, banii gheaţă, îl convinse totuşi să accepte condiţiile mele. Nicio problemă cu puştile sau camioanele, dar a convinge o fabrică să producă muniţia mea urma să coste foarte scump, îmi spuse. Nici măcar nu era sigur dacă poate găsi una care să vrea acest lucru. Când i-am spus că preţul nu e o problemă, asta a părut să-l nelinişească şi mai mult. Dacă mi-aş fi putut permite să investesc într-o muniţie ciudată, experimentală, un certificat de finalitate nu ar fi fost chiar atât de scump…

Nu. I-am răspuns nu. Condiţiile mele, i-am reamintit.

Oftă şi îşi răsuci capătul mustăţii. Apoi încuviinţă. Foarte bine, va accepta condiţiile mele.

Bineînţeles, m-a încărcat la preţ. Având în vedere că în toate celelalte chestiuni eram un tip raţional, s-a hotărât că nu sufeream de psihoză, ci că eram părtaş la o afacere scumpă. Deşi probabil că ramificaţiile îl intrigaseră, hotărâse, în aparenţă, să nu se bage prea mult într-o acţiune cam suspectă. Era dispus să înhaţe orice ocazie pe care i-aş fi oferit-o pentru a se disocia de proiect. O dată ce găsise oamenii cu muniţia – nişte elveţieni, se pare – nu dorea decât să mă pună în legătură cu ei şi să se spele pe mâini de toate, cu excepţia banilor.

Ganelon şi cu mine am intrat în Elveţia cu acte false. El era neamţ, iar eu portughez. Nu-mi păsa în mod deosebit ce indicau actele mele, din moment ce falsul era de bună calitate, dar stabilisem că germana era pentru Ganelon cea mai bună limbă de învăţat, deoarece oricum trebuia să înveţe o limbă, iar turiştii nemţi întotdeauna par că se află pretutindeni. A învăţat-o destul de repede. L-am sfătuit să spună oricărui neamţ şi oricărui elveţian care l-ar fi întrebat că e de origine finlandeză.

Am petrecut trei săptămâni în Elveţia până când am fost mulţumit de calitatea muniţiei mele. Aşa cum bănuisem, marfa era total inertă în această umbră. Reuşisem să stabilesc formula, totuşi, singurul lucru care conta în momentul ăsta. Bineînţeles, argintul a fost foarte scump. Poate că eram prea precaut. Totuşi, există unele lucruri în Amber care pot fi lichidate cel mai bine cu acest material, şi îmi puteam permite. Din punctul ăsta de vedere, ce alt glonţ – în afară de unul de aur – ar fi fost mai potrivit pentru un rege? Dacă l-aş fi împuşcat pe Eric, n-ar fi fost vorba de lezmajestate. Faceţi-mi pe plac, fraţilor.

Apoi l-am lăsat pe Ganelon să facă o tură, pentru că îşi interpreta rolul de turist într-o adevărată manieră stanislavskiană[1]. L-am trimis prin Italia, cu aparatul foto de gât şi o privire pierdută, apoi am zburat înapoi în State.

Înapoi? Da. Locul acela dărăpănat de sub deal fusese căminul meu pentru aproape un deceniu. Mă îndreptam spre el atunci când fusesem silit să ies de pe şosea şi avusesem accidentul care stârnise tot ce mi se întâmplase de-atunci încoace.

---

[1] Constantin Sergheievici Stanislavski (1863–1938), inovator al teatrului rus. Conform metodei sale, actorii trebuie să lucreze dinăuntru spre în afară, studiind şi amintindu-şi sentimente şi emoţii subiective şi încercînd să le exprime prin mijloace fizice şi vocale. (n. red.)

Am tras din ţigară şi am privit locul. Pe atunci nu fusese dărăpănat. Îl ţinusem totdeauna în stare bună. Locul fusese achitat în întregime. Şase încăperi plus un garaj pentru două vehicule. În jur de şapte acri. De fapt, întregul deal. Locuisem aici de unul singur cea mai mare parte din timp. Îmi plăcea locul. Majoritatea timpului mi-o petreceam în camera de lucru şi în atelier. Mă întrebam dacă gravura în lemn a lui Mori[2] mai atârna încă în biroul meu. Se numea „Faţă în faţă" şi înfăţişa doi războinici într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mi-ar fi plăcut s-o recuperez. Totuşi bănuiam că dispăruse. Probabil că tot ceea ce nu fusese furat, fusese vândut pentru impozite, îmi imaginez că aşa ar fi procedat statul New York. Eram surprins că locuinţa însăşi nu părea a fi ocupată de noi locatari. Am continuat s-o ţin sub observaţie, ca să mă asigur. La naiba, doar nu mă grăbeam. Nu aveam treabă în altă parte.

Îl contactasem pe Gerard la scurt timp după sosirea mea în Belgia. Hotărâsem să nu încerc să vorbesc cu Benedict, cel puţin deocamdată. Mă temeam că pur şi simplu va încerca să mă atace, într-un fel sau altul, dacă aş fi făcut-o.

Gerard mă examinase destul de atent. Se afla undeva la ţară şi părea a fi singur.

– Corwin? spusese atunci, apoi: Da…

– Corect. Ce s-a-ntâmplat cu Benedict?

– L-am găsit aşa cum ai spus şi l-am eliberat. Era chitit să pornească iar în urmărirea ta, dar am reuşit să-l conving că trecuse foarte mult timp de când te văzusem. Din moment ce-mi spuseseşi că l-ai lăsat inconştient, mi-am închipuit că ăsta era lucrul cel mai bun de făcut. De asemeni, calul lui era foarte obosit. Ne-am întors împreună la Avalon. Am rămas cu el la funeralii, apoi am împrumutat un cal. Acum sunt pe drumul de întoarcere în Amber.

– Funeralii? Ce funeralii?

Iarăşi, privirea aceea precaută.

– Chiar nu ştii? spuse.

– Dacă aş fi ştiut, la naiba, nu te-aş fi întrebat!

– Servitorii lui. Au fost măcelăriţi. Spune că tu ai făcut-o.

– Nu, am rostit. Nu. E ridicol. De ce să-i fi ucis eu servitorii? Nu pricep…

– La scurt timp după revenirea lui a început să-i caute, pentru

[2] Yoshitoshi Mori (1896–1992), artist japonez. (n. red.)

că nu îi ieşiseră în întâmpinare. I-a descoperit morţi, iar pe tine şi companionul tău, dispăruţi.

– Acum îmi dau seama cum trebuie să fi părut situaţia, am spus. Unde erau trupurile?

– Îngropate, dar nu adânc, în păduricea din spatele grădinii din dosul casei.

Aşa deci, aşa deci... Mai bine să nu-i precizez că ştiam de mormânt.

– Dar ce motiv plauzibil crede el că aş fi avut ca să fac aşa ceva? am protestat.

– E nedumerit, Convin. Foarte nedumerit, acum. Nu poate pricepe de ce nu l-ai ucis când ai avut ocazia şi de ce ai trimis după mine când puteai, pur şi simplu, să-l laşi acolo.

– Acum înţeleg de ce mă făcea criminal când ne luptam, dar... I-ai spus că ţi-am povestit că n-am ucis pe nimeni?

– Da. La început a crezut că ai spus asta doar ca să te aperi. I-am zis că păreai sincer şi foarte nedumerit, la rândul tău. Cred că l-a deranjat că ai fost atât de insistent. M-a întrebat de mai multe ori dacă te cred.

– Şi mă crezi?

Coborî privirea.

– La naiba, Corwin! Ce-ar trebui să cred? Am picat exact la mijloc. Am fost atâta vreme despărţiţi...

Îmi întâlni privirea.

– Mai e ceva, spuse.

– Ce anume?

– De ce m-ai chemat pe mine să-l ajut? Tu luaseşi tot pachetul de cărţi. L-ai fi putut chema pe oricare dintre noi.

– Cred că glumeşti, am spus.

– Nu, vreau un răspuns.

– Foarte bine. Tu eşti singurul în care am încredere.

– Asta-i tot?

– Nu. Benedict nu vrea să se afle despre toate astea în Amber. Tu şi Julian sunteţi singurii despre care sunt sigur că ştiaţi unde se află Benedict. Nu-l plac pe Julian, n-am încredere în el. Aşa că te-am chemat pe tine.

– Cum ai aflat că Julian şi cu mine ştiam despre el?

– V-a ajutat pe amândoi când aţi dat de necaz pe drumul negru cu ceva timp în urmă şi tot el s-a ocupat de tine în timp ce-ţi reveneai. Dara mi-a povestit despre asta.

– Dara? Cine e această Dara?

– Fiica orfană a unei perechi care a lucrat cândva pentru Benedict, am spus. Era prin apropiere când tu şi Julian eraţi acolo.

– Şi tu i-ai trimis o brăţară. Ai amintit de ea pe drum, atunci când m-ai chemat.

– Corect. Care-i problema?

– Niciuna. Totuşi, nu-mi amintesc de ea. Spune-mi, de ce ai plecat atât de brusc? Trebuie să recunoşti, pare a fi comportamentul unui om vinovat.

– Da, am spus, eram vinovat – dar nu de crimă. Am fost în Avalon ca să obţin ceva ce doream, am făcut rost de acel ceva, şi am tulit-o. Ai văzut căruţa aia, şi ai mai văzut că era încărcată. Am plecat înainte de întoarcerea lui ca să evit eventualele întrebări ale lui Benedict. La naiba! Dacă aş fi vrut doar să dispar, n-aş mai fi târât o căruţă după mine! Aş fi călărit, repede şi fără poveri.

– Ce se afla în căruţă?

– Nu, am spus. Nu i-am spus lui Benedict şi nu vreau să-ţi spun nici ţie. Oh, el poate să afle, bănuiesc. Dar lasă-l să se zbată, dacă trebuie. E neimportant, totuşi. Faptul că am fost acolo pentru ceva anume şi l-am obţinut ar trebui să fie suficient. Acolo nu are o valoare deosebită, dar în altă parte, da. Mulţumit?

– Da, spuse. Are oarecare logică.

– Atunci răspunde-mi la întrebare. Crezi că eu i-am ucis?

– Nu, spuse. Nu cred.

– Acum, despre Benedict. Ce crede el?

– Nu te va ataca iar până ce nu staţi de vorbă. În adânc se îndoieşte, ştiu asta.

– Bun. Oricum, e şi asta ceva. Îţi mulţumesc, Gerard. Acum o să plec.

Am schiţat gestul de a întrerupe contactul.

– Aşteaptă, Corwin! Aşteaptă!

– Ce e?

– Cum ai traversat drumul negru? Ai distrus o porţiune în locul unde l-ai traversat. Cum ai procedat?

– Modelul, am spus. Dacă mai ai vreodată necazuri acolo, foloseşte Modelul. Ştii că uneori trebuie să-l ţii în minte dacă umbrele încep să fugă de tine şi situaţia scapă de sub control?

– Da. Am încercat, dar n-a mers. Nu m-am ales decât cu o durere de cap. Nu face parte din Umbră.

– Da şi nu, am spus. Eu ştiu ce e. Nu te-ai străduit îndeajuns.

Am folosit Modelul până când am crezut că-mi explodează capul, până când aproape am orbit de durere şi credeam că leşin. Atunci drumul mi-a făcut loc. N-a fost distractiv, dar a mers.

– O să ţin minte, spuse. Acum ai de gând să vorbeşti cu Benedict?

– Nu, am zis. Deja ştie tot ce trebuie. Acum că s-a mai calmat, va începe să examineze faptele mai îndeaproape. Aş prefera să o facă pe cont propriu – şi nu vreau să risc încă o luptă. Când o să întrerup contactul, să ştii că o să tac multă vreme. O să mă împotrivesc tuturor eforturilor de a comunica.

– Dar ce e cu Amberul. Corwin? Ce e cu Amberul?

Am coborât privirea.

– Să nu-mi stai în cale când o să revin, Gerard. Crede-mă, nu va fi o luptă.

– Corwin... Aşteaptă. Te-aş ruga să te mai gândeşti. Nu lovi Amberul acum. E slăbit din toate punctele de vedere.

– Îmi pare rău, Gerard. Dar sunt sigur că în ultimii cinci ani m-am gândit la asta mai mult decât voi toţi la un loc.

– Şi mie îmi pare rău atunci.

– Cred că ar fi mai bine să plec acum.

Încuviinţă.

– La revedere, Corwin.

– La revedere, Gerard.

După ce am aşteptat câteva ore ca soarele să dispară în spatele dealului, îmbrăcând casa într-un amurg timpuriu, mi-am răsucit o ultimă ţigară, am îmbrăcat jacheta, m-am ridicat în picioare. Nu văzusem niciun semn de viaţă, nicio mişcare în spatele ferestrelor murdare, al ferestrei sparte. Lent, am coborât dealul.

Locuinţa Florei din Westchester fusese vândută cu câţiva ani în urmă, ceea ce nu m-a surprins. O verificasem doar din pură curiozitate, pentru că revenisem în oraş. Chiar trecusem cu maşina pe lângă ea odată. N-avea niciun motiv să rămână pe umbra Pământ. Lunga ei administrare se sfârşise cu succes, şi fusese răsplătită în Amber, ultima oară când o văzusem. Să fiu atât de aproape atâta vreme, fără măcar să realizez prezenţa ei, era un lucru destul de enervant.

M-am gândit să-l contactez pe Random, am hotărât că nu. Unicul lucru cu care mi-ar fi putut fi de folos ar fi fost să mă informeze cum merg treburile în Amber. Deşi ar fi fost bine să aflu, nu era ceva absolut esenţial. Eram destul de sigur că

puteam avea încredere în el. Una peste alta, îmi fusese de oarecare folos în trecut. Recunosc, nu era tocmai altruism, dar totuşi mersese un pic mai departe decât era obligat. Trecuseră cinci ani, totuşi, şi de-atunci se întâmplaseră multe lucruri. Fusese din nou acceptat în Amber şi acum avea o soţie. Probabil îşi dorea să capete un nou statut. Pur şi simplu nu ştiam. Dar, punând în balanţă beneficiile şi pierderile posibile, m-am gândit că e mai bine să aştept şi să-l întâlnesc personal data viitoare când voi ajunge acolo.

Îmi ţinusem promisiunea şi rezistasem tuturor încercărilor de a fi contactat. Tentativele apăruseră aproape zilnic pe parcursul primelor două săptămâni petrecute pe umbra Pământ. Trecuseră mai multe săptămâni, totuşi, şi nu mai fusesem tulburat de-atunci. De ce să-i fi dat cuiva cale liberă spre maşinăria mea de gândit? Nu, mulţumesc, fraţilor.

Am înaintat spre spatele casei, m-am aplecat spre o fereastră, am curăţat-o cu cotul. Supravegheasem locul timp de trei zile, şi părea foarte improbabil să fie cineva înăuntru. Totuşi…

Am privit prin fereastră.

Era dezordine, fireşte, şi lipseau multe din lucrurile mele. Dar unele se mai aflau încă acolo. M-am dus spre dreapta şi am încercat uşa. Încuiată. Am chicotit.

M-am dus în curtea interioară. Coloana a noua, a patra cărămidă. Cheia era încă acolo. Am şters-o de haină pe drumul înapoi. Am intrat.

Era praf pretutindeni, dar în unele locuri fusese şters. Erau recipiente de cafea, ambalaje de sandvişuri şi, în şemineu, rămăşiţele unui hamburger pietrificat. În absenţa mea, anotimpurile îşi croiseră drum în interiorul şemineului. Am traversat şi am închis coşul.

Am observat că uşa din faţă avea încuietoarea spartă. Am încercat-o. Părea să fie bătută în cuie. Pe peretele din hol era scrijelită o obscenitate. Am intrat în bucătărie. Era o dezordine cumplită. Tot ce supravieţuise jafului se afla pe podea. Aragazul şi frigiderul dispăruseră, podeaua fiind zgâriată pe unde fuseseră târâte.

Am ieşit şi m-am dus să-mi verific atelierul. Da, fusese golit. Complet. Trecând mai departe, am fost surprins să-mi găsesc patul, încă nefăcut, şi două scaune scumpe, intacte, în dormitor.

Biroul a fost o surpriză şi mai plăcută. Masa de lucru era dezordonată şi acoperită cu gunoi, dar aşa fusese întotdeauna.

Aprinzându-mi o ţigară, m-am aşezat în spatele ei. Bănuiesc că era prea voluminoasă ca să tenteze pe cineva. Cărţile erau toate la locul lor pe rafturi. Nimeni, în afară de prieteni, nu fură cărţi. Şi acolo…

Nu-mi venea să cred. M-am ridicat din nou în picioare şi am traversat încăperea ca să mă holbez mai îndeaproape.

Frumoasa gravură în lemn a lui Yoshitoshi Mori atârna exact unde fusese întotdeauna, curată, clară, elegantă, violentă. Şi când te gândeşti că nimeni n-a şters-o cu unul dintre cele mai valoroase exponate ale mele…

Curată?

Am examinat-o cu atenţie. Mi-am trecut degetele de-a lungul ramei.

Prea curată. N-avea deloc praful şi mizeria care acopereau toate celelalte lucruri din casă.

Am verificat să n-aibă vreun fir declanşator, n-am găsit niciunul, am scos-o din cârlig, am coborât-o.

Nu, peretele nu era decolorat în spate. Se potrivea perfect cu restul zidului.

Am pus lucrarea lui Mori pe canatul ferestrei şi am revenit la birou. Eram tulburat, aşa cum, fără doar şi poate, cineva dorise. Cineva o luase, evident, şi avusese mare grijă de ea – lucru pentru care eram recunoscător – şi apoi o adusese la loc foarte de curând. Era ca şi cum întoarcerea mea fusese anticipată.

Ceea ce era un motiv potrivit ca să-mi iau imediat zborul, bănuiesc. Dar era o prostie. Dacă asta făcea parte dintr-o capcană, deja se declanşase. Am înşfăcat pistolul automat din buzunarul vestei şi l-am băgat la centură. Nici măcar eu nu ştiam că o să mă întorc. Hotărâsem asta doar pentru că îmi dădusem seama că aveam ceva timp la dispoziţie. Nici măcar nu ştiam de ce îmi dorisem să văd din nou locul ăsta.

Aşadar, era un fel de aranjament pentru situaţii neprevăzute. Dacă aş fi venit la vechea gospodărie, ar fi fost numai pentru a pune mâna pe unicul lucru valoros de acolo. Aşa că a fost păstrată şi expusă astfel încât să trebuiască s-o observ. E-n regulă, am văzut-o. Încă nu mă atacase nimeni, deci nu părea a fi o capcană. Atunci ce?

Un mesaj. Un fel de mesaj.

Ce? Cum? Şi cine?

Cel mai sigur loc din casă, dacă rămăsese întreg, trebuia să fie totuşi seiful. Nu depăşea talentul fraţilor mei. M-am îndreptat

spre peretele din spate, am dat deoparte panoul şi l-am scos. Am rotit dispozitivul conform combinaţiei, m-am dat înapoi, am deschis uşa cu vechiul meu baston.

Nicio explozie. Bun. Nu că m-aş fi aşteptat la vreuna.

Nu era nimic de mare valoare înăuntru – câteva sute de dolari cash, câteva obligaţiuni, chitanţe, corespondenţă.

Un plic. Un plic nou, alb, se afla la vedere. Nu-mi aminteam de el.

Numele meu pe el, scris de o mână elegantă. Nu cu pixul.

Conţinea o scrisoare şi o carte de joc.

„Frate Corwin – glăsuia scrisoarea – *dacă citeşti asta, atunci înseamnă că încă gândim destul de asemănător pentru ca eu să pot să-ţi anticipez mişcările. Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat gravura – unul dintre cele două posibile motive, după cum văd eu, pentru revenirea ta în această umbră sordidă, îmi pare rău că ţi-o înapoiez, din moment ce şi gusturile noastre sunt destul de asemănătoare şi mi-a împodobit încăperile timp de mai mulţi ani. Există ceva legat de asta care atinge o coardă familiară. Faptul că ţi-am înapoiat-o trebuie luat ca o dovadă a bunăvoinţei mele şi un mod de a-ţi atrage atenţia. Trebuie să fiu cinstit cu tine dacă vreau să am o şansă să te conving de ceva. N-o să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat. Singurul meu regret, de fapt, este că nu te-am ucis atunci când ar fi trebuit. Vanitatea a fost cea care mi-a luat minţile. Chiar dacă timpul poate ţi-a tămăduit vederea, mă îndoiesc că va modifica semnificativ sentimentele noastre unul faţă de celălalt. Scrisoarea ta – „Mă voi întoarce” – zace pe masa mea de scris în clipa asta. Dacă aş fi scris-o eu, sunt convins că m-aş fi întors. Unele lucruri fiind egale între noi, anticipez întoarcerea ta, şi nu fără o undă de teamă. Ştiind că nu eşti nebun, contemplu sosirea ta în forţă. Şi aici vanitatea din trecut e plătită cu mândria din prezent. Mi-aş fi dorit pace între noi, Corwin, pentru binele tărâmului, nu al meu. Armate puternice din afara Umbrei au venit regulat să asedieze Amberul, şi eu nu înţeleg total natura lor. Împotriva acestor armate, cele mai formidabile, din câte mi-amintesc, dintre cele care au asaltat Amberul, familia mi-a fost aproape. Mi-aş fi dorit să mă sprijini şi tu în această luptă. Dacă asta nu e posibil, te-aş ruga să amâni invazia ta un timp. Dacă alegi să mă ajuţi, nu-ţi voi cere să mi te supui, ci doar să mă recunoşti drept conducător pe durata crizei. Ţi se vor acorda onorurile cuvenite. E important să mă contactezi ca să te convingi că spun adevărul. Dacă n-am reuşit să te*

contactez prin intermediul Atuului tău, îl pun pe-al meu la bătaie. Chiar dacă, probabil, acum te gândeşti că te simt, îţi dau cuvântul meu că nu e aşa. – Eric, Lord de Amber.”

Am recitit-o şi am chicotit. La ce naiba credea el că sunt bune blestemele?

Nu e-n ordine, fratele meu. A fost drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine în clipele tale de restrişte – şi te cred, nu m-am îndoit niciodată de asta, pentru că toţi suntem bărbaţi de onoare – dar întâlnirea noastră va avea loc conform programului meu, nu al tău. Cât despre Amber, sunt conştient de nevoile lui, şi le voi rezolva la timpul lor. Ai făcut greşeala, Eric, să te consideri necesar. Cimitirele sunt pline de oameni care au crezut că sunt de neînlocuit. O să aştept totuşi să-ţi spun toate astea în faţă.

Am băgat scrisoarea şi Atuul în buzunarul jachetei. Am stins ţigara în scrumiera murdară de pe birou. Apoi am împachetat nişte lenjerie din dormitor ca să-mi înfăşor combatanţii. De data asta, mă vor aştepta într-un loc mai sigur.

Traversând din nou casa, m-am întrebat de ce revenisem, de fapt. M-am gândit la unii dintre cei pe care-i cunoscusem când locuiam aici şi m-am întrebat dacă se gândiseră vreodată la mine, dacă se întrebaseră ce se alesese de mine. Nu voi afla niciodată, bineînţeles.

Se lăsase noaptea şi cerul era limpede şi străluceau primele stele când am ieşit şi am închis uşa în urma mea. Am dat ocol şi am pus cheia la loc în curtea interioară. Apoi am urcat dealul.

Când am privit înapoi de pe culme, casa părea că s-a contopit cu întunericul, că devenise un loc al dezolării, ca o cutie goală de bere strivită pe şosea. Am traversat culmea şi am coborât, îndreptându-mă spre un câmp unde parcasem, dorindu-mi să nu fi privit înapoi.

9

Ganelon şi cu mine am părăsit Elveţia în două camioane. Le condusesem acolo din Belgia, iar armele le pusesem în camionul meu. Calculând la cinci kilograme bucata, cele trei sute ajungeau cam la o tonă şi jumătate, ceea ce nu era rău. După ce am luat muniţia, încă mai aveam suficient loc pentru combustibil şi alte provizii. O luaserăm pe scurtătură prin Umbră, fireşte, pentru a evita oamenii care aşteaptă la graniţe să încetinească traficul.

Am plecat în aceeaşi manieră, cu mine în frunte ca să deschid drumul, ca să zic aşa.

Am condus printr-o ţară cu dealuri negre şi sate mici, unde singurele vehicule pe care le-am depăşit erau trase de cai. Când cerul deveni galben ca o lămâie, animalele de povară erau dungate şi cu pene. Am condus ore în şir, în cele din urmă întâlnind drumul negru, mergând un timp în paralel cu el, apoi îndreptându-ne în altă direcţie. Cerurile trecură printr-o duzină de schimbări, iar contururile pământului se amestecau şi se topeau din deal în câmpie, apoi invers. Ne-am strecurat pe drumuri înguste şi am derapat pe altele largi şi netede şi dure ca sticla. Ne-am croit drum pe lângă un munte şi am ocolit o mare întunecată ca vinul. Am trecut prin furtuni şi ceţuri.

Mi-a trebuit o jumătate de zi ca să-i găsesc încă o dată, sau o umbră atât de asemănătoare încât nu mai conta. Da, cei pe care îi folosisem cândva. Erau nişte făpturi mici de statură, foarte păroase, foarte întunecate, cu incisivi lungi şi gheare retractabile. Dar aveau degete numai bune pentru trăgaci şi mă adorau. Au fost încântaţi de întoarcerea mea. Puţin a contat că, în urmă cu cinci ani, le trimisesem cei mai buni bărbaţi la moarte într-un tărâm straniu. Zeilor nu li se pun întrebări, ci trebuie iubiţi, onoraţi şi ascultaţi. Au fost destul de dezamăgiţi că nu doream decât vreo câteva sute. A trebuit să refuz mii de voluntari. Moralitatea gestului nu m-a tulburat în mod deosebit de data asta. O cale de a privi lucrurile ar fi fost că, folosindu-mă de acest grup, mă asiguram că ceilalţi nu muriseră degeaba. Fireşte că nu priveam lucrurile astfel, dar îmi plac exerciţiile de sofistică. Cred că i-aş putea considera şi mercenari plătiţi într-o monedă spirituală. Ce mai contează dacă luptau pentru bani sau pentru o credinţă? Eram în stare să ofer oricare dintre ele atunci când aveam nevoie de soldaţi.

Totuşi aceştia vor fi în siguranţă, fiind unicii cu arme de foc. Muniţia mea era încă inertă în tărâmul lor, şi au trecut câteva zile de străbătut Umbra până am ajuns într-un tărâm îndeajuns de asemănător cu Amber pentru a deveni funcţională. Singura problemă era că umbrele respectă legea congruenţei corespondenţelor, astfel încât locul era şi în realitate apropiat de Amber. Asta m-a făcut să fiu cam stresat în timpul exerciţiilor lor. Era greu de crezut ca un frate să nimerească întâmplător în acea umbră. Totuşi, s-au petrecut şi coincidenţe mai rele.

Ne-am antrenat aproape trei săptămâni înainte de a decide că

suntem pregătiţi. Apoi, într-o dimineaţă luminoasă, răcoroasă, am ridicat tabăra şi ne-am deplasat în Umbră, coloanele armate mărşăluind în urma camioanelor. Camioanele urmau să nu mai funcţioneze pe măsură ce ne apropiam de Amber – deja începuseră să ne facă necazuri – dar puteau fi foarte bine folosite pentru transportul echipamentului cât mai departe posibil.

De data asta, intenţionam să traversez culmea Kolvirului dinspre nord, mai degrabă decât partea dinspre mare. Toţi luptătorii cunoşteau amplasarea, iar dispunerea detaşamentelor de puşcaşi fusese deja stabilită şi repetată la instrucţie.

Ne-am oprit pentru prânz, am mâncat zdravăn şi ne-am continuat drumul, cu umbrele alunecând uşor pe lângă noi. Cerul deveni de un albastru închis, dar strălucitor, cerul Amberului. Pământul era negru printre stânci şi prin verdele deschis al ierbii. Copacii şi arbuştii aveau o sclipire de rouă pe frunziş. Aerul era dulce şi curat.

La căderea nopţii, treceam printre copacii masivi ai pădurilor din marginea Ardenului. Ne-am instalat acolo tabăra, punând santinelă un ins foarte masiv. Ganelon, îmbrăcat acum în uniformă kaki şi cu beretă, rămase cu mine o mare parte din noapte, examinând hărţile pe care le trasasem. Mai aveam încă vreo şaizeci de kilometri de parcurs înainte de a ajunge în munţi.

Camioanele cedară în după-amiaza următoare. Trecură prin mai multe transformări, dădură rateuri în mod repetat şi, în cele din urmă, refuzară complet să mai pornească. Le-am împins într-o ravenă şi am tăiat câteva crengi cu care le-am acoperit. Am distribuit muniţia şi restul raţiilor şi ne-am continuat drumul.

Am părăsit după aceea drumul bătătorit, prăfos şi ne-am croit drum chiar prin păduri. Cum le ştiam bine, a fost o problemă mai mică decât ar fi putut fi. Ne-a încetinit, fireşte, dar a redus şansele de a fi surprinşi de vreo patrulă a lui Julian. Copacii erau destul de stufoşi, mai ales când am pătruns chiar în Arden, iar topografia îmi revenea în minte pe măsură ce înaintam.

În ziua aceea n-am întâlnit nimic ameninţător, doar vulpi, un cerb, iepuri şi veveriţe. Mirosul locului şi verdele, auriul şi cafeniul mi-au amintit de vremuri mai fericite. În apropierea amurgului, am escaladat un arbore gigant şi am reuşit să văd lanţul muntos în care se afla Kolvirul. O furtună se juca pe lângă piscurile lui şi norii acopereau zonele cele mai înalte.

În după-amiaza următoare am dat peste una dintre patrulele lui Julian. Nu ştiu exact cine a surprins pe cine, sau cine a fost

mai uluit. Schimbul de focuri a început aproape imediat. Am urlat să înceteze focul până am răguşit, pentru că fiecare părea nerăbdător să-şi încerce arma pe o ţintă vie. Era un grup mic – cincisprezece oameni – şi i-am terminat pe toţi. Am suferit doar o pierdere minoră, un om de-al nostru care l-a rănit pe altul – sau poate respectivul s-a rănit singur. N-am aflat niciodată exact. Apoi ne-am mişcat rapid, pentru că făcusem un tărăboi imens şi habar n-aveam dacă mai erau şi alte forţe în apropiere.

La căderea nopţii câştigaserăm distanţă şi altitudine considerabile, iar munţii se zăreau ori de câte ori orizontul era limpede. Norii de furtună atârnau încă pe piscuri. Soldaţii mei erau entuziasmaţi de măcelul de peste zi şi a durat mult până când au adormit în noaptea aceea.

În ziua următoare am atins poalele dealurilor, evitând cu succes două patrule. Am înaintat binişor după căderea nopţii ca să ajungem la adăpostul pe care-l aveam în minte. Ne-am instalat la o altitudine cam cu un kilometru mai sus decât în noaptea trecută. Eram sub pătura de nori, dar nu ploua, în ciuda unei tensiuni atmosferice constante de genul acelora care preced o furtună. În noaptea aceea n-am dormit bine. Am visat capul pisicii în flăcări şi pe Lorraine.

Dimineaţa am înaintat sub cerurile cenuşii şi am silit fără cruţare trupele să înainteze constant spre vârf. Am auzit zgomotele unui tunet îndepărtat, iar aerul era viu şi electric.

Pe la jumătatea dimineţii, când conduceam şirul pe un drum întortocheat, stâncos, am auzit un strigăt din spatele meu, urmat de mai multe focuri de armă. M-am întors imediat.

Un mic grup, cu Ganelon printre ei, privea în jos la ceva, vorbind în şoaptă. Mi-am făcut loc printre ei.

Nu-mi venea să cred. Niciodată nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva atât de aproape de Amber. Cam patru metri lungime, purtând acea cumplită parodie de chip omenesc pe umerii unui leu, aripi ca de vultur întinse deasupra flancurilor acum pline de sânge, o coadă încă mişcându-se, ca aceea a unui scorpion… Zărisem manticora cândva în insulele îndepărtate din sud, o fiară înfricoşătoare care întotdeauna deţinuse un loc de frunte în topul listei mele de urâţenii.

– L-a sfişiat pe Rall în două, l-a sfâşiat pe Rall în două, repeta încontinuu un soldat.

La vreo douăzeci de paşi mai încolo, am văzut ce mai rămăsese din Rall. L-am acoperit cu o prelată şi am pus deasupra

pietre. Asta era tot ce puteam face. Asta ajuta măcar la restabilirea spiritului războinic care părea că dispăruse după victoria uşoară din ziua precedentă. Când ne-am continuat drumul, oamenii erau tăcuţi şi precauţi.

– Ce chestie, aia, spuse Ganelon. Are inteligenţă umană?

– Chiar nu ştiu.

– Am un sentiment de nervozitate, ciudat, Corwin. Ca şi cum ceva cumplit e pe cale să se petreacă. Nu ştiu cum să mă exprim altfel.

– Înţeleg.

– Şi tu simţi, nu-i aşa?

– Da.

Dădu din cap.

– Poate vremea e de vină, am spus.

Dădu iar din cap, mai lent.

Pe măsură ce urcam, cerul continua să se întunece, iar tunetele nu încetau o clipă. Spre apus, se vedea strălucirea unor fulgere fierbinţi, iar vântul era din ce în ce mai puternic. Privind în sus, vedeam mase imense de nori în jurul piscurilor celor mai înalte. Forme negre, ca nişte păsări, se conturau pe ei.

Am mai dat peste o manticoră ceva mai târziu, dar am făcut-o ferfeniţă fără a suferi nicio pierdere. Cam vreo oră mai târziu am fost atacaţi de un stol de păsări imense, cu ciocurile ca o lamă, cum nu mai văzusem vreodată. Am izbutit să le doborâm, dar şi asta m-a tulburat.

Am continuat să urcăm, întrebându-ne când se va declanşa furtuna. Vuiturile îşi intensificau viteza.

Se întunecă destul de mult, deşi ştiam că soarele nu apusese încă. Aerul deveni ceţos, ca un abur, când ne-am apropiat de pâlcul de nori. Umezeala pătrundea peste tot. Stâncile erau mai alunecoase. Eram tentat să ordon un popas, dar ne aflam încă la mare distanţă de Kolvir şi nu voiam să forţez situaţia raţiilor pe care le calculasem cu mare grijă.

Am parcurs încă aproape şapte kilometri şi câteva sute de metri în înălţime înainte de a fi siliţi să ne oprim. Era beznă totală, singura lumină venind de la fulgerele intermitente. Ne-am încartiruit într-un cerc larg pe o întindere pustie, cu santinele în jurul perimetrului. Chiar dacă aş fi permis să se aprindă focuri, în jur nu era nimic care să fi putut fi ars. Ne-am instalat suportând timpul rece, umed, întunecat.

Manticorele au atacat câteva ore mai târziu, brusc şi în tăcere.

Au murit şapte oameni şi noi am ucis şaisprezece fiare. Habar n-am câte au scăpat. L-am blestemat pe Eric în timp ce îmi bandajam rănile şi m-am întrebat din ce umbră adusese bestiile.

În timpul dimineţii am avansat vreo zece kilometri către Kolvir, înainte de a ne îndrepta spre apus. Era unul dintre cele trei drumuri posibile pe care le puteam urma, şi l-am considerat totdeauna cel mai potrivit pentru un posibil atac. Păsările ne-au atacat iar, de mai multe ori, în număr mai mare şi mult mai insistente. Totuşi, împuşcând câteva, am pus pe fugă întregul stol.

În cele din urmă, am ajuns la poalele unui imens povârniş, drumul purtându-ne în sus şi în jos prin tunete şi ceaţă, până când ni s-a oferit o panoramă bruscă, întinzându-se pe zeci de kilometri de-a lungul Văii Garnath, care se afla în dreapta noastră.

Am ordonat un popas şi am înaintat să studiez locul.

Când am văzut ultima oară această vale cândva superbă, era o sălbăticie contorsionată. Acum, lucrurile stăteau mai rău. Drumul negru o traversa direct, până la poalele Kolvirului, unde se oprea. În vale se desfăşura o luptă turbată. Soldaţi călări atacau ca un vârtej, luptau, se roteau. Şiruri de infanterişti avansau, se întâlneau, se prăbuşeau, se retrăgeau. Fulgerele brăzdau cerul şi loveau printre ei. Păsările negre se roteau deasupra lor ca o cenuşă în vânt.

Umezeala ne învăluia ca o pătură rece. Ecourile tunetului răsunau printre piscuri. Am privit, uluit, la conflictul îndepărtat din vale.

Distanţa era prea mare ca să identific combatanţii. La început am crezut că altcineva e pe cale să facă exact ce voiam eu – că poate Bleys supravieţuise şi revenise cu o armată nouă.

Dar nu. Veneau dinspre vest, de-a lungul drumului negru. Şi acum am remarcat că păsările îi însoţeau, precum şi siluete ţopăitoare care nu erau nici cai, nici oameni. Manticorele, poate.

Fulgerele cădeau asupra lor pe măsură ce soseau, dispersându-le, arzându-le, distrugându-le. Când am remarcat că nu loveau niciodată în apropierea apărătorilor, mi-am amintit că Eric dobândise, aparent, un anume control asupra dispozitivului cunoscut drept Giuvaerul Judecăţii, cu care tata îşi exercitase forţa asupra vremii din Amber. Eric îl folosise împotriva noastră cu un efect considerabil în urmă cu cinci ani.

Aşadar, armatele Umbrei despre care mi se povestise erau

chiar mai puternice decât bănuiam. Prevăzusem hărţuieli, dar nu o bătălie turbată la poalele Kolvirului. Am privit în jos la mişcările din întuneric. Drumul părea că se zvârcoleşte din cauza luptelor.

Ganelon veni alături de mine. Tăcu multă vreme.

Nu doream să mă întrebe, dar nu mă simţeam în stare să-i spun altfel decât ca răspuns la o întrebare.

– Şi acum, Corwin?

– Trebuie să mărim pasul, am zis. Vreau să fiu în Amber la noapte.

Am pornit iar la drum. Marşul era mai rapid de data asta şi ne-a fost de ajutor. Furtuna fără ploaie continua, fulgerele şi tunetele crescând în intensitate şi volum. Ne-am deplasat printr-un amurg constant.

Când am ajuns într-un loc care părea sigur, târziu la amiază – un loc cam la zece kilometri de marginea nordică a Amberului – ne-am oprit iar, pentru odihnă şi un prânz final. A trebuit să strigăm unii la alţii ca să ne auzim, aşa încât nu m-am putut adresa oamenilor. Pur şi simplu am transmis din om în om că ne apropiem şi că trebuie să fim pregătiţi.

Mi-am luat raţia şi am plecat mai departe în timp ce restul se odihneau. Cam la doi kilometri mai încolo, am urcat pe o creastă, oprindu-mă când am ajuns în vârf. Pe câmpiile din faţă se desfăşura un soi de bătălie.

M-am ferit să fiu văzut şi am privit. O armată din Amber se lupta cu un imens corp de atacatori care fie că ne precedaseră, fie ajunseseră aici prin alte mijloace. Înclinam spre a doua variantă, deoarece nu văzuserăm niciun semn al unei treceri recente. Lupta explica faptul că nu întâlnisem patrule defensive în cale.

M-am apropiat mai mult. Chiar dacă atacatorii ar fi putut sosi pe unul din celelalte două drumuri, am avut o dovadă în plus că nu fusese cazul. Continuau să apară şi peisajul era înfricoşător, pentru că veneau pe calea aerului.

Năvăleau dinspre vest ca nişte imense rafale de frunze purtate de vânt. Mişcările aeriene la care fusesem martor de la distanţă fuseseră compuse din specii mai variate decât păsările beligerante. Atacatorii năvăleau pe creaturi înaripate, cu două picioare, asemănătoare dragonilor, cea mai apropiată paralelă pe care o puteam face fiind o fiară heraldică, balaurul cu două picioare. Nu văzusem niciodată un balaur non-decorativ, dar nici nu simţisem vreodată dorinţa să caut unul.

Printre luptători se aflau numeroşi arcaşi, care doborau multe creaturi în zbor. Pânze de iad pur erupeau printre ele, în timp ce fulgerele sclipeau în flăcări, trimiţându-le asemeni cenuşii spre pământ. Dar ele continuau să vină, aterizând, astfel că atât oamenii, cât şi fiarele îi puteau ataca pe cei din tranşee. Am căutat şi am localizat strălucirea emisă de Giuvaerul Judecăţii când acţiona. Venea din mijlocul celui mai mare grup de luptători, adăpostit la baza unui deal înalt.

Am privit şi am studiat, concentrându-mă asupra celui care purta piatra preţioasă. Da, nu era niciun dubiu. Era Eric.

M-am târât mai încolo, de această dată pe burtă. L-am văzut pe conducătorul celui mai apropiat grup de apărători decapitând cu o singură lovitură de spadă un balaur care ateriza. Cu mâna stângă, înşfăcă hăţurile călăreţului şi-l azvârli la peste zece metri, mult peste marginea în formă de buză a locului. Când se răsuci ca să urle un ordin, am văzut că era Gerard. Părea să conducă un asalt pe flanc asupra unei mase de atacatori care dăduse navală peste luptătorii de la poalele dealului. Pe partea mai îndepărtată, un corp de armată similar făcea acelaşi lucru. Alt frate al meu?

Mă întrebam de câtă vreme dura lupta, atât cea din vale cât şi cea de-aici. Destul de mult, bănuiam, ţinând seama de durata furtunii nefireşti.

M-am deplasat spre dreapta, îndreptându-mi atenţia către vest. Bătălia din vale continua neabătută. De la distanţa asta era imposibil să distingi cine cu cine luptă, ca să nu mai vorbim despre cine învinge. Puteam vedea, totuşi, că nu soseau noi întăriri dinspre vest în ajutorul atacatorilor.

Nu ştiam cum să-mi continuu mai bine acţiunile. Clar, nu-l puteam ataca pe Eric în timp ce era implicat în ceva atât de crucial ca apărarea Amberului însuşi. Mai înţelept era să aştept să culeg roadele după. Cu toate acestea, deja simţeam cum dinţii de şobolan ai îndoielii încep să roadă din această idee.

Chiar şi fără întăririle pentru atacatori, rezultatul înfruntării nu era nicidecum limpede. Invadatorii erau puternici, numeroşi. Habar n-aveam ce rezerve mai avea Eric. În clipa aceea, pentru mine era imposibil să judec dacă obligaţiunile de război pentru Amber ar fi fost o bună investiţie. Dacă Eric pierdea, atunci trebuia să-i înfrunt eu pe invadatori, după ce mare parte din efectivele Amberului ar fi fost distruse.

Dacă aş fi intervenit acum cu armele automate, nu exista în

mintea mea mare îndoială că am fi putut zdrobi rapid călăreţii pe balauri. În plus, unul sau mai mulţi dintre fraţii mei trebuiau să se afle în vale. O cale pentru unii dintre soldaţii mei putea fi aranjată cu ajutorul Atuurilor. Toţi cei de jos ar fi fost luaţi prin surprindere dacă s-ar fi trezit pe cap cu oameni înarmaţi.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către conflictul care se desfăşura la o aruncătură de băţ. Nu, treaba nu mergea bine. Făceam speculaţii cu privire la rezultatele intervenţiei mele. Cu siguranţă Eric nu s-ar fi aflat în poziţia de a mă refuza. Pe lângă eventualele compătimiri pentru chinurile pe care le suferisem din cauza lui, aş fi fost responsabil şi pentru că i-am scos castanele din foc. Chiar dacă ar fi fost recunoscător pentru ajutor, n-ar fi fost prea fericit de sentimentul general pe care acest lucru l-ar fi stârnit. Nu, într-adevăr. Aş fi revenit în Amber cu un bodyguard personal şi letal şi cu un sentiment general de recunoştinţă faţă de mine. Un gând interesant. Mi-ar fi asigurat un drum mult mai neted către obiectivul meu decât brutalul asalt frontal pe care-l aveam în minte, culminând cu uciderea regelui.

Da.

Am zâmbit. Eram pe cale să devin un erou.

Totuşi, trebuie să recunosc că am un anume grad de milostenie. Având de ales numai între un Amber cu Eric pe tron şi un Amber distrus, nu se pune problema că decizia mea ar fi fost aceeaşi, să atac. Lucrurile nu mergeau prea bine ca să fiu sigur, şi deşi ar fi fost în folosul meu să intervin, propriul meu avantaj nu era, în fond, esenţial. Nu te-aş putea urî atât de mult, Eric, dacă n-aş iubi Amberul şi mai mult.

M-am retras şi m-am grăbit în josul câmpiei, sclipirile fulgerelor proiectându-mi umbra în toate direcţiile.

M-am oprit la periferia taberei mele. În capătul depărtat, Ganelon urla o conversaţie cu un călăreţ singuratic şi am recunoscut calul.

Am avansat şi, la un semn al călăreţului, calul a păşit înainte, croindu-şi drum printre soldaţi, îndreptându-se în direcţia mea. Ganelon clătină din cap şi-l urmă.

Călăreţul era Dara. De îndată ce s-a apropiat, i-am strigat:

– Ce naiba faci aici?

Descălecă, zâmbind, şi veni în faţa mea.

– Mi-am dorit să vin în Amber, spuse. Şi am venit.

– Cum ai ajuns aici?

– L-am urmărit pe bunicul, rosti. Am descoperit că e mai uşor

să urmăreşti pe cineva prin Umbră decât s-o faci singur.

– Benedict e aici?

Încuviinţă.

– Acolo jos. Conduce armatele din vale. Şi Julian e tot acolo.

Ganelon ajunse şi rămase lângă ea.

– Spune că ne-a urmărit până aici sus, strigă. A fost în spatele nostru de două zile.

– E-adevărat? am întrebat.

Încuviinţă iar, încă zâmbind.

– Dar de ce-ai făcut-o?

– Ca să ajung în Amber, bineînţeles! Vreau să traversez Modelul! Acolo mergeţi, nu?

– Fireşte. Numai că se-ntâmplă să fie un război în drum!

– Şi ce-o să faci?

– O să-l câştig, desigur!

– Bine. O să aştept.

Am blestemat câteva clipe ca să-mi iau timp de gândire, apoi:

– Unde erai când s-a-ntors Benedict? am întrebat. Zâmbetul dispăru.

– Nu ştiu, spuse. Eram afară, călărind, după ce-ai plecat, şi am stat departe toată ziua. Voiam să fiu singură ca să meditez. Când m-am întors seara, nu era acolo. A doua zi, am călărit iar. Am mers destul de mult şi, când s-a întunecat, am hotărât să dorm acolo. Fac deseori asta. În după-amiaza următoare, pe când reveneam acasă, am ajuns în vârful dealului şi l-am văzut trecând jos, îndreptându-se spre est. Am hotărât să-l urmăresc. Drumul străbătea Umbra, acum înţeleg asta – şi aveai dreptate când ai spus că e mai simplu să mergi în urma cuiva. Nu ştiu cât a durat. Timpul s-a încâlcit. A venit aici şi am recunoscut locul din imaginea de pe una din cărţile de joc. S-a întâlnit cu Julian într-o pădure din nord şi s-au întors împreună la bătălia de acolo de jos. Arătă spre vale. Am rămas în pădure mai multe zile, neştiind ce să fac. Mi-era teamă să nu mă rătăcesc dacă aş fi încercat să mă întorc. Apoi am văzut trupele tale căţărându-se pe munţi. Te-am văzut pe tine şi pe Ganelon în frunte. Ştiam că Amber se află în direcţia aceea şi v-am urmărit. Am aşteptat până acum ca să vin aici pentru că voiam să te afli prea aproape de Amber ca să mă mai trimiţi înapoi.

– Nu cred că-mi spui tot adevărul, dar n-am timp de asta. Acum o să ne continuăm drumul, şi va fi război. Cel mai sigur lucru pentru tine ar fi să rămâi aici. O să-ţi asigur doi bodyguarzi.

– Nu vreau aşa ceva!

– Nu-mi pasă ce vrei. O să-i ai. Când se termină lupta, o să trimit după tine.

M-am răsucit şi am ales doi oameni la întâmplare, ordonându-le să rămână în urmă şi s-o păzească. Nu păreau a fi prea încântaţi de propunere.

– Ce arme cară oamenii tăi? întrebă Dara.

– Mai târziu, am spus. Sunt ocupat.

Am schiţat un instructaj şi am dat comenzi detaşamentelor mele.

– Se pare că ai cam puţini oameni, spuse.

– Sunt suficienţi, am răspuns. Ne vedem mai târziu.

Am lăsat-o acolo cu paznicii ei.

Ne-am întors pe drumul pe care-l alesesem eu. Tunetele încetară în timp ce avansam, iar tăcerea deveni pentru mine o chestiune de suspans mai degrabă decât de uşurare. Amurgul ne învălui iar, şi eu transpiram sub pătura umedă a aerului.

Am hotărât un popas înainte de a atinge primul punct din care observasem lupta. Apoi m-am dus acolo, însoţit de Ganelon.

Călăreţii pe balauri erau pretutindeni şi fiarele lor luptau alături de ei. Îi împingeau pe apărători înspre deal. Am căutat, dar nu l-am putut localiza pe Eric şi nici strălucirea Giuvaierului său.

– Care sunt inamicii? mă întrebă Ganelon.

– Călăreţii pe fiare.

Acum aterizau cu toţii, după ce artileria cerească renunţase. De îndată ce atingeau suprafaţa solidă, atacau. Am cercetat printre apărători, dar nu l-am mai văzut pe Gerard.

– Adu trupele, am spus, ridicând arma. Spune-le să ucidă atât fiarele, cât şi călăreţii.

Ganelon se retrase, iar eu am ţintit un balaur care cobora, am tras şi am urmărit cum picajul lui se transformă într-o bruscă rafală de pene. Se izbi de sol şi începu să bată din aripi. Am tras din nou.

Când îşi dădu sufletul, fiara începu să ardă. Curând aveam trei focuri arzânde. M-am târât în cea de-a doua poziţie dinainte. În siguranţă, am ţintit şi am tras încă o dată.

Am mai doborât unul, dar deja unii dintre ei se îndreptau în direcţia mea. Am tras tot restul muniţiei şi m-am grăbit să încarc. Deja mai mulţi balauri începuseră să se deplaseze spre mine. Erau destul de rapizi.

Am reuşit să-i opresc şi încărcam iar când sosi primul detaşament de puşcaşi. Am început un şir de rafale şi am început să înaintăm pe măsură ce soseau alţii.

Totul s-a terminat în mai puţin de zece minute. În primele cinci se pare că realizaseră că n-aveau nicio şansă şi începură să zboare înapoi către margini, lansându-se în spaţiu, luând din nou calea aerului. I-am împuşcat când alergau şi carnea arzândă şi oasele sfărâmate zăceau pretutindeni în jurul nostru.

Stânca jilavă se înălţa drept în stânga, cu vârful pierdut în nori, astfel că părea a fi un turn fără capăt deasupra noastră. Vânturile încă biciuiau fumul şi ceţurile, iar stâncile erau împroşcate cu sânge. Cum deja avansasem, trăgând încontinuu, trupele Amberului au priceput pe dată că reprezentam un ajutor şi au început să înainteze din poziţia de la baza dealului. Am văzut că erau sub comanda fratelui meu Caine. Pentru o clipă privirile ni s-au întâlnit de la distanţă, după care se avântă iar în încăierare.

Grupuri răzleţe de oameni din Amber se uniră într-o a doua armată în timp ce atacatorii se retrăgeau. De fapt, au limitat raza noastră de acţiune când au atacat flancul îndepărtat al oamenilor-fiară zbârciţi şi al balaurilor lor, dar eu n-aveam nicio posibilitate să comunic cu ei. Ne-am apropiat şi tirul nostru a fost foarte precis.

O mână de oameni au rămas la baza dealului. Am avut senzaţia că-l păzeau pe Eric şi că e posibil să fi fost rănit, deoarece efectele furtunii încetaseră brusc. Mi-am croit drum încolo.

Tirul începuse deja să scadă în intensitate când m-am apropiat de grup şi nu mi-am dat seama ce se întâmplă până când a fost prea târziu.

Ceva mare veni în goană din spatele meu şi fu lângă mine într-o clipită. M-am azvârlit la pământ şi m-am rostogolit, ridicând automat puşca în poziţie de tragere. Totuşi, degetul nu mi se crispă pe trăgaci. Era Dara, care tocmai zburase pe lângă mine călare. Se întoarse şi izbucni în râs când i-am strigat:

– Vino înapoi! La naiba! O să fii ucisă!

– Ne vedem în Amber! strigă, şi sări peste stânca sinistră, intrând pe drumul care se întindea dincolo de ea.

Eram furios. Dar, deocamdată, nu puteam face nimic. Mârâind, m-am ridicat în picioare şi am mers mai departe.

Pe măsură ce avansam spre grup, mi-am auzit numele

pronunţat de mai multe ori. Capetele se întorceau în direcţia mea. Oamenii se dădeau la o parte ca să mă lase să trec. I-am recunoscut pe mulţi dintre ei, dar nu le-am dat atenţie.

Cred că l-am văzut pe Gerard aproape când m-a văzut şi el. Îngenunchease în mijlocul lor, dar acum se ridicase şi aştepta. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

Pe măsură ce mă apropiam, am văzut exact ceea ce bănuisem, îngenunchease ca să aibă grijă de un rănit căzut la pământ. Era Eric.

Am înclinat capul spre Gerard când am ajuns lângă el şi l-am privit pe Eric. Sentimentele mele erau destul de amestecate. Sângele din numeroasele răni din piept era foarte deschis la culoare şi în mare cantitate. Giuvaierul Judecăţii, care încă îi atârna de un lanţ la gât, era plin de sânge. Sinistru, îşi continua pulsaţiile slabe, luminoase, ca o bătaie de inimă sub sângele închegat. Eric avea ochii închişi, capul i se odihnea pe o mantie făcută sul. Respira cu dificultate.

Am îngenuncheat, incapabil să-mi iau ochii de pe acel chip pământiu. Am încercat să-mi domolesc ura doar un pic, deoarece evident Eric era pe moarte, în aşa fel încât să am o şansă mai mare de a-l înţelege pe acest bărbat care era fratele meu, măcar în ultimele sale clipe. Am constatat că pot simţi chiar oarecare milă, având în vedere tot ce pierdea el o dată cu viaţa şi întrebându-mă dacă nu cumva aş fi fost eu cel care ar fi zăcut acolo, dacă aş fi luat coroana acum cinci ani. Am încercat să găsesc ceva în favoarea lui şi n-am izbutit decât câteva cuvinte care sunau ca un epitaf: „A murit luptând pentru Amber”. Era ceva totuşi. Fraza continuă să-mi alerge prin minte.

Ochii i se contractară, clipiră, se deschiseră. Chipul îi rămase fără expresie când privirea i se concentra asupra mea. M-am întrebat dacă măcar mă recunoscuse.

Dar îmi spuse numele, apoi:

– Ştiam că tu trebuie să fii. Se opri pentru a-şi trage sufletul şi continuă: Te-au scutit de o problemă, nu-i aşa?

N-am spus nimic. Ştia deja răspunsul.

– Într-o bună zi, va veni şi rândul tău, continuă. Atunci vom fi chit.

Chicoti şi îşi dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit. Îl cuprinse un spasm neplăcut de tuse umedă. Când îi trecu, mă privi.

– Am simţit blestemul tău. Peste tot în jurul meu. Tot timpul.

Nici măcar n-a trebuit să mori ca să ţi se îndeplinească.

Apoi, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, zâmbi slab şi rosti:

– Nu, n-am de gând să îţi dau ţie ultimul blestem. Am rezervat asta pentru duşmanii Amberului – acolo.

Arătă cu ochii. Apoi rosti blestemul în şoaptă şi m-am cutremurat auzindu-l.

Îşi întoarse privirea spre mine şi mă examină o clipă. Apoi trase de lanţul de la gât.

– Giuvaierul… rosti. Ia-l cu tine în centrul Modelului. Ridică-l. Foarte aproape de ochi. Priveşte în el – şi gândeşte-te că e un tărâm. Încearcă să te proiectezi tu însuţi – înăuntru. Nu vei ajunge. Dar e o experienţă… La urma urmelor, tu ştii cum să-l foloseşti…

– Cum…? am început, dar m-am oprit. Deja îmi spusese cum să-l acordez. De ce să-l mai întreb, ca să-şi irosească respiraţia?

Numai că el prinse ideea şi izbuti să articuleze:

– Însemnările lui Dworkin… sub şemineu… al meu…

Atunci îl cuprinse un alt acces de tuse şi sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură. Inspiră adânc şi se ridică în şezut rotindu-şi sălbatic ochii.

– Fă-ţi şi tu datoria aşa cum mi-am făcut-o eu, nenorocitule! rosti, după care mi se prăbuşi în braţe, într-o respiraţie finală, gâlgâind de sânge.

L-am ţinut câteva clipe, apoi l-am lăsat din braţe în poziţia dinainte. Avea ochii încă deschişi, am întins mâna şi i-am închis. Aproape automat, i-am împreunat mâinile peste Giuvaierul acum inert. Nu mă simţeam în stare să i-l iau chiar într-un moment ca ăsta. M-am ridicat, mi-am scos mantia şi l-am acoperit cu ea.

Întorcându-mă, am văzut că mă priveau toţi. Chipuri cunoscute, majoritatea. Amestecate cu altele străine. Multe dintre ele prezente acolo în noaptea în care venisem la cină în lanţuri…

Nu. Nu era momentul să mă gândesc la asta. Mi-am izgonit gândul din minte. Împuşcăturile încetaseră şi Ganelon chema trupele înapoi, ordonând un fel de formaţie.

Am înaintat.

Am trecut printre amberiţi. Am trecut printre cadavre. Am trecut pe lângă soldaţii mei şi m-am oprit pe buza dealului.

În depresiunea de sub mine lupta continua, cavaleria curgând asemeni apelor tulburate, amestecându-se, învolburându-se, retrăgându-se, iar infanteria încă învălmăşindu-se ca insectele.

Am dat la iveală cărţile pe care le luasem de la Benedict. Am extras-o din pachet chiar pe a lui. Tremură dinaintea mea şi, după un timp, contactul se stabili.

Călărea acelaşi cal roşu şi negru pe care mă urmărise. Era în mişcare şi, în jurul lui, se dădeau lupte. Văzând că se confruntă cu un alt călăreţ, am rămas nemişcat. Nu rosti decât un cuvânt.

– Aşteaptă, spuse.

Îşi execută grăbit inamicul din două mişcări rapide ale spadei. Apoi îşi roti calul şi începu să se retragă din învălmăşeală. Am văzut că hăţurile fuseseră lungite şi erau înfăşurate şi legate strâns de ceea ce îi mai rămăsese din braţul drept. Îi trebuiră peste zece minute ca să ajungă într-un loc relativ liniştit. Când ajunse, mă privi, şi pot spune că şi el studia panorama care se întindea în spatele meu.

– Da, sunt pe înălţimi, i-am spus. Am învins. Eric a murit în bătălie.

Continuă să privească, aşteptând să continuu. Pe chip nu i se citea nicio emoţie.

– Am învins pentru că am adus puşcaşi, am spus. Am găsit, în sfârşit, un agent exploziv care funcţionează aici.

Ochii i se îngustară şi încuviinţă. Am simţit că şi-a dat seama imediat despre ce e vorba şi de unde îl procurasem.

– Deşi sunt multe lucruri pe care vreau să le discut cu tine, am continuat, aş vrea să mă ocup mai întâi de inamic. Dacă vei menţine contactul, o să-ţi trimit câteva sute de soldaţi înarmaţi.

Zâmbi.

– Grăbeşte-te, spuse.

L-am strigat pe Ganelon şi îmi răspunse de la doar câţiva paşi distanţă. I-am spus să alinieze trupele pe un singur rând. Încuviinţă şi plecă, urlând comenzi.

Aşteptând, am spus:

– Benedict, Dara e aici. A reuşit să te urmărească prin Umbră când ai venit din Avalon. Aş vrea…

Îsi dezveli dinţii şi urlă:

– Cine mama naibii e această Dara de care tot vorbeşti? N-am auzit niciodată de ea până să vii tu! Te rog, spune-mi! Chiar mi-ar plăcea să ştiu!

Am zâmbit uşor.

– N-are rost, am zis, clătinând din cap. Ştiu totul despre ea, deşi n-am spus nimănui că ai o nepoată nemaipomenită.

Buzele i se deschiseră involuntar şi ochii îi deveniră goi dintr-o

dată.

– Corwin, rosti, ori eşti nebun, ori ai fost înşelat. Nu ştiu să am un asemenea urmaş. Cât despre cineva care să mă fi urmărit prin Umbră, pot să-ţi spun că am intrat datorită Atuului lui Julian.

Bineînţeles. Singura mea scuză că nu mă prinsesem imediat era că fusesem preocupat de conflict. Benedict ar fi fost anunţat prin intermediul Atuurilor. De ce să-şi fi irosit el timpul călătorind, când avea la îndemână un mijloc de transport imediat?

– La naiba! am spus. Acum trebuie să fie deja în Amber! Ascultă, Benedict! O să-i aduc pe Gerard sau pe Caine aici, să se ocupe de transferul trupelor la tine. Va veni şi Ganelon. Dă-le ordine prin intermediul lui.

Am privit în jur, l-am văzut pe Gerard vorbind cu mai mulţi nobili. Am strigat după el cu o grabă disperată. Întoarse rapid capul. Apoi începu să alerge spre mine.

– Corwin! Ce s-a-ntâmplat?

Benedict urla.

– Nu ştiu. Dar ceva nu e deloc în ordine! Random e în palat?

– Da.

– Liber sau la puşcărie?

– Liber – mai mult sau mai puţin. Sunt ceva gărzi pe-acolo. Eric încă nu are – nu avea încredere în el.

M-am răsucit.

– Ganelon, am strigat. Să faci ce-ţi spune Gerard. O să te trimită la Benedict – acolo jos. I-am arătat printr-un gest. Ai grijă ca oamenii să urmeze ordinele lui Benedict. Acum trebuie să intru în Amber.

– E-n ordine, răspunse.

Gerard se îndreptă spre el iar eu am cotrobăit iar printre Atuuri. L-am localizat pe cel al lui Random şi am început să mă concentrez. În clipa aceea, începu, în sfârşit, să plouă.

Am intrat în contact aproape imediat.

– Bună, Random, am spus, de îndată ce imaginea sa prinse viaţă. Mă mai ţii minte?

– Unde eşti? întrebă.

– În munţi, i-am răspuns. Tocmai am câştigat această parte a luptei şi îi trimit lui Benedict ajutorul de care are nevoie să cureţe valea. Acum, totuşi, am eu nevoie de ajutorul tău. Ia-mă la tine!

– Nu ştiu, Corwin. Eric…

– Eric e mort.

– Atunci, cine conduce?

– Tu cine crezi? Ia-mă la tine!

Încuviinţă rapid şi întinse mâna. Am întins şi eu mâna şi i-am strâns-o. Am făcut un pas înainte. M-am trezit stând lângă el pe un balcon care dădea spre una din curţile interioare. Balustrada era din marmură albă şi dedesubt nu erau prea multe flori. Eram la etajul doi.

M-am clătinat şi m-a apucat de braţ.

– Eşti rănit! spuse.

Am clătinat din cap, abia atunci constatând cât de obosit eram. Nu dormisem prea mult în ultimele nopţi. Asta, şi toate celelalte…

– Nu, am spus, aruncând o privire spre zdreanţa însângerată care era cămaşa mea. Doar obosit. Sângele e al lui Eric.

Îşi trecu o mână prin părul de culoarea paiului şi strânse buzele.

– Aşadar în cele din urmă chiar l-ai biruit… spuse moale.

Am clătinat iar din cap.

– Nu. Era deja pe moarte când am ajuns la el. Vino cu mine acum! Grăbeşte-te! E important!

– Unde? Despre ce-i vorba?

– La Model, am zis. De ce? Nu sunt sigur, dar ştiu că e important. Hai!

Am pătruns în palat, îndreptându-ne spre cea mai apropiată scară. La capătul ei se aflau două santinele, dar luară poziţia de drepţi când ne-am apropiat şi nu încercară să ne oprească trecerea.

– Mă bucur că e-adevărat ce s-a-ntâmplat cu ochii tăi, spuse Random când coboram. Acum vezi bine?

– Da. Am auzit că încă eşti căsătorit.

– Da. Sunt.

Când am ajuns la parter, ne-am grăbit spre dreapta. La picioarele scării era o altă pereche de străjeri, dar nu încercară să ne oprească.

– Da, repetă, pe când ne îndreptam spre centrul palatului. Te surprinde, nu-i aşa?

– Da. Credeam că o să laşi să treacă anul şi-o să te desparţi.

– Aşa am făcut, spuse. Numai că m-am îndrăgostit de ea. M-am îndrăgostit de-a binelea.

– S-au văzut şi lucruri mai ciudate.

Am traversat sala de mese pavată cu marmură şi am pătruns în coridorul lung şi îngust care ducea în depărtare, prin umbre şi

praf. Mi-am stăpânit un fior când m-am gândit la situaţia mea ultima dată când trecusem pe drumul ăsta.

– Ea mă iubeşte cu adevărat, spuse. Ca nimeni alta până acum.

– Mă bucur pentru tine.

Am ajuns la uşa care dădea pe platforma care ascundea lunga scară în spirală care cobora. Era deschisă. Am intrat şi am început să coborâm.

– Eu nu, spuse, în timp ce parcurgeam în grabă spiralele. N-am vrut să mă îndrăgostesc. Nu atunci. În tot acest timp am fost prizonieri, doar ştii. Cum se poate ea mândri cu asta?

– Acum s-a terminat. Ai devenit prizonier pentru că m-ai urmat şi ai încercat să-l ucizi pe Eric, nu-i aşa?

– Da. Apoi ea mi s-a alăturat.

– Nu o să uit asta.

Ne grăbeam în continuare. Până jos era o distanţă mare şi lumina venea numai de la nişte felinare plasate la fiecare zece metri sau cam aşa ceva. Era o grotă imensă, naturală. M-am întrebat dacă ştie cineva câte tunele şi coridoare conţine. M-am simţit dintr-o dată copleşit de milă pentru sărmanii obidiţi care putrezeau în beciurile ei, pentru cine ştie ce motive. M-am gândit să-i eliberez pe toţi sau să găsesc altceva mai bun de făcut cu ei.

Trecură minute lungi. Zăream licărul torţelor şi felinarelor de dedesubt.

– Există o fată, am zis, şi numele ei e Dara. Mi-a spus că e nepoata lui Benedict şi m-a făcut să o cred. I-am spus câte ceva legat de Umbră, realitate şi Model. Posedă o anume putere asupra Umbrei şi era nerăbdătoare să traverseze Modelul. Când am văzut-o ultima dată, venea încoace. Acum Benedict jură că nu e nepoata lui. Dintr-o dată mi-e teamă. Nu vreau să intre în Model. Vreau s-o interoghez.

– Ciudat, spuse. Foarte. Sunt de acord cu tine. Crezi că ar putea fi deja aici?

– Dacă nu e, atunci simt că va sosi curând.

Am ajuns în sfârşit jos şi am început să rătăcesc printre umbre ca să găsesc tunelul potrivit.

– Stai! strigă Random.

M-am oprit şi m-am întors. Mi-a trebuit o clipă ca să-l localizez, pentru că era în spatele scărilor. M-am dus spre el.

Întrebarea mi-a îngheţat pe buze. Am văzut că îngenunchease lângă un bărbat solid, bărbos.

– Mort, spuse. O lamă foarte subţire. Lovitură de maestru. Foarte recentă.

– Hai!

Am alergat amândoi spre tunel şi l-am parcurs. Al şaptelea pasaj lateral al tunelului era cel pe care-l căutam. Apropiindu-ne, am tras din teacă Grayswandir, pentru că uşa imensă, neagră, ţintuită cu metal era întredeschisă.

Am năvălit înăuntru. Random era exact în spatele meu. Podeaua acelei enorme încăperi e neagră şi pare a fi netedă ca sticla, deşi nu e alunecoasă. Modelul arde pe ea, în ea, un labirint din linii curbe, complicat, pâlpâitor, lung de aproape o sută cincizeci de metri. Ne-am oprit în capăt, privind.

Ceva se afla acolo, traversându-l. Tremurând, am simţit vechiul fior pe care Modelul mi-l provoacă întotdeauna atunci când îl văd. Să fi fost Dara? Mi-era dificil să disting silueta printre fântânile de scântei care sclipeau constant în jurul ei. Indiferent cine ar fi fost, trebuie să fi avut sânge regesc, pentru că se ştia că oricare altul ar fi fost distrus de către Model, pe când cel care-l traversa acum trecuse deja de Marea Curbă şi parcurgea complicata serie de arce care duc spre Vălul Final.

Silueta de licurici părea că-şi schimbă forma în timpul deplasării. Pentru un timp, simţurile mele reuşiră să respingă uşoarele străfulgerări subliminale care probabil că mă invadau. Am auzit icnetul lui Random lângă mine şi păru că dărâmă barajul subconştientului meu. O hoardă de imagini îmi inundă mintea.

Părea că se înalţă gigantic în încăperea aceea întotdeauna aparent imaterială. Apoi se topeşte, cade, se transformă în nimic. Păru o femeie subţire pentru o clipă – poate Dara, cu părul iluminat de strălucirea din jur, vălurind, pârâind din cauza electricităţii statice. Apoi nu mai era părul, ci coarnele imense, curbate, pornind din fruntea lată al cărei proprietar cu picioare strâmbe se chinuia să îşi târşâie copitele de-a lungul căii luminoase. Apoi altceva… O pisică enormă… O femeie fără chip… O creatură cu aripi albe de o frumuseţe indescriptibilă… Un turn de cenuşă…

– Dara! am urlat. Tu eşti?

Îmi răspunse doar ecoul, şi asta a fost tot. Cineva/ceva se lupta acum cu Vălul Final. Muşchii mi se încordară, parcă împărtăşind, fără să vreau, efortul.

În cele din urmă, reuşi.

Da, era Dara! Puternică şi magnifică acum. Frumoasă şi cumva oribilă în acelaşi timp. Imaginea ei sfâşie eşafodajul minţii mele. Ridicase braţele, jubilând, şi un râs neomenesc îi răsună pe buze. Voiam să privesc în altă parte, dar nu puteam să mă mişc. Chiar o ţinusem în braţe, o dezmierdasem, făcusem dragoste cu… cu asta? Mă simţeam respins şi, în acelaşi timp, atras cum nu mai fusesem înainte. Nu puteam să înţeleg această ambivalenţă copleşitoare.

În clipa aceea privi spre mine.

Râsul încetă. Vocea ei răguşită răsună:

– Lord Corwin, eşti rege al Amberului acum?

De undeva am reuşit să îngaim un răspuns.

– Din toate punctele de vedere!

– Bun! Atunci aşteaptă-te la răzbunare!

– Cine eşti? Ce eşti?

– Nu vei afla niciodată, spuse. Acum e mult prea târziu.

– Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

– Amber va fi distrus.

Şi dispăru.

– Ce naiba a fost asta? spuse Random.

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Şi simt că cel mai important lucru din lume este să aflăm.

Mă înşfăcă de braţ.

– Corwin, spuse. Ea – ăla – a vorbit serios. Şi e posibil, să ştii.

Am încuviinţat.

– Ştiu.

– Ce-o să facem acum?

Am băgat Grayswandir la loc în teacă şi m-am întors către uşă.

– Să punem lucrurile în ordine. Acum am ceea ce mi-am dorit întotdeauna şi trebuie să-l păzesc. Şi nu pot să aştept ceea ce trebuie să se întâmple. Trebuie s-o găsesc şi s-o opresc înainte de a mai ajunge vreodată în Amber.

– Ştii unde s-o cauţi? întrebă.

Ne-am întors spre tunel.

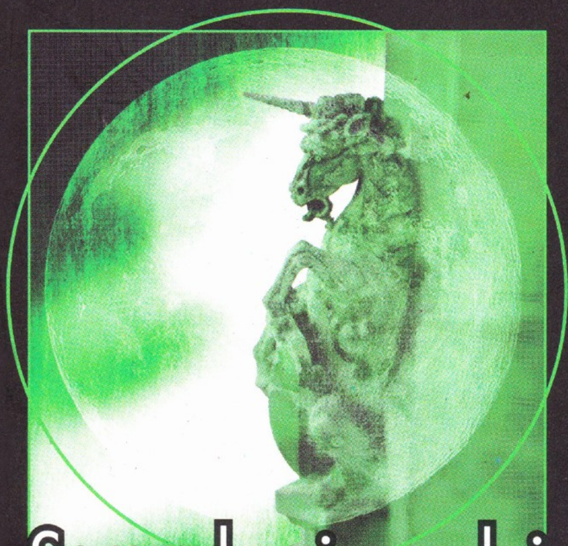
– Cred că în celălalt capăt al drumului negru, am rostit.

Ne-am îndreptat prin cavernă către scările unde zăcea bărbatul ucis şi am mers în spirală deasupra lui în întuneric.

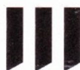
ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul unicornului

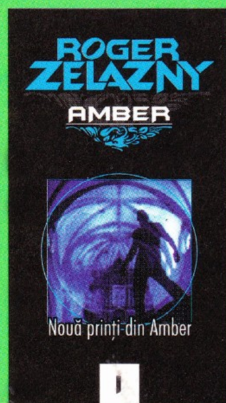

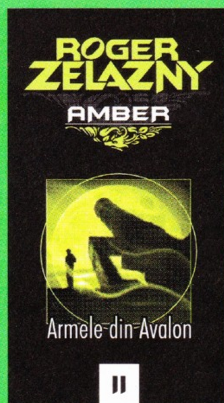
ROGER ZELAZNY

Semnul unicornului

În al treilea volum al Cronicilor Amberului, Corwin, acum regent, trebuie să descopere cine este ucigaşul fratelui său, Caine, pentru a-şi dovedi nevinovăția. Cînd şi cel ce pare a avea o parte din răspunsuri, Brand, este înjunghiat, problemele familiale devin brusc mult mai complicate.

Rudele aduc totuşi şi informații utile, astfel încît evenimentele anterioare accidentului de maşină al lui Corwin se clarifică, iar Giuvaierul Judecății, artefactul misterios care poate controla vremea, se dovedeşte a fi mai important decît se crezuse, iar puterea sa poate fi distructivă pentru purtător.

t...
TRITONIC
fiction.ro

ROGER ZELAZNY

SEMNUL UNICORNULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

Pentru Jadawin şi Demiurgul său, fără să uităm de Kickaha.

1

Am ignorat întrebările din privirea grăjdarului când am lăsat jos oribila povară şi am condus calul în grajd pentru îngrijiri. Mantia mea nu putea ascunde natura conţinutului când am aruncat poalele peste umăr şi m-am îndreptat spre intrarea din spate a palatului. Iadul îşi va cere în curând plata.

Am ocolit zona de antrenament şi am luat-o pe drumul care ducea către capătul sudic al grădinilor palatului. Priviri mai puţine pe parcurs. Oricum urma să fiu remarcat, dar ar fi fost mai puţin jenant decât dacă aş fi mers prin faţă, unde se petrec atâtea. La naiba.

Şi, din nou, la naiba. Am parte de necazuri din plin. Dar se pare că cei care au şi primesc. O formă spirituală de dobândă, bănuiesc.

Lângă fintâna din capătul îndepărtat al grădinii se aflau câţiva pierde-vară. De asemenea, două gărzi treceau printre tufişurile de pe marginea potecii. Mă văzură venind, avură o discuţie scurtă şi priviră în cealaltă parte. Prudenţi.

Eu, revenit de mai puţin de o săptămână. Majoritatea problemelor – încă nerezolvate. Curtea din Amber, plină de suspiciune şi nelinişte. Acum, asta: o moarte care să pună şi mai mult în pericol scurta, nefericita pre-domnie a lui Corwin întâiul: eu.

Acum era vremea să fac ceva ce trebuie făcut în clipa asta. Dar fuseseră atâtea de făcut, chiar de la bun început. Nu era ca şi cum aş fi greşit din lipsă de atenţie, după cum vedeam eu lucrurile. Stabilisem priorităţile şi acţionasem în consecinţă. Acum, totuşi…

Am traversat grădina, ieşind din umbră şi intrând în lumina piezişă a soarelui. M-am repezit pe scara largă, în spirală. O santinelă luă poziţia de drepţi când am intrat în palat. Am luat-o pe scara din dos, apoi sus la etajul al doilea. Apoi al treilea.

Din dreapta, fratele meu Random ieşi din apartamentul său în hol.

– Corwin! rosti, examinându-mi chipul. Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de la balcon şi…

– Înăuntru, am spus, arătându-i din ochi. Vom avea o conferinţă privată. Acum.

Ezită, uitându-se la povara mea.

– Hai s-o ţinem la două încăperi mai încolo. Okay? Vialle e acolo.

– În regulă.

O luă înainte, deschise uşa. Am intrat într-un mic salonaş, am căutat un loc potrivit, am lăsat corpul să cadă. Random se holbă la balot.

– Eu ce ar trebui să fac? întrebă.

– Despachetează bunătăţile şi aruncă o privire.

Îngenunche şi desfăcu mantia. O înfăşură la loc.

– Mort de-a binelea, remarcă. Care-i problema?

– Nu te-ai uitat destul de atent. Ridică-i pleoapele. Deschide-i gura şi uită-te la dinţi. Pipăie-i ghearele de pe dosul mâinilor. Numără-i articulaţiile degetelor. Apoi să-mi spui tu care e problema.

Începu să facă toate acestea. De îndată ce îi privi mâinile se opri şi încuviinţă.

– În regulă, zise. Îmi amintesc.

– Aminteşte-ţi cu voce tare.

– Eram în apartamentul Florei…

– Acolo am văzut *eu* pentru prima oară o creatură ca asta, am rostit. Te urmăreau pe tine, oricum. N-am aflat niciodată de ce.

– Ai dreptate, n-am avut niciodată ocazia să-ţi povestesc. N-am fost împreună prea mult. Straniu… De unde a apărut ăsta?

Am ezitat, oscilând între a-i smulge lui povestea şi a o spune pe a mea. A mea câştigă, pentru că-mi aparţinea şi era foarte presantă.

Am oftat şi m-am afundat într-un scaun.

– Tocmai ne-am pierdut încă un frate, am spus. Caine e mort. Am ajuns acolo un pic prea târziu. Această creatură – persoană – a făcut-o. Aş fi vrut-o în viaţă, din motive evidente. Numai că a sărit la bătaie. Nu prea am avut de ales.

Fluieră uşor, se aşeză pe scaunul din faţa mea.

– Înţeleg, spuse foarte moale.

I-am examinat chipul. Să fi fost acesta un zâmbet vag care pândea să intre şi să-l întâlnească pe al meu? Foarte posibil.

– Nu, am spus categoric. Dacă s-ar fi petrecut altcumva, aş fi avut grijă să aranjez ceva cu mai puţine dubii privind nevinovăţia mea. Ţi-am povestit exact cum s-a întâmplat în realitate.

– În regulă, spuse. Unde e Caine?

– Sub un strat de ţărână, lângă Dumbrava Unicornului.

– Poate trezi suspiciuni acolo. Celorlalţi.

Am încuviinţat.

– Ştiu. A trebuit să ascund trupul şi să-l acopăr între timp. Nu puteam pur şi simplu să-l aduc înapoi şi să-ncep să evit întrebările. Mai ales când aici mă aşteptau informaţii importante, în capul tău.

– Bine, spuse. Nu ştiu cât sunt de importante, dar sunt ale tale. Dar nu mă lăsa aşa, hei! Cum s-a întâmplat?

– Era imediat după prânz. Mâncasem jos, în port cu Gerard. După aceea, Benedict mă adusese prin Atuul său. Întors în apartamentele mele, am găsit un bileţel care, aparent, fusese strecurat pe sub uşă. Mi se cerea o întâlnire privată, mai târziu după-amiază, în Dumbrava Unicornului. Era semnat „Caine”.

– Mai ai încă bileţelul?

– Da. L-am scos din buzunar şi i l-am dat. Uite.

Îl examină şi clătină din cap.

– Nu ştiu, rosti. Ar *putea* fi scrisul lui – dacă era pe fugă – dar nu cred.

Am ridicat din umeri. Am luat înapoi bileţelul, l-am împăturit, l-am pus deoparte.

– Oricum, am încercat să-l contactez prin Atuul lui, ca să nu mai plec. Dar nu primea mesajul. Bănuiesc că voia să menţină secretul locului în care se afla, dacă era atât de important. Aşa că am luat un cal şi am pornit la drum.

– Ai spus cuiva unde te duci?

– Nici vântului. Hotărâsem să antrenez calul, aşa că am călărit într-un ritm destul de susţinut. N-am văzut cum s-au petrecut lucrurile, dar l-am văzut pe Caine la pământ când am intrat în pădure. Avea gâtul tăiat şi, câţiva paşi mai încolo, am văzut urme de luptă în tufişuri. Am alergat după creatură, am ajuns-o, m-am luptat cu ea, a trebuit s-o ucid. Nu am conversat în timp ce se petreceau toate astea.

– Eşti sigur că ai ucis pe cine trebuia?

– Cât de sigur poţi fi în asemenea împrejurări. Urmele de paşi duceau spre Caine. Avea sânge proaspăt pe haine.

– Poate că era al lui.

– Mai uită-te o dată. Nicio rană. I-am frânt gâtul. Bineînţeles că mi-am amintit unde văzusem ceva asemănător, aşa că l-am adus direct la tine. Înainte însă de a-mi spune ceva, mai e un lucru – doar un argument hotărâtor. Am dat la iveală al doilea bileţel, i l-am înmânat. Creatura avea asta asupra ei. Presupun că îl luase

de la Caine.

Random îl citi, dădu din cap şi mi-l înapoie.

– De la tine către Caine, cerând să vă întâlniţi acolo. Da. Înţeleg. Inutil de comentat...

– Inutil, am rostit. Şi, la prima vedere, seamănă un pic cu scrisul meu...

– Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ajuns tu primul acolo?

– Probabil nimic. În viaţă şi arătând rău – se pare că aşa mă voiau. Şmecheria a fost să ne aducă acolo în ordinea potrivită, iar eu nu m-am grăbit îndeajuns ca să ratez ce s-a petrecut după aceea.

Încuviinţă.

– Dacă e s-o luăm după planificarea timpului, rosti, trebuie să fi fost cineva de-aici, din palat. Vreo idee?

Am chicotit şi am luat o ţigară. Am aprins-o şi am chicotit iar.

– Eu tocmai m-am întors. Tu ai fost aici tot timpul, am spus. Cine mă urăşte cel mai tare zilele astea?

– Asta e o întrebare stânjenitoare, Corwin, afirmă el. Fiecare are câte un cui împotriva ta. În mod normal, l-aş numi pe Julian. Numai că, în cazul de faţă, nu prea se potriveşte.

– De ce nu?

– El şi Caine se înţelegeau foarte bine. De ani de zile. Aveau grijă unul de altul, pierdeau vremea împreună. Prieteni la toartă. Julian e rece şi meschin şi la fel de dezgustător cum ţi-l aminteşti. Dar dacă i-a plăcut de cineva, acela e Caine. Nu cred că i-ar fi făcut aşa ceva, nici măcar ca să ajungă la tine. Una peste alta, în mod sigur ar fi găsit o mulţime de alte căi, dacă îşi dorea.

Am oftat.

– Cine urmează?

– Nu ştiu, chiar nu ştiu.

– OK. Ce reacţii vezi tu la chestia asta?

– Eşti pierdut, Corwin. Toţi vor crede că tu ai făcut-o, indiferent ce-ai spune.

Am arătat spre cadavru. Random clătină din cap.

– Asta ar putea fi considerat un amărât pe care l-ai extras din Umbră ca să ai pe cine da vina.

– Ştiu, am spus. Ce caraghios, revenind în Amber aşa cum am revenit, am sosit în momentul ideal de a mă situa într-o poziţie avantajoasă.

– În momentul perfect, aprobă Random. Nici măcar n-a trebuit

să-l ucizi pe Eric ca să obţii ce ţi-ai dorit. Asta a fost mâna destinului.

– Da. Totuşi, nu e un secret că pentru asta am venit, şi e doar o chestiune de timp înainte ca trupele mele – mercenari, înarmaţi cu totul special şi încartiruiţi aici – să declanşeze cine ştie ce sentimente rele. Numai prezenţa unei ameninţări din exterior m-a salvat până acum. Şi apoi mai e vorba şi de acţiunile pe care sunt suspectat că le-am făcut înainte de a reveni – de pildă, uciderea slujitorilor lui Benedict. Şi acum, asta…

– Da, spuse Random, mi-am dat seama de îndată ce mi-ai zis. Când tu şi cu Bleys aţi atacat cu ani în urmă, Gerard şi-a desfăşurat o parte din flotă astfel încât să nu-ţi stea în cale. Caine, pe de altă parte, a intrat în luptă cu vasele lui şi te-a pus pe fugă. Acum că a murit, îmi imaginez că-l vei pune pe Gerard la comanda întregii flote.

– Păi, pe cine altcineva? El e cel mai potrivit.

– Cu toate astea…

– Cu toate astea. Corect. Dacă ar fi trebuit să ucid pe cineva ca să-mi întăresc poziţia, alegerea logică ar fi fost Caine. Ăsta e adevărul adevărat.

– Cum propui să rezolvăm asta?

– Să spunem tuturor ce s-a întâmplat şi să încercăm să descoperim cine se ascunde în spatele poveştii. Ai vreo sugestie mai bună?

– Încercam să mă gândesc cum să-ţi ofer un alibi. Dar nu pare a fi o idee bună.

Am clătinat din cap.

– Tu eşti prea apropiat de mine. Indiferent cât de bine facem să sune povestea, probabil că va avea efectul contrar.

– Te-ai gândit să recunoşti fapta?

– Da. Dar autoapărarea iese din discuţie. Cu gâtul tăiat, asta înseamnă că a fost luat prin surprindere. Şi n-am nervi să născocesc o dovadă că el punea la cale ceva suspect şi să spun că l-am ucis spre binele Amberului. Refuz hotărât să-mi asum o vină imaginară în condiţiile astea. Şi aşa aş arăta rău.

– Dar cu o reputaţie cu adevărat dură.

– Nu genul de duritate pe care îl vreau pentru felul în care aş dori eu să meargă lucrurile. Nu, asta iese din discuţie.

– Dar asta acoperă totul. Mă rog, aproape.

– Ce vrei să spui prin „aproape”?

Îşi studie unghia degetului mare al mâinii stângi cu ochii mijiţi.

– Ei bine, mie mi se pare că dacă există şi altcineva pe care eşti nerăbdător să-l elimini din peisaj, acum e momentul să ai în vedere că o înscenare poate fi adesea schimbată.

M-am gândit la cele spuse şi mi-am terminat ţigara.

– Nu-i rău, am spus, numai că, pe moment, nu mai am niciun frate disponibil. Nici măcar pe Julian. Oricum, lui ar fi cel mai greu să îi înscenezi ceva.

– Nu e neapărat nevoie să fie din familie, zise. Există nenumăraţi nobili Amberiţi care ar avea suficiente motive. De pildă, Sir Reginald…

– Las-o, Random. Iese din discuţie.

– OK. Înseamnă că am epuizat micile mele celule cenuşii.

– Sper că nu cele însărcinate cu memoria.

– E-n regulă.

Oftă. Îşi întinse oasele. Se ridică, păşi peste celălalt ocupant al încăperii şi se îndreptă spre fereastră. Trăgând draperiile, privi afară un timp.

– E-n regulă, repetă. Sunt atâtea de spus…

După care îşi aminti cu voce tare.

2

În timp ce sexul se află în fruntea unui număr mare de clasamente, cu toţii avem şi alte lucruri pe care ne place să le facem între timp. Mie, Corwin, îmi plac bătutul la tobe, zborul în atmosferă şi jocurile de noroc – fără vreo ordine anume. Mă rog, poate zborul are un uşor avans – cu planorul, în balon şi altele – dar, după cum ştii, totul depinde de starea de spirit a momentului. Vreau să zic, întreabă-mă altă dată şi o să-ţi povestesc şi despre altele. Depinde de ce-ţi doreşti cel mai tare în clipa respectivă.

Oricum, acum câţiva ani mă aflam aici, în Amber. Fără prea multă treabă. Doar în vizită şi fiind o pacoste. Pe atunci, tata încă domnea şi, când am observat că intră într-una din stările lui de proastă dispoziţie, am hotărât că e timpul să pornesc la plimbare. Una lungă. Remarcasem adesea că afecţiunea lui pentru mine e direct proporţională cu distanţa la care mă aflam. Mi-a dat un bici de călărie elegant drept cadou de plecare – ca să grăbească procesul de afecţiune, bănuiesc. Oricum, era un bici foarte elegant – bătut în argint, lucrat foarte frumos – şi mi-a fost

de mare folos. Am hotărât să plec în căutarea unei colecţii din toate micile mele plăceri într-un mic ungher din Umbră.

A fost o călătorie lungă – n-o să te plictisesc cu detaliile – şi era destul de departe de Amber, aşa cum se întâmplă de obicei. De data asta, nu eram în căutarea unui loc în care să fiu cu adevărat important. Asta poate deveni fie plictisitor, fie dificil, şi destul de rapid, în funcţie de cât de responsabil îţi doreşti să fii. Acum îmi doream să fiu o nonentitate iresponsabilă şi să mă simt bine.

Texorami era un oraş portuar întins, cu zile sufocante şi nopţi lungi, cu muzică bună, jocuri de noroc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dueluri în fiecare dimineaţă şi, între timp, schilodiri pentru cei care n-aveau răbdare. Iar curenţii de aer erau fabuloşi. Aveam un mic planor roşu, cu care obişnuiam să fac sky-surfing la fiecare două zile. Era o viaţă plăcută. Băteam la tobe ore în şir într-o pivniţă din susul râului, unde pereţii asudau aproape la fel de tare precum clienţii, iar fumul îneca luminile ca într-o baie de lapte. Când terminam de cântat plecam să caut distracţie, femei sau cărţi, de obicei. Şi asta îmi ocupa tot restul nopţii. Blestematul de Eric! Asta îmi aminteşte iarăşi… Odată m-a acuzat că trişez la cărţi, ştiai asta? Şi ăsta e cam singurul lucru la care n-aş trişa. Iau foarte în serios jocul de cărţi. Sunt bun şi sunt şi norocos. Eric nu era niciuna, nici alta. Necazul lui e că era atât de priceput în atât de multe lucruri, încât n-ar fi recunoscut nici faţă de sine că există lucruri pe care alţii le pot face mai bine. Dacă-l învingeai în orice însemna că trişai. Într-o noapte a declanşat un scandal monstru – putea să devină grav de tot – dar Gerard şi Caine l-au domolit. Recunosc, Caine a fost corect. Atunci mi-a luat apărarea. Sărmanul… Nasol mod de a muri, nu? Gâtul… În orice caz, iată-mă în Texorami, bătând toba şi cucerind femei, câştigând la cărţi şi călărind prin văzduh. Palmieri şi mixandre înflorind noaptea. O mulţime de arome plăcute în port – mirodenii, cafea, catran, sare – ştii tu. Lume bună, negustori şi zilieri – aceleaşi chipuri ca aproape peste tot. Marinari şi drumeţi diverşi sosind şi plecând. Tipi ca mine trăind la limita lucrurilor. Am petrecut în Texorami mai mult de doi ani fericiţi. Pe bune. Fără prea multe contacte cu alţii. Doar câteva ilustrate gen „salutări” prin intermediul Atuurilor, din când în când, şi cam atât. Amberul îmi ieşise destul de mult din minte. Toate astea s-au schimbat într-o noapte când stăteam cu un ful în mână şi tipul de vizavi de mine încerca să se hotărască dacă blufam sau nu.

Valetul de caro începu să-mi vorbească.

Da, aşa a început. Oricum, eram într-o dispoziţie ciudată. Tocmai terminasem două mâini foarte bune şi încă pluteam în ceruri. Pe deasupra, eram şi terminat fizic după o lungă şedinţă de sky-surfing şi nici nu dormisem prea mult cu o noapte înainte. Mi-am zis mai târziu că, probabil, o ciudăţenie mentală asociată cu Atuurile m-a făcut să mi se pară aşa când cineva a încercat să mă contacteze şi aveam cărţi de joc în mână – orice fel de cărţi. De obicei, fireşte, primim mesajul cu mâinile goale, în afară de cazul în care noi stabilim contactul. Se prea poate ca subconştientul meu – care în clipa aceea era cam de capul lui – să se fi agăţat, din obişnuinţă, de materialul disponibil. Totuşi, mai târziu am avut motive să mă îndoiesc. Chiar nu ştiu.

Valetul rosti: „Random”. Apoi chipul se înceţoşă şi zise: „Ajută-mă”. Am început să simt personalitatea, dar era foarte slabă. Totul era foarte slab. Apoi chipul se clarifică şi mi-am dat seama că avusesem dreptate. Era Brand. Arăta ca naiba, şi părea să fie legat sau înlănţuit de ceva. „Ajută-mă”, rosti iar.

– Sunt aici, am spus. Ce s-a întâmplat?

—… prizonier, spuse, şi încă ceva ce n-am putut distinge.

– Unde? am întrebat.

La aceasta clătină din cap.

– Nu te pot aduce aici, rosti. N-am Atuuri şi sunt prea slăbit. Va trebui să ajungi pe drumul cel lung…

Nu l-am întrebat cum reuşise să mă contacteze fără Atuul meu. Primul lucru, şi cel mai important, era să aflu unde e. L-am întrebat cum l-aş putea localiza.

– Priveşte foarte de-aproape, zise. Aminteşte-ţi fiecare imagine. S-ar putea să nu ţi le pot arăta decât o singură dată. Vino înarmat…

Atunci am văzut fundalul – peste umărul lui, dincolo de o fereastră, peste un crenel, nu pot fi sigur. Era undeva departe de Amber, unde umbrele îşi pierd minţile. Mai departe decât mi-ar plăcea să merg. Dezolant, în culori schimbătoare. Incandescent. Zi fără soare pe cer. Stânci care alunecau pe pământ precum corăbiile. Şi acolo, Brand într-un fel de turn – un mic punct de stabilitate în peisajul curgător. Mi-am amintit, da. Şi mi-am amintit prezenţa supranaturală înfăşurată la baza turnului. Strălucitoare. Prismatică. Un fel de supraveghetor, se pare – prea strălucitor ca să-mi dau seama de formă, ca să-i ghicesc mărimea. Apoi, totul dispăru. Într-o clipită. Şi iată-mă aici, privind iar la Valetul de caro, cu tipul de vizavi neştiind dacă trebuie să

se enerveze pentru lunga mea absenţă sau să să se întrebe dacă nu cumva mi-e rău.

Am închis prăvălia cu o ultimă mână şi m-am dus acasă. M-am întins pe pat, fumând şi reflectând. Brand se afla încă în Amber când plecasem. Totuşi, mai târziu, când mă interesasem de el, nimeni nu ştia pe unde bântuie. Avusese una dintre perioadele lui melancolice, ieşise din ea într-o bună zi şi dispăruse. Asta era tot. Niciun mesaj de niciun fel. Nu răspundea, nu vorbea.

Am încercat să examinez situaţia sub toate aspectele. Era inteligent, al naibii de inteligent. Poate cea mai ascuţită minte a întregii familii. Dăduse de necaz şi mă contactase. Eric şi Gerard erau tipul de erou, şi probabil că s-ar fi aruncat cu bucurie în miezul aventurii. Caine ar fi acceptat din curiozitate, cred. Julian, ca să demonstreze că e mai bun decât noi toţi şi ca să câştige puncte în faţa tatei. Sau, cel mai simplu, Brand putea să-l fi contactat direct pe tata. Tata ar fi rezolvat cumva situaţia. Numai că Brand mă chemase pe mine. De ce?

Mi-am imaginat că poate unul sau mai mulţi dintre ceilalţi erau responsabili de ceea ce se petrecuse. Dacă, să zicem, tata începuse să-l favorizeze... Bine. Ştii tu. Eliminarea binelui. Şi dacă l-ar fi chemat pe tata, ar fi părut o slăbiciune.

Aşa că mi-am reprimat impulsul de a striga după întăriri. El mă contactase şi era foarte posibil ca eu să-i tai gâtul destăinuind oricui din Amber faptul că trimisese mesajul. OK. Ce aveam eu de-a face cu asta?

Dacă implica succesiunea şi într-adevăr devenise favoritul tatei, mi-am închipuit că ar fi şi moduri mai rele în care să-şi aducă aminte de mine. Şi dacă nu... Existau multe posibilităţi. Poate că dăduse peste ceva care se petrecea acasă, ceva despre care ar fi fost bine să ştiu. Eram chiar curios în ceea ce priveşte mijloacele pe care le folosise pentru a evita să folosească Atuurile. Deci curiozitatea, aş spune, m-a determinat să merg de unul singur şi să încerc să-l salvez.

Am şters praful de pe Atuurile mele şi am încercat să-l contactez din nou. Aşa cum probabil te aşteptai, niciun răspuns. Apoi am tras un somn zdravăn şi am încercat încă o dată dimineaţa. Din nou, nimic. OK, n-are rost să mai aştept.

Mi-am curăţat spada, am mâncat un prânz pantagruelic şi am tras pe mine nişte haine ponosite. Am luat şi o pereche de ochelari de protecţie polarizaţi. Nu ştiam cum vor funcţiona acolo, dar chestia aia pe post de paznic era al naibii de

strălucitoare şi niciodată nu strică să încerci ceva nou dacă îţi vine vreo idee. Din acelaşi motiv, mi-am luat şi o armă. Aveam sentimentul că e inutilă – şi aveam dreptate. Dar, aşa cum am spus, niciodată nu ştii până nu încerci.

Singura persoană de la care mi-am luat rămas bun a fost un alt baterist, pentru că, înainte de a pleca, m-am oprit să-i dau lui setul meu de tobe. Ştiam că va avea grijă de ele.

Apoi am coborât la hangar, am pregătit planorul, m-am avântat în înalturi şi am prins un curent de aer potrivit. Părea un mod bun de a o face.

Nu ştiu dacă ai zburat vreodată prin Umbră, dar… Nu? Ei bine, am zburat peste mare până când pământul a devenit doar o linie neclară înspre nord. Apoi, am văzut cum apele de sub mine capătă culoarea cobaltului, rămân în urmă şi îşi agită crestele scânteietoare. Vântul şi-a schimbat direcţia. M-am răsucit. M-am întrecut cu valurile înspre coastă sub un cer întunecat. Când am revenit la gurile râului, Texorami dispăruse, fiind înlocuit de kilometri întregi de mlaştini. Am folosit curenţii din interior, traversând şi retraversând fluviul în funcţie de noile meandre şi răsuciri pe care le achiziţionase. Adio cheiuri, şosele, trafic. Arborii erau înalţi.

Înspre apus se adunau nori roz, sidefii şi galbeni. Soarele trecea de la portocaliu, prin roşu, spre galben. Clatini din cap? Vezi tu, soarele era preţul oraşelor. În grabă, le depopulez – sau, mai degrabă, merg pe calea naturii. La altitudinea asta, artefactele îţi pot distrage atenţia. Nuanţele şi textura devin cele mai importante pentru mine. La asta mă refeream când spuneam că zborul e un pic altfel.

Deci, am luat-o spre apus până când pădurile au cedat locul întinderilor verzi, care se topiră iute, se dispersară, se transformară în cafeniu, bronz, galben. Lucitoare şi sfărâmicioase apoi, grămezi. Preţul acestora a fost o furtună. Am încercat să zbor prin ea cât mai mult, până când fulgerele au pornit să se intersecteze în apropiere şi am început să mă tem că rafalele sunt prea puternice pentru micul planor. Am coborât rapid, dar, ca rezultat, am dat peste mai mult verde dedesubt. Totuşi, am reuşit să ies din furtună cu un soare galben ferm şi strălucitor în spate. După un timp, am obţinut iar un deşert, dezolant şi vălurit.

Apoi soarele se micşoră şi şuviţele de nori îi biciuiră chipul, ştergându-l bucăţică cu bucăţică. Asta era scurtătura care m-a dus mult mai departe de Amber decât fusesem vreodată.

Soarele dispăruse, dar lumina rămăsese; la fel de strălucitoare, dar sinistră acum, fără vreo direcţie precisă. Mă deranja la ochi. Îmi distrugea perspectiva. Am redus din altitudine, limitându-mi câmpul vizual. Curând, apărură stânci mari şi am căutat formele pe care mi le aminteam. Treptat, acestea apărură.

Efectul de încovoiere, de plutire, era mai uşor de dus la bun sfârşit în aceste condiţii, dar rezultatul mă zăpăcea din punct de vedere fizic. Era chiar mai dificil să apreciez eficacitatea controlului asupra planorului. Am ajuns mai jos decât credeam şi era cât p-aci să mă zdrobesc de o stâncă. Totuşi, în cele din urmă, se ridicară fumuri şi dansară flăcări exact aşa cum mi le reaminteam – fără vreun model prestabilit, doar ţâşnind ici şi colo din crevase, găuri, guri de peşteri. Culorile începură să se amestece după cum îmi aminteam din scurta mea privire. Apoi începu mişcarea propriu-zisă a stâncilor – rotaţie, plutire, asemenea unor corăbii în derivă într-un loc de unde apar curcubee.

În clipa aceea, curenţii de aer înnebuniseră. Unul după altul, ca nişte fântâni, m-am luptat cu ei cum am putut, dar ştiam că la altitudinea asta nu pot ţine situaţia sub control prea mult. Am ridicat aparatul la o înălţime considerabilă, uitând de toate o vreme, în timp ce încercam să-l stabilizez. Când am privit din nou în jos, era ca şi cum aş fi văzut o regată de aisberguri negre. Stâncile se zbăteau, ciocnindu-se, dându-se înapoi, unindu-se iar, rotindu-se, arcuindu-se peste spaţiile deschise, trecând unele printre altele. Apoi am fost izbit, silit să cobor, silit să urc – şi am văzut cum a cedat un montant. Le-am dat umbrelor un ultim ghiont, apoi am privit iar. În depărtare se ivise turnul, având la bază ceva mai strălucitor decât gheaţa sau aluminiul.

Şocul final realizase asta. Mi-am dat seama exact în clipa în care am simţit că vânturile declanşaseră o mişcare ciudată. Apoi mai multe cabluri au cedat şi m-am trezit coborând – ca şi cum m-aş fi aflat pe o cascadă. Am ridicat botul aparatului, apoi l-am îndreptat brusc în jos, am văzut încotro ne duceam şi am sărit în ultima clipă. Sărmanul planor a fost pulverizat de unul din acei monoliţi rătăcitori. Mi-a părut mai rău de aparat decât de zgârieturile şi cucuiele pe care le-am colecţionat.

Apoi a trebuit să mă mişc rapid, pentru că spre mine se îndrepta un deal. Am cotit amândoi, din fericire în direcţii diferite. N-aveam nici cea mai vagă idee despre forţa lor motrice şi, la început, n-am sesizat niciun model prestabilit în mişcarea

lor. Solul varia de la cald la extrem de fierbinte şi, o dată cu fumul şi jeturile de flăcări ocazionale, gaze rău mirositoare emanau prin numeroasele deschideri din pământ. M-am grăbit spre turn, urmând în mod voit o cale neregulată.

Mi-a luat mult timp să acopăr distanţa. Cât de mult, nu ştiu exact, din moment ce nu mai aveam o cale de a măsura timpul. Totuşi, începusem să observ unele mişcări regulate interesante. Mai întâi, stâncile mai mari se deplasau cu o viteză mai mare decât cele mici. Apoi, parcă se deplasau pe o orbită una faţă de cealaltă – rotaţii în rotaţii în rotaţii, mai largi sau mai mici, dar fără a sta locului o clipă. Poate că mobilul prim era un fir de praf sau o unică moleculă – undeva. N-aveam nici timpul, nici dorinţa de a mă avânta într-o încercare de a determina centrul chestiunii. Având asta în minte, am reuşit să observ însă, pe măsură ce înaintam, îndeajuns de multe ca să fiu în stare să anticipez un număr de ciocniri ale stâncilor cu mult în avans.

Aşadar, Cavalerul Random sosi la turnul întunecat[1], da, cu arma într-o mână, cu spada în cealaltă. Ochelarii îmi atârnau de gât. Cu tot fumul şi lumina confuză, nu voiam să-i folosesc până când nu avea să fie absolut necesar.

Acum, din nu se ştie ce motiv, stâncile ocoleau turnul. Deşi părea că stă pe un deal, mi-am dat seama, pe măsură ce mă apropiam, că ar fi fost mai corect să spun că stâncile excavaseră un lighean enorm în apropiere. Din unghiul meu, nu puteam spune totuşi dacă efectul era al unei insule sau al unei peninsule.

Am alergat prin fum şi prundiş, evitând jeturile de foc care ţâşneau din crăpături şi găuri. În cele din urmă am urcat povârnişul, abătându-mă din drum. Apoi, mai multe clipe am stat într-un loc la adăpostul eventualelor priviri din turn. Mi-am verificat armele, mi-am controlat respiraţia şi mi-am pus ochelarii de protecţie. O dată puse toate la punct, am depăşit locul şi m-am ghemuit.

Da, se vedea bine. Şi da, fiara era în aşteptare.

Era înspăimântătoare, da, deoarece, într-un fel, era şi destul de frumoasă. Avea un corp de şarpe cu circumferinţa cât un butoi, cu un cap cam ca un imens ciocan cu vârf spintecat, dar conic la capăt. Ochii, un verde foarte pal. Şi transparent ca sticla, cu linii foarte fine care păreau a fi solzi. Materia care îi circula în

[1] „Childe Roland to the Dark Tower Came” – poem de Robert Browning (1885). (n. red.)

vene era, de asemenea, destul de clară. Priveai exact în ea şi îi vedeai organele – opace sau tulburi, după caz. Puteai să te zăpăceşti numai privind cum funcţionau. Şi avea o coamă stufoasă, ca nişte ghimpi din sticlă, pe cap şi în jurul gâtului. Mişcarea fiarei când mă văzu, ridicând capul şi îndreptându-l înainte, era ca o apă curgătoare – apă vie, parcă, un fluviu fără albie, fără maluri. Ceea ce aproape că m-a făcut să îngheţ totuşi a fost că puteam să-i văd interiorul stomacului. Acolo se afla un bărbat parţial digerat.

Am ridicat arma, am ţintit ochiul cel mai apropiat şi am apăsat pe trăgaci.

Deja ţi-am spus că n-a funcţionat. Aşa că am zvârlit arma, am ţâşnit spre stânga mea şi m-am repezit spre partea ei dreaptă, ţintindu-i ochiul cu spada.

Ştii cât de dificil poate fi să ucizi făpturi construite ca o reptilă. Am hotărât pe loc să încerc să orbesc creatura şi să-i despic limba, ca un prim punct pe ordinea de zi. Apoi, fiind destul de iute de picior, probabil că aveam ceva şanse de a mă apropia ca s-o decapitez. Apoi s-o las să se încurce singură în noduri până se opreşte. Speram, de asemenea, că o să fie leneşă pentru că încă mai avea pe cineva de digerat.

Dacă atunci era leneşă, mă bucur că nu trecusem pe acolo mai devreme. Îşi feri capul din calea spadei şi mă izbi în timp ce eram încă dezechilibrat. Ciocanul alunecă de-a lungul pieptului şi chiar m-am simţit de parcă fusesem izbit de un ciocan gigantic. M-am prăbuşit cât eram de lung.

Am continuat să mă rostogolesc ca să ies din raza ei de acţiune, ajungând aproape de capătul taluzului. Am reuşit să mă ridic în picioare în timp ce creatura se deşiră, îndreptându-se spre mine, şi apoi se retrase, după care îşi repezi din nou capul, la vreo cinci metri deasupra mea.

Ştiu al naibii de bine că Gerard ar fi ales acel moment pentru a ataca. Nenorocitul ăla solid s-ar fi năpustit cu spada lui monstruoasă şi ar fi despicat creatura în două. Apoi probabil că făptura s-ar fi răsucit în jurul lui, iar el ar fi ieşit din luptă cu doar câteva vânătăi. Poate şi cu sânge curgându-i din nas. Benedict n-ar fi ratat ochiul. Ar fi avut câte un ochi în fiecare buzunar şi ar fi jucat fotbal cu capul creaturii în timp ce ar fi scris o notă de subsol pentru Clausewitz[1]. Dar ei sunt tipul de erou adevărat. Eu

[1] Carl Phillip Gottfried von Clausewitz (1780–1831), istoric şi

am rămas acolo pe loc, cu vârful spadei aţintit în sus, cu ambele mâini pe mâner, cu coatele pe şolduri, cu capul cât mai departe de creatură posibil. Mai degrabă aş fi vrut să o iau la fugă şi s-o las aşa pe ziua de azi. Numai că ştiam că, dacă aş fi încercat asta, capul ăla s-ar fi coborât şi m-ar fi strivit.

Strigăte dinspre turn semnalau că fusesem observat, dar nu eram în stare să privesc acolo şi să văd ce se petrece. Atunci am început să înjur creatura. Îmi doream să atace şi să se termine odată, într-un fel sau altul.

Când o făcu, într-un târziu, m-am eschivat, mi-am răsucit trupul şi am balansat vârful înspre ţinta mea.

Partea mea stângă era parţial amorţită de lovitură şi mă simţeam ca şi cum mă afundasem în pământ cu zeci de centimetri. Cumva, am reuşit să rămân pe verticală. Da, am făcut totul ca la carte. Manevra se desfăşurase exact cum sperasem şi plănuisem.

Cu excepţia rolului creaturii. Nu coopera prin producerea convulsiilor specifice morţii. De fapt, începuse să se ridice.

Îmi luase şi spada cu ea. Mânerul ieşea din orbita ochiului stâng, vârful ţâşnea ca un alt ghimpe al coamei de pe ceafă. Am avut sentimentul că echipa din ofensivă avea probleme.

În clipa aceea, începură să-şi facă apariţia nişte siluete – lent, precaut – printr-o deschizătură de la baza turnului. Erau înarmate şi arătau oribil, iar eu presimţeam că nu erau de partea mea.

OK. Ştiu când e timpul să împachetez şi să sper că o să am o zi mai bună altădată.

– Brand! am urlat. Sunt eu, Random! Nu pot să trec! Îmi pare rău!

Apoi m-am răsucit, am luat-o la fugă şi am sărit peste capăt, în locul în care stâncile făceau lucruri neliniştitoare. M-am întrebat dacă alesesem cel mai potrivit moment ca să cobor.

Ca în multe alte cazuri, răspunsul era da şi nu.

Nu era genul de săritură pe care s-o fac din alte motive decât acelea care predominau acum. Am ajuns jos viu, dar asta era oarecum o figură de stil. Eram ameţit şi mult timp am crezut că mi-am rupt glezna.

Lucrul care m-a determinat să mă mişc iar a fost un zgomot brusc de deasupra şi răpăitul pietrişului pe lângă mine. Când mi-am reglat din nou ochelarii şi am privit în sus, am văzut că fiara

---

teoretician militar. Cea mai cunoscută lucrare a sa este „Vom Kriege” („Despre război”). (n. red.)

hotărâse să coboare şi să-şi termine treaba. Îşi şerpuia apariţia în josul povârnişului; zona capului era opacă şi întunecată acolo unde o străpunsesem mai devreme.

M-am ridicat. Am îngenuncheat. Mi-am pipăit glezna; nu mă puteam folosi de ea. Nimic în jur care să-mi servească drept cârjă. OK. M-am târât. Departe. Ce altceva puteam să mai fac? Să mă depărtez cât mai mult şi, între timp, să mă gândesc adânc.

Salvarea a fost o stâncă – una dintre cele mai mici, mai lente, doar de mărimea unei camionete. Când am văzut-o apropiindu-se mi-am dat seama că ăsta e mijlocul de transport pentru mine, dacă reuşesc să mă îmbarc. Poate putea să îmi ofere chiar şi un pic de siguranţă. Cele rapide, cu adevărat masive, păreau a avea cea mai mare putere.

Cu asta în minte, le-am observat pe cele mari care o însoţeau pe a mea, am estimat traseele şi vitezele lor, am încercat sa apreciez mişcarea întregului sistem, m-am pregătit pentru momentul respectiv, pentru efort. În acelaşi timp, ascultam cum se apropie fiara, auzeam strigătele trupelor de la baza malului, mă întrebam dacă cineva de-acolo de sus punea pariu pe şansele mele de scăpare şi cu ce pronostic.

Când a sosit clipa, am pornit. Am trecut peste prima stâncă mare fără probleme, dar a trebuit să aştept ca următoarea să treacă mai departe. Am riscat traversând calea ultimei. A trebuit s-o fac ca să mă încadrez în timp.

Am reuşit pasul potrivit la momentul potrivit şi am fost târât vreo cinci metri înainte de a mă putea ridica de pe pământ. Apoi m-am târât spre vârful ei incomod, m-am întins acolo şi am privit înapoi.

Fusese cât p-aci. Şi încă era, pentru că fiara era pe urmele mele, cu ochiul rămas întreg urmărind stâncile mari care se roteau.

De deasupra am auzit un vaiet dezamăgit. Apoi, făpturile au pornit-o în josul povârnişului, urlând ceea ce am luat drept încurajări adresate fiarei. Am început să-mi masez glezna. Am încercat să mă relaxez. Bruta traversă pe deasupra, trecând prin spatele primei stânci mari în timp ce aceasta completa o altă orbită.

Cât de departe puteam să mă deplasez prin Umbră înainte să mă ajungă creatura? m-am întrebat. E-adevărat, era o mişcare constantă, o schimbare a texturilor…

Creatura aşteptă o a doua stâncă, lunecă în spatele ei, ajunse în dreptul meu, se apropie.

Umbră, Umbră, zboară iar –

În clipa aceea, luptătorii se aflau aproape de baza povârnişului. Fiara era în aşteptarea clipei potrivite – la următoarea rotaţie a satelitului dinspre interior. Ştiam că era capabilă să se dea înapoi suficient ca să mă înşface de pe poziţia mea.

– *Vino-n viaţă şi mânjeşte dar!*

Pe măsură ce mă roteam şi alunecam am prins materia Umbrei, m-am cufundat în starea ei, am acţionat asupra texturilor, de la posibil la probabil spre real, am simţit-o venind cu o răsucire delicată, i-am dat avântul necesar la momentul potrivit…

Veni dinspre partea nevăzută a fiarei, fireşte. O stâncă imensă, înclinându-se ca şi cum ar fi fost un camion scăpat de sub control…

Ar fi fost mai elegant s-o terciuiesc între două stânci. Totuşi, nu aveam vreme de fineţuri. Pur şi simplu am trecut peste ea şi am lăsat-o acolo, zvârcolindu-se în traficul de granit.

Câteva clipe mai târziu însă, inexplicabil, trupul zvârcolindu-se şi ciopârţit se ivi brusc deasupra solului şi se înălţă spre cer, răsucindu-se. Continuă mişcarea, izbit de vânturi, micşorându-se, micşorându-se, dispărând.

Stânca pe care mă aflam mă purtă mai departe, lent, constant. Întregul model era în mişcare. Tipii de la baza turnului se sfătuiră la grămadă şi hotărâră să plece în urmărirea mea. Se deplasară de la baza povârnişului, începând să-şi croiască drum peste câmpie. Dar asta nu mi se părea cu adevărat o problemă. Urma să trec cu stânca mea prin Umbră, lăsându-i la distanţă de câteva universuri. Aceasta era de departe cea mai bună soluţie pentru mine. Fără îndoială că mi-ar fi fost mai greu să-i iau prin surprindere decât în cazul fiarei. Una peste alta, era teritoriul lor; erau prudenţi şi în plină formă.

Am scos ochelarii şi mi-am examinat din nou glezna. M-am ridicat în picioare o clipă. Era foarte inflamată, dar îmi susţinea greutatea. M-am rezemat încă o dată şi mi-am îndreptat gândurile spre ceea ce se petrecuse. Îmi pierdusem spada şi acum nu prea mai eram în formă. În aceste condiţii, mai bine să nu continui aventura. Ştiam că fac lucrul cel mai sigur şi mai înţelept plecând naibii de-acolo. Aflasem destule despre

amplasament şi împrejurimi astfel încât şansele mele să fie mai bune data viitoare. În regulă…

Cerul strălucea deasupra mea, culorile şi umbrele îşi pierduseră ceva din mişcarea lor aleatorie şi şerpuitoare. Flăcările începură să-şi piardă din intensitate. Bun. Norii începură să-şi găsească locul pe cer. Excelent. Curând, o strălucire clară apăru în spatele unui pâlc de nori. Superb. Când avea să dispară, un soare urma să atârne din nou în ceruri.

Am privit înapoi şi am fost surprins să văd că încă eram urmărit. Totuşi, se prea poate să nu fi tratat cum trebuie analogul lor în această felie a Umbrei. Niciodată nu trebuie să presupui că ai avut grijă de absolut totul când te grăbeşti. Aşa că…

Am modificat din nou Umbra. Stânca îşi schimbă cursul în mod gradat, îşi modifică forma, îşi pierdu sateliţii, se deplasă în linie dreaptă spre ceea ce urma să devină vestul. Deasupra mea, norii se dispersară şi un soare palid îşi făcu apariţia. Am mărit viteza. Asta trebuia să pună totul în ordine. Ajunsesem categoric într-un alt tărâm.

Dar nu a fost aşa. Când am privit iar, soldaţii îşi continuau urmărirea. E adevărat, câştigasem ceva distanţă de ei. Dar tot erau pe urmele mele.

Ei bine, e-n ordine. Adesea se întâmplă asemenea lucruri. Existau, desigur, două posibilităţi. Cu mintea încă destul de confuză după cele întâmplate, nu acţionasem ideal şi îi trăsesem şi pe ei după mine. Sau menţinusem o constantă unde ar fi trebuit să reţin o variabilă – adică să mă fi deplasat într-un loc şi, în mod inconştient, să fi cerut ca şi elementul de urmărire să fie prezent. Soldaţi diferiţi, dar tot urmărindu-mă.

Mi-am masat din nou glezna. Soarele căpătase o nuanţă portocalie. Un vânt din nord ridicase un ecran de praf şi nisip pe care-l agăţase înapoia mea, împiedicându-mă să zăresc urmăritorii. M-am năpustit spre vest, unde apăruse acum un şir de munţi. Timpul se afla într-o fază de distorsiune. Glezna mea era un pic mai bine.

M-am odihnit un timp. Stânca mea era destul de confortabilă pentru un bolovan. N-avea niciun sens să o iau la goană când totul părea că se desfăşoară lin. Mi-am întins oasele, mi-am pus mâinile la ceafă şi am privit cum se apropie munţii. M-am gândit la Brand şi la turn. E clar că acela era locul. Totul era exact aşa cum îl zărisem fugitiv în imaginea pe care mi-o dăduse. Cu

excepţia gărzilor, desigur. Am hotărât că va trebui să o iau prin zona potrivită din Umbră, să recrutez o cohortă proprie, apoi să mă întorc să-i fac praf. Da, atunci totul avea să fie în ordine…

După un timp, m-am întins, m-am rostogolit pe burtă şi m-am uitat înapoi. Blestemat să fiu dacă nu erau pe urmele mele! Chiar câştigaseră ceva teren.

Firesc, m-am enervat. La naiba cu zborul! Se jucau cu focul, foc urma să fie.

M-am ridicat în picioare. Glezna era doar pe jumătate inflamată, un pic amorţită. Mi-am ridicat braţele şi am căutat umbrele pe care le voiam. Le-am găsit.

Încet-încet, stânca se abătu de la cursul drept într-un arc de cerc, direcţionat spre dreapta. Curba se strânse. Am descris o parabolă şi m-am îndreptat înapoi către soldaţi, cu viteza crescând gradat pe măsură ce înaintam. Nu mai era timp să declanşez o furtună în spatele meu, deşi mă gândeam că ar fi fost de mare efect dacă mi-ar fi reuşit.

Când m-am năpustit spre ei – erau cam două duzini – începură, cu prudenţă, să se răspândească. Unii nu izbutiră, totuşi. Am descris o nouă curbă şi m-am întors imediat.

Am fost cutremurat la vederea mai multor cadavre plutind în aer, şiroind de sânge, două dintre ele aflându-se deja deasupra mea.

Eram aproape de cel de-al doilea atac când am constatat că unii dintre soldaţi săriseră pe stâncă mea când trecusem printre ei. Primul scoase spada şi mă atacă. I-am blocat braţul, i-am luat arma şi l-am azvârlit jos. Bănuiesc că în clipa aceea am devenit conştient de ghearele de pe dosul mâinilor lor. Fusesem zgâriat de ale lui.

Între timp, ajunsesem ţinta unor rachete cu formă curioasă venite de jos, încă doi tipi veneau spre mine şi se pare că alţi câţiva se suiseră pe stâncă.

Ei bine, până şi Benedict bate uneori în retragere. Măcar le-am lăsat supravieţuitorilor ceva de care să-şi amintească.

Am dat drumul umbrelor, am smuls o roată cu ţepi din şold, o alta din coapsă, am retezat braţul cu care ţinea spada al unui individ şi l-am izbit în stomac, m-am lăsat în genunchi ca să evit o lovitură sălbatică a următorului şi l-am cosit la picioare cu o ripostă. Zbură şi el.

Mai erau încă cinci care încercau să urce, iar eu mă îndreptam încă o dată spre vest, lăsând probabil vreo duzină să se

regrupeze pe nisipul dinapoia mea, cu un cer plin de cadavre hăcuite deasupra lor.

Am avut noroc cu următorul, pentru că l-am prins aproape de margine. Gata şi cu el, şi au rămas patru.

În timp ce mă ocupasem de el, totuşi, apăruseră încă trei, simultan, în trei colţuri diferite.

M-am năpustit asupra celui mai apropiat şi l-am trimis rapid pe lumea cealaltă, numai că ceilalţi doi izbutiseră să se caţere şi mă atacară în timp ce mă ocupam de primul. În timp ce le respingeam atacul, ultimul urcă şi li se alătură.

Nu erau toţi la fel de buni, dar locul se aglomera şi asupra mea erau îndreptate o mulţime de vârfuri şi tăişuri ascuţite. Continuam să parez şi să mă mişc, încercând să-i fac să se blocheze unul pe altul, să-şi stea unul altuia în drum. În parte am reuşit, şi când am avut cea mai bună poziţie pe care m-am gândit că o pot obţine, m-am năpustit asupra lor, alegându-mă cu câteva tăieturi – a trebuit să las un pic garda jos –, dar despicând un craniu în schimbul rănilor mele. Se prăbuşi peste margine şi-l luă pe al doilea cu el într-o încâlceală de membre şi harnaşamente.

Din nefericire, mocofanul nesăbuit îmi luase spada, înfiptă în cine ştie ce despicătură osoasă pe care alesese să o interpună când l-am izbit. Era, în mod evident, ziua mea de pierdut spade, şi m-am întrebat dacă horoscopul meu ar fi menţionat asta dacă m-aş fi gândit să-l consult înainte să pornesc la drum.

Oricum, m-am mişcat rapid pentru a evita lovitura ultimul ins. Făcând asta, am alunecat pe o baltă de sânge şi am derapat spre partea din faţă a stâncii. Dacă mi-aş fi continuat alunecarea, stânca ar fi trecut peste mine, lăsând acolo un Random extraplat, ca un covor exotic care să-i uimească şi să-i încânte pe viitorii drumeţi.

Am râcâit stânca în căutarea unor puncte de sprijin, iar tipul făcu doi paşi rapizi spre mine, ridicând spada ca să mă facă să împărtăşesc soarta tovarăşului său.

L-am înşfăcat de gleznă, totuşi, şi asta mă opri foarte frumos din alunecare – şi al naibii să fiu dacă cineva nu şi-a ales fix momentul ăla să încerce să dea de mine prin intermediul Atuurilor.

– Sunt ocupat! am urlat. Sună mai târziu! şi mişcarea mi-a fost oprită pe măsură ce tipul se rostogoli, zăngăni şi continuă să alunece.

Am încercat să-l apuc înainte de a se transforma în covor, dar n-am fost suficient de rapid. Voiam să-l salvez ca să-l pot interoga. Totuşi, situaţia mea era mai mult decât satisfăcătoare. M-am îndreptat spre vârf şi spre centrul stâncii ca să supraveghez şi să meditez.

Supravieţuitorii erau încă pe urmele mele, dar aveam un avans considerabil. Pentru moment, nu trebuia să-mi fac griji despre un nou abordaj. Destul de bine. Mă îndreptam încă o dată spre munţi. Soarele pe care îl invocasem începea să mă coacă. Eram ud leoarcă de transpiraţie şi sânge. Rănile începeau să mă sâcâie. Îmi era sete. Curând, curând, am hotărât, va începe să plouă. Înainte de orice, să am grijă de asta.

Aşa încât am declanşat preliminariile unei schimbări în această direcţie: comasarea norilor, creşterea, întunecarea…

Am aţipit undeva pe drum, am avut un vis incoerent despre cineva care încerca iar să ajungă la mine, dar fără să reuşească. Dulce întunecime.

M-a trezit ploaia, bruscă şi dură. Nu puteam spune de unde provine întunericul din cer, de la furtună, de la noapte sau de la ambele. Era totuşi mai răcoare şi mi-am întins mantia şi am zăcut acolo cu gura deschisă. Din timp în timp, storceam umezeala de pe mantie. Într-un sfârşit, mi-am potolit setea şi am început să mă simt din nou curat. Stânca devenise atât de lunecoasă încât mă temeam să mă deplasez pe ea. Munţii se aflau mult mai aproape, cu piscurile subliniate de fulgerele dese. În direcţia opusă, lucrurile erau prea întunecate ca să pot spune dacă urmăritorii erau încă acolo. Ar fi fost destul de dur pentru ei să-şi continue drumul, dar în general nu e o politică bună să te bazezi pe presupuneri atunci când călătoreşti prin umbre stranii. Eram un pic iritat pentru că adormisem, dar fiindcă nu se iscase nimic rău din asta, mi-am tras mantia udă peste mine şi am hotărât să-mi acord iertarea. Am pipăit după ţigările pe care le luasem cu mine şi am descoperit că aproape jumătate din ele supravieţuiseră. După a opta încercare, am jonglat cu umbrele destul cât să obţin un foc. Apoi am stat fumând în ploaie. Era o stare plăcută şi nu m-am învrednicit să schimb ceva ore întregi.

Când furtuna se opri în sfârşit şi cerul se limpezi, era o noapte plină de constelaţii ciudate. Frumoasă totuşi, cum sunt nopţile în deşert. Mult mai târziu, am sesizat că urcam uşor şi stâncă mea începea să încetinească. Ceva începea să se întâmple în privinţa regulilor fizicii care ţineau situaţia sub control. Vreau să spun că

povârnişul nu părea atât de abrupt încât să influenţeze viteza noastră atât de radical pe cât o făcuse. Nu voiam să schimb Umbra într-o direcţie care probabil m-ar fi îndepărtat din drumul meu. Doream să revin într-o zonă familiară cât mai curând posibil – să-mi găsesc calea către un tărâm unde anticipările mele instinctive ale evenimentelor fizice urmau să aibă mai multe şanse de a fi corecte.

Aşa că am lăsat stânca să se oprească, am sărit de pe ea şi am continuat urcuşul pe povârniş. Pe măsură ce urcam, am jucat jocul cu Umbrele pe care-l învăţaserăm cu toţii în copilărie. Să treci peste un obstacol – un copac uscat, o aglomerare de stânci – şi să modifici cerul dintr-o parte în alta. Treptat-treptat, am refăcut constelaţiile familiare. Ştiam că voi coborî un munte diferit de cel pe care începusem urcuşul. Rănile încă îmi zvâcneau încet, dar glezna nu mă mai sâcâia, era doar puţin ţeapănă. Mă odihnisem. Ştiam că pot merge multă vreme. Totul părea a fi din nou în ordine.

A fost un drum lung, dificil din cauză că devenea tot mai abrupt. Dar, în cele din urmă, am găsit un traseu şi asta a simplificat lucrurile. Mi-am croit drum spre înălţimi sub cerurile de-acum familiare, hotărât să înaintez şi să traversez locul până dimineaţă. Pe măsură ce avansam, veşmintele se transformau pentru a se potrivi cu umbra – blugi şi jachetă, mantia mea udă acum un serape[1]. Am auzit o bufniţă în apropiere, şi, de la mare distanţă din spate jos, veni ceea ce părea a fi urletul unui coiot. Aceste semne ale unui tărâm mai familiar mă făcură să mă simt cumva mai în siguranţă, gonind orice rămăşiţă de disperare care mai rămăsese după fuga mea.

Cam la vreo oră după aceea, am cedat tentaţiei de a mă juca un pic cu Umbra. Nu era chiar atât de improbabil ca un armăsar să rătăcească pe dealurile astea şi, evident, am găsit unul. După vreo zece minute în care ne-am împrietenit, eram deja călare pe deşelate şi mă îndreptam spre vârf într-o manieră mai plăcută. Vântul semăna îngheţ dinaintea noastră. Răsări luna şi totul începu să sclipească.

Ca să n-o mai lungesc, am călărit toată noaptea, depăşind creasta şi începând coborâşul cu mult înaintea zorilor. Pe măsură ce coboram, muntele devenea şi mai vast deasupră-mi, ceea ce, desigur, se întâmpla exact la momentul potrivit. Pe partea

[1] Şal lung, viu colorat, purtat mai ales de bărbaţii din Mexic. (n. red.)

aceasta, lucrurile erau verzi şi separate de şosele îngrijite, presărate cu mici locuinţe din loc în loc. Deci totul se desfăşura în concordanţă cu dorinţa mea.

Dimineaţa devreme. Mă aflam aproape de baza înălţimilor şi blugii mei deveniseră pantaloni militari şi aveam o cămaşă albă. O vestă de sport uşoară atârna în faţa mea. La mare înălţime, un avion cu reacţie străbătea cerul de la un orizont la altul. În jurul meu răsuna cântecul păsărilor şi ziua era blândă, însorită.

Cam în clipa aceea mi-am auzit rostit numele şi am simţit iar atingerea Atuului. L-am extras rapid şi am răspuns.

– Da?

Era Julian.

– Random, unde te afli? întrebă.

– Destul de departe de Amber, am răspuns. De ce?

– Te-a contactat vreunul din ceilalţi?

– Nu de curând, am spus. Dar cineva a încercat să ia legătura cu mine ieri. Eram însă ocupat şi n-am putut comunica.

– Eu eram. Aici se întâmplă ceva şi ar trebui să ştii şi tu.

– Unde eşti? am întrebat.

– În Amber. O serie întreagă de lucruri s-au petrecut de curând.

– Ca de pildă?

– Tata lipseşte de neobişnuit de mult timp. Nimeni nu ştie unde e.

– A mai făcut asta şi înainte.

– Dar nu fără să lase instrucţiuni şi delegaţii. Întotdeauna făcea aşa în trecut.

– Adevărat. Dar de cât timp lipseşte?

– De peste un an. Chiar nu ştiai deloc de toate astea?

– Ştiam doar că a plecat. Gerard a menţionat asta cu ceva vreme în urmă.

– Atunci mai adaugă încă ceva timp la vremea aia.

– M-am prins. Cum aţi procedat?

– Asta e problema. Pur şi simplu am rezolvat treburile pe măsură ce apăreau. Gerard şi Caine se ocupau oricum de flotă, conform ordinelor lui tata. Fără el, iau propriile decizii. Eu mă ocup iar de patrulele din Arden. Nu există, totuşi, o autoritate centrală care să arbitreze, să ia decizii politice, să vorbească în numele Amberului.

– Aşa că avem nevoie de un regent. Putem să-l tragem la sorţi, bănuiesc.

– Nu e aşa de simplu. Noi credem că tata e mort.

– Mort? De ce? Cum?

– Am încercat să-l contactăm prin Atuul lui. Încercăm în fiecare zi, de peste jumătate de an deja. Nimic. Tu ce crezi?

Am dat din cap.

– S-ar putea să fie mort, am zis. Ar fi trebuit să dea un semn de viaţă până acum. Totuşi, posibilitatea de a fi într-o încurcătură – să zicem, prizonier pe undeva – nu e exclusă.

– O celulă nu reprezintă o piedică pentru Atuuri. Nimic nu reprezintă o piedică. Ar fi putut cere ajutor în clipa în care l-am contactat.

– Nu te pot contrazice. Dar mă gândeam la Brand în timp ce rosteam asta. Poate că se opune contactului în mod deliberat, totuşi.

– În ce scop?

– Habar n-am, dar e posibil. Ştii cât e de secretos în anumite privinţe.

– Nu, rosti Julian, explicaţia nu ţine. Ar fi dat nişte instrucţiuni de operare undeva pe parcurs.

– Ei bine, oricare ar fi motivele, oricare ar fi situaţia, ce propui să facem acum?

– Cineva trebuie să urce pe tron, spuse.

O simţisem pe parcursul întregului dialog, bineînţeles – ocazia care părea că nu va ieşi la iveală.

– Cine? am întrebat.

– Eric pare a fi cea mai bună alegere, răspunse. De fapt, de luni întregi acţionează în această calitate. E doar o chestiune de a întocmi toate formele.

– Nu doar ca regent?

– Nu doar ca regent.

– Înţeleg… Da, chiar că s-au petrecut multe în absenţa mea. Ce zici de Benedict ca propunere?

– El pare a fi fericit acolo unde e, undeva prin Umbră.

– El ce crede despre toate astea?

– Nu e total de acord. Dar nu credem că se va împotrivi. Ar complica prea mult lucrurile.

– Înţeleg… am spus iar. Şi Bleys?

– El şi Eric au avut câteva discuţii destul de înfierbântate despre chestiune, numai că armata nu primeşte ordinele de la Bleys. A părăsit Amberul cu trei luni în urmă. Ar putea crea ceva necazuri mai târziu. Dar măcar ştim la ce să ne aşteptăm.

– Gerard? Caine?
– Vor fi de partea lui Eric. Mă-ntrebam despre tine.
– Ce ştii despre fete?
Ridică din umeri.
– Încearcă să ia lucrurile cum sunt. Nicio problemă.
– Nu cred despre Corwin că…
– Nimic nou. E mort. O ştim cu toţii. Monumentul lui e acoperit de praf şi iederă de secole întregi. Dacă nu, atunci s-a despărţit intenţionat de Amber pentru vecie. Niciun pericol din partea lui. Acum mă întreb în ce ape te scalzi tu.
Am chicotit.
– Nu prea mă aflu în poziţia în care să am opinii puternice.
– Trebuie să ştim acum.
Am încuviinţat.
– Întotdeauna am reuşit să simt cea mai mică adiere de vânt, am spus. Niciodată nu navighez contra.
Zâmbi şi îmi întoarse încuviinţarea.
– Foarte bine, spuse.
– Când e încoronarea? Presupun că sunt invitat.
– Desigur, desigur. Dar data nu a fost încă stabilită. Mai sunt încă de rezolvat câteva probleme minore. De îndată ce se va stabili data în calendar, unul dintre noi te va contacta.
– Mulţumesc, Julian.
– Deocamdată, la revedere, Random.
Şi am rămas pe loc năucit multă vreme, înainte de a porni din nou mai departe. Cât timp petrecuse Eric punând la cale asta? m-am întrebat. Multe dintre jocurile politice din Amber puteau fi elaborate rapid, dar înscenarea părea rezultatul unei gândiri şi elaborări pe termen lung. Fireşte că eram suspicios în ceea ce privea implicarea lui în situaţia lui Brand. Nu mă puteam abţine să mă gândesc la posibilitatea de a avea şi el un amestec în dispariţia lui tata. Asta ar fi presupus mult de lucru şi ar fi trebuit pusă la punct o capcană care să nu dea greş. Dar, cu cât reflectam mai mult, cu atât mai mult începeam să îl cred în stare de asta. Ba chiar mi-am reamintit câteva vechi speculaţii despre rolul lui în dispariţia ta, Corwin. Dar, pe nepregătite, nu mi-a venit în minte nimic din ce aş fi putut face în această situaţie. Să merg înainte, mi-am imaginat, dacă acolo e puterea. Rămâi în graţiile ei…
Totuşi… Întotdeauna o poveste ar trebui privită din mai multe unghiuri. Am încercat să mă decid unde aş putea găsi un unghi

favorabil. În timp ce mă gândeam la asta, ceva mi-a atras atenţia când am aruncat o privire înapoi şi în sus, admirând iarăşi înălţimile de pe care încă nu coborâsem total.

Am văzut un grup de călăreţi în apropierea vârfului. Aparent traversaseră aceeaşi cale pe care o urmasem şi eu. Nu i-am putut număra cu exactitate, dar păreau aproape o duzină – un grup destul de mare ca să se afle întâmplător chiar în acelaşi loc şi în acel moment. Şi când am văzut că o apucă exact pe acelaşi drum pe care venisem eu, mi s-a ridicat părul pe ceafă. Dar dacă…? Dacă erau aceiaşi tipi? Pentru că simţeam că ei sunt.

Individual, nu reprezentau o problemă. Chiar şi vreo doi nu contau cine ştie ce. Nu despre asta e vorba. Înfricoşător era că, dacă se dovedeau a fi cine credeam eu că sunt, atunci nu eram singurii cu însuşirea de a manipula Umbra într-o manieră sofisticată, însemna că altcineva era capabil de un truc pe care toată viaţa l-am crezut proprietatea exclusivă a familiei noastre. Adaugă la asta faptul că erau paznicii lui Brand şi intenţiile lor asupra familiei – sau cel puţin o parte a ei – nu păreau chiar atât de îngăduitoare. Am transpirat brusc la ideea unor inamici care şi-ar putea măsura puterile cu cea mai mare forţă a noastră.

Fireşte, se aflau prea departe de mine ca să ştiu dacă erau cu adevărat cine credeam eu. Dar trebuie să explorezi fiecare întâmplare neprevăzută dacă vrei să câştigi jocul supravieţuirii. Oare Eric găsise sau antrenase sau crease nişte făpturi speciale ca să-l slujească în această calitate particulară? Împreună cu tine şi cu Eric, Brand avea una dintre cele mai ferme revendicări legate de succesiune… Asta nu înseamnă că mă îndoiesc de legitimitatea revendicării tale, la naiba! Ştii tu ce vreau să spun. Trebuie să aduc vorba despre asta ca să-ţi arăt cum gândeam la momentul respectiv. Asta-i tot. Aşadar, Brand se bazase pe o revendicare destul de întemeiată dacă se aflase in poziţia de a exercita presiuni. Cu tine scos din peisaj, el era principalul rival al lui Eric când venea vorba de a da o nuanţă legală afacerii. Adunând asta cu starea lui şi cu abilitatea acelor indivizi de a traversa Umbra, Eric mi-a apărut mult mai sinistru. Eram mai înfricoşat de gândul acesta decât de călăreţii inşişi, cu toate că nici ei nu mă încântau peste măsură. Mi-am zis că e mai bine să fac rapid mai multe lucruri: să vorbesc cu altcineva din Amber şi să-l fac să mă transporte prin Atu.

OK. M-am decis rapid. Gerard părea a fi cea mai sigură alegere. E destul de deschis, neutru. Cinstit în majoritatea

cazurilor. Şi, după spusele lui Julian, rolul lui Gerard în toată afacerea părea destul de pasiv. Adică nu voia să se opună mişcării lui Eric în mod activ. Nu va dori să creeze mari necazuri. Nu înseamnă că era de acord. Probabil era doar bătrânul conservator Gerard. O dată luată hotărârea asta, am întins mâna după pachetul meu de Atuuri şi aproape că am urlat. Dispăruse.

Am scotocit în fiecare buzunar. Luasem pachetul când plecasem din Texorami. Se prea poate să le fi pierdut oriunde în acţiunile din zilele trecute. În mod sigur fusesem bătut şi azvârlit destul în dreapta şi-n stânga. Şi fusese o zi potrivită pentru pierdut lucruri. Am compus o complicată litanie de blesteme şi mi-am înfipt călcâiele în burta calului. Trebuia să mă mişc repede ca să gândesc şi mai repede. Primul lucru era să ajung într-un loc plăcut, aglomerat, civilizat, unde un asasin de factură mai primitivă să fie în dezavantaj.

Grăbindu-mă spre poalele dealului, îndreptându-mă către unul din drumuri, am acţionat asupra Umbrei – destul de subtil de data asta, folosind fiecare bucăţică de talent pe care o puteam aduna. Doar două lucruri îmi doream în clipa asta: un asalt final asupra posibililor urmăritori şi o cale mai rapidă spre un loc de refugiu.

Universul sclipi şi făcu un dans final, devenind California pe care o căutasem. Un zgomot scrâşnit, ca un mârâit, îmi ajunse la urechi drept acordul final pe care-l dorisem. Privind îndărăt, am văzut cum o secţiune a dealului se desprinde, aproape în ralanti, şi alunecă direct spre călăreţi. Ceva mai târziu, descălecasem şi mă îndreptam spre drum, cu veşmintele chiar mai proaspete şi de şi mai bună calitate. Nu eram sigur de perioada anului şi mă întrebam cum o fi vremea la New York.

Peste puţin timp, autobuzul pe care-l anticipasem se apropie şi i-am făcut semn să oprească. Am găsit un loc la fereastră, am fumat un timp şi am privit peisajul. După o vreme, am aţipit.

Nu m-am trezit decât târziu după-amiaza, când am ajuns într-un terminal. Eram lihnit de foame şi am hotărât să mănânc ceva înainte de a face rost de un taxi până la aeroport. Aşa că am cumpărat trei cheeseburgeri şi două beri cu vechii mei dolari din Texorami. Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute până am fost servit şi am mâncat. Părăsind snack barul, am văzut câteva taxiuri stând degeaba în faţa intrării. Înainte de a lua unul, am hotărât totuşi să fac o oprire importantă la toaleta de bărbaţi.

În cel mai nepotrivit moment la care te poţi gândi, şase cabine

se deschiseră în spatele meu şi ocupanţii lor se năpustiră asupra mea. Am recunoscut ghearele de pe dosul mâinilor, fălcile imense, ochii roşii. Nu numai că dăduseră peste mine, dar acum erau îmbrăcaţi în aceleaşi veşminte acceptabile ale oricăruia din jur. Dispăruseră orice eventuale îndoieli cu privire la puterea lor asupra Umbrei.

Din fericire, unul dintre ei a fost mai iute decât ceilalţi. De asemenea, poate din cauza staturii, probabil că nu-şi dăduseră seama total de puterea mea. L-am înşfăcat pe primul de partea de sus a braţului, evitând acele baionete de mână pe care le etala, l-am împins în faţă, l-am ridicat şi l-am aruncat peste ceilalţi. Apoi m-am răsucit şi am luat-o la fugă. Am spart uşa în drumul spre ieşire. Nu m-am oprit nici măcar să-mi trag fermoarul până când n-am ajuns în taxi şi şoferul a pornit în trombă.

Destul. Nu mai aveam în minte doar un simplu refugiu. Voiam să pun mâna pe un set de Atuuri şi să-i spun cuiva din familie despre indivizii ăia. Dacă erau creaturile lui Eric, ceilalţi trebuiau să ştie de existenţa lor. Dacă nu, atunci trebuia să i se spună lui Eric. Dacă indivizii ăia îşi puteau croi astfel drum prin Umbră, poate că şi alţii erau în stare. Orice ar fi reprezentat, era posibil ca, într-o bună zi, să constituie o ameninţare pentru Amber însuşi. Dar presupunând – doar presupunând – că nu era implicat nimeni dintre cei de acasă? Dacă tata şi Brand erau victimele unui inamic total neaşteptat? Atunci se pusese la cale ceva mare şi ameninţător, iar eu dădusem exact peste asta. Ăsta ar fi un motiv excelent ca să mă vâneze până la capăt. Mi-ar dori pielea cu orice preţ. Mintea mea o luase razna. E posibil ca ei să mă direcţioneze către un fel de capcană. Nu spune nimeni că singurele care există sunt cele vizibile.

Am încercat să-mi stăpânesc emoţiile. Rând pe rând, trebuie să rezolvi lucrurile pe măsură ce apar, mi-am spus. Asta-i tot. Divorţează sentimentele de speculaţii, sau cel puţin alocă fonduri pentru pensia alimentară. Aceasta e umbra surorii Flora. Locuieşte în celălalt capăt al continentului, într-un loc numit Westchester. Să ajung la un telefon, să sun la informaţii şi s-o contactez. Să-i spun că e urgent şi să-i cer adăpost. Nu-ţi poate refuza asta, chiar dacă te urăşte. Apoi sari într-un avion şi ajungi naibii acolo. Poţi face speculaţii între timp dacă vrei, dar acum rămâi calm.

Aşa că am telefonat de la aeroport şi mi-ai răspuns tu, Corwin.

Aceasta a fost variabila care a distrus toate ecuaţiile posibile pe care le jonglasem – tu, apărând brusc în acel timp, acel loc, acel punct al evenimentelor. Am profitat de ocazie când mi-ai oferit protecţie şi nu doar pentru că-mi doream protecţie. Probabil că i-aş fi putut termina pe cei şase indivizi de unul singur. Dar nu mai era aşa. *M-am gândit că erau ai tăi.* Mi-am imaginat că ai stat în expectativă tot timpul, aşteptând momentul potrivit ca să intervii. Acum, mă gândeam, erai pregătit. Asta explica totul. Îl scoseseşi din joc pe Brand şi erai pe punctul de a-ţi folosi zombii tăi rătăcitori prin Umbră în scopul de a te întoarce şi a-l prinde pe Eric pe picior greşit. Doream să fiu de partea ta pentru că îl uram pe Eric şi pentru că ştiam că totdeauna faci planuri cu grijă şi că, de obicei, obţii ceea ce îţi pui în minte. Am amintit de urmărirea mea de către indivizii din Umbră ca să văd ce ai de spus. Faptul că n-ai spus nimic n-a dovedit ceva anume, totuşi. Ori ai fost viclean, mi-am imaginat, ori n-aveai de unde să ştii unde fusesem. M-am gândit, de asemenea, la posibilitatea de a cădea într-o capcană născocită de tine, dar eram deja în încurcătură şi nu credeam că eram atât de important în balanţa puterii încât să-ţi fi dorit să te descotoroseşti de mine. Mai ales dacă mi-aş fi oferit sprijinul, lucru pe care chiar mi l-aş fi dorit. Aşa că am luat-o la sănătoasa. Şi al naibii să fiu dacă cei şase nu s-au îmbarcat mai târziu şi nu m-au urmărit. Oare îmi oferă o escortă? m-am întrebat. Mai bine mă abţin să fac mai multe presupuneri. Am scăpat iar de ei când am aterizat şi m-am îndreptat spre locuinţa Florei. Apoi m-am comportat ca şi cum niciuna dintre presupunerile mele nu s-ar fi împlinit, aşteptând să văd ce o să faci tu. Când m-ai ajutat să scap de indivizii ăia am fost cu adevărat uluit. Ai fost surprins pe bune sau a fost doar o punere în scenă, tu sacrificând câţiva soldaţi ca să nu aflu eu ceva anume? E-n regulă, am zis, fă-o pe prostul, cooperează, vezi ce are de gând. Eu eram aranjamentul perfect pentru acţiunea pe care ai declanşat-o ca să-ţi maschezi starea memoriei. Când am aflat adevărul, a fost pur şi simplu prea târziu. Ne îndreptam spre Rebma şi toate astea n-ar fi însemnat nimic pentru tine. Mai târziu, nu m-am mai învrednicit să-i spun ceva lui Eric, după încoronare. Eram prizonierul lui şi nu tocmai în toane bune faţă de el. Chiar m-am gândit că informaţia mea ar putea valora ceva într-o bună zi – măcar libertatea mea – dacă acea ameninţare s-ar fi materializat. În ceea ce-l priveşte pe Brand, mă îndoiesc că m-ar fi crezut cineva; şi chiar dacă cineva ar fi făcut-o, eu eram

singurul care ştia cum să ajungă la acea Umbră. Îl vezi în stare pe Eric să considere asta drept motiv să mă elibereze? Mi-ar fi râs în nas şi mi-ar fi spus să vin cu o poveste mai bună. Şi n-am mai auzit absolut nimic de la Brand. Se pare că nici ceilalţi n-au mai auzit de el. Probabil că e deja mort, aş zice. Şi asta e povestea pe care n-am apucat să ţi-o spun până acum. Depinde de tine să pricepi ce înseamnă toate astea.

3

L-am examinat pe Random, amintindu-mi ce bun jucător de cărţi era. Privindu-i chipul, nu puteam spune dacă minţea, în totalitate sau parţial, mai mult decât aş fi putut afla scrutând, să zicem, Valetul de caro. Bună găselniţă şi aia, da. Povestea lui era plină de destule asemenea amănunte cât să aibă o nuanţă de verosimilitate.

– Ca să-i parafrazez pe Oedip, Hamlet, Lear şi pe toţi tipii ăia, am rostit, mi-aş fi dorit să fi ştiut toate astea dinainte.

– Asta a fost prima ocazie pe care am avut-o ca să îţi povestesc, rosti.

– Adevărat, am aprobat. Din nefericire, nu numai că povestea nu clarifică lucrurile, ci complică şi mai mult puzzle-ul. Ceea ce e mare lucru. Iată-ne aici cu un drum negru întinzându-se spre poalele Kolvirului. Drumul trece prin Umbră, şi tot felul de lucruri l-au traversat ca să asedieze Amberul. Nu ştim natura exactă a forţelor ce se ascund în spatele lui, dar în mod evident sunt maligne şi par să crească în putere. Mă simt vinovat de ceva vreme, pentru că eu văd acest drum strâns legat de blestemul meu. Da, l-am blestemat pe unul de-ai noştri. Blestem sau nu, în cele din urmă totul se transformă în ceva palpabil care poate fi combătut. Ceea ce este exact ce vom face noi. Dar toată săptămâna am încercat să-mi dau seama care e rolul Darei în toate astea. Cine e ea cu adevărat? Ce e ea? De ce era atât de nerăbdătoare să încerce Modelul? Cum se face că a izbutit? Şi ameninţarea ei finală... „Amberul va fi distrus”. Faptul că asta s-a petrecut în acelaşi timp cu atacul asupra drumului negru e mai mult decât o coincidenţă. Eu nu le văd ca două lucruri separate, ci ca pe părţi ale aceluiaşi întreg. Şi toate se leagă cu faptul că există un trădător aici, undeva în Amber – moartea lui Caine, bileţelele... Cineva de aici fie e complicele unui inamic din afară,

fie se află în spatele întregii trebi. Acum, fă legătura cu dispariţia lui Brand, prin intermediul ăstuia. Am împins cadavrul cu piciorul. Se pare că şi moartea sau absenţa tatei face parte din scenariu. Totuşi, dacă aşa stau lucrurile, rezultă o conspiraţie majoră cu fiecare detaliu pus la punct cu mare grijă timp de ani de zile.

Random cotrobăi într-un bufet din colţ, dădu la iveală o sticlă şi două pocale. Le umplu şi-mi dădu unul, apoi reveni pe scaunul său. Băurăm cu un toast tăcut pentru inutilitate.

– Ei bine, rosti, urzitul comploturilor e ocupaţia numărul unu în materie de pierdut timpul pe aici şi toţi *au avut* timp din belşug, ştii. Amândoi suntem prea tineri ca să ne amintim de fraţii Orisc şi Finndo, care au murit pentru binele Amberului. Dar senzaţia pe care am avut-o vorbind cu Benedict...

– Da, am spus, a fost că au trecut mult dincolo de nivelul simplelor dorinţe legate de tron, şi a fost necesar să moară eroic pentru Amber. Am auzit şi asta. Poate a fost aşa, poate nu. Niciodată nu vom şti sigur. Totuşi... Da, chestiunea e bine pusă, deşi e aproape inutilă. Nu mă îndoiesc că s-a mai încercat asta şi înainte. Nu mă îndoiesc că şi unii dintre noi ar fi în stare. Cine însă? Vom acţiona cu un handicap sever până ce vom afla. Orice mişcare pe care o vom face în afară va fi probabil îndreptată doar împotriva unui singur braţ al hidrei. Vino cu o idee.

– Corwin, ca să fiu sincer, aş putea da vina pe oricare dintre cei de aici – chiar şi pe mine însumi, chiar având în vedere statutul de prizonier şi toate celelalte. De fapt, ceva de genul ăsta ar putea fi un mare paravan pentru tot ce se petrece. Aş fi fost deosebit de încântat să par neajutorat în timp ce, de fapt, eu aş fi tras sforile care-i fac pe toţi ceilalţi să danseze. Oricare dintre noi ar fi încântat. Cu toţii avem motivaţiile noastre, ambiţiile noastre. Şi, de-a lungul anilor, am avut cu toţii timpul şi ocazia de a pune bazele multor lucrări. Nu, e greşit să gândim astfel, căutând suspecţi. Oricare de aici intră în această categorie. Hai să hotărâm, în loc de asta, prin ce anume se distinge un asemenea individ, fără a ţine seama de motivaţii, de ocaziile avute. Aş spune, hai să examinăm metodele implicate.

– E-n ordine. Începe tu.

– Cineva dintre noi ştie mai multe decât restul despre funcţiile Umbrei – intrările şi ieşirile, „de ce”-urile şi „cum”-urile. De asemenea, are aliaţi, obţinuţi de undeva de foarte departe. Asta e combinaţia pe care a folosit-o ca să încerce să înfrângă Amber. Acum, noi nu putem să privim o persoană şi să spunem dacă

posedă asemenea cunoştinţe şi însuşiri speciale. Dar hai să luăm în calcul de unde le-ar fi putut obţine. S-ar putea ca pur şi simplu să le fi dobândit undeva dincolo de Umbră, de unul singur. Sau s-ar putea să le fi studiat aici, pe când Dworkin era încă în viaţă şi doritor să dea lecţii.

Am privit în pocalul meu. E posibil ca Dworkin să fie *încă* în viaţă. Îmi furnizase mijloacele de a evada din temniţele Amberului – acum cât timp? Nu povestisem nimănui despre asta şi nici nu voiam. În primul rând, Dworkin era destul de nebun – ceea ce, aparent, îl determinase pe tata să-l întemniţeze, în al doilea rând, demonstrase puteri pe care nu le înţelegeam, ceea ce mă convinsese că poate fi foarte periculos. Totuşi, se purtase deosebit de frumos cu mine după un minimum de linguşiri şi amintiri. Dacă ar mai fi fost pe aici, bănuiam că, având un pic de răbdare, aş fi reuşit să-l manipulez. Aşa că am ţinut toată treaba în minte, ca pe o posibilă armă secretă. N-aveam niciun motiv să mă răzgândesc în acest moment.

– Brand se tot ţinea de capul lui, am încuviinţat, observând, în sfârşit, unde vrea să ajungă. El era interesat de lucruri de genul ăsta.

– Exact, răspunse Random. Şi evident ştia mai multe decât noi toţi, dacă a reuşit să-mi trimită un mesaj fără ajutorul Atuului.

– Tu crezi că a făcut un târg cu străinii, le-a deschis calea, apoi a descoperit că nu mai aveau nevoie de el când l-au pus la uscat?

– Nu neapărat. Deşi cred că e posibil. Mai degrabă aş gândi aşa – şi nu neg că înclin în favoarea lui: cred că aflase destule despre subiect încât să fie în stare să detecteze când cineva ar fi făcut ceva special legat de Atuuri, de Model sau de acea zonă a Umbrei aflată cel mai aproape de Amber. Apoi a făcut o gafă. Poate că a subestimat vinovatul şi s-a confruntat direct cu el, în loc să apeleze la tata sau la Dworkin. Şi atunci? Partea vinovată l-a îngenuncheat şi l-a întemniţat în turnul acela. Fie avea o părere prea bună despre el ca să îl ucidă dacă nu era necesar, fie şi-a zis că-i poate fi de folos ceva mai târziu.

– Faci să sune plauzibil şi această variantă, am spus, şi aş fi dorit să adaug: şi se potriveşte perfect cu povestea ta, şi i-aş fi privit iar chipul imobil, dacă n-ar fi fost un lucru.

Când eram cu Bleys, înaintea atacului nostru asupra Amberului, avusesem un contact momentan cu Brand în timp ce răscoleam prin Atuuri. Exprimase suferinţă, era întemniţat, după

care contactul se întrerupsese. Povestea lui Random se potrivea, până la un punct. Aşa că, în loc de asta, am spus:

– Dacă el ştie vinovatul, trebuie să-l aducem înapoi ca să ni-l arate.

– Speram să spui asta, răspunse Random.

– Urăsc să las o treabă ca asta neterminată.

M-am dus şi am luat sticla, am reumplut paharele. Am sorbit din băutură. Mi-am aprins încă o ţigară.

– Oricum, înainte de a ne băga în asta, am rostit, trebuie să hotărăsc care-i cea mai bună cale de a răspândi vestea despre Caine. Unde-i Flora, totuşi?

– În oraş, cred. Azi dimineaţă era acolo. Pot s-o găsesc. Sunt destul de sigur.

– Atunci, fă-o. Este singura persoană în afară de noi care l-a văzut pe unul dintre tipii ăia, când i-au atacat locuinţa din Westchester. În acelaşi timp, avem nevoie s-o ţinem la îndemână ca să ne confirme scârboşenia tipilor ălora. Pe lângă asta, vreau s-o mai întreb şi alte lucruri.

Îşi isprăvi băutura şi se ridică.

– În regulă. O să mă ocup de asta. Unde ar trebui s-o aduc?

– În apartamentele mele. Dacă nu sunt acolo, aşteaptă-mă.

Încuviinţă.

M-am ridicat şi l-am însoţit în hol.

– Ai cheia de la camera asta? l-am întrebat.

– E agăţată de un cârlig înăuntru.

– Mai bine ia-o şi încuie. Nu ne-am dori o dare în vileag prematură.

Încuie şi-mi dădu mie cheia. L-am însoţit până la primul palier şi l-am petrecut din ochi.

Din seiful meu am scos Giuvaierul Judecăţii, un pandantiv cu rubin care asigurase controlul lui tata şi al lui Eric asupra vremii din vecinătatea Amberului. Înainte de a muri, Eric îmi destăinuise procedura care trebuie urmată pentru a-l acorda în folosul meu. Nu avusesem timp să fac asta, totuşi, şi, de fapt, n-aveam timp nici acum. Dar, pe parcursul conversaţiei mele cu Random, hotărâsem că trebuie să-mi găsesc timp. Localizasem adnotările lui Dworkin, sub o piatră de lângă şemineul lui Eric. Îmi dăduse şi această informaţie cu prilejul ultimei noastre întâlniri. Mi-ar fi plăcut să aflu când dăduse pentru prima oară peste notiţe, totuşi, pentru că erau incomplete. Le-am luat din fundul seifului şi le-am privit încă o dată. Se potriveau cu explicaţia dată de Eric

în legătură cu modalitatea de acordare.

Dar mai destăinuiau că piatra are şi alte întrebuinţări, că posibilitatea de control al fenomenelor meteorologice era aproape o demonstraţie accidentală, deşi spectaculoasă, a unui complex de principii care stătea la baza Modelului, a Atuurilor şi a integrităţii fizice a însuşi Amberului, separat de Umbră. Din păcate, detaliile lipseau. Totuşi, cu cât îmi scormoneam mai mult memoria, cu atât lucrurile astea îmi sunau mai cunoscut. Tata se folosise rareori de piatră; şi, cu toate că vorbise despre ea ca despre un schimbător al vremii, vremea nu fusese totdeauna modificată în mod deosebit în ocaziile când o folosise. Şi o luase adesea cu el în micile lui escapade. Aşa încât eram gata să cred că piatra însemna mult mai mult. Probabil că şi Eric judecase la fel, numai că nu izbutise să-i descopere celelalte însuşiri. Pur şi simplu profitase de puterile ei evidente atunci când Bleys şi cu mine atacaserăm Amberul; o folosise în acelaşi mod acum o săptămână, când creaturile declanşaseră atacul pe drumul negru. Îi fusese de folos în ambele ocazii, chiar dacă nu îndeajuns pentru a-i salva viaţa. Aşa că era mai bine să profit de puterea ei acum, am hotărât. Orice avantaj era important. Şi dădea bine să fiu văzut purtând obiectul, mi-am zis. Mai ales acum.

Am pus notiţele la loc în seif, Giuvaierul în buzunar. Am ieşit şi m-am îndreptat spre scări. Şi iarăşi, ca mai înainte, parcurgerea acelor coridoare m-a făcut să mă simt ca şi cum n-aş fi fost plecat niciodată. Aici era acasă, asta îmi doream. Acum eram apărătorul ei. Nici măcar nu purtam coroana şi, cu toate astea, problemele de aici deveniseră ale mele. Era o ironie a sorţii. Revenisem ca să revendic coroana, să i-o smulg lui Eric, să mă bucur de glorie, să domnesc. Acum, deodată, lucrurile se duceau de râpă. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că Eric se comportase incorect. Dacă într-adevăr îl îndepărtase pe tata, nu avea niciun drept la coroană. Dacă nu, atunci acţionase prematur. În ambele cazuri, încoronarea îi servise doar la umflarea egoului său deja obez. În ceea ce mă priveşte, doream coroana şi ştiam că aş putea să o obţin.

Dar ar fi fost în egală măsură iresponsabil să acţionez astfel, cu trupele mele încartiruite în Amber, cu suspiciunea de a-l fi ucis pe Caine planând asupra mea, cu primele semne ale unui fantastic complot dintr-o dată desfăşurate dinainte-mi, şi, în continuare, cu posibilitatea ca tata să fie încă în viaţă. În mai

multe ocazii se pare că fusesem în contact, scurt – şi, cu ani în urmă, într-o asemenea împrejurare acceptase succesiunea mea. Numai că în jur exista atât de multă înşelăciune şi viclenie încât nu mai ştiam ce să cred. Tata nu abdicase. De asemenea, suferisem o lovitură la cap şi eram foarte conştient de propriile dorinţe. Mintea e un loc ciudat. Eu nu am încredere nici măcar în a mea. Oare era posibil să îmi fi imaginat eu toată treaba? De atunci se petrecuseră multe lucruri. Preţul de a fi un amberit, bănuiesc, este că nici măcar nu poţi avea încredere în tine însuţi. Mă întreb ce ar fi spus Freud despre asta. Întrucât eşuase în încercarea de a pătrunde în amnezia mea, venise cu nişte bănuieli al naibii de corecte despre cum fusese tatăl meu, cum era relaţia dintre noi, chiar dacă nu înţelesesem mare lucru la vremea respectivă. Mi-aş dori să mai pot avea încă o întâlnire cu Freud.

Mi-am croit drum prin sufrageria de marmură şi am intrat în coridorul întunecat şi îngust care se afla dincolo de ea. Am salutat straja şi m-am întors spre uşă. Am ieşit afară pe platformă, am traversat-o şi am luat-o în jos. Interminabila scară în spirală care duce în adâncurile Kolvirului. Coborâre. Lumini ici şi colo. Întuneric dedesubt.

Parcă undeva pe parcurs echilibrul se stricase şi parcă nu mai acţionam eu, ci se acţiona asupra mea, fiind forţat să mă mişc, să reacţionez. Mânat de la spate. Şi fiecare mişcare o determina pe următoarea. Unde începuse totul? Poate că se petrecea de ani de zile şi de-abia acum deveneam conştient de asta. Poate că eram cu toţii victime, într-o manieră şi într-un grad pe care niciunul nu-l realizasem. Hrană multă pentru gânduri morbide. Sigmund, unde eşti tu acum? Îmi dorisem să fiu rege – şi încă îmi doream – mai mult decât orice pe lume. Totuşi, cu cât aflam mai multe şi cu cât mă gândeam mai mult la ceea ce aflasem, cu atât toate mişcările mele păreau, de fapt, să echivaleze cu pionul Amberului la E4[1]. Atunci mi-am dat seama că acest sentiment fusese prezent de ceva vreme, crescând, şi nu mi-a plăcut deloc. Dar nimic din ceea ce e viu nu trece mai departe fără să facă vreo greşeală, m-am consolat. Dacă sentimentul meu reprezenta prezentul, atunci Pavlovul meu personal se apropia de colţii mei la fiecare ţârâit al clopoţelului. Cât de curând, am simţit că e musai să fie curând, trebuia să am grijă să vină foarte aproape.

[1] Pion la E4 – deschidere clasică la şah. (n. red.)

Atunci urma să depindă de mine să nu mai plece şi să nici nu mai vină vreodată.

Cotind, cotind, în spirală şi în jos, o lumină ici, o lumină colo, gândurile mele, ca aţa pe mosor, înfăşurându-se sau desfăşurându-se, greu de precizat. Sub mine, sunetul metalului izbit de piatră. Teaca unei străji, straja ridicându-se. O pulsaţie de lumină dintr-un felinar ridicat.

– Lord Corwin…

– Jamie.

Am luat un felinar de pe raft. Dându-i foc, m-am răsucit şi m-am îndreptat spre tunel, izgonind bezna dinaintea mea, pas cu pas.

În cele din urmă tunelul şi, prin el, numărând trecerile laterale. Voiam să ajung la cea de-a şaptea. Ecouri şi umbre. Mucegai şi praf.

Apoi, ajungând acolo. Întorcându-mă. Nu prea departe.

În sfârşit, uşa grea, neagră, întărită cu metal. Am descuiat-o şi am împins-o cu forţă. Scârţâi, rezistă, în cele din urmă cedă.

Am lăsat jos felinarul în interior, în dreapta. Nu mai aveam nevoie de el, deoarece Modelul dădea el însuşi suficientă lumină pentru ceea ce voiam să fac.

Pentru o clipă, am privit Modelul – o masă strălucitoare de linii curbe care păcăleau ochiul dacă încercai să le urmăreşti – încrustat acolo, imens, în întunecimea netedă a podelei. Îmi dăduse putere asupra Umbrei, îmi refăcuse cea mai mare parte a memoriei. De asemenea, m-ar fi putut distruge într-o clipă dacă aş fi încercat să-l traversez necorespunzător. Recunoştinţa pe care o trezea în mine priveliştea nu era totuşi lipsită şi de teamă. Era o veche moştenire de familie, splendidă şi secretă, care aparţinea exact locului în care se găsea, în beci.

M-am retras în colţul în care începea traseul. Acolo mi-am domolit mintea, mi-am relaxat trupul şi mi-am plasat piciorul stâng deasupra Modelului. Fără să mă opresc, am păşit înainte şi am simţit cum începe curentul. Scântei albastre îmi conturau încălţările. Încă un pas. De data asta se auzi un trăsnet şi începu să se simtă rezistenţa la înaintare. Am parcurs prima curbă, străduindu-mă să mă grăbesc, dorind să ating Primul Văl cât mai repede posibil. Până să ajung, părul deja mi se agita, iar scânteile erau mai luminoase şi durau mai mult.

Rezistenţa crescu în intensitate. Fiecare pas cerea mai mult efort decât cel dinainte. Scânteierile şi trosnetele deveniră mai

puternice şi curentul se intensifică. Părul mi se făcu măciucă şi din minte începură să sară scântei. Mi-am ţinut privirea fixă pe traseele incandescente şi nu m-am oprit din înaintare.

Deodată tensiunea scăzu. M-am clătinat dar am continuat să mă deplasez. Traversasem Primul Văl şi aveam sentimentul de împlinire pe care îl presupunea asta. Mi-am amintit de ultima oară când parcursesem drumul acesta, în Rebma, oraşul de sub ocean. Manevra pe care tocmai o sfârşisem declanşase revenirea amintirilor mele. Da. M-am avântat înainte şi scânteile se măriră şi curenţii se intensificară iar, făcând să-mi palpite carnea.

Al Doilea Văl… Unghiurile… Întotdeauna mi s-a părut că îţi solicită puterea până la limită, că îţi dă senzaţia că întreaga fiinţă se transformă în Dorinţă pură. Era o senzaţie de agitaţie, de ceva implacabil, necruţător. În clipa aceea, singurul lucru din lume care însemna ceva pentru mine era traversarea Modelului. Fusesem acolo întotdeauna, căznindu-mă, niciodată renunţând, voi fi acolo întotdeauna, luptând, dorinţa mea împotriva labirintului puterii. Timpul se evaporase. Rămăsese doar încordarea.

Scânteile îmi ajunseseră până la talie. Am intrat în Marea Curbă şi m-am luptat ca să înaintez. Eram încontinuu distrus şi renăscut cu fiecare pas, ars de focurile creaţiei, îngheţat de frigul de la sfârşitul entropiei.

În afară şi înainte, întoarcere. Încă trei curbe, o linie dreaptă, câteva arce de cerc. Ameţeală, o senzaţie de sfârşeală şi de intensificare, ca şi cum aş fi oscilat în şi în afara existenţei. Cotitură după cotitură după cotitură după cotitură… Un arc scurt, ascuţit… Linia care duce către Ultimul Văl… Îmi închipui că gâfâiam şi eram deja scăldat în sudoare. Se pare că nu-mi amintesc niciodată cu exactitate. Cu greu îmi puteam mişca picioarele. Scânteile îmi ajunseseră la umeri. Apoi mi-au intrat in ochi şi n-am mai putut zări nici Modelul între clipiri. Înăuntru, afară, înăuntru, afară… Iată-l acolo. Mi-am târât piciorul drept înainte, ştiind cum trebuie să se fi simţit Benedict cu picioarele prinse de iarba neagră. Exact înainte de a-l fi lovit eu. Şi mă simţeam şi eu ca şi cum aş fi fost izbit peste tot cu o măciucă. Stângul, înainte… Atât de lent încât era greu de spus dacă se mişca, de fapt. Mâinile îmi erau flăcări albastre, picioarele – stâlpi de foc. Încă un pas. Încă unul. Şi încă unul.

Mă simţeam ca o statuetă animată uşor, un om de zăpadă care se topeşte, o scândură care se încovoaie… Încă doi paşi…

Trei… Mişcările glaciale, dar eu, care le comandam, aveam o eternitate înainte şi o constanţă perfectă a dorinţei care va fi dusă la capăt…

Am trecut prin Văl. Urmă un arc scurt. Trei paşi pentru a-l traversa în beznă şi pace. Erau cei mai grei.

Pauză de cafea pentru Sisif! Acesta a fost primul meu gând când am început traversarea Modelului. *Am făcut-o iar!* a fost cel de-al doilea. Şi *N-o mai fac niciodată!* a fost cel de-al treilea.

Mi-am permis luxul câtorva respiraţii adânci şi al unui mic tremur. Apoi am scos Giuvaierul din buzunar şi l-am ridicat, ţinându-l de lanţ, înaintea ochiului.

Roşu în interior, bineînţeles, un roşu-cireaşă aprins, afumat, strălucitor. Parcă dobândise o lumină şi o strălucire în plus în timpul traversării Modelului. Am continuat să-l privesc, gândindu-mă la instrucţiuni, comparându-le cu lucrurile pe care le ştiam deja.

O dată ce ai trecut prin Model şi ai ajuns în acest punct, îi poţi cere să te transporte în orice loc pe care-l poţi vizualiza. Nu-ţi trebuie decât dorinţa şi un act de voinţă. În cazul meu, n-am putut să îmi înfrânez un mic moment de ezitare. Dacă avea efectul prevăzut în mod normal, m-aş fi putut arunca de unul singur într-un fel neobişnuit de capcană. Dar Eric izbutise. Nu fusese încuiat în inima Giuvaierului, undeva în Umbră. Dworkin, cel care alcătuise notiţele acelea, fusese un om deosebit, iar eu avusesem încredere în el.

Domolindu-mi mintea, mi-am intensificat examinarea interiorului pietrei preţioase.

Înăuntru era o reflexie distorsionată a Modelului, înconjurată de puncte luminoase clipitoare, flăcări şi licăriri slabe, diverse curbe şi poteci. Am luat hotărârea, mi-am concentrat voinţa…

Incandescenţă şi mişcare în ralanti. Ca şi cum te-ai fi scufundat într-un ocean foarte vâscos. Foarte lent, la început. Purtat de curent şi de întunecime, toate luminile superbe departe, foarte departe. Încet-încet, viteza mea aparentă crescu. Fulgi de lumină, distanţi, intermitenţi. Un pic mai repede, parcă. Fără proporţii. Eram un punct de conştiinţă de dimensiuni nedeterminate. Conştient de mişcare, conştient de configuraţia către care avansam, acum aproape rapid. Incandescenţa aproape dispăruse, precum şi conştienta oricărui mediu. Rezistenţa dispăru. Căpatam viteză. Acum, toate acestea parcă duraseră doar o clipă, încă se petreceau în aceeaşi clipă. În toată

acţiunea era o caracteristică particulară, atemporală. Viteza de deplasare către ceea ce părea a fi acum ţinta mea era enormă. Micul labirint întortocheat creştea, se transforma în ceea ce părea a fi o versiune tridimensională a Modelului. Evidenţiat de flăcări de lumină colorată, creştea înaintea mea, încă amintind de o galaxie bizară, răsfirată pe jumătate în mijlocul nopţii eterne, aureolată de o palidă sclipire de praf, cu mănunchiurile de raze alcătuite din nenumărate puncte pâlpâitoare. Şi creştea sau eu mă micşoram, sau avansa sau eu avansam, şi eram aproape, aproape unul de altul, şi acum umplea tot spaţiul, din vârf până-n adâncuri, de-aici până acolo, şi viteza mea continua încă să crească. Eram prins, copleşit de strălucire şi era un mănunchi de raze răzleţe despre care ştiam că e începutul. Eram prea aproape – pierdut, de fapt – ca să mai pricep configuraţia globală, dar curburile, pâlpâirile, instabilitatea a ceea ce puteam zări, pretutindeni în jurul meu, mă făceau să mă întreb dacă trei dimensiuni erau îndeajuns să cuprindă complexitatea deformării simţurilor cu care mă confruntam. Mai degrabă decât analogia mea galactică, ceva în mintea mea ne deplasa către cealaltă extremă, sugerând spaţiul lui Hilbert[1] infinit dimensionat al subatomicului. Numai că, în cazul ăsta, era o metaforă a disperării. Pur şi simplu nu înţelegeam nimic. Nu aveam decât un sentiment de creştere – determinat de Model? Instinctiv? – că trebuie să traversez şi acest labirint pentru a câştiga noul grad de putere pe care îl căutam.

Dar nici departe de adevăr nu eram. Mă năpusteam în galaxie fără nicio diminuare a vitezei mele aparente. Eram răsucit şi rotit de-a lungul unor căi în flăcări, trecând prin nori imateriali de strălucire şi lumină. Nu existau zone de rezistenţă, cum se aflau în Model, impulsul meu iniţial părând a fi suficient pentru a mă purta de la un capăt la celălalt. Un tur învolburat al Căii Lactee? Un om care se îneacă măturat printre canioane de coral? O vrabie insomniacă zburând deasupra unui parc de distracţii într-o noapte de 4 Iulie? Acestea îmi erau gândurile când mi-am recapitulat trecerea recentă în această nouă transformare.

... Şi afară, prin, peste, şi gata, într-o strălucire de lumină arămie care m-a găsit privindu-mă cum ţineam pandativul lângă

[1] David Hilbert, matematician german (1868–1943), mentor al şcolii formaliste şi unul dintre fondatorii metodei axiomatice. A orientat cercetările sec. XX, prezentând, în 1900, o listă cu 23 de probleme de rezolvat. (n. trad.)

Model, apoi privind pandativul, cu Modelul în el, în mine, totul în mine, eu în el, roşeaţa descrescând, mai mult, dispărând. Apoi doar eu, pandativul, Modelul, singur – interacţiunea subiect-obiect restabilită – numai că la o octavă mai sus, cred că ăsta este cel mai bun mod de a explica. Pentru că acum exista o anume empatie. Era ca şi cum aş fi dobândit un simţ în plus şi o modalitate de expresie adiţională. Era o senzaţie neobişnuită, dătătoare de satisfacţie.

Nerăbdător să o încerc, am luat o nouă hotărâre şi i-am ordonat Modelului să mă transporte în altă parte.

Mă aflam deci în încăperea rotundă, în vârful celui mai înalt turn din Amber. Traversând-o, am trecut afară, pe un balconaş foarte mic. Contrastul era puternic, atât de aproape de călătoria hipersenzorială pe care tocmai o încheiasem. Lungi clipe am rămas pur şi simplu acolo, privind.

Marea era un amestec de texturi, iar cerul era parţial acoperit şi se pregătea de înserare. Norii arătau modele de lumină blândă şi umbre aspre. Vântul îşi croia drum spre mare, astfel că, deocamdată, mirosul sării mă ocolea. Păsări negre brăzdau aerul, rotindu-se şi planând la mare distanţă deasupra apei. Sub mine, porţile palatului şi terasele oraşului se întindeau într-o eleganţă tainică dincolo de marginea Kolvirului. Oamenii erau minusculi pe arterele principale, mişcările lor reduse. M-am simţit foarte singur.

Apoi am atins pandantivul şi am cerut o furtună.

4

Când m-am întors, Random şi Flora mă aşteptau în apartamentele mele. Privirea lui Random se îndreptă mai întâi spre pandantiv, apoi mă privi în ochi. Am încuviinţat.

M-am întors spre Flora, înclinindu-mă uşor.

– Surioară, am spus, a trecut ceva timp şi încă nişte vreme.

Părea oarecum înfricoşată, ceea ce era de bine. Zâmbi şi îmi luă mâna, totuşi.

– Frate, rosti, văd că te-ai ţinut de cuvânt.

Părul ei, auriu deschis. Şi-l tăiase, dar îşi păstrase bretonul. Nu mă puteam hotărî dacă-mi place aşa sau nu. Avea un păr foarte frumos. Ochi albaştri, de asemenea, şi tone de vanitate pentru a menţine totul în perspectiva ei favorită. Uneori parcă acţiona

destul de prosteşte, dar alteori mă uluia.

– Iartă-mă că mă holbez, am spus, dar ultima oară când ne-am întâlnit nu puteam să te văd.

– Sunt foarte fericită că situaţia s-a îndreptat, spuse. Era ca şi cum… N-am putut face nimic, ştii.

– Ştiu, am zis, amintindu-mi ritmul vioi al râsului ei de pe partea cealaltă a beznei, la una dintre aniversările evenimentului. Ştiu.

M-am deplasat la fereastră şi am deschis-o, ştiind că ploaia n-avea cum să pătrundă. Îmi place mirosul furtunii.

– Random, ai aflat ceva interesant legat de un posibil poştaş? am întrebat.

– Nu chiar, răspunse. Am făcut unele cercetări. Se pare că nimeni n-a văzut pe altcineva la locul potrivit, în momentul potrivit.

– Înţeleg, am spus. Mulţumesc. Poate ne vedem mai târziu.

– E-n regulă. Voi fi în apartamentele mele toată seara.

Am încuviinţat, m-am întors, m-am sprijinit de pervaz, am privit-o pe Flora. Random închise uşa delicat când ieşi. Am ascultat ploaia cam vreo jumătate de minut.

– Ce-ai de gând cu mine? spuse ea într-un târziu.

– Ce-am de gând?

– Te afli în poziţia de a regla vechile conturi. Presupun că lucrurile sunt pe cale să înceapă.

– Poate, am zis. Multe lucruri depind de altele. Iar ăsta nu face excepţie.

– Ce vrei să spui?

– Dă-mi ceea ce vreau şi vom vedea. Se mai întâmplă să fiu băiat bun.

– Ce anume vrei?

– Povestea, Flora. Să începem cu asta. Despre cum ai ajuns păstoriţa mea acolo, pe umbra aceea, Pământ. Toate detaliile implicate. Care a fost aranjamentul? Care a fost înţelegerea? Absolut totul. Asta-i tot.

Oftă.

– Începutul… rosti. Da… Era în Paris, o petrecere la un oarecare domn Foucault. Asta a fost cam cu vreo trei ani înainte de Teroare…

– Stop, am zis. Ce căutai acolo?

– Mă aflam în acea zonă a Umbrei de vreo cinci ani, în ani de-ai lor, spuse. Hoinăream în căutarea a ceva inedit, ceva care să se

potrivească gustului meu. Am nimerit în locul acela, în acel moment, exact în modul în care găsim noi ceea ce ne dorim. M-am lăsat condusă de dorinţe şi mi-am urmat instinctele.

– O coincidenţă neobişnuită.

– Nu şi dacă iei în considerare timpul necesar – şi ţinând seama de nenumăratele călătorii pe care ni le permitem. Era, dacă vrei, Avalonul meu, surogatul Amberului meu, căminul meu departe de casă. Spune-i cum vrei, mă aflam acolo, la petrecerea aceea, în acea noapte de octombrie, când ai apărut cu micuţa roşcată – Jacqueline o chema, parcă.

Asta mi-a readus în minte, din mari depărtări, o amintire pe care n-o mai chemasem de foarte, foarte multă vreme. Mi-am reamintit de Jacqueline mult mai pregnant decât de petrecerea lui Foucault, dar ştiam că avusese loc.

– Mai departe.

– Cum spuneam, continuă ea, mă aflam acolo. Tu ai venit mai târziu. Fireşte, mi-ai atras atenţia imediat. Totuşi, dacă cineva trăieşte o perioadă destul de lungă şi călătoreşte mult, poate întâlni ocazional o persoană care seamănă foarte tare cu cineva cunoscut. Acesta a fost primul meu gând după ce mi-a trecut emoţia iniţială. În mod cert, trebuia să existe o dublură. A trecut atâta timp fără măcar o şoaptă. Totuşi avem cu toţii secrete şi motive întemeiate să le avem. Acesta ar fi putut fi unul dintre secretele tale. Aşa încât am fost prezentaţi unul altuia, apoi m-am străduit ceva timp să te depărtez de bucăţica roşcată pentru mai multe minute. Şi tu ai susţinut că numele tău e Fenneval – Cordell Fenneval. Am devenit nesigură. Nu puteam şti dacă era o dublură sau făceai glume. Totuşi, mi-a trecut prin minte şi o a treia posibilitate – că ai locuit în vreo zonă adiacentă Umbrei destul de mult ca să arunci propriile umbre. Aş fi plecat tot întrebându-mă, dacă Jacqueline nu mi s-ar fi lăudat în ceea ce priveşte puterea ta. Sigur că ăsta nu e cel mai potrivit subiect de conversaţie pentru o femeie, şi modul în care l-a spus m-a făcut să cred că fusese foarte impresionată de unele lucruri pe care le-ai făcut. Am făcut-o să mărturisească unele chestii şi mi-am dat seama că vorbea de lucruri de care numai tu ai fi fost în stare. Asta a eliminat noţiunea de dublură. Trebuia să fii ori tu, ori umbra ta. Cu asta în minte, chiar dacă Cordell nu era Corwin, el era un indiciu, un indiciu că ai fost sau fuseseşi în acea vecinătate dubioasă – primul indiciu real peste care dădusem legat de locul unde te aflai. A trebuit să-l urmez. Am început să-ţi

calc pe urme, verificându-ţi trecutul. Cu cât întrebam mai mulţi oameni, cu atât totul devenea mai încurcat. De fapt, după mai multe luni, nu eram încă în stare să hotărăsc. Existau destule zone neclare ca să facă totul posibil. Lucrurile s-au lămurit vara următoare, totuşi, când am revizitat Amberul pentru scurt timp. I-am semnalat această afacere neobişnuită lui Eric…

– Da?

– Ei bine… el era… oarecum… conştient… de posibilitate.

Se întrerupse şi îşi rearanjă mănuşile pe scaunul de lângă ea.

– Aha, am spus. Şi ce ţi-a spus?

– Că s-ar putea să fii tu cel adevărat. Mi-a spus că avusese loc… un accident.

– Chiar aşa?

– Ei bine, nu, recunoscu ea. Nu un accident. A spus că avusese loc o luptă şi că te rănise. Crezuse că vei muri şi nu voia ca vina să cadă asupra lui. Aşa că te-a transportat în Umbră şi te-a lăsat acolo, în acel loc. După multă vreme şi-a zis că probabil ai murit, că între voi totul se sfârşise. Fireşte că noile mele informaţii l-au tulburat. Aşa că mi-a cerut să jur că păstrez secretul şi m-a trimis înapoi să te ţin sub supraveghere. Aveam o scuză bună să mă aflu acolo, pentru că spusesem deja tuturor cât de mult îmi plăcea locul.

– Doar n-ai promis că păstrezi tăcerea pentru nimic, Flora. Ce ţi-a dat?

– Mi-a dat cuvântul că, dacă va veni vreodată la putere aici, în Amber, nu mă va uita.

– Un pic riscant, am spus. Una peste alta, tot l-ai fi avut la mână cu ceva – ştiai unde se află rivalul pretendent şi rolul lui în a-l fi dus acolo.

– Adevărat. Numai că lucrurile s-au compensat într-un fel şi ar fi trebuit să recunosc că am devenit complice vorbind despre asta.

Am încuviinţat.

– Greu, dar nu imposibil, am aprobat. Dar crezi că m-ar fi lăsat în viaţă dacă ar fi avut vreo şansă la tron?

– Asta nu s-a discutat niciodată. Niciodată.

– Totuşi trebuie să-ţi fi trecut prin minte.

– Da, mai târziu, şi mi-am zis că, probabil, n-o să facă nimic. Una peste alta, începuse să pară că îţi pierduseşi memoria. Nu exista niciun motiv să îţi facă ceva atâta vreme cât erai inofensiv.

– Deci ai continuat să mă supraveghezi, ca să vezi dacă rămân inofensiv?

– Da.

– Ce-ai fi făcut dacă aş fi dat semne că-mi revine memoria?

Mă privi, apoi privi în depărtare.

– I-aş fi raportat lui Eric.

– Şi atunci el ce-ar fi făcut?

– Nu ştiu.

Am pufnit uşor în râs şi ea roşi. Nu mi-am putut aminti când o văzusem ultima oară pe Flora roşind.

– N-o să mai discut de ceea ce e evident, am spus. În regulă, ai continuat, m-ai supravegheat. Apoi? Ce s-a întâmplat?

– Nimic special. Tu ai continuat să-ţi trăieşti viaţa şi eu am continuat să te supraveghez.

– Toţi ceilalţi ştiau unde eşti?

– Da. N-am făcut un secret din locul în care mă aflam. De fapt, toţi veneau să mă viziteze când şi când.

– Inclusiv Random?

Îşi încreţi buzele.

– Da, de mai multe ori, rosti.

– De ce rânjeşti?

– E prea târziu ca să încep să mă prefac că-mi place de el, rosti. Ştii tu. Nu-mi plac tipii cu care se asociază – tot felul de criminali, jazmani… A trebuit să-i demonstrez curtoazia familială când a vizitat umbra mea, dar mi-a pus nervii pe moaţe aducând oamenii ăia la orice oră din zi şi din noapte – jam-session-uri, partide de pocher. Locul duhnea săptămâni întregi după aia şi m-am bucurat întotdeauna să-l văd plecând. Îmi pare rău. Ştiu că-l placi, dar ai vrut adevărul.

– Ţi-a deranjat sensibilităţile delicate. OK. Acum îţi cer să-ţi îndrepţi atenţia către scurta perioadă cât am fost oaspetele tău. Random ni s-a alăturat destul de abrupt. Pe urmele lui se afla o jumătate de duzină de indivizi fioroşi pe care i-am zdrobit în sufrageria ta.

– Îmi amintesc destul de clar evenimentul.

– Îţi aminteşti de cei responsabili – de creaturile cu care am avut de-a face?

– Da.

– Suficient de bine ca să recunoşti vreuna dacă ai vedea-o?

– Cred că da.

– Bine. Mai văzuseşi o alta înainte?

– Nu.
– Dar de atunci?
– Nu.
– Le-ai auzit descrise undeva?
– Din câte-mi amintesc, nu. De ce?
Am clătinat din cap.
– Nu încă. Asta e ancheta mea, îţi aminteşti? Acum vreau să te întorci în timp înaintea acelei seri. Înapoi la întâmplarea care m-a adus la Greenwood. Poate chiar un pic mai înainte. Ce s-a întâmplat şi cum ai aflat tu despre asta? Care au fost împrejurările? Ce rol ai jucat tu în toate astea?
– Da, spuse. Ştiam că mai devreme sau mai târziu o să mă întrebi asta. S-a întâmplat că Eric m-a contactat a doua zi după ce s-a petrecut – din Amber, prin Atuul meu. Îmi aruncă iar o privire, evident ca să vadă cum reacţionez. Am rămas fără expresie. Mi-a spus că suferisei un accident grav cu o seară înainte şi că fusesei spitalizat. Mi-a spus să te transfer într-un spital privat, unde puteam influenţa mai bine mersul tratamentului tău.
– Cu alte cuvinte, dorea să rămân o legumă.
– Voia să fii ţinut sub sedative.
– A recunoscut sau nu că e responsabil de accident?
– N-a spus că pusese pe cineva să tragă în cauciucuri, dar ştia că asta se întâmplase. Cum altfel ar fi putut şti? Când am aflat, mai târziu, că plănuia să ia tronul, am presupus că hotărâse, în sfârşit, că cel mai bine e să scape total de tine. Când tentativa a eşuat, părea logic să facă lucrul cel mai eficace: să aibă grijă să fii ţinut deoparte până după încoronare.
– N-am ştiut că s-a tras în cauciucuri, am spus.
Se schimbă la faţă. Îşi reveni.
– Mi-ai spus că ştiai că n-a fost un accident – că cineva a încercat să te ucidă. Am presupus că ştii detaliile.
Pentru prima oară după mult timp, călcam pe un teren alunecos. Încă mai aveam un pic de amnezie şi cred că voi avea întotdeauna. Amintirile mele despre ultimele câteva zile de dinainte de accident erau încă ceţoase. Modelul refăcuse amintirile pierdute ale întregii mele vieţi de până atunci, numai că traumele păreau să fi distrus amintirile evenimentelor care precedaseră accidentul. Nu e ceva neobişnuit. Mai degrabă o vătămare organică decât o simplă suferinţă funcţională. Eram îndeajuns de fericit că-mi revenise tot restul, aşa că asta nu

părea regretabil în mod deosebit. În ceea ce priveşte accidentul şi senzaţia mea că fusese mai mult decât un accident, mi-am amintit împuşcăturile. Fuseseră două la număr. Poate chiar zărisem silueta înarmată – fugitiv, prea târziu. Sau poate că asta era pură fantezie. Se pare că totuşi ceva se întâmplase. Avusesem aşa ceva în minte când mă îndreptasem spre Westchester. Însă, chiar şi acum, când deţin puterea în Amber, nu-mi face nicio plăcere să recunosc această unică deficienţă. O fraierisem pe Flora cu mult mai puţine informaţii pe care să mă bazez. Am hotărât să apelez din nou la combinaţia câştigătoare.

– Nu mă aflam în postura de a ieşi să văd ce fusese lovit, am spus. Am auzit împuşcăturile. Am pierdut controlul. Am presupus că e un cauciuc, dar niciodată n-am ştiut sigur. Singurul motiv pentru care am pus chestiunea în discuţie a fost pentru că eram curios cum de ştiai tu că a fost un cauciuc.

– Deja ţi-am spus că Eric a pomenit de asta.

– Felul în care ai spus-o m-a deranjat. Ai făcu-o să sune ca şi când ştiai deja detaliile înainte de a te contacta el.

Clătină din cap.

– Atunci scuză-mi sintaxa, rosti. Uneori se întâmplă aşa când examinezi lucrurile după ce s-au petrecut. Va trebui să neg ceea ce insinuezi tu. N-am nimic de-a face cu asta şi n-am ştiut nimic înainte să se întâmple.

– Întrucât Eric nu mai e pe aici ca să confirme sau să nege ceva, va trebui pur şi simplu s-o lăsăm cum a căzut, am rostit, şi am spus-o ca dezvinovăţirea să i se pară şi mai dificilă, să-i abat atenţia de la orice scăpare, fie în cuvinte, fie în expresie, din care ar fi putut remarca mica fisură care încă exista în amintirea mea.

– Ai aflat cumva mai târziu identitatea persoanei înarmate? am întrebat.

– Niciodată, spuse. Cel mai probabil un mardeiaş plătit. Nu ştiu.

– Ai vreo idee cam cât am fost inconştient înainte de a mă găsi cineva să mă ducă la spital?

Clătină iar din cap.

Ceva mă deranja şi nu puteam spune ce anume.

– Eric a pomenit ceva de ora când am fost dus la spital?

– Nu.

– Când am fost cu tine, de ce ai încercat să te reîntorci pe jos în Amber în loc să foloseşti Atuul lui Eric?

– Nu l-am putut contacta.

– Ai fi putut să-i ceri altcuiva să te transporte, am spus. Flora, cred că mă minţi.

Nu era decât un test, ca să-i observ reacţia. De ce nu?

– În legătură cu ce? întrebă. N-am putut contacta pe nimeni. Toţi erau ocupaţi în altă parte. Asta vrei să spui?

Mă examină.

Am ridicat braţul şi am arătat spre ea şi fulgerul brazdă cerul în spatele meu, chiar lângă fereastră. Am simţit o furnicătură, un mic şoc. Tunetul a fost, de asemenea, impresionant.

– Păcătuieşti prin omisiune, am încercat.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

– Nu ştiu ce vrei să spui! rosti. Ţi-am răspuns la toate întrebările! Ce vrei? Nu ştiu unde mergeai sau cine a tras asupra ta sau la ce oră s-a întâmplat! Ştiu doar ce ţi-am spus, la naiba!

Ori era sinceră, ori nu puteam s-o fac să cedeze prin metodele astea, am decis. În orice caz, pierdeam timpul şi nu puteam obţine mai mult aşa. În plus, mai bine să schimb subiectul cu accidentul înainte să înceapă să se gândească prea mult la importanţa lui pentru mine. Dacă era ceva care îmi scăpa acolo, voiam să îl găsesc eu primul.

– Vino cu mine, am spus.

– Unde mergem?

– Am ceva pe care vreau să-l identifici. O să-ţi spun de ce după ce-l vezi.

Se ridică şi mă urmă. Am condus-o pe coridor să vadă cadavrul înainte de a-i povesti despre Caine. Privi cadavrul destul de indiferentă. Dădu din cap.

– Da, rosti, chiar dacă n-aş fi ştiut, aş fi fost fericită să spun că ştiu, ca să-ţi fac pe plac.

Am mormăit ceva neutru. Loialitatea familială mă atinge întotdeauna undeva. Nu puteam spune dacă credea ceea ce-i spusesem despre Caine. Dar, având în vedere că îmi era cam egal, nu a contat prea mult. Nu i-am pomenit nimic despre Brand şi nici ea nu părea că deţine vreo informaţie nouă despre el. Unicul ei comentariu când am terminat tot ce aveam de spus a fost:

– Îţi vine bine Giuvaierul. Dar ce-mi poţi spune despre coroană?

– E prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, i-am zis.

– Dacă e nevoie de orice fel de sprijin din partea mea…

– Ştiu, am spus. Ştiu.

Mormântul meu e un loc liniştit. Stă solitar pe o pantă stâncoasă, protejat pe trei părţi împotriva stihiilor, înconjurat de pământ în care cresc o pereche de arbori pitici, tufe amestecate, buruieni şi şiruri mari de iederă de munte care se întind două mile în jos, în spatele crestei Kolvirului. E o construcţie lungă, joasă, cu două bănci în faţă, iar iedera a izbutit să o acopere pe o suprafaţă extinsă, mascând, din fericire, cea mai mare parte a unei inscripţii bombastice gravate pe frontispiciu, lângă numele meu. Este, lesne de înţeles, gol cea mai mare parte a timpului.

Totuşi, în seara aceea, Ganelon şi cu mine ne îndreptam într-acolo, însoţiţi de o provizie sănătoasă de vin şi jimble şi bucăţi de carne rece.

– Deci nu glumeai! rosti, descălecând, traversând şi dând la o parte iedera, citind la lumina Lunii cuvintele gravate acolo.

– Fireşte că nu, am spus, coborând şi ocupându-mă de cai. E chiar al meu.

După ce am priponit armăsarii de un arbust din apropiere, am ridicat sacii cu provizii şi i-am cărat până la cea mai apropiată bancă. Ganelon mi se alătură în timp ce deschideam prima sticlă şi turnam primele două pahare de băutură întunecată, intensă.

– Tot nu pricep, spuse, acceptând paharul.

– Ce e de priceput? Sunt mort şi îngropat aici, am spus. Acesta esta cenotaful meu – monumentul care se ridică atunci când cadavrul nu e găsit. Despre al meu am aflat de curând. A fost ridicat cu secole în urmă, când s-a hotărât că nu mă voi mai întoarce.

– Destul de straniu. Atunci, ce e înăuntru?

– Nimic. Cu toate că, prevăzători, au construit o nişă şi o raclă, doar pentru cazul în care rămăşiţele mele ar fi ieşit la iveală. Ca să doboare doi iepuri dintr-o lovitură.

Ganelon îşi făcu un sandviş.

– A cui a fost ideea? întrebă.

– Random crede că a lui Brand sau Eric. Nimeni nu-şi aminteşte exact. Cu toţii au căzut de acord că, la vremea respectiva, era o idee bună.

Chicoti; un zgomot drăcesc, potrivindu-se perfect cu fiinţa lui ridată, plină de cicatrice şi cu barbă roşie.

– Şi acum ce se va alege de el?

Am ridicat din umeri.

– Bănuiesc că unii vor crede că e păcat să se piardă astfel şi vor dori să mă vadă înăuntru. Până atunci, e un loc bun unde să

vii şi să te îmbeţi. Încă nu mi-am adus ultimul omagiu.

Mi-am făcut două sandvişuri şi le-am mâncat pe amândouă. Aceasta era, cu adevărat, prima clipă de relaxare pe care o aveam de la revenirea mea şi, poate, ultima pentru perioada care urma. Era imposibil de spus. Dar chiar nu avusesem şansa de a vorbi cu Ganelon pe îndelete săptămâna trecută şi el era una dintre puţinele persoane în care aveam încredere. Doream să-i spun totul. Trebuia. Trebuia să vorbesc cu cineva care nu era implicat în felul în care eram toţi ceilalţi. Aşa că asta am şi făcut.

Luna se deplasă pe o distanţă considerabilă şi cioburile de sticlă spartă se multiplicară în cripta mea.

– Şi cum au reacţionat ceilalţi? mă întrebă.

– Previzibil, am răspuns. Mi-am dat seama că Julian n-a crezut o iotă, chiar dacă a afirmat contrariul. Ştie ce simt pentru el şi nu se află în postura de a mă provoca. Bănuiesc că nici Benedict nu mă crede, dar el e mai greu de descifrat. Stă în aşteptare, şi sper că măcar îmi acordă prezumţia de nevinovăţie. În ceea ce-l priveşte pe Gerard, am senzaţia că asta a umplut paharul şi că şi-a pierdut orice urmă de încredere în mine. Totuşi, se va întoarce în Amber mâine în zori, ca să mă însoţească în dumbravă să recuperăm trupul lui Caine. N-are niciun rost să transform asta într-un safari, dar mi-am dorit să fie de faţă şi un alt membru al familiei. Deirdre a părut fericită să afle. N-a crezut o iotă. Sunt sigur. Dar nu contează. A fost întotdeauna de partea mea şi nu l-a plăcut niciodată pe Caine. Aş spune că e mulţumită că eu par să-mi consolidez poziţia. Nu pot spune dacă într-adevăr Llewella m-a crezut sau nu. Nu dă doi bani pe conflictele dintre noi, din câte-mi dau seama. În ceea ce o priveşte pe Fiona, pur şi simplu mi s-a părut că se amuză de toată povestea. A avut mereu acest mod detaşat, superior, de a vedea lucrurile. Nu poţi fi niciodată sigur de felul în care gândeşte în realitate.

– Le-ai povestit despre treaba cu Brand?

– Nu. Le-am spus despre Caine şi le-am spus că îi vreau pe toţi în Amber până mâine seară. Atunci voi ataca subiectul Brand. Am o idee pe care vreau s-o încerc.

– I-ai contactat pe toţi prin intermediul Atuurilor?

– Da.

– Apropo de asta, aş fi vrut să te întreb de multă vreme ceva. Acolo, în lumea-umbră pe care am vizitat-o ca să obţinem armele, există telefoane...

– Da?

– Am aflat despre interceptări telefonice şi alte lucruri de-astea în timp ce eram acolo. Crezi că e posibil ca Atuurile să fie supravegheate?

Am izbucnit în râs, apoi m-am oprit, realizând implicaţiile sugestiei sale. În cele din urmă:

– Chiar nu ştiu. Atât de mult în legătură cu munca lui Dworkin rămâne un mister – gândul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Eu unul n-am încercat. Mă întreb, totuşi…

– Ştii câte seturi de Atuuri există?

– Păi… fiecare membru al familiei are un pachet sau două şi vreo duzină sunt disponibile în bibliotecă. Habar n-am dacă există şi altele.

– Mie mi se pare că poţi afla multe doar dacă interceptezi câte ceva.

– Da. Pachetul de cărţi al lui tata, al lui Brand, pachetul meu original, cel pe care l-a pierdut Random… La naiba! Există destule neînregistrate acum. Nu ştiu cum să procedez. Să încep un inventar şi să încerc nişte experimente, bănuiesc. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Încuviinţă şi sorbirăm amândoi în tăcere.

Apoi:

– Ce-ai de gând să faci, Corwin? întrebă.

– În legătură cu ce?

– Cu totul. Ce atacăm acum şi în ce ordine?

– Intenţia mea iniţială era să încep să urmez drumul negru către origini, de îndată ce lucrurile se vor mai aşeza aici, în Amber. Acum totuşi mi-am schimbat priorităţile. Îl vreau pe Brand înapoi cât mai curând posibil, dacă mai e în viaţă. Dacă nu, vreau să aflu ce i s-a întâmplat.

– Dar oare inamicul îţi va da răgazul să respiri? Poate că pregăteşte o nouă ofensivă chiar în clipa asta.

– Da, bineînţeles. Am luat în calcul şi asta. Simt că avem ceva răgaz, deoarece au fost înfrânţi atât de recent. Va trebui să-şi revină, să-şi întărească oştile, să reevalueze situaţia ţinând seama de noile noastre arme. Ceea ce am în minte acum este să construim o serie de avanposturi de-a lungul drumului pentru a fi avertizaţi în avans de orice nouă mişcare din partea lor. Benedict a fost deja de acord să se ocupe de operaţiune.

– Mă întreb cât timp avem la dispoziţie.

I-am turnat din nou de băut, ăsta fiind singurul răspuns la care m-am putut gândi.

– Niciodată lucrurile n-au fost atât de complicate în Avalon – Avalonul *nostru,* vreau să zic.

– Adevărat, am spus. Nu eşti singurul căruia îi e dor de zilele acelea. Acum, cel puţin, par mai simple.

Încuviinţă. I-am oferit o ţigară, dar refuză în favoarea pipei sale. În lumina flăcării, examina Giuvaierul Judecăţii, care încă îmi atârna la gât.

– Şi zici că poţi controla vremea cu chestia aia? întrebă.

– Da.

– De unde ştii?

– Am încercat. Funcţionează.

– Ce-ai făcut?

– Furtuna de azi după-amiază. Era a mea.

– Mă întreb…

– Ce?

– Mă întreb ce aş fi făcut eu cu o asemenea putere. Ce aş face cu ea.

– Primul lucru care mi-a trecut prin minte, am spus, lovind cu palma zidul mormântului meu, a fost să distrug acest loc prin lovituri de fulger repetate şi să-l transform în moloz. Ca să nu se mai îndoiască nimeni de sentimentele mele, de puterea mea.

– De ce n-ai făcut-o?

– M-am gândit ceva mai mult după aia. Hotărât lucru – Drace! S-ar putea să se găsească o întrebuinţare locului nu peste mult timp, dacă nu sunt destul de isteţ sau destul de dur sau destul de norocos. În cazul ăsta, am încercat să hotărăsc unde mi-aş dori să-mi fie aruncate oasele. Atunci mi-am dat seama că ăsta e chiar un locşor drăguţ – la înălţime, curat, unde elementele se află încă în stare pură. Nimic în afară de stâncă şi cer. Stele, nori, soare, lună, vânt, ploaie… o tovărăşie mai bună decât alte cadavre. Nu ştiu de ce ar trebui să zac lângă unul pe care nu mi l-aş dori alături, şi nu sunt prea mulţi.

– Devii morbid, Corwin. Sau beat. Sau amândouă. Şi amar. N-ai nevoie de asta.

– Cine naiba eşti tu ca să-mi spui mie de ce am nevoie?

L-am simţit încordându-se lângă mine, apoi relaxându-se.

– Nu ştiu, răspunse într-un târziu. Spun şi eu ce văd.

– Cum se comportă soldaţii? am întrebat.

– Cred că sunt încă tulburaţi, Corwin. Au venit să lupte într-un război sfânt pe povârnişurile Raiului. Aşa cred ei despre împuşcăturile de săptămâna trecută. Aşa că, din punctul ăsta de

vedere, sunt fericiţi, văzând că au învins. Dar acum aşteptarea asta, în oraş… Ei nu înţeleg locul. Unii dintre cei pe care îi credeau inamici le sunt acum prieteni. Sunt zăpăciţi. Ştiu că sunt pregătiţi pentru luptă, dar habar n-au împotriva cui sau când. Întrucât au fost reţinuţi în cantonament tot timpul, nu şi-au dat încă seama de cât de nemulţumiţi de prezenţa lor sunt militarii de carieră şi populaţia obişnuită. Probabil se vor prinde cât de curând. Aşteptam să aduc vorba despre acest subiect, dar ai fost atât de ocupat în ultima vreme…

Am stat un timp, fumând. Apoi:

– Bănuiesc că ar trebui să am o discuţie cu ei, am spus. Mâine nu e timp totuşi, şi ceva trebuie făcut cât mai curând. Cred că ar trebui mutaţi într-o zonă de bivuacuri în pădurea din Arden. Mâine, da. Am să ţi-o arăt pe hartă când ne vom întoarce. Spune-le că e vorba să-i ţinem aproape de drumul negru. Spune-le că un alt atac poate veni de acolo oricând – ceea ce e foarte adevărat. Antrenează-i, menţine-i în formă. O să vin cât de curând şi o să le vorbesc.

– Asta te va lăsa fără o armată proprie în Amber.

– Adevărat. S-ar putea dovedi un risc folositor, totuşi, atât ca o demonstraţie de încredere, cât şi ca un gest de preţuire. Da, cred că se va dovedi a fi o mişcare bună. Dacă nu… Am ridicat din umeri.

Am turnat şi am golit un pahar în mormântul meu.

– Apropo, am spus, iartă-mă.

– Pentru ce?

– Tocmai am remarcat că sunt morbid şi beat şi amar. N-am nevoie de asta.

Chicoti şi ciocni paharul de al meu.

– Ştiu, spuse. Ştiu.

Şi aşa am stat acolo, în timp ce luna apunea, până când ultima sticlă a fost îngropată printre surorile ei. O vreme, am vorbit despre timpurile trecute. Am rămas tăcuţi mult timp, şi ochii mei s-au îndreptat către stelele de deasupra Amberului. A fost bine să venim în acest loc, dar acum oraşul mă chema înapoi. Ştiindu-mi gândurile, Ganelon se ridică, îşi întinse oasele, se îndreptă spre cai. M-am uşurat lângă mormântul meu şi l-am urmat.

5

Dumbrava Unicornului se află în Arden, la sud-vest de Kolvir, în apropierea acelei proeminenţe unde ţinutul îşi începe coborârea finală în valea numită Garnath. În vreme ce Garnath fusese blestemată, pârjolită, invadată şi arenă a luptelor din ultimii ani, dealurile adiacente rămăseseră neatinse. Dumbrava unde tata susţinea că văzuse, cu secole în urmă, unicornul, şi unde trăise evenimentele speciale care-l determinaseră să adopte fiara drept patron al Amberului şi s-o plaseze pe blazonul său, era, din câte vedeam, o pată uşor ascunsă în peisajul de-a lungul Garnathului către mare – douăzeci sau treizeci de paşi în interior faţă de capătul de sus al lucrurilor: o poiană asimetrică în care un mic izvor ţâşnea dintr-o masă de stânci, forma un bazin limpede, se transforma într-un pârâu, îşi croia drum către Garnath şi mai departe în jos.

Către acest loc călăream a doua zi cu Gerard, plecând la o oră care ne-a găsit la jumătatea traseului dinspre Kolvir înainte ca soarele să arunce fulgi de lumini peste ocean şi să-şi răstoarne toată găleata plină pe cer. Gerard trase hăţurile când soarele răsări, apoi descălecă şi-mi făcu semn să fac la fel. L-am ascultat, lăsându-i pe Star şi calul de povară acolo, lângă imensul lui cal bălţat. L-am urmat cam o duzină de paşi într-o depresiune pe jumătate plină cu pietriş. Se opri şi am ajuns lângă el.

– Ce-i asta? am întrebat.

Se răsuci şi mă privi, iar ochii i se îngustară şi îşi încleştă fălcile. Îşi desfăcu mantia, o împături şi o puse pe pământ. Îşi descuie cingătoarea şi o puse pe mantie.

– Scapă de spadă şi de mantie, rosti. Te vor încurca.

Aveam o bănuială despre ce urma şi am hotărât că e mai bine să ascult. Mi-am împăturit mantia, am pus Giuvaierul Judecăţii lângă Grayswandir şi l-am privit încă o dată pe Gerard. Am rostit doar două cuvinte.

– De ce?

– A trecut mult timp, spuse, şi s-ar putea ca tu să fi uitat.

Veni încet spre mine, iar eu mi-am pus braţele în faţă şi m-am retras. Nu m-a lovit. De obicei eram mai iute decât el. Eram amândoi ghemuiţi, iar el făcea mişcări lente, mici lovituri cu stânga, cu dreapta mai aproape de trup, zvâcnind.

Dacă ar fi trebuit să aleg un loc în care să mă lupt cu Gerard, în niciun caz nu l-aş fi ales pe ăsta. Iar el, fireşte, era conştient

de asta. Dacă ar fi trebuit, totuşi, să mă lupt cu Gerard, n-aş fi ales s-o fac cu mâinile goale. Sunt mai bun decât Gerard cu o spadă sau o altă armă. Orice implică viteză sau strategie şi-mi oferă şansa de a-l lovi ocazional în timp ce-l ţin în şah mi-ar permite să-l obosesc, în cele din urmă, şi să-mi găsesc posibilităţi pentru atacuri din ce în ce mai dure. El, desigur, era la rândul lui conştient de asta. De aceea mă atrăsese în capcană aşa cum o făcuse. Totuşi, îl înţelegeam, şi acum trebuia să joc după regulile lui.

I-am îndepărtat mâna de câteva ori pe măsură ce-şi intensifica mişcările, ajungând mai aproape de mine cu fiecare pas. În cele din urmă, am riscat, m-am ghemuit şi am tâşnit. I-am trimis o stângă rapidă, dură, un pic deasupra mijlocului. Lovitura ar fi rupt o scândură zdravănă sau ar fi zdrenţuit măruntaiele unui muritor. Din nefericire, timpul nu-l înmuiase pe Gerard. L-am auzit mormăind, dar îmi blocă dreapta, îşi băgă dreapta lui sub braţul meu stâng şi-mi prinse umărul din spate.

M-am lipit iute de el atunci, anticipând o priză la umăr pe care n-aş fi fost în stare s-o sparg; şi, răsucindu-mă, repezindu-mă înainte, prinzându-i umărul stâng într-o manieră similară, mi-am agăţat piciorul drept în spatele genunchiului lui şi am izbutit să-l trântesc la pământ.

Îşi menţinu încleştarea, totuşi, şi m-am prăbuşit peste el. Mi-am slăbit strânsoarea şi am reuşit să-l izbesc cu cotul drept în partea stângă. Unghiul nu era ideal şi mâna lui stângă se ridică în cruce, încercând să se agate de cea dreaptă, undeva la ceafa mea.

Aş fi putut să scap din strânsoare, numai că încă mă ţinea de braţ. Pentru o clipă, am avut posibilitatea unei lovituri directe în pântec, cu dreapta, dar m-am abţinut. Nu că aş avea vreun scrupul legat de loviturile sub centură. Ştiam că, dacă îi făceam aşa ceva lui Gerard, atunci reflexele lui l-ar fi făcut probabil să-mi zdrobească umărul. În loc de asta, sprijinindu-mă cu antebraţul pe pietriş, am reuşit să-mi răsucesc braţul stâng în spatele capului lui, în timp ce, concomitent, mi-am strecurat braţul drept între picioarele lui şi l-am înşfăcat de coapsa stângă. Făcând asta, m-am rostogolit înapoi, încercând să-mi îndrept picioarele de îndată ce l-am tras sub mine. Voiam să-l ridic de la pământ şi să-l izbesc din nou de sol, băgându-i umărul în burtă pentru mai mare efect.

Numai că Gerard îşi forfecă picioarele şi se rostogoli spre

stânga, forţându-mă să fac o tumbă peste corpul lui. I-am dat drumul din strânsoare şi mi-am eliberat braţul stâng când am trecut deasupra. Apoi m-am târât de-a buşilea în sensul acelor de ceasornic, trăgându-mi braţul drept după mine şi căutând un punct de sprijin.

Numai că Gerard nici nu se gândea să mă lase să fac aşa ceva. Deja îşi ţinea braţele pe lângă el. Cu o zvâcnitură se eliberă şi se răsuci înapoi în picioare. M-am îndreptat şi eu şi am sărit înapoi. Imediat începu să se deplaseze spre mine şi mi-am zis că urma să mă schilodească dacă aş fi continuat să lupt cu el. Trebuia să risc, deşi aveam puţine şanse.

I-am urmărit picioarele şi, în clipa pe care am socotit-o cea mai potrivită, am plonjat între braţele lui întinse exact când îşi muta greutatea pe piciorul stâng şi îl ridica pe dreptul. Am reuşit să-l prind de glezna dreaptă şi l-am împins vreun metru în sus şi spre spate. Sări şi căzu, înainte şi spre stânga.

Se strădui să se ridice în picioare şi l-am pocnit cu o stângă în falcă, lovitură care-l făcu să se prăvălească din nou. Clătină din cap şi se apără cu braţele când reuşi să se ridice încă o dată. Am încercat să-l lovesc în stomac, dar am ratat când a pivotat şi l-am atins în şold. Îşi menţinu echilibrul şi continuă să avanseze.

L-am izbit în faţă şi am dat roată în jurul lui. I-am mai prins încă două în stomac şi m-am îndepărtat. Zâmbi. Ştia că mi-e teamă să mă apropii de el. L-am lovit în stomac. Braţele îi căzură suficient de mult ca să-l pot izbi în gât, chiar deasupra claviculei. În clipa aceea, totuşi, braţele îi ţâşniră înainte şi mă înşfacă de talie. L-am pocnit cu dosul mâinii în falcă, dar asta nu l-a împiedicat să-şi întărească strânsoarea şi să mă salte de la pământ. Prea târziu ca să-l mai lovesc iar. Braţele acelea masive deja îmi zdrobeau rinichii. Am pipăit după carotidă cu degetele mari, am strâns.

Numai că el continua să mă ridice deasupra capului. Strânsoarea mea slăbi, degetele îmi alunecară. Atunci mă izbi cu spatele de pietriş, cum fac ţărăncile cu rufele pe stânci.

Am văzut puncte de lumină care explodau, şi lumea devenise un loc agitat, pe jumătate real când mă puse din nou pe picioare. Am văzut cum pumnul lui…

Răsăritul era superb, numai că unghiul era greşit… Cu vreo nouăzeci de grade…

Brusc, m-a cuprins ameţeala. Senzaţia asta opri procesul de conştientizare a unei hărţi a durerilor care îmi traversau spatele

şi ajungeau la metropola situată undeva în vecinătatea bărbiei.

Atârnam sus. În aer. Întorcând uşor capul, am văzut că până jos e foarte mare distanţă.

Am simţit un set de menghine puternice ataşate corpului meu – umăr şi coapsă. Când m-am răsucit să le văd, mi-am dat seama că, de fapt, sunt mâini. Răsucindu-mi şi mai mult gâtul, am văzut că erau mâinile lui Gerard. Mă ţinea cu braţele întinse pe toată lungimea lor deasupra capului. Stătea chiar pe marginea potecii, şi puteam vedea Garnath şi capătul drumului negru jos, în depărtare. Dacă mi-ar fi dat drumul, o parte din mine s-ar fi alăturat găinaţului păsărilor care păta dealul, iar restul ar fi semănat cu meduzele moarte pe care le întâlnisem în trecut pe plajele lumii.

– Da. Priveşte în jos, Corwin, spuse, simţind că mă agit, că-l privesc, întâlnindu-mi ochii. Nu trebuie să fac altceva decât să desfac mâinile.

– Te ascult, am rostit moale, încercând să-mi imaginez o cale de a-l trage după mine în caz că s-ar fi hotărât să o facă.

– Nu sunt un om deştept, spuse. Dar mă frământă un gând – un gând îngrozitor. Asta e singura cale pe care o ştiu ca să fac ceva în legătură cu asta. Gândul meu e că tu ai fost departe de Amber o perioadă de timp îngrozitor de lungă. N-am cum să aflu dacă povestea ta cu pierderea memoriei e în întregime adevărată. Te-ai întors şi ai luat conducerea, dar, de fapt, tu nu domneşti aici cu adevărat. Am fost tulburat de moartea slujitorilor lui Benedict, aşa cum sunt acum şi de moartea lui Caine. Dar şi Eric a murit de curând şi Benedict e schilodit. Nu e atât de uşor să te învinovăţesc pe tine pentru lucrurile astea, dar mi se pare că ar fi posibil – dacă s-ar întâmpla ca tu să fii aliat în secret cu inamicii noştri de pe drumul negru.

– Nu sunt, am rostit.

– Nu contează pentru ceea ce trebuie să spun, zise. Ascultă-mă doar. Lucrurile vor merge pe calea lor. Dacă, în timpul îndelungatei tale absenţe, ai pus la punct această stare de lucruri – poate chiar scoţându-i din peisaj pe tata şi pe Brand – atunci eu consider că ţi-ai propus să distrugi toată rezistenţa familiei la uzurparea ta.

– Crezi că m-aş fi predat lui Eric ca să mi se scoată ochii şi să fiu întemniţat dacă ar fi cum spui?

– Cască bine urechile! repetă. Ai fi putut foarte simplu să faci greşeli care să ducă la asta. Acum nu mai contează. S-ar putea

să fii la fel de nevinovat pe cât susţii sau vinovat cât cuprinde. Uită-te în jos, Corwin. Asta-i tot. Uită-te la drumul negru. Moartea e limita distanţei pe care o vei parcurge dacă ai făcut toate astea. Ţi-am demonstrat încă o dată puterea mea, în caz că ai uitat. Pot să te ucid, Corwin. Nici măcar să nu fii sigur că spada te va proteja, dacă mai pun încă o dată mâna pe tine. Şi am s-o fac, ca să-mi ţin promisiunea. Promisiunea mea e că, dacă eşti vinovat, te voi ucide în clipa în care o să aflu. Să ştii, de asemenea, că viaţa mea e asigurată, Corwin, pentru că, din clipa asta, e legată de a ta.

– Ce vrei să spui?

– Toţi ceilalţi sunt acum cu noi, prin intermediul Atuului meu, privind, ascultând. Nu poţi aranja eliminarea mea acum fără a-ţi trăda intenţiile întregii familii. În felul ăsta, dacă eu mor, promisiunea mea tot va fi dusă la împlinire.

– M-am prins, am rostit. Şi dacă te omoară altcineva? Or să mă ucidă şi pe mine. Asta înseamnă că pe baricade rămân Julian, Benedict, Random şi fetele. Din ce în ce mai bine – pentru cine o mai fi. A cui a fost ideea asta, de fapt?

– A mea! Numai a mea! rosti, şi am simţit cum strânsoarea se intensifică, cum braţele se întind şi se încordează. Încerci doar să mă aiureşti! Cum ai făcut întotdeauna! mârâi. Lucrurile mergeau bine până să te întorci tu! La naiba, Corwin! Eu cred că tu eşti de vină!

Apoi mă azvârli în aer.

– Sunt nevinovat, Gerard! am mai apucat să strig.

După care mă prinse – o înşfăcare dură, care mi-a luxat umărul – şi mă trase înapoi de deasupra prăpastiei. Mă roti şi mă puse pe picioare. Plecă imediat, îndreptându-se către zona cu pietriş unde ne luptaserăm. L-am urmat şi ne-am recuperat lucrurile.

În timp ce-şi încheia centura imensă mă privi, după care se uită din nou în depărtare.

– N-o să mai vorbim despre asta, rosti.

– În regulă.

M-am răsucit şi m-am dus către cai. Am încălecat şi ne-am continuat drumul.

Izvorul îşi susura muzica delicată în poieniţă. Mai în înalturi acum, soarele trasa linii de lumină printre copaci. Pe pământ mai era încă rouă. Brazda pe care o tăiasem pentru mormântul lui Caine era îmbibată de ea.

Am adus hârleţul pe care-l aveam şi am deschis mormântul.

Fără o vorba, Gerard mă ajută să deplasez trupul pe o bucată de pânză de cânepă pe care o adusesem în acest scop. Am înfăşurat-o în jurul lui şi am strâns-o cu cusături mari, largi.

– Corwin! Priveşte! se auzi o şoaptă, şi mâna lui Gerard se încleştă de cotul meu când vorbi.

I-am urmat direcţia privirii şi am îngheţat. Niciunul dintre noi nu mişcă, privind apariţia: un alb delicat, strălucitor îl înconjura, ca şi cum ar fi fost acoperită mai degrabă cu puf decât cu blană şi coamă; copitele fine, despicate, erau aurii, la fel cum era şi cornul delicat, spiralat, ce răsărea din capul său îngust. Stătea pe culmea unei stânci mai mici, ciugulind din lichenii care creşteau acolo. Ochii săi, pe care îi văzurăm când îi ridică şi privi în direcţia noastră, erau ca de smarald verde, strălucitor. Rămase la fel de imobil ca noi pentru câteva clipe. Apoi făcu un gest rapid, nervos, cu picioarele din faţă, bătând aerul şi izbind stânca de trei ori. După care se estompă şi dispăru ca un fulg, în tăcere, poate în pădurile din dreapta noastră.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre stâncă. Gerard mă urmă. Acolo, pe suprafaţa muşchiului, am localizat urmele fine de copite.

– Deci l-am văzut cu adevărat, spuse Gerard.

Am încuviinţat.

– Am văzut ceva. L-ai mai văzut vreodată?

– Nu. Tu?

Am clătinat din cap.

– Julian pretinde că l-a văzut o dată, spuse, de la distanţă. Spune că ogarii lui au refuzat să-l hăituiască.

– Frumoasă apariţie. Coada aia lungă, mătăsoasă, copitele alea strălucitoare…

– Da. Tata a zis întotdeauna că apariţia lui e un semn bun.

– Aş vrea să cred şi eu asta.

– Ciudat moment şi-a ales să apară… În toţi anii ăştia…

Am încuviinţat iarăşi.

– Există vreun ritual special? Fiind patronul nostru şi aşa mai departe… există ceva ce ar trebui să facem?

– Dacă există, tata nu mi-a zis niciodată nimic, am spus. Am lovit stâncă pe care apăruse. Dacă prevesteşti vreo schimbare a norocului nostru, dacă ne aduci o măsură a bunăvoinţei, iţi mulţumim, unicornule, am rostit. Şi, chiar dacă nu, îţi mulţumim pentru lumina tovărăşiei tale în vremi întunecate.

Apoi ne-am dus şi am băut apă din izvor. Am legat coletul

macabru de crupa celui de-al treilea cal. Ne-am condus armăsarii până ne-am depărtat de locul unde, în afară de apă, lucrurile se liniştiseră foarte tare.

6

Ritualurile neîncetate ale vieţii acţionează veşnic, oamenii se sprijină pe gândul speranţei şi lacurile fără puţuri sunt adesea rare: sumei înţelepciunii lungii mele vieţi în seara aceea, oferită într-un spirit de nelinişte creatoare, i s-a răspuns de către Random printr-o încuviinţare şi o obscenitate prietenească.

Ne aflam în bibliotecă şi eu eram aşezat pe marginea biroului imens. Random ocupa un scaun în dreapta mea. Gerard stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, examinând nişte arme care atârnau pe perete. Sau poate privea gravura lui Rein înfăţişând unicornul. În acelaşi timp, ca noi toţi, îl ignora pe Julian, care era tolănit într-un fotoliu lângă rafturi, chiar în mijloc, cu picioarele întinse şi încrucişate în dreptul gleznelor, cu braţele încrucişate, privindu-şi cizmele solzoase. Fiona – un metru cincizeci şi şase, poate, în înălţime – cu ochii verzi aţintiţi în cei albaştri ai Florei în timp ce conversau, acolo lângă şemineu, părul lor compensând din plin lipsa focului mocnind, mi-a amintit, ca întotdeauna, de un tablou în faţa căruia artistul tocmai s-a dat înapoi, punându-şi uneltele deoparte, cu întrebări alcătuindu-se lent dincolo de zâmbet. Locul de la baza gâtului ei, unde degetul lui gros îi marcase clavicula, îmi păruse întotdeauna un semn al unui maestru artist, mai ales când îşi înălţa capul, ironic sau poruncitor, ca să ne privească pe noi, ăştia mai înalţi. Zâmbi uşor, chiar atunci, fără doar şi poate conştientă de privirea mea, o însuşire aproape clarvăzătoare a cărei acceptare nu o văduvise niciodată de abilitatea de a deconcerta. Llewella, undeva într-un colţ, prefăcându-se că studiază o carte, era cu spatele spre noi, cosiţele ei verzi retezate la vreo cinci centimetri deasupra gulerului negru. Dacă retragerea ei implica animozitate, timiditate în alienarea ei sau simplă precauţie, nu puteam şti cu siguranţă. Probabil câte ceva din toate. Prezenţa ei nu era atât de familiară în Amber.

… Iar faptul că noi alcătuiam mai degrabă o colecţie de individualităţi decât un grup, o familie, într-o vreme când doream să dobândesc un fel de supra-identitate, o dorinţă de cooperare,

era cel care m-a condus spre observaţiile mele şi confirmarea lui Random.

Am simţit o prezenţă familiară, am auzit un „Bună, Corwin!” şi iat-o pe Deirdre, întinzând mâna spre mine. Am întins-o şi eu, i-am strâns-o, am ridicat-o. Ea făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi fost un prim motiv muzical al unui dans ceremonios, şi se apropie de mine, aşteptând. Pentru o clipă, o fereastră zăbrelită îi încadrase capul şi umerii şi o tapiserie bogată împodobise peretele din stânga ei. O mişcare elaborată şi afectată, fireşte. Cu toate astea, eficace. Ţinea Atuul meu în mâna stângă. Zâmbi. Ceilalţi ne priviră când apăru şi îi învrednici pe toţi cu acel zâmbet, ca Mona Lisa cu o mitralieră, întorcându-se lent.

– Corwin, rosti, sărutându-mă scurt şi retrăgându-se, mă tem că am venit prea devreme.

– Niciodată, i-am răspuns, răsucindu-mă spre Random, care tocmai se ridicase şi care mă anticipase cu câteva secunde.

– Pot să-ţi aduc ceva de băut, surioară? întrebă, luându-i mâna şi arătând spre bufet.

– Oh, da. Mulţumesc.

El o conduse şi îi turnă puţin vin, evitând sau măcar amânând, presupun, ciocnirea ei obişnuită cu Flora. Presupuneam, cel puţin, că majoritatea vechilor fricţiuni erau încă vii, aşa cum mi le aminteam. Aşadar, cu toate că m-am lipsit de compania ei pentru moment, măcar am păstrat la acelaşi nivel indexul de linişte familială, ceea ce era important pentru mine în clipa aceea. Random se pricepe la chestii de-astea când vrea.

Am bătut darabana pe laterala biroului cu vârfurile degetelor, mi-am masat umărul dureros, mi-am încrucişat şi descrucişat picioarele, am dezbătut cu mine însumi dacă să aprind o ţigară…

Apăru deodată. În capătul îndepărtat al încăperii. Gerard se răsucise spre stânga, rostise ceva şi întinsese mâna. O clipă mai târziu, strângea mâna stângă – şi unică – a lui Benedict, ultimul membru al grupului nostru.

În regulă. Faptul că Benedict preferase să vină aici prin Atuul lui Gerard în loc de al meu era modalitatea lui de a-şi exprima sentimentele faţă de mine. Oare era şi un semn al unei alianţe care să mă ţină în şah? Oricum, era ceva calculat ca să mă facă să-mi pun întrebări. Oare Benedict îl pusese pe Gerard să facă încălzirea aia de dimineaţă cu mine? Tot ce se poate.

În clipa aceea, Julian se ridică în picioare, traversă încăperea, îi spuse ceva lui Benedict şi îi strânse mâna. Această activitate o

atrase pe Llewella. Se întoarse, închise cartea şi o puse alături. Zâmbind, înaintă şi îl salută pe Benedict, dădu din cap spre Julian, îi spuse ceva lui Gerard. Conferinţa improvizată se încălzea, devenea animată. În regulă şi iar în regulă.

Patru şi trei. Şi doi în mijloc...

Am aşteptat, privind grupul din partea cealaltă a încăperii. Eram prezenţi toţi, şi aş fi putut să le solicit atenţia şi să le spun ceea ce aveam în minte. Totuşi...

Era prea ispititor. Cu toţii simţeam încordarea, ştiam. Era ca şi cum o pereche de poli magnetici fusese brusc activată în încăpere. Eram curios să văd cum va cădea pilitura.

Flora mă învrednici cu o privire rapidă. Mă îndoiam că se răzgândise peste noapte – doar dacă, fireşte, nu intervenise ceva nou. Nu, eram sigur că anticipasem următoarea mişcare.

Nu greşeam. Am auzit fără să vreau că îi e sete şi că vrea un pahar cu vin. Se răsuci un pic şi schiţă o mişcare în direcţia mea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Fiona s-o însoţească. Ezită o clipă văzând că asta nu se întâmplă, deveni brusc centrul atenţiei tuturor, constată acest fapt, luă o decizie rapidă, zâmbi şi veni înspre mine.

– Corwin, rosti, cred că mi-aş dori un pahar cu vin.

Fără să întorc capul sau să-mi iau privirea de la tabloul din faţa mea, am strigat peste umăr:

– Random, eşti drăguţ să-i torni Florei un pahar cu vin?

– Bineînţeles, răspunse, şi am auzit zgomotele specifice.

Flora încuviinţă, nu mai zâmbi şi trecu pe lângă mine în dreapta.

Patru şi patru, lăsând-o pe draga de Fiona să strălucească în centrul încăperii. Conştientă de situaţie şi plăcându-i asta, se întoarse de îndată spre oglinda ovală cu ramă neagră, cu sculpturi complicate, atârnând în spaţiul dintre două etajere cu rafturi apropiate. Îşi aranjă o şuviţă răzleaţă de păr lângă tâmpla dreaptă.

Mişcarea ei declanşă o scânteiere verde-argintie printre formele geometrice în roşu şi auriu ale covorului, lângă locul unde i se odihnea piciorul stâng.

Am simţit simultan dorinţa de a blestema şi a zâmbi. Boarfa notorie se juca iarăşi cu noi. Mereu remarcabilă, de altfel... Nu se schimbase nimic. Fără să blestem, nici să zâmbesc, am păşit înainte, cum de altfel bănuia şi ea că voi face.

Dar şi Julian se apropie, o idee mai iute ca mine. Fusese ceva

mai aproape, văzuse mişcarea cu o fracţiune de secundă mai devreme.

O ridică şi o legănă uşor.

– Brăţara ta, surioară, rosti agreabil. Se pare că ţi-a părăsit încheietura, proasta naibii de brăţară. Dă-mi voie.

Ea întinse mâna, dăruindu-i unul dintre acele zâmbete cu genele lăsate în timp ce el îi desfăcea lanţul de smaralde. Terminând operaţiunea, îi cuprinse mâna între ale lui şi începu să se întoarcă spre colţul lui, de unde ceilalţi îi aruncau priviri piezişe, în timp ce încercau să pară preocupaţi.

– Cred că vei fi amuzată de remarcele spirituale pe care le avem de împărţit, începu el.

Zâmbetul ei deveni şi mai fermecător în timp ce-şi retrăgea mâna.

– Mulţumesc, Julian, răspunse. Sunt sigură că atunci când le voi auzi, voi râde. La urmă, ca de obicei, mi-e teamă. Se întoarse şi mă prinse de braţ. Constat că simt o şi mai mare dorinţă pentru un pahar cu vin.

Aşa că am luat-o cu mine şi am avut grijă să îi ofer băutura. Cinci şi patru.

Julian, căruia nu-i place să manifeste sentimente puternice, luă o decizie câteva clipe mai târziu şi ne urmă. Îşi turnă un pahar, sorbi din el, mă examină zece sau cincisprezece secunde, apoi spuse:

– Cred că acum suntem prezenţi cu toţii. Când intenţionezi să ne spui ce ai în minte?

– Nu văd niciun motiv să mai amânăm, am spus, acum când fiecare şi-a făcut numărul. Am ridicat vocea, astfel încât s-a auzit în toată încăperea. A sosit timpul. Hai să ne facem comozi.

Ceilalţi se mişcară. Scaunele fură trase şi grupate. Se turnă din nou vin. Un minut mai târziu, aveam deja un public.

– Vă mulţumesc, am rostit când agitaţia finală se potoli. Am câteva lucruri pe care aş dori să le spun, şi unele dintre ele poate chiar vor fi spuse. Mersul discuţiei va depinde de ceea ce e înainte şi vom intra chiar acum în subiect. Random, spune-le ce mi-ai spus ieri mie.

– În regulă.

M-am retras pe scaunul din spatele biroului şi Random se deplasă ca să ocupe marginea acestuia. M-am rezemat şi am ascultat din nou povestea comunicării sale cu Brand şi a încercării de a-l salva. A fost o variantă condensată, lipsită de

speculaţiile care încă nu dispăruseră din conştiinţa mea din clipa în care Random le plasase acolo. Şi, în ciuda omiterii lor, toţi ceilalţi înţelegeau tacit implicaţiile. Ştiam asta. Era motivul principal pentru care dorisem ca Random să vorbească primul. Dacă pur şi simplu aş fi intervenit cu o încercare de a-mi prezenta suspiciunile, aproape sigur s-ar fi presupus că aplic tactica tradiţională de a abate atenţia de la mine – o acţiune care ar fi fost imediat urmată de declicurile separate, ascuţite, metalice, ale minţilor ce s-ar fi închis împotriva mea. În felul ăsta, în ciuda oricăror gânduri cum că Random ar spune orice i-aş indica eu, l-ar fi ascultat până la sfârşit, întrebându-se în tot acest timp. S-ar fi jucat cu ideea, încercând să ghicească motivul pentru care îi reunisem pe toţi. Ar fi fost destul timp să se înrădăcineze premisele legate de o coroborare mai târzie a faptelor. Şi s-ar fi întrebat dacă putem aduce sau nu dovada. Si eu îmi puneam exact aceeaşi întrebare.

În timp ce aşteptam şi-mi puneam întrebări, îi observam pe ceilalţi, un exerciţiu inutil dar inevitabil. Simplă curiozitate, mai multă chiar decât suspiciune, care mă făcea să cercetez aceste chipuri pentru reacţii, indicii, indicaţii – chipurile pe care le ştiam mai bine decât pe oricare altele, în limitele înţelegerii mele. Şi, bineînţeles, chipurile nu mi-au spus nimic. Poate că e adevărat că, de fapt, te uiţi la o persoană doar prima dată când o vezi şi, după aceea, faci doar o rapidă stenogramă mentală de fiecare dată când o recunoşti. Creierul meu e destul de leneş ca să acorde acestei chestiuni probabilitatea sa, folosindu-se de puterile lui de abstractizare şi de o prezumţie a regularităţii pentru a evita efortul ori de câte ori e posibil. De data asta m-am străduit să văd, totuşi, şi tot nu mi-a fost de ajutor. Julian îşi menţinea masca uşor plictisită, uşor amuzată. Gerard părea pe rând surprins, furios şi melancolic. Benedict arăta deprimat şi suspicios. Llewella părea la fel de tristă şi obscură ca de obicei. Deirdre arăta neatentă. Flora docilă, iar Fiona îi examina pe toţi, inclusiv pe mine, alcătuindu-şi propriul catalog de reacţii.

Singurul lucru pe care-l puteam spune, după un timp, era că Random impresiona asistenţa. Deşi niciunul nu se trădă, am văzut cum dispare plictiseala, vechea suspiciune se domoleşte, noua suspiciune capătă viaţă. Interesul crescu printre rudele mele. Fascinaţie, aproape. Apoi, fiecare începu să pună întrebări. La început puţine, apoi un adevărat baraj.

– Aşteptaţi, i-am întrerupt într-un târziu. Să-l lăsăm să termine.

Toată povestea. Veţi găsi răspunsuri în poveste. Celelalte întrebări vor primi răspuns după aceea.

Se auziră încuviinţări şi mârâieli şi Random îşi continuă istorisirea până la capăt. Adică până ajunse la lupta noastră cu oamenii-fiare pe teritoriul Florei, precizând că erau din aceeaşi spiţă cu cel care-l măcelărise pe Caine. Flora susţinu acest fragment.

Apoi, când veni rândul întrebărilor, i-am examinat cu grijă. Atâta vreme cât aveau legătură cu întâmplarea din povestea lui Random, era foarte bine. Numai că eu voiam să evit orice speculaţie legată de posibilitatea ca unul dintre noi să se afle în spatele întregii afaceri. De îndată ce aşa ceva ar fi ieşit la iveală, ar fi venit vorba şi despre mine şi despre distragerea atenţiei. Ceea ce ar fi putut duce la vorbe urâte şi la crearea unei stări de spirit pe care nu mi-aş fi dorit s-o generez. Mai bine să căutăm întâi dovada, să amânăm învinuirile, să punem la colţ vinovatul chiar acum, dacă e posibil, şi să-mi consolidez poziţia de îndată.

Aşa că am privit şi am aşteptat. Când am simţit că momentul vital se apropie, am oprit ceasul.

– Niciuna dintre aceste discuţii, dintre aceste speculaţii, n-ar fi necesară, am rostit, dacă am avea toate faptele chiar acum. Şi poate că există o cale de a le obţine – chiar acum. De asta vă aflaţi aici.

A mers. I-am prins. Atenţi. Pregătiţi. Poate chiar dornici.

– Propun să încercăm să-l contactăm pe Brand şi să-l aducem acasă acum, am zis.

– Cum? mă întrebă Benedict.

– Atuurile.

– Asta s-a încercat, rosti Julian. Nu poate fi contactat pe calea asta. Nu răspunde.

– Nu mă refeream la procedura obişnuită, am zis. V-am cerut tuturor să aduceţi seturi complete de Atuuri. Bănuiesc că le aveţi?

Se auziră încuviinţări.

– Bun, am zis. Să extragem acum Atuul lui Brand. Propun ca toţi nouă să încercăm să-l contactăm simultan.

– O idee interesantă, rosti Benedict.

– Da, aprobă Julian, scoţând pachetul de cărţi şi frunzărindu-l. Merită cel puţin încercat. S-ar putea să genereze o forţă adiţională. Chiar nu ştiu.

Am localizat Atuul lui Brand. Am aşteptat până l-au găsit şi

ceilalţi. Apoi:

– Hai să ne coordonăm! E toată lumea pregătită?

Se auziră opt aprobări.

– Atunci să pornim. Încercaţi. Acum.

Am examinat cartea mea. Trăsăturile lui Brand erau asemănătoare cu ale mele, dar el era mai scund şi mai zvelt. Părul îi semăna cu al Fionei. Purta un costum verde de călărie. Călărea un cal alb. Acum cât timp? Acum cât timp s-a întâmplat asta? mă întrebam. Având câte ceva dintr-un visător, un mistic, un poet, Brand era întotdeauna deziluzionat sau vesel, cinic sau total încrezător. Parcă sentimentele lui nu găseau niciodată o cale de mijloc. Maniaco-depresiv e un termen prea simplu pentru caracterul lui complex, deşi ar putea servi ca să desemneze o direcţie de plecare, o multitudine de aptitudini subliniind calea de urmat după aceea. Ca urmare a acestei stări de lucruri, trebuie să recunosc că, uneori, îl găseam atât de fermecător, delicat şi loial, încât îl situam deasupra tuturor rudelor mele. Alteori totuşi era atât de acru, de sarcastic şi de-a dreptul sălbatic, încât încercam să-i evit tovărăşia de teamă să nu-i provoc vreun rău. În concluzie, ultima oară când îl văzusem fusese în a doua situaţie, cu puţin timp înainte ca Eric şi cu mine să avem conflictul care a dus la exilul meu din Amber.

… Şi cam astea erau gândurile şi sentimentele mele pe când îi examinam Atuul, căutând să ajung la el cu mintea, cu dorinţa, deschizând locul vacant pe care doream ca el să-l ocupe. În jurul meu, ceilalţi îşi scormoneau propriile amintiri şi procedau la fel ca mine.

Încet-incet, cartea căpătă o particularitate ca de vis şi iluzia adâncimii. Apoi urmă estomparea familiară, cu senzaţia de deplasare care anunţă contactul cu subiectul. Atuul deveni mai rece sub vârfurile degetelor mele, după care lucrurile se topiră şi căpătară formă, viziunea devenind brusc reală.

Părea că se află într-o celulă. În spatele lui era un zid de piatră. Pe podea erau paie. Era în cătuşe, iar lanţul era petrecut printr-un imens inel fixat în zid deasupra şi în spatele lui. Era un lanţ destul de lung, dând suficientă libertate de mişcare, şi în clipa asta Brand profita de acest fapt, zăcând întins pe o grămadă de paie şi zdrenţe în colţ. Părul şi barba îi erau destul de lungi, chipul mai subţiat decât îl văzusem vreodată. Hainele erau pătate şi murdare. Părea că doarme. Mintea mea se întoarse la întemniţarea mea – mirosurile, frigul, hrana mizerabilă,

umezeala, singurătatea, nebunia care venea şi pleca. Măcar el avea încă ochii, pentru că licăreau şi i-am văzut când mai mulţi dintre noi l-au strigat pe nume; erau verzi, cu o privire fără vlagă, goală.

Să fi fost drogat? Sau credea că halucinează?

Dar, deodată, spiritul îi reveni. Se ridică. Întinse mâna.

– Fraţilor! spuse. Surioarelor…

– Sosesc! se auzi un urlet care zgudui încăperea.

Gerard sărise în picioare, zvârlind scaunul cât colo. Ţâşni de-a lungul camerei şi înşfacă o imensă secure de război din cuiele de pe perete. O fixă la încheietură, ţinând Atuul în aceeaşi mână. Pentru o clipă îngheţă, examinând cartea. Apoi întinse mâna liberă şi deodată era acolo, îmbrăţişându-l pe Brand, care alese acel moment pentru a leşina iar. Imaginea tremură. Contactul se întrerupse.

Blestemând, am scotocit în pachet după Atuul lui Gerard. Mulţi dintre ceilalţi păreau să facă acelaşi lucru. Localizându-l, am încercat contactul. Lent, se petrecură topirea, transformarea, realcătuirea. Iată!

Gerard întinsese lanţul peste pietrele zidului şi-l lovea cu securea. Era un lanţ gros totuşi, şi rezistă mult timp loviturilor sale puternice. În cele din urmă, mai multe zale fură zdrobite şi tăiate, dar asta îi luase cam două minute şi zgomotele metalice îi alertaseră pe temniceri.

Se auzeau zgomote din stânga – un sunet ca un zăngănit, alunecarea zăvoarelor, scârţâitul balamalelor. Deşi câmpul meu vizual nu era prea larg, era evident că uşa celulei era pe cale de a fi deschisă. Brand se mai ridică o dată. Gerard continua să hăcuiască lanţul.

– Gerard! Uşa! am urlat.

– Ştiu! icni, înfăşurându-şi lanţul pe braţ şi smulgându-l. Nu cedă.

Apoi lăsă lanţul şi flutură securea, în vreme ce un războinic cu mâini cornoase se năpusti asupra lui, cu spada ridicată. Spadasinul se prăbuşi, fu înlocuit de un altul. Apoi al treilea şi al patrulea se înghesuiră asupra lui. Alţii erau în apropiere, la pândă.

Se văzu o mişcare neclară şi Random îngenunche în imagine, cu mâna dreaptă încleştată de a lui Brand, cu stânga ţinând scaunul în faţă ca un scut, cu picioarele spre exterior. Ţâşni în picioare şi se năpusti asupra atacatorilor, mânuind scaunul ca pe

un berbec printre ei. Se retraseră. Random ridică scaunul şi-l azvârli. Un atacator zăcea mort pe podea, hăcuit de securea lui Gerard. Un altul se prăbuşise pe o parte, ţinându-se strâns de ciotul braţului drept. Random dădu la iveală un stilet şi-l înfipse în cel mai apropiat stomac, crăpă două capete cu scaunul şi-l goni pe ultimul atacator. Înspăimântător, în timp ce se petreceau toate acestea, mortul se ridică deasupra podelei şi se înălţă lent, cu sângele picurând în tot acest timp. Cel care fusese înjunghiat se prăbuşi în genunchi, strângând spada.

Între timp, Gerard înşfăcase lanţul cu ambele mâini. Se sprijini cu un picior în perete şi începu să tragă. Umerii i se ridicară în timp ce muşchii puternici i se întăriră pe spate. Lanţul rezista. Zece secunde, poate. Cincisprezece…

Apoi, cu un trosnet şi un zăngănit, cedă. Gerard se clătină înapoi, prinzându-se cu mâna brusc de ceva. Aruncă o privire în spate, aparent către Random, care era în afara câmpului meu vizual în clipa aceea. Părând mulţumit, se răsuci, se aplecă şi îl ridică pe Brand, care căzuse din nou, inconştient. Ţinându-l în braţe, se întoarse şi întinse o mână dedesubtul formei fără vlagă. Random reveni la vedere lângă ei, *sans* scaun, şi ne făcu un semn.

Am întins cu toţii mâna spre ei şi, o clipă mai târziu, se aflau în mijlocul nostru şi îi înconjuram.

Un fel de urale se auziră când ne repezirăm să-l atingem, să-l vedem pe fratele nostru care dispăruse de atâţia ani şi care revenise acum din mâinile misterioşilor săi răpitori. Şi, în sfârşit, speram, vom putea afla unele răspunsuri. Numai că arăta atât de slăbit, atât de subţire, atât de palid…

– Daţi-vă înapoi! urlă Gerard. O să-l duc pe canapea! Atunci o să vă puteţi uita cât veţi…

Tăcere de moarte. Pentru că toţi ne dăduserăm înapoi, după care încremeniserăm. Şi asta pentru că Brand era plin de sânge, care picura. Şi asta pentru că avea un cuţit înfipt în partea stângă, spre spate. Cu câteva clipe înainte nu fusese acolo. Unul dintre noi încercase să-l înjunghie în rinichi şi e posibil să fi reuşit. Nu-mi plăcea absolut deloc faptul că Ipoteza Random-Corwin precum că Unul Dintre Noi E În Spatele întregii Afaceri tocmai primise o confirmare semnificativă. Am avut o clipă în care mi-am concentrat toate însuşirile într-o încercare de a fotografia mental poziţia fiecăruia. Apoi vraja s-a rupt. Gerard îl duse pe Brand pe canapea şi noi ne-am tras aproape; şi ştiam cu

toţii că pricepuserăm nu numai ce se întâmplase, dar şi ceea ce implica asta.

Gerard îl aşeză pe Brand cu faţa în jos şi îi sfâşie cămaşa murdară.

– Aduceţi-mi apă curată să-l spăl, rosti. Şi prosoape. Aduceţi-mi soluţie salină şi glucoză şi ceva de care să le atârn. Aduceţi-mi o trusă medicală completă.

Deirdre şi Flora se îndreptară spre uşă.

– Apartamentele mele sunt cel mai aproape, spuse Random. Una dintre voi va găsi acolo o trusă medicală. Dar singura perfuzie se află în laboratorul de la etajul trei. Mai bine vin să dau o mână de-ajutor.

Plecară împreună.

De-a lungul timpului, avuseserăm cu toţii parte de pregătire medicală, atât aici, cât şi în alte locuri. Totuşi, ceea ce învăţaserăm în Umbră trebuia modificat în Amber. Majoritatea antibioticelor din lumile-umbră, de pildă, nu aveau efect aici. Pe de altă parte, procesele noastre imunologice păreau să se comporte diferit faţă de cele ale altor oameni pe care-i studiasem, aşa încât e mult mai dificil pentru noi să fim infectaţi – şi dacă păţim asta, o rezolvăm mult mai expeditiv. În plus, posedăm însuşiri regeneratoare profunde.

Toate acestea, fireşte, sunt normale, idealul fiind superior umbrelor sale. Şi, fiind amberiţi şi conştienţi de aceste lucruri din fragedă pruncie, cu toţii am dobândit pregătirea medicală relativ devreme în viaţă. În esenţă, în ciuda a ceea ce se spune adesea despre a fi propriul tău doctor, aceasta are ca motiv neîncrederea nu complet nejustificată la adresa aproape oricui, cu atât mai mult la adresa celor care ne ţin vieţile în mâinile lor. Ceea ce explică, parţial, de ce nu m-am repezit să-l dau la o parte pe Gerard pentru a mă ocupa eu însumi de tratamentul lui Brand, în ciuda faptului că trecusem printr-o şcoală medicală pe umbra Pământ în timpul ultimelor două generaţii. Cealaltă jumătate a explicaţiei este că Gerard nu lăsa pe nimeni lângă Brand. Julian şi Fiona păşiseră amândoi înainte, aparent cu aceeaşi intenţie în minte, dar numai pentru a se lovi de braţul stâng al lui Gerard ca de o barieră la trecerea de cale ferată.

– Nu, rostise el. Ştiu că nu eu am făcut-o şi asta e tot ce ştiu. Nu va mai exista o a doua şansă pentru nimeni.

Dacă oricare altul dintre noi ar fi avut o asemenea rană în alte condiţii, aş fi spus că, dacă rezistă prima jumătate de oră, atunci

va supravieţui. Brand, însă… Forma în care se afla… Nu puteam fi sigur.

Când ceilalţi reveniră cu materialele şi echipamentul, Gerard îl curăţă pe Brand, sutură rana şi o pansă. Agăţă perfuzia, sfărâmă cătuşele cu un ciocan şi o daltă pe care le descoperise Random, îl acoperi pe Brand cu un cearşaf şi o pătură şi îi luă din nou pulsul.

– Cum e? am întrebat.

– Slab, spuse, şi îşi trase un scaun şi se aşeză lângă canapea. Cineva să-mi aducă spada şi un pahar cu vin. N-am apucat să beau deloc. Şi dacă a mai rămas ceva de mâncare, mi-e foame.

Llewella se îndreptă spre bufet şi Random îi aduse spada de pe suportul din spatele uşii.

– Ai de gând să te instalezi aici? întrebă Random, înmânându-i spada.

– Da.

– Ce-ar fi să-l mutăm pe Brand într-un pat mai bun?

– E foarte bine unde e. O să hotărăsc eu când poate fi mutat. Între timp, cineva să facă focul. Apoi stingeţi câteva dintre lumânările alea.

Random încuviinţă.

– Mă ocup eu, spuse. Apoi luă cuţitul pe care Gerard îl scosese din rana lui Brand, un stilet subţire, cu o lamă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Îl ţinu în palmă.

– Îl recunoaşte cineva? întrebă.

– Eu nu, spuse Benedict.

– Nici eu, rosti Julian.

– Nu, am spus eu.

Fetele clătinară din cap.

Random examina stiletul.

– Uşor de pitit – în mânecă, într-o cizmă sau într-un corsaj. Îţi trebuie mare curaj să-l foloseşti astfel…

– Disperare, am rostit.

– … şi o anticipare foarte clară a scenei noastre de ansamblu. Inspirat, aproape.

– Să o fi făcut vreuna dintre străji? întrebă Julian. Acolo, în celulă?

– Nu, rosti Gerard. Niciuna n-a ajuns destul de aproape.

– Pare destul de bine echilibrat pentru a fi aruncat de la distanţă, spuse Deirdre.

– Chiar este, rosti Random, rotindu-l pe vârfurile degetelor.

Atât doar că niciunul n-a avut ocazia să dea o lovitură directă sau măcar să încerce. Sunt convins.

Llewella reveni, purtând o tavă cu felii de carne, jumătate de pâine, o sticlă de vin şi un pocal. Am eliberat o măsuţă şi am aşezat-o lângă scaunul lui Gerard.

Când Llewella aşeză tava, întrebă:

– Dar de ce? înseamnă că rămânem numai noi. De ce ar fi vrut vreunul dintre noi s-o facă?

Am oftat.

– Al cui prizonier crezi că a fost? am întrebat.

– Al unuia dintre noi?

– Dacă ştia ceva care l-a făcut pe unul dintre noi să ajungă până la tentativă de crimă, ce crezi? Acelaşi motiv a făcut să ajungă unde a fost şi să fie ţinut acolo.

Sprâncenele i se ridicară.

– Nici asta nu are sens. De ce nu l-au omorât pur şi simplu şi gata?

Am ridicat din umeri.

– Probabil că au avut un interes cu el, am spus. Dar există doar o singură persoană care poate răspunde cum trebuie la această întrebare. Când îl găseşti, întreabă-l.

– Sau întreab-o, rosti Julian. Surioară, pari să posezi o foarte mare cantitate de naivitate, dintr-o dată.

Privirea ei se intersectă cu a lui Julian, o pereche de aisberguri reflectând infinităţi glaciale.

– Din câte îmi amintesc, spuse, tu te-ai ridicat de la locul tău când au sosit ei, te-ai dus spre stânga, ai dat ocol biroului şi ai ajuns uşor în dreapta lui Gerard. Te-ai aplecat înspre înainte. Cred că mâinile nu îţi prea erau la vedere, acolo jos.

– Şi din câte îmi amintesc eu, rosti el, şi tu erai la o distanţă bună pentru lovitură, spre stânga lui Gerard şi aplecată spre înainte.

– Ar fi trebuit s-o fac cu stânga – şi eu sunt dreptace.

– Probabil că datorează viaţa pe care-o mai are în el acestui fapt.

– Pari al naibii de nerăbdător, Julian, să afli că e vorba de altcineva.

– În regulă, am spus. În regulă! Ştiţi că nu obţinem nimic aşa. Unul singur dintre noi a făcut-o, şi nu asta e calea prin care să-l dăm de gol.

– Sau s-o dăm, adăugă Julian.

Gerard se ridică, aruncă o căutătură încruntată, duşmănoasă.

– N-o să vă las să-mi deranjaţi pacientul, spuse. Şi, Random, spuneai că o să te ocupi de foc.

– Chiar acum, rosti Random şi se duse să-l facă.

– Hai să ne mutăm în salonaşul de sub coridorul principal, am spus, în josul scărilor. Gerard, o să postez două străji aici, dincolo de uşă.

– Nu, rosti Gerard. Mai degrabă mi-aş dori ca cel care vrea s-o facă să ajungă până acolo. Vă voi aduce capul lui mâine dimineaţă.

Am încuviinţat.

– Ei bine, puteţi suna dacă doriţi ceva – sau chemaţi-l pe unul dintre noi prin Atuun. Dimineaţă vă vom spune tot ce am aflat.

Gerard se aşeză, mormăi şi începu să mănânce. Random reuşi să aprindă focul şi stinse câteva lumânări. Pătura lui Brand se ridica şi cobora, lent dar regulat. Am ieşit în linişte din încăpere şi ne-am îndreptat spre scară, lăsându-i acolo împreună cu flăcările şi trosnetele, cu tuburile şi sticlele.

7

De foarte multe ori m-am trezit, uneori tremurând, mereu înfricoşat, din visul în care mă aflam în vechea celulă, din nou orb, în temniţele de sub Amber. Nu că n-aş fi fost obişnuit cu condiţiile de recluziune. Fusesem întemniţat în mai multe ocazii pentru diverse perioade de timp. Dar singurătatea plus orbirea cu mici speranţe de vindecare contribuiseră din plin la încărcarea notei de plată la ghişeul cu privarea de simţuri din magazinul minţii. Aceasta, cu senzaţia de sfârşit al tuturor lucrurilor, lăsase urme adânci. În general, ţin aceste amintiri ascunse în siguranţă în timpul orelor de trezie, dar noaptea, uneori, scapă de acolo, dansează pe coridoare şi fac giumbuşlucuri în jurul raionului de mărunţişuri, un, doi, trei. Vederea lui Brand acolo, în celulă, le scosese iar la lumină, împreună cu un fior inoportun; şi această lovitură finală a dus la instalarea lor într-o reşedinţă mai mult sau mai puţin permanentă. Acum, printre rudele mele din salonaş, nu puteam evita gândul că unul sau mai mulţi se răzbunaseră pe Brand aşa cum se răzbunase Eric pe mine. Chiar dacă aceasta nu era o descoperire surprinzătoare, ideea de a ocupa aceeaşi încăpere cu vinovatul, fără să am habar de identitatea sa, era

mai mult decât deranjantă. Unica mea consolare era că şi ceilalţi, potrivit mijloacelor lor, trebuie să fi fost tulburaţi. Inclusiv vinovatul, acum că teorema existenţei sale se dovedise adevărată. Am ştiut deci că sperasem tot timpul ca vinovatul să fi fost cineva din afară. Acum, totuşi... Pe de o parte, mă simţeam chiar mai restricţionat decât de obicei în ceea ce puteam spune. Pe de altă parte, părea a fi un moment potrivit de a stoarce informaţii, toţi aflându-se într-o stare de spirit anormală. Dorinţa de a coopera în scopul de a elimina ameninţarea se putea dovedi utilă. Şi până şi vinovatul îşi va dori să se comporte la fel ca toţi ceilalţi. Cine ştie dacă nu se dădea de gol în timp ce se străduia?

– Ei bine, mai ai şi alte mici experimente interesante pe care ai vrea să le dirijezi? mă întrebă Julian, împreunându-şi mâinile la ceafă şi tolănindu-se în scaunul meu favorit.

– Nu în clipa asta, am spus.

– Păcat, răspunse. Speram că acum vei sugera să-l căutăm pe tata în acelaşi mod. Apoi, dacă avem noroc, îl găsim, şi cineva îl scoate din joc cu mai multă siguranţă. După asta, ne putem juca împreună de-a ruleta rusească, folosind acele splendide arme noi pe care le-ai furnizat – câştigătorul ia totul.

– Cuvintele tale sunt nelalocul lor, am rostit.

– Nu chiar. M-am gândit la locul fiecărei vorbuliţe, răspunse. Pierdem atâta timp minţindu-ne unii pe alţii, încât am hotărât că ar fi amuzant să spun exact ceea ce simt. Numai ca să văd dacă observă cineva.

– Acum vezi că da. Am observat, de asemenea, că noua ta personalitate nu e mai bună decât cea veche.

– Pe oricare ai prefera-o, amândouă ne întrebăm dacă ştii cumva ce ai să faci mai departe.

– Ştiu, am spus. Acum intenţionez să capăt răspunsuri la un număr de întrebări legate de tot ceea ce ne frământă. Ar trebui să începem cu Brand şi cu necazurile lui. Răsucindu-mă spre Benedict, care stătea privind focul, am spus:

– În Avalon, Benedict, mi-ai spus că Brand era unul dintre cei care m-au căutat după ce am dispărut.

– Corect, răspunse Benedict.

– Cu toţii te-am căutat, spuse Julian.

– Nu la început, am răspuns. Iniţial, au fost Brand, Gerard şi tu, Benedict. Nu aşa mi-ai zis?

– Ba da, răspunse. Ceilalţi s-au implicat mai târziu, totuşi. Ţi-

am spus şi despre asta.
Am încuviinţat.
– Brand a raportat ceva neobişnuit atunci? am întrebat.
– Neobişnuit? În ce sens? rosti Benedict.
– Nu ştiu. Caut o legătură între ceea ce i s-a întâmplat lui şi ceea ce mi s-a întâmplat mie.
– Atunci cauţi unde nu trebuie, spuse Benedict. Brand s-a întors fără nicio veste. Şi, după asta, a umblat secole întregi fără să păţească nimic.
– Asta ştiu şi eu, am rostit. Înţeleg, din cele povestite de Random, totuşi, că dispariţia lui finală a avut loc cu o lună înainte de refacerea şi întoarcerea mea. Asta mi se pare neobişnuit. Dacă n-a raportat nimic special după ce s-a întors din căutări, a făcut asta înainte de dispariţia lui? Sau între timp? Cineva? Ceva? Spune-o dacă ştii!
Urmară câteva schimburi de priviri reciproce. Totuşi privirile păreau mai mult curioase decât suspicioase sau nervoase. În cele din urmă, Llewella spuse:
– Ei bine, eu una nu ştiu. Nu ştiu dacă e semnificativ, vreau să zic.
Toate privirile se aţintiră asupra ei. Începu să înnoade şi să deznoade şiretul de la centură, lent, pe măsură ce vorbea.
– S-a petrecut între timp, şi s-ar putea să nu însemne mare lucru, continuă. E doar ceva ce mi s-a părut neobişnuit. Brand a venit în Rebma cu mult timp în urmă…
– Cât de mult? am întrebat.
Îşi ridică o sprinceană.
– Cincizeci, şaizeci, şaptezeci de ani… Nu sunt sigură.
Am încercat să calculez, folosind factorul de transformare pe care-l elaborasem în timpul lungii mele detenţii. O zi în Amber, se pare, înseamnă puţin peste două zile şi jumătate pe umbra Pământ unde îmi petrecusem exilul. Doream să asociez evenimentul din Amber cu propria scală de timp de câte ori era posibil. În caz că s-ar fi ivit vreo corespondenţă neobişnuită. Deci Brand fusese în Rebma în perioada care, pentru mine, reprezenta secolul al nouăsprezecelea.
– Oricare ar fi data, spuse Llewella, a venit şi m-a vizitat. A stat câteva săptămâni. După care aruncă o privire spre Random. M-a întrebat despre Martin.
Random îşi îngustă ochii şi înălţă capul.
– A spus de ce? o întrebă.

– Nu chiar. A insinuat că-l întâlnise pe Martin undeva în călătoriile sale şi mi-a dat senzaţia că i-ar plăcea să îl contacteze din nou. N-am înţeles decât la ceva timp după plecarea lui că motivul principal al vizitei fusese, probabil, să afle cât mai multe lucruri legate de el. Ştiţi cât de subtil poate fi Brand, cum poate să afle lucruri fără să pară că le caută. Numai după ce am vorbit cu alţii pe care îi vizitase mi-am dat seama ce se petrecuse. Totuşi, n-am aflat niciodată de ce.

– Asta e… foarte ciudat, remarcă Random. Pentru că îmi aduce în minte ceva căruia niciodată nu i-am dat vreo importanţă. M-a întrebat odată destul de multe despre fiul meu – şi se prea poate să fi fost cam în aceeaşi perioadă de timp. Nu mi-a dat să înţeleg că-l întâlnise, totuşi – sau că ar vrea asta. Totul a pornit de la o tachinare legată de subiectul bastarzilor. Când m-am simţit jignit, şi-a cerut scuze şi a pus un număr de întrebări mai decente despre băiat, ceea ce am presupus că făcea din politeţe, ca să mă lase cu o amintire mai plăcută. Aşa cum spui, da, are un fel anume de a smulge mărturisiri de la oameni. De ce nu mi-ai pomenit niciodată despre toate astea?

Zâmbi drăgălaş.

– De ce s-o fi făcut? rosti ea.

Random încuviinţă încet, cu chipul lipsit de orice expresie.

– Ei bine, ce i-ai spus? întrebă. Ce a aflat? Ce ştii tu despre Martin şi eu nu?

Ea clătină din cap, zimbetul i se estompă.

– Nimic… de fapt, rosti. După ştiinţa mea, nimeni din Rebma n-a auzit vreodată ceva despre Martin după ce a traversat Modelul şi s-a evaporat. Nu cred că Brand a plecat ştiind mai multe decât atunci când a venit.

– Straniu…, am spus. A mai întrebat pe altcineva apropo de subiect?

– Nu-mi amintesc, spuse Julian.

– Nici eu, spuse Benedict.

Ceilalţi clătinară din cap.

– Atunci să notăm asta şi s-o lăsăm deoparte deocamdată, am rostit. Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le aflu. Julian, înţeleg că tu şi Gerard aţi încercat să urmaţi drumul negru un timp, şi că Gerard a fost rănit în cursul acţiunii. Cred că amândoi aţi stat cu Benedict o vreme, în timp ce Gerard se vindeca. Aş vrea să aflu câte ceva despre expediţia aceea.

– Se pare că ai aflat, răspunse Julian. Tocmai ai relatat exact

ceea ce s-a petrecut.

– Unde ai aflat de asta, Corwin? întrebă Bendict.

– Când eram în Avalon, am zis.

– De la cine?

– De la Dara.

Se ridică în picioare, veni aproape, rămase dinaintea mea, plecă privirea.

– Încă mai insişti cu povestea aia absurdă despre fată!

Am oftat.

– Ne-am învârtit în jurul trebii ăsteia de prea multe ori, am rostit. Deja ţi-am spus tot ce ştiu despre acest subiect. Ori accepţi, ori nu. Ea e cea care mi-a povestit.

– Atunci se pare că există unele lucruri pe care nu mi le-ai spus. N-ai amintit niciodată de partea asta.

– E adevărat sau nu? Despre Julian şi Gerard.

– E adevărat, spuse.

– Atunci hai să lăsăm, deocamdată, sursa, şi să revenim la ce s-a întâmplat.

– De acord, rosti Benedict. Voi vorbi deschis, acum că motivul pentru discreţie nu mai e printre noi. Eric, desigur. Habar n-avea unde mă aflu, ca mulţi alţii. Gerard era sursa mea principală de informaţii din Amber. Eric devenea din ce în ce mai neliniştit în legătură cu drumul negru şi, în cele din urmă, a hotărât să trimită cercetaşi ca să-l urmeze prin Umbră până la sursă. Au fost selectaţi Julian şi Gerard. Au fost atacaţi de o grupare foarte puternică a creaturilor drumului într-un loc în apropiere de Avalon. Gerard mi-a cerut ajutor, prin intermediul Atuului meu, şi am pornit într-acolo. Inamicul a fost trimis pe lumea cealaltă. Întrucât Gerard s-a ales cu un picior rupt în luptă şi Julian era uşor boţit, i-am luat pe amândoi la mine acasă. Atunci am rupt tăcerea cu Eric, ca să-i spun unde se află cei doi şi ce au păţit. El le-a poruncit să nu-şi continue călătoria, ci să se întoarcă în Amber după ce se vor fi vindecat. Au rămas cu mine până şi-au revenit. Apoi s-au întors.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Dar nu era. Dara îmi povestise ceva în plus. Amintise de un alt vizitator. Îmi amintesc foarte clar. În ziua aceea, lingă cascadă, un mic curcubeu în ceaţa de deasupra, roata morii învârtindu-se şi învârtindu-se, eliberând vise şi zdrobindu-le, în ziua aceea în care ne-am duelat şi am vorbit şi ne-am plimbat în Umbră, în

care am trecut printr-o pădure primordială, până într-un punct lângă un torent puternic unde se învârtea o roată potrivită pentru hambarul zeilor, în ziua aceea în care am fost la un picnic, am flirtat, am bârfit, în care mi-a povestit multe lucruri, unele dintre ele neîndoios false. Dar nu minţise în legătură cu expediţia lui Julian şi Gerard, şi credeam că e posibil să fi spus adevărul şi când a povestit că Brand îl vizitase pe Benedict în Avalon. „Frecvent” fusese cuvântul pe care îl folosise.

Acum, Benedict nu făcea un secret din faptul că nu avea încredere în mine. Numai asta şi era un motiv suficient ca să-mi ascundă informaţiile sau orice considera el că ar fi prea sensibil ca să fie treaba mea. La naiba, crezându-i povestea, eu unul n-aş fi avut încredere în mine dacă situaţiile noastre s-ar fi inversat. Numai un nebun i-ar fi spus asta în clipa aceea, totuşi. Din cauza celorlalte posibilităţi.

Se poate să fi plănuit să-mi spună mai târziu, în particular, despre împrejurările legate de vizitele lui Brand. Poate că implicau ceva ce nu voia să discute de faţă cu grupul şi, mai ales, de faţă cu presupusul ucigaş al lui Brand.

Sau… Exista, bineînţeles, posibilitatea ca însuşi Benedict să fie în spatele întregii chestiuni. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la consecinţe. Făcusem serviciul militar sub Napoleon, Lee[1] şi MacArthur[2], deci apreciam, în egală măsură, tacticianul şi strategul. Benedict întrunea ambele calităţi şi era cel mai bun pe care-l cunoscusem vreodată. Recenta pierdere a braţului drept nu diminuase absolut nimic din asta şi nici nu-i stânjenea talentele de luptător. Dacă n-aş fi fost norocos în întâmplările recente, ar fi putut să mă transforme cu uşurinţă într-o grămadă de scoici datorită neînţelegerii noastre. Nu, nu-mi doream să fie Benedict acela, şi nu voiam să bâjbâi după ce credea el potrivit să ţină tăinuit în clipa aceea. Speram doar că o amână pentru mai târziu.

Aşa încât am acceptat acel „Asta-i tot” al lui şi am hotărât să trec la alte chestiuni.

– Flora, am rostit, când te-am vizitat prima dată, după

[1] Robert Edward Lee (1807–1870), general american. Conducător al armatelor sudiste în timpul Războiului de Secesiune. Învingător la Richmond în 1862. (n. trad.)

[2] Douglas MacArthur (1880–1964), general american. Comandant al aliaţilor în Pacific. Învingător în Japonia (1944–1945), apoi Comandant al forţelor ONU în Coreea (1950–1951). (n. trad.)

accidentul meu, ai spus ceva ce nu înţeleg nici acum. Întrucât am avut timp din belşug relativ curând după aceea, timp în care am revăzut multe lucruri, am dat peste acel ceva în amintirile mele şi, ocazional, l-am analizat. Tot nu-l înţeleg nici acum. Aşa că ai putea fi atât de drăguţă să-mi spui la ce te-ai referit când ai afirmat că umbrele conţin mai multe orori decât şi-ar fi imaginat cineva?

– Mă rog, nu-mi amintesc exact să fi spus asta, rosti Flora. Dar probabil că am zis-o, din moment ce te-a impresionat atât de tare. Ştii la ce efect mă refeream: că Amberul pare să acţioneze ca un magnet asupra umbrelor adiacente, trăgând lucrurile din ele; cu cât te apropii de Amber, cu atât drumul devine mai uşor, chiar şi pentru lucrurile-umbră. Chiar dacă întotdeauna pare a se produce un schimb de materiale între umbrele adiacente, efectul e mult mai puternic şi, în acelaşi timp, e un proces mai degrabă în sens unic atunci când e vorba despre Amber. Noi am fost întotdeauna atenţi la evenimentele neobişnuite care se petrec. Ei bine, cu mulţi ani înainte de vindecarea ta, în vecinătatea Amberului s-au petrecut mai multe lucruri ciudate decât de obicei. Chestii periculoase, aproape invariabil. Multe erau creaturi recognoscibile de pe tărâmurile vecine. Totuşi, după un timp, au început să vină creaturi din locuri tot mai îndepărtate. În cele din urmă, şi-au croit drum unele total necunoscute. N-am găsit niciun motiv pentru acest brusc transport de ameninţări, deşi am mers cu cercetările destul de departe ca să aflăm ce le-ar fi putut determina să vină pe acest drum. Cu alte cuvinte, se petreceau infiltrări ale Umbrei, foarte ciudate.

– Şi asta, de fapt, a început pe vremea când tata se mai afla pe aici?

– Oh, da. A început cu mai mulţi ani înainte de vindecarea ta – cum am spus.

– Înţeleg. A luat cineva în considerare posibilitatea unei legături între starea asta de lucruri şi plecarea lui tata?

– Cu siguranţă, răspunse Benedict. Eu unul încă simt că ăsta a fost motivul. A plecat să investigheze sau să caute un remediu.

– Dar asta e pură speculaţie, spuse Julian. Ştiţi cum era. Nu dădea niciodată justificări.

Benedict ridică din umeri.

– Totuşi e o speculaţie rezonabilă, rosti. Înţeleg că pomenise de îngrijorarea lui privind – migraţiile monştrilor, dacă vreţi – în numeroase ocazii.

Am extras cărţile mele din cutiuţa lor – îmi luasem de curând obiceiul de a avea tot timpul asupra mea un set de Atuuri. Am ridicat Atuul lui Gerard şi l-am privit. Ceilalţi erau tăcuţi, uitându-se la mine în timp ce făceam asta. Câteva clipe mai târziu, contactul era stabilit.

Gerard stătea încă în scaunul său, cu spada pe genunchi. Încă mânca. Înghiţi când simţi prezenţa mea şi spuse:

– Da, Corwin? Ce doreşti?

– Cum se simte Brand?

– Doarme. Pulsul e un pic mai puternic. Respiraţia e la fel – constantă. E totuşi prea devreme ca să...

– Ştiu. De fapt, voiam să verific dacă-ţi aminteşti ceva: spre sfârşit, ai avut cumva impresia din ceea ce a spus sau a făcut tata că plecarea lui a fost legată de numărul crescând al făpturilor din Umbră care se strecurau în Amber?

– Asta, rosti Julian, e ceea ce se numeşte „ghici ciupercă ce e?”.

Gerard se şterse la gură.

– Ar putea fi o legătură, da, rosti. Părea răvăşit, preocupat de ceva. Şi a vorbit despre creaturi. Dar niciodată n-a spus că asta era principala lui grijă sau dacă era ceva cu totul diferit.

– Ca de pildă?

Clătină din cap.

– Orice. Eu – da... da, e ceva ce probabil ar trebui să ştii, dacă îţi e de folos. La ceva vreme după dispariţia lui, m-am străduit să aflu un lucru. Mai exact, dacă eu am fost cu adevărat ultima persoană care l-a văzut înainte de plecare. Sunt destul de sigur că eu am fost. Fusesem în palat toată seara şi mă pregăteam să mă întorc la nava-amiral. Tata se retrăsese cam cu vreo oră mai devreme, dar eu rămăsesem la corpul de gardă, jucând dame cu Căpitanul Thoben. Întrucât a doua zi urma să plecăm pe mare, mi-am zis să iau o carte cu mine.

Aşa că am venit aici, sus, în bibliotecă. Tata era aşezat la birou. Mi-a făcut un gest din cap. Răsfoia nişte cărţi vechi şi încă nu-şi schimbase hainele. Dădu din cap când am intrat şi i-am spus că venisem să iau o carte. „Ai venit la locul potrivit!”, mi-a zis, şi a continuat să citească. În timp ce examinam rafturile, a spus ceva despre faptul că nu putea să doarmă. Am găsit o carte, i-am urat noapte bună, mi-a spus „Vânt bun din pupa” şi am plecat. Coborî din nou privirea. Acum sunt convins că, în noaptea aceea, purta Giuvaierul Judecăţii, l-am văzut asupra lui

la fel de clar cum îl văd la gâtul tău acum. Sunt sigur, în egală măsură, că mai devreme nu-l avusese. Mult timp după aceea m-am gândit că îl luase cu el oriunde îl duseseră paşii. În apartamentele lui nu era niciun indiciu că şi-ar fi schimbat veşmintele mai târziu. N-am mai văzut piatra decât atunci când tu şi Bleys aţi fost înfrânţi când aţi asaltat Amberul. Atunci o purta Eric. Când l-am întrebat, a susţinut că o găsise în apartamentele lui tata. În lipsă de dovezi pentru a susţine contrariul, a trebuit să-i accept povestea. Dar n-am fost niciodată mulţumit de ea. Întrebarea ta – şi faptul că porţi piatra – mi-a reamintit totul. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să ştii despre asta.

– Mersi, am spus, şi mi-a venit pe buze o altă întrebare, dar mi-am zis să nu o formulez în clipa aceea. Spre binele celorlalţi, am închis discuţia, spunând:

– Crezi că mai are nevoie de nişte pături? Sau de altceva?

Gerard ridică paharul spre mine, apoi bău.

– Foarte bine. Ţine-o tot aşa, i-am spus, şi mi-am trecut mâna peste carte.

– Fratele Brand pare a fi în regulă, am rostit, şi Gerard nu-şi aminteşte dacă tata a spus ceva care ar lega direct alunecarea Umbrei de plecarea lui. Mă întreb cum îşi va aminti Brand lucrurile când îşi va reveni…

– Dacă îşi va reveni, rosti Julian.

– Eu cred că da, am spus. Cu toţii am încasat-o zdravăn uneori. Vitalitatea noastră este unul dintre puţinele lucruri în care am ajuns să credem. Părerea mea e că mâine dimineaţă va fi în stare să vorbească.

– Ce propui să facem cu vinovatul, întrebă Julian, dacă Brand îl dă de gol?

– Să-l interogăm.

– Atunci mi-ar plăcea mie să-l interoghez. Încep să simt că, de data asta, s-ar putea să ai dreptate, Corwin, şi că persoana care l-a înjunghiat poate fi responsabilă şi de starea noastră de asediu intermitentă, de dispariţia lui tata şi de uciderea lui Caine. Aşa că mi-ar face plăcere să-l interoghez înainte să-i tăiem gâtul şi mi-aş dori să mă ofer voluntar şi pentru partea a doua.

– O să ţinem cont de asta, am zis.

– Nu este exclus să dai şi tu socoteală, Corwin.

– Eram conştient de asta.

– Am ceva de spus, rosti Benedict, înăbuşind o replică din

partea lui Julian. Sunt intrigat atât de puterea, cât şi de obiectivul aparent al duşmanilor. I-am întâlnit de nenumărate ori şi *sunt* însetaţi de sânge. Acceptând, pentru moment, povestea ta despre Dara, Corwin, ultimele ei cuvinte par a fi un rezumat al atitudinii lor: „Amber va fi distrus.”. Nu cucerit, subjugat sau pedepsit pentru a i se da o lecţie. Distrus. Julian, nu ţi-ar displăcea să domneşti aici, nu-i aşa?

Julian zâmbi.

– Poate anul viitor pe vremea asta, rosti. Nu acum, mulţumesc.

– Unde vreau eu să ajung e că te-aş putea vedea pe tine – sau pe oricare dintre noi – angajând mercenari sau făcând rost de aliaţi pentru o preluare a puterii. Nu te văd folosind o forţă atât de puternică încât să reprezinte o problemă gravă după aceea. Nu o forţă pusă pe distrugere, mai degrabă, decât pe cucerire. Nu mă văd pe mine, pe tine, pe Corwin, pe ceilalţi încercând să distrugă Amberul sau să rişte cu o armată care ar dori aşa ceva. Asta e partea care nu-mi place apropo de afirmaţia lui Corwin că unul dintre noi se află în spatele afacerii.

A trebuit să încuviinţez. Eram conştient de slăbiciunea acestei verigi din lanţul meu de speculaţii. Totuşi, existau atâtea necunoscute… Aş fi putut oferi alternative, cum urma să facă Random, dar bănuielile nu dovedesc nimic.

– S-ar putea, spuse Random, ca unul dintre noi să fi făcut târgul dar să-şi fi subestimat aliaţii. Poate că partea vinovată asudă din greu acum, ca noi toţi, de altfel. Poate că nu e în postura de a schimba lucrurile, chiar dacă şi-ar dori-o.

– I-am putea oferi ocazia, spuse Fiona, să-şi trădeze aliaţii chiar acum. Dacă Julian ar putea fi convins să nu-i ia gâtul vinovatului şi noi ceilalţi am fi dispuşi să facem la fel, s-ar putea să mărturisească – dacă bănuiala lui Random e corectă. N-ar avea pretenţii la tron, dar, evident, n-a avut nici înainte. Va fi lăsat în viaţă şi ar putea salva Amberul de nişte necazuri. Vrea cineva să-şi ia angajamentul că va proceda astfel?

– Eu da, am spus. O să-i cruţ viaţa dacă va mărturisi, cu precizarea că îşi va petrece restul ei în exil.

– Şi eu sunt de acord, rosti Benedict.

– Şi eu, spuse Random.

– Cu o singură condiţie, rosti Julian. Dacă nu e personal răspunzător de moartea lui Caine, sunt şi eu de acord. Altfel, nu. Şi va trebui să existe o dovadă.

– Viaţa, în exil, spuse Deirdre. În regulă. De acord.

– Şi eu, rosti Flora.
– Şi eu, urmă Llewella.
– Probabil că şi Gerard va fi de acord, am spus. Dar chiar mă întreb dacă Brand va simţi la fel ca noi. Presimt că nu.
– Hai să vedem ce zice Gerard, spuse Benedict. Dacă Brand supravieţuieşte şi se dovedeşte singurul împotriva ideii, vinovatul va şti că are doar un singur inamic de evitat – şi vor putea să îşi rezolve problema cum ştiu ei mai bine.
– În regulă, am spus, trecând peste câteva presimţiri rele, şi am intrat din nou în contact cu Gerard, care a fost şi el de acord.
Aşa că ne-am ridicat în picioare şi am jurat asta pe Unicornul Amberului – jurământul lui Julian având o clauză în plus – şi am jurat să impunem exilul oricăruia dintre noi care ar încălca jurământul. Sincer, nu credeam că ne va ajuta cu ceva, dar întotdeauna e plăcut să vezi o familie făcând lucruri împreună.
După asta, fiecare a ţinut să sublinieze că va rămâne în palat peste noapte, probabil ca să arate că nimeni nu se teme de ceea ce avea să spună Brand dimineaţă – şi, mai ales, ca să demonstreze că nu doresc să plece din oraş, un lucru care nu ar fi fost uitat chiar dacă Brand şi-ar fi dat duhul în timpul nopţii. Nemaiavând alte întrebări de adresat grupului şi pentru că nimeni nu se repezise să recunoască deschis fărădelegile sub acoperirea jurământului, m-am lăsat pe spate şi am ascultat un timp. Lucrurile se separară, împărţindu-se într-o serie de conversaţii şi schimbări, una dintre ele fiind o încercare de reconstituire a tabloului din bibliotecă, cu fiecare la locul lui şi, invariabil, de ce fiecare se afla într-o poziţie anume, cu excepţia vorbitorului. Am fumat; n-am spus nimic despre subiect. Deirdre a subliniat o posibilitate interesantă, totuşi. Şi anume că Gerard l-ar fi putut înjunghia chiar el, în timp ce ne aflam toţi îngrămădiţi în jur şi că eforturile lui eroice nu erau determinate de vreo dorinţă de a-l salva pe Brand, ci, mai degrabă de a ajunge într-o poziţie în care-i putea închide gura – caz în care Brand n-ar fi scăpat cu viaţă până a doua zi. Ingenios, numai că nu puteam crede aşa ceva. Nimeni altul n-a crezut. Cel puţin, nu s-a oferit nimeni voluntar să urce şi să-l gonească pe Gerard.
După un timp, Fiona se ridică şi se aşeză lângă mine.
– Ei bine, am încercat singurul lucru la care m-am putut gândi, spuse. Sper să iasă ceva bun de aici.
– S-ar putea, am spus.
– Observ că ai adăugat o piesă ornamentală neobişnuită la

garderoba ta, rosti, ridicând Giuvaierul Judecăţii între degetul mare şi arătător şi examinându-l.

Apoi ridică privirea.

– Îl poţi determina să facă nişte trucuri pentru tine?

– Unele, am spus.

– Deci ştii cum să-l acordezi. Asta implică şi Modelul, nu-i aşa?

– Da. Eric mi-a destăinuit procedeul, chiar înainte de a muri.

– Înţeleg.

Dădu drumul Giuvaierului, se aşeză la loc, privi flăcările.

– Te-a sfătuit să fii precaut când lucrezi cu el? întrebă.

– Nu, am zis.

– Mă întreb dacă e o chestiune întâmplătoare sau intenţionată…

– Ei bine, în clipa aceea, Eric era un pic ocupat să moară. Asta ne-a limitat conversaţia în mod considerabil.

– Ştiu. Mă întrebam dacă ura lui faţă de tine a cântărit mai mult decât speranţele lui pentru tărâm sau dacă pur şi simplu nu ştia unele dintre principiile implicate.

– Tu ce ştii despre asta?

– Gândeşte-te din nou la moartea lui Eric, Corwin. N-am fost acolo când s-a petrecut, dar am sosit mai devreme la înmormântare. Am fost de faţă când trupul i-a fost îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat – şi i-am examinat rănile. Erau trei răni la piept, dar numai una arăta ca şi cum ar fi atins zona mediastinală…

– O singură rană ajunge, dacă…

– Aşteaptă, rosti ea. A fost dificil, dar am încercat să examinez unghiul de străpungere cu o vergea subţire de sticlă. Aş fi vrut să fac o incizie, dar Caine nu mi-a îngăduit. Totuşi, nu cred că inima sau arterele au fost atinse. Încă nu e prea târziu să cerem o autopsie, dacă ai dori să merg mai departe cu verificările. Sunt sigură că rănile şi efortul general au contribuit la moartea lui, dar cred că Giuvaierul e cel care a contat.

– De ce crezi asta?

– Din cauza unor lucruri pe care le-a spus Dworkin când am studiat cu el – şi din cauza unor lucruri pe care le-am observat după aceea, drept urmare. El mi-a semnalat că, deşi conferă unele însuşiri neobişnuite, are ca efect, de asemenea, o secătuire a vitalităţii celui care-l deţine. Cu cât îl porţi mai mult, cu atât îţi ia din energie, cumva. După asta, am fost atentă şi am observat că tata nu-l purta decât arareori şi nu-l ţinea niciodată

pe perioade lungi de timp.

Gândurile mi-au revenit la Eric, la ziua în care agoniza pe povârnişurile Kolvirului, cu bătălia turbată în jur. Mi-am amintit prima privire aruncată asupra lui, chipul său palid, respiraţia greoaie, sângele de pe piept… Şi Giuvaierul Judecăţii, acolo, pe lanţ, pulsând ca o inimă printre faldurile îmbibate de sânge ale veşmintelor. Nu văzusem niciodată Giuvaierul făcând asta, şi nici de atunci n-o mai făcuse. Mi-am amintit că efectul devenise mai slab, mai vag. Şi când Eric şi-a dat sufletul şi i-am încrucişat mâinile peste Giuvaier, fenomenul încetase.

– Ce ştii despre modul de funcţionare? am întrebat-o.

Clătină din cap.

– Dworkin îl considera un secret de stat. Ştiu ceea ce e evident – controlul asupra vremii – şi am dedus din unele remarci ale lui tata că are ceva de-a face cu o percepţie sporită sau mai înaltă. Dworkin îl menţionase, în primul rând, ca un exemplu de implicare a Modelului în tot ceea ce ne dă putere – chiar şi Atuurile conţin Modelul, dacă le examinezi îndeaproape, dacă priveşti destul de mult – şi l-a citat ca pe o dovadă a principiului conservării energiei – toate puterile noastre speciale au preţul lor. Cu cât e mai mare puterea, cu atât e mai ridicată investiţia. Atuurile sunt o chestiune măruntă, dar există totuşi un element de oboseală implicat în folosirea lor. Plimbarea prin Umbră, care este un exerciţiu al imaginii Modelului ce există în noi, presupune o cheltuială şi mai mare. A traversa Modelul, din punct de vedere fizic, e o scurgere masivă a energiilor cuiva. Dar Giuvaierul, spunea el, reprezintă o octavă mai mare şi mai înaltă a aceluiaşi lucru şi costul pentru cel care-l foloseşte creşte exponenţial.

Deci, dacă relatarea era corectă, o altă privire ambiguă în caracterul decedatului şi celui mai puţin apreciat frate al meu. Dacă fusese conştient de acest fenomen şi luase Giuvaierul şi-l purtase totuşi prea mult, pentru apărarea Amberului, asta făcea din el un fel de erou. Numai că, văzut în această lumină, faptul că îmi înmânase Giuvaierul fără avertizări devenea un efort pe patul de moarte la piesa finală a răzbunării. Dar mă absolvise de blestemul lui, spusese, astfel încât să-l poată arunca aşa cum se cuvine asupra inamicilor de pe câmpul de luptă. Asta, desigur, nu însemna decât că îi ura puţin mai mult decât pe mine şi îşi desfăşura ultimele energii cât mai strategic posibil, pentru Amber. M-am gândit atunci la natura incompletă a notiţelor lui Dworkin, pe care le recuperasem din ascunzătoarea pe care mi-o

indicase Eric. Nu cumva Eric le obţinuse intacte şi distrusese intenţionat fragmentul conţinând precauţiile, astfel încât să-l condamne pe succesorul lui? Ideea asta nu mi s-a părut întru totul acceptabilă, pentru că n-avea de unde să ştie că mă voi întoarce când am făcut-o, cum am făcut-o, că mersul bătăliei va fi cum a fost şi că, într-adevăr, voi fi succesorul lui. Tot atât de bine ar fi putut să-l succeadă la tron unul dintre favoriţii lui, caz în care cu siguranţă nu şi-ar fi dorit ca acesta să moştenească vreo capcană. Nu. După cum vedeam eu lucrurile, fie Eric nu fusese cu adevărat conştient de această însuşire a Giuvaierului, pentru că avea doar instrucţiuni parţiale de folosire, fie cineva ajunsese la hârtiile acelea înaintea mea şi înlăturase material suficient pentru a-mi lăsa o armă mortală. Încă o dată, se prea poate să fi fost mâna adevăratului inamic.

– Cunoşti factorul de siguranţă? am întrebat.

– Nu, spuse ea. Nu-ţi pot da decât două indicaţii; nu ştiu exact cât de valoroase sunt. Prima e că nu-mi amintesc ca tata să-l fi purtat pe perioade lungi de timp. A doua, am pus cap la cap un număr de lucruri pe care le-a rostit. Începând cu un comentariu despre efectul conform căruia „când oamenii se transformă în statui, ori te afli în locul nepotrivit, ori ai dat de necaz”. L-am bătut la cap despre asta o lungă perioadă de timp şi, în cele din urmă, am aflat că primul semn al faptului că l-ai purtat prea multă vreme e un fel de distorsiune a simţului tău temporal. Aparent începe prin mărirea vitezei metabolismului – sub toate aspectele – cu un efect evident că universul începe să se încetinească în jurul tău. Aceasta poate face ravagii asupra unui individ. Asta e tot ce ştiu despre Giuvaier şi recunosc că o mare parte din ce-am spus, mai ales în final, sunt simple presupuneri. De cât timp îl porţi?

– E ceva timp de-acum, am spus, luându-mi mental pulsul şi aruncând o privire în jur ca să văd dacă lucrurile păreau a se încetini în vreun fel.

Nu puteam să-mi dau seama, deşi, bineînţeles, nu mă simţeam în cea mai bună formă. Presupusesem totuşi că era în totalitate opera lui Gerard. Nu eram, cu toate astea, pe punctul de a-l smulge de la gât doar pentru că un membru al familiei îmi sugerase asta, chiar dacă era vorba de inteligenta Fiona într-una din dispoziţiile ei cele mai prietenoase. Perversitate, încăpăţânare… Nu, independenţă. Asta era. Asta şi neîncredere formală pură. O pusesem la gât doar pentru seara asta, oricum,

cu doar câteva ore înainte. O să aştept.

– Ei bine, l-ai purtat şi ai demonstrat ce voiai, spuse. Eu nu voiam decât să-ţi atrag atenţia împotriva expunerii prelungite înainte să afli tu mai multe.

– Mersi, Fi. O să-l dau jos curând şi apreciez faptul că mi-ai spus. Apropo, ce s-a întâmplat cu Dworkin?

Îşi bătu tâmpla cu degetul.

– În cele din urmă şi-a pierdut minţile, sărmanul. Mi-ar plăcea să cred că tata l-a dus undeva, într-un loc liniştit în Umbră.

– Înţeleg ce vrei să spui. Da, să gândim aşa. Sărmanul.

Julian se ridică în picioare, încheind o conversaţie cu Llewella. Îşi întinse oasele, înclină din cap spre ea şi veni spre mine.

– Corwin, te-ai mai gândit şi la alte întrebări pentru noi? spuse.

– Niciuna pe care să v-o adresez în clipa asta.

Zâmbi.

– Mai ai ceva în plus să ne spui?

– Nu în momentul ăsta.

– Alte experimente, demonstraţii, şarade?

– Nu.

– Bine, atunci mă duc să mă culc. Noapte bună.

– Noapte bună.

Se înclină dinaintea Fionei, flutură din mână spre Benedict şi Random, dădu din cap spre Flora şi Deirdre când trecu pe lângă ele pe drumul spre uşă. Se opri în prag, se răsuci şi spuse:

– Acum puteţi vorbi cu toţii despre mine, şi ieşi.

– În regulă, rosti Fiona. Hai să vorbim. Eu cred că el e vinovatul.

– De ce? am întrebat.

– O să parcurg lista, subiectivă, intuitivă şi părtinitoare, aşa cum e. Benedict, după opinia mea, e mai presus de orice suspiciune. Dacă ar fi vrut tronul, deja l-ar fi avut până acum, prin mijloace directe, militare. Cu tot timpul pe care l-a avut la dispoziţie, ar fi putut organiza un atac care ar fi reuşit, chiar şi împotriva lui tata. E în stare şi toţi ştim asta. Tu, pe de altă parte, ai făcut o serie de boacăne pe care nu le-ai fi săvârşit dacă ai fi fost în deplinătatea facultăţilor mentale. De asta cred povestea ta cu amnezia şi restul. Nimeni nu se orbeşte singur ca element al strategiei. Gerard a luat-o binişor pe calea stabilirii propriei nevinovăţii. Aproape că îmi imaginez că e acolo sus, cu Brand, mai mult din acest motiv decât din dorinţa de a-l proteja. Oricum, vom afla sigur nu peste mult timp – sau vom avea noi

suspiciuni. Random a fost supravegheat mult prea îndeaproape în toţi aceşti ani ca să fi avut ocazia să pună la cale tot ceea ce s-a petrecut. Aşa că el iese din discuţie. Cât despre noi, cele mai delicate. Pe Flora n-o duce mintea, Deirdre n-are curaj, Llewella n-are motivaţii, pentru că e fericită oriunde în afară de aici, iar eu, desigur, pot fi acuzată doar de răutate. Mai rămâne Julian. E în stare? Da. Îşi doreşte tronul? Bineînţeles. A avut timpul necesar şi prilejul? Din nou, da. El e omul tău.

– Crezi că el l-a ucis pe Caine? am întrebat. Erau amici.

Îşi încreţi buzele.

– Julian n-are prieteni, spuse. Personalitatea lui glacială se topeşte numai când se gândeşte la propria persoană. Oh, în ultimii ani *parcă* s-a apropiat mai mult de Caine decât de oricine altcineva. Dar şi asta... şi asta ar fi putut fi o parte a planului său. Să simuleze o prietenie destul de mult timp pentru a o face credibilă, în aşa fel încât să nu pară suspect la vremea respectivă. Îl cred pe Julian capabil de asta pentru că nu pot să-l cred capabil de un ataşament emoţional puternic.

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu, am rostit. Prietenia lui cu Caine a apărut în timpul absenţei mele, aşa că tot ceea ce cunosc despre asta e la mâna a doua. Totuşi, dacă Julian căuta o prietenie sub forma unei alte personalităţi asemănătoare cu a lui, atunci e plauzibil. Semănau foarte mult. Înclin să cred că a fost reală, pentru că nu cred că cineva e în stare să se prefacă prieten cu altcineva atâţia ani. Doar dacă celălalt e prost de dă în gropi, ceea ce nu e cazul lui Caine. Şi... mă rog, ai afirmat că raţionamentul tău e subiectiv, intuitiv şi părtinitor. Aşa e şi al meu în cazuri de-astea. Numai că nu-mi place să cred că cineva e atât de nenorocit încât să se folosească de singurul său prieten astfel. De aceea, cred că ceva nu e în ordine cu lista ta.

Oftă.

– Pentru unul care a bântuit pe aici atâta vreme, Corwin, spui lucruri cam neghioabe. Oare şederea asta lungă în locşorul ăla simpatic te-a schimbat? Cu ani în urmă ai fi văzut ceea ce e evident, ca şi mine.

– Poate că m-am schimbat, pentru că asemenea lucruri nu mai par evidente de multă vreme. Dar nu cumva te-ai schimbat tu, Fiona? Ceva mai cinică decât fetiţa pe care o ştiam cândva. Cu ani în urmă poate că nici tu nu ai fi sesizat evidenţa.

Zâmbi uşor.

– Să nu-i spui niciodată unei femei că s-a schimbat, Corwin. Decât dacă s-a schimbat în bine. Ştiai asta pe vremuri. S-ar putea, oare, ca tu să fii într-adevăr una din umbrele lui Corwin, trimisă înapoi să sufere şi să ne intimideze în numele lui? Oare Corwin cel adevărat e în altă parte, râzând de noi toţi?

– Sunt aici şi nu râd, am spus.

Ea izbucni în hohote.

– Da, asta e! zise. Tocmai am hotărât că nu eşti tu cel adevărat! Anunţ important, toată lumea! strigă, ţâşnind brusc în picioare. Tocmai am remarcat că acesta nu e Corwin cel adevărat! Trebuie să fie una dintre umbrele lui! Tocmai şi-a proclamat încrederea în prietenie, demnitate, nobleţe a spiritului şi toate celelalte chestii care figurează la loc de cinste in basmele populare! Precis am dat peste ceva!

Ceilalţi se holbară la ea. Izbucni în râs iar, apoi se aşeză brusc.

Am auzit-o pe Flora mormăind „s-a îmbătat”, după care reveni la conversaţia ei cu Deirdre. Random spuse „Un toast pentru umbră!” şi reveni la discuţia cu Benedict şi Llewella.

– Vezi? rosti.

– Ce?

– Eşti imaterial, zise, bătându-mă uşor pe genunchi. Ca şi mine, acum că mă gândesc mai bine. A fost o zi grea, Corwin.

– Ştiu. Şi eu mă simt ca dracu’. Am crezut că e o idee bună să-l aduc înapoi pe Brand. În plus, a mers. Mai mult rău i-a făcut.

– Să nu treci cu vederea fărâmele de virtute pe care le-ai dobândit, rosti ea. Nu e vina ta pentru felul în care a ieşit.

– Mersi.

– Cred că Julian a avut cea mai bună idee. Nu cred că o să mai rămân trează.

M-am ridicat o dată cu ea, am condus-o la uşă.

– Sunt în regulă, rosti. Pe bune.

– Sigur?

Încuviinţă tăios.

– Atunci, ne vedem dimineaţă.

– Sper. Acum puteţi vorbi despre mine.

Făcu cu ochiul şi ieşi.

M-am întors şi i-am văzut pe Benedict şi Llewella apropiindu-se.

– La culcare? am întrebat.

Benedict încuviinţă.

– Tot ce se poate, zise Llewella, şi mă sărută pe obraz.

– Pentru ce-a fost asta?

– Pentru mai multe lucruri, zise. Noapte bună.

– Noapte bună.

Random era pe vine lângă şemineu, scormonind focul. Deirdre se întoarse spre el şi spuse:

– Nu mai pune lemne doar pentru noi. Flora şi cu mine ne retragem.

– În regulă. Puse vătraiul deoparte şi se ridică. Somn uşor, strigă în urma lor.

Deirdre mă învrednici cu un zâmbet somnoros şi Flora cu unul nervos. Le-am adresat urările de noapte bună şi le-am urmărit cum părăsesc încăperea.

– Ai aflat ceva nou şi folositor? întrebă Random.

Am ridicat din umeri.

– Dar tu?

– Opinii, presupuneri. Lucruri noi, nu. Încercam să hotărâm cine e următorul pe listă.

– Şi…?

– Benedict crede că e o chestiune de noroc. Tu sau el. Cu condiţia să nu fii tu în spatele afacerii, fireşte. Crede şi că amicul tău Ganelon ar trebui să fie în gardă.

– Ganelon… Da, e de gândit – şi ar fi trebuit să-mi treacă prin cap mie mai întâi. Cred că are dreptate şi la chestia cu norocul. S-ar putea chiar să încline uşor în favoarea lui, deoarece ştiu cu toţii că eu sunt în alertă datorită tentativei de înscenare.

– Aş spune că toţi suntem conştienţi că Benedict e şi el în alertă. A reuşit să împărtăşească fiecăruia opinia sa. Cred că i-ar conveni o tentativă.

Am chicotit.

– Asta întoarce iar roata. Chiar că e la noroc.

– Şi el a spus asta. Fireşte, ştiind c-o să-ţi spun ţie.

– Fireşte, mi-aş dori să înceapă să vorbească iar cu mine. Ei bine… acum nu prea mai e mare lucru de făcut, am zis. La naiba cu toate. Mă duc la culcare.

Încuviinţă.

– Nu uita să te uiţi sub pat.

Am părăsit încăperea, ne-am îndreptat spre coridor.

– Corwin, aş dori să te fi gândit să aduci nişte cafea cu tine, o dată cu armele, spuse. Mi-ar prinde bine o ceaşcă.

– Nu te ţine treaz?

– Nu. Seara îmi place să beau câteva ceşti.

– Eu îi simt lipsa dimineaţa. Va trebui să importăm ceva cafea după ce scăpăm de toată harababura asta.

– O mică alinare, dar e o idee bună. Ce are Fi în cap, totuşi?

– Ea crede că Julian e omul nostru.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Şi Caine?

– Să presupunem că n-a fost doar unul singur, zise în timp ce urcam scările. Să zicem că au fost doi, de pildă Julian *şi* Caine. În final s-au certat, Caine a pierdut. Julian s-a descotorosit de el şi s-a folosit de moartea lui ca să-ţi slăbească şi ţie poziţia. Foştii prieteni devin cei mai răi duşmani.

– N-are niciun rost. Ameţesc când încep să examinez posibilităţile. Ori va trebui să aşteptăm să se mai întâmple ceva, ori să facem noi să se întâmple ceva. Probabil cea din urmă variantă. Dar nu în noaptea asta…

– Hei, aşteaptă-mă!

– Iartă-mă. M-am oprit pe palier. Nu ştiu ce m-a apucat. Ultima zvâcnire, cred.

– Energie nervoasă, spuse, venind lângă mine. Am continuat să urcăm, iar eu am făcut un efort să-mi potrivesc pasul cu al lui, înăbuşindu-mi dorinţa de a mă grăbi.

– Ei bine, somn uşor, rosti într-un târziu.

– Noapte bună. Random.

Continuă să urce scara şi eu am luat-o pe coridor către apartamentele mele. Deja mă simţeam agitat, motiv pentru care am scăpat cheia din mână.

Am întins braţul şi am apucat-o în aer înainte de a cădea. Simultan, am fost izbit de impresia că mişcarea cheii era, într-un fel, mai lentă decât ar fi trebuit. Am introdus-o în încuietoare şi am răsucit-o.

Încăperea era întunecată, dar m-am hotărât să nu aprind o lumânare sau o lampă cu ulei. Mă obişnuisem cu întunericul cu multă vreme în urmă. Am încuiat uşa şi am zăvorât-o. Ochii mei erau deja pe jumătate adaptaţi semiîntunericului de pe holul slab luminat. M-am întors. Se zărea un pic din lumina stelelor şi printre draperii. Am traversat încăperea, desfăcându-mi gulerul.

Mă aştepta în dormitor, în stânga intrării. Era perfect poziţionat şi n-a făcut nimic care să-l trădeze. Am intrat direct în el. Avea locul ideal, ţinea stiletul pregătit şi elementul-surpriză era de partea lui. Pe bună dreptate trebuia să fiu mort – nu în patul meu, ci chiar acolo, la picioarele lui.

Am văzut mişcarea cu coada ochiului, am constatat prezenţa şi semnificaţia ei de îndată ce am trecut pragul.

Ştiam că era prea târziu să evit lovitura chiar dacă mi-aş fi ridicat braţul ca să încerc s-o blochez. Numai că o ciudăţenie m-a izbit înainte de a o face lama cuţitului: atacatorul meu părea că se mişcă prea lent. Mişcarea ar fi trebuit să fie iute, cu toată tensiunea greutăţii sale în ea. N-ar fi trebuit să îmi dau seama ce se întâmplă decât după ce s-ar fi produs atacul. N-aş fi avut timp să mă dau la o parte şi să-mi azvârl braţul atât de departe. O ceaţă roşiatică îmi acoperi vederea şi am simţit antebraţul izbind într-o parte braţul în mişcare aproape în aceeaşi clipă în care oţelul îmi atinse pântecul şi tăie. În roşeaţa privirii mi s-a părut că zăresc o uşoară urmă a versiunii cosmice a Modelului pe care o traversasem mai devreme. Când m-am încovoiat şi m-am prăbuşit, incapabil să gândesc, dar conştient pentru încă o clipă, desenul a devenit mai clar şi s-a apropiat mai mult. Voiam să fug, dar trupul mi s-a poticnit ca un cal. Am căzut la pământ.

8

Din fiecare viaţă trebuie să curgă un pic de sânge. Din nefericire, era, din nou, rândul meu, şi se pare că era vorba de ceva mai mult. Zăceam chircit, pe partea dreaptă, cu ambele braţe ţinându-mi strâns mijlocul. Eram ud şi, din când în când, ceva se prelingea de-a lungul pliurilor pântecelui. În faţă, stânga jos, chiar deasupra centurii, mă simţeam ca un plic deschis neatent. Acestea au fost primele mele senzaţii când mi-a revenit cunoştinţa. Şi primul meu gând a fost: „Ce mai aşteaptă?” Evident, *coup de gráce*[1] nu fusese dată. De ce?

Am deschis ochii. Profitaseră de timpul scurs ca să se adapteze întunericului. Am întors capul. N-am mai văzut pe nimeni altcineva în încăpere. Dar ceva neobişnuit se petrecuse şi nu-mi putea da seama exact ce anume. Am închis ochii şi mi-am lăsat capul să cadă, din nou, pe saltea.

Ceva nu era în ordine şi, în acelaşi timp, era…

Salteaua… Da, zăceam în patul meu. Mă îndoiesc că ajunsesem acolo fără ajutor. Dar ar fi fost absurd ca cineva să mă înjunghie şi apoi să mă ducă în pat.

---

[1] Lovitura de graţie (în lb. franceză în original). (n. trad.)

Patul meu… Era patul meu şi, totuşi, nu era.

Am strâns puternic din ochi. Am scrâşnit din dinţi. Nu înţelegeam. Ştiam că nu pot gândi normal după şocul suferit, cu sângele acumulându-se în maţe, apoi scurgându-se afară. Am încercat să mă forţez să gândesc limpede. Nu era simplu.

Patul meu. Înainte de a fi pe deplin conştient de orice altceva, eşti conştient dacă te trezeşti în propriul pat. Şi eu eram în patul meu, numai că…

M-am împotrivit din răsputeri unui enorm impuls de a strănuta, deoarece simţeam că strănutul m-ar sparge în bucăţi. Mi-am apăsat nările şi am respirat scurt pe gură. Simţeam pretutindeni în jurul meu gustul, mirosul şi prezenţa prafului.

Asaltul nazal se mai potoli şi am deschis ochii. Ştiam unde mă aflu. Nu înţelegeam de ce şi cum, dar revenisem într-un loc pe care nu mă aşteptam să-l mai revăd vreodată.

Am lăsat mâna dreaptă în jos, am folosit-o ca să mă ridic.

Era dormitorul meu de acasă. Din cea veche, locul care fusese al meu când eram Carl Corey. Mă întorsesem în Umbră, în acea lume năpădită de praf. Patul nu fusese făcut de ultima oară când dormisem în el, cam cu jumătate de deceniu în urmă. Ştiam perfect starea casei, pentru că o examinasem cu doar câteva săptămâni în urmă.

M-am împins mai departe, reuşind să-mi trec picioarele peste marginea patului. Apoi m-am aplecat din nou şi am rămas acolo. Era nasol.

Chiar dacă mă simţeam temporar în siguranţă faţă de un alt atac, ştiam că aveam nevoie de ceva mai mult decât siguranţă în clipa aceea. Aveam nevoie de ajutor, şi nu eram în postura de a mă ajuta singur. Nici măcar nu eram sigur cât voi mai putea rămâne conştient. Aşa că trebuia să cobor şi s-o iau la picior. Probabil că telefonul era mort, cea mai apropiată casă nu era prea aproape. Măcar trebuia să ajung la drumul mare. M-am gândit cu groază că unul dintre motivele pentru care mă stabilisem aici fusese acela că locuinţa era departe de drumul circulat. Mă bucură singurătatea, măcar din când in când.

Cu mâna dreaptă am tras perna cea mai apropiată şi am scos-o din husa ei. Am întors-o pe dos, am încercat s-o împăturesc, am renunţat, am făcut-o sul, am strecurat-o sub cămaşă şi am apăsat-o pe rană. Apoi am rămas nemişcat, ţinând-o acolo.

Fusese un efort mare şi am descoperit că e dureros să respir prea adânc.

Totuşi, după un timp, am tras a doua pernă, am ţinut-o pe genunchi şi am lăsat-o să lunece din husă. Voiam faţa de pernă ca s-o agit la trecerea vreunui automobilist, pentru că veşmintele mele, ca de obicei, erau închise la culoare. Cu toate astea, înainte de a putea s-o trec prin centură, am fost zăpăcit de comportamentul pernei. Încă nu atinsese podeaua. O lăsasem să cadă, nu se sprijinea de nimic şi era în mişcare. Numai că se mişca destul de lent, coborând cu o încetineală ca de vis.

M-am gândit la căderea cheii pe care o scăpasem afară pe hol. M-am gândit la repeziciunea neaşteptată când urcam scara cu Random. M-am gândit la cuvintele Fionei şi la Giuvaierul Judecăţii, care încă atârna la gâtul meu, acum pulsând o dată cu zvâcniturile rănii. Probabil că-mi salvase viaţa, cel puţin pentru moment; da, probabil aşa se întâmplase, dacă presupunerile Fionei erau adevărate. Probabil că-mi dăduse un moment sau mai multe în plus faţă de normal când a lovit atacatorul, lăsându-mă să mă răsucesc, lăsându-mă să întind braţul, într-un fel, se prea poate să fi fost responsabil pentru brusca mea transportare. Dar la asemenea lucruri trebuia să mă gândesc altădată – presupunând că urma să reuşesc să menţin o relaţie semnificativă cu viitorul. Acum, Giuvaierul trebuia să dispară – în cazul în care temerile Fionei legate de el erau întemeiate –, iar eu trebuia s-o iau din loc.

Am strâns faţa celei de-a doua perne, apoi am încercat să mă ridic în picioare, ţinându-mă de marginea patului. Rău am făcut! Ameţeală şi prea multă durere. M-am lăsat în jos, spre podea, temându-mă să nu leşin pe parcurs. Am izbutit. M-am odihnit. Apoi am început să mă deplasez, un târâş lent.

Uşa din faţă, îmi aminteam, era, acum bătută în cuie. În regulă. Atunci prin spate.

Am reuşit să traversez dormitorul şi m-am oprit, sprijinindu-mă de cadrul uşii. Cât am stat în loc, mi-am scos de la gât Giuvaierul Judecăţii şi mi-am înfăşurat lanţul la încheietură. Trebuia să-l ascund undeva, iar seiful din biroul meu era mult prea departe. Pe lângă asta, cred că lăsam înapoia mea o dâră de sânge. Oricine ar fi găsit-o şi ar fi urmat-o ar fi fost destul de curios să investigheze şi să distrugă jucăria. Iar eu n-aveam nici timpul şi nici energia...

Mi-am croit drum afară, în jur, prin casă. A trebuit să mă ridic şi să mă întind ca să deschid uşa din spate. Am făcut greşeala de a nu mă odihni mai întâi.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, zăceam de-a curmezişul pragului. Noaptea era curată şi norii acopereau mare parte din cer. Un vânt tăios agita crengile deasupra patio-ului. Am simţit mai multe picături de apă pe dosul mâinii întinse.

M-am împins şi m-am târât mai departe. Zăpada avea cam cinci centimetri. Aerul îngheţat m-a ajutat să-mi revin. Cu un sentiment foarte aproape de panică, mi-am dat seama cât de ceţoasă îmi fusese mintea în timpul celei mai mari părţi a traseului meu din dormitor. Era posibil să leşin în orice clipă.

Am pornit imediat spre colţul îndepărtat al casei, abătându-mă doar ca să ajung la claia de compost, să fac o gaură în ea, să las Giuvaierul şi să pun la loc grămada de ierburi moarte pe care o dădusem la o parte. Am aruncat zăpadă deasupra şi am mers mai departe.

O dată ce am depăşit colţul, eram la adăpost de vânt şi m-am îndreptat spre o uşoară pantă. Am ajuns în faţa casei şi m-am odihnit iar. Tocmai trecuse o maşină şi am văzut luminile din spate micşorându-se. Era singurul vehicul în raza vizuală.

Cristale îngheţate îmi biciuiră faţa când m-am mişcat iar. Genunchii îmi erau uzi şi îngheţaţi. Curtea din faţă se înclina, mai uşor la început, apoi devenea mai abruptă spre drum. Exista o pantă la vreo sută de metri în dreapta, unde automobiliştii, în general, frânau. Se pare că asta mi-ar fi putut oferi câteva clipe mai mult în lumina farurilor cuiva care ar fi venit din direcţia aceea – una dintre acele mici garanţii pe care mintea le caută întotdeauna când lucrurile devin serioase, o aspirină pentru emoţii. Cu trei opriri pentru odihnă, am reuşit să ajung la drum, apoi peste stânca mare pe care era înscris numărul casei mele. M-am aşezat pe ea şi m-am rezemat de taluzul îngheţat. Am scos cea de-a doua faţă de pernă şi mi-am pus-o pe genunchi.

Am aşteptat. Ştiam că mintea mea era înceţoşată. Cred că mi-am pierdut şi recăpătat cunoştinţa de mai multe ori. De câte ori mi-am revenit, am încercat să-mi impun o anumită ordine în gânduri, să evaluez ce s-a întâmplat în lumina celorlalte întâmplări, să caut alte măsuri de siguranţă. Totuşi, efortul dinainte s-a dovedit a fi prea mare. Pur şi simplu era prea dificil să gândesc dincolo de nivelul de reacţie faţă de împrejurări. Cu un fel de iluminare amorţită, totuşi, mi-a trecut prin cap că încă mai eram în posesia Atuurilor mele. Puteam să intru în contact cu cineva din Amber care să mă transporte înapoi.

Dar cu cine? Nu eram atât de ameţit încât să nu-mi dau seama

că s-ar putea să-l contactez chiar pe cel răspunzător de condiţia mea. O fi fost mai bine să-mi încerc norocul astfel sau să risc aici? Totuşi, Random sau Gerard…

Mi s-a părut că am auzit o maşină. Slab, în depărtare… Vântul şi bătăile pulsului concurau cu percepţia, totuşi. Am întors capul. M-am concentrat.

Acolo… Din nou. Da. Era un motor. M-am pregătit să flutur cârpa.

Chiar şi atunci, mintea mea continua să hoinărească. Şi unul dintre gândurile care îmi zbura prin minte era că deja s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă concentrez îndeajuns ca să pot manipula Atuurile.

Sunetul se amplifică. Am ridicat cârpa. Câteva clipe mai târziu, punctul cel mai îndepărtat de pe drumul din dreapta mea intră în lumină. Puţin după aceea, am văzut maşina în vârful ridicăturii. Am pierdut-o din ochi încă o dată când a coborât dealul. Apoi urcă iar şi apăru, cu fulgii zburdând în lumina farurilor.

Am început să flutur mâna pe măsură ce se apropia de pantă. Am intrat în lumină când ieşi din pantă şi nu se poate ca şoferul să nu mă fi zărit. Totuşi îşi continuă drumul, un bărbat într-un sedan ultimul tip, o femeie în dreapta. Femeia se răsuci şi mă privi, dar şoferul nici măcar nu încetini.

Câteva minute mai târziu sosi o altă maşină, ceva mai veche, cu o femeie la volan, fără pasageri la vedere. Încetini, dar numai pentru o clipă. Probabil că nu i-a plăcut cum arătam. Apăsă acceleraţia şi dispăru într-o clipă.

M-am lăsat la loc şi m-am odihnit. Un prinţ din Amber nu prea poate invoca frăţia oamenilor în scopuri de condamnare morală. Cel puţin nu serios, şi mă durea prea tare în momentul asta ca să râd. Lipsit de puteri, de concentrare şi de posibilitatea de a mă mişca, puterea mea asupra Umbrei era inutilă. Aş fi folosit-o mai întâi, am hotărât, să ajung undeva într-un loc călduros… Mă întrebam dacă aş putea izbuti să ajung înapoi pe deal, lângă claia de compost. Nu mă gândisem să încerc să folosesc Giuvaierul pentru a modifica vremea. Probabil că eram prea slăbit şi pentru asta, oricum. Probabil că efortul m-ar fi omorât. Totuşi…

Am clătinat din cap. Îmi pierdeam cunoştinţa, mai mult decât jumătate de vis. Trebuia să rămân treaz. Încă o maşină? Poate. Am încercat să ridic cârpa şi am scăpat-o. Când m-am aplecat s-o recuperez, a trebuit să-mi odihnesc capul pe genunchi pentru o

clipă. Deirdre… Am s-o contactez pe draga mea surioară. Dacă mă poate ajuta cineva, aceea e Deirdre. O să scot Atuul ei şi-o s-o chem. Într-un minut. Dacă n-ar fi fost sora mea… Trebuie să mă odihnesc. Sunt un ticălos, nu un nebun. Poate, uneori, când mă odihnesc, chiar îmi pare rău de anumite lucruri. Unele lucruri. Măcar dacă ar fi mai cald… Dar nu era prea rău, aplecat aşa… Venea oare o maşină? Am vrut să-mi ridic capul, dar am văzut că nu pot. Asta însă nu conta prea mult ca să pot fi văzut, mi-am zis.

Am simţit lumină pe pleoape şi am auzit motorul. Acum nici nu avansa, nici nu mergea înapoi. Doar un ciclu regulat de hârâituri. Apoi am auzit un strigăt. Apoi clic-pauză-poc al unei portiere deschizându-se şi închizându-se. Simţeam că-mi pot deschide ochii, dar nu voiam. Mi-era teamă să nu văd decât drumul întunecat şi pustiu, că sunetele se vor topi iar în bătăile pulsului şi în vânt. Era mai bine să păstrez ceea ce aveam decât să risc.

– Hei! Ce s-a întâmplat? Eşti rănit?

Paşi… Era adevărat.

Am deschis ochii. M-am străduit încă o dată să mă ridic.

– Corey! Dumnezeule! Eşti *tu!*

Am încercat un rânjet, dar mi-am întrerupt înclinarea din cap înainte să mă prăbuşesc.

– Sunt eu, Bill. Cum ai ajuns aşa? Ce s-a întâmplat?

– Sunt rănit, am zis. Poate grav. Am nevoie de un doctor.

– Poţi să mergi dacă te ajut? Sau trebuie să te car?

– Să încercăm să mergem, am spus.

M-a ridicat în picioare şi m-am sprijinit pe el. Am pornit spre maşină. Îmi amintesc doar primii paşi. Câţiva.

Când dulcele car deveni acru şi se ridică iar[1], am încercat să-mi ridic braţul, am constatat că era legat, m-am mulţumit să reflectez asupra tubului ataşat acolo şi m-am hotărât că voi supravieţui. Adulmecasem mirosurile de spital şi îmi consultasem ceasul biologic intern. Dacă ajunsesem până acolo, simţeam că îmi sunt dator să merg mai departe. Şi îmi era cald şi confortabil – atât cât îmi putea fi în urma recentului eveniment. O dată stabilite toate astea, am închis ochii, am coborât capul şi am adormit la loc.

---

[1] Parafrază după cântecul religios american „Swing low, sweet chariot” (aprox. „Coboară, dulce car”), în care cântăreţul roagă divinitatea să trimită un car care să coboare pe pământ şi să îl ducă la ceruri. (n. red.)

Mai târziu, când mi-am venit iar în simţiri, mă simţeam mai în formă şi am fost remarcat de o asistentă, care-mi spuse că trecuseră şapte ore de când fusesem adus aici şi că, în scurt timp, avea să vină un doctor să-mi vorbească. Mi-a adus şi un pahar cu apă şi mi-a spus că ninsoarea încetase. Era curioasă să afle ce mi s-a întâmplat.

Am hotărât că sosise vremea să încep să inventez povestea. Cu cât mai simplă, cu atât mai bine. Veneam acasă după o lungă şedere în străinătate. Făcusem autostopul, intrasem în casă şi fusesem atacat de un vandal sau un pierde-vară pe care îl surprinsesem înăuntru. M-am târât afară şi am căutat ajutor. *Finis*[1].

Când i-am povestit asta doctorului, n-aş putea spune dacă la început m-a crezut. Era un bărbat solid, al cărui chip se încreţise demult. Numele lui era Bailey, Morris Bailey, şi încuviinţă pe măsură ce vorbeam, după care mă întrebă:

– L-ai văzut pe cel care te-a atacat?

Am clătinat din cap.

– Era întuneric, am zis.

– Te-a şi jefuit?

– Nu ştiu.

– Aveai un portofel?

Mi-am zis că e mai bine să răspund afirmativ la întrebarea asta.

– Ei bine, nu l-ai avut când ai venit aici, deci trebuie să-l fi luat cu el.

– Probabil, am aprobat.

– De mine îţi aminteşti vreun pic?

– N-aş putea spune că da. Ar trebui?

– Mi-ai părut vag familiar când ai fost adus aici. Asta a fost tot, la început…

– Şi…? am întrebat.

– Ce fel de haine purtai? Păreau un fel de uniformă.

– Ultimul răcnet, Pe Acolo, zilele astea. Spuneai că-ţi par familiar?

– Da, aprobă el. Oricum, cam pe unde vine Pe Acolo? De unde vii? Unde ai fost?

– Călătoresc mult. Voiai să-mi spui ceva mai înainte.

– Da. Suntem o clinică mică şi, cu ceva timp în urmă, un comis-

[1] Sfirşit, gata (în limba latină în original). (n. trad.)

voiajor bun de gură i-a convins pe directori să investească într-un sistem computerizat de dosare medicale. Dacă sistemul s-ar fi dezvoltat mai mult şi noi ne-am fi extins mai departe, poate că ar fi meritat. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat totuşi, şi e un echipament scump. A încurajat chiar o anumită lene în rândul angajaţilor. Vechile dosare nu se şterg aşa cum se obişnuia, chiar şi pentru camera de urgenţe. Acolo e suficient spaţiu pentru materiale inutile. Aşa că, atunci când domnul Roth mi-a dat numele tău şi am făcut o verificare de rutină, am găsit ceva şi mi-am dat seama de ce îmi pari familiar. Am lucrat în camera de gardă şi în noaptea aceea, cam cu vreo şapte ani în urmă, când ai avut accidentul de maşină. Mi-am amintit cum te-am tratat atunci – şi cum mă gândeam că n-o să scapi. M-ai surprins, totuşi, şi continui s-o faci. N-am găsit nici măcar cicatricele care *ar fi trebuit* să fie acolo. Te-ai vindecat foarte frumos.

– Mersi. Omagiu unui medic, aş spune.

– Aş putea afla ce vârstă ai, pentru fişă?

– Treizeci şi şase, am spus. Întotdeauna e bine să spui asta. E mai sigur.

Notă undeva în dosarul pe care-l ţinea pe genunchi.

– Ştii ceva, aş fi putut să jur – o dată ce te-am verificat şi mi-am amintit – că arăţi cam la fel cum arătai ultima dată când te-am văzut.

– Viaţă curată.

– Ştii despre grupa ta sanguină?

– E una exotică. Dar poţi s-o iei drept AB pozitiv pentru scopuri practice. Eu pot primi orice, dar să nu dai sânge de-al meu nimănui altcuiva.

Încuviinţă.

– Problema ta va necesita un raport al poliţiei, să ştii.

– Bănuiam.

– Mă gândeam doar că vrei să reflectezi la asta.

– Mersi, am spus. Deci erai de serviciu în noaptea aia şi m-ai pansat? Interesant. Ce altceva îţi mai aminteşti?

– Ce vrei să spui?

– Împrejurările în care am fost adus aici. Memoria mea e ştearsă exact din clipa dinaintea accidentului până puţin după ce am fost transferat în alt loc – Greenwood. Îţi aminteşti cum am sosit?

Se încruntă, chiar când îmi spuneam că are aceeaşi faţă pentru toate ocaziile.

– Am trimis o ambulanţă, rosti.

– Ca răspuns la ce? Cine a raportat accidentul? Cum?

– Înţeleg ce vrei să spui. Patrula Statală a solicitat ambulanţa. După cum îmi amintesc, cineva a văzut accidentul şi a telefonat la sediu. După care au contactat prin radio o maşină din apropiere. S-au dus spre lac, au verificat raportul, ţi-au dat primul ajutor şi au chemat ambulanţa. Asta a fost tot.

– Vreo însemnare despre cel care a raportat accidentul?

Ridică din umeri.

– Ăsta nu e genul de lucruri pe care le urmărim. Nu a făcut investigaţii compania ta de asigurări? N-a existat o cerere pentru despăgubiri? Probabil că ei…

– A trebuit să părăsesc ţara chiar după ce mi-am revenit, am spus. Nu m-a mai preocupat niciodată chestiunea. Bănuiesc că trebuie să fi existat un raport al poliţiei.

– Cu siguranţă. Dar habar n-am câtă vreme le păstrează. Chicoti. Doar dacă, bineînţeles, n-a ajuns şi pe la ei acelaşi comis-voiajor… E destul de târziu să vorbim despre ceea ce a fost, nu crezi? Mie mi se pare că există un statut al restricţiilor chestiunilor de genul ăsta. Prietenul tău Roth îţi va spune mai clar…

– Nu e vorba de cererea de despăgubiri, nu asta am în minte, am zis. Ci doar dorinţa de a afla ce s-a întâmplat cu adevărat. Mă întreb despre asta de ani şi ani de zile deja. Vezi tu, încă am un pic de amnezie retrogradă.

– Ai vorbit vreodată despre astea cu un psihiatru? spuse, şi în felul în care rosti fraza era ceva care nu-mi plăcu. Atunci se declanşă una dintre acele mici sclipiri de înţelegere: Oare Flora reuşise să mă declare nebun înainte de transferul la Greenwood? Informaţia se afla cumva în dosarul meu de aici? Şi figuram încă drept evadat de acolo? Trecuse foarte mult timp şi nu ştiam nimic despre chestiile legale implicate. Dacă totuşi era aşa, îmi închipui că n-aveau cum să afle dacă nu fusesem declarat din nou sănătos în cine ştie ce altă jurisdicţie. Bănuiesc că prudenţa m-a determinat să mă aplec şi să arunc o privire spre încheietura doctorului. Parcă aveam o memorie subliminală cum că îşi consultase calendarul de la ceas când îmi luase pulsul. Da, îl consultase, văzusem pe furiş. În regulă. Ziua şi luna: 28 noiembrie. Am făcut un scurt calcul cu conversia mea doi-şi-jumătate-la-unul şi am obţinut anul. Chiar erau şapte, aşa cum spusese el.

– Nu, n-am vorbit, am spus. Am bănuit că a fost ceva mai degrabă organic decât funcţional şi am încadrat trecerea de timp la pierderi.

– Înţeleg, spuse. Foloseşti asemenea fraze destul de fluent. Cei care au fost sub terapie fac adesea asta.

– Ştiu. Am citit multe despre asta.

Oftă. Se ridică.

– Ascultă, spuse. O să-l chem pe domnul Roth şi o să-i spun că te-ai trezit. Probabil e cel mai bun lucru.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că, înainte de a te adresa poliţiei, sunt o serie de lucruri pe care probabil ai vrea să le discuţi cu prietenul tău, avocatul.

Deschise dosarul în care notase undeva vârsta mea, ridică stiloul, încruntă o sprânceană şi spuse:

– Apropo, care e data de azi?

Voiam Atuurile mele. Îmi închipuiam că lucrurile mele trebuie să fie în sertarul măsuţei de lângă pat, dar, pentru a ajunge la ele, ar fi trebuit să mă sucesc prea mult şi nu doream să-mi forţez suturile. Oricum, nu era chiar atât de urgent. Opt ore de somn în Amber echivalau cam cu douăzeci de ore aici, aşa că acasă toată lumea ar fi trebuit să doarmă în continuare. Voiam să-l contactez totuşi pe Random, ca să inventeze o poveste care să acopere lipsa mea acolo dimineaţa. Mai târziu.

Nu voiam să par suspicios în clipa aceea. De asemenea, voiam să aflu imediat ce are de spus Brand. Voiam să am posibilitatea să acţionez în conformitate cu ce zicea. Am făcut nişte calcule rapide în minte. Dacă aş fi putut să mă vindec aici, în Umbră, ar fi însemnat mai puţin timp irosit în Amber. Trebuia să-mi dozez cu grijă timpul şi să evit complicaţiile în partea asta. Speram ca Bill să sosească repede. Eram nerăbdător să aflu care era treaba pe-aici.

Bill era un nativ al zonei, făcuse şcoala în Buffalo, revenise, se însurase, se alăturase firmei familiei, şi cam atât. Mă cunoscuse drept ofiţer în retragere din Armată, care uneori călătorea în interes de afaceri vagi. Amândoi eram membri ai Country Club-ului unde, de altfel, îl şi întâlnisem. Îl ştiam de peste un an, fără să fi schimbat prea multe cuvinte. Apoi, într-o seară, s-a nimerit să stau alături de el la bar şi nu ştiu cum am aflat că e foarte priceput la istoria militară, în special la Războaiele Napoleoniene. Până să ne dăm seama că a trecut timpul, barul se închidea în

jurul nostru. De atunci am rămas prieteni la cataramă, până în clipa în care au început necazurile mele. Ocazional, mă întrebam de soarta lui. De fapt, singurul lucru care mă împiedicase să-l văd ultima oară când avusesem probleme fusese că, fără doar şi poate, mi-ar fi pus tot soiul de întrebări despre mine, şi aveam mult prea multe lucruri în minte ca să pot să le descurc cu eleganţă şi să mă şi simt bine. O dată sau de două ori chiar mă gândisem să mă întorc şi să-l revăd, dacă puteam, când totul ar fi fost pus la punct în Amber. Pe lângă faptul că nu era cazul, am regretat că n-am reuşit să-l întâlnesc la club.

Sosi cam într-o oră, scund, greoi, roşcovan, un pic cărunt la tâmple, rânjind, dând din cap. Deja stăteam în capul oaselor, deja încercasem câteva respiraţii adânci şi hotărâsem că erau premature. Îmi strânse mâna şi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Avea servieta cu el.

– M-ai speriat de moarte noaptea trecută, Carl. Am crezut că văd o fantomă, spuse.

Am încuviinţat.

– Un pic mai târziu şi probabil că aş fi fost una, am zis. Mulţumesc. Cum îţi merge?

Bill oftă.

– Ocupat. Ştii tu. Aceleaşi chestii de mai demult, doar că mai multe.

– Şi Alice?

– E bine. Şi avem încă doi nepoţi gemeni, ai lui Bill Junior. Stai o clipă.

Pescui portofelul şi scoase o fotografie.

– Uite.

Am examinat-o, am remarcat asemănările de familie.

– Greu de crezut, am spus.

– Anii n-au trecut peste tine.

Am chicotit şi m-am bătut peste abdomen.

– Cu excepţia ăstuia, vreau să zic, rosti. Pe unde ai fost?

– Dumnezeule! Pe unde n-am fost? În atâtea locuri încât le-am pierdut şirul.

Rămase fără expresie, îmi prinse privirea şi mă studie.

– Carl, ce necazuri ai? întrebă.

Am zâmbit.

– Dacă întrebi dacă am necazuri cu legea, răspunsul e nu. De fapt, necazurile mele implică o altă ţară, şi va trebui să mă întorc acolo cât de curând.

Chipul i se relaxă iar şi aparu o mică licărire în spatele ochelarilor.

– Eşti un fel de consultant militar în locul acela?

Am încuviinţat.

– Poţi să-mi spui unde?

Am clătinat din cap.

– Îmi pare rău.

– Asta pot să o înţeleg, spuse. Doctorul Bailey mi-a spus ce ţi s-a întâmplat noaptea trecută. Neoficial, avea legătură cu ceea ce faci tu?

Am încuviinţat din nou.

– Asta face lucrurile un pic mai clare, rosti. Nu mult, dar suficient. Nici măcar n-o să te întreb care agenţie sau dacă măcar există vreuna. Te-am ştiut dintotdeauna un gentleman şi încă unul raţional. Din cauza asta am devenit curios după dispariţia ta şi am făcut unele investigaţii. M-am simţit un pic cam băgăcios şi stângaci făcând asta. Dar statutul tău civil era destul de enigmatic şi doream să aflu ce se întâmplase. Mai cu seamă pentru că îmi făceam griji pentru tine. Sper că asta nu te deranjează.

– Să mă deranjeze? am spus. Nu sunt prea mulţi care să-şi facă griji pentru ce mi se întâmplă. Îţi sunt recunoscător. În acelaşi timp, sunt curios ce-ai descoperit. Niciodată n-am avut timp să cercetez, ştii, ca să pun lucrurile în ordine. Ce-ar fi să-mi spui ce-ai aflat?

Deschise servieta şi scoase un dosar. Desfăcându-l pe genunchi, dădu la iveală mai multe foi de hârtie galbenă acoperite cu un scris de mână caligrafic. Ridicând prima foaie, o privi un moment, apoi spuse:

– După ce ai evadat din spitalul din Albany şi ai avut accidentul, Brandon aparent a ieşit din peisaj şi…

– Stop! am spus, ridicând mâna, încercând să mă ridic.

– Ce? întrebă.

– Ai greşit ordinea şi locul la fel, am spus. Mai întâi a fost accidentul, iar Greenwood nu e în Albany.

– Ştiu, spuse. Mă refeream la Sanatoriul Porter, unde ai petrecut două zile, după care ai evadat. Ai avut accidentul în aceeaşi zi şi ai fost adus aici în urma lui. Apoi sora ta, Evelyn, a intervenit în acţiune. A aranjat să fii transferat la Greenwood, unde ai petrecut două săptămâni, înainte de a pleca iar pe cont propriu. Corect?

– Parţial. Mai precis, ultima parte. Aşa cum îi spuneam mai devreme doctorului, memoria mea e praştie cu două zile înainte de accident. Chestia asta despre un loc în Albany *parcă* îmi sună un pic cunoscută, dar foarte vag. Ştii mai multe despre ea?

– Oh, da. S-ar putea chiar să aibă de-a face cu starea memoriei tale. Ai fost internat printr-o dispoziţie falsă…

– De către cine?

Flutură hârtia şi o cercetă atent.

– Frate, Brandon Corey; medic de serviciu, Hillary B. Rand, psihiatru, citi. Sună ceva în plus cunoscut?

– Foarte posibil, am zis. Mergi mai departe.

– Ei bine, a fost semnat un ordin pe baza asta, zise. Ai fost diagnosticat ca la carte, luat în custodie şi transportat. Apoi, în legătură cu memoria ta…

– Da?

– Nu ştiu prea multe despre procedeu şi despre efectele asupra memoriei, dar ai fost supus terapiei prin electroşocuri în timp ce te aflai la Porter. Apoi, cum am spus, dosarul arată că ai evadat după a doua zi. Se pare că ţi-ai recuperat maşina dintr-un loc neprecizat şi te întorceai aici când ai avut accidentul.

– Pare corect, am zis. Da.

Pentru o clipă, când începuse să vorbească, avusesem o viziune nebunească de a mă fi reîntors în umbra greşită – una în care totul era asemănător, dar incongruent. Acum totuşi nu mai credeam că se petrecuse astfel. La un anumit nivel, recunoşteam povestea asta.

– Acum, legat de acel ordin. Se baza pe o dovadă falsă, dar nu exista nicio cale ca tribunalul să afle asta în acel moment. Adevăratul doctor Rand se afla în Anglia când s-a întâmplat totul şi, când l-am contactat mai târziu, mi-a spus că n-auzise niciodată de tine. Totuşi, biroul său fusese forţat în timp ce era plecat. De asemenea, în chip straniu, iniţiala sa din mijloc nu este B. Nici despre Brandon Corey n-a auzit vreodată.

– Ce s-a întâmplat cu Brandon?

– Pur şi simplu s-a evaporat. Au fost făcute mai multe încercări de a-l contacta în perioada evadării tale de la Porter, dar n-a putut fi găsit. Apoi ai avut accidentul, ai fost adus aici şi tratat. Atunci o femeie numită Evelyn Flaumel, care s-a dat drept sora ta, a luat legătura cu cei de aici, le-a spus că fuseseşi scos pe cauţiune şi că familia te voia transferat la Greenwood. În absenţa lui Brandon, care fusese numit tutorele tău, instrucţiunile ei au

fost urmate ca fiind ruda cea mai apropiată. Aşa s-a făcut că ai fost trimis în celălalt loc. Ai evadat din nou, două săptămâni mai târziu, şi aici ia sfârşit cronologia mea.

– Deci care e acum statutul meu legal? am întrebat.

– Oh, ai revenit la normal. Doctorul Rand s-a dus, după ce-am vorbit cu el, şi a dat tribunalului o depoziţie sub jurământ referitoare la aceste fapte. Ordinul a fost anulat.

– Atunci de ce doctorul de aici se comportă de parcă aş fi un psihopat?

– Oh, Doamne! Asta chiar e o întrebare bună. Nu mi-a trecut prin cap. Toate dosarele lor de aici probabil arată că a fost o perioadă în care, aparent, asta erai. Mai bine discut cu el la plecare. Am o copie a intrărilor zilnice şi aici în dosar. I-o pot arăta.

– La cât timp după ce am părăsit Greenwood-ul s-au aranjat treburile la tribunal?

– Luna următoare, spuse. Au trecut câteva săptămâni până să mă hotărăsc să-mi bag nasul.

– Nici nu-ţi imaginezi cât sunt de bucuros c-ai făcut-o. Şi mi-ai dat mai multe informaţii care cred că se vor dovedi extrem de importante.

– E plăcut să-ţi poţi ajuta un prieten uneori, spuse, închizând dosarul şi punându-l la loc în servietă. Încă un lucru… Când toate astea se vor termina – indiferent ce vei face – dacă ţi se îngăduie să vorbeşti, mi-ar plăcea să aud povestea.

– Nu pot să-ţi promit, am zis.

– Ştiu. Gândeşte-te doar că ţi-am menţionat-o. Apropo, ce vrei să faci cu casa?

– Casa mea? Încă mai sunt proprietar?

– Da, dar probabil va fi vândută anul ăsta pentru impozite, dacă nu iei măsuri.

– Sunt surprins că nu s-a întâmplat deja.

– Ai împuternicit banca să-ţi plătească facturile.

– Nu m-am gândit la asta. Am făcut-o doar pentru utilităţi şi pentru conturile curente. Chestii de-astea.

– Ei bine, contul e aproape gol acum, spuse. Ieri am vorbit cu McNally de la bancă. Asta înseamnă că o să pierzi locuinţa la anul dacă nu faci ceva.

– Deocamdată n-am ce face cu ea. Să facă ei ce vor.

– Atunci ai putea foarte bine s-o vinzi şi să scoţi nişte bani.

– N-o să mai fiu prin preajmă atât de mult.

– M-aş putea ocupa eu în locul tău. Îţi trimit banii oriunde vrei.

– În regulă, am spus. O să semnez tot ce e necesar. Plăteşte-mi nota de la spital şi păstrează restul.

– N-aş putea face una ca asta.

Am ridicat din umeri.

– Fă ce crezi că e mai bine, dar asigură-te că îi iei un comision gras.

– O să pun restul în contul tău.

– În regulă. Mulţumesc. Apropo, înainte să uit, n-ai vrea să te uiţi în sertarul măsuţei şi să vezi dacă e un pachet de cărţi de joc? Încă nu pot să ajung până acolo şi o să am nevoie de ele mai târziu.

– Fireşte.

Întinse mina şi-l deschise.

– Un plic mare, cafeniu, spuse. Destul de voluminos. Probabil că au pus în el tot ceea ce aveai în buzunare.

– Deschide-l.

– Da, e un pachet de cărţi, spuse, băgând mâna înăuntru. Ia te uită! Ce cutie frumoasă! Îmi dai voie?

– Eu…

Ce puteam să mai zic?

Scoase afară cutiuţa.

– Superbă… murmură. Un fel de tarot… Sunt antice?

– Da.

– Reci ca gheaţa… N-am văzut niciodată aşa ceva. Hei, ăsta eşti tu! Îmbrăcat ca un fel de cavaler! La ce folosesc?

– E un joc foarte complicat, am spus.

– Dacă sunt antice, cum de apari tu în ele?

– Nu am spus că sunt eu ăla. Tu ai spus-o.

– Da, aşa e. Un strămoş?

– Oarecum.

– Ia uite şi o fată superbă! Dar şi roşcata asta…

– Cred că…

Strânse pachetul şi-l puse la loc în cutiuţă. Mi-o dădu mie.

– Superb unicorn, de asemenea, adăugă. N-ar fi trebuit să mă uit la ele, nu-i aşa?

– Nicio problemă.

Oftă şi se lăsă la loc în scaun, împreunându-şi mâinile la ceafă.

– Nu m-am putut abţine, rosti. Atâta doar că e ceva foarte ciudat cu tine, Carl, dincolo de orice activitate ultrasecretă pe care poate o desfăşori – şi misterele mă intrigă. Niciodată n-am

fost atât de aproape de o enigmă adevărată.

– Doar pentru că ai atins un pachet de cărţi reci? am întrebat.

– Nu, asta doar se adaugă la atmosferă, spuse. Deşi tot ce-ai făcut în anii ăştia nu e, în mod cert, treaba mea, există un incident recent pe care nu sunt în stare să-l înţeleg.

– Ce anume?

– Noaptea trecută, după ce te-am adus aici şi am dus-o acasă pe Alice, m-am întors la tine acasă, sperând să aflu câte ceva despre ce s-a întâmplat. Ninsoarea încetase atunci, deşi a pornit-o iar mai târziu, şi urmele tale erau încă vizibile clar, mergând în jurul casei şi spre curtea din faţă.

Am încuviinţat.

– Numai că nu erau urme care să ducă înăuntru – nimic care să indice sosirea ta. Şi dacă tot a venit vorba, nu erau nici alte urme de plecare – nimic care să ateste plecarea atacatorului tău.

Am chicotit.

– Vrei să spui că mi-am făcut singur rana?

– Nu, fireşte că nu. Dar nu era nici măcar o armă la vedere. Am urmărit petele de sânge până în dormitor, spre patul tău. Nu aveam decât lanterna ca să văd, desigur, dar ceea ce am văzut mi-a dat un sentiment sinistru. Parcă ai fi apărut brusc acolo pe pat, sângerând, după care te-ai fi ridicat şi ţi-ai fi croit drum afară.

– Imposibil, bineînţeles.

– Mă întreb despre lipsa urmelor, totuşi.

– Probabil că vântul a adunat zăpadă peste ele.

– Şi peste celelalte nu? Clătină din cap. Nu, nu cred. Vreau doar să ţii minte că sunt interesat şi de răspunsul la această chestiune, dacă vei dori vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

– O să ţin minte, am zis.

– Da. Dar mă întreb... Am sentimentul ciudat că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. E ca şi cum aş fi unul dintre acele personaje minore dintr-o melodramă care iese din scenă fără a afla vreodată deznodământul.

– Apreciez sentimentul, am spus. Uneori propriul meu rol mă face să vreau să-l strâng de gât pe autor. Dar priveşte-o şi aşa: poveştile confidenţiale rareori se ridică la înălţimea aşteptărilor. De obicei sunt lucruri mărunte şi abjecte, reducându-se la cele mai josnice motivaţii când se ştie totul. Suspiciunile şi iluziile sunt, adesea, cele mai bune posesiuni.

Zâmbi.

– Vorbeşti la fel ca întotdeauna, spuse, deşi ştiu ocazii când ai fost ispitit de virtute. Multe dintre ele…

– Cum am ajuns de la urme la mine? Eram pe punctul de a-ţi spune că mi-am amintit brusc că m-am apropiat de casă exact pe acelaşi drum pe care am plecat. Plecarea mea în mod evident a acoperit semnele sosirii.

– Nu-i rău, spuse. Şi atacatorul tău a urmat acelaşi drum?

– Trebuie că aşa a fost.

– Destul de bine, recunoscu. Ştii cum să plantezi îndoiala în mintea omului. Dar eu încă simt că preponderenţa dovezilor indică ceva straniu.

– Straniu? Nu. Neobişnuit, poate. O chestiune de interpretare.

– Sau de semantică. Ai citit raportul poliţiei despre accidentul tău?

– Aha. Tu?

– U-hu. Şi dacă *şi el* a fost mai mult decât neobişnuit? Atunci îmi vei accepta cuvântul, aşa cum l-am folosit: „straniu”?

– Foarte bine.

– … Şi-mi vei răspunde la o întrebare?

– Nu ştiu…

– O întrebare simplă, la care răspunzi „da” sau „nu”. Asta-i tot.

– OK, bate palma. Ce se spunea?

– Că au primit raportul despre accident şi că o patrulă auto s-a îndreptat spre locul accidentului. Acolo au dat peste un bărbat îmbrăcat ciudat care îţi acorda primul ajutor. Acesta a declarat că te scosese din maşina avariată în lac. Părea credibil, pentru că şi el era ud. Înălţime medie, constituţie atletică, păr roşu. Purta un veşmânt verde despre care unul dintre ofiţeri spunea că arată ca într-un film cu Robin Hood. A refuzat să se identifice, să-i însoţească sau să le dea vreo declaraţie de vreun fel. Când au insistat că trebuie să facă astea, a fluierat şi a apărut tropăind un cal alb. S-a urcat în şa şi a plecat. N-a mai fost văzut vreodată.

Am izbucnit in râs. M-a durut, dar n-am putut să mă abţin.

– Să fiu al naibii! am zis. Lucrurile încep să capete sens.

Bill mă privi o clipă. Apoi:

– Adevărat?

– Da, aşa cred. Se pare că a meritat să fiu înjunghiat şi să mă întorc pentru cele aflate astăzi.

– Ai pus acţiunile într-o ordine ciudată, spuse, masându-şi obrazul.

– Da, ai dreptate. Numai că încep să văd o anume ordine acolo

unde înainte nu vedeam nimic. Poate că merită preţul biletului, chiar dacă nu asta era intenţia.

– Totul din cauza unui tip pe un cal alb?

– Parţial, parţial… Bill, eu o să plec în curând de aici.

– Nu pleci nicăieri un timp.

– Că tot vorbeam – hârtiile de care ai amintit… Cred că ar fi mai bine să le semnez azi.

– În regulă. O să ţi le aduc în după-amiaza asta. Dar nu vreau să faci vreo prostie.

– Devin din ce în ce mai precaut, am spus, crede-mă.

– Sper, spuse, închizându-şi servieta şi ridicându-se. Ei bine, odihneşte-te. O să clarific lucrurile cu doctorul şi o să-ţi trimit hârtiile alea în cursul zilei de azi.

– Mulţumesc din nou. I-am strâns mâna.

– Apropo, spuse, ai fost de acord să-mi răspunzi la o întrebare.

– Am fost, nu-i aşa? Care e?

– Eşti fiinţă omenească? întrebă, încă ţinându-mi mâna, fără vreo expresie specială pe chip.

Am încercat să rânjesc, dar am renunţat.

– Nu ştiu. Mi-ar… mi-ar plăcea să cred că da. Dar, de fapt, nu ştiu… Bineînţeles că sunt! E o prostie să… Oh, la naiba! Chiar vorbeşti serios, nu? Şi am spus că o să fiu cinstit…

Mi-am muşcat buza şi m-am gândit o clipă. Apoi:

– Nu cred, am rostit.

– Nici eu, spuse, şi zâmbi. Pentru mine chiar nu contează, dar m-am gândit că pentru tine da – să ştii că cineva ştie că eşti altfel şi că nu-i pasă.

– O să ţin minte şi asta, am zis.

– Atunci… ne mai vedem.

– Da.

9

Era exact după ce plecase poliţistul… După-amiaza târziu. Zăceam acolo, simţindu-mă mai bine şi simţindu-mă mai bine pentru că mă simţeam mai bine. Zăcând acolo, reflectând la pericolele pe care le implică traiul în Amber. Brand şi cu mine eram amândoi scoşi din circulaţie cu ajutorul armei preferate a familiei. Mă întrebam cine o păţise mai rău. Probabil că el. Îi atinsese, poate, rinichiul, şi se afla într-o condiţie proastă.

Traversasem camera, poticnindu-mă, de două ori, înainte ca funcţionarul lui Bill să vină cu hârtiile pe care să le semnez. Era necesar să-mi aflu limitele. Întotdeauna e necesar. Întrucât aveam tendinţa să mă vindec cu mult mai rapid decât ceilalţi din această umbră, am simţit că trebuie să fiu în stare să mă ţin pe picioare şi să merg, să funcţionez la fel de bine ca un om în, hai sa zic, o zi şi jumătate, poate două. Am stabilit că pot. Era dureros, şi prima oară am ameţit; a doua oară am ameţit mai puţin. Totuşi era ceva. Aşa că m-am întins pe pat, simţindu-mă mai bine.

Am amestecat Atuurile de zeci de ori, am dat diverse pasienţe, am citit sorţi ambigui printre chipuri familiare. Şi, de fiecare dată, m-am abţinut. Înăbuşindu-mi dorinţa să îl contactez pe Random, să îi spun ce se întâmplase, să mă interesez de noile evenimente. Mai târziu, mi-am spus. Orice oră de somn în plus pentru ei, aici reprezintă două ore şi jumătate pentru tine. Fiecare două ore şi jumătate pentru tine sunt echivalentul a şapte sau opt ore pentru un muritor de rând. Rabdă. Gândeşte. Regenerează-te.

Şi astfel se face că, puţin după cină, exact când cerul se întuneca iar, eram într-o stare mai bună. Deja îi spusesem unui tânăr membru bine apretat al Poliţiei Statale tot ceea ce intenţionam să-i spun. Habar n-am dacă m-a crezut, dar a fost politicos şi n-a stat mult. De fapt, la doar câteva clipe după plecarea lui, evenimentele au început să se precipite.

Zăcând în pat, simţindu-mă mai bine, aşteptam să vină doctorul Bailey şi să verifice dacă eram încă stabil. Zăcând acolo, evaluând lucrurile pe care mi le spusese Bill, încercând să le pun cap la cap cu celelate pe care le ştiam sau le bănuiam…

Contact! Cineva mi-o luase înainte. Cineva din Amber se trezise devreme.

– Corwin!

Era Random, agitat.

– Corwin! Ridică-te! Deschide uşa! Brand şi-a revenit şi întreabă de tine.

– Ai bătut la uşă, încercând să mă trezeşti?

– Da.

– Eşti singur?

– Da.

– Bine. Nu sunt înăuntru. M-ai contactat în Umbră.

– Nu înţeleg.

– Nici eu. Sunt rănit, dar o să supravieţuiesc. O să-ţi povestesc mai târziu. Spune-mi despre Brand.

– S-a trezit cu puţin în urmă. I-a spus lui Gerard că trebuie să-ţi vorbească imediat, Gerard a sunat după un servitor, l-a trimis la tine în cameră. Cum n-a putut să te trezească, a venit la mine. L-am trimis înapoi să-i spună lui Gerard că o să te aduc eu în scurtă vreme.

– Înţeleg, am spus, întinzându-mă uşor şi ridicându-mă în capul oaselor. Du-te într-un loc unde nu poţi fi văzut şi o să trec şi eu. O să am nevoie de un halat sau ceva de genul ăsta. Nu prea am haine.

– Atunci probabil că ar fi mai bine dacă m-aş întoarce în apartamentele mele.

– În regulă. Dă-i drumul.

– Un minut, atunci. Şi tăcere.

Mi-am mişcat încet picioarele. M-am aşezat pe marginea patului. Mi-am adunat Atuurile şi le-am pus la loc în cutiuţă. Simţeam că e important să-mi ascund rana în Amber. Chiar şi în vremuri normale, nimeni nu-şi dă la iveală vulnerabilitatea.

Am inspirat adânc şi m-am ridicat, ţinându-mă de cadrul patului. Antrenamentul meu îşi spunea cuvântul. Am respirat normal şi am slăbit strânsoarea. Nu era rău, dacă mă mişcăm lent, dacă nu mă treceam dincolo de ceea ce era necesar pentru a păstra aparenţele... S-ar putea să mă descurc până îmi va reveni cu adevărat puterea.

Chiar atunci am auzit paşi şi o asistentă prietenoasă se ivi în cadrul uşii, vioaie, simetrică, diferenţiindu-se de un fulg de zăpadă mai ales prin faptul că toţi sunt identici.

– Înapoi în pat, domnule Corey! N-aveţi voie să vă ridicaţi.

– Doamnă, am spus, e imperios necesar să mă ridic. Trebuie să mă duc.

– Aţi fi putut suna să vă aduc o ploscă, spuse, intrând în cameră şi avansând.

Am dat din cap, plictisit, exact când prezenţa lui Random se făcu din nou simţită. Mă întrebam cum va raporta femeia treaba asta – şi dacă va pomeni de proiecţia imaginii mele prismatice după ce am dispărut. O nouă înregistrare, bănuiesc, în dosarul din ce în ce mai voluminos al folclorului legat de mine.

– Gândeşte-te astfel, draga mea! Relaţia noastră a fost pur fizică de la început până la sfârşit. Vor mai fi şi alţii... mulţi alţii.

Adieu[1]!

Am făcut o plecăciune şi i-am transmis un pupic în timp ce păşeam în Amber, lăsând-o cu gura căscată, atunci când m-am sprijin de umărul lui Random şi m-am clătinat.

– Corwin! Ce mama naibii…

– Dacă sângele ar fi preţul postului de amiral, tocmai mi-aş fi cumpărat un post pe o navă, am rostit. Dă-mi ceva de îmbrăcat.

Îmi puse în jurul umerilor o mantie lungă şi grea şi am bâjbâit s-o prind la gât.

– Totul e-n ordine, am spus. Du-mă la el.

Mă conduse dincolo de uşă, pe coridor, către scară. Mă lăsasem greoi pe el în timp ce mergeam.

– Cât de gravă e rana? mă întrebă.

– Cuţit, am spus şi am pipăit-o. Noaptea trecută m-a atacat cineva în cameră.

– Cine?

– Ei bine, nu puteai fi tu, pentru că tocmai mă despărţisem de tine, iar Gerard era sus în bibliotecă, cu Brand. Scade pe voi trei din ceilalţi şi începe să ghiceşti. E cea mai bună…

– Julian, spuse.

– Trupul lui e, cu siguranţă, greoi. Fiona tocmai mi-l ponegrea noaptea trecută şi, fireşte, nu e un secret pentru nimeni că nu e favoritul meu.

– Corwin, a dispărut. A tăiat-o în timpul nopţii. Servitorul care a venit la mine mi-a spus că Julian plecase. Cum ţi se pare asta?

Ajunserăm la scară. Am ţinut o mână pe Random şi m-am odihnit o clipă.

– Nu ştiu, am spus. Uneori poate fi la fel de rău să exagerezi prezumţia de nevinovăţie ca şi să nu o acorzi deloc. Dar mie mi se pare că, dacă a crezut că m-a lichidat, ar fi fost mult mai bine pentru el dacă ar fi rămas aici şi s-ar fi prefăcut surprins, decât să spele putina. Asta *chiar* pare suspect. Sunt tentat să cred că a plecat pentru că se temea de ceea ce urma să spună Brand când avea să-l vadă.

– Dar ai supravieţuit, Corwin. Ai scăpat de cel care te-a atacat, iar el nu putea fi sigur că te-a lichidat. În locul lui, eu aş fi acum la distanţă de mai multe universuri.

– Asta e, am încuviinţat, şi am pornit iar să coborâm. Da, s-ar putea să ai dreptate. Să lăsăm, deocamdată, discuţiile teoretice.

[1] Adio (în lb. franceză în original). (n. trad.)

Şi nimeni nu trebuie să ştie că am fost rănit.

Încuviinţă.

– Fie cum spui. Tăcerea învinge o oală de noapte în Amber.

– Cum vine asta?

– E de aur, milord, ca o oală pentru un rege.

– Spiritul tău e o pacoste atât pentru răniţi, cât şi pentru cei întregi, Random. Risipeşte o parte din el închipuindu-ţi cum a pătruns atacatorul meu în cameră.

– Prin uşă?

– Se închide din interior. Aşa o ţin acum. Şi încuietoarea e nouă. Complicată.

– În ordine, m-am prins. Şi răspunsul meu cere să fie vorba de un membru al familiei.

– Spune-mi.

– Cineva a fost dipus să facă un efort şi a luat-o din nou prin Model ca să-ţi dea o lovitură. S-a dus jos, l-a traversat, s-a proiectat în camera ta şi te-a atacat.

– Ar fi o explicaţie perfectă, cu excepţia unui singur lucru. Am plecat cu toţii cam în acelaşi timp. Atacul n-a avut loc târziu noaptea. S-a petrecut imediat ce am intrat. Nu cred că a fost suficient timp ca unul dintre noi să coboare în cameră, ca să nu mai vorbesc de traversarea Modelului. Atacatorul era deja la pândă. Aşa că, dacă a fost unul dintre noi, a ajuns acolo prin alte mijloace.

– Atunci ţi-a spart încuietoarea, oricât de încurcată o fi fost ea.

– Posibil, am spus când am ajuns la palier şi ne-am continuat drumul. O să ne odihnim în colţ, ca să pot intra în bibliotecă fără ajutor.

– Absolut.

Aşa am procedat. M-am liniştit, m-am acoperit în întregime cu mantia, mi-am îndreptat umerii, am înaintat şi am bătut la uşă.

– O clipă.

Vocea lui Gerard. Paşi apropiindu-se de uşă…

– Cine e?

– Corwin, am spus. Random e cu mine.

L-am auzit spunând: „Vrei să vină şi Random?” şi am auzit un „Nu” moale drept răspuns. Uşa se deschise.

– Doar tu, Corwin, rosti Gerard.

Am încuviinţat şi m-am întors spre Random.

– Pe mai târziu, i-am spus.

Încuviinţă la rândul lui şi se îndreptă în direcţia din care

veniserăm. Am intrat în bibliotecă.

– Desfă-ţi mantia, Corwin, porunci Gerard.

– Nu e nevoie, rosti Brand, iar eu am privit şi am văzut că era proptit de o grămadă de perne şi îmi adresa un zâmbet larg cu dinţii lui îngălbeniţi.

– Îmi pare rău, eu nu sunt la fel de încrezător ca Brand, rosti Gerard, şi nu-mi place să irosesc munca. Hai să ne uităm.

– Am spus că nu e nevoie, repetă Brand. Nu el m-a înjunghiat.

Gerard se răsuci brusc.

– De unde ştii că nu e el? întrebă.

– Pentru că ştiu cine a făcut-o, evident. Nu fi prost, Gerard. Nu l-aş fi chemat dacă aş fi avut vreun motiv să mă tem de el.

– Erai inconştient când te-am adus. N-ai de unde să ştii cine a făcut-o.

– Eşti sigur de asta?

– Ei bine… Atunci de ce nu mi-ai spus?

– Am motivele mele întemeiate. Acum, vreau să vorbesc cu Corwin între patru ochi.

Gerard îşi lăsă capul în pământ.

– Ar fi bine să nu delirezi, rosti. Păşi spre uşă, o deschise iar. Voi fi în apropiere, adăugă, şi o închise.

M-am apropiat. Brand întinse mâna şi i-am strâns-o.

– Îmi pare bine că ţi-ai revenit, zise.

– La fel, am spus, şi am luat scaunul lui Gerard, încercând să nu mă prăbuşesc în el.

– Cum te simţi acum? am întrebat.

– Groaznic, într-un sens. Dar mai bine decât în ultimii ani, într-altul. Totul e relativ.

– Majoritatea lucrurilor sunt aşa.

– Dar nu Amberul.

Am oftat.

– În regulă. Nu vorbeam din punct de vedere tehnic. Ce naiba s-a întâmplat?

Privirea îi era mai intensă. Mă examina, căutând ceva. Ce? Informaţii, bănuiesc. Sau, mai corect, ignoranţă. Lucrurile negative fiind mai dificil de apreciat, mintea lui trebuia să se mişte repede, ceea ce probabil făcea din clipa în care îşi revenise. După cum îl cunoşteam, era mai interesat de ceea ce nu ştiam decât de ceea ce ştiam. N-ar fi dat nimic pe degeaba dacă ar fi putut. Dorea să ştie care era minimumul de informaţie pe care ar fi trebuit să o ofere pentru a obţine ceea ce dorea. N-

ar fi irosit nimic în plus. Pentru că aşa acţiona el şi, fără doar şi poate, voia ceva. Doar dacă… În ultimii ani, mai puternic decât înainte, am încercat să mă conving că oamenii se schimbă, că trecerea timpului nu duce numai la accentuarea însuşirilor lor deja cunoscute, că schimbările calitative se petrec uneori în oameni datorită lucrurilor pe care le-au făcut, văzut, gândit şi simţit. Asta ar asigura o oarecare consolare în vremuri ca acestea, în care tot restul pare să meargă rău, ca să nu mai vorbesc că ar susţine foarte mult filosofia mea lumească. Şi probabil că Brand fusese responsabil de salvarea vieţii şi memoriei mele, indiferent de motivele lui. Foarte bine, am luat hotărârea să-l consider nevinovat până la proba contrarie, fără ca totuşi să risc. O concesie mică din partea mea făcută psihologiei simple a favorurilor care, în general, guvernează începuturile jocurilor noastre.

– Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par, Corwin, începu el. Prietenul de azi e duşmanul de mâine şi…

– Opreşte-te! am spus. E ora datului cărţilor pe faţă. Apreciez ceea ce a făcut pentru mine Brandon Corey şi a fost ideea mea să încerc trucul pe care l-am folosit ca să te localizăm şi să te aducem înapoi.

Încuviinţă.

– Îmi închipui că ai avut motive puternice pentru o recrudescenţă a sentimentului fratern după atâta timp.

– Presupun că ai motive în plus ca să mă şi ajuţi.

Zâmbi din nou, ridică mâna dreaptă şi o coborî.

– Atunci suntem chit sau datori unul altuia, după cum priveşte fiecare lucrurile. Întrucât se pare că acum avem nevoie unul de altul, ar fi bine să ne privim în cea mai favorabilă lumină.

– Tragi de timp, Brand. Încerci să mă psihanalizezi. În acelaşi timp, îmi distrugi efortul zilnic de a fi un idealist. M-ai scos din pat să îmi zici ceva. Eşti invitatul meu.

– Acelaşi Corwin dintotdeauna, rosti, chicotind. Apoi privi în depărtare. Sau eşti oare…? Mă întreb… treaba asta te-a schimbat, ce crezi? Să trăieşti atâta vreme în Umbră? Fără să ştii cine eşti cu adevărat? Fiind o parte din altceva?

– Se prea poate. Nu ştiu. Da, cred că da. Ştiu că mi-a calmat temperamentul când vine vorba de afacerile familiei.

– Vorbeşti deschis, fără menajamente, cu cărţile pe masă? În felul ăsta pierzi un pic din distracţie. Numai că o asemenea noutate are valoarea ei. Nu ştie nimeni de unde să te apuce…

Întorci foaia exact când ceilalţi se aşteaptă mai puţin… Da, s-ar putea dovedi o tactică valoroasă. Şi reconfortantă, în acelaşi timp. În regulă! Să nu intrăm în panică. Astfel se sfârşesc preliminariile mele. Am schimbat deja toate amabilităţile. Voi da în vileag faptele de bază, voi ţine în frâu fiara iraţională şi voi smulge cu forţa din misterul de nepătruns perla înţelesului cel mai dulce. Dar, mai întâi, dacă vrei, un singur lucru. Ai la tine ceva care poate fi fumat? Au trecut mulţi ani şi mi-ar plăcea o iarbă scârboasă sau ceva de genul ăsta – ca să sărbătorim întoarcerea mea acasă.

Eram pe punctul de a spune nu. Dar eram sigur că se aflau nişte ţigări în birou, lăsate acolo de mine. Nu voiam de fapt să mă mişc, dar am spus: „O clipă!”

Am încercat să fac în aşa fel încât mişcările mele să pară mai degrabă normale decât ţepene când m-am ridicat şi am traversat încăperea. Am făcut în aşa fel încât să pară că îmi odihnesc mâna firesc pe birou în timp ce cotrobăiam prin el, mai degrabă decât să dau impresia că mă sprijin cu toată greutatea. Mi-am mascat mişcările cu propriul trup şi cu mantia cât mai mult posibil.

Am localizat pachetul şi m-am întors aşa cum venisem, oprindu-mă lângă şemineu să aprind două ţigări. Brand îşi luă ţigara cu încetineală.

– Îţi cam tremură mâna, spuse. Ce s-a întâmplat?

– Am petrecut prea mult azi-noapte, am spus, revenind la scaunul meu.

– Nu m-am gândit la asta. Îmi închipui că ar fi fost destule motive, nu-i aşa? Bineînţeles. Cu toţii împreună în încăpere… Un succes neaşteptat în a mă găsi, a mă aduce înapoi… Un gest disperat din partea unei persoane foarte agitate, foarte vinovate… Reuşit doar pe jumătate. Eu rănit şi redus la tăcere, dar pentru cât timp? Apoi…

– Spuneai că ştii cine a făcut-o. Glumeai?

– Nu, nu glumeam.

– Deci, cine?

– Fiecare lucru la timpul său, frate dragă. La timpul său. La rând şi în ordine, timpul şi presiunea – astea sunt cele mai importante în afacerea de faţă. Îngăduie-mi să savurez dramatismul situaţiei în retrospectivă. Mă văd pe mine, străpuns, şi voi, toţi ceilalţi, adunaţi în jur. Ah! ce n-aş fi dat să fiu martor la acest tablou! Ai putea oare să-mi descrii expresia de pe fiecare

chip?

– Mă tem că în clipa aceea chipurile lor mă preocupau cel mai puţin.

Oftă şi suflă fumul.

– Ah, ce bine, zise. Nu contează, eu le pot vedea feţele. Am o imaginaţie vie, doar ştii. Şoc, suferinţă, confuzie – topindu-se în suspiciune, frică. Apoi aţi plecat toţi, mi s-a spus, iar blândul Gerard, dădaca mea, a venit aici. Se opri, privi fumul şi, pentru o clipă, nuanţa de batjocură dispăru. E singurul cumsecade dintre noi, să ştii.

– Pe lista mea e sus de tot, am rostit.

– M-a îngrijit foarte bine. Întotdeauna a avut grijă de noi ceilalţi. Chicoti brusc. Sincer, nu înţeleg de ce se oboseşte. În vreme ce meditam, totuşi – îndemnat de eul tău care se recupera – probabil că v-aţi adunat ca să discutaţi problema. Asta e o altă petrecere pe care îmi pare rău c-am ratat-o. Toate acele emoţii şi suspiciuni şi minciuni dând buzna peste voi – şi nimeni care să vrea să fie primul care spune „noapte bună”. Probabil că, după un timp, a devenit zgomotos. Fiecare comportându-se exemplar, cu un ochi pe cel de alături ca să-l ponegrească. Încercări de intimidare a unicului vinovat. Poate câteva pietre aruncate spre ţapii ispăşitori. Dar, una peste alta, nu prea s-a rezolvat nimic. Am dreptate?

Am încuviinţat, laudativ pentru modul în care-i lucrase mintea şi resemnându-mă să-l las să povestească în maniera lui.

– Ştii că ai dreptate.

Îmi aruncă o privire piezişă auzind asta, apoi continuă:

– Dar, în cele din urmă, au ieşit cu toţii din scenă, ca să nu poată dormi din cauza îngrijorării sau ca să se vadă cu un complice, să urzească. În timpul nopţii a fost multă răvăşeală în ascuns. E măgulitor să ştiu că sănătatea mea era în mintea tuturor. Unii, fireşte, erau pentru, alţii contra. Şi, în mijloc, eu, recăpătându-mi forţele – nu, înflorind – vrând să nu-mi dezamăgesc suporterii. Gerard a petrecut mult timp punându-mă la curent cu poveştile recente. Când m-am plictisit, am trimis după tine.

– În cazul în care n-ai observat, sunt aici. Ce voiai să-mi spui?

– Răbdare, frate! Răbdare! Nu pierde din vedere anii pe care i-ai petrecut în Umbră, fără măcar să-ţi aminteşti – asta. Făcu un gest larg cu ţigara. Nu pierde din vedere tot timpul în care ai aşteptat, neştiind, până am reuşit să te localizez şi să încerc să

te tămăduiesc. Prin contrast, sigur că nu mai contează câteva clipe în plus acum.

– Mi s-a spus că m-ai căutat, am zis. M-am întrebat de ce, pentru că ultima oară când am fost împreună nu ne-am despărţit chiar în termenii cei mai buni.

Încuviinţă.

– Nu pot să neg asta, zise. Dar, într-un final, trec întotdeauna peste lucruri de genul ăsta.

Am râs zgomotos.

– M-am tot gândit cât de multe să-ţi spun şi cât de mult o să mă crezi, continuă el. Mă îndoiesc că ai fi acceptat dacă aş fi venit pur şi simplu şi ţi-aş fi spus că, în afara unor mici amănunte, motivaţiile mele actuale sunt aproape în întregime altruiste.

Am râs iar.

– Dar e adevărat, continuă, şi ca să-ţi îndepărtez orice fel de suspiciuni, am să adaug că este aşa deoarece nu prea am de ales. Începuturile sunt întotdeauna dificile. De oriunde aş începe, mai e ceva înainte. Ai lipsit atât de mult. Dacă cineva ar trebui să spună un singur lucru totuşi, atunci hai să fie „tronul”. Iată. Am zis-o. Ne gândiserăm la o cale de a-l lua, vezi tu. Asta se întâmpla exact după dispariţia ta şi, într-un anume fel, presupun, fusese determinată de ea. Tata îl suspecta pe Eric că te-ar fi ucis. Dar nu exista nicio dovadă. Am mers înainte cu sentimentul ăsta, totuşi – un cuvânt ici şi colo, din când în când. Anii au trecut, tu erai de negăsit oricât am fi încercat, şi părea din ce în ce mai posibil să fii într-adevăr mort. Tata îl privea pe Eric cu ochi din ce în ce mai răi. Apoi, într-o noapte, ca urmare a unei conversaţii pe care o începusem într-o manieră total neutră – majoritatea fiind prezenţi la masă – a spus că tronul nu va fi luat niciodată de un fratricid şi, când a rostit asta, se uita spre Eric. Cunoşti genul lui de privire. Eric s-a făcut alb ca varul şi n-a mai putut înghiţi multă vreme. Şi atunci tata a dus lucrurile mai departe decât anticipase sau dorise vreunul dintre noi. Ca să fiu cinstit cu tine, nu ştiu dacă a vorbit numai ca să-şi verse mânia sau dacă vorbea chiar pe bune. Dar ne-a spus că era destul de hotărât ca tu să fii succesorul lui, aşa că, în cazul în care ţi se întâmplase ceva rău, avea să o considere un afront personal. N-ar fi adus vorba direct, dar era convins că erai mort. În lunile care au urmat, ţi-am ridicat un cenotaf, ca să dăm o formă materială acestei concluzii, şi ne-am asigurat să nu uite nimeni sentimentele lui tata faţă de Eric.

Am simţit tot timpul că, după tine, Eric era cel de care trebuia să scăpăm ca să obţinem tronul.

– Noi? Cine erau ceilalţi?

– Răbdare, Corwin. La rând şi în ordine, timpul şi presiunea! Accent, elocvenţă… Ascultă.

Luă o altă ţigară, o aprinse de la chiştoc, tăie aerul cu capătul arzând.

– Pasul următor cerea să-l scoatem pe tata afară din Amber. Asta era partea crucială şi cea mai periculoasă, şi aici n-am căzut cu toţii la învoială. Nu mi-a plăcut ideea unei alianţe cu o putere pe care n-o înţelegeam pe de-a-ntregul, mai ales o alianţă care le dădea un fel de control asupra noastră. A te folosi de umbre e un lucru; a le îngădui să se folosească de tine e imprudent, oricare ar fi împrejurările. M-am opus ideii, dar majoritatea a vrut altfel. Zâmbi. Doi la unu. Da, eram trei. Atunci am continuat. Capcana a fost pusă la cale şi tata a muşcat momeala.

– E încă în viaţă? am întrebat.

– Nu ştiu, spuse Brand. După aceea, lucrurile au luat-o razna şi am avut şi eu necazurile mele. Totuşi, după plecarea lui tata, următoarea noastră mişcare a fost să ne consolidăm poziţia, în timp ce aşteptam o bună perioadă de timp ca ipoteza morţii să pară justificată. În mod ideal, tot ceea ce ceream era cooperarea unei singure persoane. Ori Caine, ori Julian – nu conta cine anume. Vezi tu, Bleys deja plecase în Umbră şi aduna o mare forţă militară…

– Bleys! Era unul de-ai voştri?

– Într-adevăr. Pe el îl aveam în vedere pentru tron – cu suficiente metode de a-l manipula, desigur, astfel încât să se ajungă la un triumvirat *de facto.* Deci, el începuse să adune trupe, cum spuneam. Speram într-o uzurpare fără vărsare de sânge, dar trebuia să fim pregătiţi pentru eventualitatea că vorbele s-ar dovedi insuficiente ca să izbândim. Dacă Julian ne-ar fi asigurat calea terestră de a pătrunde, sau Caine calea apelor, am fi putut transporta trupele rapid şi să-i cucerim prin forţa armelor, dacă s-ar fi dovedit necesar. Din nefericire, n-am ales omul potrivit. După estimările mele, Caine îi era superior lui Julian în materie de corupţie. Astfel, cu infinită delicateţe, l-am pus la curent cu afacerea. La început, părea că e de acord cu propunerea. Numai că fie şi-a reconsiderat poziţia ulterior, fie m-a înşelat cu multă dibăcie încă de la început. Fireşte, prefer să cred în prima ipoteză. Oricum, la un moment dat, a ajuns la

concluzia că ar trage mai multe foloase sprijinind un pretendent rival. Cu alte cuvinte, Eric. Speranţele lui Eric fuseseră oarecum spulberate de atitudinea lui tata faţă de el – numai că tata plecase, şi mişcarea pe care o puneam noi la cale îi dădea lui Eric şansa de a acţiona ca un apărător al tronului. Din păcate pentru noi, o asemenea poziţie l-ar fi situat la un pas de tron. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, Julian l-a urmat pe Caine în a promite loialitatea trupelor sale faţă de Eric, ca apărător. Astfel a luat fiinţă celălalt trio. Eric a jurat public să apere tronul. Şi aşa, linia de demarcaţie s-a trasat. Eram, fireşte, într-o poziţie cumva stânjenitoare în clipa aceea. Purtam greul animozităţii lor, întrucât ei nu ştiau cine sunt tovarăşii mei. Totuşi, nu puteau să mă întemniţeze sau să mă tortureze, pentru că imediat aş fi scăpat prin Atuuri. Şi, dacă m-ar fi ucis, îşi dădeau seama că se va ajunge la represalii din partea unor forţe necunoscute. Aşa că a trebuit să rămân într-un punct mort un timp. De asemenea, au avut grijă să nu-i mai pot ataca în mod direct. M-au ţinut sub observaţie atentă. Aşa că a fost plănuită o cale mai lăturalnică. Din nou n-am fost de acord şi din nou am pierdut, doi la unu. Urma să folosim aceleaşi forţe pe care le chemaserăm să aibă grijă de tata, de data aceasta în scopul de a-l discredita pe Eric. Dacă acţiunea de a apăra Amberul, atât de încrezător asumată, urma să se dovedească prea dificilă pentru el şi Bleys ar fi apărut în scenă şi ar fi rezolvat situaţia cu promptitudine, atunci Bleys ar fi avut sprijinul poporului, asumându-şi rolul de apărător, şi – după o perioadă adecvată de timp – tronul i-ar fi fost pus în braţe, pentru binele Amberului.

– Întrebare, l-am întrerupt. Ce ştii despre Benedict? Ştiu că plecase nemulţumit, în Avalonul său, dar dacă ceva ar fi ameninţat cu adevărat Amberul...

– Da, spuse, încuviinţând, şi, din acest motiv, o parte din înţelegerea noastră era să-l implicăm pe Benedict într-un număr de probleme de-ale lui.

M-am gândit la hărţuiala Avalonului lui Benedict dusă de fecioarele iadului. M-am gândit la ciotul braţului lui drept. Am deschis gura ca să vorbesc, dar Brand ridică mâna.

– Lasă-mă să termin în stilul meu, Corwin. Nu sunt nepăsător faţă de procesele gândurilor tale când vorbeşti. Simt durerea ta, geamănă cu a mea. Da, ştiu lucrurile astea şi multe altele. Ochii îi ardeau straniu când luă o altă ţigară, care se aprinse singură. Trase adânc din ea şi vorbi în timp ce expira fumul. M-am certat

cu ceilalţi din cauza acestei decizii. Am considerat că implică un pericol prea mare, că punem însuşi Amberul în joc. M-am certat cu ei… Urmări fumul mai multe clipe înainte de a continua. Numai că lucrurile erau mult prea avansate ca eu să plec pur şi simplu. Trebuia să mă împotrivesc lor, cu scopul de a mă apăra şi pe mine în egală măsură cu Amberul. Era prea târziu să trec de partea lui Eric. El nu m-ar fi protejat chiar dacă ar fi putut şi, pe lângă asta, eram sigur că avea să piardă. În clipa aceea, m-am decis să folosesc anumite noi însuşiri pe care le dobândisem. Mi-am pus adesea întrebări despre relaţia ciudată dintre Eric şi Flora, dincolo, pe umbra Pământ, unde ea pretindea că se simte atât de bine. Avusesem o uşoară suspiciune că exista ceva care îl interesa în locul acela şi că Flora ar fi putut fi agentul lui acolo. Întrucât nu puteam ajunge destul de aproape de Eric ca să am satisfacţia de a afla ceva legat de asta, mi-am zis că nu-mi va lua prea mult o investigaţie, directă sau altfel, şi astfel să aflu ce învârte Flora. Ceea ce am şi făcut. Apoi, brusc, evenimentele au început să se precipite. Grupul meu era preocupat de locurile prin care bântuiam. Apoi, când te-am găsit şi te-am făcut să-ţi aminteşti câte ceva, Eric a aflat de la Flora că, dintr-o dată, ceva nu era chiar în ordine. În consecinţă, ambele tabere au început să mă caute. Mi-am zis că revenirea ta va arunca în aer planurile tuturor, iar pe mine mă va scoate de sub supraveghere suficient timp cât să găsesc o alternativă la mersul lucrurilor. Pretenţia lui Eric urma să fie iar îndepărtată, tu ai fi avut propriii susţinători, tabăra mea ar fi pierdut scopul întregii manevre şi am presupus că nu mi-ai fi fost nerecunoscător pentru rolul meu în toată afacerea. Apoi ai ajuns în şi ai evadat de la Porter şi lucrurile s-au complicat de-adevăratelea. Te căutam cu toţii, cum am aflat mai târziu, din motive diferite. Numai că foştii mei asociaţi aveau ceva în plus în favoarea lor. Au aflat ce se petrecuse, te-au localizat şi au ajuns acolo primii. Evident, exista o cale foarte simplă de a păstra status quo-ul, în care ei ar fi continuat să controleze totul. Bleys a tras focurile care te-au proiectat pe tine şi pe maşina ta în lac. Am ajuns acolo chiar în timp ce se petrecea asta. A plecat aproape imediat, pentru că totul arăta ca şi cum făcuse o treabă foarte meticuloasă. Te-am scos afară totuşi, şi mai rămăsese destul din tine ca să încep să-ţi dau primul ajutor. Acum când mă gândesc la ce-a fost, era frustrant să nu ştiu dacă tratamentul s-a dovedit eficace, dacă te vei trezi Corwin sau Corey. A fost frustrant şi după aceea, neştiind în

continuare... Am luat-o la sănătoasa prin Umbră când au sosit ajutoarele. Asociaţii mei m-au prins mai târziu şi m-au dus unde m-ai găsit tu... Ştii restul poveştii?

– Nu în totalitate.

– Atunci să mă opreşti când începe să îţi sune cunoscut. Şi eu am aflat-o mai târziu. Gaşca lui Eric a aflat de accident, de locul în care te găseai, şi te-au transferat într-un loc privat, undeva unde puteai fi protejat mai bine şi sedat din greu, astfel încât să poată fi şi *ei* protejaţi.

– De ce m-ar fi protejat Eric, mai ales că prezenţa mea urma să-i dea peste cap planurile?

– Pe atunci şapte dintre noi ştiau că eşti încă în viaţă. Prea mulţi. Era pur şi simplu prea târziu să facă ce ar fi vrut el. Eric încă încerca să contrazică vorbele lui tata. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva cât timp te aflai în puterea lui, asta i-ar fi blocat mişcarea spre tron. Dacă Benedict ar fi aflat vreodată, sau Gerard... Nu, n-ar fi reuşit. După aceea, da. Înainte, nu. Faptul că s-a aflat pretutindeni de existenţa ta i-a forţat mâna. Şi-a programat încoronarea şi a făcut în aşa fel încât să nu-i stai în drum când a avut loc. Cam prematur, nu că aş crede c-ar fi avut de ales. Bănuiesc că ştii ce s-a întâmplat după aceea, având în vedere că ţi s-a întâmplat ţie.

– M-am asociat cu Bleys chiar în clipa în care acţiona. O mişcare cam proastă.

Ridică din umeri.

– Oh, n-ar fi fost – dacă ai fi câştigat tu şi dacă ai fi fost în stare să faci ceva în legătură cu Bleys. Totuşi, n-aveai nicio şansă. De aici nu le mai înţeleg motivaţiile, dar cred că tot atacul a constituit, în realitate, un fel de simulacru.

– De ce?

– După cum am spus, nu ştiu. Dar deja îl aveau pe Eric exact unde îl doriseră. N-ar fi trebuit să pornească atacul ăla.

Am clătinat din cap. Prea multe, prea repede... Multe evenimente păreau adevărate, o dată eliminată părtinirea povestitorului. Totuşi...

– Nu ştiu... am început.

– Bineînţeles, spuse. Dar dacă mă întrebi, o să-ţi spun.

– Cine era cel de-al treilea membru al grupului vostru?

– Aceeaşi persoană care m-a înjunghiat, fireşte. Ai încerca să ghiceşti?

– Spune-mi odată.

– Fiona. Totul a fost ideea ei.

– De ce nu mi-ai spus imediat?

– Pentru că n-ai fi stat liniştit îndeajuns ca să auzi restul lucrurilor pe care trebuia să ţi le spun. Te-ai fi năpustit s-o pui sub pază, ai fi descoperit că şi-a luat tălpăşiţa, i-ai fi trezit pe toţi ceilalţi, ai fi declanşat o anchetă şi ai fi irosit o groază de timp preţios. Poţi s-o faci şi acum, dar măcar mi-ai acordat suficientă atenţie ca să te pot convinge că ştiu exact ce spun. Acum, dacă îţi spun că timpul e factorul esenţial şi că trebuie să auzi şi restul cât mai curând posibil – pentru ca Amberul să mai aibă cât de cât o şansă – va trebui să mă asculţi în loc să vânezi o femeie nebună.

Deja mă ridicasem pe jumătate din scaun.

– N-ar trebui să pornesc după ea? am spus.

– Deocamdată dă-o naibii. Ai probleme mai mari. Mai bine aşază-te la loc.

L-am ascultat.

10

Un mănunchi de raze de lună… lumina fantomatică a torţei, asemenea flăcărilor în filmele alb-negru… stele… câteva filamente plăpânde de ceaţă…

M-am sprijinit de balustradă, am privit lumea… O tăcere cumplită cuprindea noaptea, cetatea învăluită în vis, întregul univers de aici. Lucruri îndepărtate – marea, Amberul, Ardenul, Garnathul, Farul din Cabra, Dumbrava Unicornului, mormântul meu din vârful Kolvirului… Tăcere, departe, jos, totuşi clar, distinct… Ca văzut din perspectiva unui zeu, aş spune, sau a unui suflet eliberat, zburând spre înălţimi… La miezul nopţii…

Venisem în locul unde fantomele se joacă de-a fantomele, unde semnele, prevestirile, zodiile şi dorinţele însufleţite calcă bulevardele nopţii şi palatele din înalt ale Amberului din cer, Tir-na Nog’th…

Răsucindu-mă, cu spatele rezemat de balustradă şi cu vestigiile lumii de zi cu zi dedesubt, am privit bulevardele şi terasele întunecate, sălile lorzilor, cartierele celor de jos… Lumina lunii este intensă în Tir-na Nog’th, argintează faţadele locurilor imaginate de noi… Cu bastonul în mână, am trecut mai departe, şi lucrurile stranii se deplasau în jurul meu, se iveau la

ferestre, pe balcoane, pe bănci, la porţi… Nevăzut am trecut, cu adevărat, pentru că în acest loc eu eram fantomă faţă de substanţialitatea lor…

Tăcere şi argint… Doar sunetul bastonului meu, şi acela mai mult înăbuşit… Mai multe ceţuri se îndreaptă spre inima lucrurilor… Palatul, un foc în aer liber… Roua, picături de mercur pe petalele acoperite cu nisip fin şi lujerii din grădinile de pe trotuare… Luna trecătoare, la fel de dureroasă pentru ochi precum soarele la miezul zilei, stelele puse în umbră, estompate de ea… Argint şi tăcere… Strălucirea…

Nu plănuisem să vin, pentru că semnele locului – dacă există cu adevărat – sunt amăgitoare, asemănările cu vieţile şi locurile de jos, neliniştitoare, priveliştea, adesea tulburătoare. Totuşi, venisem… O parte din tranzacţia mea cu timpul…

După ce-l lăsasem pe Brand să-şi continue vindecarea în grija lui Gerard, constatasem că şi eu aveam nevoie de odihnă în plus, şi am căutat s-o obţin fără să-mi trădez invaliditatea. Fiona într-adevăr se evaporase, şi nici ea, nici Julian nu puteau fi contactaţi prin intermediul Atuurilor. Dacă le-aş fi povestit lui Benedict şi Gerard cele spuse de Brand, eram sigur că ar fi insistat să începem s-o căutăm, să-i căutăm pe amândoi. Eram sigur, în egală măsură, că un asemenea efort s-ar fi dovedit inutil.

Trimisesem după Random şi Ganelon şi mă retrăsesem în apartamentele mele, lăsând să se înţeleagă că intenţionam să-mi petrec ziua în linişte şi odihnă, meditând în anticiparea nopţii în Tir-na Nog’th – comportament rezonabil pentru orice amberit care are o problemă serioasă. Nu puneam mare bază pe asta, dar majoritatea o făceau. Întrucât era clipa potrivită să fac aşa ceva, simţeam că plecarea aici va face credibilă retragerea mea pe parcursul zilei. Bineînţeles, asta mă obliga să acţionez în concordanţă pe parcursul nopţii. Dar şi asta era bine. Aveam la dispoziţie o zi, o noapte şi o parte din ziua următoare ca să mă pot vindeca suficient cât să nu mai am probleme mari cu rana. Simţeam că va fi un timp petrecut cu folos.

Trebuia să spun totuşi cuiva. Le-am spus lui Random şi lui Ganelon. Rezemat în pat, le-am povestit despre planurile lui Brand, Fiona şi Bleys şi despre cabala Eric-Julian-Caine. Le-am spus ce-mi povestise Brand în legătură cu întoarcerea mea şi întemniţarea lui de către tovarăşii săi conspiratori. Şi-au dat seama de ce supravieţuitorii ambelor facţiuni – Fiona şi Julian – fugiseră: fără îndoială, ca să-şi adune armatele; noi speram că le

vor folosi unul împotriva celuilalt, dar probabil că nu urma să se întâmple. Oricum, nu imediat. Cel mai plauzibil, unul sau celălalt aveau să se îngrijească să atace mai întâi Amberul.

– Va trebui să stea la coadă şi să-şi ia bonuri de ordine, ca toţi ceilalţi, spusese Random.

– Nu chiar, îmi amintesc că am spus. Aliaţii Fionei şi creaturile care mişunau pe drumul negru sunt aceiaşi.

– Şi Cercul din Lorraine? întrebase Ganelon.

– La fel. Aşa se manifesta în umbra aceea. Au venit de la mare distanţă.

– Nenorociţi omniprezenţi, rostise Random.

Încuviinţând, încercasem să le explic.

... Şi astfel venisem în Tir-na Nog'th. Când răsări luna şi Amberul apăru estompat în ceruri, cu stelele văzându-se prin el, cu un halo palid în jurul turnurilor, mici pete pestriţe de mişcare pe ziduri, am aşteptat, am aşteptat împreună cu Ganelon şi Random, am aşteptat pe cea mai înaltă culme a Kolvirului, unde sunt săpate în stâncă, grosolan, trei trepte...

Când le atinse lumina lunii, conturul întregii scări începu să prindă formă, trecând peste golful imens până în acel punct de deasupra mării unde se vedea cetatea. Când lumina lunii căzu din plin asupra ei, scara devenise atât de materială de parcă fusese aşa dintotdeauna, şi eu am păşit pe piatră... Random avea un set complet de Atuuri, iar eu ţineam unul în vestă. Grayswandir, forjată chiar pe această piatră, la lumina lunii, avea putere în cetatea din ceruri, aşa că o luasem cu mine. Mă odihnisem toată ziua şi aveam un toiag pe care să mă sprijin. Iluzia spaţiului şi timpului... Treptele prin cerul căruia nu-i păsa de Corwin se extindeau, cumva, pentru că, o dată deplasarea începută, nu e doar o simplă progresie aritmetică. Eram aici, eram acolo, parcursesem un sfert de drum înainte ca umărul meu să uite atingerea mâinii lui Ganelon... Dacă priveam prea insistent o porţiune a scării, aceasta îşi pierdea opacitatea sclipitoare şi puteam vedea oceanul departe, dedesubt, ca printr-o lentilă transparentă... Am pierdut noţiunea timpului, deşi, după aceea, drumul nu ţi se pare lung niciodată... La fel de departe sub valuri pe cât urma să fiu deasupra lor, undeva în dreapta mea, sclipind şi încreţindu-se, conturul cetăţii Rebma se ivi din adâncuri. M-am gândit la Moire, întrebându-mă cum îi mai merge. Ce se va alege de dublul nostru din adâncuri dacă Amber va cădea vreodată? Oare imaginea va rămâne nezdruncinată în

oglinda ei? Sau blocurile de piatră şi oasele vor fi luate şi zgâlţâite asemenea zarurilor în cazinourile canioanelor din adâncuri, deasupra cărora navighează flota noastră? Niciun răspuns din apele care îneacă oameni, care îl ameţesc pe Corwin, deşi am simţit o tresărire într-o parte.

La capătul scărilor am intrat, pătrunzând în cetatea fantomelor, aşa cum ar intra cineva în Amber după ce ar escalada scara cea mare din partea dinspre ocean a Kolvirului.

M-am aplecat peste balustradă, am privit universul.

Drumul negru ducea spre sud. Nu-l puteam vedea noaptea. Nu că ar fi contat. Acum ştiam unde duce. Sau, mai degrabă, unde spusese Brand că duce. Întrucât părea că îşi epuizase motive pentru a minţi cât pentru o viaţă, credeam că ştiu unde ducea drumul.

Până la capăt.

De la strălucirea Amberului şi forţa şi splendoarea sclipitor-pură a Umbrei adiacente, prin porţiunile de imagini progresiv întunecate care duc în orice direcţie, mai departe, prin peisaje răsucite şi încă mai departe, prin locuri văzute doar când eşti beat, delirezi sau visezi urât, şi încă şi mai departe, desfăşurându-se dincolo de locul unde mă termin… Unde *eu* mă termin…

Cum să explici simplu ceva ce nu e simplu? Solipsismul, bănuiesc, e locul din care trebuie să încep – noţiunea conform căreia nimic nu există, în afară de eu sau, cel puţin, că noi nu putem fi cu adevărat conştienţi de nimic în afară de propria existenţă şi experienţă. Eu pot găsi, undeva dincolo de Umbră, orice pot să vizualizez. Oricare dintre noi o poate face. Aceasta, cinstit, nu transcende limitele eului. Cei mai mulţi dintre noi ar putea argumenta, mulţi au şi făcut-o, că noi creăm umbrele pe care le vizităm din materialul propriului psihic, că doar noi existăm cu adevărat, că umbrele pe care le traversăm nu sunt decât proiecţii ale propriilor dorinţe… Oricare ar fi meritele acestei argumentări, şi nu sunt puţine, explică mult din atitudinea familiei faţă de oameni, locuri şi lucruri de dincolo de Amber. Cu alte cuvinte, noi suntem fabricanţii de jucării şi ei, jucăriile noastre – uneori animate periculos, ca să fim corecţi, dar şi asta face parte din joc. Noi suntem impresari prin temperament, şi ne tratăm unul pe celălalt în consecinţă. Deşi solipsismul chiar tinde să te stânjenească uşor în chestiunile de etiologie, poţi evita cu uşurinţă stânjeneala refuzând să recunoşti

validitatea chestiunilor. Cei mai mulţi dintre noi sunt, după cum am remarcat adesea, aproape în întregime pragmatici în dirijarea afacerilor lor. Aproape…

Totuşi – totuşi există un element deranjant în peisaj. Există un loc unde umbrele îşi pierd minţile… Când, deliberat, te avânţi prin straturi succesive ale Umbrei, renunţând – din nou deliberat – la câte o bucată din înţelegerea ta cu fiecare pas, ajungi, în cele din urmă, într-un loc nebunesc, dincolo de care nu mai poţi înainta. De ce faci asta? În speranţa de a vedea esenţa, aş spune, sau de a găsi un joc nou… Dar când ajungi în locul ăsta, cum am făcut-o toţi, constaţi că ai atins limita Umbrei sau sfârşitul tău – termeni sinonimi, aşa cum am gândit întotdeauna. Acum, totuşi…

Acum ştiu că nu e aşa, acum, când stau aşteptând, în faţa Curţilor Haosului, spunându-ţi cum a fost, ştiu că nu e aşa. Dar ştiam destule atunci. În noaptea aceea. În Tir-na Nog'th, am ştiut dinainte, când m-am luptat cu omul-ţap în Cercul Negru din Lorraine, am ştiut în ziua aceea, în Farul din Cabra, după evadarea mea din temniţele Amberului, când privisem Garnathul în ruine… Am ştiut că nu era totul. Am ştiut, pentru că ştiam că drumul negru se întinde dincolo de acel punct. Trecuse prin nebunie în haos şi continua, creaturile care mergeau de-a lungul lui veneau de undeva, numai că nu erau creaturile mele. Cumva eu le ajutasem, permiţându-le accesul, dar ele nu ţâşneau din versiunea mea a realităţii. Erau propria lor creaţie sau a altcuiva – contează mai puţin – şi săpau găuri în acea mică metafizică pe care am ţesut-o noi de-a lungul epocilor. Intraseră pe teritoriul nostru, nu aparţineau acestuia, ci îl ameninţau, ne ameninţau pe noi. Fiona şi Brand ajunseseră dincolo de orice şi găsiseră ceva unde niciunul dintre noi n-ar fi crezut că mai există altceva. Pericolul declanşat valora, la un anumit nivel, cât dovada obţinută – nu eram singuri, şi nici umbrele nu erau jucăriile noastre. Oricare ar fi relaţia noastră cu Umbra, niciodată nu voi mai putea s-o privesc cu aceiaşi ochi din trecut…

Totul din cauza drumului negru care se îndrepta spre sud şi continua dincolo de capătul lumii, unde mă terminam eu.

Tăcere şi argint… Depărtându-mă de balustradă, sprijinindu-mă în baston, trecând prin pânza toarsă de ceaţă, ţesută de aburi, pictată de lumina lunii a viziunilor, în cetatea tulburătoare… Fantome… Umbre ale umbrelor… Imagini ale probabilităţii… Posibilităţi şi eşecuri… Probabilităţi pierdute…

Probabilităţi recâştigate…

Mergând, acum de-a lungul promenadei… Siluete, chipuri, multe dintre ele familiare… Ce e cu ele? Greu de spus… Unele buze se mişcă, unele chipuri par animate. Pentru mine nu există cuvinte. Trec printre ei, neobservat.

Acolo… O asemenea siluetă… Singură, dar aşteptând… Degetele deznodând minute, gonindu-le… Chipul acoperit şi eu vreau să-l văd… Un semn pe care ar trebui sau aş putea… E aşezată pe o bancă de piatră, lângă un copac noduros… Priveşte în direcţia palatului… Silueta mi se pare destul de familiară… Apropiindu-mă, văd că e Lorraine… Continuă să privească un punct departe de mine, nu mă aude când îi spun că i-am răzbunat moartea.

Numai că eu am puterea de a mă face auzit aici… Atârnă în teacă, într-o parte.

Scoţând Grayswandir, o ridic deasupra capului, unde lumina îşi joacă modelele într-un fel de mişcare. O pun pe pământ, între noi.

– Corwin!

Îşi dă capul pe spate, părul ei ruginiu în lumina lunii, ochii i se concentrează.

– De unde ai venit? E devreme.

– Mă aşteptai?

– Bineînţeles. Tu mi-ai spus să…

– Cum ai ajuns în locul ăsta?

– Pe banca asta…?

– Nu. În oraşul ăsta.

– Amber? Nu înţeleg. Tu însuţi m-ai adus. Eu…

– Eşti fericită aici?

– Ştii că sunt, atâta vreme cât sunt cu tine.

Nu uitasem dinţii ei netezi, puţinii pistrui sub vălul uşor al luminii…

– Ce s-a întâmplat? E foarte important. Prefă-te pentru o clipă că eu nu ştiu şi spune-mi tot ce s-a întâmplat după bătălia de la Cercul Negru din Lorraine.

Se încruntă. Se ridică. Se întoarse.

– Ne-am certat, zise. M-ai urmărit, l-ai îndepărtat pe Melkin şi am vorbit. Mi-am dat seama că am greşit şi am plecat cu tine spre Avalon. Acolo, fratele tău Benedict te-a convins să vorbeşti cu Eric. Nu v-aţi împăcat, dar ai fost de acord cu un armistiţiu pentru că ţi-a spus ceva anume. El a jurat să nu-ţi facă vreun rău

şi tu ai jurat să aperi Amberul, Benedict fiind martor la ambele jurăminte. Noi am rămas în Avalon în timp ce tu obţineai substanţele, şi am mers mai târziu în alt loc, un loc în care tu ai cumpărat nişte arme ciudate. Am câştigat bătălia, dar acum Eric e rănit.

Se ridică şi mă privi direct.

– Te gândeşti să rupi armistiţiul? Asta e, Corwin?

Am clătinat din cap şi, deşi ştiam că nu ar trebui, m-am întins s-o îmbrăţişez. Voiam s-o ţin în braţe, în ciuda faptului că unul dintre noi nu exista, nu putea să existe, când acea mică frântură de spaţiu dintre epidermele noastre fusese trecută, şi să-i spun că orice rău s-a întâmplat sau se va întâmpla.

Şocul n-a fost dur, dar m-a făcut să mă prăbuşesc. Zăceam peste Grayswandir… Toiagul meu căzuse în iarbă, câţiva paşi mai încolo. Ridicându-mă în genunchi, am văzut că lui Lorraine îi dispăruse culoarea de pe chip, din ochi, din păr. Gura ei formula cuvinte fantomatice în timp ce-şi rotea capul, căutând. Am pus Grayswandir în teacă, mi-am recuperat toiagul, m-am ridicat iar în picioare. Privirea ei trecu prin mine şi se focaliză. Chipul i se destinse, zâmbi, începu să alerge. M-am dat la o parte şi m-am răsucit, urmărind-o cum aleargă spre bărbatul care se apropia, văzând-o cum i se aruncă în braţe, privindu-i faţa când se apleca spre ea, fantomă norocoasă, cu un trandafir de argint la gâtul veşmintelor, sărutând-o, acest bărbat pe care nu-l voi cunoaşte niciodată, argint pe tăcere, şi argint…

Plec mai departe… Fără să privesc înapoi… Traversând promenada…

Vocea lui Random:

– Corwin, eşti bine?

– Da.

– Se întâmplă ceva interesant?

– Mai târziu, Random.

– Iartă-mă.

Şi, deodată, scara sclipitoare înaintea curţilor palatului… Sus pe ea şi o cotitură la dreapta… Lent şi uşor acum, în grădină… Flori fantomatice zvâcnind pe tulpinile lor de jur-împrejurul meu, arbuşti fantomatici răspândind inflorescenţa ca nişte imagini ale unor artificii îngheţate. *Sans* culori, totul… Dar lucruri esenţiale schiţate, grade diverse de luminozitate a argintului percepute de ochi. Numai esenţialul aici. Este oare Tir-na Nog’th o sferă specială a Umbrei în lumea reală, balansată de impulsurile unui

id – un test de proiecţie în mărime naturală pe cer, poate chiar un dispozitiv terapeutic? În ciuda argintului, aş spune, dacă asta e o bucată din suflet, noaptea e foarte întunecată… Şi tăcută…

Mergând… Pe lângă fântâni, bănci, pădurici, alcovuri atrăgătoare în labirinturi de tufişuri… Trecând de-a lungul aleilor, urcând câte o treaptă întâmplătoare, peste mici podeţe… Deplasându-mă pe lângă heleşteie, printre copaci, pe lângă un grup statuar ciudat, o lespede, un cadran solar (cadran lunar, aici?), orientându-mă spre dreapta, înaintând constant, dând roată, după un timp, capătului nordic al palatului, mişcându-mă spre stânga atunci, pe lângă o curte cu balcoane deasupra, mai multe fantome ici-colo, pe ele. În spatele lor, în ele…

Dând roată capătului, doar ca să văd astfel grădinile din spate, din nou, pentru că arată superb în lumina lunii normale în adevăratul Amber.

Câteva siluete noi, vorbind, stând în picioare… Nicio mişcare vizibilă, în afară de a mea.

… Şi simţindu-mă tras spre dreapta. Întrucât nimeni nu trebuie să refuze un oracol gratuit, mă duc.

… Către o masă de arbuşti înalţi, cu o mică zonă liberă în interior, dacă nu cumva a fost năpădită de ierburi… A trecut atâta timp…

Înăuntru, două siluete îmbrăţişându-se. Se despart în clipa în care încep să mă răsucesc. Nu e treaba mea, dar… Deirdre… Una dintre siluete e Deirdre. Ştiu cine e bărbatul, înainte de a se întoarce. E o glumă crudă a forţelor care guvernează acest argint, această tăcere… Înapoi, înapoi, departe de acei arbuşti… Răsucindu-mă, prăbuşindu-mă, ridicându-mă iar, plecând, departe, acum, repede…

Vocea lui Random:

– Corwin? Eşti bine?

– Mai târziu! La naiba! Mai târziu!

– Nu mai e mult până la răsărit, Corwin. Am simţit că ar fi mai bine să-ţi reamintesc…

– Consideră că ai făcut-o!

Departe, acum, repede… Timpul, de asemenea, e un vis în Tirna Nog'th. O alinare infimă, dar mai bine decât nimic. Repede, acum, mergând iar…

… Către palat, strălucită arhitectură a minţii sau a spiritului, înălţându-se acum mult mai clar decât a făcut-o vreodată cel real… A judeca perfecţiunea înseamnă a da un verdict fără

valoare, dar trebuie să văd ce este înăuntru… Trebuie să existe totuşi un capăt, pentru că sunt condus. Nu mă oprisem să-mi recuperez toiagul de unde căzuse ultima oară, printre ierburile scânteietoare. Ştiu unde trebuie să merg, ce trebuie să fac. Acum e evident, cu toate că logica ce a pus stăpânire pe mine nu aparţine unei minţi treze.

Grăbindu-mă, căţărându-mă, înapoi la portalul curţii din spate… Durerea care muşcă dintr-o parte apare din nou… Peste prag, în…

Într-o absenţă a strălucirii stelelor şi a luminii lunii. Iluminarea e fără direcţie, părând, mai degrabă, că deviază şi se acumulează, fără ţintă. Acolo unde ratează, umbra e completă, ascunzând mari porţiuni din încăpere, coridor, dulap şi scară.

Printre ele, printre ele, acum aproape alergând… Monocromia casei mele… Neliniştea pune stăpânire pe mine… Acum, pete negre par ca nişte găuri în acest fragment de realitate… Mi-e frică să trec prea aproape de ele. Să cad în ele şi să dispar…

Cotind… Traversând… În cele din urmă… Intrând… Sala tronului… Bucăţi de beznă ocolo unde ochii mei încearcă să marcheze conturul tronului…

Acolo, totuşi, e o mişcare.

O mişcare, în dreapta mea, pe măsură ce avansez. Ceva se ridică, o dată cu mişcarea. Cizme pe tălpi pe picioare se ivesc pe măsură ce eu vin mai aproape de baza tronului.

Grayswandir îmi ţâşneşte în mână, croindu-şi drum într-un petic de lumină, reînviindu-şi elasticitatea înşelătoare ochiului, forma schimbătoare, dobândind o strălucire proprie…

Îmi pun piciorul stâng pe treaptă, odihnindu-mi mâna stângă pe genunchi. Dureros dar suportabil, zvâcnetul măruntaielor mele pe cale de vindecare. Aştept întunericul, vidul să se ridice, cortină potrivită pentru teatrul cu care sunt împovărat în noaptea asta.

Şi cortina alunecă într-o parte, dând la iveală o mână, un braţ, un umăr, braţul – ceva metalic, strălucitor, cu suprafeţele ca faţetele unui cristal, încheietura şi cotul – împletituri minunate din cabluri de argint, fixate cu puncte de foc, mâna – stilizată, scheletică, o jucărie elveţiană, o insectă mecanică, funcţională, mortală, frumoasă în felul ei…

Şi cortina alunecă într-o parte, dând la iveală restul bărbatului…

Benedict stă relaxat lângă tron, cu mâna stângă şi omenească

lăsată lejer pe el. Se înclină spre tron. Buzele i se mişcă.

Şi cortina alunecă într-o parte, dând la iveală ocupantul tronului…

– Dara!

Întoarsă spre dreapta, zâmbeşte, încuviinţează spre Benedict, buzele i se mişcă. Înaintez şi întind Grayswandir până ce vârful se odihneşte uşor în concavitatea de sub sternul ei…

Lent, foarte lent. Întoarce capul şi-mi întâlneşte privirea. Prinde culoare şi viaţă. Buzele i se mişcă iar şi, de data asta, cuvintele ajung la mine.

– Ce eşti?

– Nu. Asta e întrebarea mea. Răspunde. Acum.

– Sunt Dara. Dara din Amber, Regina Dara. Stau pe acest tron prin dreptul sângelui şi al cuceririi. Cine eşti tu?

– Corwin. Tot din Amber. Nu mişca! Nu te-am întrebat *cine* eşti…

– Corwin e mort de secole. I-am văzut mormântul.

– Gol.

– Nu. Înăuntru zăcea trupul lui.

– Prezintă-mi descendenţa ta!

Priveşte spre dreapta, unde încă stă umbra lui Benedict. În mâna lui cea nouă a apărut o spadă, părând aproape o extensie a mâinii, dar o ţine neglijent, nepăsător. Mâna stângă se odihneşte acum pe braţul Darei. Ochii lui mă caută în spatele mânerului lui Grayswandir. Nereuşind, priveşte ceea ce este vizibil – spada însăşi – recunoscându-i forma…

– Sunt stră-strănepoata lui Benedict şi a fecioarei iadului, Lintra, pe care el a iubit-o şi apoi a ucis-o. Benedict tresare, dar ea continuă. N-am cunoscut-o. Mama mea şi mama mamei mele s-au născut într-un loc unde timpul nu se scurge ca în Amber. Sunt prima pe linia mamei care poartă toate însemnele umanităţii. Şi tu, Lord Corwin, nu eşti decât o fantomă dintr-un trecut demult apus, chiar dacă eşti o umbră periculoasă. Cum ai ajuns aici, nu ştiu. Dar a fost o greşeală din partea ta. Întoarce-te în mormântul tău. Nu-i tulbura pe cei vii.

Mâna îmi tremură. Grayswandir nu se îndepărtează mai mult de un centimetru. Totuşi, e suficient.

Lovitura lui Benedict e dincolo de pragul meu de percepţie. Noul lui braţ conduce noua mână care ţine spada care izbeşte Grayswandir în timp ce vechiul braţ trage vechea mână care o apucase pe Dara înapoi peste braţul tronului… Această impresie

subliminală ajunge la mine câteva clipe mai târziu, când mă dau înapoi, bătând aerul, revenindu-mi şi luând, din reflex, poziţia *en garde*... E ridicol să lupte o pereche de fantome. Aici e inegal. Nici măcar nu mă poate atinge, cât despre Grayswandir...

Dar nu! Spada lui trece în cealaltă mână când îi dă drumul Darei şi pivotează, după care le împreunează, vechea mână cu cea nouă. Încheietura stângă se roteşte în timp ce alunecă înainte şi în jos, deplasându-se spre ceea ce ar fi un *corps a corps,* dacă am fi două trupuri de muritori care se înfruntă. Pentru o clipă, garda noastră e închisă. Clipa asta e îndeajuns...

Mâna aceea lucitoare, mecanică ţâşneşte înainte, un obiect din lumină de lună şi foc, beznă şi netezime, tot numai unghiuri, nicio linie curbă, degetele uşor flexate, palma argintată cu un design pe jumătate familiar, înaintează, înaintează şi se întinde spre gâtul meu...

Ratând, degetele îmi prind umărul şi degetul mare încearcă să agaţe – fie clavicula, fie laringele, nu ştiu. Încerc o lovitură cu stânga, înspre mijlocul lui, dar acolo nu e nimic...

Vocea lui Random:

– Corwin! Soarele e pe cale să răsară! Trebuie să cobori acum!

Nici măcar nu pot răspunde. O secundă sau două şi mâna aceea urmează să sfâşie orice ar fi ţinut. Mâna aceea... Grayswandir şi mâna aceea, cu care seamănă izbitor, sunt singurele două lucruri care par să coexiste în lumea mea şi în oraşul fantomelor...

– Îl văd, Corwin! Retrage-te şi întinde mâna! Atuul...

Rotesc Grayswandir din strânsoare şi o duc în jos într-un arc lung, imens...

Numai o fantomă l-ar fi putut învinge pe Benedict sau fantoma lui cu această manevră. Stăm prea aproape ca să-mi blocheze spada, dar contralovitura lui, perfect plasată, mi-ar fi retezat braţul, dacă acolo ar fi fost un braţ peste care să dea...

Cum nu e, completez lovitura, izbind cu întreaga forţă a braţului drept, deasupra acelui dispozitiv letal din lumina lunii şi foc, beznă şi netezime, exact în punctul în care se uneşte cu trupul.

Înşfăcându-mi umărul, braţul se separă de trupul lui Benedict şi rămâne nemişcat... Cădem amândoi.

– Ridică-te! Pentru numele unicornului, Corwin, ridică-te! Soarele răsare! Oraşul se va prăbuşi în jurul tău!

Podeaua de sub mine oscilează către o transparenţă ceţoasă.

Observ extinderea mării, subliniată de lumină. Sar în picioare, evitând cu greu graba fantomei de a înşfăca braţul pe care l-a pierdut. Zăngăne ca un parazit mort şi iar mă doare într-o parte…

Deodată, capăt greutate şi viziunea oceanului nu se mai topeşte. Încep să mă afund prin podea. Universul îşi recapătă culoarea, pâlpâind panglici roz. Podeaua care-l afundă pe Corwin se împrăştie şi golful care-l ucide pe Corwin se deschide…

Mă prăbuşesc…

– Pe aici, Corwin! Acum!

Random stă pe vârful unui munte şi-mi întinde mâna. Întind şi eu mâna…

11

… Şi lacurile fără puţuri sunt adesea departe…

Ne-am separat şi ne-am ridicat. M-am aşezat la loc imediat, pe treapta cea mai de jos. Am desprins mâna metalică de pe umărul meu – nu era sânge acolo, ci doar promisiunea unor viitoare vânătăi – apoi am aruncat-o, cu tot cu braţul aferent, pe pământ. Lumina zorilor nu-i scădea din înfăţişarea superbă şi ameninţătoare.

Ganelon şi Random stăteau lângă mine.

– Eşti în ordine, Corwin?

– Da. Lasă-mă doar să răsuflu.

– Am adus de mâncare, rosti Random. Am putea lua micul dejun chiar aici.

– Bună idee.

Când Random începu să despacheteze proviziile, Ganelon lovi braţul metalic cu vârful cizmei.

– Ce dracu-i asta? întrebă.

Am clătinat din cap.

– Am curăţat-o de pe fantoma lui Benedict, i-am spus. Din motive pe care nu le înţeleg, putea să mă apuce.

Se aplecă şi o ridică, o examină.

– Mult mai uşoară decât aş fi crezut, remarcă. Tăie aerul cu ea. Cu o mână ca asta i-ai putea lua gâtul cuiva cu mare uşurinţă.

– Ştiu.

Se jucă cu degetele.

– Poate că Benedict cel adevărat ar putea-o folosi.

– Poate, am zis. Sentimentele mele sunt amestecate când vine vorba să i-o ofer, dar e posibil să ai dreptate…

– Cum e rana?

Am pipăit-o uşor.

– Nu chiar rău, având în vedere toate cele întâmplate. După micul dejun voi fi în stare să călăresc, atâta vreme cât o luăm uşor.

– Bine. Ascultă, Corwin, în timp ce Random pregăteşte totul, am o întrebare care ar putea fi nelalocul ei, dar mă frământă de multă vreme.

– Zi-i.

– Ei bine, hai s-o luăm aşa: sunt trup şi suflet alături de tine, altfel n-aş fi aici. Voi lupta ca să pui mâna pe tron, indiferent ce se întâmplă. Numai că, de fiecare dată când vine vorba de succesiune, cineva se enervează şi întrerupe tot sau schimbă subiectul. Cum a făcut Random, când erai acolo sus. Bănuiesc că nu e absolut esenţial pentru mine să ştiu motivul pretenţiei tale la tron, nici al altora, dar nu-mi pot stăpâni curiozitatea de a afla care sunt motivele acestei divergenţe.

Am oftat, apoi am tăcut un timp.

– În regulă, am rostit după o vreme, apoi am chicotit. În regulă. Dacă noi între noi nu putem cădea de acord asupra acestor chestiuni, îmi pot imagina că par foarte confuze unuia din afară. Benedict e cel mai în vârstă. Mama sa a fost Cymnea. Ea i-a dăruit lui tata alţi doi fii – Osric şi Finndo. Apoi – cum poţi să explici aşa ceva? – Faiella l-a născut pe Eric. După aceea, tata a găsit un nod în papură căsniciei lui cu Cymnea şi a anulat-o – *ab initio,* cum s-ar spune în vechea mea umbră – dintru început. Urâtă treabă, asta. Dar el era regele.

– Asta nu i-a făcut pe toţi ilegitimi?

– Ei bine, le-a dat un statut mai puţin sigur. Osric şi Finndo au fost mai mult decât iritaţi, din câte am înţeles, dar au murit la scurtă vreme după aceea. Benedict a fost fie mai puţin deranjat, fie mai diplomat faţă de întreaga afacere. N-a făcut niciodată mare caz. Tata s-a însurat apoi cu Faiella.

– Şi asta l-a făcut pe Eric legitim?

– L-ar fi făcut, dacă l-ar fi recunoscut pe Eric drept fiul său. L-a tratat ca şi cum ar fi fost, dar în privinţa asta n-a făcut niciodată ceva formal. Ar fi implicat un proces de liniştire a familiei Cymneei, care devenise ceva mai puternică în vremea aceea.

– Totuşi, dacă l-a tratat ca pe propriul…

– Ah! Ceva mai târziu *a recunoscut-o* formal pe Llewella. Ea se născuse în afara căsătoriei legale, dar a hotărât s-o recunoască, sărmana. Toţi partizanii lui Eric o urau pentru efectul asupra statutului lui. Oricum, Faiella urma să devină, mai târziu, mama mea. M-am născut în legalitate, făcând din mine primul pretendent curat la tron. Vorbeşte cu oricare dintre ceilalţi şi vei auzi un raţionament diferit, dar astea sunt faptele pe care vor trebui să se bazeze. Într-un fel, nu pare a fi la fel de important cum era cândva, totuşi, acum că Eric e mort şi Benedict nu e interesat… Dar asta e poziţia mea.

– Înţeleg – într-un fel, spuse. Încă un lucru…

– Ce?

– Cine e următorul? Vreau să zic, dacă ţi s-ar întâmpla ceva…?

Am clătinat din cap.

– Atunci devine mult mai complicat. Caine ar fi fost următorul. Murind el, s-ar trece la progeniturile Clarissei – roşcaţii. Ar fi urmat Bleys, apoi Brand.

– Clarissa? Ce s-a ales de mama ta?

– A murit la naştere. Copilul era Deirdre. Tata nu s-a recăsătorit mulţi ani după moartea mamei. Când a făcut-o, a luat o boarfă roşcată dintr-o îndepărtată umbră din sud. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Tata a început să simtă la fel după un timp şi a pornit-o iar din floare în floare. S-au împăcat o dată după naşterea Llewellei în Rebma şi rezultatul a fost Brand. Când, in sfârşit, au divorţat, el a recunoscut-o pe Llewella, ca să îi facă în ciudă Clarissei. Cel puţin aşa cred eu că s-a întâmplat.

– Deci, în ceea ce priveşte succesiunea, nu pui la socoteală doamnele?

– Nu. Nu sunt nici interesate, nici potrivite. Dacă, totuşi, aş conta pe asta, Fiona l-ar preceda pe Bleys şi Llewella i-ar urma. După progeniturile Clarissei, s-ar sări la Julian, Gerard şi Random, în această ordine. Scuză-mă – pune-o pe Flora înaintea lui Julian. Informaţiile despre căsătorii sunt mai complicate, dar nimeni nu se va certa pe ordinea finală. S-o lăsăm aşa.

– Bucuros, spuse. Deci, dacă tu mori, Brand e la rând, corect?

– Ei bine… El e un trădător declarat şi deranjează pe toată lumea. Nu cred că restul l-ar vrea, în situaţia de acum. Dar nu cred, sub nicio formă, că a renunţat.

– Dar alternativa e Julian.

Am ridicat din umeri.

– Faptul că eu nu-l plac pe Julian nu-l face nepotrivit. În fond, s-

ar putea să fie chiar un monarh foarte eficace.

– Deci te-a înjunghiat ca să aibă ocazia să demonstreze asta, strigă Random. Haideţi să mâncăm!

– Nu cred, am spus, ridicându-mă în picioare şi îndreptându-mă spre mâncare. Mai întâi, nu văd cum ar fi putut ajunge la mine. În al doilea rând, ar fi fost al naibii de evident. În al treilea rând, dacă eu mor curând, Benedict va avea ultimul cuvânt în ceea ce priveşte sucesiunea. Toată lumea ştie asta. E cel mai în vârstă, e inteligent şi puternic. De pildă, ar putea zice simplu: „La naiba cu toată sfada asta, o să-l sprijin pe Gerard”, şi asta ar fi tot.

– Şi dacă hotărăşte să reinterpreteze propriul statut şi ia puterea? întrebă Ganelon.

Ne-am aşezat pe pământ şi am luat farfuriile de tablă pe care le umpluse Random.

– Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o facă până acum, am spus. Sunt mai multe căi de evaluare a progeniturilor unei căsătorii anulate, şi cea mai favorabilă este cea mai probabilă în cazul lui. Osric şi Finndo s-au năpustit să judece şi au adoptat cel mai rău punct de vedere. Benedict s-a gândit mai bine. El a aşteptat. Aşa că... E posibil. Totuşi, nu cred, aş zice.

– Deci – dacă lucrurile s-ar desfăşura normal – dacă ţie ţi s-ar întâmpla ceva, situaţia ar fi totuşi neclară?

– Foarte neclară.

– Dar de ce a fost ucis Caine? întrebă Random. Apoi, între îmbucături, îşi dădu singur răspuns la întrebări. Ca, atunci când te elimină pe tine, să sară imediat la fiii Clarissei. Bănuiesc că Bleys încă trăieşte şi el ar veni la rând. Trupul lui n-a fost găsit niciodată. Bănuiesc că s-a întâmplat astfel: în timpul atacului tău, a trecut cu ajutorul Atuului la Fiona şi a revenit în Umbră pentru a-şi repune pe picioare armatele, lăsându-te pe mâinile lui Eric, în speranţa că te va ucide. În cele din urmă, e pregătit iar de acţiune. Aşa că l-au ucis pe Caine şi au încercat şi cu tine. Dacă ei sunt într-adevăr aliaţi cu hoarda drumului negru, e posibil să fi pus la cale un alt atac din zona aceea. Apoi ar fi putut face exact ceea ce ai făcut tu – soseşte în ultima clipă, respinge invadatorii şi intră în acţiune. Şi iată-l, următorul la rând şi primul în armată. Simplu. Exceptând doar faptul că tu ai supravieţuit şi Brand s-a întors. Dacă ar fi să credem acuzaţiile aduse Fionei de către Brand – şi nu văd de ce nu le-am crede – ei se ţin de programul iniţial.

Am încuviinţat.

– Posibil. Exact asta l-am întrebat pe Brand. A recunoscut această posibilitate, dar a negat că ar şti dacă Bleys e încă în viaţă. Personal, cred că minţea.

– De ce?

– E posibil să vrea să combine răzbunarea pentru întemniţarea şi atentatul la viaţa lui cu indepărtarea singurului impediment, cu excepţia mea, către succesiunea lui. Cred că are impresia că voi fi lichidat executând un plan pe care-l elaborează ca să se ocupe de drumul negru. Distrugerea propriei cabale şi suprimarea drumului l-ar putea face să arate destul de bine, mai ales după penitenţa pe care şi-a aruncat-o asupră-i. Atunci, poate atunci, ar avea o şansă – sau crede că ar avea.

– Deci tu crezi că Bleys e încă în viaţă, nu?

– E doar o presimţire, am spus. Dar da, cred.

– Totuşi, care e puterea lor?

– Efectul educaţiei înalte, am spus. Fiona şi Brand i-au acordat atenţie lui Dworkin, în timp ce noi ceilalţi ne dedam diverselor plăceri în Umbră. În consecinţă, se pare că ei au obţinut o mai bună stăpânire a principiilor decât noi. Ei ştiu mai multe despre Umbră şi ce ceea se află dincolo de ea, mai multe despre Model, mai multe despre Atuuri decât noi toţi. Iată de ce Brand a izbutit să-ţi trimită mesajul.

– Un gând interesant… medită Random. Crezi că s-au descotorosit de Dworkin după ce şi-au dat seama că învăţaseră destule de la el? În mod cert i-ar fi ajutat să ţină tainele doar pentru ei, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui tata.

– La asta nu m-am gândit, am spus.

Şi m-am întrebat, e posibil să fi făcut ei ceva care să-i fi afectat mintea? Ceva care să-l fi lăsat aşa cum era când l-am văzut ultima oară? Dacă e aşa, erau oare conştienţi că poate e încă în viaţă, undeva? Sau poate presupuseseră că îl distruseseră în totalitate?

– Da, un gând interesant, am spus. Bănuiesc că e posibil. Soarele continua să se înalţe, iar mâncarea mă refăcuse.

Nici urmă de Tir-na Nog'th în lumina dimineţii. Amintirile mele despre tărâm căpătaseră deja trăsăturile imaginilor dintr-o oglindă întunecată. Ganelon aduse singura dovadă de acolo, braţul, iar Random îl împachetă la un loc cu tacâmurile. În lumina zilei, primele trei trepte păreau a nu fi o scară, ci mai degrabă nişte pietre aruncate la întâmplare. Random făcu un gest din

cap.

– Urmăm acelaşi drum la întoarcere? întrebă.

– Da, am spus şi am încălecat.

Veniserăm pe un traseu care ocolea Kolvirul prin sud. Era mai lung, dar mai puţin accidentat decât drumul care traversa creasta. Mă gândeam că pot să mă răsfăţ puţin, câtă vreme rana încă protesta.

Aşa că am luat-o spre dreapta, deplasându-ne în şir indian, Random în faţă, Ganelon în spate. Traseul urca lent, apoi revenea brusc în jos. Aerul era proaspăt şi aducea aromele vegetaţiei şi ale pământului umed, un lucru destul de neobişnuit în acest loc sterp, la această altitudine. Curenţi de aer rătăciţi din pădurea de la poale, mi-am spus.

Ne-am lăsat caii să-şi regleze pasul lor normal pe povârniş şi apoi pe următoarea ridicătură. În timp ce ne apropiam de creastă, calul lui Random necheză şi începu să dea înapoi. Random îl struni imediat, iar eu am aruncat o privire, dar n-am văzut nimic care să-i fi declanşat sperietura.

Când ajunserăm la bază, Random încetini şi strigă:

– Uitaţi-vă la răsăritul de soare!

Ar fi fost dificil să nu o facem, deşi n-am comentat nimic. Random devenea rareori sentimental în faţa vegetaţiei, geologiei sau iluminării.

Aproape că am tras de hăţuri când am ajuns pe ridicătură, pentru că soarele era o fantastică minge de aur. Părea o dată şi jumătate mai mare decât mărimea normală, şi coloritul neobişnuit nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată. Alcătuia lucruri minunate pe marginea oceanului, care se ivise deasupra următoarei ridicături, iar nuanţele norilor şi cerului erau, într-adevăr, unice. Totuşi nu m-am oprit, deoarece strălucirea bruscă era aproape dureroasă.

– Ai dreptate, am strigat, urmându-l pe panta care se desena. În spatele meu, Ganelon mârâi o înjurătură laudativă.

După ce am clipit ca să îndepărtez petele pe care le vedeam, am observat că vegetaţia era mai bogată decât îmi aminteam în acest mic buzunăraş al cerului. Credeam că sunt câţiva copaci pitici şi câteva petice de licheni, numai că, de fapt, erau câteva zeci de copaci, mai înalţi decât îmi aminteam şi mai verzi, cu ierburi agăţate ici şi colo şi viţă de vie îndulcind contururile stâncilor. Cu toate astea, după întoarcerea mea trecusem pe aici numai după lăsarea întunericului. Şi acum că mă gândeam un

pic, probabil că aici era sursa aromelor pe care le simţisem mai devreme.

Mi s-a părut, trecând prin ea, că mica depresiune era mai largă decât îmi aminteam. După ce am traversat-o şi am început din nou să urcăm, eram absolut sigur.

– Random, am strigat, locul ăsta s-a schimbat recent?

– Greu de spus, răspunse. Eric nu prea mă lăsa pe afară. Se pare că a mai crescut un pic.

– Pare mai mare şi mai larg.

– Da, aşa e. Credeam că e doar imaginaţia mea.

Când am atins următoarea creastă n-am mai fost orbit, pentru că soarele era acoperit de frunziş. Zona din faţa noastră conţinea mult mai mulţi copaci decât cea pe care o depăşisem – şi erau mai mari şi mai apropiaţi unul de altul. Am tras cu toţii de hăţuri.

– Nu-mi amintesc de asta, spuse Random. Chiar dacă aş fi traversat-o noaptea, mi-aş fi amintit. Probabil că am luat-o greşit.

– Nu văd cum. Totuşi, ştim cam pe unde ne aflăm. Eu unul mai degrabă aş merge înainte decât să mă întorc şi s-o iau de la capăt. Oricum, ar trebui să ţinem seama de condiţiile din jurul Amberului.

– E adevărat.

O luă în jos, spre pădure. L-am urmat.

– E destul de neobişnuit, la altitudinea asta – o vegetaţie ca asta, spuse.

– Mi se pare că e şi mai mult pământ faţă de ceea ce îmi amintesc.

– Cred că ai dreptate.

Traseul se curba spre stânga atunci când am pătruns printre copaci. Nu găseam motivul acestei abateri de la drumul drept. Am mers înainte, totuşi, şi asta s-a adăugat iluziei de distanţă. După câteva momente, a luat-o brusc iar la dreapta. Ideea de a o lua înapoi era ciudată. Copacii păreau chiar mai înalţi şi acum erau atât de deşi încât îţi zăpăceau privirea dacă încercai să te uiţi printre ei. Când drumul coti iar, se lărgi, şi acum era rectiliniu pe o mare distanţă în faţă. Prea mare, de fapt. Mica noastră vâlcea pur şi simplu nu era chiar atât de largă.

Random se opri iar.

– La naiba, Corwin! E ridicol, spuse. Sper că nu te joci!

– N-aş putea s-o fac nici dacă aş vrea. Niciodată n-am reuşit să manipulez Umbra pe Kolvir. Teoretic, nici nu există Umbră aici.

– Aşa ştiam şi eu. Amber aruncă Umbra, dar nu e creat din ea.

Nu-mi place deloc asta. Ce-ai zice să ne întoarcem?

– Presimt că n-o să reuşim să refacem drumul, am spus. Trebuie să existe o explicaţie şi eu vreau s-o aflu.

– Mie mi se pare c-ar putea fi o capcană.

– Chiar şi aşa, am spus.

Încuviinţă şi ne continuarăm drumul, pe traseul întunecat, sub copacii crescuţi, acum, mult mai falnic. În jurul nostru, pădurea era tăcută. Pământul rămânea la acelaşi nivel, traseul era drept. Aproape inconştient, am silit caii să mărească pasul.

Au trecut cam cinci minute înainte de a vorbi iar. Atunci, Random rosti:

– Corwin, asta nu poate fi Umbra.

– De ce nu?

– Am tot încercat s-o influenţez şi nu se întâmplă nimic. Tu ai încercat?

– Nu.

– De ce nu încerci?

– În regulă.

O stâncă ar putea să apară dincolo de copacul care se apropie, un mănunchi de zorele şi clopoţei între arbuştii de colo...

Acolo ar trebui să se limpezească un petic de cer, cu un nor subţire peste el... Apoi, acolo să fie o creangă căzută la pământ, cu o scară de ciuperci urcând în părţi. O mlaştină acoperită cu spumă... O broască... O pană căzând, o sămânţă înflorind... O creangă ce se răsuceşte cam aşa... Un alt traseu în faţa noastră, proaspăt tăiat, adânc marcat, dincolo de locul în care ar fi trebuit să cadă pana...

– Nu merge, am spus.

– Dacă nu e Umbră, ce e?

– Altceva, fireşte.

Clătină din cap şi verifică din nou dacă spada e la locul ei în teacă. Automat, am făcut acelaşi lucru. Câteva clipe mai târziu, am auzit sabia lui Ganelon făcând un mic zgomot metalic în spatele meu.

Înaintea noastră, drumul începu să se îngusteze şi, puţin după aceea, începu să şerpuiască. Am fost forţaţi să încetinim pasul din nou şi copacii erau tot mai aproape, cu crengi mai joase ca în alte dăţi. Drumul deveni o potecă. Coti, se curbă, formă o răsucitură finală şi apoi dispăru.

Random se feri de o cracă, apoi ridică mâna şi se opri. Venirăm lângă el. După cum vedeam în faţa noastră, nu mai era

niciun semn care să arate că drumul ar continua. Privind înapoi, n-am izbutit să văd că ar mai fi existat drum şi acolo.

– Sugestiile, spuse, sunt binevenite în momentul ăsta. Nu ştim unde am fost sau unde mergem, ca să nu mai zic că nu ştim nici unde suntem.

– Atuurile? întrebă Ganelon.

– Da. Tu ce spui, Corwin?

– În regulă. Nici mie nu-mi place ceea ce se întâmplă, şi nu mă pot gândi la altceva mai bun de încercat. Dă-i drumul.

– Cu cine încercăm? întrebă, dând la iveală pachetul de cărţi şi scoţându-l din cutiuţă.

– Gerard?

– Da.

Cotrobăi prin cărţi, o localiza pe a lui Gerard, o privi. Noi îl urmăream. Timpul îşi vedea de drumul lui.

– Se pare că nu-l pot contacta, anunţă într-un târziu.

– Încearcă-l pe Benedict.

– În regulă.

Repetă procedura. Niciun contact,

– Încearcă şi la Deirdre, am spus, scoţând pachetul meu de cărţi şi căutând Atuul ei. O să mă alătur şi eu. O să vedem dacă va conta încercarea amândurora.

Şi iar. Şi iar.

– Nimic, am rostit, după un lung efort.

Random clătină din cap.

– Ai remarcat ceva neobişnuit la Atuurile tale? întrebă.

– Da, dar nu ştiu ce e. Par diferite.

– Ale mele parcă şi-au pierdut din răceala pe care o aveau cândva, spuse.

Le-am amestecat pe ale mele. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste ele.

– Da, ai dreptate, am zis. Aşa e. Dar hai să mai încercăm o dată. Să zicem, Flora.

– OK.

Rezultatele au fost aceleaşi. Şi cu Llewella. Şi cu Brand.

– Vreo idee despre ce nu e în ordine? întrebă Random.

– Nici cea mai vagă. Nu se poate să ne blocheze toţi. Nu se poate să fi murit toţi... Oh, bănuiesc că se poate. Dar e foarte puţin probabil. Se pare că ceva a afectat Atuurile însele, asta e. Şi n-am ştiut niciodată că există ceva care să poată face asta.

– Ei bine, nu sunt garantate sută la sută, spuse Random,

conform spuselor fabricantului.
– Ştii ceva ce nu ştiu eu?
Chicoti.
– Nu poţi uita ziua când vine vârsta să poţi traversa Modelul, zise. Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Când am reuşit – îmbujorat de emoţie, de mândrie – Dworkin mi-a dăruit primul meu set de Atuuri şi m-a învăţat cum să le folosesc. Îmi aduc aminte, cu claritate, că l-am întrebat dacă funcţionează oriunde. Şi îmi amintesc răspunsul lui: „Nu. Dar probabil că o să le poţi folosi în orice loc în care vei ajunge”. Nu m-a plăcut niciodată prea mult, ştii.
– Dar nu l-ai întrebat ce a vrut să zică prin asta?
– Ba da, şi mi-a spus: „Mă îndoiesc că vei atinge vreodată o stare în care nu te vor ajuta. Acum de ce n-o iei din loc?” Şi am luat-o. Eram nerăbdător să merg să mă joc cu Atuurile de unul singur.
– „Să atingi o stare”? N-a spus „să ajungi într-un loc”?
– Nu. Unele lucruri le ţin minte foarte bine.
– Neobişnuit – deşi nu prea ne e de ajutor, după câte văd. Aduce a metafizică.
– Pun rămăşag că Brand ştie.
– Cred că ai dreptate – nu că ne-ar ajuta cu ceva.
– Ar trebui să facem ceva în loc să discutăm metafizică, zise Ganelon. Dacă nu puteţi manipula Umbra şi nu vă puteţi folosi de Atuuri, se pare că următorul lucru pe care-l avem de făcut e să determinăm unde ne aflăm. După care să mergem să căutăm ajutor.
Am încuviinţat.
– Deoarece nu ne aflăm în Amber, cred că e mai sigur să presupunem că suntem în Umbră – un loc foarte special, destul de aproape de Amber, din moment ce transformarea n-a fost bruscă. Faptul că am fost transportaţi fără o cooperare activă din partea noastră înseamnă că trebuie să existe un agent şi, probabil, un anumit scop în spatele manevrei. Dacă vrea să ne atace, o poate face în orice clipă. Dacă vrea altceva, atunci va trebui să ne arate ce anume, pentru că nici măcar nu ne aflăm în postura de a ghici.
– Deci tu propui să nu facem nimic?
– Propun să aşteptăm. Nu văd niciun câştig dacă rătăcim prin jur, pierzându-ne şi mai rău.
– Cred că îmi amintesc că odată mi-ai spus că umbrele

adiacente tind să devină congruente, rosti Ganelon.

– Da, probabil că am spus. Şi ce?

– În cazul ăsta, dacă suntem atât de aproape de Amber pe cât presupui, n-avem altceva de făcut decât să călărim înspre soare-răsare ca să ajungem într-un punct paralel cu oraşul.

– Nu e chiar atât de simplu. Dar, presupunând că ar fi, la ce ne-ar folosi?

– Poate că Atuurile vor funcţiona iar în punctul de congruenţă maximă.

Random îl privi pe Ganelon, apoi pe mine.

– Poate că merită încercat, rosti. Ce avem de pierdut?

– Puţina orientare pe care încă o mai avem, am spus. Ascultaţi, nu e o idee rea. Dacă aici nu se întâmplă nimic, vom încerca. Oricum, privind înapoi, se pare că drumul se închide direct proporţional cu distanţa pe care avansăm. Noi nu ne deplasăm pur şi simplu în spaţiu. În aceste împrejurări, nu-mi face nicio plăcere ideea de a rătăci până când o să-mi dau seama că n-avem altă opţiune. Dacă cineva doreşte prezenţa noastră într-o locaţie anume, depinde de el să formuleze acum o invitaţie ceva mai citeaţă. Aşteptăm.

Amândoi încuviinţară. Random începu să descalece, apoi îngheţă, cu un picior în scară, celălalt pe pământ.

– După atâţia ani, spuse, n-am crezut niciodată…

– Ce e? am şoptit.

– Opţiunea, spuse, şi încalecă la loc.

Îşi convinse calul să înainteze foarte încet. L-am urmat şi, o clipă mai târziu, l-am zărit, alb cum îl văzusem în dumbravă, stând pe jumătate ascuns, într-o masă de ferigi: unicornul.

Se răsuci când ne mişcarăm şi, câteva secunde mai târziu, tâşni înainte, ca să rămână parţial ascuns în spatele trunchiului copacilor.

– Îl văd! şopti Ganelon. Când te gândesti că o asemenea fiară există cu adevărat… Emblema familiei tale, nu-i aşa?

– Da.

– Un semn bun, aş zice.

N-am răspuns, dar l-am urmat, urmărindu-l cu privirea. Nu mă îndoiam că trebuie să-l urmăm.

Avea un fel de a rămâne parţial ascuns tot timpul – privind de după ceva, trecând de la un adăpost la altul, deplasându-se cu o incredibilă iuţeală când se mişca, evitând spaţiile deschise, alegând luminişurile şi umbra. Îl urmam tot mai adânc în pădurea

care pierduse orice fel de asemănare cu cele de pe povârnişurile Kolvirului. Acum semăna cu Ardenul mai mult decât cu orice altceva apropiat Amberului, pe măsură ce solul era relativ neted şi copacii din ce în ce mai măreţi.

Trecuse o oră, bănuiesc, şi încă una o urmase, înainte de a ajunge la un mic curs de apă limpede. Unicornul se întoarse şi se îndreptă într-acolo. Călărind de-a lungul malului, Random comentă:

– Începe să arate destul de familiar.

– Da, am spus, destul. N-aş putea spune de ce.

– Nici eu.

Puţin după aceea, am dat peste un povârniş care deveni mai abrupt nu peste mult timp. Mersul deveni mai dificil pentru cai, dar unicornul îşi modifică pasul ca aceştia să-l poată urma. Terenul deveni mai stâncos, copacii mai scunzi. Râul se curbă în cursul lui plin de stropi. Am pierdut traseul răsucirilor şi meandrelor, dar ne apropiam, în sfârşit, de vârful dealului pe care călătorisem.

Am ajuns într-o zonă mai netedă şi am mers de-a lungul ei către pădurea de unde izvora cursul de apă. În acest punct am prins cu coada ochiului – înainte şi spre dreapta – peisajul unei mări albastre îngheţate, destul de departe sub noi.

– Suntem destul de sus, rosti Ganelon. Pare a fi şes, dar…

– Dumbrava Unicornului! îl întrerupse Random. Aşa arată! Priviţi!

Avea dreptate. În faţa noastră se întindea o zonă presărată cu pietre. Printre ele, un izvoraş dădea naştere cursului de apă pe care-l urmasem. Locul acesta era mai întins şi mai luxuriant, plasat unde nu trebuia, conform busolei mele interioare. Totuşi, asemănarea era mai mult decât o coincidenţă. Unicornul escaladă stânca cea mai apropiată de izvor, ne privi, apoi se întoarse. Poate că privise în jos, spre ocean.

Apoi, pe măsură ce înaintam, dumbrava, unicornul, copacii din jurul nostru, cursul de apă de lângă noi căpătară o claritate neobişnuită, toate, ca şi cum fiecare ar fi iradiat o lumină specială, făcând-o să tremure o dată cu intensitatea culorii, în acelaşi timp pâlpâind uşor, exact la limita percepţiei. Aceasta declanşă în mine un sentiment incipient ca începutul acompaniamentul emoţional al unei curse prin umbră.

Atunci, atunci şi atunci, cu fiecare pas al armăsarului meu, ceva se petrecu în universul din jurul nostru. O corecţie în

relaţiile obiectelor se petrecu deodată, erodând simţul adâncimii, distrugând perspectiva, rearanjând dispunerea articolelor în câmpul meu vizual, astfel încât fiecare obiect îşi prezenta întreaga suprafaţă exterioară fără a părea că ocupă, simultan, o suprafaţă mărită: predominau unghiurile, şi mărimile relative păreau dintr-o dată ridicole. Calul lui Random se trase înapoi şi necheză, masiv, apocaliptic, amintindu-mi brusc de *Guernica*[1]. Şi, spre disperarea mea, am văzut că nici noi nu scăpasem neatinşi de fenomen – Random, luptându-se cu armăsarul lui, şi Ganelon, încă reuşind să-l ţină în frâu pe Firedrake, fuseseră, ca totul în jur, transfiguraţi de acest vis cubist al spaţiului.

Numai că Star era un veteran al multor curse prin umbră; Firedrake, la rândul lui, trecuse prin multe. Ne-am încleştat de ei şi am simţit mişcările pe care nu le puteam aprecia cu acurateţe. În cele din urmă, reuşi şi Random să-şi impună voinţa asupra armăsarului, cu toate că drumul continua să se modifice pe măsură ce înaintam.

Etaloanele de lumină se schimbară apoi. Cerul deveni negru, nu ca noaptea, ci ca o suprafaţă plană, nereflectorizantă. La fel făcură unele suprafeţe goale dintre obiecte. Unica lumină rămasă părea că îşi are originea în obiectele însele, şi se albea în mod gradat. Diverse intensităţi de alb izbucneau din planurile existenţei şi, cel mai strălucitor dintre toate, imens, cumplit, unicornul se dădu brusc înapoi, bătând aerul cu copitele, umplând poate nouăzeci la sută din creaţie cu ceea ce deveni un gest în ralanti, de care m-am temut că ne va ucide dacă mai avansăm încă un pas.

Apoi rămase numai lumina.

Apoi nemişcare absolută.

Apoi lumina dispăru şi nu mai era nimic. Nici măcar bezna. Un gol în existenţă, care poate durase o clipă sau o eternitate…

Apoi bezna reveni, apoi lumina. Numai că erau inversate. Lumina umplea interstiţiile, conturând viduri care trebuiau să fie obiectele. Primul sunet pe care l-am auzit a fost curgerea apei şi am ştiut, cumva, că ne-am oprit lângă izvor. Primul lucru pe care l-am simţit a fost tremurul lui Star. Apoi mirosul mării.

Apoi apăru Modelul, sau o variantă în negativ, distorsionată, a lui…

---

[1] Guernica y Luno – oraş distrus de aviaţia germană în timpul războiului civil spaniol (1937); acest eveniment i-a inspirat lui Picasso o pânză monumentală celebră. (n. trad.)

M-am aplecat, şi mai multă lumină se strecură în jurul marginilor lucrurilor. M-am dat înapoi; lumina dispăru. Din nou înainte, de data asta mai mult ca prima dată…

Lumina se răspândi, introducând diverse nuanţe de gri în planul lucrurilor. Atunci, moale, cu genunchii, i-am sugerat lui Star să înainteze.

Cu fiecare pas, câte ceva revenea lumii. Suprafeţe, texturi, culori…

În spatele meu, i-am auzit pe ceilalţi urmându-mă. Sub mine, Modelul nu-şi dezvăluia nimic din misterul său, dar îşi dobândise un context care, încet-încet, îşi găsea locul în realcătuirea lumii din jurul nostru.

Continuând drumul în josul dealului, reapăru un simţ al adâncimii. Marea, acum vizibilă limpede undeva în dreapta, suferise o separare posibil pur optică de cer, cu care păruse, pentru un moment, unită într-un fel de *Urmeer*[1] al apelor de deasupra şi de dedesubt. Tulburător dacă stăteai să te gândeşti, dar neobservat în timp ce se întâmpla. Ne îndreptam în josul unei pante râpoase, stâncoase, care părea să înceapă din spatele dumbrăvii în care ne condusese unicornul. Cam la vreo sută de metri sub noi era o suprafaţă perfect plană care părea a fi stâncă solidă, fără fisuri – ovală ca formă, cam de două sute de metri de-a lungul axei principale. Povârnişul pe care coboram cotea la stânga şi se întorcea, descriind un arc vast, o paranteză, adăpostind pe jumătate stânca netedă. Dincolo de ieşitura aceea nu mai era nimic – adică pământul cobora brusc către marea aceea neobişnuită.

Şi, continuând, toate cele trei dimensiuni se reasamblară încă o dată. Soarele era imensul glob de aur lichid pe care-l văzusem mai devreme. Cerul era de un albastru mai profund decât al Amberului şi pe el nu era niciun nor. Marea era de un albastru potrivit ca nuanţă, nepătată de nave sau insule. Nu vedeam nicio pasăre şi nu auzeam vreun alt sunet decât ale noastre. O tăcere enormă domnea asupra acestui loc, asupra acestei zile. În sfera viziunii mele dintr-o dată limpezi, Modelul îşi recăpătase, în sfârşit, poziţia pe suprafaţa de dedesubt. La început am crezut că e inscripţionat în stâncă, dar, când ne-am apropiat, am văzut că era cuprins în ea – dâre roz-aurii, ca şi cum ar fi fost nişte vene într-o marmură exotică, părând ceva natural, în ciuda

[1] Oceanul primordial (în limba germană în original). (n. red.)

scopului evident al designului.

Am tras de hăţuri şi ceilalţi au venit lângă mine. Random în dreapta, Ganelon în stânga.

Am privit Modelul în tăcere multă vreme. O pată întunecată, cu margini zdrenţuite, acoperise o suprafaţă a secţiunii de sub noi, întinzându-se de la marginea din afară până spre centru.

– Ştiţi ceva, rosti într-un târziu Random, e ca şi cum cineva ar fi tăiat vârful Kolvirului, retezându-l cam la nivelul temniţelor.

– Da, am spus.

– Atunci – căutând o echivalenţă – asta ar fi cam pe unde se întinde Modelul nostru.

– Da, am spus din nou.

– Şi suprafaţa aceea pătată e spre sud, de unde începe drumul negru.

Am încuviinţat încet, pe măsură ce înţelegerea sosea şi se topea într-o certitudine.

– Ce înseamnă asta? întrebă. Pare să corespundă adevăratei stări de lucruri, dar, dincolo de asta, nu înţeleg semnificaţia ei. De ce am fost aduşi aici şi ni s-a arătat chestia asta?

– Nu corespunde adevăratei stări de lucruri, am spus. *Este* adevărata stare de lucruri.

Ganelon se întoarse spre noi.

– Pe acea umbră Pământ pe care am vizitat-o – unde ai petrecut atâţia ani – am auzit o poezie despre două drumuri care se despart într-o pădure, rosti. Se sfârşeşte aşa: „Pe drumul mai puţin bătut am luat-o, şi asta a contat enorm”. Când am auzit-o, m-am gândit la ceva ce mi-ai spus cândva: „Toate drumurile duc spre Amber” şi m-am întrebat atunci, aşa cum fac şi acum, cât contează alegerea, în ciuda aparentei inevitabilităţi a scopului pentru cei de un sânge cu tine.

– Ştii? am spus. Înţelegi?

– Cred că da.

Încuviinţă, apoi arătă cu degetul.

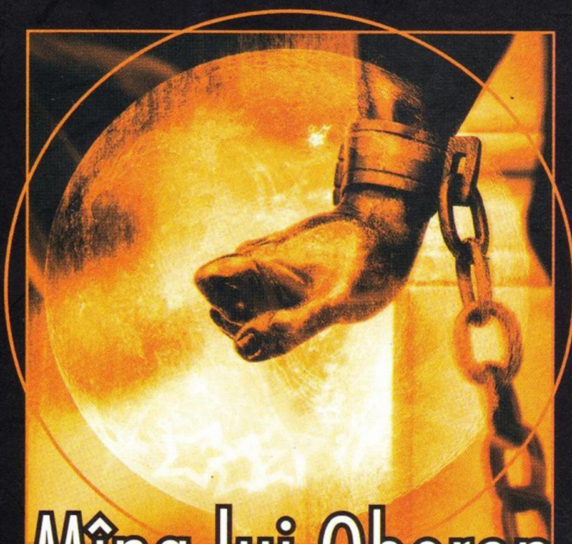
– Acolo jos e adevăratul Amber, nu-i aşa?

– Da, am spus. Da, este.

ROGER ZELAZNY

AMBER

Mîna lui Oberon

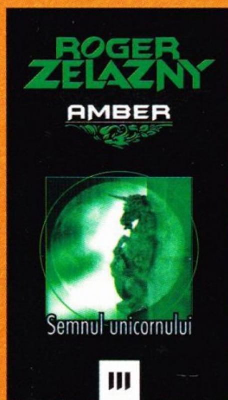
IV

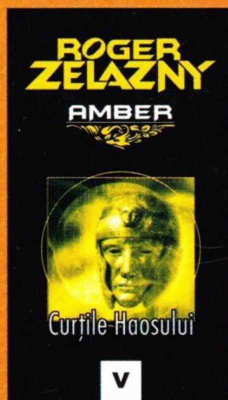
ROGER ZELAZNY

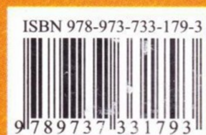
Mîna lui Oberon

O pată neagră pe suprafața Modelului primar se dovedeşte a fi adevărata sursă a drumului pe care creaturile diavoleşti ajung în Amber. Un Atu care nu este desenat de Dworkin oferă o soluție pentru dezlegarea misterului, dar cine este autorul necunoscut? Corwin îi face o vizită vrăjitorului nebun şi reuşeşte să afle prin ce metodă poate fi reparat Modelul - singura problemă este că tentativa îi va fi, probabil, fatală celui care încearcă.

Elementul esențial pentru refacerea Modelului este Guivaierul Judecății, dar medalionul a dispărut din locul în care fusese ascuns, aparent furat de un misterios bărbat roşcat. Încercările lui Corwin de a recupera Giuvaierul sînt îngreunate de faptul că nici una dintre poveştile privind luptele pentru tron nu pare a fi complet adevărată.

t...
TRITONIC
fiction.ro

ROGER ZELAZNY

MÂNA LUI OBERON

Traducere de EUGEN CRISTEA

1

O intuiţie strălucitoare, în perfectă concordanţă cu soarele acela neobişnuit…

Iată-l acolo… Apărând în lumina aceea, un lucru pe care-l văzusem iluminat numai de propria-i strălucire în întuneric până atunci: Modelul, marele Model din Amber întins pe o stâncă ovală deasupra unei ciudate mări-cer.

… Şi am ştiut, poate datorită acelui lucru din mine care ne uneşte, că acesta trebuia să fie cel adevărat. Ceea ce însemna că Modelul din Amber nu era decât prima lui umbră. Ceea ce însemna…

Ceea ce însemna că însuşi Amberul nu trecea în locuri dincolo de tărâmul Amberului, Rebmei şi Tir-na Nog'thului. Însemnând deci că acest loc în care ajunseserăm era, conform legii anteriorităţii şi configurării, adevăratul Amber.

M-am răsucit către un Ganelon zâmbitor, cu barba şi părul său sălbatic învelite în lumina nemiloasă.

– Cum ai ştiut? l-am întrebat.

– Ştii că sunt un bun ghicitor, Corwin, răspunse, şi că îmi amintesc tot ce mi-ai povestit mereu despre cum funcţionează treburile în Amber: cum umbra lui şi cele ale luptelor tale sunt răspândite de-a lungul lumilor. M-am întrebat adesea, gândindu-mă la drumul negru, dacă ceva ar putea provoca o asemenea umbră în însuşi Amber. Şi mi-am imaginat că un asemenea ceva ar trebui să fie extrem de esenţial, de puternic şi de tainic. Arătă spre peisajul din faţa noastră. Ca ăsta.

– Continuă, am spus.

Expresia i se schimbă şi ridică din umeri.

– Deci trebuia să existe un nivel al realităţii mai adânc decât Amberul tău, explică el, unde a fost făcută ticăloşia. Animalul care te guvernează ne-a condus spre ceea ce pare a fi un asemenea loc şi acea pată de pe Model pare a fi ticăloşia. Doar ai fost de acord.

Am încuviinţat.

– Mai degrabă percepţia ta m-a uluit decât concluzia în sine, am rostit.

– Mi-ai luat-o înainte, recunoscu Random, aflat undeva în dreapta mea, dar senzaţia şi-a croit drum în măruntaiele mele,

asta ca să folosesc un eufemism. Chiar cred că, într-un fel, asta este temelia lumii noastre.

– Cineva din afară poate vedea uneori mai clar lucrurile decât unul care e direct implicat, interveni Ganelon.

Random îmi aruncă o privire şi îşi întoarse atenţia către spectacol.

– Credeţi că lucrurile se vor mai schimba, întrebă, dacă am coborî să privim mai îndeaproape?

– N-avem decât o singură cale de a afla, am rostit.

– Atunci, treceţi pe un singur rând, aprobă Random. Conduc eu.

– În regulă.

Random îşi îndreptă armăsarul spre dreapta, spre stânga, spre dreapta, într-o lungă serie de schimbări de direcţie care ne făcu să mergem în zig-zag de-a lungul părţii din faţă a zidului. Menţinând ordinea pe care o avuseserăm de-a lungul zilei, l-am urmat şi Ganelon veni în urmă.

– Pare destul de stabil acum, strigă Random înspre noi.

– Până acum, am spus.

– E un fel de deschizătură în stâncile de dedesubt.

M-am aplecat înainte. În dreapta şi în spate se afla gura unei peşteri, la acelaşi nivel cu câmpia ovală. Era situată în aşa fel încât fusese ascunsă privirilor noastre atunci când ne aflasem pe poziţia cea mai înaltă.

– Trecem destul de aproape de ea, am spus.

—... rapid, precaut şi în tăcere, adăugă Random, scoţându-şi spada.

Am scos din teacă Grayswandir şi, la o cotitură deasupra mea, Ganelon îşi scoase şi el arma.

N-am depăşit deschizătura, dar am cotit încă o dată spre stânga înainte de a ajunge la ea. Am pătruns vreo trei-patru metri totuşi, şi am simţit un miros neplăcut pe care nu l-am putut identifica. Oricum, caii au reacţionat mai iute sau erau pesimişti din născare, pentru că au ciulit urechile, şi-au dilatat nările şi au scos sunete de sperietură, răsucindu-se în hăţuri. S-au calmat, totuşi, de îndată ce am făcut ocolul şi am început iar să înaintăm. N-au mai reacţionat până când am ajuns la capătul coborârii şi ne-am apropiat de Modelul avariat. Caii au refuzat să meargă spre el.

Random descălecă. Înaintă până la marginea traseului, se opri şi privi. După un timp, vorbi fără să se uite înapoi.

– Se pare că distrugerea a fost deliberată, rosti, dacă punem cap la cap tot ce ştim până acum.

– Aşa se pare, am spus.

– E evident, de asemenea, că am fost aduşi aici cu un motiv.

– Şi eu cred la fel.

– Atunci nu-ţi trebuie prea multă imaginaţie ca să ajungi la concluzia că scopul prezenţei noastre aici este de a afla cum a fost distrus Modelul şi ce ar trebui făcut ca să-l reparăm.

– Posibil. Care e diagnosticul tău?

– Până acum, niciunul.

Se deplasă de-a lungul perimetrului siluetei, undeva în dreapta, acolo unde începea efectul petei. Mi-am pus spada la loc în teacă şi m-am pregătit să descalec. Ganelon întinse mâna şi mă apucă de umăr.

– Mă descurc singur… am început să rostesc.

Dar:

– Corwin, spuse, neţinând seama de vorbele mele, se pare că există o mică iregularitate către mijlocul Modelului. Nu arată a fi ceva care să aparţină…

– Unde?

Arătă cu degetul şi i-am urmărit gestul.

Lângă centru se afla un obiect străin. Un băţ? O piatră? O bucată rătăcită de hârtie…? Era imposibil de precizat de la distanţa asta.

– O văd, am spus.

Am descălecat şi ne-am îndreptat spre Random, care era deja ghemuit în extrema dreaptă a siluetei, examinând decolorarea.

– Ganelon a descoperit ceva spre centru, am spus.

Random încuviinţă.

– Am observat şi eu, răspunse. Tocmai încercam să hotărăsc cea mai bună cale de a găsi un loc din care să văd mai bine. Nu mă încântă ideea de a traversa un Model avariat. Pe de altă parte, mă întrebam la ce m-aş putea aştepta dacă aş încerca să mă îndrept spre zona întunecată. Ce crezi?

– A te deplasa prin ce-a rămas din Model ţi-ar lua ceva timp, am zis, dacă rezistenţa e asemănătoare cu cea de acasă. De asemenea, am fost învăţaţi că, dacă te abaţi de la traseu, asta înseamnă moartea – şi situaţia de acum m-ar obliga să îl părăsesc în clipa în care ajung la pată. Pe de altă parte, aşa cum spui, s-ar putea să-i alarmăm pe inamicii noştri îndreptându-ne spre partea întunecată. Aşa că…

– Aşa că niciunul dintre voi n-o s-o facă, interveni Ganelon. Mă duc eu.

Apoi, fără să aştepte răspuns, o luă la fugă spre sectorul întunecat, alergă de-a lungul lui către centru, se opri destul cât să pescuiască un mic obiect, se răsuci şi porni înpoi.

Câteva clipe mai târziu, se afla dinaintea noastră.

– Ai făcut un lucru riscant, rosti Random.

Încuviinţă.

– Numai că voi doi încă v-aţi fi ciorovăit dacă n-aş fi făcut-o. Ridică mâna şi o întinse. Acum, ce ziceţi de asta?

Ţinea în mână un stilet. Înfipt în el se afla un dreptunghi de carton murdar. I le-am luat pe amândouă.

– Seamănă cu un Atu, spuse Random.

– Da.

Am scos cartea, am netezit zonele zdrenţuite. Bărbatul pe care-l priveam mi-era pe jumătate cunoscut – asta însemnând, fireşte, că era şi pe jumătate străin. Părul deschis la culoare, drept, o expresie batjocoritoare, un mic zâmbet, cumva o constituţie firavă.

Am clătinat din cap.

– Nu-l cunosc, am spus.

– Lasă-mă să mă uit.

Random îmi luă cartea, se încruntă.

– Nu, rosti după un timp. Nici eu nu-l cunosc. Parcă l-aş şti, dar… Nu.

În clipa aceea, caii reîncepură nechezatul cu mult mai multă forţă. Şi n-a trebuit decât să ne întoarcem un pic pentru a afla motivul disconfortului lor, deoarece creatura alesese clipa aceea pentru a ieşi din peşteră.

– La naiba, rosti Random.

Am fost de acord cu el.

Ganelon îşi drese vocea, îşi scoase spada din teacă.

– Ştie cineva ce e asta? întrebă încetişor.

Prima mea impresie despre fiară a fost că semăna cu un şarpe, atât din cauza mişcărilor, cât şi a faptului că lunga şi subţirea ei coadă părea mai degrabă o continuare a corpului subţire decât un apendice. Se deplasa totuşi pe patru picioare cu dublă articulaţie, cu labe mari şi gheare imense. Capul îngust era prevăzut cu un cioc şi se mişca dintr-o parte într-alta pe măsură ce înainta, arătându-ne un ochi albastru deschis şi apoi pe celălalt. În părţi se întindeau aripi mari, purpurii şi din piele. N-

avea nici păr, nici pene, deşi de-a lungul pieptului, umerilor, spatelui şi cozii existau suprafeţe solzoase. De la ciocul în formă de baionetă până la coada care se răsucea părea că măsoară peste trei metri. Când se mişca, se auzea un mic clinchet şi am zărit o mică strălucire la gât.

– Cel mai aproape, din câte ştiu, rosti Random, e o fiară heraldică – grifonul. Numai că ăsta e chel şi purpuriu.

– În mod cert nu e pasărea noastră naţională, am adăugat, scoţând Grayswandir şi îndreptând vârful spre capul creaturii.

Fiara dădu la iveală o limbă roşie, bifurcată. Îşi ridică aripile câţiva centimetri, apoi le lăsă să cadă. Când capul se mişca spre dreapta, coada se deplasa spre stânga, apoi stânga şi dreapta, dreapta şi stânga – dând naştere unui efect aproape hipnotic, de curgere, pe măsură ce creatura avansa.

Părea preocupată mai mult de cai decât de noi totuşi, pentru că traseul ei era direcţionat pe lângă noi, către locul în care armăsarii noştri stăteau fremătând şi bătând din picioare. M-am deplasat ca să mă interpun.

În clipa aceea, dădu înapoi.

Aripile ţâşniră în sus şi în afară, desfăşurându-se ca o pereche de pânze de corabie slăbite prinse de o rafală de vânt. Se ridicase iar pe labele dindărăt şi se înălţase deasupra noastră, părând că ocupă de cel puţin patru ori spaţiul dinainte. Şi apoi ţipă strident, un urlet care i-ar fi înfricoşat şi pe zei, de vânătoare sau de provocare, care făcu să-mi ţiuie urechile. În acelaşi timp, îşi repezi aripile în jos şi le desfăcu, devenind temporar aeropurtat.

Caii o luară la fugă. Fiara se afla dincolo de raza noastră de acţiune. De-abia în clipa aceea am înţeles ce reprezentaseră licărirea şi clinchetul. Creatura era priponită prin intermediul unui lanţ lung care se pierdea în peşteră. Lungimea exactă a lesei deveni imediat o chestiune de interes mai mult decât teoretic.

M-am răsucit în clipa în care trecu, şuierând, dând din aripi şi prăbuşindu-se, dincolo de noi. Nu avusese suficientă energie ca să izbutească să zboare în acea scurtă ţâşnire în sus. Am văzut că Star şi Firedrake se retrag către capătul îndepărtat al ovalului. Pe de altă parte, Iago, armăsarul lui Random, se repezise în direcţia Modelului.

Fiara atinse din nou pământul, se răsuci ca şi când ar fi vrut să pornească pe urmele lui Iago, păru că ne examinează încă o dată şi înţepeni. De data asta se afla mult mai aproape – sub patru

metri – şi îşi înălţă capul, arătându-ne ochiul drept, apoi işi deschise pliscul şi scoase un croncănit moale.

– Ce-aţi zice s-o ştergem chiar acum? rosti Random.

– Nu. Aşteaptă. E ceva neobişnuit în comportamentul ei. Îşi lăsase capul să cadă în timp ce vorbeam, întinzându-şi aripile în jos. Izbi pământul de trei ori cu pliscul şi privi iar în sus. Apoi îşi retrase parţial aripile spre partea din spate a trupului. Îşi smuci coada o dată, apoi se balansă cu mai multă vigoare dintr-o parte într-alta. Deschise pliscul şi repetă sunetul croncănit.

În clipa aceea atenţia ne fu distrasă.

Iago intrase în Model, mult înspre partea suprafeţei întunecate. La cinci sau şase metri în interior, stând oblic peste liniile de forţă, fusese ţintuit lângă unul dintre punctele Vălului ca o insectă pe o bucată de hârtie de prins muşte. Urlă tare în timp ce scânteile îl cuprinseră şi coama i se ridică şi rămase ţeapănă.

Într-o clipă, cerul începu să se întunece exact deasupra noastră. Numai că ceea ce începuse să se formeze nu era un nor de vapori de apă. Mai degrabă era o formaţiune perfect circulară, roşie în mijloc, galbenă spre margini, rotindu-se în sensul acelor de ceasornic. Un sunet ca o pendulă cu un singur clopoţel urmat de urletul unei hârâitori ne izbi brusc auzul.

Iago îşi continua zbaterea, mai întâi eliberându-şi piciorul drept din faţă, apoi prinzindu-şi-l iar când îl eliberă pe stângul, nechezând sălbatic în tot acest timp. Scânteile i se ridicaseră deja până la umeri, iar el le scutura de pe trup şi gât ca pe nişte picături de ploaie, silueta lui căpătând o strălucire caldă, untoasă.

Sforăitul crescu în volum şi în inima obiectului roşu de deasupra noastră începură să joace mici fulgere. În clipa aceea un zgomot huruitor îmi captă atenţia, şi am aruncat o privire în jos ca să descopăr că grifonul purpuriu se târâse şi se deplasase ca să se interpună între noi şi fenomenul roşu zgomotos. Se ghemui ca un gargui, luându-şi privirea de la noi, urmărind spectacolul.

Chiar atunci Iago îşi eliberă ambele picioare din faţă şi dădu înapoi. Avea ceva imaterial în el în clipa aceea, poate legat de strălucirea şi de neclaritatea imaginii scânteietoare a siluetei sale. Trebuie că necheza în clipa aceea, dar toate sunetele erau acoperite de hârâitul continuu de deasupra.

Din formaţiunea zgomotoasă se născu o pâlnie – luminoasă, sclipitoare, tânguitoare şi înspăimântător de rapidă. Aceasta

atinse calul în retragere şi, pentru o clipă, conturul acestuia se dilată enorm, devenind apoi din ce în ce mai mic, direct proporţional cu acest efect. După care dispăru. Pentru scurt timp, pâlnia rămase nemişcată, ca un pisc perfect echilibrat. Apoi sunetul începu să descrească.

Forma se ridică, lent, într-un punct la mică distanţă – poate de un stat de om – deasupra Modelului. Apoi tâşni în sus la fel de iute cum coborâse.

Tânguitul încetă. Huruitul începu să scadă. Fulgerele miniaturale se topiră în interiorul cercului. Întreaga formaţiune începu să pălească şi să-şi micşoreze viteza. O clipă mai târziu, era doar o bucăţică de întuneric; în clipa următoare dispăruse.

Nicio urmă de Iago.

– Nu mă-ntreba, am rostit când Random se răsuci spre mine. Nici eu nu ştiu.

Încuviinţă, apoi îşi îndreptă atenţia către tovarăşul nostru purpuriu, care tocmai îşi zornăia lanţul.

– Şi cu băiatu' ăsta cum rămâne? întrebă, atingându-şi spada.

– Am avut o senzaţie foarte clară că a încercat să ne apere, am rostit, făcând un pas înainte. Acoperă-mă. Vreau să încerc ceva.

– Eşti sigur că te poţi mişca îndeajuns de iute? întrebă. Cu şoldul ăla…

– Nu-ţi face griji, am spus, o idee mai apăsat decât era necesar, şi am continuat să mă deplasez.

Avea dreptate în legătură cu şoldul meu stâng, unde rana de cuţit pe cale de vindecare încă pulsa dureros şi părea să îmi îngreuneze mişcările. Dar Grayswandir se afla încă în mâna mea dreaptă şi asta era una dintre acele ocazii în care încrederea în instinctele mele era la cotele cele mai înalte. În trecut, m-am bazat pe acest simţământ cu bune rezultate. Există momente când asemenea riscuri par a fi în ordine.

Random se deplasă înainte şi spre dreapta. M-am răsucit într-o parte şi am întins lent stânga ca atunci când vrei să faci cunoştinţă cu un câine străin. Tovarăşul nostru heraldic se ridicase din poziţia ghemuit şi se răsucea.

Ne examina iar şi îl studie pe Ganelon, undeva în stânga mea. Apoi se uită la mâna mea. Îşi coborî capul şi repetă mişcarea de izbire a pământului, croncăni foarte moale – un sunet mic, ca un clipocit – îşi înălţă capul şi îl întinse lent. Îşi agită coada imensă, îmi atinse degetele cu pliscul, apoi repetă gesturile. Cu grijă, i-am pus mâna pe cap. Datul din coadă crescu în intensitate; capul

rămase nemişcat. L-am scărpinat blând pe gât şi atunci îşi răsuci lent capul ca şi când i-ar fi plăcut. Mi-am retras mâna şi m-am dat un pas înapoi.

– Cred că ne-am împrietenit, am rostit încet. Acum încearcă şi tu, Random.

– Glumeşti?

– Nu, sunt convins că eşti în siguranţă. Încearcă.

– Ce-o să faci dacă te-ai înşelat?

– O să-mi cer scuze.

– Nemaipomenit.

Înaintă şi întinse mâna. Fiara rămase prietenoasă.

– În regulă, rosti cam la vreo jumătate de minut mai târziu, încă scărpinându-i gâtul, şi ce-am dovedit?

– Că e un câine de pază.

– Şi ce păzeşte?

– Modelul, la prima vedere.

– Atunci, pe bune, rosti Random, retrăgându-se, aş zice că munca lui cam lasă de dorit. Arătă spre suprafaţa întunecată. Ceea ce e de înţeles, dacă e la fel de prietenos cu oricine care nu mănâncă ovăz şi nu nechează.

– Părerea mea e că e destul de selectiv. E posibil, de asemenea, să fi fost plasat aici după ce a avut loc dezastrul, ca să lupte împotriva altor activităţi de aceeaşi factură.

– Cine l-a plasat?

– Aş vrea şi eu să ştiu. În aparenţă, cineva care e de partea noastră.

– Acum îţi poti verifica mai departe teoria lăsându-l pe Ganelon să se apropie de el.

Ganelon nu schiţă niciun gest.

– S-ar putea să simtă un miros familiar pe tine, rosti într-un târziu, şi să-i placă doar pe amberiţi. Aşa că eu o să zic „pas”, mulţumesc.

– În regulă. Nu e chiar atât de important. Până acum, presupunerile tale s-au adeverit. Cum interpretezi evenimentele?

– Dintre cele două facţiuni aflate în luptă pentru tron, rosti, cea alcătuită din Brand, Fiona şi Bleys a fost, aşa cum ai spus, mai conştientă de natura forţelor care luptă pentru Amber. Brand nu ţi-a furnizat cine ştie ce amănunte – dacă nu omiţi vreun incident pe care poate ţi l-a relatat – dar bănuiala mea e că această stricăciune a Modelului reprezintă mijlocul prin care aliaţii lor au dobândit accesul spre tărâmul tău. Unul sau mai mulţi dintre ei

au provocat această stricăciune, care a dat naştere drumului negru. Dacă acest câine de pază reacţionează la mirosul familiei sau la o altă informaţie de identificare pe care o posedaţi cu toţii, atunci ar fi putut fi, de fapt, aici tot timpul şi n-a catadicsit să se opună atacanţilor.

– Posibil, remarcă Random. Ai vreo idee cum s-a petrecut?

– Poate, răspunse. O să te las să-mi demonstrezi, dacă doreşti.

– Ce implică asta?

– Vino pe aici, rosti, răsucindu-se şi îndreptându-se spre marginea Modelului.

L-am urmat. Random făcu la fel. Grifonul de pază se furişă lângă mine.

Ganelon se răsuci şi întinse mâna.

– Corwin, pot să te deranjez să-mi dai stiletul pe care l-am adus?

– Uite, am rostit, scoţându-l de la centură şi dându-i-l.

– Repet, ce implică asta? întrebă Random.

– Sângele Amberului, răspunse Ganelon.

– Nu sunt atât de sigur că-mi place ideea, rosti Random.

– N-ai altceva de făcut decât să-ţi înţepi degetul cu stiletul, rosti, întinzându-i-l, şi să laşi să cadă o picătură peste Model.

– Ce se va întâmpla?

– Să încercăm şi vom vedea.

Random îmi aruncă o privire.

– Tu ce zici? întrebă.

– Dă-i drumul. Hai să aflăm. Sunt intrigat.

Încuviinţă.

– În regulă.

Primi stiletul de la Ganelon şi îşi crestă vârful degetului mic de la mâna stângă. Apoi întoarse degetul, ţinându-l deasupra Modelului. O mică perlă roşie se ivi, se mări, vibră, căzu.

Imediat, un fir de fum se ridică din pata apărută în locul în care căzuse, însoţit de un uşor zgomot, ca o trosnitură.

– Să fiu al naibii! spuse Random, în aparenţă fascinat.

Începu să se nască o mică pată, întinzându-se treptat până la mărimea unei jumătăţi de dolar.

– Poftim, rosti Ganelon. Aşa s-a petrecut.

Pata era într-adevăr o copie miniaturală a zonei masive situate mai departe în dreapta noastră. Grifonul de pază scoase un mic ţipăt şi se retrase, răsucindu-şi rapid capul de la unul la altul.

– Uşor, amice. Uşor, am rostit, întinzând mâna şi liniştindu-l iar.

– Dar ce ar fi putut provoca o pată atât de… începu Random, după care încuviinţă încet.

– Într-adevăr, ce? spuse Ganelon. Nu văd nicio urmă care să ne arate unde a fost ucis calul tău.

– Sângele Amberului, rosti Random. Azi eşti plin de intuiţii, nu-i aşa?

– Cere-i lui Corwin să-ţi povestească despre Lorraine, locul unde am hălăduit atâta timp, spuse, locul unde a crescut cercul întunecat. Sunt prevăzător cu efectele acelor forţe, deşi nu le cunosc decât de la distanţă. Aceste chestiuni mi-au devenit mai limpezi cu fiecare lucru nou pe care l-am învăţat de la tine. Da, acum cred că ştiu mult mai multe despre aceste lucrări. Întreabă-l pe Corwin despre mintea generalului său.

– Corwin, rosti Random, dă-mi Atuul găurit.

L-am scos din buzunar şi l-am netezit. Petele păreau acum mai ameninţătoare. De asemenea, un alt lucru m-a izbit. Nu credeam că fusese executat de Dworkin, înţeleptul, magul, artistul şi cândva mentorul copiilor lui Oberon. Până în clipa asta nu îmi trecuse prin cap că altcineva ar fi fost în stare să producă aşa ceva. Deşi stilul acestuia părea cumva familiar, nu era opera lui. Unde mai văzusem înainte această linie elaborată, mai puţin spontană decât a maestrului, ca şi cum fiecare mişcare ar fi fost în totalitate intelectualizată înainte ca tocul să atingă hârtia? Şi mai era ceva în neregulă – o nuanţă de idealizare de o factură diferită decât cea a propriilor noastre Atuuri, aproape ca şi cum artistul ar fi lucrat cu vechi amintiri, priviri fugare sau descrieri mai degrabă decât un subiect viu.

– Atuul, Corwin. Dacă eşti amabil, rosti Random.

Felul în care rosti fraza mă făcu să ezit. Asta născu sentimentul că, într-un fel, era cu un pas înaintea mea legat de ceva important, o senzaţie care nu îmi plăcea absolut deloc.

– Am mângâiat urâţenia asta pentru tine şi tocmai am sângerat în numele cauzei, Corwin. Acum, la treabă.

I-am înmânat Atuul, stânjeneala mea crescând când îl luă în mână şi-şi încruntă sprâncenele. De ce, dintr-o dată, eram eu cel prost? Oare o noapte în Tir-na Nog'th încetineşte judecata? De ce…

Random începu să înjure, o înşiruire de blasfemii nedepăşite de nimic întâlnit în îndelungata mea carieră militară.

Apoi:

– Ce e? am spus. Nu înţeleg.

– Sângele Amberului, rosti într-un târziu. Vezi tu, oricine a făcut-o, a traversat mai întâi Modelul. Apoi a stat acolo în centru şi l-a contactat prin acest Atu. Când a răspuns şi s-a stabilit un contact ferm, l-a înjunghiat. Sângele lui s-a scurs pe Model, acoperind acea parte din el, aşa cum a făcut-o şi sângele meu aici.

Rămase tăcut în intervalul mai multor respiraţii adânci.

– Pare a fi un ritual! am spus.

– Blestemate ritualuri! spuse. Blestemate toate! Unul din ei va muri, Corwin. O să-l ucid – sau o s-o ucid.

– Totuşi, încă nu...

– Sunt un prost, zise, că nu mi-am dat seama imediat. Priviţi! Priviţi mai aproape!

Îmi împinse sub ochi Atuul găurit. M-am holbat. Încă nu vedeam.

– Acum uită-te la mine! rosti. Priveşte-mă!

L-am ascultat. Apoi am privit din nou cartea. Mi-am dat seama ce voia să spună.

– Pentru el n-am fost altceva decât o şoaptă de viaţă în întuneric. Dar pentru asta ei s-au folosit de fiul meu, rosti. Ăsta trebuie să fie un portret al lui Martin.

2

Stând acolo lângă Modelul distrus, privind portretul bărbatului care fusese sau nu fiul lui Random, care murise sau nu în urma rănii de cuţit primite într-un punct din interiorul Modelului, m-am întors şi am făcut un pas uriaş înapoi în adâncurile minţii pentru o recapitulare a evenimentelor care mă aduseseră în acest punct al unei revelaţii neobişnuite. Aflasem atât de multe lucruri noi în ultima vreme încât întâmplările din ultimii ani aproape păreau să însemne altceva decât atunci când le trăisem. Acum, această nouă posibilitate şi un număr de lucruri pe care le implica tocmai schimbaseră din nou perspectiva.

Nu ştiam nici măcar cum mă cheamă atunci când mă trezisem în Greenwood, acel spital privat din nordul New York-ului unde îmi petrecusem două săptămâni cu memoria complet goală în urma accidentului. Doar de curând aflasem că accidentul fusese pus la cale de fratele meu Bleys, imediat după evadarea mea din Sanatoriul Porter din Albany. Am aflat povestea asta de la fratele

meu Brand, care mă transportase cu trenul în Porter, folosindu-se de dovezi psihiatrice false. La Porter, fusesem supus terapiei cu electroşocuri vreme de mai multe zile, cu rezultate ambigue, dar implicând probabil revenirea câtorva amintiri. Se pare că asta îl înspăimântase pe Bleys destul încât să încerce un atentat la viaţa mea când am evadat, trăgând în două cauciucuri atunci când mă aflam într-o curbă deasupra unui lac. Fără îndoială, asta ar fi avut drept rezultat moartea mea dacă Brand n-ar fi fost cu un pas în urma lui Bleys pentru a-şi proteja investiţia de asigurare, adică pe mine. Mi-a povestit că luase legătura cu poliţiştii, că mă scosese din lac şi-mi acordase primul ajutor până când sosiseră ceilalţi. Puţin după asta, a fost capturat de foştii lui parteneri – Bleys şi surioara noastră Fiona – care l-au întemniţat într-un turn sub pază într-un loc îndepărtat din Umbră.

Existaseră două cabale, complotând şi contracomplotând pentru ocuparea tronului, călcându-se unii pe alţii pe picioare, respirându-şi unii altora în ceafă şi făcându-şi unii altora tot ce se poate la acel nivel. Fratele nostru Eric, sprijinit de fraţii Julian şi Caine, se pregătise să pună mâna pe tronul aflat de multă vreme vacant în urma inexplicabilei absenţe a tatălui nostru, Oberon. Inexplicabilă pentru Eric, Julian şi Caine, vreau să zic. Pentru celălalt grup, alcătuit din Bleys, Fiona şi – odinioară – Brand, nu era inexplicabilă, pentru că ei erau responsabili. Ei puseseră la cale această stare de lucruri cu scopul de a-i deschide lui Bleys calea pentru ascesiunea la tron. Numai că Brand comisese o greşeală tactică în încercarea de a obţine colaborarea lui Caine în jocurile lor pentru tron, deoarece Caine alesese un târg mai bun, obţinut prin sprijinul acordat lui Eric. Asta l-a lăsat pe Brand sub o atentă supraveghere, dar n-a avut ca rezultat imediat trădarea identităţii partenerilor. Cam tot atunci, Bleys şi Fiona au hotărât să-şi folosească aliaţii secreţi împotriva lui Eric. Brand a şovăit, temându-se de puterea acelor forţe şi, în consecinţă, a fost respins de Bleys şi Fiona. Cu toţi pe cap deci, a căutat să răstoarne complet echilibrul forţelor, plecând pe umbra Pământ, unde Eric mă lăsase să mor cu secole în urmă. Doar mai târziu a aflat Eric că nu murisem dar eram total amnezic, ceea ce era aproape la fel de bine, aşa că desemnat-o pe surioara Flora să-mi supravegheze exilul şi a sperat ca problema să fie rezolvată. Mai târziu, Brand mi-a povestit că mă trimisese la Porter într-o încercare disperată de a-mi reface memoria ca un preambrul al revenirii mele în Amber.

În timp ce Fiona şi Bleys tratau cu Brand, Eric fusese în contact cu Flora. Sora mea aranjase transferul la Greenwood de la clinica în care mă dusese poliţia, cu instrucţiuni clare de a mă ţine sub narcoză, în vreme ce Eric începuse pregătirile pentru încoronarea lui în Amber. La scurt timp după aceea, existenţa idilică a fratelui nostru Random în Texorami a fost întreruptă când Brand a izbutit să-i trimită un mesaj fără a folosi canalele normale ale familiei – cu alte cuvinte, Atuurile – cerând eliberarea. În timp ce Random, care era fericitul non-partizan în lupta pentru putere, se ocupa de asta, eu am izbutit să evadez din Greenwood, încă relativ amnezic. Obţinând adresa Florei de la directorul înspăimântat al Greenwoodului, m-am îndreptat spre locuinţa ei din Westchester, m-am avântat într-un fel de bluf elaborat şi m-am mutat acolo pe post de musafir. Random, între timp, nu s-a bucurat de prea mult succes în tentativa lui de a-l salva pe Brand. Chiar dacă a măcelărit paznicul şerpuitor al turnului, a fost nevoit să scape cu fuga de paznicii din interior, folosind una dintre ciudatele stânci mobile ale regiunii. Paznicii, o bandă vânjoasă de tipi nu chiar umani, au reuşit totuşi să-l urmărească prin Umbră, o ispravă imposibilă în mod normal pentru majoritatea ne-amberiţilor. Atunci Random a zburat către umbra Pământ unde eu o conduceam pe Flora de-a lungul căilor neînţelegerii în timp ce încercam să localizez calea potrivită de a-mi lămuri propriile nedumeriri. Traversând continentul ca răspuns al asigurării mele că se va afla sub protecţia mea, Random venise crezând că urmăritorii lui erau propriile mele creaturi. Când l-am ajutat să le distrugă, a fost nedumerit, dar nu a dorit să aducă vorba câtă vreme păream implicat în vreo manevră privată de luptă pentru tron. De fapt, fusese păcălit cu uşurinţă să mă conducă înapoi în Amber prin Umbră.

Această aventură s-a dovedit benefică în unele privinţe şi mult mai puţin satisfăcătoare în altele. Când, în cele din urmă, am dat în vileag adevărata stare a situaţiei mele personale, Random şi surioara noastră Deirdre, pe care o întâlniserăm în drum, m-au condus în oraşul-oglindă a Amberului de sub ape, Rebma. Acolo am traversat imaginea Modelului şi mi-am recăpătat restul memoriei drept rezultat – de asemenea, în acelaşi mod am rezolvat şi problema dacă eram adevăratul Corwin sau doar una dintre umbrele sale. Din Rebma am călătorit în Amber, folosind forţa Modelului pentru a efectua o călătorie instantanee acasă. După un duel neconcludent cu Eric, am plecat cu ajutorul

Atuurilor în ţinutul iubitului frate şi posibilului asasin, Bleys.

M-am alăturat lui Bleys într-un atac asupra Amberului, o afacere condusă prost în care am dat-o în bară. Bleys s-a evaporat în timpului asaltului final în împrejurări care păreau a fi fost fatale, dar, cu cât am aflat mai multe şi m-am gândit mai mult, probabil că nu fuseseră. Asta m-a făcut să devin prizonierul lui Eric şi martor fără voie al încoronării lui, după care a pus să mi se scoată ochii şi m-a întemniţat. Câţiva ani în temniţele Amberului au fost martorii unei regenerări a ochilor, direct proporţională cu deteriorarea stării mele mentale. Numai apariţia accidentală a lui Dworkin, vechiul sfătuitor al tatei, mult mai distrus mental decât mine, a dus la găsirea unei căi de evadare.

După asta, m-am ocupat de recuperare şi am decis să fiu mult mai precaut când urma să îl caut pe Eric data viitoare. Am călătorit prin Umbră către un vechi teritoriu peste care domnisem cândva – Avalon – plănuind să obţin acolo o substanţă despre care ştiam numai eu dintre toţi amberiţii, un preparat chimic unic prin însuşirea sa de a putea fi detonat în Amber. *En route,* am trecut prin ţinutul Lorraine, întâlnindu-l acolo pe vechiul meu general avalonian exilat, Ganelon, sau pe cineva care-i semăna foarte mult. Am rămas acolo din cauza unui cavaler rănit, a unei fete şi a unei ameninţări locale neobişnuit de asemănătoare cu un lucru apărut chiar în vecinătatea Amberului – un cerc întunecat în expasiune, legat cumva de drumul negru pe care călătoreau inamicii noştri, un lucru pentru care mă simt parţial răspunzător din cauza unui blestem pe care l-am rostit în clipa orbirii mele. Am câştigat bătălia, am pierdut fata şi am călătorit spre Avalon cu Ganelon.

Avalonul în care am ajuns, am aflat repede, era sub protecţia fratelui meu Benedict, care avusese şi el necazurile lui legate de o situaţie posibil asemănătoare cu ameninţările cercului întunecat/ drumului negru. Benedict îşi pierduse braţul drept în înfruntarea finală, dar fusese învingător în bătălia cu fecioarele-iadului. Mă avertizase să-mi păstrez pure intenţiile legate de Amber şi Eric, după care ne oferise ospitalitatea conacului său, în timp ce el rămăsese câteva zile în plus pe câmpul de bătălie. În acest loc am întilnit-o pe Dara.

Dara mi-a spus că e strănepoată a lui Benedict şi că existenţa ei fusese ţinută în secret în Amber. M-a tras de limbă cât a putut în legătură cu Amberul, cu Modelul, cu Atuurile şi cu însuşirea noastră de a călători în Umbră. Era, de asemenea, extrem de

talentată la scrimă. Ne-am îngăduit o noapte de dragoste întâmplătoare la întoarcerea mea dintr-o călătorie într-un loc unde am obţinut o cantitate suficientă de diamante brute ca să pot achita lucrurile de care urma să am nevoie pentru atacul asupra Amberului. A doua zi, Ganelon şi cu mine ne-am luat provizia de substanţe chimice necesare şi am pornit spre umbra Pământ, unde-mi petrecusem exilul, ca să pun mâna pe arme automate şi muniţie fabricată conform indicaţiilor mele.

În drum, am avut unele dificultăţi pe drumul negru, care părea că-şi extinsese sfera de influenţă printre lumile Umbrei. Am fost la înălţime când a fost vorba de problemele pe care ni le-a oferit, dar aproape am pierit într-un duel cu Benedict, care ne-a urmărit într-o cursă diavolească prin umbră. Prea furios pentru o ceartă, se luptase cu mine într-o pădurice – încă mai vânjos decât mine, chiar dacă mânuia spada cu stânga. Am izbutit să-l înfrâng printr-o şmecherie implicând o însuşire a drumului negru de care el n-avea habar. Eram convins că vrea să mă ucidă din cauza aventurii cu Dara. Dar nu. În puţinele cuvinte pe care le-am schimbat a negat orice cunoştinţă despre existenţa unei asemenea persoane. Mai mult, a pornit în urmărirea noastră convins că îi ucisesem slujitorii. Acum, e adevărat că Ganelon descoperise nişte cadavre proaspete în pădurea de lângă casa lui Benedict, dar hotărâserăm să nu pomenim de ele, neştiind absolut nimic despre identitatea lor şi nedorind să ne complicăm existenţa şi mai mult.

Lăsându-l pe Benedict în grija fratelui Gerard, pe care îl convocasem din Amber prin Atuul său, Ganelon şi cu mine ne-am îndreptat spre umbra Pământ, ne-am înarmat, am recrutat o armată puternică în Umbră şi am pornit să atacăm Amberul. Numai că la sosirea noastră am descoperit că Amberul era deja sub atacul creaturilor care sosiseră de-a lungul drumului negru. Noile mele arme au întors rapid sorţii în favoarea Amberului şi fratele meu Eric a murit în cursul bătăliei, lăsându-mi mie problemele lui, testamentul lui nesăbuit şi Giuvaierul Judecăţii – o armă cu posibilităţi de control al vremii, pe care o folosise împotriva mea când Bleys şi cu mine atacaserăm Amberul.

În acel moment, Dara şi-a făcut apariţia, a trecut de noi, a intrat în Amber, şi-a croit drum spre Model şi a purces la traversarea lui – o dovadă, la prima vedere că, într-un fel, eram cumva înrudiţi. În timpul acestei încercări totuşi ea a manifestat ceea ce păreau a fi transformări fizice neobişnuite. După

parcurgerea Modelului, a anunţat că Amberul va fi distrus. Apoi s-a evaporat.

Cam la vreo săptămână după aceea, fratele Caine a fost ucis în împrejurări aranjate astfel încât vina să cadă pe mine. Faptul că eu îl măcelărisem pe atacatorul lui a fost cu greu socotit o dovadă satisfăcătoare a nevinovăţiei mele, întrucât tipul nu se afla în condiţia de a vorbi despre asta. Înţelegând totuşi că văzusem făpturi asemănătoare mai înainte, în persoana acelor creaturi care-l urmăriseră pe Random în locuinţa Florei, mi-am găsit timp, în cele din urmă, să stau la taclale cu Random şi să ascult povestea încercării sale nereuşite de a-l salva pe Brand din turn.

Random, după ce-l părăsisem în Rebma cu ani în urmă, când călătorisem în Amber ca să mă duelez cu Eric, fusese forţat de regina Rebmei, Moire, să se însoare cu o femeie de la curtea ei: Vialle, o oarbă drăgălaşă. Aceasta era, în parte, destinată a fi o pedeapsă pentru Random, care, cu ani în urmă îngăduise ca fiica acum decedată a Moirei, Morganthe, să rămână însărcinată cu Martin, pretinsul subiect al Atuului deteriorat pe care-l ţinea acum în mână Random. În mod straniu, se pare că Random se îndrăgostise de Vialle.

După ce l-am părăsit pe Random, am înşfăcat Giuvaierul Judecăţii şi l-am dus în încăperea Modelului. Acolo am urmat instrucţiunile parţiale pe care le primisem, în scopul de a-l acorda în folosul meu. Am trecut prin nişte senzaţii neobişnuite pe parcursul procesului şi am izbutit să obţin controlul celei mai clare funcţiuni: însuşirea de a dirija fenomenele meteorologice. După asta, i-am pus Florei întrebări legate de exilul meu. Povestea ei a părut rezonabilă şi s-a potrivit cu faptele pe care le posedam, deşi aveam senzaţia că îmi ascunde ceva despre evenimentele din clipa accidentului meu. A promis totuşi că-l va identifica pe ucigaşul lui Caine ca fiind din aceeaşi specie cu cei care ne atacaseră, pe Random şi pe mine, în locuinţa ei din Westchester, şi m-a asigurat de sprijinul ei în orice aş fi intenţionat să fac.

Atunci când ascultasem povestea lui Random, eram încă în necunoştinţă de cauză de existenţa celor două facţiuni şi de uneltirile lor. Am hotărât că, dacă Brand trăia încă, salvarea lui era pe primul loc, fie şi numai pentru motivul că, în mod evident, poseda o informaţie pe care cineva dorea s-o ascundă. Am pus la cale un plan pentru a duce asta la îndeplinire, încercare ce a fost

amânată numai pentru perioada necesară mie şi lui Gerard de a aduce trupul lui Caine în Amber. Totuşi, o parte din timp a fost alocată de Gerard operaţiunii de a mă bate măr, în caz că aş fi uitat că e în stare s-o facă, pentru a da greutate vorbelor sale când m-a informat că mă va ucide cu mâna lui dacă s-ar fi dovedit că eu sunt autorul nenorocirilor prin care trece Amberul în prezent. A fost cea mai exclusivistă luptă în circuit închis despre care ştiam, văzută de familie prin intermediul Atuului lui Gerard – o modalitate de asigurare pentru cazul în care eu aş fi fost asasinul şi aş fi intenţionat să-i şterg numele de pe lista celor vii din cauza ameninţării lui. Atunci am mers împreună în Dumbrava Unicornului şi am exhumat cadavrul lui Caine. Tot atunci am reuşit să aruncăm o scurtă privire asupra legendarului unicorn din Amber.

În seara aceea ne-am întâlnit în biblioteca palatului din Amber – noi, adică Random, Gerard, Benedict, Julian, Deirdre, Fiona, Flora, Llewella şi cu mine. Acolo, am examinat ideea mea de a-l găsi pe Brand. Am căzut de acord toţi nouă să încercăm să-l contactăm simultan prin Atuul său. Şi am reuşit.

L-am contactat şi am izbutit să-l transportăm înapoi în Amber. În vâltoarea agitaţiei totuşi, cu toţii grămadă în jurul lui când îl transporta Gerard, cineva a înfipt un stilet în coastele lui Brand. Gerard s-a proclamat imediat medic curant şi i-a gonit pe toţi din încăpere.

Restul ne-am mutat într-o sufragerie la parter, ca să bârfim şi să comentăm evenimentele. În acest timp, Fiona m-a avertizat că Giuvaierul Judecăţii poate reprezenta un pericol în situaţia unei expuneri prelungite, sugerând posibilitatea că Giuvaierul, mai degrabă decât rănile, ar fi putut fi cauza morţii lui Eric. Unul dintre primele semne, credea ea, era o distorsiune a simţului temporal – o aparentă încetinire a secvenţei temporale, reprezentând, de fapt, o accelerare a vitezei evenimentelor fiziologice. Am decis să fiu mai precaut, ţinind seama că ea era mai pricepută în aceste chestiuni decât ceilalţi, fiind cândva o elevă eminentă a lui Dworkin.

Şi poate că avea dreptate. Poate că un asemenea efect se manifestase mai târziu în seara aceea, când m-am retras în apartamentele mele. Cel puţin a fost ca şi cum persoana care a încercat să mă ucidă se mişca un pic mai lent decât aş fi făcut-o eu în împrejurări asemănătoare. Vreau să zic, lovitura a fost aproape reuşită. Lama m-a tăiat la şold şi lumea a dispărut.

Revenind la viaţă m-am trezit în vechiul meu pat din vechea mea locuinţă de pe umbra Pământ, unde trăisem atâta vreme drept Carl Corey. Cum ajunsesem acolo, habar n-aveam. M-am târât afară şi m-am trezit în viscol, încercând cu greu să-mi recapăt cunoştinţa, am ascuns Giuvaierul Judecăţii în vechea grămadă de compost, pentru că, într-adevăr, în jurul meu lumea părea că îşi încetineşte ritmul. Apoi am reuşit să ajung la drumul mare, încercând să fac semn vreunui automobilist în trecere.

Un prieten şi fost vecin, Bill Roth, a fost cel care m-a găsit acolo şi m-a transportat la cea mai apropiată clinică. Acolo am fost tratat de acelaşi doctor care mă îngrijise cu ani în urmă, după accident. Bănuia că aş fi un bolnav psihic, după cum glăsuia vechiul dosar, reflectând o stare de lucruri falsă.

Totuşi Bill şi-a făcut apariţia mai târziu şi a pus unele lucruri la punct. Fiind avocat, devenise curios în clipa dispariţiei mele şi făcuse unele investigaţii. Aflase despre falsul meu diagnostic şi despre evadările mele succesive. Poseda chiar detalii despre acestea şi despre accident. Încă mai credea că nu e ceva în ordine cu mine, dar se pare că nu-l deranja prea mult.

Mai târziu, Random m-a contactat prin intermediul Atuului şi m-a avertizat că Brand îşi revenise şi mă căuta. Ajutat de Random am revenit în Amber. M-am dus să-l întâlnesc pe Brand. Atunci am aflat de existenţa luptei pentru putere care se desfăşura lângă mine şi de identitatea participanţilor. Povestea lui, împreună cu ceea ce îmi relatase Bill pe umbra Pământ, a adus, în cele din urmă, înţeles şi coerenţă întâmplărilor din ultimii ani. De asemenea, mi-a spus mai multe despre natura pericolului pe care-l aveam de înfruntat.

A doua zi n-am făcut nimic, de ochii lumii pregătindu-mă pentru o vizită în Tir-na Nog'th, în realitate încercând să câştig timp în care să-mi revin de pe urma rănii. O dată făcut acest angajament, trebuia totuşi respectat. Am făcut călătoria în oraşul din cer în noaptea aceea şi am întâlnit o adunătură confuză de semne şi prevestiri, poate neînsemnând cine ştie ce, şi am pus mâna pe un neobişnuit braţ mecanic de la fantoma fratelui meu Benedict în timpul escapadei.

Reîntors din această călătorie în înalturile cerului, am luat micul dejun împreună cu Random şi Ganelon înainte de a pune la punct traversarea Kolvirului pentru a reveni acasă. Lent, uluitor, traseul a început să se modifice în jurul nostru. Era ca şi cum am fi mers în Umbră, un lucru mai mult decât imposibil atât de

aproape de Amber. Când am ajuns la această concluzie, am încercat să modificăm traseul, dar nici Random, nici eu n-am reuşit să influenţăm peisajul în continuă schimbare. În clipa aceea, şi-a făcut apariţia unicornul. Parcă dorea să-l urmăm. Aşa am şi făcut.

Ne-a condus printr-o serie caleidoscopică de schimbări, până când, într-un târziu, am ajuns în acest loc, unde ne-a abandonat în situaţia de faţă. Acum, cu această întreagă înşiruire de evenimente învălmăşite în cap, mintea mi s-a deplasat spre periferie, şi-a croit drum înainte, a revenit la vorbele tocmai rostite de Random. Am simţit că, încă o dată, eram cu un mic pas înaintea lui. Cât putea să dureze această stare de lucruri, nu ştiam, dar mi-am dat seama unde mai văzusem o lucrare executată de aceeaşi mână care făcuse Atuul străpuns.

Când intra într-una din perioadele lui de melancolie, Brand picta adesea, şi tehnica lui preferată mi-a venit în minte când mi-am reamintit una după alta pânzele cărora le dădea strălucire sau pe care le întuneca. Adăugaţi la asta campania lui pe parcursul mai multor ani pentru a obţine amintiri şi descrieri de la oricine îl cunoscuse pe Martin. Chiar dacă Random nu-i recunoscuse încă stilul, mă întrebam cât urma să mai treacă până când să înceapă să gândească aşa cum făcusem eu în legătură cu posibilele scopuri ale acţiunii de adunare de informaţii a lui Brand. Chiar dacă nu mâna lui folosise lama, Brand participase la eveniment furnizând mijloacele. Îl cunoşteam îndeajuns de bine pe Random ca să ştiu că se ţine de cuvânt. Urma să încerce să-l ucidă pe Brand imediat ce punea lucrurile cap la cap. Era mai mult decât evident.

N-avea nimic de-a face cu faptul că Brand probabil îmi salvase viaţa. Îmi imaginam că-mi încheiasem conturile cu el, salvându-l din turnul blestemat. Nu. Nici recunoştinţa, nici sentimentele nu mă determinaseră să caut căi de a-l induce în eroare sau de a-l încetini pe Random. Adevărul gol-goluţ e că aveam nevoie de Brand. El pricepuse asta. Motivul pentru care voiam să-l salvez nu era mai altruist decât al lui atunci când mă scosese din lac. El poseda ceva de care eu aveam nevoie acum: informaţia. Înţelesese asta imediat şi o punea în balanţă – viaţa lui.

– Îmi dau seama de asemănare, m-am adresat lui Random, şi s-ar putea să ai mare dreptate în legătură cu ce s-a petrecut.

– Bineînţeles că am dreptate.

– E vorba de cartea care a fost străpunsă, am zis.

– Evident. Nu văd însă…

– Deci, n-a fost adus prin intermediul Atuului. Persoana care a făcut-o a reuşit contactul, dar n-a reuşit să-l convingă să traverseze.

– Şi? Contactul a progresat până într-un punct cu suficientă soliditate şi proximitate, astfel încât oricum a reuşit să-l înjunghie. Probabil că a reuşit chiar să realizeze un blocaj mental şi l-a ţinut acolo în timp ce sângera. Probabil că puştiul nu avea multă experienţă cu Atuurile.

– Poate da, poate nu, am rostit. Llewella sau Moire ar putea să ne spună cât de mult ştia despre Atuuri. Dar unde voiam să ajung e posibilitatea ca acest contact să fi fost întrerupt înainte de moarte. Dacă el a moştenit însuşirile tale regeneratoare s-ar putea să fi supravieţuit.

– S-ar putea? Nu vreau presupuneri! Vreau răspunsuri!

Am declanşat o acţiune de echilibrare în mintea mea. Credeam că ştiu ceva ce el nu ştie, dar sursa mea nu era chiar cea mai bună. De asemenea, doream să păstrez tăcerea pentru că nu avusesem şansa de a discuta cu Benedict. Pe de altă parte, Martin era fiul lui Random, iar eu voiam să-i abat atenţia de la Brand.

– Random, s-ar putea să am ceva, am spus.

– Ce?

– Chiar după ce Brand a fost înjunghiat, atunci când conversam cu toţii în sufragerie, ţi-aminteşti când discuţia a ajuns la subiectul Martin?

– Da. Şi n-a apărut nimic nou.

– Aveam ceva care ar fi trebuit adăugat atunci, numai că m-am abţinut pentru că erau toţi de faţă. De asemenea, pentru că voiam să continuu în particular cu partea implicată.

– Cine?

– Benedict.

– Benedict? Ce-are el de-a face cu Martin?

– Nu ştiu. Din cauza asta am vrut să păstrez tăcerea până când aflam despre ce e vorba. Şi sursa mea de informaţie era deosebit de sensibilă legat de asta.

– Mai departe.

– Dara. Benedict îşi iese din minţi de fiecare dată când îi pomenesc numele, dar până acum o serie de lucruri de care mi-a spus s-au dovedit a fi corecte – ca, de pildă, călătoria lui Julian şi Gerard de-a lungul drumului negru, rănirea lor, popasul lor în

Avalon. Benedict a recunoscut că acestea chiar s-au petrecut.

– Ce-a spus despre Martin?

Într-adevăr. Cum să formulezi fraza fără să pomeneşti de Brand? Dara spusese că Brand îl vizitase de câteva ori pe Benedict în Avalon, de-a lungul anilor. Diferenţa de timp dintre Amber şi Avalon este insesizabilă, aşa că vizitele ar putea să coincidă cu perioada în care Brand căuta cu înfrigurare informaţii despre Martin. M-am întrebat ce-l determina să tot revină acolo, din moment ce el şi Benedict n-au fost niciodată prea apropiaţi.

– Numai că Benedict avusese un vizitator pe nume Martin, despre care Dara crede că era din Amber, am minţit eu.

– Când?

– Cu ceva timp în urmă. Nu sunt sigur.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte?

– Nu e mare lucru şi, în afară de asta, niciodată n-ai părut deosebit de interesat de Martin.

Random îşi întoarse privirea spre grifon, care stătea ghemuit şi clipocind în dreapta mea, apoi încuviinţă.

– Acum sunt, rosti. Lucrurile se schimbă. Dacă e încă în viaţă, mi-ar plăcea să ajung să-l cunosc. Dacă nu…

– În regulă. Cea mai bună cale de a afla e să începem să ne imaginăm o modalitate de a ajunge acasă. Cred că am văzut ce trebuia să vedem şi eu unul aş vrea s-o iau din loc.

– Mă gândeam la asta, spuse, şi mi-a trecut prin minte că, eventual, am putea folosi Modelul în acest scop. Pur şi simplu ne îndreptăm spre centru şi ne transferăm înapoi.

– Să intrăm pe lângă zona întunecată? am întrebat.

– De ce nu? Ganelon a încercat deja şi n-a păţit nimic.

– O clipă, spuse Ganelon. N-am spus că a fost uşor şi sunt convins că nu puteţi sili caii s-o ia pe acolo.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Îţi aminteşti locul acela în care am traversat drumul negru – atunci când fugeam din Avalon?

– Bineînţeles.

– Ei bine, senzaţiile pe care le-am trăit recuperând cartea de joc şi stiletul semănau destul de bine cu ceea ce am avut de pătimit atunci. E unul dintre motivele pentru care am alergat atât de repede. V-aş ruga să încercăm mai întâi Atuurile, conform teoriei că acest punct e congruent cu Amberul.

Am încuviinţat.

– În regulă. Ar trebui în egală măsură să facem trecerea cât

mai uşoară. Să recuperăm caii mai întâi.

Am făcut asta, aflând şi lungimea lanţului grifonului când ne-am apropiat de el. L-a tras la vreo treizeci de metri de gura peşterii, şi imediat a început o văitătură plângăreaţă. Asta n-a făcut mai uşoară liniştirea cailor, dar a născut un gând pe care am decis să-l păstrez pentru mine.

O dată ce am avut situaţia sub control, Random şi-a găsit Atuurile şi le-am dat la iveală şi pe ale mele.

– Să încercăm la Benedict, rosti.

– În regulă. Din clipa asta, oricând.

Am remarcat imediat că Atuurile erau din nou reci, un semn bun. L-am scos pe al lui Benedict şi am început preliminariile. Lângă mine, Random făcu la fel.

Contactul se stabili aproape instantaneu.

– Cu ce ocazie? întrebă Benedict, trecând cu privirea peste Random, Ganelon şi cai, oprindu-se apoi la mine.

– Ne poţi transporta acolo? am spus.

– Cu cai cu tot?

– Cu tot.

– Vino încoace.

Întinse mâna şi am atins-o. Ne-am deplasat cu toţii spre el. Câteva clipe mai târziu, eram alături de el într-un loc înalt, stâncos, cu un vânt răcoros încreţindu-ne hainele, cu soarele Amberului trecut de miezul zilei pe un cer plin de nori. Benedict purta o vestă băţoasă din piele şi jambiere din piele de căprioară. Cămaşa era într-o nuanţă galben-pal. O mantie portocalie îi acoperea ciotul braţului drept. Îşi încleştă maxilarul proeminent şi mă privi fix.

– Interesant loc de unde veniţi, spuse. Am aruncat o privire spre fundal.

Am încuviinţat.

– Interesant peisaj şi de-aici, de pe înălţimi, am spus, observând binoclul de la centură în acelaşi moment în care am constatat că ne aflam pe proeminenţa largă a stâncii de pe care Eric declanşase bătălia în ziua morţii sale şi a întoarcerii mele. M-am dus să privesc drumul întunecat prin Garnath, departe dedesubt şi întinzându-se până spre orizont.

– Da, spuse. Drumul negru pare să-şi fi stabilizat graniţele în majoritatea punctelor. Totuşi, în alte câteva, încă se extinde. E aproape ca şi cum se apropie de o concordanţă finală cu un fel de… model… Acum, spune-mi, din ce punct sosiţi?

– Am petrecut noaptea trecută în Tir-na Nog'th, am spus, şi azi-dimineaţă am luat-o pe un drum greşit, traversând Kolvirul.

– Nu e un lucru uşor, rosti. Să te rătăceşti pe propriul tău munte. Trebuie s-o ţii spre est, ştii. Aceasta e direcţia dinspre care se ştie că soarele o porneşte la drum.

Am simţit că roşesc.

– A fost un accident, am spus, privind în depărtare. Am pierdut un cal.

– Ce fel de accident?

– Unul serios – pentru cal.

– Benedict, rosti Random, ridicându-şi brusc privirea de pe ceea ce am constatat că era Atuul străpuns, ce poţi să-mi spui în legătura cu fiul meu, Martin?

Benedict îl examină mai multe clipe înainte de a vorbi. Apoi:

– De unde acest interes atât de brusc?

– Pentru că am motive să cred că ar putea fi mort, răspunse Random. Dacă e adevărat, vreau să-l răzbun. Dacă nu, ei bine, numai gândul că ar putea fi mi-a provocat o oarecare supărare. Dacă e încă în viaţă, mi-ar plăcea să-l întâlnesc şi să-i vorbesc.

– Ce te face să crezi că ar putea fi mort?

Random îmi aruncă o privire. Am încuviinţat.

– Începe cu micul dejun, am rostit.

– În timp ce el se ocupă de asta, eu o să mă ocup de prânz, spuse Ganelon, scormonind în unul din bagajele sale.

– Unicornul ne-a arătat drumul... începu Random.

3

Am stat în tăcere. Random terminase de vorbit şi Benedict privea către cer peste Garnath. Chipul său nu trăda nimic, învăţasem demult să-i respect tăcerea.

Într-un târziu, încuviinţă, o singură dată, tăios, şi se răsuci să-l privească pe Random.

– De multă vreme bănuiam ceva de genul ăsta, afirmă, datorită unor lucruri pe care tata şi Dworkin le-au dat în vileag fără voie de-a lungul anilor. Aveam senzaţia că a existat un Model primar pe care ei fie l-au găsit, fie l-au creat, plasând Amberul nostru la doar o umbră distanţă ca să îşi poată lua forţă de la cel primar. Totuşi, n-am obţinut nicio informaţie despre modul în care s-ar putea ajunge acolo. Se întoarse iar către

Garnath, făcând un gest cu bărbia. Şi asta, spui tu, corespunde cu ce s-a făcut acolo?

– Se pare că da, răspunse Random.

– ... Cauzată de vărsarea sângelui lui Martin?

– Aşa cred.

Benedict ridică Atuul pe care i-l înmânase Random în timpul povestirii. Benedict nu făcuse atunci niciun comentariu.

– Da, spuse acum, acesta e Martin. A venit la mine după ce a plecat din Rebma. A stat cu mine mult timp.

– De ce a venit la tine? întrebă Random.

Benedict zâmbi uşor.

– Trebuia să meargă undeva, ştii, spuse. Se săturase de poziţia lui în Rebma, era ambivalent faţă de Amber, tânăr, liber şi tocmai îşi obţinuse puterile prin intermediul Modelului. Voia să-şi ia zborul, să vadă lucruri noi, să călătorească în Umbră – aşa cum am făcut-o toţi. Îl dusesem o dată în Avalon când era mic, să-l las să meargă pe pământul uscat al verii, să-l învăţ să călărească, să-l duc să vadă cum se strânge recolta. Când s-a trezit brusc în postura de a merge într-o clipă oriunde vedea cu ochii, opţiunile lui erau încă restrânse la puţinele locuri pe care le cunoştea. Adevărat, ar fi putut visa un loc şi să meargă acolo imediat – să-l creeze, dacă voia. Dar, în acelaşi timp, era conştient că mai are multe lucruri de învăţat ca să-şi asigure siguranţa în Umbră. Aşa că a ales să vină la mine, să-mi ceară să-l învăţ. Şi aşa am făcut. Şi-a petrecut aproape un an la mine. L-am învăţat să lupte, l-am învăţat despre căile Atuurilor şi ale Umbrei, l-am instruit despre lucrurile pe care trebuie să le ştie un amberit ca să poată supravieţui.

– De ce-ai făcut toate astea? întrebă Random.

– Cineva trebuia s-o facă. La mine a venit, aşa că am făcut-o eu, răspunse Benedict. Nu că n-aş fi fost foarte ataşat de băiat, oricum, adăugă.

Random încuviinţă.

– Ai spus că a stat cu tine aproape un an. Ce s-a întâmplat cu el după aceea?

– Dorul de ducă, pe care-l ştii la fel de bine ca mine. De îndată ce-a căpătat oarecare încredere în forţele lui, a vrut să şi le pună în practică. În timp ce-l instruiam, l-am dus eu însumi în călătorii în Umbră, l-am prezentat unor cunoscuţi din diverse locuri. Dar a venit clipa în care a vrut să-şi croiască propriul drum. Atunci, într-o bună zi, şi-a luat rămas bun şi dus a fost.

– L-ai mai văzut de atunci? întrebă Random.

– Da. Revenea periodic, stând cu mine un timp, ca să-mi povestească aventurile lui, descoperirile lui. Întotdeauna a fost limpede că era vorba doar de o vizită. După un timp, devenea agitat şi pleca iar.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Acum câţiva ani, conform timpului din Avalon. În condiţiile obişnuite. Şi-a făcut apariţia într-o dimineaţă, a stat cam două săptămâni, mi-a povestit despre lucrurile pe care le văzuse şi făcuse, mi-a vorbit despre multe lucruri pe care ar fi dorit să le facă. Mai târziu, a plecat iar.

– Şi n-ai mai auzit nimic despre el?

– Dimpotrivă. Lăsa mesaje unor prieteni când îi întâlnea. Ocazional, chiar mă contacta prin Atuul meu…

– Avea un set de Atuuri? am intervenit.

– Da, i l-am făcut cadou, aveam câteva pachete în plus.

– Ai un Atu pentru el?

Clătină din cap.

– Nici măcar nu ştiam că există un asemenea Atu până când l-am văzut pe acesta, spuse, ridicând cartea, privind-o şi înapoind-o lui Random. Nu mă pricep să fabric unul. Random, ai încercat să-l contactezi cu acest Atu?

– Da, de mai multe ori din clipa în care am dat peste el. De fapt, chiar acum câteva minute. Nimic.

– Fireşte că asta nu dovedeşte nimic. Dacă s-a întâmplat ceva aşa cum presupui tu şi el a supravieţuit, probabil că a hotărât să blocheze orice altă încercare de contact. Ştie cum să facă asta.

– S-a întâmplat cum am presupus eu? Ştii mai multe despre asta?

– Bănuiesc ceva, spuse Benedict. Vezi tu, cu câţiva ani în urmă, a apărut, rănit, acasă la un prieten, undeva în Umbră. Era o rană provocată de lovitura unei spade. Mi s-a spus că sosise la ei în stare foarte proastă şi că n-a dat detalii despre cele întâmplate. A rămas câteva zile – până când a fost în stare să se ţină iar pe picioare – şi a plecat înainte de a-şi fi revenit complet. Asta a fost ultima dată când au auzit de el. Ca mine, dealtfel.

– Dar n-ai fost curios? întrebă Random. N-ai mers să-l cauţi?

– Fireşte că am fost curios. Şi încă sunt. Numai că un bărbat ar trebui să aibă dreptul de a-şi conduce viaţa fără amestecul rudelor, indiferent cât de bine intenţionate ar fi. Reuşise să treacă de momentul greu şi nu încercase să mă contacteze.

Aparent ştia ce vrea să facă. A lăsat un mesaj pentru mine la Tecy, spunând că atunci când voi afla ce s-a petrecut nu trebuie să-mi fac griji, că ştie el ce face.

– Tecy? am spus.

– Da. Prieteni de-ai mei din Umbră.

M-am abţinut să spun ceea ce-aş fi putut. Le considerasem doar o altă parte a povestirii Darei, pentru că distorsionase adevărul în atâtea aspecte. Menţionase familia Tecy ca şi cum i-ar fi cunoscut, ca şi cum ar fi stat cu ei – toate cu ştiinţa lui Benedict. Totuşi nu era momentul potrivit să-i povestesc despre viziunea mea din noaptea trecută din Tir-na Nog'th şi despre lucrurile pe care aceasta le indica referitor la rudenia lui cu fata. Încă nu avusesem suficient timp să cântăresc chestiunea şi tot ce implică ea.

Random se ridică, făcu câţiva paşi, se opri lângă proeminenţă, cu spatele spre noi, cu degetele înnodate la spate. După o clipă, se întoarse şi se apropie.

– Cum putem să-i contactăm pe aceşti Tecy? îl întrebă pe Benedict.

– Nicicum, rosti Benedict, doar mergând acolo să-i vedem.

Random se răsuci spre mine.

– Corwin, am nevoie de un cal. Spuneai că Star a trecut prin mai multe călătorii prin Umbră…

– A avut o dimineaţă agitată.

– N-a fost chiar atât de obositoare. Mai mult s-a speriat, iar acum pare a fi în ordine. Pot să-l împrumut?

Înainte de a-i putea răspunde, se întoarse spre Benedict.

– Mă duci acolo, nu-i aşa?

Benedict ezită.

– Nu ştiu ce-am mai putea afla acolo… începu.

– Orice! Orice îşi amintesc ei – poate ceva care atunci nu părea important, dar acum e, ştiind că noi ştim.

Benedict mă privi. Am încuviinţat.

– Poate călări pe Star, dacă vrei să-l iei cu tine.

– În regulă, spuse Benedict, ridicându-se. O să-mi iau armăsarul meu.

Se întoarse şi se îndreptă spre locul unde era priponită fiara imensă în dungi.

– Mulţam, Corwin, spuse Random.

– O să te rog să-mi faci un serviciu în schimb.

– Care?

– Lasă-mă să împrumut Atuul lui Martin.

– Pentru ce?

– Tocmai mi-a venit o idee. E prea complicat să ţi-o spun dacă vrei să pleci. Oricum, nimic rău.

Îşi muşcă buza.

– Bine. Îl vreau înapoi când termini cu el.

– Fireşte.

– Te va ajuta să-l găseşti?

– Poate.

Îmi dădu cartea.

– Te întorci la palat acum? întrebă.

– Da.

– Poţi să-i spui lui Vialle ce s-a întâmplat şi unde am plecat? Îşi face griji.

– Sigur. O să fac asta.

– O să am mare grijă de Star.

– Ştiu. Noroc.

– Mulţumesc.

Am călărit pe Firedrake. Ganelon a mers pe jos. El insistase. Am urmat drumul pe care mersesem când o urmărisem pe Dara în ziua bătăliei. Odată cu recentele dezvăluiri, probabil că asta m-a făcut să mă gândesc iar la ea. Mi-am scuturat de praf sentimentele şi le-am examinat cu grijă. Am constatat atunci că, în ciuda jocurilor pe care le jucase cu mine, a crimelor pe care, fără doar şi poate, le făcuse în ascuns sau la care participase, şi în ciuda intenţiilor declarate privind tărâmul, eram încă atras de ea de ceva mai mult decât curiozitatea. Nici măcar n-am fost surprins să descopăr asta. Lucrurile arătau cam la fel ultima oară când făcusem o inspecţie-surpriză în barăcile emoţionale. M-am întrebat atunci cât adevăr fusese în viziunea mea finală de noaptea trecută, în care fusese sugerată posibila ei linie de descendenţă din Benedict. Exista într-adevăr o asemănare fizică, şi eu eram mai mult decât pe jumătate convins. În oraşul fantomă, fireşte, umbra lui Benedict recunoscuse ceva, ridicându-şi braţul său nou, ciudat, în apărarea ei…

– Ce e de râs? întrebă Ganelon, care păşea în stânga mea.

– Braţul care a venit la mine din Tir-na Nog'th… Am fost preocupat dacă n-o fi vorba despre vreun înţeles ascuns, vreo neaşteptată forţă a destinului în modul în care a sosit în lumea noastră din acel loc al misterului şi visului. Şi totuşi n-a rezistat măcar o zi. N-a rămas nimic atunci când Modelul l-a distrus pe

Iago. Toate viziunile întregii nopţi au dispărut.

Ganelon îşi drese vocea.

– Ei bine, nu a fost chiar cum crezi, spuse.

– Ce vrei să spui?

– Dispozitivul-braţ nu se afla în coburii lui Iago. Random l-a îndesat în sacul tău. Acolo era mâncarea şi, după ce am mâncat, a pus la loc ustensilele acolo unde fuseseră, în propriul lui sac, în afară de braţ. Nu era loc suficient.

– Oh, am spus. Atunci…

Ganelon încuviinţă.

– … atunci braţul e acum la el, încheie.

– Şi braţul, şi Benedict. La naiba! Nu prea mă dau în vânt după obiectul ăla. A încercat să mă ucidă. Nimeni n-a mai fost atacat vreodată în Tir-na Nog'th.

– Dar Benedict… Benedict e în regulă. E de partea noastră, chiar dacă aveţi nişte neînţelegeri acum. Corect?

Nu i-am răspuns.

Întinse mâna şi apucă hăţurile lui Firedrake, silindu-l să se oprească. Apoi ridică privirea, examinându-mi chipul.

– Corwin, ce s-a întâmplat acolo, sus, totuşi? Ce-ai aflat?

Am ezitat. Pe legea mea, ce aflasem în oraşul din cer? Nimeni nu înţelegea mecanismul aflat în spatele viziunilor din Tir-na Nog'th. Se putea, aşa cum am bănuit adesea, ca locul să materializeze temerile şi dorinţele ascunse ale cuiva, amestecându-le poate cu presupunerile inconştiente. Concluziile şi presupunerile bazate pe raţiune sunt un aspect. Suspiciunile generate de ceva necunoscut e mai bine să fie ignorate. Totuşi, braţul acela era destul de solid…

– Ţi-am spus că am smuls braţul acela fantomei lui Benedict. Evident, în cursul luptei.

– Adică tu îl vezi ca un semn că tu şi Benedict veţi fi, în cele din urmă, în conflict?

– Poate.

– Ţi s-a dat şi un motiv pentru asta, nu-i aşa?

– Bine, am spus, oftând fără să vreau. Da. Mi s-a arătat că Dara ar fi, într-adevăr, rudă cu Benedict – un lucru care ar putea fi corect. De asemenea, e foarte posibil, dacă e adevărat, ca el să nu fie conştient de asta. Cu alte cuvinte, păstrăm tăcerea despre asta până când o putem verifica sau o putem respinge. Ai priceput?

– Bineînţeles. Dar cum ar putea fi asta?

– Exact cum a spus ea.
– Strănepoată?
Am încuviinţat.
– Din partea cui?
– A fecioarei iadului pe care noi o cunoaştem doar după reputaţie – Lintra, doamna care l-a costat braţul.
– Dar bătălia a avut loc de curând.
– Timpul se scurge diferit pe tărâmurile diferite ale Umbrei, Ganelon. Mergând mai departe… N-ar fi imposibil.
Clătină din cap şi slăbi strânsoarea hăţurilor.
– Corwin, eu chiar cred că Benedict ar trebui să ştie despre asta, rosti. Dacă e adevărat, mai degrabă ar trebui să-i oferim şansa să se pregătească decât să-l laşi să descopere povestea pe neaşteptate. Voi sunteţi un grup atât de sterp încât se pare că paternitatea vă loveşte mai dur decât pe ceilalţi. Uită-te la Random. Ani de zile, şi-a renegat fiul, iar acum… Am senzaţia că şi-ar risca viaţa pentru el.
– Aşa cred şi eu, am spus. Acum, să uităm de prima parte, dar să facem un pas înainte în cazul lui Benedict.
– Crezi că ar trece de partea Darei împotriva Amberului?
– Mai degrabă aş evita să-i prezint posibilitatea de a alege, deci să nu îl las să afle că există – dacă există.
– Eu cred că-i faci un deserviciu. Nu poţi spune despre el că e un copil emotiv. Contactează-l prin Atu şi povesteşte-i de suspiciunile tale. În felul ăsta, cel puţin, se poate gândi, mai degrabă decât să rişte o confruntare bruscă nepregătit.
– Nu m-ar crede. Ai văzut cum reacţionează de fiecare dată când aduc vorba despre Dara.
– Şi asta poate spune ceva. E posibil ca el să bănuiască ce s-a petrecut şi să respingă faptele atât de vehement pentru că ar fi dorit să se întâmple altfel.
– În clipa asta ar lărgi o fisură pe care eu încerc s-o astup.
– Ezitarea ta ar putea distruge complet relaţia voastră când va afla.
– Nu. Cred că-mi cunosc fratele mai bine decât tine.
Dădu drumul hăţurilor.
– Foarte bine, rosti. Sper să ai dreptate.
N-am răspuns, dar i-am dat pinteni lui Firedrake. Exista o înţelegere tacită între noi conform căreia Ganelon putea să mă întrebe orice voia şi, tot tacit, ascultam orice sfat pe care mi l-ar fi dat. Asta era, parţial, din cauză că poziţia lui era unică. Nu

exista legătură de rudenie între noi. Nu era amberit. Luptele şi problemele Amberului erau ale lui numai dacă dorea asta. Fuseserăm prieteni şi apoi duşmani cu mult timp în urmă şi, în final, mai de curând, din nou prieteni şi aliaţi într-o bătălie în ţara lui de adopţie. O dată afacerea încheiată, ceruse să vină cu mine, să mă ajute să rezolv treburile mele şi ale Amberului. După cum vedeam eu lucrurile, acum nu-mi mai datora nimic, nici eu lui – dacă cineva ar ţine socoteala în asemenea cazuri. În concluzie, doar prietenia în sine ne lega, un lucru mai puternic decât datoriile trecute şi codul onoarei: altfel spus, un lucru care îi dădea dreptul să-mi semnaleze greşelile în chestiuni ca aceasta, în care până şi pe Random l-aş fi dat dracului o dată ce m-aş fi hotărât. Mi-am dat seama că nu ar trebui să mă enervez când tot ce spusese era animat de bune intenţii.

Mai degrabă era un vechi simţământ militar, din vremurile relaţiei noastre de început, legat şi de starea de lucruri prezentă: nu-mi place să-mi fie puse la îndoială deciziile şi ordinele. Probabil, mi-am zis, eram iritat chiar mai mult de faptul că în ultima vreme făcuse câteva presupuneri subtile şi câteva sugestii bunicele bazate pe ele – lucruri pe care credeam că ar fi trebuit să le prind şi singur. Nimănui nu-i place să recunoască un resentiment bazat pe aşa ceva. Şi totuşi… oare asta era totul? O simplă proiecţie a insatisfacţiei mele din cauza câtorva clipe de insuficienţă personală? Un vechi reflex din armată legat de sfinţenia deciziilor mele? Sau era ceva mai adânc care mă deranja şi abia acum ieşea la suprafaţă?

– Corwin, spuse Ganelon, mă gândeam…

Am oftat.

– Da?

—… la fiul lui Random. La stilul în care se vindecă gaşca voastră, bănuiesc că e posibil să fi supravieţuit şi să fie în aşteptare.

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– Nu te grăbi.

– Ce vrei să spui?

– Am înţeles că a venit foarte puţin în contact cu Amber şi restul familiei, copilărind în Rebma.

– Aşa ştiu şi eu.

– De fapt, în afară de Benedict – şi Llewella, în Rebma – singurul cu care, aparent, a intrat în contact ar putea fi cel care l-a înjunghiat – Bleys, Brand sau Fiona. Cred că, probabil, are o

imagine distorsionată asupra familiei acum.

– Distorsionată, dar poate nu nemotivată, dacă înţeleg bine unde vrei să ajungi.

– Cred că înţelegi. Poate că nu numai se teme de familie, ci şi complotează împotriva voastră.

– E posibil, am zis.

– Crezi că ar fi putut trece de partea inamicului?

Am clătinat din cap.

– Nu, dacă ştie că sunt uneltele celor care au încercat să-l ucidă.

– Dar oare sunt? Mă întreb...? Tu spui că Brand s-a speriat şi a încercat să se retragă din aranjamentul pe care l-au avut cu banda drumului negru. Dacă ei sunt atât de puternici, mă-ntreb dacă nu cumva Fiona şi Bleys au devenit uneltele lor? În cazul ăsta, l-aş vedea pe Martin căutând să obţină ceva care i-ar asigura puterea asupra lor.

– O structură de presupuneri prea elaborată, am zis.

– Inamicul pare a şti o groază de lucruri despre tine.

– Adevărat, doar că au avut câţiva trădători care să le dea lecţii.

– Ar fi putut să le destăinuie tot ce spui că ştie Dara?

– E o întrebare bună, dar e greu de spus.

Cu excepţia afacerii legate de Tecy, mi-a venit să rostesc imediat. Totuşi, am hotărât să ţin asta pentru mine deocamdată, să aflu unde voia să ajungă Ganelon mai degrabă decât să divaghez. Deci:

– Martin nu se afla tocmai în postura de a le spune multe despre Amber, am rostit.

Ganelon tăcu o clipă. Apoi:

– Ai avut ocazia să verifici chestiunea despre care te-am întrebat în noaptea aia, la mormântul tău?

– Ce chestiune?

– Dacă Atuurile pot fi interceptate, zise. Acum când ştim că Martin are un pachet...

A fost rândul meu să tac în timpul ce o mică familie de clipe îşi intersecta drumul cu mine, în şir indian, de la stânga, scoţând limba la mine.

– Nu, am spus apoi. N-am avut ocazia.

Am mers destul de mult înainte ca el să rostească:

– Corwin, în noaptea în care l-ai adus pe Brand înapoi...?

– Da?

– Ai spus că mai târziu te-ai gândit unde era fiecare, încercând să afli cine te-a înjunghiat, şi că tuturor le-ar fi fost greu să reuşească isprava în intervalul de timp implicat.

– Oh, am spus.

Încuviinţă.

– Acum ai o altă rudă la care să te gândeşti. S-ar putea să-i lipsească rafinamentul familiei numai pentru că e tânăr şi neexperimentat.

Având-le acolo în minte, am făcut un gest către tăcuta paradă a clipelor care traversau între Amber şi atunci.

4

Când am bătut la uşă, ea întrebă cine e şi i-am spus.

– O clipă.

I-am auzit paşii, după care uşa se deschise. Vialle are doar puţin peste un metru cincizeci şi e destul de zveltă. Brunetă cu trăsături fine, cu vorbă moale. Era îmbrăcată în roşu. Ochii ei lipsiţi de văz priviră prin mine, amintindu-mi de bezna din trecut, de durere.

– Random, am spus, m-a rugat să-ţi transmit că va întârzia un pic mai mult, dar că n-ai de ce să te îngrijorezi.

– Intră, te rog, rosti ea, păşind într-o parte şi închizând uşa.

Am ascultat-o. Nu voiam să intru, dar am făcut-o. Nu intenţionsem să interpretez cererea lui Random ad litteram – adică să-i povestesc ei ce s-a petrecut şi încotro pornise. Pur şi simplu voiam doar să-i transmit ceea ce deja îi spusesem, nimic mai mult. Doar când am luat-o pe drumuri separate mi-am dat seama exact unde ducea cererea lui Random: tocmai mă rugase să-i spun soţiei lui, cu care nu schimbasem vreodată mai mult de două vorbe, că el plecase în căutarea fiului nelegitim –, băiatul a cărui mamă, Morganthe, se sinucisese, lucru pentru care Random fusese pedepsit prin a fi silit să se însoare cu Vialle. Faptul că această căsnicie a funcţionat frumos era ceva care încă mă uluia. Nu doream de fel să risipesc o cantitate de noutăţi nepotrivite, şi când am păşit în încăpere deja căutam alternative.

Am trecut pe lângă un bust al lui Random, aşezat pe un raft înalt din stânga mea. De fapt, trecusem de el înainte să îmi dau seama că, într-adevăr, fratele meu era subiectul. În celălalt capăt al încăperii am văzut bancul ei de lucru. Făcând câţiva paşi

înapoi, am examinat bustul.

– Nu ştiam că sculptezi, am rostit.

– Da.

Rotindu-mi privirea prin apartament, am localizat rapid alte exemple ale muncii ei.

– Destul de bine, am spus.

– Mulţumesc. Nu vrei să iei loc?

M-am lăsat într-un fotoliu încăpător, cu braţe înalte, care s-a dovedit a fi mult mai confortabil decât părea. Ea s-a aşezat pe un divan scund, în dreapta mea, strângându-şi picioarele sub ea.

– Să-ţi aduc ceva de mâncat sau de băut?

– Nu, mulţumesc. Nu pot să stau foarte mult. Ideea e că Random, Ganelon şi cu mine ne-am abătut un pic din drum la întoarcerea acasă şi, după această întârziere, ne-am întâlnit şi cu Benedict. Rezultatul a fost că Random şi Benedict trebuie să pornească într-o altă scurtă călătorie.

– Cât timp va lipsi?

– Probabil o singură noapte. Poate un pic mai mult. Dacă se va prelungi, probabil că va da semn prin Atuul cuiva şi te vom înştiinţa.

Rana mea începu să zvâcnească şi mi-am pus mâna acolo, masând-o uşor.

– Random mi-a povestit multe lucruri despre tine, rosti Vialle.

Am chicotit.

– Eşti sigur că nu vrei ceva de mâncare? Nu e niciun deranj.

– Ţi-a spus el că întotdeauna mi-e foame?

Izbucni în râs.

– Nu. Dar dacă ai fost atât de activ pe cât spui, bănuiesc că n-ai avut timp să iei prânzul.

– Ai dreptate doar pe jumătate. În regulă. Dacă ai o bucată de pâine în plus care zace pe undeva, mi-ar fi de mare folos s-o înfulec.

– În regulă. O clipă.

Se ridică şi dispăru în încăperea alăturată. Am folosit ocazia ca să mă scarpin cu zel în jurul rănii care, dintr-o dată, mă mânca de moarte. Îi aceptasem ospitalitatea parţial din acest motiv şi parţial pentru constatarea că, de fapt, mi-era foame. Doar o clipă mai târziu mi-a trecut prin cap că ea n-avea cum să vadă că mă scarpin. Mişcările ei sigure, comportamentul sigur pe sine mă făcuseră să uit că e oarbă. Bun. Mi-a plăcut că reuşeşte să se descurce atât de bine.

Am auzit-o murmurând un cântec: „Balada celor care traversează apa”, cântecul marii flote comerciale a Amberului. Amber nu e renumit pentru manufacturi, iar agricultura n-a fost niciodată punctul nostru forte. Dar corăbiile noastre navighează prin umbre, traversând între oriunde şi oriunde, tranzacţionând absolut orice. Aproape fiecare bărbat amberit, nobil sau nu, petrece un timp în flotă. Cei din sângele Amberului au stabilit drumurile comerciale cu mult înainte, pentru ca flotele să îi poată urma, cu mările a zeci de lumi în mintea fiecărui căpitan. Am fost martor la aşa ceva în vremuri de mult apuse şi, deşi implicarea mea n-a fost niciodată atât de profundă ca cea a lui Gerard sau a lui Caine, am fost adânc impresionat de forţele adâncurilor şi de spiritul bărbaţilor care-l traversează.

După un timp, Vialle sosi cu o tavă încărcată cu pâine, carne, brânză, fructe şi o sticlă cu vin. O aşeză pe o masă aflată la îndemâna mea.

– Vrei să hrăneşti un regiment? am întrebat.

– Mai bine să fiu eu sigură.

– Mulţumesc. Nu mi te alături?

– Un fruct, poate, spuse.

Degetele ei căutară o clipă, localizară un măr. Reveni pe divan.

– Random spune că tu ai scris cântecul ăsta, rosti.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Vialle.

– Ai mai compus vreunul de curând?

Am început să clatin din cap, m-am prins la timp, am spus:

– Nu. Acea parte din mine se… odihneşte.

– Păcat. E drăguţ.

– Random e adevăratul muzician al familiei.

– Da, e foarte bun. Dar interpretarea şi compoziţia sunt două lucruri diferite.

– Adevărat. Într-o zi când lucrurile se vor mai linişti… Spune-mi, eşti fericită aici, în Amber? E totul pe placul tău? Există tot ce-ţi doreşti?

Zâmbi.

– Nu mi-l doresc decât pe Random. E un om bun.

Am fost mişcat în mod straniu, auzind-o vorbind aşa despre el.

– Atunci, mă bucur pentru tine, am rostit. Mai tânăr, mai mic de statură… probabil că i-a fost mai greu decât nouă, celorlalţi, am continuat. Nimic mai inutil decât un alt prinţ atunci când există deja o grămadă în jur. Am fost la fel de vinovat ca toţi ceilalţi. Odată, Bleys şi cu mine l-am aruncat timp de două zile

pe o insuliţă la sud de-aici…

—… şi Gerard s-a dus acolo şi l-a salvat când a aflat asta, rosti ea. Da, mi-a povestit. Cred că te supără dacă-ţi aminteşti de asta după atâta amar de vreme.

– Probabil că l-a impresionat şi pe el.

– Nu, te-a iertat demult. A povestit-o ca pe o glumă. De asemenea, el ţi-a băgat un cui în tocul cizmei – ţi-a străpuns piciorul când ai încălţat-o.

– Deci Random a fost! Să fiu al naibii! Mereu l-am învinovăţit pe Julian pentru asta.

– Asta-l supără pe Random.

– Cât timp a trecut de atunci… am rostit.

Am scuturat din cap şi am continuat să mănânc. Foamea m-a înşfăcat şi mi-a oferit mai multe minute de tăcere, în timpul cărora am învins-o. Când am reuşit, m-am simţit obligat să spun ceva.

– E mai bine. Mult mai bine, am început. Am petrecut o noapte specială şi plină de încercări în oraşul-din-cer.

– Ai primit semne care să-ţi fie de folos?

– Nu ştiu cât de folositoare se vor dovedi. Pe de altă parte, presupun că e mai bine să le am decât să nu mi se fi arătat. Pe-aici s-au petrecut lucruri interesante?

– Un servitor îmi spune că fratele tău Brand continuă să-şi revină. A mâncat bine azi-dimineaţă, ceea ce e încurajator.

– Adevărat, am spus. Adevărat. S-ar părea că e în afara pericolului.

– Se prea poate. E… e o cumplită serie de întâmplări în care aţi fost cu toţii implicaţi. Îmi pare rău. Speram să obţineţi vreo indicaţie privind rezolvarea problemelor voastre în timpul nopţii pe care ai petrecut-o în Tir-na Nog'th.

– Nu contează, am zis. Nu sunt chiar atât de sigur de valoarea chestiunii.

– Atunci de ce… Oh.

Am examinat-o cu un interes renăscut. Chipul ei încă nu trăda nimic, dar mâna ei dreaptă avu un spasm, bătând şi trăgând de stofa divanului. Apoi, ca o bruscă conştientizare a elocvenţei gestului, se linişti. Era, evident, o persoană care-şi dăduse răspuns propriei întrebări şi acum îşi dorea s-o fi făcut în tăcere.

– Da, am rostit, trăgeam de timp. Ştii de rana mea.

Încuviinţă.

– Nu sunt furios pe Random că ţi-a spus. Judecata lui a fost

întotdeauna acută şi înclinată spre apărare. Nu văd niciun motiv să nu mă bazez şi eu pe ea. Totuşi, trebuie să mă întreb cât de mult ţi-a spus, atât pentru siguranţa ta cât şi pentru liniştea mea sufletească. Pentru că există lucruri pe care le bănuiesc, dar de care încă n-am pomenit.

– Înţeleg. E greu să estimezi ceva negativ – lucrurile pe care le-a omis, vreau să spun – dar îmi spune despre majoritatea lucrurilor. Ştiu povestea şi multe de-ale celorlalţi. Mă ţine la curent cu evenimentele, suspiciunile, bănuielile.

– Mulţumesc, am spus, luând o sorbitură de vin. Asta mă face să-mi fie mai uşor să vorbesc, văzând cum merge treaba cu tine. O să-ţi povestesc tot ce s-a petrecut de la micul dejun până acum…

Şi i-am povestit.

A zâmbit ocazional în timp ce vorbeam, dar nu m-a întrerupt. Când am isprăvit, mă întrebă:

– Credeai că, dacă pomeneşti de Martin, o să mă supăr?

– Mi s-a părut posibil, i-am spus.

– Nu. Vezi tu, l-am cunoscut pe Martin în Rebma, când era doar un copil. M-am aflat acolo în perioada copilăriei lui. Îmi plăcea de el atunci. Chiar dacă nu era fiul lui Random, oricum îmi era drag. Nu pot decât să fiu încântată de preocuparea lui Random şi sper că a apărut la timp ca să fie benefică pentru amândoi.

Am clătinat din cap.

– Nu întâlnesc adesea oameni ca tine, am rostit. Mă bucur că, în sfirşit, am întâlnit unul.

Izbucni în râs, apoi zise:

– Ai stat fără vedere mult timp.

– Da.

– Asta poate înăcri o persoană sau îi poate da o mai mare bucurie faţă de lucrurile pe care le are.

N-a trebuit să scormonesc în memorie sentimentele mele din zilele acelea de orbire, ca să descopăr că făceam parte din prima categorie, chiar neţinând seamă de împrejurările în care suferisem. Îmi pare rău, dar ăsta sunt eu, şi îmi pare rău.

– Adevărat, am spus. Tu eşti o norocoasă.

– E vorba doar de starea de spirit – un lucru pe care un Lord al Umbrei îl poate aprecia cu uşurinţă.

Se ridică.

– M-am întrebat întotdeauna cum arăţi, rosti. Random te-a descris, dar aia e altceva. Îmi dai voie?

– Fireşte.

Se apropie şi-şi puse vârfurile degetelor pe faţa mea. Cu delicateţe îmi urmări trăsăturile.

– Da, spuse, semeni mult cu cel pe care mi l-am imaginat. Şi simt încordare din tine. Există acolo de multă vreme, nu-i aşa?

– Într-o formă sau alta, bănuiesc, chiar de la revenirea mea în Amber.

– Mă-ntreb dacă nu cumva ai fost mai fericit înainte de a-ţi recăpăta memoria.

– E una dintre acele întrebări imposibile, am spus. Puteam la fel de bine să fiu mort dacă nu se întâmpla aşa. Dar, lăsând deoparte acea parte pentru o clipă, în timpurile acelea mai exista ceva care mă frământa, care mă tulbura zi de zi. Căutam permanent o cale de a descoperi cine sunt de fapt, ce sunt.

– Dar erai mai fericit sau mai puţin fericit decât eşti acum?

– Niciuna, nici alta. Lucrurile se echilibrează. Este, aşa cum ai sugerat, o stare de spirit. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, n-aş putea niciodată să revin la cealaltă viaţă, acum când ştiu cine sunt, acum când am găsit Amberul.

– De ce nu?

– De ce mă-ntrebi toate astea?

– Vreau să te înţeleg, spuse. Chiar din clipa în care am auzit de tine pentru prima oară în Rebma, chiar înainte de povestirile lui Random, m-am întrebat, ce te motivează. Acum am ocazia – nu dreptul, desigur, ci doar ocazia – să simt că merită să vorbesc neîntrebată, dincolo de rangul meu, ca să te întreb pur şi simplu.

Am chicotit.

– Frumos pusă problema, am rostit. O să văd dacă pot fi cinstit. La început m-a împins ura – ura faţă de fratele meu Eric – şi dorinţa de a urca pe tron. Dacă m-ai fi întrebat, la revenirea mea, care era mai puternică, ţi-aş fi spus că era chemarea tronului. Acum, totuşi… acum ar trebui să recunosc că, de fapt, era invers. N-am realizat până în clipa asta, dar e adevărat. Numai că Eric e mort şi n-a mai rămas nimic din ce simţeam atunci. Tronul rămâne, dar acum descopăr că sentimentele faţă de el îmi sunt neclare. Există posibilitatea ca niciunul dintre noi să n-aibă dreptul la tron în împrejurările actuale şi, chiar dacă toate obiecţiile familiei ar dispărea, nu m-aş urca pe tron acum. Va trebui să văd refăcută stabilitatea tărâmului şi să capăt mai întâi răspunsuri la unele întrebări.

– Chiar dacă toate astea ţi-ar demonstra că nu poţi pune mâna

pe tron?

– Chiar dacă.

– Atunci încep să înţeleg.

– Ce? Ce e de înţeles aici?

– Lord Corwin, cunoştinţele mele legate de fundamentul filosofic al acestor treburi sunt limitate, dar înţeleg că tu poţi găsi tot ce vrei în Umbră. Asta m-a frământat multă vreme, şi niciodată n-am înţeles în totalitate explicaţiile lui Random. Dacă ai fi vrut, oricare dintre voi ar fi putut colinda în Umbră, găsindu-şi un alt Amber – asemănător acestuia în toate privinţele, dar în care ai fi putut domni sau te-ai fi putut bucura de orice alt statut pe care ţi l-ai fi dorit?

– Da, putem localiza asemenea locuri, am spus.

– Atunci de ce nu procedaţi aşa, ca să puneţi capăt rivalităţii?

– Pentru că am putea găsi un loc care *ar părea* acelaşi – dar asta ar fi tot. Noi suntem o parte a acestui Amber, exact în aceeaşi măsură în care e şi el o parte din noi. Orice umbră a Amberului ar trebui să fie populată cu propriile noastre umbre ca să merite efortul. Am putea chiar face abstracţie de umbra noastră, dacă am alege să ne deplasăm într-un tărâm gata conceput. Totuşi, oamenii-umbră n-ar fi exact ca ceilalţi oameni de aici. O umbră nu e niciodată identică cu ceea ce îi dă naştere. Aceste mici diferenţe se adună. Sunt, de fapt, mai rele decât cele majore. Ar însemna crearea unei naţiuni de străini. Cea mai la îndemână comparaţie care îmi vine în minte e o întâlnire cu o persoană care seamănă izbitor cu o altă persoană pe care o cunoşti. Te aştepţi să reacţioneze la fel precum cunoştinţa ta; mai rău, tu ai tendinţa de a acţiona către el aşa cum ai face-o cu celălalt. Îl înfrunţi cu o anume precauţie şi răspunsurile lui nu sunt cele potrivite. E o senzaţie de stânjeneală. Nu-mi place niciodată să întâlnesc oameni care-mi amintesc de alţii. Singurul lucru pe care nu-l putem controla în manipulările noastre asupra Umbrei e personalitatea. De fapt, este mijlocul prin care putem comunica unii cu alţii din umbre create de noi. Din cauza asta Flora nu s-a putut hotărî asupra mea atâta vreme, acolo, pe umbra Pământ: noua mea personalitate era destul de diferită.

– Încep să înţeleg, rosti. Pentru tine nu e vorba numai de Amber. E locul în sine, plus încă ceva pe deasupra.

– Locul, plus încă ceva pe deasupra… *Acesta* e Amberul, am aprobat.

– Spui că ura ta a murit o dată cu Eric şi că dorinţa ta de a urca

pe tron a fost temperată de faptul că ţii seama de noile lucruri pe care le-ai aflat.

– Aşa e.

– Atunci cred că înţeleg ce te impulsionează.

– Dorinţa de stabilitate mă impulsionează. Şi ceva curiozitate… şi răzbunarea pe inamicii noştri…

– Datoria, spuse. Bineînţeles.

Am pufnit.

– Ar fi încurajator să priveşti astfel lucrurile, am spus. Totuşi, n-o să fiu ipocrit. Cu greu pot fi considerat un fiu ascultător al Amberului sau al lui Oberon.

– Glasul tău trădează faptul că nu-ţi doreşti să fii considerat astfel.

Am închis ochii, i-am închis ca să mă alătur ei în beznă, să-mi reamintesc pentru o clipă lumea în care erau prioritare alte mesaje decât undele luminoase. Ştiam că avusese dreptate în legătură cu glasul meu. De ce insistasem atât de mult pe ideea datoriei, de îndată ce-mi fusese sugerată? Îmi place să mă consider bun şi curat şi nobil şi inteligent când mi se spune, uneori şi când nu mi se spune – la fel ca oricui. Atunci, ce m-a deranjat legat de noţiunea de datorie către Amber? Nimic. Atunci, despre ce era vorba?

Despre tata.

De multă vreme nu-i mai datoram nimic, cu atât mai puţin vreo obligaţie morală. În fond, el era răspunzător de starea actuală. Dăduse naştere multor progenituri fără a asigura o succesiune adecvată, fusese mai puţin decât amabil cu toate mamele noastre şi, după aceea, aşteptase devotamentul şi sprijinul nostru. Se prefăcuse că-şi are favoriţii lui şi, de fapt, se pare că ne asmuţise pe unii împotriva altora. După care intrase în ceva ce nu reuşise să ducă la bun sfârşit şi părăsise regatul în neorânduială. Sigmund Freud anesteziase în mine, cu mult timp în urmă, orice reacţii normale de ranchiună care ar fi putut acţiona asupra unităţii familiale. N-am nicio problemă acolo. Faptele reprezintă o altă chestiune. N-am aversiune fată de tatăl meu doar pentru că nu mi-a dat niciun motiv să-l plac; de fapt, se pare că se străduise într-o direcţie total opusă. Destul. Mi-am dat seama ce mă deranja legat de noţiunea de datorie: obiectul ei.

– Ai dreptate, am spus, deschizând ochii, privind-o, şi sunt bucuros că mi-ai spus asta.

M-am ridicat.

– Dă-mi mâna, am spus.

Întinse mâna dreaptă şi am ridicat-o în dreptul buzelor.

– Îţi mulţumesc, am rostit. A fost o masă delicioasă.

M-am răsucit şi m-am îndreptat spre uşă. Când am privit înapoi, roşise şi zâmbea, cu mâna încă parţial ridicată, şi am început să înţeleg schimbarea lui Random.

– Mult noroc, rosti în clipa în care paşii mei încetară.

– … şi ţie, am spus, şi am ieşit iute.

Plănuisem să-l văd pe Brand după aceea, dar n-am putut să mă conving s-o fac. În primul rând, nu voiam să-l întâlnesc cu simţurile mele slăbite de oboseală. În al doilea rând, conversaţia cu Vialle a fost primul lucru plăcut care mi s-a întâmplat în ultima vreme, şi de data asta urma să renunţ când încă era totul bine.

Am urcat scările şi am parcurs coridorul către camera mea, gândindu-mă, bineînţeles, la noaptea înjunghierilor, în timp ce potriveam cheia cea nouă în încuietoarea cea nouă. În dormitor, am tras draperiile împotriva luminii de amiază, m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat. Ca şi în alte prilejuri de odihnă după stres, cu încă mai mult stres la pândă, somnul m-a ocolit un timp. Multă vreme m-am foit şi m-am răsucit, retrăind evenimentele ultimelor zile şi unele chiar de şi mai înainte. Când, într-un târziu, am adormit, visele mele au fost un amalgam din acelaşi material, inclusiv o secvenţă în vechea mea celulă, zgâriind uşa.

Când m-am trezit era întuneric şi chiar mă simţeam odihnit. O dată eliminată încordarea, reveria era mult mai liniştită. De fapt, exista o uşoară încărcătură de agitaţie plăcută care-mi dansa prin ceafă. Era ceva imperios care îmi stătea pe vârful limbii, o noţiune îngropată care…

Da!

M-am ridicat. Am întins mâna după haine, am început să mă îmbrac. Mi-am prins la centură Grayswandir. Am împăturit o pătură şi am pus-o sub braţ. Bineînţeles…

Mintea îmi era limpede şi rana încetase să mai zvâcnească. Habar n-aveam cât dormisem şi n-avea niciun rost să verific în clipa asta. Aveam ceva mult mai important de verificat, ceva de care ar fi trebuit să îmi dau seama cu mult înainte – de fapt chiar îmi dădusem seama. Chiar privisem exact la el odată, dar aglomerarea timpului şi evenimentelor îl izgonise din minte. Până acum.

Am încuiat uşa în urma mea şi m-am îndreptat spre scări.

Lumânările pâlpâiau, iar cerbul decolorat care murise de secole pe tapiseria din dreapta mea privea spre câinii decoloraţi care-l urmăriseră cam tot de-atâta vreme. Uneori, compasiunea mea se îndreaptă către cerb: totuşi, de obicei, mă identific cu câinele. Trebui să restaurez tapiseria cât de curând.

Scările şi jos. Niciun sunet de dedesubt. Târziu, deci. Bun. Încă o zi şi încă suntem în viaţă. Poate chiar o idee mai înţelepţi. Destul de înţelepţi ca să pricepem că mai există multe lucruri pe care trebuie să le aflăm. Speranţa, totuşi. Măcar asta există. Un lucru care mi-a lipsit atunci când mă ghemuiam în celula aia blestemată, cu mâinile apăsate pe ochii distruşi, urlând. Vialle... Îmi doresc să fi putut vorbi cu tine câteva clipe în zilele acelea. Dar am învăţat ce am învăţat într-o şcoală meschină şi chiar un curriculum mai blând probabil că nu mi-ar fi dat farmecul tău. Totuşi... greu de spus. Întotdeauna m-am simţit mai mult câine decât cerb, mai mult vânător decât victimă. Probabil că tu m-ai fi învăţat ceva care mi-ar fi gonit înverşunarea, mi-ar fi domolit ura. Dar ar fi fost cel mai bine? Ura a murit o dată cu obiectul ei şi înverşunarea, la rându-i, a trecut – dar, privind înapoi, mă întreb dacă aş fi putut-o scoate la capăt fără ca ele să mă susţină. Nu sunt deloc sigur că aş fi supravieţuit întemniţării mele fără tovarăşii mei cei urâţi care să mă readucă la viaţă şi să-mi redea echilibrul mental. Acum îmi pot permite luxul de a gândi din când în când ca un cerb, dar atunci ar fi putut să-mi fie fatal. Cu adevărat nu ştiu, blândă doamnă, şi mă îndoiesc că voi şti vreodată.

Linişte şi pace la etajul al doilea. Câteva zgomote de dedesubt. Somn uşor, doamnă. De jur-împrejur şi din nou jos. Mă-ntreb dacă Random dăduse în vileag ceva de mare importanţă. Probabil că nu, altfel el sau Benedict m-ar fi contactat până acum. Doar dacă n-or fi dat de necaz. Dar nu. E ridicol să-ţi faci griji degeaba. Lucrul veritabil îşi face simţită prezenţa la momentul potrivit, şi eu am suficient timp să aflu.

Parterul.

– Will, Rolf, am rostit.

– Lord Corwin.

Cei doi străjeri luaseră poziţia de drepţi când îmi auziseră paşii. Chipurile lor îmi spuneau că totul e în ordine, dar am întrebat de dragul formalităţii.

– Linişte, lord. Linişte, răspunse cel mai în vârstă.

– Foarte bine, am spus, şi mi-am continuat drumul, intrând şi

traversând sala de mese de marmură.

Urma să meargă, eram sigur de asta, dacă timpul şi umezeala nu îl şterseseră total. Şi atunci…

Am pătruns în coridorul lung, unde zidurile pline de praf te apăsau de fiecare parte. Beznă, umbre, paşii mei…

Am ajuns la uşa din capăt, am deschis-o, am păşit pe platformă. Apoi am coborât iar, pe drumul în spirală, o lumină ici, o lumină colo. În adâncul cavernelor Kolvirului. Random avusese dreptate, mi-am zis atunci. Dacă ai trecut de toate, jos la nivelul acelei platforme, vei remarca o asemănare izbitoare între ceea ce a rămas acolo şi locul acelui Model primar pe care l-am vizitat azi-dimineaţă.

… În jos. Răsucind şi şerpuind prin beznă. Postul de gardă, luminat cu o torţă şi un felinar ieşea în evidenţă în mod teatral din întuneric. M-am îndreptat într-acolo.

– Bună seara, Lord Corwin, rosti silueta cadaverică, uscăţivă, care se odihnea rezemată de un rastel, trăgând din pipă şi rânjind.

– Bună seara, Roger. Cum merg treburile în lumea de jos?

– Un şobolan, un liliac, un păianjen. Nimic altceva care să se mişte. Calm.

– Îţi place slujba asta?

Încuviinţă.

– Scriu un roman filosofic de dragoste presărat cu elemente de groază şi morbide. Pe acestea din urmă le studiez aici, jos.

– Se potriveşte, se potriveşte, am rostit. O să am nevoie de un felinar.

Luă unul din rastel, îl aprinse de la lumânarea lui.

– Romanul va avea un final fericit? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Eu voi fi fericit.

– Vreau să zic, binele triumfă şi eroul ajunge în pat cu eroina? Sau îi omori pe toţi?

– Asta nu e cinstit, rosti.

– Nu contează. Poate o să-l citesc într-o bună zi.

– Poate, zise.

Am luat felinarul şi m-am răsucit, îndreptându-mă într-o direcţie pe care n-o mai urmasem de multă vreme. Am descoperit că încă puteam măsura ecourile în minte.

Nu peste mult, m-am apropiat de zid, am identificat coridorul potrivit, am intrat. După asta, a fost o simplă chestiune de a-mi

număra paşii. Picioarele mele cunoşteau drumul.

Uşa vechii mele celule era parţial întredeschisă. Am lăsat jos felinarul şi am folosit ambele mâini ca s-o deschid complet. Cedă în silă, gemând pe măsură ce se mişca. Apoi am ridicat felinarul, l-am ţinut sus şi am intrat.

Carnea mă furnică şi stomacul mi se contractă. Am început să tremur. Trebuia să lupt cu un puternic impuls de a mă întoarce şi a o lua la fugă. Nu anticipasem o asemenea reacţie. Nu voiam să trec de uşa masivă ţintuită cu alamă, de teamă că va fi trântită şi zăvorită în urma mea. A fost o clipă de groază pură, stârnită în mine de mica celulă murdară. M-am străduit să insist asupra amănuntelor – gaura care fusese latrina mea, pata înnegrită unde-mi aprinsesem focul în acea ultimă zi. Mi-am trecut mâna stângă peste suprafaţa din interior a uşii, găsind şi urmărind şănţuleţele pe care le săpasem cu lingura. Mi-am amintit de rănile provocate mâinilor de această activitate. M-am aplecat să examinez scobiturile. Nu chiar atât de adânci pe cât păreau la vremea respectivă, nu dacă le comparai cu grosimea totală a uşii. Am constatat cât de mult exagerasem efectele acelui efort plăpând către libertate. Am trecut mai departe şi am privit zidul.

Slab. Praful şi umezeala lucraseră la dispariţia lui. Dar puteam încă distinge contururile farului din Cabra, mărginite de patru crestături ale mânerului vechii mele linguri. Vraja se afla încă acolo, forţa aceea care, în cele din urmă, mă transportase spre libertate. Am simţit-o fără să fie nevoie s-o invoc.

M-am răsucit şi am privit celălalt zid.

Schiţa pe care o priveam acum se păstrase mai puţin bine decât cea a farului, dar e adevărat că fusese executată în mare grabă, la lumina ultimelor beţe de chibrit. Nu puteam nici măcar să disting toate detaliile, deşi memoria mea îmi furnizase câteva dintre cele care erau ascunse: imaginea unei camere sau a unei biblioteci, cu rafturile de-a lungul zidurilor, un birou în prim-plan, un glob în spatele acestuia. Mă întrebam dacă ar trebui să risc să îl şterg.

Am pus felinarul pe podea, am revenit la schiţa de pe celălalt zid. Cu un colţ de pătură, am şters cu băgare de seamă un pic de praf de pe un punct situat la baza farului. Conturul deveni mai clar. L-am şters iar, de data asta apăsând ceva mai tare. Ghinion. Am distrus cam doi centimetri din contur.

M-am dat un pas înapoi şi am rupt o bucată lată din marginea păturii. Am împăturit ce mai rămăsese şi m-am aşezat pe ea.

Lent, cu multă grijă, am început să mă ocup de far. Trebuia sa am starea potrivită pentru asta înainte de a încerca să curăţ cealaltă schiţă.

Jumătate de oră mai târziu, m-am ridicat şi mi-am întins oasele, m-am aplecat şi, masându-mă, mi-am readus la viaţă picioarele. Acum, ceea ce mai rămăsese din far era curat. Din nefericire, distrusesem cam 20 la sută din schiţă înainte de a-mi da seama de textura zidului şi de felul cum trebuie acţionat. Mă îndoiesc că mi-aş fi putut îmbunătăţi tehnica.

Felinarul a sfârâit când l-am mişcat. Am desfăcut pătura, am scuturat-o, am sfâşiat o altă bucată. Făcându-mi un mic covoraş, am îngenuncheat dinaintea celeilalte schiţe şi m-am apucat de lucru.

Ceva mai târziu, dădusem ia iveală ce mai rămăsese din ea. Uitasem de craniul de pe birou până când o ştersătură grijulie îl dădu din nou la iveală – şi unghiul zidului îndepărtat şi un sfeşnic înalt… M-am retras. Era riscant să mai încerc încă o ştersătură. De altminteri, probabil inutil. Părea la fel de întreagă cum fusese.

Felinarul pilpâia iar. Blestemându-l pe Roger pentru că nu verificase nivelul kerosenului, m-am ridicat şi am ţinut lumina la nivelul umărului stâng. Mi-am gonit totul din minte cu excepţia imaginii din fata mea.

Imaginea câştigă ceva ca perspectivă. O clipă mai târziu, devenise în întregime tridimensională şi se extinsese astfel încât îmi umplea întregul câmp vizual. Atunci am făcut un pas înainte şi am lăsat felinarul pe marginea biroului.

Mi-am plimbat privirea asupra locului. Pe toţi cei patru pereţi se aflau rafturi cu cărţi. Nicio fereastră. Două uşi în capătul îndepărtat al încăperii, dreapta şi stânga, aşezate simetric, una închisă, cealaltă întredeschisă. Am văzut o masă lungă, joasă, acoperită cu cărţi şi hârtii lângă uşa deschisă. Curiozităţi bizare ocupau spaţii pe rafturi şi în nişe stranii şi cotloane din ziduri – oase, pietre, ceramică, table cu inscripţii, lentile, baghete, instrumente cu funcţii necunoscute. Covorul imens semăna cu un Ardebil[1]. Am făcut un pas înspre acel capăt al încăperii şi felinarul pâlpâi iarăşi. M-am răsucit şi am întins mâna după el. În clipa aceea, se stinse.

Am mormăit o obscenitate şi am coborât mâna. După care m-

[1] Covoarele de Ardebil sau Ardebal, două covoare ţesute în secolul XVI, considerate a fi printre cele mai frumoase covoare persane.

am întors, lent, ca să caut o posibilă sursă de lumină. Ceva semănând cu o ramură de coral strălucea slab pe un raft din cealaltă parte a încăperii şi o palidă rază de lumină apăru la baza uşii închise. Am abandonat felinarul şi am traversat încăperea.

Am deschis uşa cât am putut de încet. Încăperea în care dădea era pustie, un loc mic, fără ferestre, slab luminat de tăciunii încă mocnind în şemineul unic, aproape stins. Pereţii încăperii erau din piatră şi se arcuiau deasupra mea. Şemineul era o nişă posibil naturală în zidul din stânga mea. O uşă mare, blindată, se afla în zidul îndepărtat, cu o cheie mare parţial răsucită în încuietoare.

Am intrat, luând o lumânare de pe o masă din apropiere şi m-am îndreptat spre şemineu ca să aprind focul. Când am îngenuncheat şi am căutat o flacără printre tăciuni, am auzit un uşor zgomot de paşi în apropierea intrării.

Răsucindu-mă, l-am văzut dincolo de prag. Cam un metru cincizeci înălţime, cocoşat. Părul şi barba îi erau chiar mai lungi decât îmi aminteam. Dworkin purta o cămaşă de noapte care îi ajungea până la glezne. Avea o lampă cu ulei, iar ochii negri priveau prin sticla plină de funingine.

– Oberon, spuse, a sosit în sfârşit momentul?

– Despre ce moment vorbeşti? l-am întrebat moale.

Chicoti.

– Ce moment? Momentul să distrugem lumea, fireşte!

5

Am ţinut lumina departe de chipul meu, mi-am păstrat vocea joasă.

– Nu chiar, am spus. Nu chiar.

Oftă.

– Rămâi nehotărât.

Privi în depărtare şi înălţă capul, uitându-se la mine.

– De ce trebuie să strici tu lucrurile? spuse.

– N-am stricat nimic.

Lăsă lampa în jos. Mi-am întors iar capul, dar în cele din urmă reuşi să mă privească în faţă. Izbucni în râs.

– Nostim. Nostim, nostim, nostim, rosti. Ai venit în calitate de Lord Corwin cel tânăr, crezând că mă aiureşti cu sentimentele familiale. De ce nu l-ai ales pe Brand sau pe Bleys? Plozii

Clarissei ne-au fost de cel mai mare folos.

Am dat din umeri şi m-am ridicat în picioare.

– Da şi nu, am spus, hotărât acum să-i hrănesc ambiguităţile atâta timp cât le va accepta şi va reacţiona. Putea ieşi la iveală ceva valoros şi părea a fi o cale uşoară de a-l menţine în toane bune.

– Şi tu? am continuat. Cum vezi tu lucrurile?

– Ei bine, ca să-ţi câştig bunăvoinţa o să fac ca tine, rosti, după care izbucni în râs.

Îşi dădu capul pe spate şi, când râsul încă răsuna în jurul meu, am fost martorul unei schimbări. Statura lui păru că se măreşte şi faţa i se întinse asemenea unei pânze bătute în plin de vânt. Cocoaşa din spate se micşoră, iar el se întinse şi deveni mai înalt. Trăsăturile i se rearanjară şi barba i se înnegri. Deja era evident că, într-un fel, îşi redistribuia masa corpului, întrucât cămaşa de noapte care îi ajungea până la glezne era acum la mijlocul tibiei. Respiră adânc şi umerii i se lărgiră. Braţele se lungiră, abdomenul proeminent se îngustă, se subţie. Ajunse cu umerii la înălţimea mea, apoi mai sus. Mă privi în ochi. Cămaşa îi ajungea acum doar până la genunchi. Cocoaşa era total resorbită. Chipul suferi o răsucire finală, trăsăturile se aşezară, se reaşezară. Râsul se transformă într-un chicotit, se estompă, se termină într-un zâmbet.

Mă aflam faţă-n faţă cu o versiune mai slabă de-a mea.

– Suficient? întrebă.

– Nu-i rău, am rostit. Aşteaptă până când mai pun nişte buşteni pe foc.

– Te ajut.

– Nu e nevoie.

Am scos nişte lemne dintr-un rastel din dreapta. Orice pretext de a trage de timp îmi era, într-un fel, de folos, dând naştere unor reacţii necesare studiului meu. Cât mă ocupam de lemne, traversă încăperea spre un scaun şi se aşeză. Când i-am aruncat o privire, am observat că nu se uita la mine, ci undeva în umbre. M-am mişcat mai încet cu aprinsul focului, sperând să spună ceva, orice. În cele din urmă, o făcu.

– Ce s-a ales de marele proiect? întrebă.

Nu ştiam dacă vorbeşte despre Model sau despre vreun plan important al lui tata care-i fusese încredinţat în secret. Aşa că:

– Tu să-mi spui.

Chicoti iar.

– De ce nu? Te-ai răzgândit, asta s-a întâmplat, zise.
– M-am răzgândit în ce fel – din punctul tău de vedere?
– Nu râde de mine. Nici măcar tu n-ai dreptul să râzi de mine, rosti. Cu atât mai puţin tu.
M-am ridicat în picioare.
– Nu râdeam de tine, am zis.
Am traversat încăperea spre alt scaun şi l-am adus aproape de foc, transversal faţă de Dworkin. M-am aşezat.
– Cum m-ai recunoscut? am intrebat.
– Reşedinţa mea nu e cunoscută chiar de oricine.
– E-adevărat.
– Mulţi din Amber mă cred mort?
– Da, iar alţii te cred călătorind undeva în Umbră.
– Înţeleg.
– Cum… te simţi?
Îmi adresă un rânjet drăcesc.
– Vrei să spui dacă încă sunt nebun?
– Tu ai spus-o mai dur decât mine.
– Mai slăbeşte, se mai intensifică, zise. Vine şi pleacă. Pe moment sunt aproape eu însumi – aproape, am zis. Şocul vizitei tale, poate… Ceva s-a rupt în mintea mea. Tu ştii asta. Totuşi, nu poate fi altfel. Şi pe asta o ştii.
– Bănuiesc că da. De ce nu-mi povesteşti totul, totul de la capăt, încă o dată? Numai ideea de a vorbi te-ar putea face să te simţi mai bine, mi-ar putea destăinui ceva ce mi-a scăpat. Spune-mi o poveste.
Râse iar.
– Orice vrei. Ai vreo preferinţă? Zborul meu din Haos către această mică insuliţă în marea nopţii? Meditaţiile mele despre abis? Revelaţia unui Model într-un Giuvaier atârnat la gâtul unui unicorn? Transcrierea proiectului prin fulger, sânge şi liră, în timp ce taţii noştri urlau zăpăciţi, prea târziu ca să mă cheme înapoi, în vreme ce poezia focului îşi crea un prim drum în creierul meu, infectându-mă cu dorinţa de a căpăta formă? Prea târziu! Prea târziu… Posedat de monstruozităţile născute de boală, dincolo de ajutorul lor, de puterea lor, am plănuit şi am construit, captiv al noului meu eu. Asta e povestea pe care ai vrea s-o auzi iar? Sau mai degrabă să-ţi spun leacul?
Mintea mea depănă toate implicaţiile pe care el tocmai le împrăştiase cu ghiotura. Nu îmi puteam da seama dacă vorbise literalmente sau metaforic, sau pur şi simplu îşi destăinuise

iluziile paranoice, dar lucrurile pe care voiam să le aud, trebuia să le aud, erau mai apropiate de clipa asta. Aşa că, privindu-mi propria imagine fantomatică din care ţâşnea glasul antic, am rostit:

– Spune-mi despre leac!

Îşi propti vârfurile degetelor unele de altele şi vorbi printre ele.

– Eu sunt Modelul, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Trecându-l prin mintea mea pentru a căpăta forma pe care o are acum, întemeierea Amberului, m-a marcat la fel de sigur cum l-am marcat şi eu. Într-o bună zi, am constatat că sunt atât Modelul, cât şi eu însumi, şi a fost forţat să devină Dworkin în procesul de a deveni el însuşi. Au existat transformări mutuale în naşterea acestui loc şi acestui timp, şi în asta constă atât slăbiciunea, cât şi puterea noastră. Pentru că mi-a trecut prin cap că deteriorarea Modelului m-ar putea deteriora şi pe mine, şi deteriorarea mea se va reflecta în Model. Totuşi n-aş putea fi rănit cu adevărat, deoarece Modelul mă protejează şi cine altul, în afară de mine, ar putea provoca vreun rău Modelului? Un superb sistem închis, se pare, cu slăbiciunea total protejată de puterea lui.

Tăcu. Am ascultat focul. Nu ştiu ce asculta el. Apoi:

– M-am înşelat, rosti. O chestiune atât de simplă, totuşi… Sângele meu, cu care am schiţat Modelul, îl putea deteriora. Dar mi-au trebuit secole ca să înţeleg că sângele sângelui meu ar putea face acelaşi lucru. L-ai putea folosi, l-ai putea schimba – da, până la al treilea neam.

Nu a fost o surpriză să aflu că el era strămoşul nostru, al tuturor. Într-un fel, se părea că ştiusem asta de la început, ştiusem, dar niciodată n-o rostisem cu voce tare. Totuşi… asta ridica mai multe întrebări decât răspunsuri. *Adunaţi o generaţie de strămoşi. Continuaţi spre confuzie.* În clipa asta, ştiam mai puţin decât înainte ce anume era Dworkin cu adevărat. Să adăugăm la asta ceea ce el însuşi recunoştea: era o poveste spusă de un nebun.

– Dar remediul…? am spus.

Zâmbi superior, propriul meu chip schimonosindu-se dinaintea mea.

– Ţi-ai pierdut gustul de a fi un lord al vidului viu, un rege al haosului? întrebă.

– Poate, am răspuns.

– Pe Unicorn, mamă a ta, ştiam că se va ajunge aici! Modelul e

la fel de puternic în tine aşa cum e cel mai întins tărâm. Atunci, care ţie dorinţa?

– Să păstrez tărâmul. Clătină din capul lui/al meu.

– Ar fi mai simplu să distrugem tot şi să încercăm un nou început – aşa cum ţi-am spus de nenumărate ori înainte.

– Sunt încăpăţânat. Aşa că mai spune-mi încă o dată, am rostit, încercând să imit îmbufnarea lui tata.

Ridică din umeri.

– Distruge Modelul şi vom distruge Amberul – şi toate umbrele din sistemul polar din jur. Îngăduie-mi să mă autodistrug în centrul Modelului şi îl vom rade de pe faţa pământului. Îngăduie-mi, dându-mi cuvântul tău de onoare că vei pune mâna pe Giuvaierul care conţine esenţa ordinii şi că îl vei folosi ca să creezi un Model nou, strălucitor şi pur, nepătat, dând la iveală materia propriului tău eu, în vreme ce legiunile haosului încearcă să te ispitească din toate părţile. Făgăduieşte-mi asta şi lasă-mă s-o duc la bun sfârşit, pentru că, aşa zdrobit cum sunt, mai degrabă mor în numele ordinii decât să trăiesc în numele ei. Ce spui acum?

– N-ar fi mai bine să încercăm să reparăm ce avem, în loc să stricăm o muncă de epoci întregi?

– Laşule! strigă, ţâşnind în picioare. Ştiam că o să spui iar asta!

– Ei, n-ar fi mai bine aşa?

Începu să meargă agitat de colo-colo.

– De câte ori am mai trecut prin asta? întrebă. Nu s-a schimbat nimic! Ţi-e teamă să încerci?

– Poate. Dar tu nu simţi că ceva în care ai investit atât de mult merită un efort – un sacrificiu în plus – dacă există măcar o posibilitate de a-l păstra?

– Tot nu pricepi, spuse. Nu pot să mă gândesc decât că un lucru deteriorat ar trebui distrus – şi, sper, înlocuit. Rana mea personală e de asemenea natură încât nu mă pot gândi la vindecare. Sunt distrus. Sentimentele mele sunt predestinate.

– Dacă Giuvaierul poate crea un Model nou, atunci de ce n-ar ajuta la repararea celui vechi, ca să punem capăt necazurilor noastre, ca să îţi vindeci spiritul?

Se apropie şi mă înfruntă.

– Unde ţi-e memoria? rosti. Ştii bine că ar fi infinit mai greu să reparăm stricăciunea, în loc s-o luăm iar de la capăt. Chiar şi Giuvaierul l-ar putea mai uşor distruge decât să-l repare. Ai uitat cum e acolo? Arătă spre zidul din spatele lui. Vrei să mergi să te

mai uiţi o dată?

– Da, am zis. Mi-ar plăcea. Hai să mergem.

M-am ridicat şi l-am privit. Controlul asupra formei începuse să scadă în clipa în care se enervase. Deja pierduse vreo zece centimetri din înălţime, imaginea chipului meu se topea la loc în trăsăturile lui de pitic şi o cocoaşă evidentă începea să-i crească între umeri, deja vizibilă când făcuse gestul.

Făcu ochii mari şi îmi studie chipul.

– Chiar vorbeşti serios, spuse după o clipă. În ordine, atunci. Hai să mergem.

Se răsuci şi se îndreptă spre uşa mare metalică. L-am urmat. Se folosi de ambele mâini ca să răsucească cheia. Apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea. M-am dus să-l ajut, dar mă dădu la o parte cu o forţă formidabilă, înainte de a da uşii un brânci final. Făcu un zgomot strident şi se deplasă în exterior, deschizându-se complet. Am fost imediat izbit de un miros straniu, cumva familiar.

Dworkin intră şi se opri. Localiză ceea ce părea a fi un toiag lung care atârna pe zidul din dreapta. Îl izbi de mai multe ori de pământ şi capătul de sus începu să strălucească. Lumina destul de bine zona, dând la iveală un tunel îngust în care acum deja avansa. L-am urmat şi, peste puţin, tunelul se lărgi, astfel încât am reuşit să ajung alături de el. Mirosul se înteţi, şi aproape ca l-am putut localiza. Fusese destul de recent…

Cam după vreo optzeci de paşi, drumul nostru o luă la stânga şi în sus. Apoi am trecut printr-o zonă ca o mică anexă. Era presărată cu oase sfărâmate, şi un inel metalic mare era fixat în stâncă la vreo câţiva metri deasupra solului. De acesta era fixat un lanţ strălucitor, care cădea pe sol şi se întindea ca un şir de picături topite curgând în semiîntuneric.

După asta, drumul nostru se îngustă iar, şi Dworkin ajunse iar înaintea mea. După scurt timp, trecu de o cotitură bruscă şi l-am auzit mormăind. Aproape că am dat peste el când am cotit şi eu. Era ghemuit şi scormonea cu stânga într-o crăpătură din umbră. Când am auzit zgomotul moale, tânguitor şi am văzut că lanţul dispare în deschizătură, am înţeles ce era şi unde ne aflam.

– Wixer, cuminte, l-am auzit rostind. Nu plec departe. E-n regulă, Wixer. Uite-aici ceva de ros.

De unde făcuse rost de ceva să-i dea fiarei, habar n-am. Dar grifonul purpuriu, pe care, înaintând suficient, îl zăream deja cum se agită în vizuina lui, acceptă darul cu o legănare de cap şi o

serie de zgomote de ronţăit.

Dworkin rânji în sus spre mine.

– Surprins? întrebă.

– De ce?

– Credeai că mi-e frică de el. Credeai că n-o să mă împrietenesc niciodată cu el. L-ai creat ca să mă ţină aici – departe de Model.

– Am spus eu vreodată aşa ceva?

– N-a trebuit să spui. Nu sunt prost.

– Fie cum spui tu, am zis.

Chicoti, se ridică, şi continuă drumul de-a lungul trecerii.

L-am urmat şi drumul deveni iar neted. Tavanul se înălţă şi calea se lărgi. După un timp, am ajuns la gura peşterii. Silueta lui Dworkin se desenă o clipă pe fundal, cu toiagul ridicat în faţă. Afară era noapte şi un miros curat de sare izgoni aroma de muşchi din măruntaiele mele.

Încă o clipă şi se mişcă iar înainte, trecând într-un univers de lumânări pe cer şi de catifele albastre. Urmându-l, am oftat scurt, dinaintea acestei privelişti uiuitoare. Nu doar din cauza stelelor de pe cerul fără Lună, fără nori, radiind într-o strălucire supranaturală, nici a faptului că diferenţa dintre cer şi mare fusese încă o dată total ştearsă. Ci pentru că Modelul radia o lumină albastră aproape ca acetilena, acolo lângă cerul-mare, şi toate stelele de deasupra, de lângă şi de dedesubt erau aranjate cu o precizie geometrică, alcătuind un grilaj fantastic, oblic, care, mai mult decât orice altceva, dădea impresia că suntem suspendaţi în centrul unei reţele cosmice în care Modelul era centrul adevărat, restul plasei strălucitoare fiind o consecinţă clară a existenţei, configurării, poziţiei sale.

Dworkin îşi continuă drumul în jos spre Model, chiar înspre capătul de lângă zona întunecată. Agită deasupra toiagul luminos şi se răsuci să mă privească exact când am ajuns lângă el.

– Uite-aici, mă înştiinţă, gaura din mintea mea. Nu mai pot gândi prin, ci doar în jurul ei. Nu mai ştiu ce trebuie făcut ca să repar ceva ce acum îmi lipseşte. Dacă tu crezi că poti s-o faci, trebuie să te laşi expus distrugerii instantanee de fiecare dată când pleci din Model ca să traversezi spărtura. Nu o distrugere de către porţiunea întunecată. Ci o distrugere de către Modelul însuşi, atunci când spargi circuitul. Giuvaierul ţi-ar putea fi sau nu de ajutor. Nu ştiu. Dar nu-ţi va fi mai uşor. Va fi din ce în ce

mai greu cu fiecare circuit, şi puterea ta se va reduce în tot acest timp. Ultima oară când am discutat despre asta erai înspăimântat. Vrei să spui că, de atunci, ai devenit mai curajos?

– Poate, am spus. Nu vezi o altă cale?

– Ştiu că se poate face pornind de la zero, pentru că aşa am făcut şi eu cândva. Dincolo de asta, nu văd o altă cale. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât situaţia se înrăutăţeşte. De ce n-ai lua Giuvaierul şi nu mi-ai împrumuta spada ta, fiule? Nu văd o cale mai bună.

– Nu, am spus. Trebuie să ştiu mai multe. Mai spune-mi încă o dată cum s-a produs stricăciunea.

– Încă nu ştiu care dintre copiii tăi a lăsat sângele nostru pe acest loc, dacă la asta te referi. S-a produs. S-o lăsăm aşa. Însuşirile noastre cele mai întunecate se regăsesc puternic în ei. Probabil că ei sunt prea aproape de haosul din care am ţâşnit, crescând fără exerciţiile de voinţă pe care le-am îndurat noi, înfruntându-l. M-am gândit că ritualul traversării Modelului ar fi suficient pentru ei. Nu m-am putut gândi la ceva mai puternic. Şi totuşi a dat greş. Ei luptă împotriva tuturor. Caută să distrugă însuşi Modelul.

– Dacă am izbuti s-o luăm de la zero, n-ar fi posibil ca aceste evenimente să se repete pur şi simplu la nesfirşit?

– Nu ştiu. Dar ce altă alternativă avem decât eşecul şi o revenire la haos?

– Ce se va alege de ei dacă încercăm un nou început?

Tăcu multă vreme. Apoi ridică din umeri.

– Nu pot să-ţi spun.

– Cum ar fi fost o altă generaţie?

Chicoti.

– Cum se poate răspunde la o asemenea întrebare? Habar n-am.

Am scos Atuul mutilat şi i l-am înmânat. Îl privi în lumina obiectului său ciudat.

– Cred că sângele lui Martin, fiul lui Random, am spus, a fost vărsat aici. Habar n-am dacă mai trăieşte. Pe unde crezi că a ajuns?

Privi pe deasupra Modelului.

– Deci acesta e obiectul care îl decora, spuse. Cum ai pus mâna pe el?

– Mi-a fost adus, am zis. Nu e opera ta, nu-i aşa?

– Fireşte că nu. Nu l-am văzut în viaţa mea pe băiat. Dar asta

îţi dă răspunsul la întrebare, nu-i aşa? Dacă va fi o altă generaţie, copiii tăi o vor distruge.

– Aşa cum i-am distruge noi pe ei?

Îmi întâlni privirea şi mă examină atent.

– Ai devenit brusc un tată excesiv de grijuliu? întrebă.

– Dacă nu tu ai creat Atuul ăsta, atunci cine a făcut-o?

Privi în jos şi îi dădu un bobârnac cu unghia.

– Cel mai bun elev al meu. Fiul tău Brand. E stilul lui. Vezi de ce sunt în stare de îndată ce capătă un pic de putere? Şi-ar da viaţa vreunul dintre ei ca să păstreze tărâmul, ca să refacă Modelul?

– Probabil, am zis. Probabil Benedict, Gerard, Random, Corwin…

– Benedict e însemnat cu stigmatul pierzaniei, Gerard are voinţă, dar n-are spirit, lui Random îi lipsesc curajul şi hotărârea. Corwin… Nu era afară din graţiile tuturor şi uitat de toţi?

Gândurile îmi reveniră la ultima noastră întâlnire, când mă ajutase să evadez din celula mea în Cabra. Mi-a trecut prin cap că poate se răzgândise în privinţa episodului respectiv, pentru că nu fusese conştient de situaţia care mă adusese acolo.

– Din cauza asta ai luat forma lui? continuă. E vreo manieră de dojană? Mă pui iar la încercare?

– Nu e vorba nici de a fi în graţiile cuiva, nici de uitare, am spus, cu toate că are inamici în sânul familiei şi în alte părţi. Ar încerca orice ca să păstreze tărâmul. Ce şanse îi dai?

– N-a fost departe multă vreme?

– Ba da.

– Atunci poate că s-a schimbat. Nu ştiu.

– Eu cred că s-a schimbat. Ştiu că vrea să încerce.

Mă privi iar şi continuă să se uite la mine multă vreme.

– Nu eşti Oberon, spuse într-un târziu.

– Nu.

– Tu eşti cel pe care-l văd dinaintea mea.

– Nici mai mult, nici mai puţin.

– Înţeleg… Nu mi-am dat seama că ştiai de locul ăsta.

– N-am ştiut, până de curând. Prima oară când am venit aici am fost condus de unicorn.

Făcu ochii mari.

– Asta e… foarte… interesant, spuse. A trecut atât de mult timp…

– Cum rămâne cu întrebarea mea?

– Eh? Întrebare? Ce întrebare?

– Despre şansele mele. Crezi că aş putea fi în stare să repar Modelul?

Avansă lent şi, întinzând mâna dreaptă, mă atinse pe umăr. Toiagul clipi în mâna cealaltă când făcu asta; lumina lui albastră pâlpâia la mai puţin de treizeci de centimetri de faţa mea, dar nu simţeam nicio căldură. Mă privi în ochi.

– Te-ai schimbat, spuse după un timp.

– Îndeajuns ca să fac treaba?

Privi în depărtare.

– Poate îndeajuns ca să merite să încerci, rosti, chiar dacă eşti predestinat eşecului.

– O să mă ajuţi?

– Nu ştiu, spuse, dacă voi fi în stare. Chestia asta cu stările mele, cu gândurile mele – vine şi pleacă. Chiar şi acum, simt cum o parte din control îmi alunecă printre degete. Emoţia, poate… Ar fi mai bine să ne întoarcem înăuntru.

Am auzit un zgomot ca un clinchet în spatele meu. Când m-am întors, grifonul era acolo, mişcându-şi uşor capul de la stânga la dreapta, coada de la dreapta la stânga, cu limba afară, începu să ne înconjoare, oprindu-se când ajunse într-o poziţie între Dworkin şi Model.

– Ştie, spuse Dworkin. Simte când încep să mă schimb. Atunci nu mă lasă să mă apropii de Model… Bravo, Wixer. Acum ne întoarcem. E în regulă… Hai, Corwin.

Ne-am îndreptat înapoi către gura peşterii şi Wixer ne urmă, cu un clinchet la fiecare pas.

– Giuvaierul, am spus, Giuvaierul Judecăţii… zici că e necesar pentru refacerea Modelului?

– Da. Trebuie purtat pe întreaga distanţă prin Model, regravând desenul original în locurile în care a fost distrus. Totuşi asta nu poate fi făcută decât de cineva care este acordat cu Giuvaierul.

– Eu sunt acordat cu Giuvaierul, am zis.

– Cum? întrebă, oprindu-se.

Wixer scoase un zgomot ca un cotcodăcit în spatele nostru şi ne-am reluat mersul.

– Am urmat instrucţiunile tale scrise şi pe cele verbale ale lui Eric, am spus. Am luat Giuvaierul cu mine în centrul Modelului şi m-am proiectat prin intermediul lui.

– Înţeleg. De unde l-ai obţinut?

– De la Eric, pe patul lui de moarte. Am pătruns în peşteră.
– Îl ai la tine acum?
– Am fost silit să-l ascund într-un loc din Umbră.
– Ţi-aş sugera să-l recuperezi rapid şi să-l aduci aici sau să-l duci înapoi la palat. E cel mai bine să fie ţinut în miezul lucrurilor.
– De ce?
– Tinde să aibă un efect de distorsiune asupra umbrelor dacă rămâne prea mult printre ele.
– Distorsiune? În ce fel?
– Nu pot spune dinainte. Depinde în întregime de locaţie.
Am cotit, continuându-ne drumul prin semiîntuneric.
– Ce înseamnă, am zis, atunci când porţi Giuvaierul şi totul începe să se încetinească în jurul tău? Fiona m-a avertizat că e periculos, dar nu ştia sigur de ce.
– Asta înseamnă că ai atins graniţele propriei tale existente, că energiile tale vor fi în curând epuizate, că vei muri dacă nu acţionezi repede.
– Ce-nseamnă asta?
– Începe să-ţi extragi putere chiar din Model – Modelul primar din interiorul Giuvaierului.
– Cum se face asta?
– Trebuie să i te încredinţezi, să te eliberezi, să renunţi la identitatea ta, să ştergi graniţele care te separă de orice altceva.
– Pare mai uşor de zis decât de făcut.
– Dar poate fi făcut, şi este singura cale.
Am clătinat din cap. Ne-am continuat drumul, ajungând în cele din urmă la uşa cea mare. Dworkin stinse lampa şi o rezemă de zid. Am intrat şi el încuie uşa. Wixer se oprise afară.
– Acum va trebui să pleci, rosti Dworkin.
– Dar sunt multe alte lucruri despre care trebuie să te întreb, şi unele pe care aş vrea să ţi le spun eu.
– Gândurile mele devin lipsite de sens, şi ţi-ai irosi vorbele în zadar. Mâine noapte, sau după, sau după. Grăbeşte-te! Du-te!
– De ce atâta grabă?
– S-ar putea să te rănesc atunci când vine schimbarea asupra mea. Acum o ţin în frâu doar prin voinţă. Pleacă!
– Nu ştiu cum. Ştiu cum să ajung aici, dar…
– Există tot felul de Atuuri speciale în biroul din încăperea alăturată. Ia lumina cu tine! Du-te oriunde! Pleacă de-aici!
Eram pe punctul de a protesta că nu mă tem de nicio violenţă fizică din partea lui, când trăsăturile începură să-i curgă ca ceara

topită şi, într-un fel, păru mai solid şi cu membrele mai lungi decât înainte. Înşfăcând lumina, am părăsit încăperea, cuprins brusc de un fior.

... La birou. Am deschis violent sertarul şi am înşfăcat câteva Atuuri care zăceau răspândite în interior. Atunci am auzit paşi, paşii unui lucru care pătrundea în încăpere în spatele meu, venind din camera pe care tocmai o părăsisem. Nu păreau a fi paşii unui om. N-am privit înapoi. În loc de asta, am ridicat cărţile în faţa mea şi am privit-o pe cea de deasupra. Era un peisaj necunoscut, dar mi-am deschis imediat mintea şi am încercat să ating locul acela. Piscul unui munte, ceva nedefinit dincolo de el, un cer straniu pictat cu puncte, o masă de stele împrăştiate în stânga. ... Cartea de joc era, pe rând, fierbinte şi rece, şi un vânt puternic părea că suflă prin ea când o priveam, rearanjând, într-un fel, peisajul.

Atunci, de undeva din dreapta, în spatele meu, vocea complet schimbată dar încă recognoscibilă a lui Dworkin rosti:

– Prostule! Ai ales tărâmul pierzaniei tale!

O imensă mână ca o gheară – neagră, tare ca pielea, cioturoasă – se întinse peste umărul meu, ca şi cum ar fi vrut să-mi înşface cartea. Dar viziunea părea deja pregătită, şi m-am repezit în ea, întorcând cartea de îndată ce mi-am dat seama că reuşisem să evadez. Apoi m-am oprit şi am stat nemişcat ca să-mi obişnuiesc simţurile cu noua locaţie.

Ştiam. Din frânturi de legendă, fragmente de bârfe ale familiei şi dintr-o senzaţie generală care mă învălui, ştiam locul în care ajunsesem. Cu o certitudine în privinţa identităţii, mi-am ridicat privirea către Curţile Haosului.

6

Unde? Simţurile sunt nişte lucruri atât de nesigure, şi acum ale mele erau întinse dincolo de limite. Stânca pe care stăteam... Dacă încercam să-mi fixez privirea asupra ei, lua aspectul asfaltului într-o după-amiază fierbinte. Părea că se mişcă şi oscilează, deşi echilibrul meu nu era afectat. Şi nu părea decisă care era porţiunea ei preferată a spectrului. Pulsa şi sclipea ca pielea unei iguane. Privind în sus, am zărit un cer cum nu mai văzusem vreodată. În clipa aceea, era despicat în mijloc – jumătate din el, negru ca noaptea cea mai adâncă, cu stelele

dansând în interior. Când spun „dansând”, nu înţeleg „licărind”; stelele ţopăiau şi îşi schimbau dimensiunile; ţâşneau şi se roteau în cerc; ajungeau la strălucirea unei nove, apoi se topeau în neant. Era un spectacol înfricoşător la vedere şi stomacul mi se strânse când mă cuprinse o profundă acrofobie[1]. Şi totuşi mutarea privirii nu prea ajuta la îmbunătăţirea situaţiei. Cealaltă jumătate a cerului era ca o sticlă cu nisipuri colorate, agitată încontinuu: centuri portocalii, galbene, roşii, albastre, cafenii şi purpurii se roteau şi se răsuceau; petice verzi, mov, gri şi alb imaculat veneau şi plecau, uneori devenind centuri, înlocuind sau alăturându-se celorlaltor entităţi contorsionate. Şi acestea, la rândul lor, sclipeau şi licăreau, creând senzaţii imposibile de distanţă şi apropiere. Din când în când, unele sau toate păreau literalmente în înaltul cerului, pentru ca apoi să vină să umple aerul dinaintea mea, ceţuri imateriale, transparente, şiruri translucide sau tentacule solide de culoare. Mult mai târziu mi-am dat seama că linia care separa negrul de zona colorată avansa lent din dreapta mea, retrăgându-se apoi în stânga. Era ca şi cum întreaga boltă cerească se rotea în jurul unui punct situat exact deasupra capului. În ceea ce priveşte sursa de lumină a jumătăţii mai strălucitoare, pur şi simplu nu putea fi determinată. Stând acolo, am privit în jos peste ceea ce la început părea o vale plină cu nenumărate explozii de culoare; dar când întunericul în progres întâlni acest peisaj, stelele dansară şi arseră în adâncurile ei la fel ca şi deasupra, dând senzaţia unui abis fără fund. Era ca şi cum aş fi stat la capătul lumii, capătul universului, capătul oricărui lucru. Dar departe, mult mai departe de locul în care stăteam, ceva pluti pe un munte de un negru pur – lucrul însuşi tot beznă, dar mărginită şi temperată de sclipiri de lumină greu perceptibile. Nu puteam să-i ghicesc dimensiunile, pentru că distanţa, adâncimea, perspectiva erau absente aici. Un singur edificiu? Un grup? Un oraş? Sau pur şi simplu un loc? Conturul varia de fiecare dată când mi se imprima pe retină. Acum, straturi fine şi ceţoase se plimbau lent între noi, răsucindu-se ca şi cum ar fi fost lungi fire de voal răsfirate de aerul fierbinte. Bolta îşi încetase rotaţia exact când făcuse o rotaţie completă. Culorile erau acum în spatele meu, şi imperceptibile dacă nu întorceam capul, o acţiune pe care nu doream s-o fac. Era plăcut să stau acolo, privind la absenţa

[1] Acrofobie – teamă patologică de locuri înalte. (n. trad.)

formelor din care s-au născut, în cele din urmă, toate lucrurile… acest lucru exista chiar înainte de Model. Ştiam asta, vag dar sigur, chiar în centrul conştiinţei mele. Ştiam asta, pentru că eram sigur că mai fusesem pe aici înainte. Copil al bărbatului care devenisem, se pare că fusesem adus aici cu multă vreme în urmă – de tata sau de Dworkin, acum nu-mi pot aminti – şi stătusem sau fusesem ţinut aici sau în alt loc apropiat, privind acelaşi peisaj cu, sunt sigur, o lipsă asemănătoare de înţelegere, un sentiment similar de nelinişte. Plăcerea mea avea o nuanţă de o agitaţie nervoasă, o notă de lucru interzis, un sentiment de anticipare nesigură. În mod special, în clipa aceea se născu în mine dorinţa de a avea Giuvaierul pe care fusesem silit să-l abandonez în grămada de compost pe umbra Pământ, lucru pentru care se agitase atâta Dworkin. Oare pentru că o parte din mine căuta o apărare sau măcar un simbol al rezistentei împotriva a cine ştie ce se afla acolo? Probabil.

Cum continuam să privesc, fascinat, peste abis, era ca şi cum ochii mi se adaptau sau ca şi cum peisajul s-ar fi schimbat iar, subtil. Pentru că acum distingeam forme minuscule, fantomatice, deplasându-se în acel loc, ca nişte meteoriţi în ralenti de-a lungul firelor ceţoase. Am aşteptat, privindu-le cu atenţie, căutând să înţeleg câte ceva din acţiunile în care erau implicate. În cele din urmă, una dintre forme se deplasă foarte aproape. Puţin după aceea, am căpătat răspunsul.

Se produse o mişcare. Una dintre formele în mişcare se mări şi am constatat că urma drumul întortocheat care ducea spre mine. În doar câteva clipe, luă poporţiile unui călăreţ. Pe măsură ce se apropia, căpăta un aspect de soliditate, fără a-şi pierde însuşirea fantomatică ce părea să caracterizeze tot ce se întindea înaintea mea. O clipă mai târziu, am observat un călăreţ gol pe un cal fără păr, amândoi palizi ca un cadavru, îndreptându-se spre mine. Călăreţul flutura o spadă albă ca un os; ochii lui şi ai calului erau roşietici. Nu ştiam dacă mă văzuse, dacă existam în acelaşi plan al realităţii, atât de nefirească îi era expresia. Totuşi, am scos din teacă Grayswandir şi m-am retras un pas când s-a apropiat.

Părul lui lung, alb răspândea mici firicele strălucitoare şi, când întoarse capul, am ştiut că venise după mine, pentru că atunci i-am simţit privirea ca o apăsare rece pe toată partea din faţă a corpului. M-am răsucit într-o parte şi am ridicat spada ca să mă apăr.

Continuă să înainteze şi am constatat că atât el cât şi calul erau imenşi, mai mari decât îmi închipuisem. Se apropiau. Când ajunseră în punctul cel mai apropiat de mine – poate vreo zece metri – calul cabră când îl opri călăreţul. Atunci mă priviră, legănându-se şi balasându-se ca şi când s-ar fi aflat pe o plută pe o mare agitată de o hulă uşoară.

– Numele tău! ceru călăreţul. Spune-mi numele tău, tu, care vii în acest loc!

Glasul lui îmi produse o senzaţie de pocnituri în auz. Sunetul era la acelaşi nivel, tare şi fără inflexiuni. Am clătinat din cap.

– Îmi spun numele când vreau eu, nu când mi se ordonă. Cine eşti tu?

Scoase trei lătrături scurte, pe care le-am interpretat a fi un hohot de râs.

– Te voi doborî la pământ şi peste tot, unde o să îţi urli numele pentru vecie.

Am îndreptat Grayswandir spre ochii lui.

– Vorba lungă, sărăcia omului.

Am simţit o uşoară senzaţie de răcoare în clipa aceea, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu Atuul meu, gândindu-se la mine. Numai că era estompată, slabă şi nu puteam să-mi împart atenţia, deoarece călăreţul îi făcu un semn armăsarului şi fiara cabră. Distanţa e prea mare, mi-am zis. Numai că acest gând aparţinea altei umbre. Fiara se năpusti înainte spre mine, părăsind drumul îngust pe care-l parcusese până atunci.

Saltul îl purtă într-un punct destul de depărtat de poziţia mea. Numai că nu căzu de acolo şi dispăru, aşa cum speram, îşi reluă mişcările de galop şi, cu toate că înaintarea lui nu era în totalitate proporţională cu acţiunea, continua să avanseze peste abis cam cu jumătate din viteză.

În timp ce se petrecea asta, am observat, în locul de unde apăruse iniţial, o altă siluetă care părea să se îndrepte spre mine. Nimic de făcut decât să rămân pe locul meu, să lupt şi să sper că voi putea să scap de acest atacator înainte ca celalalt să se năpustească asupra mea.

În timp ce călăreţul avansa, privirea lui roşiatică pâlpâi asupra mea şi se opri când dădu peste Grayswandir. Oricare ar fi fost sursa iluminării ilogice din spatele meu, aceea dăduse la iveală încă o dată desenul delicat de pe spada mea, astfel încât porţiunea de Model pe care o purta străluci pe toată lungimea ei. În clipa aceea, călăreţul se afla foarte aproape, dar trase de

hăţuri şi ridică privirea brusc, întâlnind-o pe a mea. Rânjetul înfiorător dispăru.

– Te cunosc! spuse. Eşti cel căruia i se spune Corwin!

Numai că eu şi aliatul meu, impulsul, i-am venit de hac.

Potcoavele din faţă ale armăsarului alunecară pe ieşitură şi eu am ţâşnit înainte. Reflexele fiarei îl determinară să caute un sprijin egal pentru picioarele din spate în ciuda hăţurilor trase. Călăreţul îşi roti spada într-o poziţie de apărare când înaintam, dar eu am păşit lateral şi l-am atacat din stânga. Când îşi mişcă spada de cealaltă partea a corpului, atacam deja. Grayswandir pătrunse prin pielea lui palidă, intrând lângă stern şi deasupra măruntaielor.

Am scos spada cu forţă şi picături de foc se scurseră din rană, asemenea sângelui. Braţul înarmat căzu şi armăsarul scoase un ţipăt care era mai mult un fluierat când şiroiul strălucitor i se scurse pe gât. Am ţopăit înapoi când călăreţul s-a prăbuşit în faţă şi fiara, acum cu toate picioarele pe pământ, se năpusti spre mine, încercând să mă lovească. Am lovit iar cu spada, în mod reflex, în defensivă. Spada mea îi crestă piciorul stâng din faţă, şi acesta, la rândul său, începu să ardă.

Am păşit încă o dată într-o parte când armăsarul se răsuci şi încercă un nou atac. În clipa aceea, călăreţul se transformă într-un stâlp de lumină. Fiara zbieră, se roti şi ţâşni din loc. Fără ezitare, plonjă peste margine şi dispăru în abis, lăsându-mă cu amintirea unui cap de pisică în flăcări întâlnit cu mult timp în urmă şi cu fiorul care însoţea întotdeauna amintirea.

M-am sprijinit de stâncă, gâfâind. Drumul îngust se deplasase mai aproape – poate la trei metri faţă de margine. Mă apucase un cârcel în partea stângă. Al doilea călăreţ se apropia rapid. Nu era palid ca primul. Părul îi era negru şi avea culoare în obraji. Armăsarul lui era un roib cu o coamă superbă. Călăreţul avea o arbaletă încordată, cu săgeata în ea. Am aruncat o privire în spate şi nu exista nicio posibilitate de retragere, nicio crevasă în care să mă pot ascunde.

Mi-am şters palma de pantaloni şi am înşfăcat Grayswandir de partea tare a lamei. M-am răsucit într-o parte, astfel încât să fiu cea mai îngustă ţintă posibilă. Am ridicat spada între noi, cu mânerul la nivelul capului, cu vârful spre sol, unicul scut pe care-l aveam.

Călăreţul veni alături de mine şi se opri în cel mai apropiat punct de pe panglica ceţoasă. Ridică lent arbaleta, ştiind că dacă

nu mă doboară dintr-o singură lovitură, aş putea folosi spada ca pe o lance. Privirile ni se întâlniră.

Era spân, slab. Posibil bun ţintaş, după cum privea. Îşi stăpânea bine armăsarul, doar prin apăsarea picioarelor. Avea mâini mari, ferme. Eficient. Mă străbătu un sentiment ciudat când l-am privit.

Clipa se întinse dincolo de punctul de declanşare a acţiunii. Se dădu înapoi şi coborî lent arma, deşi încordarea încă domnea în atitudinea lui.

– Tu, strigă. Asta e spada Grayswandir?

– Da, am răspuns, este.

Îşi continua evaluarea, şi ceva din interiorul meu căuta ce cuvinte să îmbrace, nu izbuti, fugi gol, departe prin noapte.

– Ce vrei să faci aici? întrebă.

– Să plec, am rostit.

Se auzi un şuierat când săgeata izbi stânca undeva, departe în stânga mea.

– Atunci du-te, rosti. Asta e un loc periculos pentru tine.

Îşi răsuci armăsarul înapoi în direcţia din care venise. Am coborât Grayswandir.

– N-o să te uit, am zis.

– Nu, răspunse. Să nu mă uiţi.

Apoi porni în galop şi, câteva clipe mai târziu, dispăru şi ceaţa.

Am pus Grayswandir la loc în teacă şi am făcut un pas înainte. Universul începea să reapară în jurul meu, cu lumina avansând în dreapta mea, cu întunericul retrăgindu-se în stânga. Am căutat o cale de a escalada proeminenţa stâncoasă din spatele meu. Părea să nu aibă mai mult de nouă sau zece metri, şi îmi doream să văd cum arată peisajul de acolo de sus. Protuberanţa pe care mă aflam se întindea atât în dreapta cât şi în stânga. La o examinare atentă, drumul din dreapta se îngusta rapid totuşi, fără a permite o ascensiune adecvată. M-am întors şi mi-am croit drum spre stânga.

Am dat peste un ungher mai bolovănos într-un loc strâmt, dincolo de o ridicătură stâncoasă. Străbătându-l cu privirea, mi s-a părut că o ascensiune poate fi posibilă. Am aruncat o privire ca să verific existenţa vreunei ameninţări. Drumul fantomatic se deplasa la mare depărtare; niciun alt călăreţ la orizont. Am început să urc.

Ascesiunea nu era dificilă, cu toate că înălţimea s-a dovedit a fi mai mare decât păruse de jos. Probabil un simptom al distorsiunii

spaţiale care se pare că afectase modul în care distingeam totul în acest loc. După un timp, am ajuns sus şi m-am ridicat într-un punct care oferea o mai bună privelişte în direcţia opusă abisului.

Încă o dată, am urmărit culorile haotice. Din dreapta, întunericul se ţinea după ele. Teritoriul deasupra căruia dansau era presărat cu cratere şi stânci, fără niciun alt semn de viaţă. Totuşi, trecând prin mijloc, dinspre orizontul îndepărtat până într-un punct în munţi undeva în dreapta, negru ca smoala şi plin de serpentine, se întindea ceea ce nu putea fi altceva decât drumul negru.

Încă zece minute de căţărat şi manevre şi am ajuns în poziţia de a-i vedea capătul. Şerpuia printr-o trecere largă în munţi şi se întindea chiar până la capătul abisului. Acolo, întunecimea sa se contopea cu cea care umpluse locul, perceptibilă acum numai în virtutea faptului că bloca strălucirea stelelor. Folosind această stavilă ca să-l măsor, am ajuns la concluzia că drumul continua către proeminenţa întunecată în jurul căreia se deplasau panglicile ceţoase.

M-am întins pe burtă, astfel încât să deranjez cât mai puţin posibil conturul crestei joase, în eventualitatea că nişte ochi nevăzuţi şi-ar fi aruncat privirea într-acolo. Zăcând aşa, m-am gândit la deschiderea drumului. Deteriorarea Modelului lăsase Amberul accesibil prin această cale şi cred că blestemul meu precipitase evenimentele. Simţeam acum că s-ar fi întâmplat şi fără mine, dar eram sigur, avusesem şi eu un rol. Vina era totuşi parţial a mea, deşi nu chiar în întregime, aşa cum crezusem cândva. M-am gândit atunci la Eric, la momentele când era pe moarte, pe Kolvir. Spusese că, în ciuda urii pentru mine, îşi păstra blestemul de moarte pentru duşmanii Amberului. Cu alte cuvinte, ăsta şi ăştia. Ironic. Acum, eforturile mele erau în totalitate îndreptate către îndeplinirea dorinţei rostite cu limbă de moarte de fratele pe care-l plăcusem cel mai puţin. Blestemul lui care să anuleze blestemul meu, cu mine drept agent. Potrivit totuşi, poate, într-un sens mai larg.

Am scrutat zarea şi am fost mulţumit că nu descopăr şiruri de călăreţi strălucitori înaintând sau adunându-se pe acel drum. Câtă vreme o altă grupare de călăreţi nu era deja în drum spre Amber, acesta era temporar în siguranţă. Cu toate astea, imediat mi-au venit în minte o serie de lucruri care m-au pus în încurcătură. Mai cu seamă, dacă într-adevăr timpul acţiona în acest loc atât de neobişnuit cum indicase posibila origine a

Darei, atunci de ce nu avusese loc încă un atac? Avuseseră un morman de timp în care să-şi revină şi să se pregătească pentru un alt atac. Se petrecuse oare ceva recent – după timpul Amberului, vreau să zic – care să fi modificat natura strategiei lor? Dacă da, ce anume? Armele mele? Vindecarea lui Brand? Sau altceva? M-am întrebat, de asemenea, cât de departe ajunseseră avanposturile lui Benedict, Cu siguranţă nu până aici, altfel aş fi fost informat. Fusese vreodată în acest loc? Oare stătuse vreunul dintre ceilalţi de curând în locul în tocmai am stat şi eu, privind peste Curţile Haosului, ştiind ceva ce eu nu ştiam? Am decis să-i întreb despre asta pe Brand şi Benedict de îndată ce mă voi întoarce.

Toate astea m-au făcut să mă întreb cum se purta timpul cu mine, în clipa asta. Mai bine să nu zăbovesc aici mai mult decât e necesar, mi-am zis. M-am uitat pe celelalte Atuuri pe care le luasem din biroul lui Dworkin. Deşi toate prezentau interes, niciunul dintre decoruri nu-mi era familiar. Am scos atunci cutiuţa mea şi am scormonit după Atuul lui Random.

Poate el era cel care încercase să mă contacteze mai devreme. Am ridicat cartea şi am privit-o.

În scurt timp, imaginea se mişcă dinaintea ochilor mei şi am observat un caleidoscop de imagini neclare, cu Random în mijlocul lor. Mişcare şi perspective distorsionate…

– Random, am rostit. Sunt Corwin.

I-am simţit mintea, dar n-am primit niciun răspuns. Atunci am înţeles că se afla în mijlocul unei curse drăceşti, toată concentrarea lui fiind îndreptată spre modificarea umbrelor în jurul său. Nu putea răspunde fără să piardă controlul.

Am blocat Atuul cu mâna, întrerupind contactul.

Am ales cartea lui Gerard. Câteva clipe mai târziu, contactul era stabilit. M-am ridicat.

– Corwin, unde te afli? se interesă.

– La capătul lumii, am spus. Vreau să vin acasă.

– Hai!

Întinse mâna. Am întins-o şi eu, am prins-o, am păşit înainte.

Ne aflam la parterul palatului din Amber, în salonaşul în care ne reuniserăm cu toţii în noaptea revenirii lui Brand. Părea a fi dis-de-dimineaţă. Focul ardea în şemineu. Eram singuri.

– Am încercat să te contactez mai devreme, spuse. Cred că şi Brand. Dar nu pot fi sigur.

– Cât timp am lipsit?

– Opt zile, spuse.

– Mă bucur că m-am grăbit. Ce se-ntâmplă?

– Nimic rău, rosti. Nu ştiu ce vrea Brand. A tot întrebat de tine şi nu te puteam contacta. În cele din urmă, i-am dat un pachet de cărţi şi i-am spus să vadă dacă se poate descurca mai bine. Se pare că n-a putut.

– Am fost zăpăcit, am rostit, şi timpul a curs altfel.

Încuviinţă.

– L-am tot evitat pe Brand, acum că e în afară de pericol. E iar într-una dintre stările lui întunecate şi insistă că-şi poate purta singur de grijă. În privinţa asta are dreptate, şi e mai bine aşa.

– Unde e acum?

– Înapoi în apartamentele sale, şi era încă acolo acum vreo oră – cugetând.

– A mai ieşit?

– Câteva scurte plimbări. Dar nu în ultimele zile.

– Presupun că ar fi bine să mă duc să-l văd. Vreo veste de la Random?

– Da. Benedict s-a întors acum câteva zile. A spus că a găsit o serie de informaţii legate de fiul lui Random. L-a ajutat să verifice câteva. Una dintre ele ducea mai departe, dar Benedict a fost de părere că e mai bine să nu fie plecat atâta vreme din Amber, cât timp lucrurile sunt atât de nesigure. Aşa că l-a lăsat pe Random să continue căutările de unul singur. Totuşi, s-a ales cu ceva în urma aventurii. S-a întors distrându-se cu un braţ artificial – un obiect frumos lucrat. Poate face cu el exact ce făcea înainte.

– Adevărat? Sună al naibii de cunoscut.

Zâmbi, încuviinţă.

– Mi-a povestit că tu i l-ai adus înapoi din Tir-na Nog'th. De fapt, vrea să vorbească cu tine despre asta cât mai curând posibil.

– Nu mă-ndoiesc, am spus. Unde e acum?

– Într-unul din avanposturile pe care le-a instalat de-a lungul drumului negru. Va trebui să-l contactezi prin Atu.

– Mersi, am rostit. Ceva nou despre Julian sau Fiona?

Clătină din cap.

– În regulă, am spus, întorcându-mă spre uşă. Cred că o să mă duc să-l văd mai întâi pe Brand.

– Sunt curios să aflu ce vrea, rosti.

– O să ţin minte asta, i-am spus.

Am ieşit din încăpere şi m-am îndreptat spre scări.

7

Am bătut la uşa lui Brand.

– Intră, Corwin, spuse.

Am intrat, hotărând în timp ce treceam pragul să nu-l întreb cum ştiuse cine bate la uşă. Camera lui era luminoasă, cu lumânări arzând în ciuda faptului că era zi şi avea patru ferestre. Obloanele a trei ferestre erau trase. Al patrulea era parţial deschis. Brand stătea în picioare lângă acesta din urmă, privind spre mare. Era îmbrăcat în catifea neagră din cap până-n picioare, cu un lanţ de argint la gât. Centura era de asemenea din argint – un obiect rafinat, din inele. Se juca cu un mic stilet şi nu mă privi când am intrat. Era încă palid, dar avea barba îngrijită şi arăta bine şi un pic mai împlinit decit atunci când îl văzusem ultima oară.

– Arăţi mai bine, am spus. Cum te simţi?

Se întoarse şi mă privi, fără expresie, cu ochii pe jumătate închişi.

– Unde naiba ai fost? rosti.

– Încoace şi încolo. De ce-ai vrut să mă vezi?

– Te-am întrebat unde ai fost?

– Şi eu te-am auzit, am spus, redeschizând uşa din spatele meu. Acum o să ies şi o să intru iar. Ce-ai zice să reluăm conversaţia de la început?

Oftă.

– Stai o clipă. Iartă-mă, spuse. De ce suntem toţi atât de sensibili? Nu ştiu… În regulă. Poate ar fi mai bine dacă am relua conversaţia.

Îşi băgă stiletul în teacă, traversă camera şi se aşeză într-un scaun solid din lemn şi piele.

– Începusem să mă-ngrijorez în legătură cu toate lucrurile pe care le-am discutat, spuse, şi cu unele despre care nu am vorbit. Am aşteptat un timp suficient, după părerea mea, ca să-ţi termini treaba în Tir-na Nog'th şi să revii. Atunci am început să mă interesez de soarta ta şi mi s-a spus că nu reveniseşi încă. Am continuat să aştept. La început am fost nerăbdător, după care m-am gândit că poate ai fost prins într-o ambuscadă de către inamicii noştri. Când am întrebat mai târziu iar despre tine, am aflat că reveniseşi doar pentru a vorbi cu soţia lui Random – trebuie că a fost o conversaţie remarcabilă – şi pentru a trage un pui de somn. Apoi ai plecat iar. M-am enervat că n-ai găsit de

cuviinţă să mă ţii şi pe mine la curent cu evenimentele, dar am hotărât să continuu să te aştept încă un pic. În cele din urmă, i-am cerut lui Gerard să te contacteze prin Atu. Când a eşuat, am fost îngrijorat de-a binelea. Atunci am încercat eu însumi şi, deşi părea că te-am contactat în câteva ocazii, n-am reuşit să merg până la capăt. M-am temut pentru tine, şi acum constat că n-aveam niciun motiv să mă tem. De-aia am fost nepoliticos.

– Înţeleg, am spus, aşezându-mă în dreapta lui. De fapt, pentru mine timpul alerga mai repede, aşa că, din punctul meu de vedere, am lipsit foarte puţin. Probabil rana ta s-a vindecat mai mult decât a mea.

Zâmbi slab şi încuviinţă.

– Asta mă face să mă simt ceva mai bine..

– Nu îmi pasă cum te simţi. Voiai să mă vezi pentru ceva anume. S-auzim.

– Ceva te nemulţumeşte, rosti. Poate ar trebui să discutăm despre asta mai întâi.

– În regulă, am spus. Hai.

M-am răsucit şi am privit tabloul de pe peretele de lângă uşă. O pictură în ulei, o imagine mai degrabă sumbră. Înfăţişând fântâna din Mirata, cu doi bărbaţi stând de vorbă lângă caii lor.

– Ai un stil aparte, am spus.

– În toate, răspunse.

– Mi-ai luat vorba din gură, am spus, scoţând Atuul lui Martin şi dându-i-l.

Rămase fără expresie când îl cercetă. Îmi aruncă o privire fugară, piezişă, şi apoi încuviinţă.

– Nu pot să neg că e mâna mea, rosti.

– A lucrat mai mult decât cartea de joc, mâna asta a ta. Nu-i aşa?

Îşi linse buza de sus cu vârful limbii.

– Unde ai găsit-o? întrebă.

– Exact unde ai lăsat-o, în miezul lucrurilor – în adevăratul Amber.

– Deci… spuse, ridicându-se din scaun şi revenind la fereastră, ţinând cartea ca şi cum ar fi vrut s-o studieze într-o lumină mai bună. Deci, repetă, ştii mai multe decât mi-aş fi închipuit. Cum ai aflat de Modelul primar?

Am clătinat dm cap.

– Răspunde mai întâi la întrebarea mea: tu l-ai înjunghiat pe Martin?

Se răsuci spre mine încă o dată, mă privi o clipă, apoi încuviinţă apăsat. Ochii continuau să-mi scruteze chipul.

– De ce? am întrebat.

– Cineva trebuia s-o facă, explică el, ca să deschidă calea pentru puterile de care aveam nevoie. Am tras la sorţi.

– Şi tu ai câştigat.

– Câştigat? Pierdut? Ridică din umeri. Ce mai contează acum? Lucrurile n-au luat întorsătura la care ne-am fi aşteptat. Acum sunt o persoană diferită faţă de cea de-atunci.

– L-ai ucis?

– Ce?

– Pe Martin, fiul lui Random. A murit în urma rănii provocate de tine?

Îşi întoarse mâinile cu palmele în sus.

– Nu ştiu. Dacă n-a murit, nu înseamnă că n-am încercat să-l ucid. Nu trebuie să mergi mai departe. Ai descoperit vinovatul. Acum ce-ai de gând să faci?

Am clătinat din cap.

– Eu? Nimic. Din câte ştiu, băiatul e în viaţă.

– Atunci hai să vorbim despre chestiuni mai importante. De câtă vreme ştii de existenţa Modelului adevărat?

– De multă vreme. Originea, funcţiunile, efectul sângelui din Amber asupra lui – de multă vreme. Am fost mult mai atent la spusele lui Dworkin decât ţi-ai fi imaginat. N-am văzut niciun avantaj în a distruge eşafodajul existenţei, totuşi. Aşa că multă vreme n-am răscolit problema. Abia după ce am vorbit recent cu tine mi-a trecut prin cap că drumul negru ar putea avea legătură cu o asemenea nebunie. Când m-am dus să inspectez Modelul, am găsit Atuul lui Martin şi toate celelalte.

– Nu ştiam că te cunoşteai cu Martin.

– N-am dat niciodată ochii cu el.

– Atunci de unde ştiai că el e personajul din Atu?

– Nu eram singur în locul acela.

– Cine era cu tine?

Am zâmbit.

– Nu, Brand. Încă e rândul tău. Mi-ai spus atunci când am vorbit ultima oară că inamicii Amberului veneau de la Curţile Haosului, că aveau acces spre tărâm prin intermediul drumului negru, datorită a ceva pe care tu şi Bleys şi Fiona l-aţi făcut atunci când căzuserăţi de acord asupra celei mai bune căi de a pune mâna pe tron. Acum ştiu ce-aţi făcut. Totuşi Benedict a

ţinut sub observaţie drumul negru şi eu tocmai am aruncat o privire peste Curţile Haosului. Nu există o nouă comasare de forţe, nicio deplasare către noi de pe acel drum. Ştiu că timpul se scurge diferit în locul acela. Ar fi avut timp berechet să pregătească un nou atac. Vreau să ştiu ce anume îi ţine în loc. De ce nu s-au mişcat? Ce aşteaptă, Brand?

– Ai impresia că ştiu mai mult decât în realitate.

– Nu cred. Tu eşti expertul local în subiectul asta. Tu ai tratat cu ei. Acest Atu e dovada că ai ascuns şi alte chestiuni. Nu te fofila, vorbeşte.

– Curţile… rosti. Ai fost ocupat. Eric a fost un prost că nu te-a ucis imediat – dacă ar fi ştiut că ştii toate astea.

– Eric era un prost, am încuviinţat. Tu nu eşti. Acum vorbeşte.

– Dar sunt un prost, unul sentimental, de fapt. Îţi aminteşti ziua ultimei noastre înfruntări, aici în Amber, cu mult timp în urmă?

– Mai mult sau mai puţin.

– Stăteam pe marginea patului. Tu stăteai lângă biroul meu. Când te-ai răsucit şi te-ai îndreptat spre uşă, m-am hotărât să te ucid. Am întins mâna lângă pat, unde ţineam o arbaletă pregătită, cu o săgeată în ea. De fapt, eram cu mâna pe ea şi eram pe punctul de a o ridica, când mi-am dat seama de ceva care m-a oprit.

Tăcu.

– Ce anume? am întrebat.

– Uită-te acolo, la uşă.

M-am uitat, n-am remarcat nimic special. Am început să scutur din cap exact când rosti:

– Pe podea.

Atunci mi-am dat seama ce era – roşu-cafeniu şi măsliniu şi maro şi verde, cu un mic model geometric.

Încuviinţă.

– Stăteai pe covorul meu preferat. Nu voiam să-l împroşc cu sânge. Mai târziu, mi-a trecut furia. Aşa că şi eu, la rândul meu, sunt o victimă a emoţiei şi împrejurărilor.

– Frumoasă poveste… am început.

– … dar acum vrei să încetez să trag de timp. Oricum, nu făceam asta. Încercam să subliniez ceva. Suntem cu toţii în viaţă datorită toleranţei unuia faţă de celălalt şi a câte unui mic accident norocos întâmplător. Voiam să propun renunţarea la toleranţă şi eliminarea posibilităţii de accident în câteva cazuri

foarte importante. Mai întâi totuşi, ca să-ţi răspund la intrebare, cu toate că nu ştiu sigur ce îi ţine în loc, pot oferi o presupunere destul de bună. Bleys a reunit o armată numeroasă pentru un atac asupra Amberului. Oricum, nu de calibrul celei cu care l-ai însoţit. Vezi tu, el contează pe faptul că amintirea ultimului atac a condiţionat reacţiile la acesta. Probabil că atacul va fi precedat de încercări de asasinat asupra lui Benedict şi a ta. În orice caz, întreaga afacere va fi un simulacru. Presupun că Fiona a contactat Curţile Haosului – poate chiar se află acolo acum – şi i-a pregătit pentru adevăratul atac, la care trebuie să ne aşteptăm oricând după diversiunea lui Bleys. Atunci…

– Spui că e o foarte bună presupunere, l-am întrerupt. Numai că noi nici măcar nu ştim sigur dacă Bleys mai e în viaţă.

– Bleys trăieşte, spuse. Am reuşit să mă conving de existenţa lui prin intermediul Atuului său – chiar o scurtă evaluare a activităţilor lui curente – înainte să devină conştient de prezenţa mea şi să mă blocheze. E foarte sensibil la asemenea gen de supraveghere. L-am găsit pe câmpul de luptă cu trupele pe care intenţionează să le folosească împotriva Amberului.

– Şi Fiona?

– Nu, spuse, n-am făcut experimentul cu Atuul ei şi te-aş sfătui să n-o faci nici tu. E extrem de periculoasă, şi n-am vrut să mă las descoperit în faţa influenţei ei. Părerea mea despre situaţia ei actuală se bazează pe deducţie mai degrabă decât pe cunoaşterea directă. Totuşi sunt destul de sigur de deducţiile mele.

– Înţeleg, am spus.

– Am un plan.

– Dă-i drumul.

– Felul în care m-ai eliberat din detenţie a fost destul de inspirat, combinând forţa de concentrare a fiecăruia, aşa cum ai făcut. Acelaşi principiu ar putea fi folosit din nou, cu un scop diferit. O forţă ca asta ar putea pătrunde destul de uşor prin sistemul de apărare al unei persoane – chiar al uneia ca Fiona, dacă efortul e direcţionat corect.

– Cu alte cuvinte, direcţionat de tine?

– Bineînţeles. Propun să adunam familia şi să ne forţăm calea către Bleys şi Fiona, oriunde s-ar afla. Îi prindem, îi blocăm în carne şi oase, doar pentru o clipă. Suficient pentru mine ca să lovesc.

– Aşa cum i-ai făcut lui Martin?

– Mai bine, sunt convins. Martin a reuşit să se elibereze în ultimul moment. De data asta ar trebui să nu se întâmple aşa, dacă ajutaţi cu toţii. Chiar şi trei sau patru probabil că ar fi îndeajuns.

– Tu chiar crezi că se poate rezolva atât de simplu?

– Ştiu că ar fi bine să încercăm. Timpul trece. Tu vei fi unul dintre cei executaţi atunci când vor cuceri Amberul. Şi eu la fel. Ce spui de asta?

– Dacă voi fi convins că e necesar. Atunci nu voi avea de ales şi voi fi de acord.

– E necesar, crede-mă. Următorul lucru de care o să am nevoie e Giuvaierul Judecăţii.

– Pentru ce?

– Dacă Fiona se află cu adevărat în Curţile Haosului, Atuul singur probabil că va fi insuficient să o contactăm şi să o reţinem – chiar cu sprijinul tuturor. În cazul ei, voi avea nevoie de Giuvaier ca să ne concentrăm energiile.

– Bănuiesc că asta se poate aranja.

– Atunci, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Poţi să pui lucrurile la punct pentru diseară? Mi-am revenit suficient ca să să pot duce totul la bun sfirşit.

– La naiba, nu, am spus, ridicându-mă.

– Ce vrei să spui? Apucă strâns braţele scaunului, ridicându-se pe jumătate. De ce nu?

– Am spus că voi merge până la capăt dacă voi fi convins că e necesar. Ai recunoscut că, în mare parte, e o chestiune de conjunctură. Chiar şi acest simplu fapt e suficient ca să nu fiu convins.

– Atunci, nu te mai gândi să fii convins. Îţi poţi permite să rişti? Următorul atac va fi mult mai puternic decât ultimul, Corwin. Sunt conştienţi de noile tale arme. Vor ţine seama de asta în planurile lor.

– Chiar dacă sunt de acord cu tine, Brand, sunt sigur că nu-i pot convinge pe ceilalţi că execuţiile sunt necesare.

– Să-i convingi? Spune-le doar! Eşti cu mâna în gâtul lor, Corwin! Acum deţii controlul. Vrei să continui aşa, nu?

Am zâmbit şi m-am îndreptat spre uşă.

– Şi eu vreau să acţionez în felul meu, am spus. O să ţin seama de sugestia ta.

– În felul tău o să fii ucis. Mai devreme decât iţi închipui.

– Stau iar pe covorul tău, am spus.

Izbucni în râs.

– Foarte bine. Numai că nu te ameninţam. Ştii ce-am vrut să spun. Acum eşti răspunzător pentru tot Amberul. Trebuie să faci ceea ce se cuvine.

– Şi tu ştii ce-am vrut să spun. N-o să ucid încă doi dintre noi numai din cauza suspiciunilor tale. Mi-ar trebui mai mult de-atât.

– Când vei avea mai mult, s-ar putea să fie prea târziu.

Am ridicat din umeri.

– O să vedem.

Am ajuns la uşă.

– Ce-o să faci acum?

Am clătinat din cap.

– Nu spun oricui tot ce ştiu, Brand. E un fel de asigurare.

– Apreciez asta. Sper că ştii destule.

– Sau poate ţi-e teamă că ştiu prea multe, am spus.

Pentru o clipă, o expresie prudentă dansă pe muşchii de sub ochii săi. Apoi zâmbi.

– Nu mi-e teamă de tine, frate, rosti.

– E bine când n-ai nimic de care să te temi, am spus.

Am deschis uşa.

– Aşteaptă, spuse.

– Da?

– Ai uitat să-mi spui cine era cu tine când ai descoperit Atuul lui Martin. În locul în care îl lăsasem.

– Ei bine, era Random, am spus.

– Oh. Ştie amănunte?

– Cu alte cuvinte, dacă ştie că i-ai înjunghiat fiul? Răspunsul e nu, nu încă.

– Înţeleg. Şi noul braţ al lui Benedict? Am înţeles că ai făcut cumva şi i l-ai adus din Tir-na Nog'th. Aş vrea să ştiu mai multe despre asta.

– Nu acum. Să mai păstrăm ceva şi pentru următoarea noastră întâlnire. Peste puţină vreme.

Am ieşit şi am închis uşa, adresând mulţumirile mele tăcute covorului.

8

După ce am vizitat bucătăriile, construind un prânz enorm şi demolându-l, m-am îndreptat către grajduri, unde am localizat un

tânăr şi arătos roib care-i aparţinuse cândva lui Eric. M-am împrietenit cu el în ciuda acestui lucru şi un pic mai târziu mergeam împreună spre traseul de pe Kolvir care urma să ne ducă în tabăra armatelor mele din Umbră. Călărind şi digerând, am încercat să pun în ordine evenimentele şi revelaţiile din ultimele ore. Dacă Amberul se ridicase într-adevăr ca rezultat al actului de revoltă a lui Dworkin în Curţile Haosului, atunci înseamnă că eram cu toţii înrudiţi cu forţele care acum ne ameninţau. Fireşte, era dificil de hotărât cât de mult puteai să ai încredere în spusele lui Dworkin. Totuşi era adevărat că drumul negru se îndrepta spre Curţile Haosului şi se pare că era un rezultat direct al ritualului lui Brand, bazat pe principiile învăţate de la Dworkin. Din fericire, pentru moment, părţile din povestea lui Dworkin care necesitau o mai mare credulitate erau cele de o mai mică importanţă, din punct de vedere imediat, practic. Totuşi, nu eram sigur ce părere am despre descendenţa mea dintr-un unicorn...

– Corwin!

Am tras de hăţuri. Mi-am deschis mintea către expeditor şi apăru imaginea lui Ganelon.

– Sunt aici, am spus. De unde ai făcut rost de un set de Atuuri? Şi cum ai învăţat să le foloseşti?

– Am luat un pachet din cutia din bibliotecă, cu ceva timp în urmă. M-am gindit că e o idee bună să am o cale de a te contacta rapid. În ce priveşte folosirea lor, am făcut ceea ce pare că faceţi tu şi ceilalţi – examinează Atuul, gândeşte-te la el, concentrează-te ca să intri în contact cu persoana.

– Ar fi trebuit să-ţi fac rost mai demult de un pachet, am spus. A fost o neglijenţă din partea mea pe care sunt bucuros că ai remediat-o. Acum le încercai sau s-a întâmplat ceva?

– Ceva, spuse. Unde eşti?

– Întâmplător, mă îndreptam spre tine.

– Eşti în regulă?

– Da.

– Perfect. Atunci vino. Mai bine n-aş încerca să te aduc prin chestia asta, aşa cum procedaţi voi. Nu e chiar atât de urgent. O să te văd mai încolo.

– Da.

Întrerupse contactul şi am scuturat hăţurile şi am mers mai departe. Pentru o clipă, mă enervasem că nu-mi ceruse pur şi simplu un pachet. Apoi mi-am amintit că lipsisem mai mult de o

săptămină, conform timpului din Amber. Probabil că-şi făcuse griji, nu avusese încredere în ceilalţi ca s-o facă în locul lui. Poate că aşa a fost.

Coborârea era rapidă, dar echilibrul călătoriei către tabără fu destabilizat rapid. Calul – al cărui nume, apropo, era Drum – părea fericit că merge undeva şi avea tendinţa să meargă aiurea la cea mai mică ezitare. I-am lăsat frâu liber la un moment dat ca să-l obosesc un pic şi puţin după aceea am văzut tabăra. Cam în aceeaşi clipă mi-am dat seama că-mi lipseşte Star.

Când am pătruns în tabără, am fost ţinta privirilor şi onorurilor. Tăcerea se lăsa în urma mea şi toate activităţile încetau atunci când treceam. Mă-ntrebam dacă nu cumva credeau ca venisem să le dau un ordin de bătălie.

Ganelon se iţi din cortul lui înainte să descalec.

– Iute, remarcă, strângându-mi mâna când eram jos. Frumos cal.

– Da, am aprobat, dând hăţurile ordonanţei lui. Ce noutăţi ai?

– Ei bine… rosti. Am vorbit cu Benedict…

– Ceva legat de drumul negru?

– Nu, nu. Nimic de genul ăsta. A venit să mă vadă după ce s-a întors de la prietenii ăia ai lui – Tecy – să-mi spună că Random e în regulă, că verifică o informaţie despre unde s-ar afla Martin. După asta, am vorbit despre alte chestiuni şi, în cele din urmă, mi-a cerut să-i spun tot ce ştiu despre Dara. Random îi povestise despre traversarea ei prin Model, şi hotărâse atunci că prea mulţi, în afara ta, ştiau de existenţa ei.

– Deci, ce i-ai spus?

– Totul.

– Inclusiv bănuielile, speculaţiile de după Tir-na Nog'th?

– Exact.

– Înţeleg. Cum a reacţionat?

– A părut entuziasmat. Fericit, aş putea spune. Vino să vorbeşti chiar tu cu el.

Am încuviinţat şi se întoarse spre cort. Dădu deoparte faldul şi păşi într-o parte. Am intrat.

Benedict era aşezat pe un scăunel scund, lângă o lădiţă pe care era desfăşurată o hartă. Urmărea ceva pe hartă cu degetul lung, metalic al mâinii strălucitoare, scheletice, ataşate cu cabluri argintii şi nituri de foc de braţul mecanic mortal pe care i-l adusesem înapoi din oraşul din cer, întregul dispozitiv fiind acum ataşat de ciotul braţului drept, puţin sub punctul în care

mâneca de la cămaşa sa cafenie fusese tăiată, o transformare care m-a făcut să mă opresc cu un tremur scurt, atât de mult semăna cu fantoma pe care o întâlnisem. Îşi îndreptă ochii către mine şi ridică mâna în semn de salut, un gest lejer, executat perfect, şi îmi adresă cel mai larg zâmbet pe care i-l văzusem vreodată întipărit pe chip.

– Corwin! spuse, după care se ridică şi îmi întinse mâna aceea.

A trebuit să mă forţez să strâng dispozitivul care aproape că mă ucisese. Dar Benedict arăta mult mai amabil faţă de mine decât fusese înainte. Am strâns noua lui mâna şi apăsarea pe care o exercita era perfectă. Am încercat să nu iau în seamă răceala şi ascuţişul ei şi aproape că am reuşit, uluit fiind de controlul asupra ei pe care-l dobândise în atât de scurt timp.

– Îţi datorez scuze, rosti. Te-am judecat greşit. Îmi pare foarte rău.

– E-n regulă, am spus. Înţeleg.

Îmi mai ţinu mâna o clipă, şi impresia mea că lucrurile aparent se rezolvaseră între noi a fost întunecată doar de strânsoarea acelor degete precise şi mortale pe umărul meu.

Ganelon chicoti şi aduse un alt scăunel, pe care-l puse la celălalt capăt al lădiţei. Chiar dacă eram iritat de faptul că dăduse în vileag subiectul pe care nu-l doream menţionat, indiferent de împrejurări, senzaţia a fost diminuată de vederea efectelor ei. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată pe Benedict într-o stare mai bună; Ganelon era evident mulţumit că, într-un fel, contribuise şi el la rezolvarea neînţelegerilor noastre.

Am zâmbit şi eu şi am luat loc, după ce mi-am desfăcut centura cu spada şi am atârnat Grayswandir pe stâlpul cortului. Ganelon dădu la iveală trei pahare şi o sticlă cu vin. În timp ce aşeza paharele dinaintea noastră şi turna vin, remarcă:

– În semn de mulţumire pentru că mi-ai oferit cortul tău în acea noapte, în Avalon.

Benedict ridică paharul cu un clinchet aproape imperceptibil.

– E mai multă tihnă în acest cort, spuse. Nu-i aşa, Corwin?

Am încuviinţat şi am ridicat paharul.

– Pentru această tihnă. Fie să domnească de-a pururi.

– Am apucat să vorbesc cu Random pe îndelete, pentru prima oară după multă vreme, spuse. S-a schimbat destul de mult.

– Da, am aprobat.

– Sunt mai dispus să-l cred acum, decât în zilele demult apuse. Am reuşit să discutăm după ce am plecat de la Tecy.

– Încotro vă îndreptaţi?

– Nişte comentarii pe care le-a făcut Martin gazdelor sale păreau să indice că va merge într-un loc din Umbră pe care eu îl ştiam – oraşul bloc Heerat. Ne-am dus acolo şi am descoperit că e adevărat. Trecuse pe acolo.

– Nu cunosc Heeratul, am spus.

– Un loc din argilă şi piatră – un centru comercial la intersecţia mai multor căi de negoţ. Acolo, Random a aflat veşti care l-au purtat spre est şi, probabil, mai adânc în Umbră. Ne-am despărţit la Heerat, pentru că nu voiam să lipsesc prea mult din Amber. De altfel, mai exista şi o chestiune personală pe care eram nerăbdător s-o rezolv. Mi-a povestit că a văzut-o pe Dara traversând Modelul în ziua bătăliei.

– Aşa e, am spus. L-a traversat. Eram şi eu acolo.

Încuviinţă.

– Aşa cum am spus, Random m-a impresionat. Am fost înclinat să cred că spune adevărul. Dacă era aşa, atunci era posibil să fi spus şi tu adevărul. Luând de bună asta, a trebuit să cercetez afirmaţiile fetei. Tu nu erai disponibil, aşa că am ajuns la Ganelon – asta s-a petrecut acum câteva zile – şi l-am rugat să-mi spună tot ce ştie despre Dara.

Am aruncat o privire spre Ganelon, care înclină uşor capul.

– Deci acum crezi că ai descoperit o nouă rudă, am spus, una mincinoasă mai exact, şi, destul de posibil, una care ne e duşman – dar în orice caz o rudă. Care e următoarea ta mişcare?

Luă o sorbitură de vin.

– Mi-ar plăcea să cred în rudenie, rosti. Într-un fel, noţiunea mă satisface. Aşa că mi-ar plăcea s-o dovedesc sau s-o neg cu certitudine. Dacă se dovedeşte că suntem într-adevăr înrudiţi, atunci mi-ar plăcea să înţeleg motivaţiile acţiunilor ei. Şi mi-ar plăcea să aflu de ce nu m-a informat în mod direct de existenţa sa.

Puse paharul jos, ridică mâna cea nouă şi îşi încovoie degetele.

– Aşa că mi-ar plăcea să încep, continuă, prin a afla de experienţele legate de mine şi de Dara pe care le-ai trăit în Tir-na Nog'th. Şi eu sunt extrem de curios despre mâna asta, care se comportă ca şi cum ar fi fost făcută pentru mine. N-am auzit niciodată despre un obiect fizic obţinut din oraşul din cer.

Strânse pumnul, îl descleştă, roti mâna din încheietură, întinse braţul, îl ridică, îl lăsă lent pe genunchi.

– Random a reuşit o lucrare chirurgicală foarte eficientă, nu

crezi? trase concluzia.

– Foarte, am fost de acord.

– Deci, îmi spui povestea?

Am încuviinţat şi am luat o gură de vin.

– Mă aflam în palatul din cer când s-a întâmplat asta, am spus. Locul era plin de umbre negre ca smoala, în mişcare. Am simţit un impuls să vizitez camera tronului. M-am dus acolo şi, când umbrele s-au dat la o parte, te-am văzut stând în dreapta tronului, purtând braţul. Când lucrurile au devenit mai limpezi, am văzut-o pe Dara aşezată pe tron. Am înaintat şi am atins-o cu Grayswandir, moment în care am devenit vizibil pentru ea. M-a declarat mort de mai multe secole şi mi-a poruncit să revin în mormânt. Când i-am cerut genealogia, mi-a spus că e descendentă din tine şi fecioara iadului, Lintra.

Benedict inspiră adânc, dar nu scoase un cuvânt. Am continuat:

– Timpul, spunea ea, se deplasa atât de diferit în locul naşterii ei, încât acolo trecuseră multe generaţii. Ea era prima posesoare de însuşiri omeneşti obişnuite. Mi-a poruncit din nou să plec. În tot acest timp, tu examinai Grayswandir. Atunci ai intervenit ca s-o aperi de pericol şi ne-am luptat. Eu puteam să te ating cu spada, tu puteai să mă atingi cu mâna. Asta a fost tot. Altminteri, a fost o luptă între fantome. Când soarele a început să răsară şi oraşul să se estompeze, tu mă înşfăcaseşi cu mâna asta. Am desprins-o de braţ cu Grayswandir şi am dispărut. Mâna s-a întors o dată cu mine pentru că era încă încleştată de umărul meu.

– Curios, spuse Benedict. Ştiam că locul acela poate fi o sursă de false profeţii – spaimele şi dorinţele ascunse ale vizitatorului, mai degrabă decât o imagine adevărată a ceea ce va fi. Dar, pe de altă parte, scoate adesea la iveală şi adevăruri neştiute. Şi, ca în multe alte cazuri, e greu de separat adevărul de fals. Cum interpretezi asta?

– Benedict, sunt înclinat să cred povestea originii Darei. Tu n-ai văzut-o niciodată, eu da. Îţi seamănă în unele privinţe. Cât priveşte restul… e, fără doar şi poate, cum ai spus tu – ceea ce rămâne după ce adevărul a fost separat de minciună.

Încuviinţă lent, şi mi-am dat seama că nu era convins, dar nu voia să mai discute problema. Ştia la fel de bine ca mine ce implică restul. Dacă ar fi insistat asupra pretenţiei lui la tron şi l-ar fi obţinut, era posibil ca, într-o bună zi, să se dea la o parte în

favoarea unicului său descendent.

– Ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

– Să fac? Ce face acum Random cu Martin? O s-o caut, o s-o găsesc, o să aud povestea din gura ei, şi apoi voi hotărî. Asta totuşi va trebui să aştepte până când se rezolvă chestiunea drumului negru. E o altă problemă pe care vreau s-o discut cu tine.

– Da?

– Dacă timpul se scurge atât de diferit în cetatea lor, au avut la dispoziţie mai mult decât necesar să pună la cale un nou atac. Nu vreau să mai aştept şi să-i înfrunt în lupte fără nicio concluzie. Mă gândesc să urmăm traseul drumului negru până la sursă şi să-i atacăm pe propriul teren. Mi-ar plăcea s-o fac cu sprijinul tău.

– Benedict, am spus, ai văzut vreodată Curţile Haosului?

Înălţă capul şi privi peretele alb al cortului.

– Cu secole în urmă, când eram tânăr, spuse, am călătorit cât de departe am putut, la capătul universului. Acolo, sub un cer împărţit, am văzut un abis copleşitor. Nu ştiu dacă locul se află acolo sau dacă drumul merge chiar până acolo, dar sunt pregătit să parcurg iarăşi drumul acela, dacă e nevoie.

– E nevoie, am spus.

– Cum poţi fi sigur?

– Tocmai m-am întors de pe tărâmul acela. Un oraş întunecat e suspendat acolo. Drumul merge într-acolo.

– Cât de greu a fost drumul?

– Uite, am spus, scoţând Atuul şi întinzându-i-l. A fost al lui Dworkin. L-am găsit printre lucrurile lui. Tocmai l-am încercat. M-a dus acolo. Timpul trece repede în acel loc. Am fost atacat de un călăreţ pe un drum în mişcare care nu e înfăţişat pe carte. Acolo, contactul prin Atu e dificil, poate din cauza diferenţei de timp. Gerard m-a adus înapoi.

Examină cartea.

– Seamănă cu locul pe care l-am văzut atunci, spuse după multă vreme. Asta rezolvă problemele noastre logistice. Cu unul dintre noi la fiecare capăt al conexiunii prin Atu, putem transporta trupele exact acolo, aşa cum am făcut în ziua aceea, din Kolvir în Garnath.

Am încuviinţat.

– Ăsta e unul dintre motivele pentru care ţi l-am arătat, ca să-ţi demonstrez că sunt de bună credinţă. Ar putea exista o altă cale,

cu mai puţine riscuri decât să trimitem forţele noastre în necunoscut. Vreau să nu porneşti până când o să apuc să explorez drumul mai departe.

– Va trebui să aştept oricum, ca să obţin unele informaţii privind locul acela. Nici măcar nu ştim dacă armele tale automate funcţionează acolo, nu-i aşa?

– Nu, n-am avut vreuna acolo ca s-o testez.

Îşi încreţi buzele.

– Ar fi trebuit să te gândeşti să iei una şi s-o încerci.

– Circumstanţele plecării mele nu mi-au permis asta.

– Circumstanţele?

– Altădată. Nu e relevant pentru discuţia de acum. Ziceai să urmăm traseul drumului negru până la sursă…

– Da?

– Aceea nu e sursa lui adevărată. Sursa lui adevărată se află în adevăratul Amber, în imperfecţiunea Modelului primar.

– Da, înţeleg asta. Atât Random, cât şi Ganelon mi-au descris călătoria ta în locul adevăratului Model şi stricăciunea pe care ai descoperit-o acolo. Văd analogia, posibila legătură…

– Îţi aminteşti zborul meu din Avalon şi urmărirea ta?

Un zâmbet slab drept răspuns.

– Exista un punct în care ne-am intersectat cu drumul negru, am zis. Ţi-l aminteşti?

Îşi îngustă ochii.

– Da, spuse. Ai tăiat o potecă prin el. În locul acela lumea a revenit la normal. Uitasem.

– A fost un efect al Modelului asupra lui, unul care cred că poate fi folosit pe o scară mult mai largă.

– Cât de largă?

– Ca să ştergem de pe faţa pământului tot drumul.

Se lăsă pe spate şi-mi examină chipul.

– Atunci de ce nu faci asta?

– Există câteva preliminarii pe care trebuie să le îndeplinesc.

– Cât timp îţi trebuie pentru asta?

– Nu prea mult. Posibil câteva zile. Poate câteva săptămâni.

– De ce n-ai pomenit nimic mai devreme?

– Am aflat relativ recent cum să procedez.

– *Cum* o să procedezi?

– În principiu, trebuie să reparăm Modelul.

– În regulă, zise. Să zicem că reuşeşti. Inamicul va fi tot acolo. Arătă spre Garnath şi drumul negru. Cineva le-a înlesnit o dată

trecerea.

– Inamicul a fost întotdeauna acolo, am spus. Şi depinde de noi să veghem să nu li se îngăduie iar trecerea – având grijă de cei care au făcut-o prima dată.

– Sunt de acord cu tine în privinţa asta, spuse, dar nu asta am vrut să spun. Trebuie să li se dea o lecţie, Corwin. Vreau să-i învăţ să respecte Amberul, să îl respecte atât de mult încât, chiar dacă drumul va fi din nou deschis, să se teamă să-l folosească. Asta am vrut să spun. E necesar.

– Tu nu ştii ce înseamnă să duci o bătălie în locul acela, Benedict. E – literalmente – de nedescris în cuvinte.

Zâmbi şi se ridică.

– Atunci bănuiesc că trebuie să mă duc să văd cu ochii mei, spuse. O să mai păstrez cartea asta un timp, dacă nu te superi.

– Nu mă supăr.

– Bine. În cazul ăsta, mergi mai departe cu chestiunea ta legată de Model, şi eu îmi văd de treaba mea. Şi asta îmi va lua ceva timp. Acum trebuie să merg să dau comandanţilor mei ordine legate de absenţa mea. Hai să cădem de acord ca niciunul dintre noi să nu înceapă ceva decisiv fără a-l consulta mai întâi pe celălalt.

– De acord, am spus.

Am terminat vinul.

– O să pornesc şi eu la drum, foarte curând, am zis. Aşa că, noroc!

– Şi ţie. Zâmbi iar. Lucrurile merg mai bine, rosti şi mă bătu pe umăr când se îndreptă spre intrare.

L-am urmat afară.

– Adu calul lui Benedict, comandă Ganelon ordonanţei care stătea lângă un copac din apropiere; şi, răsucindu-se, îi oferi mâna lui Benedict.

– Şi eu vreau să-ţi urez noroc, zise.

Benedict încuviinţă şi-i strânse mâna.

– Îţi mulţumesc, Ganelon. Pentru multe lucruri.

Benedict dădu la iveală Atuurile lui.

– Pot să îl pun pe Gerard la curent cu noutăţile înainte să vină caii.

Scotoci prin ele, scoase una, o examină.

– Cum ai de gând să repari Modelul? mă întrebă Ganelon.

– Trebuie să pun din nou mâna pe Giuvaierul Judecăţii, am spus. Cu ajutorul lui, pot să reinscripţionez zona distrusă.

– E periculos?
– Da.
– Unde se află Giuvaierul?
– Pe umbra Pământ, acolo unde l-am lăsat.
– De ce l-ai abandonat?
– Mi-a fost teamă că mă ucide.
Îşi schimonosi faţa într-o grimasă aproape imposibilă.
– Nu-mi place cum sună asta, Corwin. Trebuie să existe o altă cale.
– Dacă aş şti o cale mai bună, aş urma-o.
– Şi dacă presupunem că ai urma planul lui Benedict şi ai accepta provocarea? Tu însuţi ai spus că poate pregăti o infinitate de legiuni în Umbră. Ai spus şi că e cel mai bun pe câmpul de luptă.
– Stricăciunea ar rămâne în continuare în Model şi ar fi înlocuită de altceva. Întotdeauna. Inamicul de moment nu e la fel de important ca propria noastră slăbiciune. Dacă nu avem grijă de asta, suntem deja învinşi, cu toate că niciun cuceritor străin nu se află între zidurile noastre.
Se răsuci.
– Nu pot să mă cert cu tine. Tu îţi cunoşti propriul tărâm, spuse. Dar simt totuşi că ai face o greşeală gravă dacă ţi-ai risca viaţa când e mare nevoie de tine, în care s-ar putea dovedi inutil.
Am chicotit, pentru că erau cuvintele Viallei şi nu voisem să le accept când le rostise.
– E datoria mea.
Nu răspunse.
Benedict, la câţiva de paşi depărtare, aparent reuşise să-l contacteze pe Gerard, pentru că mormăia ceva, apoi se oprea şi asculta. Am rămas pe loc, aşteptându-l să termine conversaţia ca să-l putem însoţi.
—… Da, e aici acum, l-am auzit spunând. Nu, mă îndoiesc foarte tare. Dar…
Benedict mă privi de mai multe ori şi clătină din cap.
– Nu, nu cred, rosti. Apoi: în regulă, vino.
Îşi întinse mâna cea nouă şi Gerard apăru, strângând-o. Gerard întoarse capul, mă văzu şi porni imediat în direcţia mea.
Îşi plimbă privirile sus şi jos. Înainte şi înapoi pe persoana mea, ca şi cum ar fi căutat ceva.
– Care-i problema? am spus.
– Brand, răspunse. Nu mai e în apartamentele lui. Cel puţin,

cea mai mare parte din el nu mai e. A lăsat în urmă ceva sânge. Locul e, de asemenea, destul de răvăşit ca să demonstreze că acolo a avut loc o luptă.

Mi-am privit cămaşa şi pantalonii.

– Şi cauţi pete de sânge? După cum vezi, sunt aceleaşi haine pe care le-am avut mai devreme. Ar putea fi murdare şi mototolite, dar atât.

– Asta nu dovedeşte nimic, spuse.

– Tu ai avut ideea să te uiţi. Nu eu. Ce te face să crezi că eu…

– Ai fost ultimul care l-a văzut, spuse.

– Cu excepţia persoanei cu care s-a luptat – dacă într-adevăr a făcut-o.

– Ce vrei să spui?

– Îi ştii temperamentul, stările. Am avut o mică ceartă. Se prea poate să fi început să spargă lucrurile după plecarea mea, poate s-a tăiat singur, poate s-a scârbit şi a căutat o schimbare de decor… Stai! Covorul! Era sânge pe covoraşul acela mic şi elegant de la uşă?

– Nu sunt sigur – nu, nu cred. De ce?

– O dovadă circumstanţială că a făcut-o el însuşi. Era foarte ataşat de covorul acela. Evită să-l murdărească.

– Nu cred, rosti Gerard, şi moartea lui Caine încă pare ciudată – şi a servitorilor lui Benedict, care ar fi putut descoperi că tu voiai praful de puşcă. Acum Brand…

– Asta ar putea fi tot atât de bine o altă încercare de a mi se înscena ceva, am spus, iar Benedict şi cu mine ne înţelegem mai bine acum.

Se răsuci spre Benedict, care nu se mişcase din poziţia în care stătea la o duzină de paşi depărtare şi ne privea impasibil, ascultând.

– A găsit o explicaţie pentru toate crimele? îl întrebă Gerard.

– Nu directă, răspunse Benedict, dar mare parte din restul poveştii stă acum într-o altă lumină. Într-o asemenea măsură, încât sunt înclinat s-o cred în întregime.

Gerard clătină din cap şi mă privi iar.

– Încă e dubios, spuse. Care a fost motivul disputei dintre tine şi Brand?

– Gerard, am spus, asta e treaba noastră, până când Brand şi cu mine hotărâm altfel.

– L-am readus la viaţă şi am avut grijă de el, Corwin. N-am făcut-o ca să-l văd ucis dintr-o ciorovăială.

– Foloseşte-ţi mintea, i-am spus. A cui a fost ideea să-l căutăm în felul în care am făcut-o? Ca să-l aducem înapoi?

– Voiai ceva de la el, spuse. În final, ai reuşit. Atunci el a devenit o piedică.

– Nu. Dar chiar dacă s-ar fi întâmplat astfel, crezi că aş fi acţionat atât de vădit? Dacă a fost ucis, atunci e în acelaşi scop ca moartea lui Caine – o încercare de a mi se înscena ceva.

– Ai folosit o scuză transparentă şi cu Caine. Mie mi se pare că e vorba de o chestie de subtilitate – un lucru la care tu te pricepi.

– Am mai trecut prin asta înainte, Gerard…

– … şi ştii ce ţi-am spus atunci.

– Ar fi greu să fi uitat.

Întinse mâna şi mă apucă de umărul drept. I-am repezit brusc stânga mea în stomac şi l-am împins. Atunci mi-a venit ideea că poate ar fi trebuit să-i spun ce vorbisem cu Brand. Numai că mi-a displăcut felul în care mă întrebase.

Mă atacă iar. Am păşit într-o parte şi l-am surprins cu o stângă uşoară lângă ochiul drept. Am continuat să-l lovesc după asta, în principal pentru a-l ţine la distanţă. Chiar nu eram în forma cea mai bună ca să mă lupt iar cu el, iar Grayswandir era în cort. N-aveam nicio altă armă la mine.

Am continuat să mă învârt în jurul lui. Rana m-ar fi durut dacă l-aş fi lovit cu piciorul stâng. L-am lovit o dată în coapsă cu dreptul, dar eram lent şi dezechilibrat şi chiar n-am putut încheia atacul. Am continuat să-l lovesc.

În cele din urmă, mi-a blocat stânga şi a reuşit să mă prindă de biceps. Ar fi trebuit să mă retrag atunci, dar lăsase garda jos. I-am repezit o dreaptă puternică în stomac, cu toată forţa.

S-a încovoiat cu un icnet, dar strânsoarea pe braţul meu s-a întărit. Mi-a blocat cu stânga upercutul pe care-l încercam, continuându-şi mişcarea înainte până când dosul mâinii mi-a izbit pieptul, în acelaşi timp răsucindu-mi braţul stâng într-o parte şi în spate cu o asemenea forţă, încât am fost aruncat la pământ. Dacă s-ar fi prăbuşit deasupra mea, aş fi fost terminat. Se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna spre gâtul meu.

9

Am încercat să-i blochez mâna, dar s-a oprit la jumătate. Întorcând capul, am văzut o altă mână care se lăsase pe braţul

lui Gerard şi îl înşfăcase, îl ţinea pe loc.

M-am rostogolit. Când am privit din nou în sus, am văzut că Ganelon era cel care îl apucase. Gerard încercă să-şi elibereze braţul, dar nu izbuti.

– Nu te băga, Ganelon, spuse.

– Pleacă de aici, Corwin! rosti Ganelon. Adu Giuvaierul!

Chiar când strigase, Gerard începuse să se ridice. Ganelon îl interceptă cu stânga şi îl izbi în maxilar. Gerard se prăbuşi la picioarele lui. Ganelon atacă şi încercă să-l izbească în rinichi, dar Gerard îl apucă de picior şi-l azvârli înapoi. M-am ridicat în poziţia ghemuit, sprijinindu-mă într-o mână.

Gerard se ridică de la pământ şi se năpusti asupra lui Ganelon, care tocmai reuşise să se ridice în picioare. Când aproape că era pe punctul de a-l înşfăca, Ganelon răspunse cu o lovitură cu amândoi pumnii spre pântecele lui Gerard, care-l opri din avânt. Instantaneu, pumnii lui Ganelon începură să se mişte ca nişte pistoane spre abdomenul lui Gerard. Pentru câteva clipe, Gerard păru prea zăpăcit ca să se protejeze şi când în cele din urmă se înclină şi îşi adună braţele, Ganelon îl surprinse cu o dreaptă în maxilar care-l făcu să se clatine. Ganelon se năpusti imediat înainte, cuprinzându-l pe Gerard cu braţele şi punându-i piedică. Gerard se prăbuşi şi Ganelon căzu peste el. Îl încălecă şi-l izbi cu pumnul drept în falcă. Când capul lui Gerard reveni, Ganelon îi mai dădu o lovitură cu stânga.

Benedict se mişcă brusc ca să intervină, dar Ganelon alese acel moment ca să se ridice în picioare. Gerard zăcea inconştient, cu sângele curgându-i pe gură şi pe nas.

M-am ridicat tremurând, m-am scuturat de praf.

Ganelon rânji spre mine.

– Nu mai sta pe-aici, zise. Nu ştiu cum m-aş descurca într-o revanşă. Du-te să găseşti bijuteria.

L-am privit pe Benedict şi acesta încuviinţă. M-am întors în cort ca să iau Grayswandir. Când am ieşit, Gerard încă nu mişcase, iar Benedict stătea dinaintea mea.

– Ţine minte, rosti, tu ai Atuul meu şi eu pe al tău. Nimic decisiv fără o consultare.

Am încuviinţat. Eram pe punctul de a-l întreba de ce mi s-a părut că vrea să-l ajute pe Gerard şi nu pe mine. Dar, gândindu-mă mai bine, am hotărât să nu stric proaspăta noastră amiciţie.

– Okay.

M-am îndreptat spre cai. Ganelon mă bătu pe umăr când am

ajuns în dreptul lui.

– Noroc, spuse. Aş merge cu tine, dar e nevoie de mine aici – mai ales că Benedict vrea să folosească Atuul spre Haos.

– Petrecere frumoasă, am spus. Ar trebui să n-am nicio problemă. Nu-ţi face griji.

Am plecat spre padoc. În scurt timp, eram deja călare şi o pornisem la drum. Ganelon îmi adresă un salut când am trecut pe lângă el şi i-am răspuns. Benedict îngenunchease lângă Gerard.

M-am îndreptat spre cel mai apropiat traseu către Arden. Marea se întindea înapoia mea, Garnath şi drumul negru în stânga, Kolvir în dreapta. Trebuia să mă îndepărtez destul demult înainte de a putea acţiona asupra obiectelor din Umbră. Ziua se limpezi de îndată ce Garnathul dispăru din vedere, câteva dealuri şi văi mai încolo. Am apucat-o pe traseu şi i-am urmat curbura largă în pădure, unde umbre jilave şi cântece de păsări în depărtare mi-au amintit de lungile perioade de tihnă pe care le cunoscusem de demult şi de prezenţa mătăsoasă, strălucitoare, a unicornului matern.

Durerile se domoliră în ritmul călăritului şi m-am gândit încă o dată la întâlnirea pe care tocmai o părăsisem. Nu era greu de înţeles atitudinea lui Gerard, deoarece deja îmi povestise despre suspiciunile lui şi mă avertizase. Totuşi, orice i se întâmplase lui Brand picase într-un moment atât de prost, încât nu-l puteam interpreta decât drept o altă acţiune menită fie sa mă întârzie, fie să mă oprească definitiv. Am avut noroc că Ganelon se afla prin preajmă şi era în formă, capabil să-şi plaseze pumnii în locurile potrivite, la momentele potrivite. Mă-ntreb ce-ar fi făcut Benedict dacă am fi fost prezenţi doar noi trei. Am sentimentul că ar fi aşteptat şi ar fi intervenit numai în ultima clipă, ca să-l oprească pe Gerard să mă ucidă. Încă nu eram fericit de înţelegerea noastră, deşi era cu siguranţă o îmbunătăţire faţă de fosta stare de lucruri.

Toate acestea m-au făcut să mă întreb încă o dată ce se întâmplase cu Brand. Oare Fiona sau Bleys puseseră în sfârşit mâna pe el? Încercase de unul singur asasinatele pe care şi le propusese şi fusese înfruntat, apoi tras prin Atuul victimei plănuite? Îl prinseseră Foştii lui aliaţi din Curţile Haosului? Vreunul dintre acei paznici cu mâini cornoase din turn izbutise, în cele din urmă, să îl omoare? Sau fusese aşa cum îi sugerasem lui Gerard – o rană accidentală, făcută de el însuşi într-un acces de

furie, urmată de o plecare intempestivă din Amber pentru a complota în altă parte?

Când se ridică atât de multe întrebări în urma unui singur eveniment, răspunsul poate fi rareori obţinut prin logică pură. Trebuia să examinez totuşi toate posibilităţile, ca să am o ţintă pentru când se vor strânge mai multe informaţii. Între timp, am examinat cu atenţie toate cele spuse de Brand, privindu-i afirmaţiile în lumina lucrurilor pe care le aflasem acum. Cu o singură excepţie, nu puneam la îndoială majoritatea faptelor. Elaborase totul prea inteligent ca să i se prăbuşească eşafodajul – nemaivorbind de faptul că avusese o mulţime de timp ca să pună totul la punct. Nu, era felul lui de a prezenta evenimentele, care părea să ascundă ceva, canalizând discuţia în altă direcţie. Practic, oferta lui recentă mă asigurase de asta.

Vechiul traseu se răsucea, se lărgea, se îngusta iarăşi, ţâşnea spre nord-vest şi în jos, în adâncul pădurii care se îndesea. Pădurea se schimbase foarte puţin. Părea aproape acelaşi traseu pe care un tânăr îl parcursese cu secole în urmă, călărind din pură plăcere, călărind ca să exploreze imensul tărâm verde care se întindea pe cea mai mare parte a continentului, dacă nu se rătăcea spre Umbră. M-aş fi simţit bine făcând asta din nou, fără niciun alt motiv.

După aproape o oră, îmi croisem binişor drum în adâncul pădurii, unde copacii erau imense turnuri întunecate, iar lumina soarelui pe care o zăream crea cuiburi de pasăre Phoenix pe crengile cele mai de sus, lumina fină a amurgului, mereu umedă, îndulcind contururile buturugilor şi tulpinilor, buştenilor şi stâncilor pline de muşchi. O căprioară îmi tăie calea, neavând încredere în adăpostul din desişul din dreapta drumului. Ciripituri de păsărele răsunau în jurul meu, niciodată prea aproape. Din când în când, întâlneam urmele altor călăreţi. Unele dintre acestea erau destul de proaspete, dar nu rămâneau mult pe traseu. Kolvir dispăruse aproape total din vedere de ceva timp.

Traseul urcă iar şi ştiam că, în curând, voi atinge vârful unei mici creste, voi trece printre stânci şi voi coborî iar. Pădurea se rărise pe măsură ce urcam, până când, în cele din urmă, am putut să văd o parte din cer. Acesta se lărgi pe măsură ce înaintam şi când am ajuns în vârf am auzit ţipătul îndepărtat al unei păsări de pradă.

Privind în sus, am văzut o imensă formă întunecată, dând roată deasupra mea. Am trecut în grabă peste bolovani şi am

tras de hăţuri pentru a zori calul imediat ce drumul s-a eliberat. Ne-am năpustit în jos, grăbindu-ne să ajungem iar la adăpostul copacilor mai mari.

Când am făcut asta, pasărea a ţipat, dar am ajuns în umbră, în obscuritate, fără incidente. Am încetinit treptat pasul şi am continuat să ascult, dar în aer nu se auzeau sunete stranii. Această porţiune a pădurii semăna destul de mult cu cea pe care o lăsasem în urmă, cu excepţia unui mic râuleţ peste care am dat şi cu care am mers în paralel un timp, traversându-l în cele din urmă printr-un mic vad. Dincolo de el, traseul se lărgi şi ceva mai multă lumină se strecură şi ne însoţi jumătate de leghe. Ajunsesem la o distanţă aproape suficientă ca să pot începe micile manipulări ale Umbrei care urmau să mă poarte înapoi pe umbra Pământ a fostului meu exil. Totuşi era dificil să încep aici, mai uşor ceva mai încolo. Am hotărât să ne scutesc de efort pe mine şi pe armăsar continuând drumul în căutarea unui început mai bun. Nimic ameninţător nu se petrecuse în realitate. Pasărea putea fi o pasăre de pradă sălbatică, poate asta era.

Numai un singur gând nu-mi dădea pace. Julian…

Arden era domeniul lui Julian, patrulat de soldaţii lui, adăpostind în permanenţă mai multe tabere ale trupelor sale – o armată de grăniceri în interiorul Amberului, atât împotriva incursiunilor normale, cât şi împotriva acelor lucruri care puteau să apară la graniţele Umbrei.

Unde plecase Julian atunci când părăsise palatul în grabă în noaptea când fusese înjunghiat Brand? Dacă voia doar să se ascundă, nu era necesar să fugă mai departe de-aici. Aici era puternic, sprijinit de oamenii lui, se deplasa pe un teritoriu pe care-l cunoştea cu mult mai bine decât noi, ceilalţi. E destul de posibil ca, în chiar clipa asta, să nu fie prea departe. De asemenea, îi plăcea să vâneze. Avea câinii lui, avea păsările..

Un kilometru, doi…

Chiar în clipa aceea, am auzit sunetul de care mă temeam cel mai mult. Străpungând verdele şi umbra, se auziră notele unui corn de vânătoare. Veneau de la oarecare distanţă în spatele meu şi cred că din stânga drumului.

Mi-am îndemnat armăsarul s-o ia la galop şi copacii se transformară în umbre de fiecare parte a drumului. Poteca era dreaptă şi netedă acum. Am profitat de asta.

Apoi, din spate, am auzit un urlet – un fel de tuse din adâncul pieptului, un sunet ameninţător însoţit de o intensă rezonanţă a

plămânilor. Nu ştiam ce anume îl producea, dar nu era un câine. Nici măcar un câine al iadului nu scotea un asemenea sunet. Am aruncat o privire înapoi, dar nu am văzut niciun urmăritor. Aşa că am încetinit şi i-am vorbit un pic lui Drum.

După un timp, am auzit un zgomot cumplit în pădure, în dreapta mea, dar urletul nu s-a mai repetat. Am privit iar, de mai multe ori, dar n-am reuşit să descopăr ce anume producea tulburarea. Puţin după aceea, am auzit încă o dată cornul, mult mai aproape, şi de data asta i-au răspuns nişte lătrături inconfundabile. Soseau câinii – fiarele iuţi, puternice, nărăvaşe, pe care Julian le găsise într-o umbră şi le antrenase pentru vânătoare.

Sosise timpul să încep modificarea, mi-am zis. Amberul era încă puternic în jurul meu, dar am apucat Umbra cât de bine am putut şi am început mişcarea.

Drumul începu să o ia spre stânga şi, galopând de-a lungul lui, am văzut că înălţimea copacilor de pe ambele părţi scăzuse. O altă curbă şi drumul ne duse printr-un luminiş cu diametrul de vreo două sute de metri. Am privit în sus şi am văzut că pasărea blestemată încă se rotea deasupra noastră, mult mai aproape acum, destul de aproape ca să fie trasă cu mine prin Umbră.

S-a dovedit a fi mai complicat decât crezusem. Dorisem un spaţiu deschis în care să-i pot da bice calului şi în care să pot roti liber o spadă, în caz că s-ar fi ajuns la aşa ceva. Totuşi, apariţia unui asemenea loc i-a permis păsării să îmi vadă clar poziţia, şi zburătoarea se dovedea a fi dificil de pierdut.

În regulă. Am ajuns la un deluşor, l-am urcat şi am pornit în jos, trecând pe lângă un copac singuratic, ars de trăsnet. Pe creanga cea mai apropiată de drum şedea un vultur cenuşiu şi argintiu şi negru. Am fluierat când am trecut pe lângă el şi ţâşni în aer, scoţind un ţipăt sălbatic de bătălie.

Galopând mai departe, am auzit clar lătratul caracteristic al câinilor şi zgomotul potcoavelor cailor. Amestecat cu aceste sunete mai era şi altceva, un fel de vibraţie, un zguduit al solului. Am privit din nou înapoi, dar niciunul dintre urmăritorii mei nu apăruse încă în vârful dealului. M-am concentrat asupra drumului ce se întindea în faţă şi norii au acoperit soarele. Flori ciudate apărură de-a lungul drumului – verzi şi galbene şi purpurii – şi se auzi bubuitul unor tunete îndepărtate. Luminişul se lărgi, se lungi. Deveni complet plat.

Am auzit încă o dată sunetul cornului. M-am întors să mai

arunc o privire.

Atunci apăru în raza vizuală, şi mi-am dat seama că nu eu eram obiectul vânătorii, ci că pasărea, câinii, călăreţii urmăreau creatura care alerga în urma mea. Fireşte, era mai degrabă o diferenţiere pur teoretică, în sensul că eu eram în frunte şi foarte posibil obiectul vânătorii *ei.* M-am aplecat în faţă, strigând la Drum şi îmboldindu-l cu genunchii, constatând chiar în timp ce făceam asta că monstruozitatea se deplasa mai iute decât puteam noi. Era pur şi simplu o reacţie declanşată de panică.

Eram urmărit de o manticoră.

Ultima oară când văzusem o rudă de-a ei fusese în ziua dinaintea bătăliei în care murise Eric. Când îmi conduceam trupele pe povârnişul din spate al Kolvirului, una dintre creaturi sfâşiase în două un bărbat pe nume Rall. Creatura avea trei metri şaizeci în lungime şi, ca şi aceasta, avea o faţă umană şi umeri de leu; avea o pereche de aripi ca de vultur strânse în părţi, iar coada lungă şi ascuţită ca de scorpion se curba în aer deasupra ei. Câteva dintre ele rătăciseră din Umbră către Amber ca să ne împiedice să ajungem la câmpul de bătălie. Nu exista niciun motiv să cred că li se făcuse tuturor de petrecanie, cu excepţia faptului că, de atunci, nu mai fusese raportată prezenţa vreuneia şi că nu ieşise la lumină nicio dovadă că şi-ar fi continuat existenţa în vecinătatea Amberului. Aparent, cea de faţă ajunsese în Arden şi trăise în pădure de-atunci.

O ultimă privire îmi arătă că era posibil să fiu doborât în fracţiuni de secundă dacă nu opuneam rezistenţă. Am văzut, de asemenea, o avalanşă neagră de câini năpustindu-se în josul dealului.

Nu ştiam nimic despre inteligenţa sau psihologia maticorei. În general, atunci când o fiară este urmărită, nu se opreşte să atace ceva care nu o deranjează. În mintea lor, cel mai mult contează autoapărarea. Pe de altă parte, nu ştiam dacă manticora măcar pricepuse că e urmărită. Poate că pornise pe urmele mele şi abia după aceea începuseră ceilalţi să o urmărească pe ea. Poate că avea un singur lucru în minte. Nu era însă deloc momentul să mă opresc şi să analizez toate posibilităţile.

Am scos Grayswandir şi am mânat armăsarul spre stânga, trăgând de hăţuri de îndată ce se întoarse.

Drum necheză şi se ridică pe picioarele din spate. Am simţit cum alunec în spate, astfel că am sărit la pământ şi am ţopăit într-o parte.

Numai că, pentru o clipă, uitasem de iuţeala câinilor furtunii, uitasem, de asemenea, cât de uşor ne ajunseseră pe Random şi pe mine în Mercedesul Florei, uitasem şi că, spre deosebire de câinii obişnuiţi atunci când urmăresc automobilele, aceştia începuseră să dezmembreze vehiculul.

Deodată, fură toţi grămadă pe manticoră, vreo zece-cincisprezece câini care săltau şi muşcau. Fiara îşi dădu capul pe spate şi scoase un alt ţipăt când o atacară. Îşi strecură coada aceea oribilă printre ei, trimiţându-l pe unul în aer, ameţind sau ucigând alţi doi. Apoi se retrase şi se răsuci, izbind cu labele dinainte în timp ce cobora.

Cu toate acestea, un ogar se agăţă de laba stângă din faţă a creaturii, încă doi de pulpe şi altul i se căţăra pe spate, muşcând-o de umăr şi gât. Ceilalţi o înconjuraseră. De îndată ce îl ataca pe unul, ceilalţi săreau şi o spintecau.

Într-un târziu, îl prinse pe cel de pe spate cu coada ei de scorpion şi îl evisceră pe cel care îi rodea piciorul. Totuşi, sângele deja îi curgea din vreo douăzeci de răni. În scurt timp deveni clar că piciorul devenise o problemă, pentru că nu mai putea lovi cu el şi nu-i mai putea susţine greutatea când se lupta. Între timp, un alt câine i se căţărase în spate şi îi sfâşia gâtul. Se părea că îi era mai greu să scape de acesta. Un altul veni din dreapta şi îi sfâşie urechea. Alţi doi o trăgeau de umeri şi, când se ridică iar pe două picioare, unul se năpusti şi îi sfâşie burta. Parcă şi lătrăturile şi mârâiturile o zăpăceau, şi începu să lovească sălbatic formele cenuşii în continuă mişcare.

Apucasem căpăstrul lui Drum şi încercam să-l liniştesc îndeajuns ca să încalec la loc şi să plec naibii de-aici. Continua să cabreze şi să se retragă şi îmi trebuia o putere de convingere considerabilă doar ca să-l ţin în loc.

Între timp, manticora scoase un ţipăt chinuitor, tânguitor. Încercase să îl lovească pe câinele din spate şi îşi înfipsese acul în propriul umăr. Câinii profitară de această distragere a atenţiei şi se repeziră către toate locurile libere, muşcând şi sfâşiind.

Sunt sigur că ogarii ar fi terminat-o, dar în clipa aceea călăreţii îşi făcură apariţia pe creasta dealului şi începură să coboare. Erau în număr de cinci, cu Julian în frunte. Purta armura lui cu solzi albi şi avea cornul de vânătoare atârnat la gât. Călărea giganticul lui armăsar, Morgenstern, o fiară care mă urâse dintotdeauna. Îşi ridică lancea lungă şi salută în direcţia mea. Apoi o coborî şi urlă câteva comenzi către câini. În silă, aceştia se

îndepărtară de pradă. Până şi câinele de pe spatele manticorei slăbi strânsoarea şi sări pe pământ. Se retraseră cu toţii când Julian ridică lancea şi îl atinse cu pintenii pe Morgenstern.

Manticora se răsuci spre el, scoase un ţipăt final de sfidare şi ţâşni înainte, cu colţii dezveliţi. Se întâlniră şi, pentru o clipă, vederea îmi fu blocată de umărul lui Morgenstern. O clipă mai târziu totuşi am ştiut din atitudinea calului că lovitura fusese puternică.

O răsucire şi am văzut fiara întinsă la pământ, cu pete mari de sânge pe piept, înflorind în jurul vârfului negru al lancei.

Julian descăleca. Le spuse ceva celorlaltor călăreţi, ceva ce n-am distins. Aceştia rămaseră călare. Privi manticora care încă se mişca spasmodic, apoi se uită la mine şi zâmbi. Înaintă şi puse piciorul pe fiară, înşfăcă lancea cu o singură mână şi o extrase din cadavru. Apoi o înfipse în pământ şi îl priponi pe Morgenstern de ea. Ridică mâna şi bătu calul pe greabăn, privi din nou la mine, se răsuci şi porni în direcţia mea.

Când ajunse înaintea mea rosti:

– Mi-ar fi plăcut să nu-l fi ucis pe Bela.

– Bela? am repetat.

Privi spre cer. I-am urmărit privirea. Acum nu se mai zărea nicio pasăre.

– Era unul dintre preferaţii mei.

– Îmi pare rău, am spus. Am înţeles greşit ce se întâmpla.

Încuviinţă.

– În regulă. Am făcut ceva pentru tine. Acum poţi să-mi spui ce s-a petrecut după ce am părăsit palatul. Brand a supravieţuit?

– Da, am spus, şi eşti absolvit de răspundere. A susţinut că Fiona l-a înjunghiat. Şi ea nu era prin preajmă ca s-o luăm la întrebări. A dispărut şi ea în timpul nopţii. E de mirare că nu v-aţi ciocnit unul de altul.

Zâmbi.

– Bănuiam, rosti.

– De ce ţi-ai luat tălpăşiţa în împrejurări atât de suspecte? am întrebat. A picat prost pentru tine.

– N-ar fi fost prima dată când aş fi fost suspectat, acuzat pe degeaba. Şi, de fapt, dacă se pun intenţiile, sunt la fel de vinovat ca surioara noastră. Aş fi făcut-o eu dacă aş fi putut. De fapt, aveam spada pregătită în noaptea în care l-am adus înapoi. Numai că era prea mare aglomeraţie în jur.

– Dar de ce? am întrebat.

Izbucni În râs.

– De ce? Mă tem de nenorocitul ăla, de-aia. Multă vreme am crezut că e mort şi speram din tot sufletul să fie aşa – în sfârşit revendicat de forţele întunecate cu care era în legătură. Cât de mult ştii despre el, de fapt, Corwin?

– Am avut o conversaţie lungă.

– Şi…?

– A recunoscut că el şi Bleys şi Fiona plănuiseră să revendice tronul. L-ar fi aşezat pe Bleys pe tron, dar şi-ar fi împărţit puterea. S-au folosit de forţele de care ai pomenit ca să se asigure de absenţa tatei. Brand mi-a spus că încercase să-l atragă pe Caine de partea lor, dar că el s-a aliat cu tine şi cu Eric. Voi trei aţi alcătuit o cabală asemănătoare ca să puneţi mâna pe putere înaintea lor, plasându-l pe Eric pe tron.

Încuviinţă.

– Evenimentele sunt în ordine, dar motivul nu. Nu voiam tronul, cel puţin nu atât de brusc, nu atunci. Am format grupul nostru în opoziţie cu al lor, deoarece trebuia să se opună cineva, ca să apere tronul. La început, nu l-am putut convinge pe Eric decât să-şi asume un Protectorat. Se temea că ar fi fost ucis rapid dacă ar fi fost încoronat în aceste condiţii. Apoi ai apărut tu, cu pretenţia ta foarte legitimă. Nu ne-am putut permite să te lăsăm să exerciţi presiuni la vremea aceea, deoarece gaşca lui Brand ameninţa cu un război total. Ne-am gândit că ar fi mai puţin înclinaţi să facă această mişcare dacă tronul ar fi deja ocupat. Nu te puteam urca pe tine pe tron, pentru că ai fi refuzat să fii o marionetă, un rol pe care ar fi trebuit să-l joci pentru că acţiunea era în plină desfăşurare şi erau prea multe lucruri pe care tu nu le ştiai. Aşa că l-am convins pe Eric să-şi asume riscul şi să fie încoronat. Aşa s-a petrecut totul.

– Deci când am sosit mi-a scos ochii şi m-a aruncat în temniţă ca să se amuze.

Julian se răsuci şi privi spre manticora moartă.

– Eşti un prost, rosti într-un târziu. Tu ai fost o unealtă încă de la început. Te-au folosit ca să ne forţeze mâna şi, oricum ai fi luat-o, ai fi pierdut. Dacă atacul ăla incompetent al lui Bleys ar fi reuşit cumva, ai fi murit înainte să apuci să-ţi tragi răsuflarea. Dacă ar fi eşuat, aşa cum s-a întimplat, Bleys ar fi dispărut, aşa cum a şi făcut, lăsându-te cu soarta pecetluită pentru tentativa de uzurpare. Nu mai erai util şi trebuia să mori. Ne-au lăsat puţine şanse de alegere. De drept, ar fi trebuit să te ucidem – şi

ştii asta.

Mi-am muşcat buza. Erau multe lucruri pe care aş fi putut să le spun. Dar dacă ce spunea era măcar parţial adevărat, avea oarece dreptate. Şi chiar voiam să aud mai mult.

– Eric, spuse, şi-a închipuit că vederea ţi-ar reveni în cele din urmă – ştiind modul în care ne regenerăm noi –, cu trecerea timpului. A fost o situaţie foarte delicată. Dacă tata s-ar fi întors, Eric ar fi putut abdica şi ar fi putut justifica satisfăcător toate acţiunile – cu excepţia uciderii tale. Asta ar fi fost o mişcare prea evidentă pentru a-şi putea asigura continuitatea domniei dincolo de tulburările momentului. Şi o să-ţi spun sincer că, pur şi simplu, voia să te arunce în închisoare şi să te uite acolo.

– Atunci, a cui a fost ideea cu orbirea?

Rămase iar tăcut multă vreme. După care rosti foarte moale, aproape în şoaptă:

– Ascultă-mă cu atenţie, te rog. A fost a mea, şi poate ţi-a salvat viaţa. Orice acţiune desfăşurată împotriva ta trebuia să fie echivalentă cu moartea, altminteri gruparea lor ar fi încercat de-a binelea. Nu le mai erai de niciun folos, dar erai în viaţă şi aveai puterea de a deveni un pericol în viitor. Ar fi putut folosi Atuul tău ca să te contacteze şi să te ucidă, sau l-ar fi putut folosi ca să te elibereze cu scopul de a te sacrifica într-o altă mişcare împotriva lui Eric. Totuşi, orb fiind, nu era nevoie să te ucidă şi erai inutil pentru orice altceva ar fi avut ei în minte. Salvarea ta a fost că ai ieşit din peisaj pentru o vreme şi ne-a salvat şi pe noi de la o acţiune mult mai ieşită din comun care, într-o bună zi, s-ar fi putut întoarce împotriva noastră. În felul în care vedeam noi lucrurile, n-aveam de ales. Era singurul lucru pe care-l puteam face. Nu puteam nici să fim indulgenţi, altminteri am fi putut fi suspectaţi că tragem foloase de pe urma ta. În clipa în care ai fi dobândit o astfel de valoare ai fi fost un om mort. N-am putut decât să ne facem că nu vedem când Lord Rein venea să te consoleze. Asta e tot ce-am putut face.

– Văd ce vrei să zici, am spus.

– Da, aprobă el, ai văzut prea devreme. Nimeni n-ar fi bănuit că-ţi vei reveni atât de rapid, nici că vei reuşi să evadezi, o dată recuperat. Cum ai izbutit?

– Îi spune Macy's lui Gimbel's[1]? am rostit.

---

[1] Macy's – lanţ de magazine din SUA; unul dintre sediile acestuia se afla vizavi de magazinul rival, Gimbel's, în anii '20. (n. trad.)

– Poftim?

– Am spus… nu contează. Atunci, ce ştii despre întemniţarea lui Brand?

Mă examină încă o dată.

– Tot ce ştiu e că a fost un fel de dispută în grupul lui. Nu cunosc amănunte. Din cine ştie ce motiv, Bleys şi Fiona se temeau să-l ucidă şi se temeau să-l lase liber. Când l-am eliberat din compromisul lor – întemniţarea – Fionei se pare că i-a fost mai frică să îl ştie liber.

– Şi tu ai spus că te temeai de el îndeajuns cât să fii pregătit să-l ucizi. De ce acum, după atâta timp, când toate astea sunt istorie şi echilibrul puterii s-a modificat iar? Era slab, practic neajutorat. Ce rău mai putea să facă acum?

Oftă.

– Nu înţeleg ce putere are el, zise, dar e considerabilă. Ştiu că poate călători prin Umbră doar prin forţa minţii, că poate sta într-un scaun, localiza ceea ce caută în Umbră şi apoi să-l aducă printr-un act de voinţă, fără să se mişte din scaun; şi poate călători fizic prin Umbră într-o manieră oarecum asemănătoare. Îşi canalizează gândul asupra locului pe care vrea să-l viziteze, formează un fel de uşă mentală şi pur şi simplu păşeşte prin ea. De fapt, cred că uneori ştie ce gândesc oamenii. E aproape ca şi cum ar fi devenit un fel de Atu viu. Ştiu lucrurile astea pentru că l-am văzut făcându-le. Aproape de sfârşit, când îl ţineam sub supraveghere în palat, ne-a scăpat o dată aşa. Atunci a călătorit în umbra Pământ şi te-a plasat pe tine în ospiciu. După ce l-am recapturat, unul dintre noi a rămas cu el în permanenţă. Cu toate astea, încă nu ştiam că poate aduce lucruri din Umbră. Când a aflat că ai evadat, a creat o fiară îngrozitoare care l-a atacat pe Caine, care era pe atunci garda lui de corp. Atunci a venit din nou la tine. Bleys şi Fiona au pus mâna pe el puţin după asta, înainte s-o facem noi, şi nu l-am mai văzut până în noaptea aceea din bibliotecă, când l-am adus înapoi. Mă tem de el pentru că are puteri mortale pe care eu nu le înţeleg.

– În cazul ăsta, mă-ntreb cum au reuşit să-l ţină închis…

– Fiona are puteri asemănătoare şi cred că şi Bleys. Unindu-şi forţele, se pare că au putut anula majoritatea puterilor lui Brand până au creat un loc în care să nu le poată folosi.

– Nu total, am spus. I-a transmis un mesaj lui Random. De fapt, m-a contactat şi pe mine o dată, slab.

– Evident, nu total, în cazul ăsta, rosti. Oricum, suficient. Până

când am reuşit să pătrundem prin protecţiile ridicate de ei.

– Ce ştii despre toată intriga lor în legătură cu mine – arestarea, încercarea de a mă ucide, salvarea.

– Ştiu că nu înţeleg, spuse, exceptând faptul că a făcut parte din lupta pentru putere în grupul lor. Se certaseră între ei şi erai util pentru o parte sau cealaltă. Deci, firesc, o parte încerca să te ucidă, în vreme ce cealaltă lupta să te salveze. În cele din urmă, bineînţeles, Bleys a profitat cel mai mult de pe urma ta, în atacul pe care l-a declanşat.

– Numai că el a fost cel care a încercat să mă ucidă, acolo, pe umbra Pământ, am zis. El a tras în cauciucuri.

– Da?

– Mă rog, aşa mi-a spus Brand, dar se potriveşte cu toate celelalte dovezi.

Ridică din umeri.

– Nu pot să te ajut cu asta, spuse. Pur şi simplu nu ştiu ce se petrecea între ei la vremea aceea.

– Totuşi, Fiona se bucură de simpatia ta în Amber. De fapt, de fiecare dată când e în preajmă reacţionezi mai mult decât cordial faţă de ea.

– Bineînţeles, spuse, zâmbind. Întotdeauna am fost foarte ataşat de Fiona. Cu siguranţă e cea mai frumoasă, cea mai civilizată dintre noi toţi. Păcat că tata a fost mereu atât de hotărât împotriva căsătoriilor frate-soră, după cum bine ştii. Mă deranjează că a trebuit să fim adversari atâta vreme. Totuşi lucrurile aproape au revenit la normal după moartea lui Bleys, întemniţarea ta şi încoronarea lui Eric. A acceptat înfrângerea cu graţie şi asta a fost tot. Evident că şi ea era la fel de înspăimântată ca mine de posibilitatea întoarcerii lui Brand.

– Brand mi-a povestit altceva, dar e normal. Oricum, el a afirmat că Bleys încă e în viaţă, că l-a urmărit cu Atuul lui şi că ştie că e undeva în Umbră, pregătind o altă armată pentru o nouă lovitură împotriva Amberului.

– Bănuiesc că e posibil, rosti Julian. Numai că noi suntem mai mult decât bine pregătiţi, nu-i aşa?

– Tot el afirmă că atacul va fi un simulacru, am continuat, şi că adevăratul asalt va veni direct din Curţile Haosului, pe drumul negru. Spune că Fiona pregăteşte terenul chiar acum.

Se încruntă mânios.

– Sper să fie doar o minciună, rosti. Nu mi-ar plăcea să văd gruparea lor refăcută şi atacându-ne iar, de data asta cu sprijinul

forţelor întunericului. Şi nu mi-ar plăcea s-o văd implicată pe Fiona.

– Brand afirma că a ieşit din gaşcă, că şi-a dat seama că era pe o cale greşită – şi alte asemenea chestii gen turnat cenuşă în cap.

– Ha! Mai degrabă aş avea încredere în fiara pe care tocmai am măcelărit-o decât în cuvântul lui Brand. Sper că vei avea grijă să-l ţii bine sub observaţie – deşi s-ar putea să nu fie de prea mare folos dacă şi-a redobândit puterile.

– Dar ce fel de joc ar putea să joace acum?

– Fie că a refăcut vechiul triumvirat, lucru care nu-mi place deloc, fie are un nou plan, numai al lui. Dar, crede-mă, are un plan. Nu i-a plăcut niciodată să fie doar un simplu spectator. Întotdeauna pune ceva la cale. Bag mâna în foc că până şi în somn complotează.

– Poate că ai dreptate, am zis. Vezi tu, s-a petrecut un nou eveniment – încă nu-mi pot da seama dacă e de bine sau de rău. Tocmai m-am luptat cu Gerard. El crede că i-am făcut un rău lui Brand. Nu e cazul, dar nu mă aflam într-o postură potrivită pentru a-mi dovedi nevinovăţia. Din câte ştiu, sunt ultima persoană care l-a văzut pe Brand, azi-dimineaţă. Gerard a fost la el în cameră cu puţin timp în urmă. Spune că apartamentul era răvăşit, că sunt pete de sânge ici şi colo şi că Brand lipseşte. Nu ştiu ce să cred.

– Nici eu. Dar sper că asta înseamnă că cineva şi-a făcut bine treaba de data asta.

– Doamne, am spus, ce încâlceală. Îmi doresc să fi ştiut toate astea dinainte.

– Niciodată n-am găsit momentul potrivit, rosti, până acum. În mod sigur, nu atunci când erai prizonier şi încă puteai fi contactat, iar după aceea ai lipsit multă vreme. Când ai revenit cu trupele şi cu noile arme, eram nesigur de intenţiile tale. Apoi lucrurile s-au precipitat şi Brand s-a întors iar. Era prea târziu. Trebuia să-mi salvez pielea. Aici, în Arden, sunt un om puternic. Aici mă descurc, indiferent ce face el. Am menţinut patrulele în stare de alertă şi în aşteptarea veştii morţii lui Brand. Voiam să-l întreb pe unul dintre voi dacă mai e în viaţă. Dar nu m-am putut hotărî pe cine, pentru că presupuneam că încă sunt suspect, în caz că murise. De îndată ce aş fi primit vreo veste, dacă ar fi fost viu, eram hotărât să încerc să-l omor cu mâna mea. Acum, această… stare de lucruri… Ce-ai de gând să faci acum, Corwin?

– Mă duc să iau Giuvaierul Judecăţii dintr-un loc unde l-am ascuns în Umbră. Există o modalitate de a-l folosi pentru distrugerea drumului negru. Intenţionez s-o încerc.

– Cum se poate face asta?

– E o poveste prea lungă, pentru că tocmai mi-a trecut prin minte un gând cumplit.

– Ce anume?

– Brand vrea Giuvaierul. A întrebat despre el şi acum... Această putere a lui de a găsi lucruri în Umbră şi de a le aduce înapoi. Cât de tare e?

Julian căzu pe gânduri.

– Nu e omniscient, dacă asta vrei să spui. Poţi găsi orice doreşti în Umbră, folosind calea normală pe care o folosim cu toţii – călătorind acolo. Conform spuselor Fionei, el elimină plimbarea. Aşadar, e *un* obiect, nu un obiect anume pe care-l caută. Pe lângă asta, Giuvaierul acela e un obiect foarte straniu, conform spuselor lui Eric. Cred că Brand va merge după Giuvaier în persoană, îndată ce află unde este.

– Atunci trebuie s-o pornesc imediat. Trebuie să ajung înaintea lui.

– Văd că-l călăreşti pe Drum, remarcă Julian. E un animal bun, un tovarăş robust. A mai trecut prin curse prin umbră.

– Mă bucur să aud asta, am spus. Ce-o să faci *tu* acum?

– O să contactez pe cineva din Amber şi o să mă pun la curent cu tot ce n-am apucat noi să vorbim – pe Benedict, probabil.

– Nu e bine, am zis. Nu vei reuşi să-l contactezi. E în Curţile Haosului. Încearcă-l pe Gerard şi convinge-l că sunt un om de onoare, dacă tot vorbeşti cu el.

– Roşcaţii sunt singurii magicieni în familia asta, dar o să-ncerc... Chiar ai spus Curţile Haosului?

– Da, dar repet, timpul e mult prea preţios acum.

– Bineînţeles. Porneşte la drum! O să trândăvim mai târziu – sper.

Întinse mâna şi mă bătu pe braţ. Am aruncat o privire spre manticoră, spre câinii stând roată în jurul ei.

– Mulţumesc, Julian. Eu... Eşti un om dificil de înţeles.

– Nu chiar. Cred că acel Corwin pe care-l uram a murit cu secole în urmă. Pleacă acum! Dacă Brand se-arată pe-aici, îi bat pielea în cuie pe un copac!

Urlă o comandă către câinii săi în timp ce încălecam şi aceştia se năpustiră asupra carcasei manticorei, lingându-i sângele şi

smulgând bucăţi imense şi fâşii de carne. Când am trecut pe lângă chipul straniu, masiv, aproape uman, am văzut că avea ochii deschişi, deşi sticloşi. Erau albaştri şi moartea nu le furase o anume candoare supranaturală. Fie asta, fie că privirea era darul ultim al morţii – o modalitate fără sens de a transmite ironia, dacă exista.

L-am mânat pe Drum înapoi pe traseu şi am început călătoria prin umbră.

10

Deplasându-mă pe drum în pas uşor, norii întunecând cerul şi nechezatul de amintire sau de anticipare al lui Drum… O cotitură la stânga, apoi în susul… Pământul e cafeniu, galben, revine iar la cafeniu… Copacii la pământ, răspândiţi… Val de ierburi între ei, în briza răcoroasă… Un foc iute pe cer… Un tunet scutură picături de ploaie…

Acum, râpe şi stânci… Vântul îmi trage de mantie… Sus… Sus, acolo unde stâncile sunt striate cu argint şi copacii şi-au marcat teritoriul… Ierburile, focuri verzi, mor în bătaia ploii… Sus, spre înălţimile abrupte, scânteietoare, spălate de ploaie, acolo unde norii se adună şi fierb ca un fluviu sufocat de noroi la apogeul inundaţiei… Ploaia izbeşte ca alicele şi vântul îşi drege glasul ca să cânte… Urcăm şi urcăm şi creasta ni se înfăţişează privirilor, precum capul unui taur speriat, cu coarnele păzind traseul… Fulgerele se răsucesc în jurul vârfurilor, dansează între ele… Mirosul ozonului când ajungem acolo şi ne grăbim să traversăm, ploaia blocată dintr-o dată, vântul oprit…

Ieşind la lumină pe partea cealaltă… Nu mai plouă, aerul e liniştit, cerul s-a netezit şi a căpătat o nuanţă neagră potrivită cu pleiada de stele… Meteoriţi taie aerul şi ard, taie şi ard, cauterizându-se ca nişte cicatrici ce stăruie pe retină, topindu-se, topindu-se… Mai multe luni, răspândite ca un pumn de monezi… Trei monezi de zece cenţi strălucitoare, una de douăzeci şi cinci de cenţi tocită, o pereche de penny, unul dintre ei mat şi zgâriat… Apoi în jos, drumul acela lung, şerpuitor…

Potcoavele răsună limpede şi metalic în aerul nopţii… Undeva, o tuse ca de pisică… O formă întunecată traversând o lună mai mică, zdrenţuită şi iute…

În jos… Terenul se înclină pe ambele părţi… Dedesubt,

beznă… Deplasându-ne de-a lungul vârfului unui perete curbat, de o înălţime ameţitoare, drumul însuşi strălucind în lumina lunii… Traseul se curbează, se întoarce, devine transparent… Curând se modifică, fin ca un voal, filamentos, cu stele atât dedesubt, cât şi deasupra… Pe fiecare parte, stele dedesubt… Nu mai există pământ… E numai noaptea, noaptea şi traseul subţire, transparent, pe care trebuie să încerc să-l urmez, să aflu cum reacţionează, pentru a-l folosi în viitor…

Acum e o tăcere absolută şi iluzia încetinelii însoţeşte fiecare mişcare… Curând, poteca se pierde şi noi ne deplasăm ca şi cum am înota sub apă la mare adâncime, stelele strălucind ca peştii… E libertate, e puterea călătoriei în umbră care aduce exaltare, asemănătoare şi totuşi diferită de cutezanţa care apare uneori în bătălie, de îndrăzneala bine însuşită a unei fapte vitejeşti, de emoţia pe care o simţi atunci când găseşti cuvântul potrivit într-o poezie… Toate acestea şi priveliştea însăşi, mergând, mergând, mergând, poate de niciunde şi spre niciunde, peste şi printre mineralele şi focurile vidului, eliberat de pământ şi aer şi apă…

Ne întrecem cu un meteorit imens, aproape că îl atingem… Parcurgând cu iuţeală suprafaţa lui parcă ciupită de vărsat, în jos, de jur împrejur, apoi în sus… Se întinde într-o câmpie imensă, luminează, se îngălbeneşte…

Acum e nisip, nisip sub mişcarea noastră… Stelele pălesc, în vreme ce întunericul se diluează într-o dimineaţă luminată de răsăritul soarelui… Şiruri de umbre înainte, printre ele copaci desfrunziţi… Călătorie spre întuneric… Prăbuşire… Păsări luminoase ţâşnesc, se tânguie, se aşează…

Printre copacii care se îndesesc… Mai negru pământul, mai îngustă calea… Frunze de palmier se micşorează până la dimensiunea mâinii, scoarţa se întunecă… O răsucire la dreapta, o lărgire a drumului… Potcoavele scoţând scântei din bolovanii de pavaj… Calea se lărgeşte, devine o stradă mărginită de copaci… Şiruri mici de case se ivesc… Obloane strălucitoare, scări de marmură, perdele pictate, dincolo de drumuri marcate cu fanioane… Trecând, o căruţă trasă de cai, încărcată cu legume proaspete… Trecători întorcându-se să privească… Zumzet de voci…

Înainte… Trecând pe sub un pod… Urmând cursul apei până când se lărgeşte într-un râu, apoi spre mare…

Călărind de-a lungul plajei sub un cer ca lămâia, cu nori albaştri goniţi de vânt… Sarea, algele, scoicile, blânda anatomie

a lemnului plutind… Stropi albi deasupra mării de culoarea lămâilor verzi…

Călărind, înspre locul în care apele se sfârşesc într-o terasă… Urcând, fiecare pas destrămându-se şi bubuind în spate, pierzându-şi identitatea, unindu-se cu detunătura valurilor care se sparg de ţărm… Sus, sus, spre câmpia plană, plină de copaci, un oraş de aur sclipind, ca un miraj, în capătul ei…

Oraşul creşte, se întunecă sub o umbrelă umbroasă, turnurile lui cenuşii întinzându-se spre înălţimi, sticlă şi metal strălucind prin obscuritate… Turnurile încep să se balanseze…

Oraşul cade în el însuşi, fără zgomot, când trecem pe lângă el… Turnurile se răstoarnă, praful fierbe, se ridică, devine roz datorită unei luciri de undeva, de jos… Un zgomot uşor, ca al unei lumânări care se stinge, undeva…

O furtună de praf, ivită ca din senin, cedând locul ceţii… Prin ea, sunetele unor claxoane de automobil… O deviere, o scurtă urcare, o spărtură în albul cenuşiu, în albul ca o perlă, schimbându-se… Urmele potcoavelor noastre pe banda de urgenţă a autostrăzii… În dreapta, şiruri nesfârşite de vehicule nemişcate… Alb ca perla, alb-cenuşiu, schimbându-se iar…

Ţipete şi tânguiri fără adresă… Licăriri haotice de lumină…

Din nou urcuş… Ceţurile se răresc şi se retrag… Iarbă, iarbă, iarbă… Cerul limpede acum, un albastru delicat… Un soare în drum spre locul de pe cer… Păsări… O vacă pe câmp, rumegând, privind şi rumegând…

Sărind peste un gard de lemn ca să ajungem pe un drum de ţară… O răcoare bruscă de dincolo de deal… Ierburile sunt uscate şi pe sol e zăpadă… O locuinţă de fermier, cu acoperiş de tablă, pe culmea dealului, cu un colac de fum deasupra…

Mai departe… Dealurile se înalţă, soarele se rostogoleşte, lăsând în urmă întunericul… Stele presărate peste tot… Ici o casă, lăsată în urmă… Colo, alta, la care se ajunge pe o lungă potecă şerpuind printre copaci bătrâni… Faruri…

Dincolo de marginea drumului… Trag de căpăstru şi trec de drum…

Mi-am şters fruntea, mi-am scuturat de praf cămaşa. L-am bătut pe Drum pe crupă. Vehiculul care se apropia a încetinit când a ajuns lângă mine şi am văzut cum ne privea şoferul. Am tras uşor de căpăstru şi Drum a început să meargă. Automobilul a frânat şi şoferul a strigat ceva după mine, dar am continuat să merg. Câteva clipe mai târziu, l-am auzit pornind mai departe.

După asta a urmat, un timp, un drum de ţară. Am mers în pas uşor, trecând pe lângă peisaje familiare, amintindu-mi timpurile de altădată. Câţiva kilometri mai încolo am ajuns la un alt drum, mai larg şi mai bun. M-am îndreptat spre el, rămânând pe banda de urgenţă din dreapta. Temperatura continua să scadă, dar aerul rece dădea o plăcută senzaţie de prospeţime. O felie de lună strălucea deasupra dealurilor din stânga mea. Câţiva norişori treceau pe deasupra, mângâiaţi de pătrarul lunii cu o lumină moale, prăfoasă. Vântul adia uşor; din când în când un foşnet de crengi, nimic mai mult. După un timp, am ajuns la o serie de înclinări ale drumului, ceea ce-mi semnala că destinaţia era foarte aproape.

O curbă şi încă două înclinări... Am văzut bolovanul de lângă drum, am citit adresa mea pe el.

Am tras de căpăstru şi am privit în susul dealului. Pe drum se afla o rulotă şi lumina într-o încăpere din casă era aprinsă. L-am mânat pe Drum în afara drumului, peste un câmp, într-un pâlc de copaci. L-am priponit în spatele unei perechi de brazi, l-am frecat pe gât şi i-am spus că n-o să lipsesc mult.

Am revenit pe drum. Niciun automobil la vedere. Am traversat şi m-am îndreptat spre partea îndepărtată a şoselei, trecând prin spatele maşinii. Singura lumină din casă era cea din camera de zi, undeva în dreapta. Mi-am croit drum spre partea stângă a casei, spre spate.

M-am oprit când am ajuns la curtea interioară, privind de jur împrejur. Ceva nu era în ordine.

Grădina din spate se schimbase. Două scaune şubrezite pe care nu catadicsisem vreodată să le arunc, care se sprijineau de un coteţ de păsări dărăpănat, dispăruseră. De fapt, şi coteţul dispăruse. Ultima oară când trecusem pe aici erau la locul lor. Toate crengile moarte care fuseseră răspândite pe acolo, ca şi cele câteva putrezite pe care le făcusem grămadă ca să le tai pentru foc, dispăruseră şi ele.

Grămada de compost dispăruse.

M-am dus spre locul în care fusese. Nu mai rămăsese decât un petic neregulat de pământ gol, aproximativ de forma grămezii.

Dar descoperisem, atunci când mă acordam cu Giuvaierul, că pot să-i detectez prezenţa. Am închis ochii o clipă şi am încercat.

Nimic.

M-am uitat iar, căutând cu grijă, dar nu am văzut nicio sclipire care să-i semnaleze prezenţa. Nu că m-aş fi aşteptat să văd ceva

dacă nu îl simţeam în apropiere.

În încăperea luminată nu erau perdele. Examinând acum casa, am observat că nicio fereastră n-avea perdele, draperii, obloane sau storuri. Aşadar…

Am ocolit spre celălalt capăt al casei… Apropiindu-mă de prima fereastră luminată, am aruncat o privire rapidă înăuntru. Cea mai mare parte a podelei era acoperită. Un bărbat cu şapcă şi salopetă zugrăvea peretele mai îndepărtat.

Bineînţeles.

Îi cerusem lui Bill să vândă casa. Semnasem actele necesare în timp ce fusesem pacient al clinicii locale, când fusesem proiectat înapoi în vechea mea locuinţă – probabil o acţiune a Giuvaierului – în urma înjunghierii mele. Asta trebuie că s-a întâmplat cu mai multe săptămâni în urmă, conform timpului local, folosind factorul de conversie de la Amber la umbra Pământ, de aproximativ doi şi jumătate la unu şi punând la socoteală şi cele opt zile din Curţile Haosului. Bill, fireşte, îmi îndeplinise rugămintea. Dar locuinţa fusese o ruină, abandonată mulţi ani, vandalizată… Avea nevoie de geamuri noi, reparaţii la acoperiş, jgheaburi noi, zugrăvit, sablare, lustruire… Şi mai era o mulţime de gunoi de aruncat, atât de afară cât şi dinăuntru.

M-am răsucit şi am coborât panta din faţă către drum, amintindu-mi ultima ocazie cu care trecusem pe-aici, pe jumătate delirând, târându-mă pe coate şi genunchi, cu sângele curgându-mi din rană. În noaptea aceea era mult mai frig şi era zăpadă pe jos şi în văzduh. Am trecut pe lângă locul unde am stat, încercând să fac semn maşinilor cu o faţă de pernă. Amintirea era uşor înceţoşată, dar încă îmi aminteam de cele care trecuseră pe lângă mine.

Am traversat drumul, mi-am croit drum pe câmp spre copaci. Dezlegându-l pe Drum, am încălecat.

– Mai avem de călărit, i-am spus. De data asta, nu foarte departe.

Ne-am întors pe şosea şi am mers de-a lungul ei, trecând de casa mea. Dacă nu i-aş fi spus lui Bill să vândă casa, grămada de compost ar fi fost încă acolo, Giuvaierul ar fi fost încă acolo. Aş fi putut deja să fiu înapoi pe drumul spre Amber cu piatra roşiatică atârnându-mi la gât, pregătit pentru încercarea care trebuia făcuta. Acum, acum trebuia s-o caut, când aveam senzaţia că timpul, încă o dată, începe să mă preseze. Cel puţin, aici timpul trecea mai lent decât în Amber. Am tras de căpăstru. Chiar şi

aşa, n-avea niciun sens să-l irosesc.

După o jumătate de oră mă aflam în oraş, călărind în josul unei străzi liniştite dintr-o zonă rezidenţială, cu case de jur-împrejur. Luminile erau aprinse în locuinţa lui Bill. M-am îndreptat într-acolo. L-am lăsat pe Drum în grădina din spate.

Alice răspunse la uşă, mă privi o clipă, apoi rosti:

– Dumnezeule! Carl!

Câteva minute mai târziu, stăteam în camera de zi cu Bill, cu o băutură pe masa din dreapta mea. Alice era în bucătărie, pentru că făcuse greşeala de a mă întreba dacă vreau ceva de mâncare.

Bill mă examina în timp ce-şi aprindea pipa.

– Modalităţile tale de venire şi plecare încă tind să fie pitoreşti, spuse.

Am zâmbit.

– Promptitudinea e totul, am spus.

– Sora aceea de la clinică… Puţini i-au crezut povestea.

– Puţini?

– Minoritatea la care mă refer e reprezentată, fireşte, numai de mine.

– Care a fost povestea ei?

– A pretins că ai mers în mijlocul salonului, ai devenit bidimensional şi te-ai topit, ca un vechi soldat ce te afli, însoţit de un curcubeu.

– Glaucomul poate cauza simptomul curcubeului. Ar trebui să consulte un oftalmolog.

– A consultat, spuse. E-n ordine.

– Oh. Păcat. Următorul lucru care-mi vine în minte e de natură neurologică.

– Haide, Carl. N-are nimic. Ştii asta.

Am zâmbit şi a sorbit o înghiţitură.

– Şi tu, spuse, tu arăţi ca o anumită carte de joc despre care am vorbit cândva. Cu spadă cu tot. Ce se întâmplă, Carl?

– Încă e complicat, am spus. Chiar mai mult decât ultima oară când am discutat.

– Ceea ce înseamnă că încă nu-mi poţi explica?

Am clătinat din cap.

– Ai câştigat un tur complet gratuit al patriei mele, când toate astea se vor isprăvi, am spus, dacă voi mai avea o patrie atunci. Chiar acum, timpul face nişte lucruri îngrozitoare.

– Ce pot face ca să te-ajut?

– Informaţii, te rog. Vechea mea casă. Cine-i tipul care o

repară?

– Ed Wellen. Antreprenor local. Îl cunoşti, cred. Nu ţi-a montat el duşul sau ceva?

– Ba da… Îmi amintesc.

– S-a extins binişor. Şi-a cumpărat echipament serios. Acum are şi câţiva tipi care lucrează pentru el. Eu m-am ocupat de firma lui.

– Ştii cumva pe cine a pus să lucreze acum la mine acasă?

– Acum, nu. Dar pot afla într-o clipă. Puse mâna pe telefonul aflat pe măsuţa de lângă el. Să-l sun?

– Da, am spus, dar mai e un mic amănunt în plus. Sunt interesat doar de un singur lucru. În grădină exista o grămadă de compost. Era acolo ultima oară când am trecut pe acasă. Acum a dispărut. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Îşi înclină capul spre dreapta şi rânji cu pipa între dinţi.

– Vorbeşti serios? spuse într-un târziu.

– Serios de tot, am zis. Am ascuns ceva în grămada aia când mă târam pe acolo, împodobind zăpada cu preţioasele mele fluide trupeşti. Trebuie să recuperez acel ceva.

– Dar ce e, de fapt?

– Un pandantiv rubiniu.

– Nepreţuit, presupun.

– Ai dreptate.

Încuviinţă, lent.

– Dacă ar fi fost altcineva, l-aş fi suspectat de glumă, rosti. O comoară într-o grămadă de compost… O moştenire de familie?

– Da. Patruzeci sau cincizeci de carate. Model simplu. Lanţ gros.

Scoase pipa din gură şi fluieră uşor.

– Te superi dacă te-ntreb de ce l-ai pus acolo?

– Aş fi fost mort acum dacă n-o făceam.

– Un motiv destul de bun.

Întinse din nou mâna spre telefon.

– Deja avem clienţi pentru casă, ţinu să remarce. Destul de bine, având în vedere că încă n-am făcut reclamă. Un tip care a auzit de la cineva care a auzit de la altcineva. L-am dus să o vadă chiar azi-dimineaţă. Se gândeşte serios. Trebuie să ne mişcăm destul de repede.

Începu să formeze numărul.

– Aşteaptă, am spus. Povesteşte-mi despre el.

Lăsă jos receptorul, ridică privirea.

– Un tip slab, spuse. Roşcat. Purta barbă. Spune că e artist. Vrea o locuinţă în ţinut.

– Nenorocitul! am spus, exact când Alice pătrunse în încăpere cu o tavă.

Scoase un „ţţţ” şi zâmbi când îmi înmână tava.

– Doar doi hamburgeri şi un rest de salată. Nimic care să te emoţioneze.

– Mulţumesc. Tocmai mă pregăteam să-mi devorez calul. M-aş fi simţit rău după aceea.

– Îmi închipui că nici el n-ar fi fost chiar fericit. Poftă bună! rosti şi se întoarse în bucătărie.

– Grămada de compost era încă la locul ei când l-ai dus acolo? am întrebat.

Închise ochii şi se încruntă.

– Nu, rosti după o clipă. Curtea era deja curată.

– E ceva şi asta, am spus şi am început să mănânc.

Formă numărul şi vorbi mai multe minute. M-am prins de mersul lucrurilor după replicile lui, dar am ascultat întreaga poveste după ce a închis, în timp ce terminam de mâncat şi îmi spălam gâtlejul cu ceea ce mai rămăsese în pahar.

– Nu voia să vadă cum se iroseşte compostul de calitate, spuse Bill. Aşa că l-a îngrămădit în căruţă chiar ieri şi l-a transportat la ferma lui. L-a depozitat lângă o parcelă pe care intenţionează s-o cultive şi încă n-a avut timp să-l împrăştie. Spune că n-a observat nicio bijuterie, dar că e posibil să-i fi scăpat din vedere.

Am încuviinţat.

– Dacă aş putea împrumuta o lanternă, ar trebui s-o iau din loc.

– Sigur, te duc eu cu maşina, spuse.

– Nu vreau să mă despart de calui meu în momentul ăsta.

– Ei bine, probabil o să vrei o greblă şi o lopată sau o furcă. Pot să ţi le aduc eu acolo, dacă ştii să ajungi.

– Ştiu unde locuieşte Ed. Totuşi cred că şi el are unelte.

Bill ridică din umeri şi zâmbi.

– În regulă, am spus. Lăsaţi-mă să merg la baie şi, pe urmă, s-o luăm din loc.

– Se pare că-l cunoşti pe viitorul cumpărător.

Am dat tava deoparte şi m-am ridicat.

– Ultima oară ai auzit de el sub numele de Brandon Corey.

– Tipul care pretindea că e fratele tău şi a făcut să fii internat la ospiciu?

– Pretindea pe naiba! E fratele meu. Nu că aş fi avut de ales. Scuză-mă.

– A fost acolo.

– Unde?

– Acasă la Ed, în după-amiaza asta. Cel puţin a fost un roşcat cu barbă.

– Făcând ce?

– Spunea că e artist. A cerut voie să îşi instaleze şevaletul ca să picteze pe un câmp.

– Şi Ed l-a lăsat?

– Da, bineînţeles. Zicea că e o idee bună. De-aia mi-a şi povestit despre asta. Voia să se fălească.

– Adu uneltele. Ne întâlnim acolo.

– Bine.

Al doilea lucru pe care l-am scos în baie au fost Atuurile mele. Trebuia să contactez pe cineva din Amber cât mai curând cu putinţă, cineva îndeajuns de puternic ca să-l oprească. Dar pe cine? Benedict era deja pe drum către Curţile Haosului. Random era plecat în căutarea fiului său, eu tocmai mă despărţisem de Gerard în termeni mai puţin decât amicali. Mi-aş fi dorit să am un Atu pentru Ganelon.

Am hotărât că n-am altceva mai bun de făcut decât să-l încerc pe Gerard.

Am scos Atuul lui, am efectuat manevrele mentale potrivite. Câteva clipe mai târziu, contactul era stabilit.

– Corwin!

– Ascultă-mă bine, Gerard! Brand trăieşte, dacă asta reprezintă vreo consolare. Sunt al naibii de sigur de asta. E important. Chestiune de viaţă şi de moarte. Trebuie să faci ceva – rapid!

Expresia i se schimbă iute în timp ce-i vorbeam – furie, surpriză, interes…

– Mai departe, rosti.

– S-ar putea ca Brand să se întoarcă foarte curând. De fapt, s-ar putea să fie deja în Amber. Încă nu l-ai văzut, nu-i aşa?

– Nu.

– Trebuie împiedicat să traverseze Modelul.

– Nu înţeleg. Dar pot să postez o strajă la uşa încăperii Modelului.

– Pune straja chiar în încăpere. Brand are acum modalităţi ciudate de a veni şi pleca. S-ar putea petrece lucruri îngrozitoare dacă parcurge Modelul.

– Atunci voi avea grijă personal de asta. Ce se-ntâmplă?

– Nu e timp acum. Încă un lucru: Llewella s-a întors în Rebma?

– Da, s-a întors.

– Contacteaz-o prin Atu. Trebuie s-o avertizeze pe Moire că şi Modelul din Rebma trebuie păzit.

– Cât de serioasă e treaba, Corwin?

– Ar putea fi sfârşitul, în toate privinţele, am spus. Acum trebuie să plec.

Am întrerupt contactul şi m-am îndreptat spre bucătărie şi uşa din spate, oprindu-mă numai ca să-i mulţumesc Aliciei şi să-i urez noapte bună. Dacă Brand pusese mâna pe Giuvaier şi se acordase, nu eram sigur ce va face, dar aveam un presentiment destul de puternic.

Am încălecat pe Drum şi l-am mânat spre traseu. Bill dădea deja cu spatele pe şosea.

11

Am tăiat-o peste câmpuri în multe locuri unde Bill trebuia să urmeze drumul, astfel că eram destul de aproape de el. Când am ajuns, vorbea cu Ed, care gesticula către sud-vest.

Când am descălecat, Ed îl studia pe Drum.

– Frumos cal, rosti.

– Mulţumesc.

– Ai fost plecat.

– Da.

Ne-am strâns mâinile.

– Mă bucur că te revăd. Tocmai îi spuneam lui Bill că nu ştiu exact cât a stat prin preajmă artistul ăla. Mi-am închipuit doar că o să plece când se întunecă şi nu i-am dat prea mare atenţie. Acum, dacă într-adevăr căuta ceva ce-ţi aparţine şi ştia despre grămada de compost, ar putea fi încă acolo. Pot să-mi iau puşca, dacă vrei, şi merg cu tine.

– Nu, mulţumesc, am spus. Cred că ştiu cine e. N-o să fie nevoie de puşcă. Doar o să mergem acolo şi o să-l iscodim un pic.

– Bine, spuse. Lasă-mă să vin şi eu să-ţi dau o mână de ajutor.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Atunci, ce zici să mă ocup de calul tău? Să-l adap şi să-i dau ceva de mâncare, să-l curăţ un pic?

– Sunt sigur că-ţi va fi recunoscător. Eu unul aş fi.
– Cum îl cheamă?
– Drum.
Se apropie de Drum şi începu să se împrietenească cu el.
– Bine, spuse. O să fiu un timp în grajd. Dacă ai nevoie de ceva, dă un strigăt.
– Mersi.
Am scos sculele din maşina lui Bill şi el a luat lanterna electrică, conducându-mă spre sud-vest, acolo unde ne indicase mai devreme Ed.
Traversând câmpul, am urmat raza lanternei lui Bill, căutând grămada. Când am văzut ceea ce puteau fi resturile uneia, am inspirat adânc, involuntar. Cineva trebuie să fi umblat prin ea, judecând după cum erau răspândite grămăjoarele. Grămada nu fusese descărcată dintr-un camion ca să cadă atât de dispersată.
Totuşi… faptul că cineva aruncase o privire nu însemna că şi localizase ceea ce căuta.
– Ce părere ai? spuse Bill.
– Nu ştiu, i-am răspuns, lăsând uneltele pe pământ şi apropiindu-mă de cea mai mare grămadă. Luminează puţin aici.
M-am uitat peste ceea ce rămăsese din grămadă, apoi am luat o greblă şi am început să scormonesc. Am fărâmiţat fiecare grămăjoară şi am răspândit-o pe sol, trecând colţii greblei prin fiecare. După un timp, Bill a fixat lanterna într-un unghi potrivit şi a venit să mă ajute.
– Am un sentiment ciudat… spuse.
– Şi eu.
– … că s-ar putea să fi venit prea târziu.
Am continuat să fărămiţăm şi să întindem, să fărămiţăm şi să întindem…
Am simţit furnicătura unei prezenţe familiare. M-am încordat şi am aşteptat. Contactul se stabili câteva clipe mai târziu.
– Corwin!
– Aici, Gerard.
– Ce-ai spus? rosti Bill.
Am ridicat mâna să-l fac să tacă şi mi-am îndreptat atenţia spre Gerard. Se afla în umbră, în capătul luminos al Modelului, sprijinit în spada lui imensă.
– Ai avut dreptate, spuse. Brand s-a arătat pe-aici, chiar acum o clipă. Nu ştiu cum a ajuns aici. A ieşit din umbre acolo, în stânga. Făcu un gest. M-a privit o clipă, apoi s-a răsucit şi s-a

retras. Nu mi-a răspuns când am strigat la el. Aşa că am aprins felinarul, dar nu l-am văzut. Pur şi simplu a dispărut. Ce vrei să fac acum?

– Purta Giuvaierul Judecăţii?

– N-aş putea să-ţi spun. L-am zărit doar o clipă, în lumina asta proastă.

– Modelul din Rebma e sub pază în clipa asta?

– Da. Llewella a dat alarma.

– Bun. Atunci, rămâi de pază. O să te contactez iar.

– În regulă. Corwin – în legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme…

– Las-o.

– Mersi. Ganelon ăla e un tip dur.

– Într-adevăr, am rostit. Fii pe fază.

Imaginea se topi când am întrerupt contactul, numai că atunci se petrecu un lucru ciudat. Senzaţia de contact, calea, rămaseră cu mine, fără obiect, deschise, ca un radio deschis, dar fără un post selectat.

Bill mă privea ciudat.

– Carl, ce se-ntâmplă?

– Nu ştiu. Stai o clipă.

Deodată, contactul se restabili, dar nu cu Gerard. Probabil că ea încercase să mă contacteze în timp ce atenţia mea era distrasă.

– Corwin, e important…

– Zi-i, Fi.

– N-o să găseşti ce cauţi acolo. Brand îl are.

– Începusem şi eu să cred asta.

– Trebuie să-l oprim. Nu ştiu cât de multe ştii tu…

– Nici eu nu mai ştiu, am zis, dar am pus sub pază Modelul din Amber şi pe cel din Rebma. Gerard tocmai mi-a spus că Brand şi-a făcut apariţia la cel din Amber, dar că a fost pus pe fugă.

Încuviinţă, cu feţişoara ei mică, cu trăsături delicate. Cosiţele ei roşii erau neobişnuit de ciufulite. Arăta obosită.

– Ştiu asta, rosti. E sub supravegherea mea. Dar ai uitat o altă posibilitate.

– Nu. Conform calculelor mele, în Tir-na Nog'th nu se poate ajunge deocamdată…

– Nu la asta mă refeream. Se îndreaptă către Modelul primar.

– Ca să acordeze Giuvaierul?

– Prima oară, spuse ea.

– Ca să-l traverseze, ar trebui să treacă prin zona deteriorată. Am înţeles că e mai mult decât dificil.

– Deci ştii despre asta, rosti. Bun. Asta ne ajută să câştgăm timp. Zona întunecată nu-l împiedică, aşa cum ar face-o cu oricare dintre noi. A căzut la învoială cu întunericul de acolo. Trebuie să-l oprim acum.

– Ştii vreo scurtătură spre locul acela?

– Da. Vino la mine. O să te duc eu acolo.

– O clipă. Vreau să vină şi Drum cu mine.

– De ce?

– Cine ştie ce se poate întâmpla. De-aia îl vreau.

– Foarte bine. Atunci ia-mă acolo. Putem pleca la fel de uşor din oricare loc.

Am întins mâna. Într-o clipă, o ţineam pe a ei. Păşi înainte.

– Dumnezeule! spuse Bill, dându-se înapoi. Mă îndoiam de sănătatea ta mintală, Carl. Acum încep să mă îndoiesc de a mea. Ea... şi ea e pe una dintre cărţi, nu-i aşa?

– Da. Bill, ea e sora mea Fiona. Fiona, el este Bill Roth, un foarte bun prieten.

Fi întinse mâna şi zâmbi, iar eu i-am lăsat acolo în timp ce mă duceam să-l iau pe Drum.

– Bill, am spus, iartă-mă că ţi-am irosit timpul. Fratele meu are obiectul. Acum plecăm după el. Mulţumesc pentru ajutor.

I-am strâns mâna.

– Corwin, spuse.

Am zâmbit.

– Da, ăsta e numele meu.

– Am stat de vorbă, sora ta şi cu mine. N-am aflat prea multe în câteva minute, dar ştiu că e vorba de ceva periculos. Aşa că, mult noroc. Totuşi, într-o bună zi, mi-aş dori să aflu toată povestea.

– Mulţumesc, am zis. O să încerc să am grijă s-o afli.

Am încălecat, m-am aplecat şi am tras-o pe Fiona în faţa mea pe cal.

– Noapte bună, domnule Roth, rosti ea. Apoi, spre mine: Dă-i drumul, lent, peste câmp.

Am ascultat-o.

– Brand spune că tu l-ai înjunghiat, am rostit, de îndată ce ne-am îndepărtat suficient de mult ca să fiu în siguranţă.

– E adevărat.

– De ce?

– Ca să evit toate astea.
– Am vorbit mult cu el. Pretindea că, iniţial, tu, Bleys şi cu el eraţi uniţi într-un plan ca să puneţi mâna pe putere.
– Şi asta e corect.
– Mi-a povestit că s-a apropiat de Caine, încercând să-l atragă de partea voastră, dar Caine nici n-a vrut să audă, şi le-a spus despre asta lui Eric şi Julian. Şi că asta a dus la alcătuirea propriului grup ca să vă blocheze calea spre tron.
– E fundamental corect. Caine avea propriile lui ambiţii – pe termen lung – dar, oricum, ambiţii. Nu se afla în postura de a le urmări, totuşi. Aşa că a hotărât că, dacă oricum va obţine mai puţin decât doreşte, mai bine să slujească sub Eric decât sub Bleys. Înţeleg şi punctul lui de vedere.
– A pretins, de asemenea, că voi trei aveaţi o înţelegere cu forţele de la capătul drumului negru. În Curţile Haosului.
– Da, spuse ea, aveam.
– Foloseşti timpul trecut.
– Pentru mine şi Bleys, da.
– Brand zice altceva.
– Normal.
– A spus că tu şi Bleys doreaţi să continuaţi cu această alianţă, doar că el se răzgândise. Din cauza asta, afirmă că v-aţi răzbunat pe el şi l-aţi întemniţat în turnul acela.
– De ce nu l-am ucis pur şi simplu?
– Mă predau. Spune-mi.
– Era prea periculos ca să i se permită libertatea, dar nu-l puteam ucide pentru că deţinea ceva vital.
– Ce?
– O dată Dworkin plecat, Brand era unicul care ştia cum să repare stricăciunea pe care o provocase Modelului primar.
– Ţi-a trebuit multă vreme ca să scoţi informaţia asta de la el.
– Posedă resurse de necrezut.
– Atunci de ce l-ai înjunghiat?
– Repet, ca să evit toate astea. Dacă devenise o chestiune de libertate sau de moarte, era mai bine să moară. Mai bine riscam şi căutam singuri o metodă de a repara Modelul.
– În cazul ăsta, de ce aţi consimţit să cooperaţi ca să-l aduceţi înapoi?
– Mai întâi, eu una n-am cooperat. Eu încercam să împiedic tentativa. Numai că erau prea mulţi care încercau prea tare. Ai ajuns la el în ciuda mea. În al doilea rând, trebuia să fiu în zonă,

ca să încerc să-l ucid în caz că reuşeai să îl salvezi. Prea multe lucruri au mers de-a-ndoaselea.

– Spui că tu şi Bleys v-aţi răzgândit în legătură cu alianţa, dar Brand nu?

– Da.

– Cum a fost afectată dorinţa pentru tron de faptul că v-aţi răzgândit?

– Ne-am gândit că am putea reuşi fără niciun ajutor din afară.

– Înţeleg.

– Mă crezi?

– Mă tem că încep s-o fac.

– Întoarce aici.

Am pătruns într-o strâmtoare dintr-o parte a dealului. Drumul era îngust şi foarte întunecos, doar cu o panglică de stele deasupra noastră. Fiona manipulase Umbra în timp ce vorbeam, conducându-ne de pe câmpul lui Ed în jos, într-un loc ceţos, mlăştinos, apoi din nou în sus, spre o potecă stâncoasă şi curată între munţi. Acum, când ne deplasam prin defileul întunecos, am simţit-o cum lucrează iar cu Umbra. Aerul era proaspăt, dar nu rece. Bezna din stânga şi din dreapta noastră era absolută, dând iluzia unor abisuri enorme mai degrabă decât a stâncilor apropiate, înveşmântate în umbră. Această impresie era întărită, am constatat brusc, de faptul că potcoavele lui Drum nu produceau niciun ecou.

– Ce trebuie să fac ca să-ţi câştig încrederea? rosti.

– Ceri cam mult.

Izbucni în râs.

– Lasă-mă să reformulez. Ce trebuie să fac ca să te conving că spun adevărul?

– Să-mi răspunzi la o întrebare.

– Care?

– Cine a tras în cauciucurile mele?

Râse iar.

– Ai ghicit deja, nu-i aşa?

– Poate. Spune-mi tu.

– Brand. A eşuat încercând să-ţi distrugă memoria, aşa că a hotărât că e mai bine să fie mai meticulos.

– Varianta pe care o deţin eu e că Bleys a tras şi m-a lăsat în lac, că Brand a sosit la timp ca să mă scoată afară şi să-mi salveze viaţa. De fapt, raportul poliţiei pare să indice câte ceva în acest sens.

– Cine a chemat poliţia?

– La ei apare un apel anonim, dar…

– Bleys a chemat-o. Nu putea ajunge la tine la timp ca să te salveze când şi-a dat seama ce se petrece. A sperat că va ajunge poliţia. Din fericire a ajuns.

– Ce vrei să spui?

– Nu Brand te-a scos afară din lac. Tu singur ai făcut-o. El a aşteptat să fie sigur că eşti mort, iar tu ai ieşit la suprafaţă şi te-ai târât pe mal. El a coborât la tine să te verifice, să hotărască dacă vei muri doar dacă te lasă acolo sau dacă trebuie să te arunce din nou în apă. Poliţia a sosit chiar atunci şi el a trebuit să dispară. L-am prins la puţin timp după aceea şi am reuşit să-l înjunghiem şi să-l întemniţăm în turn. Asta ne-a luat mult timp. Mai târziu, l-am contactat pe Eric şi i-am spus ce s-a întâmplat. Atunci, el i-a poruncit Florei să te ducă în celălalt spital şi să vegheze să fii ţinut acolo până după încoronarea lui.

– Se potriveşte, am spus. Mulţumesc.

– Ce se potriveşte?

– Am fost doar un generalist de provincie în timpuri mai puţin complicate ca acestea, şi niciodată n-am avut de-a face cu cazuri psihiatrice. Dar ştiu bine că nu-i administrezi cuiva terapie prin electroşocuri ca să-i refaci memoria. În general are exact efectul contrar. Distruge unele amintiri pe termen scurt. Am început să am suspiciuni când am aflat că Brand era în spatele faptelor. Aşa că am venit cu propria mea ipoteză. Accidentul de maşină nu mi-a refăcut amintirile şi nici terapia prin electroşocuri. În cele din urmă, amintirile au început să-mi revină în mod natural, nu ca un rezultat al vreunei traume deosebite. Probabil am făcut sau am spus ceva ca să arate ce se întâmpla. Un zvon a ajuns cumva la urechile lui Brand şi a hotărât că n-ar fi bine să se întâmple aşa ceva atunci. Aşa că a călătorit în umbra mea şi a reuşit să mă întemniţeze şi să mă supună unui tratament care spera că-mi va şterge din memorie acele lucruri pe care le recuperasem de curând. I-a reuşit doar parţial, adică singurul efect de durată a fost să îmi înceţoşeze mintea pentru câteva zile din apropierea şedinţelor de terapie. Şi accidentul poate că a contribuit la asta. Dar când am evadat din Porter şi am supravieţuit tentativei lui de a mă ucide, procesul de vindecare a continuat după ce mi-am recăpătat cunoştinţa în Greenwood şi am evadat de acolo. Îmi reaminteam din ce în ce mai multe lucruri când am stat la Flora. Vindecarea a fost accelerată de faptul că Random m-a dus în

Rebma, unde am parcurs Modelul. Totuşi, dacă n-aş fi făcut asta, sunt convins că oricum mi-aş fi revenit până acum. Poate mi-ar fi luat mai mult timp, dar răzbătusem, iar procesul de reamintire a fost continuu, mergând din ce în ce mai rapid spre final. Aşa că am ajuns la concluzia că Brand încerca să mă saboteze, şi asta se potriveşte cu ceea ce mi-ai povestit.

Panglica de stele se îngustase şi, în cele din urmă, dispăru de deasupra noastră. Înaintam prin ceea ce părea a fi acum un tunel aflat total în beznă, poate cu nişte licăriri de lumină foarte slabe, la mare distanţă în faţa noastră.

– Da, rosti ea în bezna dinaintea mea, ai presupus corect. Brand se temea de tine. Pretindea că văzuse în Tir-na Nog'th, într-o noapte, întoarcerea ta pentru a împiedica toate planurile noastre. Nu i-am dat nicio atenţie atunci, pentru că nici măcar nu ştiam dacă mai erai în viaţă. Probabil că atunci şi-a pus în gând să te găsească. Fie a ghicit unde eşti, fie a văzut pur şi simplu în mintea lui Eric, habar n-am. Probabil ultima variantă. Din când în când, e capabil de aşa ceva. Oricum te-a localizat, acum ştii şi restul.

– Prezenţa Florei în acel loc şi legătura ei cu Eric i-au trezit prima oară suspiciunile. Sau, cel puţin, aşa a spus el. Nu că ar mai conta acum. Ce propui să facem dacă punem mâna pe el?

Chicoti.

– Ai spada cu tine, spuse.

– Brand mi-a spus, cu puţin timp în urmă, că Bleys încă e în viaţă. E adevărat?

– Da.

– Atunci, de ce mă aflu eu aici şi nu Bleys?

– Bleys nu e acordat cu Giuvaierul. Tu eşti. Interacţionezi cu el la distanţe mici şi va încerca să-ţi salveze viaţa dacă te afli în pericolul iminent de a-l pierde. Riscul, aşadar, nu e atât de mare, spuse. Apoi, câteva clipe mai târziu: Totuşi, nu o lua de bună. O lovitură uşoară poate încă să-i învingă reacţia. Poţi muri în prezenţa lui.

Lumina din faţă deveni mai intensă, mai strălucitoare, dar nu erau curenţi de aer, sunete sau mirosuri din direcţia aceea. Înaintând, m-am gândit la straturile de explicaţii pe care le primisem de la întoarcerea mea, fiecare cu propriul complex de motivaţii, justificări pentru ce se întâmplase în timp ce eram departe, pentru ce se întâmplase atunci, pentru ce se întâmpla acum. Emoţiile, planurile, sentimentele, obiectivele pe care le

văzusem învolburate ca o inundaţie în oraşul faptelor pe care îl construiam încet-încet pe mormântul celuilalt eu al meu şi, cu toate că o acţiune e o acţiune, în cea mai bună tradiţie Steiniană[1], fiecare val de interpretări care a năvălit asupra mea a deplasat poziţia unuia sau mai multor lucruri pe care le crezusem puternic ancorate şi, prin asta, a alterat întregul, în sensul că toată viaţa părea mai degrabă o interdependenţă schimbătoare a Umbrei cu Amberul. Totuşi, nu puteam nega că ştiam mai multe acum decât în urmă cu mulţi ani, că mă aflam mai aproape de miezul lucrurilor decât înainte, că întreaga acţiune în care fusesem prins de la întoarcerea mea părea acum să se îndrepte spre o revoluţie finală. Şi ce voiam? O şansă de a afla de e adevărat şi o şansă de a acţiona! Am izbucnit în râs. Cui i se oferă prima dintre acestea, ca să nu mai vorbim de a doua? O aproximare realistă a adevărului, atunci. Ar trebui să fie îndeajuns... Şi o şansă de a-mi îndrepta spada în direcţia corectă: cea mai mare compensaţie pe care aş putea-o primi de la o lume de ora unu pentru schimbările făcute pe la amiază. Am râs din nou şi m-am asigurat că spada e pusă bine în teacă.

– Brand spunea că Bleys şi-a pregătit o nouă armată, am început.

– Mai târziu, mai târziu. Nu mai e timp.

Şi avea dreptate. Lumina crescuse, devenise o deschizătură circulară. Crescuse într-o proporţie uriaşă o dată cu înaintarea noastră, ca şi când tunelul însuşi s-ar fi contractat. Părea a fi lumina zilei care pătrundea prin ceea ce am ales să interpretez ca fiind gura peşterii.

– În regulă, am spus şi, câteva clipe mai târziu, am ajuns la deschizătură şi am trecut prin ea.

Am clipit din ochi când am ieşit. În stânga mea era marea, care parcă se amesteca cu cerul de aceeaşi culoare. Soarele auriu, care plutea/atârna deasupra/în ea, isca perle strălucitoare din toate direcţiile. În spatele meu, acum, nu mai erau decât stânci. Trecerea noastră în acest loc dispăruse fără urmă. Nu prea departe în jos şi înaintea mea – poate la treizeci de metri distanţă – se întindea Modelul primar. O siluetă trecea de cel de-al doilea arc exterior, atât de preocupată de această activitate încât, aparent, încă nu remarcase prezenţa noastră. O sclipire

[1] Karl Stein – om politic prusac (1757–1831), Ministru de Stat (1804–1808), autor a importante reforme liberale, în special a abolirii sclaviei. (n. trad.)

roşiatică atunci când se răsuci: Giuvaierul, atârnând acum la gâtul lui, aşa cum atârnase de gâtul meu, al lui Eric, al lui tata. Silueta, fireşte, era a lui Brand.

Am descălecat. Am privit în sus spre Fiona, mică şi distrată, şi i-am dat hăţurile lui Drum.

– Vreun sfat, în afară de a mă duce după el? am şoptit.

Clătină din cap.

Răsucindu-mă, am scos Grayswandir din teacă şi m-am repezit înainte.

– Noroc, rosti uşor.

Îndreptându-mă spre Model, am văzut lanţul lung ducând din gura peşterii spre forma acum nemişcată a grifonului Wixer. Capul lui Wixer zăcea pe pământ, la câţiva paşi în stânga trupului. Pe piatră, atât din cap cât şi din corp, se scurgea un sânge de culoare normală.

Apropiindu-mă de începutul Modelului, am făcut un calcul rapid. Brand parcursese deja câteva curbe din spirala generală a desenului. Pătrunsese aproximativ două ture şi jumătate. Dacă am fi fost separaţi doar de o singură curbă, l-aş fi putut atinge cu spada în clipa în care aş fi ajuns într-o poziţie paralelă cu a lui. Înaintarea, totuşi, devenea mai dificilă cu cât pătrundeai mai departe în desen. În consecinţă, Brand se deplasa cu o viteză care scădea în mod constant. Deci, va fi aproape. Nu trebuia să-l prind. Trebuia doar să recuperez o tură şi jumătate şi să ajung într-o poziţie transversală faţă de el.

Am pus piciorul pe Model şi m-am deplasat înainte, cât mai iute cu putinţă. Scânteile albastre îmi cuprinseră picioarele de îndată ce am trecut de prima curbă, înfruntând rezistenţa crescândă. Scânteile se înmulţiră rapid. Părul începuse să mi se ridice când am atins Primul Văl, şi trosnetul scânteilor era acum audibil. Am forţat presiunea Vălului, întrebându-mă dacă Brand îmi remarcase deja prezenţa, incapabil să-mi permit nebunia de a arunca o privire în direcţia lui chiar atunci. Am înfruntat rezistenţa cu forţe îndoite şi, câţiva paşi mai încolo, trecusem prin Văl şi mă deplasam iarăşi mai uşor.

Am privit în sus. Brand tocmai ieşea din cumplitul Văl al Doilea, cu scântei albastre până la mijloc. Afişa un rânjet de hotărâre şi triumf când se eliberă şi păşi decis înainte. Atunci mă văzu.

Rânjetul îi dispăru şi ezită, un punct în favoarea mea. Niciodată nu te opreşti în Model dacă poţi merge mai departe.

Dacă o faci, te costă o mulţime de energie în plus ca să te poţi mişca din nou.

– Ai venit prea târziu! urlă el.

Nu i-am răspuns. Am continuat să merg. Focuri albastre cădeau din ornamentele Modelului pe toată lungimea Grayswandir.

– N-o să reuşeşti să treci prin zona întunecată, spuse.

Am continuat să merg. Zona întunecată se afla acum chiar în faţa mea. Eram bucuros că nu apăruse într-una dintre cele mai dificile porţiuni ale Modelului de până acum. Brand înainta şi începu să se deplaseze lent către Marea Curbă. Dacă l-aş fi putut prinde acolo, n-ar fi avut loc o confruntare propriu-zisă. N-ar fi avut forţa sau viteza de a se apăra.

Apropiindu-mă de porţiunea distrusă a Modelului, mi-am reamintit căile prin care Ganelon şi cu mine tăiaserăm drumul negru în călătoria noastră din Avalon. Reuşisem să înving puterea drumului ţinând în minte imaginea Modelului atunci când traversam. Acum, fireşte, aveam Modelul însuşi în întregime în jurul meu, şi distanţa nu era chiar atât de mare. În vreme ce primul meu gând fusese că Brand pur şi simplu încerca să mă năucească cu ameninţarea lui, mi-am dat seama că forţa locului întunecat ar putea fi mult mai puternică aici, direct la sursă. Când am ajuns acolo, Grayswandir strălucea cu o intensitate bruscă ce depăşea cu mult luminozitatea dinainte. Dintr-un impuls, am atins cu vârful capătul beznei, în locul în care se sfârşea Modelul.

Grayswandir spintecă bezna şi nu mai putu fi ridicată deasupra ei. Am continuat să înaintez şi spada mea despica în felii zona dinaintea mea, alunecând în ceea ce părea a fi o aproximare a traseului original. Am urmat-o. Soarele păru că se întunecă când am călcat pe solul negru. Am devenit brusc conştient de bătăile inimii mele şi de transpiraţia care-mi apăruse pe frunte. O lumină cenuşie cuprinsese totul în jur. Lumea parcă se estompă, Modelul se topi. Părea că ar fi uşor să păşeşti greşit în acest loc şi nu eram sigur dacă rezultatul ar fi fost la fel ca un pas greşit în porţiunile intacte ale Modelului. Nu ţineam să aflu.

Mi-am ţinut privirea în jos, urmând linia pe care Grayswandir o inscripţiona dinaintea mea, focul albastru al lamei fiind acum unicul lucru colorat rămas pe lume. Dreptul, stângul…

Apoi, brusc, eram deja afară şi Grayswandir se mişcă iar liberă în mâna mea, cu focurile parţial diminuate, fie în contrast cu

drumul reiluminat, fie din alte motive pe care nu le cunoşteam.

Privind în jur, am văzut că Brand se apropia de Marea Curbă. Cât despre mine, îmi croiam drum către Al Doilea Văl. În câteva minute urma să fim amândoi implicaţi în eforturile extenuante pe care le solicitau cele două treceri. Marea Curbă e mai dificilă, mai lungă decât Al Doilea Văl, totuşi. Urma să mă eliberez şi să mă mişc mai iute înainte ca el să-şi croiască drum prin bariera lui. Apoi trebuia să traversez zona distrusă altădată. Până atunci, s-ar putea ca el să fie deja liber, dar se va deplasa mult mai lent decât mine, pentru că se va afla în interiorul zonei unde mersul devine mai dificil.

Electricitatea statică constantă îşi făcea simţită prezenţa cu fiecare pas pe care-l făceam şi o senzaţie de furnicătură îmi străbătea întregul trup. Scânteile se ridicară până la jumătatea coapsei. Era ca şi cum aş fi înaintat printr-un câmp de grâu electric. Părul mi se ridicase deja în mare parte. Simţeam cum se agită. Am privit încă o dată înapoi ca s-o văd pe Fiona, călare încă, nemişcată, observându-ne.

Am înaintat spre cel de-al Doilea Văl.

Unghiuri… cotituri scurte, ascuţite… Forţa mi se opunea şi mi se opunea, astfel încât toată atenţia, toată puterea mea erau acum ocupate să lupte împotriva ei. Din nou se instală acel sens familiar al veşniciei, ca şi cum asta era tot ce făcusem vreodată, tot ce-mi dorisem să fac. Şi voinţa, o concentrare a voinţei de asemenea intensitate încât orice altceva era exclus… Brand, Fiona, Amberul, propria mea identitate… Scânteile se ridicau şi mai sus în timp ce luptam, mă răsuceam, mă străduiam, fiecare pas cerând mai mult efort decât cel dinainte.

Am forţat înaintarea. Din nou exact în zona întunecată.

Din reflex, am mânuit din nou Grayswandir în jos şi înspre înainte. Din nou, cenuşiul, ceaţa monocromatică, despicată de albastrul spadei mele deschizând drumul din faţa mea ca o incizie chirurgicală.

Când am pătruns în lumina normală, l-am căutat pe Brand. Se afla încă în sfertul de arc vestic, luptându-se cu Marea Curbă, cam la două treimi din parcursul ei. Dacă m-aş fi străduit, aş fi reuşit să-l prind chiar în clipa în care ar fi ieşit din ea. M-am străduit din răsputeri să mă mişc cât mai iute posibil.

Când am ajuns în capătul nordic al Modelului şi în curba care ducea înapoi, mi-am dat seama brusc ce eram pe cale să fac.

Mă grăbeam să împroşc mai mult sânge peste Model.

Dacă era vorba de o simplă alegere între o noua stricăciune a Modelului şi distrugerea lui completă de către Brand, atunci ştiam ce e de făcut. Totuşi, simţeam că trebuie să existe o altă cale. Da...

Am încetinit o idee pasul. Urma să fie o chestiune de timp. În clipa aceea, trecerea lui era mult mai dură decât a mea, aşa că aveam un avantaj din acest punct de vedere. Toată noua mea strategie implica aranjarea întâlnirii noastre exact în punctul potrivit. Culmea ironiei, în clipa aceea mi-am amintit de grija lui Brand pentru covorul său. Totuşi, problema menţinerii acestui loc era mult mai dificilă.

Se apropia de capătul Marii Curbe şi l-am urmărit în timp ce îşi calcula distanţa până la beznă. Hotărâsem să-l fac să sângereze deasupra zonei care fusese deja deteriorată. Singurul dezavantaj pe care se pare că-l aveam era acela că aş fi fost poziţionat în dreapta lui Brand. Pentru a minimaliza avantajul pe care i l-ar fi oferit această poziţie când ne încrucişam spadele, trebuia să rămân cumva în spate.

Brand se lupta şi înainta, toate mişcările sale fiind în ralenti. Şi eu luptam, dar nu atât de greu. Îmi menţineam ritmul. În timp ce mergeam, mă întrebam despre Giuvaier, despre afinitatea pe care o împărţisem din clipa acordării. Îi puteam simţi prezenţa, acolo în stânga mea şi înainte, chiar dacă acum nu-l puteam vedea pe pieptul lui Brand. Oare chiar va reacţiona pentru salvarea mea la distanţa asta, dacă Brand va fi avantajat în apropiatul nostru conflict? Simţindu-i prezenţa, aproape că-mi venea să cred că o va face. Mă salvase de un atacator şi găsise cumva, în mintea mea, un loc tradiţional de siguranţă – propriul meu pat – şi mă transportase acolo. Simţindu-l acum, aproape văzând drumul înaintea lui Brand, simţeam un fel de siguranţă că va încerca să funcţioneze încă o dată în favoarea mea. Totuşi, reamintindu-mi cuvintele Fionei, eram hotărât să nu mă bazez pe asta, Oricum, aveam în vedere şi celelalte funcţiuni ale Giuvaierului, speculând abilitatea mea de a interacţiona cu el fără contact direct...

Brand parcursese aproape în totalitate Marea Curbă. Am atins un anume nivel al fiinţei mele şi am intrat în contact cu Giuvaierul. Transmiţându-i dorinţa mea, am comandat o furtună din categoria tornadei roşii care-l distrusese pe Iago. Nu ştiam dacă pot controla acest fenomen particular în acest loc particular, dar oricum l-am comandat şi l-am direcţionat către

Brand. Nu se întâmplă nimic imediat, deşi simţeam cum Giuvaierul încearcă să ducă ceva la capăt. Brand ajunse la final, făcu un ultim efort şi trecu dincolo de Marea Curbă.

Mă aflam exact acolo în spatele lui.

Într-un fel, şi el ştia asta. Îşi scoase spada în clipa în care presiunea scăzu, câştigă aproape un metru mai iute decât aş fi crezut că poate, păşi cu stângul, îşi răsuci trupul şi îmi întâlni privirea peste tăişurile spadelor noastre.

– Al naibii să fiu dacă n-ai reuşit, rosti, atingând vârful spadei mele cu al lui. N-ai fi ajuns niciodată aici atât de repede dacă n-ar fi fost boarfa de pe cal, totuşi.

– Frumos mai vorbeşti despre surioara noastră, am spus, fentând şi observându-l cum se mişcă să pareze.

Libertatea noastră de acţiune era restrânsă, în sensul că niciunul dintre noi nu putea lovi fără să părăsească Modelul. Eu eram şi mai stingherit pentru că nu voiam să-l fac să sângereze, momentan. Am mimat o lovitură stopată şi el se retrase, piciorul stâng alunecându-i de-a lungul desenului din spate. Apoi îşi retrase şi dreptul, se ţinu în el şi încercă o lovitură la cap fără preliminarii. La naiba! Am parat şi apoi am ripostat dintr-un reflex pur. Nu voiam să-l prind cu lovitura la piept cu care ripostasem, numai că vârful lui Grayswandir trasă un arc de cerc sub stern. Am auzit un bâzâit în aer deasupra noastră. Nu-mi puteam permite să-mi iau ochii de pe Brand, totuşi. Aruncă o privire în jos şi se retrase mai mult. Bun. O linie roşie împodobea acum pieptul cămăşii, acolo unde îl tăiasem. Până acum, materialul părea că absoarbe sângele. Am sărit, am fentat, am lovit, am parat, am oprit atacul, am ţopăit, m-am oprit – tot ceea ce credeam că-l poate face să bată în retragere. Aveam asupra lui avantajul psihologic, prin aceea că aveam cea mai mare rază de acţiune şi că amândoi ştiam că pot face mai multe lucruri cu asta, mai rapid decât el. Brand se apropia de zona întunecată. Doar câţiva paşi… Am auzit un sunet ca de clopoţel, urmat de un urlet cumplit. Deodată, o umbră se ivi deasupra noastră, ca şi cum un nor tocmai ar fi acoperit soarele.

Brand privi în sus. Cred că l-aş fi putut ucide atunci, dar se afla încă un pic prea departe de zona ţintită.

Îşi reveni imediat şi mă privi crunt…

– Blestemat să fii, Corwin! Tu ai făcut-o, nu-i aşa? urlă, după care atacă, renunţând la orice precauţie pe care o mai avea.

Din nefericire, mă aflam într-o poziţie proastă, stând cu vârful

spadei îndreptat spre el, pregătindu-mă să-l fac să se retragă restul de drum. Eram expus şi uşor dezechilibrat. Chiar dacă param, mi-am dat seama că nu e suficient şi m-am răsucit şi am căzut.

M-am străduit să-mi ţin picioarele pe loc în timp ce mă prăbuşeam. M-am ţinut cu cotul drept şi cu mâna stângă. Am înjurat, pentru că durerea era prea mare şi cotul mi-a alunecat într-o parte, făcându-mă să cad pe umărul drept.

Dar lovitura lui Brand trecuse pe lângă mine şi, printre halourile albastre, picioarele mele încă atingeau linia. Eram în afara razei de acţiune a lui Brand pentru o lovitură mortală, deşi încă putea să mă schilodească.

Am ridicat braţul drept, încă încleştat pe Grayswandir, înaintea mea. Am început să mă ridic. Între timp, am văzut că formaţiunea roşie, galbenă pe margini, se rotea acum direct deasupra lui Brand, împrăştiind scântei şi mici fulgere, urletul ei transformat acum într-un vaier.

Brand apucă spada de mâner şi o ridică deasupra umărului ca pe o lance, îndreptând-o în direcţia mea. Ştiam că nu voi putea s-o parez, că nu voi putea s-o evit.

Cu gândul m-am îndreptat spre Giuvaier şi spre formaţiunea din cer…

Se declanşă o scânteiere luminoasă şi un mic deget de fulgere porni în jos şi îi atinse spada…

Arma îi căzu din mână şi mâna îi zbură spre gură. Cu mâna stângă înfăşcă Giuvaierul Judecăţii, ca şi când şi-ar fi dat seama ce făceam şi căută să mă oprească acoperind piatra. Sugându-şi degetele, privi deasupra, toată furia de pe chip dispărându-i pentru a face loc unei expresii de spaimă transformându-se în groază. Conul începu să coboare.

Răsucindu-se, păşi peste zona întunecată, porni spre sud, ridică ambele braţe şi strigă ceva ce n-am putut auzi din cauza vaierului. Conul căzu spre el, numai că Brand păru că devine bidimensional pe măsură ce se apropia. Conturul lui tremură, începu să se micşoreze – numai că nu părea un efect asupra dimensiunii actuale ci, mai degrabă, un efect de distanţare. Se micşoră, se micşoră, dispăru, cu o fracţiune de secundă înainte ca tornada conică să lingă zona pe care o ocupase înainte.

O dată cu el dispăru şi Giuvaierul, astfel că am rămas fără niciun mijloc de a controla fenomenul de deasupra mea. Nu ştiam dacă e mai bine să mă menţin într-o poziţie joasă sau să

revin la poziţia normală în Model. M-am decis asupra celei din urmă, deoarece vârtejul părea că preferă lucrurile care ieşeau din tiparele normale. M-am ridicat în picioare şi am trecut de linie. Apoi m-am ghemuit, moment în care conul începu să se înalţe. Pe măsură ce se retrăgea, vaierul scădea în intensitate. Focurile albastre din jurul cizmelor mele scăzuseră complet. M-am întors şi am privit-o pe Fiona. Îmi făcu semn să mă ridic şi să plec.

Aşa că m-am ridicat încet, observănd că vărtejul de deasupra mea continua să se disipeze în timp ce mă mişcam. Înaintând spre zona unde stătuse de curând Brand, am folosit încă o dată Grayswandir ca să mă ghidez. Rămăşiţele contorsionate ale spadei lui Brand zăceau lângă marginea îndepărtată a locului întunecat.

Îmi doream să existe o cale mai uşoară de a ieşi din Model. Părea inutil să-l completez acum. Numai că nu există cale de întoarcere o dată ce ai păşit în el, iar eu eram extrem de reticent la ideea de a o lua pe traseul întunecat. Aşa că m-am îndreptat spre Marea Curbă. În ce loc, m-am întrebat, s-o fi transportat Brand? Dacă aş fi ştiut, aş fi putut ordona Modelului să mă trimită după el, o dată ce aş fi atins centrul. Poate că Fiona avea vreo idee. Totuşi se va îndrepta probabil spre un loc unde are aliaţi. Ar fi lipsit de sens să-l urmăresc singur.

Măcar oprisem acordarea, m-am consolat singur.

Apoi am intrat în Marea Curbă. Scânteile ţâşniră în jurul meu.

12

După-amiază târzie pe un munte: soarele care coboară spre vest străluceşte în plin pe stâncile din stânga mea, decupează umbre alungite pe cele din dreapta; e filtrat prin frunzişul de lângă mormântul meu; opreşte oarecum vânturile îngheţate ale Kolvirului. Am dat drumul mâinii lui Random şi m-am întors să-l privesc pe bărbatul care stătea pe banca din faţa mausoleului.

Era chipul tânărului de pe Atuul străpuns, acum cu riduri în jurul gurii, fruntea mai grea, o oboseală generală în mişcarea ochilor şi a maxilarului care nu putuseră fi remarcate pe cartea de joc.

Aşa că am ştiut înainte ca Random să spună:

– El e fiul meu, Martin.

Martin se ridică atunci când m-am apropiat, îmi strânse mâna, rosti:

– Unchiule Corwin.

Când rosti asta, expresia i se schimbă foarte puţin. Mă scrută din ochi.

Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Random, dar avea aceeaşi constituţie atletică. Obrazul şi pometţii aveau aceeaşi structură, părul aceeaşi textură.

Am zâmbit.

– Ai lipsit multă vreme, am spus. Şi eu la fel.

Încuviinţă.

– Numai că eu n-am fost niciodată în Amberul propriu-zis, spuse. Am crescut în Rebma – şi în alte locuri.

– Atunci lasă-mă să-ţi urez bun venit, nepoate. Ai venit într-un moment interesant. Probabil că Random ţi-a povestit.

– Da, spuse. De-asta am vrut să te întâlnesc aici şi nu acolo.

Am aruncat o privire spre Random.

– Ultimul unchi pe care l-a întâlnit a fost Brand, rosti Random, şi în împrejurări foarte neplăcute. Îl condamni?

– Nicidecum. Am dat peste el un pic mai devreme. N-aş putea spune că a fost cea mai productivă întâlnire.

– Ai dat peste el? spuse Random. Nu prea pricep.

– Părăsise Amberul şi avea Giuvaierul Judecăţii la el. Dacă aş fi ştiut mai devreme ce ştiu acum, ar fi fost şi acum în turn. E omul nostru şi e foarte periculos.

Random încuviinţă.

– Ştiu, spuse. Martin a confirmat toate suspiciunile noastre legate de înjunghiere – Brand a fost. Dar ce e chestia asta cu Giuvaierul?

– A ajuns înaintea mea în locul unde îl lăsasem pe umbra Pământ. Totuşi trebuie să traverseze Modelul cu el şi să se proiecteze prin el ca să-l acordeze în folosul lui. Tocmai l-am împiedicat să facă asta în Modelul primar din Amberul real. Oricum, a scăpat. Înainte să vin aici eram chiar peste deal cu Gerard, trimiţând un escadron de străji Fionei în acel loc, în caz că se întoarce şi încearcă din nou. Propriul nostru Model şi cel din Rebma sunt de asemenea sub pază din cauza lui.

– De ce-şi doreşte cu atâta ardoare să-l acordeze? Ca să poată declanşa câteva furtuni? La naiba, ar putea face o plimbare în Umbră şi să declanşeze ce vreme îi convine.

– O persoană acordată cu Giuvaierul l-ar putea folosi ca să

şteargă Modelul.

– Da? Ce s-ar întâmpla atunci?

– Lumea pe care o cunoaştem ar dispărea.

– Ah, rosti iar Random. Apoi: Cum naiba ştii tu?

– E o poveste lungă şi n-am timp, dar o ştiu de la Dworkin şi măcar asta o cred, din tot ce mi-a spus.

– Încă bintuie pe-aici?

– Mai târziu, am spus.

– Bine. Dar Brand trebuie să fie nebun să facă aşa ceva.

Am încuviinţat.

– Am impresia că el crede că ar putea să elaboreze un nou Model, să refacă universul cu el pe post de director executiv.

– E posibil aşa ceva?

– Teoretic, se poate. Dar până şi Dworkin are unele îndoieli că isprava ar putea fi repetată acum. Combinaţia factorilor a fost unică… Da, cred că Brand e, într-un fel, nebun. Dacă priveşti în trecut, dacă îţi aminteşti de schimbările lui de personalitate, de ciclurile lui de stări, se pare că e vorba de un tipar schizofrenic. Nu ştiu dacă înţelegerea pe care a făcut-o cu inamicul l-a făcut să înnebunească de tot sau nu. De fapt, nici nu contează, Aş vrea să-l văd înapoi în turn. Aş vrea ca Gerard să fi fost un medic mai prost.

– Ştii cine l-a înjunghiat?

– Fiona. Oricum, poţi afla povestea chiar de la ea.

Se sprijini pe piatra mea funerară şi clătină din cap.

– Brand, rosti. Fie blestemat. Oricare dintre noi l-ar fi putut ucide în mai multe ocazii – în vremi trecute. Numai că, de fiecare dată când te scotea suficient din sărite, se schimba imediat. După un timp, ajungeai să-ţi spui că, una peste alta, nu e un tip chiar atât de rău. Păcat ca nu ne-a stârnit pe vreunul din noi mai tare la momentul nepotrivit…

– Atunci să înţeleg că acum poate fi vânat legal? spuse Martin.

L-am privit. Muşchii maxilarelor i se încordaseră şi ochii i se îngustaseră. Pentru o clipă, toate expresiile noastre i se citiră pe chip, ca un amestec al cărţilor de joc ale familiei. Tot egoismul nostru, ura, invidia, mândria şi insulta parcă plutiră în clipa aceea – şi nici măcar nu pusese încă piciorul în Amber. Ceva plesni în mine şi am întins mâinile şi l-am prins de umeri.

– Ai un motiv puternic ca să-l urăşti, am spus, şi răspunsul la întrebarea ta este „da”. Sezonul de vânătoare e deschis. Nu văd nicio cale de a trata cu el altfel decât distrugându-l. Şi eu l-am

urât atâta vreme cât a rămas o abstracţie. Dar acum e altceva. Da, trebuie ucis. Dar nu lăsa ca ura să fie botezul tău la intrarea în grupul nostru. A fost prea multă între noi. Mă uit la chipul tău… Nu ştiu… Îmi pare rău, Martin. Prea multe se întâmplă în clipa asta. Eşti tânăr. Am văzut multe lucruri la viaţa mea. Unele dintre ele mă deranjează – în alt fel. Asta-i tot.

Am slăbit strânsoarea şi m-am dat înapoi.

– Povesteşte-mi despre tine, am spus.

– M-am temut de Amber multă vreme, începu, şi cred că încă mă tem. De când m-a atacat mă tot întreb dacă Brand nu cumva mă va prinde vreodată. Ani de zile m-am simţit urmărit. Mi-a fost teamă de voi toţi, bănuiesc. Pe cei mai mulţi vă cunoşteam din imaginile de pe cărţi – însoţite de proasta reputaţie. I-am spus lui Random – tatei – că nu vreau să vă întâlnesc pe toţi imediat, iar el mi-a sugerat să te văd pe tine primul. Niciunul dintre noi nu şi-a dat seama la vremea respectivă că ai fi interesat în special de anumite lucruri pe care le ştiam eu. Totuşi, după ce le-am menţionat, tata a spus că trebuie să te văd cât mai curând posibil. Îmi povestise totul despre ceea ce se petrece şi, vezi tu, am şi eu nişte informaţii.

– Am bănuit că ştii ceva… când un nume a ieşit la iveală nu cu mult timp în urmă.

– Tecy? spuse Random.

– Exact.

– E greu să mă hotărăsc de unde să încep… rosti Martin.

– Ştiu că ai crescut în Rebma, că ai traversat Modelul şi apoi ţi-ai folosit puterea asupra Umbrei ca să-l vizitezi pe Benedict în Avalon, am spus. Benedict ţi-a povestit mai multe despre Amber şi Umbră, te-a învăţat cum să foloseşti Atuurile, te-a pregătit în materie de arme. Mai târziu, ai plecat de unul singur în Umbră. Şi ştiu ce ţi-a făcut Brand. Aici se opresc cunoştinţele mele.

Încuviinţă, privi spre apus.

– După ce am plecat de la Benedict, am călătorit ani de zile în Umbră, spuse. Au fost cele mai fericite vremuri din viaţa mea. Aventură, emoţie, lucruri noi de văzut, de făcut… În sinea mea îmi spuneam întotdeauna că, într-o bună zi, când voi fi mai isteţ şi mai dur – mai cu experienţă – voi călători în Amber ca să-mi întâlnesc celelalte rude. Apoi Brand a dat peste mine. Îmi instalasem cortul pe coama unui deluşor, mă odihneam după o lungă călătorie şi mâncam ceva de prânz, o mică pauză în drumul către prietenii mei, Tecy. Atunci Brand m-a contactat. Îl

contactasem pe Benedict prin Atuul său, când mă învăţa cum să le folosesc, şi în alte daţi când mai călătorisem. În câteva ocazii, mă transportase chiar el, aşa că ştiam ce senzaţie ai, ştiam despre ce e vorba. Acum aveam aceeaşi senzaţie şi, pentru o clipă, am crezut că Benedict e cel care mă cheamă. Dar nu. Era Brand – l-am recunoscut după imaginea lui din pachet. Stătea în centrul a ceea ce părea a fi Modelul. Eram curios. Nu ştiam cum mă contactase. Din câte ştiam, nu exista un Atu pentru mine. A vorbit un minut – am uitat ce-a zis – şi, când totul era solid şi clar, m-a... m-a înjunghiat. L-am respins şi m-am retras. Cumva el a menţinut contactul. Era dificil pentru mine să-l rup – şi când am făcut-o, a încercat iar să ajungă la mine, numai că am izbutit să-l blochez. Benedict mă învăţase asta. A încercat iar, de mai multe ori, dar am continuat să-l blochez. În cele din urmă, s-a oprit. Eram în apropiere de Tecy. Am reuşit să mă urc pe cal şi să ajung până la ei. Am crezut c-o să mor, pentru că niciodată nu fusesem atât de grav rănit. Dar, după un timp, am început să mă vindec. Atunci mi s-a făcut din nou frică, de teamă ca nu cumva Brand să mă găsească şi să termine ceea ce începuse.

– De ce nu l-ai contactat pe Benedict, l-am întrebat, ca să-i spui ce s-a întâmplat, să-i povesteşti despre temerile tale?

– M-am gândit la asta, spuse, şi m-am gândit şi la posibilitatea ca Brand să creadă că a reuşit, că sunt cu adevărat mort. Nu ştiam ce fel de luptă pentru putere avea loc în Amber, dar mi-am zis că atentatul la viaţa mea făcea parte probabil din aşa ceva. Benedict îmi povestise destule despre familie ca să înţeleg că asta era o variantă foarte plauzibilă. Aşa că mi-am zis că poate e mai bine să rămân mort. Am plecat de la Tecy înainte de a mă fi vindecat complet şi am pornit să-mi pierd urma în Umbră.

Mi s-a întâmplat un lucru straniu atunci, continuă, un lucru pe care nu-l întâlnisem niciodată, dar care acum părea omniprezent: în aproape toate umbrele prin care am trecut, exista un ciudat drum negru, sub o formă sau alta. Nu pricepeam despre ce e vorba, dar din moment ce era singurul lucru peste care dădusem şi care părea să traverseze însăşi Umbra, mi-a stârnit curiozitatea. Am decis să-l urmez şi să aflu mai multe. Era periculos. Am învăţat foarte repede să nu pun piciorul pe el. Forme ciudate păreau să circule pe el în cursul nopţii. Creaturile normale care se aventurau pe el se îmbolnăveau şi mureau. Aşa că am avut mare grijă. Nu m-am apropiat mai mult decât era necesar ca să-l am sub ochi. L-am urmat prin multe locuri. Am

aflat rapid că oriunde apărea aducea moarte, dezolare sau necazuri. Nu ştiam ce să fac.

Eram încă slăbit după rană, spuse, şi am făcut greşeala de a mă zori, de a călători prea departe, prea iute în cursul unei zile. În seara aceea, m-am simţit rău şi am zăcut tremurând în pătură toată noaptea şi mare parte din ziua următoare. Am delirat, cu pauze, în tot acest timp, aşa că nu ştiu exact când a apărut ea. Mult timp, a părut că face parte din visul meu. O fată tânără. Frumoasa. M-a îngrijit până m-am vindecat. O chema Dara. Am vorbit la nesfârşit. Era foarte plăcut. Să ai pe cineva cu care să stai de vorbă astfel… Trebuie că i-am povestit toată viaţa mea. Apoi mi-a povestit ceva despre ea. Nu era de prin partea locului în care mă prăbuşisem. Spunea că ajunsese acolo călătorind prin Umbră. Nu putea încă să călătorească în felul în care procedam noi, deşi simţea că poate învăţa să facă asta, din moment ce pretindea că descinde din Casa de Amber prin Benedict. De fapt, îşi dorea cu ardoare să afle cum se procedează. Pe atunci, mijlocul ei de a călători era însuşi drumul negru. Era imună la efectele lui nocive, spunea, pentru că se înrudea şi cu locuitorii din capătul îndepărtat, din Curţile Haosului. Totuşi, insista să afle căile noastre, aşa că m-am străduit s-o instruiesc în lucrurile pe care le ştiam. I-am povestit despre Model, chiar i-am făcut o schiţă, i-am arătat Atuurile mele – Benedict îmi dăduse un pachet – ca să vadă înfăţişarea celorlalte rude ale ei. A fost interesată în mod deosebit de Atuul tău.

– Încep să înţeleg, am spus. Continuă.

– Mi-a spus că Amberul, în plinătatea corupţiei şi infatuării sale, stricase un fel de echilibru metafizic între el şi Curţile Haosului. Poporul ei avea acum sarcina de a redresa lucrurile, pustiind Amberul. Locul lor nu e o umbră a Amberului, ci o entitate solidă, de drept. Între timp, toate umbrele dintre cele două au avut de suferit din cauza drumului negru. Cunoştinţele mele despre Amber fiind atâtea câte erau, nu puteam decât să ascult. La început, am ascultat tot ce spunea. Pentru mine, Brand se potrivea în mod cert cu descrierea ei despre răul din Amber. Dar când am amintit de el, răspunsul ei a fost nu. El era un fel de erou acolo de unde venea ea. Nu ştia amănunte, dar n-o deranja atât de mult. Abia atunci mi-am dat seama cât de peste măsură de sigură părea în legătură cu absolut totul – când vorbea, răsuna fanatismul în cuvintele ei. Aproape fără să vreau, m-am trezit încercând să apăr Amberul. M-am gândit la Llewella şi la

Benedict – şi la Gerard, pe care îl întâlnisem de câteva ori. Era nerăbdătoare să afle despre Benedict, mi-am dat seama. Asta s-a dovedit a fi partea vulnerabilă din armura ei. În cazul lui puteam vorbi în oarecare cunoştinţă de cauză şi ea era dornică să creadă lucrurile bune pe care i le spuneam. Aşa că nu ştiu care a fost efectul final al conversaţiei, exceptând faptul că părea ceva mai puţin sigură pe ea spre final...

– Spre final? am spus. Ce vrei să zici? Cât a stat cu tine?

– Aproape o săptămână, răspunse. Spusese că va avea grijă de mine până mă vindec şi s-a ţinut de cuvânt. De fapt, a rămas câteva zile în plus. A spus că doar vrea să fie sigură că m-am făcut bine, dar cred că de fapt voia să continuăm conversaţiile noastre. Totuşi, în cele din urmă, a spus că trebuie să plece. I-am cerut să rămână cu mine, dar a refuzat. M-am oferit să merg cu ea, dar m-a refuzat iar. Probabil că şi-a dat seama că plănuiam s-o urmez, pentru că a dispărut în timpul nopţii. Nu puteam merge pe drumul negru şi habar n-aveam în ce umbră vrea să călătorească în drumul ei spre Amber. Când m-am trezit dimineaţa şi am constatat că plecase, m-am gândit că a sosit clipa să vizitez şi eu Amberul. Dar încă mi-era frică. Poate că unele dintre lucrurile pe care mi le spusese îmi întăriseră spaimele. Oricum, am hotărât să rămân în Umbră. Şi astfel am continuat să călătoresc, să văd lucruri noi, să încerc să învăţ lucruri noi – până când m-a găsit Random şi mi-a spus că vrea să revin acasă. Totuşi m-a adus mai întâi aici, ca să te întâlnesc, pentru că voia ca tu să-mi asculţi povestea înaintea celorlalţi. A spus că o cunoşti pe Dara, că vrei să afli mai multe despre ea. Sper că te-am ajutat.

– Da, am spus. Îţi mulţumesc.

– Înţeleg că, în sfârşit, a reuşit să traverseze Modelul.

– Da, a reuşit.

– Şi, după aceea, s-a declarat inamic al Amberului.

– Şi asta.

– Sper că n-a păţit nimic rău după toate astea, spuse. A fost drăguţă cu mine.

– Pare destul de capabilă să-şi poarte singură de grijă, am spus. Dar... da, e o fată fermecătoare. Nu-ţi pot promite nimic legat de siguranţa ei, pentru că ştiu prea puţine despre ea, prea puţine despre rolul ei în tot ce se întâmplă. Totuşi, ce mi-ai povestit mi-a fost de ajutor. Asta o face cineva căreia mi-ar plăcea să îi acord încă prezumţia de nevinovăţie, pe cât posibil.

Zâmbi.

– Mă bucur să aud asta.

Am ridicat din umeri.

– Ce-ai de gând să faci acum? am întrebat.

– Îl duc s-o vadă pe Vialle, spuse Random, şi apoi să-i întâlnească pe ceilalţi, dacă timpul şi împrejurările ne vor permite. Doar dacă, fireşte, nu a intervenit ceva nou şi ai nevoie de mine acum.

– A intervenit câte ceva, am spus, dar nu am nevoie de tine acum. Mai bine să te pun la curent. Mai am puţin timp.

În vreme ce-l informam pe Random în legătură cu evenimentele de după plecarea sa, mă gândeam la Martin. Era încă o necunoscută în ceea ce mă privea. Povestea lui putea fi perfect adevărată. De fapt, simţeam că este. Pe de altă parte, aveam sentimentul că nu e completă, că lăsase ceva deoparte intenţionat. Poate ceva inofensiv. Şi poate că nu. N-avea niciun motiv real să ne iubească. Dimpotrivă. Şi Random putea aduce acasă un cal troian. Totuşi, probabil că nu era chiar aşa. Atâta doar că eu n-am încredere niciodată în cineva dacă există o alternativă.

Cu toate astea, nimic din ceea ce îi povesteam lui Random nu putea fi folosit împotriva noastră şi mă îndoiam serios că Martin ne-ar fi putut face vreun rău, chiar dacă asta ar fi intenţionat. Nu, mai degrabă era la fel de precaut ca noi ceilalţi şi cam din aceleaşi motive: frică şi autoapărare. Pradă unei inspiraţii subite, l-am Întrebat:

– Ai mai dat vreodată de Dara după toate astea?

Roşi.

– Nu, răspunse prea repede. Doar atunci. Asta-i tot.

– Înţeleg, am spus, dar Random era un prea bun jucător de poker ca să nu fi observat; aşa că tocmai cumpărasem o asigurare instant, contra preţului minor de a îl fi pus pe un tată în garda împotriva fiului său de mult pierdut.

Am mutat rapid discuţia înapoi la Brand. În timp ce comparam însemnările despre psihopatologie am simţit uşoara furnicătură şi am simţit prezenţa care anunţă un contact prin Atu. Am ridicat mâna şi m-am întors într-o parte.

Într-o clipă contactul era limpede şi Ganelon şi cu mine ne priveam unul pe altul.

– Corwin, spuse, mi-am zis că e timpul să verific. În clipa asta, Giuvaierul e la tine, la Brand, sau încă îl căutaţi amândoi? Care

dintre ele?

– Brand are Giuvaierul, am spus.

– Mai mare păcatul, spuse. Povesteşte-mi.

I-am povestit.

– Deci Gerard a spus adevărul, zise.

– Deja ţi-a spus toate astea?

– Nu atât de detaliat, răspunse Ganelon, şi voiam să fiu sigur că am înţeles exact. Tocmai am terminat de vorbit cu el. Privi în sus. Se pare că ar trebui s-o cam iei din loc, dacă amintirile mele despre răsăritul de lună nu mă înşală.

Am încuviinţat.

– Da, o să mă îndrept curând către scară. Nu e prea departe de-aici.

– Bun. Acum uite ce trebuie să faci…

– Ştiu ce trebuie să fac. Trebuie să ajung sus în Tir-na Nog'th înaintea lui Brand şi să-i blochez calea către Model. Dacă eşuez, va trebui să-l urmăresc iarăşi prin el.

– Nu aşa trebuie procedat, spuse.

– Ai vreo idee mai bună?

– Da, am. Ai Atuurile la tine?

– Da.

– Bun. Mai întâi, n-o să reuşeşti să ajungi acolo sus la timp ca să-i blochezi calea spre Model…

– De ce nu?

– Trebuie să faci ascensiunea, apoi trebuie să mergi la palat şi să cobori către Model. Asta ia timp, chiar şi în Tir-na Nog'th – mai ales în Tir-na Nog'th, unde oricum timpul tinde să joace farse. Cine ştie, s-ar putea să ai o dorinţă de moarte ascunsă care să îţi încetinească ritmul. Nu ştiu. Oricum ar fi, el deja va fi început să traverseze Modelul în clipa în care tu vei fi sosit. S-ar putea foarte bine să fi pătruns prea mult ca să-l mai poţi ajunge din urmă.

– Probabil va fi obosit. Asta l-ar putea încetini un pic.

– Nu. Pune-te în locul lui. Dacă ai fi Brand, nu te-ai îndrepta spre o umbră unde curgerea timpului ar fi diferită? În loc de o după-amiază, ar putea foarte bine să se fi odihnit mai multe zile pentru chinul acestei seri. E mai sigur să presupui că va fi în formă bună.

– Ai dreptate, am spus. Nu pot conta pe asta. Okay. O alternativă la care m-am gândit, dar pe care mai degrabă n-aş încerca-o dacă poate fi evitată, ar fi să-l ucid de la distanţă. Iau

cu mine o arbaletă sau una dintre puştile noastre şi pur şi simplu îl dobor în mijlocul Modelului. S-ar putea ca numai Modelul primar să aibă de suferit, dar nu ştiu.

– Ai dreptate. Nu ştii, spuse. De asemenea, nu mi-aş dori să te bazezi pe arme normale acolo sus. Acela e un loc neobişnuit. Tu însuţi ai spus că e ca o bucată stranie de Umbră umblând prin cer. Chiar dacă ai găsit o puşcă ce poate să tragă în Amber, s-ar putea ca aceleaşi reguli să nu poată fi aplicate acolo sus.

– E un risc, am recunoscut.

– Cât priveşte arbaleta – ce-ar fi dacă o rafală bruscă de vânt ar devia săgeata de fiecare dată când tragi?

– Mă tem că nu pricep.

– Giuvaierul. Brand l-a purtat o parte din drumul prin Modelul primar şi, de atunci, a avut suficient timp să-l experimenteze. Crezi că e posibil să se fi acordat parţial acum?

– Nu ştiu. Nu sunt deloc sigur cum funcţionează procesul.

– Voiam doar să subliniez că, dacă funcţionează astfel, ar putea fi capabil să-l folosească pentru apărarea lui. Giuvaierul ar putea avea alte însuşiri de care tu habar n-ai. Aşa că ceea ce vreau să spun e că n-aş vrea să te bazezi pe faptul că vei reuşi să-l ucizi de la distanţă. Şi nici măcar nu mi-aş dori să te bazezi iar pe trucul pe care l-ai făcut cu Giuvaierul – poate că a izbutit să capete oarecare control asupra lui.

– Tu faci lucrurile să pară mai deprimante decât mi se păreau mie.

– Dar poate mai realiste, spuse.

– Recunosc. Continuă. Spuneai că ai un plan.

– Corect. Credinţa mea e că Brand trebuie împiedicat să ajungă la Model, pentru că, o dată ce pune piciorul acolo, probabilitatea dezastrului creşte ameţitor.

– Şi tu crezi că n-o să pot ajunge acolo la timp ca să-l blochez?

– Nu, dacă într-adevăr se poate teleporta singur aproape instantaneu, în timp ce tu ai un drum lung de parcurs. Pun rămăşag că abia aşteaptă răsăritul lunii şi, de îndată ce oraşul capătă formă, va fi înăuntru, exact lângă Model.

– Înţeleg ce zici, dar nu văd soluţia.

– Soluţia e că tu n-o să pui piciorul în Tir-na Nog'th în noaptea asta.

– Stai o clipă!

– Să stau, pe naiba! Ai importat un maestru strateg, mai bine ascultă ce are de spus.

– Bine, ascult.

– Ai fost de acord că, probabil, n-o să ajungi acolo la timp. Dar altcineva poate.

– Cine şi cum?

– În regulă. L-am contactat pe Benedict. S-a întors. În clipa asta se află în Amber, jos în încăperea Modelului. Acum, ar trebui să fi terminat traversarea şi să se afle în centrul lui, aşteptând. Te duci la picioarele scărilor către oraşul-din-cer. Acolo aştepţi să se ridice luna. De îndată ce Tir-na Nog'th capătă formă, îl contactezi pe Benedict prin Atuul său. Îi spui că totul e pregătit, iar el va folosi puterea Modelului din Amber ca să se teleporteze în Modelul din Tir-na Nog'th. Oricât de iute ar călători Brand, nu îi va fi de folos.

– Înţeleg avantajele, am spus. Acesta e cel mai rapid mod de a duce pe cineva acolo, iar Benedict e fără îndoială un bărbat capabil. Ar trebui să n-aibă probleme cu Brand.

– Tu chiar crezi că Brand nu va face şi alte pregătiri? rosti Ganelon. Din tot ce-am auzit despre el, îi merge mintea, chiar dacă e scrântit. Poate chiar să anticipeze ceva de genul ăsta.

– Posibil. Ai vreo idee ce-ar putea să facă?

Făcu un gest rapid din mână, se plesni pe gât şi zâmbi.

– O gânganie, spuse. Iartă-mă. Fiinţe scârboase.

– Tu crezi totuşi…

– Cred că cel mai bine e să păstrezi contactul cu Benedict cât timp va fi acolo, asta cred. Dacă Brand atacă primul, s-ar putea să trebuiască să-l scoţi imediat pe Benedict ca să-i salvezi viaţa.

– Bineînţeles. Dar, în cazul ăsta…

– În cazul ăsta, am pierdut o rundă. Recunosc. Dar nu meciul. Chiar cu Giuvaierul total acordat, va trebui să ajungă la Modelul primar ca să-l distrugă cu adevărat – şi Modelul e sub pază.

– Da, am spus. Se pare că te-ai gândit la toate. M-ai surprins, acţionând atât de rapid.

– În ultima vreme am avut o mulţime de timp la dispoziţie, ceea ce poate fi un lucru rău dacă nu-l foloseşti pentru gândire. Şi asta am făcut. Acum gândesc să ar trebui să te mişti iute. Ziua se apropie de sfirşit.

– Se aprobă, am spus. Mulţumesc pentru sfatul bun.

– Păstrează-ţi mulţumirile pentru final, spuse, după care întrerupse contactul.

– Pare a fi ceva important, rosti Random. Care-i treaba?

– Bună întrebare, am răspuns, dar acum sunt în criză de timp.

Va trebui să aştepţi până dimineaţă ca să auzi povestea.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Ca să fiu sincer, da, dacă eşti dispus să călăreşti cu cineva pe cal sau să te întorci în Amber prin Atu. Am nevoie de Star.

– Sigur, spuse Random. Nicio problemă. Asta-i tot?

– Da. Grăbeşte-te.

Ne-am îndreptat către cai.

L-am bătut pe Star pe greabăn de câteva ori şi apoi am încălecat.

– Ne întâlnim în Amber, rosti Random. Noroc.

– În Amber. Mulţumesc.

M-am răsucit şi am pornit spre locul scărilor, călcând pe umbra care se lungea spre răsărit a mormântului meu.

13

Pe cea mai înaltă culme a Kolvirului se află o formaţiune care seamănă cu trei trepte. Mă aflam pe cea mai joasă şi aşteptam să apară altele deasupra mea. Ca să se întâmple asta, e nevoie de noapte şi de razele lunii, aşa că jumătate din cerinţe erau îndeplinite.

Spre vest şi nord-est era înnorat. Nu îmi plăceau norii aceia. Dacă se comasau îndeajuns ca să blocheze lumina lunii, Tir-na Nog'th ar fi dispărut total. Acesta era un motiv pentru care era recomandabil să ai un sprijin pe pământ, ca să te transporte prin Atu undeva în siguranţă în cazul în care oraşul ar fi dispărut în neant.

Cerul de deasupra era limpede şi plin de stele familiare. Când luna se va ridica şi lumina ei va cădea pe stânca unde stăteam, urma să apară scara din cer, ţâşnind în sus la mai mare înălţime, croindu-şi drum spre Tir-na Nog'th, imaginea Amberului care se ridica în aerul miezului de noapte.

Eram frânt. Prea multe se petrecuseră într-un timp scurt. Dintr-o dată, a mă odihni, a-mi scoate cizmele şi a-mi masa picioarele, a mă întinde şi a-mi pune capul jos, chiar pe o piatră, era un lux, o plăcere animalică pură. Mi-am strâns mantia în faţă din cauza frigului care se accentua. O baie fierbinte, un prânz sănătos, un pat ar fi fost nişte lucruri foarte bune. Numai că toate astea aproape păreau lucruri imaginare din acest loc. Era mai mult decât suficient să rămân cum eram, să-mi las gândurile să se

deplaseze mai lent, să vagabondeze, ca un spectator, printre întămplările zilei.

Atât de multe… dar acum, cel puţin, aveam unele răspunsuri la unele dintre întrebările mele. Nu la toate, fireşte. Dar suficiente ca să-mi potolească pentru moment setea minţii… Acum îmi făcusem o idee despre ce se petrecuse în absenţa mea, înţelegeam mai bine ce se petrecea acum, ştiam ce lucruri trebuiau făcute, ce trebuia *eu* să fac… Şi am simţit, într-un fel, că ştiam mai multe decât îmi dădeam seama în mod lucid, că deja mă aflam în posesia unor piese care se potriveau cu tabloul general, numai că trebuia să le zgâlţâi, să le dau un bobârnac, să le rotesc cum se cuvine. Ritmul evenimentelor recente, mai ales al celor de azi, nu-mi îngăduise o clipă de reflecţie. Acum, totuşi, unele piese parcă se aranjau în unghiuri ciudate…

Atenţia mi-a fost atrasă de o agitaţie deasupra umărului, un uşor efect de luminozitate în aerul de deasupra. Răsucindu-mă, apoi ridicându-mă în picioare, am privit orizontul. O strălucire preliminară apăruse peste mare în locul în care luna urma să-şi facă apariţia. În timp ce priveam, se ivi un scurt arc de lumină. Norii se mişcaseră uşor, deşi nu îndeajuns ca să mă îngrijoreze. Atunci, am aruncat o privire în sus, dar fenomenul de deasupra încă nu se declanşase. Totuşi, am scos Atuurile, le-am amestecat şi am extras Atuul lui Benedict.

Uitând de letargie, am privit, observând cum luna se întinde deasupra apei, dând naştere unei panglici de lumină peste valuri. O formă vagă plutea dintr-o dată la pragul vizibilităţii, mult deasupra. Primele contururi, subţiri ca pânza de păianjen, îşi făcură apariţia deasupra stâncii. Am examinat cartea lui Benedict, am stabilit contactul…

Imaginea lui rece prinse viaţă. L-am văzut în încăperea Modelului, stând în centrul schiţei. Un felinar aprins lucea lângă piciorul său stâng. Deveni conştient de prezenţa mea.

– Corwin, rosti, e timpul?

– Încă nu, i-am spus. Luna se ridică. Oraşul tocmai începe să capete formă. Asa că mai durează puţin. Voiam să fiu sigur că eşti pregătit.

– Sunt pregătit.

– E bine că te-ai întors. Ai aflat ceva demn de interes?

– Ganelon m-a contactat, spuse, de îndată ce a aflat ce s-a petrecut. Planul lui părea bun, de aceea mă aflu aici. În ce priveşte Curţile Haosului, da, cred că am aflat câteva lucruri…

– O clipă.

Firele razelor de lună căpătaseră o înfăţişare mai palpabilă. Oraşul de deasupra se distingea clar acum. Scara era vizibilă în întregime, deşi mai neclară în unele locuri decât în altele. M-am întins înainte destul de mult ca să-mi potolesc pentru moment setea minţii…

Calm, uşor, am încercat cea de-a patra treaptă. Parcă totuşi ceda un pic sub apăsarea mea.

– Aproape, i-am spus lui Benedict. O să încerc scările. Fii pregătit.

Încuviinţă.

Am urcat treptele, una, două, trei. Am ridicat, apoi am coborât piciorul de pe cea de-a patra, cea fantomatică. Cedă uşor sub greutatea mea. Mă temeam să ridic şi celălalt picior, aşa că am aşteptat, observând Luna. Am respirat aerul proaspăt, în vreme ce luminozitatea creştea iar cărarea din ape se lărgea. Privind în sus, am văzut cum Tir-na Nog'th pierde din transparenţă. Stelele dinapoia lui pierdură din strălucire. În acest timp, scara deveni mai fermă sub piciorul meu. Toată elasticitatea dispăruse. Simţeam că-mi poate susţine greutatea. Privind scara pe toată întinderea, am văzut-o acum în întregime, ici translucidă, colo transparentă, scânteietoare, dar neîntreruptă până sus, către oraşul tăcut care apărea deasupra mării. Am ridicat celălalt picior şi am trecut pe a patra treaptă. Dacă ţineam seama, câţiva paşi m-ar fi trimis prin acel lift celest în locul unde visele devin realitate, locul nevrozelor şi al profeţiilor îndoielnice. Într-un oraş luminat de lună în care dorinţele ambigue se împlinesc, un oraş al timpului răsucit şi al frumuseţii palide. M-am retras un pas şi am privit luna, acum echilibrată pe capătul ud al lumii. Am privit Atuul lui Benedict în lucirea ei argintie.

– Scara e solidă, Luna e sus, am rostit.

– În regulă. Am pornit.

L-am observat acolo, în mijlocul Modelului. Luă felinarul cu stânga şi, pentru o clipă, rămase nemişcat. O clipă mai târziu dispăru, şi o dată cu el şi Modelul. Încă o clipă şi se afla într-o încăpere similară, de data asta în afara Modelului, chiar lângă punctul în care începea. Ridică felinarul şi privi prin toată încăperea. Era singur.

Se răsuci, se îndreptă spre zid, puse felinarul lângă el. Umbra i se alungi către Model, îşi schimbă forma când se răsuci pe călcâie, deplasându-se în prima poziţie.

Acest Model, am remarcat, emana o lumină mai palidă decât cel din Amber – alb-argintie, fără nuanţa de albastru cu care eram familiarizat. Configuraţia era aceeaşi, dar oraşul fantomă se juca cu perspectiva. Existau distorsiuni – îngustări, lărgiri – care păreau să se deplaseze fără un motiv anume pe suprafaţa lui, ca şi cum aş fi văzut întregul tablou printr-o lentilă neregulată şi nu prin Atuul lui Benedict.

M-am retras la baza scărilor, rămânând iar pe treapta cea mai joasă. Am continuat să supraveghez.

Benedict îşi slăbi spada din teacă.

– Ştii despre posibilul efect al sângelui asupra Modelului? am întrebat.

– Da. Mi-a spus Ganelon.

– Ai bănuit vreodată ceva din toate astea?

– N-am avut niciodată încredere în Brand, îmi spuse.

– Cum a fost călătoria ta în Curţile Haosului? Ce-ai aflat?

– Mai târziu, Corwin. Ar putea sosi dintr-o clipă în alta.

– Sper să nu apară viziuni care să îţi abată atenţia, am spus, amintindu-mi de călătoria mea în Tir-na Nog'th şi de rolul lui în aventura mea finală de acolo.

Ridică din umeri.

– Au putere numai dacă le dai atenţie. Iar atenţia mea e concentrată asupra unui singur lucru în noaptea asta.

Se răsuci, examinând fiecare colţişor al încăperii, se opri când termină.

– Mă-ntreb dacă el ştie că eşti acolo, am spus.

– Poate. Nu contează.

Am încuviinţat. Dacă Brand nu-şi făcea apariţia, noi câştigam o zi. Străjile ar fi păzit celelalte Modele, Fiona ar fi avut şansa să-şi demonstreze talentul, localizându-l pe Brand. Atunci am fi pornit în urmărirea lui. Ea şi Bleys reuşiseră să-l oprească o dată înainte. Oare putea s-o facă de una singură acum? Sau trebuia să-l găsim pe Bleys şi să încercăm să-l convingem să ne ajute? Îl găsise Brand pe Bleys? De ce naiba voia Brand acest fel de putere? Aş fi înţeles dacă era vorba de dorinţa de a urca pe tron. Totuşi... Omul era nebun, asta era clar. Păcat, dar asta e situaţia. Ereditate sau anturaj? mă întrebam confuz. Cu toţii eram, într-o anumită măsură, nebuni în maniera lui. Ca să fiu sincer, trebuie să fie un fel de nebunie, să ai atât de mult şi să te străduieşti atât de tare pentru şi mai mult. Numai că el ducea aceasta tendinţă la extrem, asta-i tot. Era o caricatură a acestei manii a

tuturor. În sensul ăsta, chiar mai conta care dintre noi era trădătorul?

Da, conta. El era cel care acţionase. Nebun sau nu, mersese prea departe. Făcuse lucruri pe care Eric, Julian, eu, nu le-am fi făcut. Bleys şi Fiona se retrăseseră în cele din urmă din complotul lui complicat. Gerard şi Benedict erau cu un cap deasupra noastră – morali, maturi, cum o fi – pentru că se eliminaseră de la sine dintr-un joc al puterii cu miză nulă. Random se schimbase, destul de mult, în ultimii ani. Oare copiii unicornului aveau nevoie de secole ca să se maturizeze, oare aceasta ni se întâmpla treptat nouă, celorlalţi, dar transformarea îl ocolise pe Brand? Sau poate că Brand, prin acţiunile lui, declanşa asta în noi? Ca multe asemenea întrebări, câştigul se găsea în întrebare, nu în răspunsuri. Semănam destul de mult cu Brand ca să cunosc o specie aparte de teamă. Dar da, conta. Oricare ar fi fost motivul, el era cel care acţionase.

Luna se ridicase mai mult acum, imaginea ei imprimându-se pe cea a încăperii Modelului. Norii continuau să se deplaseze, să fiarbă mai aproape de Lună. M-am gândit să-l avertizez pe Benedict, dar asta n-ar fi făcut decât să-i distragă atenţia. Deasupra mea, Tir-na Nog'th se înalţa ca o arcă supranaturală peste mările nopţii.

… Şi deodată Brand era acolo.

În mod reflex, mâna mi se îndreptă spre mânerul lui Grayswandir, în ciuda faptului că o parte din mine îşi dăduse seama din prima clipă că Brand se afla vizavi de Benedict, într-o încăpere întunecată, undeva, sus în cer.

Mâna îmi căzu la loc. Benedict îşi dăduse seama de prezenţa intrusului imediat, şi se răsuci să-l înfrunte. Nu schiţă niciun gest spre arma lui, ci pur şi simplu îl privi pe fratele nostru peste Model.

Mai devreme mă temusem că Brand se va gândi să sosească direct în spatele lui Benedict şi să-l înjunghie mişeleşte. Totuşi, eu unul n-aş fi încercat aşa ceva, deoarece, chiar pe moarte, reflexele lui Benedict ar fi fost suficiente ca să-şi distrugă atacatorul. Aparent, Brand nu era chiar atât de nebun.

Brand zâmbi.

– Benedict, rosti. Haios… Tu… Aici.

Giuvaierul Judecăţii îi atârna incandescent pe piept.

– Brand, spuse Benedict, nu încerca.

Încă zâmbind, Brand îşi desfăcu centura şi lăsă spada să cadă

pe podea. Când ecourile se stinseră, rosti:

– Nu sunt prost, Benedict. Încă nu s-a născut omul care să te înfrunte cu o spadă.

– N-am nevoie de spadă, Brand.

Brand începu să meargă, lent, pe marginea Modelului.

– Şi totuşi o porţi ca servitor al tronului, când ai fi putut fi rege.

– Asta n-a fost niciodată în fruntea listei mele de ambiţii.

– E drept. Se opri, după ce parcursese o mică parte din drum. Loial, ştii să te retragi la timp. Nu te-ai schimbat deloc. Păcat că tata te-a condiţionat atât de bine. Ai fi putut ajunge mult mai departe.

– Am tot ce-mi doresc, rosti Benedict.

—… Să fi fost redus la tăcere, îndepărtat, atât de devreme.

– Nu mă poţi stârni cu vorbele tale, Brand. Nu mă face să te rănesc.

Cu zâmbetul încă pe faţă, Brand începu să se mişte iar, lent. Ce încerca să facă? Nu-mi dădeam seama de strategia lui.

– Ştii că pot face anumite lucruri pe care alţii nu le pot face, rosti Brand. Dacă există ceva ce-ţi doreşti şi pe care crezi că nu-l poţi avea, acum e şansa ta să-l numeşti şi să afli cât de mult te-ai înşelat. Am aflat lucruri pe care cu greu le-ai crede.

Benedict afişă unul dintre rarele lui zâmbete.

– Ai ales calea greşită, spuse. Pot merge unde vreau.

– Umbrele! pufni Brand, oprindu-se iar. Oricine poate înşfăca o fantomă! Eu vorbesc de realitate! Amberul! Puterea! Haosul! Nu să visezi cu ochii deschişi! Nu să fii pe locul doi!

– Dacă mi-aş fi dorit mai mult decât am, aş fi ştiut ce să fac. N-am făcut-o.

Brand izbucni în râs, începu să meargă iar. Ocolise un sfert din Model. Giuvaierul ardea şi mai strălucitor. Vocea lui tună.

– Eşti un prost, dacă-ţi porţi lanţurile de bunăvoie! Dar dacă lucrurile nu strigă la tine să le ai şi dacă puterea nu te atrage, ce zici de cunoaştere? Am învăţat tot ce ştia Dworkin. De atunci am continuat şi am plătit un preţ greu pentru a pătrunde mai adânc în tainele universului. Ai putea avea asta fără să plăteşti nimic în plus.

– Există un preţ, spuse Benedict, unul pe care nu-l voi plăti.

Brand clătină din cap şi-şi scutură părul. Imaginea Modelului tremură o clipă când un petic de nor traversă Luna. Tir-na Nog'th se estompă uşor, reveni la imaginea normală.

– Vorbeşti serios, chiar vorbeşti serios, spuse Brand, fără să

pară că a remarcat momentul estompării. Atunci n-o să te mai testez. Trebuia să încerc. Se opri iar, privindu-l. Eşti un om prea bun ca să te iroseşti în harababura din Amber, apărând ceva care, în mod evident, se prăbuşeşte. O să câştig, Benedict. O să şterg Amberul şi o să construiesc unul nou. O să şterg vechiul Model şi o să-l desenez pe al meu. Poţi fi alături de mine. Vreau să fii de partea mea. Voi construi o lume perfectă, una cu mai multe posibilităţi de acces direct în şi din Umbră. O să amestec Amberul cu Curţile Haosului. O să extind acest tărâm direct prin toate Umbrele. Tu vei comanda legiunile noastre, cele mai puternice forţe militare reunite vreodată. Tu…

– Dacă lumea ta cea nouă va fi atât de perfectă cum spui, Brand, nu va mai fi nevoie de legiuni. Dacă, pe de altă parte, va reflecta mintea creatorului ei, atunci nu o văd ca pe o îmbunătăţire a prezentei stări de lucruri. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar eu prefer Amberul care există deja.

– Eşti un prost, Benedict. Unul bine intenţionat, dar totuşi un prost.

Începu să se mişte iar, nepăsător. Se afla la doisprezece metri de Benedict. Zece… Continuă să meargă. În cele din urmă se opri la vreo cinci metri, îşi înfipse degetele mari în spatele centurii şi rămase privind pur şi simplu. Benedict îi întâlni privirea. Am verificat din nou norii. O masă alungită continua să alunece spre Lună. Oricum, puteam să-l extrag pe Benedict în orice moment. Nu merita să-l deranjez chiar acum.

– De ce nu vii să mă dobori atunci? rosti într-un târziu Brand. Dezarmat cum sunt, n-ar fi dificil. Faptul că în venele noastre curge acelaşi sânge nu contează, nu-i aşa? Ce mai aştepţi?

– Ţi-am spus deja că nu vreau să te rănesc, rosti Benedict.

– Şi totuşi eşti pregătit, dacă încerc să trec pe lângă tine.

Benedict se mulţumi să încuviinţeze.

– Recunoaşte că ţi-e frică de mine, Benedict. Tuturor vă e frică de mine. Chiar şi când mă apropii de tine, dezarmat cum sunt acum, ceva ţi se răsuceşte în maţe. Vezi încrederea mea în sine şi n-o înţelegi. Sunt sigur că ţi-e frică.

Benedict nu răspunse.

– … Şi ţi-e frică să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele meu, continuă Brand, ţi-e frică de blestemul meu de moarte.

– Ţie ţi-a fost frică să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele lui Martin? întrebă Benedict.

– Căţeluşul ăla bastard! rosti Brand. Nu era unul de-ai noştri.

Era doar o unealtă.

– Brand, nu doresc să-mi ucid un frate. Dă-mi podoaba aia pe care o porţi la gât şi întoarce-te acum cu mine în Amber. Nu e prea târziu să reparăm situaţia.

Brand dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Oh, nobile cuvinte! Nobile cuvinte, Benedict! Ca un adevărat lord al tărâmului! Mă faci să mă ruşinez de virtutea ta excesivă! Şi care e scopul tuturor vorbelor? Întinse mâna şi lovi Giuvaierul Judecăţii. Asta? Râse iar şi-l lovi în continuare. Nimicul ăsta? Cedarea lui ne-ar aduce pace, prietenie, ordine? Mi-ar răscumpăra viaţa?

Se opri încă o dată, acum la trei metri de Benedict. Ridică Giuvaierul între degete şi-l privi.

– Tu realizezi toate puterile acestui obiect? întrebă.

– Destule dintre e... începu Benedict şi vocea i se opri în gât.

Brand făcu în mare grabă încă un pas înainte. Giuvaierul strălucea dinaintea lui. Mâna lui Benedict începu să se îndrepte spre spadă, dar nu ajunse. Acum stătea ţeapăn ca şi cum fusese brusc transformat într-o statuie. Atunci am început să înţeleg, dar era deja prea târziu.

Nimic din ceea ce spusese Brand nu contase în realitate. Fusese pur şi simplu o flecăreală, o distragere a atenţiei în timp ce căuta precaut o soluţie de scăpare. Într-adevăr era parţial acordat cu Giuvaierul şi controlul limitat pe care i-l dădea acesta era totuşi suficient pentru a-i da posibilitatea de a crea anumite efecte cu el, efecte care nu ştiam că puteu fi create, dar de care el ştiuse tot timpul. Brand îşi elaborase cu mare grijă sosirea la mare distanţă de Benedict, încercase Giuvaierul, se apropiase, îl încercase iar, îşi continuase mişcarea, testarea, până când găsise punctul de unde îi putea afecta sistemul nervos al lui Benedict.

– Benedict, am spus, mai bine ai veni acum la mine, şi mi-am exercitat voinţa, numai că el nu se urni şi nici nu răspunse. Atuul lui încă funcţiona, îi simţeam prezenţa, fusesem martorul evenimentelor datorită lui, dar nu-l puteam contacta. În mod evident Giuvaierul îi afecta mai mult decât sistemul locomotor.

Am privit din nou spre nori. Încă se adunau, se îndreptau spre Lună. Se pare că urmau să o acopere în curând. Dacă nu-l puteam extrage pe Benedict atunci când se întâmpla, urma să se prăbuşească în mare de îndată ce lumina va fi fost complet blocată, oraşul distrus. Brand! Dacă-şi dădea seama de asta, era

în stare să folosească Giuvaierul ca să împrăştie norii. Dar ca să facă asta, probabil trebuia să-l elibereze pe Benedict. Nu credeam că o va face. Totuşi... Acum norii parcă îşi încetineau înaintarea. Tot acest raţionament putea deveni inutil. Am extras totuşi Atuul lui Brand şi l-am pus deoparte.

– Benedict, Benedict, spuse Brand zâmbind, la ce bun cel mai rafinat spadasin în viaţă dacă nu se poate mişca să-şi ridice spada? Ţi-am spus că eşti prost. Chiar credeai că o să merg de bunăvoie spre moarte? Trebuia să ţii seama de frica pe care ai simţit-o. Trebuia să ştii că n-aş fi intrat neajutorat în locul ăsta. Vorbeam serios când am spus că o să câştig. Totuşi ai fost o alegere bună, pentru că eşti cel mai bun. Chiar îmi doresc să fi acceptat oferta mea. Dar acum nu mai e atât de important. Eu nu pot fi oprit. Niciunul dintre ceilalţi n-are vreo şansă şi, o dată ce tu vei dispărea, lucrurile vor fi mult mai uşoare.

Întinse mâna sub mantie şi dădu la iveală un stilet.

– Adu-mă la tine, Benedict! am strigat, dar fără rezultat. Niciun răspuns, nicio putere care să mă ducă acolo.

Am luat Atuul lui Brand. Mi-am amintit de bătălia mea cu Eric prin Atu. Dacă l-aş fi putut lovi pe Brand prin Atuul lui, aş fi putut reuşi să-i distrug concentrarea suficient ca Benedict să se elibereze. Mi-am îndreptat toate resursele către carte, pregătindu-mă pentru un asalt mental puternic.

Dar nimic. Drumul era îngheţat şi întunecat.

Concentrarea lui asupra prăzii din apropiere, implicarea lui mentală cu Giuvaierul erau atât de desăvârşite încât pur şi simplu nu-l puteam contacta. Eram blocat la fiecare încercare.

Deodată, scara deveni mai palidă deasupra mea şi am aruncat o privire rapidă spre lună. O bucăţică de nor cumulus acoperea acum o porţiune din ea. La naiba!

Mi-am întors din nou atenţia asupra Atuului lui Benedict. Părea lent, dar am restabilit contactul, ceea ce demonstra că undeva, în adânc, Benedict era conştient totuşi. Brand se mai apropiase un pas şi continua să-l batjocorească. Giuvaierul de pe lanţul gros ardea cu o lumină puternică. Se aflau acum la poate trei paşi depărtare. Brand se juca cu stiletul.

—... Da, Benedict, spunea, probabil că ai fi preferat să mori în bătălie. Pe de altă parte, ai putea interpreta asta ca un fel de onoare – o onoare remarcabilă. Într-un fel, moartea ta va permite naşterea unei noi ordini..

Pentru o clipă, Modelul se estompă în spatele lor. Nu puteam

să-mi desprind privirea de la locul acţiunii ca să examinez luna. Acolo, printre umbre şi lumina pâlpâitoare, cu spatele spre Model, Brand părea că nu observă. Făcu încă un pas înainte.

– Dar destul cu asta, spuse. Sunt lucruri care trebuie făcute şi noaptea nu aşteaptă.

Păşi mai aproape şi coborî stiletul.

– Noapte bună, dulce Prinţ[1], rosti şi se apropie ca să încheie cu el.

În clipa aceea, straniul braţ mecanic al lui Benedict, rupt din acest loc al umbrei şi al argintului şi al razelor de lună, se mişcă cu viteza unui şarpe care atacă. Obiectul cu planuri sclipitoare, metalice, asemenea faţetelor unui diamant, cu încheietura o nemaivăzută împletitură de cabluri argintii, nituite cu puncte de foc, stilizat, scheletic, o jucărie elveţiană, o insectă mecanică, funcţională, mortală, frumoasă în felul ei, tâşni înainte cu o viteză pe care n-am putut-o percepe, în timp ce restul corpului rămase ţeapăn, ca o statuie.

Degetele mecanice înşfăcară lanţul Giuvaierului de la gâtul lui Brand. Imediat, braţul se mişcă în sus, ridicându-l pe Brand mult deasupra podelei. Brand scăpă stiletul şi se apucă de gât cu ambele mâini.

În spatele lui, Modelul se estompă încă o dată. Reveni cu o strălucire mai palidă. Chipul lui Brand în lumina felinarului era o apariţie înspăimântătoare, schimonosită. Benedict rămase ţeapăn, ţinându-l sus, fără să mişte, o spânzurătoare umană.

Modelul slăbi în intensitate. Deasupra mea, scările începură să dispară. Luna era pe jumătate acoperită.

Zbătându-se, Brand îşi ridică braţele deasupra capului, prinzându-se de lanţ de fiecare parte a mâinii metalice care-l ţinea. Era puternic, aşa cum suntem toţi. I-am văzut muşchii încordându-se şi întărindu-se. Faţa i se înnegrise, iar gâtul îi era o masă de cabluri întinse. Îşi muşcă buzele; sângele i se prelinse în barbă când trase de lanţ.

Cu un zgomot ascuţit urmat de un hârâit, lanţul se rupse şi Brand se prăbuşi pe podea, gâfâind. Se rostogoli o dată, ţinându-şi gâtul cu ambele mâini.

Lent, foarte lent, Benedict îşi coborî braţul ciudat. Încă mai ţinea lanţul şi Giuvaierul. Îşi îndoi celălalt braţ. Oftă din rărunchi.

---

[1] Citat din actul V din piesa Hamlet, de William Shakespeare. (n. red.).

Modelul se estompă şi mai mult. Deasupra mea, Tir-na Nog'th deveni transparent. Luna aproape dispăruse.

– Benedict! am strigat. Mă auzi?

– Da, spuse foarte moale şi începu să se scufunde în podea.

– Oraşul dispare! Trebuie să vii la mine chiar acum! Am întins mâna.

– Brand... rosti, răsucindu-se.

Dar şi Brand se scufunda la rândul lui şi am văzut că Benedict nu-i poate da mâna. Am înhăţat mâna stângă a lui Benedict şi am tras. Amândoi am căzut pe pământ lângă stânca înaltă.

L-am ajutat să se ridice. Apoi ne-am aşezat amândoi pe piatră. Multă vreme, n-am scos niciun cuvânt. Am privit iar şi Tir-na Nog'th dispăruse.

M-am gândit la tot ce se întâmplase, atât de repede, atât de brusc, în ziua aceea. Acum eram cuprins de o sfârşeală copleşitoare şi simţeam că energia mea era complet epuizată, că în curând trebuia să dorm. Cu greu puteam gândi normal. Pur şi simplu, viaţa fusese prea aglomerată în ultima vreme. M-am rezemat de piatră încă o dată, privind norii şi stelele. Piesele... piesele care păreau că se potrivesc doar dacă se aplicau scuturatul, răsucitul şi bobârnacele potrivite... Acum se scuturau, se răsuceau şi primeau bobârnace, aproape de unele singure...

– Crezi că e mort? întrebă Benedict, trezindu-mă din aproape-visul meu cu forme ciudate.

– Probabil. Nu era în formă prea bună când lucrurile s-au prăbuşit.

– E drum lung până jos. S-ar putea să fi avut timp să găsească o cale de scăpare până la sosire.

– În clipa asta chiar că nu mai contează, am spus. I-ai smuls colţii.

Benedict mormăi. Ţinea încă Giuvaierul, de un roşu mai slab decât fusese recent.

– Adevărat, spuse într-un târziu. Acum, Modelul e în siguranţă. Aş fi vrut... Aş fi vrut cândva, cu mult timp în urmă, să nu se fi spus ce s-a spus, sau să nu se fi făcut ce s-a făcut. Ceva, dacă am fi ştiut, care să-l fi lăsat să crească altfel, ceva care să-l fi făcut să devină alt om decât obiectul crud, strâmb pe care l-am văzut acolo sus. E cel mai bine că e mort acum. Dar este o pierdere, ar fi putut fi altfel.

Nu i-am răspuns. Ceea ce spusese putea fi sau nu adevărat. Nu conta. Brand poate că fusese aproape psihopat, orice o fi

însemnând asta, şi poate că nu. Există întotdeauna un motiv. De câte ori eşuează ceva, de câte ori se întâmplă ceva îngrozitor, există un motiv. Cu toate astea, tot te confrunţi cu un eşec, cu o situaţie cumplită, şi explicaţia nu îndulceşte cu nimic ce s-a petrecut. Dacă cineva face ceva cu adevărat infect, există un motiv. Află ce anume, dacă-ţi pasă, şi o să afli de ce e un nenorocit. Totuşi contează faptele care rămân. Brand a acţionat. O psihanaliză postumă n-ar schimba nimic. Acţiunile şi consecinţele lor sunt lucrurile pentru care ne judecă semenii noştri. Orice altceva, şi tot ce obţii e un sentiment ieftin de superioritate morală, gândindu-te cum ai fi făcut tu ceva mai bun dacă ai fi fost în locul lui. În ce priveşte restul, să-l lăsăm în plata Domnului. Eu unul n-am calificarea necesară.

– Mai bine ne-am întoarce în Amber, spuse Benedict. Sunt o mulţime de lucruri care trebuie făcute.

– Aşteaptă, am spus.

– De ce?

– Mă gândeam.

Când văzu că nu intru în amănunte, spuse:

– Şi…?

Am amestecat încet Atuurile, punându-l la loc pe al lui, punându-l la loc pe al lui Brand.

– Nu te-ai întrebat încă despre braţul nou pe care-l porţi? l-am întrebat.

– Bineînţeles. Tu mi l-ai adus din Tir-na Nog'th, în împrejurări neobişnuite. Se potriveşte. Funcţionează. A dovedit-o în noaptea asta.

– Exact. Şi chestia asta din urmă nu demonstrează că nimic nu e întâmplător? Unica armă care ţi-a dat o şansă acolo sus, împotriva Giuvaierului. Şi s-a nimerit să fie o parte din tine – şi s-a nimerit să fii tu persoana care se afla acolo, ca să-l foloseşti. Urmăreşte evenimentele din urmă şi urmăreşte-le apoi pe cele de-acum, din nou. Nu e un lanţ de coincidenţe extraordinar – nu, absurd?

– Dacă o iei aşa…

– Aşa o iau. Şi tu trebuie să înţelegi la fel de bine ca mine că e mai mult de-atât.

– În regulă. Să zicem. Dar cum? Cum a fost făcut?

– Habar n-am, am spus, extrăgând cartea pe care n-o mai privisem de mult prea mult timp, simţindu-i răceala în vârfurile degetelor, dar metoda nu e importantă. Ai pus greşit întrebarea.

– Ce-ar fi trebuit să întreb?

– Nu „cum?”, ci „cine?”.

– Tu crezi că un om a pus la punct întregul lanţ de evenimente, în scopul recuperării Giuvaierului?

– Nu ştiu. Ce înseamnă uman? Dar cred că cineva pe care-l cunoaştem amândoi s-a întors şi se află în spatele întregii chestiuni.

– În regulă. Cine?

I-am arătat Atuul pe care-l ţineam în mână.

– Tata? Asta e absurd! Probabil e mort. A trecut atâta timp.

– Ştii că el ar fi putut s-o pună la punct. Ştii cât de prefăcut e. Noi nu i-am înţeles niciodată toate puterile.

Benedict se ridică în picioare. Îşi întinse oasele. Clătină din cap.

– Cred că ai stat prea mult afară în frig, Corwin. Acum hai să mergem acasă.

– Fără să-mi verific bănuiala? Haida de! Nu e frumos. Stai jos şi acordă-mi un minut. Hai să încercăm Atuul ăsta.

– Până acum ar fi contactat pe cineva.

– Nu cred. De fapt… Haide. Fă-mi o concesie. Ce-avem de pierdut?

– În regulă. De ce nu?

Se aşeză lângă mine. Ţineam Atuul acolo unde îl puteam vedea amândoi. L-am privit. Mi-am relaxat mintea, am încercat contactul. L-am stabilit aproape imediat.

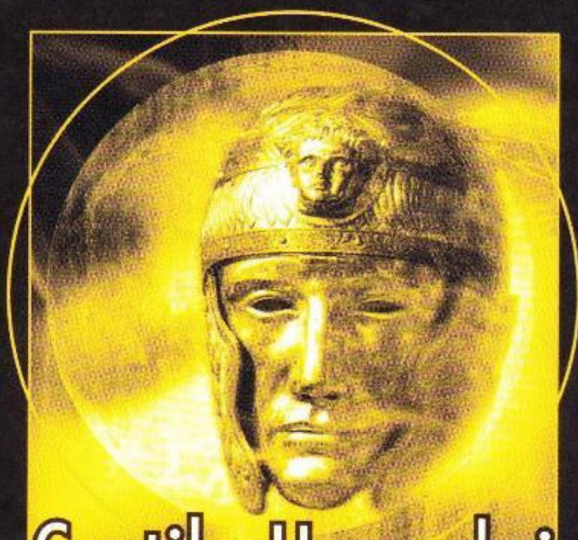
Zâmbi când ne văzu.

– Bună seara. Aţi făcut o treabă foarte bună, rosti Ganelon. Mă bucur că mi-aţi adus înapoi bijuteria. O să am nevoie de ea cât de curând.

ROGER ZELAZNY

AMBER

Curțile Haosului

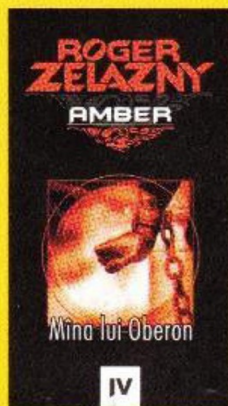
V

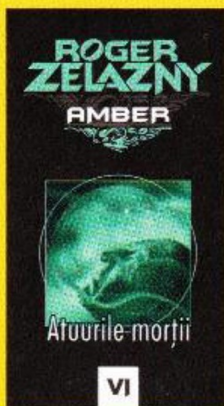
ROGER ZELAZNY

Curțile Haosului

Călătoria începută de Corwin în New York ia sfîrşit la Curțile Haosului. Echilibrul între ordine si haos este fragil, dar uneori ambițiile politice sînt mai puternice decît ceva trivial precum soarta universului.

Corwin se găseşte într-o situație neaşteptată: susținut de tatăl său ca succesor la tron, descoperă că de fapt nu îşi mai doreşte să domnească. Numai că lucrurile deja au devenit mult mai complicate: modelul primar poate fi reparat, dar cel care încearcă este sortit să moară; un grup doreşte ca Amber să fie condus de un descendent al Haosului; un altul plănuieşte distrugerea totală. Ajutat de foşti duşmani şi luptînd cu foşti aliați, Corwin trebuie să salveze lumea chiar dacă nu mai este sigur de țelul său final.

t...
TRITONIC
fiction.ro

ROGER ZELAZNY

CURŢILE HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

Lui Carl Yoke, Primul Cititor:

Din Lucetania la Parcul Euclid,
De la clădirile Sarcobatus la Cygnus X-l…
Fie să trăieşti încă zece mii de ani.
Fie ca adăpostul tău să fie ferit de secrete.
Fie ca micile zeităţi să aibă noroc.

1

Amber: sus şi luminos pe culmea Kolvirului în miezul zilei. Un drum negru: jos şi sinistru prin Garnath, din Haos către sud. Eu: blestemând, umblând încolo şi încoace şi, din când în când, citind în biblioteca palatului din Amber. Uşa bibliotecii: încuiată şi baricadată.

Prinţul furios al Amberului se aşeză la birou, îşi reîntoarse atenţia la volumul deschis. Se auzi o bătaie în uşă.

– Cară-te! am spus.

– Corwin. Sunt eu, Random. Hai, deschide. Ţi-am adus chiar şi prânzul.

– O clipă.

M-am ridicat din nou în picioare, am dat ocol biroului, am traversat încăperea. Random dădu din cap când deschisei uşa. Ducea o tavă, pe care o puse pe o măsuţă lângă birou.

– Cam multă mâncare, am spus.

– Şi mie mi-e foame.

– Atunci rezolvă problema.

O rezolvă. Tăie carnea. Îmi dădu o bucată pe o felie de pâine. Turnă vin. Ne aşezarăm şi mâncarăm.

– Ştiu că eşti încă furios… spuse după un timp.

– Tu nu eşti?

– Ei bine, poate că sunt mai obişnuit cu asta. Nu ştiu. Totuşi… Da. A fost destul de neaşteptat, nu-i aşa?

– Neaşteptat? Am luat o înghiţitură sănătoasă de vin. E ca pe vremuri. Chiar mai rău. Chiar ajunsese să-mi placă de el când se dădea drept Ganelon. Acum că a preluat iar controlul e la fel de categoric ca înainte; ne-a dat câteva ordine pe care nu s-a ostenit să le explice şi a dispărut iar.

– A spus că ne va contacta curând.

– Îmi închipui că şi ultima dată a intenţionat acelaşi lucru.

– Nu sunt atât de sigur.

– Şi nu ne-a dat nicio explicaţie privind absenţa de dinainte. De fapt, n-a explicat nimic cu adevărat.

– Probabil că are motivele lui.

– Încep să mă-ntreb, Random. Crezi că a început în sfârşit să îşi piardă minţile?

– A fost totuşi destul de isteţ ca să te păcălească.

– A fost o combinaţie între viclenia animalică şi abilitatea de a-şi schimba forma.

– Dar a mers, nu-i aşa?

– Da, a mers.

– Corwin, nu cumva îţi doreşti ca el să aibă un plan care să nu dea rezultate? Nu cumva vrei să n-aibă dreptate?

– E ridicol. Vreau la fel de mult ca oricare dintre noi ca harababura asta să se limpezească.

– Da, dar nu ţi-ar plăcea ca răspunsul să vină din altă parte?

– Unde vrei să ajungi?

– Nu vrei să ai încredere în el.

– Recunosc. Nu l-am văzut – ca el însuşi – de o groază de timp, şi...

Clătină din cap.

– Nu asta am vrut să spun. Eşti furios că s-a întors, nu-i aşa? Sperai să nu mai apară vreodată.

Am întors privirea.

– Asta e, am rostit într-un târziu. Dar nu pentru un tron vacant, sau nu *doar* pentru asta. E vorba despre el, Random. Despre el. Asta-i tot.

– Ştiu, spuse. Dar trebuie să recunoşti că l-a fraierit pe Brand, ceea ce nu e uşor lucru. A pus la cale o schemă pe care încă n-o pricep: te-a făcut să aduci braţul acela din Tir-na Nog'th, m-a determinat cumva să i-l dau lui Benedict, a avut grijă ca Benedict să fie la locul potrivit, în momentul potrivit, astfel încât totul să funcţioneze şi să ia Giuvaierul înapoi. În plus, se pricepe mai bine ca noi la manipulat Umbra. A dovedit-o chiar pe Kolvir, când ne-a dus la Modelul primar. Eu nu pot face asta. Nici tu. Şi a reuşit să-l învingă pe Gerard. Nu cred că încetineşte. Cred că ştie exact ce face şi, ne place sau nu, cred că el e singurul care poate rezolva situaţia actuală.

– Încerci să-mi spui că ar trebui să am încredere în el?

– Încerc să-ţi spun că n-ai de ales.

Am oftat.

– Cred că ai pus degetul pe rană, am spus. N-are rost să mă amărăsc. Totuşi...

– Ordinul de atac te frământă, nu-i aşa?

– Da, printre altele. Dacă am putea aştepta mai mult, Benedict şi-ar putea aduna o armată mai mare. Trei zile nu ajung ca să te pregăteşti pentru aşa ceva. Nu atunci când nu ştim mai nimic despre inamic.

– Dar s-ar putea să ştim. A vorbit mult timp cu Benedict între patru ochi.

– Şi asta e o altă problemă. Aceste ordine separate. Această secretomanie… Are încredere în noi numai cât e strict necesar.

Random chicoti. Şi eu la fel.

– În regulă, am spus. Poate că şi eu aş reacţiona la fel. Dar numai trei zile ca să declanşezi un război…

Am clătinat din cap. Ar fi bine să ştie ceva ce noi nu ştim.

– Am senzaţia că e mai mult o lovitură definitivă decât un război.

– Numai că nu a catadicsit să ne spună încotro să ne îndreptăm energia.

Random ridică din umeri, mai turnă vin.

– Poate o să ne spună când va reveni. Tu n-ai primit ordine speciale, nu-i aşa?

– Doar să stau şi să aştept. Tu?

Clătină din cap.

– A spus că, atunci când va sosi clipa, o să aflu. Cel puţin lui Julian i-a spus să aibă trupele pregătite să se deplaseze în orice moment.

– Da? Deci trupele nu rămân în Arden?

Încuviinţă.

– Când a spus asta?

– După ce ai plecat tu. L-a transportat pe Julian aici ca să-i transmită mesajul, după care au plecat împreună. L-am auzit pe tata spunând că vor parcurge împreună o parte din drumul de întoarcere.

– Au luat-o pe poteca estică peste Kolvir?

– Da. I-am văzut eu.

– Interesant. Ce am mai ratat?

Se mişcă în scaun.

– Partea care mă îngrijorează pe mine, spuse. După ce a încălecat şi ne-a făcut cu mâna, tata m-a privit şi mi-a spus să stau cu ochii pe Martin.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot. Numai că râdea când a spus asta.

– Doar o suspiciune normală faţă de un nou-venit, presupun.

– Atunci de ce râdea?

– Mă predau.

Am tăiat o bucată de brânză şi am mâncat-o.

– Totuşi poate nu e o idee rea. S-ar putea să nu fie vorba de

suspiciune. Poate că simte că Martin trebuie protejat de ceva anume. Sau amândouă. Sau niciuna. Ştii cum e el uneori.

Random se ridică.

– Nu m-am gândit la varianta asta. Vii cu mine, da? spuse. Ai stat aici toată dimineaţa.

– În regulă. M-am ridicat, mi-am prins Grayswandir la centură. Apropo, unde e Martin?

– L-am lăsat la primul etaj. Vorbea cu Gerard.

– Atunci e pe mâini bune. Gerard are de gând să rămână aici sau se întoarce la flotă?

– Nu ştiu. N-a vrut să discute ordinele.

Am ieşit din încăpere. Ne-am îndreptat spre scară.

În timp ce coboram, am auzit zgomot de dedesubt şi am grăbit pasul.

Am privit peste balustradă şi am văzut o mulţime de străji la intrarea în sala tronului, alături de silueta masivă a lui Gerard. Toţi stăteau cu spatele spre noi. Am sărit peste ultimele trepte. Random nu era departe în urma mea.

Mi-am croit drum printre ei.

– Gerard, ce se petrece? am întrebat.

– Să fiu al naibii dacă ştiu, spuse. Uită-te şi tu. Dar nu poţi să intri.

Se dădu la o parte şi am făcut un pas înainte. Apoi încă unul. Şi atât. Era ca şi cum aş fi împins un zid uşor elastic, total invizibil. Dincolo de el se afla o imagine care mi-a înnodat memoria şi simţurile. Am încremenit, ca şi cum spaima m-ar fi înşfăcat de ceafă, ca şi cum mi-ar fi înhăţat mâinile. Şi asta nu e uşor de făcut.

Martin, zâmbind, încă ţinea un Atu în mâna stângă, şi Benedict – în aparenţă recent convocat – stătea dinaintea lui. O fată se afla în apropiere, pe podium, lângă tron, cu faţa într-o parte. Cei doi bărbaţi păreau că vorbesc, dar nu le auzeam cuvintele.

În cele din urmă, Benedict se răsuci şi păru că se adresează fetei. După un timp, aceasta parcă îi răspunse. Martin se deplasă în stânga ei, iar Benedict urcă pe podium. În clipa aceea, i-am văzut chipul. Schimbul de replici continua.

– Fata aceea îmi pare cumva cunoscută, rosti Gerard care înaintase şi acum se afla lângă mine.

– Probabil că ai surprins-o cu coada ochiului atunci când a trecut pe lângă noi, i-am spus, în ziua morţii lui Eric. E Dara.

L-am auzit inspirând brusc.

– Dara! spuse. Atunci tu…

Vocea i se topi.

– Nu te-am minţit, am zis. E reală.

– Martin! strigă Random, care ajunsese în dreapta mea. Martin! Ce se-ntâmplă?

Niciun răspuns.

– Nu cred că te poate auzi, rosti Gerard. Se pare că această barieră ne-a separat complet.

Random se strădui să avanseze, împingând cu mâinile ceva nevăzut.

– Hai să încercăm cu toţii, spuse.

Aşa că am încercat iar. Gerard, la rândul lui, îşi împinse toată greutatea în zidul invizibil.

După o jumătate de minut fără succes, m-am retras.

– Nu e bine, am spus. Nu-l putem mişca.

– Ce e chestia asta blestemată? întrebă Random. Ce ne ţine să…

Avusesem o bănuială – doar atât, totuşi – despre ceea ce se petrecea. Şi asta numai din cauza caracterului de *déjà vu* al întregii acţiuni. Acum, totuşi… Acum încleştai mâna pe mâner, ca să mă asigur că Grayswandir încă atârna la şold.

Era acolo.

Atunci cum puteam să explic prezenţa spadei mele inconfundabile, cu desenul ei complicat strălucind în ochii tuturor, atârnând acolo unde apăruse brusc, fără sprijin, suspendată dinaintea tronului, cu vârful abia atingând gâtul Darei? Nu puteam.

Dar prea semăna cu ceea ce se petrecuse în noaptea aceea în oraşul de vis din cer, Tir-na Nog'th, ca să fie doar o coincidenţă. Aici nu mai era niciunul dintre semnele distinctive – întunericul, confuzia, umbrele grele, emoţiile tumultuoase pe care le trăisem – şi totuşi imaginea semăna mult cu ceea ce fusese în noaptea aceea. Era foarte asemănătoare. Dar nu chiar. Poziţia lui Benedict părea alta – mult mai în spate, cu trupul într-un unghi diferit. Chiar dacă nu puteam să-i citesc pe buze, mă întrebam dacă Dara punea aceleaşi întrebări ciudate. Mă îndoiam. Imaginea – asemănătoare, şi totuşi nu, cu cea pe care o trăisem – fusese probabil colorată la celălalt capăt – fireşte, dacă exista vreo legătură – prin efectele puterilor din Tir-na Nog'th asupra minţii mele.

– Corwin, rosti Random, chestia aia care pluteşte în faţa ei

pare a fi Grayswandir.

– Pare, nu-i aşa? am spus. Dar, după cum vezi, eu o am la şold.

– Nu poate fi o alta asemănătoare… nu-i aşa? Ai idee ce se întâmplă?

– Încep să cred că aş avea, am spus. Oricum, n-am cum să o opresc.

Deodată, spada lui Benedict se eliberă şi intră în luptă cu cealaltă, cea care semăna atât de mult cu a mea. Peste o clipă se lupta cu un inamic invizibil.

– Trimite-l în iad, Benedict! strigă Random.

– N-are niciun rost, am spus. E pe cale să fie dezarmat.

– Cum poţi să ştii asta? întrebă Gerard.

– Într-un fel, eu sunt acolo, luptându-mă cu el, am spus. Ăsta e celălalt capăt al visului meu din Tir-na Nog’th. Nu ştiu cum a reuşit, dar acesta e preţul recuperării Giuvaierului de către tata.

– Nu pricep, spuse.

Am clătinat din cap.

– Nu pretind că înţeleg cum a făcut-o, i-am spus. Dar nu vom reuşi să intrăm până când nu dispar două lucruri din încăperea aceea.

– Care?

– Priveşte doar.

Spada lui Benedict trecuse în mâna cealaltă, iar proteza lui strălucitoare ţâşni înainte şi se fixă asupra unei ţinte invizibile. Cele două spade se parau una pe alta, se blocau, se împingeau, cu vârfurile îndreptate spre tavan. Mâna dreaptă a lui Benedict continua să se încordeze.

Deodată, Grayswandir se eliberă şi trecu peste cealaltă sabie. Dădu o lovitură cumplită în braţul drept al lui Benedict, exact în locul în care se unea cu porţiunea metalică. Atunci Benedict se răsuci şi ne blocă vederea pentru câteva clipe.

Puturăm să vedem iar imaginea când Benedict căzu pe un genunchi, răsucindu-se. Se apucă de ciotul braţului. Mâna/ braţul mecanic spânzura în aer lângă Grayswandir. Se depărtă de Benedict şi coborî, la fel ca spada. Când amândouă atinseră solul, nu se izbiră, ci trecură prin el, dispărând.

M-am clătinat, mi-am recăpătat echilibrul, m-am mişcat înainte. Bariera dispăruse.

Martin şi Dara ajunseră la Benedict înaintea noastră. Când Gerard, Random şi cu mine sosirăm acolo, Dara deja sfâşiase o bucată din mantia ei şi pansa ciotul lui Benedict,.

Random îl prinse pe Martin de umăr şi-l răsuci.
– Ce s-a-ntâtnplat? întrebă.
– Dara… Dara mi-a spus că vrea să vadă Amberul, spuse. Pentru că acum locuiesc aici, am fost de acord s-o aduc şi să-i arăt împrejurimile. Apoi…
– S-o aduci aici? Adică prin Atu?
– Păi, da.
– Al tău sau al ei?
Martin îşi muşcă buza de jos.
– Ei bine, vezi tu…
– Dă-mi cărţile alea, spuse Random şi înşfacă cutiuţa de la centura lui Martin. O deschise şi începu să cotrobăiască prin ele.
– Apoi m-am gândit să-i spun lui Benedict, pentru că părea interesat de ea, continuă Martin. Atunci Benedict a vrut să vină şi să vadă…
– Ce mama naibii! izbucni Random. E o carte a ta, una a ei şi una a unui tip pe care nu l-am văzut niciodată! De unde le ai?
– Lasă-mă să le văd şi eu, am spus.
Îmi dădu cele trei cărţi.
– Deci? spuse. E mâna lui Brand? E singurul care ştiu că poate face acum Atuuri.
– Nu vreau să am de-a face cu Brand, răspunse Martin, decât ca să-l ucid.
Numai că ştiam deja că nu erau de la Brand. Pur şi simplu nu erau în stilul lui. Nici în stilul altcuiva pe care să-l fi ştiut eu. Oricum, nu stilul mă preocupa în clipa aceea. Mai interesante erau trăsăturile celui de-al treilea personaj, cel despre care Random spusese că nu-l văzuse niciodată. Eu da. Priveam chipul tânărului care mă confruntase cu o arbaletă în faţa Curţilor Haosului, care mă recunoscuse şi apoi renunţase să tragă.
Am întins cartea.
– Martin, cine e ăsta? am întrebat.
– Bărbatul care a făcut aceste Atuuri în plus. Şi-a desenat propriul Atu. Nu ştiu cum îl cheamă. E un prieten de-al Darei.
– Minţi, spuse Random.
– Atunci să ne spună Dara, am zis şi m-am întors spre ea.
Fata era încă îngenuncheată lângă Benedict, deşi terminase pansatul şi bărbatul deja se ridica.
– Ce zici de asta? am spus, fluturând cartea spre ea. Cine e bărbatul ăsta?
Privi cartea, apoi în sus, spre mine. Zâmbi.

– Chiar nu ştii? spuse.

– Te-aş întreba dacă aş şti?

– Atunci uită-te încă o dată la carte şi pe urmă uită-te într-o oglindă. E fiul tău şi al meu. Numele lui e Merlin.

De obicei nu sunt uşor de şocat, dar de data asta nimic nu era uşor. Mă simţeam ameţit. Dar mintea îmi mergea iute. Având în vedere diferenţa în scurgerea timpului, era posibil.

– Dara, am spus, ce vrei de fapt?

– Când am traversat Modelul, ţi-am spus că Amberul trebuie distrus. Vreau să am şi eu partea care mi se cuvine.

– O să ai vechea mea celulă, am spus. Nu, pe cea de alături. Străji!

– Corwin, e în regulă, spuse Benedict, ridicându-se în picioare. Nu e chiar atât de rău pe cât sună. Poate să-ţi explice totul.

– Atunci să înceapă acum.

– Nu. În particular. Doar familia.

Am trimis înapoi străjile care sosiseră la apelul meu.

– Foarte bine. Să ne adunăm într-una dintre încăperile de sus.

Încuviinţă, şi Dara îl prinse de braţul stâng. Random, Gerard, Martin şi cu mine îi urmarăm. Am privit încă o dată înapoi spre spaţiul gol în care visul meu devenise realitate. Aşa sunt plămădite visele.

2

Am trecut peste creasta Kolvirului şi am descălecat când am ajuns la mormântul meu. Am intrat şi am deschis coşciugul. Era gol. Bun. Începeam să-mi pun întrebări. Aproape că mă aşteptam să mă văd zărind dinaintea mea, dovadă că, în ciuda semnelor şi intuiţiilor, mă rătăcisem cumva în umbra greşită.

Am ieşit şi l-am frecat pe Star pe nas. Soarele strălucea şi briza era răcoroasă. Am simţit o bruscă dorinţă de a mă îndrepta spre mare. În loc de asta, m-am aşezat pe băncuţă şi am scotocit după pipă.

Conversaţia avusese loc. Stând cu picioarele strânse sub ea pe sofaua cafenie, Dara zâmbise şi repetase povestea descendenţei ei din Benedict şi Lintra, fecioara iadului, şi a vieţii ei la Curţile Haosului, un tărâm complet neeuclidian, unde timpul însuşi prezenta stranii probleme de distribuire.

– Lucrurile pe care mi le-ai spus când ne-am întâlnit au fost

minciuni, am zis. De ce te-aş crede acum?

Zâmbise şi îşi privise unghiile.

– Atunci a trebuit să te mint, explică ea, ca să obţin ce voiam de la tine.

– Adică…?

– Cunoştinţe, despre familie, Model, Atuuri, Amber. Să-ţi câştig încrederea. Să port copilul tău.

– Dar adevărul nu te-ar fi ajutat în egală măsură?

– Slabe şanse. Veneam din partea inamicului. Motivele pentru care îmi doream toate astea n-ar fi fost pe placul tău.

– Felul tău de a duela…? Mi-ai spus atunci că Benedict te-a antrenat.

Zâmbi iar şi ochii îi aruncară flăcări întunecate.

– Am învăţat de la marele duce Borel însuşi, un înalt lord al Haosului.

– … şi înfăţişarea ta, am spus. S-a modificat de mai multe ori când te-am văzut traversând Modelul. Cum? Şi, mai ales, de ce?

– Toţi cei a căror origine implică Haosul îşi pot modifica forma, răspunse ea.

M-am gândit la trucul lui Dworkin din noaptea în care mă întruchipase pe mine. Benedict încuviinţă.

– Tata ne-a păcălit cu deghizarea lui în Ganelon.

– Oberon este un fiu al Haosului, rosti Dara, un fiu rebel al unui tată rebel. Dar puterea încă e acolo.

– Atunci noi de ce nu putem s-o facem? întrebă Random.

Dara ridică din umeri.

– Aţi încercat vreodată? Poate că puteţi. Pe de altă parte, e posibil ca această putere să fi dispărut o dată cu generaţia voastră. Nu ştiu. În ceea ce mă priveşte totuşi, am anumite forme preferate în care revin în clipele de stres. Am crescut într-un loc unde asta era regula, unde cealaltă formă era de fapt uneori dominantă, încă e un reflex de-al meu. La asta ai fost martor… În ziua aceea.

– Dara, am spus, de ce îţi doreai lucrurile despre care ai pomenit – cunoştinţe despre familie, Model, Atuuri, Amber? Şi un fiu?

– În regulă. Oftă. În regulă. Ştii despre planurile lui Brand – distrugerea şi reconstruirea Amberului…?

– Da.

– Asta a implicat şi consimţământul şi cooperarea noastră.

– Inclusiv asasinarea lui Martin? întrebă Random.

– Nu, spuse. Nu ştiam pe cine intenţionează să folosească drept… agent.

– Dacă aţi fi ştiut, l-aţi fi oprit?

– Pui o întrebare ipotetică. Răspunde-ţi singur. Sunt bucuroasă că Martin e încă în viaţă. Atât pot spune despre asta.

– În regulă, zise Random. Cum rămâne cu Brand?

– A reuşit să-i contacteze pe conducătorii noştri prin metode pe care le-a învăţat de la Dworkin. Era plin de ambiţii. Îşi dorea cunoştinţe, putere. Ne-a propus un târg.

– Ce fel de cunoştinţe?

– De pildă, nu ştia cum să distrugă Modelul…

– Atunci chiar *eşti* răspunzătoare pentru ce-a făcut, rosti Random.

– Dacă vrei s-o iei aşa.

– Vreau.

Ridică din umeri, mă privi.

– Vrei să asculţi povestea asta?

– Dă-i drumul.

Aruncai o privire spre Random, care încuviinţă.

– Lui Brand i s-a dat ce-a vrut, spuse Dara, dar nu i s-a acordat încredere. Exista temerea că, o dată ce va fi avut puterea de a schimba lumea după dorinţa sa, nu se va fi mulţumit să domnească peste un Amber revizuit. Că ar fi încercat să-şi extindă dominaţia, în egală măsură, şi asupra Haosului. Un Amber slăbit era ceea ce îşi dorea el, astfel încât Haosul să fie mai puternic decât e acum – crearea unui nou echilibru, dându-ne mai multe dintre umbrele care se întind între tărâmurile noastre. S-a constatat demult că cele două regate nu pot să fie niciodată unite, sau unul să fie distrus, fără să se tulbure toate procesele aflate în continuă mişcare între noi. Rezultatul ar fi o stază totală sau un haos complet. Totuşi, deşi se ştia ce era în mintea lui Brand, conducătorii noştri au reuşit să ajungă la o înţelegere cu el. Nu mai apăruse de epoci întregi o ocazie atât de bună. Trebuia să se profite de ea. Era clar că se putea trata cu Brand şi că, în final, putea fi înlocuit.

– Deci şi voi plănuiaţi un joc dublu, rosti Random.

– Nu şi dacă s-ar fi ţinut de cuvânt. Numai că ştiam că nu va fi aşa. Aşa că am pus la cale o mişcare împotriva lui.

– Cum?

– Urma să îl lăsăm să-şi ducă sarcina la bun sfârşit şi apoi să îl distrugem. Avea să fie urmat la tron de un membru al familiei

regale din Amber care făcea parte şi din prima familie a Curţilor, cineva care fusese crescut printre noi şi pregătit pentru funcţie. Merlin chiar are legături de rudenie cu Amberul din ambele părţi, prin strămoşul meu Benedict şi direct prin tine – pretendenţii favoriţi la tron.

– Faci parte din nobilimea Haosului?

Zâmbi.

M-am ridicat. Am păşit înainte. M-am uitat la cenuşa din şemineu.

– Într-un fel, mă deranjează că am fost implicat într-un proiect calculat de reproducere, am spus după o tăcere lungă. Dar şi aşa, şi acceptând că tot ce-ai spus e adevărat – pentru moment – de ce ne povesteşti toate astea de-abia acum?

– Pentru că mi-e teamă că lorzii tărâmului meu ar merge cu planul lor tot atât de departe pe cât ar face-o şi Brand. Poate chiar şi mai departe. Echilibrul despre care pomeneam. Puţini par să înţeleagă ce lucru delicat este. Am călătorit în umbrele din apropierea Amberului şi chiar în Amber însuşi. De asemenea, am cunoscut şi umbrele care se întind lângă Haos. Am întâlnit mulţi oameni şi am văzut multe lucruri. Apoi, când l-am întălnit pe Martin şi am vorbit cu el, am început să simt că schimbările care îmi fuseseră prezentate drept ceva pozitiv nu ar duce doar la o simplă revizuire a Amberului conform preferinţelor strămoşilor mei. Ar transforma Amberul într-o simplă extensie a Curţilor, majoritatea umbrelor contopindu-se cu Haosul. Amber ar deveni o insulă. Unii dintre vârstnici, pe care încă îi deranjează că Dworkin a creat Amberul, caută de fapt o întoarcere la zilele de altădată. Haosul total, din care s-au ivit toate. Mie una situaţia prezentă mi se pare superioară şi aş dori s-o păstrez. Dorinţa mea e ca nicio parte să nu fie victorioasă în niciun conflict.

M-am întors la timp ca să-l văd pe Benedict clătinând din cap.

– Deci nu eşti de partea nimănui, conchise el.

– Îmi place să cred că sunt de ambele.

– Martin, am spus, şi tu eşti de partea ei?

Încuviinţă.

Random izbucni în râs.

– Voi doi? Împotriva Amberului şi a Curţilor Haosului? Ce speraţi să faceţi? Cum intenţionaţi să materializaţi această noţiune de echilibru?

– Nu suntem singuri, spuse ea, şi planul nu e al nostru.

Scotoci în buzunar. Ceva străluci când îşi scoase mâna. Îl puse

în lumină. Ţinea în mână inelul cu sigiliu al tatei.

– De unde îl ai? întrebă Random.

– Oare de unde crezi?

Benedict păşi spre ea şi întinse mâna. Dara i-l dădu. Benedict îl examină.

– Chiar este al lui, spuse. Poartă pe interior semnele pe care le-am mai văzut. De ce e la tine?

– Mai întâi, ca să te conving că acţionez corect atunci când transmit ordinele lui, spuse.

– Cum se face că-l cunoşti? am întrebat.

– L-am întâlnit în timpul... dificultăţilor lui... cu ceva vreme în urmă, rosti. De fapt, s-ar putea spune că am dat o mână de ajutor ca să-l eliberez de ele. Asta s-a petrecut după ce l-am întâlnit pe Martin şi înclinam să fiu mai înţelegătoare faţă de Amber. În acelaşi timp, tatăl tău e şi un bărbat fermecător şi convingător. Mi-am zis că nu pot pur şi simplu să stau şi să-l ştiu prizonierul neamurilor mele.

– Ştii cum a fost capturat?

Clătină din cap.

– Ştiu doar că Brand l-a atras într-o umbră destul de îndepărtată de Amber, în care putea fi capturat. Cred că era vorba de o falsă căutare a unei unelte magice inexistente care ar fi putut repara Modelul. Acum ştie că numai Giuvaierul o poate face.

– L-ai ajutat să scape... Cum a afectat asta relaţiile cu poporul tău?

– Nu prea a fost bine, rosti ea. Temporar, n-am niciun adăpost.

– Şi vrei unul aici?

Zâmbi iar.

– Depinde de cum vor evolua lucrurile. Dacă poporul meu obţine ce vrea, aş prefera să mă întorc – sau să mă stabilesc într-una dintre umbrele care mai rămân.

Am extras un Atu, l-am privit.

– Ce ştii de Merlin? Unde e acum?

– În mâinile lor, spuse. Mă tem că acum e omul lor. Îşi cunoaşte obârşia, dar ei se ocupă de educaţia lui de multă vreme. Nu ştiu dacă poate fi convins să plece.

Am ridicat Atuul, l-am privit.

– Nu e bun, spuse Dara. Nu funcţionează între aici şi acolo.

Mi-am reamintit cât de dificilă fusese comunicarea prin Atu când mă aflam la hotarele acelui loc. Am încercat totuşi.

Cartea se răci în mână şi am stabilit contactul. Am simţit cea mai slabă licărire a unei prezenţe. Am încercat mai tare.

– Merlin, sunt Corwin, am spus. Mă auzi?

Mi s-a părut că aud un răspuns. Părea să fie „Nu pot să…”. Apoi, nimic. Cartea îşi pierdu răceala.

– L-ai contactat? întrebă Dara.

– Nu sunt sigur. Aşa cred. Doar pentru o clipă.

– Mai bine decât aş fi crezut, spuse. Fie condiţiile sunt propice, fie minţile voastre sunt foarte asemănătoare.

– Când ai început să fluturi sigiliul lui tata, ai pomenit ceva de nişte ordine, spuse Random. Ce ordine? Şi de ce le transmite prin tine?

– E o chestiune de sincronizare.

– Sincronizare pe naiba! Tocmai a plecat de-aici azi dimineaţă!

– A trebuit să termine un lucru înainte de a se pregăti de un altul. Nu ştia cât timp îi va lua. Numai că am vorbit cu el chiar înainte de a veni aici – deşi nu pot spune că eram pregătită pentru primirea peste care am dat – şi acum e pregătit să înceapă faza următoare.

– Unde ai vorbit cu el? am întrebat. Unde se află?

– Habar n-am unde. El m-a contactat.

– Şi…?

– Vrea ca Benedict să atace imediat.

Gerard se extrase în sfârşit din fotoliul imens din care ascultase. Se ridică în picioare, îşi înfipse degetele în centură şi privi în jos spre Dara.

– Un ordin ca ăsta trebuie să vină direct de la tata.

– Aşa e, rosti ea.

Gerard clătină din cap.

– N-are niciun sens. De ce să te contacteze pe tine – cineva în care nu prea avem motive să ne încredem – în loc de unul dintre noi?

– Cred că nu poate ajunge la voi în momentul ăsta. Pe de altă parte, a reuşit să ajungă la mine.

– De ce?

– N-a folosit un Atu. Pentru mine nu are unul. A folosit un efect de reverberaţie a drumului negru, asemănător cu modalitatea prin care Brand i-a scăpat cândva lui Corwin.

– Ştii multe din cele întâmplate.

– Ai dreptate. Încă mai am surse la Curţi şi Brand s-a transportat acolo după înfruntarea voastră. Au auzit diverse

poveşti.

– Ştii unde se află tata acum? întrebă Random.

– Nu, nu ştiu. Dar cred că s-a dus în Amberul real ca să se sfătuiască cu Dworkin şi să reexamineze stricăciunea Modelului primar.

– În ce scop?

– Nu ştiu. Probabil ca să hotărască ce va face mai departe. Faptul că m-a contactat pe mine şi a ordonat atacul înseamnă probabil că s-a hotărât.

– Când a avut loc comunicarea asta?

– Acum câteva ore – conform timpului meu. Numai că mă aflam departe de aici, în Umbră. Nu ştiu care e diferenţa de timp. Sunt novice în chestia asta.

– Deci ar putea fi ceva extrem de recent. Posibil de acum câteva clipe, cugetă Gerard. De ce-a vorbit cu tine şi nu cu unul dintre noi? Cred că ne-ar fi putut contacta, dacă ar fi vrut.

– Poate ca să demonstreze că sunt în graţiile lui, spuse.

– Toate acestea ar putea fi în întregime adevărate, afirmă Benedict. Dar eu nu fac nicio mişcare fără o confirmare a acelui ordin.

– Fiona se află încă la Modelul primar? întrebă Random.

– Ultima oară îşi instalase tabăra acolo. Înţeleg ce vrei să spui…

Am extras cartea Fionei.

– A fost nevoie de mai mulţi ca să comunicăm de acolo, remarcă Random.

– Adevărat. Aşa că dă-mi o mână de ajutor.

Se ridică, veni lângă mine. Benedict şi Gerard se apropiară şi ei.

– Nu e neapărată nevoie, protestă Dara.

Am ignorat-o şi m-am concentrat asupra delicatelor trăsături ale surorii mele roşcate. Câteva momente mai târziu, stabilisem contactul.

– Fiona, am întrebat, văzând după fundal că se afla încă în miezul lucrurilor, tata e acolo?

– Da, spuse, zâmbind cu buzele strânse. E înăuntru cu Dworkin.

– Ascultă, urgenţa înainte de toate. Nu ştiu dacă o cunoşti sau nu pe Dara, dar e aici…

– Ştiu cine e, dar n-am întâlnit-o niciodată.

– Ei bine, pretinde că are un ordin de atac pentru Benedict, din

partea tatei. Are sigiliul ca să îşi dovedească spusele, numai că tata nu ne-a pomenit nimic despre asta mai devreme. Ştii ceva în plus?

– Nu, spuse. N-am făcut decât să schimbăm amabilităţi când el şi Dworkin au venit mai devreme ca să se uite la Model. Dar am avut totuşi nişte suspiciuni, iar acum se confirmă.

– Suspiciuni? Ce vrei să spui?

– Cred că tata vrea să încerce să repare Modelul. Are Giuvaierul cu el şi am auzit unele lucruri pe care i le-a spus lui Dworkin. Dacă face încercarea, vor afla despre ea la Curţile Haosului exact în clipa în care va începe. Vor încerca să-l oprească. Probabil doreşte să lovească primul ca să-i ţină blocaţi. Numai că...

– Ce?

– O să-l omoare, Corwin. Măcar atât ştiu despre asta. Indiferent dacă reuşeşte sau eşuează, va fi distrus pe parcurs.

– Mi-e greu să cred.

– Că un rege şi-ar da viaţa pentru tărâm?

– Că tata ar face asta.

– Atunci ori s-a schimbat, ori tu nu l-ai cunoscut niciodată. Dar eu cred că va încerca.

– Atunci de ce a trimis ultimul ordin prin cineva în care ştie că n-avem încredere?

– Ca să îţi arate că vrea ca tu să ai încredere în ea, aş zice, imediat ce confirmă ordinul.

– Pare o cale întortocheată de a rezolva lucrurile, dar sunt de acord că n-ar trebui să acţionăm fără confirmare. Poţi s-o obţii?

– O să încerc. O să reiau contactul cu voi imediat ce vorbesc cu el.

Întrerupse contactul.

M-am întors spre Dara, care auzise doar partea noastră din conversaţie.

– Ştii ce vrea să facă tata în clipa asta? am întrebat-o.

– Ceva legat de drumul negru, spuse. În orice caz, aşa a dat de înţeles. Dar exact ce şi cum nu a spus.

M-am întors. Am strâns cărţile şi le-am pus în cutiuţă. Nu-mi plăcea ce întorsătură luau evenimentele. Ziua asta începuse prost şi lucrurile se înrăutăţiseră progresiv. Şi de-abia dacă trecuse ora prânzului. Am clătinat din cap. Când vorbisem cu el, Dworkin descrisese consecinţele unei tentative de a repara Modelul şi mie îmi sunau destul de înspăimântătoare.

Presupunând că tata ar încerca, ar eşua şi ar fi ucis în cursul tentativei, în ce situaţie am rămâne? Exact unde eram acum, numai că fără conducător, în ajunul bătăliei – şi cu problema succesiunii pusă iarăşi pe tapet. Am fi preocupaţi cu toţii de afacerea asta în timp ce ne-am îndrepta către câmpul de bătălie, şi am începe aranjamente secrete ca să ne luptăm iarăşi între noi de îndată ce am fi scăpat de inamicul actual. Trebuie să existe o altă cale de a pune lucrurile la punct. Mai bine să rămână tata în viaţă şi pe tron decât să asistăm iar la o relansare a intrigilor legate de succesiune.

– Ce aşteptăm? întrebă Dara. O confirmare?

– Da, am răspuns.

Random începu să umble de colo-colo. Benedict se aşeză şi verifică pansamentul braţului. Gerard se sprijini de poliţa şemineului. M-am ridicat şi am început să reflectez. Exact în clipa aceea îmi veni o idee. Am respins-o imediat, dar reveni. Nu-mi plăcea, dar asta n-avea nimic de-a face cu practica. Totuşi trebuia să mă mişc repede, înainte de a avea şansa să mă conving să privesc lucrurile din alt punct de vedere. Nu. O să rămân credincios acestei idei. La naiba!

Am simţit vibraţia unui contact. Am aşteptat. Câteva clipe mai târziu, o priveam din nou pe Fiona. Se afla într-un loc cunoscut şi mi-au trebuit câteva secunde ca să-l recunosc: salonaşul lui Dworkin, de cealaltă parte a uşii masive din spatele peşterii. Tata şi Dworkin erau amândoi cu ea. Tata renunţase la deghizarea în Ganelon şi devenise iar el însuşi. Am remarcat că purta Giuvaierul.

– Corwin, spuse Fiona, e adevărat. Tata a trimis ordinul de atac prin Dara şi aştepta acest contact pentru confirmare. Eu…

– Fiona, du-mă acolo.

– Ce?

– M-ai auzit. Acum!

Am întins mâna dreaptă. Întinse şi ea mâna şi ne-am atins.

– Corwin! strigă Random. Ce se întâmplă?

Benedict se ridică, Gerard se repezise deja spre mine.

– O să aflaţi veşti în curând, am spus şi am păşit înainte.

I-am strâns mâna Fionei înainte de a-i da drumul şi am zâmbit.

– Mulţumesc, Fi. Bună, tată. Salut, Dworkin. Cum merge treaba?

Am aruncat o privire spre uşa masivă, am observat că era deschisă. Apoi am ocolit-o pe Fiona şi m-am îndreptat spre ei.

Tata stătea cu capul plecat, cu ochii îngustaţi. Cunoşteam privirea aceea.

– Ce-i asta, Corwin? Eşti aici fără permisiune, zise. Am confirmat blestematul ăla de ordin, acum aştept să fie adus la îndeplinire.

– Va fi, am spus, încuviinţând. N-am venit aici ca să ne certăm pentru asta.

– Atunci, de ce?

M-am apropiat, calculându-mi cuvintele o dată cu distanţa. Mă bucuram că rămăsese aşezat.

– Pentru un timp am fost tovarăşi, am spus. Al naibii să fiu dacă n-ajunsese să-mi placă de tine. Ştii, nu mi-ai plăcut niciodată, înainte. N-am avut niciodată curajul să-ţi spun, dar ştii că e adevărat. Îmi place să cred că aşa ar fi putut fi lucrurile dacă nu ar fi existat genul ăsta de relaţie între noi. Pentru o scurtă clipă, privirea păru să i se înmoaie, în timp ce îmi schimbam poziţia. Apoi: în orice caz, am continuat, mai degrabă o să cred în tine în acel mod decât în acesta, deoarece există ceva ce, în alte condiţii, nu aş fi făcut pentru tine.

– Ce anume? întrebă el.

– Asta.

Am înşfăcat Giuvaierul cu o mişcare bruscă şi i-am tras lanţul peste cap. M-am răsucit pe călcâie şi apoi am traversat în fugă încăperea şi am ţâşnit pe uşă. Am închis-o în urma mea şi am trântit-o cu zgomot. Nu exista nicio modalitate de a o baricada pe dinafară, aşa că am continuat să alerg, parcurgând prin peşteră acelaşi drum pe care-l făcusem în noaptea aceea în care îl urmasem pe Dworkin. În urma mea, am auzit zbieretele la care mă aşteptam.

Am urmat cotiturile. M-am poticnit o singură dată. Mirosul lui Wixer era încă puternic în vizuină. Am înaintat şi o ultimă curbă mi-a adus în faţă lumina zilei.

Am alergat într-acolo, atârnându-mi Giuvaierul la gât. L-am simţit căzându-mi pe piept, am pătruns în el cu ajutorul minţii. În spatele meu, în peşteră, se auzeau ecouri.

Afară!

Am alergat către Model, simţind prin intermediul Giuvaierului, transformându-l într-un simţ în plus. Eram unica persoană, în afară de tata sau Dworkin, total acordată cu el. Dworkin îmi spusese că reparaţia Modelului poate fi făcută de o persoană acordată astfel care traversează Marele Model, arzând pata la

fiecare traversare, înlocuind-o cu imaginea Modelului pe care o poartă în el, ştergând drumul negru în timpul procesului, în cazul ăsta, mai bine eu decât tata. Încă simţeam că drumul negru datorează ceva din forma sa finală forţei pe care i-o dăduse blestemul meu împotriva Amberului. Voiam să elimin şi asta. Oricum, tata ar fi reuşit să pună lucrurile la punct mai bine decât mine, după război. În clipa aceea, mi-am dat seama că nu-mi mai doream tronul. Chiar dacă ar fi fost disponibil, perspectiva de a administra regatul pe parcursul secolelor plicticoase care urmau să vină era copleşitoare. Poate că alegeam calea uşoară dacă muream în această acţiune. Eric era mort, iar eu nu-l mai uram. Acum mi se părea că dorisem şi celălalt lucru care mă pusese în mişcare – tronul – numai pentru că aveam impresia ca şi-l dorea şi el. Am renunţat la amândouă. Ce mai rămăsese? Izbucnisem în râs la spusele Viallei, apoi căzusem pe gânduri. Numai că avusese dreptate. Bătrânul soldat din mine era mai puternic. Era o chestiune de datorie. Dar nu numai de datorie. Era vorba de mult mai mult…

Am ajuns la marginea Modelului, mi-am croit rapid drum către punctul de pornire. Am aruncat o privire înapoi, spre gura peşterii. Tata, Dworkin, Fiona – niciunul dintre ei nu-şi făcuse încă apariţia. Bun. Nu vor ajunge la timp ca să mă oprească. O dată ce puneam piciorul pe Model urma să fie prea târziu pentru ca ei să facă altceva decât să aştepte şi să privească. M-am gândit o fracţiune de secundă la dispariţia lui Iago, am izgonit gândul, m-am căznit să-mi calmez mintea până la nivelul necesar pentru acţiune, mi-am amintit de lupta mea cu Brand în acest loc şi de ciudata lui plecare, am izgonit şi gândul ăsta, mi-am reglat respiraţia, m-am pregătit.

Am fost cuprins de o anume letargie. Era timpul să încep, dar m-am abţinut o clipă, încercând să-mi canalizez mintea aşa cum trebuia asupra marii sarcini care mă aştepta. Pentru o clipă, Modelul pluti în faţa mea. Acum! La naiba! Acum! Fără alte preliminarii! Începe, mi-am spus. Mergi!

Şi totuşi am rămas pe loc, contemplând Modelul ca într-un vis. Privindu-l, am uitat de mine multă vreme. Modelul, cu pata lui neagră şi întinsă care trebuia eliminată…

Nu mi se mai părea important că m-ar putea ucide. Mintea mea zbură, gândindu-se la frumuseţea lucrului…

Am auzit un zgomot. Probabil erau tata, Dworkin, Fiona care soseau. Trebuia să fac ceva înainte să ajungă la mine. Trebuia

să-l traversez, într-o clipă…

Mi-am luat privirea de la Model şi m-am uitat înapoi spre gura peşterii. Ieşiseră, coborâseră o porţiune a povârnişului şi se opriseră. De ce? De ce se opriseră?

Ce mai conta? Aveam timpul necesar să pornesc. Am început să ridic piciorul, să păşesc.

M-am mişcat cu greu. Am câştigat centimetru cu centimetru, cu un mare efort de voinţă. Acest prim pas se dovedea a fi mai greu decât traversarea Modelului, la capăt. Numai că nu părea a fi o rezistenţă exterioară, ci inerţia propriului trup. Era aproape ca şi cum…

Atunci, îmi apăru o imagine a lui Benedict lângă Model, în Tir-na Nog'th, cu Brand apropiindu-se, batjocoritor, cu Giuvaierul strălucindu-i pe piept.

Înainte de a privi în jos, ştiam ce voi vedea.

Piatra rubinie pulsa o dată cu bătăile mele de inimă.

Naiba să-i ia!

Ori tata, ori Dworkin – sau amândoi – contactară Giuvaierul în clipa aceea, paralizându-mă. Nu mă îndoiam că oricare dintre ei ar fi reuşit de unul singur. Totuşi, la distanţa asta, nu merita să mă predau fără luptă.

Am continuat să împing piciorul, făcându-l să alunece lent către marginea Modelului. O dată ce-aş fi reuşit asta, nu vedeam cum ar mai fi putut ei să…

Moleşeală… Am simţit cum încep să mă prăbuşesc. Aţipisem o clipă. Apoi se întâmplă iar.

Când am deschis ochii, am văzut o porţiune a Modelului. Când am întors capul, am văzut picioare. Când am privit în sus, l-am văzut pe tata ţinând Giuvaierul.

– Plecaţi, le spuse lui Dworkin şi Fionei, fără a-i privi.

Se retraseră, iar el îşi puse Giuvaierul la gât. Se aplecă în faţă şi întinse mâna. O luai şi el mă ajută să mă ridic.

– A fost o prostie ce-ai făcut, zise.

– Aproape că reuşisem.

Încuviinţă.

– Fireşte, te-ai fi sinucis şi n-ai fi dus nimic la capăt, rosti. Dar e adevărat că a fost bine făcută. Haide să mergem.

Mă luă de braţ şi începurăm să ne deplasăm în jurul Modelului.

În timp ce mergeam, priveam acea stranie mare-cer fără orizont din jurul nostru. Mă-ntrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi izbutit să încep Modelul, ce s-ar fi întâmplat în clipa aceea.

– Te-ai schimbat, spuse într-un târziu, sau eu nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Am ridicat din umeri.

– Poate câte ceva din amândouă. Eram pe punctul de a-ţi zice acelaşi lucru. Poţi să-mi spui ceva?

– Ce?

– Cât ţi-a fost de greu să te deghizezi în Ganelon?

Chicoti.

– Mi-a fost foarte simplu, rosti. Poate ai văzut o frântură din adevărata mea personalitate.

– Mi-a plăcut de el. Sau, mai degrabă, de tine fiind el. Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu adevăratul Ganelon.

– Mort de mult, Corwin. L-am întâlnit după ce l-ai exilat tu din Avalon, cu multă vreme în urmă. Nu era băiat rău. Nu trebuia să crezi o iotă din ce spunea, dar oricum n-am avut niciodată încredere în cineva dacă n-a fost necesar.

– Specificul familiei.

– Mi-a părut rău că a trebuit să-l ucid. Nu că aş prea fi avut de ales. Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, dar îmi amintesc limpede de el, ceea ce înseamnă că m-a impresionat.

– Şi Lorraine?

– *Ţara?* O treabă bună, cred. Am lucrat cu umbra potrivită. S-a consolidat prin prezenţa mea, aşa cum se întâmplă cu fiecare umbră dacă vreunul dintre noi rămâne acolo mai mult timp – cum a fost cu tine în Avalon şi, mai târziu, în celălalt loc. Şi am avut grijă să stau mai mult acolo, exercitându-mi voinţa asupra scurgerii timpului.

– Nu ştiam că aşa ceva e posibil.

– Puterile cresc lent, începând cu iniţierea în Model. Tu mai ai încă multe lucruri de învăţat. Da, am consolidat Lorraine şi am făcut-o vulnerabilă în faţa forţei crescânde a drumului negru. Am avut grijă să-ţi apară în cale indiferent unde mergeai. După evadarea ta, toate drumurile duceau la Lorraine.

– De ce?

– A fost o capcană pe care am pregătit-o pentru tine şi, poate, un test. Voiam să fiu cu tine atunci când întâlneai forţele Haosului. Şi voiam să călătoresc alături de tine un timp.

– Un test? Pentru ce să mă testezi? Şi de ce să călătoreşti cu mine?

– Nu bănuieşti? V-am urmărit pe toţi de-a lungul anilor. Nu mi-am desemnat niciodată un succesor. Intenţionat am lăsat

chestiunea încâlcită. Cu toţii semănaţi destul de mult cu mine ca să ştiu că, în clipa în care m-aş declara în favoarea unuia dintre voi, i-aş semna certificatul de deces. Nu. În mod intenţionat am lăsat lucrurile aşa cum sunt. Acum totuşi m-am hotărât. Tu vei fi acela.

– Ai comunicat scurt cu mine în Lorraine, sub chipul tău adevărat. Atunci mi-ai spus să iau tronul. Dacă te hotărâseşi atunci, de ce ai mai continuat mascarada?

– Dar nu m-am hotărât atunci. A fost doar o cale de a mă asigura că vei continua. M-am temut că s-ar putea să ajungi să-ţi placă prea mult fata şi tărâmul. După ce ieşeai din Cercul Negru ca erou era posibil să te stabileşti şi să rămâi acolo. Voiam să te determin să-ţi continui călătoria.

Am rămas tăcut multă vreme. Mersesem destul de mult în jurul Modelului. Apoi:

– E ceva ce trebuie neapărat să aflu, am spus. Înainte de a veni aici, vorbeam cu Dara, care încerca să îşi dovedească nevinovăţia…

– *Este* dovedită, spuse. Am clarificat chestiunea.

Am clătinat din cap.

– M-am abţinut s-o acuz de un lucru la care mă gândesc de ceva timp. Există un motiv foarte întemeiat care mă face să simt că nu putem avea încredere în ea, în ciuda protestelor ei şi a sprijinului tău. Două motive, de fapt.

– Ştiu, Corwin. Dar nu ea i-a omorât pe servitorii lui Benedict ca să-şi menţină poziţia în casa lui. Eu am făcut-o, ca să mă asigur că va ajunge la tine, cum s-a şi întâmplat, exact la momentul potrivit.

– Tu? Tu ai făcut parte din întregul ei complot? De ce?

– Îţi va fi o bună regină, fiule. Cred în puterea sângelui Haosului. Sosise clipa pentru o infuzie proaspătă. Tu vei lua tronul având deja un moştenitor. Când va fi pregătit pentru asta, Merlin va fi uitat educaţia sa din Haos.

Parcurseserăm tot drumul până aproape de pata neagră. M-am oprit. M-am lăsat pe vine şi am examinat-o.

– Crezi că asta o să te omoare? am întrebat într-un târziu.

– Ştiu că asta se va întâmpla.

– N-ai ezitat să ucizi oameni nevinovaţi ca să mă manipulezi. Şi totuşi ţi-ai da viaţa pentru regat.

L-am privit.

– Nici mâinile mele nu sunt curate, am spus, şi cu siguranţă n-

am dreptul să te judec. Totuşi cu puţin timp în urmă, când mă pregăteam să traversez Modelul, mă gândeam cum mi s-au schimbat sentimentele – faţă de Eric, faţă de tron. Tu faci ceea ce faci, cred eu, din datorie. Şi eu, la rândul meu, am acum un sentiment al datoriei faţă de Amber, faţă de tron. Mai mult de-atât, de fapt. Mult mai mult, am constatat de fapt. Dar mi-am dat seama de altceva, de asemenea, ceva ce datoria nu-mi cere. Nu ştiu când sau cum s-a oprit şi eu m-am schimbat, dar nu mai vreau tronul, tată. Îmi pare rău că asta îţi dă planurile peste cap, dar nu vreau să fiu rege al Amberului. Îmi pare rău.

Mi-am întors din nou privirea spre pată. L-am auzit oftând.

– Acum o să te trimit acasă, rosti. Înşăuează calul şi ia-ţi provizii. Du-te într-un loc din afara Amberului – oriunde, bine izolat.

– La mormântul meu?

Pufni şi chicoti uşor.

– E bine. Du-te acolo şi aşteaptă semnul meu. Trebuie să mă gândesc la ceva.

M-am ridicat. Întinse mâna dreaptă pe umărul meu. Giuvaierul pulsa. Mă privi în ochi.

– Nimeni nu poate avea ce vrea, cum vrea, rosti.

Şi apoi am simţit un efect de distanţare, asemănător forţei unui Atu, lucrând invers. Am auzit voci, apoi am văzut încăperea din care plecasem mai devreme. Benedict, Gerard, Random şi Dara erau încă acolo. Am simţit cum strânsoarea tatei pe umăr slăbeşte. Apoi dispăru, iar eu mă aflam din nou printre ei.

– Care-i treaba? spuse Random. L-am văzut pe tata trimiţându-te înapoi. Apropo, cum a făcut-o?

– Nu ştiu, am spus. Dar a confirmat ceea ce ne-a spus Dara. I-a dat ei sigiliul şi mesajul.

– De ce? întrebă Gerard.

– Voia ca noi să avem încredere în ea, am spus.

Benedict se ridică în picioare.

– Atunci o să plec şi o să fac ce mi s-a poruncit.

– Vrea să ataci, apoi să te retragi, spuse Dara. După asta, nu va fi necesar decât să-i reţii.

– Cât timp?

– A spus numai că răspunsul va fi evident.

Benedict afişă unul dintre rarele lui zâmbete şi încuviinţă. Scoase cutiuţa cu cărţi cu unica lui mână, extrase pachetul, luă Atuul special pe care i-l dădusem eu pentru Curţile Haosului.

– Noroc, spuse Random.
– Da, aprobă Gerard.
Am adăugat şi urările mele şi l-am urmărit cum dispare. După ce imaginea remanentă, ca un curcubeu, se topi, am remarcat că Dara plângea în tăcere. N-am făcut niciun comentariu.
– Şi eu, într-un fel, am acum ordine, am rostit. Mai bine o iau din loc.
– Şi eu mă voi întoarce pe mare, spuse Gerard.
– Nu, am auzit-o pe Dara rostind, în timp ce mă îndreptam spre uşă.
M-am oprit.
– Tu trebuie să rămâi aici, Gerard, şi să veghezi la siguranţa Amberului. Nu va fi un atac dinspre mare.
– Dar eu credeam că Random e însărcinat cu apărarea locală.
Dara clătină din cap.
– Random i se va alătura lui Julian în Arden.
– Eşti sigură? întrebă Random.
– Sunt sigură.
– Bun, spuse. E plăcut să ştiu că măcar se gândeşte la mine. Iartă-mă, Gerard. Asta-i viaţa.
Gerard arăta pur şi simplu perplex.
– Sper că ştie ce face, zise.
– Am mai vorbit despre asta o dată, i-am spus. La revedere.
Am auzit paşi când am ieşit din încăpere. Dara era lângă mine.
– Ce mai e? am întrebat.
– M-am gândit să merg cu tine, oriunde te-ai duce.
– Mă duc pe deal ca să iau ceva provizii. După care merg la grajduri.
– Merg cu tine.
– Călăresc singur.
– Oricum, nu te-aş putea însoţi. Mai am de vorbit cu surorile tale.
– Sunt şi ele puse la socoteală, nu?
– Da.
Am mers în tăcere un timp, apoi rosti:
– Toată afacerea n-a fost plănuită cu atât sânge rece pe cât pare, Corwin.
Am intrat în cămară.
– Ce afacere?
– Ştii la ce mă refer.
– Oh. Aceea. Ei bine, e-n regulă.

– Îmi place de tine. Într-o bună zi, ar putea fi mai mult de-atât, dacă şi tu simţi ceva.

Mândria mea îmi înmână un răspuns muşcător, dar l-am izgonit. De-a lungul secolelor înveţi câteva lucruri. Adevărat, se folosise de mine, dar se pare că nu fusese un agent liber în totalitate la vremea aceea. Cel mai rău lucru care putea fi spus, presupun, era că tata îşi dorea ca eu s-o doresc. Numai că nu mi-am lăsat resentimentele să interfereze cu adevăratele mele sentimente, aşa cum erau, sau puteau deveni.

– Şi mie îmi place de tine, am spus şi am privit-o. Arăta de parcă avea nevoie să fie sărutată chiar în clipa aceea, ceea ce am şi făcut. Acum, ar fi mai bine să plec.

Zâmbi şi mă strânse de braţ. Apoi plecă. Mi-am zis să nu-mi analizez sentimentele chiar atunci. Am împachetat lucrurile.

L-am înşeuat pe Star şi am făcut cale-ntoarsă peste creasta Kolvirului până am ajuns la mormântul meu. Aşezat în faţa lui, am fumat o pipă şi am privit norii. Simţeam că avusesem o zi foarte plină, şi era încă după-amiaza devreme. Premoniţiile jucau leapşa în grotele minţii mele şi nu doream să invit pe vreuna să împartă prânzul cu mine.

3

Contactul veni brusc, când încă eram moleşit. Într-o clipă, am fost în picioare. Era tata.

– Corwin, m-am hotărât şi a sosit timpul, spuse. Dezgoleşte-ţi braţul stâng.

Am făcut ce îmi indicase în vreme ce forma lui continua să se materializeze; arăta din ce în ce mai măreţ, cu o tristeţe stranie pe chip, într-un fel pe care nu-l mai văzusem înainte.

Mă apucă de braţ cu stânga şi scoase stiletul cu dreapta.

L-am privit cum îmi crestează braţul, punând apoi stiletul la loc în teacă. Sângele ţâşni, iar el îşi făcu mâna stângă căuş şi-l adună. Îmi eliberă braţul, îşi acoperi mâna stângă cu dreapta şi se depărtă de mine. Ridicându-şi mâinile spre faţă, suflă asupra lor şi le depărtă brusc.

O pasăre roşie cu creastă, de mărimea unui corb, cu penele de culoarea sângelui meu, se aşeză pe mâna lui, se deplasă până la încheietură, mă privi. Până şi ochii erau roşii, şi am remarcat ceva familiar când îşi înălţă capul şi mă privi.

– El este Corwin, cel pe care trebuie să-l urmezi, i se adresă păsării. Să-l ţii minte.

Apoi o transferă pe umărul stâng, de unde continuă să mă privească, fără să se îndepărteze.

– Acum trebuie să pleci, Corwin, cât mai repede, spuse. Încalecă şi porneşte spre sud, intră în Umbră cât de curând posibil. Călătorie diavolească. Pleacă cât mai departe posibil de aici.

– Încotro mă îndrept, tată? l-am întrebat.

– Către Curţile Haosului. Ştii drumul?

– Teoretic. N-am parcurs niciodată tot traseul.

Încuviinţă încet.

– Atunci, porneşte, spuse. Vreau să creezi o diferenţă temporală cât de mare poţi între acest loc şi tine.

– În regulă, am spus, dar nu înţeleg.

– Vei înţelege când va sosi timpul.

– Dar există o cale mai uşoară, am protestat. Pot ajunge acolo mai iute şi cu mult mai puţină bătaie de cap dacă îl contactez pur şi simplu pe Benedict prin Atuul lui şi îl rog să mă transporte.

– Nu e bine, rosti tata. Va trebui să alegi calea mai lungă, pentru că vei avea cu tine ceva care îţi va fi înmânat pe parcurs.

– Înmânat? Cum?

Ridică mâna şi mângâie penele păsării roşii.

– Cu ajutorul prietenului tău. Nu ar putea să zboare până la Curţi – nu la timp, vreau să zic.

– Ce-mi va aduce?

– Giuvaierul. Mă îndoiesc că voi reuşi să efectuez eu însumi transferul după ce voi termina ce am de făcut cu el. Puterile lui ne-ar putea fi de folos în locul acela.

– Înţeleg, am spus. Dar n-o să fie nevoie să parcurg întreaga distanţă, pot să folosesc Atuul după ce primesc Giuvaierul.

– Mă tem că nu. O dată ce voi termina ceea ce am de făcut aici, Atuurile vor deveni inoperante o perioadă de timp.

– De ce?

– Pentru că întregul mecanism al existenţei va suferi o transformare. Pleacă acum, la naiba! Urcă-te pe cal şi du-te!

Am stat şi l-am privit încă un moment.

– Tată, nu există altă cale?

Doar clătină din cap şi ridică mâna. Începu să dispară treptat.

– La revedere.

M-am răsucit şi am încălecat. Mai erau multe de spus, dar era

prea târziu. L-am mânat pe Star pe traseul care urma să mă ducă spre sud.

Deşi tata putea să manevreze Umbra pe piscul Kolvirului, eu nu fusesem niciodată în stare de asta. Aveam nevoie de o distanţă mai mare faţă de Amber ca să pot opera schimbările.

Totuşi, ştiind că se poate face aşa ceva, am simţit că trebuie să încerc. Deci, croindu-mi calea spre sud peste stânci golaşe şi prin defilee de piatră unde urla vântul, îndreptându-mă spre poteca spre Garnath, am căutat să modific ţesătura lumii din jur.

… Un mic pâlc de flori albastre după o ieşitură stâncoasă.

M-am entuziasmat, pentru că florile erau un mic fragment al lucrării mele. Am continuat să-mi exercit voinţa asupra lumii care îmi venea în întâmpinare la fiecare cotitură a drumului.

O umbră a unei stânci triunghiulare pe poteca mea… O adiere de vânt…

Unele mici transformări funcţionau cu adevărat. O cotitură înapoi spre traseu… O crevasă… Un vechi cuib de păsări, sus, pe o ieşitură a stâncii… Mai multe flori albastre…

De ce nu? Un copac… Un altul…

Am simţit puterea în adâncul fiinţei. Am creat alte schimbări.

În clipa aceea, mi-a venit un gând legat de puterea mea proaspăt descoperită. Era posibil ca raţiuni pur psihologice să mă fi împiedicat să execut asemenea manipulări mai devreme. Până foarte de curând considerasem Amberul drept realitatea unică, imuabilă, din care îşi luau forma toate umbrele. Acum îmi dădusem seama că era doar prima între umbre, şi că locul în care era tatăl meu reprezenta cea mai înaltă realitate. În consecinţă, deşi apropierea le făcea dificile, schimbările în acest loc nu erau imposibile. Totuşi, în alte împrejurări mi-aş fi cruţat puterile până când aş fi ajuns într-un punct unde ar fi fost mai uşor să mişc lucrurile.

Acum… acum totuşi eram pe fugă. Trebuia să mă străduiesc, să mă grăbesc, să îndeplinesc ordinul tatălui meu.

Până să ajung la poteca ce ducea spre partea sudică a Kolvirului, înfăţişarea terenului se schimbase deja. Priveam un grup de povârnişuri blânde în locul pantei abrupte care marca, de obicei, drumul. Pătrundeam deja în tărâmurile umbrelor.

Drumul negru încă se întindea asemenea unei cicatrice întunecate în stânga mea în timp ce coboram, dar Garnathul prin care fusese tăiat era într-o formă ceva mai bună decât cea pe care o cunoşteam atât de bine. Liniile lui erau mai blânde,

datorită ghemotoacelor de verdeaţă care se întindeau ceva mai aproape de brazda moartă. Era ca şi cum blestemul meu asupra tărâmului fusese uşor temperat. Iluzie a sentimentului, fireşte, pentru că acesta nu mai era chiar Amberul meu. Dar, *îmi pare rău de rolul meu în asta,* m-am adresat ţinutului, pe jumătate ca o rugăciune. *Acum alerg să-ncerc să o repar. Iartă-mă tu, o, spirit al acestui loc.* Privirea mi se deplasă în direcţia Dumbrăvii Unicornului, dar era situată prea departe spre vest, ascunsă de prea mulţi copaci, aşa că nu am putut arunca măcar o ochire asupra poienii sacre.

Panta deveni mai blândă pe măsură ce coboram, transformându-se într-o serie de deluşoare domoale. L-am lăsat pe Star să meargă mai repede atunci când le-am traversat, îndreptându-ne spre sud-vest, apoi, în cele din urmă, spre sud. Mai jos, tot mai jos. La mare distanţă în stânga, marea scânteia şi strălucea. Curând, drumul negru urma să se interpună între noi, deoarece coboram în Garnath în direcţia lui. Indiferent ce-aş fi făcut cu Umbra, n-aş fi reuşit să şterg această prezenţă ameninţătoare. De fapt, cel mai rapid traseu pe care l-aş fi putut urma era cel care mergea în paralel cu el.

Am ajuns, într-un final, la nivelul văii. Pădurea din Arden se înălţa departe, în dreapta, întinzându-se spre vest, imensă şi venerabilă. Am continuat înaintarea, executând tot felul de schimbări care să mă poarte cât mai departe de casă.

Deşi mergeam pe lângă drumul negru, păstram o bună distanţă faţă de el. Trebuia să procedez astfel, deoarece era singurul lucru pe care nu-l puteam schimba. Ţineam între noi arbuşti, copaci şi movile de pământ.

Atunci m-am întins în afară, şi textura tărâmului s-a modificat.

Striaţii de agat… Grămezi de şisturi… O verdeaţă mai întunecată…

Nori înotând pe cer… Soarele sclipind şi dansând…

Am grăbit pasul. Terenul se lăsa în jos. Umbrele se alungiră, se amestecară. Pădurea se retrase. Un zid stâncos crescu în dreapta, un altul în stânga… Un vânt rece mă urmări printr-un canion abrupt. Licăreau striaţii roşii, aurii, galbene şi cafenii. Solul canionului deveni nisipos. Vârtejuri de praf se roteau în jurul nostru. M-am aplecat înainte când drumul începu să urce iar. Pereţii se înclinau spre interior, se apropiau.

Drumul se îngusta, se îngusta. Aproape că puteam să ating pereţii…

Vârfurile lor se uniră. Călăream printr-un tunel umbros, încetinind pe măsură ce se întuneca… Desene fosforescente prinseră viaţă. Vântul scoase un sunet ca un geamăt.

Afară!

Lumina pereţilor era orbitoare, şi cristale gigantice se iviră pretutindeni în jurul nostru. Am trecut pe lângă ele, urmând un traseu ascendent care ne îndepărta de această zonă, printr-o înşiruire de vâlcele pline de muşchi, unde băltoace mici, perfect circulare, se întindeau liniştite ca nişte bucăţi de sticlă verde.

Dinaintea noastră se iviră ferigi uriaşe şi ne-am croit drum printre ele. Am auzit un zgomot îndepărtat, ca de trompetă.

Cotind, înaintând… Acum ferigile erau roşii, mai late şi mai joase… Dincolo de ele, o câmpie întinsă, în lumina roz a serii…

Mai departe, peste ierburi palide… Mirosul pământului reavăn… Departe în faţă, munţi sau nori întunecaţi… O îngrămădire de stele în stânga… Stropi fini de umezeală… O lună albastră ţopăie pe cer… Pâlpâiri printre masele întunecate… Amintiri şi un zgomot ca de tunet… Miros de furtună şi aer care se agită…

Un vânt puternic… Nori peste stele… Un zig-zag luminos străpunge un copac căzut în dreapta mea, transformându-l în flăcări… Furnicături… Mirosul ozonului… Perdele de apă peste mine… Un şir de lumini în stânga…

Un zornăit în josul unei străzi pavate… Un vehicul ciudat se apropie… Cilindric, pufăind… Ne evităm unul pe celălalt… Un strigăt mă urmăreşte… Printr-o fereastră luminată, chipul unui copil…

Zornăit… Răpăit de ploaie… Prăvălii la stradă şi case… Ploaia încetineşte, se potoleşte, se opreşte… O ceaţă se iveşte, zăboveşte, se înteţeşte, e împodobită cu perle, datorită unei lumini ce creşte în stânga mea…

Terenul se domoleşte, devine roşu… Lumina din ceaţă se intensifică… O nouă rafală de vânt, din spate, o căldură care se intensifică… Aerul se sparge…

Cer ca o lămâie palidă… Soare portocaliu ţâşnind spre amiază…

Un cutremur! Nedeclanşat de mine, complet neanticipat… Solul se mişcă sub noi, dar e mai mult de-atât. Cerul cel nou, soarele cel nou, deşertul ruginit în care tocmai am pătruns – toate se dilată şi se contractă, dispar şi reapar. Se aude un zgomot ca o bubuitură şi, cu fiecare dispariţie, eu şi cu Star ne

trezim singuri, în mijlocul unui nimic alb – personaje fără decor. Mergem peste nimic. Lumina vine de pretutindeni şi ne luminează doar pe noi. Un zgomot continuu, ca gheaţa care se topeşte primăvara într-un fluviu rusesc pe lângă care am trecut cândva, îmi umple urechile. Star, care a trecut prin multe umbre, scoate un sunet înfricoşat.

Privesc în jur. Contururi neclare apar, se ascut, devin limpezi. Mediul se restabileşte, deşi cu o înfăţişare oarecum decolorată. O parte din pigment s-a scurs din univers.

Ne rotim spre stânga, îndreptându-ne spre un deluşor, urcându-l, oprindu-ne în final în vârf.

Drumul negru. Şi acesta pare modificat – chiar mai mult decât restul. Unduieşte sub privirile mele, parcă se ondulează. Zgomotul continuă, devine mai puternic…

Un vânt începe să sufle dinspre nord, mai întâi uşor, dar crescând în intensitate. Privind în direcţia aceea, văd cum ia naştere o masă de nori întunecaţi.

Ştiu că trebuie să mă mişc cum nu m-am mai mişcat niciodată. Finaluri de distrugere şi creaţie se petrec în locul pe care l-am vizitat – când? Nu contează. Valurile se deplasează dinspre Amber şi acesta, de asemenea, poate dispărea – şi eu împreună cu el. Dacă tata nu poate rezolva totul din nou.

Scutur hăţurile. Ne năpustim spre sud. O câmpie… Copaci… Câteva clădiri dărăpănate… Mai iute…

Fumul unei păduri în flăcări… Un zid de foc… A dispărut…

Cer galben, nori albaştri… O armată de dirijabile trecând… Mai iute…

Soarele cade ca o bucată de fier topit într-o găleată cu apă, stelele devin fulgere… O lumină palidă deasupra unui drum drept… Sunete ţâşnesc din pete negre, vaietul… Mai strălucitoare lumina, mai palidă priveliştea… Cenuşiu, în dreapta, în stânga… Mai strălucitor acum… Nimic altceva decât drumul din faţa ochilor… Vaietul se intensifică într-un ţipăt… Formele se adună… Alergăm printr-un tunel al Umbrei… Începe să se rotească…

Rotaţii, rotaţii… Numai drumul e real… Lumile dispar… Am renunţat la controlul peisajelor şi acum reacţionez doar la forţa însăşi, cu unicul ţel de a ieşi din Amber şi de a mă năpusti spre Haos… Vântul suflă deasupră-mi şi aud ţipătul în urechi… Niciodată nu mi-am folosit puterea asupra Umbrei până la ultimele limite… Tunelul devine la fel de neted şi de uniform ca

sticla… Simt că mă îndrept spre o vâltoare, un vârtej, inima unei tornade… Star şi cu mine suntem îmbibaţi de sudoare… E o puternică senzaţie de zbor deasupra mea, ca şi cum m-ar urmări cineva… Drumul a devenit o abstracţie… Ochii mă usturăcând încerc să clipesc ca să gonesc transpiraţia… Nu mai pot rezista multă vreme călătoriei… Simt o zvâcnitură la baza craniului…

Trag uşor de hăţuri şi Star începe să încetinească…

Pereţii tunelului meu de lumină devin granulari… Pete cenuşii, negre, albe în locul uniformităţii umbrelor… Cafeniu… O urmă de albastru… Verde… Vaietul descreşte într-un huruit, un bâzâit, se topeşte… Vântul, mai blajin… Formele vin şi pleacă…

Încetinind, încetinind…

Nu mai există potecă. Călăresc peste pământ plin de muşchi. Cerul e albastru, norii sunt albi. Sunt foarte ameţit. Trag de hăţuri. Eu…

Minuscul.

Am rămas şocat când am coborât privirea. Mă aflam la periferia unui sătuc de jucărie. Case pe care le-aş fi putut ţine în palmă, drumuri minuscule, vehicule pitice târându-se pe ele…

Am privit înapoi. Zdrobiserăm câteva dintre locuinţe. Am privit în jur. În stânga se aflau mai puţine. L-am mânat grijuliu pe Star într-acolo, am continuat să înaintăm până când am părăsit locul. Îmi părea rău de el – orice ar fi fost – oricine ar fi locuit acolo. Dar nu puteam face absolut nimic.

Am mers mai departe, trecând prin Umbră, până când am ajuns la ceea ce părea a fi o carieră de piatră pustie sub un cer verzuliu. Mă simţeam mai greoi aici. Am descălecat, am luat o înghiţitură de apă, m-am plimbat un pic în jur.

Am inspirat adânc aerul jilav care mă înconjura. Acum mă aflam departe de Amber – probabil nimeni nu ar fi avut nevoie să meargă mai departe – şi deja pe calea care ducea spre Haos. Rareori ajunsesem atât de departe. Acest loc era cel mai apropiat de normalitate pe care îl puteam crea aici, dar schimbările urmau să devină curând din ce în ce mai radicale.

Îmi întindeam muşchii cuprinşi de crampe când am auzit ţipătul, sus, în aer, deasupra mea.

Am ridicat privirea şi am văzut coborând o formă întunecată, iar Grayswandir a ajuns din reflex în mâna mea. Dar lumina o prinse într-un unghi favorabil şi forma înaripată prinse contur în drum.

Pasărea mea se roti, se roti, coborî pe braţul meu întins. Ochii

aceia înfricoşători mă priveau cu o inteligenţă aparte, dar nu le-am acordat atenţia pe care aş fi avut-o în altă împrejurare. În loc de asta, am pus Grayswandir la loc în teacă şi am întins mâna spre obiectul pe care-l purta pasărea. Giuvaierul Judecăţii.

Prin asta, ştiam că efortul tatei, oricât de mare ar fi fost, ajunsese la capăt. Modelul fusese fie reparat, fie distrus. Tata era fie viu, fie mort. Alegeţi două din orice coloană. Efectele acţiunii sale se vor fi răspândit deja din Amber prin Umbră, asemenea vălurelelor în proverbialul heleşteu. Urma să aflu mai multe cât de curând. Între timp, aveam ordinele mele.

Mi-am tras lanţul peste cap şi am lăsat Giuvaierul să-mi cadă pe piept. Am încălecat pe Star. Pasărea din sângele meu scoase un ţipăt scurt şi se ridică în aer.

Am pornit iar la drum.

… Printr-un peisaj unde cerul se albea pe măsură ce terenul se întuneca. Apoi tărâmul sclipi în flăcări şi cerul deveni negru. Apoi invers. Şi iarăşi… Cu fiecare pas efectul se schimba şi, cu cât înaintam mai repede, se transformă într-o serie stroboscopică de imagini statice, dezvoltându-se gradat într-o animaţie sacadată, apoi în imaginea hiperactivă a unui film mut. În final, totul deveni o ceaţă.

Puncte de lumină treceau pe lângă noi, ca nişte meteoriţi sau comete. Am început să simt o pulsaţie, asemenea bătăii unei inimi cosmice. Totul începu să se învârtească în jurul meu, ca şi cum aş fi fost prins într-o trombă.

Ceva nu era în ordine. Parcă pierdeam controlul. Oare erau efectele acţiunii lui tata, care să fi atins deja zona Umbrei prin care treceam? Greu de crezut. Totuşi…

Star se poticni. L-am ţinut strâns atunci când ne-am prăbuşit, pentru că nu doream să fim despărţiţi în Umbră. M-am lovit la umăr de o suprafaţă dură şi am zăcut acolo o clipă, buimac.

Când universul se adună iar în jurul meu, m-am ridicat şi am privit în jur.

Totul era învăluit de un amurg omogen, dar nici urmă de stele. În loc de asta, stânci mari de forme şi dimensiuni diverse pluteau prin aer. M-am ridicat în picioare şi am examinat împrejurimile.

Era posibil, din câte vedeam, ca suprafaţa stâncoasă neregulată pe care stăteam să nu fie altceva decât o lespede de mărimea unui munte care se deplasa o dată cu celelalte. Star se ridică şi rămase tremurând lângă mine. O tăcere absolută ne învăluia. Aerul liniştit era răcoros. Nu se vedea nicio altă fiinţă

vie. Nu-mi plăcea locul. Nu m-aş fi oprit aici din proprie iniţiativă. Am îngenuncheat ca să examinez picioarele lui Star. Voiam să plec de-acolo cât mai repede, de preferinţă călare.

În clipa aceea, am auzit un chicotit înfundat care ar fi putut proveni dintr-un gât omenesc.

M-am oprit, odihnindu-mi mâna pe mânerul lui Grayswandir şi căutând sursa sunetului.

Nimic. Nicăieri.

Şi totuşi auzisem ceva. M-am răsucit lent, privind în toate direcţiile. Nu…

Atunci se auzi iar. Numai că, de data asta, mi-am dat seama că sursa se afla undeva deasupra capului meu.

Am scanat stâncile care pluteau. Învăluite de umbre, era dificil de distins… Acolo!

La vreo zece metri deasupra solului şi vreo treizeci în stânga mea, ceva ce părea a fi o siluetă umană stătea în creştetul unei insuliţe în cer, privindu-mă. Am examinat-o. Orice ar fi fost, se afla prea departe ca să reprezinte o ameninţare. Eram convins că puteam fugi înainte să ajungă la mine. M-am îndreptat să-l încalec pe Star.

– Nu e bine, Corwin, rosti vocea pe care-mi doream cel mai puţin s-o aud în clipa aceea. Eşti blocat aici. Nu poţi pleca fără acordul meu.

Am zâmbit când încălecam, apoi am scos din teacă Grayswandir.

– Hai să aflăm, am spus. Vino şi blochează-mi drumul.

– Foarte bine, răspunse, şi din stânca golaşă ţâşniră flăcări, alcătuind un cerc complet în jurul meu, lingând stânca, întinzându-se, totul fără un sunet.

Star înnebuni. Am înfipt Grayswandir la loc în teacă, am aruncat un colţ al mantiei peste ochii lui Star şi i-am şoptit cuvinte liniştitoare. În timp ce făceam asta, cercul se lărgi, flăcările retrăgându-se spre marginile stâncii imense pe care ne aflam.

– Te-ai convins? veni vocea. Locul ăsta e prea mic. Pleacă unde vezi cu ochii. Armăsarul tău va intra în panică din nou înainte să poţi pătrunde în Umbră.

– Adio, Brand, am spus, şi am dat pinteni calului. Am călărit pe suprafaţa stâncoasă într-un cerc larg,

În sens invers acelor de ceasornic, ferind ochiul drept al lui Star de flăcările de la extremităţi. L-am auzit pe Brand chicotind

iar, nepricepând ce făceam.

O pereche de stânci mari… Bun. Am călărit mai departe, continuând cursa. Acum un obstacol zimţat de piatră în stânga, o ridicătură, o pantă… O harababură de umbre provocate de flăcări, înaintea mea pe potecă… Acolo. Jos… Sus. O nuanţă de verde în lumină… Puteam simţi cum începe schimbarea.

Faptul că ne e mai simplu să alegem calea dreaptă nu înseamnă că asta e şi singura soluţie. Dar cu toţii acţionăm aşa atât de des încât tindem să uităm că putem înainta şi dacă mergem doar în cerc…

Puteam simţi schimbarea mai puternic pe măsură ce mă apropiam iar de cele două stânci mari. Numai că şi Brand se prinse tot cam atunci.

– Stai, Corwin!

I-am arătat un deget şi am tăiat-o printre stânci, îndreptându-mă spre un canion îngust, presărat cu puncte de lumină galbenă. Conform specificaţiilor tehnice.

Am luat mantia de pe capul lui Star şi am scuturat de hăţuri. Canionul se sfârşea abrupt în dreapta. L-am urmat, dând într-o potecă mai bine luminată, care se lărgea şi devenea mai strălucitoare pe măsură ce înaintam.

… Lângă o ieşitură, cu un cer lăptos de nuanţa perlelor de cealaltă parte.

Călărind mai în adânc, mai repede, mai departe… O costişă ascuţită încoronează taluzul de sus, în stânga mea, înverzită de arbuşti răsuciţi sub un cer rozaliu.

Am călărit până când verdeaţa se albastri sub un cer galben, până când canionul se înălţă spre un câmp vineţiu unde stânci portocalii se rostogoleau, zguduind solul sub noi în ritmul copitelor. Am traversat sub comete rotitoare, ajungând la ţărmul unei mări roşii ca sângele, într-un loc încărcat de parfumuri grele. Am trecut pe sub un soare verde, imens, şi un altul mic, de bronz, când traversam ţărmul, în timp ce flote scheletice se ciocneau şi şerpi din adâncuri dădeau roată vaselor portocalii şi albastre. Giuvaierul pulsa şi îmi extrăgeam puterea din el. Un vânt sălbatic se declanşă şi ne purtă printr-un cer cu nori arămii, deasupra unui abis tânguitor care părea că se întinde la nesfirşit, fără fund, scânteietor, emanând mirosuri ameţitoare…

În spatele meu, zgomotul tunetului, fără oprire… Linii delicate, precum ţesătura unei vechi picturi, alături de noi, înaintând, pretutindeni… Rece, ne urmăreşte un vânt ucigător de

miresme…

Linii… Fisurile se lărgesc, bezna cuprinde totul… Fâşii negre înaintează, sus, jos, înapoi… Naşterea unei plase, muncile unui păianjen uriaş, invizibil, o capcană pentru univers…

Jos, jos şi jos… Din nou pământul, încreţit ca gâtul unei mumii… Inaudibilă, trecerea noastră pulsând… Mai moale tunetul, mai domol vântul… Ultima suflare a tatei? Acum, viteză, şi la drum…

O îngustare a liniilor, până la fineţea unei gravuri, topindu-se apoi în fierbinţeala a trei sori… Şi mai iute încă…

Un călăreţ, apropiindu-se… Mâna pe mânerul spadei o dată cu mine… Eu. Eu însumi revenind? Simultan, saluturile noastre… Cumva, unul prin altul, aerul ca o pânză de apă… Ce oglindă a lui Carrol[1], ce efect de Rebma, Tir-na Nog'th… Încă departe, departe în stânga mea, un obiect negru contorsionându-se… Păşim pe drum… Mă ghidează…

Cer alb, sol alb şi fără orizont… Peisaj fără nori şi fără soare… Doar acea ameninţare a negrului, undeva departe, şi piramide sclipitoare pretutindeni, masive, tulburătoare…

Obosim. Nu-mi place locul ăsta. Dar trebuie să mergem mai departe, orice s-ar întâmpla. Trag de căpăstru.

Eram obosit, dar simţeam în adânc o stranie vitalitate. Parcă izvora din piept… Giuvaierul. Bineînţeles. Am făcut un efort ca să mai extrag ceva din această putere. Am simţit-o cum mi se scurge prin membre, cu greu oprindu-se la extremităţi. Era aproape ca şi cum…

Da. Am întins mâna şi mi-am transmis voinţa asupra împrejurimilor pustii şi geometrice. Începură să se modifice.

Se produse o mişcare. Piramidele se amestecară, întunecându-se pe măsură ce dispăreau. Se contractară, se amestecară, se transformară în pietriş. Universul se întoarse cu susu-n jos şi eu parcă mă aflam pe partea de jos a unui nor, privind peisajele sclipind lângă/deasupra.

Lumina curse în sus pe lângă mine, dintr-un soare aflat sub picioarele mele. Şi acesta, la rândul lui, dispăru. Şi solul lânos se întunecă, trimiţând în sus ape care să erodeze pământul care trecea pe dedesubt. Fulgere ţâşniră în sus, ca să lovească lumea de deasupra, s-o fărâmiţeze. În unele locuri se sparse şi bucăţile

---

[1] Aluzie la romanul „Alice în ţara din oglindă”, de Lewis Carrol. (n. trad.)

căzură în jurul meu.

Începură să se rotească atunci când trecu un val de beznă.

Când lumina reapăru, albăstrie de data asta, nu avea nicio sursă şi nu zugrăvea niciun teritoriu.

… Poduri de aur traversează vidul în imense mănunchiuri de raze, unul din ele sclipind sub noi chiar acum. Zburăm pe lângă el, rămânând între timp nemişcaţi ca o statuie… Totul continuă, poate, vreme de un secol. Un fenomen nu fără legătură cu hipnoza autostrăzii îmi pătrunde în ochi, mă moleşeşte periculos.

Fac tot ce pot ca să accelerez trecerea noastră. Mai trece un secol.

În cele din urmă, departe în faţă, o pată întunecoasă, ceţoasă, punctul nostru terminus, crescând foarte încet, în ciuda vitezei noastre.

În clipa în care ajungem, e gigantică – o insulă în vid, împădurită cu arbori aurii, metalici…

Opresc impulsul care ne-a purtat atât de departe şi ne deplasăm înainte numai prin puterile noastre, intrând în pădure. Iarba asemenea unei folii de aluminiu scârţâie sub noi, atunci când trecem printre copaci. Fructe ciudate, palide şi sclipitoare, atârnă în jurul meu. Nu se aud sunete de animale în imediata apropiere. Croindu-ne drum înspre interior, ajungem la un mic luminiş prin care curge un râuleţ de argint viu. Acolo, descalec.

– Frate Corwin, se aude din nou vocea aceea. Te aşteptam.

4

Am stat cu faţa la pădure, privindu-l cum iese din ea. Nu mi-am scos arma, aşa cum nici el nu şi-o scosese pe a lui. Totuşi, am pătruns mental în Giuvaier. După exerciţiul pe care tocmai îl dusesem la capăt, constatasem că pot face cu el mai mult decât trucuri meteorologice. Oricare ar fi puterea lui Brand, simţeam că acum aveam o armă cu care îl puteam înfrunta direct, în tot acest timp, Giuvaierul pulsa din ce în ce mai puternic.

– Armistiţiu, rosti Brand. În regulă? Putem vorbi?

– Nu văd ce altceva ne-am mai putea spune unul altuia, i-am răspuns.

– Dacă nu-mi dai o şansă nu vei şti niciodată sigur, nu?

Se opri la vreo şapte metri distanţă, îşi aruncă mantia verde peste umărul stâng şi zâmbi.

– În regulă. Spune, orice ar fi, am zis.

– Am încercat să te opresc acolo, spuse, pentru Giuvaier. E evident că acum ştii ce e, că realizezi cât e de important.

N-am scos un cuvânt.

– Tata l-a folosit deja, continuă, şi îmi pare rău să-ţi aduc la cunoştinţă că a eşuat în ceea ce plănuise să facă cu el.

– Ce? Cum ştii tu?

– Eu pot vedea prin Umbră, Corwin. Credeam că surioara noastră te-a pus la punct cu toate amănuntele acestor chestiuni. Cu un mic efort mental, pot percepe orice îmi doresc. Fireşte, am fost preocupat de rezultatul acestei afaceri. Aşa că am stat la pândă. E mort, Corwin. Efortul a fost prea mare pentru el. A pierdut controlul forţelor pe care le manipula şi a fost distrus de ele după ce parcursese puţin peste jumătate din Model.

– Minţi! am spus, atingând Giuvaierul.

Clătină din cap.

– Recunosc că nu mă dau în lături să mint ca să-mi ating scopurile, dar de data asta îţi spun adevărul. Tata e mort. L-am văzut prăbuşindu-se. Atunci ţi-a adus pasărea Giuvaierul, conform dorinţei lui. Suntem pierduţi într-un univers fără Model.

Nu voiam să-l cred. Dar era posibil ca tata să fi eşuat. Aveam asigurarea unicului expert în domeniu, Dworkin, în ce privea dificultatea acţiunii.

– Admiţând pentru moment că e adevărat, ce s-a întâmplat pe urmă? am întrebat.

– Lucrurile se năruiesc, răspunse. Chiar acum, Haosul se adună ca să umple golul din Amber. A luat fiinţă un vârtej imens, şi tot creşte. Se răspândeşte pretutindeni, distrugând lumile-umbră, şi nu se va opri până când nu se va întâlni cu Curţile Haosului, încheind ciclul complet al creaţiunii, cu Haosul încă o dată împărăţind peste toate.

Mă simţeam uluit. Trecusem prin Greenwood, prin toate, ajunsesem până aici, numai ca să se sfirşească astfel? Urma să văd totul golit de înţeles, formă, conţinut, viaţă, când lucrurile ajunseseră aproape de desăvârşire?

– Nu! am spus. Nu poate fi aşa.

– Doar dacă… rosti uşor Brand.

– Doar dacă ce?

– Doar dacă nu se gravează un nou Model, dacă nu se creează o nouă ordine care să păstreze forma.

– Vrei să spui să ne întoarcem în harababura de-acolo şi să

încercăm să ducem sarcina la bun sfirşit? Tocmai ai spus că locul nu mai există.

– Nu. Fireşte că nu. Locul nu contează. Oriunde există un Model, există un centru. Îl pot face chiar acolo.

– Crezi că tu o să reuşeşti acolo unde tata a eşuat?

– Trebuie să încerc. Sunt singurul care ştie suficiente despre asta şi care are destul timp înainte ca valurile Haosului să sosească. Ascultă, recunosc tot ce, fără îndoială, ţi-a spus Fiona despre mine. Am complotat şi am acţionat. Am bătut palma cu inamicii Amberului. Am vărsat sângele nostru. Am încercat să-ţi distrug memoria. Dar lumea pe care o cunoaştem e distrusă în clipa asta, şi eu, la rândul meu, trăiesc în ea. Toate planurile mele – totul! – vor fi distruse dacă nu păstrăm o anumită ordine. Poate că am fost păcălit de lorzii Haosului. E dificil pentru mine să recunosc asta, dar acum întrevăd şi această posibilitate. Nu e prea târziu să le zădărnicim planurile, totuşi. Noi putem construi noul bastion al ordinii chiar aici.

– Cum?

– Am nevoie de Giuvaier – şi de ajutorul tău. Acesta va fi amplasamentul noului Amber.

– Presupunând – *arguendo*[1] – că-ţi dau Giuvaierul. Noul Model va fi exact ca cel dinainte?

Clătină din cap.

– Nu s-ar putea, aşa cum nici al lui tata nu ar fi fost ca cel al lui Dworkin. Doi autori nu pot reda aceeaşi poveste în acelaşi mod. Diferenţele stilistice individuale nu pot fi evitate. Indiferent cât de tare aş încerca să-l imit, versiunea mea ar fi uşor diferită.

– Cum ai putea să faci asta, am întrebat, când nu eşti complet acordat cu Giuvaierul? Ai avea nevoie de un Model ca să completezi procesul de acordare şi, aşa cum spui, Modelul a fost distrus. Ce rezultă de-aici?

– Am spus că am nevoie de ajutorul tău, declară el. Există o altă cale de a acorda o persoană cu Giuvaierul. Necesită asistenţa cuiva care e deja acordat. Va trebui să te proiectezi prin Giuvaier încă o dată, şi să mă iei cu tine – în şi prin Modelul primar care se întinde dincolo.

– Şi apoi?

– Ei bine, când chinul va fi trecut, eu voi fi acordat, tu îmi dai Giuvaierul, eu inscripţionez un nou Model şi trecem din nou la

[1] De dragul argumentaţiei (în lb. spaniolă în original). (n. trad.)

treabă. Lucrurile se adună. Viaţa merge mai departe.

– Şi Haosul?

– Noul Model nu va fi tulburat de nimic. Ei nu vor mai avea drumul care să le permită accesul spre Amber.

– O dată cu moartea tatei, cum va fi condus noul Amber?

Zâmbi strâmb.

– Trebuie să am şi eu o răsplată pentru chinurile mele, nu crezi? O să-mi risc viaţa făcând asta, şi sorţii de izbândă nu sunt aşa de mari.

I-am întors zâmbetul.

– Având în vedere răsplata, ce mă poate împiedica să risc chiar eu? am spus.

– Acelaşi lucru care l-a împiedicat pe tata să reuşească – toate forţele Haosului. Se adună dintr-un fel de reflex cosmic când începe o asemenea acţiune. Am o experienţă mai mare decât tine în acest sens. N-ai avea nicio şansă. Eu s-ar putea să am.

– Acum, să presupunem că mă minţi, Brand. Sau, hai să fim îngăduitori şi să spunem că n-ai văzut totul limpede prin toată harababura asta. Să presupunem că tata ar fi reuşit? Să presupunem că, exact în clipa asta, ia naştere un nou Model? Ce s-ar întâmpla dacă tu ai face un altul, aici, acum?

– Eu… Nu s-a mai făcut aşa ceva vreodată. De unde să ştiu?

– Mă-ntreb. S-ar putea să ai, în felul ăsta, propria ta versiune a realităţii? S-ar putea să reprezinte divizarea unui nou univers – Amber şi Umbră – numai pentru tine? S-ar putea să-l nege pe al nostru? Sau, pur şi simplu, să rămână separat? Sau ar putea să se întrepătrundă? Ce crezi, dată fiind situaţia?

Ridică din umeri.

– Deja ţi-am răspuns la asta. N-a mai fost făcută niciodată. De unde să ştiu?

– Dar cred că ştii, sau cel puţin bănuieşti ceva destul de sigur. Cred că asta plănuieşti, că asta vrei să încerci – pentru că asta e tot ce ţi-a mai rămas. Eu iau acţiunea asta a ta ca pe un semn că tata a izbândit şi că tu îţi joci ultima carte. Numai că, pentru asta, ai nevoie de mine şi de Giuvaier. Nu poţi să te foloseşti de niciunul.

Oftă.

– Mă aşteptam la mai mult de la tine. Dar e-n regulă. Te înşeli, dar nu contează. Ascultă-mă, totuşi. Mai degrabă decât să văd totul pierdut, o să împart tărâmul cu tine.

– Brand, las-o aşa. N-o să ai Giuvaierul, nici ajutorul meu. Te-

am ascultat şi cred că minţi.

– Ţi-e frică, rosti, ţi-e frică de mine. Nu te învinovăţesc că n-ai vrut să mă crezi. Numai că faci o greşeală. Acum ai nevoie de mine.

– Şi cu toate astea eu unul m-am hotărât.

Făcu un pas spre mine. Încă unul...

– Tot ce doreşti, Corwin. Numeşte orice, şi eu ţi-l dau.

– Eram cu Benedict în Tir-na Nog'th, am spus, privind prin ochii lui, ascultând cu urechile lui, când i-ai făcut aceeaşi ofertă. Bagă-ţi-o undeva, Brand. O să-mi continuu misiunea. Dacă tu crezi că mă poţi opri, acum e momentul cel mai potrivit.

Am început să păşesc spre el. Ştiam că îl voi ucide dacă ajung lângă el. De asemenea, simţeam că nu voi ajunge.

Se opri. Se retrase un pas.

– Faci o mare greşeală, spuse.

– Nu cred. Cred că fac exact ceea ce trebuie.

– N-o să lupt cu tine, rosti grăbit. Nu aici, nu deasupra abisului. Totuşi, ai avut şansa ta. Data viitoare când ne-ntâlnim, va trebui să-ţi iau Giuvaierul.

– La ce-ţi va folosi, neacordat?

– S-ar putea să existe o cale să reuşesc – mai dificilă, dar posibilă. Ai avut şansa ta. Adio.

Se retrase în pădure. L-am urmărit, dar dispăruse.

Am părăsit locul şi am călărit mai departe, de-a lungul unui drum peste nimic. Nu-mi plăcea să iau în calcul posibilitatea ca Brand să fi spus adevărul, sau măcar o parte din el. Dar lucrurile pe care le spusese continuau să mă chinuie. Presupunând că tata eşuase? Atunci făceam un lucru inutil. Totul se sfârşise deja, şi era doar o chestiune de timp. Nu-mi plăcea să privesc înapoi, în caz că ceva s-ar fi apropiat de mine. Am trecut într-o cursă ceva mai moderată. Voiam să ajung la ceilalţi înainte ca valurile Haosului să se întindă atât de departe, doar ca să-i fac să afle că-mi păstrasem încrederea, să fac să vadă că, în final, încercasem să dau totul din mine. Mă-ntrebam cum se desfăşura bătălia acum. Oare apucase să înceapă, conform timpului de acolo?

Am trecut în goană pe pod, care se lărgise acum sub un cer strălucitor. Când căpătă înfăţişarea unui câmp auriu, mă gândeam la ameninţarea lui Brand. Oare spusese ce spusese numai ca să provoace îndoieli, să-mi mărească disconfortul şi să-mi submineze eficienţa? Posibil. Totuşi, dacă voia Giuvaierul, trebuia să mă prindă într-o ambuscadă. Iar eu respectam forţa

aceea stranie pe care o dobândise asupra Umbrei. Părea aproape imposibil să pregătesc un atac împotriva cuiva care-mi putea supraveghea orice mişcare şi se putea transporta instantaneu în cel mai avantajos punct. Cât de curând se va întâmpla? Nu prea curând, bănuiam. Mai întâi, voia să mă obosească nervos – şi eu eram deja obosit şi mai mult decât stors de puteri. Trebuia să mă odihnesc, să dorm, mai devreme sau mai târziu. Pentru mine era imposibil să parcurg dintr-o bucată distanţa aceea imensă, indiferent cât de mult aş fi accelerat cursa.

Trecură ceţuri roz şi portocalii şi verzi, se rotiră pe lângă mine, umplând universul. Solul răsuna ca metalul sub paşii noştri. Deasupra, răsunau tonuri muzicale, ca de cristal sonor. Gândurile îmi dansau. Amintirile mai multor lumi veneau şi plecau la întâmplare. Ganelon, prietenul-meu-inamic, şi tatăl meu, inamicul-meu-prieten, se amestecau şi se despărţeau, se despărţeau şi se amestecau. Undeva, unul dintre ei mă întrebă cine are dreptul la tron. M-am gândit că Ganelon, dorind să afle justificările noastre. Acum, ştiam că e tata, vrând să afle sentimentele mele. El hotărâse. El luase decizia. Şi eu băteam în retragere. Fie era dezvoltare târzie, dorinţa de a fi eliberat de o asemenea povară, sau o chestiune de iluminare bruscă, bazată pe toate prin care trecusem în ultimii ani, crescând lent în mine, oferindu-mi o perspectivă mai matură a rolului oneros de monarh, dincolo de clipele de glorie, nu ştiu. Mi-am amintit de viaţa pe umbra Pământ, ascultând ordine, dând ordine. Dinaintea mea înotau chipuri – oameni pe care i-am cunoscut de-a lungul secolelor – prieteni, duşmani, soţii, amante, rude. Lorraine părea că mă îndeamnă să înaintez, Moire râdea, Deirdre plângea. Mă luptam iar cu Eric. Mi-am reamintit prima mea traversare prin Model, copil fiind, şi ultima, când, pas cu pas, mi-a revenit memoria. Crime, hoţii, escrocherii, coruperi se întorceau deoarece, cum spunea Mallory, se aflau acolo. Eram incapabil chiar să le plasez corect în timp. Nu eram neliniştit pentru că nici nu mă simţeam foarte vinovat. Timpul, timpul, şi iar timpul tocise marginile lucrurilor mai dure, îşi pusese amprenta schimbărilor şi asupra mea. Mi-am văzut ego-urile timpurii ca pe nişte oameni diferiţi, cunoştinţe de care mă lepădasem. Mă întrebam cum de putusem fi câteva dintre ele. Cum mă repezeam înainte, scene din trecutul meu parcă se solidificau în ceţurile din jur. Nicio licenţă poetică aici. Bătălii la care luasem parte căpătau o formă tangibilă, cu excepţia sunetului – flacăra armelor, culoarea

uniformelor, steaguri şi sânge. Şi oameni – mulţi dintre ei morţi de mult – se deplasau din memoria mea într-o animaţie tăcută în jurul meu. Niciunul nu era membru al familiei mele, dar toţi erau oameni care, cândva, însemnaseră ceva pentru mine. Şi totuşi nu se respecta niciun tipar special. Existau fapte nobile în egală măsură cu cele ruşinoase; duşmani, în egală măsură cu prieteni – şi niciuna dintre persoanele implicate nu remarca trecerea mea; toate erau prinse în secvenţe de acţiuni demult trecute. M-am întrebat atunci despre natura locului prin care treceam. Să fi fost o versiune diluată a Tir-na Nog'th, cu vreo substanţă sensibilă la undele minţii în apropiere, care extrăgea din mine şi apoi proiecta această panoramă gen „Asta E Viaţa Ta”? Sau începeam pur şi simplu să am halucinaţii? Eram obosit, nervos, tulburat, abătut şi mergeam de-a lungul unui drum care îmi furnizase o stimulare monotonă, blajină, a simţurilor, soiul care te îndeamnă la reverie... De fapt, mi-am dat seama că pierdusem controlul asupra Umbrei ceva mai înainte, şi acum pur şi simplu continuam să înaintez liniar prin acest peisaj, prins de către spectacol în capcana unui fel de narcisism exteriorizat... Mi-am dat seama atunci că trebuie să mă opresc şi să mă odihnesc – poate chiar să dorm un pic – deşi mă temeam să fac asta aici. Trebuia să evadez şi să-mi croiesc drum într-un loc mai liniştit, pustiu...

Am modificat împrejurimile. Am răsucit lucrurile. Am evadat.

Curând, călăream într-o zonă aspră, montană şi, la puţină vreme după aceea, am ajuns la peştera pe care mi-o doream.

Am pătruns înăuntru şi m-am înclinat pe gâtul lui Star. Am mâncat şi am băut destul încât să-mi astâmpăr foamea. N-am făcut focul. M-am învelit în mantie şi într-o pătură pe care o adusesem. Ţineam mâna dreaptă pe Grayswandir. Am zăcut privind bezna de dincolo de gura peşterii.

Mi-era un pic rău. Ştiam că Brand e un mincinos, dar vorbele lui oricum mă tulburau.

Dar niciodată n-am avut probleme cu somnul. Am închis ochii şi am adormit.

5

M-am trezit când am simţit prezenţa cuiva. Sau poate a fost un zgomot şi prezenţa cuiva. În orice caz, eram treaz şi eram sigur că nu sunt singur. Mi-am întărit strânsoarea pe Grayswandir şi

am deschis ochii. În afară de asta, n-am mai schiţat nicio mişcare.

O lumină blândă, ca razele lunii, pătrunse prin gura peşterii. Înăuntru se afla o siluetă, posibil umană. Lumina cădea astfel încât nu-mi dădeam seama dacă stătea cu faţa spre mine sau în afară. Dar atunci făcu un pas către mine.

Am ţâşnit în picioare, cu vârful spadei spre pieptul lui. Se opri.

– Pace, rosti o voce bărbătească, în Thari. N-am făcut altceva decât să mă adăpostesc de furtună. Pot să împart peştera cu tine?

– Ce furtună? am întrebat.

Ca un răspuns, se auzi un şir de tunete, urmat de o rafală de vânt cu miros de ploaie.

– Bine, măcar asta e adevărat, am rostit. Fă-te comod.

Se aşeză, intrând mult în interior, cu spatele rezemat de peretele din dreapta al grotei. Am strâns pătura şi m-am aşezat vizavi de el. Ne separau cam patru metri. Am descoperit pipa şi am umplut-o, apoi am încercat un chibrit pe care-l aveam la mine încă de pe umbra Pământ. Se aprinse, scutindu-mă de o groază de necazuri. Tutunul avea o aromă plăcută, amestecată cu briza jilavă. Am ascultat zgomotul ploii şi am privit conturul întunecat al tovarăşului meu fără nume. M-am gândit la posibilele pericole, dar nu fusese vocea lui Brand cea care mi se adresase.

– Asta nu e o furtună naturală, rosti.

– Oh? Cum aşa?

– În primul rând, vine dinspre nord. Niciodată nu vin dinspre nord, aici, în perioada asta a anului.

– Aşa se acumulează cunoştinţele.

– În al doilea rând, n-am văzut niciodată o furtună care să se manifeste astfel. Am observat-o toată ziua cum înaintează – doar un front continuu, deplasându-se lent, ca o folie de sticlă. Cu atât de multe fulgere, pare o insectă monstruoasă cu sute de picioare lucioase. Foarte nenatural. Şi, înapoia ei, lucrurile au devenit foarte distorsionate.

– Aşa se-ntâmplă când plouă.

– Nu în felul ăsta. Totul pare să-şi schimbe forma. Curgere. Ca şi cum ar topi universul – sau i-ar sfărâma formele.

Mă trecu un fior. Crezusem că mă aflu destul de departe de valurile negre ca să mă pot odihni un pic. Totuşi, se putea înşela, şi chiar putea să fie o furtună neobişnuită. Numai că eu nu voiam

să risc. M-am ridicat şi m-am întors spre capătul grotei. Am fluierat.

Niciun răspuns. M-am întors şi am bâjbâit în jur.

– S-a întâmplat ceva?

– Mi-a dispărut calul.

– E posibil să se fi rătăcit?

– Probabil. Credeam totuşi că Star are un mai bun simţ de orientare.

M-am dus la gura grotei, dar n-am putut vedea nimic. Am fost pe jumătate leoarcă chiar în clipa în care am ajuns acolo. Am revenit în poziţia mea, lângă peretele din stânga.

– Mie mi se pare a fi o furtună obişnuită, am spus. Uneori sunt foarte urâte în munţi.

– Poate că tu cunoşti ţara asta mai bine decât mine?

– Nu, sunt doar în trecere – lucru pe care ar fi bine să-l continuu curând.

Am atins Giuvaierul. Am pătruns în el cu mintea, apoi prin el, afară şi sus. Am simţit furtuna în jurul meu şi i-am comandat să dispară, cu pulsaţii roşii de energie, corespunzătoare inimii mele. Atunci m-am lăsat pe spate, am găsit alt chibrit şi mi-am reaprins pipa. Urma să mai treacă ceva timp până când forţele pe care le manipulasem acţionau împotriva unei furtuni de o asemenea intensitate.

– Nu va mai dura mult, am spus.

– De unde ştii?

– Informaţie secretă.

Chicoti.

– Conform unor versiuni, în felul ăsta se sfârşeşte lumea – începând cu o furtună ciudată care vine din nord.

– Aşa e, am spus, şi asta e furtuna. Totuşi n-avem de ce să ne facem griji. Se va termina totul, într-un fel sau altul, nu peste mult timp.

– Piatra aia pe care o porţi… Emite lumină.

– Da.

– Glumeai când vorbeai de sfârşitul lumii, totuşi – nu-i aşa?

– Nu.

– Mă faci să mă gândesc la versetul ăla din Biblie: *Arhanghelul Corwin va trece înaintea furtunii, cu fulgerul pe piept…* Nu cumva te cheamă Corwin?

– Cum continuă?

– … *Când va fi întrebat unde călătoreşte, va rosti: „La*

marginile Pământului”, unde merge fără a şti ce duşman îl va ajuta împotriva altui duşman, nici pe cine va atinge Cornul.

– Asta-i tot?

– Totul ce e scris despre Arhanghelul Corwin.

– Am avut şi eu dificultăţi cu Scriptura în trecut. Îţi spune destul ca să-ţi stârnească interesul, dar niciodată suficient ca să-ţi folosească imediat. E ca şi cum autorul se amuză păcălindu-te. Un duşman împotriva altuia? Cornul? Mă depăşeşte.

– Chiar, *unde* mergi?

– Nu prea departe, dacă nu-mi găsesc calul.

Am revenit la gura grotei. Furtuna se domolea acum, cu o strălucire ca de lună în spatele câtorva nori înspre vest, alta spre est. Am privit în ambele părţi ale drumului şi în josul pantei, spre vale. Niciun cal în raza vizuală. M-am întors în grotă, dar în clipa aceea am auzit nechezatul lui Star departe, sub mine.

Am strigat către străinul din peşteră:

– Trebuie să plec. Poţi să păstrezi pătura.

Nu ştiu dacă a răspuns sau nu, pentru că am ieşit în ploaie, alegându-mi cu grijă drumul în josul pantei. Am folosit din nou Giuvaierul şi burniţa încetă, fiind înlocuită de ceaţă.

Stâncile erau alunecoase, dar am parcurs jumătate din drum fără să mă împiedic. Atunci m-am oprit, atât ca să-mi recapăt suflul, cât şi ca să mă orientez puţin. Din acel punct, nu eram sigur de direcţia din care venise nechezatul lui Star. Lumina lunii era ceva mai puternică, vizibilitatea un pic mai bună, dar n-am văzut nimic când am examinat peisajul dinaintea mea. Am ascultat mai multe minute.

Atunci am auzit din nou nechezatul – de dedesubt, din stânga, lângă un bolovan negru, un morman de pietre sau un afloriment stâncos. Părea a fi un fel de învălmăşeală în umbrele de la baza sa. Mişcându-mă cât de iute puteam, m-am îndreptat în direcţia aceea.

Când am ajuns jos şi m-am grăbit spre locul acţiunii, am depăşit vârtejuri de ceaţă joasă agitate uşor de o briză dinspre apus, şerpuind argintii în jurul gleznelor mele. Am auzit un sunet enervant, ca un scârţâit, ca şi cum un obiect greu ar fi fost împins sau rostogolit pe o suprafaţă stâncoasă. Atunci am zărit o rază de lumină pe masa întunecată de care mă apropiam.

Ajungând mai aproape, am văzut mici forme omeneşti, conturate de un dreptunghi luminos, luptându-se să deplaseze o imensă lespede din piatră. Ecourile slabe ale unui sunet zornăitor

şi ale încă unui nechezat veniră din direcţia lor. Apoi, piatra începu să se mişte, balansându-se ca o uşă – ceea ce probabil şi era. Zona luminată se micşoră, se îngustă ca o aşchie, dispăru cu un zgomot ca o explozie după ce toate siluetele care se luptaseră trecuseră prin ea.

Când, în cele din urmă, am ajuns la masa aceea stâncoasă, totul devenise iar tăcut. Mi-am lipit urechea de piatră, dar n-am auzit nimic. Dar, oricine ar fi fost, îmi luaseră calul. Nu mi-au plăcut niciodată hoţii de cai, şi omorâsem destul de mulţi la viaţa mea. Şi acum aveam nevoie de Star aşa cum nu mai avusesem vreodată nevoie de un cal. Aşa că am orbecăit în jur, căutând marginile uşii din piatră.

Nu era prea dificil să parcurg contururile cu vârful degetelor. Probabil că am localizat-o mai repede decât aş fi făcut-o la lumina zilei când totul s-ar fi amestecat ca să-ţi păcălească ochii. Ştiind asta, am căutat în continuare un mâner de care aş fi putut s-o trag. Păreau a fi fost nişte inşi mici de înălţime, aşa că am privit în jos.

Într-un târziu, am descoperit ceea ce putea fi locul potrivit şi l-am apucat. Am tras, numai că era încăpăţânat. Fie erau disproporţionat de puternici, fie era vorba de o şmecherie pe care n-o ştiam.

Nu contează. Sunt momente pentru subtilitate şi momente pentru forţa brută. Eram şi furios şi grăbit, aşa că decizia era deja luată.

Am început să trag iar de mâner. Încordându-mi muşchii braţelor, umerilor, spatelui, dorindu-mi-l pe Gerard alături. Uşa scârţâi. Am continuat să trag. Se mişcă uşor – doi centimetri poate – şi se blocă. Nu m-am oprit, ci mi-am intensificat efortul. Scârţâi iar.

M-am aplecat în spate, mi-am mutat greutatea, şi am pus piciorul stâng pe zidul de piatră, pe partea portalului. M-am împins în el şi m-am tras înapoi. Încă un scârţâit şi un scrâşnet şi se mişcă iar – încă vreo doi centimetri. Apoi se opri şi n-am mai putut s-o clintesc.

Am slăbit strânsoarea şi m-am ridicat, flexându-mi braţele. Apoi, m-am pus cu umărul pe uşă şi am împins-o la loc, închizând-o complet. Am inspirat adânc şi am înşfăcat iar mânerul.

Am pus piciorul stâng în acelaşi loc dinainte. De data asta, niciun fel de apăsare gradată. Am împins şi am smuls simultan.

Se auzi un zgomot ca o pocnitură şi un zăngănit dinăuntru şi uşa se deschise cam cincisprezece centimetri, scârţâind. Părea că se mişcă mai liber acum, aşa că m-am ridicat în picioare, mi-am inversat poziţia – cu spatele spre zid – şi am găsit un punct de sprijin suficient ca să o împing.

De data asta se mişcă mai uşor, dar n-am putut rezista şi am pus piciorul pe ea când începu să se rotească şi am apăsat-o cu toată puterea. Descrise un arc de o sută optzeci de grade, se izbi de stânca pe partea cealaltă cu un zgomot infernal, se sparse în mai multe locuri, se balansă şi lovi solul cu o forţă care-l făcu să se cutremure, răspândind alte fragmente când îl lovi.

Grayswandir era deja în mâna mea când se izbi şi mă ghemuisem, aruncând o privire rapidă după colţ.

Lumină… Dincolo era lumină… Provenind de la mici lămpi atârnate în cârlige de-a lungul peretelui… Lângă scară… În jos… Într-un loc cu mai multă lumină şi nişte sunete… Ca o muzică…

Nu vedeam pe nimeni. Mă gândeam că larma îngrozitoare pe care o stârnisem trebuia să fi atras atenţia cuiva, dar sunetele muzicale continuau. Fie că zgomotul – cine ştie cum – nu se auzise până acolo, fie nu le păsa. În orice caz…

M-am ridicat şi am trecut pragul. Am izbit cu piciorul un obiect metalic. L-am ridicat şi l-am studiat. Un zăvor contorsionat. Blocaseră uşa după ei. L-am aruncat peste umăr şi am început să cobor scara.

Muzica – scripci şi flaute – sporea în intensitate pe măsură ce avansam. După cum cădea lumina, am observat că în dreapta se afla un fel de coridor, pornind de la picioarele scării. Erau o mulţime de trepte micuţe. Nu m-am obosit să mă furişez, ci m-am năpustit spre bază.

Când m-am răsucit şi am privit de-a lungul coridorului, am fost martorul unei scene extrase parcă din visul unui irlandez beat. Într-o sală plină de fum, luminată de făclii, hoarde de oameni înalţi de un metru, cu feţe roşii şi haine verzi, dansau în ritmul muzicii sau dădeau pe gât ceea ce păreau a fi căni cu bere, în timp ce băteau din picioare, aruncau cu felurile de mâncare unii în alţii, rânjeau, râdeau şi urlau. Butoaie uriaşe erau aliniate la perete, şi mai mulţi comeseni stăteau la coadă înaintea unuia căruia tocmai i se dăduse cep. Un foc imens strălucea într-o groapă din capătul celălalt al încăperii, fumul fiind absorbit printr-o crăpătură din peretele stâncos, deasupra unor guri de grotă care dădeau în afară. Star era priponit de un inel în

peretele de lângă groapă, şi un pitic corpolent, cu un şorţ de piele, ascuţea pe gresie nişte instrumente care arătau suspect.

Mai multe feţe se întoarseră spre mine, se auziră strigăte şi, brusc, muzica încetă. Tăcerea era aproape totală.

Am ridicat arma în sus, în poziţie *epee en garde,* cu sabia îndreptată de-a lungul încăperii în direcţia lui Star. Toate feţele se răsuciseră spre mine.

– Am venit după calul meu, am rostit. Ori mi-l aduceţi voi, ori vin eu să-l iau. A doua variantă presupune mai mult sânge vărsat.

Undeva în dreapta mea, unul dintre bărbaţi, mai solid şi mai cărunt decât majoritatea celorlalţi, îşi drese glasul.

– Iertaţi-mă, începu, dar cum aţi intrat aici?

– O să aveţi nevoie de o uşă nouă, am spus. Duce-ţi-vă să vedeţi dacă vreţi, dacă mai contează – şi s-ar putea să conteze. O să aştept.

Am păşit într-o parte şi m-am lipit de perete.

Încuviinţă.

– Aşa o să fac.

Şi ţâşni ca o săgeată.

Simţeam puterea mea născută din furie curgând în şi afară din Giuvaier. O parte din mine dorea să-şi croiască drum prin încăpere tăind şi ciopârţind şi înjunghiind, cealaltă dorea o înţelegere mai umană cu făpturi mult mai mici decât mine; şi a treia şi poate cea mai înţeleaptă sugera că omuleţii s-ar putea să nu fie chiar atât de neluat în seamă. Aşa că aşteptam să văd cum îl impresionează pe purtătorul lor de cuvânt isprava mea cu deschisul uşii.

Câteva clipe mai târziu, reveni, ţinându-se la mare distanţă de mine.

– Daţi-i calul acestui om, spuse.

O bruscă rafală de conversaţie izbucni în încăpere. Am coborât spada.

– Scuzele mele, rosti cel care dăduse ordinul. Nu vrem necazuri cu unul ca tine. O să luăm hrană din altă parte. Nu ne porţi pică, sper?

Omul cu şorţ de piele îl dezlegase pe Star şi pornise în direcţia mea. Chefliii se dădură înapoi ca să-i facă loc.

Am oftat.

– O s-o numesc ziua iertării şi uitării, am rostit.

Omuleţul înşfăcă o carafă de pe o masă alăturată şi mi-o dădu.

Observându-mi expresia, sorbi el prima înghiţitură.

– Atunci, ni te alături la un pahar?

– De ce nu? am spus, am luat carafa şi am dat-o peste cap, în vreme ce el făcea acelaşi lucru cu cea de-a doua.

Râgâi uşor şi rânji.

– E o înghiţitură prea mică pentru un bărbat de talia ta, spuse apoi. Lasă-mă să-ţi dau alta, pentru drum.

Era o bere bună şi mi-era sete după toate eforturile mele.

– În regulă, am spus.

Omuleţul comandă mai multă băutură în vreme ce Star îmi era restituit.

– Poţi pune hăţurile aici, în cârligul ăsta, rosti, arătându-mi o ieşitură joasă lângă uşă, şi va fi în siguranţă.

Am încuviinţat şi m-am ocupat de asta în timp ce măcelarul se retrăgea. Nimeni nu se mai holba la mine. Sosi un ulcior cu bere şi omuleţul umplu din nou carafele. Unul dintre scripcari începu un cântec nou. Câteva clipe mai târziu, i se alătură un altul.

– Aşază-te un pic, spuse gazda mea, împingând cu piciorul o bancă în direcţia mea. Stai cu spatele la perete dacă vrei. N-o să încercăm nimic dubios.

L-am ascultat, iar el dădu roată mesei şi se aşeză vizavi de mine, cu ulciorul între noi. Era plăcut să stau aşezat câteva momente, să-mi abat un pic gândurile de la călătoria mea, să beau berea neagră şi să ascult un cântec plin de viaţă.

– N-o să-mi cer iarăşi scuze, rosti tovarăşul meu, nici n-o să mă justific. Amândoi ştim că nu a fost o neînţelegere. Numai că tu ai dreptatea de partea ta, e clar ca lumina zilei. Rânji şi făcu cu ochiul. Aşa că şi eu sunt de acord cu chestia aia cu ziua iertării. N-o să răbdăm de foame. Atâta doar că n-o să fie un festin în noaptea asta. Porţi un Giuvaier frumos. Spune-mi despre el.

– E doar o piatră, am rostit.

Dansul reîncepu. Vocile crescură în intensitate. Mi-am isprăvit băutura şi el mi-a umplut la loc carafa. Flăcările se ondulau. Frigul nopţii îmi ieşi din oase.

– Plăcut loc aveţi aici, am zis.

– Oh, aşa e. Stăm aici de pe vremuri. Vrei să faci un tur complet?

– Mulţumesc, nu.

– Şi eu zic la fel, dar era datoria mea de gazdă să te-ntreb. Eşti binevenit şi în dans, dacă-ţi doreşti.

Am clătinat din cap şi am izbucnit în râs. Gândul de a ţopăi în

acest loc îmi aduse în minte imagini din Swift[1].

– Mulţumesc oricum.

Dădu la iveală o pipă din lut şi începu s-o umple. Am curăţat-o pe a mea şi am făcut acelaşi lucru. Parcă dispăruse orice pericol. Era un omuleţ agreabil, iar ceilalţi păreau inofensivi cu muzica şi dansurile lor.

Şi totuşi… Ştiam poveştile de altundeva, de departe, de foarte departe de-aici… Să te trezeşti dimineaţa, gol puşcă, într-un câmp, fără nicio urmă a locului… Ştiam, şi totuşi…

Câteva guri de băutură nu erau un mare pericol. În clipa asta mă încălzeau, iar aroma pipelor şi jelania scripcilor erau plăcute după dificultăţile cursei. M-am lăsat pe spate şi am suflat fumul. Mă uitam la dansatori.

Omuleţul sporovăia, sporovăia. Toţi ceilalţi mă ignorau. Bun. Ascultam isprăvi fantastice cu cavaleri şi războaie şi comori. Cu toate că le ascultam cu mai puţin de jumătate de ureche, mă linişteau, chiar m-au făcut să râd de câteva ori.

Totuşi în interior eul meu mai obraznic, mai înţelept, mă avertiza: În regulă, Corwin, e destul. E timpul să pleci…

Dar, ca printr-o vrajă, paharul îmi fusese reumplut, iar eu l-am luat şi am sorbit din el. Încă unul, încă unul e-n regulă.

Nu, spunea celălalt eu, vrea să te vrăjească. Nu simţi?

Nu credeam că un pitic ar putea să mă bage sub masă. Dar eram obosit, şi nu mâncasem prea mult. Poate că ar fi mai prudent să…

Am simţit că aţipesc. Mi-am pus pipa pe masă. De fiecare dată când clipeam, mi se părea că am nevoie de mai mult timp ca să redeschid ochii. Acum eram cuprins de o căldură plăcută, cu doar o picătură de amorţeală delicioasă în muşchii mei obosiţi.

M-am surprins aţipind a doua oară. Am încercat să mă gândesc la misiunea mea, la siguranţa mea personală, la Star… Am mormăit ceva, încă vag treaz în spatele pleoapelor închise. Ar fi atât de bine să rămân astfel doar încă o jumătate de minut…

Vocea omuleţului, muzicală, deveni monotonă, se transformă într-un zumzăit. Chiar nu mai conta ceea ce spu…

Star necheză.

Am ţâşnit brusc, cu ochii larg deschişi, şi tabloul dinaintea mea îmi izgoni tot somnul din minte.

---

[1] Jonathan Swift, scriitor irlandez (1667–1745), autor al celebrelor „Călătorii ale lui Gulliver” (1726). (n. trad.)

Muzicanţii îşi continuau spectacolul, numai că acum nu mai dansa nimeni. Toţi chefliii înaintau în linişte spre mine. Fiecare ţinea ceva în mână – o sticlă, o bâtă, o spadă. Cel cu şorţul de piele îşi agita satârul. Tovarăşul meu tocmai dăduse la iveală un baston solid. Mai mulţi aveau mici piese de mobilier. Alţii îşi făcuseră apariţia din peşterile de lângă groapa cu foc şi purtau pietre şi ciomege. Toate expresiile de veselie dispăruseră, iar feţele lor erau acum fie lipsite de expresie, fie răsucite în grimase de ură, fie afişau zâmbete foarte ameninţătoare.

Furia îmi reveni, dar nu mai era cea încălzită la roşu de dinainte. Uitându-mă la hoarda din faţa mea, nu doream s-o înfrunt. Prudenţa ajunsese să-mi domolească sentimentele. Aveam o misiune. Nu trebuia să-mi risc viaţa aici câtă vreme exista o altă modalitate de a rezolva lucrurile. Dar eram sigur că, de data asta, vorbele nu erau de ajuns ca să ies din belea.

Am inspirat adânc. Am văzut că erau pregătiţi să se năpustească asupra mea, şi deodată m-am gândit la Brand şi Benedict în Tir-na Nog'th, Brand nici măcar acordat complet cu Giuvaierul. Mi-am extras puterea încă o dată din piatra aceea incandescentă, ascuţindu-mi simţurile şi pregătit să împart lovituri în dreapta şi-n stânga dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva. Dar, mai întâi, aveam ceva pentru sistemul lor nervos.

Nu ştiam cum procedase Brand, aşa că pur şi simplu am acţionat prin Giuvaier aşa cum făceam atunci când influenţam vremea. În chip straniu, muzica încă răsuna, ca şi cum acţiunea omuleţilor n-ar fi fost decât o continuare sinistră a dansului.

– Staţi pe loc, am rostit cu voce tare şi mi-am exercitat voinţa, ridicându-mă în picioare. Nu mişcă nimeni. Transformaţi-vă în statui. Cu toţii.

Am simţit un zvâcnet puternic în/pe piept. Am simţit cum forţele roşiatice ies în exterior, exact ca în celelalte ocazii când mai folosisem Giuvaierul.

Atacatorii mei miniaturali şovăiră. Cei mai apropiaţi rămaseră nemişcaţi, dar mai erau încă unele mişcări printre cei din spate. Apoi flautele scoaseră un sunet strident şi viorile tăcură. Totuşi nu ştiam dacă ordinul meu ajunsese la ei sau dacă se opriseră din proprie iniţiativă văzându-mă că mă ridic.

Atunci am simţit valurile mari de forţă care se scurgeau din mine, închizând întreaga adunare într-o matrice strânsă. I-am simţit pe toţi prinşi în cursă prin expresia voinţei mele şi am întins mâna şi l-am eliberat pe Star.

Ţinându-i printr-o concentrare la fel de pură ca orice altceva folosisem la trecerea prin Umbră, l-am condus pe Star spre intrare. M-am răsucit pentru o ultimă privire spre adunarea împietrită şi l-am împins pe Star înaintea mea pe scări. Urmându-l, am tras cu urechea, dar n-am auzit jos niciun sunet care să arate că s-ar fi reluat activitatea.

Când am ieşit, zorii deja se iveau. În mod straniu, când am încălecat, am auzit sunetul îndepărtat al viorilor. Câteva clipe mai târziu, interveniră şi flautele. Parcă nici n-ar fi contat că izbândiseră sau eşuaseră în atacul împotriva mea; petrecerea continua.

În timp ce îl îndreptam pe Star spre sud, o siluetă mică mă salută din uşa pe care o părăsisem recent. Era conducătorul lor, cel cu care băusem. Am tras de hăţuri ca să-i prind mai bine cuvintele.

– Şi încotro călătoreşti? strigă după mine.

De ce nu?

– La capătul Pământului! am strigat şi eu.

Dansă o gigă[1] pe uşa lui sfărâmată.

– Drum bun, Corwin! strigă.

Am fluturat mâna. De ce nu, la urma urmei? Uneori e-al naibii de greu să nu te laşi dus de aparenţe.

6

Parcursesem mai puţin de un kilometru către sud, şi totul încremeni – pământ, cer, munţi. M-am trezit în faţa unei pânze de lumină albă. M-am gândit atunci la străinul din grotă şi la cuvintele lui. Simţise că lumea se putea sfârşi în urma furtunii, că aceasta se potrivea cu ceva dintr-o legendă apocaliptică locală. Poate aşa şi era. Poate fusese valul Haosului despre care pomenise Brand, deplasându-se pe aici, trecând peste toate, distrugând, dezmembrând. Numai că acest capăt al văii rămăsese neatins. De ce oare?

Atunci mi-am amintit de acţiunile mele când m-am năpustit afară, în furtună. Folosisem Giuvaierul, puterea Modelului din el,

---

[1] Din vechea franceză – „gigue”, un fel de vioară. Dans vioi, în măsură ternară, de origine engleză sau dans popular executat în acelaşi ritm, caracterizat prin lovituri vii şi alternate ale tocurilor şi vârfurilor. (n. trad.)

ca să opresc furtuna deasupra acestei zone. Şi dacă fusese mai mult decât o furtună obişnuită? Modelul triumfase asupra Haosului şi înainte. Oare această vale unde oprisem ploaia era doar o mică insulă într-o mare a Haosului? Dacă era aşa, cum trebuia să continuu?

Am privit spre est, acolo unde ziua devenea mai luminoasă. Nu soarele răsărise în ceruri ci mai degrabă o coroană imensă, şlefuită orbitor, cu o spadă strălucitoare atârnând prin ea. De undeva am auzit o pasăre cântând, notele fiind aproape ca un hohot de râs. M-am aplecat în faţă şi mi-am acoperit chipul cu mâinile. Nebunie…

Nu! Fusesem înainte în umbre ciudate. Cu cât călătoreai mai departe, cu atât deveneau mai stranii. Până când… La ce mă gândeam în noaptea aceea din Tir-na Nog'th?

Două rânduri dintr-o povestire de Isak Dinesen[1] îmi veniră în minte, rânduri care mă impresionaseră suficient ca să mă determine să le memorez, în ciuda faptului că, la vremea respectivă, eram Carl Corey: „… Puţini oameni pot spune despre ei că sunt liberi de credinţa că această lume pe care o văd în jur este, în realitate, rezultatul propriei lor imaginaţii. Atunci, suntem mulţumiţi de ea, mândri de ea?” O însumare a distracţiei filosofice preferate a familiei. Oare noi facem lumile Umbrei? Sau ele există acolo, independente de noi, aşteptând zgomotul paşilor noştri? Sau există un mijloc, pe nedrept eliminat? E oare o chestiune de mai mult sau mai puţin, mai degrabă decât ori, ori? Un chicotit sec răsări brusc când îmi dădui seama că probabil nu voi afla niciodată un răspuns sigur. Totuşi, aşa cum gândisem în noaptea aceea, există un loc, un loc în care Sinele ajunge la final, un loc în care solipsismul nu mai reprezintă răspunsul plauzibil pentru locurile pe care le vizităm, pentru lucrurile pe care le găsim. Existenţa acestui loc, a acestor lucruri, spune că, acolo cel puţin, există o diferenţă şi, dacă e acolo, poate că se întoarce şi prin umbrele noastre, informându-le despre non-sine, ducând egourile noastre înapoi, spre un stadiu mai redus. Pentru că acesta, simţeam, era un asemenea loc, un loc în care „Suntem mulţumiţi de ea, mândri de ea?” nu trebuia aplicat. Orice aş fi

[1] Pseudonimul baroanei Karen Blixen (1885–1962), autoare daneză. Scrierea autobiografică „Out of Africa” (1937) a stat la baza unui film de succes. Dinesen mai e cunoscută ca autoare de poveşti supranaturale: „Şapte poveşti gotice” (1934), „Poveştile iernii” (1943), „Ultimele poveşti” (1957), „Anecdotele destinului” (1950). (n. trad.)

crezut în ultimă instanţă, simţeam că eram pe punctul de a intra pe tărâmului totalului non-eu. Puterile mele asupra Umbrei puteau foarte bine să înceteze dincolo de acest punct.

M-am ridicat în scări şi am aruncat o scurtă privire spre lumina orbitoare. I-am şoptit un cuvânt lui Star şi am scuturat hăţurile. Am pornit înainte.

Pentru o clipă, era ca şi cum am fi călătorit în ceaţă. Numai că era colosal de strălucitoare şi nu se auzea niciun sunet. Apoi ne-am prăbuşit.

Prăbuşit sau plutit. După primul şoc, era greu de spus. La început fusese o senzaţie de coborâre – poate intensificată de faptul că Star intrase în panică atunci când începuse. Dar nu exista nimic care să poată fi lovit şi, după un timp, Star încetă orice mişcare în afara tremuratului şi a respiraţiei grele.

Am ţinut hăţurile cu dreapta şi am înşfăcat Giuvaierul cu stânga. Nu ştiu exact ce voiam sau cum l-am folosit, dar ştiam că voiam să trec prin acest loc al nimicului luminos, să găsesc iar drumul şi să ajung la capătul călătoriei.

Am pierdut noţiunea timpului. Senzaţia de coborâre dispăruse. Mă mişcăm sau doar puteam? Nicio cale de a afla. Luminozitatea era cu adevărat luminozitate? Şi liniştea aceea de moarte… M-a trecut un fior. Aici exista chiar o mai mare pierdere senzorială decât în zilele orbirii mele, în vechea mea celulă. Aici nu era nimic – nici măcar sunetul unui şobolan fugind, nici scrâşnetul lingurii mele pe uşă; nici igrasie, nici răcoare, nici texturi. Am continuat să…

Pâlpâit.

Se părea că fusese o ruptură de o clipă a câmpului vizual din dreapta, aproape subliminală în scurtimea ei. Am întins mâna şi n-am simţit nimic.

Fusese atât de scurtă încât nici măcar nu eram sigur că se petrecuse. Putea foarte simplu să fi fost o halucinaţie.

Numai că parcă se petrecu iar, de data asta în stânga. Ce interval a fost între ele, n-aş putea spune.

Apoi am auzit ceva ca un geamăt, fără a-l putea localiza. Şi acesta a fost foarte scurt.

După aceea – şi, pentru prima dată, eram sigur – apăru un peisaj cenuşiu şi alb, ca suprafaţa lunii. Prezent şi apoi nu, poate cam o secundă, într-o zonă minusculă a câmpului meu vizual, undeva în stânga. Star fornăi.

În dreapta mea apăru o pădure – cenuşie şi albă – în cădere,

ca şi cum am fi trecut unii pe lângă alţii într-un unghi imposibil. Un fragment pe un ecran mic, mai puţin de două secunde.

Apoi, bucăţi dintr-o clădire în flăcări lângă mine… Incolore…

Fărâme de vaiet, de deasupra…

Un munte fantomatic, o procesiune luminată de torţe urcând un drum care-şi schimbă brusc direcţia, undeva pe versantul cel mai apropiat…

O femeie spânzurată de creanga unui copac, cu o funie întinsă în jurul gâtului, capul răsucit într-o parte, mâinile legate la spate…

Munţi, cu susul în jos, albi; sub ei, nori negri…

Clic. O foarte slabă vibraţie, ca şi cum am fi atins, pentru o clipă, ceva solid – poate potcoavele lui Star pe piatră. Apoi dispăru…

Pâlpâit.

Capete, rostogolindu-se, din care picură sânge negru… Un chicotit de nicăieri… Un bărbat răstignit pe un zid, cu capul în jos…

Din nou lumina albă, rostogolindu-se şi ridicându-se, asemenea unui val…

Clic. Pâlpâit.

Timp de o bătaie de inimă trecem pe un drum sub un cer gravat cu puncte. Imediat ce a dispărut, încerc să ajung iar acolo, prin Giuvaier.

Clic. Pâlpâit. Clic. Bubuit.

Un traseu stâncos, spre o trecătoare înaltă în munţi… Universul, încă monocromatic… În spatele meu, un zgomot ca un tunet…

Am răsucit Giuvaierul ca pe un mâner, în vreme ce universul începu să se topească. Apoi, reveni… Două, trei, patru… Număram loviturile de copite, bătăile de inimă în fundalul ameninţător… Şapte, opt, nouă… Universul deveni mai luminos… Am inspirat adânc şi am oftat din rărunchi. Aerul era rece.

Între tunet şi ecourile lui, am auzit zgomotul ploii. Totuşi nu mă atinse nicio picătură.

Am aruncat o privire înapoi.

Cam la vreo sută de metri în spate se ridica un imens zid de ploaie. Nu distingeam decât contururile înceţoşate ale muntelui prin pânza de apă. Am pocnit din limbă la urechea lui Star şi am înaintat mai iute, căţărându-ne până la un platou care ne ducea între o pereche de piscuri ca nişte turnuleţe. Universul dinaintea

noastră era încă un studiu în negru şi alb şi cenuşiu, cu cerul divizat de benzi alternative de întuneric şi lumină. Am pătruns în trecătoare.

Am început să tremur. Voiam să trag de hăţuri, să mă odihnesc, să mănânc, să fumez, să descalec şi să dau o raită împrejur. Totuşi, eram încă prea aproape de furtună ca să-mi permit aşa ceva.

Potcoavele lui Star stârneau ecouri în trecătoare, unde zidurile de piatră se înălţau drepte de fiecare parte, sub cerul ca o zebră. Speram ca aceşti munţi să spargă frontul furtunii, deşi simţeam că nu vor putea. Nu era o furtună obişnuită, şi aveam o senzaţie neplăcută că se întinde până înapoi în Amber, şi că picasem într-o capcană şi că aş fi fost pierdut aici pe vecie fără Giuvaier.

În timp ce priveam cerul acela straniu, un vifor de flori palide începu să cadă în jurul meu, luminându-mi calea. O mireasmă plăcută umplu aerul. Tunetul dinapoia mea se îmblânzi. Stâncile din părţi erau presărate cu striaţii argintii. Universul era posedat de o senzaţie de crepuscul care se potrivea cu iluminarea şi, când am ieşit din trecătoare, am nimerit într-o vale cu o perspectivă ciudată, la o distanţă imposibil de apreciat, plină cu clopotniţe şi minarete create parcă de mâna naturii care reflectau lumina ca de lună a striaţiilor din cer, amintindu-mi de o noapte în Tir-na Nog'th, împestriţată cu arbori argintii, presărată cu lacuri ca oglinda, traversate de spectre mişcătoare, ca nişte diguri în unele locuri, în altele naturale şi rostogolindu-se, tăiată de ceea ce părea a fi o prelungire a traseului pe care-l urmam, ridicându-se şi coborând, dominată de un spirit elegiac, scânteind prin inexplicabile puncte de lumină şi strălucire, lipsită de orice semne de prezenţă omenească.

N-am ezitat, ci am început să cobor. Solul era calcaros şi palid ca oasele – şi oare acolo, departe, în stânga mea, era cumva conturul slab al drumului negru? Abia îl distingeam.

Acum nu mă grăbeam, pentru că vedeam că Star era obosit. Dacă furtuna nu înainta atât de repede, simţeam că ne-am fi putut odihni lângă unul dintre lacurile din vale. Eram obosit şi înfometat.

Continuam să privesc atent drumul care cobora, dar n-am văzut nici oameni, nici animale. Vântul producea un zgomot blând, ca un oftat. Flori albe se agitau pe viţa-de-vie de lângă drum când am ajuns la nivelurile mai joase, unde începu să apară frunziş obişnuit. Privind înapoi, am văzut că furtuna încă

nu trecuse de creasta muntelui, deşi norii continuau să se îngrămădească în spatele său.

Mi-am croit drum spre acel loc straniu. Florile încetaseră demult să mai cadă în jurul meu, dar un parfum delicat încă mai stăruia în aer. Nu se auzea niciun alt sunet decât al nostru şi cel al vuietului constant din dreapta mea. Formaţiuni stâncoase de forme stranii se înălţau în jurul meu, părând aproape sculptate în puritatea contururilor lor. Ceţurile încă se mai agitau. Ierburile palide sclipeau umede.

În timp ce-mi urmam traseul către centrul împădurit al văii, perspectiva continua să se schimbe, denaturând distanţele, încovoind priveliştile. De fapt, am cotit spre stânga traseului ca să mă apropii de ceea ce părea a fi un lac situat în apropiere şi care parcă se îndepărta pe măsură ce înaintam. Când, în cele din urmă, am ajuns, am descălecat şi mi-am înmuiat un deget ca să gust apa; era rece ca gheaţa şi dulce.

Obosit, m-am întins după ce mi-am astâmpărat setea, urmărindu-l pe Star cum paşte, şi am început să mănânc un prânz rece din sacul meu. Furtuna se lupta încă să traverseze munţii. Am privit mult timp, punându-mi întrebări. Dacă tata eşuase, atunci acelea erau tunetele Armaghedonului şi toată călătoria era lipsită de sens. Nu-mi făcea bine să gândesc astfel, pentru că, oricum, ştiam că trebuie să merg mai departe. Dar nu mă puteam abţine. Aş fi putut să ajung la destinaţie, să văd lupta câştigată, şi apoi să văd totul măturat complet. Fără noimă… Nu. Nu fără noimă. Încercasem, şi trebuia să continuu să încerc, până la capăt. Asta era de ajuns, chiar dacă pierdeam tot. Oricum, Brand fie blestemat! Pentru început…

Zgomot de paşi.

Într-o clipă, eram ghemuit şi mă răsucisem în direcţia zgomotului, cu mâna pe spadă.

Am văzut o femeie, mică de statură, înveşmântată în alb. Avea păr lung, negru şi sălbatic, ochi negri şi zâmbea. Căra un coş din răchită, pe care-l puse pe pământ, între noi.

– Trebuie că ţi-o fi foame, cavalere, rosti în Thari cu un accent straniu. Te-am văzut venind. Ţi-am adus ăsta.

Am zâmbit şi am adoptat o atitudine mai firească.

– Mulţumesc, am spus. Mi-e foame. Mă numesc Corwin. Tu?

– Lady, rosti.

Am ridicat o sprânceană.

– Mulţumesc… Lady. Locuieşti pe-aici?

Încuviinţă şi îngenunche ca să descopere coşul.

– Da, pavilionul meu e mai încolo, în spate, de-a lungul lacului. Făcu un gest din cap, spre răsărit – în direcţia drumului negru.

– Înţeleg, am spus.

Mâncarea şi vinul din coş păreau reale, proaspete, apetisante, mai bune decât hrana mea de călător. Bineînţeles că suspiciunea era cu mine.

– Împărţi cu mine? am întrebat.

– Dacă vrei.

– Vreau.

– Foarte bine.

Întinse o haină, se aşeză vizavi de mine, scoase mâncarea din coş şi o aranjă între noi. O servi şi, rapid, gustă din fiecare fel. M-am simţit un pic ruşinat, dar numai un pic. Era un loc neobişnuit în care să locuiască o femeie, în aparenţă singură, aşteptând doar să-l ajute pe primul străin care-i iese în cale. Şi Dara mă hrănise la prima noastră întâlnire; şi, pe măsură ce mă apropiam de capătul călătoriei mele, eram tot mai aproape de centrele de putere ale inamicului. Drumul negru era mult prea aproape, şi am surprins-o pe Lady trăgând cu cu ochiul spre Giuvaier în mai multe rânduri.

Dar era o clipă plăcută şi am devenit mai familiari în timp ce mâncam. Era un spectator ideal, izbucnind în râs la toate glumele mele, făcându-mă să vorbesc despre mine. În cea mai mare parte a timpului menţinea contactul vizual, şi, cumva, degetele ni se întâlneau de fiecare dată când ne întindeam mâncare unul altuia. Dacă mă păcălea în vreun fel, o făcea foarte frumos.

În timp ce mâncam şi conversam, eram cu un ochi pe înaintarea acelei parcă inexorabile furtuni. În sfârşit, atinsese creasta muntelui şi o traversase. Îşi începuse coborârea lentă pe povârnişul înalt. În timp ce scutura haina, Lady observă direcţia privirii mele şi încuviinţă.

– Da, se apropie, rosti, punând în coş ultima dintre ustensile şi aşezându-se lângă mine, aducând sticla şi cupele noastre. Să bem pentru asta?

– O să beau cu tine, dar nu pentru furtună!

Turnă vinul.

– Nu contează, spuse. Nu acum, şi puse mâna pe braţul meu, dându-mi cupa.

Am luat-o şi am privit la ea. Zâmbi. Atinse marginea cupei cu a

ei. Băurăm.

– Acum hai în pavilionul meu, spuse, luându-mi mâna, unde vom amăgi în mod plăcut orele care mai rămân.

– Mulţumesc. Cu altă ocazie şi amăgirea ar fi fost un desert rafinat după un prânz copios. Din păcate, trebuie să-mi continuu drumul. Datoria mă sâcâie, timpul aleargă. Am o misiune.

– În regulă, spuse. Nu e chiar atât de important. Şi ştiu totul despre misiunea ta. Acum, nici ea nu e chiar atât de importantă.

– Oh? Trebuie să mărturisesc că mă aşteptam să mă inviţi la o petrecere privată care ar fi avut drept rezultat pe mine, umblând hai-hui şi palid pe coama rece a vreunui deal, dacă aş fi acceptat[1].

Izbucni în râs.

– Iar eu trebuie să mărturisesc că intenţia mea era să te folosesc, Corwin. Dar m-am răzgândit.

– De ce?

Făcu un gest către linia de distrugere care înainta.

– Nu mai trebuie să te fac să întârzii acum. Prin asta văd că izbânda e de partea Curţilor. Nimeni nu mai poate face ceva ca să oprească înaintarea Haosului.

Mă cuprinse un scurt fior şi ea reumplu cupele.

– Dar mi-ar plăcea să nu mă părăseşti acum, continuă. Furtuna va fi aici în câteva ore. Ce modalitate mai bună de a petrece aceste ultime ore decât unul în compania celuilalt? Nici măcar nu e nevoie să mergem la pavilion.

Am înclinat capul, iar ea se trase mai aproape de mine. Ce naiba. O femeie şi o sticlă – întotdeauna am spus că aşa vreau să-mi sfârşesc zilele. Am luat o înghiţitură de vin. Probabil că avea dreptate. Totuşi, m-am gândit la făptura-femeie care mă atrăsese în capcană pe drumul negru, atunci când părăseam Avalonul. La început am vrut s-o ajut, am cedat iute farmecelor ei supranaturale – apoi, când şi-a scos masca, am văzut că nu e nimic în spatele ei. Al naibii de înfricoşător, la vremea aceea. Dar, ca să nu devin prea filosofic, fiecare are un teanc de măşti pentru diverse ocazii. Ani de zile i-am auzit pe psihologi protestând vehement împotriva lor. Totuşi am întâlnit oameni care m-au impresionat favorabil la început, oameni pe care am ajuns să-i urăsc când am aflat cum erau în realitate. Şi, uneori,

---

[1] Aluzie la poemul „La Belle Dame Sans Merci” de John Keats. (n. red.)

erau ca făptura-femeie – goi. Am descoperit că masca e, adesea, mult mai acceptabilă decât alternativa ei. Aşa că… Fata pe care o ţineam lângă mine putea fi un monstru pe dinăuntru. Probabil că şi era. Nu aşa suntem majoritatea? Mă puteam gândi la moduri mult mai rele de a muri, dacă aş fi renunţat în momentul ăsta. Îmi plăcea de ea.

Mi-am terminat vinul. Schiţă gestul de a-mi mai turna un pahar şi eu am prins-o de mână.

Privi spre mine. Am zâmbit.

– Aproape că mă convinseseşi, am spus.

Apoi i-am închis ochii cu patru săruturi, ca să nu sparg vraja, şi m-am dus să-l încalec pe Star. Rogozul nu era veştejit, dar avusese dreptate că nu există păsări[1]. Totuşi, ciudat mod de a administra o cale ferată.

– La revedere, Lady.

M-am îndreptat spre sud în timp ce furtuna fierbea înspre vale. Dinaintea mea se întindeau alţi munţi, iar traseul ducea spre ei. Cerul era încă striat, negru şi alb, şi liniile parcă se mişcau un pic; efectul de ansamblu era încă cel de crepuscul, deşi nicio stea nu strălucea în zona întunecată. Liniştită briza, liniştite miresmele din jur – şi tăcerea, şi monoliţii contorsionaţi şi frunzişul argintiu, încă umed de rouă şi scânteietor. Petice de ceaţă dansau înaintea mea. Am încercat să modific structura Umbrei, dar era dificil şi eram obosit. Nu s-a întâmplat nimic. Am extras putere din Giuvaier, încercând să-i transmit câte ceva din ea şi lui Star. Ne-am deplasat constant până când, într-un târziu, pământul se ridică dinaintea noastră şi începurăm ascensiunea spre o nouă trecătoare, mult mai ascuţită decât cea prin care intraserăm. M-am oprit să privesc înapoi, şi aproape o treime din vale se întindea acum în spatele ecranului strălucitor al furtunii care înainta. M-am gândit la Lady şi lacul ei, la pavilionul ei. Am clătinat din cap şi am continuat.

Drumul devenea mai abrupt pe măsură ce ne apropiam de trecătoare, şi asta ne încetinea. Deasupra, râurile albe de pe cer căpătară o nuanţă roşie, care se accentua pe măsură ce înaintam. Când am ajuns la intrare, întregul univers părea colorat cu sânge. Trecând prin aleea aceea largă, stâncoasă, am fost izbit de un vânt puternic. Luptându-mă cu el, solul deveni mai

---

[1] O altă aluzie la poemul „La Belle Dame Sans Merci” de John Keats. (n. red.)

neted sub noi, deşi continuam să urcăm şi încă nu puteam vedea dincolo de trecătoare.

Ceva hârâi între stâncile din stânga. Am aruncat o privire într-acolo, dar n-am văzut nimic. Mi-am zis că o fi căzut vreo piatră. Jumătate de minut mai târziu, Star se smuci sub mine, scoase un nechezat îngrozitor, coti brusc la dreapta, apoi începu să se prăbuşească, spre stânga.

Am sărit şi, în timp ce cădeam amândoi, am văzut o săgeată ieşind din umărul drept al lui Star. Am atins pământul rostogolindu-mă şi, când m-am oprit, am privit în sus în direcţia de unde trebuia să fi venit.

O siluetă cu o arbaletă stătea în vârful culmii din dreapta mea, cam la zece metri deasupra. Deja îşi încărca arma ca să pregătească o nouă lovitură.

Ştiam că nu pot ajunge la el la timp ca să-l opresc. Aşa că am căutat o piatră cam de mărimea unei mingi de baseball, am găsit una la picioarele povârnişului din spate, am cântărit-o şi am încercat să nu-mi las furia să interfereze cu acurateţea loviturii. Nu o făcu, ci poate contribui cu oarecare forţă în plus.

Lovitura îl izbi în braţul stâng şi individul scoase un strigăt, scăpând arbaleta. Arma căzu pe stânci şi ateriză pe cealaltă parte a drumului, aproape vizavi de mine.

– Nenorocitule! am urlat. Mi-ai ucis calul! O să-ţi iau capul pentru asta!

Traversând drumul, am căutat calea cea mai rapidă spre el şi am descoperit-o jos, în stânga. M-am grăbit într-acolo şi am început urcuşul. O clipă mai târziu, lumina şi unghiul erau potrivite, şi l-am văzut mai bine pe bărbat, frânt în două, masându-şi braţul. Era Brand, cu părul chiar mai roşu în lumina sângerie.

– Asta e, Brand, am zis. Numai că-mi doresc ca cineva să fi făcut asta cu mult înainte.

Se îndreptă şi mă privi o clipă cum urcam. Nu întinse mâna spre spadă. Exact în clipa în care ajunsei în vârf, poate la vreo şapte metri depărtare de el, îşi încrucişă braţele pe piept şi lăsă capul în jos.

Am scos Grayswandir şi am înaintat. Recunosc că eram pregătit să-l ucid în această poziţie sau în oricare alta. Lumina roşie se intensificase într-atât, încât păream scăldaţi în sânge. Vântul urla în jurul nostru şi dinspre valea de dedesubt veni bubuitul unui tunet.

Brand pur şi simplu se topi dinaintea mea. Conturul îi deveni mai puţin distinct şi, până să ajung în locul unde se aflase, se evaporase complet.

Am stat un moment, blestemând, amintindu-mi povestea conform căreia se transformase cumva într-un Atu viu, capabil să se transporte oriunde într-o clipită.

Am auzit un zgomot dedesubt…

M-am repezit spre margine şi am privit în jos. Star încă dădea din picioare şi pierdea sânge, şi mi s-a sfişiat sufletul văzându-l. Dar nu era singura nenorocire.

Brand era acolo. Ridicase arbaleta şi începuse s-o pregătească iar.

M-am uitat după altă piatră, dar n-aveam niciuna la îndemână. Apoi am ochit una la mai mare distanţă, în direcţia de unde venisem. M-am grăbit spre ea, am pus spada la loc în teacă şi am ridicat piatra. Era cam de mărimea unui pepene verde. M-am întors cu ea la margine şi l-am căutat pe Brand.

Nu era nicăieri.

Deodată, m-am simţit foarte expus. S-ar fi putut transporta în orice poziţie şi m-ar fi putut supraveghea chiar în clipa aceea. M-am prăbuşit la pământ, căzând pe piatra mea. O clipă mai târziu, am auzit săgeata lovind în dreapta. Sunetul a fost urmat de chicotitul lui Brand.

M-am ridicat iar, ştiind că-i va trebui ceva timp ca să-şi reîncarce arma. Privind în direcţia râsului, l-am văzut, pe ieşitura de vizavi – la vreo cinci metri mai sus ca mine, şi cam la douăzeci de metri distanţă.

– Îmi pare rău de cal, rosti. Te ţintisem pe tine. Dar vânturile astea blestemate…

Între timp, ochisem o nişă şi m-am dus acolo, luând piatra cu mine drept scut. Din fisura aceea, l-am observat armând arbaleta.

– O lovitură dificilă, strigă, ridicând arma, o provocare pentru arta mea de ţintaş. Dar cu siguranţă merită efortul. Mai am o mulţime de săgeţi.

Chicoti, ţinti şi trase.

M-am aplecat, ţinând piatra în dreptul mijlocului meu, dar săgeata lovi la vreo şaizeci de centimetri în dreapta.

– Bănuiam c-o să se-ntâmple aşa, rosti, începând să-şi pregătească iar arma. A trebuit să văd care e gradul de deviere, totuşi.

Am privit în jur după pietre mai mici ca să le folosesc ca muniţie, cum făcusem mai devreme. Niciuna prin apropiere. Atunci m-am gândit la Giuvaier. Se presupunea că acţionează să mă salveze în prezenţa unui pericol imediat. Numai că aveam un sentiment că asta implica o apropiere mai mare şi că Brand era conştient de acest lucru şi profita de fenomen. Totuşi oare nu puteam face altceva cu Giuvaierul ca să-l contracarez? Se afla prea departe pentru trucul cu paralizia, dar îl mai învinsesem o dată înainte controlând vremea. Mă întrebam cât de departe e furtuna. Am contactat-o. Am văzut că e o chestiune de minute, pe care nu le aveam, ca să provoc condiţiile necesare pentru a trimite fulgerele asupra lui. Dar vânturile erau cu totul altceva. Le-am atins, le-am simţit…

Brand era aproape gata să tragă iar. Vântul începu să urle prin trecătoare.

Nu ştiu unde a aterizat următoarea lui lovitură. Oricum, nicăieri lângă mine. Începu să-şi pregătească iar arma. Am început să stabilesc factorii pentru o lovitură de fulger…

Când a fost gata, când şi-a ridicat arma, am intensificat încă o dată vânturile. L-am văzut ţintind, l-am văzut inspirând şi ţinându-şi respiraţia. Apoi coborî arcul şi mă privi.

– Tocmai mi-am dat seama, strigă, că faci ce vrei cu vântul, nu-i aşa? Trişezi, Corwin. Privi în jur. Ar trebui să fiu în stare să găsesc un loc în care să nu conteze, totuşi. Aha!

Am continuat să pregătesc totul pentru a-l spulbera, dar condiţiile nu erau încă propice. Am privit în sus la cerul acela striat în roşu şi negru, unde ceva ca un nor se forma deasupra noastră. Curând, dar nu încă…

Brand se topi şi dispăru iar. Frenetic, l-am căutat peste tot.

Apoi m-am trezit cu el în faţă. Venise pe partea unde mă aflam eu. Se afla cam la zece metri sud faţă de mine, cu vântul din spate. Ştiam că nu-l pot modifica la timp. M-am gândit să arunc piatra. Probabil că s-ar fi ghemuit, iar eu mi-aş fi pierdut scutul. Pe de altă parte…

Ridică arma la umăr.

Stai! urlă propria-mi voce în minte în timp ce continuam să modific cerurile.

– Înainte să tragi, Brand, spune-mi un lucru. În regulă?

Ezită, apoi coborî arma câtiva centimetri.

– Ce?

– Mi-ai spus adevărul despre tot ce s-a-ntâmplat – cu tata, cu

Modelul, venirea Haosului?

Dădu capul pe spate şi izbucni în râs, o serie de lătrături scurte.

– Corwin, rosti apoi, n-am cuvinte să-ţi spun cât sunt de fericit să te văd murind fără să afli ceva care înseamnă atât de mult pentru tine.

Râse iar şi începu să înalţe arma. Tocmai mă mişcasem să arunc piatra şi să-l dobor. Dar niciunul dintre noi nu-şi duse acţiunea la bun sfârşit.

De deasupra veni un ţipăt cumplit, şi o bucată de cer parcă se detaşă şi căzu în capul lui Brand. Urlă şi scăpă arbaleta. Ridică mâinile ca să sfâşie obiectul care-l ataca. Pasărea roşie, purtătoarea Giuvaierului, născută din sângele meu, din mâna tatălui meu, revenise ca să-mi sară în apărare.

Am lăsat piatra şi am înaintat spre el, trăgându-mi spada între timp. Brand lovi pasărea şi aceasta îşi luă zborul, câştigând înălţime, dând roată pentru un nou atac. Brand ridică ambele braţe ca să-şi acopere faţa şi capul, dar nu înainte să văd sângele care-i curgea din orbita stângă.

Începu să se topească iar, chiar dacă eu deja mă năpusteam spre el. Numai că pasărea coborî ca o bombă şi ghearele îl izbiră din nou pe Brand în cap. Apoi şi pasărea, la rândul ei, începu să dispară. Brand întinse mâna după atacatorul rubiniu şi, în timp ce corbul îl zgâria, dispărură.

Când am ajuns la locul acţiunii, singurul lucru care rămăsese era arbaleta căzută la pământ, şi am sfărâmat-o cu piciorul.

Încă nu, încă nu sfârşitul, la naiba! Cât timp mă vei mai chinui, frate? Cât de departe trebuie să merg ca să pun capăt gâlcevei noastre?

Am coborât înapoi pe drum. Star încă nu murise şi a trebuit să termin eu treaba. Uneori cred că mi-am greşit cariera.

7

Un lighean cu vată de zahăr.

O dată traversată trecătoarea, am privit valea care se întindea înaintea mea. Cel puţin, presupuneam că e o vale. Nu zăream nimic sub acoperişul de nori/pâclă/negură.

Pe cer, una dintre striaţiile roşii devenise galbenă; o alta, verde. Am fost uşor îmbărbătat de acest lucru, deoarece cerul se

comportase într-o manieră cumva similară atunci când ajunsesem la capătul lucrurilor, la Curţile Haosului.

Mi-am ridicat raniţa şi am început să cobor spre drum. Pe măsură ce înaintam, vântul scădea în intensitate. În depărtare, am auzit câteva tunete ale furtunii de care fugeam. M-am întrebat unde o fi dispărut Brand. Aveam senzaţia că n-o să-l mai văd un timp.

Ajuns aproape jos, cu ceaţa începând să se furişeze şi să se încolăcească în jurul meu, am ochit un copac bătrân şi mi-am tăiat o creangă. Copacul parcă ţipă atunci când i-am retezat o bucată.

– Naiba să te ia! veni ceva ca o voce din interiorul lui.

– Eşti conştient? am spus. Iartă-mă…

– Mi-a trebuit mult timp ca să-mi crească creanga aia. Presupun că acum vrei să-i dai foc?

– Nu, am spus. Aveam nevoie de un baston. Mă aşteaptă un drum lung.

– Prin valea asta?

– Exact.

– Vino mai aproape ca să-ţi simt mai bine prezenţa. E ceva ce străluceşte pe tine.

Am făcut, un pas înainte.

– Oberon! rosti. Cunosc Giuvaierul tău.

– Nu Oberon. Eu sunt fiul lui. Îl port pentru misiunea dată de el.

– Atunci ia creanga şi, o dată cu ea, şi binecuvântarea mea. L-am adăpostit pe tatăl tău în multe zile stranii. Ştii, el m-a plantat.

– Adevărat? Nu l-aş vedea pe tata plantând un copac.

– Eu nu sunt un copac obişnuit. M-a plantat aici ca să marcheze o graniţă.

– Ce fel de graniţă?

– Eu sunt capătul Haosului şi al Ordinii, în funcţie de cum mă vezi. Eu marchez o diviziune. Dincolo de mine se aplică alte reguli.

– Ce reguli?

– Cine poate spune? Nu eu. Sunt doar un turn de cherestea conştientă. Totuşi creanga mea te poate ajuta. Planteaz-o, s-ar putea să înflorească în climate ciudate. Dar poate că nu. Cine poate spune? Poart-o cu tine, oricum, fiu al lui Oberon, în locul în care călătoreşti acum. Simt cum se apropie o furtună. La revedere.

– La revedere, am spus. Mulţumesc.

M-am răsucit şi am plecat prin ceaţa care se îndesea. Pe măsură ce înaintam, nuanţa de roz a ceţii dispărea. Am scuturat din cap, gândindu-mă la copac, dar creanga lui se dovedi utilă pentru următoarele sute de metri, unde deplasarea era deosebit de dificilă.

Apoi lucrurile se clarificară un pic. Stâncile, un heleşteu, câţiva copaci pitici, mohorâţi, împodobiţi cu frânghii de muşchi, un miros de descompunere… repede, mai departe. O pasăre neagră mă observa dintr-un copac.

Îşi desfăcu aripile când îmi aruncai privirea către ea, fâlfâind leneşă în direcţia mea. Evenimentele recente mă făcuseră un pic rezervat în privinţa păsărilor, aşa că m-am retras când îmi dădu roată. Dar se aşeză pe drum înaintea mea, îşi înălţă capul şi mă examină cu ochiul stâng.

– Da, rosti apoi. Tu eşti acela.

– Acela care? am spus.

– Cel pe care-l voi însoţi. N-ai nimic împotrivă să te urmeze o pasăre de rău augur, nu-i aşa, Corwin?

După care chicoti şi execută un mic dans.

– Pe nepregătite, nu văd cum te-aş putea opri. Cum se face că-mi ştii numele?

– Te aştept încă de la începutul Timpului, Corwin.

– Trebuie că a fost cam obositor.

– În locul ăsta, n-a fost chiar atât de mult. Timpul e ceea ce faci tu din el.

Mi-am reluat mersul. Am depăşit pasărea şi am continuat să merg. Câteva clipe mai târziu, se ivi iar şi ateriză în vârful unei stânci din dreapta mea.

– Numele meu e Mugi, declară pasărea. Văd că duci cu tine o bucată din bătrânul Ygg.

– Ygg?

– Bătrânul copac arţăgos care aşteaptă la intrarea în acest loc şi care nu lasă pe nimeni să se odihnească pe crengile lui. Pariez că a urlat când l-ai tăiat.

După care emise hohote de râs.

– S-a comportat destul de normal.

– Sunt sigur. Dar, oricum, nu prea avea de ales când deja o făcuseşi. Mare ajutor o să-ţi fie.

– Îmi e de folos, am rostit, scuturând uşor creanga în direcţia lui.

Zbură departe de ea.

– Hei! Asta nu-i o glumă bună!
Am izbucnit în râs.
– Eu credeam că e.
Am mers mai departe. Multă vreme, mi-am croit drum printr-o zonă mlăştinoasă. O rafală de vânt ocazională mai reuşea să elibereze drumul din apropiere. Apoi treceam, altfel ceţurile l-ar fi acoperit iar. Din când în când, parcă auzeam un fragment muzical – din ce direcţie, nu pot spune – lent şi cumva continuu, produs de un instrument cu coarde de oţel.
În timp ce înaintam cu greu, am fost strigat de undeva, din stânga:
– Străinule! Opreşte-te şi priveşte-mă!
Precaut, m-am oprit. Nu puteam distinge nimic prin negura aia.
– Salut, am spus. Unde eşti?
Chiar atunci, ceţurile se separară pentru o clipă şi am zărit un cap gigantic, cu ochii la acelaşi nivel cu ai mei. Aparţineau se pare unui trup imens, cufundat până la umeri într-o mlaştină. Era chel, cu pielea albă ca laptele, cu o textură ca de piatră. Ochii negri probabil păreau chiar şi mai închişi la culoare decât erau în realitate, datorită contrastului.
– Pricep, am spus. Eşti cam înţepenit. Poţi să-ţi eliberezi braţele?
– Dacă mă încordez puternic, veni răspunsul.
– Ei bine, lasă-mă să găsesc ceva de care să te poţi apuca.
– Nu. Nu e necesar.
– Nu vrei să ieşi afară? Credeam că de-asta ai urlat.
– Oh, nu. Pur şi simplu voiam să te uiţi la mine.
M-am dus mai aproape şi m-am holbat, pentru că pâcla începea iar să se mişte.
– În regulă, am spus. Te-am văzut.
– Simţi condiţia în care mă aflu?
– Nu în mod deosebit, dacă nu vrei să te ajuţi singur sau să accepţi ajutorul altcuiva.
– La ce mi-ar folosi să mă eliberez?
– E problema ta. Dă-i tu răspunsul.
M-am răsucit să plec.
– Aşteaptă! Încotro mergi?
– Spre sud, ca să joc într-o piesă moralistă.
Exact în clipa aceea, Hugi se ivi dintre ceţuri şi îi ateriza pe cap. Îl ciuguli şi râse..

– Nu-ţi pierde timpul, Corwin. Nu-i nimic de văzut aici, rosti.

Buzele uriaşului îmi rostiră numele. Apoi:

– El e într-adevăr cel ales?

– El e, răspunse Hugi.

– Ascultă, Corwin, rosti uriaşul înnămolit. Ai de gând să încerci să opreşti Haosul, nu-i asa?

– Da.

– N-o face. Nu merită. Vreau să se pună capăt lucrurilor. Vreau să mă eliberez din condiţia asta.

– Deja m-am oferit să te eliberez. M-ai refuzat.

– Nu felul ăsta de eliberare. Un sfârşit al tuturor acţiunilor.

– Asta e uşor de făcut, am spus. Apleacă-ţi capul şi inspiră adânc.

– Nu vreau numai sfârşitul personal, ci un final al întregului joc dement.

– Cred că mai sunt câţiva care ar dori să hotărască ei asupra chestiunii.

– Să se sfârşească şi pentru ei. Va veni o vreme când se vor afla în postura mea şi vor simţi la fel.

– Atunci vor avea aceeaşi opţiune. O zi bună.

M-am răsucit şi am plecat.

– Şi tu o să fii la fel! strigă după mine.

Pe drum, Hugi mă prinse din urmă şi se agăţă de capătul crengii.

– E haios să stai pe craca bătrânului Ygg, acum că nu mai poate să… Au!

Hugi ţâşni în aer şi se roti.

– Mi-a ars piciorul! Cum a făcut asta? strigă.

Am izbucnit în râs.

– Mă depăşeşte.

Fâlfâi câteva clipe, apoi se îndreptă spre umărul meu drept.

– E-n ordine dacă stau aici?

– Dă-i drumul.

– Mulţam. Se instală. Capul e într-adevăr nebun, ştii.

Am ridicat din umeri şi Hugi îşi întinse aripile ca să-şi menţină echilibrul.

– Bâjbâie după ceva, continuă, dar procedează greşit dând vina pe lume pentru propriile eşecuri.

– Nu. Nici măcar nu-şi dă silinţa să iasă din noroi, am spus.

– Vorbeam din punct de vedere filosofic.

– A, felul ăla de noroi. Păcat.

– Toată problema e legată de sine, de ego şi de implicarea în lume, pe de o parte, şi în Absolut, pe de alta.

– Oh, chiar aşa?

– Da. Vezi tu, noi ne naştem şi ne mişcăm pe suprafaţa evenimentelor. Uneori simţim că influenţăm cu adevărat lucrurile şi asta dă naştere luptei. Asta e o mare greşeală, deoarece creează dorinţe şi dă naştere unui fals ego, când simpla existenţă ar trebui să fie de ajuns. Asta duce la şi mai multe dorinţe şi la şi mai multă luptă şi iată-te prins în capcană.

– În noroi?

– E un fel de-a spune. E nevoie să-ţi fixezi privirea asupra Absolutului şi să înveţi să ignori mirajele, iluziile, falsul simţ al identităţii care separă oamenii în insule de conştiinţă.

– Cândva am avut o identitate falsă. M-a ajutat mult să devin absolutul care sunt acum – eu însumi.

– Nu, şi asta e fals.

– Atunci eul care ar putea exista mâine îmi va mulţumi pentru asta, aşa cum fac cu celălalt.

– Nu sesizezi esenţialul. Că şi tu vei fi fals.

– De ce?

– Pentru că vei fi totuşi plin de acele dorinţe şi străduinţi care te separă de Absolut.

– Şi ce e rău în asta?

– Rămâi singur într-o lume de străini, lumea fenomenelor.

– Îmi place să fiu singur. Ţin destul de mult la mine însumi. Şi îmi plac şi fenomenele.

– Şi totuşi Absolutul va fi întotdeauna acolo, chemându-te, provocându-ţi nelinişte.

– Bun, atunci nu e nevoie de grabă. Dar da, înţeleg ce vrei să spui. Absolutul ia forma idealurilor. Fiecare are câteva. Dacă tu spui că ar trebui să le urmăresc, sunt de acord cu tine.

– Nu, ele sunt distorsiuni ale Absolutului, şi tu vorbeşti doar despre mai multă zbatere.

– Corect.

– Constat că trebuie să te dezbari de multe lucruri.

– Dacă te referi la instinctul meu vulgar de supravieţuire, las-o baltă.

Traseul o luase în sus, şi am ajuns într-un loc neted, parcă pavat, deşi era presărat cu nisip. Muzica crescuse în intensitate şi continua să o facă pe măsură ce avansam. Apoi, prin pâclă, am zărit forme neclare mişcându-se lent, ritmic. Mi-au trebuit mai

multe clipe ca să-mi dau seama că dansau în ritmul muzicii.

Am continuat deplasarea până când am putut vedea siluetele – aparent omeneşti, făpturi chipeşe, drapate în veşminte de curte – mişcându-se după măsurile lente ale muzicanţilor invizibili. Dansul pe care-l executau era complicat şi frumos, şi m-am oprit ca să văd un fragment.

– Care e prilejul unei petreceri aici, în mijlocul pustietăţii? l-am întrebat pe Hugi.

– Dansează, spuse, în onoarea trecerii tale. Nu sunt muritori, ci spiritele Timpului. Au început acest spectacol nebunesc atunci când ai pătruns tu în vale.

– Spirite?

– Da. Fii atent.

Plecă de pe umărul meu, zbură deasupra lor şi se găinăţă. Găinaţul trecu prin mai mulţi dansatori ca şi cum ar fi fost holograme, fără să păteze vreo mânecă din brocart sau vreo cămaşă din mătase, fără să facă vreo siluetă zâmbitoare să sară din ritm. Hugi croncăni de mai multe ori şi zbură înapoi spre mine.

– Nu trebuia să faci asta, am spus. E un spectacol frumos.

– Decadent, spuse, şi n-ar trebui să-l iei drept un compliment, pentru că ei îţi anticipează eşecul. Nu vor altceva decât o sărbătoare finală înainte de sfârşitul spectacolului.

Oricum i-am mai urmărit un timp, sprijinindu-mă în creangă, odihnindu-mă. Desenul descris de dansatori se mişcă uşor, până când una dintre femei – o frumuseţe cu păr auriu-roşcat – ajunse aproape de mine. Niciun dansator nu întâlnea vreodată privirea mea. Era ca şi cum n-aş fi fost de faţă. Dar femeia aceea, cu un gest perfect încadrat în măsură, aruncă cu mâna dreaptă ceva care ateriza la picioarele mele.

M-am aplecat şi am dat peste ceva material. Ţineam în mână un trandafir din argint – emblema mea. M-am îndreptat şi l-am prins la gulerul mantiei. Hugi privi în altă parte şi nu scoase o vorbă. Nu aveam pălărie ca s-o scot, dar am făcut o plecăciune către doamnă. Parcă făcu un mic semn cu ochiul când m-am răsucit să plec.

Solul îşi pierduse din netezime şi, într-un târziu, muzica încetă. Traseul deveni mai dur şi, de fiecare dată când ceţurile se dădeau la o parte, unicul peisaj era alcătuit din stânci sau câmpuri sterpe. Mi-am extras putere din Giuvaier în clipele în care, fără el, m-aş fi prăbuşit, şi am remarcat că fiecare înviorare

dura din ce în ce mai puţin.

După un timp, mi s-a făcut foame şi m-am oprit să mănânc ce mai rămăsese din provizii.

Hugi stătea pe pământ în apropiere şi mă privea cum mănânc.

– Recunosc că am o oarecare admiraţie pentru insistenţa ta, spuse, şi chiar pentru cele spuse când te-ai referit la idealuri. Dar cam atât. Mai devreme, când discutam despre inutilitatea dorinţei şi a zbaterii…

– Tu vorbeai. Nu e o preocupare majoră a vieţii mele.

– Ar trebui să fie.

– Am avut o viaţă lungă, Hugi. Mă insulţi atunci când sugerezi că nu m-am gândit niciodată la aceste notiţe de subsol ale filosofiei de anul doi de facultate. Faptul că tu găseşti realitatea stearpă îmi spune mai multe despre tine decât despre starea de lucruri. Cu alte cuvinte, dacă tu crezi ceea ce spui, îmi pare rău pentru tine, pentru că din cine ştie ce motiv inexplicabil doreşti şi te lupţi să influenţezi acest fals ego al meu, mai degrabă decât să te eliberezi de un asemenea nonsens în drumul spre Absolutul tău. Dacă nu o crezi, atunci asta îmi spune că ai fost adus aici să mă obstrucţionezi şi să mă descurajezi, caz în care-ţi pierzi timpul.

Hugi scoase un sunet ca un gâlgâit. Apoi:

– Doar nu eşti atât de orb încât să negi Absolutul, începutul şi sfârşitul fiecărui lucru?

– Pentru o educaţie liberală nu e indispensabil.

– Admiţi posibilitatea?

– Poate că o ştiu mai bine decât tine, pasăre. Ego-ul, aşa cum îl văd eu, există într-un stadiu intermediar între raţionalitate şi existenţa ca reflex. Totuşi, distrugerea lui e o înfrângere. Dacă tu vii din acel Absolut – dintr-un Tot auto-distrugător – atunci de ce vrei să te întorci acasă? Te dispreţuieşti atât de mult încât ţi-e teamă de oglinzi? De ce nu faci să merite călătoria? Dezvoltă-te. Învaţă. Trăieşte. Dacă ai fost trimis într-o călătorie, de ce vrei să renunţi şi să faci cale-ntoarsă spre punctul de plecare? Sau poate Absolutul tău a făcut o greşeală trimiţând pe cineva de calibrul tău? Recunoaşte această posibilitate şi trage cortina.

Hugi mă privi, apoi ţâşni în aer şi se făcu nevăzut. Poate plecase să-şi consulte manualul…

Când m-am ridicat, am auzit bubuitul unui tunet. Am pornit la drum. Trebuia să încerc să mă menţin în frunte.

Drumul se îngustă şi se lărgi de mai multe ori înainte de a

dispărea complet, lăsându-mă să rătăcesc peste o câmpie cu prundiş. Mă simţeam din ce în ce mai deprimat, încercând să-mi ţin busola mentală îndreptată în direcţia cea bună. Aproape că ajunsesem să mă bucur de zgomotele furtunii, pentru că cel puţin îmi semnalau unde e nordul. Fireşte, lucrurile erau un pic confuze în pâclă, astfel că nu puteam fi absolut sigur. Şi zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare… La naiba.

… Şi eram mâhnit de pierderea lui Star, tulburat de pesimismul lui Hugi. Cu siguranţă nu era o zi bună. Începeam să mă îndoiesc că voi ajunge la capătul călătoriei. Dacă nu mă ataca vreun localnic fără nume din acest loc întunecat, exista o mare posibilitate să rătăcesc pe-aici până când îmi voi pierde puterea sau până mă va prinde furtuna. Nu ştiam dacă voi fi în stare să resping furtuna încă o dată. Începeam să mă îndoiesc.

Am încercat să folosesc Giuvaierul ca să dispersez ceaţa, dar efectele s-au lăsat aşteptate. Poate din cauza apatiei mele. Puteam să eliberez o zonă redusă, numai că ritmul mersului meu mă făcea să o parcurg foarte repede. Simţul meu pentru Umbre se manifesta greu în acest loc care părea, într-un fel, esenţa Umbrei.

Trist. Ar fi fost plăcut să părăsesc locul ca într-o operă – într-un final wagnerian printre ceruri stranii, împotriva unor adversari pe măsură – nu bâjbâind într-o pustietate ceţoasă.

Am depăşit un afloriment stâncos cunoscut. Oare mă mişcam în cerc? Ai tendinţa să faci asta atunci când te-ai rătăcit complet. Am ascultat tunetul, ca să îmi dau seama în ce direcţie să merg. În mod pervers, tăcerea era absolută. M-am dus spre afloriment şi m-am aşezat pe pământ, rezemându-mă de el. N-avea niciun sens să merg la întâmplare. O să aştept un timp semnalul tunetului. În timp ce stăteam acolo, am scos Atuurile. Tata spusese că vor fi nefuncţionale un timp, dar n-aveam nimic altceva mai bun de făcut.

Unul câte unul, am scotocit printre ele, încercând să contactez pe cineva, în afară de Brand şi Caine. Nimic. Tata avusese dreptate. Cărţile nu aveau răceala obişnuită. Am amestecat întregul pachet, după care mi-am dat în cărţi, acolo, pe nisip. Imposibil de ghicit, aşa că le-am dat deoparte. M-am lăsat pe spate şi mi-am dorit să-mi mai fi rămas nişte apă. Multă vreme am încercat să ascult furtuna. Au fost câteva bubuituri, dar fără să le pot localiza. Atuurile m-au făcut să mă gândesc la familia mea. Erau undeva înaintea mea – orice-ar fi însemnat asta –

aşteptându-mă. Aşteptând ce? Eu transportam Giuvaierul. În ce scop? Mai întâi, presupusesem că puterile lui ar fi necesare în conflict. Dacă era aşa, şi dacă eu eram într-adevăr singurul care le putea exploata, atunci eram într-o situaţie rea. Atunci m-am gândit la Amber şi am fost zguduit de remuşcări şi de un fel de groază. Niciodată lucrurile nu trebuie să se sfârşească în Amber. Trebuie să existe o cale de a face Haosul să dea înapoi…

Am azvârlit o pietricică cu care mă jucasem. Când i-am dat drumul, s-a mişcat foarte lent.

Giuvaierul. Din nou efectul lui de încetinire…

Am extras mai multă energie şi piatra ajunse departe. Mi se părea că abia luasem putere din Giuvaier. În vreme ce acest tratament mi-a energizat trupul, mintea încă îmi era înceţoşată. Aveam nevoie de o grămadă de somn REM[1]. Locul acesta ar fi părut mult mai puţin neobişnuit dacă m-aş fi odihnit.

Cât de aproape mă aflam de destinaţia mea? Era oare chiar după următorul şir de munţi sau la o distanţă enormă mai încolo? Şi ce şanse aveam să rămân înaintea furtunii, indiferent de distanţă? Şi ceilalţi? Dacă bătălia avusese deja loc şi noi pierduserăm? Aveam viziuni că sosisem prea târziu, ca să ajut doar ca gropar… Oase şi monoloage, Haos…

Şi unde era blestematul ăla de drum negru acum când, în sfirşit, îi găsisem o întrebuinţare? Dacă l-aş fi putut localiza, aş fi putut să-l urmez. Aveam senzaţia că se află undeva în stânga mea…

Am acţionat încă o dată, despărţind ceţurile, gonindu-le înapoi… Nimic…

O formă? Ceva în mişcare?

Era un animal, poate un câine mare, mişcându-se ca să rămână la adăpostul ceţii. Oare mă pândea?

Giuvaierul începu să pulseze când reîncepui să gonesc ceţurile. Demascat, animalul parcă dădu din umeri. Apoi, se îndreptă direct spre mine.

---

[1] REM (Rapid Eye Movement) – etapă a somnului care durează aproximativ 20–25% din timpul total de somn, caracterizată de mişcări oculare rapide şi de vise intense. (n. red.)

8

M-am ridicat în timp ce se apropia. Abia atunci am putut vedea că era un şacal, unul mare, privindu-mă fix în ochi.

– Ai venit cam devreme, am rostit. Mă odihneam.

Chicoti.

– Am venit doar ca să văd un Prinţ din Amber, rosti fiara. Orice altceva e un bonus.

Chicoti iar. Am făcut la fel.

– Atunci desfată-ţi ochii. Orice altceva încerci, vei afla pe pielea ta că m-am odihnit suficient.

– Nu, nu, spuse şacalul. Eu sunt un fan al Casei Amber. Şi al celei a Haosului. Sângele regal mă incită, Prinţ al Haosului. Şi conflictul.

– M-ai învestit cu un titlu neobişnuit. Legătura mea cu Curţile Haosului este doar o chestiune de genealogie.

– Mă gândesc la imaginile Amberului trecând prin Umbrele Haosului. Mă gândesc la valurile Haosului măturând imaginile Amberului. Totuşi în miezul ordinii pe care o reprezintă Amberul acţionează o familie foarte haotică, exact aşa cum Casa Haosului e senină şi liniştită. Totuşi, ai şi tu legăturile tale, ca şi conflictele tale.

– Pentru moment, am spus, nu mă interesează vânătoarea de paradoxuri şi jocurile terminologice. Încerc să ajung la Curţile Haosului. Ştii drumul?

– Da, spuse şacalul. Nu e departe, unde zboară ciorile. Vino, o să te duc în direcţia cea bună.

Se răsuci şi porni la drum. L-am urmat.

– Mă mişc prea repede? Pari obosit.

– Nu. Mergi mai departe. E dincolo de valea asta, nu-i aşa?

– Da. Există un tunel.

L-am urmat, peste nisip şi pietriş, pe un teren uscat, dur. Nu creştea nimic pe laturi. Înaintând, ceţurile se subţiau şi căpătau o nuanţă verzulie – un alt truc al cerului gravat, am presupus.

După un timp, am strigat:

– Cât mai e de mers?

– Nu prea mult, spuse. Ai obosit? Vrei să te odihneşti?

Privi înapoi când vorbi. Lumina verzulie dădea cumplitelor lui trăsături o înfăţişare şi mai înspăimântătoare. Totuşi aveam nevoie de un ghid; şi ne îndreptam în susul dealului, ceea ce părea a fi potrivit.

– E pe-aici pe undeva nişte apă? am întrebat.

– Nu. Ar trebui să ne întoarcem o distanţă considerabilă.

– Las-o. N-am timp.

Ridică din umeri şi chicoti şi merse mai departe. În drum, ceaţa se ridică ceva mai mult, şi am putut vedea că intrăm într-un şir de dealuri joase. M-am sprijinit în creangă şi am menţinut ritmul.

Am urcat constant aproape jumătate de oră, terenul devenind din ce în ce mai stâncos pe măsură ce înaintam, unghiul de ascensiune mai pronunţat. M-am pomenit că încep să respir greu.

– Aşteaptă, i-am strigat, acum vreau să mă odihnesc. Parcă spuneai că nu e departe.

– Iartă-mă, spuse, oprindu-se, pentru şacalocentrismul meu. Am judecat în termenii ritmului meu natural. Am greşit, dar acum chiar că suntem aproape. Drumul e printre stâncile din faţă. De ce să nu te odihneşti acolo?

– În regulă, am răspuns, şi am reluat mersul.

Curând am ajuns la un perete stâncos care, mi-am dat seama, era piciorul unui munte. Ne-am croit drum printre resturile pietroase care-l subliniau şi am ajuns, în sfârşit, la o deschizătură care ducea în beznă.

– Aici e, spuse şacalul. Drumul e drept şi nu există ramificaţii laterale care să-ţi dea de furcă. Croieşte-ţi drum şi viteza fie cu tine.

– Mulţumesc, am spus, renunţând pentru moment la gândul odihnei şi păşind înăuntru. Apreciez asta.

– Plăcerea mea, rosti din spatele meu.

Am făcut mai mulţi paşi şi ceva trozni sub picioarele mele; obiectul zornăi când îl dădui într-o parte cu piciorul. Era un sunet pe care nu-l poţi uita uşor: solul era presărat cu oase.

Un sunet moale, rapid, veni din spatele meu şi am ştiut că n-am timp să scot Grayswandir. Aşa că m-am rotit, ridicând creanga şi izbind cu ea.

Această manevră blocă saltul fiarei, izbind-o în umăr. Dar, în acelaşi timp, mă făcu să dau înapoi, rostogolindu-mă printre oase. Creanga îmi fusese smulsă din mână datorită impactului şi, în fracţiunea de secundă oferită de căderea adversarului pentru o decizie, am ales să scot Grayswandir în loc să bâjbâi după creangă.

Am reuşit s-o extrag din teacă, dar asta a fost tot. Eram încă pe spate, cu vârful armei spre stânga, când şacalul îşi reveni şi

sări iar. L-am izbit cu mânerul în faţă, cu toată forţa.

Am resimţit şocul în braţ până sus, în umăr. Capul şacalului se dădu pe spate şi corpul i se răsuci în stânga mea. Am pus vârful imediat în linie, înşfăcând mânerul cu ambele mâini, şi am izbutit să mă salt pe genunchiul drept înainte ca fiara să mârâie şi să atace iar.

De îndată ce am văzut că îl am în raza de acţiune, m-am aruncat cu toată greutatea, înfigând spada adânc în corpul şacalului. I-am dat drumul rapid şi m-am rostogolit departe de fălcile acelea care mă puteau face praf.

Şacalul urlă, încercă să se ridice, se prăbuşi. Zăceam gâfiind acolo unde căzusem. Am simţit creanga lângă mine şi am înşfăcat-o. Am luat-o ca să mă apăr şi m-am târât lângă zidul peşterii. Fiara totuşi nu se ridică iar, ci zăcu acolo zvârcolindu-se. În lumina slabă, puteam vedea că vomită. Mirosul era de nesuportat.

Apoi întoarse ochii spre mine şi rămase nemişcat.

– Ar fi fost atât de plăcut, rosti moale, să mănânc un Prinţ din Amber. Întotdeauna m-am întrebat… cum o fi sângele regesc.

Apoi ochii i se închiseră şi respiraţia încetă, iar eu am rămas cu duhoarea.

M-am ridicat, cu spatele încă rezemat de perete, cu creanga încă în faţa mea, şi l-am privit. Mi-a luat foarte mult timp până când m-am hotărât să extrag spada.

O explorare rapidă mi-a arătat că nu mă aflam într-un tunel, ci doar într-o grotă. Când mi-am croit drum afară, ceaţa devenise galbenă, şi acum era agitată de o briză venind din partea de jos a văii.

M-am sprijinit de stâncă şi am încercat să hotărăsc pe ce drum s-o apuc. Nu exista o potecă adevărată aici.

În cele din urmă, am luat-o spre stânga. Drumul părea mai abrupt şi voiam să ajung deasupra ceţii şi în munţi cât de curând puteam. Creanga continua să-mi fie de folos. Am continuat să ascult după sunetul unei ape curgătoare, dar nu se auzea nimic.

M-am străduit să merg în continuare, întotdeauna în sus, şi ceţurile se subţiară şi îşi schimbară culoarea. Într-un târziu, am putut vedea că urcam către un platou larg. Deasupra lui, am început să zăresc fragmente de cer, multicolore şi agitate.

S-au auzit mai multe zgomote de tunet ascuţite în urma mea, dar încă nu puteam să văd norii de furtună. Atunci am grăbit pasul dar, după câteva minute, am început să ameţesc. M-am

oprit şi m-am aşezat pe pământ, gâfâind. Eram copleşit de un sentiment al eşecului. Chiar dacă reuşeam să ajung pe platou, presimţeam că furtuna va urla exact deasupra lui. M-am frecat la ochi cu dosul mâinilor. Ce sens avea să merg mai departe dacă nu exista nicio cale de reuşită?

O umbră se mişcă prin ceţurile fistichii, se îndreptă spre mine. Am ridicat creanga, apoi am văzut că era Hugi. Frână şi ateriză la picioarele mele.

– Corwin, spuse, ai parcurs o distanţă mare.

– Dar poate nu îndeajuns de mare, am rostit. Furtuna pare că se apropie.

– Cred că da. Am meditat îndelung şi mi-ar plăcea să fac o faptă bună pentru tine şi…

– Dacă vrei să faci o faptă bună, am spus, ţi-aş indica eu ceva.

– Ce anume?

– Zboară înapoi şi vezi cât de departe e în realitate furtuna şi cât de rapid se deplasează. Apoi vino şi spune-mi.

Hugi se balansă de pe un picior pe altul. Apoi:

– În regulă! rosti, şi ţâşni în aer, croindu-şi drum către ceea ce simţeam a fi nord-vestul.

M-am sprijinit în toiag şi m-am ridicat. Puteam măcar să-mi continuu ascensiunea în ritmul cel mai rapid pe care mi-l puteam permite. Am recurs iar la Giuvaier şi puterea mă pătrunse ca un fulger roşu.

În timp ce escaladam povârnişul, o briză umedă ţâşni din direcţia în care plecase Hugi. Apoi veni un alt tunet. Nicio altă bubuitură sau huruială.

Am folosit la maxim influxul de energie, căţărându-mă rapid şi eficient mai multe sute de metri. Dacă tot urma să pierd, puteam măcar să ajung primul în vârf.

Puteam măcar să văd unde mă aflu şi să ştiu dacă mai rămăsese ceva de încercat.

Cerul se vedea din ce în ce mai clar pe măsură ce urcam. Se schimbase considerabil faţă de ultima oară când îl privisem. Jumătate din el era complet întunecată, iar cealaltă jumătate era formată din masele acelea de culori plutitoare. Şi întreaga boltă cerească parcă se rotea în jurul unui punct situat exact deasupra mea. Am fost cuprins de agitaţie. Acesta era cerul pe care-l căutam, cerul pe care-l avusesem deasupra atunci când călătorisem spre Haos. Am înaintat mai sus. Voiam să rostesc ceva încurajator, dar gâtul îmi era prea uscat.

Apropiindu-mă de buza platoului, am auzit un fâlfâit de aripi şi Hugi apăru deodată pe umărul meu.

– Furtuna e pe cale să-ţi ardă fundul, spuse. Va fi aici dintr-o clipă într-alta.

Am continuat escaladarea, am ajuns în vârf şi m-am târât sus pe platou. Am rămas acolo o clipă, respirând greu. Probabil că vântul limpezise zona de ceţuri, pentru că era un câmp înalt, neted, şi puteam vedea cerul pe o mare porţiune înainte. Am înaintat, ca să găsesc un punct de unde să văd dincolo de capătul celălalt. În timp ce mă deplasam, zgomotele furtunii se auzeau mai limpede.

– Nu cred că o să-l poţi traversa, spuse Hugi, fără să te uzi.

– Ştii că nu e o furtună obişnuită, am croncănit. Dacă ar fi aşa, aş fi recunoscător pentru şansa de a bea ceva.

– Ştiu. Vorbeam la figurat.

Am mormăit ceva vulgar şi am continuat să merg.

Încet-încet, priveliştea dinaintea mea se lărgi. Cerul încă îşi executa dansul său de văluri nebuneşti, dar lumina era mai mult decât suficientă. Când am ajuns într-o poziţie în care vedeam limpede ce se întindea dinaintea mea, m-am oprit şi m-am sprijinit în toiag.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Hugi.

Numai că eu nu puteam vorbi. Pur şi simplu am făcut un gest către imensa pustietate care începea undeva sub buza îndepărtată a platoului, ca să se întindă pe cel puţin patruzeci de mile înainte de a se sfârşi lângă un alt şir de munţi. Şi, departe în stânga şi încă puternic, se desfăşura drumul negru.

– Pustietatea? spuse. Aş fi putut să-ţi spun că e acolo. De ce nu m-ai întrebat?

Am scos un zgomot – jumătate mormăit, jumătate oftat – şi m-am prăbuşit încet la pământ.

Cât am rămas astfel, nu sunt sigur. Cred că deliram destul de serios. În mijlocul delirului parcă vedeam un răspuns posibil, cu toate că ceva din interiorul meu se revolta împotriva lui. În cele din urmă, am fost adus la realitate de zgomotele furtunii şi de pălăvrăgeala lui Hugi.

– Nu pot să trec pe-acolo, am şoptit. Nu e nicio cale.

– Spui că ai eşuat, rosti Hugi. Dar nu e aşa. Străduinţa nu presupune nici eşec, nici izbândă. Totul nu e decât o iluzie a ego-ului.

M-am săltat încet în genunchi.

– N-am spus că am eşuat.

– Ai spus că n-o să ajungi la destinaţie.

Am privit înapoi, acolo unde fulgerele sclipeau pe măsură ce furtuna urca spre mine.

– Asta-i corect, n-o pot face în felul ăsta. Dar dacă tata a eşuat, trebuie să încerc ceva ce Brand s-a străduit să mă convingă că numai el poate face. Trebuie să creez un Model nou şi trebuie s-o fac chiar aici.

– Tu? Să creezi un Model nou? Dacă Oberon n-a reuşit, cum poate s-o facă un om care abia se ţine pe picioare? Nu, Corwin. Resemnarea e cea mai mare virtute pe care trebuie s-o cultivi.

Am ridicat capul şi am lăsat toiagul pe pământ. Hugi zbură şi se aşeză lângă el, iar eu l-am privit.

– Nu vrei să crezi nimic din ce-ţi spun, nu-i aşa? i-am zis. Oricum, nu contează. Conflictul dintre punctele noastre de vedere e ireconciliabil. Eu văd dorinţa ca pe o identitate ascunsă şi strădania drept dezvoltarea ei. Tu nu. Mi-am dus mâinile în faţă şi le-am rezemat pe genunchi. Dacă pentru tine cel mai mare bine este uniunea cu Absolutul, atunci de ce nu pleci să i te alături, în forma atotpătrunzătorului Haos care se apropie? Dacă eu eşuez aici, va deveni Absolut. În ceea ce mă priveşte, câtă vreme mai respir, trebuie să încerc să ridic Modelul împotriva lui. Fac asta pentru că eu sunt ceea ce sunt, şi eu sunt omul care ar fi putut fi rege în Amber.

Hugi înclină din cap.

– Să te văd că mănânci ciori mai întâi, rosti şi chicoti.

Am întins iute mâna şi i-am sucit gâtul, dorindu-mi să am timp să fac focul. Deşi Hugi făcuse ca asta să pară un sacrificiu, era greu de spus cui îi aparţinea victoria morală, deoarece oricum plănuiam să o fac.

9

… Cassis[1] şi aroma florilor de castan. Pe toată întinderea Champs-Elysees, castanii erau înspumaţi cu alb…

Mi-aminteam de jocul fântânilor din Place de la Concorde… Şi pe Rue de la Seine şi de-a lungul cheiului, mirosul cărţilor vechi,

---

[1] Arbust înalt de 1–2 m, cu fructe din care se face lichiorul cu acelaşi nume. (n. trad.)

mirosul fluviului… Aroma florilor de castan…

De ce mi-am amintit brusc de 1905 şi de Parisul de pe umbra Pământ, în afară de faptul că în acel an eram foarte fericit şi că, în mod reflex, căutasem un antidot pentru prezent? Da…

Absint alb, Amer Picon[1], grenadină[2]… Căpşune sălbatice, cu cremă d'Isigny[3]… Şah la Cafe de la Regence cu actori de la Comedia Franceză, chiar de peste drum… Cursele de la Chantilly… Seri la Boite a Fursy pe Rue Pigalle…

Am pus piciorul stâng cu fermitate înaintea dreptului, dreptul înaintea stângului… În mâna stângă ţineam lanţul de care atârna Giuvaierul – şi-l ţineam sus, astfel încât să pot privi în adâncurile pietrei, văzând şi simţind acolo naşterea noului Model pe care îl descriam cu fiecare pas. Înfipsesem toiagul în pământ şi îl lăsasem să stea lângă punctul de pornire al Modelului. Stângul…

Vântul cânta în jurul meu şi tunetul era la o aruncătură de băţ. N-am întâlnit rezistenţa fizică pe care o întâlnisem în vechiul Model. Nu era niciun fel de rezistenţă. În loc de asta – şi, în multe privinţe, mai rău – o încetineală neobişnuită îmi cuprinsese toate mişcările, făcându-le mai lente, ca într-un ritual. Parcă aş fi irosit mai multă energie în pregătirea fiecărui pas – percepându-l, constatându-l şi comandând minţii execuţia lui – decât în acţiunea fizică propriu-zisă. Totuşi încetineala parcă îşi cerea drepturile, îmi era solicitată de o forţă necunoscută, care cerea precizie şi un tempo de adagio pentru toate mişcările. Dreptul…

… Şi, aşa cum Modelul din Rebma mă ajutase să-mi refac amintirile pierdute, la fel şi acesta pe care mă luptam să-l creez amesteca şi extrăgea aroma castanilor, a căruţelor încărcate cu legume mişcându-se în zori către Hale… Nu eram îndrăgostit de cineva anume în perioada aceea, deşi erau multe fete – Yvette şi Mimi şi Simone, chipurile lor se amestecă – şi la Paris era primăvară, cu tarafuri ţigăneşti şi coctailuri la Louis… Mi-am amintit, şi inima mea a zvâcnit cu un soi de bucurie proustiană pntru că Timpul bătea în jurul meu ca un clopot… Şi poate că ăsta era motivul amintirii, pentru că bucuria parcă se transmitea mişcărilor mele, aducea informaţii percepţiilor mele, îmi întărea voinţa…

---

[1] Lichior obţinut din plante amare. (n. trad.)

[2] Sirop pe bază de extracte vegetale şi zahăr, de culoare roşie. (n. trad.)

[3] Specialitate de dulceaţă. (n. trad.)

Am văzut pasul următor şi l-am făcut... Făcusem o tură completă, creasem perimetrul Modelului. În urma mea, simţeam furtuna. Probabil că urcase până în buza platoului. Cerul se întuneca, furtuna spăla luminile rotitoare, plutitoare, colorate. Lumina fulgerelor se răspândea pretutindeni, iar eu nu-mi puteam irosi energia şi atenţia ca să încerc să ţin lucrurile sub control.

Descriind un tur complet, am putut vedea că mare parte din noul Model pe care-l parcursesem era acum inscripţionată în stâncă şi strălucea palid, albăstrui. Totuşi nu erau scântei, nici furnicături în picioarele mele, nici curenţi care să-ţi ridice părul – doar legea constantă a încetinelii, apăsându-mă ca o povară grea... Stângul...

... Mac, mac şi neghină şi plopi înalţi pe drumurile de ţară, gustul cidrului din Normandia... Şi iar în oraş, aroma florilor de castan... Sena, plină de stele... Mirosul vechilor case din cărămidă în Place des Vosges, după o ploaie matinală... Barul de la subsolul Olympia Music Hall... O bătaie... Articulaţii însângerate, pansate de o fată care m-a dus acasă... Cum o chema? Flori de castan... Un trandafir alb...

Am adulmecat. Aroma dispăruse din rămăşiţele trandafirului de pe gulerul meu. Eram surprins că supravieţuise totuşi până aici. Asta m-a încurajat. Am forţat înaintarea, luând uşor o curbă spre dreapta. Cu coada ochiului am văzut zidul furtunii avansând, neted ca sticla, ascunzând tot ce întâlnea în cale. Zgomotul tunetului era acum asurzitor.

Dreptul, stângul...

Înaintarea armatelor nopţii... Oare Modelul meu le va ţine piept? Îmi doream să mă grăbesc, dar mă mişcăm cu o încetineală din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintam. Am simţit o senzaţie ciudată, de parcă aş fi fost în două locuri, aproape ca şi cum m-aş fi aflat în interiorul Giuvaierului, trasând eu însumi Modelul acolo, în timp ce mă deplasam aici, afară, privindu-l şi simulându-i progresul. Stângul... Cotitură... Dreptul... Furtuna avansa cu adevărat. Curând va ajunge la oasele bătrânului Hugi. Am adulmecat umezeala şi ozonul, şi m-am gândit la strania pasăre neagră care spusese că mă aştepta încă de la începutul Timpului. Mă aştepta ca să se certe cu mine sau ca să fie mâncată în acest loc fără istorie? Oricum, având în vedere exagerarea specifică moraliştilor, se potrivea ca, nereuşind să mă lase cu inima copleşită de regrete legate de

condiţia mea spirituală, să fie consumată în acompaniamentul unui tunet teatral... Erau tunete îndepărtate, tunete apropiate şi, acum, mult mai multe. Răsucindu-mă încă o dată în direcţia aceea, fulgerele erau aproape orbitoare. Am înşfăcat lanţul Giuvaierului şi am mai făcut un pas...

Furtuna urcă exact până la capătul Modelului meu, apoi se împărţi. Începu să se furişeze în jurul meu. Nicio picătură nu căzu pe mine sau pe Model. Dar lent, gradat, am ajuns să fim complet înghiţiţi de ea.

Parcă ne-am fi aflat într-o băşică pe fundul unui ocean în furtună. Ziduri de apă mă încercuiau şi forme întunecate se aruncau asupra noastră. Parcă întregul univers se străduia să mă distrugă. M-am concentrat asupra universului roşu al Giuvaierului. Stângul...

Florile de castan... O cană cu ciocolată fierbinte într-o cafenea pe trotuar... Concertul unei trupe în Grădinile Tuileries, sunetele urcând prin aerul luminat de razele soarelui... Berlinul în anii '20. Pacificul în anii '30 – şi acolo avusesem parte de plăceri, dar de un alt ordin. S-ar putea să nu fie trecutul adevărat, ci doar imagini ale trecutului care se năpustesc să ne liniştească sau să ne tulbure mai târziu, bărbat sau naţiune. Nu contează. Peste Pont Neuf şi în josul Rue Rivoli. Autobuze şi fiacre[1]... Pictori în faţa şevaletelor lor în Grădinile Luxemburgului... Dacă totul se va sfârşi cu bine, s-ar putea ca, într-o bună zi, să mai pot vedea o asemenea Umbră... Era la acelaşi nivel cu Avalonul meu. Uitasem... Detaliiile... Nuanţele care fac viaţa posibilă... Aroma castanelor...

Mergând... Am completat încă un circuit. Vântul ţipa şi furtuna continua să urle, dar eu rămâneam neatins. Atâta vreme cât nu-i îngăduiam să-mi abată atenţia, atâta vreme cât continuam să merg şi să-mi menţin concentrarea asupra Giuvaierului... Trebuia să rezist, să păstrez aceşti paşi lenţi, grijulii, să nu mă opresc niciodată, din ce în ce mai lent, dar deplasându-mă constant... Chipuri... Parcă şiruri de feţe mă priveau de dincolo de marginea Modelului... Mari, asemenea Capului, dar schimonosite – rânjind, batjocorind, râzând de mine, aşteptând să mă opresc sau să fac un pas greşit... Aşteptând ca întreaga structură să se prăbuşească în jurul meu... În privirile lor erau fulgere, ca şi în gurile lor, iar râsul lor era tunetul... Printre ele se târau umbre...

---

[1] Mijloc de transport tras de cai, cu patru roţi şi patru locuri. (n. trad.)

Acum îmi vorbeau, folosind cuvinte ca o vijelie iscată într-un ocean întunecat… O să eşuez, îmi spuneau, o să eşuez şi voi fi măturat, acest fragment de Model spart în bucăţi în urma mea şi distrus… Mă blestemau, scuipau şi vomitau spre mine, deşi nimic nu mă atingea… Poate că nici nu se aflau acolo în realitate… Poate că mintea mea fusese distrusă de atâta efort… Atunci, la ce bune eforturile mele? Un nou Model configurat de un nebun? M-am clătinat şi ei au reluat corul prin vocile elementelor: „Nebun! Nebun! Nebun!”.

Am inspirat adânc şi am mirosit ce mai rămăsese din trandafir şi m-am gândit iar la castani şi la zilele umplute cu bucuriile vieţii şi ale ordinii organice. Vocile parcă se auzeau mai încet în timp ce mintea mea rătăcea înapoi printre evenimentele acelui an fericit… Şi am mai făcut un pas… Şi încă unul… Îmi batjocoriseră slăbiciunea, îmi puteau simţi îndoielile, neliniştea, oboseala… Orice ar fi fost, se agăţau de ceea ce vedeau şi încercau să folosească totul împotriva mea… Stângul… Dreptul… Acum să simtă încrederea mea şi să se chinuiască, mi-am spus. Am ajuns până aici. Voi continua. Stângul…

Se învârteau şi se legănau în jurul meu, încă strigând vorbe descurajatoare. Numai că o parte din forţă parcă îi părăsise. Mi-am croit drum printr-o altă secţiune de arc de cerc, văzând-o cum creşte înaintea mea cu ochiul roşu al minţii.

Gândul mi-a revenit la evadarea mea de la Greenwood, la felul în care o păcălisem pe Flora, la întâlnirea mea cu Random, lupta noastră cu urmăritorii, călătoria noastră înapoi în Amber… M-am gândit la călătoria în Rebma şi la traversarea Modelului răsturnat pentru recuperarea unei mari părţi a memoriei mele… La căsătoria fulgerătoare a lui Random şi la vizita mea în Amber, unde m-am luptat cu Eric şi am fugit la Bleys… La bătăliile care au urmat, la orbirea mea, la vindecare, evadare, călătoria în Lorraine şi apoi în Avalon…

Mişcându-se şi mai repede, mintea mea pluti pe suprafaţa evenimentelor ulterioare… Ganelon şi Lorraine… Creaturile Cercului Negru… Braţul lui Benedict… Dara… Întoarcerea lui Brand şi înjunghierea lui… Înjunghierea mea… Bill Roth… Dosarele spitalului… Accidentul meu…

… Acum, chiar de la începutul din Greenwood, prin toate, până la acest moment al luptei mele pentru a asigura fiecare manevră perfectă, am simţit senzaţia crescândă de anticipare pe care o cunoşteam – în care acţiunile mele erau îndreptate fie către tron,

fie către răzbunare, fie către concepţia mea despre datorie – o simţeam, eram conştient de existenţa ei continuă de-a lungul acestor ani, până în clipa asta, când, în sfârşit, era însoţită de altceva... Simţeam că aşteptarea se apropie de final, că orice anticipasem şi pentru care mă străduisem urma să se întâmple curând.

Stângul... Foarte, foarte lent... Nimic altceva nu mai conta. Acum, mi-am aruncat toată voinţa în mişcări. Concentrarea mea deveni totală. Orice s-ar fi întins dincolo de Model fusese dat uitării. Fulgere, chipuri, furtuni... Nu mai contau. Existau numai Giuvaierul, Modelul care se dezvolta şi eu însumi – iar eu eram vag conştient de mine. Probabil că acesta era momentul cel mai apropiat de idealul lui Hugi de amestec cu Absolutul. Cotitură... Piciorul drept... Iar cotitură...

Timpul încetă să mai aibă sens. Spaţiul era restrâns la desenul pe care-l cream. Am extras putere din Giuvaier fără prea mare efort, ca parte a procesului în care eram implicat. Într-un sens, presupun, eram distrus. Am devenit un punct în mişcare, programat de către Giuvaier, efectuând o operaţie care mă absorbea atât de complet, încât nu mai dădeam atenţie conştiinţei. Totuşi, la un anume nivel, mi-am dat seama că şi eu eram o parte din proces. Pentru că ştiam cumva că, dacă oricine altcineva ar fi făcut-o, s-ar fi născut un Model diferit.

Eram vag conştient că depăşisem jumătatea traseului. Drumul devenise mai complicat, mişcările mele chiar şi mai lente. În ciuda problemei cu viteza, îmi reaminteam cumva de experienţele mele de a mă acorda cu Giuvaierul, în acea stranie, multi-dimensională matrice care părea a fi sursa Modelului însuşi.

Dreptul... Stângul...

Nu mai exista greutate. Mă simţeam foarte uşor, în ciuda încetinelii. O energie nemărginită circula parcă în mod constant în interiorul meu. Toate zgomotele din jurul meu se topiseră într-un sunet alb şi dispăruseră.

Deodată, am simţit că nu mă mai mişc lent. Parcă n-aş fi trecut printr-un Văl sau o barieră ci, mai degrabă, printr-un fel de reglare internă.

Simţeam că mă mişcam într-un ritm mai normal acum, şerpuind prin serpentine din ce în ce mai strânse, apropiindu-mă de ceea ce, în curând, va fi finalul desenului. Eram totuşi impasibil, cu toate că din punct de vedere intelectual ştiam că, la

un anume nivel, o senzaţie de exaltare creştea şi urma să izbucnească în curând. Încă un pas… Încă unul… Poate încă şase paşi…

Deodată, lumea se întunecă. Parcă stăteam într-un vid imens, doar cu lumina slabă a Giuvaierului înaintea mea şi cu strălucirea Modelului ca o nebuloasă în spirală prin care călcam. M-am clătinat, dar numai pentru o clipă. Aceasta trebuia să fie ultima încercare, asaltul final. Nu trebuia să mă las distras.

Giuvaierul mi-a arătat ce să fac şi Modelul mi-a arătat unde. Singurul lucru care lipsea era punctul meu de vedere. Stângul…

Am continuat, executând fiecare mişcare cu toată atenţia. O forţă contrară începu să acţioneze în final împotriva mea, ca şi în vechiul Model. Numai că pentru asta eram pregătit de ani de experienţă. Am câştigat încă doi paşi împotriva barierei.

Atunci, în interiorul Giuvaierului, am văzut capătul Modelului. Mi s-ar fi tăiat respiraţia la brusca constatare a frumuseţii acestuia, numai că în acest punct până şi aceasta era reglată de eforturile mele. Am aruncat toată forţa mea în pasul următor şi vidul parcă se agită în jurul meu. L-am dus la capăt, şi următorul a fost chiar şi mai dificil. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost în centrul universului, păşind pe stele, luptându-mă să provoc o mişcare esenţială printr-un simplu act de voinţă.

Piciorul meu avansa lent, deşi nu-l puteam vedea. Modelul începu să strălucească. Curând, strălucirea sa era aproape orbitoare.

Doar un pic mai încolo… M-am luptat mai puternic decât o făcusem vreodată cu vechiul Model, pentru că acum rezistenţa părea absolută. Trebuia să mă opun cu o fermitate şi o constanţă a voinţei care excludeau orice altceva, cu toate că acum parcă nu mă mişcam deloc, deşi toate energiile mele păreau dispersate în strălucirea desenului. Cel puţin o să mă retrag cu surle şi trâmbiţe…

Minute, zile, ani… Nu ştiu cât a mai durat. Era ca veşnicia, ca şi cum aş fi fost implicat de o eternitate în această acţiune…

Apoi m-am mişcat, şi nu ştiu cât timp mi-a luat asta. Dar am finalizat pasul şi am început altul. Apoi altul…

Universul parcă se rotea în jurul meu. Eu eram în el.

Tensiunea dispăruse. Bezna dispăruse…

Pentru o clipă, am rămas în centrul Modelului meu. Fără ca măcar să-l privesc, am căzut în genunchi şi m-am aplecat în faţă, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi. Cu capul învârtindu-mi-se,

gâfâiam. Am început să tremur din tot corpul. Reuşisem, am constatat vag. Orice s-ar fi întâmplat, exista un Model. Şi va dăinui…

Am auzit un zgomot acolo unde n-ar fi trebuit să fie niciunul, dar muşchii mei obosiţi refuzară să reacţioneze, chiar din reflex, până când era prea târziu. Abia când Giuvaierul îmi fuse smuls dintre degetele fără vlagă am ridicat capul şi m-am ridicat pe vine. Nimeni nu mă urmărise prin Model – eram sigur că l-aş fi observat. Aşadar…

Lumina era aproape normală şi, clipind, am văzut deasupra chipul zâmbitor al lui Brand. Purta un petic negru pe un ochi şi ţinea Giuvaierul în mână. Probabil se teleportase în interior.

Mă lovi exact când am ridicat capul şi m-am prăbuşit pe şoldul stâng. Apoi mă lovi puternic în stomac.

– Ei bine, ai făcut-o, rosti. Nu credeam c-o să poţi. Acum am un alt Model de distrus înainte de a pune lucrurile la punct. Totuşi am nevoie de ăsta mai întâi, ca să întorc soarta bătăliei de la Curţi. Flutură Giuvaierul. Deocamdată, la revedere.

Şi dispăru.

Am zăcut acolo gâfâind şi ţinându-mă de stomac. Valuri de beznă se ridicau şi cădeau în mine, ca o maree, deşi nu picasem total în inconştienţă. O senzaţie de disperare enormă mă cuprinse şi am închis ochii şi am gemut. Nu mai aveam nici Giuvaierul din care să-mi extrag puterea. Castanii…

10

În timp ce zăceam acolo chinuindu-mă, am avut viziuni cu Brand făcându-şi apariţia pe câmpul de bătălie unde se înfruntau armatele Amberului şi ale Haosului, cu Giuvaierul pulsându-i la gât. Se părea că, după părerea lui, puterea sa asupra pietrei era suficientă cât să întoarcă lucrurile împotriva noastră. L-am văzut biciuind cu fulgere trupele noastre. L-am văzut supunând vânturi puternice şi ploi cu grindină ca să ne lovească. Aproape că am izbucnit în plâns. Toate astea când încă ar fi putut să-şi îndrepte greşeala, revenind de partea noastră. Totuşi victoria de acum nu-i era suficientă. Trebuia să învingă în numele lui şi în condiţiile lui. Şi eu? Eu eşuasem. Construisem în grabă un Model împotriva Haosului, un lucru pe care nu mă gândisem vreodată că l-aş putea duce la bun sfârşit. Oricum, asta nu însemna nimic dacă

bătălia era pierdută şi Brand revenea ca să-mi distrugă opera. Să ajung atât de aproape, să trec prin toate câte trecusem, şi apoi să ratez aici… Îmi venea să urlu „Nedreptate!”, deşi ştiam că universul nu funcţiona în concordanţă cu noţiunile mele de dreptate. Am scrâşnit din dinţi şi am scuipat nişte praf care îmi ajunsese în gură. Fusesem însărcinat de tatăl nostru să transport Giuvaierul la locul bătăliei. Aproape reuşisem.

O senzaţie de stranietate mă cuprinse. Ceva îmi atrăgea atenţia. Ce?

Liniştea.

Vânturile turbate şi tunetul încetaseră. Aerul era nemişcat. De fapt, aerul era răcoros şi proaspăt. Şi, de partea cealaltă a pleoapelor, ştiam că e lumină.

Am deschis ochii. Am văzut un cer alb luminos, uniform. Am clipit, am întors capul. În dreapta mea era ceva…

Un copac. Un copac se afla în locul în care pusesem creanga pe care o tăiasem din bătrânul Ygg. Deja era mai înalt decât creanga. Aproape că-l vedeam crescând. Şi frunzele erau verzi şi copacul era alb datorită mugurilor care se iveau; câteva flori se deschiseseră. Din direcţia aceea, briza îmi aduse un parfum slab şi delicat, care îmi oferi un pic de alinare.

M-am pipăit. Se pare că nu aveam nicio coastă ruptă, cu toate că îmi simţeam măruntaiele încă înnodate după lovitura pe care o primisem. M-am frecat la ochi şi mi-am trecut degetele prin păr. Am oftat adânc, după care m-am săltat pe un genunchi.

Întorcând capul, am privit peisajul. Platoul era acelaşi deşi, într-un fel, nu chiar la fel. Era încă gol, dar nu sălbatic. Probabil un efect al noii iluminări. Nu, era mai mult de-atât…

Am continuat să răsucesc capul, scanând complet orizontul. Nu era acelaşi loc în care începusem drumul. Existau diferenţe, atât subtile cât şi evidente: formaţiuni stâncoase modificate, o adâncitură acolo unde fusese o ridicătură, o nouă textură a pietrelor sub şi lângă mine, ceva ce părea a fi pământ în depărtare. M-am ridicat şi mi s-a părut că, de undeva, adie parfumul mării. Locul acesta producea o senzaţie total diferită faţă de cel pe care-l escaladasem – cu atât de mult timp în urmă, parcă. Schimbarea era prea mare ca să fi fost provocată de furtună. Mi-a amintit de ceva.

Am oftat iar acolo, în mijlocul Modelului, şi am continuat să studiez împrejurimile. Într-un fel, în ciuda mea, disperarea începea să treacă şi o senzaţie de – „prospeţime”, alt cuvânt mai

potrivit n-am găsit – se năştea în mine. Aerul era atât de curat şi de dulce şi, datorită lui, locul dădea o senzaţie nouă, neobişnuită. Eu…

Bineînţeles. Era asemănător locului Modelului primar. M-am răsucit spre copac şi l-am privit iar, deja mai înalt. Asemănător, totuşi nu prea… Era ceva nou în aer, pe pământ, în cer. Acesta era un loc nou. Un nou Model primar. Deci totul în jurul meu era un rezultat al Modelului în care mă aflam.

Am constatat dintr-o dată că mă simţeam mai mult decât împrospătat. Acum era o senzaţie de bună dispoziţie, un fel de bucurie care se plimba prin mine. Acesta era un loc curat, proaspăt şi, într-un fel, eu eram răspunzător de toate astea.

Timpul trecea. Stăteam pur şi simplu acolo, privind copacii, privind în jur, bucurându-mă de euforia care mă cuprinsese. Iată un fel de victorie, oricum – până când venea Brand s-o distrugă.

Brusc, m-am întristat iar. Trebuia să-l opresc pe Brand, trebuia să apăr locul acesta. Mă aflam în centrul Modelului. Dacă cel de aici se comporta ca şi celălalt, îi puteam folosi puterile ca să mă transport oriunde doream. Îl puteam folosi ca să plec şi să mă alătur celorlalţi.

M-am scuturat de praf. Am scos spada din teacă. Poate lucrurile nu erau chiar atât de disperate pe cât păruseră mai devreme. Mi se spusese să transport Giuvaierul la locul bătăliei. Dar o făcuse Brand în locul meu; oricum era acolo. Pur şi simplu trebuia să merg şi să-l recuperez de la el cumva, ca să determin lucrurile s-o ia pe calea care trebuie.

Am privit jur-împrejur. Trebuia să revin aici altă dată, să investighez această nouă situaţie, dacă supravieţuiam evenimentelor viitoare. Aici era o taină. Plutea în aer şi se mişca o dată cu briza. Mi-ar fi trebuit secole ca să descâlcesc ce se petrecuse atunci când trasasem noul Model.

Am adresat un salut copacului. Parcă se agită când am făcut-o. Am aranjat trandafirul şi l-am pus la loc. Sosise clipa să plec iar. Mai era ceva de făcut.

Am înclinat capul şi am închis ochii. Am încercat să-mi reamintesc întinderea de pământ dinaintea abisului final de la Curţile Haosului. Atunci l-am văzut, sub cerul acela sălbatic, şi l-am populat cu rudele mele, cu trupe. În timp ce făceam asta, parcă am auzit zgomotele unei bătălii îndepărtate. Scena se regla singură, deveni mai limpede. Am ţinut viziunea încă o clipă, apoi am însărcinat Modelul să mă ducă acolo.

… O clipă mai târziu mă aflam în vârful unui deal, lângă o câmpie, cu un vânt rece biciuindu-mi mantia. Cerul era la fel de dement, agitat, gravat cu puncte ca acela pe care mi-l aminteam de ultima dată – jumătate negru, jumătate curcubeie psihedelice. În aer pluteau aburi rău-mirositori. Acum drumul negru se afla în dreapta jos, traversând câmpia şi trecând pe lângă ea, peste abis, către citadela învăluită în noapte, cu sclipiri de licurici în jur. Poduri transparente, delicate ca un voal, se deplasau în aer, pornind din depărtare în bezna aceea, şi forme stranii treceau pe ele şi pe drumul negru. Dedesubtul meu, pe câmpie, se afla ceea ce părea a fi principala concentrare de trupe. În urma mea, am auzit altceva decât carul înaripat al Timpului[1].

Răsucindu-mă către ceea ce ar fi trebuit să fie nordul conform unei succesiuni de ghiciri anterioare ale cursului său, am observat înaintarea acelei furtuni-diavoleşti printre munţii din depărtare, fulgerând şi urlând, venind ca un gheţar din înaltul cerului.

Aşadar, nu reuşisem s-o opresc o dată cu crearea unui nou Model. Se pare că pur şi simplu trecuse de zona mea protejată şi urma să continue până când va ajunge unde trebuie. Speram că furtuna va fi urmată de impulsurile constructive care acum se răspândeau în afară din noul Model, cu o nouă impunere a ordinii în toate locurile Umbrei. M-am întrebat cât timp va trece până când furtuna va ajunge aici.

Am auzit zgomotul potcoavelor şi m-am răsucit, scoţând spada…

Un călăreţ cu coarne, pe un imens cal negru, se năpustea asupra mea, cu o privire ca de foc.

Mi-am reglat poziţia şi am aşteptat. Parcă descinsese de pe unul dintre acele drumuri transparente care duceau în direcţia asta. Amândoi eram destul de departe de scena principală a acţiunii. L-am urmărit cum urcă dealul. Un cal bun. Piept frumos. Unde naiba era Brand? N-aveam chef de orice luptă.

L-am urmărit pe călăreţ apropiindu-se, cu spada încovoiată în mâna dreaptă. Mi-am schimbat poziţia când se repezi să mă spintece. Când ţâşni, eram pregătit cu o parare care-i trase braţul în raza mea de acţiune. L-am înşfăcat şi l-am dărâmat de pe cal.

– Trandafirul ăsta… rosti în timp ce se prăbuşea. Nu ştiu ce

[1] Aluzie la poemul „To His Coy Mistress”, de Andrew Marvell. (n. red.)

altceva ar mai fi rostit, pentru că i-am tăiat gâtul, şi cuvintele şi orice altceva se pierdură.

Apoi m-am rotit, am tras Grayswandir deoparte, am alergat câţiva paşi şi am apucat frâul calului negru. I-am vorbit ca să-l calmez şi l-am îndepărtat de flăcări. După două minute ne înţelegeam mai bine, aşa că am încălecat.

La început a fost speriat, dar l-am făcut doar să parcurgă uşor creasta dealului în timp ce continuam să observ. Forţele Amberului păreau a fi în ofensivă. Cadavre care ardeau mocnit erau împrăştiate peste tot pe câmp. Armata principală a inamicilor noştri se retrăsese pe o înălţime de lângă abis. Şiruri întregi, încă nu zdrobite, dar împinse cu putere, se apropiau lent de abis. Pe de altă parte, alte trupe îl traversau şi se alăturau celor care ocupau înălţimile. Estimând rapid numărul lor în creştere şi poziţia, am evaluat că pregăteau o ofensivă. Brand nu era nicăieri.

Chiar dacă m-aş fi odihnit şi aş fi purtat armură, m-aş fi gândit de două ori înainte de a coborî şi a mă alătura încăierării. În clipa asta, sarcina mea era să-l găsesc pe Brand. Mă îndoiam că era implicat direct în bătălie. Am privit în lateralele bătăliei, căutând o siluetă singuratică. Nu... Poate în partea îndepărtată a câmpiei. Trebuia să fac un ocol spre nord. Spre vest era o porţiune prea întinsă pe care n-o vedeam.

Am întors calul şi mi-am croit drum în josul dealului. Ar fi fost atât de plăcut să mă prăbuşesc, mi-am zis. Pur şi simplu să cad grămadă şi să dorm. Am oftat. Unde naiba era Brand?

Am ajuns la baza dealului şi m-am întors să iau o scurtătură pe un podeţ. Aveam nevoie de o privelişte mai bună...

– Lord Corwin din Amber!

Mă aştepta după un colţ, un tip solid, cu o culoare cadaverică, păr roşu şi cu un cal care i se potrivea. Purta o armură din aramă cu desene verzulii şi stătea în faţa mea, nemişcat ca o statuie.

– Te-am văzut pe creasta dealului, spuse. Nu porţi armură, nu-i aşa?

M-am lovit pe piept.

Încuviinţă brusc. Apoi întinse mâna, mai întâi spre umărul drept, apoi spre stângul, apoi spre şolduri, desfăcând cataramele platoşei. După ce termină, o scoase, o coborî spre sol în partea stângă şi o lăsă să cadă. Făcu la fel şi cu armura pentru picioare.

– Demult îmi doream să te întâlnesc, rosti. Eu sunt Borel. Nu vreau să se spună că am profitat de dezavantajele tale când te-

am omorât.

Borel... Numele îmi suna cunoscut. Apoi mi-am amintit. Se bucura de respectul şi admiraţia Darei. Fusese profesorul ei de scrimă, un maestru al spadei. Prostănac, totuşi, mi-am dat seama. Îşi pierduse respectul meu scoţându-şi armura. Bătălia nu e un joc şi nu doresc să fiu la dispoziţia oricărui idiot îngâmfat care crede altceva. Mai ales la dispoziţia unui idiot îndemânatic, când mă simţeam terminat. Dacă nu altfel, probabil că m-ar învinge până la urmă doar obosindu-mă până la limită.

– Acum va trebui să rezolvăm o chestiune care mă frământă de multă vreme, spuse.

I-am răspuns cu o vulgaritate, i-am dat pinteni calului meu negru şi m-am întors pe drumul pe care venisem. Porni imediat în urmărirea mea.

În timp ce treceam înapoi de-a lungul podeţului mi-am dat seama că n-aveam un avans suficient. M-ar fi ajuns în câteva clipe, eu având spatele total expus, şi m-ar fi străpuns sau m-ar fi forţat să lupt. Totuşi, deşi erau limitate, opţiunile mele cuprindeau mai mult de-atât.

– Laşule! strigă. Fugi de luptă! Asta să fie marele războinic despre care am auzit atâtea?

Am întins mâna şi mi-am desfăcut mantia.

M-am rostogolit din şa în stânga mea, m-am poticnit o dată şi mi-am găsit sprijinul. Calul fugi. M-am deplasat în dreapta, stând cu faţa spre Borel.

Prinzându-mi mantia cu ambele mâini, am aruncat-o printr-o manevră veronica-invers cu o secundă sau două înainte ca umerii şi capul lui Borel să ajungă în dreptul meu. Se înfăşură în jurul lui, al spadei scoase, învăluindu-i capul şi încetinindu-i mişcările mâinilor.

Apoi l-am lovit din toate puterile. Îi ţintisem capul, dar l-am nimerit în umărul stâng. Fu aruncat din şa şi calul său o luă şi el la fugă.

Scoţând Grayswandir, am sărit după el. L-am prins exact în clipa în care măturase deoparte mantia mea şi se căznea să se ridice. L-am străpuns acolo unde stătea şi i-am văzut expresia uluită de pe chip atunci când rana începu să scoată flăcări.

– Oh, faptă josnică! strigă. Mă aşteptam la mai mult de la tine!

– Astea nu sunt chiar Jocurile Olimpice, am spus, gonind câteva scântei de pe mantie.

Am plecat în urmărirea calului şi am încălecat. Asta mi-a luat

câteva minute. Continuând drumul spre nord, am ajuns pe un teren mai înalt. De acolo, l-am zărit pe Benedict conducând bătălia şi, undeva mai în spate, l-am văzut fugitiv pe Julian în fruntea trupelor sale din Arden. Aparent Benedict îi ţinea în rezervă.

Am continuat să merg către furtuna care înainta, lângă cerul jumătate-întunecat, jumătate-pictat, pivotant. Curând mi-am atins ţinta, cel mai înalt deal la vedere, şi am început să-l escaladez. M-am oprit de mai multe ori în timpul urcuşului şi m-am uitat înapoi.

Am văzut-o pe Deirdre într-o armură neagră, rotind o secure; Llewella şi Flora se aflau printre arcaşi. Fiona nu era nicăieri. Nici Gerard. Apoi l-am văzut pe Random călare, agitând o spadă grea, conducând un atac către înălţimile ocupate de inamic. Lângă el era un cavaler înveşmântat în verde, pe care nu l-am recunoscut. Bărbatul mânuia cu eficienţă mortală un buzdugan. Pe spate purta un arc şi, la şold, o tolbă cu săgeţi strălucitoare.

Zgomotele furtunii deveniseră mai puternice când am atins vârful dealului. Fulgerele licăreau cu regularitatea unui tub de neon şi ploaia sfârâia, o cortină din fibre de sticlă care acum trecuse peste munţi.

Sub mine, atât fiarele cât şi oamenii – şi un număr destul de mare de oameni-fiare – erau grupaţi în grupuri şi şiruri de bătălie. Un nor de praf atârna deasupra câmpiei. Totuşi, evaluând distribuirea forţelor, nu mi se părea că forţele crescânde ale inamicului puteau fi împinse mult mai departe. De fapt, părea că venise exact clipa contraatacului. Păreau a fi pregătiţi în locurile lor stâncoase, aşteptând doar ordinul.

M-am înşelat cu un minut şi jumătate. Avansară, măturând povârnişul, întărindu-şi rândurile, respingând trupele noastre, înaintând. Şi tot mai mulţi soseau de dincolo de abisul întunecat. Trupele noastre începură o retragere destul de ordonată. Inamicul atacă mai dur şi, când lucrurile erau pe punctul de a intra în debandadă, cineva dădu probabil un ordin.

Am auzit sunetul cornului lui Julian şi, la puţină vreme după aceea, l-am văzut călare pe Morgenstern, conducând bărbaţii Ardenului pe câmpul de luptă. Aceasta echilibra aproape exact numărul forţelor duşmane şi nivelul zgomotului crescu şi crescu, în timp ce cerul se schimba deasupra noastră.

Am privit lupta cam un sfert de oră, în timp ce forţele noastre se retrăgeau lent peste câmp. Apoi am văzut o siluetă cu un

singur braţ pe un fioros cal vărgat apărând deodată în vârful unui deal îndepărtat. Avea spada ridicată în mână şi era departe de mine, spre vest. Rămase nemişcat câteva lungi momente. Apoi coborî spada.

Am auzit trompete spre vest şi, la început, n-am văzut nimic. Apoi, apăru un şir de călăreţi. Am pornit din loc. Pentru o clipă, am crezut că acolo e Brand. Apoi mi-am dat seama că era Bleys, conducându-şi trupele ca să izbească în flancul descoperit al inamicului.

Şi, deodată, trupele noastre de pe câmp nu mai bătură în retragere. Îşi menţineau poziţia. Apoi, începură să înainteze.

Bleys şi călăreţii lui se apropiau şi mi-am dat seama că Benedict va fi iar învingător. Inamicul era pe punctul de a fi făcut una cu pământul.

Apoi un vânt rece trecu pe deasupra mea dinspre nord, şi am privit iar într-acolo.

Furtuna avansase considerabil. Probabil că începuse chiar de curând să se deplaseze mai rapid. Şi acum era mai întuneric decât înainte, cu fulgere mai strălucitoare şi tunete mai puternice. Şi vântul acesta rece, umed, creştea în intensitate.

M-am întrebat atunci... oare pur şi simplu va mătura câmpia ca un val distrugător şi asta să fie tot? Cum rămâne cu efectele noului Model? Oare acestea vor veni apoi ca să refacă totul? Într-un fel, mă îndoiam de asta. Aveam senzaţia că, dacă furtuna asta ne spulbera, spulberaţi urma să rămânem. Ar fi fost necesară forţa Giuvaierului ca să ne permită să rămânem aici până la restabilirea ordinii. Şi ce mai rămânea dacă am fi supravieţuit? Pur şi simplu nu puteam ghici.

Aşadar, care era planul lui Brand? Ce aştepta? Ce voia să facă?

Am aruncat încă o dată o privire peste câmp...

Ceva.

Într-un loc umbros pe înălţimile unde inamicul se regrupase, primise întăriri, pornise la atac... ceva.

O licărire roşie, slabă... Eram sigur că-l văzusem.

Am continuat să observ, aşteptând. Trebuia să-l văd iar, să-l fixez cu precizie...

Trecu un minut. Două, poate...

Acolo! Şi iar.

Am dat pinteni calului. Părea posibil să ajung pe flancul apropiat al inamicului şi în susul acelei înălţimi presupus neocupate. Am gonit în josul dealului şi am început cursa.

Trebuia să fie Brand cu Giuvaierul. Alesese un loc bun, sigur, de unde să poată cuprinde cu vederea o panoramă a întregului câmp de bătălie, precum şi furtuna care se apropia. De acolo îşi putea direcţiona fulgerul înspre trupele noastre, pe măsură ce avansa frontul. Va da semnalul retragerii la momentul potrivit, ne va lovi cu ciudatele furii ale furtunii, apoi o va abate, astfel încât să depăşească flancul pe care-l apăra. Părea a fi cea mai simplă şi cea mai eficace întrebuinţare a Giuvaierului în împrejurările date.

Trebuia să ajung acolo cât mai repede. Controlul meu asupra pietrei era mai mare decât al lui, numai că se diminua o dată cu distanţa, iar el avea Giuvaierul. Pariul meu era să mă năpustesc direct asupra lui, să ajung cu orice preţ în interiorul razei de acţiune, să preiau comanda pietrei şi să o folosesc împotriva lui. Dar era posibil să aibă o gardă de corp acolo, sus. Asta mă deranja, pentru că m-ar fi încetinit dezastruos. Şi dacă n-ar fi făcut-o, ce l-ar fi împiedicat să se transporte, dacă lucrurile o luau razna? Atunci, ce-aş fi putut să fac? Trebuia să iau totul de la început, să-l vânez iar. M-am întrebat dacă puteam folosi Giuvaierul ca să-l împiedic să se transporte. Nu ştiu. Am hotărât să încerc.

Poate nu era cel mai bun plan, dar era singurul pe care-l aveam. Nu mai era timp de fabulaţii.

În timp ce călăream, am văzut că şi alţii se îndreptau spre înălţimea aceea. Random, Deirdre şi Fiona, călare şi însoţiţi de alţi opt călăreţi, îşi croiseră drum printre liniile inamice, cu alţi câţiva soldaţi – prieteni sau neprieteni, nu puteam spune, poate amândouă – călărind din răsputeri în urma lor. Cavalerul înveşmântat în verde părea că se mişcă cel mai iute, câştigând teren. Nu l-am recunoscut – n-am recunoscut-o, după caz. Nu mă îndoiam de obiectivul avangardei, totuşi – nu cu Fiona aici. Probabil că ea detectase prezenţa lui Brand şi îi conducea pe ceilalţi la el. Câteva picături de speranţă căzură pe inima mea. Ea putea reuşi să neutralizeze puterile lui Brand sau să le minimalizeze. M-am aplecat în faţă, încă lăsat spre stânga, grăbindu-mi calul. Cerul continua să se rotească. Vântul şuiera în jurul meu. Un tunet cumplit se rostogoli în apropiere. N-am privit înapoi.

Îi urmăream. Nu voiam să ajungă acolo înaintea mea, dar mă temeam că o vor face. Distanţa era totuşi prea mare.

Măcar dacă s-ar fi întors şi m-ar fi văzut venind, probabil m-ar

fi aşteptat. Îmi doream să fi existat o modalitate de a le fi semnalat prezenţa mea mai devreme. Am blestemat faptul că Atuurile nu mai funcţionau.

Am început să strig. Am ţipat după ei, dar vântul îmi purta vorbele departe şi cuvintele îmi erau acoperite de tunet.

– Aşteptaţi-mă! La naiba! Sunt eu, Corwin!

Nici măcar o privire în direcţia mea.

Am depăşit cele mai apropiate încleştări şi am călărit de-a lungul flancului inamic, dincolo de raza de acţiune a rachetelor şi săgeţilor. Parcă acum se retrăgeau mai repede şi trupele noastre se răspândeau pe o zonă mai largă. Probabil că Brand era pregătit să atace. O parte din cerul rotitor era acoperită de un nor întunecat care nu fusese deasupra câmpului cu câteva minute înainte.

M-am întors spre dreapta, în spatele forţelor în retragere, îndreptându-mă către dealurile pe care ceilalţi deja le urcau.

Cerul continuă să se întunece pe măsură ce mă apropiam de baza dealurilor, şi mă temeam pentru rudele mele. Se apropiau prea mult de el. Trebuia să facă ceva. Doar dacă Fiona era destul de puternică pentru a-l opri…

Calul dădu înapoi şi am fost aruncat la pământ în momentul în care văzui sclipirea orbitoare care apăru înaintea mea. Tunetul bubui înainte să ating solul.

Am zăcut acolo mai multe clipe, ameţit. Calul fugise vreo cincizeci de metri, apoi se oprise şi începuse să se mişte nesigur. M-am rostogolit pe burtă şi am privit în susul povârnişului lung. Ceilalţi călăreţi erau de asemenea la pământ. Grupul lor fusese aparent lovit de descărcarea electrică. Câţiva se mişcau, cei mai mulţi nu. Nimeni nu se ridicase încă. Deasupra lor, am văzut strălucirea roşie a Giuvaierului, sub o proeminenţă, mai strălucitor şi mai constant acum, şi conturul fantomatic al siluetei care-l purta.

Am început să mă târâi înainte, în sus şi în stânga. Voiam să ies din raza vizuală a siluetei înainte de a risca să mă ridic. Urma să îmi ia mult timp să ajung la el târâş, şi trebuia să-i evit pe ceilalţi, pentru că atenţia lui era îndreptată spre ei.

Mi-am croit drum grijuliu, lent, folosind fiecare bucăţică de adăpost pe care o vedeam, întrebându-mă dacă fulgerul va lovi iar în acelaşi loc curând – şi, dacă nu, când va începe Brand să arunce dezastrul asupra trupelor noastre. Dintr-o clipă într-alta, mi-am zis. O privire înapoi mi-a înfăţişat forţele noastre

răspândindu-se în capătul îndepărtat al câmpului, respingând inamicul care venea pe aici. Se părea că aveam să am o nouă grijă pe cap în scurt timp.

Am reuşit să ajung într-un şanţ îngust şi m-am târât cu greu spre sud, cam zece metri. Apoi din nou afară, în capătul îndepărtat, ca să profit de o ridicătură, apoi de câteva stânci.

Când am ridicat capul ca să evaluez situaţia, nu am mai putut vedea strălucirea Giuvaierului. Crăpătura prin care strălucise era blocată de ieşitura estică de piatră.

Am continuat totuşi târâşul până aproape de buza abisului imens înainte de a mă deplasa iarăşi spre dreapta. Am ajuns la un punct unde părea destul de sigur ca să mă ridic, şi aşa am şi făcut. Am continuat să aştept un alt fulger, un alt tunet – în apropiere sau pe câmpie – dar nu se întâmpla nimic. Am început să mă-ntreb… de ce nu? Am încercat contactul, poate voi simţi prezenţa Giuvaierului, dar n-am reuşit. M-am grăbit spre locul unde văzusem strălucirea.

Am mai aruncat o privire peste abis, ca să mă asigur că nicio nouă ameninţare nu se apropia din direcţia aceea. Am scos spada. Când am ajuns acolo, am stat aproape de coastă şi mi-am croit drum spre nord. M-am lăsat jos când am ajuns în margine şi am examinat împrejurimile.

Nici urmă de strălucire roşiatică. Nicio siluetă fantomatică. Cotlonul stâncos părea a fi gol. Nimic suspicios în vecinătate. Oare se transportase iar? Şi, dacă o făcuse, de ce?

M-am ridicat şi am depăşit ridicătura stâncoasă. Am continuat să mă deplasez în direcţia aceea. Am încercat încă o dată să simt Giuvaierul şi, de data asta, am stabilit un contact slab – undeva în dreapta şi deasupra, parcă.

Tăcut, prudent, am luat-o într-acolo. De ce-şi părăsise adăpostul? Era perfect plasat pentru ceea ce voia să facă. Doar dacă…

Am auzit un ţipăt şi un blestem. Două voci diferite. Am luat-o la fugă.

11

Am trecut de nişă şi am mers mai departe. Dincolo de ea, se afla o potecă naturală care şerpuia în sus. Am apucat-o pe acolo.

Încă nu vedeam pe nimeni, dar prezenţa Giuvaierului devenea

tot mai puternică în timp ce mergeam. Mi s-a părut că aud zgomot de paşi din dreapta şi m-am răsucit în direcţia aceea, dar n-am văzut nimic. Nici Giuvaierul nu se mai simţea atât de aproape, aşa că am continuat.

Apropiindu-mă de vârful ridicăturii, cu picătura neagră de Haos atârnând în spate, am auzit voci. N-am putut distinge ce se rostea, dar schimbul de replici era agitat.

Am încetinit pe măsură ce mă apropiam de creastă, m-am ghemuit şi am cercetat, ascuns după o stânca.

Random se afla la mică distanţă în faţa mea şi Fiona era cu el, ca şi lorzii Chantris şi Feldane. Cu toţii, în afară de Fiona, ţineau armele ca şi cum ar fi fost pregătiţi să le folosească, numai că stăteau perfect nemişcaţi. Priveau către capătul lucrurilor – o platformă stâncoasă deasupra nivelului lor şi la vreo cincisprezece metri distanţă – locul unde începea abisul.

Acolo stătea Brand, şi o ţinea pe Deirdre în faţa lui. Deirdre n-avea coif, părul îi flutura sălbatic, iar Brand ţinea un stilet la gâtul ei. Părea ca deja o tăiase uşor. M-am retras.

L-am auzit pe Random rostind încet:

– Nu poţi face nimic altceva, Fi?

– Îl pot ţine aici, rosti ea, şi de la distanţa asta îi pot zădărnici eforturile de control al vremii. Dar asta-i tot. El e acordat parţial cu Giuvaierul, eu nu. De asemenea, are şi proximitatea de partea lui. Orice altceva aş încerca, poate contracara.

Random îşi muşcă buza de jos.

– Aruncaţi armele, strigă Brand. Aruncaţi-le acum sau Deirdre e moartă.

– Ucide-o, spuse Random, şi vei pierde singurul lucru care te mai ţine în viaţă. Fă-o, şi o să-ţi arăt unde o să-mi pun arma.

Brand mormăi ceva în şoaptă. Apoi:

– În regulă. O să încep prin a o mutila.

Random scuipă.

– Haide! spuse. Ea se poate regenera la fel de bine ca noi, ceilalţi. Găseşte o ameninţare ca lumea sau taci din gură şi hai la luptă!

Brand stătea nemişcat. M-am gândit că e mai bine să nu-mi dau în vileag prezenţa. Trebuia să existe o soluţie. Am riscat încă o privire, fotografiind mental terenul înainte de a mă retrage la loc. Erau câteva stânci jos în stânga, numai că nu se întindeau pe o porţiune prea mare. Nu vedeam cum aş fi putut să mă furişez până lângă el.

– Cred că va trebui să ne năpustim asupra lui şi să ne încercăm şansa, l-am auzit pe Random spunând. Altă soluţie nu văd. Voi?

Înainte să răspundă cineva, se petrecu un lucru ciudat. Ziua începu să devină mai luminoasă.

Am privit jur-împrejur ca să descopăr sursa iluminării, apoi am căutat-o deasupra.

Norii se aflau încă acolo, cerul dement îşi făcea trucurile dincolo de ei. Dar strălucirea se afla în nori. Păliseră şi acum sclipeau, ca şi cum ar fi mascat un soare. Deveneau din ce în ce mai luminoşi chiar în timp ce priveam.

– Ce are de gând acum? întrebă Chantris.

– Nu-mi trece nimic prin cap, rosti Fiona. Nu cred că e lucrarea lui.

– Atunci a cui?

N-am auzit niciun răspuns.

Am supravegheat norii care deveneau şi mai strălucitori. Cel mai mare şi mai strălucitor dintre ei se roti ca un vârtej, ca şi cum ar fi fost zguduit. În interiorul lui se agitară forme, se stabilizară. Începu să prindă contur o siluetă.

Dedesubtul meu, pe câmp, zgomotele bătăliei se reduseră. Furtuna însăşi amuţi pe măsură ce viziunea creştea. Fără doar şi poate, ceva căpăta formă în locul strălucitor de deasupra capetelor noastre – contururile unui chip enorm.

– Nu ştiu, sincer să-ţi spun, am auzit-o pe Fiona rostind, drept răspuns la ceva murmurat.

Înainte de a căpăta forma finală, mi-am dat seama că pe cer era chipul tatălui meu. Bună şmecherie. Şi habar n-aveam ce înseamnă.

Chipul se mişcă, ca şi cum ne-ar fi privit pe toţi. În expresia lui erau riduri de încordare şi o nuanţă de preocupare. Strălucirea mai crescu un pic. Buzele i se mişcară.

Când vocea lui ajunse la mine, era la nivelul unei conversaţii normale, nu bubuitul la care m-aş fi aşteptat:

– Vă trimit acest mesaj, spuse, înainte de a încerca să repar Modelul. În clipa în care-l veţi primi, deja eu voi fi reuşit sau voi fi eşuat. Mesajul va preceda valul Haosului care trebuie să-mi însoţească străduinţa. Am motive să cred că efortul se va dovedi fatal pentru mine.

Ochii parcă măturau câmpul.

– Bucuraţi-vă sau bociţi, cum doriţi, continuă, pentru că acesta este ori începutul, ori sfârşitul. Îi voi trimite Giuvaierul Judecăţii

lui Corwin de îndată ce-mi voi termina treaba. L-am însărcinat pe el să-l transporte la locul conflictului. Toate strădaniile voastre acolo nu vor însemna nimic dacă valul Haosului nu poate fi evitat. Dar cu Giuvaierul, în locul acela, Corwin ar trebui să reuşească să vă apere până când trece valul.

Am auzit râsul lui Brand. Acum suna destul de dement.

– O dată cu moartea mea, problema succesiunii cade în sarcina voastră. Am avut dorinţe în privinţa asta, dar acum îmi dau seama că au fost inutile. De aceea, n-am altă alegere decât să las asta în seama cornului Unicornului.

Copiii mei, nu pot spune că sunt total mulţumit de voi, dar bănuiesc că e valabil în ambele sensuri. S-o lăsăm aşa. Vă las cu binecuvântarea mea, care e mai mult decât o formalitate. Acum mă duc să traversez Modelul. Adio.

Apoi, chipul începu să se topească şi strălucirea dispăru din şiragul de nori. Încă un pic, şi dispăru total. Câmpia era acoperită de linişte.

– … şi, după cum vedeţi, l-am auzit pe Brand rostind, Corwin nu are Giuvaierul. Aruncaţi armele şi căraţi-vă naibii de-aici. Sau ţineţi-le şi căraţi-vă. Nu-mi pasă. Lăsaţi-mă în pace. Am treabă.

– Brand, spuse Fiona, poţi face tu ce voia tata de la Corwin? Poţi folosi Giuvaierul ca să ne ocolească lucrul acela?

– Aş putea dacă aş vrea, spuse. Da, l-aş putea abate.

– Vei fi un erou dacă faci asta, spuse ea cu drăgălăşenie. Vei câştiga recunoştinţa noastră. Toate greşelile trecute îţi vor fi iertate. Iertate şi uitate. Noi…

Începu să râdă sălbatic.

– *Voi* să mă iertaţi *pe mine?* spuse. Voi, care m-aţi părăsit în turnul ăla, voi, care m-aţi înjunghiat? Mulţumesc, surioară. E foarte drăguţ din partea ta că te oferi să mă ierţi, dar scuză-mă că te refuz.

– În regulă, spuse Random, ce *vrei?* Scuze? Bogăţii şi comori? O numire importantă? Toate astea? Sunt ale tale. Dar joci un joc prostesc. Hai să-i punem capăt şi să mergem acasă şi să spunem că totul a fost un vis urât.

– Da, să-i punem capăt, răspunse Brand. Faceţi asta aruncând întâi armele. Apoi Fiona să-şi ridice vraja de asupra mea, voi faceţi stânga-mprejur şi porniţi spre nord. Faceţi astfel sau o ucid pe Deirdre.

– Atunci cred că ar fi mai bine să continui şi s-o ucizi şi să fii pregătit să te lupţi cu mine, spuse Random, pentru că ea oricum

va muri peste puţin timp dacă te lăsăm să faci cum vrei. Cu toţii vom muri.

Am auzit chicotitul lui Brand.

– Voi chiar credeţi că o să vă las să muriţi? Am nevoie de voi – de cât mai mulţi pot salva. Sper că şi pe Deirdre. Voi sunteţi singurii care-mi puteţi aprecia triumful. O să vă protejez în timpul holocaustului care va urma.

– Nu te cred, spuse Random.

– Atunci gândeşte-te un pic. Mă cunoşti destul de bine cât să îţi dai seama că vreau să vă scot ochii cu victoria mea. Vreau să fiţi martori la ceea ce o să fac. În acest sens, am nevoie de prezenţa voastră în lumea mea cea nouă. Acum, căraţi-vă de-aici.

– Vei avea tot ce vrei, plus recunoştinţa noastră, începu Fiona, dacă…

– Căraţi-vă!

Ştiam că nu mai puteam întârzia. Trebuia să acţionez. Ştiam, de asemenea, că nu puteam ajunge la el la timp. N-aveam altă soluţie decât să încerc să folosesc Giuvaierul ca pe o armă împotriva lui.

Am încercat contactul şi i-am simţit prezenţa. Am închis ochii şi mi-am concentrat puterile.

Fierbinte. Fierbinte, am gândit. Te arde, Brand. Face ca fiecare moleculă din corpul tău să vibreze din ce în ce mai repede. Eşti pe cale să devii o torţă umană…

L-arn auzit urlând.

– Corwin! zbieră. Opreşte-te! Oriunde ai fi! O omor! Uite!

Încă transmiţându-i Giuvaierului să-l ardă, m-am ridicat în picioare. L-am privit de la distanţa care ne separa. Hainele începeau să-i ardă.

– Opreşte-te! urlă şi ridică cuţitul şi o crestă pe Deirdre pe faţă.

Am ţipat şi ochii mi se împăienjeniră. Am pierdut controlul Giuvaierului. Dar Deirdre, cu obrazul stâng plin de sânge, îşi înfipse dinţii în mâna lui când încercă din nou s-o taie. Apoi ea îşi eliberă braţul, îi trase un cot în coaste şi încercă să scape.

De îndată ce se mişcă, de îndată ce lăsă jos capul, se văzu o străfulgerare argintie. Brand gâfii şi scăpă stiletul. O săgeată îi străpunsese gâtul. O alta urmă o clipă mai târziu şi îi ieşi din piept, puţin în dreapta Giuvaierului.

Păşi înapoi şi scoase un sunet gâlgâit. Numai că nu avea unde să păşească, fiind chiar pe marginea abisului.

Făcu ochii mari când începu să cadă. Apoi mâna dreaptă îi

ţâşni înainte şi o înşfacă pe Deirdre de păr. Atunci am alergat, strigând, dar ştiam că n-o să ajung la timp.

Deirdre urlă, cu o expresie de groază pe chipul însângerat, şi întinse mâna spre mine…

Apoi Brand, Deirdre şi Giuvaierul trecură de marginea abisului şi se prăbuşiră, dispărură din vedere, gata…

Cred că am încercat să mă arunc după ei, dar Random m-a prins. În cele din urmă, a trebuit să mă lovească, şi totul a dispărut.

Când mi-am revenit, zăceam pe solul stâncos, departe de marginea prăpastiei unde căzusem. Cineva îmi împăturise mantia ca o pernă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost cerul rotitor, amintindu-mi de visul cu roata din ziua în care o întâlnisem pe Dara. Îi simţeam pe ceilalţi în jurul meu, le auzeam vocile dar, la început, n-am întors capul. Pur şi simplu zăceam acolo şi priveam agitaţia din ceruri şi reflectam la pierderea mea. Deirdre… ea însemnase mai mult pentru mine decât tot restul familiei laolaltă. Nu am ce face. Asta era situaţia. De nenumărate ori îmi dorisem să nu fie sora mea. Totuşi, mă împăcasem cu realităţile situaţiei noastre. Sentimentele mele nu se vor schimba niciodată, dar… acum ea dispăruse, şi gândul ăsta însemna pentru mine mai mult decât iminenta distrugere a lumii.

Totuşi, trebuia să văd ce se întâmpla acum. O dată dispărut Giuvaierul, totul se terminase. Totuşi… am încercat contactul, încercând să-i simt prezenţa, oriunde s-ar fi aflat, dar fără rezultat. Atunci am început să mă ridic, să văd cât de mult avansase valul dar, brusc, un braţ mă împinse la loc.

– Odihneşte-te, Corwin. Era glasul lui Random. Eşti terminat. Arăţi de parcă te-ai fi târât prin iad. Acum nu mai poţi face nimic. Ia-o uşor.

– Cui îi pasă de starea mea de sănătate? am răspuns. Peste puţin timp nu va mai conta.

Am încercat să mă ridic iar, şi de data asta braţul mă sprijini.

– În regulă atunci, spuse. Nu prea ai mare lucru de văzut, oricum.

Probabil că avea dreptate. Lupta părea să se fi sfârşit, cu excepţia câtorva mici puncte de rezistenţă ale inamicului care erau distruse treptat, combatanţii lor ucişi sau capturaţi, toţi deplasându-se în această direcţie, retrăgându-se dinaintea valului care avansa şi care atinsese capătul îndepărtat al câmpului. Curând, înălţimea pe care ne aflam avea să fie plină cu

supravieţuitori ai ambelor tabere. Am privit înapoia noastră. Dinspre citadela întunecată nu se mai apropiau forţe noi. Oare ne puteam retrage acolo când valul ajungea aici? Şi atunci? Abisul părea a fi ultimul răspuns.

– Curând, am murmurat, gândindu-mă la Deirdre. Curând…

De ce nu?

Am privit furtuna, sclipind, mascând, transformând. Da, curând. Cu Giuvaierul dispărut o dată cu Brand…

– Brand, am spus. Cine l-a terminat în final?

– Eu pretind această distincţie, rosti o voce familiară pe care nu puteam s-o localizez.

Am întors capul şi am privit. Bărbatul în verde stătea pe o piatră. Arcul şi tolba cu săgeţi zăceau pe pământ lângă el. Îmi aruncă un zâmbet răutăcios.

Era Caine.

– Să fiu al naibii, am spus, masându-mi maxilarul. Mi s-a-ntâmplat ceva haios în drum spre înmormântarea ta.

– Da. Am auzit. Râse. Te-ai sinucis vreodată, Corwin?

– Nu recent. Cum ai reuşit?

– Ducându-mă în umbra potrivită, spuse, întinzând acolo o capcană propriei mele umbre. Ea a furnizat cadavrul. Se cutremură. O senzaţie sinistră. N-aş mai vrea s-o repet.

– Dar de ce? am spus. De ce să-ţi înscenezi moartea şi să încerci să arunci vina asupra mea?

– Voiam să ajung la rădăcina tulburărilor din Amber, spuse, şi s-o distrug. M-am gândit că e cel mai bine să acţionez pe ascuns. Şi ce altă cale mai bună decât să-i conving pe toţi că am murit? Până la urmă am reuşit, după cum ai văzut. Se opri. Îmi pare rău de Deirdre. Dar n-am avut de ales. Era ultima noastră şansă. Chiar n-am crezut că Brand o s-o tragă după el.

Am privit în depărtare.

– N-am avut de ales, repetă. Sper că înţelegi asta.

Am încuviinţat.

– Dar de ce ai încercat să faci să pară că eu te-am ucis? am întrebat.

Chiar atunci Fiona se apropie împreună cu Bleys. I-am salutat pe amândoi şi m-am răsucit spre Caine, aşteptând răspunsul. Erau chestiuni despre care aş fi dorit să-l întreb şi pe Bleys, dar mai puteau aştepta.

– Ei bine? am spus.

– Voiam să nu-mi stai în cale, spuse. Credeam că tu eşti în

spatele întregii afaceri. Tu sau Brand. Doar la atât redusesem cercul suspecţilor. M-am gândit chiar că amândoi acţionaţi împreună – mai ales judecând după strădania lui de a te aduce înapoi.

– Aici ai greşit, spuse Bleys. Brand încerca să-l îndepărteze. Aflase că începe să-i revină memoria şi…

– Acum pricep, răspunse Caine, dar pe atunci aşa părea. Aşa că îl voiam pe Corwin înapoi în temniţă în timp ce eu îl căutam pe Brand. Atunci am dispărut şi am ascultat, prin Atuuri, tot ceea ce spuneau ceilalţi, sperând să aflu un indiciu despre locurile prin care bântuia Brand.

– Asta voia să spună tata, am zis.

– Ce? întrebă Caine.

– Sugera că cineva trage cu urechea la Atuuri.

– Nu văd cum ar fi putut afla asta. Învăţasem să fiu total pasiv. M-am deprins să le amestec pe toate şi să le ating uşor în acelaşi timp, aşteptând o agitaţie. Când sosea, îmi îndreptam atenţia spre cei care vorbeau. Luându-vă pe rând, am aflat chiar că puteam uneori să intru în minţile voastre atunci când nu foloseaţi Atuurile – dacă voi eraţi destul de neatenţi iar eu nu reacţionam în niciun fel.

– Şi totuşi, ştia, am spus.

– E perfect posibil. Verosimil, chiar, rosti Fiona şi Bleys încuviinţă.

Random se trase mai aproape.

– Ce-ai vrut să spui când ai întrebat de şoldul lui Corwin? întrebă. Cum puteai şti despre asta, dacă nu…

Caine se mulţumi să încuviinţeze. I-am văzut pe Benedict şi Julian împreună în depărtare, adresându-se trupelor lor. La semnul tăcut al lui Caine, am uitat de ei.

– Tu? am hârâit. Tu m-ai înjunghiat?

– Ia ceva de băut, Corwin, spuse Random, dându-mi sticla.

Era un vin diluat. L-am înghiţit cu lăcomie. Setea mea era imensă, dar m-am oprit după câteva sorbituri zdravene.

– Povesteşte-mi despre asta, am zis.

– În regulă. Îţi sunt dator, rosti. Când am aflat din mintea lui Julian că tu l-ai adus înapoi în Amber pe Brand, mi-am zis că o bănuială mai veche fusese corectă – aceea că tu şi Brand lucraţi împreună. Asta însemna că amândoi trebuia să fiţi distruşi. În noaptea aceea, am folosit Modelul ca să mă proiectez în camera ta. Acolo am încercat să te ucid, dar te-ai mişcat prea repede şi

ai reuşit cumva să evadezi prin Atu înainte să am o a doua şansă.

– Ei bine, blestem asupra ochilor tăi, am spus. Dacă ai putut intra în minţile noastre, n-ai putut vedea că nu eram eu cel pe care-l căutai?

Clătină din cap.

– Nu puteam prinde decât gândurile superficiale şi reacţiile voastre la mediu. Şi nici măcar asta tot timpul. Şi îţi auzisem blestemul, Corwin. Şi se adeverea. Vedeam asta peste tot în jurul nostru. Am simţit că vom fi cu toţii mult mai în siguranţă o dată ce tu şi Brand eraţi îndepărtaţi. Eu ştiam de ce e în stare, judecând după acţiunile de dinaintea revenirii tale. Totuşi, nu puteam ajunge la el chiar atunci, din cauza lui Gerard. Atunci a început să devină mai puternic. Am făcut o încercare mai târziu, dar a eşuat.

– Când s-a-ntâmplat asta? întrebă Random.

– Atunci când vina a căzut pe Corwin. Eu m-am ascuns. În caz că ar fi reuşit să dispară, aşa cum făcuse Corwin, nu voiam să ştie că eram încă prin preajmă. Am folosit Modelul ca să mă proiectez în apartamentele lui şi am încercat să-l termin. Eram amândoi răniţi – era o groază de sânge în jur – dar a reuşit să dispară prin Atu. Am luat legătura cu Julian cu puţin timp în urmă şi m-am alăturat lui pentru bătălia asta, pentru că eram sigur că Brand urma să îşi facă apariţia aici. Aveam câteva săgeţi cu vârf de argint, pregătite special, pentru că eram mai mult decât convins că el nu este asemenea nouă. Voiam să-l ucid rapid şi s-o fac de la distanţă. Am exersat tirul cu arcul şi am venit să-l caut. În cele din urmă, l-am găsit. Acum toată lumea îmi spune că m-am înşelat asupra ta, aşa că presupun că săgeata pentru tine va rămâne nefolosită.

– Mulţumesc mult.

– S-ar putea chiar să-ţi datorez scuze.

– Ar fi plăcut.

– Pe de altă parte, credeam că aveam dreptate. O făceam ca să-i salvez pe ceilalţi…

N-am primit scuzele lui Caine, pentru că exact atunci un sunet de trompetă zgudui parcă întregul univers – fără direcţie, tare, prelungit. Ne-am răspândit, căutând sursa.

Caine se ridică şi arătă cu degetul.

– Acolo! spuse.

I-am urmărit gestul. Perdeaua furtunii fusese sfâşiată spre

nord-vest, în locul în care se năştea drumul negru. Acolo, un călăreţ fantomatic pe un cal negru apăruse şi sufla în corn. Era cu câteva clipe înainte ca alte note să ajungă la noi. Câteva clipe mai târziu, încă doi trompetişti – de asemenea palizi şi călare pe armăsari negri – i se alăturaseră. Îşi ridicară cornii şi se adăugară sunetului.

– Ce poate fi asta? întrebă Random.

– Cred că ştiu eu, spuse Bleys şi Fiona încuviinţă.

– Ce, atunci? am întrebat.

Numai că nu-mi răspunseră. Călăreţii începură să se mişte iar, trecând de-a lungul drumului negru; încă mulţi alţii apăreau în urma lor.

12

Supravegheam. Pe înălţimile din jurul meu era o tăcere absolută. Toate trupele se opriseră şi urmăreau procesiunea. Până şi prizonierii de la Curţi, încătuşaţi în oţel, îşi îndreptară atenţia într-acolo.

Condusă de trâmbiţaşii cei palizi, îşi făcu apariţia o masă de călăreţi pe armăsari albi, purtând steaguri, printre care unele pe care nu le recunoşteam. În faţa lor mergea un bărbat care purta stindardul cu unicorn al Amberului. Aceştia erau urmaţi de mai mulţi muzicanţi, unii dintre ei cântând la instrumente cum nu mai văzusem niciodată.

În spatele muzicanţilor mărşăluiau făpturi în formă umană cu coarne, în armuri uşoare, în coloane lungi, şi fiecare al douăzecilea purta o torţă imensă, care se ridica mult deasupra capului. Atunci, un zgomot imens ajunse la noi – lent, ritmic, rostogolindu-se printre notele trompetelor şi sunetele muzicanţilor – şi mi-am dat seama că infanteriştii cântau. Parcă trecu o veşnicie în timp ce acest corp înainta de-a lungul drumului negru, totuşi niciunul dintre noi nu se agită şi nu scoase un cuvânt. Trecură, cu torţele şi steagurile şi muzica şi cântatul şi, în final, ajunseră la marginea abisului şi continuară să meargă peste acea aproape-invizibilă prelungire a autostrăzii negre, cu torţele strălucind acum împotriva întunericului, luminându-le calea. Muzica crescu în intensitate, în ciuda distanţei, cu din ce în ce mai multe voci adăugate corului, în vreme ce gărzile continuau să se ivească din acea furtună sclipitoare. Un tunet

ocazional trecea din când în când, dar nu-i împiedica; nici vânturile care asaltau torţele nu izbuteau să le stingă, din câte vedeam. Mişcarea avea un efect hipnotic. Parcă urmăream procesiunea de zile întregi, ani poate, ascultând cântecul pe care acum îl recunoşteam.

Deodată, un balaur ţâşni prin furtună, şi altul, şi altul. Verzi şi aurii şi negri ca fierul vechi, i-am urmărit avântându-se în înalturi, răsucindu-şi capetele ca să scuipe limbi de foc. Fulgerele sclipeau înapoia lor şi erau copleşitori şi magnifici şi de o mărime incalculabilă. În apropierea lor veni o mică hoardă de bovine albe, scuturând din capete şi pufăind, izbind pământul cu copitele. Călăreţii treceau pe lângă şi printre ele, plesnind din bice lungi, negre.

Apoi sosi o procesiune de trupe cu adevărat bestiale dintr-o umbră cu care Amberul făcuse uneori negoţ – greoaie, solzoase, cu gheare – cântând la nişte instrumente asemănătoare cimpoaielor, ale căror note ascuţite veneau spre noi cu vibraţie şi patos.

Acestea mărşăluiră mai departe şi mai veniră alţi purtători de torţe şi alte trupe purtând culorile lor – din umbre atât apropiate, cât şi îndepărtate. Le-am urmărit trecând şi croindu-şi drum în cerul îndepărtat, ca o migraţie de licurici, având drept destinaţie acea citadelă neagră numită Curţile Haosului.

Parcă nu se mai sfârşeau. Pierdusem orice noţiune a timpului. Numai că furtuna, straniu, nu înainta o dată cu trupele. Îmi pierdusem chiar câte ceva din simţul personalităţii, prins fiind în procesiunea care trecea pe lângă noi. Acesta, ştiam, era un eveniment care nu se va repeta niciodată. Fiinţe zburătoare luminoase săgetau cerul deasupra coloanelor şi altele întunecate pluteau mai sus.

Erau toboşari fantomatici, fiinţe din lumină pură şi un grup de maşinării plutitoare; am văzut călăreţi, înveşmântaţi cu toţii în negru, pe o varietate de fiare; un balaur parcă rămase suspendat pe cer pentru o clipă, ca un fragment dintr-un foc de artificii. Şi sunetele – potcoave şi paşi, cântece şi cimpoaie, tobe şi trompete – se adunară într-un val puternic care ne mătură. Şi iar, iar, iar peste podul de întuneric, pe deasupra procesiunii, cu luminile ei subliniind câmpul imens pe mare distanţă.

Atunci, în timp ce privirea mi se deplasă înapoi de-a lungul acelor contururi, o altă formă se ivi din perdeaua scânteietoare. Era o căruţă drapată toată în negru şi trasă de cai negri. La

fiecare colţ se ridica un baston care degaja un foc albastru şi deasupra se afla ceea ce nu putea fi decât un coşciug, învelit cu steagul nostru cu unicorn. Vizitiul era cocoşat, cu veşminte purpurii şi portocalii, şi am ştiut, chiar şi de la distanţa asta, că era Dworkin.

Deci asta e, mi-am spus. *Nu ştiu de ce, dar cumva se potriveşte, se potriveşte să călătoreşti către Vechiul Teritoriu. Au fost multe lucruri pe care trebuia să ţi le fi spus când trăiai. Pe unele dintre ele le-am zis, dar puţine dintre cuvintele potrivite au fost rostite vreodată. Acum totul s-a terminat, pentru că eşti mort. La fel de mort ca toţi cei care au venit înaintea ta în locul în care, curând, toţi ceilalţi vom urma. Îmi pare rău. Dar de-abia după toţi aceşti ani, când ţi-ai luat un alt chip şi o altă formă, am ajuns, în sfârşit, să te cunosc, să te respect, chiar am ajuns să-mi placă de tine – cu toate că şi în forma asta ai fost un bătrân ticălos. Oare personalitatea lui Ganelon a fost tot timpul a ta, cea reală, sau a fost doar o altă formă adoptată de dragul aparenţelor, Bătrâne Schimbător-de-forme? Nu voi şti niciodată, dar îmi place să cred că, în sfârşit, te-am văzut aşa cum eşti, că am întâlnit pe cineva care mi-a plăcut, pe cineva în care am putut avea încredere, şi că acela ai fost tu. Îmi doresc să te fi putut cunoaşte mai bine, dar sunt recunoscător doar şi pentru atât...*

– Tata...? rosti încet Julian.

– Voia să fie dus dincolo de Curţile Haosului şi în bezna finală atunci când îi va fi sosit clipa, spuse Bleys. Aşa mi-a spus cândva Dworkin. Dincolo de Haos şi Amber, într-un loc unde nu domneşte nimeni.

– Şi aşa este, spuse Fiona. Dar există ordine undeva, dincolo de acel zid prin care trec ei? Sau furtuna continuă pentru vecie? Dacă tata a izbândit, furtuna va trece, iar noi nu mai suntem în pericol. Dar, dacă nu...

– Nu contează, am spus, dacă a izbândit sau nu, pentru că eu am reuşit.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Eu cred că a eşuat, am spus, că a fost distrus înainte de a repara vechiul Model. Când am văzut această furtună venind – de fapt, am trecut printr-o parte din ea – mi-am dat seama că s-ar putea să n-ajung aici la timp cu Giuvaierul pe care mi-l trimisese după atâtea strădanii. Brand încercase să mi-l ia pe tot parcursul – ca să creeze un nou Model, zicea el. Mai târziu, asta

mi-a dat o idee. Când am văzut că orice altceva n-are sorţi de izbândă, am folosit Giuvaierul ca să gravez un nou Model. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar am reuşit. Lucrurile ar trebui să rămână laolaltă după ce trece valul ăsta, fie că noi supravieţuim, fie că nu. Brand mi-a furat Giuvaierul chiar când completasem Modelul. Când mi-am revenit după atacul lui, am reuşit să folosesc noul Model ca să mă proiectez aici. Deci există totuşi un Model, indiferent ce s-ar mai întâmpla.

– Dar, Corwin, spuse Fiona, dacă tata a reuşit?

– Nu ştiu.

– Dacă înţeleg bine, spuse Bleys, din cele spuse mie de către Dworkin, nu pot exista două Modele distincte în acelaşi univers. Cele din Rebma şi Tir-na Nog'th nu contează, fiind doar reflecţii…

– Ce s-ar putea întâmpla? am spus.

– Cred că ar fi o divizare, o apariţie a unei noi existenţe – undeva.

– Deci care ar fi efectele lui asupra noastră, acum?

– Fie o catastrofă totală, fie niciun efect, spuse Fiona. Pot să aduc argumente pentru oricare variantă.

– Atunci ne aflăm exact de unde am plecat, am spus. Ori lucrurile se vor distruge în scurt timp, ori se vor menţine.

– Aşa se pare, spuse Bleys.

– Nu contează, dacă nu vom mai fi aici după ce valul ajunge la noi, am spus. Şi va ajunge.

Mi-am îndreptat iar atenţia spre cortegiul funerar. În urma carului îşi făcuseră apariţia mai mulţi călăreţi, urmaţi de toboşari mărşăluind. Apoi, fanioane şi torţe şi un lung şir de infanterişti. Muzica încă se mai auzea, şi departe, departe, deasupra abisului, se părea că procesiunea ajunsese deja în citadela întunecată.

… T*e-am urât atâta vreme, te-am învinovăţit pentru atâtea lucruri. Acum s-a terminat şi n-a mai rămas niciunul dintre aceste sentimente. În loc de asta, tu chiar m-ai dorit pe mine rege, o slujbă pentru care – acum îmi dau seama – nu sunt potrivit. Înţeleg că am însemnat ceva pentru tine, una peste alta. N-o să le spun niciodată celorlalţi. E îndeajuns să ştiu doar eu. Dar niciodată nu voi mai gândi despre tine în aceşti termeni. Deja imaginea ta devine neclară. Văd chipul lui Ganelon acolo unde ar fi trebuit să fie al tău. A fost tovarăşul meu. Şi-a riscat viaţa pentru mine. El a fost tu, dar un tu diferit – un tu pe care nu-l cunoşteam. Câtor neveste şi duşmani le-ai supravieţuit? Ai avut mulţi prieteni? Nu cred. Dar au fost atât de multe lucruri despre*

care noi n-am ştiut nimic. Nu m-am gândit niciodată că o să te văd murind. Ganelon – tată – vechi prieten şi duşman, îţi urez drum bun. O s-o întâlneşti pe Deirdre, pe care am iubit-o. Tu ţi-ai păstrat misterul. Odihneşte-te în pace, dacă asta ţi-e dorinţa. Îţi dăruiesc acest trandafir ofilit pe care l-am purtat prin iad, pe care l-am aruncat în abis. Îţi las trandafirul şi culorile mişcătoare din cer. O să-mi fie dor de tine…

Într-un târziu, lunga procesiune se sfârşi. Ultimii mărşăluitori îşi făcură apariţia prin perdeaua furtunii şi îşi continuară drumul. Fulgerele încă ardeau, ploaia continua să cadă şi tunetul bubuia. Cu toate acestea, nu-mi aminteam ca vreun membru al procesiunii să fi fost ud. Rămăsesem la marginea abisului, urmărindu-i cum trec. Pe braţul meu era o mână. De cât timp era acolo, nu pot spune. Acum, că trecerea se încheiase, mi-am dat seama că furtuna înainta iar.

Rotaţia cerului parcă aducea şi mai multă beznă deasupra noastră. În stânga mea am auzit voci. Se pare că vorbeau de multă vreme, dar nu distingeam cuvintele. Mi-am dat seama că tremuram, că mă dureau toate cele, că abia mă puteam ţine pe picioare.

– Vino şi întinde-te, spuse Fiona. Familia s-a împuţinat suficient pentru o singură zi.

Am lăsat-o să mă ia de pe marginea abisului.

– Oare mai contează? am întrebat. Cât timp crezi că mai avem?

– Nu trebuie să stăm aici şi să aşteptăm, spuse. O să traversăm podul întunecat spre Curţi. Deja le-am distrus apărarea. S-ar putea ca furtuna să nu ajungă atât de departe. S-ar putea să se oprească aici, lângă abis. Oricum, ar trebui să-l vedem pe tata.

Am încuviinţat.

– S-ar părea că n-avem de ales, decât să ne facem datoria până la capăt.

Am încetinit pasul şi am oftat. Mă simţeam şi mai slăbit acum.

– Cizmele tale… spuse.

– Da.

Mi le scoase. Picioarele îmi zvâcneau.

– Mulţumesc.

– O să-ţi aduc ceva de mâncare.

Am închis ochii. Am moţăit. Prea multe imagini îmi jucau în minte ca să alcătuiască un vis coerent. Cât a durat asta, nu ştiu,

dar un vechi reflex mă trezi la sunetul unui cal care se apropia. Apoi o umbră trecu prin dreptul pleoapelor mele.

Am ridicat privirea şi am văzut un călăreţ înfofolit, tăcut, nemişcat. Eram privit.

I-am întors privirea. Nu se schiţase niciun gest de ameninţare dar în căutătura aceea rece era o nuanţă de antipatie.

– Aici zace un erou, rosti o voce moale.

N-am spus nimic.

– Te-aş putea ucide cu uşurinţă acum.

Atunci am recunoscut vocea, deşi habar n-aveam de motivul din spatele sentimentului.

– Am dat peste Borel înainte de-a muri, spuse. Mi-a spus cât de ruşinos l-ai învins.

Nu m-am putut abţine, nu m-am putut controla. Un chicotit uscat mi se ridică în gât. Ca reacţie la toate lucrurile prosteşti care mă deranjau. Ar fi trebuit să-i spun că Borel era mai bine echipat şi mai odihnit decât mine şi că venise cu chef de gâlceavă. Ar fi trebuit să-i spun că nu mai respect regulile atunci când viaţa mi-e în pericol sau că nu cred că războiul e o joacă. Aş fi putut să spun o mulţime de lucruri, dar dacă ea nu le ştia deja sau nu voise să le înţeleagă, n-ar fi contat niciun pic. În afară de asta, sentimentele ei erau deja clare.

Aşa că i-am spus pur şi simplu unul dintre marile adevăruri banale:

– În general, există mai multe variante ale unei poveşti.

– O să rămân la cea pe care o am, îmi spuse.

M-am gândit să ridic din umeri, numai că mă dureau prea tare.

– M-ai costat viaţa a două dintre cele mai importante persoane din viaţa mea, spuse.

– Oh? am spus. Îmi pare rău pentru tine.

– Nu eşti ceea ce credeam. Eu mi te imaginam ca pe o fiinţă cu adevărat nobilă – puternic, totuşi înţelegător şi uneori blajin. Onorabil…

Furtuna, mult mai aproape acum, ardea în spatele ei. M-am gândit la o expresie vulgară şi am rostit-o. O lăsă să treacă, ca şi când nu m-ar fi auzit.

– Acum o să plec, spuse, înapoi la oamenii mei. Până acum ai câştigat pe ziua de azi – dar acolo e Amberul.

Făcu un gest către furtună. N-am făcut altceva decât să privesc. Nu la elementele dezlănţuite. Ci la ea.

– Mă îndoiesc că a mai rămas ceva din noua mea loialitate la

care să renunţ, continuă ea.
– Ce ştii despre Benedict? am întrebat moale.
– Nu... rosti şi se răsuci. Se lăsă tăcerea. Apoi: Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată, rosti, iar calul o purtă spre stânga mea, în direcţia drumului negru.
Un cinic ar fi spus că alesese pur şi simplu să treacă de partea a ceea ce ea considera acum a fi latura învingătoare, din moment ce Curţile Haosului ar fi putut supravieţui. Pur şi simplu nu ştiam. Nu mă puteam gândi decât la ceea ce văzusem când făcuse gestul. Gluga îi alunecase şi zărisem o clipă transformarea. Nu fusese o faţă omenească acolo, în umbre. Dar am întors capul şi am urmărit-o până când a plecat. Cu Deirdre, Brand şi tata dispăruţi, şi acum o despărţire de Dara în aceste condiţii, lumea era mult mai pustie – ce mai rămăsese din ea...
M-am lăsat pe spate şi am oftat. De ce să nu rămân aici, pur şi simplu, când ceilalţi au plecat, să aştept ca furtuna să mă măture, şi să dorm... să mă evapor? M-am gândit la Hugi. Oare digerasem şi fuga lui de viaţă o dată cu carnea? Eram atât de obosit, încât părea calea cea mai simplă...
– Aici, Corwin.
Aţipisem iar, deşi doar pentru o clipă. Fiona era iar alături de mine cu provizii şi o sticlă. Mai era cineva cu ea.
– N-am vrut să-ţi întrerup audienţa, spuse. Aşa că am aşteptat.
– Ai auzit? am întrebat.
– Nu, dar pot bănui, spuse, din moment ce a plecat. Uite.
Am sorbit puţin vin, mi-am îndreptat atenţia spre carne, spre pâine. În ciuda stării mele de spirit, toate aveau un gust bun.
– O să plecăm curând, spuse Fiona, aruncând o privire spre furtuna turbată. Poţi să călăreşti?
– Cred că da, am spus.
Am mai luat o gură de vin.
– Dar s-au întâmplat prea multe, Fi, i-am spus. Am amorţit din punct de vedere emoţional. Am evadat dintr-un sanatoriu într-o lume de umbre. Am păcălit oameni şi am ucis oameni. Am chibzuit şi am luptat. Mi-am recăpătat memoria şi am încercat să-mi fac ordine în viaţă. Mi-am găsit familia şi am descoperit că o iubesc. M-am împăcat cu tata. Am luptat pentru regat. Am încercat tot ce ştiu ca să ţin lucrurile laolaltă. Acum se pare că totul s-a prăbuşit şi nu mai am suficient suflet ca să jelesc mai departe. Am devenit nesimţitor. Iartă-mă.
Mă sărută.

– Încă nu suntem învinşi. O să redevii tu însuţi, spuse.

Am clătinat din cap.

– E ca în ultimul capitol din *Alice,* am spus. Dacă strig „Nu sunteţi decât un pachet de cărţi de joc!”, simt că o să zburăm cu toţii în aer, o mână de cartoane colorate. N-o să merg cu voi. Lăsaţi-mă aici. Oricum, eu nu sunt decât jokerul.

– În clipa asta, eu sunt mai puternică decât tine, spuse. O să vii.

– Nu e corect, am rostit moale.

– Termină de mâncat, zise. Mai e timp.

În timp ce mâncam, ea continuă:

– Fiul tău, Merlin, aşteaptă să te vadă. Mi-ar plăcea să-l chem aici în clipa asta.

– Prizonier?

– Nu chiar. Nu a intrat în luptă. Tocmai a sosit cu puţin timp în urmă, cerând să te vadă.

Am încuviinţat şi Fiona plecă. Am abandonat mâncarea şi am mai luat o înghiţitură de vin. Tocmai devenisem agitat. Ce poţi să-i spui unui fiu în toată firea, când de-abia ai aflat de existenţa lui? Mă întrebam ce sentimente nutreşte el faţă de mine. Mă întrebam dacă ştie de hotărârea Darei. Cum trebuia să mă comport cu el?

L-am urmărit apropiindu-se dintr-un loc în care se adăpostiseră rudele mele, undeva, departe, în stânga mea. Mă întrebam de ce mă lăsaseră singur în felul ăsta. Cu cât primeam mai mulţi vizitatori, cu atât părea mai clar. Mă întrebam dacă amânau retragerea din cauza mea. Vânturile jilave ale furtunii creşteau în intensitate. Mă privea în timp ce înainta, fără nicio expresie pe chipul atât de asemănător cu al meu. Mă întrebam cum se simţea Dara acum, când profeţia ei despre distrugere părea a fi împlinită. Mă întrebam, de fapt, care era relaţia ei cu băiatul. Mă întrebam… multe lucruri.

Se aplecă să-mi strângă mâna.

– Tată… spuse.

– Merlin.

L-am privit în ochi. M-am ridicat în picioare, încă ţinându-i mâna.

– Nu te ridica.

– E-n regulă. L-am strâns în braţe, apoi i-am dat drumul. Mă bucur, am spus. Apoi: Bea ceva cu mine.

I-am oferit vin, ca să-mi maschez parţial lipsa de cuvinte.

– Mulţumesc.
Luă vinul, bău un pic şi mi-l înapoie.
– În sănătatea ta, am spus şi am luat şi eu o înghiţitură. Scuză-mă că nu-ţi pot oferi un scaun.
M-am lăsat pe pământ. Făcu la fel.
– Se pare că nimeni nu ştie exact ce-ai făcut, spuse, cu excepţia Fionei, care a spus doar că a fost foarte greu.
– Nu contează, am spus. Sunt bucuros că am reuşit să ajung până aici, fie şi numai pentru întâlnirea asta. Povesteşte-mi despre tine, fiule. Ce faci? Cum s-a purtat viaţa cu tine?
Privi în depărtare.
– N-am trăit îndeajuns ca să fi făcut prea multe, rosti.
Eram curios dacă putea să îşi schimbe forma, dar m-am abţinut să-l întreb acum. N-avea rost să caut diferenţele când deabia făcusem cunoştinţă.
– Habar n-am cum e, am spus, să creşti la Curţi.
Zâmbi pentru prima dată.
– Şi eu habar n-am cum ar fi fost oriunde altundeva, răspunse. Eram destul de diferit ca să fiu lăsat în pace mult timp. Am fost învăţat lucrurile obişnuite pe care ar trebui să le ştie un gentleman – magie, arme, otrăvuri, călărie, dans. Mi s-a spus că, într-o bună zi, voi domni în Amber. Nici asta nu e adevărat, nu?
– E puţin probabil în viitorul apropiat, am spus.
– Bun, răspunse. Acesta e lucrul pe care nu voiam să-l fac.
– Ce vrei să faci?
– Vreau să traversez Modelul din Amber aşa cum a făcut mama, şi să dobândesc putere asupra Umbrei, astfel încât să pot merge acolo şi să văd privelişti stranii şi să fac diverse lucruri. Crezi că aş putea?
Am luat o sorbitură şi i-am dat vinul.
– E destul de posibil, am spus, ca Amberul să nu mai existe. Totul depinde de faptul dacă bunicul tău a reuşit în încercarea lui – iar el nu mai e pe aici ca să ne spună ce s-a întâmplat. Oricum, într-un fel sau altul, există un Model. Dacă supravieţuim acestei furtuni, îţi promit că o să-ţi găsesc un Model, că o să te instruiesc şi că o să am grijă să-l traversezi.
– Mulţumesc, spuse. Acum, vrei să-mi povesteşti despre călătoria ta aici?
– Mai târziu, i-am spus. Ce ţi-au povestit despre mine?
Privi în depărtare.
– Am fost învăţat să dispreţuiesc multe lucruri legate de

Amber, rosti într-un târziu. Apoi, după o pauză: Am fost învăţat să te respect, ca fiind tatăl meu. Dar mi s-a reamintit că faci parte din gruparea inamică. Încă o pauză. Îmi amintesc vremea aceea când patrulam, când ai venit în locul ăsta, după lupta ta cu Kwan. Sentimentele mele erau amestecate. Tu tocmai omorâsei pe cineva pe care-l cunoşteam, şi totuşi a trebuit să admir atitudinea ta. M-am recunoscut în tine. Era ciudat. Voiam să te cunosc mai bine.

Cerul se rotise complet şi bezna era acum deasupra noastră, culorile trecând peste Curţi. Înaintarea constantă a frontului furtunii era accentuată de toate acestea. M-am aplecat şi mi-am luat cizmele, începând să le trag pe picior. Curând va sosi clipa în care va trebui să ne retragem.

– Va trebui să ne continuăm conversaţia la tine acasă, am spus. E timpul să fugim din calea furtunii.

Se răsuci şi examină elementele, apoi privi înapoi peste abis.

– Aş putea aduna nişte ceţuri, dacă vrei.

– Unul dintre acele poduri mişcătoare, ca cele pe care ai trecut în ziua în care ne-am întâlnit?

– Da, răspunse. Sunt cele mai convenabile. Eu…

Se auzi un strigăt din direcţia rudelor mele. Când le-am privit, n-am observat nimic ameninţător. Aşa că m-am ridicat în picioare şi am făcut câţiva paşi spre ei, Merlin ridicându-se să mă urmeze.

Atunci am văzut-o. O formă albă, parcă izbind aerul şi ridicându-se din abis. Copitele din faţă loviră, în sfârşit, marginea abisului, şi urcă şi apoi rămase nemişcat, privindu-ne pe toţi: Unicornul nostru.

13

Pentru o clipă, durerile şi oboseala mea dispărură. Privind forma albă, graţioasă, care stătea dinaintea noastră, am simţit o uşoară tresărire de speranţă. O parte din mine dorea să se năpustească înainte, dar ceva mult mai puternic m-a făcut să stau nemişcat, în aşteptare.

Cât timp am rămas astfel, n-aş putea spune. Dedesubt, pe povârnişuri, trupele se pregăteau de drum. Prizonierii fuseseră legaţi, caii încărcaţi, echipamentul asigurat. Numai că această imensă armată aflată în marş se oprise brusc. Nu era ceva

normal în faptul că îşi dăduseră seama atât de repede, dar fiecare cap pe care-l puteam zări era răsucit în direcţia asta, către Unicornul de pe margine zugrăvit pe cerul acela sălbatic.

Am devenit brusc conştient că vântul din spatele meu se liniştise, deşi tunetul continua să răsune şi să explodeze, iar flăcările fulgerelor aruncau umbre care dansau dinaintea mea.

M-am gândit la cealaltă împrejurare în care văzusem Unicornul – la recuperarea trupului lui Caine din Umbră, la ziua în care pierdusem o luptă cu Gerard. M-am gândit la poveştile pe care le auzisem... Oare chiar putea să ne ajute?

Unicornul făcu un pas înainte şi se opri.

Era atât de frumos încât, într-un fel, căpătăm curaj numai privindu-l. Răspândea un fel de sentiment dureros, totuşi; era o frumuseţe de felul celor care trebuie luate în doze mici. Şi, cumva, simţeam inteligenţa supranaturală din capul alb ca zăpada. Îmi doream foarte tare să-l ating, dar ştiam că nu pot.

Unicornul privea pretutindeni. Ochii i se opriră asupra mea şi, dacă aş fi fost în stare, aş fi privit altundeva. Nu era posibil, totuşi, şi i-am întors privirea în care citeam o înţelegere dincolo de a mea. Era ca şi cum ar fi ştiut totul despre mine şi, în chiar clipa asta, înţelegea totul despre încercările mele recente – văzând, înţelegând, posibil înduioşându-se. Pentru o clipă, am simţit că văd ceva aducând a milă şi a dragoste puternică în privirea lui – şi, poate, o nuanţă de umor.

Apoi întoarse capul şi contactul se rupse. Am oftat fără să vreau. În clipa aceea, în lucirea fulgerului, am crezut că am zărit pentru o fracţiune de secundă ceva strălucindu-i într-o parte a gâtului.

Mai făcu un pas, şi acum privea peste mulţimea rudelor mele, către care mă îndreptam. Coborî capul şi scoase un mic nechezat. Izbi pământul cu copita dreaptă din faţă.

L-am simţit pe Merlin alături de mine. M-am gândit la lucrurile pe care le-aş fi pierdut dacă totul s-ar fi sfârşit aici.

Făcu câţiva paşi de dans înainte. Îşi scutură capul şi-l înclină. Parcă nu-i plăcea ideea de a se apropia de un grup atât de mare de oameni.

La pasul următor, am zărit din nou strălucirea şi chiar mai mult. O slabă scânteie roşie străluci prin blăniţa de pe gât. Purta Giuvaierul Judecăţii. Cum îl recuperase, habar n-am. Şi nici nu conta. Dacă voia să mi-l dea, simţeam că pot înfrânge furtuna – sau, cel puţin, puteam să ne adăpostim până trece.

Numai că acea unică privire fusese îndeajuns. Nu-mi mai acordă nicio atenţie. Lent, cu grijă, ca şi cum ar fi fost gata să se retragă la cea mai mică perturbare, înaintă spre locul unde stăteau Julian, Random, Bleys, Fiona, Llewella, Benedict şi mai mulţi nobili.

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrecea, dar n-am făcut-o. Pur şi simplu am urmărit mişcările moi ale fiarei când îşi croia drum înainte, trecând pe lângă marginea grupului.

Se opri încă o dată şi înclină capul. Apoi îşi scutură coama şi se lăsă în genunchi. Giuvaierul Judecăţii atârna suspendat de cornul răsucit, auriu. Vârful cornului aproape că atingea persoana dinaintea căreia îngenunchease.

Deodată, cu ochii minţii, am văzut chipul tatălui nostru în ceruri, şi cuvintele lui răsunară iar: „O dată cu moartea mea, problema succesiunii va cădea asupra ta… N-am altă alegere decât să las asta pe cornul Unicornului”.

Un murmur parcurse grupul şi mi-am dat seama că toţi ceilalţi se gândiseră la acelaşi lucru. Unicornul nu reacţionă la această perturbare, totuşi, ci rămase o statuie moale, albă, parcă nici măcar nu respira.

Lent, Random întinse mâna şi scoase Giuvaierul de pe corn. Şoapta lui ajunse până la mine.

– Mulţumesc, rosti.

Julian îşi scoase spada şi o puse la picioarele lui Random, când îngenunche. Apoi Bleys şi Benedict şi Caine, Fiona şi Llewella. M-am alăturat lor. La fel făcu şi fiul meu.

Random rămase tăcut multă vreme. Apoi:

– Accept loialitatea voastră, rosti. Acum ridicaţi-vă cu toţii.

Când făcurăm asta, Unicornul se răsuci şi ţopăi. Se îndreptă spre povârniş şi dispăru în câteva clipe.

– Nu m-am aşteptat să se întâmple vreodată aşa ceva, spuse Random, încă ţinând Giuvaierul la nivelul ochilor. Corwin, poţi să iei chestia asta şi să opreşti furtuna?

– E al tău acum, am spus, şi nu ştiu cât de întinsă e anomalia. Cred că în starea în care mă aflu n-aş fi în stare să acţionez îndeajuns ca să fim cu toţii în siguranţă. Cred că aceasta va trebui să fie prima ta acţiune în calitate de rege.

– Atunci va trebui să-mi arăţi cum să procedez. Credeam că avem nevoie de un Model ca să facem acordajul.

– Eu cred că nu. Brand a precizat că o persoană care e deja acordată poate acorda pe altcineva. De-atunci m-am tot gândit la

asta şi cred că ştiu cum să procedez. Hai să mergem undeva deoparte.

– Bine. Hai.

Deja în glasul şi în atitudinea lui apăruse ceva nou. Se părea că noul rol începuse să producă schimbările. Mă întrebam ce fel de rege şi regină vor deveni el şi Vialle. Prea mult. Mintea mea se simţea disociată. Prea multe se petrecuseră recent. Nu puteam cuprinde toate ultimele evenimente într-un singur fragment de gândire. Voiam doar să mă târăsc undeva şi să dorm douăzeci şi patru de ore. În loc de asta, l-am urmat într-un loc unde încă mai mocnea un mic foc pentru gătit.

Scormoni în foc şi aruncă o mână de surcele. Apoi se aşeză lângă el şi-mi făcu semn cu capul. M-am dus şi m-am aşezat lângă el.

– Apropo de chestia asta cu regele, spuse. Ce-o să mă fac, Corwin? M-a prins total nepregătit.

– Ce să faci? Probabil o treabă foarte bună, am răspuns.

– Crezi că au fost multe resentimente?

– Dacă au fost, nu s-au dat în vileag, am spus. Eşti o alegere bună, Random. Atât de multe s-au petrecut recent... De fapt, tata ne-a protejat, poate mai mult decât ar fi trebuit. Evident, tronul nu mai e o delicatesă. Te aşteaptă o muncă grea. Cred că ceilalţi au ajuns să-şi dea seama de asta.

– Şi tu?

– Îmi doream tronul numai pentru că şi Eric şi-l dorea. La vremea aceea nu realizam asta, dar e adevărat. Era fisa câştigătoare într-un joc pe care l-am jucat de-a lungul anilor. Sfârşitul unei vendete, de fapt. Şi, pentru tron, l-aş fi ucis. Acum sunt fericit că a găsit o altă cale de a muri. Semănam mai mult decât eram diferiţi, el şi cu mine. N-am înţeles asta decât mai târziu. Dar, după moartea lui, am căutat să găsesc motive de a nu lua tronul. În cele din urmă, m-am convins că nu era ceea ce îmi doream. Nu. Tu eşti binevenit. Să conduci bine, frate. Sunt sigur că o vei face.

– Dacă Amber mai există, rosti după un timp, o să încerc. Hai să ne lămurim cu chestia asta cu Giuvaierul. Furtuna se apropie deranjant de mult.

Am încuviinţat şi i-am luat piatra din mână. Am ţinut-o de lanţ, cu focul în spate. Lumina pătrunse; interiorul părea limpede.

– Apleacă-te mai aproape şi uită-te în Giuvaier o dată cu mine, am poruncit.

Mă ascultă şi, în timp ce priveam amândoi piatra, i-am spus:

– Gândeşte-te la Model.

Am început să mă gândesc eu însumi la el, încercând să mă concentrez ca să-mi reamintesc curbele şi vârtejurile, liniile sale strălucind palid.

Mi s-a părut că detectez o uşoară fisură lângă centrul pietrei. Am luat-o în considerare în timp ce mă gândeam la răsuciri, la curbe, la Văluri… Mi-am imaginat curentul care mă parcurgea de fiecare dată când încercam acel drum complicat.

Imperfecţiunea din interiorul pietrei deveni mai distinctă.

Mi-am îndreptat voinţa spre ea, privind-o în întregime, limpede. O senzaţie familiară mă cuprinse în timp ce se petrecea asta. Era senzaţia care mă cuprinsese în ziua în care mă acordasem cu Giuvaierul. Speram doar să fiu destul de puternic acum ca să trec încă o dată prin experienţa aceea.

Am întins mâna şi l-am prins pe Random de umăr.

– Ce vezi? l-am întrebat.

– Ceva asemănător Modelului, rosti, numai că pare a fi tridimensional. Se întinde pe fundul unei mări roşii…

– Atunci vino cu mine, am spus. Trebuie să mergem acolo.

Din nou, acea senzaţie de deplasare, ca o plutire la început, apoi căzând cu viteză crescândă către sinuozităţile niciodată văzute în întregime ale Modelului, în interiorul Giuvaierului. Mi-am încordat voinţa pentru înaintare, simţind prezenţa fratelui meu alături, şi strălucirea rubinie care ne învăluia se întunecă, devenind bezna unui cer noptatic limpede. Acest Model special se dezvolta cu fiecare bătaie de inimă zgomotoasă. Într-un fel, procesul părea mai uşor decât fusese înainte – poate din cauză că eu eram deja acordat.

Simţindu-l pe Random alături, l-am condus înspre acea formă familiară care se dezvolta, cu punctul de plecare devenind din ce în ce mai limpede. Deplasându-ne în direcţia aceea, am încercat încă o dată să cuprind Modelul în întregime şi m-am pierdut iar în ceea ce păreau a fi convulsiile sale extra-dimensionale. Curbe imense şi spirale şi trasee parcă înnodate se întindeau dinaintea noastră. Senzaţia de veneraţie pe care o simţisem mai devreme mă cuprinse şi, undeva în apropiere, eram conştient că şi Random simţea acelaşi lucru.

Am înaintat către secţiunea de început şi am fost supţi de către aceasta. În jurul nostru totul era luminos, strălucitor, străbătut de scântei, iar noi eram atraşi în matricea luminii. De

data asta, mintea îmi era total absorbită de proces şi Parisul părea a fi foarte departe...

O amintire din subconştient îmi relevă cele mai dificile secţiuni şi mi-am folosit dorinţa – voinţa, dacă vreţi – ca să ne grăbim pe calea orbitoare, trăgând putere fără încetare de la Random pentru a accelera procesul.

Era ca şi cum am fi parcurs interiorul incandescent şi întortocheat al unei scoici enorme. Doar că trecerea noastră era fără sunet, iar noi înşine eram puncte de conştienţă fără trup.

Viteza noastră părea să se accelereze constant, la fel cum făcea şi o durere mentală pe care nu mi-o aminteam de la traversarea anterioară a Modelului. Poate că era legată de oboseala mea sau de eforturile mele de a grăbi lucrurile. Am spart barierele; eram înconjuraţi de ziduri ferme, curgătoare, de lumină. Acum mă simţeam slăbit, ameţit. Dar nu-mi puteam permite luxul de a cădea în inconştienţă, nici acela de a ne mişca mai lent, având furtuna atât de aproape. Din nou, cu regret, am extras putere de la Random – de data asta doar pentru a rămâne în joc. Ne-am năpustit înainte.

De data asta, n-am mai trecut prin senzaţia de furnicătură cumplită, prin sentimentul că sunt realcătuit. Trebuie că era un efect al acordajului meu. Trecerea precedentă îmi dăduse probabil o mică imunitate în acest sens.

După o pauză nesfârşită, parcă l-am simţit pe Random şovăind. Poate că extrăsesem prea mult din energiile lui. Am început să mă întreb dacă îi lăsasem suficientă putere ca să manipuleze furtuna, dacă aş mai putea lua energie de la el. Am hotărât să nu mai extrag din resursele lui mai mult decât o făcusem. Ne aflam deja pe calea cea bună. Trebuia să fie în stare să continue fără mine dacă se ajungea la aşa ceva. Pur şi simplu trebuia să fac tot posibilul să rezist. Mai bine să mă pierd eu aici, decât amândoi.

Am continuat, cu simţurile revoltându-se, cu ameţeala revenind. Mi-am îndreptat voinţa spre înaintarea noastră şi mi-am gonit orice altceva din minte. Se pare că ne apropiam de capăt, când apăru o întunecare care ştiam că nu face parte din proces. Mi-am învins panica.

Nu era bine. M-am simţind dispărând. Atât de aproape! Eram convins că ne aflăm aproape de capăt. Ar fi fost atât de uşor să...

Totul dispăru în jurul meu. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi dau seama că Random era îngrijorat.

Sub picioarele mele era o strălucire portocalie şi roşie. Eram prins în capcana vreunui iad astral? Am continuat să privesc în vreme ce mintea mi se limpezea încet. Lumina era înconjurată de beznă şi...

Se auzeau voci, cunoscute...

Lucrurile se limpeziră. Zăceam pe spate, cu picioarele către un foc de tabără.

– E-n regulă, Corwin. E-n regulă.

Vorbise Fiona. Mi-am întors capul. Stătea pe pământ deasupra mea.

– Random...? am spus.

– Şi el e-n regulă... tată.

Merlin era aşezat în dreapta.

– Ce s-a întâmplat?

– Random te-a adus înapoi, rosti Fiona.

– A funcţionat acordarea?

– El aşa crede.

M-am străduit să mă ridic în capul oaselor. Ea încercă să mă împingă înapoi, dar m-am ridicat oricum.

– Unde e?

Îmi indică din ochi.

M-am uitat şi l-am văzut pe Random. Stătea cu spatele spre noi, la vreo treizeci de metri depărtare, pe o ieşitură din stâncă, înfruntând furtuna. Aceasta era acum foarte aproape şi vântul îi biciuia hainele. Fulgerele se încrucişau în faţa lui. Tunetul bubuia aproape constant.

– De cât timp... e acolo? am întrebat.

– Doar de câteva minute, răspunse Fiona.

– Vreau să zic, de cât timp... de la întoarcerea noastră?

– Nu, rosti ea. Tu ai fost inconştient destul de mult. Random a vorbit mai întâi cu ceilalţi, apoi a ordonat retragerea trupelor. Benedict le-a dus spre drumul negru. Acum îl traversează.

Am răsucit capul.

De-a lungul drumului negru era mişcare, o coloană întunecată îndreptându-se spre citadelă. Fire de voal pluteau între noi; în depărtare erau câteva scântei, lângă scheletul întunecat. Deasupra, cerul se inversase total, noi situându-ne lângă jumătatea întunecată. Din nou, am avut strania senzaţie de a fi fost acolo cu mult, mult timp în urmă, ca să văd că acesta, mai degrabă decât Amber, era adevăratul centru al creaţiunii. Am încercat să prind fantoma unei amintiri. Se evaporă.

Am cercetat întunecimea luminată de fulgere din jurul meu.

– Toţi... au plecat? i-am spus Fionei. Tu, eu Merlin, Random – noi suntem singurii rămaşi aici?

– Da, spuse Fiona. Vrei să-i urmezi acum?

Am clătinat din cap.

– Rămân aici cu Random.

– Ştiam c-o să spui asta.

M-am ridicat în picioare când spuse asta. La fel făcu şi Merlin. Fiona bătu din palme şi un cal alb veni spre ea în buiestru.

– Nu mai ai nevoie de serviciile mele, rosti. Aşa că o să mă alătur celorlalţi în Curţile Haosului. Lângă stâncile acelea se află priponiţi nişte cai pentru tine. Făcu un gest. Vii, Merlin?

– O să stau cu tatăl meu şi cu regele.

– Aşa să fie. Sper să te văd acolo curând.

– Mulţumesc, Fi, am spus.

Am ajutat-o să încalece şi am urmărit-o cum se îndepărtează.

M-am aşezat din nou lângă foc. L-am urmărit pe Random, care stătea nemişcat, înfruntând furtuna.

– Sunt multe provizii şi vin, spuse Merlin. Să-ţi aduc ceva?

– Bună idee.

Furtuna era atât de aproape încât aş fi putut ajunge la ea mergând câteva minute. Încă nu puteam spune dacă strădaniile lui Random avuseseră vreun efect. Am oftat din greu şi mi-am lăsat mintea să zburde.

Gata. Într-un fel sau altul, toate strădaniile mele începând de la Greenwood erau gata. Nu mai era nevoie de răzbunare. Nu. Aveam un Model intact, poate chiar două. Cauza tuturor necazurilor noastre, Brand, era mort. Orice rămăşiţă a blestemului meu urma să fie ştearsă de convulsiile masive care măturau Umbra. Iar eu îmi dădusem toată silinţa să îmi răscumpăr greşelile. Găsisem în tatăl meu un prieten şi ajunsesem la o înţelegere cu el înainte de moarte. Aveam un nou rege, cu aparenta binecuvântare a Unicornului, şi îi promiseserăm loialitate. Mi se păruse un lucru sincer. Mă reconciliasem cu toată familia. Simţeam că-mi făcusem datoria. Nimic nu mă mai urmărea acum. Isprăvisem cu motivele şi eram mai aproape ca oricând de pace. Cu toate astea adunate, simţeam că, dacă trebuia să mor acum, era în regulă. N-aş fi protestat atât de tare pe cât aş fi făcut-o oricând înainte.

– Eşti cu mintea departe de-aici, tată.

Am încuviinţat, apoi am zâmbit. Am acceptat ceva de mâncare

şi am început să mestec. Între timp, observam furtuna. Încă prea devreme ca să fiu sigur, dar părea că nu mai înainta.

Eram prea obosit ca să dorm. Sau ceva de genul ăsta. Durerile încetaseră şi mă cuprinsese o amorţeală minunată. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost înfăşurat în bumbac cald. Evenimente şi amintiri vagi continuau să-mi ţină treaz mecanismul mental. Era, în multe feluri, o senzaţie delicioasă.

Am terminat de mâncat şi am întreţinut focul. Am sorbit vinul şi am urmărit furtuna ca o fereastră îngheţată în faţa unui spectacol de artificii. Viaţa era frumoasă. Dacă Random izbutea să gonească furtuna, urma să mă îndrept mâine spre Curţile Haosului. Nu puteam spune ce mă aşteaptă acolo. Poate va fi o capcană gigantică. O ambuscadă. O şmecherie. Am gonit gândul. Cumva, în clipa asta, nici nu conta.

– Începuseşi să-mi povesteşti despre tine, tată.

– Da? Nu-mi amintesc ce-am spus.

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Spune-mi mai multe.

Am pocnit din buze şi am dat din umeri.

– Atunci despre asta. Făcu un gest. Despre tot conflictul ăsta. Cum a început? Ce rol ai avut tu în asta? Fiona mi-a spus că ai locuit în Umbră mulţi ani, fără memorie. Cum ţi-ai recăpătat-o şi cum i-ai localizat pe ceilalţi şi cum ai revenit în Amber?

Am chicotit. Am privit încă o dată către Random şi furtună. Am luat o gură de vin şi m-am ferit de vânt cu mantia.

– De ce nu? am spus. Dacă ai răbdate să asculţi o poveste lungă, vreau să zic… Presupun că cel mai bun loc să încep e Spitalul Particular din Greenwood, pe umbra Pământ a exilului meu. Da…

14

Cerul se rotea şi iar se rotea în timp ce vorbeam. Înfruntând vijelia, Random triumfă. Furtuna se sparse înainte de noi, ca şi cum ar fi fost despicată de lama unei securi gigantice. Se rostogoli de fiecare parte, prelingându-se în cele din urmă spre nord şi spre sud, se stinse, se pierdu, dispăru. Peisajul pe care îl mascase dăinuise şi, o dată cu el, se duse şi drumul negru. Merlin îmi spune că asta totuşi nu e o problemă, pentru că va aduna el o panglică de voal atunci când va sosi clipa să traversăm.

Random a adormit acum. Tensiunea a fost imensă. În repaus, nu mai arată ca pe vremuri – fratele mai tânăr, obraznic, pe care ne făcea plăcere să-l chinuim – ci are pe chip riduri pe care nu le remarcasem niciodată înainte, semne ale unei anume profunzimi căreia nu-i dădusem atenţie. Poate că părerea mea e influenţată de evenimentele recente, dar părea cumva mai nobil şi mai puternic. Oare un rol nou provoacă o anume alchimie? Numit de către Unicorn, uns de furtună, parcă într-adevăr avea o fizionomie regească, chiar şi în somn.

Am dormit – chiar şi Merlin moţăie acum – şi îmi place să fiu pentru un timp, înainte de trezirea lui, singurul punct de conştienţă pe acest pisc de la marginea Haosului, privind înapoi spre o lume care a supravieţuit, o lume care a fost curăţată, o lume care dăinuie...

Probabil că am lipsit de la înmormântarea tatei, trecerea lui într-un loc fără nume, dincolo de Curţi. Trist, dar n-am puterea să mă mişc. Şi totuşi, am văzut ceremonia morţii lui şi port în suflet o parte a vieţii sale. Mi-am rostit adio-urile. El ar înţelege. Şi adio, Eric. O spun după atâta timp, în acest fel. Dacă ai fi trăit până acum, conflictul dintre noi s-ar fi sfârşit. Poate chiar am fi devenit prieteni într-o bună zi, o dată eliminate toate cauzele neînţelegerii noastre. Dintre toţi, tu şi cu mine semănăm mai mult decât oricare altă pereche din familie. În afară de, într-un fel, Deirdre şi cu mine... Dar lacrimile pentru ea s-au uscat demult. Adio iar, totuşi, dragă surioară, vei trăi mereu undeva în inima mea.

Şi tu, Brand... Îmi amintesc de tine cu amărăciune, frate nebun. Aproape că ne-ai distrus. Aproape că ai dărâmat Amberul de pe poziţia lui semeaţă de pe coama Kolvirului. Ai fi zdrobit toate Umbrele. Aproape că ai distrus Modelul şi ai reproiectat universul conform propriei tale imagini. Ai fost nebun şi rău şi ai ajuns atât de aproape de realizarea dorinţelor tale încât tremur şi acum. Mă bucur că ai dispărut, că săgeata şi abisul te-au chemat, că nu mai pătezi locurile oamenilor cu prezenţa ta, că nu mai respiri aerul dulce al Amberului. Îmi doresc să nu te fi născut niciodată şi, dacă asta nu se poate, să fi murit mai devreme. Destul! Gândind astfel devin prea meschin. Rămâi mort şi nu-mi mai tulbura gândurile.

Vă împart ca pe o mână de cărţi de joc, fraţi şi surori. E şi dureros să generalizez asta, dar voi – eu – noi – parcă ne-am schimbat şi, înainte de a intra din nou în joc, am nevoie de o

panoramă finală.

Caine, nu te-am plăcut niciodată şi încă nu am încredere în tine. M-ai insultat, m-ai trădat şi chiar m-ai înjunghiat. Să lăsăm asta. Nu-mi plac metodele tale, totuşi nu pot nega loialitatea ta de data asta. Deci, pace.

Să lăsăm noua domnie să înceapă fără duşmănie între noi.

Llewella, tu ai o putere pe care recenta situaţie nu te-a pus în postura de a o exercita. Pentru asta, îţi sunt recunoscător. Uneori e plăcut să ieşi dintr-un conflict nesupus încercărilor.

Bleys, pentru mine eşti încă o siluetă înveşmântată în lumină – viteaz, exuberant şi temerar. Pentru prima, respectul meu, pentru a doua, zâmbetul meu. Iar ultima pare a fi fost cel puţin temperată în ultima vreme. Bun. Stai departe de conspiraţii în viitor. Nu ţi se potrivesc.

Fiona, tu te-ai schimbat cel mai mult. Trebuie să înlocuiesc un sentiment nou cu unul vechi, prinţesă, întrucât, pentru prima oară, am devenit prieteni. Ai toată dragostea mea, vrăjitoare. Îţi datorez multe.

Gerard, frate greoi, demn de încredere, poate că nu ne-am schimbat toţi. Ai fost tare ca o stâncă şi ai fost constant în credinţa ta. Sper să nu mai poţi fi înşelat atât de uşor. Sper să nu mă mai lupt niciodată cu tine. Pleacă pe mare cu vasele tale şi respiră aerul sărat şi curat.

Julian, Julian, Julian... Oare te-am cunoscut vreodată cu adevărat? Nu. Probabil că magia verde a Ardenului a înmuiat acea veche vanitate în timpul lungii mele absenţe, lăsând o mândrie mai întemeiată şi ceva ce aş numi bucuros cinste – un lucru diferit de îndurare, precizez, dar ceva în plus la personalitatea ta, pe care nu l-aş desconsidera.

Şi, Benedict, zeii ştiu că devii mai înţelept pe măsură ce timpul îşi croieşte calea spre entropie, şi totuşi încă neglijezi exemplele unice ale speciei în cunoaşterea oamenilor. Poate că o să te văd zâmbind, acum, când bătălia s-a sfârşit. Odihneşte-te, războinicule.

Flora... Mila, se spune, începe acasă. Nu pari a fi diferită acum faţă de cum te ştiam cu mult înainte. E doar un vis sentimental să te privesc pe tine şi pe ceilalţi aşa cum o fac, trecând în revistă bilanţurile, căutând credite. Nu suntem duşmani, niciunul dintre noi, acum, şi asta ar trebui să fie de-ajuns.

Şi bărbatul înveşmântat în negru şi argintiu, cu trandafirul său de argint? I-ar plăcea să creadă că a învăţat câte ceva despre

încredere, că şi-a spălat ochii într-un izvor limpede, că şi-a şlefuit un ideal sau două. Nu contează. S-ar putea să fie doar un intrus cu gură mare, talentat numai în arta minoră a supravieţuirii, orb aşa cum numai temniţele l-au cunoscut în privinţa nuanţelor subtile ale ironiei. Nu contează, las-o aşa, aşa să fie. Poate că niciodată nu voi fi mulţumit de el.

Carmen, *voulez-vous venir avec moi*[1]? Nu? Atunci adio şi ţie, Prinţesă a Haosului. Ar fi putut fi distractiv.

Cerul se roteşte iar, şi cine ar putea spune ce fapte scoate la iveală lumina lui de vitraliu? Pasienţa a fost jucată. Acolo unde am fost nouă, acum suntem şapte şi un rege. Totuşi Merlin şi Martin sunt cu noi, alţi jucători în jocul care continuă.

Puterea îmi revine atunci când privesc cenuşa şi mă gândesc la calea pe care am apucat-o. Drumul din faţă mă intrigă, de la iad la „aleluia”. Mi-am recăpătat vederea, amintirile, familia. Şi Corwin va fi mereu Corwin, chiar şi la Judecata de Apoi.

Merlin se trezeşte acum, şi asta e bine. E timpul să trecem la treabă. Sunt lucruri de făcut.

Ultima acţiune a lui Random după ce a învins furtuna a fost să mi se alăture, extrăgând putere din Giuvaier, ca să-l contacteze pe Gerard prin Atuul său. Cărţile sunt din nou reci, şi umbrele sunt ele înseşi din nou. Amber este în picioare. Au trecut ani de când l-am părăsit, şi poate se vor mai scurge mulţi până voi reveni. Ceilalţi probabil că s-au transportat deja acasă prin Atuuri, aşa cum a făcut Random, ca să-şi îndeplinească îndatoririle. Dar acum eu trebuie să vizitez Curţile Haosului, pentru că am spus că o voi face, pentru că s-ar putea să fie nevoie de mine chiar şi aici.

Ne pregătim echipamentul acum, Merlin şi cu mine, şi în curând va croi un drum pentru noi.

Când totul va fi dus la bun sfârşit în acel loc, când Merlin va fi traversat Modelul şi va fi plecat să îşi revendice lumile, mai e o călătorie pe care trebuie s-o fac. Trebuie să merg în locul unde am plantat creanga bătrânului Ygg, să vizitez copacul care a crescut din ea. Trebuie să văd ce s-a ales din Modelul pe care l-am trasat în zgomotul porumbeilor de pe Champs-Elysees. Dacă mă va conduce în alt univers, aşa cum cred acum că se va întâmpla, trebuie să merg acolo, să văd ce am creat.

[1] „Vrei să vii cu mine?” (în lb. franceză în original). Aluzie la opera „Carmen”, de Georges Bizet. (n. trad.)

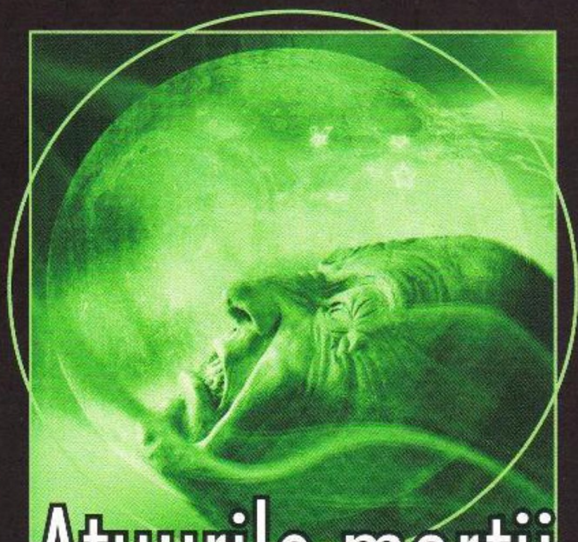
Drumul se întinde înaintea noastră, îndreptându-se spre Curţile din depărtare. A sosit timpul, încălecăm şi plecăm.

Călărim acum peste bezna unui drum care arată ca tifonul. Citadelă duşmană, naţiune cucerită, capcană, casă a strămoşilor… O să vedem. O sclipire slabă de pe parapet şi balcon. S-ar putea chiar să ajungem la timp pentru o înmormântare. Îmi îndrept spatele şi îmi slăbesc spada în teacă. O să ajungem acolo în scurt timp.

Adio şi bun găsit, ca întotdeauna.

ROGER ZELAZNY

Atuurile morții

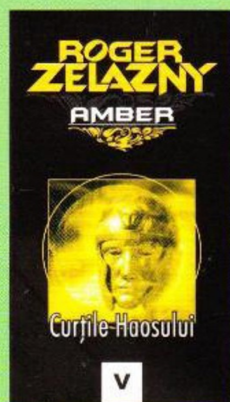
VI

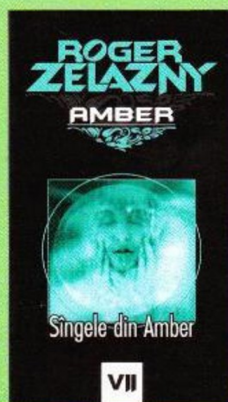
ROGER ZELAZNY

Atuurile morții

Ca în fiecare an de 30 aprilie, Merlin se aşteaptă ca "Ş" să încerce să îl omoare. Luke, prietenul său din şcoală, pare să fie altcineva decât crezuse, să cunoască mai multe decât ar fi fost normal. Şi nu este singurul. Tot mai mulți dintre cei pe care îi întâlneşte ştiu despre el mai multe decât ştie el despre ei.

Lucrurile se precipită şi în Amber, Merlin nefiind singurul membru al familiei a cărui viață este în pericol. Toți devin suspicioşi şi se gândesc la posibilitatea ca unul de-al lor să fi pornit o răzbunare. Nici proiectul lui Merlin, *Ghostwheel*, nu e mai liniştit.

www.tritonic.ro
http://tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-222-6
9789737332226

TRITONIC

TRITONIC FANTASY

ROGER ZELAZNY

ATUURILE MORŢII

Traducere de EUGEN CRISTEA

1

E o pacoste să aştepţi pe cineva care încearcă să te ucidă. Dar era 30 aprilie şi, fireşte, urma să se întâmple ca de fiecare dată. Îmi luase ceva timp ca să înţeleg, dar acum măcar ştiam când vine. În trecut, fusesem prea ocupat ca să iau măsuri. Dar acum slujba mea se sfârşise. Urma să mă preocup numai de asta. Simţeam că într-adevăr trebuie să clarific lucrurile înainte de a pleca.

M-am ridicat din pat, am mers în baie, am făcut un duş, m-am spălat pe dinţi etcetera. Îmi lăsasem iar barba să crească, aşa că nu trebuia să mă bărbieresc. Nu mă luptam cu temeri stranii, aşa cum făcusem în acel 30 aprilie acum trei ani, când mă trezisem cu o durere de cap şi o premoniţie, deschisesem larg ferestrele şi mă dusesem în bucătărie ca să descopăr toate ochiurile de la aragaz deschise şi fără flacără. Nu. Nu era nici măcar ca acel 30 aprilie de acum doi ani în celălalt apartament, când m-am trezit înaintea zorilor din cauza unui uşor miros de fum, ca să constat că locul luase foc. Totuşi, am stat în afara razei de acţiune a lămpilor electrice, pentru cazul în care becurile ar fi fost umplute cu ceva inflamabil şi, mai degrabă am dat câte un bobârnac întrerupătoarelor în loc să le apăs. Nicio nenorocire nu urmă acestor acţiuni.

De obicei, folosesc timer-ul pentru a programa cafetiera cu o noapte înainte. În dimineaţa asta, totuşi, nu doream o cafea preparată fără s-o am la vedere. Am pus o porţie nouă şi am verificat pachetul în timp ce aşteptam să fiarbă. Tot ce era valoros în acest loc consta în două lăzi de mărime mijlocie – haine, cărţi, tablouri, câteva instrumente, câteva amintiri şi aşa mai departe. Am sigilat valizele. Haine de schimb, un tricou de bumbac cu mânecă lungă, un roman bun şi un teanc de cecuri de călătorie luară drumul în rucsac. Voi lăsa cheia administratorului la ieşire, aşa încât să le îngăduie noilor locatari să intre. Coşurile vor merge la păstrare.

În dimineaţa asta, fără jogging.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua, trecând de la o fereastră la alta şi oprindu-mă în dreptul fiecăreia pentru a arunca o privire asupra străzilor de jos şi a clădirilor de peste drum (tentativa de anul trecut fusese făcută de cineva cu o puşcă), m-am întors cu

gândul la prima oară când se petrecuse, în urmă cu şapte ani. Mă plimbam pur şi simplu pe stradă, într-o după-amiază luminoasă de primăvară, când un camion care se apropia se abătu brusc în lateral, tăie curba şi aproape că mă făcu una cu bucăţi dintr-un zid de cărămidă. Am reuşit să sar într-o parte şi să mă rostogolesc. Şoferul nu şi-a mai recăpătat niciodată cunoştinţa. A fost parcă una dintre acele întâmplări ciudate care ne invadează, din când în când, vieţile tuturor…

Totuşi, anul următor, mă îndreptam spre casă de la apartamentul prietenei mele, seara târziu, când m-au atacat trei indivizi – unul cu un cuţit, ceilalţi doi cu bucăţi de ţeavă – fără a avea măcar bunul simţ de a-mi cere portofelul.

Am lăsat cadavrele la intrarea unui magazin de discuri din apropiere şi, în timp ce mă gândeam la toate astea pe drumul de întoarcere, nu m-am prins decât a doua zi că fusese aniversarea accidentului de camion. Chiar şi atunci, am considerat-o o coincidenţă nefericită. Chestiunea bombei prin poştă care distrusese jumătate din celălalt apartament anul următor, mă determinase să încep să mă-ntreb dacă nu cumva natura statistică a realităţii exagerează în preajma mea în acel anotimp. Şi evenimentele din anii următori m-au ajutat să transform asta în convigere.

Cuiva îi plăcea să încerce să mă ucidă o dată pe an, pur şi simplu. Odată ratată acţiunea, urma încă un an de pauză înaintea unei noi tentative. Părea aproape un joc.

Numai că anul ăsta voiam şi eu să mă joc. Preocuparea mea principală era că el, ea sau ceva nu erau niciodată prezenţi când se producea evenimentul, preferând procedeele secrete şi dispozitivele sau intermediarii. O să mă refer la această persoană drept „Ş” (care, în cosmologia mea, înseamnă „şarpe” şi uneori „şarlatan”), deoarece „X” a fost exploatat exagerat şi pentru că nu-mi place să mă joc cu pronume având antecedente discutabile.

Am spălat ceaşca de cafea şi ceainicul şi le-am pus pe raft. Apoi mi-am ridicat bagajul şi am luat-o din loc. Domnul Mulligan nu era acasă sau dormea, aşa că am lăsat cheia în cutia lui poştală înainte de ieşi în stradă ca să-mi iau micul dejun într-un local din apropiere.

Traficul era lejer şi toate vehiculele circulau normal. M-am plimbat lent, ascultând şi privind. Era o dimineaţă plăcută, anunţând o zi frumoasă. Speram să aranjez rapid treburile, astfel

încât să mă pot bucura de tihnă.

Am ajuns în local fără probleme. M-am aşezat lângă fereastră. Exact în clipa în care chelnerul a venit să-mi ia comanda, am văzut o siluetă familiară ţopăind pe stradă – un fost coleg de clasă şi, mai târziu, funcţionar la aceeaşi companie – Lucas Raynard: un metru optzeci, roşcat, chipeş în ciuda sau poate datorită unui nas zdrobit artistic, cu vocea şi comportamentul unui comis-voiajor, ceea ce şi era.

Am ciocănit în geam şi m-a văzut, a fluturat din mână, s-a răsucit şi a intrat.

– Merle, ştiam eu, rosti, apropiindu-se de masă, lovindu-mă uşor pe umăr, luând loc şi smulgându-mi meniul din mână. Nu te-am găsit acasă şi am bănuit că ai putea fi aici.

Coborî privirea şi începu să citească meniul.

– De ce? am întrebat.

– Dacă aveţi nevoie de mai mult timp să vă hotărâţi, vin mai târziu, rosti chelnerul.

– Nu, răspunse Luke şi comandă o listă enormă. Am adăugat şi comanda mea. Apoi:

– Pentru că eşti o creatură cu obiceiuri clare.

– Obiceiuri? am răspuns. Rareori mai mănânc aici.

– Ştiu, răspunse, dar o făceai de obicei când erai în tensiune. Ca, de pildă, chiar înainte de examene – sau dacă te frământa ceva.

– Hm, am spus. Era ceva adevăr în asta, cu toate că nu-mi dădusem seama înainte. Am rotit scrumiera cu emblema unui cap de unicorn, o variantă mai mică a vitraliului care crea un separeu lângă intrare. N-aş putea spune de ce, am rostit în cele din urmă. Pe lângă asta, ce te face să crezi că mă frământă ceva?

– Mi-am amintit de chestia aia paranoică a ta cu 30 aprilie, din cauza a două accidente.

– Mai mult de două. Nu ţi-am povestit niciodată despre toate.

– Deci, încă mai crezi?

– Da.

Ridică din umeri. Sosi chelnerul şi ne umplu ceştile cu cafea.

– Okay, aprobă într-un târziu. Astăzi ţi s-a întâmplat?

– Nu.

– Păcat. Sper că nu-ţi afectează gândirea.

Am luat o gură de cafea.

– Nicio problemă, i-am spus.

– Bun. Oftă şi se întinse. Ascultă, tocmai am revenit în oraş ieri…

– Ai avut o călătorie bună?

– Am stabilit un nou record de vânzări.

– Excelent.

– Oricum… Am aflat că plecaseşi chiar când m-am înregistrat la hotel.

– Mda. Am plecat cam cu o lună în urmă.

– Miller a încercat că te contacteze. Dar cum tu aveai telefonul deconectat, nu te-a putut suna. Chiar a trecut pe la tine de vreo două ori, dar nu erai acasă.

– Păcat.

– Vrea să revii.

– Am terminat acolo.

– Ai răbdare până auzi propunerea, bine? Brady a avansat în grad şi tu eşti noul şef la Design – cu un procent de douăzeci la sută. Asta mi-a spus să-ţi transmit.

Am chicotit uşor.

– De fapt… nu sună rău deloc. Dar, aşa cum am spus, am terminat.

– Oh. Ochii îi scânteiară în timp ce-mi adresă un zâmbet viclean. *Trebuie* să ai tu ceva aranjat altundeva. Era uimit. Okay, în cazul ăsta mi-a spus să-ţi transmit să-i prezinţi oferta celuilalt tip. O să încerce s-o depăşească.

Am clătinat din cap.

– Cred că nu accept, am spus. Am isprăvit. Punct. Nu vreau să mă întorc. Şi nici nu vreau să mai muncesc pentru nimeni altcineva. Am terminat cu genul ăsta de treburi. M-am săturat de computere.

– Dar eşti cu adevărat priceput. Ascultă, o să te apuci de predat?

– Nu.

– Ei bine, la naiba! Trebuie să faci ceva. Ai dat cumva peste o comoară?

– Nu. Cred că o să călătoresc. Am stat prea mult într-un singur loc.

Ridică ceaşca de cafea şi o goli. Apoi se lăsă pe spate, îşi încrucişă mâinile pe stomac şi-şi coborî uşor pleoapele. Rămase tăcut un timp.

Într-un târziu:

– Spuneai că ai terminat. Te referi la slujba şi viaţa ta de aici

sau la altceva?

– Nu pricep.

– Aveai un fel ciudat de a dispărea – chiar şi în colegiu. Dispăreai un timp şi la fel de brusc îţi făceai din nou apariţia. Mereu dădeai explicaţii destul de vagi. Parcă ai fi dus un fel de viaţă dublă. Toată treaba asta are de-a face cu aşa ceva?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

Zâmbi.

– Fireşte că ştii, rosti. Cum nu i-am răspuns, adăugă: Ei bine, oricum îţi urez baftă.

În continuă agitaţie, rareori în pauză, se jucă cu un inel cu chei în timp ce băurăm o a doua ceaşcă de cafea, zgâlţâind şi zornăind cheile şi un mare breloc albastru strălucitor. Într-un târziu sosiră mic-dejunurile noastre şi am mâncat în tăcere un timp.

Apoi întrebă:

– Mai ai *Starburst*-ul?

– Nu. L-am vândut toamna trecută, i-am spus. Am fost atât de ocupat încât n-am avut timp să navighez. Nu suportam să-l văd stând degeaba.

Încuviinţă.

– Păcat, spuse. Ne-am distrat bine cu nava, când eram în şcoală. Şi chiar mai târziu. Mi-ar fi plăcut să ieşim cu ea încă o dată, de dragul vremurilor trecute.

– Da.

– Ascultă, ai văzut-o de curând pe Julia?

– Nu, de când ne-am despărţit. Cred că se mai vede cu un tip pe nume Rick. Tu ai mai văzut-o?

– Mda. Am trecut pe la ea noaptea trecută.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Făcea parte din gaşcă – şi am plecat care încotro.

– Cum era?

– Încă arată bine. A întrebat de tine. Mi-a dat asta… să ţi-o înmânez.

Scoase la iveală din vestă un plic sigilat şi mi-l înmână. Purta numele meu, cu scrisul ei. Am rupt plicul şi am citit.

„Merle,

M-am înşelat. Ştiu cine eşti şi asta înseamnă pericol. Trebuie să te văd. Am ceva de care vei avea nevoie. E foarte important. Te rog sună-mă sau treci pe la mine cât mai curând posibil.

Cu dragoste,
Julia”.

– Mulţumesc, am spus, deschizând rucsacul şi punând plicul înăuntru.

Era enigmatic şi neliniştitor. Într-un final trebuia să hotărăsc ce e de făcut. Încă o mai plăceam mai mult decât credea, dar nu eram convins că voiam s-o mai văd. Dar ce voia să spună că ştie cine sunt?

Din nou, am izgonit-o din minte.

Un timp am privit traficul şi am băut cafea şi m-am gândit la prima mea întâlnire cu Luke, ca studenţi în anul I, la Clubul de Scrimă. Era incredibil de bun.

– Mai duelezi? l-am întrebat.

– Uneori. Tu?

– Din când în când.

– N-am aflat niciodată care e mai bun.

– Nu e timp acum, am spus.

Chicoti şi împunse cu cuţitul spre mine de câteva ori.

– Cred că nu. Când pleci?

– Probabil mâine. Mai rezolv câteva mărunţişuri. Când termin, plec.

– Încotro te-ndrepţi?

– Ici-colo. Încă nu m-am hotărât.

– Eşti nebun.

– Îhîm. I se spunea „Anul călătoriilor”. L-am ratat pe-al meu şi-l vreau acum.

– De fapt, sună destul de haios. Poate că ar trebui să-l încerc şi eu cândva.

– Poate. Credeam că ţi l-ai luat eşalonat, totuşi.

– Ce vrei să spui?

– N-am fost singurul care obişnuia să plece mult.

– Oh, asta era. Goni gândul cu o fluturare de mână. Aia era afacere, nu plăcere. A trebuit să fac nişte şmecherii ca să plătesc facturile. O să mergi să-i vezi pe-ai tăi?

Ciudată întrebare. Niciunul dintre noi nu adusese vorba despre părinţii noştri decât în linii mari.

– Nu cred, am spus. Cum sunt ai tăi?

Îmi prinse privirea şi o fixă, cu zâmbetul lui cronic lărgindu-se uşor.

– Greu de zis, răspunse. Nu prea ţinem legătura.

Am zâmbit şi eu.

– Cunosc senzaţia.

Ne-am terminat mâncarea, am mai luat o ultimă cafea.

– Deci nu vrei să vorbeşti cu Miller? întrebă.

– Nu.

Ridică iar din umeri. Sosi nota şi o luă.

– Eu plătesc, spuse. La urma urmelor, eu am o slujbă.

– Mulţumesc. Poate că mă recompensez cu o cină. Unde stai?

– Aşteaptă. Băgă mâna în buzunarul cămăşii, scoase o cutie de chibrituri, mi-o întinse. Ţine. Motelul „New Line”, spuse.

– Să zicem în jur de şase?

– Okay.

Se ridică şi ne despărţirăm în stradă.

– Pe curând, zise.

– Mda.

La revedere, Luke Raynard. Ciudat om. Ne cunoşteam de aproape opt ani. Am petrecut clipe plăcute. Ne-am înfruntat în câteva discipline sportive. Obişnuiam să facem jogging împreună aproape în fiecare zi. Am fost amândoi în echipa de alergări. Uneori, ne vedeam cu aceleaşi fete. M-am mirat iar de el – puternic, isteţ şi la fel de tainic ca şi mine. Exista o legătură între noi, o legătură pe care n-o înţelegeam pe de-a-ntregul.

M-am întors în parcarea apartamentului meu şi am verificat capota şi structura automobilului înainte de a îndesa rucsacul înăuntru şi a porni motorul. Am condus încet, uitându-mă la lucruri care fuseseră proaspete şi noi în urmă cu opt ani, spunându-le acum rămas bun. Săptămâna trecută îmi luasem rămas bun de la toţi cei care contaseră pentru mine. Cu excepţia Juliei.

Era unul dintre acele lucruri pe care simţeam că trebuie să-l amân, dar nu era timp. Fie îl făceam acum, fie deloc, şi curiozitatea îmi fusese stârnită. Am intrat în parcarea unui mall şi am ochit un telefon, dar n-a răspuns nimeni când am sunat-o. Am bănuit că era la muncă în schimbul de zi, dar putea tot atât de bine să facă un duş sau să fie la cumpărături. Am hotărât să merg la ea şi să văd. Nu era prea departe. Şi orice ar fi avut pentru mine, a lua acel ceva va fi o scuză bună pentru a o vedea o ultimă dată.

Am rătăcit prin cartier mai multe minute înainte de a găsi un loc de parcare. Am încuiat maşina, am mers înapoi spre colţ şi am luat-o la dreapta. Ziua devenise ceva mai caldă. Undeva, câinii lătrau.

M-am îndreptat spre intersecţia unde se afla imensa casă victoriană care fusese transformată în bloc cu apartamente. Din faţă nu puteam zări ferestrele apartamentului ei. Acesta era situat la ultimul etaj în spate. Am încercat să-mi reprim amintirile când am trecut de intrare, dar n-a fost bine. Amintirile clipelor petrecute împreună s-au năpustit cu o sumedenie de vechi sentimente. M-am oprit. Era o prostie să vin aici… De ce să-mi fac probleme pentru ceva ce nu mi-a lipsit niciodată. Totuşi…

La naiba. Voiam s-o mai văd o dată. Acum nu mai puteam da înapoi. Am urcat treptele şi am traversat pragul. Uşa era un pic întredeschisă, aşa că am intrat.

Acelaşi hol. Aceeaşi violetă obosită în ghiveci, cu praf pe frunze, pe raftul din faţa oglinzii cu ramă aurie – oglinda uşor strâmbă care reflectase de atâtea ori îmbrăţişarea noastră. Chipul mi se încreţea pe măsură ce înaintam.

Am urcat treptele de lemn verzi. Un câine începu să urle undeva în spate, afară.

Primul palier era neschimbat. Am traversat micul hol, pe lângă gravurile şterse şi masa veche, am cotit şi am urcat pe cea de-a doua scară. La jumătatea drumului am auzit un zgomot ca un scârţâit venind de deasupra şi un altul ca o sticlă sau o vază rostogolindu-se pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Apoi din nou tăcere, în afara câtorva rafale de vânt prin streşini. Mă cuprinse o uşoară nelinişte şi am grăbit pasul. M-am oprit în capul scărilor şi totul părea a fi în ordine, dar la următoarea inspiraţie am simţit un miros neobişnuit. Nu-l puteam defini – transpiraţie, mucegai, poate praf – în orice caz, ceva organic.

Atunci m-am îndreptat spre uşa Juliei şi am aşteptat câteva clipe. Acolo mirosul părea mai puternic, dar n-am mai auzit alte zgomote.

Am ciocănit uşor în lemnul negru. Pentru o clipă mi s-a părut că înăuntru se agită cineva, dar numai pentru o clipă. Am bătut iar.

– Julia? am strigat. Sunt eu, Merle.

Nimic. Am bătut mai tare.

Ceva căzu cu zgomot. Am încercat mânerul uşii. Încuiată.

Am răsucit şi am smucit şi am smuls mânerul, încuietoarea şi tot mecanismul de închidere. Apoi m-am deplasat imediat în stânga mea, pe lângă capătul în ţâţâni al uşii şi cadru. Am întins mâna stingă şi am exercitat o uşoară apăsare pe panoul de sus

cu vârful degetelor.

Am împins uşa câţiva inci în interior şi m-am oprit. Nu se auziră alte zgomote şi în câmpul vizual apăru doar un fragment de perete şi podea, cu mici întrezăriri ale unei acuarele, sofaua roşie, covorul verde. Am deschis mai mult uşa. Aceleaşi obiecte cu ceva în plus. Şi mirosul era mai puternic.

Am făcut o jumătate de pas în dreapta şi am apăsat constant.

Nimicnimicnimic…

Am luat brusc mâna când am văzut-o. Zăcând acolo. În mijlocul încăperii. Într-o baltă de sânge…

Era sânge pe podea, pe covor, o dezordine sângeroasă lângă colţul din stânga mea. Mobilă cu susu-n jos, perne sfâşiate…

Mi-am stăpânit un impuls de a mă năpusti înainte.

Am făcut un pas lent, apoi un altul, cu toate simţurile la pândă. Am traversat pragul. În încăpere nu mai era nimic/ nimeni altcineva. Frakir se încordă în jurul încheieturii mele. Ar fi trebuit să rostesc ceva, dar mintea îmi era în altă parte.

M-am apropiat şi am îngenuncheat lângă ea. Mi s-a făcut rău. Din uşă nu văzusem că jumătate din faţa ei şi braţul drept lipseau. Nu mai respira şi carotida ei era tăcută. Purta un halat de culoarea piersicii, sfâşiat şi plin de sânge; la gât se afla un medalion albastru.

Sângele care se răspândise dincolo de covor pe podeaua din lemn tare era mânjit şi plin de urme. Totuşi, nu erau urme de picior uman, ci urme mari, alungite, cu trei degete, apăsate, cu gheare.

Un curent de aer de care fusesem doar pe jumătate conştient – venind dinspre uşa deschisă a dormitorului în spatele meu – se diminuă brusc, în timp ce mirosul se intensifică. Am simţit o nouă zvâcnitură la încheietura mâinii. Totuşi, nu se auzea niciun sunet. Era o tăcere totală, dar eu ştiam că e acolo.

M-am rotit din poziţia în genunchi în cea ghemuită, răsucindu-mă…

Am văzut o gură imensă, cu dinţi mari, cu buze sângerii încreţite în jurul lor. Scoteau în evidenţă botul aparţinând unei creaturi asemănătoare unui câine de vreo câteva sute de pounzi, acoperită cu blană galbenă aspră, ca muşchiul. Urechile arătau ca un morman de ciuperci, ochii galben-portocaliu holbaţi şi sălbatici.

Întrucât n-aveam nicio îndoială privind intenţiile ei, am azvârlit spre creatură mânerul uşii, pe care-l ţinusem încleştat, aproape

fără să-mi dau seama, în ultimul minut. Alunecă pe proeminenţa osoasă de deasupra ochiului stâng fără vreun efect notabil. Tot pe tăcute, creatura se năpusti asupra mea.

Fără a-mi lăsa măcar o clipă să-i adresez o vorbă lui Frakir…

Cei care lucrează în abatoare ştiu că există un loc pe fruntea animalului, care poate fi găsit trasând o linie imaginară de la urechea dreaptă spre ochiul stâng şi o alta de la urechea stângă spre ochiul drept. Ei ţintesc lovitura ucigaşă cu un inci sau doi deasupra joncţiunii acestui „X”. Unchiul meu m-a învăţat asta. Deşi nu lucra într-un abator. Pur şi simplu ştia cum să ucidă creaturile.

Aşa că m-am răsucit înainte şi într-o parte când m-a atacat şi i-am aplicat o lovitură ca de ciocan în punctul mortal: se mişcă chiar mai iute decât anticipasem şi, când îl izbi pumnul meu, îşi pregătise deja muşchii gâtului pentru a absorbi forţa loviturii.

Aceasta îi smulse primul sunet, totuşi – un scheunat. Îşi scutură capul şi se întoarse cu mare viteză, atacându-mă iar. De data asta, un mârâit bubuitor îi ieşi din piept şi sări foarte sus. Ştiam că n-o să reuşesc să evit lovitura.

Unchiul meu mă mai învăţase şi cum să înşfac un câine de carnea din lateralele gâtului şi de sub fălci. Îţi trebuie o priză bună dacă e un câine mare şi trebuie să-l apuci corect. În clipa aceea, nu prea aveam de ales. Dacă aş fi încercat o lovitură şi aş fi ratat-o, probabil că mi-ar fi înhăţat piciorul.

Mâinile îmi ţâşniră înainte şi în sus şi l-am încolăcit când ne-am întâlnit. Eram convins că e mai greu decât mine şi că trebuie să ţin seama şi de impulsul lui.

Am avut viziunea pierderii degetelor sau a unei mâini, dar l-am prins sub falcă, l-am ţinut şi am strâns. Am ţinut braţele întinse şi m-am aplecat la impact. Am fost zguduit de forţa săriturii, dar am izbutit să-mi menţin strânsoarea şi să absorb şocul.

În timp ce ascultam mârâiturile şi priveam botul bălos la vreo treizeci de centimetri de faţa mea, mi-am dat seama că nu mă gândisem cum să acţionez mai departe. Cu un câine, poţi reuşi să-i zdrobeşti capul de ceva tare şi aflat la îndemână; carotidele lui sunt prea adânc îngropate ca să te bazezi pe apăsarea directă şi să-l scoţi din funcţiune. Dar creatura asta era puternică şi strânsoarea mea deja începea să alunece din cauza zvârcolirii frenetice. În timp ce-i ţineam fălcile departe de mine şi îl împingeam în sus, am constatat că era mai înalt decât mine atunci când ajungea în poziţie verticală. Aş fi putut încerca o

lovitură în partea interioară moale, dar probabil mi-aş fi pierdut echilibrul şi strânsoarea şi atunci pântecul ar fi fost expus colţilor ei.

Dar creatura scăpă din mâna mea stânga, răsucindu-se, şi n-aveam altă soluţie decât să folosesc dreapta sau să-i dau drumul. Aşa că am împins cât am putut de tare şi m-am retras iar. Căutam disperat o armă, orice fel de armă, dar nu era nimic la îndemână care să-mi fie de folos.

Se năpusti iar, căutându-mi gâtul, venind prea iute şi prea de sus ca să reuşesc o lovitură la cap. Şi nici nu mă puteam feri din calea ei.

Picioarele din faţă erau la nivelul abdomenului meu şi speram ca unchiul meu să fi avut dreptate şi în privinţa asta, în timp ce le-am înşfăcat şi le-am răsucit în interior şi în exterior cu toată forţa, lăsându-mă pe un genunchi ca să evit fălcile, cu bărbia lăsată ca să-mi protejez gâtul, cu capul tras spre înapoi. Oasele trosneau şi scârţâiau când le răsuceam şi capul creaturii coborî aproape imediat ca să-mi atace încheieturile. Numai că în clipa aceea deja mă ridicam, aruncându-mă înainte, săltându-mă în picioare.

Creatura se răsturnă în spate, se răsuci şi aproape că-şi reveni. Când labele izbiră podeaua, totuşi, scoase un sunet pe jumătate între un scâncet şi un mârâit şi se prăbuşi.

Eram pe punctul de a încerca o nouă lovitură în craniu, când creatura reveni în picioare, mişcându-se mai iute decât aş fi bănuit. Îşi ridică imediat piciorul drept din faţă şi îşi recapătă echilibrul pe celelalte trei, încă mârâind, ţintuindu-şi privirea în ochii mei, cu saliva atârnându-i pe falca de jos. M-am deplasat uşor în stânga, convins că se va năpusti iarăşi asupra mea, ţinându-l în şah, luând o poziţie pe care nu mi-o spusese nimeni, pentru că, din când în când, mai am şi eu idei originale.

De data asta era mai lent când mă atacă. Poate că ar fi trebuit să-l lovesc în craniu şi să-l termin. Nu ştiu, pentru că n-am încercat. L-am înşfăcat iar de gât şi, de data asta, mă aflam pe un teritoriu cunoscut. Nu va scăpa ca înainte, în puţinele clipe de care aveam nevoie. Fără a-i întrerupe impulsul, m-am răsucit şi m-am lăsat jos şi am smuls şi am tras, deviindu-i traiectoria.

Se răsuci în aer, izbind fereastra cu spatele. Cu un zgomot asurzitor, fereastra se făcu ţăndări când trecu prin ea, luând mare parte din ramă şi perdeaua care se smulse odată cu creatura.

Am auzit-o izbindu-se trei etaje mai jos. Când m-am ridicat şi am privit afară, am văzut-o zvâcnind de câteva ori şi înţepenind acolo, în curtea interioară de beton unde Julia şi cu mine beam adesea o bere în miez de noapte.

Am revenit lângă Julia şi i-am luat mâna. Am început să conştientizez furia. Cineva era în spatele acestei afaceri. Să fi fost din nou „Ş”? Oare acesta era cadoul meu de 30 aprilie pe anul ăsta? Aveam sentimentul că da şi voiam să acţionez asupra lui „Ş” aşa cum tocmai acţionasem asupra creaturii care ucisese. Trebuie să existe un motiv. Trebuie să existe un indiciu.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre dormitor, am luat o pătură şi am acoperit-o pe Julia. Automat, am şters amprentele mele de pe mânerul uşii căzut, înainte de a începe să percheziţionez apartamentul.

Le-am găsit pe placa şemineului, între ceas şi un teanc de cărţi despre ocultism. În clipa în care le-am atins şi le-am simţit răceala, mi-am dat seama că treaba era chiar mai serioasă decât crezusem. Probabil că astea reprezentau ceea ce avea Julia pentru mine – numai că nu erau chiar ale mele, deşi când le-am amestecat le-am recunoscut la un anume nivel şi am fost uluit la un altul. Erau cărţi de joc, Atuuri, asemănătoare şi totuşi nu ca oricare altele pe care le văzusem înainte.

Nu era un pachet complet. De fapt, doar câteva cărţi stranii. Le-am strecurat rapid în buzunarul lateral când am auzit sirena. Mai târziu va fi timp pentru o pasienţă.

M-am năpustit în josul scărilor şi afară pe uşa din dos, neîntâlnind pe nimeni. Creatura zăcea încă acolo unde căzuse şi toţi câinii din cartier discutau despre asta. Am sărit garduri şi am răscolit răsaduri cu flori, tăind prin curţile din dos către strada laterală unde parcasem.

Câteva minute mai târziu, mă aflam la mile întregi depărtare, încercând să gonesc din minte amprentele labelor pline de sânge.

2

M-am îndepărtat de golf până când am ajuns într-o zonă liniştită, năpădită de copaci. Am oprit maşina, am ieşit afară şi am mers pe jos.

După multă vreme am dat peste un părculeţ pustiu. M-am

aşezat pe o bancă, am scos Atuurile şi le-am examinat. Câteva păreau pe jumătate familiare şi restul erau total enigmatice. Am privit una prea mult şi mi s-a părut că aud un cântec de sirenă. Le-am lăsat. Nu recunoşteam stilul. Acesta era extrem de stângaci.

Mi-am amintit de povestea unui toxicolog renumit, care a înghiţit din greşeală o otravă pentru care nu exista antidot, întrebarea cea mai importantă din mintea lui era: Luase o doză mortală? A căutat într-o notiţă pe care chiar el o scrisese cu ani în urmă. Conform scrierii, luase doza mortală. A căutat într-o altă carte, scrisă de un alt coleg la fel de eminent. Potrivit acesteia, luase doar jumătate din cantitatea necesară pentru a ucide un om de conformaţia sa. Aşa că s-a aşezat şi a aşteptat, sperând că se înşelase.

Mă simţeam la fel, pentru că sunt expert în astfel de lucruri. M-am gândit că ştiu opera tuturor celor care ar fi în stare să creeze asemenea obiecte. Am luat una dintre cărţi, care exercita o fascinaţie aparte, aproape familiară asupra mea – înfăţişând un mic promontoriu ierbos intrând într-un lac liniştit, o felie de ceva luminos, scânteietor, neidentificabil, undeva în dreapta. Am expirat cu forţă asupră-i, înceţoşând-o o clipă şi am lovit-o cu unghia. Răsună ca un clopoţel de sticlă şi pâlpâi, prinzând viaţă. Umbre se rotiră şi pulsară în timp ce peisajul căpătă nuanţe de înserare. Am trecut mâna pe deasupra şi deveni iar imobil – înapoi la lac, ierburi, zi.

Foarte departe. Curentul timpului curgea mai iute acolo comparativ cu situaţia mea din prezent. Interesant.

Am orbecăit după o veche pipă cu care uneori mă mai răsfăţ, am umplut-o, am aprins-o, am pufăit şi am meditat. Cărţile erau fără îndoială funcţionale, nu vreo imitaţie inteligentă şi, cu toate că nu le înţelegeam scopul, nu asta era grija mea principală în clipa aceea.

Astăzi era 30 aprilie şi, din nou, dădusem piept cu moartea. Trebuia totuşi să mă confrunt cu persoana care se juca cu viaţa mea. „Ş” folosise iar o ameninţare prin procură. Iar eu nu ucisesem un câine obişnuit. Şi cărţile… de unde făcuse Julia rost de ele şi de ce voia să le am eu? Cărţile şi câinele demonstrau o forţă dincolo de cea a unei persoane normale. Tot timpul crezusem că sunt subiectul unui interes nedorit din partea vreunui psihopat, cu care aş fi putut trata pe îndelete. Numai că evenimentele din dimineaţa asta dădeau cazului un aspect cu

totul diferit. Asta însemna că undeva aveam un duşman dat naibii.

M-au trecut fiorii. Aş fi vrut să vorbesc din nou cu Luke, să-l fac să reconstituie conversaţia lor din noaptea trecută, să aflu dacă Julia spusese ceva care să-mi dea un indiciu cât de mic. Mi-ar fi plăcut să mă întorc şi să-i cercetez apartamentul cu mai multă grijă. Dar nici nu se punea problema. Poliţia năvălise deja la intrare în timp ce eu fugeam de acolo. Nu se punea problema revenirii acolo multă vreme.

Rick. Rick Kinsky, tipul cu care începuse să se vadă după ruptura noastră. Îl ştiam din vedere – genul subţirel, mustăcios, cerebral, ochelari sticlă-de-sifon şi toate celelalte. Era managerul unei librării pe care o vizitasem o dată sau de două ori. Mai mult de-atât nu ştiam despre el, totuşi. Poate că el mi-ar putea spune ceva despre cărţile de joc şi cum a intrat Julia în jocul care a costat-o viaţa.

Am mai meditat un pic, apoi am pus cărţile deoparte. Nu mai voiam să-mi irosesc timpul cu ele. Nu încă. Mai întâi voiam să capăt cât mai multe informaţii.

Am revenit la maşină. În timp ce mergeam, m-am gândit că acest 30 aprilie încă nu se sfârşise. Presupunând că „Ş” nu considera întâlnirea de azi-dimineaţă îndreptată direct spre mine? În cazul ăsta, mai era o groază de timp pentru o altă tentativă. Presimţeam de asemeni că, dacă încep să mă apropii, „Ş” va uita de întâlniri şi îmi va lua gâtul oriunde va fi o mică greşeală. Am hotărât ca, de-acum înainte, să nu-mi las deloc garda jos, să trăiesc ca într-o continuă stare de asediu până când se va lămuri chestiunea. Şi acum toate energiile mele se vor îndrepta către rezolvarea ei. Toată bunăstarea mea cerea parcă distrugerea duşmanului meu, foarte curând.

Oare să cer vreun sfat? m-am întrebat. Şi dacă da, de la cine? Erau încă o mulţime de lucruri despre care habar n-aveam legat de moştenirea mea…

Nu. Nu încă, am hotărât. Trebuia să-mi dau toată silinţa ca să pun singur lucrurile la punct. Pe lângă faptul că-mi doream asta, aveam nevoie de exerciţiu. Acolo de unde vin eu, e necesar să fii în stare să rezolvi asemenea chestiuni ciudate.

Am şofat, căutând un telefon public şi încercând să nu mă gândesc la Julia aşa cum o văzusem ultima oară. Câţiva nori apărură dinspre vest. Ceasul îmi ticăia la încheietură, lângă nevăzutul Frakir. Ştirile de la radio erau internaţionale şi triste.

M-am oprit într-o farmacie şi am folosit telefonul de acolo ca să-ncerc să-l contactez pe Luke la motel. Nu era acasă. Aşa că mi-am luat un sandviş şi un milkshake în restaurantul mall-ului şi am încercat mai târziu. Încă nu revenise.

Okay. Dau de el mai încolo. M-am îndreptat spre oraş. „Browserie”, mi-am amintit, se numea librăria unde lucra Rick.

M-am îndreptat într-acolo şi am văzut că e deschis. Am parcat la două intersecţii în susul străzii şi m-am întors pe jos. Am stat în alertă pe tot parcursul, dar n-am detectat niciun semn că aş fi fost urmărit.

O briză răcoroasă m-a învăluit în timp ce mergeam, apropierea ploii. L-am văzut pe Rick prin vitrina magazinului, aşezat la tejgheaua lui înaltă, citind o carte. Nimeni altcineva la vedere.

Un mic clopoţel răsună deasupra uşii când am intrat şi Rick îşi ridică privirea. Se îmbăţoşă şi ochii i se măriră pe măsură ce mă apropiam.

– Salut, am rostit, oprindu-mă apoi o clipă. Rick, nu ştiu dacă mă mai ţii minte.

– Eşti Merle Corey, rosti moale.

– Corect. M-am aplecat pe tejghea şi el se retrase. Mă-ntreb dacă m-ai putea ajuta cu o mică informaţie.

– Ce fel de informaţie?

– Despre Julia, am zis.

– Ascultă, răspunse, nu m-am apropiat de ea decât după ce voi doi v-aţi despărţit.

– Cum? Nu, nu, nu înţelegi. Nu-mi pasă de asta. Am nevoie de o informaţie mai recentă. A încercat să ia legătura cu mine săptămâna trecută şi…

Clătină din cap:

– N-am mai avut veşti de la ea de vreo două luni.

– Oh?

– Mda, nu ne-am mai văzut, Preocupări diferite, înţelegi?

– Era în ordine atunci când… aţi încetat să vă mai vedeţi?

– Cred că da.

L-am privit ţintă în ochi şi se încruntă. Nu-mi plăcuse acel „Cred că da”. Constatam că îi e un pic teamă de mine aşa că am decis să întind coarda.

– Ce vrei să spui prin „preocupări diferite”? am întrebat.

– Ei bine, devenise un pic cam ciudată, înţelegi? spuse.

– Nu înţeleg. Spune-mi.

Îşi umezi buzele şi privi într-o parte.

– Nu vreau să am necazuri, rosti.
– Şi nici eu nu vreau să le provoc. Despre ce-i vorba?
– Ei bine, spuse, era îngrozită.
– Îngrozită? De ce?
– Uh – de tine.
– De mine? E ridicol. Niciodată n-am făcut ceva care s-o îngrozească. Ce-a spus?
– Niciodată n-a folosit multe cuvinte, dar pot să-ţi spun, de câte ori pomenea numele tău. După aceea, a început să fie preocupată de toate lucrurile alea stranii.
– M-ai pierdut, am zis. Complet. A devenit ciudată? Avea preocupări stranii? Ce fel? Ce se întâmpla? Chiar nu înţeleg şi mi-aş dori s-o fac.
Se ridică în picioare şi se îndreptă spre spatele magazinului, aruncându-mi o privire ca şi cum ar fi trebuit să-l urmez. Am făcut-o.
Încetini pasul când am ajuns într-un raion plin de cărţi despre vindecarea naturistă şi agricultura organică şi artele marţiale şi leacuri din ierburi şi despre creşterea copiilor la domiciliu, dar trecu mai departe la raionul ocult.
– Aici, rosti, oprindu-se. A împrumutat câteva din astea, le-a adus înapoi, a mai împrumutat altele.
Am ridicat din umeri.
– Asta-i tot? Nu prea pare ciudat.
– Dar chiar s-a implicat adânc.
– Aşa fac foarte mulţi.
– Lasă-mă să termin, continuă el. A început cu teosofia, chiar a participat la întâlnirile unui grup local. A renunţat destul de repede, dar apoi a întâlnit unii oameni cu legături diverse. Curând, era deja în legătură cu adepţi ai lui Sufi[1], Gurgiev, chiar cu un şaman.
– Interesant, am spus. Fără yoga?
– Fără yoga. Când am întrebat-o acelaşi lucru, mi-a spus că e în căutarea puterii, nu a samadhi. Oricum, a continuat să cunoască indivizi din ce în ce mai ciudaţi. Atmosfera a devenit prea rarefiată pentru mine, aşa că mi-am luat adio.
– Mă-ntreb de ce? am rostit meditativ.
– Aici, spuse, aruncă o privire pe asta.
Îmi azvârli o carte neagră şi păşi înapoi. Am prins-o din zbor.

[1] Sufi – reprezentant al esoterismului islamic. (n. trad.)

Era o copie a Bibliei. Am deschis-o la ultima pagină.

– Ceva special legat de ediţia asta? am întrebat.

Oftă...

– Nu. Îmi pare rău.

O luă înapoi şi o puse la locul ei pe raft.

– Numai o clipă, spuse.

Reveni la tejghea şi luă o plăcuţă de carton dintr-un sertar de dedesubt.

Pe ea era scris: AM IEŞIT PUŢIN: VOM REDESCHIDE LA ... şi era un cadran de ceasornic cu ace mobile. Le potrivi în aşa fel încât să indice o jumătate de oră de-acum înainte şi se duse să atârne plăcuţa pe vitrina intrării. Apoi trase zăvorul şi-mi făcu semn să-l urmez într-o încăpere din dos.

Biroul din dos conţinea o măsuţă, două scaune, cutii cu cărţi. Se aşeză în spatele măsuţei şi făcu un gest cu capul spre scaunul cel mai apropiat. M-am aşezat. Apoi deschise robotul telefonic, dădu la o parte de pe sugativă un teanc de formulare şi corespondenţă, deschise un sertar şi scoase o sticlă de Chianti.

– Vrei un pahar? întrebă.

– Fireşte, mulţumesc.

Se ridică şi păşi prin uşa deschisă a unui mic lavabou. Luă două pahare de pe un raft şi le spălă. Le aduse înapoi, le puse pe măsuţă, le umplu şi împinse unul înspre mine. Paharele erau de la „Sheraton”.

– Iartă-mă că ţi-am azvârlit Biblia, spuse, ridicând paharul şi luând o sorbitură.

– Arătai de parcă te-ai fi aşteptat să dispar într-un nor de fum.

Încuviinţă.

– Sunt cu adevărat convins că motivul pentru care-şi dorea puterea avea legătură cu tine. Eşti implicat în vreo formă de ocultism?

– Nu.

– Uneori spunea despre tine că ai putea fi chiar o creatură supranaturală.

Am izbucnit în râs. După o clipă, făcu şi el la fel.

– Nu ştiu, rosti apoi. Există o mulţime de lucruri stranii pe lume. Nu sunt chiar toate în ordine, dar...

Am ridicat din umeri.

– Cine ştie? Aşadar, tu crezi că ea căuta un sistem anume care i-ar fi dat puterea să se apere de mine?

– Asta a fost impresia mea.

Am luat o gură de vin.

– N-are niciun sens, i-am spus.

Dar chiar dacă am spus-o, ştiam că, probabil, e adevărat. Şi dacă o condusesem pe calea care a distrus-o, atunci eram, în parte, răspunzător de moartea ei. Brusc, am simţit povara odată cu durerea.

– Termină povestea, am spus.

– Cam asta e, răspunse. M-am săturat de oameni care vor să discute tot timpul prostii cosmice şi am luat-o din loc.

– Şi asta-i tot? Ea şi-a găsit sistemul potrivit, guru potrivit? Ce s-a-ntâmplat?

Luă o înghiţitură zdravănă şi mă privi.

– Chiar îmi plăcea de ea, rosti.

– Sunt sigur.

– După aia s-a dus la Tarot, Cabala, Zorile Aurii, Crowley, Fortune…

– Şi a rămas acolo?

– Nu ştiu sigur. Dar aşa cred. Am auzit de asta după un timp.

– Ritualuri magice, deci?

– Probabil.

– Cine le face?

– O mulţime de oameni.

– Vreau să zic, pe cine a găsit ea? Ai auzit?

– Cred că a fost Victor Melman.

Mă privi cu speranţă. Am clătinat din cap.

– Îmi pare rău. Nu cunosc numele.

– Un tip ciudat, medită el, luând o sorbitură şi lăsându-se pe spate în scaun, încrucişându-şi mâinile la ceafă şi aducându-şi coatele în faţă. Privi spre lavabou. Mi s-a relatat – de către câţiva oameni, unii dintre ei demni de încredere – că într-adevăr lumea se dădea în vânt după el, că-şi vrăjea auditoriul, că e cunoscut ca un om luminat, a fost iniţiat, are un fel de putere şi uneori e un mare profesor. Numai că şi el are aceste probleme cu „ego”-ul, care par a însoţi această capacitate… Şi mai e o mică nuanţă pe dos în cazul lui. Am auzit chiar că se spune că nu ăsta e numele lui adevărat, că are cazier şi că seamănă mai mult cu Manson[1] decât cu Mangus[2]. Nu ştiu. Oficial e pictor – de fapt, unul foarte bun. Marfa lui se vinde.

---

[1] Manson, Charles, n. 1934, a condus aşa-numita „Familie Manson”, responsabil de măcelul în care a fost ucisă actriţa Sharon Tate. Condamnat pe viaţă, tipul asasinului cu sânge rece. (n. trad.)

– L-ai întâlnit vreodată?
O pauză, apoi:
– Da.
– Ce impresie ţi-a făcut?
– Nu ştiu. Ei bine … eu am prejudecăţi. Nu prea ştiu ce să spun.
Am agitat vinul din pahar.
– Cum vine asta?
– Oh, am vrut să studiez cu el cândva. M-a refuzat.
– Deci şi tu te-ai băgat în asta. Credeam că…
– Nu m-am băgat în nimic, se repezi el. Vreau să zic că am încercat de toate, când şi când. Fiecare trece prin diverse etape. Voiam să mă dezvolt, să mă extind, să avansez. Cine nu vrea? Dar n-am reuşit niciodată. Se îndreptă şi luă încă o sorbitură de vin. Uneori simţeam că sunt aproape, că exista o anume putere, o anume viziune pe care aproape că o ating sau o văd. Aproape. Apoi a dispărut. Totul e o mare prostie. Te amăgeşti singur. Uneori chiar credeam că dobândisem puterea. Apoi treceau câteva zile şi-mi dădeam seama că iarăşi mă minţisem singur.
– Toate astea s-au petrecut înainte de a o întâlni pe Julia?
Încuviinţă.
– Corect. Poate că asta ne-a şi unit un timp. Încă îmi place să vorbesc despre tot rahatul ăsta, chiar dacă nu mai cred în el. După aceea, ea a luat-o prea în serios, iar eu n-am mai vrut s-o iau din nou pe aceeaşi cale.
– Înţeleg.
Îşi goli paharul şi-l umplu iar.
– Nimic nu contează, spuse. Există o infinitate de moduri de a te minţi singur, de a explica raţional lucruri care nu sunt raţionale. Bănuiesc că îmi doream magie, şi nu există magie reală în lume.
– De asta ai aruncat cu Biblia în mine?
Pufni.
– Putea la fel de bine să fie „Coranul” sau „Vedele”, presupun. Ar fi fost plăcut să te văd dispărind într-un nor de foc. Dar n-a mers.
Am zâmbit.
– Cum pot să dau de Melman?

---

[2] Mangus – membru al unui vechi clan persan specializat în activităţi de cult. Adepţi ai lui Zoroastru. (n. trad.)

– Îl am pe-aici pe undeva, spuse, coborând privirea şi deschizând un sertar. Aici.

Dădu la iveală o mică agendă şi o răsfoi. Copie o adresă pe o fişă de catalog şi mi-o dădu. Mai luă o gură de vin.

– Mulţumesc.

– E adresa studioului, dar tot acolo şi locuieşte, adăugă el.

Am încuviinţat şi am golit paharul.

– Îţi sunt recunoscător pentru tot ce mi-ai spus.

Ridică sticla.

– Mai vrei un pahar?

– Nu, mulţumesc.

Ridică din umeri şi îşi umplu paharul. M-am ridicat.

– Ştii, e într-adevăr trist, spuse.

– Ce?

– Că nu există magie, că n-a existat niciodată, că, probabil, nu va exista vreodată.

– Astea sunt regulile, am zis.

– Lumea ar fi un loc mult mai interesant.

– Mda.

M-am răsucit să plec.

– Fă-mi un serviciu, spuse.

– Ce anume?

– Când ieşi, pune acele la ora trei şi lasă uşa să se închidă singură.

– Sigur.

L-am lăsat acolo şi am făcut lucrurile pe care mi le ceruse. Cerul devenise mult mai întunecat, vântul un pic mai rece. Am încercat din nou să dau de Luke, de la un telefon din colţ, dar încă nu revenise.

Eram fericiţi. Fusese o zi senzaţională. Vremea era superbă şi tot ce făcuserăm ieşise perfect. În seara aceea, fuseserăm la un „fun party” şi, după aceea, luaserăm o cină târzie într-un loc cu adevărat plăcut peste care dădusem accidental. Am zăbovit la o băutură, dorindu-ne ca ziua să nu se mai sfirşească. Ne-am hotărât atunci să prelungim şirul de reuşite şi am condus spre o plajă pustie unde am lenevit şi ne-am împroşcat cu apă şi am privit luna şi am simţit adierile vântului. Multă vreme. Atunci am făcut ceva ce îmi promisesem să nu fac. Nu crezuse Faust că merită să-ţi vinzi sufletul pentru o clipă frumoasă?

– Haide, am spus, aruncând cutia de bere la ţintă în coşul de

gunoi şi apucând-o de mână. Hai să ne plimbăm.

– Unde? întrebă ea, când am ajutat-o să se ridice.

– Pe tărâmul fermecat, am răspuns. Tărâmurile fabuloase din vremuri de demult. Edenul. Hai.

Râzând, mă lăsă să o conduc de-a lungul plajei, către un loc unde se îngusta, strivită de taluzuri înalte. Luna era generoasă şi galbenă, marea cânta cântecul meu preferat.

Am rătăcit mână în mână peste malurile abrupte, unde o curbă bruscă a drumului ne ascunse privirii întinderea de nisip. Căutam grota care trebuia să apară curând, înaltă şi îngustă…

– O grotă, am rostit câteva clipe mai târziu. Hai să intrăm.

– O să fie întuneric.

– Bun, am spus şi am intrat.

Lumina lunii ne urmări cam şase paşi. În clipa aceea, totuşi, localizasem curba spre stânga.

– Pe aici, am hotărât.

– E întuneric!

– Fireşte. Dar ţine-mă de mână încă un pic. Va fi în ordine.

Cincisprezece sau douăzeci de paşi şi apăru o geană slabă de lumină în dreapta. Am condus-o pe acolo şi drumul deveni mai luminos pe măsură ce înaintam.

– S-ar putea să ne rătăcim, rosti moale.

– Eu nu mă rătăcesc, i-am răspuns.

Drumul continua să se lumineze. Făcu încă o curbă şi am continuat de-a lungul acestei ultime treceri pentru a ieşi la poalele unui munte cu o pădure joasă, cu soarele amiezii înălţat deasupra copacilor.

Ea înţepeni, cu ochii albaştri larg deschişi.

– E zi! rosti.

– *Tempus fugit*[1], am răspuns. Hai!

Am mers printre copaci un timp, ascultând păsările şi brizele, Julia cea brunetă şi cu mine şi, după un timp, am condus-o printr-un canion cu stânci şi ierburi colorate, pe lângă un pârâu care se vărsa într-un fluviu.

Am urmat cursul fluviului până când am ajuns, brusc, la o prăpastie în care fluviul plonja pe mare distanţă, modelând curcubeie şi ceţuri. Stând acolo, privind peste valea imensă care se întindea dedesubt, am zărit un oraş cu clopotniţe şi cupole, poleit cu aur şi cristal, prin dimineaţă şi ceaţă.

[1] Timpul nu stă pe loc – în lb. latină, în original. (n. trad.)

– Unde… ne aflăm? întrebă ea.

– După colţ, am spus. Vino.

Am condus-o spre stânga, apoi în josul unui traseu care ne-a purtat înapoi de-a lungul dealului, trecând, în cele din urmă, în spatele cataractei. Umbre şi perle de diamant… un urlet care se apropie de puterea tăcerii…

Am intrat în sfârşit într-un tunel, umed la început dar uscându-se pe măsură ce înaintam. Ne-a condus într-o galerie, deschisă în stânga noastră şi dând afară în noapte şi stele, stele, stele… Era un peisaj enorm, strălucind în noi constelaţii, dând suficientă lumină ca să ne proiecteze umbrele pe zidul din spatele nostru. Ea se aplecă peste parapet, cu pielea ca o marmură şlefuită rară, şi privi în jos.

– Sunt şi acolo, jos! spuse. Şi în laterale! Iar jos nu e nimic altceva, decât stele şi iarăşi stele. Şi în părţi…

– Da. Drăguţe lucruri, nu-i aşa?

Am rămas acolo multă vreme, privind, înainte de a reuşi s-o conving să plece şi să mergem mai departe prin tunel… Acesta ne purtă iar afară, unde văzurăm un amfiteatru clasic în ruine, sub un cer de după-amiază târzie. Iedera creştea peste băncile sparte şi coloanele fracturate. Ici şi colo zăcea câte o statuie sfărâmată, ca şi cum ar fi fost dărâmată de un cutremur. Foarte pitoresc. Mă gândeam că Juliei îi place şi aveam dreptate. Ne-am schimbat locurile pe rând şi ne-am vorbit unul altuia. Acustica era excelentă.

Apoi am plecat mai departe, mână în mână, pe miriade de căi lângă ceruri multicolore, ajungând în final lângă un lac liniştit cu soarele apunând în capătul celălalt al ţărmului. În dreapta mea se afla o aglomerare strălucitoare de stânci. Ne-am îndreptat spre un mic promontoriu îmbrăcat în muşchi şi ferigi.

Am cuprins-o cu braţele şi am rămas acolo mult timp şi vântul în copaci era un cântec de lăută contrapunctat de păsări invizibile. Mai târziu, i-am desfăcut bluza.

– Chiar aici? spuse ea.

– Îmi place aici. Ţie nu?

– E frumos. Okay. Stai o clipă.

Aşa că ne-am întins şi ne-am iubit până când ne-au acoperit umbrele. După un timp, a adormit, aşa cum îmi dorisem.

I-am făcut o vrajă ca s-o ţin adormită, pentru că începeam să mă gândesc mai temeinic dacă era înţelept să fi făcut această călătorie. Apoi m-am îmbrăcat şi am îmbrăcat-o şi pe ea şi am

ridicat-o s-o duc înapoi. Am luat-o pe o scurtătură.

Pe plaja de unde plecasem am lăsat-o jos şi m-am întins alături de ea. Curând am adormit şi eu.

Nu ne-am trezit decât după ce soarele era sus, când ne-au sculat zgomotele celor care se scăldau.

Se ridică şi mă privi.

– Noaptea trecută, spuse, nu poate să fi fost un vis. Dar nici realitate. Nu?

– Presupun că da, am spus.

Se încruntă.

– Cu ce-ai fost de acord? întrebă.

– Micul dejun, am spus. Hai să mâncăm. Hai.

– Stai o clipă. Puse o mână pe braţul meu. S-a întâmplat ceva neobişnuit. Ce anume?

– De ce să distrugem vraja vorbind despre ea? Hai să mâncăm.

Mi-a pus o mulţime de întrebări în zilele următoare, dar am rămas neclintit în refuzul de a vorbi despre cele petrecute. O prostie, toată chestiunea a fost o prostie. N-ar fi trebuit s-o duc în locurile acelea. Asta a contribuit la cearta finală care ne-a despărţit pentru totdeauna.

Şi acum, şofând, când mă gândeam la toate astea, mi-am dat seama de ceva mai mult decât prostia mea. Mi-am dat seama că fusesem îndrăgostit de ea, că încă o iubeam. Dacă n-aş fi luat-o în plimbarea aceea sau dacă aş fi recunoscut ultima ei acuzaţie că aş fi un vrăjitor, probabil că n-ar fi apucat-o pe calea pe care a luat-o, căutând putere pentru ea însăşi – probabil pentru autoapărare. Ar fi fost încă în viaţă.

Mi-am muşcat buzele şi am urlat. Am dat peste maşina stopată în faţa mea şi mi-am spart un far. Dacă aş fi ucis ceea ce iubeam, eram convins că reversul nu poate fi adevărat.

3

Mâhnirea şi furia îmi reduc universul meu şi asta îmi displace. Parcă-mi paralizează amintirea vremurilor mai fericite, a prietenilor, locurilor, lucrurilor, opţiunilor. Prins în menghina emoţiei intense, neliniştitoare, devin mai mic în onestitatea mea. Presupun că asta se datorează în parte faptului că am eliminat un şir de alegeri, distrugându-mi într-o oarecare măsură libertatea voinţei. Asta nu-mi place dar, după o perioadă, am un

mic control asupra ei. Mă face să mă simt ca şi cum aş fi cedat unui fel de determinism, care mă irită şi mai mult. Apoi, cerc vicios, acesta se transformă în emoţia care mă conduce şi o intensifică. Calea simplă de a termina această situaţie este graba năvalnică de a elimina obiectul ei. Calea complicată e mai filosofică, o retragere, restabilirea controlului. Ca de obicei, calea complicată e de preferat. O grabă năvalnică poate avea ca rezultat un gât rupt.

Am parcat în primul loc pe care l-am văzut, am deschis geamul, mi-am aprins pipa. Am jurat să nu plec până când nu mă calmez. Toată viaţa am avut tendinţa de a exagera lucrurile. Se pare că e o tradiţie în familie. Numai că eu nu voiam să fiu ca ceilalţi. Ei au dat peste o groază de necazuri acţionând astfel. Mersul-până-la-capăt, totul-sau-nimic, genul ăsta de reacţii ar fi în regulă dacă izbuteşti să câştigi întotdeauna, dar, în acelaşi timp, pot provoca o mare tragedie sau măcar o operă, dacă se întâmplă să dai peste ceva extraordinar. Şi aveam dovezi că aşa stau lucrurile în cazul de faţă. Aşadar, eram un prost. Mi-am repetat asta până când am ajuns s-o cred.

Apoi, mi-am ascultat eul interior mai liniştit, recunoscând că într-adevăr eram un prost – pentru că nu-mi văzusem propriile sentimente atunci când aş fi putut acţiona asupra lor, pentru că dădusem la iveală o putere şi îi negasem consecinţele, pentru că nici măcar nu bănuisem natura stranie a inamicului meu în toţi aceşti ani, pentru simplificarea actuală a viitoarei întâlniri. N-avea rost să-l scot la vedere pe Victor Melman şi să încerc să scot adevărul de la el. Am hotărât să procedez cu grijă, acoperindu-mă tot timpul. Viaţa nu e niciodată simplă, mi-am zis. Stai liniştit şi adună-te, regrupează-te.

Încet-încet, am simţit cum încordarea dispare. Tot încet-încet, universul meu crescu iar şi am zărit în el posibilitatea ca „Ş” să mă cunoască, să mă cunoască bine şi poate chiar să fi aranjat evenimentele astfel încât să mă descurc şi fără să gândesc şi să mă las în voia momentului. Nu, eu nu voi fi ca ceilalţi…

Am stat acolo şi m-am gândit mult timp înainte de a porni iar motorul şi a conduce încet.

În colţ se afla o clădire din cărămidă plină de funingine. Avea patru etaje, cu obscenităţi scrise cu spray din loc în loc pe partea dinspre alee şi pe zidul care dădea pe strada care se îngusta. Am descoperit graffiti-urile, câteva ferestre sparte şi ieşirile de incendiu în timp ce străbăteam tacticos locul, examinându-l

atent. Deja începuse să cadă o ploaie uşoară. Cele două etaje de jos erau ocupate de Compania „Brutus Storage”, conform unei plăcuţe de lângă scări, într-un mic coridor în care am pătruns. Locul mirosea a urină şi am văzut o sticlă goală de „Jack Daniels” zăcând pe pervazul plin de praf din dreapta mea. Două cutii poştale atârnau pe zidul scorojit. Pe una scria „Brutus Storage”, cealaltă purta înscrisul „V.M.”. Amândouă erau goale.

Am urcat scara, aşteptându-mă să scârţâie. N-o făcu. Am văzut patru uşi fără mâner ducând în holul de la etajul doi, toate închise. Contururile a ceea ce trebuie să fi fost cartoane erau vizibile prin unele ochiuri de geam mătuite în partea de sus. Niciun zgomot dinăuntru.

Am surprins o pisică neagră moţăind la etajul următor. Îşi arcui spinarea, îmi arătă colţii, sâsâi, apoi se răsuci şi ţopăi pe trepte şi dispăru.

Palierul următor avea de asemeni patru uşi – trei dintre ele aparent nefuncţionale, cea de-a patra de culoare neagră şi dată cu lac strălucitor. Purta o mică plăcuţă de alamă pe care scria „Melman”. Am bătut la uşă.

Niciun răspuns. Am încercat de mai multe ori, cu acelaşi rezultat. Niciun zgomot din interior. Se pare că aici locuia şi că etajul patru, beneficiind de un luminator, adăpostea studioul lui. Aşa că m-am răsucit şi m-am avântat în zborul final.

Am ajuns sus şi am observat că una dintre cele patru uşi era uşor întredeschisă. M-am oprit şi am ascultat o clipă. Dinăuntru se auziră câteva zgomote slabe de mişcare. Am înaintat şi am bătut la uşă. Am auzit o bruscă respiraţie de undeva dinăuntru. Am împins uşa.

Stătea la vreo şase metri depărtare, lângă un luminator mare şi îşi răsucise faţa spre mine – un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu barbă şi ochi negri. În mâna stângă ţinea o pensulă şi în dreapta o paletă. Purta un şorţ murdar de vopsea peste perechea de „Levi’s” şi avea o cămaşă sport ecosez. Şevaletul din spatele lui conţinea contururile a ceea ce puteau fi madona şi pruncul. Mai erau multe alte pânze în jur, toate cu faţa spre perete sau acoperite.

– Salut, am rostit. Tu eşti Victor Melman?

Încuviinţă, nici zâmbind, nici încruntându-se, puse paleta pe o masă alăturată, pensula într-un borcan cu solvent. Luă o cârpă mototolită şi îşi şterse mâinile.

– Şi tu? întrebă, aruncând cârpa deoparte şi privindu-mă iar.

– Merle Corey. O ştiai pe Julia Barnes.

– Nu neg, spuse. Faptul că ai folosit trecutul poate să indice că…

– E moartă, da. Vreau să-ţi vorbesc despre asta.

– În regulă, spuse, dezlegându-şi şorţul. Atunci, hai să mergem jos. Aici sus n-avem unde să ne aşezăm.

Atârnă şorţul pe un cui de lângă uşă şi păşi afară. L-am urmat. Se întoarse şi încuie studioul înainte de a coborî. Mişcările lui erau calme, aproape graţioase. Auzeam răpăiala ploii pe acoperiş.

Folosi aceeaşi cheie ca să descuie uşa neagră de la etajul trei. O deschise şi se dădu la o parte, făcându-mi semn să intru. Am intrat, traversând un coridor care ducea pe lângă o bucătărie, cu tejghelele pline de sticle goale, mormane de veselă, cutii goale de pizza. Saci burduşiţi de gunoi se sprijineau de dulapuri; podeaua părea lipicioasă din loc în loc şi totul mirosea ca o fabrică de mirodenii lipită de un abator.

Sufrageria, unde am ajuns după aceea, era spaţioasă, cu o pereche de sofale negre confortabile, una în faţa celeilalte, peste un câmp de bătălie cu covoare orientale şi mese de diverse stiluri, fiecare cu mai multe scrumiere care dădeau pe-afară de mucuri de ţigări. În colţul îndepărtat se afla un frumos pian de mărimea unuia de concert, în faţa unui perete acoperit cu draperii roşii grele. Mai erau nenumărate dulapuri joase de cărţi, pline cu materiale oculte, teancuri de reviste lângă ele, peste ele şi de-a lungul câtorva fotolii. Ceea ce putea fi colţul unei stele ieşea la iveală uşor de dedesubtul celui mai mare covor. Aromele râncede ale tămâiei şi ale ghivecelor persistau în aer. În dreapta mea, se afla o arcadă care ducea în camera cealaltă, o uşă închisă în stânga. Picturi de natură semireligioasă – pe care le-am considerat a fi opera lui – atârnau pe mai mulţi pereţi. Exista o nuanţă de Chagall[1] în ele. Destul de bune.

– Ia loc.

Arătă către un fotoliu şi m-am aşezat.

– Vrei o bere?

– Mulţumesc, nu.

Se aşeză şi el pe sofaua cea mai apropiată, îşi încrucişă mâinile şi mă privi.

---

[1] Chagall, Marc (1887–1985) – pictor francez de origine rusă, renumit pentru inventivitatea lui suprarealistă. (n. trad.)

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

I-am întors privirea.

– Julia Barnes începuse să fie pasionată de sistemele oculte, am spus. A venit la tine ca să afle mai multe. A murit azi-dimineaţă în împrejurări foarte ciudate.

Colţul stâng al gurii lui tresări uşor. Nu mai făcu nicio altă mişcare.

– Da, era pasionată în treburi de-astea, rosti. A venit la mine pentru instrucţie şi i-am acordat-o.

– Vreau să ştiu de ce a murit.

Continuă sa mă privească.

– Timpul ei s-a scurs, spuse. Se întâmplă fiecăruia, până la urmă.

– A fost ucisă de un animal care n-ar trebui să existe aici. Ştii ceva despre asta?

– Universul e un loc mai straniu decât îşi pot imagina mulţi.

– Ştii sau nu?

– Te ştiu pe tine, rosti, zâmbind pentru prima oară. Mi-a vorbit de tine, fireşte.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, răspunse, că eu ştiu că te pricepi mai mult decât crezi la asemenea lucruri.

– Şi deci?

– Artele au un anume mod de a aduna oamenii potriviţi la momentul potrivit, când acţiunea e în curs de desfăşurare.

– Şi tu crezi că despre asta e vorba?

– Ştiu.

– Cum?

– Mi s-a promis.

– Deci mă aşteptai?

– Da.

– Interesant. N-ai vrea să-mi spui mai multe?

– Mai degrabă ţi-aş arăta.

– Spui că îţi era ceva promis. Cum? De către cine?

– Toate astea se vor clarifica în scurt timp.

– Şi moartea Juliei?

– Şi asta, aş zice.

– Şi cum propui să-mi dai această iluminare?

Zâmbi.

– Nu vreau decât să te uiţi la ceva, rosti.

– În regulă. Vreau. Arată-mi.

Încuviinţă şi se ridică.

– E aici, explică, întorcându-se şi arătând spre uşa închisă.

M-am ridicat şi l-am urmat, traversând încăperea. Băgă mâna în plastronul cămăşii şi scoase un lanţ. Îl ridică deasupra capului şi am văzut că avea o cheie. O folosi ca să descuie uşa.

– Intră, spuse, deschizând-o şi dându-se la o parte.

Am intrat. Nu era o încăpere mare şi era în beznă. Apăsă un întrerupător şi o lumină albastră slabă veni dintr-o armătură de fixare de deasupra. Atunci am văzut că există o fereastră, chiar vizavi de mine şi că toate panourile ei fuseseră vopsite în negru. Nu exista mobilier, cu excepţia câtorva perne răspândite ici şi colo pe podea. O porţiune a peretelui din dreapta mea era acoperită cu o draperie neagră. Ceilalţi pereţi nu erau împodobiţi.

– Mă uit, am rostit.

Chicoti.

– O clipă, o clipă, mă sfătui. Cunoşti câte ceva despre preocuparea mea majoră legată de artele oculte?

– Eşti un ezoteric, am spus.

– Da, recunoscu el. Cum ţi-ai dat seama?

– Cei care studiază disciplinele orientale încearcă să se înhame la un lucru greu, am rostit. Dar ezotericii par întotdeauna nătângi.

Pufni.

– Totul depinde de ceea ce e cu adevărat important pentru tine, rosti apoi.

– Exact.

Dădu un picior unei perne în mijlocul podelei.

– Ia loc, spuse.

– O să rămân în picioare.

Ridică din umeri.

– Okay, spuse, apoi începu să mormăie uşor.

Am aşteptat. După un timp, încă vorbind calm, se îndreptă spre perdeaua neagră. O deschise cu o singură mişcare rapidă şi am privit.

Ieşi la iveală un tablou cabalistic al Arborelui Vieţii, arătând cele zece ramuri într-unele din înfăţişările lor diavoleşti. Era frumos executat, şi sentimentul de apreciere care mă cuprinse în timp ce-l priveam era tulburător. Nu era tabloul standard din cine ştie ce frizerie ci, mai degrabă, o pictură originală. Totuşi, nu era în stilul lucrărilor expuse în cealaltă încăpere. Oricum, îmi era

familiar.

În timp ce-l examinam, n-am mai avut nicio îndoială că fusese pictat de aceeaşi persoană care făcuse Atuurile pe care le găsisem în apartamentul Juliei.

Melman îşi continua incantaţia în timp ce priveam tabloul.

– E opera ta? l-am întrebat.

Nu-mi răspunse. În loc de asta, înaintă şi arătă cu degetul cea de-a treia ramură, cea numită Binah. Am examinat-o. Parcă înfăţişa un vrăjitor în faţa unui altar negru şi…

Nu! Nu-mi venea să cred. Nu putea fi…

Am simţit un contact cu silueta aceea. Nu era doar simbolic. Era real şi mă chema. Căpătă un contur mai mare, deveni tridimensional. Încăperea începu să se topească în jurul meu. Eram aproape…

Acolo.

Era un loc în amurg, un mic luminiş într-o pădure cu arbori răsuciţi. O lumină aproape sângerie scotea în evidenţă lespedea din faţa mea. Vrăjitorul, cu faţa ascunsă de glugă şi umbră, manipula obiecte pe piatră, mişcându-şi mâinile prea iute ca să le pot urmări. De undeva, mi se părea că încă aud incantaţia, slab.

În cele din urmă, ridică un singur obiect în mâna dreaptă şi-l ţinu nemişcat. Era un stilet negru din obsidian. Îşi lăsă braţul stâng pe altar şi-l trecu pe suprafaţa acestuia, măturând totul la pământ.

Mă privi pentru prima oară.

– Vino aici, rosti apoi.

Am început să zâmbesc de simplitatea prostească a cererii.

Numai că apoi am început să simt cum picioarele se mişcă fără voia mea şi am ştiut că o vrajă se lăsase asupră-mi în această umbră întunecată.

I-am mulţumit celuilalt unchi, care locuia în cel mai îndepărtat loc cu putinţă, când am început să rostesc în Thari o vrajă de-a mea.

Un ţipăt pătrunzător, ca al unei păsări de noapte care atacă, umplu aerul. Vrăjitorul nu se tulbură, nici picioarele mele nu se eliberară, dar am reuşit să-mi înalţ braţele în faţă. Le-am ţinut la nivelul potrivit şi, când au atins capătul îndepărtat al altarului, am cooperat cu vraja care mă supunea, întărind forţa fiecărui pas pe care-l făceam aproape mecanic. Mi-am întins coatele.

Vrăjitorul deja rotea lama către degetele mele, dar nu mai

conta. Mi-am adunat toate forţele şi am izbit piatra.

Altarul se rostogoli înapoi. Vrăjitorul fugi ca să-l evite, dar altarul îi izbi unul sau poate ambele picioare. Imediat ce se prăbuşi la pământ, am simţit că scap de puterea vrăjii. Am putut să mă mişc iarăşi normal şi mintea mi-era limpede.

Vrăjitorul îşi ghemui genunchii la piept şi începu să se rostogolească, chiar dacă eu sărisem peste altarul în ruină şi mă îndreptam spre el. M-am mişcat în urmărirea lui, în timp ce se rostogolea în josul unui mic povârniş şi trecu printre două stânci şi se pierdu în pădurea întunecată.

De îndată ce am ajuns la marginea luminişului am văzut ochi, sute de ochi sălbatici lucind în întuneric la diverse niveluri. Incantaţia deveni mai tare, parcă mai aproape, parcă venind din spatele meu.

M-am răsucit brusc.

Altarul era încă distrus. O altă siluetă cu glugă stătea în spatele lui, mult mai mare decât prima. Aceasta rostea incantaţia, cu o voce masculină familiară. Frakir pulsa la încheietura mâinii. Am simţit cum mă cuprinde o vrajă, numai că, de data asta, nu eram nepregătit. Opus drumului meu, o chemare aduse un vânt îngheţat care goni vraja ca un fum. Veşmintele mele se agitau, schimbându-şi forma şi culoarea. Purpuriu, cenuşiu… albi pantalonii şi neagră mantia, plastronul cămăşii. Negre cizmele şi largă centura, manşetele strânse în spate, Frakir cel din argint transformat într-o brăţară la încheietura mâinii stângi, acum vizibil şi strălucitor. Am ridicat mâna stângă şi mi-am protejat ochii cu dreapta, în timp ce mă feream de un flash luminos.

– Taci, am rostit apoi. Mă jigneşti.

Incantaţia încetă.

Gluga îi descoperi capul şi am privit chipul înspăimântat al lui Melman.

– În regulă. M-ai vrut, am spus, şi acum mă ai, cerul să te aibă în pază. Spuneai că totul îmi va deveni limpede. N-a fost aşa. Clarifică-l!

Am făcut un pas înainte.

– Vorbeşte! am spus. Poate fi uşor sau poate fi greu. Dar o să vorbeşti. Alegerea îţi aparţine.

Dădu capul pe spate şi zbieră:

– Stăpâne!

– Cheamă-ţi stăpânul atunci, prin orice mijloace, am zis. O să

aştept. Pentru că şi el trebuie să dea un răspuns.

Strigă iar, dar nu primi niciun răspuns. Atunci o luă la fugă, dar eram pregătit pentru aşa ceva din toate puterile. Pădurile se destrămară şi se prăbuşiră înainte ca să ajungă la ele, după care se deplasară, fură măturate de un vânt puternic acolo unde ar fi trebuit să fie linişte. Înconjurară luminişul, cenuşii şi roşii, înălţând un zid de nepătruns către infinitul de deasupra şi de dedesubt. Ne aflam pe o insulă circulară în noapte, cu diametrul de mai multe sute de metri, cu marginile uşor fărâmiţate.

– El nu vine, am spus, şi tu nu pleci. Nu te poate ajuta. Nimeni nu te va ajuta. Acesta e un loc de înaltă magie şi tu îl profanezi cu prezenţa ta. Ştii ce se întinde dincolo de vânturile care înaintează? Haosul. Te voi lăsa în mâinile lui acum, dacă nu-mi povesteşti despre Julia şi despre stăpânul tău şi de ce ai îndrăznit să mă aduci aici.

Se retrase din faţa Haosului şi se răsuci să mă înfrunte.

– Du-mă înapoi în apartamentul meu şi o să-ţi povestesc totul, rosti.

Am clătinat din cap.

– Ucide-mă şi n-o să afli niciodată.

Am ridicat din umeri.

– În cazul ăsta, o să-mi spui ca să opreşti durerea. Apoi te voi da Haosului.

M-am îndreptat spre el.

– Aşteaptă! Ridică mâna. Cruţă-mi viaţa în schimbul a ceea ce-ţi voi spune.

– Nu mă târguiesc. Vorbeşte.

Vânturile se învolburară în jurul nostru şi insula se contractă. Voci pe jumătate audibile, pe jumătate inteligibile bolboroseau odată cu vântul şi fragmente de forme înotau în jur. Melman se retrase de pe marginile zdrenţuite ale lucrurilor.

– În regulă, rosti, vorbind tare. Da, Julia a venit la mine, aşa cum mi se spusese c-o va face, şi am învăţat-o câteva lucruri – nu lucrurile pe care i le-aş fi spus cu un an în urmă, ci fragmente din câteva lucruri noi pe care şi eu le aflasem mai de curând. Mi se spusese s-o învăţ astfel.

– De către cine? Spune-mi numele stăpânului.

Făcu o grimasă.

– N-a fost atât de nebun încât să-mi spună numele, rosti, astfel încât să pot exercita un oarecare control asupra lui. Ca şi tine, nu e omenesc, ci o făptură din alt plan.

– El ţi-a dat tabloul cu Arborele?

Melman încuviinţă.

– Da, şi, de fapt, acesta m-a teleportat în fiecare ramură. În locul acela funcţionează vraja. Am dobândit puteri.

– Şi Atuurile? Tot el le-a făcut? El ţi le-a dat ca să i le dai ei?

– Nu ştiu nimic despre niciun Atu, răspunse.

– Astea! am strigat, scoţându-le de sub mantia mea, răspândindu-le ca evantaiul unui scamator şi înaintând spre el.

I le-am dat cu forţa şi l-am lăsat să le privească un timp, luându-i-le înainte de a-i trece prin cap ideea că ar putea reprezenta un mijloc de evadare.

– Nu le-am văzut niciodată, rosti.

Pământul îşi continua eroziunea constantă către noi. Ne-am retras într-un punct mai aproape de centru.

– Şi tu ai trimis creatura care a măcelărit-o?

Clătină din cap cu hotărâre.

– Nu. Ştiam că o să moară, pentru că el îmi spusese că în felul ăsta ea va ajunge la mine. Tot el mi-a spus că o fiară din Netzach o va măcelări – dar n-am văzut-o niciodată şi n-am niciun amestec.

– Şi de ce ai vrut să mă întâlneşti, să mă aduci aici?

Râse sălbatic.

– De ce? repetă. Ca să te ucid, fireşte. Mi-a spus că, dacă aş putea să te sacrific în acest loc, voi dobândi puterile tale. A spus că tu eşti Merlin, fiu al Iadului şi Haosului şi că voi deveni cel mai mare vrăjitor dintre toţi, dacă te pot ucide aici.

Universul nostru ajunsese acum la vreo sută de metri şi nivelul contractării se accelerase.

– E adevărat? întrebă. Dacă izbuteam, le-aş fi dobândit?

– Puterea e ca banii, am zis. De obicei faci rost de ei dacă eşti capabil şi sunt singurul lucru pe care ţi-l doreşti în viaţă. Totuşi, crezi că le-ai fi dobândit? Eu unul nu cred.

– Vorbesc despre sensul vieţii. Ştii asta.

Am clătinat din cap.

– Numai un nebun crede că viaţa are un singur sens, am spus. Destul cu asta! Descrie-ţi stăpânul.

– Nu l-am văzut niciodată.

– Ce?

– Vreau să zic, l-am văzut, dar nu ştiu cum arată. Întotdeauna purta o glugă şi un trenci negru. Şi mănuşi. Nici măcar nu ştiu ce rasă e.

– Cum v-aţi întâlnit?
– A apărut într-o zi în studioul meu. Pur şi simplu m-am răsucit şi era acolo. Mi-a oferit putere, spunea că o să mă-nveţe lucruri în schimbul serviciilor mele.
– Cum ştiai că o să poată face asta?
– M-a luat într-o călătorie prin locuri dintr-o altă lume.
– Înţeleg.
Insula existenţei noastre era acum de mărimea unei sufragerii întinse. Vocile vântului erau batjocoritoare, apoi compătimitoare, înfricoşate, triste şi furioase. Viziunea înconjurătoare se schimba constant. Pământul tremura fără încetare. Lumina era încă vătămătoare. O parte din mine voia să-l ucidă pe Melman chiar în clipa aceea, dar dacă nu era el cel care-i făcuse rău Juliei?
– Stăpânul tău ţi-a spus de ce mă vrea mort? l-am întrebat.
Îşi umezi buzele şi privi înapoi spre Haosul care înainta.
– A spus că eşti duşmanul lui, explică el, dar niciodată nu mi-a spus de ce. Şi mai spunea că se va întâmpla azi, că voia să se întâmple azi.
– De ce azi?
Zâmbi scurt.
– Presupun că din cauză că azi e Noapea Walpurgiei, răspunse, deşi, de fapt, n-a spus asta.
– Asta-i tot? am spus. A precizat vreodată de unde vine?
– S-a referit odată la ceva numit Ţinutul celor Patru Lumi ca şi cum ar fi fost important pentru el.
– Şi n-ai simţit niciodată că pur şi simplu se folosea de tine?
Zâmbi.
– Fireşte că se folosea de mine, răspunse. Cu toţii ne folosim de cineva. Aşa e lumea. Numai că el a plătit pentru asta prin cunoaştere şi putere. Şi cred că promisiunea lui încă poate fi îndeplinită.
Păru că priveşte ceva în spatele meu. Era cel mai vechi truc din lume, dar m-am întors. Nu era nimeni. Imediat m-am răsucit la loc.
Ţinea în mână stiletul negru. Probabil că-l ascunsese în mânecă. Se repezi spre mine, zvâcnind, rostind noi incantaţii.
M-am retras şi am zvârlit mantia spre el. Se eliberă singur, păşind în lateral şi lovind în dreapta şi-n stânga, se întoarse şi avansă iar. De data asta atacă jos, încercând să dea roată, cu buzele încă mişcându-se. L-am lovit în mâna înarmată, dar respinse lovitura. Atunci am prins capătul stâng al mantiei şi l-

am înfăşurat în jurul braţului. Când lovi iar, am blocat lovitura şi l-am apucat de biceps. Lăsându-mă mai jos în timp ce-l împingeam, l-am prins de coapsa stângă cu dreapta, apoi m-am îndreptat, ridicându-l în aer şi l-am azvârlit.

Când mi-am răsucit trupul, completând aruncarea, mi-am dat seama ce făcusem. Prea târziu. Cu atenţia concentrată asupra adversarului, nu ţinusem seama de înaintarea rapidă, zdrobitoare a vânturilor distrugătoare. Capătul Haosului era mult mai aproape decât crezusem şi Melman avu timp pentru cel mai prescurtat blestem înainte ca moartea să-l ducă acolo unde nu va mai rosti vreodată incantaţii.

Am blestemat şi eu pentru că eram convins că mai existau informaţii pe care le-aş fi putut scoate de la el; şi am clătinat din cap, acolo, în centrul lumii mele care se micşora.

Ziua încă nu se sfârşise şi, pentru mine, era deja cea mai memorabilă Noapte a Walpurgiei.

4

A fost cale lungă la întoarcere. Pe drum mi-am schimbat hainele.

Ieşirea mea din labirint a luat forma unei alei înguste între două clădiri din cărămidă, murdare. Încă ploua şi ziua se îndreptase spre seară. Am văzut maşina mea parcată peste drum la capătul unei băi de lumină dată de unul dintre felinarele întregi. O clipă m-am gândit cu nostalgie la hainele mele uscate din portbagaj, după care m-am îndreptat înapoi către „Brutus Storage”.

În biroul de la primul etaj ardea o luminiţă, răspândind câteva raze spre intrarea dealtfel întunecată. M-am târât cu greu pe scări, cu hainele ude şi destul de atent. Uşa apartamentului s-a deschis când am răsucit mânerul şi am împins-o. Am aprins lumina şi am intrat, trântind uşa în spatele meu.

O examinare rapidă mi-a arătat că locul era pustiu şi mi-am schimbat cămaşa udă cu una din dulapul lui Melman. Pantalonii lui erau prea largi în talie şi cam lungi pentru mine, totuşi. Am transferat Atuurile mele într-un buzunar de la piept ca să le ţin uscate.

Pasul doi. Am început o percheziţie sistematică a locului. După câteva minute, am dat peste jurnalul lui ocult într-un sertar

încuiat al noptierei. Era la fel de dezordonat ca şi restul locului, cu greşeli de ortografie, cuvinte şterse şi câteva pete de bere şi cafea. Părea să conţină o mulţime de lucruri derivate, amestecate cu obişnuitele vise despre afaceri şi meditaţii. L-am răsfoit mai departe, căutând locul unde-şi întâlnise stăpânul. Am ajuns la el şi l-am parcurs. Era interminabil şi părea mai mult un compendiu de ejaculări entuziaste despre lucrările referitoare la Arbore care îi fuseseră date. Am hotărât să-l las pe mai târziu şi eram pe punctul de a-l închide, când o răsfoire finală a paginilor mi-a adus dinaintea ochilor o scurtă poezie. În stil swinburnian[1], peste măsură de aluzivă, şi plină de extaz, versurile care mi-au atras prima dată atenţia erau: „Infinitele umbre ale Amberului, atinse de infecţia ei înşelătoare”. Prea multă aliteraţie, dar ceea ce conta era gândul. Mi-a reînviat vechiul sentiment de vulnerabilitate şi m-a determinat să percheziţionez mai iute. Brusc, mi-am dorit să ies, să plec cât mai departe şi să gândesc.

Încăperea nu mai adăpostea alte surprize. Am plecat, am adunat un braţ de ziare mototolite, le-am dus la toaletă, le-am înghesuit în cadă şi le-am dat foc, deschizând fereastra la plecare. Apoi m-am dus la sanctuar, am scos tabloul cu Arborele Vieţii, l-am adus şi l-am pus pe foc. Am stins lumina în baie şi am închis uşa. Sunt un critic de artă dat naibii.

Apoi m-am îndreptat spre teancurile de hârtii răvăşite de pe rafturi şi am început o cercetare dezamăgitoare printre ele. Mă aflam la jumătatea celei de-a doua grămezi când sună telefonul.

Lumea parcă împietri în timp ce gândurile îmi alergau. Bineînţeles. Astăzi era ziua când se presupune că trebuia să ajung aici şi să fiu ucis. Şansele păreau mulţumitoare, pentru că dacă ar fi fost să se întâmple, s-ar fi întâmplat până acum. Deci putea să fie „Ş”, telefonând ca să afle dacă fusese trimis anunţul meu mortuar. M-am întors şi am localizat telefonul pe peretele întunecat de lângă dormitor. Am ştiut imediat că o să răspund. Deplasându-mă spre el, mi-am permis două sau trei sonerii – douăsprezece până la optsprezece secunde – timp în care am hotărât dacă răspunsul meu urma să fie compus dintr-o vorbă de duh, o insultă şi o ameninţare, sau dacă urma să simulez şi să văd ce pot afla. Oricât de satisfăcătoare ar fi fost prima variantă, prudenţa care-mi strică cheful mi-o dictă pe cea de-a doua şi îmi sugeră, de asemnea, să mă mulţumesc cu monosilabe joase şi să

[1] Algernon Charles Swinburne – poet englez (1837–1909). (n. trad.)

mă prefac rănit şi gâfiind. Am ridicat receptorul, pregătit să aud glasul lui „Ş” şi să aflu dacă-l cunosc.

– Da? am spus.

– Ei bine? S-a rezolvat? veni răspunsul.

Blestemat pronume. Era o femeie. Sex greşit, dar o întrebare corectă. Una din două nu e rău, totuşi. Am expirat cu dificultate, apoi:

– Mda.

– Care-i problema?

– Sunt rănit, am croncănit.

– E grav?

– Cred că da. Totuşi am pus mâna pe ceva – aici. Mai bine vino – să vezi.

– Ce anume? Ceva de-al lui?

– Mda. Nu pot vorbi. Ameţesc. Vino.

Am pus receptorul în furcă şi am zâmbit. Cred că am interpretat foarte bine. Aveam senzaţia că o convinsesem total.

Am traversat sufrageria spre acelaşi fotoliu pe care-l ocupasem mai devreme, am tras una dintre mescioarele pe care se afla o scrumieră mare, m-am aşezat şi mi-am luat pipa. Timp de odihnă, răbdare cultivată, un pic de gândire.

Câteva clipe mai târziu am simţit o furnicătură familiară, aproape electrică. Într-o clipă am fost în picioare, înşfăcând scrumiera, mucurile de ţigară zburând în jurul meu ca gloanţele, blestemându-mi iar prostia, în timp ce examinam frenetic încăperea.

Acolo! În faţa draperiilor roşii, lângă pian. Luând forma…

Am aşteptat să se contureze în întregime, apoi am azvârlit scrumiera cu toată forţa.

O clipă mai târziu ea era acolo – înaltă, păr roşu-cafeniu, ochi negri, ţinând ceea ce părea a fi un „38” automatic.

Scrumiera o izbi în stomac şi ea se încovoie cu un oftat.

Am fost acolo înainte de a se putea îndrepta.

I-am smuls pistolul din mână şi l-am aruncat în partea cealaltă a încăperii. Apoi am apucat-o de ambele încheieturi, am rotit-o şi am trântit-o dur pe cel mai apropiat fotoliu. În mâna stângă încă ţinea un Atu. I l-am smuls. Era o imagine a acestui apartament şi era executat în acelaşi stil ca Arborele şi cărţile din buzunarul meu.

– Cine eşti tu? am urlat.

– Jasra, scuipă ea, mortule!

Deschise larg gura şi îşi repezi capul înainte. Am simţit atingerea umedă a buzelor ei pe dosul antebraţului meu stâng, care încă ţinea încheietura ei dreaptă pe braţul fotoliului. Câteva secunde mai târziu, am simţit o durere groaznică. Nu era o muşcătură ci, mai degrabă, se simţea ca un cui înroşit înfipt în carnea mea.

I-am dat drumul încheieturii şi am repezit braţul înainte. Mişcarea era ciudat de lentă, fără forţă. O senzaţie de rece, ca o furnicătură, apăru în mână şi de-a lungul braţului. Mâna îmi căzu într-o parte şi parcă plecă de lângă mine. Ea se degajă cu uşurinţă din strânsoarea mea, zâmbi, îşi puse uşor vârfurile degetelor pe pieptul meu şi împinse.

Am căzut pe spate. Eram ridicol de slăbit şi nu puteam să-mi controlez mişcările. N-am simţit nicio durere când m-am lovit de podea şi a fost un real efort să-mi răsucesc capul ca s-o văd cum se ridică în picioare.

– Bucură-te, rosti. După ce te vei trezi, amintirea scurtei tale existenţe va fi dureroasă.

Trecu dincolo de câmpul meu vizual şi, câteva clipe mai târziu, am auzit-o ridicând receptorul.

Eram convins că-l sună pe „Ş” şi credeam ceea ce tocmai rostise. Măcar o să-l întâlnesc pe artistul misterios…

Artist! Mi-am contractat forţa mâinii drepte. Încă funcţiona, deşi lent. Încordându-mi fiecare bucăţică de voinţă şi anatomie care-mi mai rămăsese sub control, am încercat să ridic mâna până la piept. Mişcarea care urmă a fost o chestie spasmodică, în ralenti. Măcar căzusem pe partea stângă şi spatele meu masca această slabă activitate femeii care mă adusese în starea asta.

Mâna îmi tremura şi părea că se mişcă şi mai lent când ajunse la buzunarul de la piept. Pentru că, după secole întregi parcă, am ajuns la marginile cărţilor de joc. În cele din urmă, una se eliberă şi am izbutit s-o ridic îndeajuns ca s-o văd. Numai că eram foarte ameţit şi vederea începea să se tulbure. Nu eram convins că voi reuşi transferul. De la o distanţă imensă auzeam vocea Jasrei care conversa cu cineva, dar nu eram în stare să disting cuvintele.

Mi-am concentrat ce mai rămăsese din atenţie asupra cărţii. Era un sfinx, ghemuit pe o proeminenţă stâncoasă albastră. Am întins mâna. Nimic. Mintea mea reacţiona ca şi cum ar fi fost învelită în vată. Nu eram suficient de conştient pentru încă o încercare.

Am simţit o oarecare răceală şi mi s-a părut că văd cum sfinxul se mişcă uşor pe postamentul lui stâncos. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi prăbuşit într-un val negru care se năpustea în sus.

Şi asta a fost tot.

Mi-a luat mult timp să-mi revin. Conştiinţa îmi revenea picătură cu picătură, dar membrele erau încă de plumb şi vederea înceţoşată. Muşcătura doamnei parcă eliberase o toxină neurotropică. Am încercat să-mi îndoi degetele de la mâini şi pe cele de la picioare şi nu sunt sigur c-am reuşit. Am încercat să-mi accelerez respiraţia şi să respir mai adânc. Oricum, asta a mers.

După un timp, am auzit ceea ce părea a fi un urlet. Încetă un pic mai târziu şi mi-am dat seama că era sângele meu care-mi zvâcnea în urechi. Puţin după aceea mi-am simţit bătăile inimii şi vederea începu să se limpezească. Lumina şi bezna şi diformitatea se transformară în nisip şi stânci. Simţeam peste tot mici zone de răcoare. Apoi am început să tremur, trecu şi asta şi am constatat că pot să mă mişc. Numai că mă simţeam foarte slăbit, aşa că n-am făcut-o. Pentru un timp.

Am auzit zgomote – foşnete, agitaţie – venind de undeva de deasupra şi din faţa mea. În acelaşi timp am devenit conştient de un miros neobişnuit.

– Ascultă, te-ai trezit? Din aceeaşi direcţie din care veneau zgomotele mişcării.

Mi-am zis că nu eram total pregătit pentru această condiţie, aşa că n-am răspuns. Am aşteptat să-mi pătrundă mai multă viaţă în membre.

– Mi-aş dori cu adevărat să-mi spui dacă mă auzi, veni iar vocea. Aş vrea să merg mai departe.

În cele din urmă, curiozitatea învinse raţiunea şi am ridicat capul.

– Ia uite! Ştiam eu!

Pe proeminenţa albastru-cenuşie de deasupra mea era ghemuit un sfinx, tot albastru – cu trup de leu, aripi imense cu pene strânse, un chip asexuat privindu-mă. Îşi linse buzele, dând la iveală un formidabil şirag de dinţi.

– Să mergi mai departe cu ce? am întrebat, ridicându-mă lent într-o poziţie aşezat şi inspirând adânc de câteva ori.

– Cu enigmele, răspunse, lucrul la care mă pricep cel mai bine.

– Aş lua o pauză, am rostit, aşteptând să-mi treacă crampele din braţe şi din picioare.

– Îmi pare rău. Trebuie să insist.

Mi-am masat antebraţul muşcat şi am privit creatura. Majoritatea poveştilor pe care mi le-am reamintit despre sfincşi pomeneau că oamenii care nu puteau da un răspuns enigmelor erau devoraţi. Am clătinat din cap.

– N-o să intru în jocul tău, am zis.

– În cazul ăsta, pierzi prin forfait, răspunse, începând să-şi încordeze muşchii umerilor.

– Stai aşa, am spus, ridicând mâna. Acordă-mi un minut sau două ca să-mi revin şi, probabil, o să mă simt altfel.

Se instală la loc şi spuse:

– Okay. Asta va face totul mai oficial. Ia o pauză de cinci minute. Înştiinţează-mă când eşti gata.

M-am ridicat în picioare şi am început să-mi rotesc braţele şi să mă întind. În timp ce făceam asta, am examinat rapid zona.

Ne aflam într-o zonă nisipoasă, presărată ici-colo cu stânci portocalii, cenuşii şi albastre. Zidul stâncos a cărui proeminenţă o ocupa sfinxul se ridica abrupt în faţa mea la o înălţime de vreo şapte metri şi jumătate; un alt zid de aceeaşi înălţime se înălţa cam la aceeaşi distanţă în spatele meu. În dreapta, se ridica brusc, pentru ca mai apoi să coboare lin înspre stânga. Câteva tufişuri verzi ţepoase umpleau fisuri şi crevase. Timpul părea să se îndrepte spre amurg. Cerul era galben pal fără soare la vedere. Am auzit un vânt în depărtare, dar nu l-am simţit. Locul era răcoros, dar nu îngheţat.

Am ochit o piatră de mărimea unei mici haltere în apropiere. Doi paşi agale – în timp ce continuam să-mi rotesc braţele şi să mă întind – şi era deja lângă piciorul drept.

Sfinxul îşi drese glasul.

– Eşti gata? întrebă.

– Nu, am spus, dar sunt sigur că asta nu te va opri.

– Ai dreptate.

Am simţit o dorinţă incontrolabilă de a căsca şi am făcut-o.

– Se pare că-ţi lipseşte ceva din spiritul potrivit, remarcă el. Dar iată: Mă ridic în flăcări de la pământ. Vântul mă înfruntă şi apele mă biciuie. Curând voi controla toate lucrurile.

Am aşteptat. Trecu, poate, un minut.

– Ei bine? rosti sfinxul într-un târziu.

– Ei bine, ce?

– Ai răspunsul?

– La ce?

– La enigmă, fireşte!

– Aşteptam. N-a fost nicio întrebare, numai o înşiruire de afirmaţii. Nu pot răspunde la o întrebare dacă nu ştiu care e.

– E un format tradiţional. Întrebarea este indicată de context. Evident, întrebarea e „Ce sunt eu?”.

– Ar putea fi tot atât de simplu: „Cine e îngropat în mormântul lui Grant?”. Dar e-n regulă. Ce e? Pasărea Phoenix, bineînţeles – cuibărită pe pământ; ridicându-se în flăcări deasupra lui, trecând prin aer, prin nori, la mare înălţime…

– Greşit.

Zâmbi şi începu să-şi deschidă aripile.

– Stai, am zis. Nu e greşit. Se potriveşte. S-ar putea să nu fie răspunsul pe care-l vrei, dar e un răspuns care întruneşte cererile.

Clătină din cap.

– Eu reprezint autoritatea finală a acestor răspunsuri. Eu stabilesc definiţia.

– Atunci trişezi.

– Ba nu!

– Eu beau jumătate din conţinutul unei sticle. E pe jumătate plină sau pe jumătate goală?

– Amândouă. Şi, şi.

– Exact. Acelaşi lucru. Dacă se potriveşte mai mult decât un singur răspuns, trebuie să le accepţi pe toate. E la fel ca undele şi particulele.

– Nu-mi place asocierea asta, declară. Deschide tot felul de uşi spre ambiguitate. Ar putea distruge afacerea cu enigmele.

– Nu e vina mea, am spus, strângând şi deschizând pumnii.

– Dar ai adus în discuţie un punct de vedere interesant.

Am încuviinţat cu hotărâre.

– Numai că *trebuie* să fie un singur răspuns corect.

Am dat din umeri.

– Locuim într-o lume mai puţin ideală, am sugerat.

– Hm.

– I-am putea spune egalitate, am propus. Nimeni nu câştigă, nimeni nu pierde.

– Din punct de vedere estetic, consider aşa ceva neplăcut.

– Funcţionează perfect într-o mulţime de alte jocuri.

– De asemeni, mi s-a făcut un pic foame.

– Adevărul iese la iveală.

– Dar nu sunt incorect. Slujesc adevărul, în felul meu. Propunerea ta cu egalitatea ridică posibilitatea unei soluţii.

– Bun. Mă bucur că vezi lucrurile…

– Atunci, să rupem egalitatea. Spune-mi enigma ta.

– Asta e o prostie, am zis. N-am nicio enigmă.

– Atunci ar fi bine să dai rapid una la iveală. Pentru că e singura cale de a ieşi din impasul nostru – ori asta, ori dacă nu, te consider învins.

Mi-am întins braţele şi am făcut câteva genuflexiuni în forţă. Trupul meu era parcă în flăcări. Dar şi mai puternic, totodată.

– Okay, am spus. Okay. Doar o clipă.

Ce naiba…

– Ce e verde şi roşu şi merge şi merge şi merge?

Sfinxul clipi de două ori, apoi se încruntă. Am folosit timpul care a urmat pentru câteva inspiraţii adânci şi alergare pe loc. Focul dispăru, mintea îmi deveni mai limpede, pulsul deveni regulat…

– Ei bine? am rostit câteva minute mai târziu.

– Mă gândesc.

– Ai tot timpul.

Am boxat un pic cu umbra. Am făcut şi câteva mişcări izometrice. Cerul se întunecase ceva mai mult şi câteva stele erau acum vizibile undeva în dreapta mea.

– Uh, îmi displace să te zoresc, am spus, dar…

Sfinxul pufăi.

– Încă mă gândesc.

– Poate că ar trebui să stabilim o limită de timp.

– Nu mai durează mult.

– Te deranjează dacă mă odihnesc?

– Dă-i drumul.

M-am tolănit pe nisip şi am închis ochii, mormăind un cuvânt de atenţie către Frakir înainte să adorm.

M-am trezit cu o lumină tremurândă în ochi şi cu o adiere pe faţă. Mi-au trebuit mai multe clipe ca să-mi dau seama că e dimineaţă. Cerul strălucea în stânga, stelele păleau în dreapta. Mi-era sete. Şi foame.

M-am frecat la ochi. M-am ridicat în picioare. Am localizat pieptenul şi l-am trecut prin păr. M-am uitat la sfinx.

– … şi merge şi merge şi merge, mormăi.

Mi-am dres glasul. Nicio reacţie. Fiara privea peste mine. M-am întrebat dacă n-aş putea pur şi simplu să mă topesc… Nu. Privirea se îndreptă spre mine.

– Bună dimineaţa, am spus cu voioşie.

Se auzi un scurt scrâşnet din dinţi.
– În regulă, am spus, te-ai gândit mai mult decât mine. Dacă n-ai aflat răspunsul până acum, nu mai vreau să joc.
– Nu-mi place enigma ta, spuse în cele din urmă.
– Îmi pare rău.
– Care e răspunsul?
– Renunţi?
– Trebuie. Care e răspunsul?
Am ridicat o mână.
– Stai, am spus. Aceste lucruri trebuie făcute în ordinea potrivită. Ar trebui să am răspunsul la enigma ta înainte de a ţi-l spune eu pe al meu.
Încuviinţă.
– Există o anume dreptate în asta. În regulă: Ţinutul celor Patru Lumi.
– Ce?
– Acesta e răspunsul. Ţinutul celor Patru Lumi.
M-am gândit la cuvintele lui Melman.
– De ce? am întrebat.
– Se află la intersecţia lumilor celor patru elemente, unde se ridică de la pământ în flăcări, asaltat de vânturi şi ape.
– Şi cum rămâne cu treaba că va controla toate lucrurile?
– S-ar putea referi la peisaj sau la dorinţele imperialiste ale stăpânului. Sau la amândouă.
– Cine e stăpânul lui?
– Nu ştiu. Această informaţie nu e esenţială pentru răspuns.
– Totuşi, de unde ai cules enigma asta?
– De la un călător, acum câteva luni.
– Şi de ce ai ales-o tocmai pe asta, dintre toate enigmele pe care le ştii, ca să mi-o prezinţi mie?
– M-a blocat, deci înseamnă că e bună.
– Ce s-a ales de călător?
– Şi-a văzut de drum, fără să-l fi mâncat. Mi-a dat răspuns la enigma mea.
– Avea un nume?
– Nu mi-a zis.
– Descrie-l, te rog.
– Nu pot. Era bine înfofolit.
– Şi n-a mai spus nimic altceva despre Ţinutul celor Patru Lumi?
– Nu.

– Bine, am spus. Cred că-i voi urma exemplul şi voi pleca şi eu.

M-am răsucit şi am dat de panta din dreapta.

– Aşteaptă!

– Ce e? am întrebat.

– Enigma ta, spuse. Eu ţi-am dat răspunsul la a mea. Acum tu trebuie să-mi spui ce e verde şi roşu şi merge şi merge şi merge.

Am coborât privirea, am scanat pământul. Oh, da, iat-o – piatra mea în formă de halteră. Am făcut câtiva paşi şi am ajuns lângă ea.

– O broască într-o bucătărie, am spus.

– Ce?

Muşchii umerilor se încordară, ochii i se îngustară şi numeroşii lui dinţi ieşiră foarte mult la vedere. I-am spus câteva cuvinte lui Frakir şi am simţit cum se agită în timp ce m-am lăsat pe vine şi am luat piatra cu dreapta.

– Asta e, am rostit, ridicându-mă. E una dintre acele chestii vizuale...

– E o enigmă nasoală! decretă sfinxul.

Cu arătătorul mâinii stângi am făcut două mişcări rapide în aer în faţa mea.

– Ce faci? întrebă.

– Trag linii de la urechile tale la ochii tăi, am spus.

Frakir deveni vizibil cam în aceeaşi clipă, alunecând de la încheietura mâinii stângi pe mână, trecând printre degete. Ochii sfinxului se fixară în direcţia aceea. Am ridicat piatra la nivelul umărului drept. Un capăt al lui Frakir se eliberă şi atârnă, contorsionându-se pe mâna mea întinsă. Începu să strălucească, apoi lumină ca o sârmă de argint înroşită în foc.

– Cred că acest concurs e remiză, am declarat. Ce zici?

Sfinxul îşi linse buzele.

– Da, spuse într-un târziu, oftând. Bănuiesc că ai dreptate.

– Atunci, îţi doresc o zi bună, am zis.

– Da. Păcat. Foarte bine. O zi bună. Dar, înainte să pleci, poţi să-mi spui numele – oficial?

– De ce nu? am spus. Sunt Merlin, din Haos.

– Ah, spuse, deci cineva va veni să te răzbune.

– E posibil.

– Atunci, o remiză e într-adevăr cel mai bun lucru. Du-te.

Am mers mult de-a-ndăratelea, înainte de a mă răsuci şi de a porni pe panta din dreapta. Am stat în alertă până când am ieşit din acel loc, dar nu m-a urmărit nimeni.

Am început să alerg. Mi-era sete şi foame, dar nu părea potrivit să iau micul dejun în acest loc dezolant, stâncos, sub un cer ca lămâia. Frakir se strânse şi se topi. Am început să inspir adânc pe măsură ce mă îndepărtam de soarele urcat pe cer.

Vânt în păr, praf în ochi… M-am îndreptat spre o grămadă de bolovani, am trecut printre ei. Văzut printre umbrele lor, cerul deveni mai verde deasupra mea. Ieşind la lumină, am dat peste o câmpie mai netedă, scânteieri în depărtare, câţiva nori ridicându-se în dreapta.

Am menţinut un ritm constant, ajungând la o mică ridicătură, escaladând-o, coborând pe partea cealaltă unde vălureau ierburi rare. Un crâng de copaci cu ghemotoace în vârf, în depărtare… M-am îndreptat spre ei, speriind o micuţă creatură cu blana portocalie care îmi sări în cale şi o luă la sănătoasa în stânga. Câteva clipe mai târziu, se ivi o pasăre neagră, scoţând un sunet ca un vaiet, îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Am mers mai departe şi cerul continuă să se întunece.

Verde cerul şi ierburile mai dese, verzi şi ele… Rafale dure de vânt la intervale neregulate… Mai aproape copacii… Crengile lor scoteau un sunet ca un cântec… Norii goneau înainte…

Încordarea îmi dispare din muşchi şi simt cum pătrunde o fluiditate familiară… Trec de primul copac, călcând peste frunze lungi, căzute la pământ… Trec printre trunchiuri cu scoarţa păroasă… Drumul pe care-l urmez e foarte bătătorit, devine o potecă, cu urme de paşi ciudate… Coboară, se curbează, se lărgeşte, se îngustează iar… Solul se înalţă de o parte şi de alta… Copacii scot sunete ca o violă bas… Petice de cer printre frunze au culoarea turcoaz Morinci[1]… Gene de nori şerpuiesc asemeni unor fluvii de argint… Mici mănunchiuri de flori albastre se ivesc pe pereţi de-a lungul potecii… Pereţii se ridică şi mai sus, trecând pe deasupra capului… Drumul devine stâncos… Merg mai departe…

Poteca se lărgeşte, se lărgeşte, coborând constant… chiar înainte de a o vedea sau auzi, adulmec apa… Cu grijă acum, printre stânci… Un pic mai lent aici… Mă întorc şi văd râul, sus, cu maluri stâncoase pe ambele părţi, un metru sau doi de linie a ţărmului înainte de a se ridica…

Mai lent acum, lângă curentul gâlgâitor, strălucitor… Să îi

---

[1] Morinci – Renumită marcă de bijuterii, în special pentru colierele deosebit de scumpe. (n. trad.)

urmez meandrele… Cotituri, curbe, copaci înalţi deasupra capului, rădăcini la vedere pe peretele din dreapta, taluzuri cenuşii şi galbene de-a lungul bazei solzoase…

Platforma mea se lărgeşte, pereţii se micşorează… Mai mult nisip şi mai puţine stânci sub picioarele mele… Pereţii se reduc, se reduc… La nivelul capului, la nivelul umerilor… O altă cotitură a drumului, pantă descendentă… La nivelul taliei… Copaci cu frunze verzi pretutindeni în jurul meu, cer albastru deasupra, undeva în dreapta o potecă bătătorită… Urc panta, o urmez…

Copaci şi arbuşti, cântecul păsărilor şi briza răcoroasă… Inhalez aerul în plămâni, lungesc pasul… Traversez un pod de lemn, răsună ecoul paşilor, pârâul curgând în curentul acum ascuns, cu bolovani năpădiţi de muşchi lângă răcoarea lui… Acum, în dreapta mea un perete jos de piatră… Urme de căruţă în faţă…

Flori sălbatice de ambele părţi… Un sunet ca un hohot de râs îndepărtat, reverberat de ecou… Nechezatul unui cal… Scârţâitul unei căruţe… Cotitură la stânga… Drumul se lărgeşte… Umbră şi lumina soarelui, umbră şi lumina soarelui… Picăţele, picăţele… Râu în stânga, mai larg acum, scânteind… Abur de fum deasupra dealului următor…

Încetinesc pe măsură ce mă apropii de vârf. Îl ating mergând, scuturându-mi hainele de praf, periindu-mi părul, cu membrele furnicându-mă, plămânii pompând, şiroaie de transpiraţie răcorindu-mă. Scuip nisip. Sub mine şi în dreapta se află un han de ţară, câteva mese pe veranda largă din cherestea neprelucrată, orientate spre râu, altele într-o grădină din apropiere. La revedere, timp prezent. Am ajuns.

Am coborât şi am observat o cişmea în partea îndepărtată a clădirii, unde m-am spălat pe faţă, pe mâini şi braţe, cu antebraţul stâng încă dureros şi uşor inflamat acolo unde mă atacase Jasra. Mi-am croit drum spre verandă şi m-am aşezat la o măsuţă, după ce-i făcusem semn unei chelneriţe pe care o văzusem înăuntru. După un timp, îmi aduse porridge şi cârnaţi şi ouă şi pâine şi unt şi conserve de căpşuni şi ceai. Am înfulecat rapid totul şi am mai comandat un rând. A doua oară am fost cuprins de o senzaţie de revenire la normalitate şi am luat-o mai uşor şi m-am bucurat şi am privit râul care curgea.

Era un mod ciudat de a-mi încheia slujba. Aşteptasem cu nerăbdare o călătorie tihnită, o lungă vacanţă în trândăvie, acum că munca mea se isprăvise. Nu-mi stătea în drum decât mica

problemă cu „Ş” – o chestiune pe care fusesem convins c-o pot rezolva rapid. Acum mă aflam în mijlocul a ceva ce nu pricepeam, ceva periculos şi bizar. Sorbindu-mi ceaiul şi simţind în jur căldura zilei, puteam să mă legăn într-o senzaţie efemeră de linişte. Dar ştiam că e ceva trecător. Până când chestiunea nu va fi lămurită, nu va exista odihnă, nu va fi siguranţă pentru mine. Trecând în revistă evenimentele, mi-am dat seama că nu mai pot să mă încred numai în reacţiile mele pentru salvare, pentru o rezolvare a acestei afaceri. Sosise clipa să elaborez un plan.

Identitatea lui Ş şi suprimarea lui erau în capul listei lucrurilor pe care trebuia să le aflu şi să le rezolv. Şi mai importantă era stabilirea motivaţiei lui Ş. Ipoteza că aveam de-a face cu un psihopat slab de minte dispăruse. Ş era prea bine organizat şi poseda unele însuşiri foarte neobişnuite. Am început să-mi scormonesc trecutul în căutarea unor posibili candidaţi. Dar, cu toate că mă puteam gândi la câţiva care ar fi fost în stare să întreprindă ceea ce se petrecuse până acum, niciunul dintre ei nu era în mod vădit răuvoitor faţă de mine. Totuşi, Amber fusese menţionat în acel straniu jurnal al lui Melman. Teoretic, asta transforma întreaga afacere într-o chestiune de familie şi presupun că îmi crea o oarecare obligaţie de a o supune atenţiei celorlalţi. Dar procedând astfel era ca şi cum aş fi cerut ajutor, ca şi cum aş fi renunţat, recunoscând că nu-mi pot rezolva singur problemele. Şi ameninţările la viaţa mea erau problema mea. Julia era problema mea. Eu trebuia s-o răzbun. Trebuia să reflectez mai mult la asta…

Ghostwheel[1]?

Am cugetat, am gonit gândul, m-am gândit iar. Ghostwheel… Nu. Neexperimentat. Încă în stadiu de dezvoltare. Unica raţiune pentru care mi se întâmplaseră toate e pentru că era favoritul meu, împlinirea mea majoră în viaţă, surpriza mea pentru ceilalţi. Căutam doar o cale de ieşire uşoară. Voi avea nevoie să adun mai multe date, ceea ce înseamnă că trebuia să merg după el, fireşte.

Ghostwheel…

În clipa asta aveam nevoie de mai multe informaţii. Aveam cărţile şi jurnalul. Nu voiam să mă mai păcălesc încă o dată cu

---

[1] Ghostwheel – un computer bazat pe un Atu şi pe Model, construit de Merlin într-o Umbră unde fizica Pământului nu se aplică. (n. trad.)

Atuurile în clipa asta, deoarece prima încercare se dovedise a fi o capcană. Voi parcurge curând jurnalul, cu toate că prima mea impresie fusese că e prea subiectiv pentru a-mi fi de mare ajutor. Ar fi trebuit să mă întorc în apartamentul lui Melman pentru o ultimă examinare, totuşi, în caz că-mi scăpase ceva. Apoi, ar fi trebuit să-l caut pe Luke şi să văd dacă-mi poate spune mai multe – chiar şi o remarcă oricât de mică – una care să-mi poată fi de folos. Da…

Am oftat şi mi-am întins oasele. Am privit râul încă un timp şi mi-am isprăvit ceaiul. L-am trecut pe Frakir peste un pumn de bani şi am selectat suficient mărunţiş ca să-mi plătesc prânzul. Apoi m-am întors pe drum. Sosise vremea să mă întorc.

5

Am ajuns alergând pe stradă în lumina după-amiezii târzii şi m-am oprit când am ajuns lângă maşina mea. Aproape că n-am recunoscut-o. Era acoperită de praf, cenuşă şi pete de apă. Totuşi, cât lipsisem? N-am încercat să calculez diferenţa de timp dintre aici şi acolo unde fusesem, numai că maşina mea arăta ca şi cum ar fi fost neglijată mai mult de o lună. Oricum, părea intactă. Nu fusese vandalizată şi…

Privirea mea trecuse peste ea şi în faţă. Clădirea care adăpostise Compania „Brutus Storage” şi pe Victor Melman nu mai era în picioare. Un schelet pârjolit, prăbuşit, ocupa colţul, cu fragmentele a două ziduri încă în picioare. M-am îndreptat într-acolo. Mergând pe lângă ea, am examinat ce mai rămăsese. Resturile carbonizate ale locului erau reci şi bătucite. Dungi cenuşii şi cercuri de funingine arătau că fusese pompată apă, deja evaporată de-atunci. Mirosul de cenuşă nu era deosebit de pătrunzător.

Oare eu declanşasem asta, cu focul din cadă? m-am întrebat. Nu cred. Focul meu fusese mic şi bine limitat, fără vreo dovadă că se întinde în timp ce aşteptam.

Un băiat pe o bicicletă verde pedală pe lângă mine în timp ce studiam ruinele. Câteva secunde mai târziu se întoarse şi se opri la vreo trei metri de mine. Părea să aibă vreo zece ani.

– L-am văzut, spuse. L-am văzut arzând.

– Când s-a întâmplat asta? l-am întrebat.

– Acum trei zile.

– Se ştie cum a pornit incendiul?
– Ceva în depozit, ceva infla…
– Inflamabil?
– Mda, spuse cu un zâmbet ştirb. Poate dinadins. Ceva legat de asigurare.
– Serios?
– Îhîm. Tatăl meu spune că poate afacerea mergea prost.
– De obicei aşa se-ntâmplă, am spus. A fost cineva rănit în incendiu?
– Se pare că un pictor artist care locuia sus a ars, pentru că nu l-a găsit nimeni. Dar n-au găsit vreun os sau ceva de genul asta. A fost un incendiu mare. A durat mult timp.
– Era noaptea sau ziua?
– Noaptea. Eu l-am văzut de acolo. Arătă spre un loc de vizavi şi înapoi, în direcţia din care venisem eu. Au folosit o groază de apă.
– Ai văzut pe cineva ieşind din clădire?
– Nu, spuse. Am ajuns aici după ce arsese destul de bine.
Am dat din cap şi m-am răsucit spre maşină.
– Crezi că gloanţele ar fi explodat în incendiul ăsta, nu? spuse.
– Da, am răspuns.
– Dar n-au explodat.
M-am răsucit.
– Ce vrei să spui? am întrebat.
Deja scormonea într-un buzunar.
– Eu şi nişte prieteni de-ai mei ne jucam acolo ieri, explică, şi am găsit o mulţime de gloanţe.
Deschise palma şi dădu la iveală câteva obiecte metalice. Când m-am îndreptat spre el, se ghemui şi plasă unul dintre cilindri pe trotuar. Deodată întinse mâna, ridică o piatră de lângă el şi izbi cilindrul.
– Nu! am strigat.
Piatra izbi cartuşul şi nu se întâmplă nimic.
– Ai putea să te răneşti în felul ăsta, am început, dar el mă întrerupse.
– Nooo. Nici vorbă ca porcăriile astea să explodeze. Nici măcar nu poţi să pui foc pe chestia aia roz. Aveţi un chibrit?
– Chestie roz? am rostit, în timp ce el mişcă piatra ca să dea la iveală un cartuş strivit şi o mică grămăjoară de praf roz.
– Asta, spuse, arătând cu degetul. Haios, nu? Eu credeam că praful de puşcă e gri.

Am îngenuncheat şi am atins substanţa. Am frecat-o între degete. Am mirosit-o. Am şi gustat-o. Nu puteam spune ce naiba e.

– Mă depăşeşte, i-am spus. Zici că nici măcar nu arde?

– Nu. Am pus puţină pe un ziar şi i-am dat foc. S-a topit şi a dispărut, asta-i tot.

– Mai ai câteva în plus?

– Ei bine… mda.

– Îţi dau un dolar pe ele, am spus.

Îmi arătă din nou dinţii şi golurile dintre ei în timp ce băgă mâna într-un buzunar al jeanşilor. L-am trecut pe Frakir peste nişte bani vechi din Umbră şi am extras un dolar din teanc. Îmi dădu două duble încărcătoare de 30 acoperite de funingine în timp ce lua bancnota.

– Mulţumesc, spuse.

– Plăcerea mea. Altceva interesant înăuntru?

– Nimic. Tot restul e cenuşă.

Am intrat în maşină şi am pornit-o. Am dus-o la prima spălătorie din drum, întrucât ştergătoarele nu făcuseră altceva decât să întindă murdăria pe parbriz. În timp ce tentaculele de cauciuc plescăiau printr-o mare de spumă, am verificat să văd dacă mai aveam chibriturile pe care mi le dăduse Luke. Le aveam. Bun. Văzusem un telefon public afară.

– Hello. Motelul „New Line”, răspunse o voce de bărbat tânăr.

– Aţi avut înregistrat acolo un oarecare Lucas Raynard acum două zile, am spus. Vreau să ştiu dacă a lăsat vreun mesaj pentru mine. Mă numesc Merle Corey.

– O clipă.

Pauză. Răsfoit.

Apoi:

– Da, a lăsat.

– Ce scrie?

– E într-un plic sigilat. N-aş vrea să…

– Okay. Vin eu acolo.

Am condus până la motel. L-am indentificat la biroul din hol pe bărbatul care se potrivea cu vocea. M-am prezentat şi i-am cerut plicul. Funcţionarul – un tip slab, blond, cu o mustaţă zbârlită – se holbă un timp, apoi:

– O să-l vedeţi pe domnul Raynard?

– Da.

Deschise un sertar şi scoase un plic mic, cafeniu, cu laturile

umflate. Pe el era scris numele lui Luke şi numărul camerei.

– N-a lăsat adresa de expediere, explică el, deschizând plicul, şi camerista a găsit inelul acesta pe tejgheaua din baie după ce a plecat el. Vreţi să i-l daţi?

– Sigur, am spus şi îmi înmână inelul.

M-am aşezat într-un hol din stânga. Inelul era de aur roz şi etala o piatră albastră. Nu mi-am putut aminti dacă-l văzusem vreodată pe degetul lui. L-am tras pe inelarul mâinii stângi şi se potrivi perfect. Am hotărât să-l port până i-l voi restitui.

Am deschis scrisoarea, scrisă pe hârtia motelului şi am citit:

„Merle,

Păcat de cină. Te-am aşteptat. Sper că totul e în ordine. Dimineaţă plec spre Albuquerque. Voi rămâne acolo trei zile. Apoi plec la Santa Fe pentru încă trei zile. În ambele oraşe voi sta la „Hilton”. Mai aveam câteva lucruri despre care voiam să vorbim. Te rog, contactează-mă.

Luke.”

Hm.

Am telefonat agentului meu de turism şi am aflat că, dacă mă grăbeam, puteam prinde zborul de după-amiază spre Albuquerque. Pentru că preferam o discuţie faţă-în-faţă în locul unei convorbiri telefonice, am luat biletul, l-am plătit cash, am condus la aeroport şi mi-am luat adio de la maşină când am parcat-o. Mă îndoiam c-o s-o mai văd vreodată. Mi-am cântărit rucsacul şi m-am îndreptat spre terminal.

Restul a fost lin şi uşor. Când am observat că solul se îndepărtează sub mine, am ştiut că o etapă a existenţei mele se terminase cu adevărat. Ca atâtea multe alte lucruri, nu fusese deloc aşa cum îmi dorisem. M-am gândit să rezolv repede chestiunea cu „Ş” sau dacă nu, s-o uit, şi apoi să vizitez oamenii pe care doream de multă vreme să-i văd şi să mă opresc în câteva locuri care-mi stârniseră de mult curiozitatea. Apoi voi trece prin Umbră pentru o ultimă verificare a Ghostwheel-ului, întorcându-mă, după aceea, la cel mai luminos pol al existenţei mele. Acum, priorităţile mele se amestecaseră – şi totul pentru că „Ş” şi moartea Juliei erau cumva legate şi pentru că implica o putere de undeva din Umbră, pe care n-o înţelegeam.

Această ultimă apreciere mă tulbura cel mai mult. Oare îmi săpam mormântul şi-mi puneam în pericol prietenii şi rudele din cauza mândriei mele? Voiam să rezolv eu singur toate astea, ceruri prietenoase, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât

deveneam mai impresionat de puterile adverse pe care le întâlnisem şi de insuficienţa cunoştinţelor mele despre „Ş”. Nu era corect să nu afle şi ceilalţi – nu şi dacă erau în pericol. Mi-ar fi plăcut să împachetez toată treaba de unul singur şi să le-o ofer cadou. Poate că şi eu aş fi vrut, dar…

La naiba. *Trebuia* să le spun. Dacă „Ş” mă prinsese şi voia să îi atace pe ei, trebuiau să ştie. Dacă asta era doar o parte din ceva mai vast, trebuiau să ştie. Oricât de mult mi-ar fi displăcut ideea, va trebui să le spun.

M-am aplecat în faţă şi mâna îmi atârnă deasupra rucsacului meu de sub scaunul din faţă. Nu e o problemă, mi-am zis, să aştept până vorbesc cu Luke. Eram afară din oraş şi probabil în siguranţă acum. Exista posibilitatea de a mai afla un secret sau două de la Luke. Mai bine să ştiu mai multe atunci când le voi spune povestea. O să mai aştept puţin.

Am oftat. Am luat o băutură de la stewardesă şi am sorbit-o. Să fi condus spre Albuquerque în manieră normală mi-ar fi luat prea mult timp. Scurtătura prin Umbră n-ar fi funcţionat, deoarece nu mai fusesem niciodată acolo şi nu ştiam cum să găsesc locul. Păcat. Mi-ar fi plăcut să am maşina acolo. La ora asta probabil că Luke era deja în Santa Fe.

Am băut şi am căutat diverse forme în nori. Lucrurile pe care le-am descoperit se potriveau cu starea mea, aşa că am scos afară romanul meu şi am citit până când am început coborârea. Când am privit din nou afară, şiruri de munţi umplură peisajul pentru un timp. O voce uscată mă asigură că vremea era plăcută. M-am gândit la tatăl meu.

Am intrat în aeroport prin poarta indicată, am trecut pe lângă un magazin de cadouri plin de giuvaiergerie indiană, oale mexicane şi suveniruri ţipătoare, am văzut un telefon şi am sunat la „Hilton”-ul din localitate. Luke plecase deja, am aflat. Atunci am sunat la „Hilton”-ul din Santa Fe. Sosise acolo, dar nu era în cameră când l-au sunat pentru mine. Am făcut o rezervare pe numele meu şi am închis. O femeie de la un birou de informaţii mi-a spus că puteam prinde un autobuz spre Santa Fe cam într-o jumătate de oră şi m-a îndrumat în direcţia potrivită ca să-mi cumpăr bilet. Santa Fe e una dintre puţinele capitale fără un aeroport important, citisem undeva.

În timp ce ne îndreptam spre nord pe autostrada I-25, undeva printre umbrele alungite din vecinătatea Piscului Sandia, Frakir se încordă uşor pe încheietura mea şi slăbi apăsarea o clipă mai

târziu. Din nou. Apoi încă o dată. Am aruncat o privire rapidă în micuţul autobuz, căutând pericolul asupra căruia tocmai fusesem avertizat.

Eram aşezat în spatele vehiculului. În faţă era un cuplu de vârstă mijlocie, vorbind cu accent texan, purtând o cantitate ostentativă de bijuterii turcoaz şi argint: spre mijloc se aflau trei femei mai în vârstă, vorbind despre lucruri din New York; lângă ele, separat de interval, era un cuplu tânăr, foarte preocupaţi unul de celălalt; doi tineri cu rachete de tenis şedeau în diagonală în spatele lor, vorbind despre colegiu; în spatele lor era o călugăriţă care citea. Am privit din nou pe geam şi n-am văzut nimic ameninţător pe autostradă sau pe lângă ea. Nu voiam să atrag atenţia asupra mea prin vreun exerciţiu de localizare.

Aşa că am rostit un singur cuvânt în Thari în timp ce-mi masam încheietura şi avertismentele încetară. Chiar dacă restul călătoriei ar fi fost lipsit de evenimente, lucrul ăsta mă sâcâia, cu toate că un avertisment fals ocazional era posibil numai datorită naturii sistemului nervos.

Oare „Ş” e undeva acolo, cumva, observând, aşteptând? Şi, dacă era aşa, de ce? Oare n-am putea pur şi simplu să ne aşezăm şi să vorbim la o bere? Poate că totul se baza pe un fel de neînţelegere.

Aveam senzaţia că nu era o neînţelegere. Dar aş fi vrut doar să aflu ce se întâmplă, chiar dacă nu se ajungea la un rezultat. Aş fi plătit chiar şi berea.

Lumina soarelui la apus provoca flashuri strălucitoare pe ghemotoacele de zăpadă din Sangre de Christos când am intrat în oraş; umbre alunecau peste povârnişurile verde-cenuşiu; majoritatea clădirilor din peisaj erau tencuite cu ipsos. Am simţit cam zece grade mai puţin când am coborât din autobuz în faţa „Hilton”-ului, decât atunci când mă îmbarcasem în Albuquerque. Dar oricum mă aflam cam la şase sute de metri altitudine şi la o oră şi un sfert spre înserare.

M-am înregistrat şi mi-am găsit camera. Am încercat să-i telefonez lui Luke, dar niciun răspuns. Atunci am făcut un duş şi m-am schimbat în costumul de rezervă. Am mai sunat încă o dată în camera lui, dar tot fără răspuns. Mi-era foame şi speram să iau cina cu el.

Am hotărât să găsesc barul şi să beau tacticos o bere, apoi să încerc din nou. Speram să n-aibă o întâlnire dură.

Un oarecare domn Brazda, de care m-am apropiat pe hol şi i-

am cerut îndrumări, se dovedi a fi managerul. Mă întrebă dacă sunt mulţumit de cameră, am schimbat câteva amabilităţi şi îmi arătă coridorul care ducea spre bar. Am pornit în direcţia aceea, dar n-am ajuns acolo.

– Merle! Ce naiba faci aici? veni o voce familiară.

M-am întors şi am dat de Luke, care tocmai intrase în hol. Transpirat şi zâmbind, purta cizme şi o salopetă prăfuite, o şapcă şi câteva dungi de funingine. Ne-am strâns mâinile şi am rostit:

– Voiam să-ţi vorbesc. Ce-ai făcut, te înrolezi undeva?

– Nu, am făcut autostopul în Pecos toată ziua, răspunse, întotdeauna fac aşa când sunt aici. E minunat.

– Trebuie să încerc şi eu într-o bună zi, am spus. Acum se pare că e rândul meu să te invit la cină.

– Ai dreptate, răspunse. Lasă-mă să fac un duş şi să-mi schimb hainele. Ne vedem la bar în cincisprezece, douăzeci de minute. Okay?

– Corect. Pa.

Am parcurs coridorul şi am identificat barul. Era de mărime medie, slab luminat, plăcut şi relativ aglomerat, împărţit în două încăperi adiacente, cu scaune joase, confortabile şi cu mese mici.

Un cuplu tânăr tocmai pleca de la o masă din colţ, undeva în stânga mea, cu paharele în mână, în urma unei chelneriţe, în sufrageria de lângă bar. M-am aşezat la masă. Puţin mai târziu o chelneriţă sosi, şi i-am comandat o bere.

Stând acolo, câteva minute mai târziu, sorbind berea şi lăsându-mi mintea să zburde peste urzeala perversă a evenimentelor din ultimele zile, am constatat că una dintre siluetele în trecere ale locului rămăsese pe loc. Se oprise într-o laterală – dar destul de departe în spate ca să-l percep doar ca pe o prezenţă periferică.

Rosti uşor:

– Scuzaţi-mă. Pot să vă întreb ceva?

Am întors capul ca să dau peste un bărbat scund, slab, cu înfăţişare de spaniol, părul şi mustaţa împestriţate cu gri. Era destul de bine îmbrăcat şi ferchezuit ca să pară un om de afaceri din partea locului. Am remarcat un dinte din faţă spart când zâmbi scurt – doar un tic – trădându-i nervozitatea.

– Mă numesc Dan Martinez, spuse, fără să întindă mâna. Privi scaunul de vizavi de mine. Pot să stau un minut?

– Despre ce e vorba? Dacă vinzi ceva, nu sunt interesat. Aştept pe cineva şi…

Clătină din cap.

– Nu, nimic de genul ăsta. Ştiu că aşteptaţi pe cineva – un domn Lucas Raynard. De fapt, e şi el implicat.

Am arătat spre scaun.

– Okay. Ia loc şi pune întrebarea.

Mă ascultă, încrucişându-şi mâinile şi punându-le pe masă între noi. Se aplecă în faţă.

– V-am auzit vorbind în hol, începu, şi am avut impresia că-l cunoaşteţi destul de bine. V-ar deranja să-mi spuneţi de cât timp îl cunoaşteţi?

– Dacă asta e tot ce vrei să ştii, am răspuns, de vreo opt ani. Am fost împreună în colegiu şi, după asta, am lucrat pentru aceeaşi companie mai mulţi ani.

– „Grand Design”, rosti, firma de computere din San Francisco. Nu l-aţi cunoscut înainte de colegiu, nu?

– Se pare că deja ştii destule, am spus. Totuşi, ce vrei? Eşti vreun fel de poliţist?

– Nu, spuse, nimic de genul ăsta. Vă asigur că nu încerc să-i fac necazuri prietenului dumneavoastră. Pur şi simplu încerc să evit eu unele. Daţi-mi voie să vă întreb…

Am clătinat din cap.

– Fără gratuităţi, i-am spus. Nu-mi place să vorbesc cu străini despre prietenii mei fără o motivaţie puternică.

Îşi descleştă mâinile şi le dădu în lături.

– Nu am făcut nimic secret, spuse, ştiind că îi veţi povesti asta. De fapt, chiar vreau s-o faceţi. Mă cunoaşte. Vreau să afle că mă interesez de el, okay? De fapt, va fi în folosul lui. La naiba, întreb un prieten, nu-i aşa? Cineva care ar trebui să vrea să mintă pentru a-l ajuta la nevoie. Şi eu nu vreau decât două lucruri simple…

– Iar eu nu vreau decât un simplu motiv: de ce vrei această informaţie?

Oftă.

– Okay, rosti. Mi-a oferit – cu titlu de probă, vă precizez – o foarte interesantă ocazie de investiţie. E vorba de o sumă mare de bani. Există un element de risc, ca în majoritatea speculaţiilor implicând companii noi într-un domeniu de înaltă concurenţă, dar posibilele rezultate o fac tentantă.

Am încuviinţat.

– Şi vrei să ştii dacă el e cinstit.

Chicoti.

– Nu-mi pasă cu adevărat dacă e cinstit, zise. Singura mea grijă e dacă poate scoate pe piaţă un produs fără păcăleală.

Ceva din felul în care vorbea mi-a amintit de cineva. Am încercat, dar n-am reuşit să-mi amintesc cine era.

– Ah, am spus, luând o gură de bere. Mintea mea e lentă azi. Îmi pare rău. Fireşte că în acest târg e vorba despre computere.

– Bineînţeles.

– Şi vrei să ştii dacă angajatorul lui de acum îl poate înfunda dacă el intră în afacerea asta cu ceva ce ia de acolo.

– Într-un cuvânt, da.

– Mă predau, am spus. Ar trebui un tip mai priceput decât mine ca să-ţi răspundă la asta. Proprietatea intelectuală reprezintă o zonă spinoasă a legii. Eu nu ştiu ce vinde şi nu ştiu de unde vine marfa – el circulă mult. Dar chiar dacă aş şti, habar n-am care ar fi poziţia ta legală.

– Nu mă aşteptam la nimic dincolo de asta, rosti, zâmbind.

I-am întors zâmbetul.

– Deci, ţi-ai trimis mesajul, am spus.

Încuviinţă şi începu să se ridice.

– Oh, încă un lucru, începu.

– Da?

– A pomenit vreodată de nişte locuri, rosti, privindu-mă fix în ochi, numite Amber sau Curţile Haosului?

Nu se poate să nu fi observat reacţia mea bruscă de uimire, ceea ce trebuie să-i fi dat o impresie total falsă. Eram convins că e sigur că minţeam când i-am răspuns cu francheţe.

– Nu, nu l-am auzit niciodată pomenind de ele. De ce întrebi?

Clătină din cap în timp ce-şi împingea scaunul înapoi şi se depărta de masă. Zâmbea din nou.

– Nu e important. Vă mulţumesc, domnule Corey. *Nus a dhabzun dhuilsha.*

Practic se evaporă după colţ.

– Aşteaptă! am strigat, atât de tare încât se lăsă o clipă de tăcere şi capetele se întoarseră în direcţia mea.

M-am ridicat în picioare şi am pornit după el, când mi-am auzit strigat numele.

– Hei, Merle! Nu fugi! Deja sunt aici!

M-am întors. Luke tocmai pătrunsese prin intrarea din spatele meu, cu părul încă ud după duş. Înaintă, mă bătu pe umăr şi se lăsă pe locul pe care tocmai îl eliberase Martinez. Dădu din cap văzând berea mea terminată pe jumătate, în timp ce mă aşezam

iar.

– Am nevoie de una din astea, spuse. Doamne, ce sete mi-e! Încotro te îndreptai când am intrat?

Mi s-a părut inutil să-i descriu recenta mea întâlnire, nu în ultimul rând pentru încheierea ei stranie. Aparent, tocmai ratase să-l vadă pe Martinez. Aşa că:

– Mă duceam la toaletă.

– Pe-acolo, îmi spuse, arătând în direcţia din care venise. Am trecut pe lângă ea venind aici.

Privirea îi coborî.

– Ascultă, inelul ăla pe care îl ai pe…

– Oh, da, am spus. L-ai uitat la Motelul „New Line”. Ţi l-am luat când am citit mesajul tău. Uite, lasă-mă să…

Am tras de el, dar nu ieşea.

– Pare înţepenit, am observat. Ciudat. A intrat destul de uşor.

– Poate că ai degetul umflat, remarcă. S-ar putea să aibă ceva de-a face cu altitudinea. Ne aflăm la o înălţime destul de mare.

Chemă o chelneriţă şi comandă o bere, în timp ce eu continuam să răsucesc inelul.

– Bănuiesc că va trebui să ţi-l vând, spuse. Ţi-l dau la un preţ bun.

– O să vedem, i-am spus. Mă-ntorc într-un minut.

Ridică o mână fără vlagă şi o lăsă să cadă în timp ce mă îndreptam spre toaletă.

Nu mai era nimeni acolo aşa că am rostit cuvintele care-l eliberau pe Frakir de comanda de a se ascunde pe care o făcusem în autobuz. Cuvinte urmate de o mişcare instantanee. Înainte de a formula un nou ordin, Frakir deveni strălucitor vizibil în timp ce se descolăci, târându-se pe dosul mâinii şi încolăcindu-se pe inelar. Am urmărit, fascinat, cum se înnegreşte degetul şi începe să mă doară sub o strânsoare constantă.

Urmă rapid o slăbire a strânsorii, făcându-mi degetul să arate ca şi cum ar fi fost filetat. Am prins ideea. Am deşurubat inelul de-a lungul traseului care fusese imprimat în carnea mea. Frakir se mişcă iar ca şi cum ar fi vrut să-l înşface şi l-am lovit.

– Okay, am zis. Mulţumesc. Du-te la loc.

Păru să ezite o clipă, dar voinţa mea se dovedi suficientă fără o altă comandă formală. Se retrase înapoi pe mână, se încolăci la loc în jurul încheieturii şi dispăru.

Am terminat acolo şi am revenit în bar. I-am dat lui Luke inelul în timp ce mă aşezam şi am luat o gură de bere.

– Cum l-ai scos? întrebă.

– Cu un pic de săpun, am răspuns.

Îl înfăşură în batistă şi-l puse în buzunar.

– Deci, presupun că nu-ţi pot lua banii pe el.

– Presupun că nu. N-o să-l porţi?

– Nu, e un cadou. Vezi tu, nu m-aş fi aşteptat să dai o raită pe aici, comentă, pescuind un pumn de alune dintr-un bol care apăruse în absenţa mea. M-am gândit că poate o să suni după ce primeşti mesajul meu şi că am putea stabili ceva pentru mai târziu. Oricum, mă bucur c-ai venit. Cine ştie când ar fi fost acel „mai târziu”. Vezi tu, aveam nişte planuri care au început să se mişte mai repede decât credeam – şi despre asta voiam să-ţi vorbesc.

Am încuviinţat.

– Şi eu aveam câteva lucruri despre care voiam să-ţi vorbesc.

Îmi întoarse încuviinţarea.

În toaletă hotărâsem categoric să mă abţin să amintesc de Martinez şi de lucrurile rostite. Deşi întreaga poveste nu suna ca şi când ar fi implicat ceva care să mă fi interesat, întotdeauna mă simt mai în siguranţă vorbind cu cineva – chiar cu prieteni – atunci când am cel puţin o informaţie specială pe care ei nu ştiu că o am. Aşa că am hotărât ca, deocamdată, s-o las aşa.

– Aşa că hai să fim civilizaţi şi să păstrăm tot ce e important până după cină, spuse, sfâşiind tacticos şerveţelul şi mototolind bucăţelele, şi să mergem apoi undeva unde putem vorbi în particular.

– Bună idee, am aprobat. Vrei să mâncăm aici?

Clătină din cap.

– Am mai mâncat aici. E bine, dar vreau o schimbare. Îmi pusesem în gând să mâncăm într-un loc după colţ. Lasă-mă să merg să văd dacă e vreo masă liberă.

– Okay.

Înghiţi lacom restul băuturii şi plecă.

... Şi apoi faptul că pomenise de Amber. Cine naiba era Martinez? Era mai mult decât necesar să aflu, pentru că era evident că era cu totul altceva decât părea. Ultimele lui cuvinte fuseseră în Thari, limba mea natală. Cum şi de ce, habar n-aveam. Mi-am blestemat propria inerţie, pentru că neglijasem atâta vreme problema „Ş”. Era pur şi simplu un rezultat al aroganţei mele. Nu anticipasem niciodată calea întortocheată pe care aveau să o ia lucrurile. Îmi fusese de folos, desi nu

apreciasem serviciul.

– Okay, spuse Luke, ivindu-se de după colţ, scormonindu-se în buzunar şi aruncând câţiva bani pe masă. Avem o rezervare. Termină de băut şi hai să mergem.

Am băut, m-am ridicat şi l-am urmat. Mă conduse prin coridoare înapoi în hol, apoi afară şi de-a lungul unui holişor până în spate. Am pătruns într-o noapte înmiresmată şi am traversat parcarea spre trotuarul care ducea de-a lungul străzii Guadaloupe. De acolo era doar o distanţă mică până în locul în care se intersecta cu Alameda. Am traversat acolo de două ori şi am trecut pe lângă o biserică mare, apoi am făcut dreapta la următorul colţ. Luke arătă spre un restaurant numit „La Tertulia” peste drum la mică distanţă în faţă.

– Acolo, spuse.

Am traversat şi ne-am croit drum spre intrare. Era o clădire joasă din chirpici, în stil spaniol, venerabilă şi oarecum elegantă în interior. Am dus la bun sfirşit un ulcior cu sangria, o serie de „pollo adova”, budinci de pâine şi multe ceşti de cafea, respectându-ne înţelegerea de a nu vorbi nimic serios în timpul cinei.

În timpul mesei, Luke fu salutat de două ori de diverşi tipi trecând prin încăpere, amândoi oprindu-se la masă ca să rostească amabilităţi.

– Îi cunoşti pe toţi din oraşul ăsta? l-am întrebat ceva mai târziu.

Chicoti.

– Fac multe afaceri aici.

– Serios? Pare a fi un oraş mic.

– Da, dar e ceva înşelător. E capitala statului. Există o mulţime de oameni aici care cumpără ce vindem noi.

– Deci vii des pe-aici?

Încuviinţă.

– E unul dintre punctele cele mai fierbinţi ale circuitului meu.

– Cum reuşeşti s-o scoţi la capăt cu toate afacerile astea când rătăceşti prin păduri?

Îşi ridică privirea de pe micul câmp de bătălie pe care-l alcătuia din lucrurile de pe masă. Zâmbi.

– Trebuie să am şi câte o mică recreaţie, spuse. Obosesc cu atâtea oraşe şi birouri. Trebuie să plec şi să mai rătăcesc prin lume, sau să mai merg cu o canoe sau un caiac sau ceva de genul ăsta – dacă nu, îmi pierd minţile. De fapt, ăsta e unul

dintre motivele pentru care am deschis afacerea în oraşul ăsta – acces rapid la o mulţime de locuri bune pentru aşa ceva.

Luă o sorbitură de cafea.

– Vezi tu, continuă, e o noapte atât de frumoasă încât ar trebui să facem o plimbare, ca să-ţi faci o idee despre ce vreau să zic.

– Sună bine, am spus, îndreptându-mi umerii şi căutând chelnerul nostru. Dar nu e prea întuneric ca să vedem ceva ca lumea?

– Nu. Luna se va ridica, stelele au apărut, aerul e cu adevărat limpede. O să vezi.

Am luat nota, am plătit şi am ieşit. Fireşte, luna răsărise.

– Maşina e în parcarea hotelului, rosti când ajunserăm în stradă. Pe aici..

Îmi arătă o rulotă când ne-am întors în parcare, o descuie şi îmi făcu semn să urc. Ieşi din parcare, coti la colţul cel mai apropiat şi o ţinu pe Alameda spre Paseo, o luă pe un deal în dreapta pe o stradă numită Otero şi pe o alta spre Hyde Park Road. De acolo traficul era foarte uşor. Am depăşit un semn arătând că ne îndreptam spre un mic golf de ski.

În timp ce ne croiam drum printre nenumărate curbe, îndreptându-ne în general în sus, am simţit cum dispare o anume încordare din mine. Curând, părăsiserăm orice semn de viaţă în urma noastră şi noaptea şi liniştea deveniră stăpâne în întregime. Niciun felinar pe aici. Prin geamul deschis am simţit mirosul pinilor. Aerul era proaspăt. M-am relaxat, departe de „Ş” şi de orice altceva.

Am aruncat o privire spre Luke. Se uita drept înainte, cu sprâncenele încruntate. Totuşi, simţi privirea mea, pentru că păru să se relaxeze brusc şi îmi adresă un rânjet.

– Cine începe? întrebă.

– Dă-i drumul, am răspuns.

– Okay. Când mi-ai spus ieri dimineaţă că vrei să părăseşti „Grand D”, spuneai că nu vrei să munceşti nicăieri altundeva şi că nu mai intenţionezi să dai lecţii.

– Corect.

– Spuneai că vrei doar să călătoreşti.

– Mda.

– Un pic mai târziu, mi-a trecut ceva prin minte.

Am rămas tăcut când mă privi.

– Mă întrebam, spuse după un timp, dacă n-ai vrea să cumperi – fie pentru a sprijini bunul mers al unei noi companii de-a ta, fie

pentru un cumpărător pentru ceva ce trebuie să vinzi. Pricepi ce vreau să spun?

– Crezi că am descoperit ceva nou şi nu vreau să-l aibă Grand Design.

Lovi bancheta de lângă el.

– Am ştiut întotdeauna că nu eşti prost, zise. Deci acum stai în expectativă, ca să ai suficient timp pentru dezvoltarea invenţiei. După care o să vânezi cumpărătorul cu cel mai mult mălai.

– Are sens, am spus, dacă ar fi cazul. Dar nu e.

Chicoti.

– E-n ordine, spuse. Numai că simplul fapt că lucrez pentru „Grand D” nu mă face informatorul lor. Ar trebui să ştii asta.

– O ştiu.

– Şi nu te întrebam doar ca să-mi bag nasul. De fapt, am cu totul alte intenţii. Mi-ar plăcea să te văd că reuşeşti, că reuşeşti din plin.

– Mulţumesc.

– Chiar ţi-aş putea fi de oarecare ajutor – un ajutor valoros – în chestiune.

– Încep să pricep, Luke, dar…

– Doar ascultă-mă, da? Totuşi, răspunde-mi la o întrebare, dacă vrei: N-ai semnat nimic cu nimeni din domeniu, nu-i aşa?

– Nu.

– Aşa mă gândeam şi eu. Ar fi fost un pic prematur.

Copacii de pe marginea drumului erau mai mari acum, briza nopţii un pic mai răcoroasă. Luna părea mai mare, mai strălucitoare aici la înălţime decât fusese jos în oraş. Am mai parcurs câteva curbe, în cele din urmă începând o lungă serie de schimbări bruşte de direcţie care ne purtară din ce în ce mai sus. Am prins cu privirea ocazional pante abrupte în stânga. Nu exista balustradă de protecţie.

– Ascultă, spuse, nu încerc să mă amestec câtuşi de puţin. Nu-ţi cer o parte din acţiuni de dragul vremurilor de altădată sau ceva de genul ăsta. Asta e una şi afacerile alta – deşi niciodată nu e rău să faci afaceri cu cineva în care ştii că poţi avea încredere. Lasă-mă să-ţi spun ceva din felul cum merge viaţa. Dacă tu ai ceva cu adevărat fantastic, fireşte, poţi să-l vinzi pentru o grămadă de bani multora din domeniu – dacă eşti grijuliu, al naibii de grijuliu. Dar asta e. Ocazia ta de aur a zburat. Dacă într-adevăr vrei să o iei de la capăt, porneşte propria ta afacere. Uită-te la „Apple”. Dacă într-adevăr dai lovitura, poţi

apoi să vinzi pentru mult mai mult decât ai obţine doar vânzând ideea. Poţi fi maestru în proiectare, dar eu cunosc piaţa de desfacere. Şi cunosc oameni – peste tot în ţară – oameni care cred suficient în mine ca să ne crediteze să vadă compania la pământ şi afară în stradă. Rahat! N-o să rămân la „Grand D” toată viaţa. Ia-mă lângă tine şi eu fac rost de finanţare. Tu ţii magazinul şi eu ţin afacerea. Numai aşa merge treaba cu o chestie de mare anvergură.

– Oh, doamne! am oftat. Omule, de fapt sună frumos. Dar tu vinzi pielea ursului din pădure. Eu n-am nimic de vândut.

– Haide! spuse. Ştii că poţi avea încredere în mine. Chiar dacă refuzi categoric să accepţi, n-o să suflu o vorbuliţă. Nu-mi trădez prietenii. Pur şi simplu cred că faci o greşeală dacă nu-ţi dezvolţi singur afacerea.

– Luke, am vorbit serios.

Tăcu o clipă. Apoi i-am simţit din nou privirea aţintită asupra mea. Când i-am întors privirea, am văzut că zâmbeşte.

– Care e următoarea întrebare? am spus.

– Ce e Ghostwheel? spuse.

– Ce?

– Top Secret, sst-ssst, proiectul lui Merle Corey. Ghostweel, răspunse. Proiectul computerului care încorporează ceva ce n-a văzut nimeni vreodată. Semiconductori lichizi, rezervoare criogenice, plasmă…

Am izbucnit în râs.

– Doamne-Dumnezeule! am spus. E o glumă, asta e. Doar un hobby nebunesc. Era un joc de proiectare – o maşinărie care nu putea fi construită niciodată pe Pământ. Mă rog, poate cea mai mare parte ar fi putut. Numai că n-ar fi funcţionat. E ca un desen de Escher[1] – arată minunat pe hârtie, dar nu poate fi făcut în viaţa reală. Apoi, după o clipă de reflecţie, am întrebat:

– Cum se face că ştii despre el? N-am pomenit nimănui niciodată despre asta.

Îşi drese glasul în timp ce lua o altă curbă. Luna era brăzdată de vârfurile copacilor. Câteva perle de rouă apărură pe parbriz.

– Ei bine, n-ai ţinut secretul ascuns chiar atât de bine, răspunse. Existau schiţe şi grafice şi notiţe peste tot pe masa ta de lucru şi pe planşeta de desen de fiecare dată când am venit la

[1] Escher, Maurits Cornelis (1898–1972), artist grafic olandez. Renumit pentru lucrările sale de inspiraţie matematică, înfăţişând structuri imposibile, explorări ale infinitului, etc. (n. trad.)

tine. Cu greu m-am abţinut să nu iau notiţe. Majoritatea purtau chiar eticheta „Ghostweel”. Şi nimic asemănător n-a fost văzut vreodată la Grand D, aşa că pur şi simplu am presupus că era proiectul tău favorit şi paşaportul tău pentru siguranţă. Niciodată nu mi-ai dat impresia unui visător. Eşti sigur că-mi spui adevărul?

– Dacă ar fi să ne aşezăm aici şi să construim cât poate fi construit din obiectul ăla, am răspuns cu nevinovăţie, ar sta pur şi simplu aici şi ar arăta ciudat şi n-ar face absolut nimic.

Clătină din cap.

– Sună pervers, zise. Nu e în stilul tău, Merle. De ce naiba ţi-ai pierde tu timpul proiectând o maşinărie care nu funcţionează?

– A fost un exerciţiu de teorie a proiectării, am început.

– Iartă-mă, dar asta sună ca dracu’, zise. Vrei să spui că nu există niciun loc în univers în care blestemata asta de maşinărie a ta să funcţioneze?

– N-am spus asta. Încercam să-ţi explic că am proiectat-o ca să funcţioneze în condiţii ipotetic stranii.

– Oh. Cu alte cuvinte, dacă găsesc un loc ca ăla într-o altă lume, am putea face ordine?

– Uh, mda.

– Eşti ciudat, Merle. Ştiai?

– Îhîm.

– Încă un vis frânt. Oh, bine… Ascultă, există ceva neobişnuit la maşinărie care ar putea fi adaptat aici şi acum?

– Nu. N-ar putea să funcţioneze aici.

– Totuşi, ce e atât de special în funcţiunile ei?

– O mulţime de rahat teoretic legat de spaţiu şi timp şi câteva teorii ale unor tipi pe nume Everett şi Wheeler. E verificabilă doar printr-o explicaţie matematică.

– Eşti sigur?

– Oricum, ce mai contează? Eu n-am niciun produs, noi n-avem companie. Îmi pare rău. Spune-i lui Martinez şi asociaţilor că a fost o fundătură.

– Cum? Cine e Martinez?

– Unul dintre potenţialii tăi investitori în „Corey and Raynard, Inc.,” am spus. Dan Martinez – vârstă mijlocie, un pic scund, destul de distins ca înfăţişare, dinţi ştirbi în faţă…

Se încruntă.

– Merle, nu ştiu despre cine naiba vorbeşti.

– A venit la mine în timp ce te aşteptam în bar. Părea să ştie o mulţime de lucruri despre tine. A-nceput să pună întrebări de-

spre ceea ce acum văd că e situaţia potenţială pe care tocmai ai descris-o. Se comporta de parcă i-ai fi propus să investească în afacere.

– Uh-uh, zise. Nu-l cunosc. Cum se face că nu mi-ai spus mai devreme?

– S-a cărat, iar tu ai spus că nu discutăm afaceri decât după cină. Oricum, nu mi s-a părut atât de important. Chiar mi-a cerut să-ţi spun că a întrebat de tine.

– Mai clar, ce voia să ştie?

– Dacă ai putea să-i procuri o proprietate fără probleme a computerului şi să ţii investitorii deoparte, asta am înţeles.

Plesni cu palma pe volan.

– N-are absolut niciun sens, rosti. Chiar n-are.

– Mie mi se pare că s-ar putea să fi fost angajat să facă o mică anchetă – sau chiar să te cointereseze şi să fii corect – de către cei cărora le-ai bătut toba să investească în afacerea asta.

– Merle, tu crezi că eu sunt chiar atât de prost încât să pierd o groază de timp scormonind după investitori, înainte de a fi sigur că există ceva în care să bag banii? N-am vorbit cu nimeni despre asta, în afară de tine, şi bănuiesc că n-o s-o fac nici acum. Cine crezi că era? Ce voia?

Am clătinat din cap, dar mi-am reamintit de cuvintele rostite în Thari. De ce nu?

– M-a întrebat, de asemeni, dacă te-am auzit vreodată pomenind de un loc numit Amber.

Când am rostit asta, privea în oglinda retrovizoare şi trase brusc de volan ca să ia o curbă apărută din senin.

– Amber? Glumeşti.

– Nu.

– Ciudat. Trebuie să fie o coincidenţă…

– Ce?

– Am auzit câte ceva despre un fel de tărâm de vis numit Amber, săptămâna trecută. Dar n-am spus nimănui despre asta. Era doar o sporovoială de beţivan.

– Cine? Cine a spus-o?

– Un pictor pe care-l cunoşteam. Un mare ţicnit, dar un tip foarte talentat. Îl cheamă Melman. Îmi place mult opera lui şi i-am cumpărat mai multe tablouri. Ultima oară când am fost în oraş, am trecut pe la el să văd dacă are ceva nou. N-avea, dar am rămas până târziu la el, vorbind şi bând şi fumând ceva marfă pe care o avea. A luat-o binişor din loc după un timp şi a

început să vorbească despre magie. Nu despre trucruri cu cărţi, vreau să zic. Chestii rituale, pricepi?

– Da.

– Ei bine, după un timp chiar a început să facă ceva în genul ăsta. Dacă n-aş fi fost şi eu destul de ciupit, aş jura că a mers – că a levitat, a produs limbi de foc, a invocat şi a alungat câţiva monştri. Probabil că era ceva LSD în ce mi-a dat. Dar, la naiba! Păreau al naibii de reale.

– Îhîm.

– Oricum, continuă, a pomenit de un fel de oraş arhetipal. N-aş putea spune dacă suna mai mult ca Sodoma şi Gomora sau Camelot – cu toate adjectivele pe care le-a folosit. Locului i-a zis Amber şi spunea că e condus de o familie pe jumătate nebună, cu oraşul populat de bastarzii lor şi de locuitori ai căror strămoşi fuseseră aduşi acolo din alte locuri, cu secole în urmă. Umbre ale familiei şi oraşului se presupune că figurează în majoritatea legendelor importante, orice o fi însemnând asta. Nu mi-am putut da seama dacă vorbeşte în metafore, pe care le-a folosit în exces, sau ce naiba vrea să spună. Dar aşa am auzit pomenindu-se de oraş.

– Interesant, am spus. Melman e mort. Locuinţa lui a ars acum câteva zile.

– Nu, nu ştiam. Privi iar în oglindă. L-ai cunoscut?

– L-am întâlnit – după ce ai fost tu acolo ultima oară. Kinsky mi-a spus că Julia se vedea cu el şi l-am căutat pe tip ca să văd ce-mi poate spune despre ea. Vezi tu – ei bine, Julia e moartă.

– Cum s-a întâmplat? Tocmai am văzut-o săptămâna trecută.

– Într-un fel foarte bizar. A fost ucisă de o creatură ciudată.

– Doamne!

Frână brusc şi ieşi de pe drum într-un refugiu larg la stânga. Acesta dădea într-o râpă plină de arbori. Deasupra acestora am putut vedea luminile slabe ale oraşului, la mare distanţă.

Opri motorul şi farurile. Scoase o pungă de „Durham” din buzunar şi începu să-şi ruleze o ţigară. I-am surprins privirea în sus şi înainte.

– Te-ai uitat foarte mult în oglinda aia.

– Da, răspunse. Eram aproape sigur că ne urmăreşte o maşină pe tot traseul de la parcarea „Hilton”-ului. A fost la câteva curbe în urma noastră multă vreme. Acum se pare că a dispărut.

Îşi aprinse ţigara şi deschise portiera.

– Hai să luăm puţin aer.

L-am urmat şi am stat câteva clipe privind peste marile întinderi, lumina Lunii fiind suficient de puternică pentru a modela umbra câtorva copaci din apropiere. Aruncă ţigara şi o strivi.

– La naiba! spuse. Devine prea încâlcit! Ştiam că Julia se vede cu Melman, okay? Am fost s-o văd în noaptea după care-l văzusem pe el, okay? Chiar i-am dat un pacheţel pe care mă rugase el să i-l duc, okay?

– Cărţi de joc, am spus.

Încuviinţă.

Le-am scos din buzunar şi le-am întins spre el. De-abia le învrednici cu o privire acolo în lumina slabă, dar încuviinţă iar.

– Cărţile astea, spuse. Apoi: Încă o iubeai, nu-i aşa?

– Da, cred că da.

– Oh, la naiba, oftă. În regulă. Mai sunt nişte lucruri pe care trebuie să ţi le spun, bătrâne prieten. Nu toate frumoase. Acordă-mi doar un minut ca să le pun în ordine. Tocmai mi-ai creat o mare problemă – sau eu mi-am creat-o, pentru că tocmai am hotărât ceva.

Dădu un şut unei grămezi de pietriş şi pietrele răpăiră în josul dealului.

– Okay, rosti. Mai întâi, dă-mi cărţile alea.

– De ce?

– O să le rup în bucăţele.

– Pe naiba. De ce?

– Sunt periculoase.

– Deja ştiu asta. O să mă ţin scai de ele.

– Nu înţelegi.

– Atunci explică-mi.

– Nu e atât de simplu. Trebuie să hotărăsc ce să-ţi spun şi ce nu.

– De ce nu-mi spui tot?

– Nu pot. Crede-mă…

M-am aruncat la pământ în clipa în care am auzit prima împuşcătură, care ricoşă pe o stâncă în dreapta noastră. Luke n-o făcu. Începu să alerge într-un fel de zig-zag către un pâlc de copaci în stânga, acolo unde se auziră încă două împuşcături. Avea ceva în mână şi-l ridică.

Luke trase de trei ori. Atacatorul nostru mai trase o rafală. După cea de-a doua împuşcătură a lui Luke am auzit cum cineva icneşte. În clipa aceea eram deja în picioare şi alergam spre el,

cu o piatră în mână. După cea de-a treia împuşcătură am auzit un trup prăbuşindu-se.

Am ajuns lângă el chiar în clipa în care întorcea trupul cu faţa în sus, la timp ca să văd ceea ce părea o mică pată de ceaţă albastră sau gri ieşind din gura bărbatului printre dinţii lipsă şi dispărând.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Luke, după ce norişorul se evaporă.

– Ai văzut şi tu, nu? Habar n-am.

Privi în jos spre forma flască, cu pata întunecată mărindu-se pe pieptul cămăşii, cu un revolver de calibrul 38 încă ţinut strâns în mâna dreaptă.

– Nu ştiam că ai o armă, am spus.

– Când eşti pe drumuri aşa cum sunt eu, mergi înarmat, spuse. Îmi cumpăr o armă nouă în fiecare oraş unde ajung şi o vând când plec. Siguranţa aeroporturilor. Cred că pe ăsta n-o să-l vând. Pe tipu' ăsta nu l-am văzut niciodată, Merle. Tu?

Am încuviinţat.

– Ăsta-i Dan Martinez, tipul despre care-ţi povesteam.

– Oh, Doamne, rosti. Încă o complicaţie blestemată. Poate că ar trebui să mă duc undeva într-o mânăstire Zen şi să mă autoconving că nu contează. Eu…

Deodată, îşi ridică vârfurile degetelor de la mâna stângă la frunte.

– Oh-oh, rosti apoi. Merle, cheile sunt în contact. Du-te la maşină şi întoarce-te la hotel în clipa asta. Lasă-mă aici. Grăbeşte-te!

– Ce se-ntâmplă? Ce…

Ridică arma, un automatic cu ţeava scurtă şi-o îndreptă spre mine.

– Acum! Taci şi dă-i drumul!

– Dar…

Coborî ţeava şi trase un glonte în pământul dintre picioarele mele. Apoi o îndreptă direct spre abdomenul meu.

– Merlin, fiu al lui Corwin, rosti printre dinţii încleştaţi, dacă nu fugi acum, eşti un om mort!

I-am urmat sfatul, ridicând un nor de pietriş şi lăsând câteva fâşii de cauciuc în urma virajului în „U”, când am rotit rulota. M-am năpustit în josul dealului şi am derapat în curba din dreapta. Am frânat la cea din stânga. Apoi am încetinit.

Am ieşit în stânga, la poalele unui mal abrupt, lângă nişte

arbuşti. Am oprit motorul şi luminile şi am tras frâna de mână. Am deschis uşor portiera şi n-am închis-o total după ce m-am strecurat afară. Sunetele se transmit uşor în locuri ca ăsta.

Am pornit înapoi, ţinându-mă pe partea mai întunecată a drumului, pe mâna dreaptă. Era foarte linişte. Am depăşit prima cotitură şi mă îndreptam spre următoarea. Ceva zbură dintr-un copac în altul. O bufniţă, cred. Mă mişcam mai lent decât voiam, grijuliu să merg în linişte, în timp ce mă apropiam de a doua cotitură.

Mi-am croit drum către cotitura ultimă din cele patru, folosindu-mă de adăpostul oferit de stânci şi frunziş. Apoi m-am oprit şi am cercetat zona în care ne aflaserăm. Nimic la vedere.

Am înaintat lent, precaut, gata să încremenesc, să cad, să mă scufund sau să o iau la sănătoasa dacă situaţia ar fi cerut-o.

Nu se mişcă nimic, cu excepţia crengilor bătute de vânt. Nimeni la vedere.

M-am ghemuit şi am continuat, şi mai lent încă, folosindu-mă de camuflaj.

Nu era acolo. Dispăruse undeva. M-am deplasat mai aproape, m-am oprit iar şi am ascultat timp de cel puţin un minut. Niciun sunet nu trăda vreo prezenţă în mişcare.

Am traversat către locul unde se prăbuşise Martinez. Cadavrul dispăruse. Am străbătut zona, dar n-am izbutit să localizez nimic care să-mi dea vreun indiciu despre ce se petrecuse după plecarea mea. N-aveam niciun motiv să strig, aşa că n-am făcut-o.

M-am întors la rulotă fără niciun incident, am intrat şi m-am îndreptat spre oraş. Nici măcar nu puteam face vreo speculaţie despre ce naiba se petrecea.

Am lăsat rulota în parcare, lângă locul unde fusese parcată mai devreme. Apoi am intrat în hotel, m-am dus la camera lui Luke şi am bătut la uşă. De fapt, nu aşteptam un răspuns, dar mi s-a părut lucrul potrivit să fac pregătiri pentru spargerea uşii şi pentru intrare.

Am avut grijă să distrug doar încuietoarea, lăsând uşa şi reputaţia intacte, deoarece domnul Brazda părea un tip de treabă. Mi-a luat ceva mai mult timp, dar nu era nimeni prin preajmă. Am întins mâna şi am aprins lumina, am făcut o examinare rapidă, apoi m-am strecurat iute înăuntru. Am ascultat câteva minute, dar n-am auzit zgomotul niciunei activităţi din hol.

Încordare. Valiză pe raftul de bagaje, goală. Haine agăţate în dulap – nimic în buzunare cu excepţia a două cutii de chibrituri şi un stilou şi un creion. Câteva alte haine şi lenjerie într-un sertar, altceva nimic. Obiecte de toaletă în trusa de bărbierit ori aranjate cu grijă pe raft. Nimic neobişnuit acolo.

O copie după *Strategia* lui B.H. Liddell Hart[1] zăcea pe noptieră, cu un semn de carte pus la vreo trei sferturi în interiorul volumului.

Salopeta fusese aruncată pe un scaun, cizmele pline de praf lângă scaun, ciorapii lângă ele. Nimic în cizme decât o pereche de bretele. Am verificat buzunarele cămăşii care la început păreau goale, dar am descoperit mai apoi cu vârful degetelor câteva mici ghemotoace de hârtie albă într-unul din ele. Uluit, am desfăcut câteva. Ciudate mesaje secrete? Nu… N-are sens să devin complet paranoic, din moment ce câteva mici fragmente cafenii pe o hârtiuţă îmi dau răspunsul. Tutun. Erau bucăţi de hârtie pentru ţigări. Evident că-şi punea mucurile în buzunar când se avânta în sălbăticie. Mi-am reamintit câteva evadări alături de el. Nu fusese întotdeauna atât de ordonat.

Am cotrobăit prin pantaloni. Într-un buzunar ascuns se afla o bandană mototolită şi un pieptene în celălalt. Nimic în buzunarul din dreapta faţă, un încărcător în stângul. Din reflex, am băgat încărcătorul în buzunarul meu, apoi am continuat să caut sub saltea şi în dosul sertarelor. Am căutat chiar şi în rezervorul W.C.-ului. Nimic. Nimic care să-i explice comportamentul straniu.

Lăsând cheile maşinii pe noptieră, am plecat de acolo şi m-am întors în camera mea. Nu-mi păsa că va afla că intrasem în camera lui. De fapt, mai degrabă îmi plăcea ideea. Mă enerva că scormonise printre hârtiile Ghostweel-ului meu. Pe lângă asta, îmi datora o explicaţie a naibii de bună pentru comportamentul lui din munţi.

M-am dezbrăcat, am făcut un duş, am intrat în pat şi am redus lumina. I-aş fi lăsat şi eu o notiţă, numai că mie nu-mi place să creez probe şi aveam un puternic presentiment că n-o să se mai întoarcă.

---

[1] Basil Henry, L. H. (1895–1970) – istoric militar britanic, critic, ziarist, autor al unor studii despre rolul tancurilor în strategia modernă a războiului. (n. trad.).

6

Era un bărbat scund, îndesat, cu un chip oarecum roşu, cu părul negru brăzdat cu alb şi poate un pic rărit în creştet. Stăteam în biroul casei sale semirurale din nordul New York-ului, sorbind o bere şi povestindu-i necazurile mele. Afară era o noapte răcoroasă, înstelată, iar el era un bun ascultător.

– Şi spui că Luke nu s-a arătat a doua zi? rosti. Ţi-a trimis vreun mesaj?

– Nu.

– Ce-ai făcut mai exact în ziua aia?

– I-am verificat camera dimineaţă. Era la fel cum o lăsasem. M-am dus la recepţie. Nimic, exact cum spuneam. Apoi am luat micul dejun şi am verificat din nou. Iar nimic. Aşa că am făcut o plimbare lungă prin oraş. M-am întors puţin după prânz, am luat masa şi am verificat iar camera. Era neschimbată. Am împrumutat cheile maşinii şi m-am dus înapoi în locul în care fusesem cu o seară înainte. Nimic neobişnuit acolo, la lumina zilei. Chiar am escaladat panta şi am aruncat o privire in jur. Nici urmă de cadavru, niciun indiciu. M-am întors, am pus cheile la loc, am pierdut timpul prin jurul hotelului până la ora cinei, am mâncat, după care te-am sunat. După ce mi-ai spus să vin, am făcut o rezervare şi m-am culcat devreme. Am luat avionul azi-dimineaţă şi am zburat aici din Albuquerque.

– Şi ai verificat iar azi-dimineaţă?

– Da. Nimic nou.

Clătină din cap şi îşi reaprinse pipa.

Numele lui era Bill Roth şi fusese atât prietenul, cât şi avocatul tatălui meu, pe vremea când el locuia în zona asta. Probabil că era singurul om de pe Pământ în care crezuse Tata şi eu la fel. Îl vizitasem de câteva ori timp de opt ani – cel mai recent, din nefericire, în urmă cu un an şi jumătate, la înmormântarea soţiei sale, Alice. Îi spusesem povestea tatălui meu, aşa cum o auzisem din gura lui, în afara Curţilor Haosului, pentru că aveam impresia că Tata voia ca Bill să afle ce se petrecuse, simţind că-i datorează un fel de explicaţie pentru tot ajutorul pe care i-l dăduse. Şi, de fapt, Bill părea că înţelege şi crede. Dar oricum îl cunoscuse pe Tata mult mai bine decât mine.

– Am remarcat înainte cât de tare semeni cu tatăl tău.

Am încuviinţat.

– Dincolo de asemănarea fizică, continuă. Pentru un timp,

acolo avea obiceiul de a se arăta ca un pilot de război doborât în spatele liniilor inamice. N-am să uit niciodată noaptea în care a sosit călare cu spada la şold şi mi-a cerut să-i găsesc o grămadă de compost care dispăruse. Chicoti. Şi acum tu vii cu o poveste care mă face să cred că, din nou, cutia Pandorei a fost deschisă. De ce n-ai vrut pur şi simplu o despărţire ca orice alt tânăr sensibil? Sau un testament scris sau pur şi simplu adevărul? O înţelegere între parteneri? Ceva de genul ăsta? Nu, asta sună mai mult ca una dintre problemele lui Carl. Până şi cealaltă acţiune pe care am făcut-o pentru Amber pare destul de serioasă prin comparaţie.

– Cealaltă acţiune? Vrei să spui Înţelegerea – atunci când Random a trimis-o pe Fiona cu o copie a Tratatului de Structură a Modelului cu Swayvil, Regele Haosului, ca ea s-o traducă şi tu să vezi scăpările?

– Asta, da, spuse, cu toate că mi-am pierdut minţile studiindu-ţi limbajul, înainte de a termina. Apoi Flora a vrut să-şi refacă biblioteca – o sarcină nu tocmai uşoară – după care a apărut o veche patimă – n-am aflat niciodată dacă pentru reunire sau răzbunare. Oricum, m-a plătit în aur. Cu care mi-am cumpărat domeniul din Palm Beach. Apoi… Oh, la naiba. Pentru un timp, m-am gândit să adaug „Avocat al Tribunalului din Amber” pe cartea mea de vizită. Numai că genul ăsta de muncă era uşor de priceput. Fac lucruri asemănătoare la un nivel lumesc tot timpul. Al tău, totuşi, are acea însuşire de magie neagră şi moarte-instantanee pe care, pare-se, o moşteneşti de la taică-tu. Mă sperie de moarte şi nici măcar n-aş şti ce sfaturi să-ţi dau.

– Ei bine, părţile cu magia neagră şi moartea-instantanee sunt teritoriul meu, presupun, am remarcat. De fapt, s-ar putea să-mi nuanţeze gândirea prea mult. Eşti silit să priveşti lucrurile mult mai diferit decât o fac eu. Prin definiţie, un punct nevralgic e ceva de care nu eşti conştient. Ce-mi scapă?

Bău o gură de bere, îşi aprinse iar pipa.

– Okay, spuse. Prietenul tău, Luke – de unde e?

– De undeva din Midwest, cred că mi-a spus: Nebraska, Iowa, Ohio – unul din ele.

– Mm-hm. Taică-su e băgat în ceva?

– N-a pomenit niciodată.

– Are fraţi sau surori?

– Nu ştiu. N-a spus niciodată.

– Nu ţi se pare cumva ciudat – că n-a pomenit niciodată de

familia lui sau despre oraşul natal în toţi aceşti opt ani de când vă cunoşteaţi?

– Nu. Una peste alta, nici eu nu i-am vorbit vreodată despre ai mei.

– Nu e normal, Merle. Tu ai crescut într-un loc straniu despre care nu puteai să vorbeşti. Aveai toate motivele să schimbi subiectul, să eviţi problemele. Evident şi el a făcut la fel. Şi apoi, când ai revenit, nici măcar nu erai sigur cum se comportă majoritatea oamenilor de aici. Dar nu ţi-ai pus niciodată întrebări despre Luke?

– Bineînţeles. Dar el îmi respecta tăcerea. Şi eu la fel. S-ar putea spune că aveam un fel de acord tacit că asemenea lucruri depăşeau anumite limite.

– Cum l-ai întâlnit?

– Am fost împreună elevi în prima clasă, am avut o mulţime de materii împreună.

– Şi amândoi eraţi nou-veniţi în oraş, fără alţi prieteni. V-aţi potrivit din prima…

– Nu. De-abia dacă ne vorbeam unul altuia. Credeam că e un bastard încrezut care se socoate de zece ori mai bun decât cei din jur. Nu-l plăceam de fel şi el nici atât.

– De ce nu?

– La fel simţea şi el.

– Deci aţi ajuns treptat-treptat să constataţi că amândoi vă înşelaţi?

– Nu. Amândoi aveam dreptate. Am ajuns să ne cunoaştem, încercând să ne demascam unul pe altul. Dacă eu făceam ceva – ieşit din comun – el încerca să mă întreacă. Şi viceversa. Am ajuns astfel să ne placă acelaşi sport, să încercăm să ne vedem cu aceleaşi fete, să încercăm să ne depăşim reciproc notele.

– Şi…?

– Undeva, pe parcurs, bănuiesc că am început să ne respectăm reciproc. Când am ajuns amândoi în finala olimpică, ceva s-a rupt. Am început să ne batem reciproc pe spate şi am râs şi am ieşit în oraş şi am luat cina şi am stat toată noaptea sporovăind şi el spunea că nu dă o para chioară pe olimpiadă şi am spus că nici eu. Spunea că a vrut doar să-mi demonstreze că e mai bun ca mine şi că, acum, nu-i mai păsa. Hotărâse că amândoi suntem destul de buni, şi a lăsat lucrurile exact aşa. Eu simţeam exact la fel şi i-am spus-o. Atunci am devenit prieteni.

– Asta pot s-o înţeleg, rosti Bill. E un fel aparte de prietenie.

Sunteţi prieteni în unele privinţe.
Am izbucnit în râs şi am băut.
– Nu toţi sunt la fel?
– La început, da. Uneori pentru totdeauna. Nu-i nimic rău în asta. Atâta doar că prietenia voastră pare mult mai aparte decât a majorităţii.
Am încuviinţat încet.
– Poate că da.
– Aşa că tot n-are sens. Doi băieţi atât de apropiaţi ca voi n-ar trebui să aibă nimic de ascuns.
– Bănuiesc că ai dreptate. Ce înseamnă asta?
– Tu nu eşti o fiinţă omenească obişnuită.
– Nu, nu sunt.
– Cred că şi Luke e la fel.
– Atunci?
– Ăsta e departamentul tău.
Am încuviinţat.
– În afară de asta, continuă Bill, mai e ceva care mă frământă.
– Ce?
– Acest Martinez. V-a urmărit până pe dealuri, s-a oprit când v-aţi oprit voi, v-a pândit, apoi a deschis focul. Pe cine urmărea? Pe amândoi? Doar pe Luke? Sau doar pe tine?
– Nu ştiu. Nu sunt sigur cui i-a fost destinată prima împuşcătură. După asta, a tras în Luke – pentru că imediat Luke l-a atacat şi el se apăra.
– Exact. Dacă el a fost „Ş” – sau agentul lui „Ş” – atunci de ce s-ar mai fi ostenit să converseze cu tine în bar?
– Acum am impresia că toată treaba a fost o construcţie elaborată pentru acea ultimă întrebare, dacă Luke ştie ceva despre Amber.
– Şi reacţia ta, mai degrabă decât răspunsul, l-a făcut să creadă că da.
– Ei bine, aparent Luke ştie – judecând după felul în care mi s-a adresat acolo, în final. Tu crezi că, într-adevăr, urmărea pe cineva din Amber?
– Poate. Totuşi, Luke nu e Amberit?
– N-am auzit niciodată de vreunul ca el în perioada pe care am petrecut-o aici după război. Şi am citit o mulţime despre genealogie. Rudele mele sunt ca un mosor când vine vorba să dea de urma unor asemenea chestiuni – mult mai puţin ordonate decât sunt în Haos – nici măcar nu pot hotărî cu exactitate cine e

mai bătrân, deoarece unii dintre ei s-au născut în cursuri diferite ale timpului – dar sunt destul de meticuloşi…

– Haos! Ai dreptate! Eşti plin de rude şi acolo! S-ar putea să…?

Am clătinat din cap.

– Nici vorbă. Am chiar cunoştinţe mult mai vaste despre familiile de acolo. Cred că îi ştiu aproape pe toţi cei care pot manipula Umbra, care o pot traversa. Luke nu face parte din ei şi…

– Stai o clipă! Există şi la Curţi oameni care pot merge în Umbră?

– Da. Sau pot sta într-un loc şi pot să aducă lucruri din Umbră la ei. E un fel de contrariu…

– Credeam că trebuie să traversezi Modelul ca să dobândeşti puterea asta?

– Ei au un fel de echivalent numit Logrus. E un fel de labirint haotic. Se mişcă încontinuu. Foarte periculos. Pentru un timp te dezechilibrează mental. Fără glumă.

– Deci tu l-ai parcurs?

– Da.

– Şi ai traversat şi Modelul?

– Da. Blestematul aproape că m-a ucis. Aşa a crezut Suhuy, dar Fiona a fost convinsă că voi reuşi cu ajutorul ei. Am fost…

– Cine e Suhuy?

– Stăpânul Logrus-ului. Şi el e un unchi de-al meu. A simţit că Modelul din Amber şi Logrus-ul din Haos sunt incompatibile, că nu pot să port imaginile amândurora în mine. Random, Fiona şi Gerard mă luaseră să-mi arate Modelul. Atunci am intrat în contact cu Suhuy şi l-am lăsat să arunce o privire asupra lui. El a spus că par antitetice şi că, fie voi fi distrus dacă încerc, fie Modelul va distruge imaginea Logrus-ului din mine, probabil prima variantă. Dar Fiona spunea că Modelul ar trebui să fie în stare să conţină orice, chiar şi Logrusul, şi, din câte ştia ea despre Logrus, acesta ar fi trebuit să acţioneze asupra oricui, chiar şi a Modelului. Aşa că m-au lăsat pe mine să decid şi am ştiut că trebuie să-l traversez. Aşa am şi făcut. Am reuşit, şi încă port atât Logrusul, cât şi Modelul. Suhuy a recunoscut că Fi avusese dreptate şi a presupus că treaba asta e legată de descendenţa mea amestecată. Totuşi, ea n-a fost de acord să…

Bill ridică mâna.

– Stai o clipă. Nu înţeleg cum l-ai dus pe unchiul tău Suhuy în beciul castelului Amber, într-o clipă.

– Oh, am un set de Atuuri atât ale Haosului cât şi un set de Atuuri ale Amberului, pentru rudele mele de la Curţi.

Clătină din cap.

– Toate astea sunt fascinante, dar ne îndepărtăm de subiect. Mai există cineva care poate să meargă în Umbră? Sau mai există şi alte căi prin care se poate face?

– Da, există diverse căi prin care se poate. Există un număr de fiinţe magice, ca Unicornul de pildă, care pot călători oriunde vor. Şi poţi urma prin Umbră un călător sau o creatură magică, stând în Umbră cât timp o poţi urmări, indiferent cine eşti. Cam cum e balada lui Thomas Rhymer. Şi un călător prin Umbră poate conduce şi o armată acolo. Şi apoi mai sunt locuitorii diverselor regate din Umbră din vecinătatea Amberului şi a Haosului. În ambele locuri sunt crescuţi vrăjitori atotputernici, tocmai datorită vecinătăţii lor cu ambele centre de putere. Unii dintre cei buni pot deveni adepţi – dar imaginile lor despre Model sau Logrus sunt imperfecte, astfel încât niciodată nu vor fi la fel de buni ca originalul. Dar la niciun capăt n-au nevoie nici măcar de o iniţiere pentru a rătăci pe oriunde. Interfeţele Umbrei sunt cele mai subţiri acolo. De fapt, noi chiar avem legături comerciale cu ei. Şi, cu timpul, rutele stabilite devin din ce în ce mai uşor de urmat. Totuşi, ieşirile sunt mai grele. Dar se pare că mari armate invadatoare au izbutit să pătrundă. Din acest motiv continuăm să menţinem patrule. Julian în Arden, Gerard pe mare şi aşa mai departe.

– Şi alte căi?

– Poate o Umbră-furtună.

– Ce-i asta?

– E un fenomen natural, dar nu prea bine înţeles. Cea mai bună comparaţie la care mă pot gândi e o furtună tropicală. O teorie legată de originea lor se referă la frecvenţele undelor care pulsează în afară, venind din Amber şi din Curţi, configurând natura umbrelor. Oricum, când o asemenea furtună se declanşează, poate trece printr-un mare număr de umbre înainte de a dispărea. Uneori provoacă o mulţime de stricăciuni, alteori foarte puţine. Dar adesea transportă lucruri în timpul înaintării.

– Asta include şi oameni?

– Se zice că se mai întâmplă.

Îşi isprăvi berea. Am făcut la fel cu a mea.

– Ce ştii despre Atuuri? întrebă. Cineva ar putea învăţa să le folosească?

– Da.
– Câte seturi sunt în circulaţie?
– Nu ştiu.
– Cine le face?
– Există un număr de specialişti la Curţi. Acolo am aflat. Şi mai sunt Fiona şi Bleys în Amber – şi eu cred că l-au învăţat şi pe Random…
– Acei vrăjitori despre care pomeneai – din regatele adiacente… Ar putea vreunul din ei să fabrice un set de Atuuri?
– Da, numai că ale lor ar fi mai puţin perfecte. Din câte am înţeles, pentru a le fabrica cum trebuie, e necesar să fii iniţiat fie în Model, fie în Logrus. Unii dintre ei pot face un fel de set pe jumătate bun, totuşi, pe care rişti folosindu-l – se poate să mori sau să ajungi în iad, uneori însă reuşind să ajungi în locul spre care te îndreptai.
– Şi setul pe care l-ai găsit acasă la Julia…?
– E original.
– Cum îţi explici asta?
– Cineva care ştia cum să-l facă a învăţat pe altcineva care putea să înveţe, şi n-am auzit niciodată de el. Asta-i tot.
– Înţeleg.
– Mă tem că nimic din toate astea nu e prea eficient.
– Dar am nevoie de toate datele ca să reflectez, răspunse. Cum altfel să rezolv, fără informaţii? Eşti pregătit pentru o altă bere?
– Stai.
Am închis ochii şi am vizualizat imaginea Logrus-ului în mişcare – în perpetuă mişcare. Mi-am formulat dorinţa şi două dintre liniile mişcătoare din interiorul apariţiei crescură în luminozitate şi grosime. Mi-am mişcat braţele, lent, imitând ondulaţiile lor, salturile lor. Într-un târziu, liniile şi braţele mele parcă se contopiră şi mi-am deschis palmele şi am prelungit liniile în afară, în afară prin Umbră.
Bill îşi drese glasul.
– Uh – ce faci, Merle?
– Caut ceva, am răspuns. Doar o clipă.
Liniile continuau să se prelungească printr-o infinitate de Umbre până când întâlniră obiectele dorinţei mele – sau până mi-am pierdut răbdarea şi concentrarea. În cele din urmă, am simţit smuciturile, ca muşcăturile pe o pereche de undiţe.
– Iată-le, am spus şi le-am rulat rapid înapoi.

O sticlă de bere aburindă se ivi în fiecare mână. Le-am înşfăcat şi i-am înmânat una lui Bill.

– La asta mă refeream când am vorbit despre contrariul unei plimbări în Umbră, am spus, respirând adânc de câteva ori. Am comandat în Umbră două beri. Te-am scutit de un drum la bucătărie.

Privi eticheta portocalie şi ciudata inscripţie verde de pe ea.

– Nu recunosc marca, spuse, ca să nu mai vorbesc de limbă. Eşti sigur că e bună?

– Da, am comandat bere adevărată.

– Uh – nu ţi se-ntâmplă să fi luat şi un deschizător, nu-i aşa?

– Oops, am zis. Iartă-mă. O să…

– E-n ordine.

Se ridică, se duse în bucătărie şi reveni un pic mai târziu cu un deschizător. Când deschise prima bere, aceasta făcu puţină spumă şi fu nevoit s-o ţină deasupra coşului de gunoi până când se linişti. La fel şi cealaltă.

– Lucrurile pot deveni un pic agitate atunci când le grăbeşti, aşa cum am făcut eu, i-am explicat. De obicei, nu-mi iau berea în felul ăsta şi am uitat să…

– E-n regulă, rosti Bill, ştergându-şi mâinile pe batistă…

Apoi gustă din bere.

– Cel puţin e o bere bună, remarcă. Mă-ntreb… Nu.

– Ce?

– Ai putea să comanzi şi o pizza?

– Ce topping vrei deasupra? am întrebat.

A doua zi dimineaţa am făcut o plimbare lungă în apropierea unui pârâiaş şerpuitor, peste care am dat în dosul terenului unei ferme aparţinând unui vecin şi client de-al lui. Ne-am plimbat alene, Bill cu un baston în mână şi o pipă între dinşii şi continuând şirul de întrebări din noaptea trecută.

– Ai spus ceva pe care nu l-am perceput cum trebuie, rosti, pentru că eram mai interesat de alte aspecte ale problemei. Ai spus că tu şi Luke reuşiserăţi să ajungeţi în finalele olimpice şi apoi aţi renunţat?

– Da.

– Ce domeniu?

– Diverse probe de altletism. Eram amândoi alergători şi…

– Şi timpul lui era apropiat de al tău?

– Al naibii de apropiat. Şi, uneori, al meu era apropiat de al lui.

– Straniu.

– Ce?

Malul deveni mai abrupt şi am traversat pe câteva pietre în partea cealaltă unde drumul era mai larg şi relativ plat, cu o potecă bine bătucită pe mijloc.

– Mi se pare mai mult decât o coincidenţă, spuse, că băiatul ăsta ar putea fi aproape la fel de bun cum eşti tu la sport. Din câte am auzit, voi, Amberiţii, sunteţi de câteva ori mai puternici decât o fiinţă omenească obişnuită, cu un metabolism fantastic care vă dă o vitalitate neobişnuită şi cu puteri de recuperare şi regenerare la fel de neobişnuite. Cum se face că Luke e în stare să te ajungă în performanţe de înalt nivel?

– E un atlet bun şi se menţine în formă, am răspuns. Mai sunt şi alţi oameni ca el pe-aici – foarte puternici şi rapizi.

Clătină din cap şi o pornirăm pe potecă.

– Nu te contrazic, spuse. Numai că mi se pare prea mult pentru o coincidenţă. Băiatul ăsta îşi ascunde trecutul ca şi tine şi, pe urmă, se dovedeşte că, oricum, ştie cine eşti tu de fapt. Spune-mi, e chiar atât de priceput în artă?

– Cum?

– Artă. Chiar îi place atât de mult încât să o colecţioneze?

– Da. Obişnuiam să mergem la vernisaje şi muzee destul de regulat.

Pufni şi lovi cu bastonul o pietricică rotundă, care zbură plescăind în pârâiaş.

– Ei bine, remarcă, asta slăbeşte un punct, dar nu distruge tiparul.

– Nu pricep…

– Mi s-a părut ciudat că îl cunoştea şi pe pictorul ăla ocult şi nebun. Mai puţin ciudat, totuşi, dacă zici că era talentat şi că Luke într-adevăr e colecţionar de artă.

– Nu era obligat să-mi spună că-l cunoştea pe Melman.

– Adevărat. Dar toate astea plus calităţile lui fizice… Eu nu fac altceva decât să elaborez un caz circumstanţial, fireşte, dar am senzaţia că băiatul e foarte ciudat.

Am aprobat.

– M-am gândit de mai multe ori, după noaptea trecută, am spus. Dacă nu e într-adevăr de aici nu ştiu de unde naiba vine.

– Atunci probabil că am exagerat pe linia asta, rosti Bill, conducându-mă pe o cotitură şi oprindu-se să privească un stol de păsări luându-şi zborul dintr-o zonă mlăştinoasă de peste apă. Privi inapoi în direcţia din care veniserăm, apoi:

– Spune-mi – total în afara subiectului – care e, îîî, rangul tău? întrebă.
– Ce vrei să spui?
– Eşti fiul unui Prinţ din Amber. Ce înseamnă asta?
– Te referi la titluri? Sunt Duce al Graniţelor de Vest şi Conte de Kolvir.
– Ce înseamnă asta?
– Înseamnă că eu nu sunt un Prinţ de Amber. Nimeni nu trebuie să-şi facă griji că voi unelti, nu vor exista vendete legate de succesiune…
– Hm.
– Ce vrei să spui cu „Hm”?
Ridică din umeri.
– Am citit prea multă istorie. Nimeni nu e în siguranţă.
Am ridicat şi eu din umeri.
– Conform ultimelor veşti, totul era liniştit pe frontul intern.
– Ei bine, asta e o veste bună, oricum.
Câteva alte cotituri ne purtară spre o zonă întinsă, cu pietre rotunjite şi nisip, înălţându-se uşor pe vreo nouă metri până în locul unde întâlnea un taluz abrupt de vreo doi metri şi jumătate înălţime. Puteam vedea apoi la înălţime şi câteva rădăcini la vedere ale copacilor care creşteau pe culme. Bill se aşeză pe o proeminenţă situată în umbra lor şi îşi reaprinse pipa. M-am aşezat şi eu în apropiere, în stânga lui. Apa plescăia şi susura pe un ton liniştitor şi am urmărit-o scânteind un timp.
– Frumos, am spus, un pic mai târziu. Plăcut loc.
– Uh-uh.
L-am privit. Bill privea înapoi pe drumul pe care veniserăm. Am coborât glasul.
– E ceva acolo?
– Puţin mai devreme, şopti, am zărit pe cineva venind în direcţia asta – la oarecare distanţă în spatele nostru. L-am pierdut din vedere cu toate cotiturile pe care le-am parcurs.
– Poate că ar trebui să mă întorc.
– Probabil nu e nimic. E o zi frumoasă. Multora le place să rătăcească pe aici. Mă gândeam doar că dacă am aştepta câteva minute, ori îşi face apariţia, ori vom afla că s-a dus în altă parte.
– Poţi să-l descrii?
– Nu. L-am zărit fugitiv. Nu cred că e ceva pentru care să ne facem griji. Atâta doar că povestea ta m-a făcut un pic prudent – sau paranoic. Nu sunt sigur care dintre astea.

Mi-am găsit pipa şi am umplut-o şi am aprins-o şi am aşteptat. Am aşteptat cam cincisprezece minute. Dar nu se arătă nimeni.

Într-un târziu, Bill se ridică şi îşi întinse oasele.

– Alarmă falsă, spuse.

– Presupun.

Începu să meargă şi am mers alături de el, cu acelaşi pas.

– Pe urmă, această doamnă Jasra mă nelinişteşte, spuse. Zici că a apărut prin Atu – şi avea în gură dintele ăla care te-a scos din minţi?

– Exact.

– Ai mai întâlnit vreuna ca ea înainte?

– Nu.

– Vreo bănuială?

Am clătinat din cap.

– Şi de ce chestia asta cu Noaptea Walpurgiei? Îmi pot imagina o dată anume care să semnifice ceva pentru un psihopat, şi îmi pot imagina oameni de diverse religii primitive dând mare importanţă schimbării anotimpurilor. Numai că „Ş” pare prea bine organizat pentru a fi un caz mental. Cât despre celălalt…

– Melman îl socotea important.

– Da, dar era şi el implicat. Aş fi surprins dacă n-ar veni cu o asemenea coincidenţă, voită sau nu. A recunoscut că stăpânul lui nu i-a spus niciodată că e cazul să acţioneze. A fost ideea lui. Dar tu eşti cel priceput în domeniu. Există cumva vreo semnificaţie anume sau vreo putere reală care ar putea fi dobândite ucigând pe cineva din neamul tău, în perioada asta specială a anului?

– Nimic de care să fi auzit vreodată. Dar, fireşte, există o mulţime de lucruri despre care n-am habar. Sunt foarte tânăr în comparaţie cu majoritatea adepţilor. Dar pe ce cale încerci să mergi mai departe cu asta? Spui că nu crezi că e un prost, dar nu eşti de acord nici cu Walpurgia.

– Nu ştiu. Pur şi simplu gândeam cu voce tare. Amândouă variantele mi se par şubrede, asta-i tot. De pildă, Legiunea Străină Franceză îi lasă pe toţi să se îmbete pe 30 aprilie şi încă două zile după aia ca să se trezească. E aniversarea bătăliei de la Camerone, unul dintre triumfurile lor. Dar mă-ndoiesc că se potriveşte aici.

– Şi de ce Sfinxul? rosti brusc. De ce un Atu care te teleportează într-un loc în care să faci schimb de ghicitori prosteşti sau să-ţi pierzi capul?

– Am senzaţia că s-a vrut mai mult ultima variantă.

– Într-un fel şi eu gândesc aşa. Dar cu siguranţă e bizar. Ştii ceva? Pariez că toate astea sunt un fel de capcane.

– S-ar putea.

Am băgat mâna în buzunar, căutând Atuurile.

– Lasă-le, spuse. Hai să n-o căutăm cu lumânarea. Poate ar trebui să te descotoroseşti de ele, cel puţin o vreme. Le-aş putea pune în seiful meu, la birou.

Am izbucnit în râs.

– Seifurile nu sunt toate sigure. Nu, mulţumesc. Vreau să le am asupra mea. Trebuie să existe o cale de a le verifica fără niciun risc.

– Tu eşti expertul. Dar spune-mi, e posibil să se strecoare ceva din peisajul de pe carte, fără ca tu să…

– Nu. Nu aşa funcţionează. E nevoie de intervenţia ta pentru a acţiona. Mai mult decât crezi.

– Oricum, asta e ceva. Eu…

Privi din nou înapoi. Sosea cineva. Mi-am îndoit degetele, involuntar.

Apoi l-am auzit răsuflând uşurat.

– E-n regulă, spuse. Îl cunosc. E George Hansen. E fiul proprietarului fermei în spatele căreia ne aflăm. Salut, George!

Silueta care se apropia făcu un semn cu mâna. Era de înălţime medie şi îndesat. Părul de culoarea nisipului. Purta o pereche de Levi's şi un tricou cu Grateful Dead[1], cu un pachet de ţigări mototolit în mâneca stângă. Arăta de vreo douăzeci de ani.

– Salut, răspunse, venind mai aproape. Superbă zi, nu?

– Fireşte, răspunse Bill. De-aia am ieşit să ne plimbăm, în loc să stăm în casă.

Privirea lui George se deplasă spre mine.

– Şi eu la fel, spuse, muşcându-şi buza de jos cu dinţii, într-adevăr o zi bună.

– El e Merle Corey. E în vizită la mine.

– Merle Corey, repetă George şi întinse mâna. Salut, Merle.

Am luat-o şi am strâns-o. Era un pic lipicioasă.

– Recunoşti numele?

– Uh, Merle Corey, repetă.

– L-ai cunoscut pe tatăl lui.

---

[1] Trupă rock americană, înfiinţată în 1965 la San Francisco. Renumită pentru stilul unic şi eclectic, amestecând elemente de folk, rock, bluegrass, country şi pentru improvizaţiile lungi din concertele live. (n. trad.)

– Mda? Oh, sigur!

– Sam Corey, preciză Bill şi îmi aruncă o privire peste umărul lui George.

– Sam Corey, repetă George. Păcătosul! Îmi pare bine să te cunosc. Stai mult aici?

– Câteva zile, cred, i-am răspuns. N-aş fi crezut că l-ai cunoscut pe tatăl meu.

– Drăguţ om, spuse. De unde eşti?

– Din California, dar e momentul unei schimbări.

– Încotro te îndrepţi?

– Afară din ţară, de fapt.

– Europa?

– Mai departe.

– Sună bine. Şi mie mi-ar plăcea să călătoresc cândva.

– Poate vei reuşi.

– Poate. Ei bine, eu o iau din loc. Vă las să vă bucuraţi de plimbare. Mi-a părut bine, Merle.

– Plăcerea mea.

Se retrase, flutură mâna, se răsuci şi plecă. L-am privit pe Bill şi am observat că tremura.

– Ce s-a-ntâmplat? am şoptit.

– Îl ştiu de mic pe băiatul ăsta, spuse. Crezi că e drogat?

– Nu e genul care-şi bagă în venă. N-am văzut nicio urmă. Şi nu mi s-a părut deosebit de aerian.

– Mda, numai că tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Părea foarte schimbat. Doar sub imboldul momentului am folosit numele Sam pentru tatăl tău, pentru că mi s-a părut că ceva nu e în ordine. Felul lui de a vorbi s-a schimbat, ţinuta, mersul. Imperceptibil. Mă aşteptam să mă corecteze şi să pot face o glumă despre senilitatea precoce. Dar n-a făcut-o. În loc de asta, a mers mai departe. Merle, e înfricoşător! L-a cunoscut foarte bine pe tatăl tău – Carl Corey. Tatălui tău îi plăcea să-şi ţină casa curată, dar nu se dădea în vânt după scosul buruienilor şi tuns iarba sau greblatul frunzelor. Ani de zile George îi făcea treburile gospodăreşti în curte, în timp ce era în şcoală. Ştie că nu-l cheamă Sam.

– Nu înţeleg.

– Nici eu, spuse, şi asta nu-mi place.

– Deci, se comportă ciudat – şi tu crezi că ne-a urmărit?

– Acum, da. E prea mult ca să fie doar o coincidenţă, având în vedere sosirea ta aici.

M-am răsucit.
– Mă duc după el, am spus. O să aflu.
– Nu. Nu te duce.
– N-o să-i fac rău. Sunt şi alte căi.
– Ar fi mai bine să-l lăsăm să creadă că ne-a păcălit. S-ar putea să-l determine să facă sau să spună ceva care, mai târziu, s-ar putea dovedi de folos. Pe de altă parte, orice ai face – chiar ceva subtil sau magic – l-ar putea face să afle că suntem pe urmele lui. Lasă-l să plece, fii recunoscător că ai fost avertizat şi fii prudent.
– Aici ai dreptate, am aprobat. Okay.
– Hai să ne-ntoarcem şi să mergem în oraş pentru prânz. Vreau să mă opresc la birou să iau câteva hârtii şi să dau nişte telefoane. Apoi trebuie să mă întâlnesc cu un client la ora două. Tu poţi să iei maşina şi să te plimbi în timp ce fac eu toate astea.
– Bun.
Pe drumul de întoarcere mi-am pus câteva întrebări. Erau câteva lucruri pe care nu i le spusesem lui Bill. De pildă, nu exista niciun motiv să-i spun că port un laţ de sugrumat invizibil, care deţine unele însuşiri destul de neobişnuite, înfăşurat pe încheietura mâinii stângi. Una dintre aceste însuşiri este că, în general, mă avertizează asupra intenţiilor rele îndreptate în direcţia mea, aşa cum făcuse în prezenţa lui Luke timp de aproape doi ani, înainte de a deveni prieteni. Oricare ar fi fost motivul comportamentului ciudat al lui George Hansen, Frakir nu-mi dăduse niciun semn că ar fi vrut să-mi facă rău.
Ciudat, totuşi… era ceva în felul în care vorbea, în felul care rostea cuvintele…
Am plecat cu maşina după prânz, în timp ce Bill se ocupa de afacerile lui. M-am îndreptat spre locul în care trăise tatăl meu cu ani în urmă. Mai fusesem de câteva ori înainte, dar nu intrasem acolo niciodată. Oricum, cred, fără un motiv anume. Am parcat în susul drumului pe o ridicătură şi am privit casa. Acum locuia acolo o tânără pereche, îmi spusese Bill, cu mai mulţi copii – lucru pe care l-am observat şi eu după cele câteva jucării răspândite undeva, într-o parte a curţii. M-am întrebat cum ar fi fost să creşti într-un loc ca ăsta. Presupun că aş fi putut. Casa părea bine întreţinută, chiar vioaie. Mi-am imaginat că oamenii erau fericiţi acolo.
M-am întrebat unde era el – dacă se mai număra printre cei vii. Nu, nu se putea ajunge la el decât prin intermediul Atuului său,

deşi asta n-ar fi dovedit nimic. Există o varietate de moduri prin care un Atu poate fi blocat. De fapt, se spune că aşa se procedează într-o situaţie de genul ăsta, deşi nu-mi plăcea să mă gândesc la aşa ceva.

Un zvon spunea că Tata îşi pierduse minţile în Curţile Haosului, datorită unui blestem aruncat asupra lui de mama mea şi că acum rătăcea fără ţintă prin Umbră. Ea chiar a refuzat să comenteze povestea asta. Un altul spunea că intrase în universul creat de el şi nu revenise niciodată, ceea ce părea posibil pentru că ieşise din raza de acţiune a Atuurilor. Un altul glăsuia pur şi simplu că pierise undeva după plecarea lui de la Curţi – şi câteva rude de-ale mele de-acolo mă asiguraseră că-l văzuseră pierind după ce rămăsese acolo un timp. Deci, dacă zvonurile despre moartea lui erau corecte, aceasta nu se întâmplase în Curţile Haosului. Şi mai erau unii care susţineau că-l văzuseră după aceea în locuri situate la foarte mari distanţe, întâlniri implicând invariabil un comportament ciudat din partea lui. Cineva îmi spusese că Tata călătorea în tovărăşia unei dansatoare mute – o doamnă fragilă, frumoasă, cu care comunica prin limbajul semnelor – şi că nici el nu vorbea prea mult. Altcineva îl văzuse beat şi violent într-un birt jegos, din care până la urmă îi gonise pe toţi ceilalţi clienţi ca să se bucure de muzica orchestrei fără a fi deranjat. Nu puteam garanta pentru autenticitatea niciunei declaraţii. Cercetările îmi luaseră o groază de timp ca să mă aleg cu această grămadă de zvonuri. Nu l-am putut localiza nici prin invocarea Logrusului, deşi am încercat de mai multe ori. Dar fireşte că dacă se afla destul de departe, puterile mele de concentrare pur şi simplu erau insuficiente.

Cu alte cuvinte, nu ştiam unde naiba se afla tatăl meu, Corwin din Amber, şi se pare că nimeni altcineva nu ştia. Regret profund asta, pentru că unica mea întâlnire mai lungă cu el a fost când i-am ascultat povestea interminabilă dincolo de Curţile Haosului în ziua bătăliei pentru Model. Asta îmi schimbase viaţa. Îmi oferise soluţia plecării de la Curţi, cu hotărârea de a căuta experienţă şi învăţătură în lumea umbrei în care sălăşluise el atâta vreme. Simţeam nevoia de a înţelege dacă l-aş fi înţeles şi pe el mai bine. Eram convins că acum dobândisem câte ceva din asta şi chiar ceva în plus. Numai că el nu mai era disponibil să ne continuăm conversaţia.

Credeam că sunt pregătit să încerc noi căi de a-l localiza – acum că proiectul „Ghostweel” era aproape gata – când cea mai

recentă rachetă cu fecale a dat peste ventilator. Urmându-mi călătoria, programându-mi să ajung la locuinţa lui Bill într-o lună sau două, eram pe punctul de a aplana o anomalie personală a unui loc şi de a începe munca.

Acum… interveniseră alte lucruri. Trebuia să rezolv problemele stringente înainte de a continua căutarea.

Am trecut încet pe lângă casă: auzeam sunetele muzicii stereo prin ferestrele deschise. Mai bine să nu aflu exact cum e înăuntru. Uneori, puţin mister face bine.

În noaptea aceea, după cină, am stat pe verandă cu Bill, încercând să mă gândesc la ce alte lucruri ar fi trebuit să aflu din mintea lui. În timp ce continuam să nimeresc în gol, el a fost primul care a reluat conversaţia noastră curentă:

– Încă ceva, spuse.

– Da?

– Dan Martinez şi-a început conversaţia cu tine făcând aluzie la tentativele lui Luke de a găsi investitori pentru un fel de companie de computere. Mai târziu tu ai simţit că se prea poate ca toată treaba să fie un complot ca să te facă să laşi garda jos, pentru ca mai apoi să te izbească cu întrebarea despre Amber şi Haos.

– Corect.

– Numai că Luke chiar ridicase problema de a face ceva conform celor spuse de Martinez. A precizat, totuşi, că nu luase contact cu potenţiali investitori şi că nu auzise vreodată de Dan Martinez. Când mai târziu l-a văzut mort, a continuat să susţină că nu-l întâlnise niciodată.

Am încuviinţat.

– Atunci, ori Luke minţea, ori Martinez aflase cumva de planurile lui.

– Nu cred că Luke minţea, am spus. De fapt, m-am gândit mai bine la toată afacerea. Cunoscându-l bine, nu cred că Luke şi-ar fi pierdut timpul căutând investitori, până când n-ar fi fost sigur că există ceva în care să investească banii. Cred că şi aici spunea adevărul. Mie mi se pare mai degrabă că asta a fost singura coincidenţă reală în tot ce s-a întâmplat până acum. Am senzaţia că Martinez ştia o mulţime de lucruri despre Luke şi că voia doar o ultimă informaţie – dacă ştia ceva despre Amber şi Curţi. Cred că era foarte viclean şi, pe baza a ceea ce ştia deja, a reuşit să născocească ceva care să mi se pară plauzibil, ştiind că şi eu am lucrat la aceeaşi companie ca şi Luke.

– Bănuiesc că e posibil, spuse. Numai că atunci când Luke a…

– Încep să cred, l-am întrerupt, că şi povestea lui Luke a fost falsă.

– Nu pricep.

– Cred că a conceput-o la fel cum a făcut Martinez şi, din motive similare, a făcut-o să sune plauzibil pentru mine astfel încât să obţină informaţia pe care o dorea.

– M-ai băgat în ceaţă. Ce informaţie?

– Despre Ghostweel-ul meu. Voia să afle ce e.

– Şi a fost dezamăgit să afle că era doar un exerciţiu de proiectare exotică, pentru alte raţiuni decât a iniţia o companie?

Bill îmi surprinse zâmbetul când am încuviinţat,

– Mai e ceva? spuse. Apoi: Stai. Nu-mi spune. Şi tu ai minţit. E ceva real?

– Da.

– Probabil că nici măcar n-ar fi trebuit să întreb – doar dacă tu crezi că e ceva concret şi vrei să-mi spui. Dacă e ceva mare şi foarte important, ar putea fi smuls de la mine, ştii bine. Nu suport durerea. Gândeşte-te la asta.

Am făcut-o. Am stat acolo un timp, meditând.

– Bănuiesc că ar putea fi, am spus într-un târziu, dar într-un fel adiacent, la care sunt sigur că nu te referi. Numai că nu văd cum ar putea fi – cum spui tu – concret. Nici pentru Luke ori pentru oricine altcineva – pentru că, în afară de mine, nimeni nu ştie ce e. Nu. Nu văd cum intră în ecuaţie, dincolo de curiozitatea lui Luke. Cred că voi urma sugestia ta şi voi păstra tăcerea.

– Mie îmi convine, spuse. Apoi mai e chestiunea dispariţiei lui Luke…

În casă sună un telefon.

– Scuză-mă, spuse Bill.

Se ridică şi intră în bucătărie. După câteva clipe, l-am auzit strigând:

– Merle, e pentru tine!

M-am ridicat şi am intrat în casă. L-am întrebat din ochi când am intrat şi el dădu din umeri şi clătină din cap. M-am gândit rapid şi mi-am reamintit poziţia celorlaltor două telefoane din casă. Am făcut un semn spre Bill, spre direcţia biroului lui şi am făcut un gest de pantomimă sugerând mişcarea de ridicare a unui receptor şi de a-l ţine la ureche. Zâmbi uşor şi încuviinţă. Am luat receptorul şi am aşteptat un pic, până când am auzit declicul, începând abia atunci să vorbesc, sperând ca cel care

sunase să creadă că ridicasem un telefon în derivaţie ca să răspund.

– Alo, am spus.

– Merle Corey?

– Eu sunt.

– Am nevoie de o informaţie pe care cred că s-ar putea s-o ai.

Era o voce de bărbat, cumva familiară şi nu prea.

– Cu cine vorbesc? am întrebat.

– Îmi pare rău. Nu-ţi pot spune.

– Atunci probabil că şi răspunsul meu la întrebarea ta va fi tot ăsta.

– Măcar mă laşi să te-ntreb?

– Dă-i drumul, am spus.

– Okay. Tu şi Luke Raynard sunteţi prieteni.

Se opri.

– S-ar putea spune şi aşa, am spus ca să umplu golul.

– L-ai auzit vorbind despre nişte locuri numite Amber şi Curţile Haosului?

Din nou, mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

– Poate, am spus.

– Tu ştii ceva despre locurile astea?

În sfârşit, o întrebare.

– Poate, am spus iar.

– Te rog. E ceva serios. Am nevoie de ceva mai mult decât de „poate”.

– Îmi pare rău. „Poate” e tot ce vei obţine, doar dacă nu-mi spui cine eşti şi de ce vrei să ştii.

– Ţi-aş putea fi de mare folos dacă eşti cinstit cu mine.

Mi-am reţinut la timp o replică şi am simţit cum mi se accelerează pulsul. Ultima frază fusese rostită în Thari. Am continuat să tac. Apoi:

– Ei bine, asta n-a ţinut şi încă nu ştiu cu adevărat.

– Ce? Ce nu ştii? am spus.

– Dacă el vine dintr-unul din locurile alea sau tu.

– Ca s-o iau cât se poate de direct, ce-ţi pasă? l-am întrebat.

– Pentru că unul dintre voi poate fi în mare pericol.

– Cel care vine dintr-un asemenea loc sau cel care nu? am întrebat.

– Asta nu-ţi pot spune. Nu-mi pot permite încă o greşeală.

– Ce vrei să spui? Care a fost cealaltă?

– N-o să-mi spui – nici pentru autoapărare, nici ca să ajuţi un

prieten?

– Ţi-aş spune, dacă aş şti că ar fi într-adevăr cazul. Dar după câte ştiu, s-ar putea ca tu să fii cel în pericol.

– Te asigur că încerc doar să ajut persoana potrivită.

– Vorbe, vorbe, vorbe, am spus. Presupunând că amândoi am veni din asemenea locuri?

– Oh, Doamne! spuse. Nu. Nu se poate.

– De ce nu?

– Nu contează. Ce trebuie să fac ca să te conving?

– Mm. Stai o clipă. Lasă-mă să gândesc, am răspuns. În regulă. Ce zici de asta? Ne întâlnim undeva. Tu hotărăşti unde. Mă uit bine la tine şi schimbăm informaţii, una câte una, până când toate cărţile sunt pe masă.

O pauză. Apoi:

– Numai aşa accepţi?

– Da.

– Lasă-mă să mă gândesc. O să te contactez curând.

– Încă un lucru…

– Ce?

– Dacă e vorba de mine, sunt în pericol în clipa asta?

– Aşa cred. Da, probabil că eşti. La revedere.

Închise.

Am reuşit să oftez şi să transpir în acelaşi timp în care puneam receptorul în furcă. Oamenii care ştiu despre noi par să răsară ca ciupercile.

Bill veni în bucătărie, cu o expresie foarte uluită pe chip.

– Cum se face că cine-dracu-o-fi-ăsta ştie până şi că eşti aici? au fost primele lui cuvinte.

– Asta era întrebarea mea, am spus. Gândeşte-te la alta.

– Mă gândesc. Dacă vrea să pună ceva la cale, chiar te duci?

– Să fii sigur. Am sugerat asta pentru că vreau să mă întâlnesc cu tipu' ăsta.

– Aşa cum ai subliniat, el ar putea fi pericolul.

– Pentru mine e-n regulă. Dar şi el va fi în mare pericol.

– Nu-mi place treaba asta.

– Nici eu nu sunt tocmai fericit. Dar e cea mai bună ofertă de până acum.

– Mă rog, e decizia ta. Păcat că nu e nicio cale de a-l localiza dinainte.

– La asta mă gândeam şi eu.

– Ascultă, de ce să nu-l aţâţăm un pic?

– Cum?

– Părea un pic agitat şi nu cred că i-a plăcut sugestia ta mai mult decât mie. Hai să nu fim aici când revine cu telefonul. Nu-l lăsa să creadă că stai şi aştepţi să sune. Fă-l să aştepte un pic. Du-te şi pregăteşte-ţi rapid câteva haine noi şi mergem la un country club pentru câteva ore. Mai bine decât drumurile la frigider.

– Bună idee, am spus. Cândva, asta ar fi trebuit să fie o vacanţă. Probabil, ziua de azi e cea mai aproape de aşa ceva. Sună bine.

Mi-am reînnoit garderoba din Umbră, mi-am aranjat barba, am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Am condus la club şi am luat o masă liniştită pe terasă. Era o seară potrivită pentru aşa ceva, înmiresmată şi înstelată, însoţită de o Lună ca laptele. Printr-o înţelegere tacită, ne-am abţinut să mai discutăm problemele mele. Bill părea că se cunoaşte cu toţi cei de-acolo, aşa că mi s-a părut un loc prietenos. Era cea mai relaxată seară pe care o petreceam după multă vreme. După aceea, ne-am oprit să bem ceva în barul clubului, despre care am aflat că fusese unul dintre locurile favorite de băut ale tatei, fragmente de muzică de dans auzindu-se din încăperea alăturată.

– Mda, a fost o idee bună, am spus. Mulţumesc.

– *De nada*[1], rosti. Am petrecut o mulţime de seri frumoase aici cu tatăl tău. Nu cumva, din întâmplare, ai…?

– Nu, nicio veste de la el.

– Îmi pare rău.

– O să te înştiinţez când apare.

– Sigur. Îmi pare rău.

Întoarcerea s-a desfăşurat fără evenimente şi nu ne-a urmărit nimeni. Am ajuns puţin după miezul nopţii, ne-am urat noapte bună şi am mers direct în camera mea. Am ieşit din vesta mea cea nouă şi am agăţat-o în dulap, mi-am scos pantofii cei noi şi i-am pus şi pe ei acolo. Când am revenit în cameră, am observat dreptunghiul alb pe perna patului meu.

Am traversat încăperea din doi paşi mari şi l-am înşfăcat.

„ÎMI PARE RĂU. NU ERAŢI ACASĂ CÂND AM REVENIT, scria cu majuscule. DAR TE-AM VĂZUT LA CLUB ŞI AM ÎNŢELES CĂ-ŢI DOREAI SĂ IEŞI ÎN ORAŞ. ASTA MI-A DAT O IDEE. HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM ÎN BARUL DE ACOLO, MÂINE SEARĂ, LA ZECE. M-AŞ

[1] Pentru nimic – în lb. spaniolă în original. (n. trad.)

SIMŢI MAI BINE CU MULŢI OAMENI ÎN JUR, DAR NICIUNUL SĂ N-ASCULTE CE VORBIM.”

La naiba. Primul meu impuls a fost să merg şi să-i spun lui Bill. Primul meu gând urmând impulsului, totuşi, a fost că el n-ar fi putut face nimic altceva decât să piardă un pic de somn, lucru de care, probabil, avea mult mai multă nevoie decât mine. Aşa că am împăturit biletul şi l-am îndesat în buzunarul cămăşii, apoi am atârnat-o pe umeraş.

Nici măcar un coşmar nu mi-a însufleţit picoteala. Am dormit adânc şi bine, ştiind că Frakir mă va trezi în eventualitatea unui pericol. De fapt, am dormit peste măsură şi mă simţeam bine. Dimineaţa era însorită şi păsările ciripeau.

Am coborât în bucătărie după ce m-am bălăcit şi m-am pieptănat ca să fiu în formă şi am apelat la Umbră pentru băuturi proaspete şi o cămaşă. Pe masa din bucătărie se afla un bilet. Mă săturasem să tot parcurg bileţele, dar acesta era de la Bill, spunând că trebuise să ajungă în oraş la biroul lui pentru un timp şi eu să-mi văd de treburi şi să iau tot ce arată îmbietor pentru micul dejun. Se va întoarce mai târziu.

Am verificat frigiderul şi am luat nişte brioşe englezeşti, o felie de pepene şi un pahar cu suc de portocale. Cafeaua pe care o pusesem la fiert înainte de toate a fost gata puţin după ce am terminat de mâncat şi am luat o ceaşcă afară pe verandă.

Stând acolo, am început să mă gândesc că ar fi trebuit să-i las şi eu un bilet şi s-o iau din loc. Misteriosul meu corespondent – de presupus „Ş” – telefonase aici o dată şi pătrunsese în casă o dată. Cum ştiuse „Ş” că eram aici e neimportant. Era casa unui prieten şi, deşi nu mă deranja să destăinui unele probleme prietenilor, nu-mi plăcea ideea de a-i expune pericolului. Numai că acum era zi, iar întâlnirea era stabilită pentru seara asta. Nu mai era mult până când va apărea un fel de rezolvare. Ar fi fost o prostie să plec în clipa asta. De fapt, probabil că era mai bine să rămân prin preajmă până atunci. Puteam supraveghea lucrurile, puteam să-l protejez pe Bill dacă se-ntâmpla ceva azi…

Deodată, am avut viziunea cuiva forţându-l pe Bill să scrie biletul, cu pistolul la tâmplă, apoi luându-l ostatic ca să mă silească să-i răspund la întrebări.

M-am repezit în bucătărie şi am sunat la biroul lui. Horace Crayper, secretarul lui, răspunse după al doilea apel.

– Salut, sunt Merle Corey, am spus. Domnul Roth e acolo?

– Da, răspunse, dar în clipa asta e cu un client. Să-i spun să vă

sune?

– Nu, nu e chiar atât de important, am spus, şi o să ne vedem mai târziu. Nu-l deranjaţi. Mulţumesc.

Mi-am turnat încă o ceaşcă de cafea şi am revenit pe verandă. Toate astea erau rele pentru nervi. Am hotărât că dacă lucrurile nu se pun în ordine în seara asta, va trebui să plec.

O siluetă se ivi după colţul casei.

– Salut, Merle.

Era George Hansen. Frakir îmi dădu cea mai slabă pulsaţie, ca şi cum ar fi declanşat o avertizare şi apoi ar fi renunţat. Ambiguu. Neobişnuit.

– Salut, George. Cum merge?

– Destul de bine. Domnul Roth e acasă?

– Mă tem că nu. A trebuit să meargă puţin în oraş. Cred că se întoarce în jurul prânzului sau puţin după.

– Oh. Acum câteva zile mi-a zis să trec pe aici când am timp, spunea că e ceva de făcut.

Veni mai aproape, puse piciorul pe treaptă. Am clătinat din cap.

– Nu te pot ajuta. Mie nu mi-a spus aşa ceva. Va trebui să vii mai târziu.

Încuviinţă, îşi desfăcu pachetul de ţigări, scoase una şi o aprinse, apoi puse pachetul la loc în mânecă. Tricoul ăsta era cu Pink Floyd.

– Cum vă place aici? întrebă.

– Foarte bine. Vrei o ceaşcă de cafea?

– Nu mi-ar displăcea.

M-am ridicat şi am intrat în casă.

– Cu un pic de frişcă şi zahăr, strigă după mine.

I-am preparat cafeaua şi când am revenit cu ea se aşezase în celălalt scaun de pe verandă.

– Mulţumesc.

După ce o gustă, rosti:

– Ştiu că pe tatăl dumneavoastră îl cheamă Carl, chiar dacă domnul Roth a spus Sam. Probabil că îl lasă memoria.

– Sau limba, am spus.

Zâmbi.

Ce era cu felul lui de a vorbi? Putea fi foarte bine vocea pe care o auzisem la telefon noaptea trecută, deşi fusese foarte controlată şi tărăgănată tocmai pentru a distruge orice fel de indiciu. Nu comparaţia asta mă nelinişte.

– Era ofiţer de carieră pensionat, nu-i aşa? Şi un fel de consultant guvernamental?
– Da.
– Unde e acum?
– Face o mulţime de călătorii – peste hotare.
– În drumurile dumneavoastră, o să-l vedeţi?
– Sper.
– Ar fi frumos, spuse, trăgând din ţigară şi luând o nouă gură de cafea. Ah! Ce bun!
– Nu-mi amintesc să vă fi văzut pe-aici, spuse deodată. N-aţi locuit cu tatăl dumneavoastră, nu?
– Nu, am crescut cu mama şi cu alte rude.
– Destul de departe de-aici, nu?
Am încuviinţat.
– Peste hotare.
– Cum o chema?
Aproape că i-am spus. Nu ştiu de ce, dar am schimbat numele în „Dorothy”, înainte de a-l rosti.
L-am privit la timp ca să-l văd cum îşi încreţeşte buzele. Îmi examină chipul în timp ce vorbeam.
– De ce întrebi? am spus.
– Fără vreun motiv anume. Sau curiozitate genetică, dacă vreţi. Mama mea era clevetitoarea oraşului.
Râse şi înghiţi lacom cafeaua.
– Mai rămâneţi mult? întrebă apoi.
– Greu de spus. Totuşi, nu prea mult.
– Ei bine, sper să vă priască.
Îşi isprăvi cafeaua şi puse ceaşca pe balustradă. Apoi se ridică, se întinse şi adăugă:
– Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră.
La jumătatea scărilor se opri şi se răsuci.
– Am senzaţia că veţi pleca departe, îmi spuse. Noroc.
– S-ar putea să faci la fel, am spus. Ai un fel aparte de a mânui cuvintele.
– Mulţumesc pentru cafea. Ne mai vedem.
– Da.
Coti după colţ şi dispăru. Pur şi simplu nu ştiam ce să fac cu el şi, după mai multe încercări, am renunţat. Când inspiraţia e tăcută, raţiunea oboseşte repede.
Tocmai îmi făceam un sandviş când reveni Bill, aşa că am făcut două. În timp ce făceam asta, se duse să-şi schimbe

hainele.

– Credeam că luna asta o s-o iau mai uşor, spuse în timp ce mâncăm, dar a fost un vechi client cu o afacere presantă, aşa că a trebuit să merg acolo. Ce-ai zice să urmăm cealaltă direcţie a râului în după-amiaza asta?

– Sigur.

În timp ce traversam câmpul i-am spus despre vizita lui George.

– Nu, rosti, nu i-am spus că am ceva de lucru pentru el.

– Cu alte cuvinte…

– Bănuiesc că a venit aici ca să te vadă. De la el din casă i-a fost uşor să mă vadă când am plecat.

– Mi-aş dori să ştiu ce voia.

– Dacă e destul de important, probabil că te va întreba, în timp.

– Dar timpul aleargă, am spus. M-am hotărât să plec mâine dimineaţă, poate chiar la noapte.

– De ce?

În timp ce croiam drum în josul râului, i-am spus despre biletul de azi-noapte şi de întâlnirea de diseară. I-am spus, de asemeni, despre sentimentele mele în legătură cu expunerea lui la lovituri răzleţe sau intenţionate.

– Nu poate fi chiar atât de serios, începu.

– Eu m-am hotărât, Bill. Nu-mi place să te jignesc, mai ales că nu te-am văzut de atâta vreme, dar nu m-am aşteptat la atâtea necazuri. Şi dacă plec eu, ştii că şi necazurile vor dispărea.

– Probabil că da, dar…

Am continuat pe tema asta un timp, urmând cursul apei. Apoi am considerat chestiunea încheiată şi am revenit la o prezentare în formă nouă, dar fără rezultat, a problemelor mele. Din când în când priveam înapoi, dar n-am văzut pe nimeni. Am auzit câteva zgomote în tufişurile de pe malul celălalt, la intervale neregulate, dar puteau fi lesne ale unui animal deranjat de glasurile noastre.

Mergeam de peste o oră când am avut senzaţia premonitorie că cineva acţiona asupra Atuului meu. Am îngheţat.

Bill se opri şi se întoarse spre mine.

– Ce…

Am ridicat mâna.

– Convorbire interurbană, am spus.

O clipă mai târziu, am simţit prima mişcare a contactului. Am auzit din nou şi zgomotul în tufişurile de peste apă.

– Merlin.

Era vocea lui Random, strigându-mă. Câteva secunde mai târziu l-am văzut, aşezat la un birou în biblioteca din Amber.

– Da? am răspuns.

Imaginea se clarifică, căpătă realism adevărat, ca şi cum aş fi privit printr-o arcadă într-o încăpere alăturată. În acelaşi timp, încă posedam viziunea tuturor împrejurimilor, deşi devenea din ce în ce mai periferică. De pildă, l-am văzut pe George Hansen sărind dintre tufişurile de vizavi, privindu-mă.

– Vreau să revii în Amber chiar acum, rosti apăsat Random.

George începu să avanseze, plonjând în apă.

Random ridică mâna, o întinse.

– Vino, spuse.

Deja conturul meu începuse să pâlpâie şi l-am auzit pe George strigând:

– Stai! Aşteaptă! Trebuie să vin cu...!

Am întins mâna şi l-am apucat pe Bill de umăr.

– Nu te pot lăsa cu idiotul ăsta, am spus. Hai! Cu cealaltă mână am înşfăcat mâna lui Random.

– Okay, am rostit, păşind înainte.

– Staţi! urlă George.

– Naiba să te ia! am răspuns şi l-am lăsat să înhaţe un curcubeu.

7

Random păru înspăimântat când am pătruns amândoi în bibliotecă. Se ridică în picioare, ceea ce oricum îl făcea şi mai scund decât oricare dintre noi, şi îşi îndreptă atenţia spre Bill.

– Merlin, cine-i ăsta? întrebă.

– Avocatul tău, Bill Roth, am spus. Cu el ai tratat întotdeauna, prin agenţi, în trecut. Credeam că ţi-ar plăcea să...

Bill începu să îngenuncheze, cu „Maiestatea Voastră” pe buze, dar Random îl prinse de umeri.

– Lasă prostiile, rosti. Nu suntem la Curte. Îi luă mâna, apoi spuse: Spune-mi Random. Mereu am intenţionat să-ţi mulţumesc personal pentru munca depusă cu acel tratat. Totuşi, niciodată nu l-am folosit. Mă bucur să te cunosc.

Nu-l văzusem niciodată pe Bill rămas fără cuvinte, dar acum pur şi simplu se holba, la Random, la încăpere, afară pe fereastră

spre un turn îndepărtat.

Într-un târziu:

– E de-adevăratelea… l-am auzit şoptind mai apoi.

– Nu cumva am văzut pe cineva repezindu-se spre tine? mi se adresă Random, trecându-şi o mână prin părul castaniu în dezordine. Şi precis ultimele tale cuvinte nu-mi erau adresate?

– Am avut o mică problemă, am răspuns. Ăsta-i adevăratul motiv pentru care l-am adus pe Bill. Vezi tu, cineva a încercat să mă ucidă şi…

Random ridică mâna.

– Scuteşte-mă de amănunte pentru moment. O să am nevoie de ele mai târziu, dar – dar să fie mai târziu. Sunt mai multe pericole decât de obicei în clipa asta, şi necazurile tale pot foarte bine să fie o parte din asta. Dar trebuie să respir şi eu un pic.

De-abia atunci am remarcat câteva riduri care se adânciseră pe chipul lui tineresc şi am început să constat că e tensionat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Caine e mort. Asasinat, răspunse. Azi dimineaţă.

– Cum s-a-ntâmplat?

– Se afla în Umbra Deiga – un port îndepărtat cu care facem noi comerţ. Era cu Gerard, ca să renegocieze un vechi acord comercial. A fost lovit direct în inimă. A murit pe loc.

– L-au prins pe arcaş?

– Arcaş, pe naiba! A fost un puşcaş pe un acoperiş. Şi a dispărut.

– Credeam că praful de puşcă nu funcţionează aici.

Făcu un gest rapid cu palmele în sus.

– Deiga e probabil destul de departe în Umbră ca să funcţioneze. Nimeni nu-şi poate aminti dacă a fost vreodată testat acolo. Totuşi, tatăl tău a adus cândva un compus care funcţiona aici.

– Adevărat. Aproape că uitasem.

– Oricum, înmormântarea e mâine…

– Bill! Merlin!

Mătuşa mea Flora – care declinase toate ofertele lui Rossetti[1], una dintre ele fiind să-i servească drept model – intrase în încăpere. Înaltă, slabă şi strălucitoare, se repezi şi-l sărută pe Bill pe obraz. Nu-l văzusem niciodată roşind. Repetă acelaşi gest şi

---

[1] Rosetti, Dante Gabriel (1828–1882), poet şi pictor englez, fondator al pre-rafaeliţilor. (n. trad.)

cu mine, dar eu am fost mai puţin mişcat, amintindu-mi că fusese cândva temnicerul tatălui meu.
– Când ai venit?
Şi vocea ei era drăgălaşă.
– Chiar acum, am spus.
Imediat ne apucă pe amândoi de braţ şi încercă să ne conducă.
– Avem atât de multe de vorbit, începu.
– Flora!
Asta veni de la Random.
– Da, frate?
– Poţi să faci turul complet cu domnul Roth, dar pentru un timp am nevoie de prezenţa lui Merlin.
Se bosumflă uşor pentru o clipă, apoi îmi eliberă braţul.
– Acum ştii ce înseamnă o monarhie absolută, îi explică lui Bill. Poţi vedea cu ochii tăi cum puterea corupe.
– Eram corupt înainte de a avea puterea, spuse Random, şi a fi bogat e mai bine. Ai permisiunea mea de a te retrage, surioară.
Pufni şi-l conduse afară pe Bill.
– Întotdeauna e mai linişte aici atunci când ea îşi găseşte un prieten undeva în Umbră, remarcă Random. Din nefericire, de data asta a stat acasă cea mai mare parte a anului.
Am scos un sunet de genul „ţţţ”.
Arătă spre un scaun şi m-am aşezat. Traversă spre un bufet.
– Vin? întrebă.
– Nu m-ar deranja.
Turnă două pahare, îmi dădu unul şi se aşeză pe un scaun în stânga mea, o mescioară între noi.
– Cineva a tras şi în Bleys, spuse, azi după-amiază, într-o altă umbră. L-a nimerit, dar nu grav. Trăgătorul a dispărut. Bleys tocmai se afla într-o misiune diplomatică într-un regat prieten.
– Aceeaşi persoană, crezi?
– Sigur. Niciodată n-am avut lunetişti prin vecinătate. Şi dintr-o dată doi? Trebuie să fie aceeaşi persoană. Sau aceeaşi conspiraţie.
– Vreun indiciu?
Clătină din cap şi gustă vinul.
– Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi, rosti apoi, înainte să dea buzna ceilalţi. Aş vrea să ştii două lucruri.
Am sorbit din vin şi am aşteptat.
– Primul este că treaba asta chiar mă înspăimântă. Odată cu

tentativa asupra lui Bleys, nu mai pare a fi o simplă chestiune personală împotriva lui Caine. Se pare că cineva are ceva cu noi – sau măcar cu unii dintre noi. Şi-acum tu spui că şi pe tine te urmăreşte cineva.

– Nu cred că există vreo legătură…

– Ei bine, nici eu. Numai că nu-mi place posibilul tipar pe care-l văd dezvoltându-se. Cea mai gravă temere a mea e că în spatele chestiunii poate fi unul sau mai mulţi de-ai noştri.

– De ce?

Privi încruntat în pocal.

– De secole întregi, vendeta personală a fost modalitatea noastră de a rezolva neînţelegerile, nu neapărat ducând inevitabil la moarte – deşi asta a fost întotdeauna o posibilitate – dar, cu siguranţă, caracterizează prin intrigi, cu scopul de a-l stânjeni, a-l prejudicia, a-l mutila sau a-l exila pe celălalt şi de a-şi întări propria poziţie. Asta a atins apogeul în lupta pentru succesiune. Am crezut că totul era destul de stabil, totuşi, când am acceptat slujba, pe care cu siguranţă nu mi-o doream. Nu doream să dezgrop securea războiului şi am încercat să fiu corect. Ştiu cât sunt de sensibili cei de-aici. Totuşi, nu cred că e vorba de mine şi nici despre succesiune. N-am avut vibraţii rele din partea niciunuia. Am trăit cu impresia că ei hotărâseră că eu eram cel mai mic dintre toate relele posibile şi, de fapt, cooperau ca să funcţioneze sistemul. Nu, nu cred că vreunul dintre ei e într-atât de nesăbuit încât să-mi vrea coroana. De fapt, după ce succesiunea a fost stabilită, a fost amiciţie, înţelegere. Numai că acum mă-ntreb dacă nu cumva se va repeta vechiul tipar – dacă unii nu vor declanşa vechiul joc pentru a-şi îndeplini dorinţele personale. Chiar n-aş vrea să văd întâmplându-se asta – toate suspiciunile, precauţiile, insinuările, neîncrederea, jocurile duble. Astea ne slăbesc şi există întotdeauna o posibilă ameninţare sau alta, împotriva căreia trebuie să ne dovedim puternici. Acum, am vorbit cu fiecare în particular şi, fireşte, toţi au negat că ar şti ceva despre vreo uneltire, cabală şi vendeta, dar am observat că sunt suspicioşi unul cu altul. A devenit o obişnuinţă a gândirii. Şi n-a fost deloc dificil pentru ei să scormonească râca pe care o are fiecare împotriva lui Caine, în ciuda faptului că el ne-a salvat fundurile, eliminându-l pe Brand. Şi la fel cu Bleys – fiecare poate găsi motivaţii pentru oricare altul.

– Deci, vrei să punem rapid mâna pe ucigaş, pentru că a distrus moralitatea?

– Cu siguranţă. N-am nevoie de toate calomniile şi ranchiunele astea. Totul stă să dea în clocot, astfel că suntem pe punctul de a avea cabale reale, intrigi şi vendete nu peste mult timp, dacă nu cumva le avem deja şi unele mici neînţelegeri ar putea duce din nou la violenţă.

– Crezi că e unul dintre ceilalţi?

– Rahat! Sunt şi eu la fel ca ei. Devin suspicios din reflex. S-ar putea, dar n-am văzut cu adevărat vreo dovadă cât de mică.

– Cine altcineva ar putea fi?

Îşi descrucişă şi încrucişa picioarele. Mai luă o gură de vin.

– La naiba! Inamicii noştri sunt mulţi. Dar majoritatea n-au curaj. Ştiu cu toţii la ce represalii să se aştepte dacă îi dăm în vileag.

Îşi încrucişă mâinile la ceafă şi privi rafturile cu cărţi.

– Nu ştiu cum să spun asta, începu după un timp, dar trebuie s-o fac.

Am aşteptat iar. Apoi rosti brusc:

– Se zice că ar fi Corwin, dar eu nu cred.

– Nu, am rostit moale.

– Ţi-am spus că nu cred. Tatăl tău înseamnă mult pentru mine.

– De ce ar crede asta altcineva?

– Umblă vorba că şi-ar fi pierdut minţile. Ai auzit şi tu. Dacă a revenit la o stare din trecut a minţii, în zilele când relaţiile lui cu Caine şi Bleys erau mai puţin decât cordiale – sau cu unii dintre noi, de pildă? Aşa se spune.

– Nu cred.

– Nu voiam decât să fii la curent cu ce se-aude.

– Nimeni nu ştie mai bine ca mine.

Oftă.

– Nu începe. Te rog. Sunt neliniştiţi. Nu căuta scandal.

Am luat o gură de vin.

– Da, ai dreptate, am spus.

– Acum, trebuie să-ţi ascult povestea. Dă-i drumul, complică-mi viaţa şi mai mult.

– Okay. Cel puţin, povestea mea e proaspătă, i-am zis.

Aşa că am trecut încă o dată prin ea. Mi-a luat mult timp şi, când am isprăvit, se întunecase. Mă întrerupsese doar pentru clarificări ocazionale şi nu făcuse abuz de explorarea întâmplărilor aşa cum făcuse Bill când o auzise.

Când am terminat, se ridică şi aprinse câteva lămpi cu ulei. Aproape că-l auzeam cum gândeşte.

În cele din urmă, spuse:

– Nu, mi-a atras atenţia Luke. Nu face deloc o bună impresie. Doamna cu muşcătura mă nelinişteşte, totuşi, un pic. Parcă am auzit ceva despre asemenea creaturi, dar nu-mi amintesc împrejurările. O să-mi revină în minte. Vreau să aflu mai multe despre acest proiect al tău „Ghostwheel”, totuşi. Ceva legat de el mă nelinişteşte.

– Sigur, am spus. Dar mai e ceva pe care ţin să ţi-l spun mai întâi.

– Ce anume?

– Ţi-am ascuns destul de multe, aşa cum am făcut şi atunci când am vorbit cu Bill. De fapt, trecând din nou prin poveste, asta m-a făcut să o folosesc ca un fel de repetiţie. Dar a fost ceva ce nu i-am menţionat lui Bill, deoarece nu mi s-a părut important la vremea respectivă. Se prea poate să fi uitat total, având în vedere evenimentele recente, până când a apărut chestiunea cu lunetistul – şi atunci mi-ai reamintit că, demult, Corwin a inventat un înlocuitor al prafului de puşcă care să funcţioneze aici.

– Toată lumea şi-a amintit de asta, crede-mă.

– Am uitat de cele două încărcătoare pe care le am în buzunar, provenind dintre ruinele depozitului unde-şi avea Melman studioul.

– Deci?

– Nu conţin praf de puşcă. E un fel de praf roz în ele – şi nici măcar nu arde. Cel puţin pe umbra Pământ…

Am dat la iveală unul.

– Pare un 30-30, spuse.

– Aşa cred.

Random se ridică şi trase de un cordon împletit care atârna lângă un raft de cărţi.

Când reveni la loc, se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, strigă.

Un servitor în livrea apăru, un tânăr blond.

– Ce repede, spuse Random.

Băiatul făcu ochii mari.

– Majestatea Voastră, nu înţeleg…

– Ce e de înţeles? Am sunat. Ai venit.

– Sire, nu eu eram de serviciu. Am fost trimis să vă spun că e gata cina, aşteptând semnalul dumneavoastră, când veţi binevoi.

– Oh. Spune-le că vin imediat. De îndată ce voi vorbi cu

persoana pe care am chemat-o.
– Prea bine, Sire.
Băiatul se retrase cu o scurtă plecăciune.
– Mi-am zis că e prea frumos ca să fie adevărat, mormăi Random.
Ceva mai târziu apăru un alt ins, mai în vârstă şi mai puţin elegant îmbrăcat.
– Rolf, vrei să te duci până la arsenal şi să vorbeşti cu cine e de serviciu? spuse Random. Roagă-l să controleze colecţia de puşti pe care o avem de pe vremea când a venit Corwin în Kolvir cu ele, în ziua în care a murit Eric. Vezi dacă poate găsi un 30-30 pentru mine, în stare bună. Roagă-l s-o cureţe şi s-o trimită aici. Acum, noi coborâm la cină. Poţi să laşi arma acolo, în colţ.
– 30-30, Sire?
– Exact.
Rolf plecă, Random se ridică şi îşi întinse oasele. Puse în buzunar încărcătorul pe care i-l dădusem şi arătă spre uşă.
– Hai să mâncăm.
– Bună idee.
Eram opt la cină: Random, Gerard, Flora, Bill, Martin – care fusese chemat mai devreme în cursul zilei, Julian – care tocmai sosise din Arden, Fiona – care tocmai intrase, venind dintr-un loc mai îndepărtat, şi eu. Benedict urma să sosească dimineaţa şi Llewella mai târziu în seara asta.
M-am aşezat în stânga lui Random, Martin în dreapta. Nu-l văzusem de mult pe Martin şi eram curios ce face. Dar o atmosferă ţeapănă nu e favorabilă conversaţiei. De îndată ce vorbea cineva, ceilalţi demonstrau o atenţie neobişnuit de acută – mult dincolo de regulile simplei politeţi. Mi s-a părut destul de lipsită de vlagă şi bănuiesc că şi Random simţea la fel, pentru că a trimis după Droppa MaPantz, bufonul curţii, ca să umple tăcerile apăsătoare.
La început, Droppa a trecut prin clipe grele. Începu prin a face jonglerii cu mâncarea, înghiţind-o în timp ce se mişca, până o isprăvi, se şterse la gură cu un şerveţel de împrumut, apoi ne batjocori pe fiecare la rând. După asta, începu un număr de stand-up comedy, pe care eu îl găseam foarte amuzant.
Bill, care era în stânga mea, comentă în şoaptă:
– Ştiu destul dialect Thari ca să prind majoritatea poantelor şi e

textul lui George Carlin[1]! Cum...

– Oh, de fiecare dată când numerele lui Droppa încep să fie răsuflate, Random îl trimite în diverse cluburi din Umbră, i-am explicat, ca să vină cu materiale noi. Înţeleg că e un obişnuit al locului în Vegas. Uneori îl însoţeşte şi Random, ca să joace cărţi.

Reuşi să stârnească nişte râsete după un timp, ceea ce mai destinse un pic atmosfera. Când ceru ceva de băut, deveni posibil să vorbim fără a deveni centrul atenţiei, întrucât se declanşară conversaţii separate. De îndată ce se petrecu asta, un braţ masiv trecu prin spatele lui Bill şi căzu pe umărul meu. Gerard se lăsase pe spate în scaunul lui şi într-o parte, către mine.

– Merlin, rosti, mă bucur că te văd iar. Ascultă, când ai timp, aş vrea să am o vorbă cu tine între patru ochi.

– Sigur, am spus, dar Random şi cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva, după cină.

– Când ai timp, repetă.

Am încuviinţat.

Câteva clipe mai târziu am avut senzaţia că cineva încearcă să mă contacteze prin Atuul meu.

– *Merlin!*

Era Fiona. Numai că ea stătea în celălalt capăt al mesei...

Totuşi, imaginea ei deveni limpede şi i-am răspuns, „Da?”, după care am aruncat o privire spre masă şi am văzut-o cum se uită în batistă. Ridică privirea, zâmbi şi încuviinţă.

Încă păstram în memorie imaginea ei mentală, simultan, şi am auzit-o rostind: *„Nu-mi place să ridic vocea, din mai multe motive. Sunt sigură că o să te grăbeşti după cină şi voiam doar să ştii că ar trebui să facem o plimbare împreună, sau să vâslim pe un heleşteu, sau să plecăm prin Atu în Cabra sau să privim împreună Modelul cât de curând. Înţelegi?”*

– Înţeleg, am spus. Ţinem legătura.

– *Excelent.*

Apoi contactul se întrerupse şi când am privit-o iar, îşi împăturea batista şi se uita în farfurie.

Random nu mai zăbovi, ci se ridică brusc după ce-şi isprăvi desertul, urându-le celorlalţi noapte bună şi făcând un gest către mine şi Martin să-l însoţim la plecare.

---

[1] Actor, autor şi interpret de stand-up comedy, născut în 1937 la New York, renumit pentru umorul sau negru, cu tentă politică şi pentru jocurile de cuvinte. Laureat al premiilor Grammy. (n. trad.).

Julian trecu pe lângă mine, încercând să arate mai puţin sinistru şi aproape reuşind.

– Trebuie să mergem împreună în Arden, spuse, curând.

– Bună idee, i-am spus. Ţinem legătura.

Am părăsit sufrageria. Flora mă ajunse din urmă în hol. Încă îl trăgea după ea pe Bill.

– Opreşte-te în camera mea pentru un pahar înainte de culcare, spuse, înainte să te retragi. Sau vino la un ceai mâine.

– Mulţumesc, am spus. Ne vedem. Totul depinde de cum merg lucrurile, şi, mai ales, când.

Încuviinţă şi mă învrednici cu zâmbetul care provocase nenumărate dueluri şi crize în Balcani în trecut. Apoi plecă şi noi făcurăm la fel.

În timp ce urcam scara spre bibliotecă, Random întrebă:

– Absolut toţi?

– Ce vrei să spui?

– Şi-au stabilit toţi întâlnire cu tine deja?

– Ei bine, toate sunt în stadiul de tentativă, dar da.

Izbucni în râs.

– Eram convins că n-or să piardă timpul. În felul ăsta o să le trezeşti tuturor suspiciuni. Ar trebui totuşi să le aduni la un loc. Unele ţi-ar putea fi de folos mai târziu. Probabil că toţi caută aliaţi – iar tu pari a fi o alegere destul de bună.

– Îmi doresc să-i vizitez pe toţi. Numai că e păcat că trebuie s-o fac în felul ăsta.

Făcu un gest când am ajuns în capul scărilor. Am depăşit coridorul şi ne-am îndreptat spre bibliotecă.

– Unde mergem? întrebă Martin.

Deşi semăna cu Random, Martin părea mai puţin ticălos şi era mai înalt. Totuşi, nu era chiar un uriaş.

– Să luăm o puşcă, spuse Random.

– Oh? De ce?

– Vreau să testez nişte muniţie pe care mi-a adus-o Merlin. Dacă va lua foc, vieţile noastre tocmai s-au ales cu o complicaţie în plus.

Am intrat în bibliotecă. Lămpile cu ulei ardeau încă. Puşca se afla într-un colţ. Random se îndreptă într-acolo, scoase glontele din buzunar şi încărcă puşca.

– Okay. Pe ce s-o încercăm? medită.

Păşi înapoi în hol şi privi în jur.

– Ah! Exact ce ne trebuie!

Duse arma la umăr, ţinti spre o armură din capătul holului şi apăsă pe trăgaci. Urmă o detunătură puternică şi zgomotul metalului. Armura se clătină.

– La naiba! spuse Random. A mers! De ce eu, Unicornule? Îmi doream un regat liniştit.

– Pot să încerc şi eu, tată? întrebă Martin. Întotdeauna mi-am dorit asta.

– De ce nu? spuse Random. Mai ai celălalt glonte, Merlin?

– Da, am spus şi am scormonit în buzunar şi am scos două. I le-am dat lui Random.

– Oricum, unul din astea ar trebui să funcţioneze, am spus. S-a amestecat cu celelalte două.

– În regulă.

Random le luă pe amândouă, încărcă unul. Îi trecu arma lui Martin apoi şi începu să-i explice cum funcţionează. În depărtare am auzit zgomotul alarmei.

– Suntem pe punctul de a fi atacaţi de toată garda palatului, am remarcat.

– Bun, răspunse Random, în timp ce Martin ridică arma la umăr. Din când în când nu strică o simulare un pic realistă.

Puşca bubui şi armura sună a doua oară. Martin păru înspăimântat şi îi înapoie rapid arma lui Random. Random privi spre cartuşul din mâna sa, rosti: Ce naiba!, îl încarcă pe ultimul şi trase fără să ţintească.

Răsună a treia detunătură, urmată de zgomotul unui ricoşeu, chiar în clipa în care gărzile ajunseră în vârful scărilor.

– Mi se pare că nu trăiesc cum trebuie, remarcă Random.

După ce le mulţumi gărzilor pentru reacţia promptă la exerciţiul de antrenament şi eu am auzit un murmur despre îndoiala că regele ar fi în toate minţile, am revenit în bibliotecă şi Random îmi puse întrebarea.

– L-am găsit pe cel de-al treilea în buzunarul vestei de vânătoare a lui Luke, am răspuns şi am început să-i explic împrejurările.

– Nu-mi mai pot permite să nu aflu ce e cu Luke Raynard, rosti în cele din urmă. Spune-mi cum interpretezi ceea ce tocmai s-a petrecut.

– Clădirea care a ars, am început. La etaj era Melman care voia să mă sacrifice. Jos era compania „Brutus Storage”. Aparent, „Brutus” depozita muniţie de acest fel. Luke a recunoscut că-l cunoştea pe Melman. Habar n-am dacă există vreo legătură cu

Brutus şi cu muniţia. Totuşi, faptul că au fost localizaţi în aceeaşi clădire e prea mult.

– Dacă îl fabrică în asemenea cantităţi încât e nevoie de depozitare, atunci suntem într-o mare belea, rosti Random. Aş vrea să ştiu cine era proprietarul clădirii – şi cine al companiei, dacă e o persoană diferită.

– N-ar trebui să fie greu de verificat.

– Pe cine ar trebui să trimit s-o facă? medită el. Apoi pocni din degete şi zâmbi. Flora e pe cale de a întreprinde o misiune importantă pentru Coroană.

– Inspirat, am zis.

Martin zâmbi la această replică, după care clătină din cap.

– Mă tem că nu înţeleg ce se întâmplă, ne spuse, şi tare aş vrea.

– Îţi spun eu cum facem, spuse Random. Tu îi explici în timp ce eu mă duc la Flora să-i dau sarcinile. Poate pleca imediat după înmormântare.

– Da, am rostit în timp ce pleca şi am început să-i spun povestea mea încă o dată, tăind câte ceva pentru concizie.

Martin nu avea nici date şi nici informaţii noi, nu că m-aş fi aşteptat la ceva din partea lui. Îşi petrecuse ultimii ani într-un decor mai pastoral, aflasem. Am avut senzaţia că îi plăcea mai mult la ţară decât la oraş.

– Merlin, rosti. Ar fi trebuit să aduci toată harababura asta mai devreme în Amber. Suntem toţi afectaţi.

Şi cum rămâne cu Curţile Haosului? m-am întrebat. Oare acolo ar fi funcţionat puşca? Totuşi, ţintele fuseseră Caine şi Bleys. Nimeni nu mă chemase înapoi la Curţi ca să mă înştiinţeze de vreun incident. Oricum… poate că trebuia să le pun şi pe rudele mele la curent până la un punct.

– Dar până acum câteva zile chestiunile erau mult mai simple, i-am spus lui Martin, şi când lucrurile au luat-o razna rapid, am fost prea implicat în ele.

– Dar toţi aceşti ani… atentatele acelea la viaţa ta…

– Nu sun acasă de fiecare dată când îmi scrântesc un deget de la picior. Nimeni nu face asta. În tot acest timp, nu mi-am dat seama de nicio legătură.

Numai că ştiam că el are dreptate şi eu nu. Din fericire, Random se întoarse chiar atunci.

– Aproape că n-am putut s-o conving că e o onoare, spuse, dar o va face.

Apoi am vorbit un timp despre alte chestiuni generale, în special despre ce făcusem în ultimii ani. Mi-am amintit de curiozitatea lui Random în legătură cu Ghostwheel şi i-am prezentat proiectul. A schimbat imediat subiectul, dându-mi senzaţia că vrea să-l păstreze pentru o conversaţie total privată. După un timp, Martin începu să caşte şi căscatul deveni contagios. Random hotărî să ne ureze noapte bună şi sună după un servitor care să-mi arate camera mea.

I-am cerut lui Dik, care mă condusese spre apartamentele mele, să-mi găsească nişte materiale pentru desen. I-a luat cam zece minute să-mi aducă ce îi cerusem.

Fusese o revenire lungă, dificilă şi eram obosit. Aşa că m-am aşezat lângă o masă şi am început elaborarea unui Atu pentru barul country clubului unde mă dusese Bill noaptea trecută. Am lucrat cam douăzeci de minute înainte de a mă declara satisfăcut.

Acum era doar o chestiune de diferenţă de timp, un lucru care putea să varieze, rata de 2,5÷1 fiind doar o regulă empirică între Amber şi umbra în care locuisem de curând. Era destul de posibil să fi ratat întâlnirea mea cu spărgătorul de case anonim.

Am făcut abstracţie de toate, cu excepţia Atuului. M-am ridicat în picioare.

Se auzi o bătaie în uşă. Eram tentat să nu răspund, dar curiozitatea învinse. Am traversat încăperea, am descuiat uşa şi am deschis-o.

Fiona stătea în prag, cu părul despletit în vederea unei schimbări de coafură. Purta o atractivă rochie verde de seară şi un mic ac de păr cu giuvaeruri care i se potrivea perfect cu părul.

– Salut, Fi, am spus. Ce vânt te-aduce pe aici?

– Am simţit că lucrezi cu anumite forţe, răspunse, şi nu voiam să ţi se-ntâmple ceva înainte de a purta discuţia noastră. Pot să intru?

– Bineînţeles, am spus, dându-mă la o parte. Numai că mă grăbesc.

– Ştiu, dar poate îţi pot fi de ajutor.

– Cum? am întrebat, închizând uşa.

Privi prin încăpere şi se opri asupra Atuului pe care tocmai îl terminasem. Trase zăvorul la uşă şi se îndreptă spre masă.

– Foarte frumos, remarcă, examinându-mi opera. Deci, într-acolo te-ndrepţi? Unde e?

– Barul country clubului din locul de unde tocmai am venit, am

răspuns. Trebuia să mă întâlnesc cu un necunoscut acolo, la zece, ora locală. Sper să obţin informaţia despre cel care a încercat să mă ucidă şi de ce şi poate chiar să aflu câte ceva despre celelalte chestiuni care mi-au provocat necazuri.

– Du-te, spuse ea, şi lasă Atuul aici. În felul ăsta, îl pot folosi să spionez şi, dacă ai nevoie de ajutor, voi fi în postura de a ţi-l acorda.

Am întins mâna şi am strâns-o pe a ei. Apoi m-am aşezat lângă masă şi mi-am concentrat atenţia.

După câteva momente, peisajul căpătă adâncime şi culoare. M-am scufundat în texturile care se năşteau şi totul înainta spre mine, devenind mai întins, umplând ambianţa din apropiere. Am căutat cu privirea ceasul de perete pe care mi-l aminteam; în dreapta barului…

9:48. Nici că se putea mai bine.

Acum puteam să văd clienţii, auzeam sunetele glasurilor lor. Am căutat cel mai bun punct de sosire. De fapt, nu era nimeni în capătul din dreapta al barului, lângă ceas… Okay…

Eram acolo. Încercând să par ca şi cum aş fi fost acolo tot timpul. Trei clienţi aruncară priviri înspre mine. Am zâmbit şi am dat din cap. Bill mă prezentase unuia dintre ei seara trecută. Pe celălalt îl văzusem, dar nu vorbisem cu el. Amândoi dădură din cap, ceea ce păru a-l convinge pe cel de-al treilea că sunt real, întrucât se întoarse deîndată spre femeia care-l însoţea.

Curând, barmanul veni la mine. Mă ţinea şi el minte de noaptea trecută, pentru că întrebă dacă era şi Bill prin preajmă.

I-am comandat o bere şi m-am retras la cea mai izolată masă, unde m-am aşezat şi am băut-o tacticos, cu spatele lipit de perete, privind din când în când ceasul, supraveghind în răstimpuri cele două intrări. Dacă aş fi încercat, aş fi simţit prezenţa Fionei.

Ora zece veni şi trecu. La fel şi câţiva clienţi, noi şi vechi. Niciunul nu părea în mod deosebit interesat de persoana mea, deşi toată atenţia mi-era îndreptată spre o tânără doamnă neînsoţită, cu păr blond şi profil de camee, unde dealtfel se şi sfârşea asemănarea, deoarece cameele nu prea zâmbesc, ceea ce ea făcu a doua oară când mă privi, chiar înainte de a-şi întoarce privirea. La naiba, mi-am zis, de ce trebuie să fiu băgat într-o chestiune de-viaţă-şi-de-moarte? În orice alte împrejurări aş fi isprăvit berea, aş fi cerut alta, aş fi rostit câteva politeţuri, apoi aş fi întrebat-o dacă n-o deranjează să mi se alăture. De

fapt…

Am privit ceasul.

10:20.

Cât timp să-i mai acord misterioasei voci? Să presupunem că fusese George Hansen şi că renunţase la întâlnire când mă văzuse dispărând? Şi cât mai rămânea pe-aici doamna?

Am mormăit uşor. Să-mi văd de treabă. I-am studiat fineţea încheieturii, perfecţiunea şoldurilor, elasticitatea umerilor…

10:25.

Am observat că halba e goală. Am dus-o să mi-o umple iar. Răbdător, am urmărit cum se umple.

– Te-am văzut stând acolo, am auzit-o spunând. Aştepţi pe cineva?

Mirosea puternic a parfum straniu.

– Da, am spus. Dar încep să cred că e prea târziu.

– Şi eu am o problemă asemănătoare, rosti, şi m-am răsucit spre ea. Zâmbea din nou. Am putea aştepta împreună, trase concluzia.

– Te rog, vino lângă mine, am spus. Aş prefera să-mi treacă timpul cu tine.

Îşi luă paharul şi mă urmă la masă.

– Numele meu e Merle Corey, i-am spus, de îndată ce ne-am aşezat.

– Eu sunt Meg Devlin. Nu te-am mai văzut pe aici.

– Sunt doar în trecere. Tu nu?

Clătină uşor din cap.

– Mă tem că nu. Locuiesc într-un complex nou de apartamente la două mile în susul drumului.

Am dat din cap ca şi cum aş fi ştiut unde e.

– De unde eşti? vru să ştie.

– Din centrul universului, am spus, după care am adăugat în grabă, San Francisco.

– Oh, am petrecut mult timp acolo. Cu ce te ocupi?

Am rezistat unui brusc impuls de a-i spune că sunt un vrăjitor şi, în loc de asta, i-am descris slujba recentă de la „Grand Design”. Ea, am aflat la rândul meu, fusese manechin, agent pentru un mare magazin şi, mai târziu, manager al unui butic.

M-am uitat la ceas. Era 10:45. Ea îmi prinse privirea.

– Cred că amândoi am luat ţeapă, rosti.

– Probabil, am aprobat, dar ar trebui să-i aşteptăm până la unsprezece, ca să fim corecţi.

– Bănuiesc.
– Ai mâncat?
– Mai devreme.
– Ţi-e foame?
– Un pic. Da. Ţie?
– Îhîm şi am observat că unii au mâncat aici mai devreme. O să verific.
Am aflat că putem primi sandvişuri, aşa că am comandat două, cu o salată alături.
– Sper că întâlnirea ta nu includea şi o cină romantică, am rostit brusc.
– Nu s-a precizat şi nu-mi pasă, răspunse, luând o îmbucătură.
Ora unsprezece sosi şi plecă. Mi-am terminat băutura şi mâncarea şi chiar nu mai voiam alta.
– Măcar seara n-a fost total ratată, spuse, mototolind şerveţelul şi punându-l deoparte.
I-am privit genele, pentru că era un lucru plăcut de făcut. Avea un machiaj foarte fin sau foarte palid. Nu conta deloc. Eram pe punctul de a întinde mâna şi a i-o acoperi pe a ei, dar mi-o luă înainte.
– Ce voiai să faci în seara asta? am întrebat-o.
– Oh, să dansez un pic, să beau ceva, poate chiar să mă plimb la lumina lunii. Prostioare de-astea.
– Aud muzică alături. Am putea merge acolo.
– Da, am putea, rosti. De ce nu?
În timp ce părăseam barul, am auzit-o pe Fiona, ca o şoaptă: *„Merlin! Dacă părăseşti cadrul Atuului vei fi în afara razei mele de acţiune”.*
– Stai o clipă, am răspuns.
– Ce? mă întrebă Meg.
– Uh – aş vrea să fac o vizită la toaletă mai întâi, am spus.
– Bună idee. Voi face la fel. Ne întâlnim aici în hol în două minute.
Locul era gol, dar am intrat într-o cabină în caz că ar fi venit cineva. Am localizat Atuul Fionei în pachet. Câteva clipe mai târziu, am contactat-o.
– Ascultă, Fi, am spus. Evident, nu va veni nimeni. Dar restul serii promite să se contureze plăcut şi ar trebui să mă distrez şi eu puţin dacă tot sunt aici. Aşa că îţi mulţumesc pentru ajutor. O să mă întorc mai târziu.
– *Nu ştiu,* spuse. *Nu-mi place să mergi cu o străină, date fiind*

împrejurările. Undeva, acolo, încă eşti în pericol.

– Nu sunt, am răspuns. Am o modalitate de a afla şi, în cazul ei, nu reacţionează. În afară de asta, sunt sigur că era un ins pe care l-am întâlnit aici şi care a renunţat când m-am teleportat. Voi fi în regulă.

– *Nu-mi place*, spuse.

– Sunt băiat mare. Pot să-mi port singur de grijă.

– *Sper. Contactează-mă imediat dacă e vreo problemă.*

– Nu va fi. Poţi să mergi şi tu la culcare.

– *Şi anunţă-mă când eşti pregătit să revii. Nu-ţi fă probleme că mă trezeşti. Vreau să te aduc eu însămi acasă.*

– Okay, aşa o să fac. Noapte bună.

– *Fii atent.*

– Întotdeauna sunt.

– *Atunci, noapte bună*.

Întrerupse contactul.

Câteva minute mai târziu, ne aflam pe podiumul de dans, rotindu-ne şi ascultând şi atingându-ne. Meg avea o pronunţată tendinţă de a conduce. Dar, la naiba, eu pot fi condus. Am încercat chiar să fiu precaut din când în când, dar nu era nimic mai ameninţător decât muzica la maximum şi râsetele din senin.

La unsprezece treizeci am verificat barul. Acolo se aflau mai multe cupluri dar prietenul ei nu. Şi nimeni nu m-a salutat. Am revenit la muzică.

După miezul nopţii am mai aruncat încă o privire, dar cu acelaşi rezultat. Atunci ne-am aşezat şi am comandat un ultim pahar.

– Ei bine, a fost distractiv, rosti ea, lăsându-şi mâna ca să i-o pot cuprinde cu a mea.

Aşa am şi făcut.

– Da, am răspuns. Aş dori s-o fi putut face mai des. Numai că mâine plec.

– Încotro te îndrepţi?

– Înapoi în centrul universului.

– Păcat, spuse. Te las undeva?

Am încuviinţat.

– Oriunde mergi tu.

Zâmbi şi-mi strânse mâna.

– În regulă, aprobă. Hai la mine şi-ţi dau o ceaşcă de cafea.

Ne-am isprăvit băuturile şi ne-am îndreptat spre parcare, oprindu-ne de câteva ori pe drum ca să ne sărutăm. Am încercat

chiar să fiu din nou prudent, dar se pare că eram singurii din parcare. Maşina ei era un mic şi graţios Porsche decapotabil cu prelata trasă.

– Am ajuns. Vrei să conduci tu? întrebă.

– Nu, condu tu şi eu o să mă uit după călăreţii fără cap.

– Ce?

– E o noapte superbă şi mi-am dorit mereu un şofer care să arate exact ca tine.

Am intrat în maşină şi ea a condus. Cu viteză, bineînţeles. I se potrivea. Drumurile erau pustii şi mă cuprinse o senzaţie de bună dispoziţie. Am ridicat o mână şi am comandat un trabuc aprins din Umbră. Am pufăit de câteva ori şi l-am aruncat când am trecut în trombă peste un pod. Am privit constelaţiile, care-mi deveniseră familiare în ultimii opt ani. Am inspirat adânc şi am expirat lent. Am încercat să-mi analizez sentimentele şi am constatat că sunt fericit. Nu mă simţisem demult astfel.

O aglomerare de lumini apăru după un pâlc de copaci în faţă. Un minut mai târziu am depăşit o curbă şi am văzut că lumina provenea de la un mic complex de apartamente din dreapta. Încetini şi întoarse acolo, când am ajuns.

Parcă bolidul într-o despărţitură numerotată, de unde ne-am croit drum de-a lungul unei alei mărginite de arbuşti spre intrarea în clădire. Deschise şi am traversat lobby-ul către lifturi. Ascensiunea a durat prea puţin şi, în clipa în care am ajuns la apartamentul ei, chiar mi-a făcut o cafea.

Ceea ce îmi convenea de minune. Era o cafea bună şi ne-am aşezat împreună şi am sorbit-o. Multă vreme…

Un lucru duce, în cele din urmă, la un altul. Ne-am trezit în dormitor puţin mai târziu, cu hainele noastre pe un scaun din apropiere şi mă felicitam că întâlnirea pentru care revenisem nu avusese loc. Meg era netedă şi moale şi caldă, şi era ea însăşi în toate privinţele. O menghină de catifea, cu miere… aroma parfumului ei…

Am zăcut acolo, mult mai târziu, în starea aceea de linişte şi oboseală temporară, pentru care nu voi risipi metafore. Îi mângâiam părul, când se încordă, întoarse uşor capul şi mă privi printre ochii pe jumătate închişi.

– Spune-mi un lucru, zise.

– Fireşte.

– Cum o chema pe mama ta?

M-am simţit ca şi cum ceva cu ghimpi mi se rostogoleşte pe

toată şira spinării. Dar voiam să văd unde duce asta.

– Dara, i-am spus.

– Şi pe tatăl tău?

– Corwin.

Zâmbi.

– Aşa credeam şi eu, spuse, dar trebuia să fiu sigură.

– Acum, pot să pun şi eu unele întrebări? Sau numai unul are dreptul?

– Nu te mai osteni. Vrei să afli de ce te-am întrebat.

– Mingea e la tine.

– Iartă-mă, spuse, mişcându-şi piciorul.

– Să înţeleg că numele lor înseamnă ceva pentru tine?

– Tu eşti Merlin, spuse. Duce de Kolvir şi Prinţ al Haosului.

– La naiba! Se pare că toată lumea din umbra asta ştie cine sunt! Sunteţi toţi membrii aceluiaşi club sau ce?

– Cine altcineva mai ştie? întrebă rapid, cu ochii brusc măriţi.

– Un tip pe nume Luke Raynard, un mort pe nume Dan Martinez, unul din partea locului, numit George Hansen, probabil, şi un alt mort pe nume Victor Melman… De ce? Numele astea îţi spun ceva?

– Da, cel periculos e Luke Raynard. Te-am adus aici ca să te avertizez asupra lui, dacă tu eşti „acela”.

– Ce vrei să spui cu „acela”?

– Dacă eşti cine eşti – fiul Darei.

– Atunci, avertizează-mă.

– Tocmai am făcut-o. Nu te încrede în el.

M-am ridicat în şezut şi m-am rezemat de o pernă.

– Dar ce caută? Colecţia mea de timbre? Cecurile mele de călătorie? Poţi fi mai precisă?

– A încercat să te ucidă de mai multe ori, cu ani în urmă…

– Ce? Cum?

– Prima oară a fost un camion care aproape te-a doborât. Apoi, anul următor…

– Zei! Tu chiar ştii! Dă-mi datele, datele când a încercat.

– 30 aprilie, întotdeauna 30 aprilie.

– De ce? Ştii de ce?

– Nu.

– Rahat. Cum ai aflat toate astea?

– Eram prin preajmă. Observam.

– Şi de ce n-ai făcut nimic?

– N-am putut. N-am ştiut care cine e.

– Doamnă, m-ai băgat complet în ceaţă. Cine naiba eşti şi care e rolul tău în asta?

– Ca şi Luke, nu sunt ce par a fi, începu.

Se auzi un bâzâit strident din camera alăturată.

– Oh, Doamne! rosti şi ţâşni din pat.

Am urmat-o, ajungând în hol în timp ce apăsă un buton de lângă un mic grilaj şi spuse:

– Hello?

– Iubito, eu sunt, veni răspunsul, am ajuns cu o zi mai devreme. Apasă butonul, da? Am un morman de bagaje.

Oh-oh.

Luă degetul de pe buton şi apăsă un altul, răsucindu-se spre mine.

– Bărbatul meu, spuse dintr-o dată cu răsuflarea tăiată. Trebuie să pleci acum. Te rog! Ia-o pe scări!

– Dar încă nu mi-ai spus nimic!

– Ţi-am spus destul. Te rog, nu-mi face necazuri!

– Okay, am spus, repezindu-mă înapoi în dormitor, trăgându-mi pantalonii şi strecurându-mi picioarele în mocasini.

Mi-am îndesat ciorapii şi chiloţii în buzunarele de la şold şi mi-am tras cămaşa.

– Nu sunt mulţumit, am spus. Ştii mai multe şi vreau să aflu.

– Asta-i tot ce vrei?

Am sărutat-o rapid pe obraz.

– Nu chiar. O să mă întorc, am spus.

– Nu, îmi spuse. Nu va fi la fel. Ne vom întâlni când va fi momentul potrivit.

M-am îndreptat spre uşă.

– Asta nu ajunge, am spus, când am deschis-o.

– Va trebui.

– Vom vedea.

M-am năpustit pe hol şi am deschis uşa de sub semnul „EXIT”. Mi-am încheiat nasturii la cămaşă şi am vârât-o în pantaloni în timp ce coboram scările. M-am oprit în capătul de jos ca să-mi trag ciorapii. Mi-am trecut o mână prin păr şi am deschis uşa lobby-ului. Nimeni. Bun.

În timp ce părăseam clădirea şi mă îndreptam spre alee, un sedan negru ţâşni în faţa mea şi am auzit zumzetul unui geam electric şi am văzut un flash roşu.

– Urcă, Merlin, rosti o voce cunoscută.

– Fiona!

Am deschis portiera şi m-am strecurat înăuntru. Am pornit imediat.

– Ei bine, ea era? mă întrebă.

– Ce să fie? am spus.

– Cea cu care trebuia să te întâlneşti în club. Nu mă gândisem la asta până când n-a spus-o ea.

– Deci ştii, am rostit un pic mai târziu. Cred că poate ea era.

Coti spre drum şi conduse înapoi în direcţia din care veniserăm mai devreme.

– Ce fel de joc juca? întrebă Fiona.

– Aş da o avere să aflu, am răspuns.

– Povesteşte-mi, rosti, şi nu ezita să elimini unele fragmente.

– Ei bine, în regulă, am spus şi i-am povestit.

Ne aflam înapoi în parcarea country clubului înainte de a fi isprăvit.

– De ce ne aflăm iar aici? am întrebat.

– De aici am luat maşina. Probabil aparţine vreunui prieten de-al lui Bill. M-am gândit să fiu corectă şi s-o aduc înapoi.

– Ai folosit Atuul făcut de mine ca să te teleportezi în barul de-aici?

– Da, chiar în clipa în care v-aţi dus să dansaţi. Te-am urmărit cam o oră, mai mult de pe terasă. Şi ţi-am spus să fii precaut.

– Îmi pare rău, eram cucerit.

– Uitasem că aici nu se serveşte absint. A trebuit să mă mulţumesc cu o margherita cu gheaţă.

– Îmi pare rău şi de asta. Deci ai pornit o maşină din firele de contact şi ne-ai urmărit când am plecat?

– Da. Am aşteptat în parcarea ei şi am menţinut cel mai periferic contact cu tine prin Atuul tău. Dacă aş fi simţit vreun pericol, aş fi venit imediat după tine.

– Mulţumesc. Cât de periferic?

– Nu sunt o voyeuristă, dacă asta vrei să spui. Foarte bine, suntem la zi.

– Mai e mult din poveste decât partea asta rapidă.

– Las-o pentru moment, spuse. Mai e un singur lucru care mă face curioasă în clipa asta. Se întâmplă să ai vreo fotografie a acestui Luke Raynard?

– S-ar putea, i-am spus, căutându-mi portofelul. Da, cred că da.

Mi-am extras chiloţii din buzunarul de la şold şi am căutat mai departe.

– Măcar nu porţi boxeri, remarcă ea.

Am scos portofelul şi m-am dus spre felinarul de deasupra. Când l-am deschis, ea se aplecă apre mine, lăsându-şi mâna pe braţul meu. În cele din urmă, am găsit o poză color clară cu Luke şi cu mine pe plajă, cu Julia şi cu o fată pe nume Gail, cu care se întâlnea Luke pe atunci.

Am simţit cum îşi întăreşte strânsoarea în timp ce respiră scurt, tare.

– Ce e? am întrebat. Îl cunoşti?

Clătină din cap prea rapid.

– Nu. Nu, spuse. Nu l-am văzut în viaţa mea.

– Eşti o mare mincinoasă, Mătuşico. Cine e?

– Nu ştiu, spuse.

– Haide! Aproape mi-ai rupt braţul când l-ai văzut.

– Nu insista, rosti.

– E vorba de viaţa mea.

– E vorba de mai mult decât viaţa ta, cred.

– Deci?

– Las-o aşa, pentru moment.

– Mă tem că nu pot face asta. Trebuie să insist.

Se răsuci total şi îşi ridică ambele mâini între noi. Din degetele ei cu manichiură frumoasă începu să se ridice fum. Frakir pulsa pe încheietura mea, ceea ce însemna că era destul de supărat ca să-mi dea un semn.

Am făcut un gest de apărare şi am hotărât să mă retrag.

– Okay, să zicem că a fost o zi proastă şi hai acasă.

Îşi îndoi degetele şi fumul dispăru. Frakir se linişti. Ea scoase un pachet de Atuuri din geantă şi scoase unul pentru Amber.

– Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să aflu, am adăugat.

– Mai târziu, rosti ea, în timp ce imaginea Amberului apăru dinaintea noastră.

Un lucru care mi-a plăcut întotdeauna la Fiona: nu crede în camuflarea sentimentelor ei.

Am întins mâna şi am stins lumina de pe capotă în timp ce Amberul ne învălui de peste tot.

8

Cred că gândurile mele la înmormântări sunt tipice. Ca şi

Bloom în „Ulysses” [1], mă gândesc la cele mai lumeşti lucruri despre cei decedaţi şi la evenimentele curente. În restul timpului, mintea mea rătăceşte.

Pe plaja largă a ţărmului de la poalele sudice ale Kolvirului se află o capelă mică închinată Unicornului, una dintre multele plasate pe întinsul ţărmului, în locurile unde a fost zărit. Aceasta părea cea mai potrivită pentru înmormântarea lui Caine, deoarece – exact ca Gerard – îşi exprimase cândva dorinţa de a fi lăsat pentru odihna veşnică într-una dintre peşterile mării la poalele muntelui, cu faţa spre apele pe care navigase atât de mult, atât de des. O asemenea capelă fusese pregătită pentru el şi, după serviciul religios, urma să aibă loc o procesiune pentru a-l înhuma acolo. Era o dimineaţă cu vânt puternic, ceţoasă, răcorită de briza mării, cu doar câteva nave la vedere, deplasându-se spre sau dinspre portul situat la peste o jumătate de leghe spre vest.

Din punct de vedere tehnic, presupun că ar fi trebuit să oficieze Random, întrucât titlul de rege îl făcea automat şi mare preot dar, în afară de a citi pasajele de început şi de sfârşit din „Moartea Prinţilor” din „Cartea Unicornului”, îi trecu lui Gerard sarcina să interpreteze în locul lui, întrucât Caine se înţelesese cu Gerard mai bine decât oricare altul din familie. Aşa că glasul tunător al lui Gerard umplu micuţa clădire din piatră, citind lungi fragmente despre mare şi nestatornicie. Se spunea că însuşi Dworkin elaborase „Cartea” în zilele lui bune şi că pasaje lungi veniseră direct de la Unicorn.

Nu ştiu. N-am fost acolo. Se mai spunea că suntem descendenţi din Dworkin şi Unicorn, ceea ce provoca unele imagini mentale neobişnuite[2]. Originile oricărui lucru tind să se topească în mituri, totuşi. Cine ştie? Nu eram pe-acolo atunci.

„... Şi toate se vor întoarce în mare”, rostea Gerard. Am privit în jur. Pe lângă familie, mai erau prezenţi poate patruzeci sau cincizeci de oameni, majoritatea nobili din oraş, câţiva negustori cu care Caine fusese în relaţii de prietenie, reprezentaţi ai tărâmurilor din mai multe umbre adiacente, în care Caine îşi petrecuse timpul atât în afaceri oficiale, cât şi personale şi, fireşte, Vinta Bayle. Bill îşi exprimase dorinţa de a fi prezent şi

[1] Celebru roman al lui James Joyce. (n. trad.).

[2] În limba engleză, Unicornul este considerat gen feminin. De aici, jocul de cuvinte al autorului. (n. trad.)

stătea în stânga mea. Martin, în dreapta. Nici Fiona şi nici Bleys nu erau prezenţi. Bleys invocase rana sa şi se scuzase. Fiona pur şi simplu se evaporase. Random nu reuşise s-o localizeze dimineaţă. Julian plecase la jumătatea slujbei, să verifice garda pe care o postase de-a lungul ţărmului, cineva atrăgând atenţia că un eventual asasin ar fi putut obţine un punctaj maxim cu atât de mulţi dintre noi adunaţi la un loc într-un spaţiu mic. În consecinţă, pădurarii lui Julian, cu spade scurte, stilete şi arcuri lungi mari sau lănci, erau plasaţi strategic pretutindeni – şi din când în când auzeam hămăitul vreunuia dintre diavolii săi, căruia i se răspundea pe loc prin altele, ceva jalnic, descurajant, în contrapunct cu valurile, vântul şi reflecţiile despre moarte. Unde dispăruse? m-am întrebat. Fiona? Să se fi temut de o capcană? Sau e ceva legat de noaptea trecută? Şi Benedict… trimisese condoleanţe şi regrete, amintind de o afacere bruscă, ce îl împiedica să ajungă înapoi la timp. Llewella pur şi simplu nu se arătase şi nu putea fi contactată prin Atu. Flora se afla în faţa mea şi în stânga, ştiind că-i stă bine în culori închise. Poate că îi fac o nedreptate. Nu ştiu. Dar părea mai mult nervoasă decât contemplativă.

La încheierea slujbei am plecat unul câte unul, patru marinari purtând coşciugul lui Caine şi ne-am grupat într-o procesiune care urma să se îndrepte spre grotă şi spre sarcofagul lui. Câţiva dintre ostaşii lui Julian ni se alăturară ca o escortă înarmată.

În timp ce înaintam, Bill mă înghionti şi făcu un gest cu capul în sus, către Kolvir. Am privit într-acolo şi am zărit o siluetă înveşmântată într-o mantie neagră şi purtând glugă, stând pe o ieşitură în umbra unei proeminenţe stâncoase. Bill se înclină spre mine astfel încât să-l aud peste sunetul cimpoaielor şi viorilor care răsunau acum.

– E cineva care face parte din ceremonie? întrebă.

– Din câte ştiu, nu, am răspuns.

Am ieşit din rând şi am înaintat. Într-un minut urma să trecem direct prin dreptul siluetei.

L-am ajuns din urmă pe Random şi i-am pus mâna pe umăr. Când se întoarse, am arătat în sus. Se opri şi privi cu coada ochiului.

Ridică mâna dreaptă la piept, acolo unde purta Giuvaierul Judecăţii, ca în multe alte ocazii. Brusc, vântul se înteţi.

– Staţi! strigă Random. Opriţi procesiunea! Toată lumea să rămână pe loc!

Atunci silueta se mişcă lent, întorcând capul ca şi cum ar fi vrut să-l privească pe Random. Pe cer, ca într-o fotografie trucată, un nor crescu deasupra Kolvirului. Din mâna lui Random ţâşni o pulsaţie roşie, strălucitoare.

Deodată, silueta privi în sus şi mâna îi ţâşni sub mantie, ieşind câteva clipe mai târziu pentru a face o mişcare iute. Un mic obiect negru pluti în aer, apoi începu să coboare.

– Toată lumea la pământ! strigă Gerard.

Random nu se mişcă în timp ce noi toţi ceilalţi ne făcurăm una cu pământul. Rămase în picioare, privind, în timp ce un fulger ţâşni din nor şi se desfăşură de-a lungul stâncii.

Tunetul care urmă aproape că a coincis cu explozia care avu loc sus, deasupra capetelor noastre. Distanţa fusese prea mare. Bomba explodase înainte de a ajunge la noi – deşi probabil şi-ar fi atins ţinta dacă am fi continuat să înaintăm, trecând pe lângă ieşitură şi ar fi aruncat-o direct asupra noastră. Când stelele se opriră din dansul lor înaintea ochilor mei, am privit din nou stânca. Silueta întunecată dispăruse.

– L-ai nimerit? l-am întrebat pe Random.

Ridică din umeri în timp ce coborî mâna. Giuvaierul îşi încetase pulsaţia.

– Toată lumea în picioare! strigă. Să continuăm procesiunea!

Ceea ce am şi făcut. N-au mai fost incidente şi totul s-a încheiat conform planului.

Gândurile mele şi probabil ale tuturor jucau deja jocuri de familie, după ce cutia fusese plasată în criptă. Oare atacatorul fusese una dintre rubedeniile absente? Şi, dacă era aşa, cine anume? Ce motive ar fi avut pentru a acţiona aşa? Unde se aflau acum? Şi care erau alibiurile lor? Să fi fost vorba de o coaliţie? Sau fusese cineva dinafară? Şi, dacă era aşa, cum obţinuse accesul la rezerva locală de explozive? Sau era marfă de import? Sau vreun localnic venise cu formula potrivită? Oare unul dintre noi importase un asasin? De ce?

În timp ce treceam pe lângă criptă, m-am gândit fugitiv la Caine, dar mai mult ca imagine a unui puzzle, mai degrabă decât individual. Nu-l cunoscusem atât de bine. Dar mulţi alţii îmi spuseseră mai demult că nu era cea mai comodă persoană. Era aspru şi cinic şi avea din fire o înclinaţie spre cruzime, îşi făcuse destul de mulţi duşmani de-a lungul anilor şi părea chiar mândru de asta. Fusese întotdeauna destul de cumsecade cu mine, numai că nu avuseserăm niciodată ţeluri contrare asupra vreunui

lucru. Astfel că sentimentele mele faţă de el nu erau atât de profunde cum erau pentru majoritatea celorlalţi. Julian era cam la fel, dar mai rafinat în aparenţă. Şi nimeni nu putea fi sigur ce face dincolo de aparenţa aceea, la un moment dat. Caine… mi-aş fi dorit să ajung să te cunosc mai bine. Sunt sigur că sunt mai sărac prin moartea ta într-un fel pe care nici măcar nu-l înţeleg.

Plecând, după aceea, întorcându-mă la palat pentru mâncare şi băutură, mă întrebam, nu pentru prima dată, care era legătura dintre necazurile mele şi ale tuturor celorlalţi. Pentru că simţeam că există o legătură. Nu mă sinchisesc de micile coincidenţe, dar n-am încredere în cele mari.

Şi Meg Devlin? Oare şi ea ştia ceva despre treaba asta? Părea posibil. Cu soţ sau fără, mi-am zis, ne vom întâlni. Curând.

Mai târziu, în sufrageria imensă, printre zumzăitul conversaţiei şi zarva tacâmurilor şi vaselor, mi-a apărut o vagă posibilitate şi am hotărât să o urmez imediat. Cerându-mi scuze faţă de tovărăşia rece dar atractivă a Vintei Bayle, cea de-a treia fiică a unui nobil neimportant şi, în aparenţă, ultima iubită a lui Caine, mi-am croit drum spre capătul holului şi spre micul grup de oameni care-l înconjurau pe Random. Stăteam acolo de mai multe minute, întrebându-mă cum să intervin, când mă observă. Ceru imediat scuze celorlalţi şi înaintă spre mine şi mă apucă de mânecă.

– Merlin, spuse, acum n-am timp dar tocmai voiam să-ţi spun că nu consider încheiată conversaţia noastră. Vreau să ne întâlnim din nou mai târziu după-amiază sau seara – de îndată ce mă eliberez. Aşa că încearcă să nu dispari pe undeva până nu vorbim, okay?

Am încuviinţat.

– O întrebare rapidă, am spus în timp ce se răsucea spre ceilalţi.

– Zi-i, rosti.

– Există vreun Amberit rezident la ora actuală pe umbra Pământ, pe care tocmai am părăsit-o – vreun agent de orice fel?

Clătină din cap.

– Eu n-am niciunul şi cred că nici alţii. Am câteva contacte acolo, în diverse locuri, dar sunt toţi nativi – ca Bill.

Îşi îngustă ochii.

– S-a întâmplat ceva nou? întrebă.

Am încuviinţat iar.

– Serios?

– Posibil.
– Mi-aş dori să am timp să te ascult dar va trebui să aşteptăm până vom vorbi mai târziu.
– Înţeleg.
– O să trimit după tine, rosti şi se întoarse în mijlocul tovarăşilor săi.
Aceasta întrerupse unica explicaţie la care m-aş fi putut gândi în legătură cu Meg Devlin. De asemeni, bloca şi posibilitatea de a pleca s-o văd de îndată ce-aş fi putut părăsi adunarea.
M-am consolat cu încă un platou cu mâncare. După un timp, Flora intră în încăpere, examină toate grupurile de oameni, apoi îşi croi drum printre ele ca să ajungă lângă mine pe pervazul ferestrei.
– Nu-i chip să vorbeşti acum cu Random fără să n-ai spectatori, rosti.
– Ai dreptate, am răspuns. Pot să-ţi aduc ceva de mâncare sau de băut?
– Nu acum. Poate mă poţi ajuta. Eşti un vrăjitor.
Nu-mi plăcea introducerea asta, dar am întrebat:
– Care-i problema?
– Am fost în camera lui Bleys să văd dacă vrea să coboare şi să ni se alăture. A dispărut.
– Uşa nu era încuiată? Mulţi fac aşa pe-aici.
– Ba da, dar din interior. Deci probabil că s-a teleportat. Am dat năvală văzând că nu răspunde, ştiind că deja a mai fost un atentat la viaţa lui.
– Şi ce-ai dori de la un vrăjitor?
– Poţi să dai de el?
– Atuurile nu lasă urme, am spus. Dar chiar dacă aş putea nu sunt atât de sigur că aş vrea. Ştie ce face şi, evident, vrea să fie lăsat în pace.
– Dar dacă e implicat? În trecut, el şi Caine au fost în tabere diferite.
– Dacă e amestecat în ceva periculos pentru noi, ar trebui să fii fericită să-l vezi plecat.
– Deci nu mă poţi ajuta – sau nu vrei?
Am dat din cap.
– Amândouă, cred. Orice decizie de a-l căuta ar trebui să vină, de fapt, din partea lui Random, nu crezi?
– Poate.
– Aş sugera să taci până când vei putea vorbi cu Random. N-

are niciun rost să provoci speculaţii inutile printre altele. Sau o să-i spun eu, dacă vrei. O să vorbesc cu el ceva mai târziu.

– Despre ce?

Hopa.

– Nu sunt sigur, am spus. Vrea să-mi spună sau să mă-ntrebe ceva.

Mă examina cu atenţie.

– Noi n-am avut încă mica noastră discuţie, rosti mai apoi.

– Se pare că o avem acum.

– Okay. Pot să aflu care sunt problemele tale într-una din umbrele mele preferate?

– De ce nu? am spus şi m-am lansat din nou într-un sinopsis al întâmplărilor blestemate. Totuşi, simţeam că o fac pentru ultima dată. Odată ce va afla şi Flora, eram convins că se va închide circuitul.

N-avea nicio informaţie legată de cazul meu pe care să mi-o fi putut împărtăşi. Atunci am mai pălăvrăgit o vreme – bârfă locală – şi, în sfârşit, hotărî să-şi ia ceva de mâncare. Plecă în direcţia unde se afla mâncarea şi nu mai reveni.

Am mai vorbit şi cu alţii – despre Caine, despre tatăl meu. N-am auzit nimic nou. Am fost prezentat unui număr de oameni pe care nu-i mai întâlnisem înainte. Am memorizat un amestec de nume şi rubedenii, întrucât n-aveam altceva mai bun de făcut.

Când s-a spart târgul, am stat cu ochii pe Random şi am făcut în aşa fel încât să plec cam odată cu el.

– Mai târziu, rosti când trecu pe lângă mine şi plecă alături de doi inşi cu care vorbea.

Aşa că m-am întors în apartamentele mele şi m-am întins pe pat. Când lucrurile se precipită, te odihneşti când poţi.

După un timp am adormit şi am visat…

Se făcea că mă plimb prin parcul englezesc din spatele palatului. Mai era cineva cu mine dar nu ştiam cine e. Dar asta părea să nu conteze. Am auzit un urlet familiar. Deodată, s-au auzit zgomote şi urlete ameninţătoare foarte aproape. Prima oară când am privit în jur n-am văzut nimic. Dintr-o dată, brusc, erau acolo – trei creaturi imense, asemănătoare câinilor, identice cu cea pe care o măcelărisem în apartamentul Juliei. Se îndreptau spre mine, traversând parcul. Urletul continua, dar nu provenea de la ele. Se mulţumiră să mârâie şi să lase bale în timp ce se apropiau. La fel de brusc, mi-am dat seama că era un vis şi că îl visasem de mai multe ori înainte de trezire.

Conştientizarea faptului că era vis, totuşi, nu diminua cu nimic senzaţia de ameninţare în clipa când s-au năpustit asupra mea. Toate cele trei creaturi erau înconjurate de un fel de lumină – palidă, denaturată. Privind dincolo de ele, prin halourile lor, n-am văzut parcul, ci am prins scurte imagini ale unei păduri. Când s-au apropiat şi au atacat a fost ca şi cum ar fi întâlnit un perete de sticlă. Se prăbuşiră, se ridicară şi se năpustiră încă o dată asupra mea, numai spre a fi blocate din nou. Săriră şi mârâiră şi scânciră şi încercară iar. Era ca şi cum aş fi stat într-un clopot de sticlă sau într-un cerc magic, totuşi. Nu puteau ajunge la mine. Apoi urletul deveni mai tare, se apropie şi creaturile îşi abătură atenţia de la mine.

– Uau! spuse Random. Ar trebui să-ţi pretind o plată pentru că te-am scos dintr-un coşmar.

... Şi m-am trezit şi zăceam pe pat şi era beznă dincolo de fereastra mea – şi mi-am dat seama că Random mă chemase prin Atuul meu şi-l acordase cu visul meu când am intrat în contact.

Am căscat şi i-am dat răspunsul.

– Mulţumesc.

– Trezeşte-te bine şi hai să vorbim, spuse.

– Da. Unde eşti?

– Jos. Micul salonaş din capătul holului principal din sud. Beau o cafea. În sfârşit, suntem singuri.

– Ne vedem în cinci minute.

– S-a făcut.

Random dispăru. M-am ridicat în şezut, mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am ridicat. M-am îndreptat spre fereastră şi am deschis-o larg. Am inhalat aerul înviorător al nopţii de toamnă. Primăvara pe umbra Pământ, toamna aici în Amber – cele două anotimpuri preferate ale mele. Ar fi trebuit să fiu mulţumit, înălţat sufleteşte. În loc de o noapte frumoasă, rămăşiţa unui vis – mi s-a părut pentru o clipă că am auzit nota finală a urletului. M-am înfiorat şi am închis fereastra. Visele noastre ne bântuie prea mult.

M-am îndreptat spre încăperea indicată şi m-am aşezat pe una dintre sofale. Random mă lăsă să sorb jumătate din ceaşca de cafea înainte de rosti:

– Povesteşte-mi despre Ghostwheel.

– E un fel de... dispozitiv de supraveghere parafizică şi o bibliotecă.

Random puse jos ceaşca şi îşi înclină capul într-o parte.

– Ai putea fi mai concret?

– Ei bine, munca mea legată de computere m-a făcut să presupun că principiile de bază ale procesării datelor ar putea fi folosite cu rezultate interesante într-un loc în care sistemele mecanice ale computerului n-ar putea opera, am început. Cu alte cuvinte, a trebuit să găsesc o umbră unde operaţiile rămân destul de invariabile, dar unde imaginea fizică, toate perifericele, tehnicile de programare şi alimentarea cu energie sunt de natură diferită.

– Uh, Merlin, spuse Random, deja m-ai pierdut pe drum.

– Am proiectat şi construit un echipament de procesare a datelor într-o umbră unde niciun computer obişnuit n-ar putea funcţiona, am răspuns, pentru că am folosit materiale diferite, un proiect radical diferit, o sursă de energie diferită. De asemeni, am ales un loc unde se aplică legi fizice diferite, astfel încât să poată opera pe căi diferite. Atunci am reuşit să scriu pentru el programe care n-ar fi putut opera pe umbra Pământ unde trăiam. Făcând astfel, cred că am creat un artefact unic. L-am numit Ghostwheel datorită unor aspecte exterioare[1].

– Şi e un dispozitiv de supraveghere şi o bibliotecă. Ce înseamnă asta?

– Frunzăreşte prin Umbră ca printre paginile unei cărţi – sau printr-un pachet cu cărţi de joc, am spus. Programează-l pentru orice ai vrea să verifici şi el nu va slăbi din ochi nimic. Plănuiam să fie o surpriză. Ai putea, să zicem, să-l foloseşti ca să afli dacă vreunul dintre potenţialii noştri inamici se mobilizează, sau să urmărească evoluţia furtunilor din Umbră, sau…

– Stai o clipă, rosti, ridicând o mână. Cum? Cum poate zbura prin umbre în felul ăsta? Ce-l face să funcţioneze?

– Efectiv, am explicat, creează echivalentul unei multitudini de Atuuri într-o clipă, apoi…

– Stop. Precizează. Cum poţi să scrii un program pentru crearea Atuurilor? Eu credeam că acestea pot fi făcute doar de o persoană iniţiată fie prin Model, fie prin Logrus.

– Numai că în cazul ăsta, am spus, maşinăria însăşi este din aceeaşi clasă cu obiectele magice, cum ar fi spada Tatei, Grayswandir. Am încorporat elemente ale Modelului însuşi în

---

[1] *Ghostwheel* s-ar putea traduce prin „Roata-fantomă”, computerul imaginat de Merlin având formă circulară. (n. trad.)

proiectarea computerului.

– Şi voiai să ne iei pe nepregătite cu el?

– Da, când va fi gata.

– Când va fi asta?

– Nu sunt sigur. Trebuie să adune anumite cantităţi de date decisive înainte ca programele lui să poată deveni complet operaţionale. L-am setat să facă asta cu ceva timp în urmă şi n-am avut ocazia să-l verific recent.

Random mai turnă cafea, luă o gură.

– Nu văd cum ar putea economisi atât de mult în ce priveşte timpul şi efortul, rosti un pic mai târziu. Să zicem că sunt curios despre ceva din Umbră. Merg şi investighez sau trimit pe cineva. Acum, să zicem că, în loc de asta, vreau să folosesc obiectul ăsta ca să verific. Tot trebuie să pierd timp, ducându-mă în locul în care-l ţii.

– Nu, i-am spus. Ai o telecomandă-terminal.

– Ai? Terminal?

– Corect.

Am scos Atuurile mele pentru Amber şi l-am extras pe cel de dedesubt. Înfăţişa o roată de argint pe un fundal întunecat. I-am dat Atuul lui Random şi îl examină.

– Cum îl foloseşti? întrebă.

– La fel ca pe celelalte. Vrei să-l chem la tine?

– Fă-o, spuse. Vreau să văd.

– Foarte bine, am răspuns. Numai că în timp ce l-am setat să culeagă date din umbre, totuşi nu va afla prea multe care să ne fie utile în acest moment.

– Nu vreau atât să-l întreb, cât mai mult să-l văd.

Am ridicat cartea şi am privit-o, văzând prin ea cu ochii minţii. După câteva momente, se stabili contactul. L-am chemat la mine.

Urmă un mic sunet ca o trosnitură şi o aromă de ionizare în aer, în timp ce o roată luminoasă de aproape doi metri patruzeci în diametru se materializa dinaintea mea.

– Micşorează dimensiunea terminalului, am ordonat.

Se strânse cam la o treime din cât era şi am ordonat să se oprească în acest punct. Arăta ca o ramă palidă de tablou, cu scântei dansând în interior, din când în când, imaginea încăperii vălurind constant privită prin centrul cercului.

Random începu să întindă o mână.

– Nu, am spus. S-ar putea să te curentezi. Încă nu am toate

circuitele puse la punct.

– Poate să transmită energie?

– Ei bine, ar putea. Nu cine ştie ce.

– Dar dacă i-ai ordona să transmită energie…?

– Oh, sigur. Trebuie să fie în stare să transmită energie aici pentru a susţine terminalul şi, prin Umbră, să acţioneze scanerele.

– Adică, ar putea descărca energie la capătul de aici?

– Dacă i-aş spune, ar putea elabora o încărcătură şi ar transmite-o. Da.

– Şi care ar fi limitele?

– Orice e disponibil.

– Şi ce anume e disponibil?

– Ei bine, teoretic o planetă întreagă. Dar…

– Presupunând că îi comanzi să apară lângă cineva de aici, să concentreze o încărcătură puternică şi s-o descarce pe o altă persoană. L-ar putea electrocuta?

– Cred că da, am spus. Nu văd de ce n-ar face-o. Numai că nu ăsta e scopul lui…

– Merlin, surpriza ta e cu siguranţă o surpriză. Dar nu sunt sigur că-mi place.

– E ceva sigur, am explicat. Nimeni nu ştie unde e localizat. Nimeni nu ajunge acolo. Atuul ăsta pe care-l am e unic. Nimeni altcineva nu poate ajunge la el. Eram pe punctul de a face încă un Atu numai pentru tine şi apoi să-ţi arăt cum să foloseşti computerul, când va fi gata.

– Va trebui să mă gândesc la asta…

– Ghost, în cele cinci mii de văluri ale Umbrei, în acest loc – câte furtuni-Umbră există la ora actuală?

Cuvintul veni ca şi cum ar fi vorbit cineva în centrul cercului:

– Şaptesprezece.

– Sună exact ca…

– I-am dat vocea mea, i-am spus. Ghost, dă-ne câteva imagini ale celei mai mari.

O imagine de stihie haotică umplu cercul.

– Tocmai m-am gândit la altceva, spuse Random. Poate să transporte lucruri?

– Fireşte, exact ca un Atu obişnuit.

– Mărimea iniţială a acestui cerc este cea maximă?

– Nu, am putea-o face mult mai mare, dacă vrei. Sau mai mică.

– Nu vreau. Dar presupunând că ai face-o mai mare – şi i-ai

spune apoi să transmită această furtună, sau cât de mult poate din ea?

– Uau! Nu ştiu. Ar putea încerca. Ar fi probabil ca şi cum ai deschide o fereastră gigantică spre ea.

– Merlin, închide-l. E periculos.

– Aşa cum spuneam, în afară de mine nimeni nu ştie unde e şi singura altă cale de a ajunge la el este…

– Ştiu, ştiu. Spune-mi, l-ar putea accesa cineva cu Atuul potrivit, sau doar la întâmplare?

– Ei bine, da. Nu m-am ostenit cu cine ştie ce coduri de siguranţă, tocmai din cauza inaccesibilităţii lui.

– Chestia asta ar putea fi o armă cumplită, puştiule. Închide-l. Acum.

– Nu pot.

– Cum adică?

– Nu poţi să-i descarci memoria sau să-i întrerupi alimentarea de la o telecomandă a terminalului. De fapt, ar trebui să ajung chiar în site ca să fac asta.

– Atunci îţi sugerez să te duci. Vreau să-l opreşti până în clipa în care vor exista mai multe sisteme de siguranţă în el. Chiar şi atunci – mă rog, vom vedea. N-am încredere într-o putere ca asta. Mai ales când n-am nicio posibilitate de apărare. Ar putea lovi aproape fără să te prevină. Ce-ai avut în minte când ai construit chestia asta?

– Procesarea datelor. Ascultă, noi doi suntem singurii care…

– Întotdeauna există o posibilitate să facă unul pe deşteptul şi să găsească o cale de a ajunge la el. Ştiu, ştiu – eşti îndrăgostit de rezultatul muncii tale – şi apreciez ce-ai vrut să faci. Dar trebuie să dispară.

– N-am făcut nimic care să te ofenseze. Era vocea mea dar venea din interiorul roţii.

Random se holbă la ea, privi la mine, apoi din nou la ea.

– Uh – nu despre asta e vorba, i se adresă. Mă preocupă potenţialul tău. Merlin, întrerupe terminalul!

– Întrerupe transmisia, am spus. Retrage terminalul.

Pâlpâi o clipă, apoi dispăru.

– Ai anticipat cumva comentariul ăsta din partea lui? mă întrebă Random.

– Nu. Am fost surprins.

– Încep să-mi displacă surprizele. Poate că mediul umbrei modifică, de fapt, computerul în moduri subtile. Ştii dorinţele

mele. Lasă-l să se odihnească.
Am înclinat capul.
– Dorinţa dumneavoastră e îndeplinită, domnule.
– Întrerupe-l. Nu face pe martirul. Fă-o.
– Eu cred totuşi că e doar o chestiune de instalare a unor sisteme de siguranţă. N-are rost să distrug întregul proiect.
– Dacă lucrurile ar fi mai liniştite, spuse, poate că m-aş înţelege cu aparatul. Numai că apar prea multe probleme acum, cu lunetişti şi lansatori de bombe şi cu toate chestiile pe care mi le-ai povestit. N-am nevoie de o grijă în plus.
M-am ridicat.
– Okay. Mulţumesc pentru cafea, am spus. O să te anunţ când e gata.
Încuviinţă.
– Noapte bună, Merlin.
– Noapte bună.
În timp ce ieşeam prin arcada mare din hol l-am văzut pe Julian, într-un halat verde, vorbind cu doi dintre oamenii lui. Pe podea, între ei, zăcea un imens animal mort. M-am oprit şi am privit. Era unul dintre câinii ăia blestemaţi pe care îi visasem, ca acela din locuinţa Juliei.
M-am apropiat.
– Salut, Julian. Ce-i asta? am întrebat, arătând spre creatură.
Clătină din cap.
– Habar n-am. Dar diavolii tocmai au omorât trei din ei în Arden. I-am teleportat pe băieţii ăştia cu una din carcase, ca să-i arăt lui Random. Nu ştii unde e, nu-i aşa?
Am arătat cu degetul mare peste umăr.
– În salonaş.
Porni în direcţia aceea. M-am apropiat şi am împins animalul cu piciorul. Ar fi trebuit să mă întorc la Random şi să-i spun că mai văzusem aşa ceva?
La naiba, mi-am zis. Nu vedeam cum informaţia i-ar putea fi de vreun folos vital.
M-am întors în apartamentele mele, m-am spălat şi mi-am schimbat hainele. Apoi m-am oprit la bucătărie şi mi-am umplut rucsacul cu mâncare. Nu simţeam nevoia să-mi iau rămas bun de la nimeni, aşa că m-am dus în spate şi am coborât pe scara cea mare din dos în grădini.
Întuneric. Înstelat. Răcoare. Mergând, am simţit un fior brusc în timp ce mă apropiam de locul unde, în visul meu, apăruseră

câinii.

Niciun mârâit, niciun urlet. Nimic. Am depăşit zona şi mi-am continuat drumul către acel loc bine-întreţinut, spre locul unde câteva poteci duceau către un peisaj mai sălbatic. Am urmat-o pe cea de-a doua din stânga. Era un drum puţin mai lung decât celălalt pe care ar fi trebuit să-l aleg – cu care s-ar fi intersectat mai târziu, oricum – dar era mai uşor de parcurs, lucru de care aveam mare nevoie noaptea. Încă nu eram atât de familiarizat cu neregularităţile celuilalt drum.

Am urcat creasta Kolvirului aproape o oră înainte de a găsi traseul pe care îl căutam. Atunci m-am oprit, am băut o gură de apă şi m-am odihnit câteva minute înainte de a începe coborârea.

E foarte dificil să mergi în Umbră prin Kolvir. Pentru a reuşi, trebuie să te îndepărtezi suficient de mult de Amber. Astfel că tot ce puteam face în acest punct era să urc, ceea ce îmi convenea, pentru că era o noapte potrivită pentru plimbare.

Mă aflam deja pe drumul de coborâre când ceva străluci deasupra şi luna scoase în evidenţă o culme a Kolvirului şi îşi răspândi lumina asupra traseului meu sinuos. Am grăbit ritmul. Voiam să ajung la poalele muntelui în cursul dimineţii.

Eram furios pe Random pentru că nu-mi dăduse şansa de a-mi motiva munca. Chiar nu fusesem pregătit să-i povestesc despre asta. Dacă n-ar fi fost înmormântarea lui Caine, nu m-aş fi întors în Amber până când n-aş fi perfecţionat dispozitivul. Şi nici măcar n-aş fi adus vorba despre Ghostwheel acum, dacă n-ar fi apărut în mică măsură în misterul care mă cuprinsese şi dacă Random n-ar fi vrut să afle de el, pentru a avea un tablou complet al întregii poveşti. Okay. Nu i-a plăcut ce-a văzut, dar avanpremiera fusese prematură. Acum, dacă l-aş fi închis aşa cum mi se ceruse, aş fi distrus o mare cantitate de muncă desfăşurată de ceva vreme. Ghostwheel se afla încă într-o fază de scanare-a-Umbrei, de auto-educaţie. Oricum, l-aş fi verificat până acum, să văd cum se comportă şi să corectez orice punct slab care s-ar fi strecurat în sistem.

M-am gândit la el în vreme ce traseul devenea mai abrupt şi se curba pe versantul vestic al Kolvirului. Random nu-mi ceruse chiar să elimin tot ce acumulase dispozitivul până acum. Pur şi simplu îmi ceruse să-l închid. Din punctul meu de vedere însemna că pot să decid singur asupra mijloacelor. Mi-am zis că asta îmi dădea posibilitatea de a alege să verific mai întâi totul,

să revizuiesc funcţiile sistemului şi să revăd programele până când voi fi mulţumit că totul e în ordine. Apoi puteam să transfer totul într-o stare mai stabilă înainte de a-l închide. Atunci nimic nu se va pierde; memoria lui va fi intactă până când va veni vremea să-i restabilesc iar funcţiile.

Poate…

Şi dacă aş fi făcut astfel încât să fie în perfectă stare, inclusiv câteva, puţine – din punctul meu de vedere – inutile sisteme de siguranţă ca să-l fac fericit pe Random? Apoi, am meditat, presupunând că intram în contact cu Random, i-aş fi arătat ce-am făcut şi l-aş fi întrebat dacă e mulţumit astfel? Dacă nu, l-aş fi putut opri oricum. Dar poate că ar fi reexaminat situaţia. Merită să mă gândesc la asta…

M-am jucat în conversaţii imaginare cu Random, până când luna a ajuns undeva în stânga mea. Atunci mă aflam dincolo de jumătatea drumului descendent pe Kolvir şi acesta devenea din ce în ce mai uşor. Deja puteam simţi forţa Modelului cumva diminuată.

M-am mai oprit de două ori la coborâre pentru a bea apă şi o dată pentru un sandviş. Cu cât reflectam mai mult, cu atât simţeam că Random va fi furios dacă aş fi procedat aşa cum gândisem înainte şi probabil că nici nu m-ar fi ascultat până la capăt. Pe de altă parte, eram şi eu furios.

Dar era o călătorie lungă cu puţine scurtături. Voi avea o mulţime de timp să rumeg totul.

Cerul deveni mai luminos când am traversat ultima pantă stâncoasă, pentru a ajunge la traseul larg de la poalele Kolvirului, înspre nord-vest. Am privit un pâlc de copaci peste drum, o piatră de hotar familiară…

Cu un flash orbitor care parcă sfârâi şi un tunet ca explozia unei bombe, copacul fu despicat, la nicio sută de metri depărtare. Mi-aş fi zvârlit ambele mâini în sus la izbitura fulgerului, dar încă auzeam troznetul lemnului şi ecoul exploziei multe secunde după aceea.

Apoi o voce urlă:

– Du-te înapoi!

Am presupus că eu eram subiectul acestei iniţiative de conversaţie.

– N-am putea să mai discutăm? am răspuns.

Niciun răspuns.

M-am adăpostit într-o pantă largă lângă drum, apoi m-am târât

de-a lungul ei pe mai multe lungimi de trup, până într-un loc unde ascunzişul era mai bun. Ascultam şi supravegheam între timp, sperând că cel care declanşase trucul ăsta îşi va trăda cumva poziţia.

Nu se întâmplă nimic dar o jumătate de minut am supravegheat păduricea şi o porţiune a pantei în josul căreia venisem. Din unghiul ăsta, apropierea lor mi-a dat o mică inspiraţie.

Am chemat imaginea Logrusului şi două dintre liniile lui deveniră braţele mele. Apoi le-am întins, dar nu prin Umbră ci în susul povârnişului unde o stâncă destul de mare se afla deasupra unei mase stâncoase.

Apucând-o, am tras de ea. Era prea grea ca s-o rostogolesc cu uşurinţă, aşa că am început s-o clatin. Lent, la început. În cele din urmă, am adus-o în punctul de basculare şi se prăbuşi. Căzu printre celelalte şi se declanşa o mică avalanşă. M-am retras mai încolo în timp ce se izbeau şi trimiteau altele noi să ţopăie. Câteva mai mari începură să se rostogolească. O fisură apăru când acestea căzură pe marginea unui loc mai abrupt. Un întreg strat de piatră pârâi şi se crăpă, începu să alunece.

Puteam simţi vibraţia în timp ce îmi continuam retragerea. Nu anticipasem că voi declanşa ceva atât de spectaculos. Stâncile săreau, alunecau şi zburau în pădurice. Am văzut copacii balansându-se, unii dintre ei căzând la pământ. Auzeam scârţâitul, şuieratul, prăbuşirea.

Am mai aşteptat încă o jumătate de minut după ce totul părea a se fi sfârşit. În atmosferă plutea un imens nor de praf şi jumătate de pădurice era la pământ. Apoi m-am ridicat, cu Frakir atârnând la mâna stânga şi am înaintat spre pădurice.

Am cercetat cu atenţie, dar acolo nu era nimeni. M-am căţărat pe trunchiul unui copac doborât.

– Repet, vrei să vorbim? am strigat. Niciun răspuns.

– Okay, aşa să fie, am spus şi m-am îndreptat spre nord, în Arden.

***

Din când în când auzeam copitele cailor în timp ce străbăteam pădurea străveche. Dacă eram urmărit, totuşi, călăreţii nu manifestau niciun interes să se apropie. Mai mult ca sigur, treceam prin apropierea uneia dintre patrulele lui Julian.

Nu că ar fi contat. Curând am identificat un traseu şi am început micile modificări care mă purtau din ce în ce mai departe

de ei.

O tentă mai luminoasă, de la cafeniu spre galben şi copaci un pic mai scunzi… Mai puţine spărturi în bolta înfrunzită… Sunetul ciudat al unei păsări, o ciupercă stranie…

Încet-încet, înfăţişarea pădurii se modifică. Şi schimbarea deveni din ce în ce mai uşoară pe măsură ce mă îndepărtam de Amber.

Am început să străbat poieniţe însorite. Cerul deveni de un albastru mai palid… Copacii erau acum în întregime verzi, dar majoritatea puieţi…

M-am trezit mergând agale.

Apărură aglomerări de nori, solul spongios deveni mai ferm, mai uscat…

Am grăbit pasul, îndreptându-mă în josul dealului. Ierburile erau mai abundente. Acum copacii erau divizaţi în pâlcuri, insule în marea unduitoare a ierburilor decolorate. Privirea mea străbătea o distanţă mai mare. O perdea fâlfiitoare, alcătuită parcă din perle, undeva în dreapta: ploaia.

Am auzit bubuitul tunetului, deşi razele soarelui continuau să-mi lumineze calea. Am inspirat adânc aerul curat şi jilav şi am mers mai departe.

Ierburile se micşorară, solul se fisură, cerul se întunecă… Apele se năpustiră prin canioane şi câmpuri pretutindeni în jur… Torente se scurseră de deasupra pe terenul stâncos…

Am început să alunec. Am blestemat de fiecare dată când mă ridicam, pentru râvna exagerată cu care făceam schimbările.

Norii se separară ca o cortină de teatru, dând la iveală un soare ca lămâia, care răspândea căldură şi lumină dintr-un cer roz-portocaliu. Tunetul se opri la jumătatea bubuitului şi se iscă vântul…

Mi-am croit drum în susul dealului, privind în jos spre un sat în ruine. Demult abandonate, în parte năpădite de ierburi, dâmburi ciudate mărgineau strada principală în paragină.

Am trecut de ea, sub un cer ca ardezia, croindu-mi drum peste un heleşteu îngheţat, cu chipurile celor îngheţaţi lângă mine privind în toate direcţiile, fără să vadă…

Cerul era brăzdat de funingine, zăpada bătătorită, respiraţia greoaie când am pătruns în pădurea scheletică în care păsări îngheţate erau cocoţate pe crengi: o gravură.

Alunecând în josul dealului, rostogolindu-mă, trecând uşor spre topire şi primăvară… Din nou mişcare în jurul meu… Sol murdar

şi petice verzi… Maşini ciudate pe o autostradă îndepărtată…

Un loc plin de vechituri, duhnind, nămolind, ruginind, mocnind… Croindu-mi drum cu dificultate printre acri întregi plini de grămezi… Şobolani fugind…

Mai departe… Modificări mai rapide, respiraţie mai greoaie… Linia orizontului sub o cupolă de smog… Capătul deltei… Ţărmul mării… Stâlpi aurii de-a lungul drumului… Zonă rurală cu lacuri… Ierburi cafenii sub un cer verde…

Încetinind… Pajişte, râu şi lac în mişcare… Încetinind… Briză şi iarbă, parcă de ocean… Ştergându-mi sprâncenele pe mânecă… Aspirând aer… Acum mergând…

Am traversat câmpia într-un ritm normal, preferând să mă odihnesc într-un loc atrăgător ca acesta, unde puteam să văd la mare distanţă. Vântul scotea zgomote uşoare când trecea printre ierburi. Cel mai apropiat lac era de culoarea unei lămâi verzi. Ceva în atmosferă mirosea dulce.

Mi s-a părut că văd un scurt flash de lumină undeva în dreapta dar când m-am uitat în direcţia aceea n-am văzut nimic neobişnuit. Puţin mai târziu, am fost convins că am auzit un zgomot îndepărtat de copite. Dar, din nou, n-am văzut nimic. Ăsta-i necazul cu umbrele – nu ştii întotdeauna ce e normal acolo; niciodată nu eşti sigur ce să cauţi.

Trecură câteva minute, după care am simţit un miros înainte de a vedea ceva.

Fum.

În clipa următoare o limbă de foc. O flacără lungă îmi tăie calea.

Şi din nou vocea:

– Ţi-am spus să te întorci!

Vântul sufla din spatele focului, îndreptându-l spre mine. M-am răsucit să fug şi am văzut că deja mă flanca. E nevoie de ceva timp ca să elaborezi modelul mental potrivit pentru modificarea umbrei, iar eu am renunţat. Mă îndoiam că pot să-l elaborez la timp.

Am luat-o la fugă.

Conturul flăcării se curba în jurul meu, ca şi cum ar fi descris un cerc gigantic. Nu m-am oprit să admir precizia lui, totuşi, deoarece simţeam deja căldura şi fumul se îngroşa.

Peste troznetul focului mi se părea că aud încă tropotul copitelor. Ochii începură să-mi lăcrimeze, totuşi, şi vălătucii de fum îmi împiedicau vederea. Şi, din nou, n-am detectat nicio

urmă a persoanei care-mi întinsese capcana.

Totuşi – categoric – pământul tremura odată cu înaintarea unei creaturi în direcţia mea. Flăcările se înălţară şi mai mult, se apropiară în timp ce urma să se închidă cercul.

Mă întrebam ce nouă ameninţare se apropie, când un cal şi un călăreţ năvăliră prin deschizătură în zidul incandescent. Călăreţul trase de frâu dar calul – un roib – nu era prea fericit de apropierea flăcărilor, îşi dezveli dinţii, muşcând zăbala şi încercă de mai multe ori să se retragă.

– Grăbeşte-te! În spatele meu! strigă călăreţul şi eu m-am grăbit să încalec.

Călăreţul era o femeie cu-părul-negru. I-am văzut fugitiv trăsăturile. Reuşi să întoarcă roibul în direcţia din care venise şi scutură hăţurile. Roibul ţâşni înainte şi brusc se dădu înapoi. Am reuşit să mă ţin în şa.

Când copitele din faţă izbiră pământul, fiara se roti şi se smulse către lumină. Era aproape în interiorul flăcărilor când se roti iar.

– La naiba! l-am auzit pe călăreţ rostind, în timp ce trăgea frenetic de hăţuri.

Calul se răsuci iar, nechezând puternic. Salivă plină de sânge îi atârna din bot. Şi, deja, cercul era închis, fumul greu şi flăcările foarte aproape. Nu mă aflam în postura de a da o mână de ajutor, în afară de câteva lovituri puternice pe laterale, când începu iar să se deplaseze în linie dreaptă.

Se azvârli în flăcări spre stânga noastră, aproape urlând când o făcu. Habar n-aveam cât de lată era limba de foc în locul acela. Totuşi, simţeam ceva dogoritor de-a lungul picioarelor şi am simţit miros de păr ars.

Apoi, fiara urlă iar, călăreţul ţipă şi el şi m-am trezit că nu mai puteam să-mi ţin echilibrul. M-am lăsat să alunec în spate chiar când trecurăm prin inelul de foc într-o zonă carbonizată, arzând mocnit, unde flăcările deja se stinseseră. Am căzut în mijlocul unor cioturi negre, fierbinţi; în jurul meu plutea cenuşă. M-am rostogolit brusc spre stânga şi am tuşit şi am strâns ochii în faţa norului de cenuşă care îmi sufla în faţă.

Am auzit femeia ţipând şi am ţâşnit în picioare, frecându-mi ochii. Priveliştea deveni limpede la timp ca să văd roibul ridicându-se din locul în care, aparent, se prăbuşise peste călăreţ.

Calul se răsuci imediat, ca mai apoi să se piardă printre norii

de fum. Femeia zăcea întinsă şi m-am repezit spre ea. Îngenunchind, i-am gonit scânteile de pe haine şi i-am verificat respiraţia şi pulsul. Între timp, deschise ochii.

– Cred – că am – coloana ruptă, spuse, tuşind. Nu simt – mare lucru… Pleacă – dacă poţi… Lasă-mă aici. Voi muri – oricum.

– Nici vorbă, am spus. Dar trebuie să te iau de aici. E un lac în apropiere, dacă-mi amintesc bine.

Mi-am scos mantia, desprinzând-o unde era prinsă în talie şi am întins-o lângă ea. Am mutat-o centimetru cu centimetru cât de grijuliu am putut, am acoperit-o ca s-o protejez de flăcări şi am început s-o târăsc în ceea ce speram să fie direcţia potrivită.

Ne-am croit drum printr-o perdea de foc şi fum în mişcare. Gâtul meu era o rană, ochii îmi lăcrimau încontinuu şi pantalonii mi-au luat foc când am făcut un pas mare înapoi şi am simţit cum călcâiul mi se afundă în noroi. Am continuat să înaintez.

În cele din urmă, mă aflam în apă până la mijloc şi o ţineam acolo la suprafaţă. M-am înclinat în faţă, am ridicat un fald al mantiei de pe chipul ei. Avea ochii încă deschişi, numai că priveau spre nicăieri şi nu simţeam nicio mişcare. Înainte de a-i simţi pulsul în carotidă, totuşi, scoase un şuierat printre dinţi, apoi îmi rosti numele.

– Merlin, rosti răguşită, iartă-mă.

– Tu m-ai ajutat, eu nu am putut să te ajut, am spus. Iartă-mă.

– Îmi pare rău că n-am rezistat – mai mult, continuă. Nu mă pricep – la cai. Ei – sunt pe urmele tale.

– Cine? am întrebat.

– Chemat înapoi – câinii, totuşi. Dar – focul – e al altcuiva. Nu ştiu – al cui.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am stropit-o cu puţină apă pe obraji ca să-i răcoresc. Între funingine şi părul ei ars, încâlcit, era greu să-ţi dai seama de înfăţişarea ei.

– Cineva – în urma – ta, spuse, vocea slăbindu-i din ce în ce mai mult. Cineva – în faţă. Despre acesta – nu ştiam, îmi pare rău.

– Cine? am întrebat iar. Şi cine eşti tu? Cum de mă cunoşti? De ce…

Zâmbi slab.

– … mă culc cu tine. Acum nu pot. Mă duc… Ochii i se închiseră.

– Nu! am urlat.

Chipul i se schimonosi şi mai aspiră o ultimă gură de aer. După care expiră, folosind aerul pentru a alcătui cuvintele şoptite.

– Te rog – lasă-mă să mă scufund aici. Adio!…

Un nor de fum îi trecu peste chip. Mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii în timp ce acesta fu urmat de un nor şi mai dens, care ne cuprinse total, înghiţindu-ne.

Când aerul deveni iar limpede, am privit-o. Respiraţia încetase şi nu mai avea puls, nu-i mai bătea inima. În jur nu mai exista măcar o zonă cât de mică, care să nu ardă, care să nu fie mlăştinoasă, disponibilă măcar pentru o încercare de resuscitare cardio-pulmonară. Murise. Ştia că va muri.

Am învelit-o cu grijă în mantia mea, transformând-o într-un giulgiu. La sfârşit, i-am înfăşurat un fald mare peste faţă. Am prins totul cu agrafa pe care o foloseam să-mi închid mantia la gât. Apoi am înaintat spre apa mai adâncă. „Lasă-mă să mă scufund aici”. Câteodată morţii se scufundă rapid, câteodată plutesc…

– Adio, doamnă, am rostit. Aş fi vrut să-ţi ştiu numele. Mulţumesc încă o dată.

I-am dat drumul. Apele formară un vârtej. Dispăru. După un timp, mi-am ridicat privirea apoi am luat-o din loc. Prea multe întrebări şi niciun răspuns.

Undeva, un cal scos din minţi urla…

9

Câteva ore şi multe umbre mai târziu, m-am odihnit iar într-un loc cu un cer limpede şi nu cu atâta iască în jur. M-am îmbăiat într-un râuleţ nu foarte adânc şi după aceea mi-am adus haine noi din Umbră. Curat şi uscat, m-am aşezat pe mal şi mi-am pregătit ceva de mâncare.

Parcă fiecare zi ar fi fost 30 aprilie. Parcă toţi cei pe care-i întâlneam mă cunoşteau, ca şi cum fiecare juca un joc-dublu minuţios elaborat. Pretutindeni în jurul meu mureau oameni şi dezastrele deveniseră un lucru obişnuit. Începeam să mă simt ca un personaj dintr-un joc video. Ce mai urmează? m-am întrebat. O ploaie de meteoriţi?

Trebuie să existe o explicaţie. Doamna fără nume care se sacrificase ca să mă scoată din flăcări spusese că cineva mă urmărea şi că, de asemeni, şi în faţa mea se afla cineva. Ce

însemna asta? Oare, pur şi simplu, să-mi aştept urmăritorul şi să-l întreb sau s-o întreb ce naiba se petrece? Sau să mă avânt înainte sperând să pun mâna pe celălalt şi să fac cercetări acolo? Oare amândoi îmi vor da acelaşi răspuns? Sau erau două răspunsuri diferite? Oare un duel ar fi satisfăcut onoarea cuiva? Atunci, aş fi luptat. Sau aş fi dat mită. Aş fi plătit. Nu doream altceva decât un răspuns urmat de un pic de pace şi linişte. Am chicotit. Asta suna ca o descriere a morţii – deşi nu eram atât de sigur de răspuns.

– La naiba! am comentat, nu către cineva anume şi am aruncat o piatră în râu.

M-am ridicat în picioare şi am traversat râul. Pe ţărmul opus erau scrise pe nisip cuvintele: ÎNTOARCE-TE. Le-am şters cu piciorul şi am luat-o la fugă.

Universul se roti în jurul meu în clipa în care am atins umbrele. Vegetaţia se ofili. Stâncile se transformară în bolovani, scăpărând, căpătând strălucire…

Am trecut printr-o vale cu prisme, sub un superb cer violet… Vânt printre pietrele ca un curcubeu, cântând muzică eoliană…

Haine biciuite de vijelii… Deasupra, violet spre levănţică… Ţipete ascuţite printre tonalităţile sunetului… Pământ crăpându-se…

Mai iute.

Sunt uriaş. Acelaşi peisaj; acum infinitezimal… Ciclopic, mărunţesc pietrele strălucitoare de sub tălpile mele… Praf de curcubeie sub cizmele mele, trâmbe de nori în jurul umerilor…

Aerul se îngroaşă, se îngroaşă, aproape de stare lichidă, şi e verde… Vârtejuri… Mişcare în ralenti, mari eforturi…

Înnotând în el… Castele de dimensiuni potrivite pentru un acvariu defilează… Rachete luminoase ca nişte licurici mă asaltează… Nu simt nimic…

Verde spre albastru… Subţire, subţire… Fum albastru şi aer ca tămâia… Ecoul unui milion de gonguri invizibile, neîncetat… Strâng din dinţi…

Mai iute.

Albastru spre roz, scânteieri… O limbă de foc… O alta… Flăcări reci dansează ca plantele de apă… Mai sus, ridicându-se mai sus… Pereţi de foc se curbează şi trosnesc…

Zgomot de paşi înapoia mea…

Nu te uita. Schimbare.

Cer despicat în mijloc de un soare ca o cometă trecătoare…

Vine şi pleacă… Din nou. Din nou. Trei zile în tot atâtea bătăi de inimă… Inspir aerul plin de mirodenii… Focurile se învârtejesc, coboară pe solul violet… Prismă pe cer… Parcurg cursul unui râu strălucitor, traversând o câmpie cu ciuperci spongioase, sângerii… Spori care se transformă în giuvaieruri, cad ca gloanţele…

Noapte pe un câmp de alamă, paşi răsunând spre eternitate… Plante noduroase, ca o maşinărie, zăngănind, flori metalice retrăgându-se în tulpini metalice, tulpinile în console… Zăngănit, zăngănit, oftat… În spatele meu, numai ecouri?

Mă răsucesc o dată.

Oare era o siluetă întunecată ghemuită în dosul unui copac ca o moară de vânt? Sau doar dansul umbrelor în ochii mei plini de umbre-schimbătoare?

Înainte. Prin sticlă şi şmirghel, gheaţă portocalie, peisaj de carne palidă…

Nu mai există soare, doar o lumină palidă… Nu mai există pământ… Doar poduri subţiri şi insule în aer… Lumea e o matrice de cristal…

Sus, jos, jur-împrejur… Printr-o gaură în aer şi în josul unui abis…

Alunecând… Spre o plajă de cobalt lângă o mare din cupru, liniştită… Crepuscul fără stele… Pretutindeni, strălucire slabă… Mort, mort acest loc… Stânci albastre… Statui dărâmate ale unor creaturi neomeneşti… Nimic nu se agită…

Stop.

Am trasat un cerc magic în jurul meu pe nisip şi l-am învestit cu forţele Haosului. Apoi mi-am întins mantia cea nouă în centru, m-am întins şi m-am culcat. Am visat că apele s-au ridicat să spele o porţiune a cercului şi că o creatură verde, solzoasă, cu păr violet şi dinţi ascuţiţi iese din mare şi vine să-mi bea sângele.

Când m-am trezit, am văzut că cercul era rupt şi o creatură verde, solzoasă, cu părul violet şi dinţi ascuţiţi zăcea moartă pe plajă la vreo şase iarzi de mine, cu Frakir înnodat strâns în jurul gâtului şi cu nisipul răvăşit în jur. Probabil că dormisem foarte adânc.

Mi-am recuperat coarda de strangulat şi am mai traversat încă un pod peste infinit.

***

La următoarea rundă a călătoriei mele, am fost aproape luat pe sus de o viitură bruscă, chiar la prima oprire pentru odihnă.

Totuşi, nu mai eram imprudent şi m-am ţinut suficient de departe pentru o nouă schimbare. Am mai primit şi un alt avertisment – cu litere de foc pe versantul unui munte de obsidian – sugerându-mi-se să mă retrag, să plec, să mă duc acasă. Invitaţia mea strigată pentru o convorbire a fost ignorată.

Am mers până când a sosit clipa să dorm iar şi mi-am instalat tabăra în Teritoriile întunecate – liniştite, cenuşii, mucegăite şi ceţoase. Mi-am găsit un adăpost uşor de apărat, l-am asigurat împotriva magiei şi am adormit.

Mai târziu – cât de târziu, nu sunt sigur – am fost trezit dintr-un somn fără vise de pulsaţia lui Frakir la încheietura mâinii.

M-am trezit brusc şi pe urmă m-am întrebat de ce. N-am auzit şi n-am văzut nimic în raza mea vizuală limitată. Dar Frakir – care nu e sută la sută perfect – are întotdeauna un motiv atunci când dă alarma. Am aşteptat şi, în acest timp, mi-am reamintit imaginea despre Logrus. Când acesta s-a aflat complet în faţa mea, mi-am potrivit mâna în el ca într-o mănuşă şi am întins-o…

Rareori port o spadă cam de lungimea unui stilet de dimensiune medie. E al naibii de împovărător să-mi atârne la şold aproape un metru de oţel, lovindu-mă la fiecare pas, agăţându-se de tufişuri şi, din când în când, împiedicându-mă la mers. Tatăl meu şi majoritatea celorlalţi din Amber şi Curţi, au mare încredere în lucrurile grele, incomode dar probabil că ei sunt făcuţi dintr-un aluat mai dur decât mine. În principiu, n-am nimic împotriva lor. Îmi place să duelez, şi am o experienţă vastă în domeniu. Numai că mi se pare o pacoste să cari tot timpul după tine aşa ceva. Până şi centura, după un timp, îmi lasă o urmă pe şold. În mod firesc, îl prefer pe Frakir şi prefer improvizaţia. Totuşi…

De data asta, trebuie să recunosc, n-ar fi fost rău să am o spadă la mine. Pentru că acum auzeam sunete, răgete, sâsâituri şi zgomote de luptă, undeva afară şi spre stânga.

Am întins mâna prin Umbră, căutând o spadă. Am întins-o, am întins-o…

La naiba. Eram departe de orice cultură de prelucrare a metalelor potrivită momentului şi în etapa potrivită a dezvoltării istorice.

Am continuat să caut, cu broboane bruşte de transpiraţie pe sprâncene. Departe, foarte departe. Şi zgomotele se apropiau, mai tari, mai rapid.

Apoi se auziră sunete ca un zăngănit, bătăi din picioare şi

scuipat. Un urlet.

Contact!

Am simţit mânerul spadei în mână. Înşfacă şi ia-o! Am chemat-o la mine şi am fost izbit de zid de forţa cu care a venit. Am rămas o clipă acolo, înainte de a o scoate din teaca în care încă era încastrată. În clipa aceea, afară se lăsă tăcerea.

Am aşteptat zece secunde. Cincisprezece. Jumătate de minut…

Nimic.

Mi-am şters palmele de pantaloni. Am continuat să ascult, într-un târziu, am înaintat.

Nu se afla nimic imediat în apropierea deschizăturii, în afară de o ceaţă uşoară şi, când câmpul vizual mi s-a lărgit, nu se afla nimic la vedere.

Încă un pas…

Nimic.

Încă unul.

Acum mă aflam chiar în prag. M-am aplecat în faţă şi am aruncat o privire rapidă în toate direcţiile.

Da. Era ceva undeva în stânga – întunecat, jos, nemişcat, pe jumătate mascat de ceaţă. Ghemuit? Gata să se repeadă asupra mea?

Orice-ar fi fost, nu se agită şi rămase total tăcut. Am făcut la fel. După un timp, am observat o altă formă întunecată cam cu aceleaşi contururi, dincolo de prima – şi, posibil, o a treia ceva mai departe. Niciuna nu părea să aibă însuşirea de a declanşa iadul pe care-l auzisem ceva mai înainte. Mi-am continuat veghea.

Cred că au trecut mai multe minute înainte de a păşi afară. Mişcarea mea nu declanşă nimic. Am făcut încă un pas şi am aşteptat. Apoi încă unul.

În cele din urmă, mişcându-mă lent, m-am apropiat de prima mogâldeaţă. O brută fioroasă, acoperită cu solzi de culoarea sângelui uscat. O creatură de vreo două sute de pounzi, lungă şi sinuoasă… Dinţi cumpliţi, am remarcat, când i-am deschis gura cu vârful spadei. Ştiam că pot face liniştit asta, deoarece capul îi era aproape total separat de restul corpului. O lovitură foarte curată. Un lichid galben-portocaliu se scurgea încă din rană.

Şi, din locul în care mă aflam, am văzut că şi celelalte două mogâldeţe erau creaturi de acelaşi fel. Din toate punctele de vedere. Şi acestea erau moarte. Cea de-a doua pe care am examinat-o fusese străpunsă de mai multe ori şi îi lipsea un

picior. A treia fusese ciopârţită. Toate erau transpirate şi miroseau slab a cuişoare.

Am inspectat zona plină de urme de paşi. Amestecate cu sângele acela ciudat şi cu transpiraţia erau ceea ce păreau a fi urme parţiale ale unei cizme, de mărime umană. Am cercetat mai încolo şi am dat peste o urmă intactă de picior. Era îndreptată în direcţia din care venisem.

Urmăritorul meu? „Ş”, poate? Cel care ucisese câinii? Venind în ajutorul meu?

Am clătinat din cap. M-am săturat să caut explicaţii acolo unde nu există. Am continuat să cercetez, dar nu mai erau urme complete. Apoi am revenit la deschizătură şi am ridicat teaca. Am pus spada şi am atârnat-o la centură. Am strâns-o peste umeri astfel încât să-mi atârne pe spate. Mânerul depăşea rucsacul în clipa în care am pus-o pe umăr. Nu puteam alerga dacă aş fi avut-o pe şold.

Am mâncat nişte pâine şi restul de carne. Am băut şi nişte apă şi o gură de vin. Mi-am reluat călătoria.

Am alergat mare parte din ziua următoare – cu toate că „zi” e un termen impropriu dacă-l pui alături de invariabilele ceruri gravate cu puncte, ceruri în carouri, ceruri luminate de morişti care se învârt la infinit şi fântâni de lumină. Am alergat până am obosit şi m-am odihnit şi am mâncat şi am alergat iar. Mi-am raţionalizat hrana, pentru că aveam senzaţia că trebuie să mai fac rost de ceva în plus şi o asemenea acţiune consumă multă energie a trupului. Am evitat scurtăturile, deoarece umbrele orbitoare presupunând curse nebuneşti au şi ele preţul lor şi nu voiam să fiu sleit când sosesc. M-am uitat adesea în spate. În general, n-am văzut nimic suspicios. Din când în când, totuşi, mi s-a părut că mă urmăreşte cineva de la mare distanţă. Oricum şi alte explicaţii erau posibile, având în vedere unele dintre trucurile pe care le pot face umbrele.

Am alergat până când am ştiut că mă apropii în sfârşit de destinaţie. Nu mai veni niciun nou dezastru, urmat de vreun ordin de a mă întoarce. M-am întrebat fugitiv dacă e un semn bun sau dacă de-abia încolo vine ce-i mai rău. Oricum, ştiam că încă un pui de somn şi încă o mică porţiune de parcurs mă vor purta acolo unde voiam să ajung. Mai adăugaţi puţină prevedere şi câteva precauţii şi ar putea fi chiar un motiv pentru optimism.

Am trecut printr-o zonă întinsă, ca o pădure alcătuită din forme cristaline. Dacă erau cu adevărat fiinţe vii sau reprezentau doar

un fenomen geologic, habar n-am. Distorsionau perspectivele şi făceau înaintarea dificilă. Oricum, n-am văzut vreun semn de viaţă în locul acela lucios, sticlos, care să mă determine să nu-mi instalez acolo tabăra finală.

Am rupt câteva crengi şi le-am înfipt în solul roz, care avea consistenţa chitului semipreparat. Am înălţat o palisadă circulară cam la înălţimea umerilor, eu situându-mă în centru. L-am descolăcit pe Frakir de la încheietură, apoi i-am rostit cu voce tare instrucţiunile necesare, în timp ce l-am plasat pe zidul meu aspru şi strălucitor.

Frakir se alungi, se întinse până se subţie ca un fir de aţă şi se îngemăna printre crengile asemănătoare unor elitre. Mă simţeam în siguranţă. Eram convins că nimic nu poate trece de această barieră, fără ca Frakir să se elibereze şi să exercite o strânsoare mortală asupra intrusului.

Mi-am aşternut mantia, m-am tolănit şi am adormit. Cât de mult, nu ştiu. Şi nu-mi amintesc niciun vis. Şi n-au mai fost nici alte anomalii.

Când m-am trezit, mi-am mişcat capul pentru a mă readapta, dar priveliştea era aceeaşi. Cu excepţia solului, în orice altă direcţie peisajul era plin cu crengi de cristal întreţesute. M-am ridicat lent şi m-am împins în ele. Solide. Deveniseră o colivie de sticlă.

Deşi am reuşit să sparg câteva crengi mai mici, acestea erau mai ales deasupra capului şi nimic n-a reuşit să mă elibereze. Cele pe care le plantasem iniţial se îngroşaseră considerabil, aparent prinzând rădăcini solide. N-ar fi cedat nici la cele mai puternice lovituri ale mele.

Blestemata colivie mă scotea din minţi. Mi-am tras spada şi fragmente sticloase zburară peste tot. Mi-am acoperit faţa cu mantia şi am mai izbit de câteva ori. Apoi am observat că mâna mea e udă. Când m-am uitat, am văzut că e plină de sânge. Câteva ţăndări erau foarte tăioase. Am renunţat la spadă şi am început să izbesc cu picioarele închisoarea mea. Pereţii scârţâiau din când în când şi scoteau sunete ca de clopoţel dar rezistau.

De obicei, nu sunt claustrofob şi viaţa nu îmi era în pericol iminent, dar ceva legat de această închisoare strălucitoare mă îngrijora mult dincolo de proporţiile acestei situaţii. Am urlat poate zece minute înainte de a-mi impune suficient calm ca să pot gândi limpede.

Am examinat încâlceala până când am desluşit culoarea şi

textura lui Frakir în ea. L-am atins cu vârfurile degetelor şi am rostit un ordin. Strălucirea i se intensifică, trecu prin tot spectrul şi se stabiliză într-o lumină roşie. Primul zgomot ca un scârţâit se auzi câteva secunde mai târziu.

M-am retras rapid în mijlocul coliviei şi m-am învelit complet în mantie. Dacă m-aş fi ghemuit, mi-am zis, unele dintre bucăţile de deasupra ar fi căzut de la mai mare înălţime, izbindu-mă cu mai multă forţă. Aşa că am rămas în picioare, protejându-mi capul şi gâtul cu braţele şi mâinile precum şi cu mantia.

Scârţâiturile deveniră troznituri, urmate de trepidaţii, pleznituri, spargeri. Deodată, am fost lovit în umăr, dar m-am menţinut pe picioare.

Zăngănind şi scârtâind, edificiul începu să se prăbuşească în jurul meu. M-am ţinut tare, deşi am fost izbit de mai multe ori.

Când zgomotele încetară şi am privit din nou, am văzut că acoperişul dispăruse, iar eu stăteam îngropat până la pulpe printre crengi căzute, din materia aceea dură, ca de coral. Multe dintre părţile laterale se fărâmiţaseră aproape de nivelul solului. Altele stăteau acum în poziţii nefireşti şi, de data asta, câteva lovituri bine plasate le doborâră la pământ.

Mantia îmi era sfâşiată în câteva locuri şi Frakir se încolăci acum în jurul gleznei stângi şi începu să migreze spre încheietură. Solul scrâşnea sub picioare când am plecat.

Am scuturat mantia şi m-am periat. Am mers apoi cam jumătate de oră, părăsind locul departe în urma mea, înainte de a mă opri şi a lua micul dejun într-o vale fierbinte, fără vegetaţie, mirosind vag a sulf.

Când eram pe terminate, am auzit un zgomot ca de prăbuşire. O chestie violetă cu coarne şi colţi ţâşni de-a lungul văii spre dreapta, urmărită de o creatură cheală, cu piele portocalie, cu gheare lungi şi coadă despicată. Amândouă se tânguiau în tonalităţi diferite.

Am dat din cap. Era doar o chestie blestemată în urmărirea alteia.

Mi-am croit drum peste pământuri îngheţate şi pământuri în flăcări, sub ceruri atât sălbatice cât şi liniştite. Apoi, în sfârşit, câteva ore mai târziu, am zărit lungul şir al dealurilor întunecate şi aurora ivindu-se deasupra, din spatele lor. Asta a fost. Trebuia doar să mă apropii şi să le depăşesc şi o să-mi văd visul dincolo de ultima şi cea mai grea barieră dintre toate.

Am înaintat. Mi-ar plăcea să termin treaba asta şi să mă ocup

de altele mai importante. Când voi termina acolo, o să revin prin Atu în Amber, în loc să mă întorc pe unde-am venit. Oricum, n-aş fi putut ajunge la destinaţie prin teleportare, deoarece locul nu putea fi reprezentat pe un Atu.

Pentru că alergam, prima dată am crezut că vibraţiile proveneau de la mine. Mi-am dat seama că mă înşel în clipa în care mici pietricele începură să se rostogolească la întâmplare pe solul din faţa mea.

De ce nu?

Am fost lovit de cu totul altceva. Era ca şi cum straniul meu inamic ar fi parcurs o listă şi acum ajunsese la „Cutremur”. În regulă. Măcar nu era nimic înalt în apropiere ca să se prăbuşească peste mine.

– Bucură-te, nenorocitule! am urlat. Cât de curând n-o să mai fie atât de distractiv!

Drept răspuns zgâlţâiala deveni mai violentă şi a trebuit să mă opresc ca să nu cad din picioare. În timp ce priveam, solul începu să se afunde în unele locuri, înclinându-se în altele. Am privit rapid în jur, încercând să hotărăsc dacă înaintez, mă retrag sau rămân pe loc. Începuseră să apară mici fisuri iar acum auzeam un zgomot ca un bubuit, ca un scrâşnit.

Pământul se prăbuşi brusc lângă mine – poate la vreo şase inci – şi crevasele cele mai apropiate se lărgiră. M-am răsucit şi am început să sprintez pe drumul pe care venisem. Acolo, solul părea mai puţin răscolit.

Poate a fost o greşeală. O trepidaţie deosebit de violentă urmă, luându-mi pământul de sub picioare. Înainte de a mă putea ridica, o crăpătură largă apăru la mică distanţă. Continuă să se lărgească chiar în timp ce priveam. Am ţâşnit în picioare, am sărit peste ea, m-am prăbuşit, m-am ridicat iar şi am văzut o alta, lărgindu-se mult mai rapid decât cea peste care sărisem.

Am sărit iar, către o zonă de pământ înclinată. Pământul părea rupt peste tot acum, cu petele negre ale crăpăturilor, lărgindu-se progresiv în acompaniamentul gemetelor şi scârţâiturilor cumplite. Imense bucăţi de pământ dispăreau în abisuri. Mica mea insulă începea deja să dispară.

Am sărit iar şi iar, încercând să ajung într-un loc care părea mai stabil.

Nu prea am reuşit. Am păşit greşit şi am căzut. Dar am izbutit să mă prind de margine. M-am legănat un pic şi am început să mă caţăr. Marginea începu să se fărâmiţeze. M-am agăţat cu

unghiile şi m-am prins iar. Apoi m-am balansat din nou, tuşind şi blestemând.

Am căutat un punct de sprijin în peretele argilos de care atârnam. Cedă cumva sub lovitura cizmelor mele şi am săpat în el, clipind des ca să-mi scot praful din ochi, încercând să găsesc o priză mai fermă deasupra. Îl simţeam pe Frakir desfăcându-se, încordându-se într-un mic laţ, liber la un capăt şi plutind peste articulaţiile mele, sperând să localizeze ceva suficient de tare care să servească drept ancoră.

Dar nu. Priza mâinii stângi cedă iar. M-am agăţat cu dreapta şi am bâjbâit după sprijin. În jurul meu căzu pământ când nu izbutii, iar dreapta începu să alunece.

O umbră neagră deasupra mea, prin praf şi ochi plini de lacrimi.

Mâna dreaptă scăpă strânsoarea. M-am zbătut cu picioarele într-o nouă încercare.

Încheietura mâinii drepte îmi fu înşfăcată în timp ce încercam încă o dată să mă apuc de ceva. O mână mare cu o priză puternică mă ţinu. Câteva clipe mai târziu, i se alătură o alta şi am fost tras în sus, rapid, lin. Trecusem de margine şi mi-am căutat sprijinul într-o clipă. Încheietura mi se eliberă. Mi-am şters ochii.

– Luke!

Era îmbrăcat în verde şi probabil că spadele nu-l deranjau ca pe mine, pentru că una de mari dimensiuni îi atârna la şoldul drept. Se pare că folosea o mantie făcută sul drept rucsac şi purta agrafa ei ca pe o decoraţie pe stânga platoşei – un lucru meşteşugit, un fel de pasăre de aur.

– Pe aici, spuse, răsucindu-se, şi l-am urmat.

Mă conduse înapoi pe un traseu spre stânga, tangent cu drumul pe care-l urmasem când pătrunsesem în vale. Solul deveni mai ferm pe măsură ce înaintam, urcând, în cele din urmă, pe un deluşor care părea total nepotrivit cu dezastrul din jur. Aici ne oprirăm ca să privim înapoi.

– Să nu veniţi mai departe! bubui o voce tunătoare din direcţia aceea.

– Mulţumesc, Luke, am rostit, gâfâind cu greutate. Nu ştiu cum ai ajuns aici sau de ce, dar…

Ridică o mână.

– În clipa asta, vreau să ştiu doar un lucru, spuse, frecându-şi barba scurtă care-i crescuse parcă ciudat de repede şi făcându-

mă să observ că purta inelul cu piatră albastră.

– Spune-l, i-am zis.

– Cum se face că cel care tocmai a vorbit are vocea ta? întrebă.

– Uh – oh. Mi s-a părut mie că sună familiar.

– Haide! spuse. Trebuie să ştii. De fiecare dată când eşti ameninţat şi te avertizează să te întorci, e vocea ta, ca un ecou.

– Totuşi, de când mă urmăreşti?

– De o bună distanţă.

– Creaturile alea moarte, acolo, în afara adăpostului unde mi-am instalat tabăra…

– Le-am ucis eu pentru tine. Unde mergi şi ce e chestia asta?

– În clipa asta n-am decât bănuieli în legătură cu ce se-ntâmplă şi e o poveste lungă. Dar răspunsul ar putea fi dincolo de şirul ăsta de dealuri.

Am arătat spre auroră.

Privi în direcţia aceea, apoi încuviinţă.

– Hai să mergem, spuse.

– E un cutremur în plină desfăşurare, am remarcat.

– Se pare că s-a limitat strict la această vale, spuse. Putem să-l ocolim şi să ne vedem de treabă.

– Şi foarte posibil să dăm peste continuarea lui.

Clătină din cap.

– Mie mi se pare, spuse, că orice-ar fi chestia asta care încearcă să-ţi blocheze drumul, oboseşte după fiecare efort şi are nevoie de un timp ca să-şi revină suficient pentru o nouă tentativă.

– Numai că tentativele se înmulţesc, am observat, şi devin tot mai spectaculoase de fiecare dată.

– Oare din cauză că ne apropiem de sursa lor? întrebă.

– Posibil.

– Atunci, să ne grăbim.

Am coborât pe partea cealaltă a dealului, apoi am urcat şi am coborât un altul. Trepidaţiile, la momentul acela, se reduseseră deja la scuturături rare ale solului şi curând încetară şi acestea.

Am ajuns într-o altă vale care, pentru un timp, ne îndepărtă de ţelul nostru, apoi se curbă lin înspre direcţia potrivită, către şirul final de dealuri sterpe, cu lumini sclipind dincolo de ele, peste o linie albă, nemişcată, de nori sub un cer mov spre violet. Nu erau prezente noi pericole.

– Luke, am întrebat după un timp, ce s-a-ntâmplat acolo, pe

munte, în noaptea aia din New Mexico?
– A trebuit să plec – repede, răspunse.
– Şi cadavrul lui Dan Martinez?
– L-am luat cu mine.
– De ce?
– Nu-mi place să las dovezi la faţa locului.
– Asta nu explică prea multe.
– Ştiu, spuse şi o luă la fugă.
Am intrat în ritmul lui.
– Şi stii cine sunt eu, am continuat.
– Da.
– Cum?
– Nu acum, spuse. Nu acum.
Mări ritmul. M-am ţinut după el.
– Şi de ce mă urmăreai?
– Ţi-am salvat fundul, nu?
– Mda, şi îţi sunt recunoscător. Dar asta tot nu-mi dă răspunsul la întrebare.
– Cine-ajunge primul la stânca aia înclinată, spuse şi o luă tare la goană.
Am făcut la fel şi l-am ajuns din urmă. Totuşi, am încercat din greu, dar nu l-am putut depăşi. Şi respiram prea greu ca să pun sau să capăt răspunsuri la întrebări.
M-am forţat, am alergat mai repede. Făcu la fel, ţinând pasul. Stânca înclinată era încă la mare distanţă. Am rămas umăr la umăr şi mi-am economisit energia pentru sprintul final. Era o nebunie, dar alergasem împotriva lui de prea multe ori. Era deja o chestiune de obişnuinţă. Asta, şi vechea curiozitate. Alerga el ceva mai repede? Sau eu? Sau prea lent?
Braţele îmi zvâcneau, picioarele făceau un zgomot surd la contactul cu solul. Mi-am controlat respiraţia, am menţinut-o într-un ritm potrivit. L-am depăşit un pic şi n-a reacţionat. Brusc, stânca era mult mai aproape.
Am ţinut distanţa cam jumătate de minut şi apoi el porni atacul. Eram umăr la umăr, mă depăşi. Sosise clipa să intervin.
Mi-am mişcat picioarele mai iute. Sângele îmi zvâcnea în urechi. Am inspirat şi mi-am adunat toate forţele. Distanţa dintre noi începu iar să se reducă. Stânca înclinată arăta din ce în ce mai mare…
L-am prins din urmă înainte de a ajunge la ea dar oricât m-am străduit n-am putut să-l întrec. Am trecut de ea umăr la umăr şi

ne-am prăbuşit amândoi.
– La fotografie, am rostit gâfâind.
– Să-i spunem meci nul, rosti. Mă surprinzi întotdeauna – chiar la final.
Am scos sticla cu apă şi i-am dat-o. Luă o sorbitură hulpavă şi mi-o dădu înapoi. În felul ăsta o golirăm, puţin câte puţin.
– La naiba, spuse apoi, ridicându-se cu greu în picioare. Hai să vedem ce e peste dealurile alea.
M-am ridicat şi am pornit.
Când într-un târziu mi-am recăpătat suflul primul lucru pe care l-am rostit a fost:
– Se pare că ştii al naibii de multe lucruri despre mine, faţă de cât ştiu eu despre tine.
– Cred că da, spuse după o pauză lungă, şi mi-aş dori să nu fi fost aşa.
– Ce înseamnă asta?
– Nu acum, răspunse. Mai târziu. Nu citeşti „Război şi Pace” în pauza de cafea.
– Nu înţeleg.
– Timpul. Întotdeauna e prea mult timp sau prea puţin. În clipa asta e prea puţin.
– M-ai pierdut pe drum.
– Mi-aş fi dorit asta.
Dealurile erau mai aproape şi solul rămânea ferm sub picioarele noastre. Ne-am târât mai departe.
M-am gândit la bănuielile lui Bill, la suspiciunile lui Random şi la avertismentul dat de Meg Devlin. M-am gândit de asemeni şi la muniţia aceea stranie pe care-o găsisem în vesta lui Luke.
– Chestia aia către care ne îndreptăm, spuse înainte să apuc să formulez o întrebare. E Ghostwheel-ul tău, nu-i asa?
– Da.
Râse. Apoi:
– Deci, spuneai adevărul acolo în Santa Fe când mi-ai zis că e nevoie de un mediu neobişnuit. Ceea ce n-ai spus e că găsiseşi acel mediu şi ai construit obiectul acolo.
Am încuviinţat.
– Cum rămâne cu planurile tale pentru o companie? l-am întrebat.
– Exact despre asta voiam eu să te fac să vorbeşti.
– Şi cum rămâne cu Dan Martinez – cu cele spuse de el?
– Nu ştiu. Chiar nu-l cunosc. Încă nu ştiu ce voia sau de ce a

vrut să ne împuşte.

– Luke, tu ce vrei, de fapt?

– În clipa asta, vreau doar să văd chestia aia blestemată, spuse. Construirea lui aici, pe coclauri, l-a înzestrat cu anumite însuşiri speciale?

– Da.

– De pildă?

– De pildă, cu unele la care nici măcar nu m-aş fi gândit – din păcate, am răspuns.

– Spune-mi una.

– Îmi pare rău. Întrebare şi răspuns e un joc în ambele sensuri.

– Hei, eu sunt băiatul care tocmai te-a scos dintr-o groapă din pământ.

– Aş zice că tu eşti şi băiatul care a încercat să mă ucidă în câteva zile de 30 aprilie!

– Nu recent, spuse. Pe cuvânt.

– Adică, chiar ai făcut-o?

– Ei bine… mda. Dar am avut motive. E o poveste lungă şi…

– Iisuse, Luke! De ce? Ce ţi-am făcut?

– Nu e aşa de simplu, răspunse.

Am ajuns la poalele celui mai apropiat deal şi începu să se caţere.

– Nu, i-am strigat. Nu poţi trece dincolo.

Se opri.

– De ce nu?

– Atmosfera se sfârşeşte la câteva zeci de metri altitudine.

– Glumeşti.

Am clătinat din cap.

– Şi e mai rău pe versantul celălalt, am adăugat. Va trebui să găsim o trecere prin interior. E una mai încolo, spre stânga.

M-am răsucit şi m-am îndreptat într-acolo. La scurt timp, i-am auzit paşii.

– Aşadar, i-ai dat vocea ta, spuse.

– Şi?

– Şi m-am prins ce vrei tu şi ce s-a-ntâmplat. A devenit conştient în locul ăla blestemat unde l-ai construit. Şi-a ieşit din minţi şi acum te duci să-l opreşti. El ştie asta şi are puterea de a reacţiona. Ghostwheel-ul tău e cel care a încercat să te facă să te întorci, nu-i aşa?

– Probabil.

– De ce nu te-ai teleportat, pur şi simplu?

– Nu poţi elabora un Atu pentru un loc care e în continuă schimbare. Oricum, ce ştii tu despre Atuuri?

– Destule, spuse.

Am văzut trecătoarea pe care o căutam ceva mai încolo. M-am apropiat şi m-am oprit înainte de a intra.

– Luke, am spus, nu ştiu ce vrei sau de ce sau cum ai ajuns aici şi se pare că nu vrei să-mi spui. Totuşi, am să-ţi spun ceva pe gratis. Ar putea fi foarte periculos. Poate că ar trebui să te întorci acolo de unde ai venit şi să mă laşi pe mine să rezolv lucrurile. N-are niciun rost să te pun în pericol.

– Ba eu cred că are, spuse. Dealtfel, s-ar putea să-ţi fiu de folos.

– Cum?

Ridică din umeri.

– Hai să mergem până la capăt, Merlin. Vreau să văd obiectul ăla.

– Okay. Hai.

L-am condus în locul îngust unde stânca fusese despicată.

10

Trecătoarea era lungă şi întunecoasă şi pe alocuri strâmtă, devenind din ce în ce mai rece pe măsură ce înaintam dar, în timp, am ajuns la platforma largă, stâncoasă, care era orientată spre abisul cu aburi. În aer plutea un miros de amoniac şi picioarele erau reci şi faţa mi se îmbujorase, ca de obicei. Am clipit puternic de mai multe ori, examinând contururile labirintului prin ceaţa mişcătoare. Un văl gris-perle atârna deasupra întregii zone. Flashuri portocalii intermitente străpungeau semiîntunericul.

– Îîî – unde e? se nelinişti Luke.

Am făcut un gest din cap către locul ultimei licăriri.

– Acolo, i-am spus.

Chiar în clipa aceea, ceţurile se ridicară, dând la iveală insuliţe peste insuliţe de întuneric, protuberanţe bine separate de clivaje negre. Proeminenţele îşi creau drum în zig-zag către o insulă ca o fortăreaţă, cu un mic zid împrejur, cu mai multe structuri metalice vizibile dincolo de ea.

– E un... labirint, observă el. Îl traversăm pe jos prin trecători sau pe sus, pe creasta zidurilor?

Am zâmbit în timp ce îl studia.
– Depinde, am spus. Uneori pe sus, alteori pe jos.
– Ei bine, pe unde o luăm?
– Încă nu ştiu. De fiecare dată trebuie să-l studiez. Vezi tu, e în continuă schimbare, şi la mijloc e un truc.
– Un truc?
– De fapt, mai multe. Blestemăţia pluteşte pe un lac de hidrogen lichid şi heliu. Labirintul se mişcă de jur-împrejur. E altfel de fiecare dată. Şi mai e şi o chestiune de atmosferă. Dacă ai merge de-a lungul proeminenţelor, ai fi deasupra în majoritatea locurilor. N-ai rezista mult timp. Şi temperatura variază de la un frig cumplit până la fierbinţeală de prăjire, la mai puţin de un metru diferenţă de nivel. Trebuie să ştii când să te târăşti şi când să te caţeri şi când să faci alte lucruri – ca şi pe ce cale anume s-o apuci.
– Şi cum ştii asta?
– Uh-hu, am spus. O să te iau acolo dar n-o să-ţi destăinuiesc secretul.
Ceţurile începură să se ridice din nou din adâncuri şi se adunară în mici formaţiuni noroase.
– Acum înţeleg de ce nu poţi elabora un Atu pentru locul ăsta, începu.
Am continuat să examinez traseul.
– În regulă, am spus apoi. Pe aici.
– Şi dacă ne atacă în timp ce ne aflăm in labirint? întrebă.
– Poţi să stai în spate, dacă vrei.
– Nu. Chiar o să-l închizi?
– Nu sunt sigur. Hai.
Am făcut câţiva paşi înainte şi spre dreapta. Un cerc slab de lumină apăru în aer dinaintea mea, deveni mai strălucitor. Am simţit mâna lui Luke pe umărul meu.
– Ce…? începu.
– Pe aici nu se trece! îmi spuse vocea pe care acum am recunoscut-o ca fiind a mea.
– Cred că am putea să ne înţelegem, am răspuns. Am câteva idei şi…
– Nu! răspunse. Am auzit ce-a spus Random.
– Sunt pregătit să nu ţin seamă de ordinul lui, am spus, dacă există o alternativă mai bună.
– Încerci să mă păcăleşti. Vrei să mă închizi.
– Înrăutăţeşti lucrurile cu toate aceste demonstraţii de forţă,

am spus. Acum, o să intru şi…

– Nu!

O rafală de vânt dură ţâşni din cerc şi mă izbi: m-a făcut să mă clatin. Am văzut cum mâneca mea se face cafenie, apoi portocalie. Începu să se fărâmiţeze, chiar în timp ce mă uitam.

– Ce faci? Trebuie să-ţi vorbesc, să-ţi explic…

– Nu aici! Nu acum! Niciodată!

Am fost azvârlit înapoi spre Luke, care mă prinse, căzând într-un genunchi când făcu asta. Un vânt arctic ne asaltă şi cristale de gheaţă dansară în faţa ochilor mei. Apoi, străluciră culori luminoase, orbindu-mă pe jumătate.

– Opreşte-te! am urlat, dar nu se întâmplă nimic.

Pământul parcă se înclină sub noi şi, deodată, dispăru cu totul. Totuşi, nu era ca şi cum ne-am fi prăbuşit. Mai degrabă ca şi cum am fi atârnat suspendaţi în centrul unui viscol de lumină.

– Opreşte-te! am urlat încă o dată, dar cuvintele fură înghiţite de hău.

Cercul de lumină dispăru, ca şi cum s-ar fi retras într-un tunel lung. Totuşi, mi-am dat seama printr-o încărcătură senzorială, că Luke şi cu mine eram cei care ne îndepărtam de lumină, că fuseserăm azvârliţi la o distanţă suficient de mare ca să ne aducă la jumătatea drumului din trecătoare. Numai că nu era absolut nimic solid în nicio direcţie în jurul nostru.

Începu un sunet ca un bâzâit slab. Se transformă într-un murmur, apoi într-un răget monoton. În depărtare mi s-a părut că zăresc o micuţă locomotivă cu aburi, escaladând un versant într-un unghi imposibil, apoi o cascadă cu susu-n jos, o linie a orizontului sub ape verzi. O bancă dintr-un parc ne depăşi brusc, cu o femeie cu pielea albastră aşezată pe ea, ţinând-o strâns, cu o expresie de groază pe chip.

Am scormonit frenetic în buzunar, ştiind că am putea fi distruşi dintr-o clipă într-alta.

– Ce, urlă Luke în urechea mea, înşfăcându-mă de braţ, gata-gata să mi-l dizloce, ce e asta?

– Furtuna-din-Umbră! am strigat. Ţin-te bine! am adăugat inutil.

O creatură ca un liliac îmi fu suflată în faţă, dispăru o clipă mai târziu, lăsându-mi o tăietură umedă pe obrazul drept. Ceva se lovi de piciorul stâng.

Un lanţ muntos cu vârful în jos pluti pe lângă noi, curbându-se. Urletul crescu în volum. Acum, lumina parcă pulsa lângă noi în

panglici largi de culoare, atingându-ne cu o forţă aproape fizică. Lămpi fierbinţi şi clopoţei de vânt...

L-am auzit pe Luke ţipând ca şi cum ar fi fost lovit dar nu reuşeam să-i vin în ajutor. Am traversat o zonă de flashuri ca nişte fulgere, unde mi s-a făcut părul măciucă şi pielea mi se încreţi.

Am înşfăcat pachetul de cărţi din buzunar şi l-am scos. În momentul acela începuserăm să ne rotim şi mi-era teamă să nu-mi fie smuls din mână. Le ţineam strâns, temându-mă să scormonesc prin ele, ţinându-le lipite de corp. Le-am extras lent, grijuliu. Oricare dintre ele ar fi fost deasupra însemna ieşirea noastră.

Băşici negre luau naştere şi se spărgeau în jurul nostru, emanând gaze toxice.

Când am ridicat mâna, am văzut că pielea era cenuşie la suprafaţă, sclipind cu dâre fluorescente. Mâna lui Luke pe braţul meu părea cadaverică şi, când m-am uitat înpoi spre el, am dat peste un craniu rânjind.

Mi-am întors privirea, revenind la cărţile de joc. Era greu să-mi focalizez privirea prin cenuşiul din jur, printr-un efect de distanţare neobişnuit. Dar, într-un târziu, se limpezi: era bucăţica de pământ ierbos pe care o privisem – cu cât timp în urmă? – înconjurată de ape liniştite, cu o margine cristalină şi strălucitoare pătrunzând undeva din dreapta.

Am privit cu mare atenţie. Sunetele de dincolo de umărul meu indicau că Luke încerca să mi se adreseze dar nu puteam distinge cuvintele. Am continuat să privesc Atuul şi acesta deveni mai clar. Dar lent, lent. Ceva mă izbi cu putere sub partea dreaptă a cutiei toracice. M-am forţat să ignor lovitura şi am continuat să mă concentrez.

În sfărşit, peisajul de pe carte parcă se deplasă spre mine, deveni mai mare. Am simţit o senzaţie familiară de răcoare, în timp ce mă îngloba şi eu la fel. O senzaţie aproape elegiacă de linişte plutea deasupra acelui mic lac.

M-am prăbuşit în iarbă, cu inima bătându-mi cu putere, cu şoldul zvâcnind. Gâfâiam, şi simţul subiectiv al lumilor trecând pe lângă mine era încă prezent, ca o imagine-remanentă a autostrăzilor atunci când închizi ochii la capătul unei zile în care ai condus încontinuu.

Adulmecând apa dulce, am leşinat.

Eram vag conştient că sunt luat pe sus, cărat, apoi ajutat,

înaintând cu poticneli. Apoi urmă un răstimp în totală inconştienţă, o topire în somn şi în vis.

… Rătăceam pe străzile unui Amber în ruine, sub un cer mohorât. Un înger schilod cu o sabie incandescentă pândea de pe înălţimile de deasupra mea, lovind. Oriunde cădea sabia, se ridicau fum, praf şi flăcări. Haloul era Ghostwheelul meu, iscând vânturi care treceau peste chipul îngerului ca un linţoliu negru, viu, semănând dezordine şi ruină oriunde cădeau. Palatul era pe jumătate prăbuşit şi în apropiere se aflau spânzurători în care atârnau rudele mele, răsucindu-se în ştreanguri, într-o mână aveam o spadă şi Frakir atârna de cealaltă. Acum mă căţăram, urmând să-l întâlnesc şi să mă lupt cu inamicul meu luminos-întunecat. Un sentiment cumplit mă cuprinse în timp ce escaladam drumul pietros, ca şi cum eşecul iminent era de la sine înţeles. Chiar şi aşa, mi-am zis, creatura va pleca de aici cu multe răni de lins.

Mă observă în timp ce mă apropiam, răsucindu-se în direcţia mea. Faţa îi era ascunsă când îşi ridică arma. M-am năpustit înainte, regretând doar că nu avusesem timp să-mi otrăvesc spada. M-am rotit de două ori când am atacat, fentând, ca s-o lovesc undeva în apropierea genunchiului stâng.

Urmă un flash luminos şi mă prăbuşeam, mă prăbuşeam, cu mici flăcări căzând în jurul meu, ca un vifor arzând. Am căzut aşa cam un secol şi jumătate după cum mi s-a părut, ajungând în cele din urmă să mă odihnesc pe spate, pe o masă mare de piatră, inscripţionată ca un cadran solar, fiind aproape pe punctul de a fi tras în ţeapă de acul din centru, ceea ce părea o nebunie chiar şi în vis. Nu existau cadrane solare la Curţile Haosului pentru că acolo nu există soare. M-am trezit în capătul unei curţi interioare, lângă un turn înalt, negru şi am constatat că nu mă pot mişca, darmite să mă ridic. Deasupra, mama mea, Dara, stătea pe un balconaş jos în forma ei normală, privindu-mă în toată cumplita ei putere şi frumuseţe.

– Mamă! am strigat. Eliberează-mă!

– Am trimis pe cineva să te ajute, răspunse.

– Şi ce e cu Amberul?

– Nu ştiu.

– Şi cu tata?

– Nu-mi vorbi mie despre morţi.

Acul cadranului se răsuci uşor, se plasă deasupra gâtului meu, începu o coborâre înceată dar constantă.

– Ajută-mă! am urlat. Grăbeşte-te!
– Unde eşti, strigă ea, întorcând capul, cu ochi sfidători. Unde ai dispărut?
– Sunt încă aici! am urlat.
– Unde eşti?
Am simţit acul atingându-mi gâtul într-o parte... Viziunea se sparse şi dispăru.
Umerii mi se sprijineau de ceva dur, picioarele erau întinse înaintea mea. Cineva tocmai mă strânsese de umăr, mâna trecându-mi pe lângă gât.
– Merle, eşti în regulă? Vrei să bei ceva? întrebă un glas cunoscut.
Am inspirat adânc şi am oftat. Am clipit de mai multe ori. Lumina era albastră, universul un câmp de linii şi unghiuri. Un polonic cu apă se ivi în dreptul gurii.
– Aici.
Era glasul lui Luke.
Am băut toată apa.
– Mai vrei?
– Da.
– O clipă.
Am simţit cum slăbeşte strânsoarea, i-am auzit paşii îndepărtându-se. Am privit peretele iluminat difuz la doi metri în faţa mea. Mi-am trecut mâna peste podea. Părea a fi din acelaşi material.
Curând, Luke reveni, zâmbind şi-mi dădu polonicul. L-am băut şi i l-am înapoiat,
– Încă unul? întrebă.
– Nu. Unde ne aflăm?
– Într-o peşteră – un loc mare, frumos.
– De unde ai adus apa?
– Dintr-o cavernă laterală, puţin mai încolo. Făcu un gest. Acolo sunt mai multe butoaie cu apă. Şi multă mâncare. Vrei să mănânci ceva?
– Nu încă. Eşti bine?
– Destul de lovit, răspunse, dar întreg. Se pare că n-ai niciun os rupt şi tăietura aia de pe faţă nu mai sângerează.
– Oricum e ceva, am zis.
M-am ridicat lent în picioare, ultimele fragmente de vis dispărând încet între timp. Atunci am văzut că Luke se întorsese şi pleca. L-am urmat câţiva paşi înainte de a mă gândi să-l

întreb:

– Unde te duci?

– Acolo, răspunse, arătând cu polonicul.

L-am urmat printr-o deschizătură în perete, într-o cavernă rece, cam de mărimea sufrageriei vechiului meu apartament. Patru butoaie imense de lemn se înşirau de-a lungul peretelui din stânga şi Luke agăţă polonicul de capătul celui mai apropiat. Pe peretele opus se aflau cutii mari de carton şi grămezi de saci.

– Conserve, anunţă. Fructe, legume, şuncă, somon, biscuiţi, dulciuri. Mai multe cutii cu vin. O sobă „Coleman”. Nenumărate discuri. Chiar şi o sticlă sau două de coniac.

Se răsuci şi porni brusc pe lângă mine, îndreptându-se din nou spre coridor.

– Acum unde mai mergem? am întrebat.

Numai că el se deplasa iute şi nu răspunse. A trebuit să mă grăbesc ca să-l ajung din urmă. Am trecut pe lângă mai multe ramificaţii şi deschizături înainte de a se opri la alta, dând din cap.

– Latrina e aici. O singură gaură cu câteva scânduri deasupra. Aş zice că e o idee bună s-o ţii astupată.

– Ce naiba e asta? am întrebat.

Ridică mâna.

– Totul se va clarifica într-un minut. Pe aici.

Coti după un colţ de safir şi dispăru. Aproape total dezorientat, m-am îndreptat în direcţia aceea. După mai multe curbe şi o scurtătură, m-am simţit complet rătăcit. Luke era de negăsit.

M-am oprit şi am ascultat. Niciun sunet cu excepţia respiraţiei mele.

– Luke! Unde eşti? am strigat.

– Aici sus, răspunse.

Glasul parcă venea de deasupra şi de undeva din dreapta mea. M-am strecurat ghemuit pe sub o arcadă joasă şi am ajuns într-o încăpere albastru deschis, din aceeaşi substanţă cristalină ca şi restul locului. Într-un colţ am văzut un sac de dormit şi o pernă. Lumina se strecura înăuntru printr-o mică deschizătură la vreo doi metri şi jumătate deasupra.

– Luke? am întrebat iar.

– Aici, sosi răspunsul.

M-am deplasat ca să ajung sub gaură, privind cruciş din cauza luminii când m-am uitat în sus. Într-un târziu, mi-am pus mâna streaşină. Capul şi umerii lui Luke se vedeau deasupra mea,

părul, o coroană de flăcări arămii în ceea ce ar fi putut fi lumina zorilor sau a înserării. Zâmbea iar.

– Asta, pariez, e ieşirea, am spus.

– Pentru mine, răspunse.

– Ce vrei să spui?

Se auzi un zgomot de frecare şi vederea îmi fu parţial acoperită de marginea unui bolovan uriaş.

– Ce faci?

– Mut piatra asta într-o poziţie în care pot bloca ieşirea, răspunse, după care o să fac câteva găuri în ea.

– De ce?

– Există suficiente mici deschizături prin care pătrunde aerul, ca să nu te sufoci, continuă.

– Nemaipomenit. Totuşi, de ce mă aflu aici?

– Hai să nu devenim existenţialişti tocmai acum, spuse. Ăsta nu-i un seminar de filosofie.

– Luke! La naiba! Ce se-ntâmplă?

– Ar trebui să fie evident că te fac prizonier, spuse. Cristalul albastru, apropo, va bloca orice semnal al Atuurilor şi va neutraliza însuşirile tale magice care se bazează pe lucruri aflate dincolo de ziduri. Deocamdată am nevoie de tine viu şi fără puteri, într-un loc unde pot ajunge la tine într-o clipă.

Am examinat deschizătura şi pereţii.

– Nu încerca, spuse. Am avantajul poziţiei.

– Nu crezi că-mi datorezi o explicaţie?

Mă privi o clipă, apoi dădu din cap.

– Trebuie să mă întorc, spuse într-un târziu, şi să încerc să recapăt controlul asupra lui Ghostwheel. Vreo sugestie?

Am izbucnit în râs.

– Nu sunt în cele mai bune relaţii cu el în clipa de faţă. Mă tem că nu pot să te ajut.

Dădu iar din cap.

– Va trebui să văd ce pot face. Dumnezeule, ce armă! Dacă nu-l pot linişti de unul singur va trebui să mă întorc şi să-ţi ciupesc creierul pentru câteva idei. Să te gândeşti la asta, da?

– O să mă gândesc la multe lucuri, Luke. S-ar putea ca unele să nu-ţi placă.

– Nu te afli în postura de a face mare lucru.

– Nu încă, am spus.

Apucă bolovanul, începu să-l mişte.

– Luke! am ţipat.

Se opri, mă studie, expresia schimbându-i-se într-una pe care n-o mai văzusem niciodată.

– Nu ăsta e numele meu adevărat, rosti după o clipă.

– Care, atunci?

– Sunt vărul tău, Rinaldo, rosti lent. L-am ucis pe Caine şi am fost pe-aproape şi cu Bleys. Totuşi, am greşit cu bomba de la înmormântare. Cineva m-a văzut. Voi distruge Casa de Amber cu sau fără Ghostwheel-ul tău – dar mi-ar fi mult mai uşor dacă aş avea o asemenea putere.

– Care-i scopul tău, Luke?… Rinaldo? De ce răzbunare?

– M-am dus după Caine primul, continuă, pentru că el e cel care, de fapt, mi-a ucis tatăl.

– N-am ştiut. Am privit strălucirea agrafei cu pasărea Phoenix de pe platoşa lui. N-am ştiut că Brand a avut un fiu, am spus în cele din urmă.

– Acum ştii, bătrâne tovarăş. Ăsta e un alt motiv pentru care nu-ţi pot da drumul şi trebuie să te ţin într-un loc ca ăsta. Nu vreau să-i avertizezi pe ceilalţi.

– N-o să reuşeşti.

Tăcu mai multe secunde, apoi dădu din umeri.

– Câştig sau pierd, trebuie să încerc.

– De ce 30 aprilie? am rostit deodată. Spune-mi măcar asta.

– A fost ziua în care am aflat de moartea tatei.

Împinse bolovanul şi-l făcu să lunece în gaură, acoperind-o complet. Urmară câteva scurte lovituri de ciocan.

– Luke!

Nu răspunse. I-am zărit umbra prin piatra translucidă. După un timp umbra se îndreptă, apoi dispăru. I-am auzit cizmele izbind pământul, afară.

– Rinaldo!

Nu răspunse şi i-am auzit paşii depărtându-se.

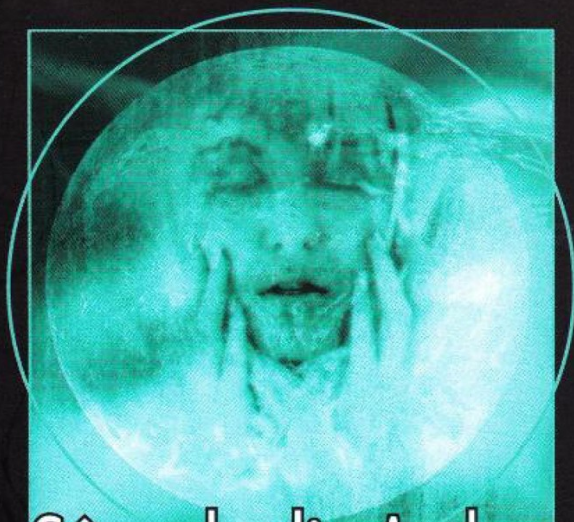
Ţin socoteala zilelor după cum se luminează şi se întunecă pereţii din cristal albastru. A trecut peste o lună de la încarcerarea mea, deşi nu ştiu cât de lent sau de repede se scurge aici timpul faţă de alte umbre. Am parcurs fiecare coridor şi fiecare încăpere din această grotă imensă dar n-am găsit nicio cale de ieşire. Atuurile mele nu funcţionează aici, nici măcar Atuurile Morţii. Magia mea e inutilă, limitată fiind de pereţii în culoarea inelului lui Luke. Încep să simt că m-aş putea bucura chiar şi de evadarea într-o nebunie temporară dar raţiunea mea

refuză să cedeze, existând prea multe puzzle-uri care mă frământa: Dan Martinez, Meg Devlin, Doamna mea de la Lac... De ce? Şi de ce a stat atâta vreme în preajma mea, Luke, Rinaldo, duşmanul meu? Trebuie să găsesc o cale de a-i avertiza pe ceilalţi. Dacă reuşeşte să-l asmută pe Ghostwheel împotriva lor, atunci visul lui Brand – coşmarul răzbunării mele – va fi împlinit. Acum văd că am făcut multe greşeli... Iartă-mă, Julia... Voi da măsura întemniţării mele. Undeva trebuie să existe o fisură în logica de gheaţă albastră care mă înconjoară, împotriva căreia lupt cu mintea, ţipetele, hohotele amare. În susul acestui coridor, în josul tunelului. Albastrul e pretutindeni. Umbrele nu mă vor purta niciunde, pentru că aici nu există umbre. Eu sunt Merlin cel zăvorât, fiu al lui Corwin cel rătăcit şi visul meu de lumină s-a întors împotriva mea. Bântui prin închisoarea mea ca propria mea fantomă. Nu pot lăsa să se sfârşească aşa. Poate tunelul următor, poate celălalt, poate următorul...

ROGER ZELAZNY

AMBER

Sângele din Amber

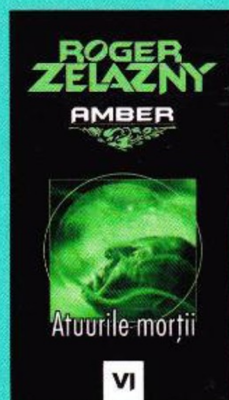
VII

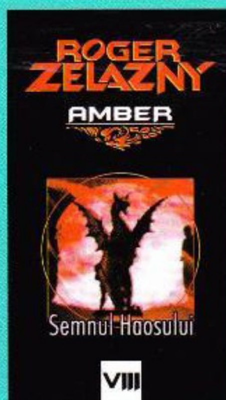
ROGER ZELAZNY

Sângele din Amber

Merlin se adânceşte în tot mai multe necunoscute încercând să elucideze comploturile împotriva amberiţilor, care descoperă la fiecare pas un personaj nou, un posibil aliat ori duşman. Şi nu ştiu întotdeauna în care tabără să îl claseze.

După mai multe întâlniri cu forţe misterioase şi după câteva atentate la viaţa sa, Merlin traversează iar Modelul. Şi se pregăteşte pentru marile bătălii care se anunţă împotriva Amberului.

www.tritonic.ro
http://tritonic.ro/blog

t...
TRITONIC

TRITONIC
FANTASY

ROGER ZELAZNY

SÂNGELE DIN AMBER

Traducere de EUGEN CRISTEA

REFLECŢII ÎNTR-O GROTĂ DE CRISTAL

Viaţa mea a fost relativ liniştită vreme de opt ani – neţinând cont de datele de 30 aprilie, când cineva a încercat invariabil să mă ucidă. În afară de asta, cariera academică concentrată pe ştiinţa computerelor mergea destul de bine şi slujba mea de patru ani la „Grand Design” s-a dovedit a fi o experienţă profitabilă, permiţându-mi să folosesc ceea ce învăţasem într-o împrejurare care-mi plăcea, lucrând la un proiect propriu în domeniu. Aveam un prieten bun în persoana lui Luke Raynard, care lucra la aceeaşi companie, la vânzări. Navigam cu micuţul meu vaporaş, făceam jogging în mod regulat…

Totul s-a prăbuşit în acest 30 aprilie, exact când credeam că lucrurile sunt pe punctul de a se rezolva. Proiectul meu drag, Ghostwheel, era realizat; îmi părăsisem slujba, îmi împachetasem lucrurile şi eram gata să plec spre umbre mai înverzite. Rămăsesem atât de mult în oraş numai pentru că se apropia ziua aceea fascinant de morbidă, şi de data asta aveam de gând să descopăr cine se află în spatele atentatelor la viaţa mea şi de ce.

În timpul micului dejun din dimineaţa aceea îşi făcuse apariţia Luke, cu un mesaj din partea fostei mele prietene, Julia. Biletul ei spunea că vrea să mă vadă iar. Aşa că m-am dus la ea acasă, unde am găsit-o moartă, ucisă evident de aceeaşi creatură asemănătoare unui câine care mai apoi m-a atacat pe mine. Am reuşit să ucid creatura. O rapidă cercetare a apartamentului înainte de a părăsi locul acţiunii a dat la iveală un pachet cu cărţi de joc ciudate, pe care l-am luat cu mine. Semănau mult prea mult cu Taroturile magice din Amber şi Haos pentru ca un vrăjitor ca mine să nu fie interesat de ele.

Da, sunt un vrăjitor. Sunt Merlin, fiul lui Corwin din Amber şi al Darei din Curţile Haosului, cunoscut prietenilor şi cunoştinţelor locale drept Merle Corey: inteligent, fermecător, mucalit, atletic… Pentru detalii, citiţi Castiglione şi Lordul Byron, întrucât sunt modest, rezervat şi taciturn în egală măsură.

Cărţile s-au dovedit a fi obiecte magice originale, ceea ce părea să se potrivească, deoarece aflasem că, după ce ne despărţisem, Julia îi ţinea de urât unui ocultist numit Victor Melman. O vizită la studioul acestui domn s-a concretizat în

tentativa lui de a mă ucide într-o manieră rituală. Am reuşit să mă eliberez din constrângerile ceremonialului şi, cumva, i-am pus câteva întrebări, înainte ca împrejurările şi entuziasmul meu să aibă drept rezultat moartea lui. Destul cu ritualurile.

Aflasem de la el suficiente lucruri ca să-mi dau seama că nu fusese decât o unealtă. Altcineva, evident, îl silise să se sacrifice – şi părea destul de posibil ca cealaltă persoană să fie răspunzătoare de moartea Juliei şi de impresionanta mea colecţie de zile de 30 aprilie.

Am avut prea puţin timp ca să reflectez la aceste chestiuni, totuşi, pentru că la scurtă vreme după aceea am fost muşcat (da, la propriu) de către o roşcată atrăgătoare care s-a materializat în apartamentul lui Melman, imediat după scurta mea conversaţie telefonică în care am încercat să mă dau drept Melman. Muşcătura ei m-a paralizat, dar am izbutit să dispar înainte de a-şi face total efectul, folosind una dintre cărţile magice pe care le găsisem în apartamentul Juliei. Cartea m-a teleportat lângă un sfinx, lucru care mi-a permis să-mi revin, astfel încât să pot juca acele ridicole ghicitori pe care le iubesc atât de mult sfincşii, deoarece te mănâncă atunci când pierzi. Despre acest sfinx special nu pot spune decât că nu era un adevărat cavaler.

Oricum, am revenit pe umbra Pământ, unde am fost uluit să descopăr că în absenţa mea apartamentul lui Melman se transformase în cenuşă. Am încercat să-i telefonez lui Luke, deoarece voiam să luăm cina împreună, şi am aflat că plecase din motel, lăsându-mi un mesaj în care-mi spunea că plecase cu afaceri în New Mexico, unde va şi sta. Recepţionerul mi-a dat şi un inel cu piatră albastră pe care-l uitase Luke, şi l-am luat cu mine ca să i-l înapoiez când ne vom vedea.

Am zburat spre New Mexico, prinzându-l în cele din urmă pe Luke în Santa Fe. În timp ce-l aşteptam în bar să se pregătească pentru cină, un tip pe nume Dan Martinez m-a luat la întrebări, dând senzaţia că Luke îi propusese o afacere şi că voia să fie sigur că e demn de încredere şi că poate livra marfa. După cină, Luke şi cu mine am plecat cu maşina în munţi. Martinez ne-a urmărit şi a început să tragă în timp ce noi admiram noaptea. Probabil că hotărâse că Luke nu e demn de încredere sau nu putea să livreze marfa. Luke m-a surprins când a scos o armă şi a tras în Martinez. După care s-a petrecut ceva şi mai ciudat. Luke m-a strigat pe nume – numele meu adevărat, pe care nu i-l spusesem niciodată – şi a amintit de descendenţa mea şi mi-a

spus să intru în maşină şi să plec naibii de acolo. Şi-a întărit spusele trăgând un foc în pământ lângă picioarele mele. Întrucât chestiunea nu părea deschisă conversaţiei, am luat-o din loc. Mi-a mai spus să distrug acele Atuuri ciudate care-mi salvaseră deja viaţa încă o dată. Şi am mai aflat că-l cunoscuse pe Victor Melman...

Nu m-am îndepărtat prea mult. Am parcat la poalele dealului şi m-am întors pe jos. Luke dispăruse. La fel şi cadavrul lui Martinez. Luke nu s-a întors la hotel nici în noaptea aceea, nici a doua zi, aşa că am plecat. Singura persoană în care eram sigur că pot să mă încred şi care mi-ar fi putut da un sfat bun era Bill Roth. Bill era un avocat care locuia în nordul New-York-ului şi care fusese cel mai bun prieten al tatălui meu. M-am dus să-i fac o vizită şi i-am spus povestea mea.

Bill m-a făcut să mă îndoiesc şi mai mult de Luke. Luke, apropo, e un atlet înnăscut, înalt, isteţ, roşcat, cu o îndemânare ieşită din comun – şi, deşi am fost prieteni mulţi ani, nu ştiam mai nimic (după cum a subliniat Bill) despre viaţa lui.

Un tânăr din vecini, pe nume George Hansen, a început să bântuie pe lângă casa lui Bill, punând întrebări ciudate. Am primit un telefon straniu, cu întrebări asemănătoare. Amândouă persoanele păreau curioase să afle numele mamei mele. Fireşte, am minţit. Faptul că mama mea e membră a aristocraţiei negre de la Curţile Haosului nu-i privea pe ei. Numai că apelatorul vorbea limba mea, Thari, ceea ce m-a făcut destul de curios ca să-i propun o întâlnire şi un schimb de informaţii, chiar în seara aceea la barul contry-clubului din localitate.

Dar unchiul Random, Rege al Amberului, m-a chemat acasă înainte de asta, în timp ce Bill şi cu mine eram plecaţi. George Hansen, după cum s-a dovedit, ne-a urmărit şi voia să ne însoţească atunci când am traversat umbrele realităţii. Neplăcut; nu fusese invitat. L-am luat pe Bill cu mine pentru că nu voiam să-l las cu cineva care se comporta atât de neobişnuit.

Am aflat de la Random că unchiul meu Caine murise de glonţul unui asasin şi că cineva încercase să-l ucidă şi pe unchiul Bleys, dar nu reuşise decât să-l rănească. Sujba de înmormântare a lui Caine urma să fie a doua zi.

În seara aceea, am respectat întâlnirea de la country-club, numai că misteriosul meu apelator era de negăsit. Totuşi, n-a fost totul pierdut, întrucât am făcut cunoştinţă cu o frumoasă doamnă pe nume Meg Devlin – şi cum un lucru duce implicit la

un altul, am ajuns la ea acasă şi ne-am cunoscut mult mai bine. Apoi, într-un moment în care aş fi crezut că nu se gândeşte la nimic altceva decât la prezent, m-a întrebat cum o chema pe maică-mea. Aşa că, la naiba, i-am spus. Nu mi-a trecut prin minte decât mai târziu că e posibil ca tocmai Meg să fi fost persoana cu care trebuia să mă întâlnesc la bar.

Legătura noastră a fost prematur întreruptă de un telefon din hol – din partea unui bărbat, chipurile soţul lui Meg. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice gentleman. Am plecat naibii iute de-acolo.

Mătuşa mea Fiona, care e vrăjitoare (diferită de mine ca stil), n-a fost de acord cu întâlnirea mea. Şi, de fapt, a fost şi mai puţin de acord cu Luke, pentru că m-a întrebat dacă nu am o fotografie de-a lui, după ce i-am povestit câte ceva despre el. I-am arătat o fotografie pe care o aveam în portofel, care-l includea şi pe Luke în grup. Aş fi jurat că l-a recunoscut, deşi n-a vrut să admită. Dar faptul că ea şi fratele ei Bleys au dispărut amândoi din Amber chiar în noaptea aceea părea mai mult decât o coincidenţă.

Ritmul evenimentelor s-a accelerat şi mai mult după asta. O tentativă grosolană de a distruge o mare parte din familie cu o bombă a fost făcută a doua zi, după înmormântatea lui Caine. Pretinsul asasin a scăpat. Mai târziu, Random a fost tulburat după o scurtă demonstraţie din partea mea a puterii Ghostwheel-ului, proiectul meu drag, hobby-ul meu, preocuparea mea în afara serviciului în timpul anilor petrecuţi la „Grand Design". Ghostwheel este un... ei bine, a început prin a fi un computer care, pentru a funcţiona, cerea un set de legi fizice diferit, altele decât cele pe care le învăţasem în şcoală. Implica ceea ce s-ar putea numi magie. Dar am găsit un loc unde putea fi construit şi putea funcţiona, şi l-am creat acolo. Încă se programa singur când l-am lăsat acolo. Se pare că devenise simţitor şi cred că asta l-a înspăimântat pe Random. Mi-a ordonat să merg acolo şi să-l opresc. Nu prea mi-a plăcut ideea, dar am plecat.

În trecerea mea prin Umbră am fost urmărit; am fost hărţuit, ameninţat şi chiar atacat. Am fost salvat din foc de o doamnă stranie care, mai târziu, a murit într-un lac. Am fost apărat de fiare nărăvaşe de către un individ misterios şi salvat dintr-un cutremur bizar de către aceeaşi persoană – care s-a dovedit a fi Luke. M-a însoţit către bariera finală, pentru o confruntare cu Ghostwheel. Creaţia mea era cam supărată pe mine şi ne-a alungat prin intermediul unei furtuni-umbră – o chestie în care nu

e prea plăcut să fii prins, cu sau fără umbrelă. Am reuşit să scăpăm de vremea schimbătoare prin intermediul unuia dintre Atuurile Morţii, întrucât am sincronizat ciudatele cărţi din apartamentul Juliei.

Ne-am trezit în faţa unei grote de cristal albastru şi Luke m-a poftit înăuntru. Bunul Luke. După ce a avut grijă de proviziile mele, m-a făcut prizonier. Când mi-a spus cine e, mi-am dat seama că există o asemănare cu tatăl lui, lucru care o speriase pe Fiona când îi văzuse fotografia. Pentru că Luke era fiul lui Brand, asasin şi neîntrecut trădător, care aproape că distrusese regatul şi restul universului odată cu el, cu câţiva ani în urmă. Din fericire, Caine îl ucisese înainte de a-şi duce planurile la îndeplinire. Luke, am aflat apoi, era cel care-l ucisese pe Caine, ca să-şi răzbune tatăl (şi s-a dovedit că aflase vestea despre moartea tatălui său într-un 30 aprilie, şi avea un mod ciudat de a respecta această aniversare de-a lungul anilor.) Ca şi Random, fusese şi el impresionat de Ghostwheel-ul meu şi mi-a spus că urma să rămân prizonierul lui, fiindu-i trebuincios în eforturile de a dobândi controlul maşinăriei, considerând-o a fi arma perfectă pentru a distruge restul familiei.

A plecat să-şi continue acţiunea şi eu am descoperit rapid că puterile mele erau neutralizate de o proprietate neobişnuită a grotei, lăsându-mă să vorbesc cu nimeni altcineva decât cu tine, Frakir, tu neavând aici pe nimeni de strangulat…

Ai vrea să asculţi câteva măsuri din „Over the Rainbow” [1]?

1

Am zvârlit cât colo mânerul după ce spada s-a frânt. Arma nu-mi fusese de niciun folos împotriva mării albastre a peretelui în locul pe care-l luasem a fi drept cea mai subţire porţiune. Câteva mici aşchii de piatră zăceau la picioarele mele. Le-am ridicat şi le-am frecat unele de altele. Nu aşa puteam evada de aici. Singura cale de ieşire părea a fi pe drumul pe care intrasem, şi asta nu era posibil.

M-am întors în „locuinţa” mea, asta însemnând porţiunea grotelor unde îmi azvârlisem sacul de dormit. M-am aşezat pe

---

[1] „Somewhere Over The Rainbow” – celebru cântec de Harold Arlen din nu mai puţin celebrul „Vrăjitor din Oz”. (n. trad.)

sacul cafeniu şi greu, am scos dopul unei sticle de vin şi am luat o gură. Transpirasem binişor lovind peretele.

În clipa aceea, Frakir se agită pe încheietura mâinii, se descolăci parţial şi se târî în palma mâinii stângi, pentru a se înfăşură în jurul celor două aşchii albastre pe care încă le ţineam în mână. Se înnodă peste ele, apoi se lăsă să atârne şi se mişcă precum un pendul. Am pus sticla deoparte şi am privit. Arcul descris de mişcarea lui era paralel cu direcţia în lungime a tunelului căruia acum îi spuneam „acasă”. Agitaţia continuă poate cam un minut. Apoi se retrase în sus, oprindu-se când ajunse pe dosul mâinii. Dădu drumul aşchiilor la baza celui de-al treilea deget şi reveni la poziţia lui normală, ascuns peste încheietură.

Am privit. Am ridicat lampa cu ulei pâlpâitoare şi am examinat pietrele. Culoarea lor…

Da.

Văzute pe piele, semănau cu piatra de pe inelul lui Luke pe care-l luasem de la motelul „New Line” cu ceva timp în urmă. Coincidenţă? Sau exista o legătură? Ce încercase să-mi spună şnurul meu de strangulat? Şi unde mai văzusem o altă piatră asemănătoare?

Pe lanţul de chei al lui Luke. Avea o piatră albastră, montată pe o bucată de metal… Şi unde mai văzusem încă una?

Cavernele în care eram prizonier aveau puterea de a bloca Atuurile şi magia Logrus-ului meu. Dacă Luke purta cu el pietre din pereţii ăştia, exista probabil un motiv deosebit. Oare ce alte proprietăţi mai posedau?

Am încercat aproape o oră să aflu ceva despre natura lor, dar au rezistat încercărilor Logrus-ului. În cele din urmă, scârbit, le-am pus în buzunar, am mâncat nişte pâine cu brânză şi am mai luat o înghiţitură de vin.

Apoi m-am ridicat şi am făcut încă o dată traseele, inspectându-mi capcanele. Eram deja prizonier în locul ăsta de cel puţin o lună. Străbătusem toate tunelurile, coridoarele, micile grote, căutând o ieşire. Niciuna nu mi-a oferit vreo cale de scăpare. Au fost momente când alergasem ca un dement prin ele şi îmi însângerasem încheieturile pe zidurile lor reci. Erau momente când mă deplasam lent, căutând crăpături şi fisuri, încercasem în mai multe rânduri să dizloc bolovanul care bloca intrarea – zadarnic. Era ţintuit în loc şi nu-l puteam clinti. Se pare că voi rămâne aici multă vreme…

Capcanele mele…

Toate erau exact aşa cum fuseseră ultima oară când le verificasem, bolovani pe care natura îi lăsase să zacă într-o manieră tipic neglijentă, sprijiniţi la înălţime şi gata să fie eliberaţi din blocajul lor atunci când cineva s-ar fi împiedicat de sfoara de împachetat, mascată de umbră, pe care o luasem din lăzile din depozit.

Cineva?

Luke, fireşte. Cine altul? El era cel care mă făcuse prizonier. Şi dacă revenea – nu, *când* revenea – capcanele ascunse îl vor aştepta. Era înarmat. M-ar fi dezavantajat, aflându-se deasupra intrării, dacă l-aş fi aşteptat pur şi simplu dedesubt. Nici vorbă. Nu voi fi acolo. Va trebui să-l fac să intre după mine – şi atunci…

Uşor tulburat, m-am întors în apartamentele mele.

Cu mâinile la ceafă, am zăcut acolo şi mi-am revizuit planurile. Capcanele puteau ucide un om şi eu nu-l voiam pe Luke mort. Asta n-avea nimic de-a face cu sentimentul, cu toate că până de curând îl considerasem pe Luke un bun prieten – până în clipa în care am aflat că-l ucisese pe unchiul meu Caine şi părea hotărât să distrugă şi restul rubedeniilor mele din Amber. Asta deoarece Caine îl ucisese pe tatăl lui Luke – unchiul meu Brand – un tip pe care oricine ar fi fost fericit să-l elimine. Da, Luke – sau Rinaldo, aşa cum îl ştiam acum – era vărul meu, şi avea un motiv să se implice într-una dintre răzbunările noastre în familie. Totuşi, a te război cu toată lumea mi s-a părut un pic exagerat.

Dar nici înrudirea prin sânge, nici sentimentalismul nu m-au determinat să demontez capcanele mele. Îl voiam în viaţă pentru că erau prea multe lucruri pe care nu le înţelegeam şi probabil că nu le voi înţelege niciodată dacă aş muri fără să le aflu.

Jasra… Atuurile Morţii… Mijloacele prin care fusesem urmărit atât de uşor prin Umbră… Întreaga poveste a relaţiei lui Luke cu pictorul şi ocultistul nebun Victor Melman… Tot ce ştia despre Julia şi moartea ei…

Am luat-o de la capăt. Am demontat capcanele. Noul plan era unul simplu şi se baza pe ceva despre care Luke n-avea habar.

Mi-am pus sacul de dormit într-o nouă poziţie, în tunelul situat chiar în afara încăperii al cărei tavan susţinea intrarea blocată. Am dus în acelaşi loc şi câteva pachete cu hrană. Eram hotărât să rămân în apropierea tunelului cât mai mult timp posibil.

Capcana cea nouă era foarte simplă: directă şi aproape inevitabilă. Odată instalată, nu mai era nimic altceva de făcut

decât de aşteptat. De aşteptat şi de reamintit. Şi de plănuit. Trebuia să le fac zile fripte celorlalţi. Trebuia să fac ceva cu Ghostwheel-ul meu. Trebuia să aflu ce ştie Meg Devlin. Trebuia să... o mulţime de lucruri.

Am aşteptat. M-am gândit la furtunile din Umbră, la visuri, la Atuurile stranii şi la Doamna din Lac. După o lungă perioadă în care m-am lăsat purtat de curent, viaţa mea devenise foarte aglomerată în doar câteva zile. Apoi această lungă perioadă în care n-am făcut nimic. Singura mea consolare era că, probabil, această scurgere a timpului îi deruta pe cei mai mulţi dintre cei care prezentau interes pentru mine în clipa asta. S-ar putea ca luna mea petrecută aici să reprezinte o singură zi în Amber, sau chiar mai puţin. Dacă aş putea să mă eliberez curând de aici, urmele pe care mi-aş fi dorit să le examinez ar putea fi relativ proaspete.

Mai târziu, am stins lampa şi m-am dus la culcare. Prin lentilele de cristal ale închisorii mele pătrundea suficientă lumină, mărindu-se şi micşorându-se astfel încât să disting ziua de noapte în lumea exterioară şi să-mi păstrez mica mea serie de obiceiuri în concordanţă cu ritmurile ei.

Pe parcursul următoarelor trei zile am frunzărit din nou jurnalul lui Melman – un material bogat în aluzii şi sărac în informaţii utile – şi aproape că am reuşit să mă conving că „Cel cu Glugă”, aşa cum îl numea pe vizitatorul şi învăţătorul lui, fusese probabil Luke. Cu excepţia câtorva referiri la androginism, ceea ce m-a uluit. Referirile la sacrificiul Fiului Haosului spre finalul volumului erau ceva pe care aş fi putut-o lua personal, în lumina faptului că aflasem că Melman îşi pusese în gând să mă distrugă. Dar dacă Luke era cel ce o făcuse, cum se explică atitudinea lui ambiguă pe muntele din New Mexico, când mă sfătuise să distrug Atuurile Morţii şi mă îndepărtase, ca şi cum ar fi vrut să mă apere de ceva? Şi apoi recunoscuse că e autorul multora dintre primele atentate la viaţa mea, dar le negase pe ultimele. N-ar fi avut niciun motiv să facă asta, decât dacă ar fi fost într-adevăr responsabil de toate. Ce altceva ar putea fi implicat? Cine altcineva? Şi cum? În mod evident existau piese lipsă în puzzle, numai că eu simţeam că sunt neînsemnate, ca şi cum cel mai mic fragment al unei noi informaţii şi cea mai uşoară scuturare a modelului vor provoca brusca aşezare a pieselor în locul potrivit, dând naştere unei imagini pe care, de fapt, o avusesem tot timpul sub ochi.

Ar fi trebuit să mă gândesc că vizita va avea loc noaptea. Ar fi trebuit, dar n-am făcut-o. Mi-am dat seama că mi-aş fi modificat ciclul somnului şi aş fi fost treaz şi alert. Chiar dacă mă simţeam destul de încrezător în eficienţa capcanei mele, fiecare mic amănunt e important în chestiuni cu adevărat cruciale.

Dormeam adânc, şi zgomotul deranjant al pietrei pe piatră era ceva distant. M-am mişcat lent în timp ce zgomotele continuau şi au trecut câteva secunde înainte de a cupla circuitele potrivite ca să înţeleg ce se petrece. Atunci m-am ridicat, cu mintea încă înceţoşată, şi m-am ghemuit lângă peretele încăperii celei mai apropiate de intrare, frecându-mă la ochi, trecându-mi degetele prin păr, căutând starea de alertă pierdută pe ţărmul somnului care se îndepărta.

Primele sunete pe care le-am auzit trebuie că însoţiseră deplasarea penelor, care probabil fixaseră piatra sau bascularea bolovanului. Sunetele neîntrerupte erau înăbuşite, fără ecou – exterioare.

Aşa că am îndrăznit să arunc o privire rapidă în încăpere. Nu era nimic deschis, ca să se vadă stelele. Vibraţiile de deasupra continuau. Zgomotele de lovituri erau acum urmate de un altul, un scrâşnet constant, supărător. O minge de lumină cu un halo difuz strălucea prin piatra transparentă a tavanului. Un felinar, am presupus. Prea constant ca să fie o torţă. Şi o torţă ar fi fost ineficace în împrejurările de faţă.

Apăru un semicerc de cer, cu două stele în partea de jos. Se lărgi şi am auzit respiraţia greoaie şi mormăitul a ceea ce mi-am zis că ar fi doi bărbaţi.

Extremităţile mă furnicară în timp ce simţeam cum un plus de adrenalină îşi face trucul biologic în interior. Nu contasem pe faptul că Luke va veni însoţit. Planul meu lipsit de pericole nu putea da rezultate în cazul de faţă – ceea ce însemna că eu eram cel păcălit.

Bolovanul se rostogolea mult mai rapid acum şi nu era timp nici măcar pentru o blasfemie în vreme ce mintea mea alerga, concentrată pe mersul acţiunii şi asumându-şi atitudinea potrivită.

Am chemat imaginea Logrusului şi aceasta căpătă formă dinaintea mea. M-am ridicat în picioare, încă sprijinindu-mă de perete, şi am început să-mi mişc braţele astfel încât să coincidă cu mişcările aparent dezordonate ale membrelor celor două apariţii. În clipa în care am ajuns la o legătură satisfăcătoare,

zgomotele de deasupra încetaseră.

Deschizătura era acum liberă. Câteva clipe mai târziu, lumina se ridică şi se deplasă spre ea.

Am păşit în încăpere şi am întins mâinile. În clipa în care bărbaţii, scunzi şi negri, apărură deasupra mea, planul meu iniţial era complet contramandat, Amândoi aveau în mâna dreaptă pumnale scoase din teacă. Niciunul nu era Luke.

Am întins mâinile cu mănuşile de armură ale Logrusului şi l-am înşfăcat pe fiecare de gât. Am strâns până când au leşinat în strânsoarea mea. Am mai strâns un pic, apoi le-am dat drumul.

În timp ce dispăreau din raza vizuală, m-am agăţat de buza înaltă a intrării cu liniile mele de forţă incadescente şi m-am tras sus odată cu ele. Când am ajuns la deschizătură m-am oprit să-l recuperez pe Frakir, care era încolăcit în partea de dedesubt. Asta fusese capcana mea. Luke, sau oricare altul, ar fi trebuit să treacă printr-un laţ ca să intre, un laţ gata să se strângă instantaneu în jurul oricui ar fi trecut prin el.

Acum, totuşi…

O dâră de foc alerga pe panta din dreapta. Felinarul căzut se făcuse ţăndări şi combustibilul răspândit devenise un râuleţ în flăcări. Indivizii pe care îi strangulasem zăceau lăbărţaţi de-o parte şi de alta. Bolovanul care blocase deschizătura rămăsese în stânga şi cumva în spatele meu. Am rămas unde mă aflam – capul şi umerii deasupra deschizăturii, ţinându-mă pe coate – cu imaginea Logrus-ului dansându-mi între ochi, cu furnicăturile calde ale liniilor lui de forţă încă trecându-mi prin braţe, Frakir deplasându-se de pe umărul stâng în josul bicepsului.

Aproape că fusese prea simplu. Nu mi-l imaginam pe Luke având încredere în doi lachei care să mă ia la întrebări, să mă ucidă sau să mă transporte – oricare le-ar fi fost misiunea. Din cauza asta nu ieşisem total, ci scanam împrejurimile învăluite de noapte din poziţia avantajoasă a unei relative siguranţe.

Prevăzător pentru o schimbare. Pentru că altcineva împărţea noaptea cu mine. Era destul de întuneric, chiar şi cu dâra de foc care se micşora, pentru ca vederea mea normală să nu m-ajute să-mi ofere această informaţie. Dar atunci când chem Logrusul, setul mental care îmi dă viziunea imaginii sale îmi permite să văd, în egală măsură, şi alte manifestări non-fizice.

Astfel că am detectat o asemenea imagine lângă un copac din stânga mea, printre umbre, unde n-aş fi văzut silueta umană în faţa căreia plutea. Şi avea un model straniu, amintind de cel al

Amberului; se rotea ca o morişcă lentă, întinzând lujere de lumină galbenă ca un fum. Acestea se deplasau spre mine prin noapte şi priveam fascinat, ştiind deja ce voi face când va sosi clipa.

Erau patru morişti mari şi veneau lent, cercetând atent. Când au ajuns la câţiva iarzi de mine se opriră, încetiniră viteza, apoi izbiră asemeni cobrelor. Mâinile mele erau împreunate şi uşor încrucişate, cu extremităţile Logrusului întinse. Le-am separat cu o singură mişcare de rotaţie, împingându-le uşor înainte în răstimp. Acestea izbiră lujerii galbeni, răspândindu-i pentru a fi aruncaţi înapoi asupra modelului lor. Am simţit o furnicătură în antebraţe în timp ce se întâmpla asta. Apoi, folosindu-mi prelungirea mâinii drepte ca pe o spadă, am izbit în modelul acum pâlpâitor ca şi cum ar fi fost un scut. Am auzit un scurt ţipăt ascuţit când imaginea aceea deveni neclară şi am izbit din nou rapid, m-am târât afară din gaură şi am pornit în josul pantei, cu dureri în braţ.

Imaginea – orice o fi fost – se topi şi dispăru. Atunci, totuşi, am putut distinge mai clar silueta aplecată lângă trunchiul copacului. Părea a fi a unei femei, cu toate că nu-i puteam distinge trăsăturile din cauza unui mic obiect pe care-l ridicase şi acum îl ţinea în faţa ei cam la nivelul ochilor. Temându-mă să nu fie o armă, l-am lovit cu o prelungire a Logrusului, sperând să i-l smulg din mână.

Atunci m-am poticnit, pentru că am simţit un recul care mi-a izbit braţul cu o forţă considerabilă. Se pare că obiectul pe care-l izbisem se afla sub imperiul unei vrăji foarte puternice. Cel puţin am avut satisfacţia să văd că şi doamna se clătinase. Scoase şi un ţipăt scurt, dar se ţinu tare de obiect.

O clipă mai târziu, o slabă strălucire policromă apăru în jurul lui şi mi-am dat seama ce era. Tocmai direcţionasem forţa Logrusului împotriva unui Atu. Trebuia să ajung acum la ea, fie numai să aflu cine e.

Numai că în timp ce mă năpusteam înainte mi-am dat seama că nu pot ajunge la ea în timp. Doar dacă…

L-am smuls pe Frakir de pe umăr şi l-am pus de-a lungul liniei de forţă a Logrusului, manipulându-l în direcţia potrivită şi dându-i ordinele în timp ce zbura.

Din noul meu unghi de vedere şi din haloul slab ca un curcubeu care o înconjura acum, am văzut, în sfârşit, chipul doamnei. Era Jasra, cea care aproape mă ucisese cu o muşcătură

în apartamentul lui Melman. Într-o clipă urma să dispară, luând cu ea şansa de a căpăta unele răspunsuri de care ar putea depinde viaţa mea.

– Jasra! am strigat, încercând să-i zădărnicesc concentrarea.

N-am reuşit, dar a făcut-o Frakir. Coarda mea de strangulat, acum cu o strălucire argintie, o prinse de gât, alcătuind din celălalt capăt o lesă cu care o înlănţui strâns de creanga care atârna în apropiere, în stânga Jasrei.

Doamna începu să dispară, aparent fără să-şi dea seama că era prea târziu. Nu putea să se teleporteze prin Atu fără să se decapiteze singură.

Pricepu pe dată. I-am auzit strigătul gâlgâit în timp ce reveni, deveni materială, îşi pierdu haloul, lăsă să cadă Atuul şi se încleştă de coarda care-i înconjura gâtul.

Am ajuns lângă ea, am pus mâna pe Frakir, care îşi descolăci un capăt de pe creanga copacului şi îl repuse în jurul încheieturii mele.

– Bună seara, Jasra, am spus, împingându-i capul pe spate. Încearcă din nou muşcătura otrăvită şi o să ai nevoie de o proteză pentru gât. Pricepi?

Încercă să vorbească, dar nu izbuti. Încuviinţă.

– O să slăbesc un pic coarda, am spus, ca să-mi poţi răspunde la întrebări.

Am slăbit strânsoarea lui Frakir pe gâtul ei. Jasra începu să tuşească şi mă învrednici cu o privire care ar fi transformat nisipul în sticlă. Obiectul ei magic dispăruse complet, aşa că am procedat la fel cu Logrusul.

– De ce mă urmăreşti? am întrebat. Ce sunt eu pentru tine?

– Fiul pierzaniei! spuse şi încercă să mă scuipe, dar probabil că gura îi era prea uscată.

Am tras scurt de Frakir şi tuşi iar.

– Răspuns greşit, am spus. Mai încearcă.

Dar ea zâmbi, cu privirea mutându-se spre un punct dincolo de mine. Am menţinut strânsoarea lui Frakir şi am îndrăznit să arunc o privire. Aerul începuse să tremure în spatele meu şi în dreapta, într-o evidentă pregătire a cuiva care se teleporta.

În clipa aceea nu mă simţeam pregătit să fac faţă unei noi ameninţări, aşa că am băgat mâna liberă în buzunar şi am scos un teanc de Atuuri ale mele. Al Florei era deasupra. În ordine. O să meargă.

Mi-am îndreptat gândurile spre ea, prin lumina slabă, dincolo

de suprafaţa cărţii de joc. Am simţit cum îi captez atenţia, urmată apoi de o bruscă stare de alertă. Apoi:

– Da…?

– Teleportează-mă! Grăbeşte-te! am spus.

– *E o urgenţă?* întrebă ea.

– Mai mult de atât, i-am spus.

– *Uh – okay. Hai.*

Aveam o imagine a ei în pat. Deveni mai limpede, mai limpede. Întinse mâna.

Am întins şi eu mâna şi am luat-o. Am înaintat exact când am auzit vocea lui Luke, urlând:

– Opreşte-te!

Am continuat să avansez, târând-o pe Jasra după mine. Încercă să se tragă înapoi şi izbuti să mă oprească în timp ce mă clătinam lângă marginea patului. Abia atunci l-am observat pe bărbatul bărbos, brunet, care mă privea cu ochi mari de pe partea opusă a patului.

– Cine…? Ce…? începu, în timp ce eu zâmbeam mohorât şi îmi redobândeam echilibrul.

Silueta fantomatică a lui Luke apăru lângă prizoniera mea. Întinse mâna şi apucă braţul Jasrei, trăgând-o de lângă mine.

Scoase un zgomot ca un gâlgâit întrucât mişcarea îi întări strânsoarea lui Frakir în jurul gâtului. La naiba! Şi acum?

Flora se ridică brusc, cu chipul contorsionat, aşternutul cu aromă de levănţică căzând în clipa în care-şi repezi pumnul înainte cu o viteză surprinzătoare.

– Nenorocito! strigă. Mă mai ţii minte?

Lovitura izbi falca Jasrei şi cu greu am reuşit să-l eliberez la timp pe Frakir, ca să nu fiu tras înapoi cu ea în braţele lui Luke, care aştepta.

Amândoi dispărură, şi pâlpâirea la fel.

Între timp, tipul brunet se târâse de-a buşilea din pat şi îşi culegea articolele de îmbrăcăminte. Odată culese toate, nu îndrăzni să îmbrace vreunul dintre ele ci, pur şi simplu, le ţinu în faţă şi se retrase cu spatele spre uşă.

– Ron! Unde pleci? întrebă Flora.

– Departe! răspunse şi deschise uşa şi ieşi.

– Hei! Aşteaptă!

– Nici vorbă! veni răspunsul din camera alăturată.

– La naiba! rosti ea, privindu-mă. Ai şi tu un stil de a te băga în viaţa oamenilor. Apoi: Ron! Cum rămâne cu cina? strigă.

– Trebuie să merg la psihanalist, se auzi vocea lui, urmată la scurt timp de trântitul altei uşi.

– Sper că-ţi dai seama ce poveste frumoasă tocmai ai distrus, îmi spuse Flora.

Am oftat.

– Când l-ai cunoscut? am întrebat.

Se încruntă.

– Ei bine, ieri, răspunse. Nu te sfii şi zâmbeşte. Chestiile astea nu depind întodeauna de factorul timp. Pot spune chiar acum că era pe punctul de a fi ceva cu totul aparte. Să mai cred că un prostănac ca tine sau ca taică-tu să batjocorească o frumoasă...

– Iartă-mă, am spus. Mulţumesc că m-ai extras. Fireşte că se va întoarce. Pur şi simplu l-am speriat de moarte. Cum poţi să crezi că va renunţa să se întoarcă, odată ce te-a cunoscut?

Zâmbi.

– Da, eşti precum Corwin, zise. Prostănac, dar sensibil.

Se ridică şi traversă spre dulap, scoase un halat de culoarea levănţicăi şi-l trase pe ea.

– Ce-a fost toată chestia asta? rosti, legându-şi cordonul la mijloc.

– E o poveste lungă...

– Atunci mai bine s-o ascult în timpul prânzului. Ţi-e foame? întrebă.

Am rânjit.

– Se vede. Hai.

Mă conduse printr-o sufragerie de Provincie Franceză într-o spaţioasă bucătărie de ţară, plină de ceramică şi tigăi din cupru. M-am oferit s-o ajut, dar ea îmi arătă un scaun lângă masă şi-mi spuse să mă aşez.

În timp ce scotea nenumărate bunătăţi din frigider, am spus:

– Mai întâi...

– Da?

– Unde ne aflăm?

– În San Francisco, răspunse.

– De ce ţi-ai stabilit gospodăria aici?

– După ce am terminat afacerea aceea cu Random am hotărât să rămân. Oraşul mi s-a părut din nou frumos.

Am pocnit din degete. Uitasem că fusese trimisă să afle cine e proprietarul depozitului unde Victor Melman îşi avea apartamentul şi studioul, şi unde „Brutus Storage” avea o provizie de muniţie care funcţiona în Amber.

– Deci, cine era proprietarul depozitului? am întrebat.
– „Brutus Storage”, răspunse. Melman îl închiriase de la ei.
– Şi cine e proprietarul „Brutus Storage”?
– J.B. Rand, Inc.
– Adresa?
– Un birou în Sausalito. A fost eliberat acum două luni.
– Cei care erau proprietari au lăsat vreo adresă pentru chiriaş?
– Doar o cutie poştală. Care a fost şi ea abandonată.
Am dat din cap.
– Bănuiam că e ceva de genul ăsta, am spus. Acum povesteşte-mi despre Jasra. Evident că o cunoşti pe doamna.
Pufni.
– Nu e o doamnă, spuse. Era o curvă de lux atunci când am cunoscut-o.
– Unde?
– În Kashfa.
– Unde-i asta?
– Un mic regat interesant din umbră, puţin după capătul Cercului de Aur al celor cu care Amberul face negoţ. Splendoare barbară lăsată în paragină şi chestii de-astea. E un fel de relicvă culturală.
– Atunci, cum de ştii de el?
Se opri o clipă, amestecând ceva într-un castron.
– Oh, obişnuiam să-i ţin de urât unui nobil din Kashfa, pe care-l întâlnisem într-o zi într-o pădure. Ieşise la o vânătoare cu şoimi şi s-a întâmplat să-mi scrântesc glezna…
– Uh, am intervenit, să nu ne pierdem în amănunte. Şi Jasra?
– A fost consoarta bătrânului rege Menillan. Îl juca pe degete.
– Ce ai împotriva ei?
– Mi l-a furat pe Jasrick când am fost plecată din oraş.
– Jasrick?
– Nobilul meu. Conte de Kronklef.
– Ce spunea înălţimea Sa Menillan despre aceste aventuri?
– N-a ştiut niciodată. La vremea aceea era deja pe patul de moarte. A murit la puţin după aceea. De fapt, ăsta e motivul real pentru care ea îl dorea pe Jasrick. Era comandantul gărzii palatului şi fratele lui era general. S-a folosit de ei ca să pună la cale o lovitură de palat când Menillan s-a stins din viaţă. Ultima oară auzisem că e regină în Kashfa şi că se descotorosise de Jasrick. A primit ce merita, aş zice. Cred că ţintea şi el la tron, dar ea n-a vrut să-l împartă. I-a executat, pe el şi pe frate-său,

pentru trădare într-un fel sau altul. Jasrick era într-adevăr un tip chipeş… Totuşi, nu prea deştept.

– Oamenii din Kashfa au vreo înzestrare fizică neobişnuită? am întrebat.

Zâmbi.

– Ei bine, Jasrick era un tip dat naibii. Dar n-aş folosi cuvântul „neobişnuit” pentru…

– Nu, nu, am întrerupt-o. Mă refeream la vreo anomalie a gurii – colţi retractabili sau vreun dinte veninos sau ceva de genul ăsta.

– Uh-uh, spuse şi n-aş putea zice că roşeaţa ei se datora căldurii de la sobă. Nimic de genul ăsta. Sunt construiţi conform standardelor. De ce întrebi?

– Când ţi-am spus povestea mea în Amber am omis partea în care Jasra m-a muşcat, şi cu greu am izbutit să mă teleportez din cauza unui fel de otravă pe care se pare că ea mi-a injectat-o. M-a amorţit, m-a lăsat paralizat şi foarte slăbit multă vreme.

Clătină din cap.

– Cei din Kashfa nu pot face nimic de genul ăsta. Dar, fireşte, Jasra nu e una dintre ei.

– Oh? De unde e?

– Nu ştiu. Dar e o străină. Unii spun că a fost adusă pe un vas de sclavi dintr-o ţară îndepărtată. Alţii spun că rătăcea pe acolo într-o zi, şi Menillan a căzut cu ochii pe ea. Se zvonea că ar fi vrăjitoare. Nu ştiu.

– Eu da. Zvonul e adevărat.

– Serios? Poate că aşa a pus mâna pe Jasrick.

Am dat din umeri.

– Când a avut loc… experienţa ta cu ea?

– Acum treizeci sau patruzeci de ani, cred.

– Şi încă e regină în Kashfa?

– Nu ştiu. E multă vreme de când n-am mai trecut pe acolo.

– Amberul e în relaţii rele cu Kashfa?

Clătină din cap.

– De fapt, niciun fel de relaţii speciale. Aşa cum am spus, ei sunt plasaţi cam peste mână. Nu atât de accesibili ca multe alte locuri, neavând mare lucru de oferit pentru comerţ.

– Deci, niciun motiv real ca ea să ne urască?

– Nu mai mult decât să urască pe oricine altcineva.

Aromele îmbietoare ale mâncării începură să umple încăperea. Stând acolo şi adulmecându-le şi gândindu-mă la duşul lung,

fierbinte, către care mă voi îndrepta după prânz, Flora rosti ceea ce într-un fel, ştiam că va spune.

– Bărbatul ăla care a salvat-o pe Jasra… Părea cunoscut. Cine e?

– E cel despre care ţi-am povestit în Amber, am răspuns. Luke. Sunt curios dacă-ţi aminteşte de cineva.

– Parcă da, spuse după o pauză. Dar n-aş putea spune cine.

Când se întoarse cu spatele spre mine, am spus:

– Dacă ţii în mână ceva care s-ar putea sparge sau împrăştia dacă-l scapi, te rog pune-l jos.

Am auzit cum lasă ceva pe tejghea. Apoi se răsuci cu o expresie uluită pe chip.

– Da?

– Numele lui adevărat e Rinaldo şi e fiul lui Brand, i-am spus. Am fost prizonierul lui mai mult de o lună în altă umbră. Am evadat de-abia acum.

– Oh, Doamne, şopti. Apoi: Ce vrea?

– Răzbunare, am răspuns.

– Împotriva cuiva anume?

– Nu. A tuturor. Dar Caine, fireşte, a fost primul.

– Pricep.

– Te rog să nu arzi mâncarea, am zis. De multă vreme îmi doresc un prânz bun.

Încuviinţă şi se răsuci. După un timp rosti:

– Îl cunoşteai de foarte multă vreme. Cum era?

– Întotdeauna mi s-a părut un tip de treabă. Dacă e nebun ca taică-su, s-a comportat foarte bine.

Scoase dopul unei sticle de vin, turnă în două pahare şi le aduse la masă. Apoi începu să servească prânzul.

După câteva îmbucături, se opri cu furculiţa pe jumătate ridicată şi privi în gol.

– Cine s-ar fi gândit că nenorocitul va avea urmaşi? constată ea.

– Fiona, bănuiesc, i-am spus. În noaptea dinaintea înmormântării lui Caine m-a întrebat dacă am o fotografie a lui Luke. Când i-am arătat-o, pot spune că a deranjat-o ceva, dar n-a vrut să spună ce anume.

– Şi a doua zi ea şi Bleys au dispărut, rosti Flora. Da. Acum când mă gândesc la asta, seamănă cumva cu comportamentul lui Brand când era foarte tânăr – cu multă vreme în urmă. Luke pare mai înalt şi mai solid, dar există o asemănare.

Reveni la mâncare.
– Apropo, e foarte bună, am spus.
– Oh, mulţumesc. Apoi oftă. Asta înseamă că va trebui să aştept până când termini de mâncat ca să aud întreaga poveste.
Am dat din cap, pentru că aveam gura plină. Să se prăbuşească imperiul. Eram lihnit.

2

Duşat, dichisit, cu manichiura făcută şi îmbrăcat în veşminte proaspete, am obţinut un număr de la „Informaţii" şi am telefonat unchiului Devlin, înscris în zona lui Bill Roth. Vocea femeii care răspunse nu avea timbrul potrivit, totuşi l-am recunoscut.
– Meg? Meg Devlin? am spus.
– Da, veni răspunsul. Cine e?
– Merle Corey.
– Cine?
– Merle Corey. Am petrecut împreună o noapte interesantă cu ceva timp în urmă...
– Îmi pare rău, spuse. Trebuie să fie o greşeală.
– Dacă nu poţi vorbi acum, te sun când spui tu. Sau poţi să mă suni tu.
– Nu ştiu cine eşti, spuse şi trânti receptorul în furcă.
M-am holbat la receptor.
Dacă soţul ei era de faţă presupun că jucase un pic viclean, dar cel puţin lăsase să se înţeleagă că mă cunoaşte şi că o să vorbim altădată. Mă abţinusem să iau legătura cu Random pentru că simţeam că o să mă cheme înapoi în Amber imediat, iar eu voiam să vorbesc mai întâi cu Meg. Cu siguranţă nu puteam să irosesc timpul ducându-mă s-o vizitez. Nu puteam să-i înţeleg răspunsul, dar, cel puţin pentru moment, eram lămurit. Aşa că am încercat unicul lucru care mi-a venit în minte. Am sunat din nou la „Informaţii" şi am obţinut numărul vecinilor lui Bill, familia Hansen.
Mi s-a răspuns după al treilea apel – o voce de femeie pe care am recunoscut-o ca fiind a doamnei Hansen. O întâlnisem în trecut, deşi n-o mai văzusem în recenta mea expediţie în zonă.
– Doamnă Hansen, am început. Sunt Merle Corey.
– Oh, Merle... ai fost pe-aici acum ceva timp, nu-i aşa?

– Da. Totuşi n-am putut rămâne mult. Dar am reuşit, în cele din urmă să-l întâlnesc pe George. Am avut mai multe conversaţii lungi cu el. De fapt, aş dori chiar să vorbesc cu el dacă e prin preajmă.

Tăcerea dură un pic prea mult înainte să răspundă.

– George… Ei bine, George e la spital în clipa asta, Merle. N-ai putea să-mi spui mie?

– Oh, nu e urgent, am zis. Ce-a păţit George?

– Nu… nu e nimic grav. Acum e externat şi astăzi e ziua în care merge la control şi ia nişte medicamente. A avut un fel de cădere nervoasă luna trecută. A avut două zile de amnezie şi se pare că medicii nu-şi dau seama ce anume a provocat-o.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Ei bine, radiografiile n-au arătat nimic rău – cum că s-ar fi lovit la cap sau ceva de genul ăsta. Şi acum pare a fi în regulă. Ei spun că probabil va fi bine. Numai că vor să-l ţină sub supraveghere ceva mai mult. Asta-i tot. Deodată, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o inspiraţie subită, întrebă: Cum părea atunci când ai vorbit cu el?

Simţisem că va intreba asta, aşa că n-am ezitat.

– Părea în ordine când am vorbit cu el, am răspuns. Dar fireşte că nu-l cunoscusem înainte, aşa că n-aş putea spune dacă se comporta altfel.

– Înţeleg ce vrei să spui, rosti. Vrei să te sune când ajunge acasă?

– Nu. Am de gând să plec şi nu ştiu exact când mă întorc. Nu era nimic important. O să-l contactez iar cât de curând.

– Okay, atunci. O să-i spun că l-ai căutat.

– Mulţumesc. La revedere.

Aproape că mă aşteptasem la asta. După convorbirea cu Meg. Comportamentul lui George fusese foarte straniu, la sfârşitul prezenţei mele acolo. Ceea ce mă deranjase e că părea să ştie cine sunt în realitate şi mai ştia şi despre Amber, ba chiar a vrut să mă urmeze prin Atu. Era ca şi cum el şi Meg fuseseră amândoi supuşi unei ciudate manipulări.

Jasra îmi veni imediat în minte când m-am gândit la asta. Numai că ea era aliatul lui Luke, se pare, iar Meg mă avertizase împotriva lui Luke. De ce să fi făcut asta dacă Jasra o ţinea sub control într-o anume măsură? N-avea sens. Pe cine altcineva mai ştiam care să fie capabil să declanşeze asemenea fenomene?

Fiona, pe de o parte. Numai că ea fusese de faţă la recenta

mea revenire din Amber în umbra asta şi chiar mă teleportase după seara petrecută cu Meg. Şi părea şi ea la fel de uluită de cursul evenimentelor ca şi mine.

La naiba. Viaţa e plină de uşi care nu se deschid când baţi, repartizate în mod egal printre cele care se deschid când nu vrei.

M-am întors şi am bătut la uşa dormitorului şi Flora mă pofti înăuntru. Stătea dinaintea unei oglinzi, fardându-se.

– Cum a mers? întrebă.

– Nu prea bine. De fapt, total nesatisfăcător, am rezumat eu rezultatele convorbirilor telefonice.

– Şi ce ai de gând să faci acum? se îngrijoră ea.

– Să iau legătura cu Random şi să-l pun la curent cu cele petrecute. Am senzaţia că mă va chema înapoi să audă toată povestea. Aşa că voiam să-mi iau rămas bun şi să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Iartă-mă dacă ţi-am distrus povestea de dragoste.

Ridică din umeri, încă întoarsă cu spatele spre mine în timp ce se examina în oglinda.

– Nu-ţi face probleme…

N-am auzit restul frazei, deşi continua să vorbească. Atenţia mi-a fost atrasă de ceea ce părea a fi începutul unui contact prin Atu. M-am pus pe recepţie şi am aşteptat. Senzaţia deveni mai puternică, dar prezenţa musafirului nu deveni vădită. M-am îndepărtat de Flora.

– Merle, ce e? am auzit-o rostind.

Am oprit-o cu o ridicare a mâinii, în timp ce senzaţia se intensifica. Mi se părea că privesc printr-un lung tunel negru la capătul căruia nu se vedea nimic.

– Nu ştiu, am spus, chemând Logrusul şi preluând cotrolul uneia dintre prelungirile lui. Ghost? Tu eşti? Eşti pregătit să vorbeşti? am întrebat.

Niciun răspuns. Am simţit un fior în timp ce rămâneam pe recepţie, aşteptând. Nu mai trecusem niciodată printr-o astfel de experienţă. Trăiam cu puternica senzaţie că, în cazul în care aş fi făcut un pas înainte, aş fi fost teleportat undeva. Era o provocare? O capcană? Oricum, simţeam că numai un nebun ar fi acceptat o asemenea invitaţie din partea unui necunoscut. Din câte ştiam, era posibil să mă teleporteze înapoi în grota albastră.

– Dacă vrei ceva, am spus, va trebui să te arăţi şi să ceri. Am renunţat la întâlnirile pe nevăzute.

Atunci se infiltră uşor o senzaţie de prezenţă, dar nicio fărâmă de identitate.

– În regulă, am zis. Eu nu vin şi tu n-ai niciun mesaj. Singurul lucru la care mă pot gândi este că vrei să vii tu la mine. Dacă-i aşa, haide.

Am întins amândouă mâinile în aparenţă goale, cu invizibila mea coardă de strangulat contorsionată în poziţie în mâna stângă, un nevăzut fulger mortal al Logrusului în dreapta. Era una dintre acele ocazii în care politeţea cere standarde profesionale.

Un uşor hohot de râs răsună parcă în tunelul întunecat. Totuşi, era doar o pură proiecţie mentală, rece şi asexuată.

Oferta ta este, fireşte, o şmecherie, se auzi atunci. *Pentru că nu eşti prost. Totuşi, îţi admir curajul să te adresezi necunoscutului aşa cum o faci tu. Nu ştii ce ai de înfruntat şi totuşi aştepţi asta. Chiar îl inviţi.*

– Oferta e încă valabilă, am spus.

Nu m-am gândit niciodată că ai fi periculos.

– Ce vrei?

Să te privesc.

– De ce?

S-ar putea să vină o vreme când te voi înfrunta în alţi termeni.

– Ce termeni?

Simt că scopurile noastre se vor intersecta.

– Cine eşti?

Din nou hohotul de râs.

Nu. Nu acum. Nu încă. Voiam doar să te privesc şi să-ţi observ reacţiile.

– Ei? Ai văzut destul?

Aproape.

– Dacă scopurile noastre se intersectează, hai să rezolvăm conflictul acum, am spus. Mi-ar plăcea să scap de el acum, astfel încât să pot merge mai departe cu o afacere importantă.

Îţi apreciez obrăznicia. Dar când va sosi clipa, alegerea nu va fi a ta.

– Abia aştept, am spus în timp ce întindeam precaut o prelungire a Logrusului spre întunecime.

Nimic. Cercetarea mea nu dădu niciun rezultat.

Îţi admir performanţa. Aici!

Ceva se năpusti în viteză spre mine. Extensia mea magică mă informă că era ceva moale – prea moale şi prea slab ca să-mi facă vreun rău – o masă întinsă, rece, în culori strălucitoare…

M-am ţinut pe picioare şi am extins prelungirea prin tunel –

dincolo, departe, mai departe – căutând sursa. Am dat peste ceva tangibil, dar moale: poate un trup, poate nu; prea mare pentru a-l trimite înapoi într-o clipă.

Mai multe mici obiectele, dure şi cu masă suficient de mică, apărură în raza fulgerului meu. Am apucat unul, l-am eliberat din ceea ce-l ţinea şi l-am chemat spre mine.

Un impuls mut de uimire mă cuprinse odată cu masa în viteză şi revenirea chemării Logrusului.

Explodă în jurul meu ca artificiile; flori, flori, flori. Violete, anemone, narcise, trandafiri… Am auzit-o pe Flora icnind când sute de asemenea flori se revărsară în încăpere. Contactul fu imediat întrerupt. Eram conştient că ţin în mâna dreaptă ceva mic şi dur, şi aromele ameţitoare ale peisajului floral îmi umplură nările.

– Ce naiba s-a-ntâmplat? spuse Flora.

– Nu sunt sigur, am răspuns măturându-mi petalele de pe pieptul cămăşii. Îţi plac florile? Ţi le ofer pe astea.

– Îţi mulţumesc, dar prefer un aranjament mai puţin ocazional, spuse, privind mormanul strălucitor care zăcea la picioarele mele. Cine le-a trimis?

– O persoană fără nume de la capătul tunelului negru.

– De ce?

– Plata în avans a funeraliilor, poate. Nu sunt sigur. Tonul întregii conversaţii a fost cumva ameninţător.

– Aş aprecia dacă m-ai ajuta să le strâng înainte să pleci.

– Sigur, am spus.

– Sunt nişte vaze în bucătărie şi în baie. Hai.

Am urmat-o şi am luat câteva. Pe drum, am examinat obiectul pe care-l adusesem din celălalt capăt. Era un nasture albastru montat pe o armătură de aur, cu câteva fire albastre încă ataşate. Piatra tăiată purta un desen curbat, cu patru braţe. I l-am arătat Florei şi ea clătină din cap.

– Nu-mi spune nimic, rosti.

Am scormonit în buzunar şi am dat la iveală aşchiile de piatră din grota de cristal. Păreau să se potrivească. Frakir se agită uşor când am trecut nasturele prin apropierea lui, apoi se prăbuşi din nou în tăcere, ca şi cum ar fi renunţat să mă tot avertizeze despre pietrele albastre, când eu, în mod evident, n-am reacţionat niciodată faţă de ele.

– Ciudat, am spus.

– Mi-ar plăcea câţiva trandafiri pe noptieră, îmi spuse Flora, şi

câteva flori amestecate pe măsuţa de toaletă. Ştii, nimeni nu mi-a trimis vreodată flori în maniera asta. E o prezentare mai degrabă şocantă. Eşti sigur că erau pentru tine?

Am mormăit ceva anatomic sau teologic şi am adunat mugurii.

Mai târziu, în timp ce stăteam în bucătărie bându-mi cafeaua şi chibzuind, Flora remarcă:

– Chestia asta e destul de înfricoşătoare.

– Da.

– Poate că ar trebui să discuţi cu Fi după ce vorbeşti cu Random.

– Poate.

– Că tot veni vorba, n-ar trebui să-l cauţi pe Random?

– Poate.

– Cum adică, „poate”? Trebuie să-l previi.

– Adevărat. Dar am senzaţia că dacă mă aflu în siguranţă, asta nu-mi va da răspunsuri la întrebări.

– Ce-ai de gând, Merle?

– Ai o maşină?

– Da, mi-am luat una acum vreo câteva zile. De ce?

Am scos nasturele şi pietrele din buzunar, le-am înşirat pe masă şi le-am privit iar. În timp ce aranjam florile, tocmai mi-am amintit unde mai văzusem aşa ceva.

– Da?

– Există o amintire pe care, probabil, am blocat-o deoarece îmi provoca foarte multă suferinţă: înfăţişarea Juliei atunci când am găsit-o. Mi se pare că acum îmi amintesc că purta un colier cu o piatră albastră. Poate e doar o coincidenţă, dar…

Dădu din cap.

– S-ar putea. Dar chiar şi aşa, probabil că în clipa de faţă poliţia îl are.

– Oh, nu vreau obiectul. Dar îmi aminteşte că n-am apucat să examinez apartamentul aşa cum aş fi făcut-o dacă n-ar fi trebuit să plec în grabă. Vreau să-l văd iar înainte de a mă întoarce în Amber. Sunt încă uluit cum a reuşit… creatura aia să intre.

– Şi dacă locuinţa a fost curăţată? Sau închiriată din nou?

Am dat din umeri.

– E o singură cale de a afla.

– Okay, o să te duc acolo.

Câteva minute mai târziu ne aflam în maşina ei, şi eu o îndrumam pe unde s-o ia. A fost o călătorie de vreo douăzeci de minute sub un cer cu soare de amiază târzie, cu nori răzleţi

trecând. Am petrecut mare parte din timp făcând unele pregătiri cu forţele Logrusului, şi am terminat în clipa în care am ajuns în zona potrivită.

– Întoarce aici şi dă roată intersecţiei, am spus, făcând un gest. O să-ţi arăt unde să parchezi dacă e loc.

Era aproape de locul unde parcasem în ziua aceea. Când ne-am oprit lângă curbă, îmi aruncă o privire.

– Şi acum? Pur şi simplu mergem acolo şi batem la uşă?

– O să ne facem amândoi invizibili, i-am spus, şi o să rămânem aşa până când intrăm. Va trebui să stai aproape de mine ca să ne vedem unul pe altul, totuşi.

Încuviinţă.

– Dworkin a făcut-o odată pentru mine, spuse, când eram mică. Atunci am spionat o groază de oameni. Chicoti. Uitasem.

Am adăugat elementele finale ale vrăjii minuţios elaborate şi am făcut-o să vină asupra noastră, lumea devenind mai estompată dincolo de parbriz în acest timp. Era ca şi cum aş fi privit împrejurimile prin ochelari de soare fumurii, în timp ce alunecam de pe locul pasagerului din maşină. Am mers încet până la colţ şi am luat-o la dreapta.

– E greu de învăţat vraja asta? mă întrebă. Se pare că trebuie să fii foarte priceput.

– Din nefericire, da, am spus. Cel mai mare neajuns al ei e că nu poţi s-o faci într-un anume moment, dacă nu o ai deja pregătită – şi eu n-am avut-o. Aşa că dacă improvizezi, îţi ia aproape douăzeci de minute ca s-o elaborezi.

Am ajuns pe aleea care duce spre vechea clădire impozantă.

– Ce etaj? mă întrebă.

– Ultimul.

Am urcat spre uşa din faţă şi am găsit-o încuiată. Fără îndoială erau mai scrupuloşi cu asemenea chestiuni în zilele astea.

– O spargem? şopti Flora.

– Prea zgomotos, am răspuns.

Am pus mâna stângă pe mâner şi i-am dat lui Frakir un ordin tăcut. Se descolăci două spire de pe încheietura mea, ivindu-se la vedere când traversă broasca şi se strecură în gaura cheii. Urmară o întindere, o încordare şi mai multe mişcări rigide.

Un uşor declic semnală că zăvorul fusese tras şi am răsucit mânerul şi am tras uşor. Uşa se deschise. Frakir reveni la starea de brăţară şi la invizibilitate.

Am intrat, închizând uşor uşa în urma noastră. Nu ne vedeam

în oglinda pâlpâitoare. Am condus-o pe Flora pe scări.

Se auzeau voci înăbuşite dintr-una dintre încăperile de la etajul doi. Asta era tot. Fără vânt. Fără câini agitaţi. Şi vocile se liniştiră înainte să ajungem la etajul trei.

Am văzut că uşa apartamentului Juliei fusese înlocuită. Era un pic mai închisă la culoare decât cealaltă şi etala o încuietoare nouă, strălucitoare. Am bătut uşor la uşă şi am aşteptat. Niciun răspuns, dar am bătut din nou cam după jumătate de minut şi am aşteptat iar.

Nu veni nimeni. Aşa că am încercat uşa. Era încuiată, dar Frakir repetă trucul şi am ezitat. Mâna îmi tremură, amintindu-mi de ultima vizită. Ştiam că trupul ei mutilat nu mai zăcea acolo. Ştiam că nicio fiară ucigaşă nu mă aştepta să mă atace. Totuşi, amintirea ei mă reţinu câteva secunde.

– Ce s-a întâmplat? şopti Flora.

– Nimic, am spus şi am deschis uşa.

Locul fusese parţial mobilat, după cum mi-am amintit. Rămăseseră sofaua şi măsuţele, mai multe scaune, o masă mai întinsă – dar toate obiectele Juliei dispăruseră. Pe podea se afla un covor nou, şi podeaua chiar fusese lustruită de curând. Nu părea că apartamentul ar fi fost închiriat, întrucât nu existau obiecte personale ale cuiva.

Am intrat şi am închis uşa, eliberând vraja care ne cuprinsese, în timp ce începeam circuitul prin încăperi. Locul se lumină perceptibil în clipa în care vălurile noastre magice se topiră.

– Nu cred c-o să găseşti ceva, spuse Flora. Simt miros de ceară şi de dezinfectant şi de vopsea.

Am încuviinţat.

– Cele mai lumeşti posibilităţi par excluse, am spus. Dar vreau să încerc altceva.

Mi-am liniştit mintea şi l-am chemat pe Logrus-văzătorul. Dacă mai existau rămăşiţe ale vreunei lucrări magice, speram să le găsesc prin acest mijloc. M-am plimbat lent prin sufragerie, privind totul din toate unghiurile posibile. Flora mă părăsi, conducându-şi propria anchetă, care consta în principal în a privi sub orice obiect. Încăperea licărea uşor în timp ce scanam acele lungimi de undă în care era cel mai probabil să apară o asemenea reacţie – cel puţin asta era cea mai bună modalitate de a descrie procesul în această umbră.

Nimic, mare sau mic, nu scăpă examinării mele. Dar nimic nu ieşi la iveală. După minute lungi m-am dus în dormitor.

Probabil ca Flora a auzit brusca mea inspiraţie, deoarece a ajuns în încăpere şi lângă mine în câteva secunde, şi privea biroul cu sertare dinaintea căruia stăteam.

– Ceva în el? întrebă, întinzând mâna, apoi retrăgând-o.

– Nu. În spatele lui, am spus.

Biroul cu sertare fusese montat în cursul reamenajării apartamentului. De obicei, ocupa un spaţiu la mai multe zeci de centimetri în dreapta. Cel pe care-l vedeam acum era vizibil spre stânga şi deasupra, mare parte fiind evident blocată privirii mele. Am apucat obiectul şi l-am împins înapoi spre dreapta, în poziţia pe care o ocupase înainte.

– Tot nu văd nimic, spuse Flora.

Am întins mâna şi am prins-o pe a ei, extinzând forţa Logrusului astfel încât să vadă şi ea ce văzusem eu.

– Bine, dar… Îşi ridică cealaltă mână şi urmări conturul dreptunghiular slab de pe perete, arată ca o… intrare, spuse.

Am examinat conturul – o linie imperceptibilă, ştearsă, de foc. Uşa fusese evident sigilată şi încă de mult timp. În cele din urmă ar fi dispărut complet.

– *Este* o intrare, am răspuns.

Mă trase înapoi în cealaltă cameră ca să privim partea cealaltă a zidului.

– Aici nu e nimic, remarcă ea. Nu trece prin zid.

– Acum ai prins ideea, am spus. Merge undeva în altă parte.

– Unde?

– Acolo de unde a venit creatura care a ucis-o pe Julia.

– Poţi s-o deschizi?

– Sunt gata să stau în faţa ei oricât ar fi nevoie, i-am spus, şi să încerc.

Am revenit în cealaltă cameră şi am examinat încă o dată intrarea.

– Merlin, spuse, după ce-i lăsasem mâna şi o ridicasem pe a mea în faţă, nu crezi că acesta e momentul în care ar trebui să intri în contact cu Random, să-i spui exact ce s-a întâmplat, şi poate ar trebui să-l ai pe Gerard lângă tine dacă reuşeşti să deschizi uşa?

– Probabil că ar trebui, am aprobat, dar n-o s-o fac.

– De ce nu?

– Pentru că s-ar putea să-mi spună să n-o fac.

– S-ar putea să aibă şi el dreptate.

Mi-am coborât mâinile şi m-am răsucit spre ea.

– Trebuie să recunosc că ai dreptate, am zis. Random trebuie să afle totul şi probabil că deja am amânat prea mult. Aşa că uite ce aş vrea să faci – du-te înapoi la maşină şi aşteaptă. Acordă-mi o oră. Dacă nu apar până atunci, ia legătura cu Random, spune-i tot ce ţi-am povestit eu şi spune-i şi despre asta.

– Nu ştiu, rosti. Dacă nu apari, Random o să fie foc şi pară pe mine.

– Spune-i doar că am insistat şi că tu n-ai putut să faci nimic. Ceea ce e şi adevărat, dacă nu te mai gândeşti la asta.

Îşi încreţi buzele.

– Nu-mi place să te părăsesc – deşi nici să rămân nu-mi doresc. Nu vrei o grenadă de mână?

Ridică geanta şi începu s-o deschidă.

– Nu. Mulţumesc. Oricum, de ce ai aşa ceva?

Zâmbi.

– Întotdeauna le iau cu mine în umbra asta. Uneori se dovedesc folositoare. Dar e-n ordine, o să te aştept.

Mă săruta uşor pe obraz şi se răsuci.

– Şi încearcă să dai de Fiona, am spus, dacă nu apar. Spune-i şi ei toată povestea. S-ar putea să vadă evenimentele din altă perspectivă.

Încuviinţă şi plecă. Am aşteptat până când am auzit cum se închide uşa, apoi mi-am concentrat atenţia în întregime asupra dreptunghiului luminos. Conturul lui părea destul de uniform, cu doar câteva zone ceva mai îngroşate, luminoase, şi altele mai fine, înceţoşate. Am urmărit lent liniile cu palma mâinii drepte la o înălţime de vreun inci de la suprafaţa peretelui. Am simţit o uşoară înţepătură, o senzaţie de căldură în timp ce făceam asta. Previzibil, erau mai pronunţate deasupra zonelor mai luminoase. Am luat asta drept un semn că sigiliul era mai puţin perfect în aceste locuri. Foarte bine. Voi descoperi curând dacă obiectul poate fi forţat, şi dacă acestea vor fi punctele mele de atac.

Mi-am răsucit mâinile mai adânc în Logrus până când am reuşit să port prelungirile pe care le doream ca pe nişte mănuşi-cu-degete-fine, mai puternice decât metalul, mai sensibile decât limba, prin puterile lor. Mi-am mişcat mâna dreaptă în cel mai apropiat punct, la acelaşi nivel cu şoldul. Am simţit pulsaţia unei vechi vrăji când am atins zona cea mai strălucitoare. Mi-am îngustat extensia în timp ce împingeam, făcând-o din ce în ce mai fină până când pătrunse înăuntru. Atunci pulsaţia deveni constantă. Am repetat experienţa pe o zonă mai sus în stânga

mea.

Am rămas acolo, simţind forţa care sigilase intrarea, extensiile mele filamentoase pulsând în matricea ei. Am încercat să le mişc, mai întâi în sus, apoi în jos. Extensia dreaptă alunecă puţin mai departe decât stânga, în ambele direcţii, înainte de a fi oprită de o întăritură şi o rezistenţă. Am solicitat mai multă forţă din trupul Logrusului, care înota ca un spectru înaintea mea şi am turnat această energie în mânuşi, timp în care modelul Logrusului îşi schimbă din nou forma. Când am încercat încă o dată să le mişc, cea din dreapta alunecă în jos cam treizeci de centimetri înainte ca pulsaţia să o prindă în capcană; când am împins-o în sus, se ridică până aproape de vârf. Am încercat din nou la stânga. Se mişcă pe toată porţiunea până în vârf, dar trecu poate la vreo şase inci în josul punctului de plecare când am tras-o în jos.

Am inspirat adânc şi am simţit că încep să transpir. Am pompat şi mai multă putere în mănuşi şi am forţat extensiile lor mai departe în jos. Acolo rezistenţa era şi mai mare şi pulsaţiile se transmiseră prin braţe până în adâncul fiinţei mele. M-am oprit şi m-am odihnit, apoi am crescut forţa la un nivel şi mai înalt de intensitate. Logrusul se contorsionă iar, şi eu mi-am împins ambele mâini până la podea, apoi am îngenuncheat acolo, gâfâind înainte de a începe să-mi croiesc drum de-a lungul bazei. În mod evident, portalul era destinat să nu mai fie deschis niciodată. Nu trebuia măiestrie pentru asta, ci numai forţă brută.

Când forţele mele se întâlniră în mijloc, m-am retras şi mi-am privit munca. În dreapta, în stânga şi de-a lungul bazei, liniile roşii fine deveniseră acum panglici late incandescente. Le puteam simţi pulsaţia pe distanţa care ne separa.

M-am ridicat şi am înălţat braţele. Am început să mă ocup de vârf, începând de la colţuri, mişcându-mă spre interior. Era mai uşor decât fusese mai devreme. Forţele din zonele deschise păreau să adauge o anume tensiune, şi mâinile mele pluteau către mijloc. Când se întâlniră, mi s-a părut că aud un sunet ca un oftat uşor. Le-am lăsat să cadă şi mi-am examinat opera. Acum tot conturul era incandescent. Dar mai mult de-atât. Părea ca şi cum linia luminoasă plutea de jur împrejur…

Am rămas acolo mai multe minute, revenindu-mi, relaxându-mă, liniştindu-mă. Dobândindu-mi autocontrolul. Nu ştiam decât că uşa duce într-o altă umbră. Asta putea însemna orice. Când o voi deschide bănuiesc că ceva ar putea sări să mă atace. Da, dar

fusese totuşi sigilată de ceva vreme. Mai probabil că orice fel de capcană ar putea fi de alt gen. Cel mai probabil, s-o deschid şi să nu se întâmple nimic. Atunci voi putea să aleg între a privi pur şi simplu în jur de acolo de unde stăteam sau să intru. Şi probabil că nu va fi mare lucru de văzut, doar să stau acolo, privind…

Aşa că mi-am întins încă o dată prelungirile Logrusului, ţinându-mă de fiecare latură a uşii, şi am împins. Partea din dreapta cedă, aşa că am slăbit strânsoarea din stânga. Am continuat apăsarea în dreapta şi uşa se roti brusc înspre interior şi se deschise…

Priveam într-un tunel sidefiu, care părea că se lărgeşte după câţiva paşi. În afară de asta, era şi un efect de ondulare, asemănător modelelor create la distanţă de căldură deasupra şoselei într-o zi de vară toridă. Petice de roşeaţă şi forme întunecate, nedefinite, pluteau în tunel. Am aşteptat poate o jumătate de minut, dar nu se apropie nimic.

L-am pregătit pe Frakir pentru necazuri. Am menţinut legătura cu Logrusul. Am înaintat, întinzând sondele în faţa mea. Am păşit înăuntru.

O bruscă schimbare a gradientului de tensiune din spatele meu mă făcu să arunc o privire rapidă în direcţia aceea. Uşa se închisese şi se micşorase, înfăţişându-mi-se acum în depărtare ca un mic cubuleţ roşu. Paşii mei ar fi putut, fireşte, să mă poarte pe o distanţă mare, dacă regulile acestui spaţiu acţionau astfel.

Am continuat, şi un vânt fierbinte suflă spre mine, mă învălui, rămase cu mine. Lateralele coridorului meu se retraseră, priveliştea din faţa mea continua să sclipească şi să danseze, şi ritmul meu deveni mai greoi, ca şi cum aş fi urcat brusc un deal. Am auzit ceva ca un grohăit dincolo de locul de unde viziunea mea devenea neclară, şi extensia stângă a Logrusului întâlni ceva care se zdruncină uşor. Frakir începu să pulseze simultan cu senzaţia unei aure ameninţătoare prin sondă. Am oftat. Nu mă aşteptasem să fie uşor. Dacă aş fi fost eu organizatorul acţiunii, nu m-aş fi mulţumit doar să sigiliez uşa.

– În regulă, nenorocitule! Stai pe loc! bubui o voce din depărtare.

Am continuat să mă târăsc înainte. Se auzi iar.

– Am spus să stai!

Lucrurile începură să se aşeze la loc în timp ce înaintam şi, deodată, în dreapta şi în stânga se iviră pereţi duri şi deasupra un acoperiş, îngustându-se, adunându-se…

O imensă siluetă plinuţă îmi bara calea, arătând ca un Buda purpuriu cu urechi de liliac. Pe măsură ce mă apropiam, detaliile ieşeau în evidenţă: colţi ieşiţi în afară, ochi galbeni care păreau fără gene, gheare lungi şi roşii la imensele mâini şi picioare. Stătea aşezat în mijlocul tunelului şi nu catadicsi să se ridice. Nu purta haine, dar imensul pântec umflat i se odihnea pe genunchi, acoperindu-i sexul. Vocea fusese totuşi aspră, masculină şi, în general, era urât mirositor.

– Salut, am spus. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Grohăi şi temperatura păru să crească uşor. Frakir îşi ieşise din minţi şi l-am calmat mental.

Creatura se aplecă în faţă şi cu o unghie luminoasă desenă o linie de fum în piatra de pe jos. M-am oprit înaintea ei.

– Depăşeşte linia asta, vrăjitorule, şi ăla eşti, spuse.

– De ce? am întrebat.

– Pentru că am spus eu.

– Dacă colecţionezi taxe, i-am sugerat, spune preţul.

Clătină din cap.

– Nu poţi cumpăra drumul trecând peste mine.

– Îîî – ce te face să crezi că sunt vrăjitor?

Deschise caverna murdară a feţei, dând la iveală chiar mai mulţi dinţi ascunşi decât bănuisem, şi scoase un scrâşnet ca şi cum ar fi zgâriat o folie de tablă, undeva, departe, în întuneric.

– Am simţit micuţa ta sondă, spuse. E o şmecherie a vrăjitorilor. În afară de asta, nimeni, cu excepţia vrăjitorilor, n-ar putea ajunge în locul în care stai tu.

– Se pare că nu prea respecţi profesia asta.

– Eu mănânc vrăjitori, îmi spuse,

M-am strâmbat, gândindu-mă la câţiva dintre băşinoşii pe care-i cunoscusem în domeniu.

– Fiecăruia ce merită, presupun, i-am spus. Deci, care-i treaba? O trecătoare nu-şi are rostul dacă nu treci prin ea. Aici, cum trec mai departe?

– Nu treci.

– Nici măcar dacă-ţi răspund la o ghicitoare?

– Asta nu ţine la mine, rosti. Dar o mică sclipire îi luci în ochi. Doar de dragul ei, totuşi, ce e verde şi roşie şi merge şi merge şi merge? întrebă.

– Îl cunoşti pe Sfinx!

– La naiba! zise. O ştii.

Am dat din umeri.

– Dau o raită pe-aici.
– Nu, aici nu.
L-am studiat. Trebuie că avea o modalitate specială de a se apăra împotriva atacurilor magice dacă era programat să-i oprească pe vrăjitori. În ceea ce priveşte apărarea fizică era destul de impunător. M-am întrebat cât e de iute. Oare puteam trece pe lângă el şi s-o iau la fugă? Mi-am zis că nu vreau să experimentez calea asta.
– Chiar trebuie să trec pe aici, am mai făcut o încercare. E o urgenţă.
– Nasol.
– Ascultă, cu ce te alegi din asta, totuşi? Pare o slujbă destul de murdară, să stai aici în mijlocul unui tunel.
– Îmi place munca mea. Am fost creat pentru asta.
– Cum se face că îl laşi pe Sfinx să vină şi să plece?
– Creaturile magice nu contează.
– Hm.
– Şi nu încerca să-mi spui că eşti într-adevăr o creatură magică, ca după aia să faci cine ştie ce iluzie vrăjitorească. Ştiu cu ce se mănâncă treaba asta.
– Te cred. Oricum, cum te cheamă?
Pufni.
– Poţi să-mi spui Scrof, ca să facem conversaţie. Pe tine?
– Spune-mi Corey.
– Okay, Corey. Nu mă deranjează să stau aici şi să-mi pierd timpul cu tine, deoarece face parte din reguli. E îngăduit. Ai trei opţiuni, şi una dintre ele ar putea fi cu adevărat prostească. Poţi să te răsuceşti şi să te întorci pe drumul pe care ai venit, şi e una dintre cele mai puţin rele. De asemeni, poţi să rămâi exact unde eşti cât timp îţi doreşti, şi eu n-o să mişc niciun deget atâta vreme cât te comporţi frumos. Lucrul prostesc pe care l-ai putea face ar fi să depăşeşti linia pe care am trasat-o eu. Atunci te-aş ucide. Acesta este Pragul şi eu sunt Cel ce Locuieşte aici. Nu las pe nimeni să treacă peste el.
– Apreciez faptul că ai clarificat lucrurile.
– Face parte din meseria mea. Deci, ce-ai ales?
Am ridicat mâinile şi liniile de forţă se răsuciră ca nişte cuţite în vârful degetelor. Frakir se eliberă de pe încheietura mea şi începu să se mişte după un model complicat.
Scrof zâmbi.
– Nu numai că devorez vrăjitori, ci le mănânc şi magia. Numai

cineva venit din Haosul primar poate cere aşa ceva. Aşa că dă-i drumul, dacă crezi că poţi înfrunta asta.

– Haos, ai? Venit din Haosul primar?

– Da. Nu sunt prea mulţi cei care pot rezista.

– Cu excepţia, poate, a Lordului Haosului, i-am răspuns, în timp ce schimbam conştientizarea în diferite puncte din trupul meu. Aspră muncă. Cu cât o faci mai iute, cu atât e mai dureroasă.

Din nou, zgomotul foliei de tablă.

– Ştii ce păţeşte un Lord al Haosului care ajunge atât de departe încât câştigă două din trei cu un Locuitor? spuse Scrof.

Braţele începură să mi se lungească şi am simţit cum cămaşa mi se sfâşie pe spate în timp ce mă aplecam în faţă. Oasele feţei mi se transformară şi pieptul mi se mări şi se mări…

– Una din două ar trebui să ajungă, am răspuns când transformarea a fost completă.

– Rahat, rosti Scrof când am trecut linia.

3

Am rămas un timp la gura peşterii, cu o durere în umărul stâng şi în piciorul drept. Dacă aş fi putut ţine sub control durerea înainte de a mă transforma, exista o şansă ca mare parte din ea să se atenueze în timpul rearanjării anatomice. Procesul în sine probabil că mă va fi obosit destul de mult, totuşi. Îţi consumă multă energie, şi schimbarea de două ori într-un interval atât de scurt ar putea fi ceva extenuant, în urma încăierării cu Locuitorul. Aşa că m-am odihnit în peştera în care tunelul sidefiu se deschisese în cele din urmă şi am privit peisajul din faţa mea.

Undeva departe în stânga mea se afla o masă de apă albastru strălucitor şi foarte agitată. Valuri cu-creste-albe înspumate se spărgeau în atacuri kamikaze pe stâncile cenuşii ale ţărmului; un vânt puternic le împrăştia spuma şi o bucată de curcubeu atârna în ceaţă.

Înaintea mea şi dedesubt se afla o bucată de pământ plin de găuri, crăpat şi cu aburi, care se zguduia periodic, întinzându-se mai mult de o milă către pereţii negri şi înalţi ai unei uluitoare structuri imense şi complicate, pe care am botezat-o pe loc Gormenghast[1]. Era un talmeş-balmeş de stiluri arhitectonice, mai

[1] Aluzie la Trilogia „Gormenghast” de Mervyn Peake. (n. trad.)

mare chiar decât palatul din Amber şi sumbru ca toate iadurile. De asemeni, se afla sub atac.

Câteva trupe se aflau pe câmpul dintre pereţi, majoritatea într-o zonă depărtată nepârjolită a unui teren mai normal şi cu ceva vegetaţie, cu toate că ierburile erau bine bătucite şi mulţi copaci la pământ. Asediatorii erau echipaţi cu scări de asalt şi cu berbece, dar berbecele se dovedi inutil în clipa când scările fură la pământ. Ceea ce părea a fi fost un întreg sat de acareturi ardea mocnit în întuneric la baza zidului. Nenumăratele siluete la pământ reprezentau, am presupus, pierderile.

Deplasându-mi privirea şi mai încolo spre dreapta, am dat peste o zonă de un alb strălucitor, dincolo de marea citadelă. Părea a fi marginea proeminentă a unui gheţar masiv, şi rafale de zăpadă sau cristale de gheaţă îl biciuiau într-o manieră asemănătoare cu a ceţurilor mării din stânga mea, în depărtare.

Vântul părea a fi un călător constant prin părţile astea. L-am auzit urlând sus, deasupra mea. Când, în cele din urmă, am păşit afară ca să privesc în sus, am descoperit că mă aflu de-abia la jumătatea drumului pe coasta unui deal stâncos masiv – sau pe coasta unui munte mai mic, în funcţie de cum priveşti asemenea lucruri – şi că sunetul plângăcios al vântului venea chiar şi mai puternic dinspre înălţimile zdrenţuite. Se auzi şi un *buf* în spatele meu şi, când m-am răsucit, n-am mai putut vedea gura peşterii. Călătoria mea de-a lungul drumului de la uşa incandescentă se încheiase odată cu ieşirea din peşteră, şi vraja se isprăvise şi blocase imediat drumul. Am presupus că puteam localiza conturul pe zidul abrupt dacă aş fi dorit, numai că în clipa aceea nu doream aşa ceva. Am înălţat o grămăjoară de pietre în faţa ei şi pe urmă am examinat totul din nou, atent la detalii.

Un traseu îngust se curba spre dreapta mea şi înapoi printre câteva stânci înalte. M-am îndreptat într-acolo. Am simţit miros de fum. Nu puteam să-mi dau seama dacă provenea de pe câmpul de bătaie sau din zona vulcanică de jos. Cerul era o amestecătură de nori şi lumină deasupra mea. Când m-am oprit între două stânci şi m-am întors să privesc din nou scena de jos, am văzut că atacatorii se regrupaseră iar şi scările erau îndreptate spre ziduri. Am văzut de asemeni şi ceva ce părea a fi o tornadă în partea cealaltă a citadelei, şi care a început o uşoară rotaţie în sens invers acelor de ceasornic pe lângă ziduri. Dacă şi-ar fi continuat drumul, în cele din urmă ar fi ajuns la atacatori. Deştept truc. Din fericire, era problema lor, nu a mea.

Mi-am croit drum înapoi într-o deschizătură a stâncii şi m-am aşezat pe o ieşitură joasă. Am început neplăcuta operaţiune a schimbării de formă, care bănuiam că-mi va lua cam o jumătate de oră. Schimbarea din ceva convenţional omenesc în ceva rar şi straniu – poate monstruos pentru unii, poate înfricoşător – şi apoi invers e un concept pe care unii l-ar putea găsi respingător. N-ar trebui. Cu toţii procedăm aşa în fiecare zi, în diferite feluri, nu-i aşa?

Când transformarea a fost completă m-am întins pe spate, respirând adânc şi ascultând vântul. Eram la adăpost de rafale datorită stâncilor, şi doar cântecul lui ajungea la mine. Simţeam vibraţiile provenite de la trepidaţiile îndepărtate ale solului şi am preferat să le iau drept un mesaj tandru, alinător… Hainele mele erau zdrenţe şi momentan eram prea obosit ca să-mi comand un costum nou. Durerea din umăr parcă dispăruse şi mai simţeam doar un uşor junghi în picior, care se diminua, se diminua… Am închis ochii câteva clipe.

Okay, reuşisem, şi aveam o puternică senzaţie că răspunsul legat de ucigaşul Juliei se află în citadela asediată. Pe de altă parte, nu vedeam nicio cale simplă de a pătrunde acolo în clipa aceea, ca să fac cercetări. Numai că era singura cale pe care o puteam urma. Am hotărât să aştept acolo unde eram, odihnindu-mă până când se întunecă – vreau să zic dacă în acest loc lucrurile se desfăşurau într-un ciclu normal întuneric–lumină. După care voi aluneca în jos, îl voi răpi pe unul dintre asediatori şi-l voi lua la întrebări. Da. Şi dacă nu se întunecă? Atunci va trebui să mă gândesc la altceva. Oricum, în clipa asta, cel mai bun lucru era să mă las în voia soartei…

Cât timp am moţăit, nu ştiu exact. Am fost trezit de zgomotul pietricelelor, de undeva din dreapta jos. Într-o clipă m-am trezit, cu simţurile la pândă, deşi nu m-am mişcat. N-am simţit efortul furişării, şi zgomotele care se apropiau – în principal paşi ai cuiva care purta sandale desfăcute – m-au convins că doar un singur individ se deplasa în direcţia asta. Mi-am încordat şi mi-am relaxat muşchii şi am inspirat adânc de câteva ori.

Un bărbat foarte păros se ivi dintre două stânci în dreapta mea. Avea cam un metru şaizeci şi cinci, era foarte murdar şi purta pe spate pielea unui animal negru; de asemeni, purta o pereche de sandale. Mă privi câteva secunde înainte de a da la iveală neregularităţile îngălbenite ale zâmbetului.

– Salut. Eşti rănit? întrebă, într-o formă depăşită de Thari, pe

care nu-mi aminteam s-o fi auzit vreodată înainte.

Mi-am întins oasele ca să fiu sigur, şi m-am ridicat.

– Nu, am răspuns. De ce întrebi?

Zâmbetul persistă.

– Credeam că poate te-ai săturat de luptele de jos şi că ai hotărât să le părăseşti.

– Oh, pricep. Nu, nu e chiar asta…

Dădu din cap şi înaintă.

– Dave e numele meu. Al tău?

– Merle, am spus, strângându-i mâna soioasă.

– N-ai de ce să-ţi faci griji, Merle, îmi spuse. Nu m-aş transforma într-unul care a hotărât să se retragă din război, doar dacă n-ar fi vorba de o recompensă – şi, de data asta, nu e. Am luptat cu ani în urmă şi n-am regretat. Războiul meu a fost exact aşa cum pare cel de acolo, de jos, şi am avut destul de mult bun simţ ca să dispar. Nicio armată n-a cucerit vreodată locul ăla şi nu cred că o va face vreodată cineva.

– Ce loc e ăla?

Îşi înălţă capul şi privi chiorâş, apoi dădu din umeri.

– Ţinutul celor Patru Lumi. Nu ţi-a spus cel care te-a recrutat?

Am oftat.

– Nu, am zis.

– Nu se întâmplă să ai ceva de fumat?

– Nu, am răspuns, deoarece îmi terminasem tot tutunul de pipă în grota de cristal. Îmi pare rău.

Am trecut pe lângă el spre un punct din care puteam privi în jos printre stânci. Voiam să arunc încă o privire spre Ţinutul celor Patru Lumi. La urma urmelor, era în egală măsură răspunsul la o enigmă, şi subiectul numeroaselor referiri critice din jurnalul lui Melman. Cadavre proaspete erau răspândite pretutindeni în faţa zidurilor, ca şi cum ar fi fost aruncate de trombă, care acum descria un cerc înapoi spre punctul din care se iscase. Dar, în ciuda acesteia, o mică parte din asediatori reuşise să ajungă pe creasta zidului. Şi o grupare nouă se formase la baza zidului şi se îndrepta spre scări. Unul dintre membrii formaţiunii purta un steag pe care nu-l puteam identifica, dar care mi se părea vag familiar – negru şi verde, cu ceea ce părea a fi un cuplu de fiare heraldice îmbrăţişate. Două scări se aflau încă la loc şi am putut vedea lupte crâncene desfăşurându-se în spatele parapetelor.

– Se pare că o parte din atacatori a intrat, am spus.

Dave se grăbi să ajungă lângă mine şi privi şi el. Imediat m-am

dat la o parte.

– Ai dreptate, recunoscu. Acum e prima dată. Dacă izbutesc să deschidă poarta aia blestemată şi să-i lase pe ceilalţi să intre, s-ar putea chiar să aibă o şansă. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi să văd asta.

– Cu cât timp în urmă, am întrebat, a atacat locul ăsta armata cu care erai?

– Tre' să fie opt, nouă – poate zece ani, mormăi. Băieţii ăia trebuie că sunt foarte buni.

– Pentru ce se luptă? am întrebat.

Se răsuci şi mă examină.

– Tu chiar nu ştii?

– De-abia ce-am ajuns aici, am spus.

– Ţi-e foame? Sete?

– Ca să fiu sincer, da.

– Atunci, hai.

Mă înşfacă de braţ şi mă conduse înapoi între stânci, apoi mă purtă de-a lungul unui traseu îngust.

– Încotro ne îndreptăm? am întrebat.

– Locuiesc în apropiere. L-am transformat într-un punct de hrănire a dezertorilor, de dragul vremurilor trecute. O să fac o excepţie pentru tine.

– Mulţumesc.

După un timp, drumul se bifurcă, şi el o luă pe ramura din dreapta, ceea ce implica un uşor urcuş. În cele din urmă, traseul ne purtă către o serie de platforme stâncoase, dintre care ultima se întindea pe o distanţă considerabilă. În spatele ei se aflau câteva fisuri, iar noi ne-am lăsat pe vine într-una dintre ele.

L-am urmat la scurtă distanţă prin ea, şi se opri în faţa intrării într-o peşteră joasă. Un miros oribil de putreziciune se răspândi şi puteam auzi bâzâitul muştelor înăuntru.

– Aici locuiesc eu, mă înştiinţă. Te-aş invita înăuntru, dar e un pic… uh…

– E-n ordine, am spus. O să aştept.

Intră pe vine şi am constatat că pofta mea de mâncare dispare rapid, mai ales când m-am gândit ce ar putea avea depozitat în acel loc.

Câteva clipe mai târziu apăru cu un sac de marinar agăţat pe umăr.

– Am ceva tare bun aici, rosti.

Am pornit-o înapoi de-a lungul drumului.

– Hei! Încotro?

– La aer, am spus. Mă întorc pe stâncă. Aici e cam închis.

– Oh. Okay, rosti şi mă urmă.

În sac avea două sticle de vin nedestupate, mai multe gamele cu apă, un darab de pâine parcă-proaspătă, nişte carne în conservă, câteva mere tari şi o roată de brânză neîncepută, am descoperit, după ce ne-am aşezat pe o ieşitură la aer curat şi făcu un gest ca să deschid sacul şi să mă servesc. Rămânând încă prudent, am luat ca antreu un pic de apă şi un măr.

– Locul are o istorie furtunoasă, declară el, scoţând un cuţitaş de la cingătoare şi tăindu-şi o bucată de brânză. Nu ştiu cine l-a construit sau de câtă vreme e acolo.

Când am văzut că e pe punctul de a scoate dopul unei sticle de vin cu cuţitul, l-am oprit şi am încercat o mică trimitere prin Logrus. Răspunsul a fost rapid şi i-am dat imediat tirbuşonul. Îmi dădu sticla după ce scoase dopul, şi o deschise pe cealaltă pentru el. Din raţiuni de sănătate publică am fost recunoscător, cu toate că nu aveam cea mai bună stare pentru atâta vin.

– Asta numesc eu să fii pregătit, rosti, examinând tirbuşonul. Aveam nevoie de aşa ceva în urmă cu ceva vreme…

– Păstrează-l, i-am spus. Povesteşte-mi mai multe despre locul ăla. Cine locuieşte acolo? Cum se face că ai ajuns să faci parte dintr-o armată invadatoare? Cine îi atacă acum?

Dădu din cap şi luă o sorbitură adâncă de vin.

– Conducătorul cel mai vechi al locului, pe care îl ştiu, a fost un vrăjitor pe nume Sharu Garrul. Regina ţării mele a plecat brusc şi a venit aici. Se opri şi privi un timp în zare, apoi pufni. Politica! Nici măcar nu ştiu care a fost motivul vizitei ei aici la vremea respectivă. N-auzisem niciodată de locul ăsta blestemat. Oricum a rămas aici multă vreme şi oamenii au început să se întrebe: E prizonieră? Pune la cale o alianţă? Are o poveste de dragoste? Bănuiesc că trimitea periodic mesaje, dar astea erau prostiile obişnuite care nu spun nimic – doar dacă, fireşte, nu erau la rândul lor comunicări tainice despre care indivizi ca mine nu auziseră. Avea cu ea şi o suită destul de numeroasă, cu o gardă de onoare care nu era doar de faţadă. Tipii ăia erau veterani foarte duri, chiar dacă se îmbrăcau elegant. Aşa că tot ce se petrecea acolo era, într-un fel, controversat.

– O întrebare, dacă-mi dai voie, am spus. Care era rolul regelui tău în toată afacerea asta? N-ai amintit de el şi se pare că ar fi trebuit să ştie…

– Mort, rosti. Ea a devenit o văduvă drăguţă şi s-au exercitat mari presiuni asupra ei ca să se recăsătorească. Numai că s-a mulţumit cu un şirag de amanţi şi a asmuţit diversele facţiuni una împotriva alteia. De obicei bărbaţii ei erau lideri militari sau nobili puternici sau amândouă categoriile. Îşi lăsase fiul în locul ei atunci când a făcut călătoria asta, totuşi.

– Oh, deci exista un prinţ destul de vârstnic care să deţină controlul?

– Da. De fapt, el a declanşat războiul ăsta blestemat. A ridicat trupele şi nu s-a mulţumit doar cu adunarea, aşa că l-a contactat pe un vechi prieten din copilărie, un tip considerat în general un nelegiuit, dar care comanda o mare bandă de mercenari. Numele de Dalt…

– Stai! am spus.

Mintea mea se ambala când mi-am amintit o poveste pe care mi-o spusese cândva Gerard despre un bărbat straniu pe nume Dalt, care condusese împotriva Amberului propria armată, neobişnuit de eficace. Benedict însuşi a trebuit să fie chemat ca să-i opună rezistenţă. Armatele individului fuseseră biruite la poalele Kolvirului şi Dalt însuşi grav rănit. Cu toate că nimeni nu i-a văzut vreodată cadavrul, s-a presupus că murise în urma rănilor. Dar mai era ceva.

– Ţara ta, am spus. N-ai pomenit niciodată de ea. De unde eşti, Dave?

– Dintr-un loc numit Kashfa, răspunse.

– Şi regina ta era Jasra?

– Ai auzit de noi. De unde eşti?

– San Francisco, am spus.

Clătină din cap.

– Nu cunosc locul.

– Dar cine-l cunoaşte? Ascultă, cât de buni sunt ochii tăi?

– Ce vrei să spui?

– Cu puţin timp în urmă, când ne-am uitat jos la luptă, ai reuşit să identifici steagul pe care-l purtau atacatorii?

– Nu mai am ochii de altădată, spuse.

– Era verde cu negru, cu un fel de animale pe el.

Fluieră.

– Un leu sfâşiind un unicorn, pariez. Pare a fi al lui Dalt.

– Care e semnificaţia desenului?

– Îi urăşte pe Amberiţi, asta înseamnă. Chiar i-a atacat cândva.

Am gustat vinul. Nu era rău. Acelaşi individ, deci…

– Ştii de ce-i urăşte? l-am întrebat.
– Înţeleg că i-au ucis mama, spuse. Are legătură cu războaiele teritoriale. E ceva foarte complicat. Nu cunosc detaliile.
Am deschis o conservă cu carne, am rupt un coltuc de pâine şi mi-am făcut un sandviş.
– Te rog, continuă-ţi povestea, am spus.
– Unde rămăsesem?
– Prinţul l-a găsit pe Dalt pentru că era îngrijorat de soarta maică-sii şi avea urgentă nevoie de mai mulţi oşteni.
– Asta-i adevărat, am fost înrolat şi eu în armata Kashfanului – infanterist. Prinţul şi Dalt ne-au condus pe drumuri întunecate până am ajuns în locul acela. Apoi am făcut exact ceea ce fac tipii de jos.
– Şi ce s-a-ntâmplat?
Izbucni în râs.
– La început, a fost rău pentru noi, spuse. Cred că, într-un fel, e uşor pentru cel care trage sforile acolo jos să controleze elementele – cum a fost tornada pe care ai văzut-o ceva mai înainte. Noi am avut parte de un cutremur şi o furtună de zăpadă şi fulgere. Dar oricum ne-au grăbit spre ziduri. L-am văzut pe fratele meu murind, opărit cu ulei fierbinte. Atunci mi-am zis că e prea mult. Am luat-o la fugă şi am urcat până aici. Nu m-a urmărit nimeni, aşa că am aşteptat şi am supravegheat. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, dar nu ştiam ce întorsătură vor lua lucrurile. Încă un lucru asemănător şi aş fi cedat. Dar m-am înşelat, şi era prea târziu să mă mai întorc. Mi-ar fi retezat capul sau alte părţi valoroase, dacă aş fi făcut-o.
– Ce s-a-ntâmplat?
– Am trăit cu senzaţia că atacul a forţat mâna Jasrei. Se pare că plănuia să scape de Sharu Garrull şi să-i ia locul. Cred că-i făcea curte ca să-i câştige încrederea înainte de a da lovitura. Sunt convins că îi era un pic frică de bătrân. Dar când oastea ei a apărut la uşă, a trebuit să acţioneze, chiar dacă nu era pregătită. L-a atras într-un duel vrăjitoresc în timp ce gărzile ei îi încolţiseră pe oamenii lui. Ea a câştigat, deşi bănuiesc că a fost cumva rănită. Fiind foc şi pară pe fiul ei – pentru că adusese o armată fără ştirea ei. Oricum, gărzile au deschis porţile pentru armată şi ea a cucerit Ţinutul. Asta voiam să spun atunci când precizam că nicio armată n-a izbutit să cucerească locul. A fost o lucrătură din interior.
– Cum ai aflat toate astea?

– Aşa cum am spus, când dezertorii vin aici, eu îi hrănesc şi aflu noutăţile.

– Mi-ai dat senzaţia că au mai fost şi alte tentative de a cuceri locul. Probabil, după ce îl cucerise ea.

Încuviinţă şi mai luă o gură de vin.

– Da. Se pare că a mai fost o lovitură în Kashfa, în timp ce atât ea cât şi băiatul erau plecaţi – un nobil pe nume Kasman, fratele unuia dintre amanţii ei morţi, un tip pe nume Jasrick. Acest Kasman a pus mâna pe putere şi dorea să nu-i mai stea în cale nici ea, nici prinţul. Trebuie că a atacat locul ăsta de vreo şase ori. N-au reuşit să intre niciodată. În cele din urmă s-a resemnat să se dea deoparte, cred. Mai târziu, ea l-a trimis pe băiat să ridice, poate, o nouă oaste şi să încerce să-şi recâştige tronul. Nu ştiu. A trecut multă vreme.

– Şi ce e cu Dalt?

– L-au răsplătit lăsându-l să jefuiască câte ceva din Ţinut – se pare că era destulă marfă bună – după care şi-a luat soldaţii şi s-a întors acolo unde taie frunză la câini.

Am luat încă o gură de vin şi am tăiat o bucată de brânză.

– Cum se face că ai rezistat toţi aceşti ani? Pare a fi o viaţă dură.

Încuviinţă.

– Adevărul e că nu mai ştiu drumul spre casă. Ne-au adus aici pe nişte trasee ciudate. Credeam că ştiu pe unde se află, dar când m-am dus să le caut nu le-am mai putut găsi niciodată. Presupun că aş fi putut pur şi simplu s-o iau din loc, dar probabil că m-aş fi rătăcit definitiv. În plus, ştiu că aici o scot la capăt. Câteva săptămâni şi sătucurile vor fi refăcute şi ţăranii vor reveni, indiferent cine câştigă. Şi ei cred că eu sunt un sfânt, aflat aici în rugăciune şi meditaţie. De fiecare dată când dau o raită acolo jos, vin la mine pentru o binecuvântare şi îmi dau suficientă mâncare şi băutură ca să rezist multă vreme.

– Eşti un sfânt? am întrebat.

– Doar mă prefac, spuse. Asta îi face fericiţi şi îmi asigură hrana. Totuşi, să nu mă dai de gol.

– Fireşte că nu. Oricum, nu m-ar crede.

Râse iar.

– Ai dreptate.

M-am ridicat în picioare şi am mers puţin de-a lungul traseului, astfel încât să văd din nou Ţinutul. Scările erau la pământ şi am văzut şi mai multe cadavre. N-am văzut niciun semn de luptă în

interior.

– S-a deschis poarta? strigă Dave.

– Nu. Cred că cei care au intrat n-au fost suficienţi ca să ducă treaba la bun sfârşit.

– Vezi pe undeva steagul verde cu negru?

– Nu-l văd nicăieri.

Se ridică şi veni lângă mine, aducând ambele sticle. Mi-o dădu pe a mea şi băurăm amândoi. Infanteria începu să se retragă din zona situată în fata zidului.

– Crezi că renunţă sau se regrupează pentru un nou atac? mă întrebă.

– Încă nu pot să spun, i-am răspuns.

– Orice-ar fi, la noapte va fi jaf mare. Stai prin preajmă şi o să iei cât poţi căra.

– Sunt curios de ce atacă Dalt din nou, dacă e în relaţii bune cu regina şi cu fiul ei.

– Cred că e vorba doar de fiu, rosti, şi el e plecat. Se pare că bătrâna doamnă e o adevărată scorpie. Şi, una peste alta, individul *este* un mercenar. Poate că l-a angajat Kasman s-o urmărească.

– Poate că ea nici măcar nu e acolo, am spus, deşi habar n-aveam cum se scurge aici curentul temporal, dar gândindu-mă la recenta mea întâlnire cu doamna.

Amintirea ei declanşă un curs straniu al gândurilor.

– Totuşi, cum îl cheamă pe prinţ? am întrebat.

– Rinaldo, răspunse. E o matahală roşcată.

– Atunci ea e maică-sa! am rostit involuntar.

Izbucni în râs.

– Uite-aşa ajungi prinţ, spuse. Dacă mama ta e regină. Numai că asta ar fi însemnat…

– Brand! am spus. Apoi: Brand din Amber.

Încuviinţă.

– Ai auzit povestea.

– Nu chiar. Destul de puţin, am răspuns. Spune-mi-o.

– Ei bine, ea i-a întins o cursă unui Amberit – prinţul pe nume Brand, spuse. Se zvonea că s-au întâlnit în cursul unei operaţiuni magice şi că a fost dragoste la prima picătură de sânge. Voia să-l păstreze, şi auzisem că, de fapt, se căsătoriseră printr-o ceremonie secretă. Numai că el nu era interesat de tronul din Kashfa, deşi era singurul pe care ea voia să-l vadă pe tron. Călătorea mult, lipsea lungi perioade de timp. Auzisem că e

răspunzător de Zilele Beznei, cu ani în urmă, şi că a murit în urma unei mari bătălii între Haos şi Amber. În mâinile rudelor sale.

– Da, am spus şi Dave mă privi ciudat, pe jumătate uluit, pe jumătate scrutător. Spune-mi mai multe despre Rinaldo, am rostit iute.

– Nu sunt prea multe de spus, răspunse. Ea l-a purtat în pântec şi am auzit că îl învăţase câte ceva din Artele ei. El nu-şi cunoştea prea bine tatăl, Brand lipsind atât de mult. Un copil destul de sălbatic. A fugit de mai multe ori de-acasă şi s-a înhăitat cu un grup de nelegiuiţi…

– Oamenii lui Dalt? am întrebat.

Încuviinţă.

– A bătut drumurile cu ei, se spune – chiar dacă maică-sa pusese recompensă pe capetele lor la vremea aceea.

– Stai o clipă. Vrei să zici că ea chiar îi ura pe nelegiuiţii şi mercenarii ăştia…

– „Ură” poate fi cuvântul nepotrivit. Pe vremuri, nu se sinchisea, dar când fiu-său s-a împrietenit cu ei, cred că asta i-a luat minţile.

– Credea că au o influenţă nefastă?

– Nu, cred că nu-i plăcea că merge cu ei şi că îl luau peste tot de fiecare dată când se certa cu ea.

– Şi totuşi spui că l-ai văzut pe Dalt plătit din vistieria Ţinutului şi i-a îngăduit să plece, după ce i-au forţat mâna împotriva lui Sharu Garrul.

– Da. Mare scandal atunci între Rinaldo şi mă-sa, apropo de asta. Şi, în cele din urmă, ea a cedat. Aşa am auzit de la doi indivizi care erau acolo. Una dintre puţinele dăţi când băiatul a înfruntat-o şi a biruit, ziceau ei. De fapt, ăsta e motivul pentru care tipii au dezertat. Ea a ordonat să fie executaţi toţi martorii scandalului, mi-au spus. Au fost singurii care au reuşit să scape.

– Dură doamnă.

– Mda.

Ne-am întors în zona în care am stat înainte şi am mai mâncat câte ceva. Cântecul vântului se ridică pe pantă şi se declanşă o furtună pe mare. L-am întrebat pe Dave despre creaturile asemănătoare câinilor şi mi-a spus că, probabil, mai multe haite vor avea un festin la noapte cu victimele bătăliei. Erau originare din zonă.

– Împărţim prada, spuse. Eu vreau mâncarea, vinul şi tot ce e

de valoare. Ele vor doar morţii.

– Ce înseamnă pentru tine ceva de valoare? am spus.

Păru dintr-o dată temător, de parcă aş fi luat în calcul posibilitatea de a-l jefui.

– Oh, în realitate nu valorează prea mult. Atâta doar că întotdeauna am fost o persoană cumpătată, spuse, şi fac să sune totul mai important decât e.

– Nu se ştie niciodată, adăugă.

– E-adevărat, am aprobat.

– Totuşi, cum ai ajuns aici, Merle? întrebă brusc, ca şi cum ar fi vrut să-mi abată gândurile de la prada lui.

– Mergând, am spus.

– Asta nu sună corect. Nimeni nu vine aici din proprie iniţiativă.

– Nu ştiam că voi ajunge aici. Şi nici măcar nu cred că voi rămâne mult, am spus în clipa în care l-am văzut luând cuţitaşul şi începând să se joace cu el. N-are niciun sens să merg acolo jos şi să cer ospitalitate în vremuri ca astea.

– E-adevărat, remarcă.

Oare bătrânul găgăuţă chiar se gândea să mă atace, ca să-şi protejeze ascunzătoarea? Deja era posibil să fie un pic mai nebun acum, locuind aici singur în grota lui împuţită, prefăcându-se că e un sfânt.

– Te-ar interesa să te întorci în Kashfa, am spus, dacă te-aş duce pe traseul cel bun?

Îmi aruncă o privire şireată.

– Nu ştii prea multe despre Kashfa, spuse, altfel nu mi-ai fi pus atâtea întrebări. Şi-acum spui că poţi să mă trimiţi acasă?

– Să înţeleg că nu te interesează?

Oftă.

– Nu chiar, nu mă mai interesează. Acum e prea târziu. Asta e casa mea. Îmi place să fiu sihastru.

Am dat din umeri.

– Ei bine, mulţumesc că mi-ai dat de mâncare şi mulţumesc pentru toate informaţiile.

M-am ridicat în picioare.

– Încotro te îndrepţi acum? întrebă.

– Cred că mai dau o raită pe-aici, după care mă-ndrept spre casă.

M-am retras în faţa acelei mici sclipiri de nebunie din ochii lui. Ridică un pic cuţitul, strângându-l mai tare. Apoi îl cobori şi tăie încă o bucată de brânză.

– Uite, poţi lua un pic de brânză cu tine, dacă vrei, rosti.

– Nu, e-n ordine. Mulţumesc.

– Încercam doar să te fac să economiseşti nişte bani. Călătorie plăcută.

– În ordine. Ia-o uşor.

I-am auzit chicotitul pe tot drumul de întoarcere. Apoi, vântul îl făcu să dispară.

Am petrecut următoarele ore în recunoaştere. M-am deplasat în jurul dealurilor. Am coborât spre pământurile pline de aburi, zguduite de cutremur. M-am plimbat de-a lungul ţărmului. Am trecut prin spatele unei zone aparent obişnuite, şi am traversat coama unei întinderi de gheaţă. De fiecare dată am stat cât mai departe posibil de Ţinut. Voiam să-mi întipăresc locul cât mai bine posibil în minte, astfel încât să-mi pot găsi drumul înapoi prin Umbră, în loc să traversez un prag prin metode dure. Am văzut mai multe haite de câini sălbatici în drumul meu, dar erau mai preocupaţi de bătălia pe cadavrele rămase după bătălie decât de ceva care mişcă.

La fiecare graniţă topografică se aflau pietre de hotar cu inscripţii ciudate, şi m-am trezit întrebându-mă dacă erau ajutoare pentru cartografi sau ceva mai mult. În cele din urmă, am doborât una de pe solul arzând la vreo cinci metri într-o zonă cu gheaţă şi zăpadă. Am fost scuturat aproape imediat de o zguduitură puternică; am reuşit să mă îndepărtez la timp, totuşi, de deschiderea unei crevase şi de aburii gheizerelor. Zona fierbinte îngloba mica felie de sol rece în mai puţin de jumătate de oră. Din fericire, m-am mişcat suficient de iute ca să fug din calea altor tulburări, şi am supravegheat fluctuaţia acestor fenomene de la o oarecare distanţă. Dar ăsta era de-abia începutul.

M-am ghemuit la loc printre stânci, întrucât ajunsesem la poalele lanţului muntos de unde pornisem traversând o secţiune a zonei vulcanice. Acolo m-am odihnit şi, un timp, am urmărit cum acel mic segment de teren se rearanja şi cum vântul purta fum şi abur peste pământ. Stâncile se mişcau şi se rostogoleau; păsări negre care se hrănesc cu stârvuri ocoleau traseul ca să evite ceea ce ar fi fost nişte izvoare termale interesante.

Apoi am văzut o mişcare pe care la început am bănuit-o a fi de origine seismică. Piatra de hotar pe care o mişcasem se ridică uşor şi porni în lateral. O clipă mai târziu, totuşi, se şi ridicase chiar mai încolo, ca şi cum ar fi levitat uşor deasupra solului.

Apoi se mişcă peste zona distrusă, deplasându-se în linie dreaptă şi cu viteză constantă, până când – după câte mi-am dat seama – reveni în poziţia de mai înainte. Şi rămase acolo. Câteva clipe mai târziu, freamătul reîncepu, şi de data asta fu un salt al pânzei de gheaţă, ţopăind înapoi, recâştigând zona invadată.

Am chemat imaginea Logrusului şi am izbutit să creez o lucire întunecată în jurul pietrei. Aceasta era conectată cu o rază de lumină constantă, lungă, dreaptă, de aceeaşi nuanţă generală, extinzându-se din spatele unui turn înalt al Ţinutului. Fascinant. Aş fi dat o avere să văd interiorul acelui loc.

Apoi, născută dintr-un oftat, ajungând la un şuierat, o tornadă se iscă din zona în dispută, crescând, devenind cenuşie, punând stăpânire, înaintând brusc spre mine asemeni unei trompe rotitoare a unui elefant noros, înalt-până-la-cer. M-am răsucit şi m-am căţărat mai sus, croindu-mi drum printre stânci şi în jurul pantelor de pe marginea dealurilor. Tornada mă urmări ca şi cum mişcările i-ar fi fost ghidate de o creatură inteligentă. Şi felul în care se menţinea adunată în timp ce traversa terenul acela neregulat demonstra o origine artificială, ceea ce în acest loc însemna mai degrabă magie.

E nevoie de ceva timp ca să găseşti o modalitate magică de apărare potrivită, şi chiar de şi mai mult ca să o pui în aplicare. Din păcate, mă aflam la doar un minut înaintea urmăritorului şi limita asta se micşora, probabil.

Când am ajuns la lunga crevasă îngustă dincolo de următoarea curbă, zimţată ca vârful unui fulger, m-am oprit doar o clipă ca să privesc în adâncurile ei şi apoi am început să cobor, cu veşmintele zdrenţuite biciuindu-mă, cu turnul furtunii o prezenţă bubuitoare înapoia mea…

Drumul se adâncea şi la fel am făcut şi eu, urmându-i piedicile, răsucirile. Bubuitul se transformă într-un urlet, şi am tuşit din cauza norului de praf care mă învălui. O trombă cu pietriş mă asalta. Atunci m-am făcut una cu pământul, cam la vreo trei metri sub suprafaţa solului şi mi-am acoperit capul cu braţele, deoarece eram convins că furtuna se va abate direct asupră-mi.

Am mormăit câteva vrăji de protecţie în timp ce zăceam acolo, în ciuda efectului nesemnificativ de parare la distanţa asta, împotriva unei manifestări de o asemenea intensitate a energiei.

N-am sărit imediat în picioare când se aşternu tăcerea. Se prea poate ca mânuitorul tornadei să-şi fi retras sprijinul şi să fi năruit pâlnia văzând că am ieşit din raza de acţiune. Putea fi, de

asemeni, centrul furtunii, pregătind ce urma să vină, iar şi iar.

Deşi n-am ţopăit în picioare, am privit în sus, pentru că urăsc să pierd ocaziile educative.

Şi acolo era chipul – sau mai degrabă, masca – în mijlocul furtunii, privindu-mă. Era o proiecţie, fireşte, mai mare decât viaţa şi nu în întregime materială. Capul era acoperit cu o glugă; masca era completă şi avea strălucirea cobaltului şi amintea izbitor de măştile portarilor de hochei pe gheaţă; avea două fante verticale pentru respirat, din care se iţea un fum palid – o nuanţă prea teatrală pentru gustul meu; un şirag de găurele date la întâmplare era destinat să dea impresia unei guri strâmbate într-un rânjet sardonic. Un sunet de râs distorsionat ajunse la mine prin mască.

– Nu cumva exagerezi un pic? am spus, ridicându-mă pe vine şi ridicând Logrusul între noi. Pentru un puşti de Halloween, merge. Dar noi, cei de faţă, suntem adulţi, nu-i aşa? Un simplu costum de arlechin poate că ar fi fost mai…

– Mi-ai mişcat piatra din loc! rosti creatura.

– Am un anume interes academic pentru chestiuni de-astea, am mărturisit, domolind tensiunea din extensiile Logrusului. Nimic care să te supere. Tu eşti, Jasra? Eu…

Bubuitul începu iar, uşor la început, apoi crescând în intensitate.

– Îţi propun un târg, am zis. Tu opreşti furtuna, iar eu îţi promit că nu mai mişc nicio piatră.

Din nou, hohotul de râs în timp ce zgomotele furtunii se intensificau.

– Prea târziu, sosi răspunsul. Prea târziu pentru tine. Doar dacă nu eşti mai tare decât pari!

Ce naiba! Bătălia nu aparţine întotdeauna celui puternic şi băieţii de treabă au tendinţa de a birui pentru că ei sunt cei care ajung să-şi scrie memoriile. Mă ţinusem de fleacuri cu proiecţiile Logrusului împotriva imaterialităţii măştii până când am găsit legătura, deschizătura care ducea la sursa ei. Am străpuns-o – ceva de genul descărcării electrice – indiferent ce se afla acolo.

Se auzi un ţipăt. Masca se prăbuşi, furtuna încetă, şi eram deja pe picioare şi alergam iar. Când şi-ar fi revenit în simţiri ceea ce izbisem, nu voiam să mă aflu în acelaşi loc deoarece putea fi obiectul unei dezintegrări bruşte.

Aveam de ales între a pătrunde în Umbră sau a căuta o cale de retragere şi mai rapidă. Dacă un vrăjitor m-ar fi urmărit în timp

ce declanşam alunecarea-din-umbră, i-ar fi fost uşor să mă localizeze. Aşa că am scos Atuurile şi l-am căutat pe cel al lui Random. În clipa aceea am urmat curba succesivă a drumului şi ar fi trebuit oricum să mă opresc acolo, am observat, deoarece se îngusta atât de mult încât îmi era imposibil să merg mai departe. Am ridicat cartea şi am contactat-o mental.

Contactul se stabili aproape imediat. Dar chiar dacă imaginile se materializară am simţit o ameninţare. Eram convins că e duşmanul meu cu mască albastră care mă căuta iar.

Dar imaginea lui Random se limpezi, aşezat la un set de tobe, cu beţele în mâini. Puse beţele deoparte şi se ridică.

– Era şi timpul, spuse şi întinse mâna.

Chiar în clipa în care întindeam mâna am simţit ceva care se năpustea spre mine. Când degetele ni se atinseră şi am păşit înainte, am simţit ceva ca un val gigantic.

M-am teleportat în salonul de muzică din Amber. Random deschisese gura ca să vorbească iar, când cascada de flori căzu asupra noastră.

Măturându-şi violetele de pe pieptarul cămăşii, mă privi.

– Preferam să mi-o spui prin cuvinte, comentă.

4

Portretul artiştilor, intenţii încrucişate, temperatura în scădere…

După-amiază însorită şi plimbare prin părculeţ, după un prânz uşor, noi doi, tăceri prelungite şi răspunsuri monosilabice date replicilor în conversaţie, care arată că nu e totul în ordine la celălalt capăt al liniei de comunicare. Pe bancă, aşezaţi, privind paturi de flori, suflete la un loc cu trupurile, cuvinte cu gânduri…

– Okay, Merle. Care-i scorul? întreabă ea.

– Nu ştiu despre ce joc vorbeşti, Julia.

– Nu face pe isteţul. Nu vreau decât un răspuns direct.

– Care-i întrebarea?

– Locul acela unde m-ai dus de pe plajă, în noaptea aceea… Unde era?

– Era… un fel de vis.

– Rahat! Se răsuceşte ca să mă privească drept în faţă, şi eu trebuie să-i înfrunt privirea furioasă fără să mi se clintească vreun muşchi. Am revenit acolo de mai multe ori, căutând

drumul pe care am mers. Nu există nicio peşteră. Nu există nimic! Ce s-a-ntâmplat cu ea? Ce se petrece?

– Poate că a venit fluxul şi…

– Merle! Cât de proastă mă crezi? Drumul pe care am mers noi nu e trecut pe hărţi. Nimeni de pe-aici nu a auzit vreodată de un loc ca acelea. E imposibil din punct de vedere geografic. Orele, zilele şi anotimpurile se schimbă permanent. Unica explicaţie e supranaturală sau paranormală – oricum vrei să-i spui. Ce s-a-ntâmplat? Îmi datorezi un răspuns şi o ştii foarte bine. Ce s-a-ntâmplat? Unde ai fost?

Am privit în depărtare, dincolo de picioarele mele, dincolo de flori.

– Nu… nu pot să-ţi spun.

– De ce nu?

– Eu…

Ce-aş fi putut să-i spun? Nu era doar faptul că dacă i-aş fi spus despre Umbră i-ar fi deranjat, poate chiar i-ar fi distrus perspectiva asupra realităţii. În miezul problemei mele se afla constatarea că ar fi trebuit să-i spun cum de ştiam toate astea, ceea ce ar fi însemnat să-i spun cine sunt, de unde vin, ce sunt – şi mi-era teamă să-i destăinuiesc toate astea. Mi-am zis că asta va pune capăt relaţiei noastre, la fel cum s-ar fi întâmplat şi dacă nu i-aş fi spus nimic; şi dacă trebuie să se termine oricum, mai degrabă aş fi preferat să ne despărţim fără să ştie toate astea. Mai târziu, mult mai târziu, urma să pricep logica; adevăratul motiv de a-i refuza răspunsurile pe care şi le dorea e că nu eram pregătit să am încredere în ea sau în altcineva atât de apropiat. Dacă aş fi cunoscut-o de mai mult timp, mai bine – încă un an, să zicem – aş fi putut să-i răspund. Nu ştiu. N-am folosit niciodată cuvântul „dragoste”, deşi trebuie să-i fi trecut uneori prin minte, aşa cum trecuse şi prin a mea. Bănuiesc că n-o iubeam îndeajuns ca să am încredere în ea, şi era deja prea târziu. Aşa că „Nu pot să-ţi spun” au fost cuvintele mele.

– Ai un fel de putere pe care nu vrei s-o împarţi.

– Spune-i aşa, dacă vrei.

– Voi face tot ce spui, îţi promit tot ce vrei să-ţi promit.

– Există un motiv, Julia.

Se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri.

– Şi nu vrei să-mi spui nici măcar asta.

Clatin din cap.

– Trebuie să fie o lume singuratică aceea în care locuieşti,

magicianule, dacă şi cei care te iubesc nu au acces acolo.

În clipa aceea pare că încearcă pur şi simplu ultimul ei truc ca să obţină un răspuns de la mine. Hotărârea mea e şi mai puternică.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia. Tăcerea ta îmi spune totul. Dacă ştii şi drumul spre Iad, de ce n-o iei într-acolo? Adio!

– Julia. Nu…

Preferă să nu mă audă.

Natură moartă cu flori…

Trezire. Noapte. Vânt de toamnă la fereastra mea. Vise. Sângele vieţii fără trup… Învolburându-se…

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi am stat acolo frecându-mi ochii, tâmplele. Se făcuse o după-amiază însorită când terminasem să-i spun lui Random povestea mea, şi el mă trimisese după aceea să trag un pui de somn. Sufeream de întârzierea temporală datorată umbrei şi mă simţeam complet ameţit în clipa aceea, deşi nu ştiam exact ce oră e.

Mi-am întins oasele, m-am ridicat, m-am aranjat şi am îmbrăcat haine noi. Ştiam că n-o să fiu în stare să adorm iar; de asemeni, mi-era foame. Am luat cu mine o mantie călduroasă când am părăsit apartamentul. Mai degrabă mi-aş fi dorit să ies, în loc să dau o raită prin cămară. Simţeam nevoia unei plimbări şi nu mai ieşisem din palat şi în oraş de… ani de zile, cred.

Am coborât scările, apoi am trecut prin câteva încăperi şi un hol spaţios, legat în capăt cu un coridor pe care l-aş fi putut parcurge de la nivelul scărilor dacă voiam, numai că în cazul ăsta aş fi ratat două tapiserii pe care voiam să le salut: un peisaj idilic silvestru, cu un cuplu făcând dragoste după prânzul de picnic; şi o scenă de vânătoare cu oameni şi câini urmărind un cerb splendid, care arăta ca şi cum ar mai fi avut o şansă de scăpare, dacă ar fi avut curajul să sară peste o prăpastie adâncă ce se afla în faţa lui…

Am depăşit coridorul şi mi-am croit drum în sus spre o uşă tainică, unde o strajă plictisită pe nume Jordy se sili să pară atent când mă auzi venind. M-am oprit să pierd timpul cu el şi am aflat că nu iese din schimb până la miezul nopţii, până la care mai erau aproape două ore.

– Mă duc în oraş, am spus. Unde e un loc în care să pot mânca bine la ora asta din noapte?

– Ce v-ar plăcea?

– Fructe de mare, am hotărât.

– Ei bine, „Fiddler's Green” – cam la două treimi în josul Main Concourse – e renumit pentru fructele de mare. E un loc elegant…

Am clătinat din cap.

– Nu vreau un loc elegant, am zis.

– Şi „Net” e considerat bun – lângă intersecţia Smiths şi Ironmongers Street. Nu e chiar elegant.

– Dar tu te-ai duce acolo?

– Obişnuiam să merg, răspunse. Numai că destui nobili şi mari negustori l-au descoperit de curând. Nu mă simt bine în compania lor. A devenit prea sociabil.

– La naiba! Nu vreau conversaţie sau atmosferă. Nu vreau decât nişte peşte proaspăt. Tu unde ai merge ca să-l găseşti pe cel mai bun?

– Ei bine, e cale lungă. Dar dacă mergeţi până la docuri, la baza golfuleţului, e un pic spre vest… Dar poate că n-ar trebui să vă duceţi. E destul de târziu şi, după lăsarea întunericului, nu e cel mai prietenos loc.

– Nu cumva e vorba de „Death Alley”?

– Uneori i se spune aşa, domnule, pentru că, din când în când, dimineaţa, mai dai peste cadavre. Poate că ar fi mai bine să mergeţi la „Net”, având în vedere că sunteţi singur.

– Gerard m-a dus odată acolo, în timpul zilei. Cred că pot găsi drumul, e-n regulă. Cum se numeşte locul?

– Uh, „Bill Sângerosul”.

– Mulţam. O să-l salut pe Bill din partea ta.

Clătină din cap.

– Nu puteţi. I-au schimbat numele după moartea lui. Acum se ocupă vărul lui, Andy.

– Oh. Cum îi spunea înainte?

– „Sam Sângerosul”, zise.

Ei bine, ce naiba. I-am urat noapte bună şi am plecat. Am luat-o pe potecuţa spre scara scurtă în josul pantei, care ducea spre alee traversând grădina şi spre o poartă laterală, unde o altă strajă mă conduse afară. Era o noapte răcoroasă cu adierile înmiresmate ale toamnei învăluind totul în jurul meu. Am inspirat până în străfundul plămânilor şi am expirat în timp ce mă îndreptam spre Main Concourse, zgomotele îndepărtate, aproape uitate ale potcoavelor pe pavaj ajungând la mine ca un sunet de vis sau de amintire. Noaptea era fără Lună, dar înstelată, şi

drumul de dedesubt flancat de globuri cu lichid fosforescent, fixate în vârful stâlpilor înalţi, cu fluturi de munte cu-coada-lungă rotindu-se în jurul lor.

Când am ajuns pe bulevard, m-am plimbat în tihnă. Câteva caleşti închise trecură pe lângă mine în timp ce înaintam. Un bătrân plimbând un mic dragon verde într-o lesă cu lanţ îşi scoase pălăria când am trecut şi rosti „Bună seara”. Văzuse direcţia din care venisem, deşi eram sigur că nu mă recunoscuse. Chipul meu nu e chiar atât de cunoscut în oraş. După un timp, starea mea sufletească se linişti puţin şi am simţit un fel de vioiciune în mers.

Random nu se supărase atât de tare pe cât aş fi crezut, întrucât Ghostwheel nu provocase niciun necaz, nu mă însărcinase să plec imediat după el şi să încerc iar să-l întrerup. Pur şi simplu îmi spusese să reflectez şi să vin cu cea mai bună idee de a acţiona în continuare. Şi Flora îl contactase mai devreme şi îi spusese cine e Luke – un lucru care se pare că-l mai liniştise, cunoscând acum identitatea inamicului. Deşi îl întrebasem, n-a vrut să-mi spună ce planuri avea în legătură cu el. Făcuse aluzie la recenta trimitere a unui agent în Kashfa, totuşi, pentru a obţine o informaţie neprecizată. Ceea ce părea să-l deranjeze cel mai tare, de fapt, era posibilitatea ca nelegiuitul Dalt să fie încă printre cei vii.

– Ceva în legătură cu individul acela… începu Random.

– Ce? am întrebat.

– În primul rând, am văzut cum l-a infiltrat Benedict. În general, aşa ceva duce la sfârşitul carierei unei persoane.

– Al naibii nenorocit, am spus. Sau al naibii norocos. Sau amândouă.

– Dacă e acelaşi individ, e fiul lui Desacratrix. Ai auzit de ea?

– Deela, am zis. Nu aşa o chema? Un fel de fanatică religioasă? Militantă?

Random încuviinţă.

– A produs o groază de necazuri la periferia Cercului de Aur – mai ales lângă Begma. Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

– Ei bine, Begma e cel mai apropiat punct de cercul către Kashfa, ceea ce face ca povestea ta să fie deosebit de interesantă. Ea a călătorit mult în Begma şi n-au putut s-o manipuleze. În final, ei ne-au reamintit de tratatul de apărare pe care-l avem cu aproape toate regatele Cercului – şi Tata a

hotărât să meargă personal acolo şi să-i dea o lecţie. Ea incendiase prea multe sanctuare ale Unicornului. Tata şi-a luat o mică armată, a înfrânt-o pe a ei, a luat-o prizonieră şi i-a spânzurat câţiva oameni. Ea a evadat, totuşi, şi, doi ani mai târziu, când practic fusese uitată, s-a întors cu o armată proaspătă şi a început aceleaşi acţiuni nenorocite pretutindeni. Begma s-a scăldat iar în ţipete, dar Tata era ocupat. L-a trimis acolo pe Bleys cu o armată numeroasă. Au fost câteva lupte neconcludente – erau călăreţi, nu o armată regulată – dar Bleys, în final, i-a încolţit şi i-a şters de pe faţa pământului. Ea a murit în ziua aceea, conducându-şi trupele.

– Şi Dalt e fiul ei?

– Asta-i povestea şi are un oarecare sens, deoarece el a făcut tot posibilul ca să ne hărţuiască multă vreme. Pur şi simplu voia răzbunare pentru moartea mamei lui. În cele din urmă, a adunat o forţă de luptă cu adevărat impresionantă şi a încercat să atace Amberul. A ajuns mult mai departe decât ai crede, chiar până la Kolvir. Dar Benedict aştepta, sprijinit de regimentul său preferat. Benedict i-a ciopârtit şi se pare că l-a rănit mortal pe Dalt. Câţiva dintre oamenii lui au reuşit să-l scoată în afara câmpului de bătălie, astfel că nu i-am văzut niciodată cadavrul. Dar la naiba! Cui îi pasă?

– Şi tu crezi că ar putea fi acelaşi tip care era prietenul lui Luke când era copil – şi mai târziu?

– Ei bine, vârsta coincide şi se pare că provine cam din aceeaşi zonă. Presupun că e posibil.

Meditam în timp ce mă plimbam. Jasra chiar nu-l plăcuse pe individ, conform spuselor sihastrului. Atunci care era rolul lui în toate astea? Prea multe necunoscute, am hotărât. Trebuie să aflu multe lucruri, mai degrabă decât să analizez răspunsul. Aşa că s-o lăsăm şi să mă bucur de cină…

Mi-am continuat drumul. În apropiere de capătul îndepărtat am auzit râsete şi am văzut locul unde câţiva beţivani vânjoşi ocupau nişte mese într-o cafenea de pe trotuar. Unul dintre ei era Droppa, dar nu mă observă şi am trecut mai departe. N-aveam chef să mă distreze cineva. Am luat-o pe Weavers Street, care urma să mă ducă acolo unde West Vine îşi croieşte drum din zona portului. O doamnă înaltă, purtând mască, într-o mantie argintie, se grăbi să intre într-o caleaşca în aşteptare. Aruncă o privire spre mine şi zâmbi în costumul de arlechin. Eram sigur că n-o cunosc şi m-am trezit că mi-aş fi dorit asta. Avea un zâmbet

plăcut. Apoi o rafală de vânt îmi aduse mirosul de fum al şemineului cuiva şi agită câteva frunze moarte. M-am întrebat unde era tatăl meu.

Apoi în josul străzii şi la stânga pe West Vine... Drumul era mai îngust aici, dar încă pustiu; o distanţă mai mare între felinare, dar destul de luminat pentru plimbăreţii nocturni. O pereche de călăreţi tropăi uşor pe lângă mine, fredonând un cântec pe care nu l-am recunoscut. Ceva mare şi negru trecu pe deasupra un pic mai târziu, ca să se aşeze pe un acoperiş de vizavi. Câteva zgomote ca o zgârietură se auziră din direcţia aceea, apoi tăcere. Am urmat o curbă la dreapta, apoi o alta la stânga, pătrunzând în ceea ce ştiam că e o serie lungă de cotituri. Drumul devenea încet-încet mai abrupt. O briză dinspre port se simţi într-un loc ceva mai târziu, aducându-mi primele arome ale mării sărate din seara aceea. La puţină vreme – două cotituri, cred – deja aveam marea însăşi dinaintea mea, departe în jos: lumini plutitoare pe o masă neagră scânteietoare, în mişcare, limitată de conturul curbat al punctelor de lumină, Harbor Road. Spre est cerul era uşor gri. O mică urmă de orizont se ivea la capătul lumii. Mi s-a părut că zăresc farul îndepărtat din Cabra câteva minute mai târziu, apoi l-am pierdut iar la o altă curbă a drumului.

O masă de lumină ca laptele împrăştiat pulsa pe strada din dreapta, scoţând în evidenţă un grătar fantomatic de pavaj în capătul cel mai îndepărtat de la poalele dealului; stâlpul desenat deasupra făcea probabil reclamă unei frizerii spectrale; globul spart din vârf mai degaja încă o slabă fosforescenţă, stilul craniu-în-vârf-de-băţ, amintindu-mi de un joc pe care obişnuiam să-l jucăm când eram copii la Curţi. Câteva urme de picior luminoase coborau în josul dealului departe de felinar, slabe, mai slabe, dispărute. Am trecut mai departe şi, la distanţă, am auzit ţipetele păsărilor mării. Aromele toamnei se topeau în cele ale oceanului. Lumina pulverizată de dincolo de umărul meu drept se ridică mai sus deasupra apei, se deplasă înainte peste chipul încreţit al adâncurilor. Curând...

Pofta mea de mâncare creştea pe măsură ce mergeam. În faţa mea, am văzut un alt plimbăreţ într-o mantie neagră pe partea cealaltă a străzii, cu o uşoară strălucire pe marginea încălţărilor. M-am gândit la peştele pe care urma să-l înfulec curând şi m-am grăbit, salutând silueta şi trecând mai departe. O pisică la intrarea într-o casă se opri din linsul codiţei ca să mă urmărească trecând. Ţinându-şi lăbuţa vertical în tot acest timp. Trecu încă

un călăreţ, acesta îndreptându-se spre culmea dealului. Am auzit frânturi dintr-un scandal între un bărbat şi o femeie, undeva sus, într-una dintre clădirile aflate în întuneric, încă o curbă şi cornul Lunii apăru ca o creatură magnifică ieşind la suprafaţă, ridicând picături din grote scăldate în lumină...

Zece minute mai târziu ajunsesem în zona portului şi o luasem pe drumul spre Harbor Road, fără pic de lumină, cu excepţia unor globuri ocazionale ajutate de lumina din ferestre, a câtorva găleţi cu smoală aprinsă şi a strălucirii Lunii tocmai apărute. Aromele sării şi algelor-de-mare erau mai intense aici, drumul mai îmbâcsit cu gunoaie, trecătorii îmbrăcaţi mai colorat şi mai zgomotoşi decât ceilalţi, dacă nu-l puneai la socoteală pe Droppa. Mi-am croit drum spre spatele golfului, unde zgomotele oceanului îmi parveneau mai puternic: înaintarea grăbită, ca un zid, a valurilor, apoi spargerea lor şi împroşcarea cu apă a digului; retragerea mai lină aproape de mine; scârţâitul vaselor, zornăitul lanţurilor, izbitura unor ambarcaţiuni mai mici în dană sau la acostare. M-am întrebat pe unde-o fi acum Starburst, vechea mea ambarcaţiune.

Am urmat curba drumului spre ţărmul vestic al portului. O pereche de şobolani urmărea o pisică neagră tăindu-mi calea, în timp ce rătăceam, verificând mai multe intrări laterale pentru a o găsi pe cea căutată. Mirosurile băuturii, ca şi cele ale reziduurilor umane solide şi lichide, se amestecau aici cu altele şi am auzit strigătele, trosnetele şi izbiturile unei lupte undeva în apropiere, făcându-mă să cred că deja mă aflam acolo unde trebuie. De undeva din depărtare răsună clopotul unei geamanduri; de undeva din apropiere am auzit o înşiruire aproape plictisitoare de înjurături prefaţând apariţia unei perechi de marinari care dădură cel mai apropiat colţ din dreapta mea, clătinându-se, bălăbănindu-se când trecură de mine, rânjind şi izbucnind în cântec câteva clipe mai târziu, îndepărtându-se. Am înaintat şi am verificat tăbliţa din colt. *Seabreeze Lane,* am citit.

Asta era, porţiunea denumită de obicei Aleea Morţii. Am cotit pe ea. Era doar o stradă ca oricare alta. După primii cincizeci de paşi n-am văzut niciun cadavru sau măcar vreun beţivan prăbuşit, deşi un individ la intrarea unei case a încercat să-mi vândă un stilet, şi o matahală mustăcioasă s-a oferit să-mi procure ceva tânăr şi vânjos. Am refuzat ambele oferte şi am aflat de la cel de-al doilea că mă aflam destul de aproape de „Bloody Bill”. Am mers mai departe. Privirile aruncate din când în

când mi-au arătat trei siluete cu mantii negre, departe înapoia mea care, am presupus, puteau să mă urmărească; le văzusem şi pe Harbor Road. De asemeni, se putea la fel de bine să nu mă urmărească. Întrucât nu mă simţeam cuprins în mod deosebit de paranoia, mi-am zis că puteau fi oricine mergând oriunde şi am hotărât să le ignor. Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-au abătut din drum şi când, într-un târziu, am dat peste „Bloody Bill” şi am intrat, au trecut mai departe, traversând strada şi intrând într-un mic bistrou ceva mai încolo în josul drumului.

M-am răsucit şi am privit localul. Barul se afla în dreapta mea, mesele în stânga, cu pete arătând suspect pe podea. O pancartă pe zid sugera să dau comanda la bar şi să spun unde mă aşez. Captura zilei era scrisă cu cretă lângă ea.

Aşa că m-am dus şi am aşteptat, colectând toate privirile, până când un bărbat butucănos, cu sprâncene gri şi uluitor de zburlite veni şi mă întrebă ce doresc. I-am spus că vreau iepure albastru de mare şi i-am arătat o masă liberă în spate. Dădu din cap şi urlă comanda mea printr-o gaură din perete, apoi mă întrebă dacă nu vreau o sticlă de „Pişatul lui Bayle” odată cu mâncarea. Am încuviinţat, o aduse, aduse şi un pahar, scoase dopul şi mi-o dădu. Am plătit pe loc, m-am îndreptat spre masa pe care o alesesem şi m-am aşezat cu spatele la perete.

Peste tot lămpi cu ulei pâlpâiau pe console prin şemineuri pline de praf. Trei bărbaţi – doi tineri, unul de vârstă mijlocie – jucau cărţi la masa din colţul din faţă şi îşi treceau unul altuia o sticlă. Un bărbat mai în vârstă stătea singur la masa din stânga mea, mâncând. Avea o cicatrice dezgustătoare care se întindea atât deasupra cât şi dedesubtul ochiului stâng, şi o spadă ameninţătoare care ieşea vreo şase inci din teaca aflată pe scaunul din dreapta. Şi el stătea cu spatele la perete. Bărbaţi cu instrumente muzicale se odihneau la o altă masă: între reprizele de cântat, bănuiesc. Mi-am turnat în pahar puţin vin galben şi am luat o sorbitură: un gust aparte pe care mi l-am reamintit peste ani. Era bun de dat pe gât. Baronul Bayle avea câteva vii la vreo treizeci de mile spre est. Era podgoreanul oficial al Curţii şi vinurile lui roşii erau în general excelente. Avea mai puţin succes cu cele albe, totuşi, şi adesea punea pe piaţa locală marfă de mâna a doua. Vinul purta emblema lui şi o imagine a unui câine – îi plăceau câinii – astfel că uneori i se spunea Pişatul Câinelui şi alteori Pişatul lui Bayle, în funcţie de cel căruia i te adresai. Iubitorii de câini se supărau adesea pe prima formulare.

Cam în clipa în care îmi sosi mâncarea am observat că doi tineri din faţa barului aruncau în direcţia mea priviri mai mult decât întâmplătoare, schimbând câteva cuvinte nedesluşite şi râzând şi zâmbind foarte mult. I-am ignorat şi mi-am îndreptat atenţia spre mâncare. Un pic mai târziu, tipul cu cicatrice de la masa de alături rosti uşor, fără să se aplece sau să privească spre mine, cu buzele abia mişcându-se:

– Un sfat gratuit. Cred că ăia doi de la bar au remarcat că nu porţi spadă şi vor să-ţi caute pricină.

– Mulţam, am spus.

Ei bine... Nu eram excesiv de preocupat de abilitatea mea de a trata cu ei, dar, dacă aveam de ales, mai degrabă aş fi evitat ocazia în totalitate. Dacă nu era nevoie decât de o spadă, asta se va drege cu uşurinţă.

O clipă de meditaţie şi Logrus-ul dansă înaintea mea. Puţin după aceea, căutam prin intermediul lui arma potrivită – nici prea lungă, nici prea grea, bine echilibrată, cu priză confortabilă – cu o centură neagră lată şi teacă. Mi-au trebuit cam trei minute, în parte pentru că eram prea nerăbdător, presupun – dar, la naiba, dacă prudenţa o cere, voiam linişte – şi în parte pentru că e mai dificil să contactezi Umbra în vecinătatea Amberului, mai mult decât în oricare alt loc.

Când spada ajunse în mâinile mele am oftat şi mi-am şters sprâncenele. Apoi am ridicat-o uşor de sub masă, cu tot cu teacă şi celelalte, am scos-o cam cincisprezece centimetri din teacă, ca să urmez un bun exemplu şi am pus-o pe scaunul din dreapta mea. Cei doi tipi de la bar observară mişcarea şi le-am întors rânjetul. Se consultară rapid şi de data asta nu mai râdeau. Mi-am mai turnat un pahar cu vin şi l-am băut dintr-o înghiţitură. Apoi am revenit la peştele meu, despre care Jordy avusese dreptate. Mâncarea de aici era foarte gustoasă.

– Haios truc, ăsta, rosti bărbatul de la masa alăturată. Bănuiesc că nu e uşor de învăţat?

– Nu.

– Şi eu ziceam la fel. Multe lucruri bune nu sunt uşor de învăţat, altfel le-ar face oricine. S-ar putea totuşi să te urmărească, văzând că eşti singur. Depinde cât de mult au băut şi cât sunt de nesăbuiţi. Eşti îngrijorat?

– Nu.

– Şi eu ziceam la fel. Dar în noaptea asta vor ataca pe cineva.

– De unde ştii?

Mă privi pentru prima oară şi afişă un rânjet dezgustător.

– E în firea lor, ca nişte jucării în bătaia vântului. Ne mai vedem.

Aruncă o monedă pe masă, se ridică, îşi închise centura cu spadă, luă o pălărie neagră, cu pană, şi se îndreptă spre uşă.

– Ai grijă.

Am încuviinţat.

– Noapte bună.

După ce ieşi din local, cei doi începură să şoptească din nou, de data asta privind după el mai degrabă decât spre mine. Odată decizia luată, se ridicară şi plecară iute. Pentru o clipă am fost tentat să-i urmez, dar ceva mă reţinu. Un pic mai târziu, am auzit zgomotele unei încăierări pe stradă. La scurtă vreme, în pragul uşii apăru o siluetă, se clătină o clipă, apoi se prăbuşi. Era unul dintre cei doi beţivi. Gâtul îi fusese tăiat.

Andy clătină din cap şi îl trimise repede pe chelner să informeze poliţia locală. După care apucă trupul de călcâie şi îl trase afară, ca să nu împiedice afluxul de clienţi.

Mai târziu, când comandam încă o porţie de peşte, l-am întrebat pe Andy despre incident. Zâmbi fioros.

– Nu e bine să te pui cu un emisar al Coroanei, rosti. O iei rău pe coajă.

– Individul care stătea lângă mine lucrează pentru Random?

Îmi examină chipul, apoi încuviinţă.

– Bătrânul John lucra şi el pentru Oberon. De câte ori trece pe aici, mănâncă la mine.

– Mă-ntreb ce fel de misiune avea?

Ridică din umeri.

– Cine ştie? Dar mi-a plătit în moneda din Kashfa, şi eu ştiu că el nu e din Kashfa.

În timp ce atacam a doua porţie, am meditat la cele spuse. Orice şi-ar fi dorit Random din Kashfa se afla în clipa asta pe drumul către castel, doar dacă, fireşte, era indisponibil. Aproape că avea legătură cu Luke şi Jasra. Mă întrebam ce-ar putea fi şi ce beneficii ar aduce.

Am stat acolo multă vreme după aceea, meditând, şi locul era mult mai puţin zgomotos decât fusese în urmă cu mai mult de o oră, chiar şi atunci când muzicanţii începură o nouă repriză. Oare pe John îl supravegheaseră indivizii tot timpul şi amândoi crezuserăm că privirile li se îndreaptă spre mine? Sau, pur şi simplu, hotărâseră să urmărească prima persoană care iese

singură? Reflectând astfel, mi-am dat seama că începusem să gândesc din nou ca un Amberit – căutând comploturi pretutindeni – şi nu mă întorsesem chiar de mult. Ceva în atmosferă, mi-am zis. Probabil faptul că mintea mea parcurgea încă o dată toate aceste trasee era un lucru bun, întrucât eram implicat deja în atâtea şi părea o investiţie în instinctul de autoconservare.

Mi-am terminat paharul cu vin şi am lăsat sticla pe masă cu câteva înghiţituri în ea. Mi-a trecut prin minte că n-ar trebui să continui să-mi mai înceţoşez simţurile, având în vedere cele intâmplate. M-am ridicat şi mi-am prins la cingătoare centura cu spada.

Când am trecut pe lângă bar, Andy dădu din cap.

– Dacă te întâlneşti cu cineva de la palat, rosti uşor, ar trebui să precizezi că n-am ştiut că o să se întâmple asta.

– Îi cunoşteai?

– Mda. Marinari. Corabia lor a sosit acum două zile. Au mai avut necazuri aici şi înainte. Îşi irosesc rapid simbria, apoi caută să facă rost de alta prin metode rapide.

– Crezi că ar putea fi profesionişti ai – eliminării oamenilor?

– Pentru că John e ceea ce e, vrei să spui? Nu. Au păţit-o adesea, în principal dintr-o prostie. Mai devreme sau mai târziu ar fi dat peste cineva care ştie ce face şi ar fi sfârşit-o la fel. Nu cunosc pe nimeni care să-i fi angajat pentru o treabă serioasă.

– Oh, l-a terminat şi pe celălalt?

– Da. În susul străzii. Aşa că va trebui să precizezi că s-a întâmplat să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

L-am privit şi îmi făcu cu ochiul.

– Te-am văzut aici cu Gerard, acum câţiva ani. Mi-am propus să nu uit niciodată un chip pe care merită să-l ţii minte.

Am încuviinţat.

– Mulţam… Masa a fost delicioasă.

Afară era mai răcoare decât fusese mai devreme. Luna atârna şi mai sus şi oceanul era mai zgomotos. Strada era pustie în imediata mea apropiere. Se auzea muzică la maximum dintr-unul din localurile către Harbor Street, însoţită de râsete. Am aruncat o privire înăuntru când am trecut pe-acolo şi am văzut pe o scenă mică o femeie cu trăsături obosite, care părea că-şi face un examen ginecologic de una singură. De undeva din apropiere am auzit sunetul unui pahar spart. Un tip beat se clătină înspre mine dintre două clădiri, cu o mână întinsă. Am mers mai

departe. Vântul ofta printre catargele din port şi m-am trezit dorindu-mi să-l am pe Luke alături – ca în vremurile vechi, înainte ca lucrurile să se complice – cineva de vârsta mea şi cineva căruia să-i pot vorbi de la egal la egal. Toate rubedeniile mele de aici aveau prea multe secole de cinism sau înţelepciune ca să vadă şi să simtă lucrurile cât mai aproape de cum le vedeam noi.

Zece paşi mai târziu, Frakir pulsă sălbatic la încheietură. Având în vedere că nu se afla nimeni lângă mine în clipa aceea, nici măcar nu mi-am scos spada cea nouă. M-am aruncat la pământ, apoi m-am rostogolit spre umbrele din dreapta mea. Simultan cu asta am auzit un *thunk* din laterala clădirii de peste drum. Prima privire pe care am putut s-o arunc în direcţia aceea mi-a arătat o săgeată ieşind din zid, la înălţimea şi poziţia în care, dacă nu m-aş fi rostogolit, ar fi putut să mă nimerească. Înclinaţia ei arăta, de asemeni, că tocmai mă aruncasem în direcţia din care fusese trasă.

M-am ridicat suficient cât să-mi scot spada şi am privit spre dreapta. Nu existau ferestre sau uşi deschise în clădirea alăturată, un loc întunecos, cu zidul din faţă la numai doi metri depărtare acum. Dar exista o spărtură între aceasta şi clădirile de pe fiecare parte, şi geometria îmi spuse că săgeata venise din zona deschisă dinaintea mea.

M-am rostogolit iar, ajungând lângă portalul jos, acoperit, care parcurgea toată întinderea locului. Am mers de-a buşilea înainte de a mă ridica. Stând lângă zid, am înaintat, blestemând încetineala pe care o cerea liniştea. Eram destul de aproape de intrare ca să reuşesc să dobor orice arcaş care ar fi păşit afară, înainte de a putea trage o nouă săgeată. Posibilitatea de a da roată şi de a-mi cădea în spate mi-a trecut prin minte, totuşi, şi m-am făcut una cu zidul, cu spada întinsă înainte, şi aruncând priviri rapide în spate în timp ce mă mişcăm. Frakir se contorsionă în mâna stângă şi se pregăti.

Dacă reuşeam să ajung la colţ şi nu apărea nimeni, nu ştiam exact ce să fac după aceea. Situaţia părea să ceară o ofensivă magică. Dar în afară de cazul când vrăjile erau deja rostite – şi eu fusesem neglijent cu asta – cu greu îţi poţi împărţi atenţia cerută în situaţii de viaţă-şi-moarte. M-am oprit. Mi-am controlat respiraţia. Am ascultat…

Individul era precaut, dar am auzit zgomote slabe de mişcare pe acoperiş, venind din faţă. Numai că asta nu făcea imposibilă prezenţa altuia, sau chiar a mai multora, la pândă după colţ.

Habar n-aveam câte persoane erau implicate în această ambuscadă, deşi începea să mi se pară că e ceva prea sofisticat pentru o simplă tâlhărie. În cazul ăsta, mă îndoiam că e doar unul singur. Şi trebuie că oamenii erau răspândiţi în mai multe locuri. Mi-am menţinut poziţia, cu mintea raţionând iute. Când se va declanşa atacul, va fi concertat, eram sigur de asta. Mi-am imaginat un arcaş după colţ, cu săgeata în arc, aşteptând un semnal. Cel de pe acoperiş poartă cu siguranţă o spadă. Presupuneam că şi ceilalţi aveau spade…

Am gonit orice altă întrebare legată de urmăritori şi cum mă găsiseră aici – dacă într-adevăr eu eram cel pe care-l urmăreau. Asemenea aprecieri nu contează în clipa asta. În clipa în care-şi vor duce la bun sfârşit acţiunea de acum, voi fi la fel de mort, fie că sunt mardeiaşi la nimereală căutându-mi punga, fie că sunt asasini.

Din nou. Un zgomot de deasupra. Cineva se afla exact deasupra. Din clipa asta, oricând…

Cu un zgomot târşit şi un strigăt puternic, un individ sări de pe acoperiş în stradă în faţa mea. Strigătul lui era, se pare, semnalul pentru arcaş, pentru că imediat se produse o mişcare la colţul clădirii, însoţită de zgomotul unor paşi repezi dinspre celălalt colţ, în spatele meu.

Înainte chiar ca picioarele să atingă pământul, îl trimisesem pe Frakir spre bărbatul de pe acoperiş cu ordinul de a-l ucide. Şi m-am năpustit asupra arcaşului înainte chiar să dea complet colţul, cu spada deja balansându-se. Lovitura mea trecu prin arc, prin braţ şi prin partea de jos a abdomenului. Din punct de vedere negativ, chiar în spatele lui se afla un bărbat cu spada scoasă, şi cineva alerga spre mine de-a lungul portalului.

Am pus piciorul stâng pe pieptul arcaşului care se prăbuşea şi l-am proiectat înapoi în bărbatul din spatele lui. Am folosit momentul de recul pentru a transforma împingerea în rotaţie, cu spada descriind o paradă largă, sălbatică, pe care am fost nevoit s-o modific imediat pentru ca cel care traversase portalul să nu-mi reteze capul. Când am ripostat cu o lovitură spre piept şi am parat, la rândul meu, o lovitură, am devenit conştient cu vederea periferică de faptul că individul de pe acoperiş îngenunchease pe stradă cu mâinile încleştate pe gât, semn evident că Frakir îşi făcea datoria.

Bărbatul de undeva dinapoia mea mă făcu să-mi simt spatele foarte expus. Trebuia să acţionez rapid sau spada lui mă va

străpunge în câteva clipe. Deci…

În loc să ripostez, m-am prefăcut că mă clatin, de fapt echilibrându-mă, fixându-mă pe picioare.

Individul fandă, cu spada în jos. Am ţâşnit într-o parte şi am ripostat cu o răsucire a trupului. Dacă ar fi reuşit să modifice unghiul loviturii în timp ce mă mişcăm, aş fi simţit-o într-o clipă. Periculos, dar nu vedeam altă alegere.

Chiar dacă spada mea îi străpunse pieptul, n-am ştiut dacă intrase în contact cu mine. Nu că ar mai fi contat acum. Fie da, fie nu. Trebuia să continui să mă mişc până când mă opresc sau sunt oprit.

Am folosit spada ca pe o pârghie, rotindu-l în timp ce-mi continuam mişcarea în sens invers acelor de ceasornic, cu el în centru, sperând să-l poziţionez între mine şi cel de-al patrulea individ.

Manevra reuşi parţial. Era prea târziu să interpun total adversarul meu străpuns şi încovoiat, dar măcar să provoc în timp o coliziune mică între el şi celălalt. Timp suficient, speram, întrucât celălalt se clătină în lateral, prăbuşindu-se lent în cadrul portalului. Tot ce trebuia să fac în clipa asta era să-mi eliberez spada şi atunci va fi unul-la-unul.

Am tras de ea…

La naiba, la naiba, la naiba. Spada se înţepenise în os şi nu se elibera. Şi celălalt individ reuşise să se ridice în picioare. Am continuat să rotesc trupul ca să-l ţin între noi, în timp ce cu stânga am încercat să eliberez spada celui mai recent adversar din strânsoarea pumnului drept.

La fel de la naiba. Era blocată în strânsoarea morţii, cu degetele lui ca nişte cabluri metalice încleştate pe mâner.

Bărbatul de pe stradă mă învrednici cu un zâmbet răutăcios în timp ce-şi mişca spada, căutând o breşă. În clipa aceea am zărit strălucirea inelului cu piatră albastră pe care-l purta, răspunzând astfel întrebării dacă eu eram cel căutat în mod special aici, în noaptea asta.

Mi-am îndoit genunchii în timp ce m-am mişcat şi mi-am pus mâinile jos, deasupra cadavrului.

Situaţiile de genul ăsta sunt, pentru mine, înregistrate adesea pe caseta video a memoriei – o absenţă totală a gândului conştient şi o imensă masă de percepţii imediate – fără dată, ci doar subiect pentru o trecere în revistă atunci când mintea permite o reluare mai tardivă.

Se auzeau strigăte din diverse locuri de-a lungul străzii, dinăuntru şi afară. Auzeam cum oamenii se năpustesc în direcţia mea. Era sânge peste tot în jurul meu şi mi-am reamintit să nu alunec pe el. Vedeam arcaşul şi arcul său, amândoi zdrobiţi pe pământ în capătul celălalt al portalului. Spadasinul sugrumat era răşchirat în stradă, în dreapta celui care mă ameninţa acum. Trupul pe care-l pilotasem şi-l doborâsem era mort de-a binelea. Spre mica mea uşurare am văzut că nu mai apar atacatori de niciunde ca să se alăture ultimului individ de înfruntat. Şi acesta păşea în lateral şi fenta, pregătindu-şi atacul.

Okay. Era timpul.

Am proiectat cadavrul spre atacatorul meu cu toată forţa şi n-am mai aşteptat să văd rezultatul acţiunii. Riscul pe care mi-l asumam nu-mi mai dădea timp pentru îndurare.

M-am năpustit în stradă şi am făcut o rostogolire pe umăr peste silueta cu faţa-n sus, care lăsase să-i cadă spada, încercând să-şi folosească mâinile împotriva lui Frakir. Între timp am auzit zgomotul unui impact urmat de un mormăit, deasupra şi undeva în spate, demonstrând că fusesem destul de aproape de ţintă când proiectasem cadavrul spre celălalt. Ce rezultat avusese, rămânea încă de văzut.

Mâna dreaptă ţâşni înainte în timp ce mergeam, apucând mânerul spadei celui căzut la pământ. M-am rotit pe picioare, privind înapoi în direcţia din care venisem, întinzând spada, încrucişându-mi picioarele şi ţâşnind înapoi…

Aproape la timp. Se năpusti asupra mea cu o lungă serie de atacuri şi m-am retras iute, parând sălbatic. Încă zâmbea, dar prima mea ripostă îi încetini înaintarea şi cea de-a doua o opri.

M-am liniştit şi m-am înfipt bine în pământ. Era puternic, dar mi-am dat seama că eu sunt mai iute. Acum erau oameni foarte aproape de noi, privindu-ne. Câteva strigăte cu sfaturi inutile ajunseră la mine. Cui îi erau adresate, n-aş putea spune. Oricum, nu conta. Rezistă câteva clipe când am început atacul, după care începu să cedeze teren, lent, şi am fost sigur că-l pot înfrânge.

Îl voiam în viaţă, totuşi, ceea ce făcea lucrurile un pic mai dificile. Strălucirea acelui inel cu piatră albastră şi retragerea din faţa mea conţineau un mister căruia doar el îi ştia răspunsul, şi eu aveam nevoie de răspunsul acela. Aşadar, trebuia să-l ţin în tensiune, să-l dobor…

Am încercat să-l răsucesc, puţin câte puţin, cât de subtil puteam. Speram să-l fac să se împiedice de cadavrul din spatele

lui. Aproape că am reuşit.

Când piciorul din spate dădu peste braţul omului prăbuşit, îşi deplasă greutatea în faţă ca să-şi menţină echilibrul. Într-una din acele clipe de inspiraţie în care trebuie să acţionezi imediat fără să mai gândeşti, îşi transformă mişcarea într-un atac, văzând că spada mea era într-o parte, pregătită pentru atacul dur pe care voiam să-l declanşez în timp ce se clătina. O greşeală din partea mea pentru că anticipasem atât de mult, bănuiesc.

Îmi dădu spada la o parte, transversal cu corpul, cu o lovitură dură, dându-şi şi propria spadă într-o parte şi aducându-ne într-o poziţie *corps a corps*[1], rotindu-se în aceeaşi direcţie în care mă aflam şi, din nefericire, dându-i ocazia să mă izbească cu pumnul stâng în rinichiul drept cu întreaga forţă a impulsului său.

Imediat, ridică piciorul stâng ca să-mi pună piedică, şi impactul loviturii când căzurăm împreună îmi demonstra că urma să mă învingă. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să-mi prind mantia cu stânga, rotind-o şi trăgând-o înapoi, prinzând ambele spade în timp ce ne prăbuşeam, în timp ce încercam din răsputeri să mă rotesc în cădere, astfel încât să aterizez peste el. N-am izbutit să cad peste el. Am ajuns jos unul lângă altul, tot privindu-ne în faţă, şi mânerul protector al unei spade – a mea, cred – mă lovi dur în coaste, în partea stângă.

Mâna dreaptă era prinsă sub mine şi stânga era încă încâlcită în mantie. Stânga lui era liberă, totuşi, şi sus. Mă zgârie pe faţă cu ea şi i-am muşcat-o, dar n-am izbutit s-o apuc. Între timp, am reuşit într-un târziu să-mi eliberez stânga şi l-am pocnit în faţă. Îşi răsuci capul, încercă să mă ridice în genunchi şi mă izbi în şold, apoi îşi repezi degetele încordate spre ochii mei. I-am prins încheietura şi am ţinut-o. Amândoi aveam mâna dreaptă încă blocată şi greutatea noastră părea aproape egală. Aşa că n-aveam altceva de făcut decât să strâng.

Oasele încheieturii pârâiră sub strânsoarea mea şi, pentru prima oară, ţipă. Apoi, pur şi simplu l-am împins, m-am rostogolit până în poziţia în genunchi şi am început să mă ridic, trăgându-l după mine. Sfârşitul jocului. Am învins.

Se prăbuşi brusc peste mine. Pentru o clipă, am crezut că e un ultim truc şi apoi am văzut spada ieşindu-i prin spate, cu mâna bărbatului cu-chip-fioros care o pusese acolo încordându-se deja s-o tragă iar afară.

---

[1] Corp la corp – în limba franceză în original. (n. trad.).

– Nenorocitule! am urlat în engleză – deşi sunt convins că înţelesul a fost limpede – şi am lăsat să-mi cadă povara şi mi-am repezit pumnul în faţa străinului, făcându-l să se prăbuşească, spada rămânând la locul ei. Aveam nevoie de el!

L-am prins pe fostul meu adversar şi l-am ridicat în cea mai confortabilă poziţie pe care mi-o puteam permite.

– Cine te-a trimis? l-am întrebat. Cum m-ai găsit?

Rânji slab şi scuipă sânge.

– Fără gratuităţi aici, rosti. Întreabă pe altcineva, şi se prăbuşi în faţă, murdărindu-mi pieptarul cu sânge.

I-am scos inelul de pe deget şi l-am adăugat colecţiei mele de pietre albastre blestemate. Apoi m-am rdicat şi m-am uitat la cel care-l înjunghiase. Alte două siluete îl ajutară să se ridice.

– De ce naiba ai făcut asta? am întrebat, înaintând spre ei.

– Ţi-am salvat nenorocita ta de viaţă, mârâi bărbatul.

– Pe naiba ai salvat! S-ar putea să mă coste viaţa! Aveam nevoie de omul ăla viu!

Atunci silueta din stânga lui vorbi şi am recunoscut vocea. Puse uşor mâna pe braţul pe care nici măcar nu-mi dădusem seama că-l ridicasem ca să-l lovesc iar pe individ.

– A făcut-o la ordinele mele, rosti ea. Mă temeam pentru viaţa ta, şi n-am înţeles că-l voiai prizonier.

I-am privit trăsăturile mândre şi palide sub gluga ridicată a mantiei negre. Era Vinta Bayle, soţia lui Caine, pe care ultima oară o văzusem la înmormântare. Era, de asemenea, cea de-a treia fiică a Baronului Bayle, căruia Amberul îi datora multe nopţi de beţie cruntă.

Am constatat că tremuram uşor. Am inspirat adânc şi mi-am recăpătat controlul.

– Înţeleg, am rostit într-un târziu. Îţi mulţumesc.

– Îmi pare rău, îmi spuse.

Am clătinat din cap.

– N-aveai de unde să ştii. Ce-i făcut e bun făcut. Sunt recunoscător oricui încearcă să mă ajute.

– Încă te mai pot ajuta, spuse. Poate că asta am înţeles-o greşit, dar cred că încă eşti în pericol. Hai să plecăm de-aici.

Am încuviinţat.

– O clipă, te rog.

M-am dus şi l-am recuperat pe Frakir de pe gâtul celuilalt bărbat mort. Dispăru iute în mâneca mea stângă. Spada pe care o folosisem se potrivi în teaca mea după o mică transformare,

aşa că am băgat-o în teacă şi mi-am aranjat centura, care căzuse undeva în spate.

– Să mergem, i-am spus.

Toţi patru ne-am îndreptat spre Harbor Street. Spectatorii interesaţi se retraseră rapid din calea noastră. Cineva deja jefuia morţii lăsaţi în urma noastră. Lucrurile se prăbuşesc; centrul nu rezistă. Dar, la naiba, sunt acasă.

5

Mergând, cu Lady Vinta şi cei doi protectori ai Casei Bayle, cu şoldul încă dureros după întâlnirea cu mânerul unei spade, sub lumina Lunii, cer înstelat, prin aburul mării, departe de Aleea Morţii. Norocos, de fapt, că m-am ales doar cu o lovitură în urma luptei cu cei care îmi voiau răul. Cum mă găsiseră atât de repede după întoarcerea mea, n-aş putea spune. Dar se pare că Vinta ar putea şti câte ceva despre asta şi eram dispus s-o cred, atât pentru că, într-un fel, o cunoşteam, cât şi pentru că-şi pierduse soţul, unchiul meu Caine, până la fostul meu prieten Luke, unde se pare că-şi avea originea tot ceea ce implica prezenţa unei pietre albastre.

Când am cotit către un drum spre mare, dincolo de Harbor Street, am întrebat-o ce avea de gând.

– Credeam că ne îndreptăm spre Vine, am spus.

– Ştii că eşti în pericol, declară ea.

– Bănuiesc că e mai mult decât evident.

– Aş putea să te duc la casa tatălui meu în oraş, spuse, sau te-am putea escorta înapoi la palat, dar cineva ştie că eşti aici şi nu-i va lua mult timp să ajungă la tine.

– Adevărat.

– Avem o corabie armată aici. Am putea naviga de-a lungul coastei şi am putea ajunge dimineaţă în locuinţa de la ţară a tatălui meu. Vei dispărea. Vei da peste cap planurile oricui te-ar căuta în Amber.

– Crezi că n-aş fi în siguranţă în palat?

– Poate, spuse. Numai că locurile pe unde bântui ar putea fi cunoscute aici. Vino cu mine şi nu va mai fi cazul.

– O să dispar şi Random va afla de la una dintre străji că mă îndreptam spre Aleea Morţii. Asta va provoca o consternare considerabilă şi un imens scandal.

– Poţi să-l contactezi mâine prin Atu şi să-i spui că eşti la ţară – dacă ai cărţile asupra ta.

– Adevărat. Cum ai ştiut unde să mă găseşti în seara asta? Nu mă poţi convinge că ne-am întâlnit accidental.

– Nu, te-am urmărit. Ne aflam vizavi de localul lui Bill.

– Ai anticipat întâmplările din noaptea asta?

– M-am gândit că există această posibilitate. Dacă aş fi ştiut totul, fireşte că aş fi prevenit-o.

– Ce se întâmplă? Ce ştii tu despre toate astea şi ce rol ai tu?

Izbucni în râs şi am constatat că era prima oară când o auzeam râzând. Nu mai era persoana aceea rece, batjocoritoare, la care m-aş fi aşteptat din partea soţiei lui Caine.

– Vreau să navigam când fluxul e la maximum, spuse, şi tu vrei o poveste care ar dura toată noaptea. Ce alegi, Merlin? Siguranţa sau satisfacţia?

– Mi-ar plăcea amândouă, dar o să le iau în ordine.

– Okay, rosti, apoi se întoarse către cel mai scund dintre cei doi, cel pe care-l lovisem. Jarl, du-te acasă. Mâine dimineaţă, spune-i tatălui meu că am hotărât să mă întorc la Arbor House. Spune-i că a fost o noapte frumoasă şi mi-am dorit să navighez, aşa că am luat corabia. Nu pomeni de Merlin.

Bărbatul duse mâna la pălărie.

– Prea bine, m’lady.

Se răsuci şi o luă înapoi pe drumul pe care veniserăm.

– Haide, rosti apoi, şi împreună cu amicul înalt – pe care mai târziu am aflat că-l cheamă Drew – mă conduseră printre pilonii unde era ancorată o corabie lungă şi lucioasă. Navighezi mult? mă întrebă.

– Obişnuiam s-o fac, am zis.

– Destul de bine. Poţi să ne dai o mână de ajutor.

Ceea ce am şi făcut. N-am vorbit prea multe, cu excepţia celor întâmplate, în timp ce ne desprindeam de ţărm şi ieşeam în larg. Drew era la timonă şi noi manevram pânzele. Mai târziu, am reuşit să preluăm şi noi timona pentru lungi intervale de timp. Vântul nu era înşelător. De fapt, era aproape perfect. Alunecam înainte, am depăşit digul şi am ieşit din port fără alte probleme. Împachetându-ne mantiile, am văzut că ea purta pantaloni negri şi o cămaşă groasă. Foarte practic, ca şi cum ar fi plănuit ceva de genul ăsta cu mult timp înainte. Centura pe care o strânse purta o spadă adevărată, de o lungime considerabilă, nu un amărât de stilet cu giuvaieruri. Şi doar privind-o cum se mişcă, aveam

senzaţia că e capabilă să se folosească de ea foarte bine. În acelaşi timp, îmi amintea de cineva pe care nu ştiam unde să-l plasez. Era mai mult o chestiune de particularitate a gesturilor şi vocii decât de înfăţişare. Nu că ar fi contat. Aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc de îndată ce vom intra în rutină şi aveam puţine clipe să privesc peste apele întunecate şi să fac o rapidă trecere în revistă.

Cunoşteam aspectele generale ale vieţii ei, şi o întâlnisem de câteva ori la întrunirile mondene. Ştiam că ştie că sunt fiul lui Corwin şi că mă născusem şi crescusem la Curţile Haosului, fiind jumătate din legătura de sânge provenită din vechime chiar din Amber. În timpul conversaţiei noastre, ultima oară când ne-am întâlnit, era clar că ştie că fusesem în Umbră câţiva ani, preluând obiceiurile celor de acolo şi încercând să capăt o brumă de educaţie. Probabil Unchiul Caine nu voia ca ea să fie în necunoştinţă de cauză cu chestiunile de familie – ceea ce m-a determinat să mă întreb cât de adâncă era relaţia lor. Auzisem că fuseseră împreună mai mulţi ani. Aşa că mă întrebam cât de multe ştie despre mine. Mă simţeam relativ în siguranţă cu ea, dar trebuia să hotărăsc cât de multe voiam să-i destăinui în schimbul informaţiei pe care cu siguranţă o avea în legătură cu cei care mă urmăreau aici. Asta pentru că aveam senzaţia că se va ajunge la un schimb. În afară de a face un serviciu unui membru al familiei, ceea ce în general e simplu, nu exista un motiv special ca ea să aibă vreun interes în ceea ce mă priveşte. Din câte-mi dădeam seama, motivaţia ei în toată afacerea era dorinţa de răzbunare pentru uciderea lui Caine. Având asta în minte, doream să tratez cu ea. Întotdeauna e bine să ai un aliat. Dar trebuia să mă hotărăsc cât de mult voiam să-i destăinui din tabloul general. Oare voiam s-o amestec în întregul complex de evenimente care mă înconjurau? Mă îndoiam de asta, chiar dacă mă întrebam cât de mult vrea să afle. Mai degrabă voia să ucidă, orice s-ar fi întâmplat. Când am aruncat o privire acolo unde lumina lunii scotea în evidenţă trăsăturile chipului ei ascuţit, nu era dificil să suprapui o mască a lui Nemesis peste acele trăsături.

Departe de ţărm, urmând briza mării spre est, depăşind gigantica stâncă a Kolvirului, cu luminile Amberului ca nişte giuvaiere în păr, am fost cuprins din nou de un vechi sentiment de afecţiune. Cu toate că fusesem crescut în întuneric şi în lumina exotică printre paradoxurile neeuclidiene de la Curţi,

unde frumuseţea era alcătuită din mai multe elemente suprarealiste, mă simţeam din ce în ce mai mult atras de fiecare dată de Amber, de fiecare dată când îl vizitam, până când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era o parte din mine, până când am început să mă consider şi acolo, acasă. Nu voiam ca Luke să-i invadeze povârnişurile cu puşcaşi, nici ca Dalt să organizeze raiduri de comando în vecinătatea lui. Ştiam că voi lupta împotriva lor ca să apăr Amberul.

Pe plajă, lângă locul în care Caine fusese lăsat odihnei veşnice, mi s-a părut că văd un flash de o albeaţă nemaipomenită, deplasându-se lent, apoi mai iute, apoi dispărând într-o crăpătură a povârnişului. Aş fi jurat că era un Unicorn, dar, având în vedere distanţa şi bezna şi rapiditatea, nu puteam fi sigur.

Ceva mai târziu am prins un vânt perfect, pentru care am fost recunoscător. Eram obosit, în ciuda faptului că dormisem o zi întreagă. Evadarea mea din grota de cristal, întâlnirea cu Locuitorul şi urmărirea mea de către trombă şi stăpânul ei mascat, toate se amestecau în mintea mea, asemeni unei acţiuni neîntrerupte, ceea ce şi era. Şi acum reacţia postadrenală în urma recentului eveniment începea să se instaleze. Nu voiam nimic altceva decât să ascult plescăitul valurilor în timp ce priveam alunecând ţărmul negru şi stâncos de lângă port sau să mă întorc să văd oceanul pâlpâind la tribord. Nu voiam să gândesc, nu voiam să mă mişc…

O mână palidă pe braţul meu.

– Eşti obosit, am auzit-o rostind.

– Cred că da, m-am auzit rostind.

– Uite mantia ta. Ce-ar fi s-o pui pe tine şi să te odihneşti? Avem un curs constant. Noi doi ne putem descurca uşor acum. N-avem nevoie de tine.

Am încuviinţat în timp ce trăgeam mantia pe mine.

– O să ascult. Mulţam.

– Ţi-e foame sau sete?

– Nu. Am mâncat imens în oraş.

Mâna ei rămase pe braţul meu. Am ridicat privirea spre ea. Zâmbea. Era prima oară când îi vedeam zâmbetul. Cu vârfurile degetelor celeilalte mâini atinse pata de sânge de pe pieptarul cămăşii.

– Nu-ţi face griji. O să am grijă de tine, rosti.

I-am întors zâmbetul deoarece mi s-a părut că voia să fac asta. Mă strânse de umăr, după care plecă, şi m-am uitat după ea şi

m-am întrebat dacă omisesem vreun element al ecuaţiei mele timpurii în ceea ce-o priveşte. Numai că eram prea obosit acum ca să rezolv încă o necunoscută. Maşinăria gândirii mele încetinea, încetinea…

Înapoi peste copastie, legănat uşor de hulă, am lăsat să-mi cadă capul. Printre ochii pe jumătate închişi am văzut pata întunecată pe care mi-o arătase pe pieptarul cămăşii mele albe. Sânge. Da, sânge…

– Prima lovitură! urlase Despil. Ceea ce e suficient! Eşti mulţumit?

– Nu! strigase Jurt. Abia l-am zgâriat! şi se roti pe piatra lui şi flutură ghearele triple ale *trisp*-ului său în direcţia mea în timp ce se pregătea să mă atace din nou.

Sângele curgea din tăietura din antebraţul meu stâng şi se transforma în perle care se ridicau în aer şi se îndepărtau de mine ca un pumn de rubine aruncate la întâmplare. Mi-am ridicat *fandon*-ul într-o poziţie înaltă de apărare şi mi-am coborât *trisp*-ul, pe care îl ţineam spre dreapta şi înclinat înainte. M-am lăsat pe genunchiul stâng şi am rotit piatra mea cu 90 de grade pe axa noastră comună. Jurt îşi modifică imediat poziţia şi căzu vreo doi metri. M-am rotit încă 90 de grade, astfel încât fiecare dintre noi părea că e suspendat cu susu-n jos unul faţă de celălalt.

– Fiu bastard al Amberului! strigă, şi lănciile triple de lumină mă mitraliară din arma lui, pentru a fi fărâmiţate în fragmente luminoase, ca nişte fluturi, de rotaţia *fandon*-ului meu, căzând, rotindu-se spre Abisul Haosului deasupra căruia zburam.

– Tacă-ţi gura! am răspuns, şi am strâns mânerul *trisp*-ului meu, declanşând razele pulsatorii din cele trei lame fine ca firul de păr. În acest timp mi-am întins braţul deasupra capului, izbindu-l în fluierul piciorului.

Mătură razele cu *fandon*-ul său, aproape la întreaga măsură a bătăii efective de doi metri şi jumătate. Există o pauză de trei secunde la reîncărcarea unui *trisliver,* dar eu am simulat o lovitură mortală spre faţa lui, iar el ridică *fand*-ul din reflex şi eu am declanşat *trisp*-ul pentru o lovitură în trombă la genunchi. Declanşă pulsaţia de o secundă în *fand,* trase o lovitură spre faţa mea şi se roti cu 360 de grade, bazându-se pe timpul de încărcare ca să-şi protejeze spatele şi revenind, cu *fandon*-ul ridicat, ca să mă lovească în umăr.

Numai că eu plecasem, încercuindu-l, căzând şi rotindu-mă

vertical. Am încercat o lovitură în umărul neprotejat, dar se afla dincolo de raza de acţiune. Despil, pe piatra sa de mărimea unei mingi de plajă, descria şi el cercuri, departe în dreapta mea. În timp ce al doilea om al meu – Mandor – deasupra, cădea rapid. Ne-am agăţat de pietrele noastre mici cu picioarele care-şi schimbau forma, acolo pe un curent dinafară al Haosului, purtaţi în derivă, la marginea vârtejului. Jurt se roti în urmărirea mea, ţinându-şi antebraţul stâng – de care e ataşat *fandon*-ul, cot şi încheietură – orizontal şi executând o lentă mişcare circulară cu el. Cu lungimea de un metru a plasei transparente, îngreunată la bază de *mord,* strălucea în lumina rugului, care apărea la intervale neregulate din mai multe direcţii. Îşi ţinu *trisp*-ul în poziţia de atac central şi îşi dezveli dinţii, dar nu mai zâmbi când m-am mişcat şi se mişcă şi el spre capetele opuse ale diametrului unui cerc de doi metri pe care îl parcurseserăm iar şi iar, în căutarea unei breşe.

Am înclinat planul orbitei mele şi imediat o modifică şi el pe a lui, pentru a nu mă scăpa din vedere. Am făcut-o din nou, şi procedă la fel. Apoi am plonjat – 90 de grade înainte, cu *fandon*-ul ridicat şi întins – şi mi-am rotit încheietura şi mi-am lăsat cotul, îndreptându-mi lovitura în sus, sub garda lui.

Înjură şi lovi, dar i-am împrăştiat lumina şi trei linii negre apărură pe coapsa lui stângă. *Trisliverul* pătrunde doar la o adâncime de vreo trei sferturi de inci prin carne, de aceea gâtul, ochii, tâmplele, interiorul încheieturilor şi arterele femurale sunt în mod deosebit ţinte favorite într-o luptă serioasă. Totuşi, dacă provoci suficiente tăieturi oriunde, poţi, în cele din urmă, să-i spui „adio” adversarului tău în timp ce se învârte în jos într-o mare de sfărâmături roşii spre locul de unde nu se mai întoarce nimeni.

– Sânge! strigă Mandor, în timp ce picăturile apăreau pe piciorul lui Jurt şi se scurgeau. Mulţumiţi, domnilor?

– Eu da, am răspuns.

– Eu nu! răspunse Jurt, răsucindu-se să mă înfrunte în timp ce mă deplasam spre stânga lui şi mă roteam spre dreapta mea. Întreabă-mă din nou după ce-o să-i tai gâtul!

Jurt mă urâse chiar înainte de a învăţa să meargă, din motive numai de el ştiute. Cu toate că nu-l uram pe Jurt, a-l plăcea era complet dincolo de puterile mele. Întotdeauna mă împăcasem destul de bine cu Despil, deşi acesta tindea să-i ţină partea lui Jurt mai des decât mie. Dar era un lucru de înţeles. Erau fraţi, şi

Jurt era mezinul.

Trisp-ul lui Jurt sclipi şi am frânt raza de lumină şi am ripostat. Împrăştie razele mele şi se roti într-o parte. L-am urmat. *Trisp*-urile noastre se declanşară simultan şi spaţiul dintre noi se umplu cu fulgi de lumină, întrucât ambele atacuri fură spulberate. Am izbit din nou, de îndată ce am reîncărcat. Izbitura lui veni de sus şi din nou ambele atacuri se topiră în *fand.* Ne-am apropiat.

– Jurt, am spus, dacă unul din noi îl omoară pe celălalt, supravieţuitorul va fi proscris. Opreşte-te.

– Merită osteneala, rosti. Nu crezi că m-am gândit la asta?

După care mă atacă direct în faţă. Am ridicat ambele braţe în mod reflex, cu *fandon*-ul şi *trisp*-ul şi am declanşat un atac în timp ce lumina dispersată alcătuia o jerbă de scântei dinaintea mea. L-am auzit urlând.

Când am coborât *fandon*-ul la nivelul ochilor am văzut că se înclinase înainte şi *trisp*-ul său se depărta de el. La fel şi urechea stângă, lăsând în urmă o dâră roşie care se transformă rapid în picături şi dispăru. O bucată de scalp atârna şi ea şi el încerca să o preseze la loc.

Mandor şi Despil se apropiau deja printr-o mişcare în spirală.

– Declarăm duelul terminat! strigară amândoi şi eu am răsucit ţeava *trisp*-ului în poziţia de siguranţă.

– Cât de grav e? mă întrebă Despil.

– Nu ştiu.

Jurt îl lăsă destul de aproape ca să verifice şi, un pic mai târziu, Despil spuse:

– Va fi în regulă. Dar Mama o să se supere.

Am încuviinţat.

– A fost ideea lui, am spus.

– Ştiu. Haide. Să plecăm de-aici.

Îl ajută pe Jurt să se îndrepte spre un afloriment al Rim-ului, cu *fandon*-ul atârnând ca o aripă ruptă. Am rămas în urmă. Fiul lui Sawall, Mandor, fratele meu vitreg, puse mâna pe umărul meu.

– Nici măcar n-ai vrut să-l răneşti atât de rău, spuse. Ştiu.

Am încuviinţat şi mi-am muşcat buzele. Totuşi, Despil avusese dreptate despre Lady Dara, mama noastră. Jurt era favoritul ei şi, într-un fel, el o va face să creadă că e numai vina mea. Uneori simţeam că-i plăcea pe cei doi fii ai ei cu Sawall, vechiul Duce al Rimului cu care se măritase în cele din urmă după ce renunţase la Tata, mai mult decât pe mine. Surprinsesem odată o

conversaţie în care se spunea că eu îi aminteam de tatăl meu, despre care mi se spusese că-i semăn mai mult decât se credea. M-am gândit din nou la Amber şi la alte locuri, acolo în Umbră, şi am simţit obişnuitul acces de spaimă când mi-am amintit de contorsionatul meu Logrus, despre care ştiam că e paşaportul meu către alte tărâmuri. Ştiam că-l voi folosi mai devreme decât intenţionasem iniţial.

– Hai să-l vedem pe Suhuy, i-am spus lui Mandor, în timp ce ne înălţăm amândoi din adâncurile Abisului. Vreau să-l întreb mai multe lucruri.

Când, într-un târziu, am ajuns la colegiu, n-am pierdut prea mult timp scriind acasă.

– … acasă, spunea Vinta, cât de curând. Bea puţină apă, şi-mi dădu un flacon.

Am luat câteva înghiţituri zdravene şi i l-am înapoiat.

– Mulţumesc.

Mi-am întins muşchii amorţiţi şi am respirat aerul rece al mării. Am căutat Luna şi era undeva înapoi peste umărul meu.

– Chiar ai dormit buştean, spuse.

– Am vorbit în somn?

– Nu.

– Bun.

– Coşmaruri?

Am dat din umeri. Se poate şi mai rău.

– Poate ai făcut un mic zgomot, chiar înainte să te trezesc.

– Oh.

Departe în faţă am văzut o luminiţă la capătul unui promontoriu întunecat. Arătă într-acolo.

– Când vom depăşi acel punct, spuse, vom vedea portul Baylesport. Acolo vom găsi micul dejun, şi cai.

– Cât de departe e faţă de Arbor House?

– Cam la o leghe, răspunse. Uşor de ajuns.

Rămase lângă mine în tăcere un timp, privind coasta şi marea. Era prima dată când pur şi simplu stăteam împreună, cu mâinile libere şi mintea limpede. Şi simţul meu de vrăjitor era tulburat în acest răstimp. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi aflat în prezenţa magiei. Nu vreo vrajă simplă sau aura vreunui obiect fermecat pe care-l purta, ci altceva foarte subtil. Mi-am chemat puterea viziunii şi am indreptat-o asupra ei. Nu era nimic evident, dar prudenţa îmi sugeră să verific în continuare. Mi-am extins

cercetarea prin intermediul Logrusului…

– Te rog, nu face asta, rosti ea.

Tocmai comisesem un *faux pas*[1]. În general, se zice că e o stângăcie să examinezi un coleg specialist într-o astfel de manieră.

– Iartă-mă, am spus. Nu mi-am dat seama că eşti studentă a Artei.

– Nu sunt, răspunse, dar sunt sensibilă la forţele ei.

– În cazul ăsta, vei fi probabil o bună studentă.

– Interesele mele sunt în altă parte, rosti.

– M-am gândit că poate cineva a aruncat o vrajă asupra ta, am rostit. Încercam doar să…

– Orice ai văzut, spuse, e acolo. Las-o aşa.

– Cum doreşti. Iartă-mă.

Trebuie că ştia că n-o să las lucrurile aşa, totuşi, când magia necunoscută reprezintă un posibil pericol. Aşa că merse mai departe:

– Nu e nimic care să-ţi facă rău, te asigur. Ba chiar dimpotrivă.

Am aşteptat, dar nu mai avea nimic în plus de adăugat. Aşa că trebuia să renunţ, pentru moment. Mi-am îndreptat privirea înapoi spre far. În ce intram alături de ea, totuşi? Cum de aflase că revenisem în oraş, ca să nu mai vorbesc că ştia de vizita în Aleea Morţii? Trebuie că ştia că-mi voi pune această întrebare şi, dacă trebuia să avem încredere unul într-altul, va trebui să-mi explice.

M-am răsucit spre ea, şi zâmbea iar.

– Vântul se schimbă în apropierea farului, rosti şi se ridică. Scuză-mă. Am treabă.

– Pot să te ajut?

– Puţin. O să te chem când am nevoie.

Am privit-o cum se îndepărtează şi, în acest timp, am avut strania senzaţie că şi ea mă priveşte, chiar dacă nu se uita la mine. În acelaşi timp mi-am dat seama că această senzaţie mă însoţea de ceva timp, exact ca oceanul.

***

Când am acostat şi am pus totul în ordine şi m-am îndreptat spre un deal de-a lungul unui drum larg şi pavat cu bolovani spre un han cu fumul şerpuind din şemineu, cerul devenea mai palid înspre răsărit. După un mic-dejun zdravăn, lumina zilei cuprinse

---

[1] Un pas greşit – în limba franceză în original. (n. trad.).

universul în totalitate. Apoi ne-am dus la grajdul cu cai de închiriat, unde trei armăsari blânzi fuseseră pregătiţi pentru drumul spre casa tatălui ei.

Era una dintre acele zile limpezi de toamnă proaspătă, care devin din ce în ce mai rare şi mai nepreţuite pe măsură ce se apropie sfârşitul anului. În sfârşit, mă simţeam cumva odihnit şi hanul avusese cafea – ceea ce e un lucru neobişnuit în Amber dincolo de palat – şi mă bucurasem de ceaşca de dimineaţă. Era plăcut să te plimbi pe aici într-un ritm lejer şi să adulmeci pământul, să priveşti cum dispare roua de pe câmpiile scânteietoare şi de pe frunzele rotitoare, să simţi vântul, să asculţi şi să priveşti un stol de păsări îndreptându-se spre sud, spre Insulele Soarelui. Am călărit în tăcere, şi nu se întâmplă nimic care să-mi strice starea. Amintirile durerii, trădării, suferinţei şi violenţei sunt puternice, dar se topesc, câtă vreme există interludii ca acesta, când închid ochii şi privesc calendarul zilelor mele, trăindu-le cumva mai intens, vâzându-mă călătorind cu Vinta Bayle sub cerurile dimineţii, acolo unde casele şi gardurile sunt din piatră şi păsările de mare ţipă răzleţ, aici, în ţara vinului din estul Amberului, şi coasa Timpului nu are putere în acest colţişor al sufletului.

Când am sosit la Arbor House am lăsat caii în grija rândaşilor lui Bayle, care urmau să se ocupe de eventuala lor întoarcere în oraş. Drew plecă spre apartamentele lui şi eu m-am îndreptat cu Vinta spre imensul conac din vârful dealului. Acesta domina peisaje îndepărtate cu văi stâncoase şi povârnişuri pe care creşteau strugurii. Mai mulţi câini se apropiară şi încercară să fie prietenoşi în timp ce ne îndreptam spre casă şi, odată intraţi, vocile lor încă mai ajungeau la noi din când în când. Lemn şi fier lucrat cu migală, podele cenuşii, tavane înalte cu grinzi, ferestre cu lucarne, portrete de familie, câteva mici tapiserii roz-portocaliu, cafenii, ivoriu şi albastru, o colecţie de arme vechi cu câteva pete de rugină, pete de funingine pe piatra gri a şemineului… Am traversat imensul hol de la intrare şi am pornit-o pe scări.

– Asta-i camera ta, spuse Vinta, deschizând o uşă din lemn negru şi am încuviinţat în timp ce intram şi aruncam o privire. Era spaţioasă, cu ferestre largi dând spre valea din sud. Majoritatea servitorilor lucrau pe domeniul Baronului ca sezonieri. În încăperea de alături e baia, îmi spuse, arătând o uşă în stânga mea.

– Minunat. Mulţumesc. Exact ce-mi trebuia.

– Aşa că aranjează-te după pofta inimii. Traversă spre fereastră şi privi în jos. Ne-ntâlnim pe terasa aia cam într-o oră, dacă-ţi convine.

M-am apropiat şi am privit spre o zonă întinsă pavată, umbrită binişor de arbori seculari – acum cu frunzele galbene, roşii şi cafenii, multe dintre ele răspândite în patio – locul fiind înconjurat de paturi de flori, libere acum, câteva mese şi scaune, cu o colecţie de arbuşti în ghivece frumos dispuse printre ele.

– Superb.

Se răsuci spre mine.

– Ai dori ceva mai special?

– Dacă e cafea pe-aici, nu m-ar deranja încă o ceaşcă sau două când ne întâlnim acolo.

– O să văd ce pot face.

Zâmbi şi păru că se înclină uşor spre mine pentru o clipă. Aproape că părea că ar fi vrut s-o îmbrăţişez. Dar dacă n-ar fi vrut, ar fi putut fi uşor nepotrivit. Şi, date fiind împrejurările, oricum nu-mi doream familiarisme cu ea, necunoscând genul de joc pe care-l juca. Aşa că i-am zâmbit şi eu, am întins mâna şi i-am strâns braţul, spunând „Mulţumesc” şi m-am îndepărtat. Bănuiesc că o să mă ocup de baia aceea acum.

Am văzut-o la uşă şi am condus-o afară.

Mi-a fost bine când mi-am scos cizmele. Dar mult mai bine mi-a fost să mă bălăcesc în apa caldă multă vreme.

Mai târziu, în straie proaspete, am coborât scările şi am văzut o uşă laterală care ducea din bucătărie în patio. Vinta, la rândul ei proaspăt spălată şi pusă la punct, în pantaloni de călărie cafenii şi o bluză largă de aceeaşi culoare, şedea lângă o masă în capătul estic al patio-ului. La masă erau două scaune şi am văzut un ceainic cu cafea şi o tavă cu fructe şi brânzeturi. Am traversat încăperea, frunzele scârţâind sub picioarele mele, şi m-am aşezat.

– Totul a fost pe placul tău? mă întrebă.

– În întregime, am răspuns.

– Şi ai înştiinţat Amberul pe unde bântui?

Am încuviinţat. Random fusese un pic iritat că plecasem fără să-i spun, dar, la urma urmei, nu-mi spusese niciodată să n-o fac. A fost mai puţin iritat, totuşi, când a aflat că nu mă îndepărtasem prea mult şi chiar a recunoscut, în cele din urmă, că poate făcusem un lucru înţelept dispărând după un asemenea atac

neobişnuit. Fii cu ochii-n patru şi ţine-mă la curent, au fost cuvintele lui de final.

– Bun. Cafea?

– Te rog.

Turnă şi făcu un gest către tavă. Am luat un măr şi am muşcat din el.

– Lucrurile au luat-o razna, rosti ambiguu, în timp ce-şi umplea ceaşca.

– Nu pot să neg, am recunoscut.

– Şi necazurile numeroase.

– Adevărat.

Luă o sorbitură de cafea.

– Ai vrea să-mi povesteşti despre ele? rosti într-un târziu.

– Sunt un pic cam multe, am răspuns. Şi tu spuneai noaptea trecută că povestea ta e lungă.

Zâmbi slab.

– Probabil simţi că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine mai mult decât e necesar în clipa asta, spuse. Înţeleg. De ce să crezi în cineva în care nu trebuie, când se pune la cale ceva periculos, ceva ce nu înţelegi în totalitate? Corect?

– Mi se pare ceva diplomatic.

– Totuşi te asigur că binele tău mă preocupă în cel mai înalt grad.

– Crezi că eu aş putea reprezenta calea prin care să ajungi la ucigaşul lui Caine?

– Da, spuse, şi în măsura în care ar putea deveni ucigaşii tăi mi-ar plăcea să ajung la ei.

– Încerci să-mi spui că nu răzbunarea e obiectivul tău principal?

– Exact. Mai degrabă îl protejez pe cel viu decât să-l răzbun pe cel mort.

– Numai că partea asta devine pur teoretică dacă e acelaşi individ în ambele cazuri. Crezi că e aşa?

– Nu sunt convinsă că Luke e cel care i-a trimis pe bărbaţii ăia după tine noaptea trecută.

Am pus mărul lângă ceaşcă şi am luat o sorbitură lungă de cafea.

– Luke? am spus. Care Luke? Ce ştii tu despre vreun Luke?

– Lucas Raynard, rosti fără ezitare, cel care a antrenat o bandă de mercenari în Deşertul Pecos în nordul New Mexico, care le-a procurat stocuri dintr-o muniţie specială care poate detona în

Amber, şi i-a trimis pe toţi acasă cu ea în aşteptarea ordinelor lui de a se aduna şi de a fi transportaţi aici – ca să ducă la îndeplinire ceea ce a încercat cândva tatăl tău, cu ani în urmă.

– La naiba! am spus.

Asta *explica* o mulţime de lucruri – apariţia lui Luke stors de puteri la hotelul Hilton din Santa Fe, cu povestea lui despre plăcerea de a rătăci în Pecos, cu încărcătorul acela cu muniţie ciudată pe care-l găsisem în buzunarul lui; şi toate celelalte călătorii pe care le făcuse acolo – de fapt, mai multe decât necesar în traseul vânzărilor lui… Nu examinasem niciodată situaţia din unghiul ăsta, dar căpăta multiple sensuri în lumina celor aflate.

– Okay, am recunoscut, presupun că-l cunoşti pe Luke Raynard. Te-ar deranja să-mi spui cum ai aflat asta?

– Da.

– Da?

– Da, m-ar deranja. Mi-e teamă că va trebui să joc acest joc după regulile tale şi să-ţi vând informaţii bucăţică cu bucăţică. Acum, când mă gândesc la asta, probabil că mă va determina şi pe mine să mă simt mai liniştită. Cum îţi sună asta?

– Fiecare dintre noi se poate declara învins în orice moment?

– Ceea ce opreşte schimbul, doar dacă nu-l negociem.

– În regulă.

– Deci, îmi eşti dator. Tocmai te-ai întors în Amber ieri. Unde ai fost?

Am oftat şi am muşcat încă o dată din măr.

– Mă păcăleşti, am rostit într-un târziu. E o întrebare importantă. Am fost într-o mulţime de locuri. Totul depinde de unde vrei să încep.

– Hai să începem din apartamentul lui Meg Devlin, până ieri, spuse.

M-am înecat cu o bucată de măr.

– Okay, ai pus degetul pe rană – ai nişte surse de informaţii date naibii, am remarcat. Dar pentru asta întreab-o pe Fiona. Eşti aliată într-un fel cu ea, nu-i aşa?

– Nu e rândul tău pentru o întrebare, rosti. Încă nu mi-ai răspuns la a mea.

– Okay, Fi şi cu mine am revenit în Amber după ce am părăsit locuinţa lui Meg. A doua zi Random m-a trimis într-o misiune, ca să opresc o maşinărie pe care o construisem, numită Ghostwheel. Am eşuat, dar am dat peste Luke pe parcurs. De

fapt, el m-a salvat dintr-o situaţie-limită. Apoi, urmare a unei neînţelegeri cu creaţia mea, am folosit un Atu straniu ca să mă teleportez atât eu cât şi Luke într-un loc sigur. După aceea, Luke m-a întemniţat într-o grotă de cristal…

– Aha! spuse.

– Să mă opresc aici?

– Nu, continuă.

– Am fost prizonier cam o lună de zile, deşi a echivalat cu doar câteva zile, conform timpului din Amber. Am fost eliberat de doi indivizi în slujba unei doamne pe nume Jasra, am avut o altercaţie cu ei şi cu doamna însăşi şi m-am teleportat în San Francisco, la locuinţa Florei. Acolo, am vizitat încă o dată un apartament în care avusese loc o crimă…

– Locuinţa Juliei?

– Da. Acolo, am descoperit o poartă magică pe care am izbutit s-o deschid. Am traversat prin ea într-un loc numit Ţinutul celor Patru Lumi. Acolo se desfăşura o bătălie, atacatorii fiind conduşi probabil de un individ pe nume Dalt, cândva cu o oarecare mică notorietate pe aici. Mai târziu, am fost urmărit de o tornadă magică şi insultat în toate felurile de către un vrăjitor mascat. M-am teleportat şi am venit acasă – ieri.

– Şi asta-i tot?

– În rezumat, da.

– Ai omis ceva?

– Fireşte. De pildă, în pragul porţii se afla un Locuitor, dar am izbutit să trec de el.

– Nu, asta face parte din întreg. Altceva?

– Mm. Da, au fost două comunicări neobişnuite, finalizate prin flori.

– Povesteşte-mi despre ele.

Am făcut-o.

Clătină din cap când am isprăvit.

– Aici m-ai lăsat în ceaţă, rosti.

Mi-am terminat cafeaua şi mărul. Îmi reumplu ceaşca.

– Acum e rândul meu, am spus. Ce-ai vrut să spui prin acel „Aha!” când am amintit de grota de cristal?

– Era cristal albastru, nu-i aşa? Şi ţi-a blocat forţele.

– Cum de ştii?

– Era culoarea pietrei de pe inelul pe care l-ai luat de la bărbatul acela în ultima noapte.

– Da.

Se ridică în picioare şi se mişcă în jurul mesei, se opri o clipă, apoi arătă cu degetul spre zona şoldului meu stâng.

– Vrei să-ţi goleşti buzunarul ăla pe masă, te rog?

Am zâmbit.

– Sigur. Cum ai ştiut?

Nu-mi răspunse, dar oricum era o altă întrebare. Am scos amestecul de pietre albastre din buzunar – aşchiile din peşteră, nasturele sculptat pe care-l smulsesem, inelul – şi le-am pus pe masă.

Luă nasturele, îl examină, apoi dădu din cap.

– Da, şi ăsta e unul, afirmă.

– Unul ce?

Ignoră întrebarea şi înmuie arătătorul drept într-o pată de cafea de lângă farfurioara ei. Apoi îl folosi ca să deseneze trei cercuri concentrice în jurul pietrelor adunate. Apoi dădu iar din cap şi reveni la locul ei. Am chemat viziunea la timp ca s-o văd cum construieşte o cuşcă de forţă în jurul lor. Acum, în timp ce continuam s-o observ, păreau că emană uşoare dâre de fum albastru care rămâneau în interiorul cercului.

– Parcă mi-ai spus că nu eşti vrăjitoare.

– Nu sunt, răspunse.

– O să-mi păstrez întrebarea. Dar continuă răspunsul la ultima. Care e semnificaţia pietrelor albastre?

– Au o afinitate pentru grotă, şi una faţă de cealaltă, îmi spuse. O persoană cu foarte puţină pregătire ar putea ţine una dintre ele şi pur şi simplu să înceapă să meargă, urmărind uşoara zvâcnire psihică. În cele din urmă îl va conduce la grotă.

– Prin Umbră, adică?

– Da.

– Ciudat, dar nu prea văd ce-i atât de valoros.

– Asta nu e totul. Ignoră grota şi vei deveni conştient de un al doilea rând de zvâcnituri. Învaţă să distingi amprenta pietrei potrivite, şi îl poţi urma oriunde pe purtătorul ei.

– Asta deja sună un pic mai de folos. Crezi că aşa m-au găsit indivizii ăia de aseară, pentru că aveam buzunarul plin de chestiile astea?

– Probabil, dintr-un punct de vedere practic, că i-a ajutat. De fapt, în cazul tău, nici măcar n-ar fi fost necesare.

– De ce nu?

– Ele au un efect adiţional. Oricine posedă o piatră un timp, devine acordat cu ea. Arunc-o şi acordajul rămâne. Şi încă vei

putea fi localizat, exact ca şi cum ai fi păstrat piatra. Vei fi în posesia unei amprente proprii.

– Vrei să spui că şi acum, fără ele, sunt însemnat?

– Da.

– Cât timp îţi ia ca să scapi?

– Nu sunt sigură că se poate.

– Trebuie să existe un mijloc de dezacordare.

– Nu ştiu sigur, dar mă pot gândi la două lucruri care ar putea s-o facă.

– Numeşte-le.

– Traversarea Modelului din Amber sau negocierea cu Logrusul din Haos. Se pare că aproape pot să descompună o persoană şi o reasamblează într-o formă mai pură. Se pare că pot purifica multe situaţii stranii. Din câte-mi amintesc, Modelul a fost cel care a refăcut memoria tatălui tău.

– Da – şi nici măcar n-o să te întreb cum de ştii despre Logrus – s-ar putea să ai mare dreptate. Ca atâtea multe alte lucruri în viaţă, pare un fel de necaz care mă ajută. Deci, tu crezi că ei ar putea să mă supravegheze chiar acum, cu sau fără pietre?

– Da.

– Cum de ştii toate astea? am întrebat.

– Le simt – şi asta e o întrebare în plus. Dar o să-ţi acord una gratuită în interesul promptitudinii.

– Îţi mulţumesc. Presupun că acum e rândul tău.

– Julia se întâlnea cu un ocultist pe nume Victor Melman, înainte de a muri. Ştii de ce?

– Studia cu el, căutând un fel de perfecţionare – cel puţin aşa mi s-a spus de către un tip care o ştia. Asta a fost după despărţirea noastră.

– Nu asta am vrut să spun. Ştii de ce îşi dorea această perfecţionare?

– Îmi sună ca o întrebare în plus, dar poate că-ţi datorez un răspuns. Tipul cu care am vorbit mi-a spus că o speriasem, că-i dădusem de înţeles că posed însuşiri neobişnuite şi că ea căuta pe cineva pentru auto-apărare.

– Mergi până la capăt, spuse.

– Ce vrei să spui?

– Ăsta nu e un răspuns complet. I-ai dat *motive* să creadă asta şi să se teamă de tine?

– Ei bine, presupun că da. Acum, întrebarea mea: Cum a fost posibil să ştii totul despre Julia?

– Am fost acolo, răspunse. O cunoşteam.

– Continuă.

– Asta e. Acum e rândul meu.

– Departe de a fi un răspuns complet.

– Dar e tot ce vei obţine la întrebarea asta. Fă cum crezi.

– Conform înţelegerii noastre mă pot opri aici.

– Adevărat. Asta vrei?

– Ce vrei să mai ştii?

– A reuşit Julia să-şi dezvolte însuşirile pe care le căuta?

– Ţi-am spus că nu ne-am mai văzut înainte de a se implica în chestia asta. Aşa că n-am cum să ştiu.

– Ai descoperit portalul din apartamentul ei prin care se presupune că a pătruns fiara care a măcelărit-o. Acum, două întrebări – nu ca să-mi răspunzi, ci doar să te gândeşti la ele: Mai întâi, de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă? Şi nu pare foarte ciudată maniera în care a făcut-o? Mă gândeam că există o mulţime de căi mai simple de a ucide pe cineva.

– Ai dreptate, am aprobat. O armă e de o mie de ori mai uşor de manevrat decât magia, oricând. Cât despre „de ce”, pot să fac doar speculaţii. Am presupus că era o capcană pentru mine şi că Julia fusese sacrificată ca parte a întregului – cadoul meu anual pentru 30 aprilie. Ştii şi despre asta?

– S-o lăsăm pentru mai târziu. Eşti evident conştient că vrăjitorii au stiluri proprii, ca şi pictorii, scriitorii, muzicienii. Când ai reuşit să descoperi poarta aceea în apartamentul Juliei, ai observat ceva care să poarte semnătura autorului?

– Nimic deosebit de care să-mi amintesc. Fireşte, mă grăbeam s-o forţez. Nu mă aflam acolo ca să admir estetica obiectului. Dar nu, nu-l pot asocia cu cineva căruia îi cunosc opera. Unde vrei să ajungi?

– Mă întrebam doar dacă n-ar fi posibil ca Julia să-şi fi dezvoltat unele însuşiri proprii în domeniul ăsta şi, pe parcurs, să fi deschis chiar ea poarta şi să suporte consecinţele.

– Ilogic!

– În regulă. Încerc doar să găsesc nişte motive. Înţeleg atunci că n-ai văzut niciun semn că ar fi posedat însuşiri latente pentru vrăjitorie?

– Nu, nu-mi amintesc nicio împrejurare.

Mi-am terminat cafeaua, mi-am mai turnat o ceaşcă.

– Dacă nu crezi că Luke mă vânează acum, de ce nu? am întrebat-o apoi.

– A pus la cale câteva accidente evidente pentru tine, cu ani în urmă.

– Da. A recunoscut asta de curând. Mi-a mai spus şi că a renunţat s-o mai facă după primele dăţi.

– Asta e adevărat.

– Ştii, mă scoate din minţi – neştiind ce ştii şi ce nu.

– De-aia vorbim, nu-i aşa? A fost ideea ta să procedăm aşa.

– N-a fost! Tu ai sugerat acest schimb!

– În dimineaţa asta, da. Dar, iniţial, ideea a fost a ta, cu ceva timp în urmă. Mă gândesc la o anumită conversaţie telefonică, acasă la domnul Roth…

– Tu? Vocea aceea deghizată de la telefon? Cum se poate?

– Preferi să-ţi spun despre asta sau despre Luke?

– Asta! Nu, Luke! Amândouă, la naiba!

– Deci s-ar părea că există o anume înţelepciune în a respecta formatul asupra căruia am căzut de acord. Sunt multe de spus despre respectarea ordinii.

– Okay, ai mai marcat o dată. Spune-mi despre Luke.

– Mi s-a părut, ca observator, că a părăsit afacerea asta de îndată ce a ajuns să te cunoască mai bine.

– Vrei să spui că atunci când ne-am împrietenit – n-a fost o prefăcătorie?

– N-aş putea spune sigur – şi cu siguranţă s-a abţinut să te atace pe parcursul anilor – dar cred că, de fapt, te-a sabotat câţiva ani.

– Cine era în spatele atacurilor după ce a renunţat el?

– O doamnă roşcată cu care se pare că era asociat.

– Jasra?

– Da, aşa o chema – şi încă nu ştiu destule despre ea pe cât mi-aş dori. Ştii ceva despre asta?

– Cred că voi renunţa la asta pentru marea întrebare, am spus.

Pentru prima dată, mă privi cu ochii îngustaţi, cu dinţii încleştaţi.

– Tu chiar nu-ţi dai seama că încerc să te ajut, Merlin?

– Pe bune, ceea ce văd eu e că vrei să afli informaţiile pe care le am eu, am spus, şi asta e-n regulă. Vreau să tratez cu tine pentru că pari a şti lucruri pe care şi eu vreau să le aflu. Dar trebuie să recunosc că motivele tale sunt obscure pentru mine. Cum naiba ai ajuns în Berkeley? Ce ţi-a venit să mă suni acasă la Bill? Ce e puterea asta a ta despre care spui că nu e vrăjitorie? Cum…

– Sunt trei întrebări, zise, plus începutul celei de-a patra. Ai prefera să le dai în scris, şi eu la fel? În cazul ăsta, am putea să mergem amândoi în camerele noastre şi să hotărâm la care dintre ele vrem să răspundem?

– Nu, am răspuns. Vreau să joc acest joc. Numai că tu cunoşti motivele pentru care vreau să aflu aceste lucruri. E o chestiune de instinct de autoconservare pentru mine. La început am crezut că vrei o informaţie care să te ajute să pui mâna pe ucigaşul lui Caine. Dar tu ai spus nu, şi nu mi-ai dat nimic de pus în loc.

– Ba da! Vreau să te protejez!

– Apreciez sentimentul. Dar de ce? Dacă e pe-aşa, nici nu mă cunoşti prea bine.

– Nu-i mai puţin adevărat, acesta e motivul meu şi n-o să mă ascund în spatele lui. Accepţi sau nu.

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin patio. Nu-mi plăcea ideea să scap informaţii care ar fi putut fi vitale pentru siguranţa mea, şi în ultimă instanţă a Amberului – deşi trebuie să recunosc că primisem la schimb destul de mult faţă de ceea ce dădusem. Spusele ei sunau bine. Din acest punct de vedere, familia Bayle avea o lungă istorie a loialităţii faţă de Coroană, indiferent cât valora. Lucrul care mă deranja cel mai mult, mi-am zis, era insistenţa ei că, de fapt, nu căuta răzbunare. Pe lângă faptul că era o atitudine foarte nepotrivită cu Amberul, dacă ea ar fi fost arbitrul a ceea ce se va alege din mine, nu trebuia decât să fi recunoscut că voia doar o vărsare de sânge, pentru ca preocuparea ei să devină clară. M-aş fi mulţumit cu explicaţia asta fără să scormonesc mai departe. Şi ce-mi oferise ea în loc? Nimicuri neserioase şi motivaţii deja clasificate…

Ceea ce putea foarte bine să însemne că spune adevărul. Respingând o minciună realistă şi oferind ceva mai împovărător în loc, părea a fi semnul unei onestităţi autentice. Şi, evident, avea mai multe răspunsuri decât voiam eu…

Am auzit un mic zornăit dinspre masă. Am crezut întâi că poate Vinta bate darabana cu degetele, ca semn al iritării. Dar când i-am aruncat o privire am văzut că stătea complet nemişcată, fără măcar să se uite la mine.

M-am apropiat, căutând sursa zgomotului. Inelul, bucăţile de piatră albastră şi chiar nasturele se zgâlţâiau pe tăblia mesei, ca din proprie iniţiativă.

– E mâna ta la mijloc? am întrebat.

– Nu, răspunse.

Piatra de pe inel trozni şi căzu din locaşul ei.

– Atunci, ce?

– Am rupt o legătură, spuse. Cred că ceva încearcă s-o restabilească şi nu izbuteşte.

– Chiar şi aşa, dacă eu sunt încă acordat, ei n-au nevoie de asta ca să mă localizeze, nu-i aşa?

– S-ar putea să fie mai mult decât o singură grupare implicată, remarcă ea. Cred că ar trebui să trimit un servitor înapoi în oraş ca să arunce toate astea în ocean. Dacă cineva vrea să le urmeze acolo, cu atât mai bine.

– Aşchiile ar trebui să conducă la grotă şi inelul, la individul mort, am spus. Dar încă nu sunt hotărât să arunc nasturele.

– De ce nu? Reprezintă o mare necunoscută.

– Exact. Dar obiectele astea ar trebui să acţioneze în ambele sensuri, nu-i aşa? Asta ar însemna că aş putea învăţa să folosesc nasturele ca să găsesc calea spre aruncătorul de flori.

– Ar putea fi periculos.

– Şi dacă n-aş face-o, s-ar putea dovedi şi mai periculos până la urmă. Nu, poţi să le arunci pe toate în ocean, cu excepţia nasturelui.

– În regulă. O să-l ţin sub cheie pentru tine.

– Mulţumesc. Jasra e mama lui Luke.

– Glumeşti!

– Nu.

– Asta explică de ce nu s-a bizuit pe ea pentru ultimele tentative de 30 aprilie. Fascinant! Asta deschide o cale complet nouă speculaţiilor.

– Vrei să mi le împărtăşeşti?

– Mai târziu, mai târziu. Între timp, o să mă ocup de pietrele astea chiar acum.

Dintr-o singură mişcare le scoase pe toate în afara cercului şi acestea parcă dansară în mâna ei timp de o secundă. Se opri.

– Îîî – nasturele? am spus.

– Da.

Puse nasturele în buzunar şi le ţinu pe celelalte în mână.

– Vrei să te acordezi şi tu dacă ţii nasturele acolo, nu-i aşa?

– Nu, spuse, nu vreau.

– De ce nu?

– Există un motiv. Scuză-mă până găsesc un recipient pentru celelalte, şi pe cineva care să le transporte.

– Nu se va acorda şi persoana aceea?

– E nevoie de timp.
– Oh.
– Mai bea nişte cafea – sau altceva.
Se răsuci şi plecă. Am mâncat o bucată de brânză. Am încercat să înţeleg dacă pe parcursul conversaţiei noastre obţinusem mai multe răspunsuri sau mai multe întrebări. Am încercat să potrivesc câteva dintre noile piese în vechiul puzzle.
– Tată?
M-am răsucit să văd cine vorbise. N-am văzut pe nimeni.
– Aici jos.
Un disc de lumină de mărimea unei monede se ivise într-un pat de flori din apropiere, altminteri gol cu excepţia câtorva tulpini şi frunze uscate. Lumina îmi atrase atenţia când se deplasă uşor.
– Ghost? am întrebat.
– Îhâm, veni răspunsul dintre frunze. Aşteptam să te prind când eşti singur. Nu sunt convins că am încredere în femeia aceea.
– De ce nu?
– Nu scanează corect, ca alţi oameni. Nu ştiu ce e. Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine.
– Atunci?
– Îî – ei bine, ai vorbit serios când ai spus că nu intenţionezi să mă întrerupi de-adevăratelea?
– Iisuse! După toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru tine! Educaţia ta şi totul… Şi după ce ţi-am împachetat toate componentele tale blestemate şi le-am dus într-un loc ca ăsta în care să fii în siguranţă! Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?
– Ei bine, am auzit că Random ţi-a spus s-o faci…
– Nici tu nu faci tot ce ţi se spune, nu-i aşa? Mai ales când ajungi să mă ataci când eu nu voiam altceva decât să verific câteva programe? Merit mai mult respect decât atâta!
– Îî – da. Ascultă, îmi pare rău.
– Ar trebui să-ţi pară. Am trecut prin tot felul de belele din cauza ta.
– Te-am căutat mai multe zile şi nu te-am putut găsi.
– Grotele de cristal nu sunt un loc de distracţie.
– N-am timp prea mult acum… Lumina pâlpâi, scăzu aproape până de dispariţie, reveni la plină strălucire. Vrei să-mi spui repede ceva?
– Dă-i drumul.

– Individul care era cu tine când aţi venit aici – şi când aţi plecat – roşcatul ăla solid?

– Luke. Da?

Lumina deveni iar mai slabă.

– E-n ordine să am încredere în el?

Glasul lui Ghost deveni mai slab, mai şovăitor.

– Nu! am strigat. Ar fi o prostie!

Ghost dispăruse, şi nu pot spune dacă auzise răspunsul meu.

– Ce s-a-ntâmplat? se auzi vocea Vintei, de deasupra mea.

– Mă certam cu tovarăşul meu imaginar, am strigat.

Chiar şi de la distanţa asta, am putut vedea expresia de uimire de pe chipul ei. Privi în toate direcţiile şi apoi, evident convinsă că eram într-adevăr singur, încuviinţă.

– Oh, spuse. Apoi: Revin imediat.

– Nu-i grabă, am răspuns.

Unde poate fi găsită înţelepciunea şi unde e locul înţelegerii? Dacă aş şti, aş pleca şi aş rămâne acolo. În clipa asta, mă simţeam ca şi cum aş fi stat în centrul unei hărţi întinse, înconjurat de mici zone în care se aflau chipurile unor variabile întâmplătoare cu înfăţişări dezgustătoare. Un loc ideal pentru un monolog, dacă aveai ceva de spus.

M-am întors ca să merg la toaletă. După atâta cafea.

6

Ei bine, poate.

Cu Julia, vreau să zic.

Am stat singur în camera mea, meditând la lumina lumânării.

Vinta adusese la suprafaţă câteva amintiri îngropate.

S-a-ntâmplat mai târziu, când nu ne văzuserăm prea des…

O întâlnisem pe Julia prima oară la un curs de Ştiinţa Computerelor pe care-l frecventam. Am început să ne vedem sporadic, doar la o cafea după ore şi treburi de-astea, la început. Apoi din ce în ce mai des şi, curând, treaba deveni serioasă.

Acum se sfârşea la fel cum începuse, puţin câte puţin…

I-am simţit mâna pe umăr în timp ce ieşeam din super-market cu o pungă de coloniale. Ştiam că e ea şi m-am răsucit şi nu era nimeni. Câteva clipe mai târziu, m-a strigat din capătul celălalt al parcării. M-am îndreptat spre ea şi am salutat-o, întrebând-o dacă încă mai lucra la firma de software unde fusese. Mi-a spus

că nu. Mi-amintesc că purta o mică pentagramă din argint la capătul unui lănţişor de la gât. Se prea poate – şi mai mult ca sigur că aşa era – să-l fi purtat pe sub bluză. Dar, fireşte, atunci nu l-aş fi observat, iar limbajul trupului îmi demonstrase că vrea să-l văd. Aşa că l-am ignorat în timp ce schimbam câteva generalităţi şi îmi refuză invitaţia la cină şi un film, deşi îi ceream asta după mai multe nopţi.

– Ce faci acum? am întrebat.

– Studiez foarte mult.

– Ce?

– Oh, doar… diverse lucruri. O să te surprind cât de curând.

Din nou, n-am reacţionat, deşi un setter irlandez ultra-prietenos se apropia de noi. Îi puse mâna pe cap şi rosti „Şezi!” şi câinele se supuse. Deveni ţeapăn ca o statuie lângă ea şi rămase la fel când plecarăm mai târziu. Din câte ştiu, există şi acum un schelet de câine ghemuit acolo, lângă zona de depozitare a cărucioarelor, ca un exponat de sculptură modernă.

Atunci nu mi s-a părut atât de important. Dar, privind retrospectiv, mă-ntreb dacă…

În ziua aceea, ne-am plimbat călare, Vinta şi cu mine. Văzând exasperarea mea crescândă în dimineaţa aceea, probabil că simţise că n-ar fi rău să facem o pauză. Avea dreptate. După un prânz uşor, când a sugerat să facem o plimbare pe domeniu, am acceptat de îndată. Îmi dorisem ceva mai mult timp în care să meditez, înainte de a continua jocul nostru de-a interogatoriul şi de-a conversaţia. Şi vremea era frumoasă, zona rurală atractivă.

Ne-am urmat drumul pe un traseu întortocheat printre arbori, care ducea spre dealurile din nord, unde am avut parte de peisaje superbe largi, de la pământul accidentat şi cu cărări transversale până la oceanul năpădit de soare. Cerul era plin de adieri şi de mănunchiuri de nori, de păsări care-l săgetau… Vinta nu părea să aibă o destinaţie precisă în minte, ceea ce-mi convenea de minune. În timp ce călăream, mi-am amintit de o vizită la o cramă din Napa Valley, astfel că atunci când am tras de hăţuri ca să odihnim caii, am întrebat-o:

– Îmbuteliaţi vinul aici, pe domeniu? Sau în oraş? Sau în Amber?

– Nu ştiu, spuse.

– Credeam că ai copilărit aici.

– N-am fost atentă niciodată.

Mi-am înfrânat un comentariu despre comportamentul

aristocratic. Doar dacă nu cumva glumea. Nu-mi puteam imagina că nu ştie asta.

Totuşi, îmi observă expresia şi adăugă imediat:

– O facem în diverse moduri şi în perioade diferite. Am trăit la oraş mulţi ani. Nu sunt sigură unde s-a făcut îmbutelierea de bază în ultima vreme.

Frumoasă salvare, deoarece nu puteam s-o acuz. Nu intenţionasem să fac din întrebarea mea un soi de capcană, dar simţeam că tocmai atinsesem o coardă sensibilă. Probabil datorită faptului că nu se oprise aici. A continuat să spună că expediaseră cu vaporul butoaie mari peste tot şi adesea le şi vânduseră astfel. Pe de altă parte, mai existau mici negustori care voiau vinul îmbuteliat… După un timp n-am mai ascultat-o. Pe de o parte, înţelegeam, mai ales că venea din partea fiicei unui negustor de vinuri. Pe de alta, mi-aş fi putut da seama de tot ce se întâmplă, dintr-o dată. Dar n-aveam nicio cale să verific niciuna dintre variante. Aveam senzaţia că încearcă să mă zăpăcească, să acopere ceva. Dar nu-mi dădeam seama ce anume.

– Mulţumesc, am spus când se opri să-şi tragă sufletul, şi îmi aruncă o privire stranie, dar prinse aluzia şi nu continuă.

– Trebuie să vorbeşti engleza, i-am spus în limba aceea, dacă cele povestite mai devreme sunt adevărate.

– Tot ce ţi-am spus e adevărat, răspunse într-o engleză fără accent.

– Unde ai învăţat-o?

– Pe umbra Pământ, unde ai făcut tu şcoala.

– Te-ar deranja să-mi spui ce făceai acolo?

– Eram într-o misiune specială.

– Pentru tatăl tău? Pentru Coroană?

– Mai degrabă nu ţi-aş răspunde decât să te mint.

– Apreciez asta. Bineînţeles, trebuie să speculez.

Ridică din umeri.

– Spuneai că ai fost în Berkeley? am întrebat.

O ezitare, apoi:

– Da.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut pe-acolo.

Încă o ridicare din umeri. Aş fi vrut s-o înşfac şi s-o scutur. În loc de asta am rostit:

– Ştiai despre Meg Devlin. Spuneai că ai fost în New York…

– Cred că mă depăşeşti la numărul de întrebări…

– Nu ştiam că am revenit la joc. Credeam că doar stăm de vorbă.

– În regulă. Apoi: Da.

– Mai spune-mi încă un lucru şi poate te ajut.

Zâmbi.

– N-am nevoie de niciun fel de ajutor. Tu eşti cel cu problemele.

– Totuşi, pot să te întreb?

– Dă-i drumul şi întreabă. De fiecare dată când mă întrebi, îmi spui lucruri pe care vreau să le aflu.

– Ştiai despre mercenarii lui Luke. Ai vizitat şi New Mexico?

– Da, am fost acolo.

– Mulţumesc, am spus.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Ai ajuns la vreo concluzie?

– Poate.

– Te deranjează să-mi spui care e?

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

Am lăsat-o aşa cum a căzut. Câteva întrebări indirecte din partea ei, în timp ce mergeam mai departe m-au făcut să cred că o pusesem pe gânduri, întrebându-se ce descoperisem sau văzusem dintr-o dată. Bun. Eram hotărât s-o las să ardă la foc mic. Aveam nevoie de ceva care să-i elimine reţinerea asupra acelor puncte despre care eram cel mai curios, ghidând-o, plin de speranţă, spre un schimb complet de informaţii. Pe lângă asta, *ajunsesem* la o concluzie neobişnuită în ceea ce o priveşte. Nu era completă, dar, dacă era corectă, aveam nevoie de restul răspunsului mai devreme sau mai târziu. Aşadar, nu era ca şi cum aş fi blufat.

După-amiaza era aurie, portocalie, galbenă, roşie, învăluindu-ne cu un miros jilav de toamnă dincolo de ciupiturile proaspete ale brizei. Cerul era albastru, asemănător unor anumite pietre…

Vreo zece minute mai târziu, i-am pus o întrebare mai neutră:

– Ai putea să-mi arăţi drumul spre Amber?

– Tu nu-l ştii?

Am clătinat din cap.

– N-am mai fost pe drumul ăsta. Tot ce ştiu e că există drumuri pe uscat care vin aici şi duc spre Poarta Orientului.

– Da, spuse. Un pic mai departe spre nord, cred. Hai să-l găsim.

Se îndreptă spre drumul pe care-l urmaserăm un timp ceva mai devreme şi ne întoarserăm pe el, ceea ce părea logic. N-am comentat lipsa ei de precizie, deşi mă aşteptam curând la un comentariu din partea ei, legat de faptul că nu-mi pusesem planurile la punct şi aveam senzaţia că ea spera s-o fi făcut.

Cam la vreo trei sferturi de milă mai târziu am ajuns la o răscruce. În colţul opus se afla o piatră de hotar joasă, pe care erau trecute distanţa până în Amber, distanţa înapoi spre Baylesport, distanţa până la Baylecrest spre est şi spre un loc numit Murn, drept înainte.

– Ce e Murn? am întrebat.

– Un sătuc cu ferme de lapte.

N-aveam cum să verific asta, fără să merg şase leghe.

– Plănuieşti să te întorci în Amber? întrebă.

– Da.

– De ce nu foloseşti pur şi simplu Atuul?

– Vreau să ajung să cunosc mai bine zona. E casa mea. Îmi place aici.

– Dar ţi-am explicat – despre pericol. Pietrele te-au însemnat. Ţi se poate lua urma.

– Asta nu înseamnă că mă vor găsi. Mă îndoiesc că cel care i-a trimis pe indivizii de noaptea trecută va afla atât de curând că m-au găsit şi au dat greş. Probabil că încă stau la pândă să vadă dacă m-am hotărât să ies pentru cină. Sunt sigur că am câteva zile avans în care să scap de însemnele despre care vorbeai.

Descălecă şi îşi lăsă calul să roadă câteva fire de iarbă. Am făcut la fel. Am descălecat, vreau să zic.

– Probabil că ai dreptate. Numai că nu-mi place să te văd riscând ORICUM, rosti. Când plănuiesti să te întorci?

– Nu ştiu. Presupun că, cu cât aştept mai mult, cu atât e mai posibil ca persoana din spatele afacerii de noaptea trecută să se neliniştească şi, poate, să trimită alţi bătăuşi.

Mă apucă de braţ şi se răsuci, astfel încât se trezi brusc lipită de mine. Am fost cumva surprins de gest, dar braţul meu liber se mişcă automat ca s-o cuprindă pe doamnă, aşa cum se întâmplă în asemenea ocazii.

– Nu intenţionai să pleci acum, nu-i aşa? Pentru că dacă o faci, vin cu tine.

– Nu, am răspuns sincer. De fapt, mă gândisem să plec mâine dimineaţă, după un somn zdravăn.

– Atunci, când? Mai avem încă o mulţime de lucruri de

discutat.

– Cred că am împins atât de departe afacerea asta cu întrebare-şi-răspuns încât cred că te-ai plictisit.

– Sunt unele lucruri...

– Ştiu.

Încăpăţânată, da. Da, era atrăgătoare. Şi nu, nu voiam să am de-a face cu ea în felul ăsta. În parte pentru că simţeam că doreşte şi altceva în egală măsură – ce anume, nu ştiam – şi în parte pentru că eram sigur că posedă o putere neobişnuită căreia nu voiam să mă expun într-o manieră intimă. Cum obişnuia să spună Unchiul meu Suhuy, vorbind din punct de vedere tehnic ca un vrăjitor: „Dacă nu înţelegi, nu te amesteca”. Şi aveam senzaţia că orice altceva dincolo de o cunoştinţă prietenească cu Vinta se putea foarte uşor transforma într-un duel al energiilor.

Aşa că am sărutat-o fugar ca să rămânem prieteni şi m-am eliberat din îmbrăţişare.

– Probabil c-o să plec mâine, i-am spus.

– Bine. Speram să-ţi petreci noaptea aici. Poate mai multe. Te voi proteja.

– Da, încă sunt foarte obosit, am zis.

– Va trebui să-ţi pregătim o masă copioasă şi să-ţi refaci puterile.

Apoi îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor şi, deodată, mi-am dat seama că o cunoşteam de undeva. De unde? Nu puteam spune. Şi treaba asta, la rândul ei, mă înfricoşa. Mai mult decât credeam. În timp ce încălecam şi ne îndreptam spre Arbor House am început să-mi fac planuri ca să plec de aici în noaptea asta.

Deci, stând în camera mea, sorbind un pahar din vinul gazdei mele absente (cel roşu) şi privind cum pâlpâie lumânările în briza care pătrundea printr-o fereastră deschisă, am aşteptat – mai întâi să înceteze zgomotele casei (ceea ce se întâmplase), apoi un moment propice ca s-o iau din loc. Uşa mea era zăvorâtă. Amintisem în mai multe rânduri în timpul cinei cât sunt de obosit şi apoi mă retrăsesem devreme. Nu sunt un mascul atât de egoist ca să am permanent dorinţe, dar Vinta ţinuse să precizeze că ar putea trece pe la mine în drum spre culcare şi eu găsisem scuza cu somnul profund. Lucrul pe care mi-l doream cel mai puţin era să o jignesc. Aveam destule probleme ca să aţâţ împotrivă-mi cel mai ciudat aliat.

Mi-aş fi dorit să am o carte bună în preajmă, dar pe ultima o

lăsasem acasă la Bill şi, dacă ar fi fost să o chem acum, nu ştiam decât că Vinta ar putea simţi trimiterea, exact la fel cum Fiona ştiuse cândva că elaborasem un Atu, şi venise să bată la uşă ca să vadă ce naiba se petrece.

Dar nu bătu nimeni la uşă şi am ascultat scârţâiturile unei case liniştite şi zgomotele nopţii afară. Lumânările se topiseră şi umbrele de pe peretele dinapoia patului urcau şi coborau ca un flux negru dincolo de lumina mişcătoare. M-am adâncit în gânduri şi am sorbit vinul. Curând…

O închipuire? Sau tocmai mi-am auzit numele şoptit dintr-un loc nedetectat?

– Merle…

Din nou.

Adevărat, dar…

Viziunea mea parcă se clătină o clipă, apoi mi-am dat seama ce era: un contact foarte slab prin Atu.

– Da, am spus, deschizând legătura şi extinzând-o. Cine e?

– Merle, băiatule… Ajută-mă sau sunt pierdut…

Luke!

– Aici, am spus, întinzând şi întinzând mâna, în timp ce imaginea deveni clară, se stabiliză.

Era aplecat în faţă, cu spatele la zid, umerii căzuţi, capul atârnând.

– Dacă e un truc, Luke, sunt pregătit, i-am spus.

M-am ridicat brusc şi, traversând spre masa pe care îmi lăsasem spada, am scos-o din teacă şi am ţinut-o pregătită.

– Niciun truc! Grăbeşte-te! Scoate-mă de aici!

Ridică mâna stângă. Am întins şi eu stânga şi l-am prins. Imediat se prăbuşi pe mine, şi m-am clătinat. Pentru o clipă am crezut că e un atac, dar era greu ca un mort şi plin de sânge peste tot. Încă mai ţinea în mâna dreaptă o spadă însângerată.

– Aici. Hai.

L-am condus şi l-am sprijinit mai mulţi paşi, apoi l-am aşezat pe pat. I-am smuls spada din strânsoare, după care am aşezat-o alături de a mea pe un scaun din apropiere.

– Ce naiba ai păţit?

Tuşi şi dădu slab din cap. Inspiră adânc de mai multe ori, apoi:

– Am văzut un pahar cu vin, întrebă, când am trecut pe lângă o masă?

– Mda. Stai aşa.

Am luat paharul, l-am adus, l-am sprijinit pe Luke şi i l-am dus

la buze. Era încă plin mai mult de jumătate. Îl sorbi încet, oprindu-se ca să respire adânc.

– Mulţumesc, rosti când îl termină, apoi capul îi căzu într-o parte.

Leşinase. I-am luat pulsul. Era accelerat, dar destul de slab.

– Naiba să te ia, Luke! am spus. Ţi-ai ales cel mai prost moment…

Dar n-auzea niciun cuvânt. Zăcea pur şi simplu acolo şi sângera din plin.

Câteva înjurături mai târziu îl dezbrăcasem şi-l ştergeam cu un prosop umed ca să văd unde erau rănile, sub sângele care le acoperea. În dreapta era o rană îngrozitoare în piept, care probabil îi atinsese plămânul. Respiraţia era foarte superficială, totuşi, şi nu puteam spune dacă e aşa. Dacă era aşa, speram că moştenise însuşirile regenerative ale Amberului în totalitate. Am pus o compresă pe rană şi i-am pus braţul deasupra ca s-o ţină acolo, în timp ce verificam restul. Cred că avea şi două coaste fracturate. Braţul stâng era fracturat deasupra cotului şi i l-am pus la loc şi l-am prins în atele, folosind câteva stinghii dintr-un scaun pe care-l observasem mai devreme în spatele dulapului, şi le-am bandajat. Mai erau peste o duzină de răni deschise şi incizii cu diverse grade de gravitate pe coapse, şoldul drept, braţul şi umărul drept, pe spate. Niciuna dintre ele, din fericire, nu atinsese vreo arteră. Le-am curăţat pe toate şi le-am bandajat, ceea ce l-a făcut să arate ca o ilustraţie dintr-un manual de prim-ajutor. Apoi i-am verificat din nou rana din piept şi l-am învelit.

M-am gândit la câteva dintre tehnicile de vindecare prin Logrus, pe care le cunoşteam teoretic, dar pe care nu avusesem niciodată ocazia să le pun în practică. Arăta destul de palid, aşa că am hotărât că e mai bine să le încerc. Când am terminat, un pic mai târziu, arăta de parcă i-ar fi revenit culoarea în obraji. Am pus şi mantia mea peste pătura care-l acoperea. I-am luat din nou pulsul şi l-am simţit mai puternic. Am înjurat iar, numai ca să nu-mi pierd exerciţiul, am dat deoparte spadele noastre de pe scaun şi m-am aşezat.

Un pic mai târziu, conversaţia cu Ghostwheel reveni ca să mă tulbure. Oare Luke încercase să facă un târg cu creaţia mea? Îmi spusese că vrea puterea lui Ghost, ca să ducă la bun sfârşit proiectele împotriva Amberului. Apoi Ghost mă întrebase azi mai devreme dacă poate avea încredere în Luke şi răspunsul meu fusese hotărât negativ.

Oare Ghost pusese punct negocierilor cu Luke în felul pe care-l vedeam în faţa mea?

Am dat la iveală Atuurile şi le-am amestecat, căutând cercul strălucitor al Ghostwheel-ului. M-am concentrat asupra lui, pregătindu-mi mintea pentru contact, întinzând mâna, chemând, ordonând.

De două ori m-am simţit aproape de – o agitaţie – pe parcursul minutelor pe care le-am dedicat efortului. Dar era ca şi cum am fi fost despărţiţi de un perete de sticlă. Oare Ghostwheel era ocupat? Sau n-avea chef să vorbească cu mine?

Am dat cărţile deoparte. Numai că acestea îmi împinseseră gândurile pe alt canal.

Am strâns hainele pline de sânge ale lui Luke şi le-am percheziţionat rapid. Am dat peste un set de Atuuri într-un buzunar lateral, împreună cu mai multe cărţi de joc nescrise şi un creion – şi, da, păreau elaborate în acelaşi stil ca acelea pe care le numisem Atuurile Morţii. Am pus-o în pachet şi pe cea care mă înfăţişa pe mine, pe care Luke o ţinea în mână când se teleportase.

Atuurile lui erau o grupare fascinantă. Era unul al Jasrei, şi unul al lui Victor Melman. Mai era şi unul al Juliei şi unul parţial terminat al lui Bleys. Era unul al grotei de cristal, un altul pentru apartamentul lui Luke. Erau mai multe dubluri ale Atuurilor Morţii, unul al unui palat pe care nu l-am recunoscut, unul al unui vechi prieten, al unui băiat blond cu înfăţişare dură, îmbrăcat în verde şi negru, altul al unui bărbat slab, roşcat, în cafeniu şi negru, şi unul al unei femei care semăna atât de mult cu acesta din urmă încât păreau rude. Acestea două din urmă, ciudat, păreau desenate într-un stil diferit; chiar de o mână diferită, aş spune. Singurul necunoscut despre care eram relativ sigur era individul blond care, după culori, aş fi presupus că e vechiul prieten al lui Luke, Dalt, mercenarul. Mai erau şi trei încercări separate a ceva ce semăna cu Ghostwheel – niciuna dintre ele, aş fi zis, reuşită total.

L-am auzit pe Luke mormăind ceva, şi am văzut că avea ochii deschişi şi se agita.

– Ia-o uşor, am spus. Eşti în siguranţă.

Încuviinţă şi închise ochii. Câteva clipe mai târziu, îi deschise iar.

– Hei! Cărţile mele, rosti slab.

Am zâmbit.

– Frumoasă lucrătură, am subliniat. Cine le-a făcut?
– Eu, răspunse. Cine altcineva?
– Cine te-a învăţat?
– Tatăl meu. Era într-adevăr priceput.
– Dacă poţi să le faci, înseamnă că ai traversat Modelul.
Încuviinţă.
– Unde?
Mă examină o clipă, apoi schiţă o uşoară ridicare din umeri şi tresări.
– Tir-na Nog'th.
– Tatăl tău te-a dus, a avut grijă când l-ai traversat?
Din nou, o încuviinţare.
De ce să nu forţez nota, din moment ce sunt pe cai mari? Am ridicat o carte.
– Şi aici e Dalt, am rostit. Aţi fost amândoi cercetaşi, nu-i aşa?
Nu răspunse. Când am ridicat privirea, am văzut ochi îngustaţi şi sprâncene încruntate.
– Nu l-am întâlnit niciodată, am adăugat. Dar recunosc culorile şi ştiu că el e din zona ta – pe lângă Kashfa.
Luke zâmbi.
– Şi la şcoală îţi făceai întotdeauna temele, rosti.
– Şi, de obicei, la timp, am spus. Dar cu tine am întârziat. De pildă, nu pot găsi un Atu pentru Ţinutul celor Patru Lumi. Şi aici e cineva pe care nu-l cunosc.
Am ridicat cartea cu doamna slabă şi am fluturat-o spre el. Zâmbi.
– Sunt slăbit şi-mi pierd din nou răsuflarea, spuse. Ai fost în Ţinut?
– Da.
– De curând?
Am încuviinţat.
– Uite cu facem, rosti într-un târziu. Spune-mi ce-ai văzut în Ţinut şi cum ai aflat câte ceva despre mine şi eu o să-ţi spun cine e ea.
M-am gândit rapid. Puteam să-i spun câte ceva astfel încât să afle ceea ce ştia deja. Aşa că:
– Tu primul, am zis.
– Okay. Doamna e Sand.
Am privit cartea de joc atât de intens încât am simţit declanşarea unui contact. L-am înnăbuşit.
– Demult-pierdută, adăugă.

Am ridicat cartea înfăţişându-l pe bărbatul care semăna cu ea.
– Atunci ăsta trebuie să fie Delwin, am spus.
– Corect.
– Nu tu ai făcut cărţile astea două. Nu sunt stilul tău, şi probabil nu ştiai nici cum arată, ca să începi lucrul.
– Te-ai prins. Tatăl meu le-a făcut, pe vremea marilor tulburări – pentru tot binele pe care i l-au adus. Oricum, niciuna nu i-ar fi fost de ajutor.
– Niciuna?
– Nu erau interesaţi să mă ajute, în ciuda lipsei lor de loialitate faţă de acest loc. Consideră-i afară din joc.
– Acest loc? am spus. Unde crezi că te afli, Luke?
Făcu ochii mari. Îşi roti privirea prin încăpere.
– În tabăra inamică, răspunse. N-am avut de ales. Acestea sunt apartamentele tale din Amber, corect?
– Greşit, am răspuns.
– Nu mă batjocori, Merle. M-ai prins. Sunt prizonierul tău. Unde mă aflu?
– Ştii cine e Vinta Bayle?
– Nu.
– A fost iubita lui Caine. Aceasta e locuinţa familiei ei, departe în teritoriu. Ea e undeva în susul holului. S-ar putea chiar să treacă pe aici. Cred că a picat pe mine.
– Uh-oh. E tare?
– Foarte.
– Ce crezi că faci, având o relaţie cu ea atât de curând după înmormântare? Nu e deloc decent.
– Huh! Dacă n-ai fi fost tu, n-ar mai fi fost nicio înmormântare.
– N-o face pe indignatul cu mine, Merle. Dacă tatăl *tău,* Corwin, ar fi fost ucis, nu te-ai fi dus după el?
– Nu-i corect. Tatăl meu n-ar fi făcut lucrurile pe care le-a făcut Brand.
– Poate da, poate nu. Dar dacă ar fi făcut-o? Chiar şi atunci. Nu te-ai fi dus după Caine?
Am privit într-o parte.
– Nu ştiu, am rostit într-un târziu. E al naibii de ipotetic.
– Ai fi făcut-o. Te cunosc, Merle. Sunt sigur că ai fi făcut-o.
Am oftat.
– Poate, am spus. Ei bine, în regulă. Poate c-aş fi făcut-o. Dar m-aş fi oprit aici. Nu m-aş mai fi dus şi după ceilalţi. Nu vreau să te fac să te simţi mai rău decât te simţi, dar tatăl tău era

psihopat; trebuie să ştii asta. Şi tu nu eşti. Te cunosc la fel de bine pe cât mă cunoşti şi tu. Mă gândesc la asta de ceva timp. Vezi tu, Amber ştie când e vorba de o răzbunare personală. Pentru ei, eşti un caz dubios. Şi moartea nici n-ar fi avut loc în Amber, dacă Random ar fi căutat cu adevărat o soluţie pentru tine.

– De ce-ar fi făcut-o?

– Pentru că aş fi garantat eu pentru integritatea ta în alte chestiuni.

– Haide, Merle…

– Ai acţionat pe specificul unei vendetta clasice – un fiu care răzbună moartea tatălui.

– Nu ştiu… Hei, încerci să scapi să-mi povesteşti ce-ai promis?

– Nu, dar…

– Deci, ai ajuns în Ţinutul celor Patru Lumi. Ce ai aflat acolo şi cum ai aflat?

– Okay. Reflectează la spusele mele, am răspuns.

Expresia lui rămase neschimbată. Apoi:

– A fost odată un bătrân sihastru pe nume Dave, am început.

Luke adormi înainte să-mi fi isprăvit povestea. Mi-am tărăgănat vocea şi am stat acolo. După un timp, m-am ridicat şi am luat sticla de vin şi mi-am turnat puţin în pahar, deoarece Luke îl băuse aproape pe tot. Am luat paharul cu mine la fereastră şi am privit spre patio, unde vântul răscolea frunzele. M-am gândit la ceea ce-i spusesem lui Luke. Nu-i prezentasem întreg tabloul, în parte pentru că nu avusesem timp să pătrund în amănunte, în principal pentru că nu părea interesat. Dar chiar dacă Random nu l-ar fi acuzat în mod oficial de moartea lui Caine, Julian sau Gerard l-ar fi căutat probabil ca să-l ucidă, conform aceluiaşi cod al răzbunării despre care vorbeam. Chiar nu ştiam ce să fac. Eram obligat să-i spun lui Random despre el, dar al naibii să fiu dacă aş fi făcut-o. Erau încă prea multe lucruri pe care trebuia să le aflu de la el, şi a-l trage de limbă era mult mai dificil dacă era prizonier în Amber. De ce a trebuit să se nască fiu al lui Brand, totuşi?

Am revenit la scaunul de lângă pat, unde lăsasem armele noastre şi Atuurile lui Luke. Le-am dus în colţul celălalt al încăperii şi m-am aşezat în scaunul mai confortabil pe care-l ocupasem mai devreme. Am examinat din nou cărţile. Uluitor. O întreagă pagină de istorie în mâna mea…

Când soţia lui Oberon, Rilga, se arătase mai puţin dură decât

alţii, îmbătrânind rapid şi retrăgându-se într-o viaţă solitară într-un sanctuar din provincie, el plecase şi se recăsătorise, întrucâtva spre durerea copiilor lor – Caine, Julian şi Gerard. Dar, pentru a-i zăpăci pe specialiştii în genealogie şi pe maniacii legalităţii familiei, o făcuse într-un loc unde timpul se scurge mult mai repede decât în Amber. Se pot aduce argumente interesante, atât în favoarea cât şi împotriva naturii bigame a căsătoriei lui cu Harla. Nu sunt eu în postura de a judeca. Am aflat povestea de la Flora cu ani în urmă, şi datorită faptului că nu se înţelesese niciodată prea bine cu Delwin şi Sand, urmaşii acelei uniuni, era înclinată spre o interpretare pro-bigamie. Până acum nu văzusem niciodată imagini cu Delwin sau Sand. Nu atârnau nicăieri în palat şi rareori se pomenea de ei. Dar ei locuiseră în Amber pentru relativ scurta perioadă cât fusese Harla regină. După moartea ei, au devenit nefericiţi datorită politicii lui Oberon faţă de ţara ei – pe care o vizitau adesea – şi după un timp au plecat, nevrând să mai aibă de-a face vreodată cu Amberul. Cel puţin aşa am auzit eu. Deşi la mijloc puteau fi tot felul de intrigi politice. Nu ştiu.

Dar aici se aflau doi membri lipsă ai familiei regale şi evident Luke aflase şi se apropiase de ei, sperând să reînvie vechile resentimente şi să câştige aliaţi. A recunoscut că n-a mers. Două secole reprezintă o perioadă de timp prea lungă ca să ţii râca la punctul de fierbere. Cam atâta trecuse de la plecarea lor, din câte am priceput. M-am întrebat iute dacă ar trebui să-i contactez, doar ca să-i salut. Dacă nu erau interesaţi să-l ajute pe Luke, presupun că i-ar fi interesat să ajute partea adversă, acum că ştiam că există şi o altă parte. Mi se părea corect să mă prezint şi să le aduc omagiile mele, ca un membru al familiei pe care nu-l întâlniseră niciodată. Am hotărât s-o fac cândva, deşi momentul de faţă era foarte potrivit. Am adăugat Atuurile lor colecţiei mele, împreună cu bunele intenţii.

Şi apoi mai era Dalt – un duşman declarat al Amberului, am tras concluzia. Am studiat din nou Atuul lui şi mi-am pus întrebări. Dacă într-adevăr era atât de bun prieten cu Luke, poate că ar fi trebuit să-i spun ce se întâmplase. S-ar putea să ştie amănunte şi să menţioneze ceva ce mi-ar fi de folos. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult – reamintindu-mi recenta lui apariţie în Ţinutul celor Patru Lumi – cu atât eram mai ispitit să încerc să-l contactez. Părea posibil chiar să mai aflu câte ceva din ce se petrece acolo.

Mi-am ros încheietura degetului. S-o fac sau să n-o fac? Nu vedeam cum ar putea ieşi ceva rău. Nu plănuiam să mă dau de gol. Totuşi, mai existau nişte îndoieli.

Ce naiba, am hotărât în cele din urmă. Nimic de pierdut…

Salut, salut. Am întins mâna prin cartea dintr-o dată rece…

Undeva un moment de uluială, şi ceva în sensul de *Aha!.*

Aşa cum un portret prinde viaţă, viziunea mea se agită.

– Cine eşti tu? întrebă bărbatul, cu mâna pe mâner, cu spada pe jumătate scoasă.

– Numele meu e Merlin, am rostit, şi avem o cunoştinţă comună numită Rinaldo. Voiam să-ţi spun că a fost grav rănit.

Deja amândoi oscilam între cele două realităţi, compact şi perfect limpede unul pentru celălalt. Era mai înalt decât judecasem după imaginea lui şi stătea în mijlocul unei încăperi cu pereţi de piatră, cu o fereastră în stânga prin care se vedea un cer albastru şi o bucăţică de nor. Ochii lui verzi, la început larg deschişi, erau acum înguştaţi şi constituţia maxilarului părea un pic barbară.

– Unde e? întrebă.

– Aici. Cu mine, am răspuns.

– Ce noroc, răspunse şi spada era deja în mână şi ţâşni înainte.

Am dat un bobârnac Atuului, ceea ce nu întrerupse contactul. Trebuia să-i cer Logrusului să acţioneze – şi acesta căzu între noi ca lama unei ghilotine şi mă făcu să sar înapoi ca şi cum tocmai aş fi atins o sârmă electrificată. Unica mea consolare a fost că şi Dalt simţise, fără îndoială, acelaşi lucru.

– Merle, ce se-ntâmplă? se auzi vocea răguşită a lui Luke. L-am văzut pe… Dalt…

– Uh, da. Tocmai îl chemasem.

Ridică uşor capul.

– De ce?

– Să-i spun despre tine. E prietenul tău, nu-i aşa?

– Nenorocitule! spuse. El mi-a făcut asta!

Apoi începu să tuşească şi m-am grăbit să ajung lângă el.

– Dă-mi nişte apă, da? spuse.

– Vine.

M-am dus în baie şi am luat un pahar. L-am proptit pe Luke pe pernă şi sorbi din pahar un timp.

– Poate că ar fi trebuit să-ţi spun, rosti în cele din urmă. Nu credeam – că joci – în felul ăsta, totuşi – când nu ştii – ce se petrece…

Tuşi iar, mai bău apă.

– Greu de ales ce să-ţi spun – şi ce nu, continuă ceva mai târziu.

– Ce-ar fi să-mi spui totul? am sugerat.

Clătină uşor din cap.

– Nu pot. Probabil că te-ar ucide. Poate chiar pe amândoi.

– După cum merg lucrurile, se pare că se poate întâmpla aşa, fie că-mi spui, fie că nu.

Zâmbi slab şi mai luă o înghiţitură.

– Părţi din afacerea asta sunt chestiuni personale, rosti apoi, şi nu vreau să mai fie implicat şi altcineva.

– Înţeleg că tentativele tale de a mă ucide în fiecare primăvară au fost tot ceva personal, am remarcat, deşi, într-un fel, mă simţeam implicat.

– Okay, okay, spuse, prăbuşindu-se pe spate şi ridicând mâna dreaptă. Ţi-am spus că m-am oprit cu mult timp în urmă.

– Dar tentativele au continuat.

– Nu eu le-am făcut.

Okay, am hotărât. Să încerc.

– Era Jasra, nu-i aşa?

– Ce ştii tu despre ea?

– Ştiu că e maică-ta şi presupun că ăsta e şi războiul ei.

Încuviinţă.

– Deci ştii… În regulă. Asta simplifică lucrurile. Se opri să-şi tragă suflarea. M-a pus să încep pe 30 aprilie, pentru antrenament. Când am ajuns să te cunosc mai bine şi am renunţat, şi-a ieşit din minţi.

– Deci a continuat de capul ei?

Încuviinţă.

– Voia să-l urmăreşti pe Caine, am spus.

– Şi eu la fel.

– Dar ceilalţi? Ea se bizuie pe tine, pariez. Şi tu nu eşti atât de convins că ei îi poartă sâmbetele.

Tăcere.

– Dar tu? am zis.

Privi în depărtare şi l-am auzit scrâşnind din dinţi.

– Ai scăpat din lesă, spuse într-un târziu. Nu intenţionez să-ţi fac rău. N-aş lăsa-o nici pe ea.

– Şi cum rămâne cu Bleys şi Random şi Fiona şi Flora şi Gerard şi…

Izbucni în râs, ceea ce-i declanşă un tremur şi duse rapid mâna

la piept.

– În clipa asta n-au de ce să se teamă de noi, rosti.

– Ce vrei să spui?

– Gândeşte-te. Aş fi putut să mă teleportez în vechiul meu apartament, să-i sperii de moarte pe noii chiriaşi şi să chem o ambulanţă. La ora asta puteam să fiu într-o cameră de gardă.

– Şi de ce nu eşti?

– Am fost rănit mult mai grav decât acum, şi am supravieţuit. Mă aflu aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

– Oh? Pentru ce?

Mă privi, după care privi din nou în depărtare.

– Ea e într-o mare încurcătură şi trebuie s-o salvăm.

– Cine? am întrebat, ştiind deja răspunsul.

– Mama mea, răspunse.

Am vrut să izbucnesc în râs, dar n-am putut când i-am văzut expresia de pe chip.

– Îţi trebuie mult tupeu ca să-mi ceri să te ajut s-o scapi pe femeia care a încercat să mă ucidă – nu o dată, ci de mai multe ori – şi al cărei unic ţel în viaţă pare a fi distrugerea neamurilor mele. Tupeu, sau…

– N-am pe nimeni altcineva la care să apelez, zise.

– Dacă tu mă convingi să fac asta, Luke, meriţi premiul „Comis-voiajorul Anului”, am rostit. Dar sunt dispus să te ascult.

– Iar mi s-a uscat gâtul, rosti.

M-am dus şi am reumplut paharul. Când m-am întors cu el, mi s-a părut că e un mic zgomot pe coridor. Am continuat să ascult în timp ce-l ajutam pe Luke să mai ia câte o sorbitură.

Dădu din cap când isprăvi, dar auzisem deja un alt zgomot. Mi-am dus degetul la buze şi am privit spre uşă. Am pus jos paharul, m-am ridicat şi am traversat încăperea, recuperându-mi spada în drum.

Înainte de a ajunge la uşă, totuşi, se auzi o bătaie uşoară.

– Da? am spus, înaintând spre uşă.

– Eu sunt, se auzi vocea Vintei. Ştiu că Luke e înăuntru şi vreau să-l văd.

– Ca să-l ucizi? am spus.

– Ţi-am spus înainte că nu asta e intenţia mea.

– Deci nu eşti omenească, am zis.

– Niciodată n-am pretins că sunt.

– Deci nu eşti Vinta Bayle, am spus.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

– Presupunând că n-aş fi?
– Atunci spune-mi cine eşti.
– Nu pot.
– Atunci să facem un compromis, am spus, gândindu-mă la toate bănuielile acumulate în legătură cu ea, şi spune-mi cine ai fost.
– Nu-nţeleg ce vrei să spui.
– Ba da. Înţelegi. Alege una – oricare. Nu-mi pasă.
Urmă o nouă tăcere, apoi:
– Te-am salvat din foc, rosti, dar n-am putut controla calul. Am murit în lac. M-ai înveşmântat în mantia ta…
Nu era răspunsul pe care-l anticipasem. Dar era destul de bun.
Am ridicat zăvorul cu vârful spadei. Ea deschise uşa şi aruncă o privire spre spada din mâna mea.
– Impresionant, remarcă.
– Tu m-ai impresionat, am spus, cu pericolele care mă împresoară.
– Nu îndeajuns, s-ar zice.
Intră, zâmbind.
– Ce vrei să spui? am întrebat.
– Nu te-am auzit întrebându-l despre pietrele albastre şi cu ce s-ar alege din faptul că eşti acordat.
– Ai tras cu urechea.
– Un obicei de-o viaţă, recunoscu.
M-am răsucit spre Luke şi am prezentat-o.
– Luke, ea e Vinta Bayle – într-un fel.
Luke ridică mâna dreaptă, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei.
– Vreau să aflu doar un singur lucru, începu.
– Pariez că vrei, răspunse. Dacă o să te ucid sau nu, nu-i aşa? Continuă să te întrebi. Încă nu m-am hotărât. Mai ţii minte când ai rămas fără benzină la nord de San Luis Obispo şi ai descoperit că-ţi lipseşte portofelul? A trebuit să împrumuţi bani de la prietena ta ca să ajungi acasă. A trebuit să ţi-i ceară de două ori, până să-i înapoiezi.
– Cum de ştii asta? şopti.
– Într-o zi, te-ai luat la bătaie cu trei motociclişti, continuă ea. Aproape că ţi-ai pierdut un ochi când unul dintre ei te-a izbit în cap cu un lanţ. Se pare că rana s-a vindecat frumos. Nu se mai vede cicatricea…
– Şi am învins, adăugă el.

– Da. Nu sunt mulţi cei care să poată ridica un „Harley” şi să-l arunce cum ai făcut-o tu.

– Trebuie să ştiu, rosti, cum ai aflat toate astea.

– Poate o să-ţi spun şi asta, într-o bună zi. Am amintit de ele ca să-ţi câştig încrederea. Acum o să-ţi pun câteva întrebări şi viaţa ta va depinde de răspunsurile cinstite, înţelegi…

– Vinta, am intervenit, mi-ai spus că nu vrei să-l ucizi pe Luke.

– Nu e în fruntea listei mele, răspunse, dar dacă-mi stă în drum, e pierdut.

Luke căscă.

– O să-ţi spun despre pietrele albastre, mormăi. După Merle, n-am pe nimeni pe un detaliu de piatră albastră.

– S-ar putea ca Jasra să-l localizeze prin asta?

– Posibil. Chiar nu ştiu.

– Ce ştii despre cei care l-au atacat în Amber noaptea trecută?

– Prima oară când aud aşa ceva, spuse şi închise ochii.

– Uită-te la asta, ordonă şi scoase nasturele albastru din buzunar.

Deschise ochii şi privi cruciş.

– Îl recunoşti?

– Nu, rosti şi închise din nou ochii.

– Şi nu vrei să-i faci niciun rău lui Merle acum?

– Corect, răspunse, cu voce stinsă.

Vinta deschise din nou gura şi eu am rostit:

– Lasă-l să doarmă. Nu pleacă nicăieri.

Îmi aruncă o privire aproape furioasă, apoi încuviinţă.

– Ai dreptate, spuse.

– Deci, ce-ai de gând să faci acum – îl omori în somn?

– Nu, răspunse. Spunea adevărul.

– Şi contează?

– Da, îmi spuse, deocamdată.

7

Oricât ar părea de ciudat, am reuşit să dorm destul de bine, în ciuda a tot ce se întâmplă, inclusiv o încăierare de câini undeva, departe şi multe urlete. Vinta n-a mai avut chef să continue întrebările şi răspunsurile, iar eu n-am mai vrut s-o las să-l mai sâcâie pe Luke. Am convins-o să plece şi să ne lase să ne odihnim. M-am culcat pe scaunul confortabil, cu picioarele

proptite pe celălalt. Speram să continui între patru ochi conversaţia cu Luke. Mi-amintesc că am chicotit chiar înainte de a adormi în timp ce încercam să hotărăsc în cine să am mai puţină încredere.

Am fost trezit de prima iluminare a cerului şi de câteva certuri ale păsărilor. Mi-am întins oasele de mai multe ori şi m-am dus apoi la baie. O jumătate de îmbăiere mai târziu l-am auzit pe Luke tuşind şi apoi şoptindu-mi numele.

– Dacă nu ai o hemoragie, aşteaptă un minut, am răspuns, după care m-am uscat cu prosopul. Ai nevoie de apă? l-am întrebat în acest răstimp.

– Da. Adu-mi un pic.

Mi-am aruncat prosopul pe umăr şi i-am dus de băut.

– Ea mai e pe-aici? întrebă.

– Nu.

– Dă-mi un pahar şi du-te să verifici pe coridor, te rog? Mă descurc singur.

Am încuviinţat şi i-am dat paharul. Am păstrat tăcerea în timp ce deschideam uşa. Am ieşit pe coridor, m-am îndreptat spre colţ. Nimeni.

– Nu-i nimeni, am şoptit când am revenit în cameră. Luke dispăruse. O clipă mai târziu l-am auzit în baie.

– La naiba! Ar fi trebuit să te ajut! am zis.

– Încă pot să mă spăl singur, răspunse, clătinându-se înapoi în cameră, ţinându-se de perete cu mâna sănătoasă. Trebuia să văd dacă pot să mă descurc, adăugă, lăsându-se pe marginea patului. Îşi puse mâna pe cutia toracică şi respiră cu dificultate. La naiba! Doare!

– Lasă-mă să te ajut să te întinzi.

– Okay. Ascultă, să nu afle că pot face măcar atâta.

– Okay, am spus. Ia-o uşor. Odihneşte-te.

Clătină din cap.

– Vreau să-ţi spun cât mai multe înainte să dea iar buzna aici, rosti, şi o va face – crede-mă.

– Ştii sigur asta?

– Da. Nu e omenească şi e mai acordată cu noi amândoi mai mult decât a fost vreodată orice piatră albastră. Eu nu pricep stilul tău de magie, dar îl am pe al meu şi cred în ce-mi spune. Întrebarea ta despre cine e ea m-a făcut să cad pe gânduri, totuşi. Ai descifrat-o deja?

– Nu complet, nu.

– Ei bine, eu ştiu că poate schimba trupurile ca şi cum şi-ar schimba hainele – şi poate călători prin Umbră.

– Numele Meg Devlin sau George Hansen îţi spun ceva? am întrebat.

– Nu. Ar trebui?

– Nu cred. Dar ea i-a întrupat pe amândoi, sunt convins.

L-am lăsat deoparte pe Dan Martinez, nu pentru că trăsese asupra lui şi, dacă i-aş fi spus, asta i-ar fi sporit şi mai mult neîncrederea în Vinta, ci pentru că nu voiam să afle că eram la curent cu operaţiunea de gherilă din New Mexico – şi îmi dădeam seama că l-ar putea duce în direcţia aceea.

– A fost şi Gail Lampron.

– Vechea ta prietenă din şcoală? am spus.

– Da. Imediat mi-am dat seama că mi se pare cunoscută. Dar m-am prins mai târziu. Are toate micile gesturi ale lui Gail – felul în care întoarce capul, felul în care îşi mişcă mâinile şi ochii atunci când vorbeşte. Apoi a amintit două întâmplări la care n-a existat decât un singur martor – Gail.

– Sună ca şi cum ar fi vrut să afli.

– De ce pur şi simplu n-a recunoscut şi n-a spus-o pe şleau, mă întreb?

– Nu cred că poate. S-ar putea să fie un fel de vrajă asupra ei, numai că e greu de aflat, nefiind omenească. Privi pe furiş uşa când rosti asta. Mai verifică o dată, adăugă.

– Nu e nimeni, am spus. Acum despre…

– Altădată, spuse. Trebuie să dispar de aici.

– Înţeleg dorinţa de a scăpa de ea… am început.

Clătină din cap.

– Nu despre asta e vorba, rosti. Trebuie să ajung în Ţinutul celor Patru Lumi – curând.

– Dar starea în care te afli…

– Tocmai asta e. Asta vreau să spun. Trebuie să dispar de aici ca să-mi revin cât mai repede. Cred că bătrânul Sharu Garrul a scăpat. Numai aşa îmi explic ce s-a întâmplat.

– *Ce* s-a întâmplat?

– Am primit un apel disperat de la mama mea. S-a întors în Ţinut după ce am îndepărtat-o eu de tine.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce s-a întors în Ţinut?

– Ei bine, locul e un centru de putere. Modul în care cele patru

lumi se adună acolo eliberează o imensă cantitate de putere independentă, pe care un expert ar putea să…

– Adică patru lumi se adună acolo? Vrei să spui că te afli într-o umbră diferită în funcţie de direcţia pe care o urmezi?

Mă examină o clipă.

– Da, rosti într-un târziu, dar nu ţi-aş fi spus niciodată asta dacă vrei toate amănuntele.

– Şi n-o să înţeleg dacă laşi prea multe amănunte pe dinafară. Deci ea s-a dus în Ţinut ca să capete ceva putere şi, în loc de asta, a dat de necaz. Te-a chemat să vii s-o ajuţi. Pentru ce voia puterea, totuşi?

– Mm. Ei bine, eu avusesem necazuri cu Ghostwheel. Credeam că aproape îl convisesem să vină de partea noastră, dar probabil că ea a crezut că nu progresez suficient de rapid şi evident a hotărât să încerce să-l constrângă cu o vrajă nemaipomenită după…

– Stai o clipă. Ai vorbit cu Ghost? Cum l-ai contactat? Atuurile pe care le-ai desenat nu sunt bune.

– Ştiu. Am intrat în el.

– Cum ai reuşit?

– Cu un echipament de scufundare. Am purtat un costum şi butelii de oxigen.

– Eşti dat naibii. E o abordare interesantă.

– Nu degeaba am fost comis-voiajorul numărul unu la „Grand D.” Aproape că izbutisem să-l conving. Numai că ea a aflat unde te pitisem şi a hotărât să încerce accelerarea acţiunilor punându-te sub control, apoi folosindu-te ca să încheie târgul – ca şi cum te-ai fi dat de partea noastră. Oricum, când planul a dat greş şi a trebuit s-o îndepărtez de tine, ne-am despărţit iar. Credeam că se îndreaptă spre Kashfa, dar a preferat să meargă în Ţinut. Aşa cum spuneam, cred că era vorba de o acţiune puternică împotriva lui Ghostwheel. Cred că ea a făcut ceva nepotrivit, lucru care l-a eliberat pe Sharu, iar acesta a cucerit din nou locul şi a capturat-o. Oricum, am primit mesajul acela înnebunitor de la ea, aşa că…

– Uh, bătrânul vrăjitor, am zis, de cât timp fusese închis acolo?

Luke schiţă o ridicare din umeri, apoi se gândi mai bine.

– La naiba, nu ştiu. Cui îi pasă? A fost un cuier încă de pe vremea când eram copil.

– Un cuier?

– Mda. A fost învins într-un duel al vrăjitorilor. Nu ştiu exact

dacă ea l-a învins sau Tata. Oricum, oricine a fost, l-a prins în mijlocul invocaţiei, cu braţele întinse şi tot tacâmul. Şi l-au transformat în stană de piatră, ţeapăn ca o scândură. Mai târziu l-au pus într-un loc în apropierea intrării. Oamenii îşi agăţau mantalele şi pălăriile pe el. Din când în când, servitorii îl mai ştergeau de praf. Eu chiar mi-am scrijelit numele pe piciorul lui când eram mic, ca pe un copac. Întotdeauna l-am considerat o mobilă. Dar mai târziu am aflat că era socotit destul de bun la vremea lui.

– Individul ăsta a purtat vreodată o mască albastră atunci când lucra?

– M-ai prins. Nu ştiu nimic despre stilul lui. Ascultă, hai să nu devenim scolastici, altminteri o să apară ea înainte să termin. De fapt, poate că ar trebui să plecăm chiar acum şi o să-ţi povestesc restul mai târziu.

– Îhîm, am zis. Aşa cum ai remarcat noaptea trecută, eşti prizonierul meu. Aş fi nebun să te las să pleci de capul tău fără să aflu mult mai multe decât ştiu. Eşti o ameninţare pentru Amber. Bomba pe care ai aruncat-o la înmormântare era a naibii de adevărată. Crezi că o să te las să mai încerci încă o lovitură la adresa noastră?

Zâmbi, apoi zâmbetul îi pieri.

– De ce a trebuit să fii fiul lui Corwin, totuşi? zise. Apoi: Pot să-ţi dau cuvântul meu de onoare? întrebă.

– Nu ştiu. O să am mari necazuri dacă ei află că te-am avut în mâinile mele şi nu te-am predat. Despre ce înţelegeri vorbeşti? O să renunţi la războiul tău împotriva Amberului?

Îşi muşcă buza de jos.

– În niciun caz nu pot face asta, Merle.

– Sunt lucruri pe care nu vrei să mi le spui, nu-i aşa?

Încuviinţă. Apoi rânji brusc.

– Dar o să-ţi propun un târg pe care nu-l poţi refuza.

– Luke, nu mă lua cu prostia asta de comerţ agresiv.

– Acordă-mi doar un minut, bine? Şi o să pricepi de ce nu-ţi poţi permite să refuzi.

– Luke, nu ţine.

– Doar un minut. Şaizeci de secunde. Eşti liber să spui nu, când termin.

– În regulă. Spune-mi.

– Okay. Deţin o informaţie vitală pentru siguranţa Amberului şi sunt sigur că nimeni nu are nici cea mai mică bănuială. O să ţi-o

spun, după ce mă ajuţi.

– De ce ai vrea tu să ne destăinui aşa ceva? Sună contrar propriilor tale interese.

– Nu vreau, şi aşa e. Dar e tot ce am de oferit. Ajută-mă să plec de aici într-un loc pe care îl ştiu, unde timpul curge atât de iute încât mă voi vindeca într-o zi, conform timpului local din Ţinut.

– Sau aici, presupun.

– Adevărat. Apoi – uh-oh!

Se lăţi pe pat, puse mâna sănătoasă pe piept şi începu să geamă.

– Luke!

Ridică mâna, îmi făcu cu ochiul, privi spre uşă şi începu din nou să geamă.

Curând, se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, am spus.

Vinta intră şi ne studie pe amândoi. Pentru o clipă, îi apăru pe chip o expresie de îngrijorare reală, când îl privi pe Luke. După care înaintă spre pat şi îi puse mâinile pe umeri. Rămase cam jumătate de minut, apoi rosti:

– O să trăieşti.

– În clipa asta, răspunse Luke, nu ştiu dacă e o binecuvântare sau un blestem. Apoi lăsă braţul sănătos să alunece în jurul ei, o trase brusc spre el şi o sărută. Salut, Gail, rosti. A trecut multă vreme.

Ea se retrase cu mai puţină grabă decât ar fi trebuit.

– Deja se pare că te simţi mai bine, remarcă, şi îmi dau seama că şi Merle s-a străduit să te ajute. Zâmbi uşor o clipă, apoi rosti: Da, a trecut multă vreme, escroc prostovan. Tot îţi mai plac ouăle-ochiuri?

– Corect, recunoscu el. Dar nu jumătate de duzină. Azi, poate doar două. Nu mă simt în formă.

– În regulă, spuse. Hai, Merle. Am nevoie de tine ca să mă supraveghezi.

Luke îmi aruncă o privire ciudată, convins fără îndoială că ea dorea să converseze cu mine despre el. Şi, din pricina asta, nu eram sigur că vreau să-l las singur chiar dacă aveam toate Atuurile lui în buzunar. Eram încă nesigur de limitele capacităţilor lui şi îi cunoşteam şi mai puţin intenţiile. Aşa că am ezitat.

– Poate că ar trebui să rămână cineva cu invalidul, i-am spus.

– Va fi în regulă, rosti ea, şi s-ar putea să am nevoie de ajutorul

tău dacă nu pot găsi un servitor.

Pe de altă parte, poate are ceva interesant să-mi spună…

Mi-am găsit cămaşa şi am tras-o pe mine. Mi-am trecut o mână prin păr.

– Okay, am spus. Ne vedem într-o clipă, Luke.

– Hei, răspunse, vezi dacă poţi să-mi faci rost de un baston, sau taie-mi un băţ, ceva.

– Nu cumva grăbeşte lucrurile? întrebă Vinta.

– Nu se ştie niciodată, răspunse Luke.

Aşa că mi-am luat spada cu mine. Urmând-o pe Vinta în josul scărilor, mi-a fost clar că, de fiecare dată când se întâlnesc doi dintre noi, vom avea întotdeauna ceva de comentat despre al treilea.

De îndată ce am ajuns la o distanţă la care nu mai puteam fi auziţi, Vinta ţinu să remarce:

– A riscat, venind la tine.

– Da, e-adevărat.

– Deci lucrurile trebuie că mergeau rău pentru el, dacă a simţit că tu eşti singurul pe care se poate bizui.

– Aş spune că e adevărat.

– În acelaşi timp, sunt sigură că mai vrea şi altceva în afara unui loc în care să se vindece.

– Probabil că da.

– „Probabil”, pe naiba! Deja trebuie să-ţi fi spus până acum.

– Poate.

– A zis sau n-a zis.

– Vinta, evident că mi-ai spus tot ce intenţionai să-mi spui. Mă rog, viceversa. Suntem chit. Nu-ţi datorez explicaţii. Dacă simt că pot avea încredere în Luke, o s-o fac. Oricum, încă nu m-am hotărât.

– Aşadar, ţi-a destăinuit *ceva.* Te-aş putea ajuta în decizia ta dacă mi-ai spune despre ce e vorba.

– Nu, mulţumesc. Eşti la fel de rea ca el.

– Pe mine mă interesează să-ţi fie ţie bine. Nu te grăbi să dai cu piciorul unui aliat.

– Nu mă grăbesc, am spus. Dar dacă nu te mai gândeşti la asta, ştiu mai multe despre Luke decât despre tine. Cred că ştiu lucrurile pentru care să nu-l cred la fel de bine cum le ştiu şi pe cele sigure.

– Sper că nu pariezi pe viaţa ta.

Am zâmbit.

– Asta e o chestiune asuprea căreia înclin să rămân conservator.

Am intrat în bucătărie, unde Vinta vorbi cu o femeie pe care încă nu o întâlnisem, care părea că e stăpână acolo. Îi dădu comanda pentru mic-dejunurile noastre şi mă conduse afară prin uşa laterală şi spre patio. De acolo, îmi arătă un pâlc de arbori spre est.

– Ar trebui să găseşti un puiet bun acolo, spuse, pentru bastonul lui Luke.

– Probabil că da, am răspuns şi am început să mergem în direcţia aceea. Deci într-adevăr ai fost Gail Lampron, am spus brusc.

– Da.

– Nu pricep o iotă din schimbarea-asta-de-trup.

– Şi eu n-o să-ţi spun.

– Poti să-mi spui, de ce nu?

– Nu.

– Nu poţi sau nu vrei?

– Nu pot, spuse.

– Dar dacă deja ştiu ceva, vrei să mai adaugi ceva în plus?

– Poate. Pune-mă la încercare.

– Când ai fost Dan Martinez, ai tras un foc spre unul dintre noi. Spre cine?

– Spre Luke, răspunse.

– De ce?

– Eram convinsă că nu el era cel care – vreau să zic, reprezenta o ameninţare pentru tine…

– … şi tu voiai doar să mă protejezi, am isprăvit eu fraza.

– Exact.

– Ce vrei să spui prin „nu el era cel care”?

– M-a luat gura pe dinainte. Acolo parcă e un copac potrivit.

Am chicotit.

– Prea gros. Okay, fie cum vrei tu.

M-am afundat în pădurice. Erau câteva posibilităţi spre dreapta.

În timp ce mă deplasam printre spaţiile dimineţii de-abia născute, frunze ude şi roua care mi se lipeau de cizme, am observat nişte urme neobişnuite pe drum, o serie de semne ducând departe spre dreapta, unde…

– Ce-i asta? am spus, destul de retoric, pentru că nu credeam că Vinta ar putea şti, în timp ce mă îndreptam spre o grămadă

neagră la poalele umbroase ale unui copac bătrân.

Am ajuns acolo înaintea ei. Era unul dintre câinii lui Bayle, un exemplar mare, cafeniu. Gâtul îi fusese secţionat. Sângele era negru şi închegat. Câteva insecte se târau pe el. Departe în dreapta am văzut resturile unui câine mai mic. Fusese eviscerat.

Am examinat zona din jurul resturilor. Urmele unor labe foarte mari erau imprimate pe pământul jilav. Măcar nu erau urmele cu-trei-degete ale creaturilor ucigaşe pe care le întâlnisem în trecut. Păreau pur şi simplu ale unui câine foarte mare.

– Asta trebuie să fie ce-am auzit azi-noapte, am remarcat. Am crezut că e o luptă între câini.

– Când a fost asta? întrebă.

– La puţin timp după ce-ai plecat tu. Eram pe jumătate adormit.

Atunci făcu un lucru straniu. Îngenunchie, se aplecă şi adulmecă urma. Când se ridică, pe chip i se citea o expresie uşor uluită.

– Ce-ai descoperit? am întrebat.

Clătină din cap, apoi privi spre nord-est.

– Nu sunt sigură, rosti în cele din urmă, dar a luat-o pe acolo.

Am examinat solul mai încolo, înălţându-se şi, în cele din urmă, revenind pe drumul pe care-l părăsise. Mergea în direcţia aceea, deşi l-am pierdut după mai multe zeci de metri când depăşea păduricea. În cele din urmă, m-am întors.

– Unul dintre câini i-a atacat pe ceilalţi, bănuiesc, am constatat. Mai bine am găsi băţul ăla şi ne-am întoarce dacă vrem mic-dejunul cald.

Înăuntru, am aflat că mic-dejunul lui Luke îi fusese adus la pat. Nu ştiam ce să fac. Voiam să iau mic-dejunul meu sus, să mă alătur lui Luke şi să ne continuăm conversaţia. Dacă aş fi făcut-o, totuşi, Vinta m-ar fi însoţit şi conversaţia n-ar mai fi continuat. Nici cu ea n-aş mai fi putut vorbi în împrejurările astea. Aşa că va trebui să rămân cu ea aici, jos, ceea ce însemna să-l las singur pe Luke mai mult decât mi-aş fi dorit.

Aşa că am mers alături de ea când mi-a spus: „Vom mânca aici” şi m-a condus într-o încăpere mare. Bănuiesc că o alesese deoarece camera mea cu fereastra deschisă se afla deasupra patio-ului, şi Luke ar fi putut auzi ce vorbim, dacă am fi mâncat acolo.

Ne-am aşezat la capătul unei lungi mese din lemn negru, unde am fost serviţi. Când am rămas din nou singuri, mă întrebă:

– Ce-ai de gând să faci acum?
– Ce vrei să spui? am întrebat, sorbind nişte suc de struguri.
Privi în sus.
– Cu el, spuse. Îl duci înapoi în Amber?
– Ar părea un lucru logic, am răspuns.
– Bun, spuse. Probabil că-l vei transporta cât de curând. La palat au facilităţi medicale mulţumitoare.
Am încuviinţat.
– Da, au.
Am luat câteva îmbucături, după care întrebă:
– *Asta* vrei să faci, nu-i aşa?
– De ce întrebi?
– Pentru că orice altceva ar fi o mare prostie şi, evident, el n-o să vrea. În consecinţă, va încerca să te convingă de altceva, ceva care îi va da o oarecare libertate în timp ce se vindecă. Ştii ce scop de rahat are. O să facă să sune ca o idee genială, oricare ar fi. Trebuie să ţii seama că e un inamic al Amberului şi, când va fi din nou pe picioare, tu îi vei sta în cale.
– Are sens, am spus.
– Încă n-am terminat.
– Oh?
Zâmbi şi mai luă câteva îmbucături, ca să mă ţină pe jar. Într-un târziu:
– A venit la tine cu un motiv, continuă. S-ar fi putut târî în oricare dintre nenumăratele locuri ca să-şi lingă rănile. Dar a venit la tine pentru că vrea ceva. Riscă, dar e ceva calculat. Nu te prinde în joc, Merle. Nu-i datorezi nimic.
– Nu ştiu de ce mă crezi incapabil să-mi port singur de grijă, am răspuns.
– Niciodată n-am spus asta, răspunse. Numai că unele decizii sunt lucruri bine cumpănite. Un pic de greutate în plus într-o parte sau cealaltă contează uneori. Îl cunoşti pe Luke, dar şi eu în egală măsură. Nu e momentul să-i oferi nicio breşă.
– Aici ai dreptate, am zis.
– Deci *ai hotărât* să-i dai ce vrea!
Am zâmbit şi am băut un pic de cafea.
– La naiba, n-a fost conştient prea mult ca să-mi spună despre ce e vorba, am spus. M-am gândit la lucrurile astea, şi vreau să ştiu şi eu ce intenţionează.
– N-am spus niciodată că n-ar trebui să afli cât mai mult. Voiam doar să-ţi amintesc că a vorbi cu Luke poate fi uneori ca o

conversaţie cu un balaur.

– Da, am recunoscut. Ştiu.

– Şi, cu cât aştepţi mai mult, cu atât va fi mai greu, adăugă.

Am luat o gură de cafea, apoi:

– Ţi-a plăcut de el? am întrebat.

– Plăcut? Da, mi-a plăcut. Şi încă îmi place. Nu e totul chiar atât de concret, totuşi.

– Nu ştiu despre aşa ceva.

– Adică?

– Nu i-ai face rău fără un motiv întemeiat.

– Nu.

– Pentru moment, el nu e o ameninţare pentru mine.

– Se pare că nu.

– Presupunând că l-aş lăsa aici în grija ta, în timp ce eu mă duc în Amber să traversez Modelul şi să pregătesc terenul pentru noutăţi?

Clătină din cap cu hotărâre.

– Nu, răspunse. Nu-mi voi lua – nu pot – responsabilitatea asta acum.

– De ce nu?

Ezită.

– Şi te rog nu-mi spune iar că nu poţi să-mi zici, am continuat. Găseşte o modalitate ca să-mi spui cât poţi mai mult.

Atunci vorbi lent, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu foarte mare grijă.

– Pentru că e mai important pentru mine să te supraveghez pe tine decât pe Luke. Există încă un pericol pentru tine, pe care nu-l înţeleg, chiar dacă aparent nu mai vine din partea lui. A te păzi împotriva acestui pericol necunoscut e o prioritate mai mare decât să-l păzesc pe el. Aşadar, nu pot să rămân aici. Dacă tu te întorci în Amber, aşa voi face şi eu.

– Apreciez grija ta, am spus, dar n-o să te las ca un căţeluş care să-mi adulmece paşii.

– Niciunul dintre noi nu are de ales.

– Presupunând că pur şi simplu mă teleportez de aici într-o umbră îndepărtată?

– Voi fi obligată să te urmez.

– În forma asta, sau în alta?

Privi în depărtare. Îşi vârî nasul în farfurie.

– Ai recunoscut deja că te poţi transforma în alte persoane. Mă localizezi într-o manieră tainică, după care iei forma cuiva din

apropierea mea.

Luă o gură de cafea.

– Poate ceva te împiedică s-o spui, am continuat, dar asta-i situaţia. Ştiu.

Încuviinţă scurt şi continuă să mănânce.

– Presupunând că aş pleca chiar acum şi tu m-ai urmări în felul tău ciudat. Mi-am amintit de conversaţiile mele telefonice cu Meg Devlin şi cu doamna Hansen. Atunci, adevărata Vinta Bayle s-ar trezi în propriul corp cu o gaură în memorie, corect?

– Da, răspunse moale.

– Şi asta l-ar lăsa pe Luke aici în compania unei femei care ar fi fericită să-l distrugă dacă ar avea cea mai mică bănuială cine e el cu adevărat?

Zâmbi slab.

– Exact aşa, zise.

Am mâncat în tăcere un timp. Încercase să-mi respingă toate opţiunile, să mă forţeze să mă teleportez în Amber şi să-l iau pe Luke cu mine. Nu-mi place să fiu manipulat sau constrâns, încercarea mea reflexă de a face altceva decât ceea ce se doreşte de la mine pare şi ea forţată.

Am reumplut ceştile noastre de cafea, după ce am terminat de mâncat. Am privit o colecţie de portrete de câini care atârna pe peretele din faţa mea. Am sorbit şi am savurat. N-am vorbit pentru că nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Într-un târziu, vorbi ea.

– Deci, ce-ai de gând să faci? mă întrebă.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat.

– O să-i duc lui Luke bastonul, am zis.

Mi-am împins scaunul la loc şi m-am dus spre colţul camerei, unde sprijinisem bastonul.

– Şi după aia? spuse. Ce-o să faci?

I-am aruncat o scurtă privire în timp ce cântăream bastonul. Stătea foarte ţeapănă, cu palmele mâinilor pe masă. Înfăţişarea de Nemesis îi cuprinse încă o dată trăsăturile, şi aproape că am putut simţi electricitate în aer.

– Orice va trebui, am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă.

Am grăbit pasul de îndată ce am ieşit. Când am ajuns la scări şi am văzut că nu mă urmăreşte, am sărit câte două trepte. În timp ce urcam, am scos cărţile şi am ales-o pe cea potrivită.

Când am intrat în încăpere am văzut că Luke se odihneşte, cu spatele rezemat de pernele patului. Tava de la micul dejun era

pe scăunelul mai mic, lângă pat. Am tras zăvorul la uşă.

– Ce s-a-ntâmplat, omule? Suntem atacaţi sau ce? întrebă Luke.

– Începe să te pregăteşti, am spus.

I-am luat arma şi am traversat spre pat. L-am ajutat să se ridice în şezut, i-am aruncat bastonul şi spada.

– Mi s-a forţat mâna, am spus, şi n-am de gând să te predau lui Random.

– Asta mă linişteşte, constată el.

– Dar trebuie s-o-ntindem – acum.

– Mie-mi convine.

Se sprijini în baston, se ridică lent în picioare. Am auzit un zgomot pe coridor, dar deja era prea târziu. Am ridicat cartea şi m-am concentrat.

Se auzi o lovitură în uşă.

– Vrei să faci ceva şi cred că e ceva greşit, strigă Vinta.

N-am răspuns. Imaginea deja devenea limpede.

Cadrul uşii se făcu ţăndări în urma unei lovituri formidabile şi zăvorul se sfărâmă. Pe chipul lui Luke se citea o expresie de nelinişte când am întins mâna şi l-am apucat de braţ.

– Hai, am spus.

În timp ce-l conduceam pe Luke, Vinta năvăli în încăpere, cu ochii în flăcări, cu mâinile întinse, încercând să ne atingă. Urletul ei „Nebunule!” parcă se transformă într-un vaiet când spectrul trecu pe lângă ea, vălurind şi dispărând.

Ne aflam pe un petic de iarbă, şi Luke dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în piept.

– Tu crezi în salvarea în ultima clipă, prietene, remarcă el, după care privi în jur şi recunoscu locul.

Zâmbi strâmb.

– Ia te uită, zise. O grotă de cristal.

– Din proprie experienţă, am spus, scurgerea timpului aici ar trebui să fie cam ce-ai cerut tu.

Încuviinţă şi am început să ne mişcăm încet către dealul albastru înalt.

– E încă plină de provizii, am adăugat, şi sacul de dormit ar trebui să fie exact unde l-am lăsat.

– O să-mi fie de folos, recunoscu.

Se opri, gâfâind, înainte să ajungem la poale. I-am văzut privirea îndepărtându-se spre câteva oase risipite în stânga noastră. Probabil trecuseră luni de zile de când perechea care

deplasase bolovanul căzuse aici, suficient ca păsările de pradă să facă o treabă meticuloasă. Luke ridică din umeri, înaintă puţin, se rezemă de stânca albastră. Se lăsă uşor în şezut.

– Va trebui să aştept înainte de a putea să mă caţăr, rosti, chiar cu ajutorul tău.

– Sigur, am spus. Putem să ne terminăm conversaţia. Din câte mi-amintesc, erai pe punctul de a-mi face o ofertă pe care n-o puteam refuza. Eu trebuia să te aduc într-un loc ca ăsta, unde te poţi vindeca rapid *vis-á-vis*[1] de scurgerea timpului în Ţinut. Tu, în schimb, aveai o informaţie vitală pentru siguranţa Amberului.

– Corect, aprobă el, şi n-ai auzit restul poveştii mele. Se leagă.

M-am lăsat pe vine în faţa lui.

– Mi-ai spus că mama ta fugise în Ţinut, acolo a avut necazuri şi ţi-a cerut ajutorul.

– Da, recunoscu el. Aşa că am lăsat baltă afacerea cu Ghostwheel şi am încercat s-o ajut. L-am contactat pe Dalt şi a fost de acord să vină şi să atacăm Ţinutul.

– Întotdeauna e bine să cunoşti o bandă de mecernari pe care s-o aduni în grabă, am zis.

Îmi aruncă o privire rapidă, stranie, dar am izbutit să-mi păstrez o expresie nevinovată.

– Aşa că i-am condus prin Umbră şi am atacat locul, rosti apoi. Trebuie că pe noi ne-ai văzut când ai fost acolo.

Am încuviinţat lent.

– Părea că aţi fi izbutit să treceţi peste zid. Ce n-a mers?

– Încă nu ştiu, zise. Ne descurcam de minune. Apărarea lor se prăbuşea şi noi înaintam, când, deodată, Dalt s-a năpustit asupra mea. Fuseserăm separaţi un timp; apoi a apărut iar şi m-a atacat. La început am crezut că greşise – eram cu toţii murdari de funingine şi plini de sânge – şi i-am strigat că sunt eu. Un timp n-am vrut să reacţionez deoarece credeam că e o neînţelegere şi că-şi va da seama de greşală în câteva secunde.

– Crezi că el v-a trădat? Sau era ceva ce plănuise de multă vreme? Vreo ranchiună?

– Nu-mi place să cred asta.

– Magie, atunci?

– Poate. Nu ştiu.

Îmi veni un gând ciudat.

– Ştia că-l omorâseşi pe Caine? am întrebat.

---

[1] Faţă de – în lb. franceză în original. (n. trad.)

– Nu, mi-am propus să nu spun nimănui niciodată tot ce fac.

– Pe mine nu m-ai păcăli, nu-i aşa?

Izbucni în râs, se mişcă de parcă ar fi vrut să mă bată pe umăr, făcu cu ochiul şi se răzgândi.

– De ce întrebi? spuse apoi.

– Nu ştiu. Eram curios.

– Fireşte. Ce-ai zice să-mi dai o mână de ajutor să urc şi să intru, ca să văd ce fel de provizii mi-ai lăsat?

– Okay.

M-am ridicat şi l-am ajutat şi pe el. Ne-am dus în dreapta pantei pentru ascensiunea cea mai uşoară, şi l-am condus încet spre vârf.

Odată ajunşi acolo, se sprijini în baston şi privi în jos prin deschizătură.

– Pentru mine nu e chiar uşor să cobor, spuse. La început mă gândeam că poţi rostogoli un butoi din cămară, şi eu să cobor pe el şi pe urmă pe podea. Dar acum când mă uit, până la sol e o distanţă mai mare decât ştiam. Aş zdrobi ceva, sunt sigur.

– Mm-hm, am spus. Stai niţel. Am o idee.

L-am lăsat acolo şi am coborât înapoi. După care mi-am croit drum de-a lungul bazei ridicăturii albastre din dreapta mea, până când am înconjurat două proeminenţe strălucitoare şi am ieşit complet din raza vizuală a lui Luke.

Nu voiam să folosesc Logrusul în prezenta lui dacă nu era necesar. Nu voiam să vadă cum acţionez şi nu voiam să afle ce pot şi ce nu. Nu mă simt chiar în largul meu dacă-i las pe oameni să ştie prea multe despre mine.

Logrusul apăru la chemările mele, şi am întins mâinile în el, m-am prelungit prin el. Dorinţa mea prinse contur, deveni ţel. Extensia mea căută gândul. Departe, departe…

Am continuat extinderea al naibii de mult timp. Chiar trebuia să ieşim din vecinătăţile Umbrei…

Contact.

N-am tresărit, ci mai degrabă am exercitat o presiune lentă şi constantă. Am simţit cum se mişcă spre mine prin umbre.

– Hei, Merle! Totul în ordine? l-am auzit pe Luke strigând.

– Mda, am răspuns şi n-am intrat în amănunte.

Mai aproape, mai aproape…

Gata!

M-am clătinat când sosi, deoarece veni prea aproape la un capăt. Celălalt capăt ricoşa pe pământ. Aşa că m-am deplasat în

mijloc şi am apucat-o altfel. Am tras-o şi am cărat-o înapoi.

Am fixat-o într-o zonă abruptă a ieşiturii şi un pic în faţă comparativ cu poziţia lui Luke şi am urcat rapid. Apoi am început s-o trag după mine.

– Okay, de unde ai făcut rost de scară? întrebă.

– Am găsit-o, am zis.

– Acolo, într-o parte, arată de parcă ar fi proaspăt vopsită.

– Poate a pierdut-o cineva de curând.

Am început s-o cobor prin deschizătură. Rămase afară câteva zeci de centimetri după ce atinse podeaua. Am potrivit-o să stea fix.

– O să cobor eu primul, am spus, şi o să stau chiar sub tine.

– Du-mi jos bastonul şi spada mai întâi, te rog!

– Sigur.

Am făcut ce-mi ceruse. În clipa când mă căţăram iar, se prinsese de scară şi începuse să coboare.

– Într-o bună zi va trebui să mă înveţi şi pe mine şmecheria asta, spuse, respirând greu.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, am răspuns.

Coborî lent, oprindu-se să se odihnească la fiecare treaptă, şi când ajunse jos era roşu în obraji şi respira cu greutate. Se prăbuşi imediat pe podea, apăsându-şi partea de jos a cutiei toracice cu palma dreaptă. După un timp, se trase un pic înapoi şi se sprijini de perete.

– Eşti bine? am întrebat.

Încuviinţă.

– Voi fi în câteva minute. Când eşti înjunghiat, îţi cam pierzi puterile.

– Vrei o pătură?

– Nu, mulţumesc.

– Ei bine, rămâi aici şi eu o să merg să verific cămara să văd cum stăm cu proviziile. Vrei să-ţi aduc ceva?

– Puţină apă, spuse.

Proviziile se dovediră a fi în ordine, şi sacul de dormit se afla încă acolo unde-l lăsasem. M-am întors cu băutura pentru Luke şi cu câteva amintiri ironice ale vremurilor când el făcuse acelaşi lucru pentru mine.

– S-ar zice că ai noroc, i-am spus. Mai e o mulţime de marfă.

– Sper că n-ai băut tot vinul, nu-i aşa? întrebă între două înghiţituri.

– Nu.

– Bun.
– Ascultă, spuneai că ai o informaţie vitală pentru interesele Amberului, am rostit. Ai vrea să-mi povesteşti?
Zâmbi.
– Nu încă, zise.
– Credeam că aşa ne-a fost înţelegerea.
– N-ai auzit până la capăt. Am fost întrerupţi.
Am clătinat din cap.
– În regulă, am fost întrerupţi, am recunoscut. Spune-mi restul.
– Trebuie să-mi revin, ca să cuceresc Ţinutul şi să-mi eliberez mama…
Am dat din cap.
– Informaţia îţi aparţine după ce o salvăm.
– Hei! Stai o clipă! Îmi ceri cerul şi pământul!
– Nu pentru cât am eu de plată.
– Sună ca şi cum aş cumpăra pielea ursului din pădure.
– Da, cred că da. Dar crede-mă, va merita să afli.
– Ce-ar fi să merite să aflu în timp ce aştept?
– Nu, am stabilit deja coordonarea temporală. Vindecarea îmi va lua doar două zile, conform timpului din Amber. Nu cred că se va întâmpla atât de repede.
– Luke, începe să sune ca un fel de şmecherie.
– Este, spuse, dar va fi spre binele Amberului şi al meu.
– Asta-i altă mâncare de peşte. Nu te văd pe tine vânzând inamicului aşa ceva.
Oftă.
– S-ar putea să fie suficient ca să scap, adăugă.
– Te gândeşti că va înceta vrajba dintre voi?
– Nu ştiu. Dar m-am gândit mult, şi dacă m-am hotărât s-o iau pe calea asta, va înlesni un mare pas spre înţelegere.
– Şi dacă nu, eşti pierdut. Nu?
– Nu m-ar deranja, totuşi. S-ar putea să-mi facă sarcina mai dificilă, dar nu imposibilă.
– Nu ştiu, am spus. Dacă scapă doar o vorbuliţă din asta şi eu n-am nimic de arătat, ca să justific de ce te-am lăsat să dispari, chiar am încurcat-o.
– N-o să spun nimănui dacă nu vrei.
– Mai e şi Vinta.
– Şi ea o ţine una şi bună că marele ei scop în viaţă e să te protejeze. Oricum, nu va fi acolo dacă te întorci. Sau, mai degrabă, va fi adevărata Vinta, trezită ca dintr-un somn agitat.

– Cum poţi fi atât de sigur?

– Pentru că ai plecat. Probabil că deja te caută.

– Tu ştii ce e ea cu adevărat?

– Nu, dar cândva o să te ajut să meditezi la asta.

– Nu acum?

– Nu, trebuie să mai dorm. M-a luat iarăşi somnolenţa.

– Atunci, hai să mai recapitulăm înţelegerea încă o dată. Ce-ai de gând să faci, cum ai de gând s-o faci şi ce-mi promiţi?

Căscă.

– Rămân aici până îmi revin, spuse. Apoi, când sunt pregătit să atac Ţinutul, o să te contactez. Ceea ce-mi reaminteşte că ai încă Atuurile mele.

– Ştiu. Zi-i mai departe. Cum intenţionezi să cucereşti Ţinutul?

– Mă gândesc la asta. O să afli la timpul potrivit. Oricum, ne poţi ajuta sau nu, după cum crezi că e cazul. Nu m-ar deranja să am încă un vrăjitor cu mine, totuşi. Odată pătrunşi în Ţinut şi ea eliberată, o să-ţi spun ce ţi-am promis şi îi poţi înştiinţa pe cei din Amber.

– Şi dacă pierzi? am întrebat.

Privi într-o parte.

– Presupun că întotdeauna există această posibilitate, recunoscu într-un târziu. Okay, cum procedăm? Eu o să aştern pe hârtie toată chestiunea şi o s-o ţin asupra mea. O să ţi-o dau – prin Atu sau personal – înainte de a ataca. Câştig sau pierd, mi-am ţinut cuvântul faţă de tine.

Întinse mâna sănătoasă şi i-am strâns-o.

– Okay, am spus.

– Atunci dă-mi Atuurile mele înapoi, şi o să iau legătura cu tine de îndată ce pot să mă deplasez iar.

Am ezitat. În cele din urmă, am scos pachetul, care acum devenise destul de gros. Am extras Atuurile mele – împreună cu câteva de-ale lui – şi i-am dat ce mai rămăsese.

– Şi restul?

– Vreau să le studiez, Luke. Okay?

Ridică slab din umeri.

– Pot să fac altele. Dar dă-mi-l pe al mamei.

– Poftim.

Îl luă, apoi rosti:

– Nu ştiu ce pui la cale, dar o să-ţi dau un mic sfat: Nu te încurca cu Dalt. Nu e cel mai drăguţ bărbat când e în stare normală, darmite acum că ceva nu e-n ordine cu el. Evită-l.

Am încuviinţat, apoi m-am ridicat în picioare.

– Pleci? întrebă.

– Corect.

– Lasă-mi scara.

– Îţi aparţine.

– Ce-ai de gând să le spui celor din Amber?

– Nimic – deocamdată, am zis. Hei, vrei să-ţi aduc ceva de mâncare aici, înainte să plec? Te scutesc de un drum.

– Mda. Bună idee. Adu-mi şi o sticlă cu vin.

M-am întors şi i-am adus câteva provizii. Am luat şi sacul de dormit.

Am început să urc scara, apoi m-am oprit,

– Încă nu ştii ce ai în minte în clipa asta, nu-i aşa?

Zâmbi.

– Nu fi atât de sigur de asta.

Când am ajuns în vârf, m-am uitat la bolovanul mare care, cândva, mă blocase înăuntru. Mai devreme, mă gândisem să-i întorc lui Luke serviciul. Puteam ţine socoteala timpului, şi m-aş fi întors să-l iau când s-ar fi vindecat. În felul ăsta, nu putea să arunce pe mine vina dispariţiei lui. Hotărâsem să n-o fac, totuşi, şi nu doar pentru că eram singurul care ştia că se află aici şi că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi murit. Mai ales, din cauză că nu va izbuti să mă contacteze prin Atuul meu atunci când va putea să se mişte, dacă îl ţineam închis. Oricum, aşa mi-am zis.

M-am aplecat şi am prins bolovanul, totuşi, şi l-am împins mai aproape de deschizătură.

– Merle! Ce faci? … se auzi de dedesubt.

– Caut o momeală pentru pescuit, am răspuns.

– Hei, fii serios! Nu…

Am izbucnit în râs şi l-am împins şi mai aproape.

– Merle!

– M-am gândit că vrei să ai uşa închisă, în caz că plouă, am zis. Dar e al naibii de greu. Las-o aşa. Ia-o uşor.

M-am răsucit şi am sărit. M-am gândit că un pic de adrenalină în plus i-ar face bine.

8

Când am ajuns pe pământ am continuat să merg, înapoi spre locul în care făcusem să apară scara, ascuns vederii din mai

multe direcţii.

Am scos una dintre cărţile albe. Timpul nu stătea în loc. Când am găsit creionul, am descoperit că i se rupsese vârful. Am scos spada din teacă, care era cam de lungimea braţului meu. Îi găsisem o altă întrebuinţare.

Cam un minut mai târziu, aveam cartea dinaintea mea pe o stâncă plată, şi schiţam camera mea din Arbor House, cu forţele Logrus-ului mişcându-mi-se prin mâini. A trebuit să lucrez cu grijă, punând în desen sentimentul potrivit cu locul. În cele din urmă, când am terminat, m-am ridicat în picioare. Era corect, era gata. Mi-am deschis mintea şi mi-am privit opera până când a devenit realitate. Atunci am păşit în încăpere. Chiar în clipa când am făcut-o, m-am gândit la ceva ce aş fi vrut să-l întreb pe Luke, dar era prea târziu.

Dincolo de fereastră, umbrele copacilor se alungeau spre est. Lipsisem, fără indoială, cea mai mare parte a zilei.

Când m-am răsucit, am văzut o foaie de hârtie pe patul acum aranjat, păzită împotriva curentului de marginea unei perne. Am traversat şi am luat-o, îndepărtând micuţul nasture albastru care stătea pe ea.

Scrisoarea era în engleză. Spunea: PUNE NASTURELE ÎNTR-UN LOC SIGUR PÂNĂ VEI AVEA NEVOIE DE EL. NU L-AŞ PURTA CU MINE PREA MULT. SPER CĂ AI FĂCUT CE TREBUIA. PRESUPUN CĂ VOI AFLA CÂT DE CURÂND. NE MAI VEDEM.

Era nesemnată.

Loc sigur sau nu, nu-l puteam lăsa acolo. Aşa că am împachetat nasturele în scrisoare şi l-am băgat în buzunar. Apoi mi-am luat mantia din dulap şi mi-am pus-o pe braţ.

Am ieşit din încăpere. Zăvorul fiind spart, am lăsat uşa deschisă. M-am oprit pe coridor şi am ascultat, dar n-am auzit voci, nici zgomot de mişcare.

M-am îndreptat spre scări şi am coborât. Eram aproape de capăt înainte de a o observa, atât de nemişcată stătea, acolo lângă fereastra din dreapta, cu o tavă cu pâine şi brânză, o sticlă şi un pocal pe o măsuţă lângă ea.

– Merlin! rosti brusc, ridicându-se pe jumătate. Servitorii mi-au spus că eşti aici, dar când te-am căutat nu te-am găsit.

– Am fost plecat, am spus coborând ultima treaptă şi înaintând. Cum te simţi?

– Cum... ce ştii despre mine? întrebă.

– Probabil că nu-ţi aminteşti nimic din cele petrecute în

ultimele două zile, am răspuns.
– Ai dreptate, rosti. Nu vrei să iei loc?
Arătă spre un scaun liber pe partea cealaltă a măsuţei.
– Te rog, vino lângă mine. Arătă spre tavă. Şi dă-mi voie să-ţi ofer un vin.
– E-n regulă, am spus, observând că bea din cel alb.
Se ridică şi traversă încăperea spre un bufet, îl deschise şi scoase încă un pocal. Când reveni, turnă în pocal o porţie sănătoasă din Pişatul lui Bayle şi mi-l puse la îndemână. Am presupus că e posibil să păstreze marfa de calitate doar pentru ei.
– Ce poţi să-mi spui despre leşinul meu? întrebă. Eram în Amber şi următorul lucru pe care-l ştiu e că mă aflam aici şi că trecuseră mai multe zile.
– Da, am spus, luând un pişcot şi o bucată de brânză. Cam pe când ai redevenit tu însăţi?
– Azi dimineaţă.
– N-ai de ce să-ţi faci griji – acum, am răspuns. N-ar trebui să apară o revenire.
– Dar ce-a fost?
– Doar ceva care bântuie pe aici, am spus, gustând vinul.
– Pare mai mult vrajă decât gripă.
– Poate că a fost şi o nuanţă din aşa ceva, am aprobat. Niciodată nu ştii ce poate apărea din Umbră. Dar aproape toţi cei pe care-i cunosc şi care au trecut prin aşa ceva sunt în regulă acum.
Se încruntă.
– A fost foarte ciudat.
Am mai luat câteva pişcoturi şi câteva guri de vin. Într-adevăr, păstrau tot ce e bun doar pentru ei.
– N-ai absolut niciun motiv de îngrijorare, am repetat.
Zâmbi şi încuviinţă.
– Te cred. Oricum, ce faci aici?
– O scurtă escală. Sunt pe drumul de întoarcere spre Amber, am spus, venind din altă parte. Ceea ce-mi aminteşte – pot să împrumut un cal?
– Sigur, răspunse. Când pleci?
– De îndată ce fac rost de cal, am spus.
Se ridică în picioare.
– Nu mi-am dat seama că te grăbeşti. O să te duc la grajduri.
– Mulţumesc.

Am înfăşcat în drum încă două pişcoturi şi încă o bucată de brânză şi am dat pe gât restul de vin. Mă întrebam pe unde o rătăci acum ceaţa albastră.

Când am găsit un cal bun, despre care Vinta mi-a spus că-l pot lăsa în grajdurile lor din Amber, l-am înşeuat şi i-am potrivit căpăstrul. Era un căluţ cenuşiu, pe nume Smoke. Apoi mi-am pus mantia şi am luat mâinile Vintei într-ale mele.

– Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, am zis, chiar dacă nu-ţi aminteşti.

– Încă nu-ţi lua rămas-bun, îmi spuse. Du-te la uşa bucătăriei, dincolo de patio, şi o să-ţi dau o sticlă cu apă şi ceva hrană pentru drum. N-am făcut vreo nebunie pe care să nu mi-o amintesc, nu-i aşa?

– Un gentleman nu spune niciodată.

Izbucni în râs şi mă lovi pe umăr.

– Vino să mă vezi când voi fi în Amber, îmi spuse, şi reîmprospătează-mi memoria.

Am luat un set de desagi, un sac de mâncare pentru Smoke şi o funie de priponit destul de lungă. Le-am dus afară în timp ce Vinta se întorcea spre casă. Am încălecat şi am mers încet după ea, cu câţiva câini dându-se tumba pe lângă mine. Am dat roată conacului, urmând drumul mai lung, am tras de căpăstru şi am descălecat lângă bucătărie. M-am gândit la patio, dorindu-mi şi eu unul unde să pot sta şi bea cafeaua dimineaţa. Sau doar interlocutoarea era de vină?

După un timp, uşa se deschise şi Vinta ieşi şi-mi dădu o legăturică şi o sticlă. În timp ce le puneam bine, rosti:

– Spune-i tatălui meu că o să mă întorc în câteva zile, te rog! Spune-i că am venit la ţară pentru că nu mă simţeam bine, dar că acum sunt în regulă.

– Cu plăcere, am zis.

– Chiar nu ştiu de ce te afli aici, spuse. Dar dacă e vorba de politică sau de intrigi, nici nu vreau să ştiu.

– Okay, am spus.

– Dacă un servitor a adus prânzul unui bărbat solid şi roşcat care părea destul de grav rănit, ar fi mai bine să uit?

– Aşa aş zice.

– Voi uita, atunci. Dar cât de curând mi-ar plăcea să aud povestea.

– Şi mie, am spus. O să vedem ce putem face.

– Deci, călătorie plăcută.

– Mulţumesc. O să-ncerc.

I-am strâns mâna, m-am răsucit şi am încălecat.

– La revedere.

– Ne vedem în Amber, rosti ea.

Am continuat să dau roată casei până când am ajuns din nou în apropierea grajdurilor. Apoi am trecut pe lângă ele spre un traseu pe care-l parcurseserăm împreună, care ducea în direcţia pe care o voiam. În spatele meu, un câine începu să urle şi un altul i se alătură câteva clipe mai târziu. Se simţea o adiere dinspre sud, şi aduse câteva frunze pe lângă mine. Voiam să ajung pe drum, departe şi singur. Pun mare preţ pe singurătatea mea pentru că atunci meditez cel mai bine, şi în clipa asta aveam multe lucruri la care să reflectez.

M-am îndreptat spre nord-vest. După vreo zece minute am ajuns la un drum plin de praf pe care-l traversaserăm ieri. De data asta l-am urmat spre vest şi, în final, mă purtă spre răscrucea cu indicatorul care arăta că Amberul se întindea exact în faţă. Am luat-o pe acolo.

Era un drum plin de praf galben, purtând urmele roţilor multor căruţe. Urmărea contururile ţinutului, trecând printre câmpii roşcate mărginite de garduri joase din piatră, cu câţiva copaci de-o parte şi de alta. Puteam zări contururile clare ale munţilor în depărtare, dominând zona împădurită pe care o voi întâlni curând. Ne-am mişcat în trap uşor, şi mi-am lăsat mintea să vagabondeze asupra evenimentelor din ultimele zile.

Că aveam un duşman nu mă îndoiam. Luke mă asigurase că nu mai era el acela, şi descoperisem că e mai mult decât convingător. N-ar fi trebuit să vină la mine ca să fie pansat, după cum subliniase atât el, cât şi Vinta. Şi ar fi putut găsi singur calea spre grota de cristal sau vreun alt sanctuar. Şi chestiunea cu ajutorul pe care mi-l solicitase pentru salvarea Jasrei mai putea aştepta. Eram aproape convins că încerca să revină rapid la termeni mai buni cu mine, deoarece eu eram unicul său contact cu Curtea Amberului, şi norocul nu prea îi mai surâdea. Aveam senzaţia că voia într-adevăr o precizare oficială a relaţiei lui cu Amberul, şi că menţionase acea importantă informaţie pe care voia să mi-o împărtăşească, atât ca un semn de încredere, cât şi ca o monedă de schimb. Nu eram deloc convins că eu, personal, reprezint ceva foarte crucial pentru planul pe care-l avea ca s-o salveze pe Jasra. Mai ales când el cunoştea Ţinutul ca-n palmă, era şi el un fel de vrăjitor, şi avea o bandă de mercenari pe care-i

putea transporta de pe umbra Pământ. Din câte ştiam, muniţia sa fermecată putea funcţiona acolo la fel de bine ca în Amber. Şi dacă era adevărat sau nu, de ce n-ar fi putut pur şi simplu să-şi teleporteze forţa de atac în locul respectiv? Nici măcar n-ar fi trebuit să câştige bătălia – doar să intre, s-o înhaţe pe Jasra şi să iasă. Nu, nu simţeam că eram cu adevărat necesar oricărei operaţiuni asupra căreia s-ar fi hotărât în cele din urmă. Aveam senzaţia că-mi fluturase pe dinainte peştişorul de aur, sperând că, atunci când se vor linişti lucrurile, pur şi simplu vom socoti ce-a avut şi ce voia, şi să-i fac o ofertă.

De asemeni, aveam senzaţia că şi-ar fi dorit să renunţe la răzbunare, acum când Caine fusese eliminat şi onoarea familiei satisfăcută. Şi aveam impresia că Jasra era piedica. Pentru că habar n-aveam ce ameninţare plana asupra lui din partea ei, mi-a trecut prin minte că informaţia la care se referă ar putea reprezenta un mijloc de a o neutraliza. Dacă ne-ar fi dat-o discret şi ar fi părut că vine din partea noastră, ar fi putut ieşi cu faţa curată, atât dinaintea ei, cât şi obţinând pacea cu noi. Tentant. Problema mea era să găsesc cea mai bună cale de a prezenta asta la curte, fără să par un trădător pentru că-l lăsasem să plece. Ceea ce însemna că trebuia să demonstrez că profitul merită investiţia.

Pe marginea drumului erau acum mai mulţi copaci, şi pădurea mai aproape. Am traversat un pod de lemn deasupra unui pârâiaş limpede, şi sunetele blânde ale stropilor m-au urmărit un timp. În stânga se aflau câmpuri cafenii şi şoproane rare, o căruţă cu o osie ruptă undeva în dreapta…

Şi dacă îl judecasem greşit pe Luke? Exista oare vreo cale de a-l forţa astfel încât interpretarea mea să fie totuşi corectă? Începu să capete contur o mică idee. Nu eram încântat la culme de ea, dar, cu toate acestea, am luat-o în considerare. Implica risc şi viteză. Avea meritele ei, totuşi. Am întors-o pe toate părţile, apoi am dat-o deoparte şi am revenit la şirul de gânduri iniţial.

Undeva, exista un duşman. Şi, dacă nu era Luke, atunci cine? Jasra părea a fi cel mai evident candidat. Îşi manifestase destul de limpede sentimentele faţă de mine cu prilejul celor două întâlniri ale noastre. Se prea poate ca ea să fi fost cea care expediase asasinii pe care-i întâlnisem pe Aleea Morţii. În cazul ăsta, mă aflam probabil în siguranţă un timp – ea fiind prizonieră în Ţinut – doar dacă, bineînţeles, nu mai trimisese şi alţii înainte

de a fi capturată. Totuşi, asta ar fi fost ceva redundant. De ce să irosească atâta mână de lucru pe mine? Fusesem doar o figură neimportantă în eventualitatea că s-ar fi gândit la răzbunare, şi indivizii trimişi după mine fuseseră aproape suficienţi pentru misiune.

Şi dacă nu era Jasra? Atunci eram încă în pericol. Vrăjitorul cu masca albastră, despre care presupuneam că e Sharu Garrul, declanşase o tornadă în urmărirea mea, care parcă a fost o uvertură mult mai puţin prietenoasă decât florile care au urmat. Aceasta din urmă, fireşte, l-a identificat cu individul responsabil de experienţa mea ciudată din apartamentul Florei din San Francisco. În cazul ăsta, el iniţiase întâlnirea, ceea ce însemna că-mi poartă gând rău. Ce voia să spună prin asta? Ceva despre posibilitatea unor intenţii contrare în viitor. Ce interesant, privind retrospectiv. Pentru că acum, întrevedeam posibilitatea apariţiei unei asemenea situaţii.

Dar oare Sharu Garrul era într-adevăr cel care trimisese asasinii? În ciuda legăturii lui intime cu forţa pietrei albastre care îi condusese – materializată prin nasturele albastru din buzunarul meu – nu prea se potrivea. Pe de o parte, intenţiile noastre încă nu se intersectaseră. Pe de alta, nu părea stilul potrivit unui stăpân al elementelor, criptic, aruncător-de-flori. Puteam să mă înşel amarnic aici, fireşte, dar aşteptam ceva mai mult de la un duel vrăjitoresc cu el.

Câmpiile făcură loc sălbăticiei în timp ce mă apropiam de marginea pădurii. Un pic de amurg pătrunsese deja pe teritoriul ei cu frunze strălucitoare. Nu părea o pădure deasă, seculară ca aceea din Arden, totuşi; de la distanţă văzusem nenumărate goluri printre cele mai înalte crengi. Drumul continua, larg şi bine întreţinut. M-am înfăşurat mai bine în mantie când am pătruns în răcoarea plină de umbre. Părea o călătorie uşoară, dacă totul va fi la fel ca aici. Şi nu mă grăbeam. Aveam prea multe gânduri care voiau să fie gândite…

Măcar dacă aş fi reuşit să aflu mai multe de la entitatea aceea stranie, fără nume care, pentru un timp, o controlase pe Vinta. Care era originea ei adevărată, încă nu ştiam. „A ei”, da. Într-un fel, simţeam că entitatea era mai mult feminină decât masculină ca origine, în ciuda faptului că-i controlase pe George Hansen şi Dan Martinez. Poate şi pentru că făcusem dragoste cu ea ca Meg Devlin. Greu de spus. Dar pe Gail o cunoşteam de ceva vreme, şi Doamna din Lac părea o doamnă adevărată…

Destul. Hotărâsem în legătură cu pronumele. Alte chestiuni de mai mare importanţă aşteptau la rând. De pildă, orice ar fi fost, de ce se ţinea scai de mine insistând că vrea să mă protejeze? Cu toate că apreciam sentimentul, încă nu-mi dădeam seama de esenţa motivaţiei ei.

Numai că exista ceva mult mai important pentru mine decât motivaţia ei. De ce credea că e potrivit să mă apere, treaba ei. Marea întrebare era: împotriva *cui* simţea că trebuie să fiu protejat? Trebuie că avea o ameninţare clară în minte, şi nu-mi dăduse nici cel mai mic indiciu cine ar putea fi.

Atunci, acesta era duşmanul? Duşmanul adevărat? Adversarul Vintei?

Am încercat să trec în revistă tot ce ştiam sau ghicisem despre ea.

E o creatură stranie care uneori ia forma unui mic abur albastru. E capabilă să-şi găsească drumul spre mine prin Umbră. Posedă puterea de a prelua controlul unui corp omenesc, confiscând total ego-ul natural al acestuia. S-a aflat în apropierea mea ani de zile, fără să devin conştient de ea. Ultima ei încarnare pe care o ştiu a fost în calitate de fostă prietenă a lui Luke, Gail.

De ce Gail? Dacă mă păzea pe mine, atunci de ce să iasă cu Luke? De ce să nu fi devenit una dintre femeile cu care mă-ntâlneam eu? De ce nu Julia? Dar nu. Hotărâse să fie Gail. Oare făcuse asta pentru că Luke era ameninţarea, şi voia să-l supravegheze mai îndeaproape? Numai că, de fapt, îl lăsase pe Luke să întreprindă câteva atentate la viaţa mea. Şi apoi Jasra. Recunoscuse că ştia că Jasra se aflase în spatele acestora din urmă. De ce pur şi simplu nu le înlăturase? Ar fi putut să preia trupul lui Luke, să se arunce în faţa unei maşini în viteză, să se îndepărteze de rămăşiţe, apoi să dispară şi să facă la fel cu Jasra. Nu se temea să moară într-un corp-gazdă. O văzusem făcând-o de două ori.

Doar dacă nu ştia cumva că toate atentatele la viaţa mea vor eşua. Oare o fi sabotat scrisoarea-capcană? Se aflase cumva în spatele premoniţiei mele în dimineaţa cu duzele de gaz deschise? Şi poate mereu altceva în fiecare caz? Oricum, părea mult mai simplu să merg direct la sursă şi să rezolv problema.

Ştiam că nu-şi face mustrări de conştiinţă legate de crimă. Doar ordonase măcelărirea ultimului meu atacator din Aleea Morţii. Atunci, ce?

Imediat mi-au venit în minte două posibilităţi. Una era că, de fapt, ajunsese să-l placă pe Luke – şi că, pur şi simplu, găsise căi de a-l neutraliza fără a-l distruge. Dar atunci m-am gândit la ea ca fiind Martinez, şi ipoteza a căzut. Ea fusese de fapt autoarea împuşcăturilor din noaptea aceea în Santa Fe. Okay. Apoi mai era cealaltă posibilitate: Luke nu era adevărata ameninţare, şi-l plăcea suficient ca să-l lase în viaţă, odată ce renunţase la jocurile cu 30 aprilie şi odată ce văzuse că ne-am împrietenit. Ceva s-a-ntâmplat în New Mexico, ceva care a făcut-o să se răzgândească. Ce anume, habar n-am. Mă urmărise apoi la New York şi fusese George Hansen şi Meg Devlin într-o succesiune rapidă. La vremea aceea, Luke era afară din peisaj, urmare a dispariţiei lui de pe munte. Nu mai reprezenta o ameninţare, şi totuşi ea se străduise din răsputeri să mă contacteze. Oare o împiedica altceva? Adevărata ameninţare?

Mi-am frământat creierii, dar nu mi-am putut imagina ce-ar fi putut fi ameninţarea aceea. Oare urmam o pistă complet falsă, raţionând astfel?

Cu siguranţă, nu era atotştiutoare. Motivul ei de a mă binedispune la Arbor House era nu numai de a mă stoarce de informaţii, ci şi de a mă îndepărta de scena atacului. Şi unele dintre lucrurile pe care voia să le afle erau la fel de interesante ca unele pe care le ştia deja.

Mintea mea făcu un salt înapoi. Care fusese prima ei întrebare?

Aterizând cu dexteritate pe picioarele mele mentale, înapoi în locuinţa lui Bill Roth, am auzit întrebarea de mai multe ori. Ca George Hansen, îmi pusese întrebarea accidental şi eu minţisem; ca Meg Devlin, în pat, mă făcuse, în cele din urmă, să-i răspund cinstit: Cum o cheamă pe mama ta?

Când i-am spus că pe mama o chema Dara, a început să vorbească nestingherită. Mă avertizase împotriva lui Luke. Se pare că ar fi vrut să-mi spună mai multe atunci, numai că venirea soţului adevăratei Meg ne-a intrerupt conversaţia.

Unde ducea asta? Situa originea mea la Curţile Haosului, la care nu se referise niciodată. Şi totuşi era important, într-un fel.

Aveam senzaţia că am deja răspunsul, dar că nu voi izbuti să-l înţeleg până când nu voi fi formulat întrebarea potrivită.

Destul. Nu puteam merge mai departe. Faptul că ea era conştientă de legătura mea cu Curţile, încă nu-mi spunea nimic. Era conştientă, de asemeni, de legătura mea cu Amberul, şi nu-

mi dădeam seama nici cum apare asta în tiparul evenimentelor.

Deci, mă opresc aici şi o să revin mai târziu. Mai am o mulţime de alte lucruri la care să mă gândesc. Cel puţin, acum am o mulţime de întrebări noi pe care să i le pun când ne vom întâlni data viitoare, şi eram sigur că ne vom mai întâlni.

Apoi, altceva mi se ivi în minte. Dacă ar fi făcut cu adevărat ceva care să mă protejeze, s-ar fi petrecut în culise. Îmi dăduse o mulţime de informaţii, pe care le consideram corecte, probabil, dar pe care nu avusesem ocazia să le verific. De la telefonul ei şi pânda din New York şi până la uciderea unicei mele posibile surse de informaţie pe Aleea Morţii, fusese mai degrabă o bătaie de cap decât un ajutor. Se prea poate să-şi facă apariţia şi să mă împovăreze iar cu ajutorul ei, exact la momentul nepotrivit.

Aşa că, în loc să mă gândesc în ce fel să abordez discuţia cu Random, am petrecut ora următoare gândindu-mă la natura unei fiinţe capabile să se mute într-o persoană şi să-i preia controlul. Părea să existe doar un anumit număr de căi prin care putea fi realizată, şi am îngustat rapid aria, având în vedere ceea ce ştiam despre natura ei, cu ajutorul exerciţiilor tehnice pe care mi le destăinuise unchiul meu. Când am considerat că le-am dus la bun sfârşit, am revenit şi am meditat la forţele care ar fi trebuit implicate.

Pornind de la forţe, mi-am croit drum prin vibraţiile tonice ale perspectivelor lor. Folosirea forţei brute, deşi spectaculoasă, e risipitoare de energie şi foarte obositoare pentru operator, ca să nu mai amintesc de barbaria estetică. Mai bine să fiu pregătit.

Am acordat amprentele vocale şi le-am montat într-o vrajă. Probabil că Suhuy ar fi făcut-o mai scurtă, numai că există un punct de interacţiune, şi îmi imaginasem unde ar fi putut acţiona al meu, dacă presupunerile mele erau corecte. Aşa că le-am alipit şi le-am asamblat. Era destul de lungă – prea lungă ca să producă un efect în totalitate, dacă voi fi silit să acţionez în grabă, după cum bănuiam. Examinând-o, am văzut că trei cuvinte-cheie ar fi probabil de-ajuns, deşi patru ar fi mai bine.

Am chemat Logrusul şi mi-am extins limba în modelul lui mişcător. Apoi am pronunţat vraja, lent şi clar, lăsând deoparte cele patru cuvinte cheie pe care hotărâsem să le omit. Pădurea rămase total nemişcată în jurul meu atunci când răsunară cuvintele. Vraja atârna înaintea mea ca un fluture beteag de sunet şi culoare, prinsă în capcana reţelei sinestetice a viziunii mele personale a Logrusului, apărând iar când am chemat-o,

spre a fi eliberată când am pronunţat cele patru cuvinte omise iniţial.

Am izgonit viziunea şi am simţit cum mi se relaxează limba. Acum nu numai ea era singura în stare de surprize neplăcute.

M-am oprit să beau o gură de apă. Cerul se întunecase şi micile zgomote ale pădurii reveniseră. M-am întrebat dacă Fiona sau Bleys reveniseră, şi ce făcea Bill în oraş. Am ascultat foşnetul crengilor. Deodată, am avut senzaţia că sunt privit – nu cercetarea rece a unui contact prin Atu, ci pur şi simplu senzaţia că o pereche de ochi e fixată asupra mea. M-a trecut un fior. Toate gândurile alea despre inamici…

Am slăbit strânsoarea spadei şi am mers înainte. Noaptea deabia începuse şi erau mai multe mile înainte decât înapoi.

Călărind prin noapte am stat cu toate simţurile la pândă, dar nici n-am auzit, nici n-am văzut ceva nelalocul lui. Oare mă înşelasem cu privire la Jasra, Sharu sau chiar Luke? Şi oare în clipa asta era în spatele meu o adunătură de asasini? La intervale regulate, trăgeam de căpăstru şi ascultam un timp. Dar n-am auzit nimic neobişnuit, nimic care să poată fi luat drept zgomotul unei urmăriri. Am devenit brusc conştient de nasturele albastru din buzunarul meu. Acţiona oare ca un semnal pentru vreun mesaj sinistru al vrăjitorului? Nu eram dispus să scap de obiect deoarece anticipam o sumă de posibile întrebuinţări pentru el. În afară de asta, dacă deja mă acordase – ceea ce probabil se întâmplase – nu vedeam niciun beneficiu în a scăpa de el acum. Îl voi ascunde într-un loc sigur înainte de a încerca să scap de vibraţiile lui. Până atunci, nu vedeam niciun câştig în a face altceva cu el.

Cerul continua să se întunece şi câteva stele se străduiau să apară cu mici ezitări. Smoke şi cu mine am încetinit şi mai mult ritmul, dar drumul rămânea bun şi suprafaţa lui îngălbenită se menţinea destul de vizibilă ca să prezinte vreun pericol. Am auzit strigătul unei bufniţe de undeva din dreapta şi, câteva clipe mai târziu, forma ei întunecată ţâşni la înălţime medie printre copaci. Ar fi fost o noapte plăcută pentru călătorie dacă nu mi-aş fi creat propriile fantome şi nu m-aş fi bântuit singur cu ele. Iubesc mirosurile toamnei şi ale pădurii, şi am hotărât să ard câteva frunze în focul de tabără mai târziu pentru aroma aceea care nu poate fi comparată cu nimic.

Aerul era curat şi răcoros. Zgomotul potcoavelor, respiraţia noastră şi vântul erau parcă unicele sunete din preajmă, până

când un pic mai târziu am dat peste un cerb şi am auzit trosnetele paşilor care se diminuau, încă un timp după aceea. Am traversat apoi un pod de lemn mic, dar robust, dar niciun trol nu ne-a cerut vreo taxă de trecere. Drumul făcea o curbă în sus, şi ne-am croit calea încet, dar constant spre o altitudine mai mare. Acum nenumăratele stele erau vizibile printre împletiturile crengilor, dar nu vedeam niciun nor. Foioasele deveneau mai rare pe măsură ce câştigam altitudine şi începură să apară mai multe plante perene. Acum briza se simţea mai puternic.

Am început să mă opresc mai des, ca să se odihnească Smoke, să ascult, să mai ciugulesc din provizii. Am hotărât să continuăm să mergem măcar până la răsăritul lunii – pe care am încercat să-l calculez după apariţia de noaptea trecută, după plecarea mea din Amber. Dacă aş ajunge în acel punct înainte de a-mi instala tabăra, restul călătoriei spre Amber mâine dimineaţă va fi destul de uşor.

Frakir pulsă o dată, uşor, la încheietură. Dar, la naiba, asta se întâmpla adesea pe drum când mă intersectam cu cineva. Poate tocmai trecuse o vulpe hămesită de foame, mă privise şi îşi dorise un urs. Totuşi, am aşteptat acolo mai mult decât intenţionasem, pregătindu-mă pentru un atac şi încercând să maschez asta.

Dar nu se întâmplă nimic, avertismentul nu se mai repetă şi, după un timp, am pornit mai departe. Am revenit la ideea mea de a-l strânge cu uşa pe Luke – şi, de altfel, şi pe Jasra. Totuşi, nu-l puteam numi plan, pentru că avea lipsuri în aproape toate detaliile. Cu cât mă gândeam mai mult la el, cu atât părea mai nebunesc. De fapt, era extrem de ispititor, întrucât aveam puterea de a rezolva o mulţime de probleme. M-am întrebat de ce nu creasem niciodată un Atu pentru Bill Roth. Am simţit o bruscă nevoie de a vorbi cu un avocat bun. S-ar putea să am nevoie de cineva care să-mi susţină cazul înainte de a face asta. Acum era prea întuneric ca să fac un desen, totuşi… şi nu chiar trebuincios încă. De fapt, voiam doar să vorbesc cu el, să-l pun la curent cu toate, ca să aflu punctul de vedere al cuiva care nu e direct implicat.

Frakir nu mai declanşă vreun avertisment pe parcursul orei următoare. Apoi am început un uşor coborâş, trecând curând printr-o zonă cumva mai adăpostită, unde mirosul pinilor deveni pătrunzător. Am continuat să meditez – despre vrăjitori şi flori, Ghostwheel şi problemele lui, şi numele entităţii care de curând

pusese stăpânire pe Vinta. Mai existau o mulţime de alte subiecte de meditaţie, unele dintre ele mergând mult înapoi, în trecut...

După mai multe opriri, cu un fragment de lună pătrunzând printre crengile din spatele meu, am hotărât să renunţ şi să caut un loc pentru înnoptat. L-am lăsat pe Smoke să bea un pic din următorul pârâiaş. Cam după vreun sfert de oră, mi s-a părut că văd ceea ce promitea a fi un loc bun spre dreapta, aşa că am părăsit drumul şi m-am îndreptat într-acolo.

Se dovedi a nu fi un loc atât de bun pe cât mi se păruse, aşa că am continuat să merg prin pădure până când am dat peste o mică zonă curată care părea potrivită. Am descălecat, am scos şaua de pe Smoke şi l-am priponit, l-am masat cu pătura lui şi i-am dat ceva să mănânce. Apoi am zgâriat cu spada o mică zonă pe pământ, am săpat o gropiţă în centru şi am pus acolo lemne de foc. Am folosit o vrajă ca să-l aprind pentru că mi-era lene, şi am aruncat câteva grămezi de frunze, în timp ce-mi aminteam reflecţiile de mai devreme.

M-am aşezat pe mantie, sprijinit de trunchiul unui copac de mărime-mijlocie şi am mâncat un sandviş cu brânză şi am băut apă, în timp ce m-am ambiţionat să-mi scot cizmele. Spada mea zăcea pe pământ lângă mine. Muşchii începură să mi se relaxeze. Mirosul focului era ceva nostalgic. Mi-am prăjit la el următorul sandviş.

Am stat şi nu m-am gândit la nimic multă vreme. Încet-încet, în etape cu greu perceptibile, am simţit moleşeala plăcută cuprinzându-mi extremităţile. Am vrut să adun lemne de foc înainte de a adormi. Dar chiar n-aveam nevoie. Nu era atât de frig. Îmi doream focul mai ales ca tovarăş.

Totuşi... M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am dus în pădure. Am făcut o recunoaştere lungă, minuţioasă a zonei în timp ce mergeam. Deşi, ca să fiu cinstit, motivul principal pentru care mă ridicasem fusese să mă uşurez. M-am oprit din circuitul meu când mi s-a părut că zăresc o mică licărire de lumină departe spre nord-est. Un alt foc de tabără? Lumina Lunii sau apa? O făclie? Fusese doar o străfulgerare şi nu mai puteam s-o localizez, deşi mi-am mişcat capul în toate direcţiile, am revenit pe acelaşi drum, ba chiar am parcurs o mică distanţă în direcţia aceea.

Dar nu voiam să alerg după cine ştie ce himeră şi să-mi petrec noaptea bătând tufişurile. Am verificat diverse unghiuri de

vedere când am revenit în tabără. Micuţul meu foc era greu vizibil chiar şi de la distanţa asta. Am dat roată taberei mele, am intrat şi m-am întins iar. Focul era deja pe moarte şi am hotărât să-l las să ardă până la capăt. M-am înfăşurat în mantie şi am ascultat sunetele blânde ale vântului.

Am adormit repede. Cât am dormit, nu ştiu. N-am avut niciun vis pe care să mi-l amintesc.

Am fost trezit de pulsaţia frenetică a lui Frakir. Am întredeschis ochii cât mai puţin cu putinţă şi m-am agitat, ca în somn, astfel încât mâna dreaptă să cadă lângă mânerul spadei.

Mi-am menţinut acelaşi ritm al respiraţiei. Am auzit şi am simţit că vântul se înteţise, şi am văzut că suflase asupra tăciunilor astfel încât focul ardea din nou. N-am văzut pe nimeni în faţa mea, totuşi. Mi-am încordat auzul după orice sunet, dar n-am auzit altceva decât vântul şi troznetul focului.

Părea o nebunie atât să ţâşnesc în picioare într-o poziţie de apărare când nu ştiam din ce direcţie se apropie pericolul, cât şi să rămân pe post de ţintă. Pe de altă parte, în mod intenţionat îmi întinsesem mantia astfel încât să am în spate un pin lat, cu crengi joase. Ar fi fost foarte dificil pentru cineva să se apropie de mine din spate, nemaivorbind că trebuia s-o facă în tăcere deplină. Deci se pare că nu eram expus unui atac iminent din direcţia aceea.

Mi-am întors uşor capul şi l-am studiat pe Smoke, care începuse să pară un pic agitat. Frakir îşi continua avertismentul acum ieşit din minţi, până când i-am impus să se liniştească.

Smoke îşi contracta urechile şi îşi agita capul în toate direcţiile, cu nările dilatate. În timp ce-l priveam, am observat că atenţia lui părea îndreptată către dreapta mea. Începu să alerge peste câmp, cu frânghia lungă de priponit şerpuind înapoia lui.

Atunci am auzit un sunet, dincolo de zgomotul retragerii lui Smoke, ca şi cum ceva ar fi înaintat din dreapta. Un timp nu se repetă, după care l-am auzit iar. Nu era un zgomot de paşi, ci sunetul unui trup atingând o creangă care scoase brusc un protest slab.

Am văzut cu ochii minţii dispunerea copacilor şi arbuştilor în direcţia aceea şi am hotărât să-l las pe spion să ajungă mai aproape înainte să acţionez. Am respins ideea de a chema Logrusul şi de a pregăti un atac magic. Mi-ar fi luat ceva mai mult timp decât credeam că-mi mai rămăsese. De asemeni, din comportamentul lui Smoke şi din ceea ce auzisem, se pare că se

apropia un singur individ. Am hotărât, totuşi, să mă aprovizionez cu o cantitate decentă de vrăji pentru prima ocazie, atât ofensive cât şi defensive, pregătite pentru înfruntarea cu entitatea mea protectoare. Necazul e că asta-ţi poate lua mai multe zile de singurătate ca să scoţi o cantitate decentă din ele, să le pui în scenă şi să repeţi lansarea lor până în punctul în care le poţi dezvălui în orice clipă – şi atunci au tendinţa de a începe să se destrame cam după vreo săptămână. Uneori durează mai mult şi alteori mai puţin, în funcţie atât de cantitatea de energie pe care vrei s-o investeşti în ele, cât şi de climatul magic al umbrei respective în care acţionezi. E mare bătaie de cap, dacă nu eşti sigur că o să ai nevoie de ele după o anumită perioadă de timp. Pe de altă parte, un bun vrăjitor ar trebui să aibă o vrajă de atac, una de apărare şi una de evadare, toate pregătite în orice moment. Numai că eu, în general, sunt cumva leneş, ca să nu mai spun şi destul de indolent şi, până de curând, nu mă gândisem că ar fi nevoie de genul ăsta de pregătire. Şi în ultima vreme nu avusesem prea mult timp să mă preocup de asta.

Astfel că orice folos aş fi putut trage acum de pe urma Logrusului, să-l chem şi să mă plasez în sfera lui, m-ar fi făcut să mă aleg cu o putere brută – ceea ce e foarte epuizant pentru operator.

Să-l las să vină un pic mai aproape, asta-i tot, şi va avea de înfruntat oţelul rece şi o coardă de strangulat.

Puteam simţi acum cum prezenţa înaintează, auzeam agitaţia uşoară a acelor de pin. Câţiva metri încă, inamicule… Haide. Doar de atât am nevoie. Vino la rând…

Se opri. Puteam auzi o răsuflare constantă, uşoară.

Apoi:

– Deja mi-ai simţit prezenţa, Magus, veni o şoaptă joasă, pentru că toţi avem micile noastre trucuri, şi eu ştiu sursa alor tale.

– Cine eşti? am întrebat, în timp ce înşfăcam mânerul spadei şi mă ghemuiam, înfruntând întunericul, descriind un mic cerc cu vârful armei.

– Eu sunt inamicul, fu răspunsul. Cel despre care credeai că nu va veni niciodată.

9

Puterea.

Mi-am amintit de ziua în care stăteam pe o ieşitură stâncoasă. Fiona – îmbrăcată în haine de culoarea levănţicăi, încinsă cu o centură de argint – stătea într-un loc mai înalt, în faţa mea şi cumva în stânga. Ţinea o oglindă de argint în mâna dreaptă şi privea în jos, prin aburul uşor, spre locul unde se înălţa marele copac. În jurul nostru era o tăcere totală, şi până şi micile noastre zgomote erau înăbuşite. Părţile de sus ale copacului dispăreau într-o mare de ceaţă la joasă înălţime. Lumina care se filtra printre crengi îl zugrăvea proeminent pe o altă aglomerare de ceaţă care atârna în spatele lui, ridicându-se pentru a se uni cu ceaţa de deasupra. O linie luminoasă, parcă având o sursă proprie de iluminare era gravată în pământ lângă baza copacului, curbându-se şi dispărând apoi în ceaţă. Departe în stânga mea, era de asemeni vizibil un arc de aceeaşi intensitate luminoasă, ivindu-se şi revenind spre zidul alb în mişcare.

– Ce e ăsta, Fiona? am întrebat. De ce m-ai adus aici?

– Ai auzit de el, răspunse. Voiam să-l vezi.

Am clătinat din cap.

– N-am auzit niciodată de el. Habar n-am la ce mă uit.

– Vino, rosti şi începu să coboare.

Îmi refuză mâna, mişcându-se iute şi graţios, şi am coborât amândoi pe stânci şi ne-am apropiat de copac. Era ceva vag familiar aici, dar nu reuşeam să-mi dau seama ce anume.

– De la tatăl tău, spuse într-un târziu. A petrecut multă vreme spunându-ţi povestea. Cu siguranţă nu a omis partea asta.

M-am oprit ca şi cum începeam să pricep.

– Copacul acesta, am spus.

– Corwin a plantat toiagul lui când a început crearea noului Model, spuse. Era proaspăt. A prins rădăcini.

Mi s-a părut că simt o uşoară vibraţie în pământ.

Fiona se întoarse cu spatele la privelişte, ridică oglinda pe care o purta şi o înclină astfel încât să privească imaginea peste umărul drept.

– Da, rosti după câteva momente. Apoi îmi dădu mie oglinda. Uită-te, îmi spuse, aşa cum am făcut eu înainte.

Am luat oglinda, am ţinut-o, am reglat-o şi am privit.

Imaginea din oglindă nu era aceeaşi cu cea pe care o văzusem fără intermediar. Acum puteam privi dincolo de copac, prin

ceaţă, distingând cea mai mare parte a straniului Model care-şi răsucea drumul strălucitor pe pământ, croindu-şi trecerile spre punctul terminus dincolo-de-centru, unica pată încă ascunsă de un turn alb nemişcat, în interiorul căruia parcă ardeau mici luminiţe asemănătoare stelelor.

– Nu seamănă cu Modelul din Amber, am spus.

– Nu, răspunse ea. Seamănă ceva cu Logrusul?

– Nu chiar. De fapt, Logrusul se modifică el însuşi cumva, constant. Totuşi, e mai unghiular, pe când acesta e în majoritate alcătuit din curbe şi cotituri.

L-am mai studiat puţin, apoi i-am înapoiat oglinda.

– Interesantă şi oglinda vrăjită, am comentat, pentru că o studiasem în timp ce o ţineam.

– Şi vraja e mult mai dificilă decât îţi închipui, răspunse, pentru că acolo e mai mult decât ceaţă. Priveşte.

Înaintă spre începutul Modelului, lângă copacul cel mare, unde se mişcă de parcă ar fi vrut să pună piciorul pe traseul luminos. Înainte de a atinge pământul, însă, o mică descărcare electrică trosni în sus şi făcu contact cu pantoful ei. Îşi retrase brusc piciorul.

– Mă respinge, spuse ea. Nu pot pune piciorul pe el. Încearcă.

Era ceva în privirea ei care nu-mi plăcu, dar am înaintat spre locul în care stătea.

– De ce oglinda ta n-a pătruns până în centrul obiectului? am întrebat brusc.

– Rezistenţa pare să crească pe măsură ce pătrunzi mai adânc. E cea mai mare acolo, răspunse. Dar de ce, nu ştiu.

Am ezitat încă o clipă.

– A mai încercat cineva în afară de tine?

– L-am adus pe Bleys aici, răspunse. Şi pe el l-a respins.

– Şi el e singurul care l-a mai văzut?

– Nu, l-am adus şi pe Random. Dar a refuzat să încerce. A spus că nu vrea să aibă de-a face cu el.

– Prudent, poate. Pe atunci purta Giuvaierul?

– Nu. De ce?

– Eram curios.

– Vezi cum reacţionează la tine.

– În regulă.

Am ridicat piciorul drept şi l-am coborât uşor către linie. Cam la vreo treizeci de centimetri deasupra, m-am oprit.

– Ceva pare să mă respingă, am spus.

– Ciudat. La tine n-a fost descărcare electrică.

– Slabă consolare, am răspuns şi am împins piciorul încă vreo doi inci în jos. În cele din urmă, am oftat. Nu, Fi. Nu pot.

I-am citit dezamăgirea pe chip.

– Speram, rosti în timp ce mă retrăgeam, că şi altcineva în afară de Corwin va izbuti să-l traverseze. Fiul lui părea cea mai potrivită alegere.

– De ce e atât de important să-l traverseze cineva? Doar pentru că există?

– Cred că e o ameninţare, rosti. Trebuie explorat şi tratat cu el.

– O ameninţare? De ce?

– Amber şi Haosul sunt cei doi poli ai existenţei, aşa cum o înţelegem noi, spuse, convieţuind aşa cum fac Modelul şi Logrus-ul. De secole a existat un fel de echilibru între ele. Acum, cred eu, blestematul ăsta de Model al lui taică-tu le subminează echilibrul.

– În ce fel?

– Întotdeauna au existat schimburi ondulatorii între Amber şi Haos. Asta pare să producă un fel de interferenţă.

– Sună mai degrabă ca şi cum ai pune încă un cub de gheaţă într-o băutură, am zis. După un timp, se linişteşte.

Clătină din cap.

– Lucrurile nu se liniştesc. De când a fost creat ăsta, au fost mult mai multe furtuni-umbră ca de obicei. Ele sfâşie eşafodajul Umbrei. Tulbură natura realităţii însăşi.

– Nu e bine. Un alt eveniment cu mult mai important s-a petrecut în acelaşi timp de-a lungul acestor trasee. Modelul original din Amber a fost deteriorat şi Oberon l-a reparat. Unda Haosului care a apărut a parcurs toate Umbrele. Totul a fost afectat. Numai că Modelul a rezistat şi lucrurile s-au restabilit iar. Mai degrabă înclin să cred că toate acele furtuni-umbră sunt rezultatul acţiunilor de după.

– E un argument bun. Dar dacă e greşit?

– Nu cred.

– Merle, aici e un anume fel de putere – o cantitate imensă de putere.

– Nu mă îndoiesc.

– Întotdeauna ţelul nostru a fost să supraveghem puterea, să încercăm s-o înţelegem, s-o controlăm. Pentru că într-o bună zi ar putea deveni o ameninţare. Ţi-a spus ceva Corwin, orice, despre ceea ce reprezintă asta cu adevărat şi cum am putea s-o

dirijăm?

– Nu, am spus. Nimic în afara faptului că l-a făcut în grabă ca să-l înlocuiască pe cel vechi, despre care credea că Oberon nu reuşise să-l repare.

– Măcar dacă l-am putea găsi.

– Încă nu s-a auzit nimic?

– Droppa pretinde că l-a văzut în Sands, pe umbra Pământ, care se bucură de preţuirea amândurora. Zice că se afla în compania unei femei atrăgătoare şi că amândoi beau ceva şi ascultau muzica unei trupe. Le-a făcut cu mâna şi s-a îndreptat spre ei prin mulţime, şi credea că l-a văzut Corwin. Când a ajuns la masa lor, însă, dispăruseră.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Nu e prea mult.

– Ştiu. Dacă el e singurul care poate traversa blestemăţia asta, totuşi, şi dacă asta e o ameninţare, într-o bună zi s-ar putea să dăm de un mare necaz.

– Cred că eşti o alarmistă, Mătuşică.

– Sper să ai dreptate, Merle. Haide, te duc acasă.

Am examinat locul încă o dată, pentru detalii şi pentru senzaţie, pentru că voiam să reuşesc să elaborez un Atu pentru el. N-am spus nimănui vreodată că nu întâlnisem nicio rezistenţă când am coborât piciorul, deoarece odată ce pui piciorul în Model sau în Logrus nu mai există cale de întoarcere. Ori mergi până la capăt, ori eşti distrus de el. Şi, oricât de mult aş iubi misterele, recreaţia mea luase sfârşit şi trebuia să mă întorc la ore.

Puterea.

Ne aflam împreună într-o pădure din Zona Neagră, acea regiune a Umbrei cu care Haosul are legături comerciale. Vânam *zhind,* care sunt cornute, scunde, negre, feroce şi carnivore. Nu prea îmi place să vânez pentru că nu prea îmi place să ucid făpturi dacă nu e neapărat necesar. Oricum, era ideea lui Jurt şi întrucât era posibil să fie şi ultima mea şansă de împăcare cu fratele meu înainte să plec, hotărâsem să-i accept oferta. Niciunul dintre noi nu era un arcaş priceput şi *zhind* sunt destul de rapizi. Deci, cu puţin noroc, n-am fi ucis nimic şi am fi avut şansa să vorbim şi, poate, să ajungem la o mai bună înţelegere la sfârşitul vânătorii.

În momentul în care am rătăcit drumul şi ne odihneam, am

vorbit multă vreme despre tragerea cu arcul, politica de la curte, Umbră şi vreme. În ultimul timp fusese în civilie mai mult decât mine, ceea ce era un semn bun. Îşi lăsase părul să crească astfel încât să-i acopere zona în care îi lipsea urechea stângă. Urechile se regenerează greu. N-am vorbit despre duelul nostru sau despre cearta care dusese la el. Pentru că în curând voi ieşi din viaţa lui, am simţit că poate dorea să închidă acest capitol al existenţei lui într-o manieră relativ prietenească, mergând fiecare pe drumul lui cu o amintire plăcută. Oricum, eu aveam dreptate doar pe jumătate.

Mai târziu, când ne-am oprit pentru un prânz rece, m-a întrebat:

– Deci, cum e?

– Ce? am spus.

– Puterea, răspunse el. Puterea Logrusului – să mergi în Umbră, să lucrezi cu magia la un nivel mai înalt decât cel obişnuit.

Chiar nu voiam să intru în amănunte, deoarece ştiam că se pregătise să traverseze Logrusul în trei ocazii diferite şi de fiecare dată dăduse înapoi în ultima clipă, când privise înăuntru. Poate că scheletele ghinioniştilor pe care Suhuy le ţinea în preajmă îl tulburaseră la rândul lor. Nu cred că Jurt ştia că eu sunt la curent cu ultimele două dăţi când se răzgândise. Aşa că am hotărât să dau cărţile pe faţă.

– Oh, de fapt nu te simţi altfel, am spus, până când nu o foloseşti. E greu de descris.

– Mă gândesc s-o fac şi eu curând, spuse. Ar fi bine să văd ceva din Umbră, poate chiar să-mi găsesc un regat undeva. Poţi să-mi dai vreun sfat?

Am încuviinţat.

– Nu privi înapoi, am zis. Nu te opri să gândeşti. Pur şi simplu mergi încontinuu.

Izbucni în râs.

– Sună ca nişte comenzi din armată, spuse.

– Presupun că există o asemănare.

Râse iar.

– Hai să ucidem un *zhind,* spuse.

În după-amiaza aceea, ne-am rătăcit într-un desiş plin de crengi căzute. Auzeam cum *zhind*-ul se strecoară cu zgomot printre ele, numai că nu ne-am dat seama imediat pe unde o luase. Eram cu spatele spre Jurt şi priveam spre capătul celălalt

al locului, căutând o urmă, când Frakir se contractă strâns pe încheietură, apoi se relaxă şi căzu la pământ.

M-am aplecat să-l recuperez, întrebându-mă ce se întâmplase, când am auzit un *thunk* de deasupra. Privind într-acolo, am văzut o săgeată ieşind din trunchiul unui copac din faţa mea. Se înălţa de la pământ într-atât încât, dacă aş fi rămas în picioare, săgeata mi-ar fi intrat în spate.

M-am răsucit brusc spre Jurt, fără să mă ridic din poziţia ghemuit. Tocmai îşi potrivea o nouă săgeată în arc. Spuse:

– Nu privi înapoi. Nu te opri să gândeşti. Pur şi simplu mergi încontinuu, şi izbucni în râs.

Am plonjat spre el în timp ce ridica arcul. Un arcaş mai priceput probabil că m-ar fi ucis. Cred că atunci când m-am mişcat, a intrat în panică şi a lăsat săgeata prea devreme, totuşi, pentru că pătrunse în laterala vestei mele de piele şi n-am simţit nicio durere.

L-am prins deasupra genunchilor şi scăpă arcul în timp ce căzu pe spate. Scoase cuţitul de vânătoare, se rostogoli într-o parte şi îndreptă arma spre gâtul meu. I-am prins încheietura cu mâna stângă şi am fost aruncat pe spate de forţa impulsului său. L-am izbit în faţă cu pumnul drept în timp ce ţineam arma departe de mine. Blocă lovitura şi mă izbi cu genunchiul în boaşe.

Vârful cuţitului trecu la doar câţiva inci de gâtul meu în timp ce această lovitură îmi distruse mare parte din rezistenţă. Încă suferind de durere, am izbutit să-mi rotesc şoldul ca să previn o nouă lovitură-în-boaşe, simultan cu plasarea antebraţului drept sub încheietura lui şi tăindu-mi mâna în timpul acţiunii. Apoi l-am împins cu dreapta, m-am tras cu stânga şi m-am rostogolit spre stânga cu forţa rotaţiei. Îşi smulse braţul din strânsoarea mea încă-slăbită, şi se rostogoli într-o parte şi am încercat să-mi revin – şi atunci l-am auzit ţipând.

Ridicându-mă în genunchi, am văzut că zăcea pe partea stângă, acolo unde se oprise, şi cuţitul se afla la câteva zeci de centimetri de el, prins într-o încâlceală de crengi rupte. Ţinea amândouă mâinile pe faţă, şi strigătele lui erau fără cuvinte, ca behăitul unui animal.

Mi-am croit drum spre el să văd ce s-a-ntâmplat, cu Frakir pregătit să i se înfăşoare în jurul gâtului în cazul în care s-ar fi prefăcut.

Dar nu se prefăcea. Când am ajuns lângă el am văzut că vârful ascuţit al unei crengi căzute îi străpunsese ochiul drept. Avea

sânge pe obraz şi pe nara dreaptă.

– Nu te mai zbate! am spus. O să fie mai rău. Lasă-mă să o scot!

– Ia-ţi mâinile blestemate de pe mine! urlă.

Apoi, încleştându-şi dinţii şi strâmbându-se cumplit, prinse creanga cu mâna dreaptă şi trase capul înapoi. A trebuit să privesc în altă parte. Scoase un sunet ca un scheunat câteva clipe mai târziu şi leşină, inconştient. Mi-am sfâşiat mâneca stângă a cămăşii, am făcut un bandaj din ea, l-am împăturit şi i l-am pus peste ochiul rănit. Cu o altă fâşie, l-am legat. Frakir reveni, ca de obicei, în jurul încheieturii mele.

Apoi am scos Atuul care urma să ne ducă acasă şi l-am luat pe Jurt pe braţe. Mamei n-o să-i prea placă treaba asta.

Puterea.

Era într-o sâmbătă. Luke şi cu mine pierduserăm timpul cam toată dimineaţa. Apoi ne-am întâlnit cu Julia şi Gail pentru prânz şi după aceea am luat „Starburst" şi am navigat toată amiaza. Mai târziu, ne-am dus la un local din port unde eu am cumpărat berile în timp ce aşteptam fripturile, pentru că Luke îmi izbise mâna de tăblia mesei când ne-am luptat ca să vedem cine plăteşte băutura.

Cineva de la masa alăturată spuse: „Dacă aş avea un milion de dolari, fără impozit, aş..." şi Julia izbucni în râs când auzi.

– Ce e atât de amuzant? am întrebat-o.

– Lista dorinţelor lui, spuse. Aş vrea un dulap plin de rochii de firmă şi câteva bijuterii elegante care să se potrivească. Să pun dulapul într-o casă cu adevărat frumoasă şi să pun casa într-un loc unde aş fi importantă...

Luke zâmbi.

– Detectez o schimbare de la bani spre putere, rosti.

– Poate că da, răspunse ea. Dar care e diferenţa, de fapt?

– Cu banii cumperi lucruri, spuse Luke. Puterea face ca lucrurile să se întâmple. Dacă vreodată ai de ales, ia puterea.

Zâmbetul de obicei slab al lui Gail dispăruse, şi afişa o expresie foarte serioasă.

– Eu nu cred că puterea ar trebui să reprezinte un scop în sine, spuse. Cineva o are numai ca s-o folosească în anumite moduri.

Julia râse.

– Ce e rău în a căuta puterea? întrebă. Mie îmi sună distractiv.

– Numai până când dai peste o putere mai mare, spuse Luke.

– Atunci trebuie să gândeşti pe cai mari, spuse Julia.

– Nu e corect, spuse Gail. Ai anumite îndatoriri şi ele sunt pe primul plan.

Luke o studia acum, şi încuviinţă.

– Poţi să nu ţii seama de moralitate, rosti Julia.

– Nu, nu poţi, răspunse Luke.

– Te contrazic, spuse ea.

Luke dădu din umeri.

– Are dreptate, spuse brusc Gail. Nu cred că datoria şi moralitatea sunt acelaşi lucru.

– Ei bine, dacă ai o datorie, spuse Luke, ceva ce trebuie neapărat să faci – o chestiune de onoare, să zicem – atunci aceasta devine moralitatea ta.

Julia privi spre Luke, apoi spre Gail.

– Asta înseamnă că tocmai am căzut de acord cu ceva? întrebă.

– Nu, spuse Luke. Nu cred.

Gail bău o gură.

– Tu vorbeşti despre un cod personal care nu trebuie să aibă nimic de-a face cu moralitatea convenţională.

– Corect, rosti Luke.

– Atunci nu e moralitate adevărată. Vorbeşti doar de datorie, spuse.

– Ai dreptate cu datoria, răspunse Luke. Dar e vorba totuşi de moralitate.

– Moralitatea este etalonul unei civilizaţii, rosti.

– Nu există civilizaţie, răspunse Luke. Cuvântul nu înseamnă altceva decât arta de a trăi în oraşe.

– În regulă, atunci. Al unei culturi, spuse ea.

– Valorile culturale sunt chestiuni relative, spuse Luke zâmbind, şi ale mele spun că am dreptate.

– De unde vin toate valorile tale? întrebă Gail, examinându-l cu atenţie.

– Hai să menţinem discuţia pură şi filosofică, da? spuse.

– Atunci poate ar trebui să renunţăm total la termen, spuse Gail. Şi să ne limităm numai la datorie.

– Ce s-a întâmplat cu puterea? întrebă Julia.

– E pe-aici pe undeva, am rostit.

Deodată Gail rămase perplexă, ca şi cum discuţia noastră n-ar fi fost ceva care se repeta de o mie de ori în diferite forme, ca şi cum, de fapt, ar fi dat naştere unei noi modalităţi de gândire.

– Dacă sunt două lucruri diferite, rosti lent, care e mai important?

– Niciunul, spuse Luke. Sunt la fel.

– Nu cred, îi spuse Julia, dar îndatoririle tind să fie exacte, şi sună ca şi când ţi-ai putea alege propria moralitate. Aşa că, dacă ar trebui să aleg, aş prefera moralitatea.

– Mie-mi plac lucrurile exacte, rosti Gail.

Luke pufni în bere, râgâi uşor.

– Rahat! spuse. De-abia marţi avem cursul de filosofie. Acum e weekend. Cine dă următorul rând, Merle?

Mi-am pus cotul stâng pe tăblia mesei şi am deschis mâna.

În timp ce ne forţam amândoi, cu tensiunea crescând şi crescând între noi, rosti printre dinţii încleştaţi: Am dreptate, nu-i aşa?

– Da, am spus, chiar înainte de a-i doborî braţul.

Puterea.

Mi-am luat corespondenţa din cutiuţa încuiată de pe hol şi am dus-o sus, în apartamentul meu. Erau două facturi, câteva circulare şi ceva gros şi „first class”, fără a avea adresa expeditorului.

Am închis uşa în urma mea, am băgat cheile în buzunar şi mi-am lăsat servieta pe un scaun din apropiere. Mă îndreptam spre sofa când sună telefonul din bucătărie.

Zvârlind corespondenţa spre măsuţa de cafea, m-am răsucit spre bucătărie. Explozia care se produse în spatele meu a fost sau n-a fost destul de puternică încât să mă doboare. Nu ştiu, pentru că am plonjat în faţă din proprie iniţiativă de îndată ce se produse. M-am lovit cu capul de piciorul mesei din bucătărie. Mă ameţi cumva, dar altminteri eram întreg. Tot dezastrul era în cealaltă cameră. În clipa în care m-am ridicat în picioare, telefonul se oprise din sunat.

Deja ştiam că există o mulţime de căi mai simple ca să scapi de corespondenţa inutilă, dar multă vreme după aceea m-am întrebat cine fusese la telefon.

Uneori îmi amintesc prima încercare din toată seria, camionul care se năpustise asupra mea. Nu l-am văzut pe şofer decât cu coada ochiului înainte de a mă mişca – fix, complet lipsit de expresie, ca şi cum ar fi fost mort, hipnotizat, drogat sau cumva posedat. Alegeţi una dintre variantele de mai sus, am hotărât, şi poate mai mult decât una.

Şi apoi a fost noaptea tâlharilor. Mă atacaseră fără un cuvânt. Când s-a terminat totul şi mă îndepărtam, am mai aruncat o privire înapoi. Mi s-a părut că zăresc o siluetă în umbră care se retrage într-un intrând de pe stradă – precauţie inteligentă, aş zice, având în vedere ce se întâmplase. Dar, fireşte, putea fi şi cineva care avusese legătură cu atacul. Ezitam. Persoana era prea departe ca să reuşească să dea o bună descriere a mea. Dacă m-aş fi întors şi s-ar fi dovedit că e doar un trecător nevinovat, ar fi putut fi şi un martor capabil să mă identifice. Nu că nu m-aş fi gândit că era un caz foarte clar de auto-apărare, dar ar fi fost o mulţime de frecuşuri. Aşa că l-am trimis la naiba şi mi-am văzut de drum. Încă un 30 aprilie interesant.

Ziua puştii. Fuseseră două împuşcături în timp ce mergeam grăbit pe stradă. Amândouă m-au ratat înainte de a-mi da seama ce se petrece, ciobind bucăţi de cărămidă din clădirea din stânga mea. N-a mai fost o a treia împuşcătură, dar a mai fost o lovitură şi un sunet ca o spărtură venind dinspre clădirea de vizavi. O fereastră de la etajul trei era larg deschisă.

M-am grăbit într-acolo. Era o clădire veche şi uşa de la intrare era încuiată, dar nu m-am oprit pentru rafinamente. Am descoperit scara şi am urcat-o. Când am ajuns la ceea ce credeam că e încăperea potrivită, am hotărât să încerc uşa în stilul vechi şi a dat rezultate. Era neîncuiată.

Am stat într-o parte şi am deschis-o şi am văzut că locul era nemobilat şi pustiu. Şi nelocuit, de asemeni, se pare. Oare să mă fi înşelat? Dar în clipa aceea am văzut că fereastra care dă în stradă era larg deschisă şi am văzut ce se afla pe podea. Am intrat şi am închis uşa după mine.

În colţ zăcea o puşcă ruptă. După urmele de pe patul ei am bănuit că fusese izbită cu mare forţă de un calorifer din apropiere, înainte de a se descotorosi de ea. Atunci am văzut încă ceva pe podea, ceva ud şi roşu. Nu mult. Doar câteva picături.

Am cercetat rapid locul. Era mic. Unica fereastră din unicul dormitor era de asemeni deschisă şi m-am dus într-acolo. Lângă ea se afla o ieşire de incendiu şi mi-am zis că ar putea fi o cale de ieşire şi pentru mine. Mai erau câteva picături de sânge pe metalul negru, dar atât. Nimeni la vedere, nici jos, nici în altă direcţie.

Puterea. Să ucizi. Să aperi. Luke, Jasra, Gail. Cine era răspunzător pentru ce?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea posibil că ar fi putut fi un apel telefonic şi în dimineaţa cu duzele de gaz deschise. Oare acesta declanşase în mine conştiinţa pericolului? De fiecare dată când mă gândeam la chestiunile astea, părea că accentul cade uşor diferit. Lucrurile apăreau într-o altă lumină. Conform celor spuse de Luke şi de pseudo-Vinta, nu mă aflam în mare pericol în recentele episoade, dar se pare că oricare dintre aceste lucruri m-ar fi putut scoate din ecuaţie. Pe cine să dau vina? Pe criminal? Sau pe salvatorul care de-abia mă salva? Şi cine era cine? Mi-am amintit cum povestea tatălui meu se complicase cu blestematul ăla de accident de maşină care se petrecuse ca în „Anul trecut la Marienbad”[1] – deşi al lui părea simplu în comparaţie cu tot ce mi se întâmplase mie. Măcar el ştia ce trebuie să facă în majoritatea timpului. Oare eu eram moştenitorul unui blestem asupra familiei, implicând o conspiraţie complicată?

Puterea.

Mi-am amintit lecţia finală a Unchiului Suhuy. Îşi petrecuse un timp după ce isprăvisem Logrus-ul învăţându-mă lucruri pe care nu le-aş fi putut afla înainte. A venit o vreme când credeam că am terminat. Fusesem confirmat în Artă şi licenţiat. Se pare că parcursesem toate chestiunile fundamentale şi orice altceva în plus ar fi fost simple amănunte. Am început să fac pregătiri pentru călătoria mea spre umbra Pământ. Apoi, într-o dimineaţă, Suhuy a trimis după mine. Am presupus că voia doar să-şi ia rămas-bun şi să-mi dea câteva sfaturi prieteneşti.

Părul lui e alb, e cumva gârbovit şi sunt zile când se sprijină într-un toiag. Aceasta era una dintre ele. Purta caftanul lui galben, pe care întotdeauna l-am considerat mai mult o haină de lucru decât una mondenă.

– Eşti pregătit pentru o scurtă călătorie? mă întrebă.

– De fapt, va fi una lungă, am rostit. Dar sunt aproape gata.

– Nu, spuse. Nu la călătoria asta mă refeream.

– Oh. Voiai să spui că vrei să mergem undeva chiar acum?

– Vino, spuse.

Aşa că l-am urmat, şi umbrele se dădură la o parte dinaintea noastră. Ne-am mişcat printr-o pustietate din ce în ce mai întinsă, ajungând în cele din urmă în locuri care nu purtau niciun semn de viaţă. Stânci negre, sterpe zăceau pretutindeni în jurul

---

[1] Film realizat în anul 1961 de către regizorul Alain Resnais. (n. trad.)

nostru, dezolante în lumina arămie a unui soare palid şi străvechi. Acest loc final era răcoros şi uscat şi, când ne-am oprit şi am privit în jur, m-a trecut un fior.

Am aşteptat, să văd ce are de gând. Dar a trecut mult timp înainte să vorbească. Părea că nu-şi dă seama de prezenţa mea un timp, pur şi simplu privind peste peisajul pustiu.

În cele din urmă:

– Te-am învăţat căile Umbrei, rosti lent, şi compoziţia vrăjilor şi funcţiunile lor.

N-am rostit nimic. Afirmaţia lui nu părea să ceară un răspuns.

– Deci cunoşti ceva despre căile puterii, continuă. O extragi din Semnul Haosului, din Logrus, şi o investeşti în diferite moduri.

Mă privi într-un târziu, şi am încuviinţat.

– Înţeleg că aceia care poartă Modelul, Semnul Ordinii, pot face lucruri asemănătoare în moduri care pot sau nu pot fi asemănătoare, continuă. Nu ştiu sigur, pentru că nu sunt un iniţiat al Modelului. Mă îndoiesc că spiritul ar putea îndura tensiunea cunoaşterii amândurora. Dar tu ar trebui să înţelegi că există o altă cale a puterii, în antiteză cu a noastră.

– Înţeleg, am spus, pentru că părea să aştepte un răspuns.

– Dar tu ai o resursă disponibilă în tine, spuse, pe care cei din Amber nu o au. Priveşte!

Cuvântul lui final nu însemna că trebuie pur şi simplu să observ că îşi proptise toiagul pe un bolovan şi că ridicase mâinile înaintea lui. Asta însemna că ar fi trebuit să am Logrus-ul în faţa mea astfel încât să pot vedea ce face la acel nivel. Aşa că mi-am chemat viziunea şi l-am observat prin intermediul ei.

Acum, imaginea care se desfăşura dinaintea lui părea o continuare a imaginii mele proprii, întinsă şi răsucindu-se. Am văzut-o şi am simţit-o în clipa în care şi-a împreunat mâinile cu el şi a extins o pereche din prelungirile lui în zig-zag peste tot spaţiul, pentru a ajunge la un bolovan care se afla la poalele dealului pe care ne aflam.

– Acum, intră tu însuţi în Logrus, rosti, şi rămâi pasiv. Stai cu mine pe parcursul a ceea ce voi face. Nu încerca, în niciun moment, să intervii.

– Înţeleg, am spus.

Mi-am mişcat mâinile în viziunea mea, le-am deplasat în căutarea congruenţei, până când deveniră o parte a ei.

– Bun, spuse, în clipa în care le-am instalat în loc. Acum n-ai altceva de făcut decât să observi, la toate nivelurile.

Ceva pulsa de-a lungul prelungirilor pe care le controla, îndreptându-se spre bolovan. Nu eram pregătit pentru ceea ce a urmat.

Imaginea Logrusului se înnegri în faţa mea, devenind o pată clocotitoare de agitaţie, neagră ca smoala. O senzaţie cumplită de putere distrugătoare mă traversă; o enormă forţă distructivă care ameninţa să mă copleşească, să mă transporte în pustietatea binecuvântată a dezordinii finale. O parte din mine părea să dorească asta, în timp ce o alta urla fără cuvinte să înceteze. Dar Suhuy menţinea controlul fenomenului, şi am putut vedea cum o face, exact cum văzusem că-i dăduse viaţă încă de la început.

Bolovanul deveni una cu negura, i se alătură şi dispăru. N-a fost nicio explozie, nicio implozie, ci doar senzaţia unor puternice vânturi reci şi a unor sunete cacofonice. Apoi unchiul meu îşi despărţi uşor mâinile, şi contururile întunecimii le urmară, plutind în ambele direcţii dinspre acea zonă de haos care fusese bolovanul, dând naştere unei dâre lungi şi întunecate, în care eu ţineam atât paradoxul pustietăţii cât şi al activităţii.

Apoi rămase nemişcat, fixându-l în acel loc. Câteva clipe mai târziu, rosti:

– Puteam pur şi simplu s-o eliberez, să scape de sub control. Sau aş fi putut să-i trasez o direcţie şi apoi s-o eliberez.

Întrucât nu continuă, am spus:

– Ce s-ar fi întâmplat atunci? Pur şi simplu ar fi continuat până când ar fi devastat întreaga umbră?

– Nu, răspunse. Există factori limitativi. Rezistenţa Ordinii Haosului s-ar fi constituit în timp ce puterea s-ar fi extins. S-ar fi ajuns la un punct de oprire.

– Şi dacă ai rămâne aşa cum eşti şi ai continua să ceri mai mult?

– S-ar produce imens de multe distrugeri.

– Şi dacă ne-am uni eforturile?

– Şi mai multe distrugeri. Dar nu asta e lecţia pe care o aveam în minte. Acum voi rămâne eu pasiv în timp ce tu deţii controlul.

Aşa că am preluat controlul Semnului Logrusului şi am întors conturul distrugerii într-un cerc larg, asemeni unui şanţ negru care să ne înconjoare.

– Acum îndepărtează-l, spuse, ceea ce am şi făcut.

Totuşi, vânturile şi sunetele continuară să urle, şi nu puteam vedea dincolo de zidul negru care părea să înainteze lent spre

noi din toate părţile.

– Evident, factorul limitativ trebuie totuşi să fie folosit, am remarcat.

Chicoti.

– Ai dreptate. Chiar dacă totuşi te-ai oprit, ai depăşit o anume limită critică, astfel încât acum a scăpat de sub control.

– Oh, am spus. Cât mai durează până când acele limitări naturale despre care pomeneai se vor potoli?

– La puţin timp după ce va fi total anihilată zona în care ne aflăm, spuse.

– Se retrage în toate direcţiile, la fel cum se îndreaptă pe aici?

– Da.

– Interesant. Care e masa critică?

– Va trebui să-ţi arăt. Dar ar fi mai bine să găsim mai întâi un loc nou. Cel de-aici dispare. Ia-mă de mână.

L-am ascultat şi m-a dirijat spre o altă umbră. De data asta, am chemat Haosul şi am condus operaţiunile în timp ce mă supraveghea. De data asta n-am mai lăsat să-mi scape controlul.

Când am isprăvit şi m-am ridicat, tremurând, privind în micul crater pe care-l provocasem, puse mâna pe umărul meu şi îmi spuse:

– Aşa după cum ştii teoretic, aceasta e puterea finală din spatele vrăjilor tale. Haosul însuşi. A acţiona direct cu el e periculos. Dar, după cum ai văzut, se poate. Acum, când ştii asta, pregătirea ta e completă.

Era mai mult decât impresionant. Era copleşitor. Şi pentru majoritatea situaţiilor în care o puteam vizualiza era ca şi cum ai fi folosit focoase nucleare pentru tirul cu talere. Pe de altă parte, nu mă puteam gândi la nicio împrejurare în care aş fi putut folosi această tehnică, până când Victor Melman nu m-a scos cu adevărat din sărite.

Puterea, în nenumăratele ei forme, varietăţi, mărimi şi stiluri, continuă să mă fascineze. Fusese atâta vreme o parte din viaţa mea încât eram foarte familiar cu ea, cu toate că mă îndoiesc că o voi înţelege vreodată în totalitate.

10

– Era şi timpul, am spus înspre ceea ce pândea din umbre.

Sunetul care a urmat n-a fost omenesc. Era un mormăit în

tonalitate joasă. M-am întrebat cu ce fel de fiară mă confrunt. Eram sigur că un atac e iminent, dar acesta nu veni. În loc de asta, mormăitul încetă şi creatura vorbi iar.

– Simte-ţi frica, veni şoapta.

– Simte-o pe a ta, am spus, cât încă mai poţi.

Zgomotul respiraţiei deveni mai pregnant. Flăcările dansau în spatele meu. Smoke se îndepărtase de tabără atât cât îi îngăduise lungimea frânghiei de priponit.

– Aş fi putut să te ucid în timp ce dormeai, rosti lent.

– E o prostie din partea ta că n-ai făcut-o, am spus. O să te coste.

– Vreau să te privesc, Merlin, rosti. Vreau să te văd uluit. Vreau să-ţi văd frica. Vreau să-ţi văd suferinţa înainte de a-ţi vedea sângele.

– Atunci să o iau drept o chestiune personală mai degrabă decât o afacere?

Se auzi un zgomot straniu care îmi luă mai multe clipe până să înţeleg că e un gât neomenesc care încerca un chicotit. Apoi:

– Să zicem că e aşa, magicianule, răspunse. Cheamă-ti Semnul şi concentrarea ta se va schimba. Eu voi şti asta şi te voi sfâşia înainte de a o putea folosi.

– Drăguţ din partea ta că m-ai avertizat.

– Nu voiam decât să exclud această opţiune din gândirea ta. Chestia aia înfăşurată pe încheietura mâinii tale stângi nu te va ajuta nici ea.

– Ai o viziune bună.

– În chestiuni de genul ăsta, da.

– Poate vrei să discuţi cu mine filosofia răzbunării acum?

– Aştept să explodezi şi să faci o prostie, ca să-mi sporeşti plăcerea. Ţi-am limitat acţiunile doar la cele fizice, aşa că eşti pierdut.

– Atunci, continuă să aştepţi, am spus.

Se auzi un zgomot de mişcare în tufiş când ceva veni mai aproape. Totuşi, încă nu-l puteam vedea. Atunci am făcut un pas în stânga, ca să permit luminii focului să ajungă în zona aceea întunecoasă. În clipa aceea străluci ceva, jos. Lumina era reflectată, galbenă, dintr-un singur ochi.

Am coborât vârful spadei, îndreptându-l spre ochi. Ce naiba. Orice creatură pe care o cunosc încearcă să-şi protejeze ochii.

– Banzai! am strigat, în timp ce fandam.

Conversaţia părea că stagnase şi eram nerăbdător să trec la

alte chestiuni.

Se ridică instantaneu şi se năpusti spre mine cu mare forţă şi viteză, evitându-mi lovitura. Era un lup mare, negru, cu urechile pleoştite şi evită o lovitură frenetică, îndreptându-se direct spre gâtul meu.

Antebraţul meu stâng se ridică automat şi l-am împins în fălcile deschise. În acelaşi timp, am adus mânerul spadei transversal şi l-am izbit în laterala capului. Odată cu asta, forţa muşcăturii slăbi chiar dacă eram împins înapoi, dar strânsoarea se menţinu, dinţii pătrunzând prin cămaşă şi carne. Şi mă răsuceam şi trăgeam înainte de a atinge pământul, dorindu-mi să aterizez deasupra, ştiind că nu voi reuşi.

Am aterizat pe partea stângă, încercând să continui rostogolirea şi am mai cărat câţiva pumni în laterala craniului fiarei. Atunci norocul mi-a surâs, când mi-am dat seama că zăceam lângă buza focului şi încă ne rostogoleam în direcţia aceea. Am dat drumul spadei şi am căutat gâtul fiarei cu mâna dreaptă. Era deosebit de musculos şi nu era nicio şansa să-i zdrobesc traheea la timp. Dar nu asta căutam.

Mâna mea urcă spre falca de jos, unde am început să strâng cu toată puterea. Am râcâit cu picioarele până când am găsit un punct de sprijin şi apoi am împins cu picioarele şi cu mâinile.

Mişcarea noastră a continuat pe distanţa scurtă necesară pentru a-i împinge în foc capul cu colţii scoşi.

Pentru o clipă nu se petrecu nimic în afară de scurgerea constantă de sânge din antebraţul meu în gura lui şi din nou afară. Strânsoarea fălcilor era încă puternică şi dureroasă.

Câteva secunde mai târziu, braţul meu fu eliberat în timp ce blana de pe gât şi cap îi luă foc şi se luptă să se îndepărteze de flăcări. Am fost azvârlit într-o parte, când se ridică şi scăpă, cu un urlet asurzitor ridicându-i-se din gât. M-am rostogolit în genunchi şi am ridicat mâinile, dar nu reveni spre mine. În loc de asta, se năpusti pe lângă mine în pădure, în direcţia opusă celei din care venise.

Am înşfăcat spada şi am azvârlit-o după el. Nu mai era timp să mă opresc şi să-mi trag cizmele; eram capabil să schimb un pic forma tălpilor de la picioare ca să le întăresc împotriva resturilor şi a neregularităţilor solului din pădure. Adversarul meu era încă la vedere, deoarece încă îi ardea capul; deşi aş fi izbutit să-l urmăresc numai datorită urletului, care era aproape continuu. Şi, straniu, tonul şi caracterul urletelor se schimbau, sunând din ce

în ce mai mult ca nişte ţipete umane şi din ce în ce mai puţin ca scâncetul unui lup. La fel de straniu, fiara alerga cu ceva mai puţin decât viteza şi viclenia la care m-aş fi aşteptat de la o creatură de genul ei. Am auzit-o făcând zgomot printre arbuşti şi izbindu-se de copaci. În mai multe dintre aceste ultime ocazii, fiara emise chiar nişte sunete care păreau să poarte amprenta unei înjurături umane. Aşa că am izbutit să stau mai aproape de ea decât m-aş fi aşteptat, chiar ajungând-o din urmă cumva după primele minute.

Apoi, deodată, mi-am dat seama de destinaţia lui clară. Am văzut din nou lumina aceea palidă pe care o observasem mai devreme – mai strălucitoare acum şi cu sursa mai mare, în timp ce ne deplasam spre ea. Brutal dreptunghiulară ca formă, am socotit-o ca având cam trei metri înălţime şi poate un metru şi jumătate lăţime. Am renunţat să urmăresc lupul după auz şi m-am îndreptat spre lumină. Asta era ţinta lui şi voiam să ajung acolo primul.

Am alergat. Lupul era înaintea mea şi în stânga. Părul nu-i mai ardea acum, deşi încă urla şi scheuna în timp ce alerga.

În faţa noastră, lumina devenea şi mai strălucitoare, şi am reuşit să privesc în ea – prin ea – şi să disting câteva dintre particularităţile ei pentru prima dată. Am văzut coasta unui deal cu o clădire joasă din piatră pe el, în apropierea unui culoar circular marcat cu steguleţe şi o serie de trepte din piatră – încadrat ca o imagine în interiorul dreptunghiului – înceţoşată la început, dar devenind mai limpede cu fiecare pas. Era o după-amiază noroasă în imagine, şi lucrul stătea la vreo douăzeci de metri acum, în mijlocul unui luminiş.

Mi-am dat seama, când am văzut că fiara se năpusteşte în luminiş, că nu voi reuşi să ajung acolo la timp ca să înşfac lucrul care ştiam că trebuie să se afle în apropiere. Totuşi, m-am gândit că s-ar putea să am o şansă să prind creatura şi să-i opresc trecerea.

Numai că aceasta mări viteza odată ajunsă în luminiş. Puteam vedea locul către care se îndrepta mai clar decât orice altceva din apropiere. Am strigat ca să-i distrag atenţia, dar fără rezultat. Ultima mea izbucnire de viteză n-a fost îndeajuns de bună. Atunci, pe pământ, lângă prag, am văzut ceea ce căutam. Prea târziu. Chiar în timp ce priveam, fiara coborî capul şi apucă în dinţi un obiect plat dreptunghiular, fără măcar să facă vreun efort.

M-am oprit şi m-am întors în timp ce fiara făcu un salt în faţă, lăsându-mi spada să cadă în timp ce plonjam, rostogolindu-mă, continuând să mă rostogolesc.

Am simţit forţa exploziei tăcute, urmată de implozie şi de o scurtă serie de unde de şoc. Am zăcut acolo, gândindu-mă la lucruri cumplite până când harababura încetă; apoi m-am ridicat şi mi-am recuperat arma.

Din nou noaptea era normală în jurul meu. Lumina stelelor. Vântul printre pini. Nu mai era nevoie să mă întorc, deşi am făcut-o, ca să aflu că lucrul către care alergasem cu doar câteva clipe înainte dispăruse acum, fără să lase vreun semn că fusese acolo, intrare luminoasă spre un alt loc.

Am revenit în tabăra mea şi am petrecut un timp vorbindu-i lui Smoke, liniştindu-l. Apoi mi-am tras cizmele şi mi-am pus mantia, am aruncat praf peste cenuşă şi mi-am condus calul înapoi pe drum.

Acolo am încălecat şi ne-am îndreptat pe drumul către Amber mai mult de o oră, înainte de a-mi instala o nouă tabără sub o bucată de lună albă-ca-oasele.

Restul nopţii trecu fără necazuri. Am fost trezit de lumina care creştea şi de chemările de dimineaţă ale păsărilor printre pini. L-am îngrijit pe Smoke, am luat un mic dejun frugal din resturile proviziilor mele, m-am aranjat cât mai bine cu putinţă şi am pornit la drum în mai puţin de jumătate de oră.

Era o dimineaţă răcoroasă, cu aglomerări de nori cumulus departe în stânga mea, ceruri limpezi deasupra. Nu mă grăbeam. Motivul principal pentru care mă întorceam în loc să mă grăbesc spre casă era acela de a afla ceva mai multe despre zona aceasta de lângă Amber, şi celălalt, de a câştiga un pic de singurătate pentru reflecţie. Cu Jasra prizonieră, Luke la ananghie şi Ghostwheel ocupat, se părea că orice ameninţare majoră pentru Amber şi pentru mine era amânată, şi o mică pauză era justificată. Simţeam că, de fapt, mă aflam în apropierea unui punct în care puteam rezolva totul de unul singur cu Luke şi Jasra, de îndată ce voi pune la punct încă puţine detalii. Şi eram sigur că, după asta, voi putea negocia cu Ghost, întrucât descoperisem că cea mai recentă conversaţie a noastră fusese cumva încurajatoare.

Asta era marea chestie. Puteam să-mi fac griji despre mărunţişuri mai târziu. Un vrăjitor de doi bani ca Sharu Garrul era doar o bătaie de cap în comparaţie cu orice altceva care îmi

provoca necazuri. Înfruntarea cu el nu va fi o problemă când aş avea un pic de răgaz – deşi trebuie să recunosc că eram uimit de faptul că unul ca mine prezintă interes pentru el.

Apoi mai era chestiunea entităţii care, pentru un timp, fusese Vinta. Cu toate că nu vedeam în ea o ameninţare reală, exista cu siguranţă un mister care îmi tulbura liniştea minţii şi care părea, în ultimă instanţă, a avea de-a face cu siguranţa mea. Şi aceasta era o chestiune care trebuia rezolvată atunci când se va ivi acel mic răgaz.

Şi oferta lui Luke de a da la iveală o informaţie vitală pentru siguranţa Amberului, odată Jasra eliberată, mă tulbura. Pentru că îl credeam şi eram convins că se va ţine de cuvânt. Aveam o suspiciune, totuşi, că nu o va spune decât atunci când va fi prea târziu ca să acţionăm. Bănuiala era, fireşte, inutilă; nu exista nicio cale de a afla ce pregătiri sunt potrivite. Nu cumva oferta însăşi, indiferent cât de autentică, reprezenta o bucăţică de război psihologic? Întotdeauna Luke fusese mai subtil decât părea să indice genul lui de cacealma exterioară. Îmi luase mult timp să aflu asta, şi nu o puteam uita tocmai acum.

Simţeam că pentru moment pot să nu ţin cont de chestiunea cu pietrele albastre şi am plănuit să scap cât mai curând de toate urmele vibraţiilor lor. Nicio problemă, alta decât o coardă mentală la îndemână pentru o precauţie în plus, dacă ar fi fost cazul – şi eram deja cu mintea acolo de multă vreme.

Asta făcea ca întâmplarea cu lupul din noaptea trecută să fie încadrată în tabloul general.

Evident, nu fusese o fiară obişnuită şi intenţia ei fusese destul de evidentă. Celelalte chestiuni legate de vizita ei erau mai puţin clare, totuşi. Cine sau ce era? Era o căpetenie sau un agent? Şi, dacă era acesta din urmă, cine îl trimisese? Şi în cele din urmă, în cele din urmă, de ce?

Stângăcia creaturii îmi demonstrase – întrucât şi eu încercasem în trecut genul ăsta de acţiune – că mai degrabă era o creatură umană schimbătoare-de-formă decât un lup adevărat înzestrat prin magie cu darul vorbirii. Majoritatea oamenilor care visează cu ochii deschişi să se transforme în cine ştie ce fiară înrăită şi să înceapă să sfâşie gâturile oamenilor, să-i dezmembreze, să-i desfigureze şi, poate, să-i devoreze, tinde mai ales să stăruie asupra distracţiei de care s-ar bucura şi, în general, neglijează caracterul practic al situaţiei. Când te trezeşti un patruped, cu un centru de gravitaţie total diferit şi cu un

veşmânt nou de contact senzorial, nu e deloc simplu, un timp, să te alegi cu vreun semn de milă. În general, eşti mult mai vulnerabil decât ar fi tentaţi ceilalţi să te judece după aparenţă. Şi, cu siguranţă, nicăieri nu eşti la fel de letal şi eficient ca originalul, având o viaţă întreagă de experienţă în spate. Nu. Întotdeauna am fost tentat să mă gândesc la asta mai mult ca la o tactică teroristă decât orice altceva.

Oricum ar fi, felul în care a apărut şi a dispărut fiara era de fapt cauza principală a agitaţiei legată de întreaga poveste. Folosise o Poartă a Atuurilor, ceea ce nu e un lucru simplu de făcut – sau nu-l faci deloc, din acest motiv, dacă îl poţi evita. E un lucru orbitor şi spectaculos să realizezi un contact prin Atu cu un loc îndepărtat şi apoi să torni tone de putere în materializarea unei asemenea porţi ca o formă ce posedă un timp o experienţă independentă. E o risipă imensă de energie şi efort – până şi o cursă drăcească e mult mai uşoară – să creezi una care să reziste chiar şi numai cincisprezece minute. Îţi stoarce mare parte din resurse pentru multă vreme. Şi totuşi, asta se întâmplase. Nu atât motivul din spatele acţiunii mă tulbura, cât mai ales faptul că se întâmplase. Pentru că singurii oameni în stare de aşa ceva erau iniţiaţi veritabili ai Atuurilor. Nu putea fi făcută de cineva care tocmai se întâmplase să ajungă în posesia unei cărţi de joc.

Ceea ce îngusta considerabil aria.

Am încercat să-mi imaginez scopul vârcolacului. Mai întâi, ar fi trebuit să mă găsească şi…

Bineînţeles. Mi-am amintit brusc de câinii morţi din dumbrava de lângă Arbor House şi de urmele mari asemănătoare labelor de câine din apropiere. Creatura mă localizase cu ceva timp înainte, deci, şi mă ţinuse sub observaţie, aşteptând. Mă urmărise când mă instalasem ieri noapte şi, când mi-am întins tabăra, a pornit la acţiune. A instalat – sau fusese deja creată împreună cu – Poarta Atuurilor, pentru o retragere care nu îngăduia niciun fel de urmărire. Apoi a venit să mă ucidă. Şi n-aveam nicio cale de a spune dacă erau implicaţi Sharu Garrul, secretul lui Luke, pietrele albastre sau misiunea entităţii schimbătoare-de-trupuri. Deocamdată, pur şi simplu trebuia considerat drept încă un alt mărunţiş, în timp ce mă concentram asupra faptelor de bază.

Am depăşit un şir de căruţe care se îndreptau spre Amber. Câţiva călăreţi trecură pe lângă mine îndreptându-se în direcţia opusă. Nimeni cunoscut, deşi toţi mi-au făcut cu mâna. Norii

continuau să se ridice în stânga mea, dar nimic care să prefigureze o furtună. Ziua rămânea răcoroasă şi însorită. Drumul coborî şi urcă iar, de mai multe ori, deşi, una peste alta, mai mult urca decât cobora. M-am oprit pentru prânz într-un han mare, aglomerat, am mâncat rapid şi săţios şi n-am mai zăbovit. Drumul s-a îmbunătăţit constant mai apoi şi, în scurt timp, am zărit în depărtare Amberul în vârful Kolvirului, sclipind în lumina după-amiezii.

Circulaţia deveni mai grea pe măsură ce soarele înainta prin ceruri. Am continuat să fac planuri şi să mă las în voia speculaţiilor care-mi treceau prin minte, în timp ce călăream la amiază. Drumul meu în susul dealului făcu mai multe curbe, în timp ce treceam peste înălţimi, dar Amberul rămase vizibil cea mai mare parte a timpului.

N-am recunoscut pe nimeni de-a lungul drumului şi am ajuns la Poarta Estică – parte a unei vechi fortificaţii – după-amiaza târziu. Mi-am croit drum în susul East Vine şi m-am oprit la Casa Bayle, unde cândva organizasem o petrecere. L-am lăsat pe Smoke în grija unui servitor la grajdul din spate şi amândoi au părut fericiţi să se revadă. Am ocolit spre uşa din faţă şi am ciocănit. Un servitor mă informă că Baronul lipsea, aşa că m-am recomandat şi i-am înmânat mesajul Vintei, pe care a promis că i-l va da când va reveni stăpânul.

Odată îndeplinită această sarcină, am luat-o pe East Vine pe jos. În apropiere de vârf, dar înainte ca panta să devină prea pronunţată, am simţit miros de mâncare şi am renunţat la planul de a aştepta să mănânc până când nu revin în palat. M-am oprit şi am căutat în jur sursa aromelor. Am localizat-o în susul unei străzi laterale în dreapta mea, unde drumul se lărgea într-un cerc larg, cu o fântână în mijloc – în care un dragon din cupru pe picioarele din spate, cu o splendidă patină verde, făcea pipi într-un lighean din piatră roz. Dragonul se afla în faţa unui restaurant la subsol numit „Iadul”, cu zece mese afară, înconjurate de un gărduleţ jos din ţăruşi de cupru, cu plante în ghiveci de-a lungul perimetrului interior. Am traversat cercul. Când am trecut pe lângă fântână am văzut nenumărate monede exotice în apa ei limpede, inclusiv un sfert de dolar cu Bicentenarul S.U.A. Traversând zona îngrădită, am intrat, mi-am croit drum şi eram pe punctul de a coborî scările când m-am auzit strigat.

– Merle! Aici!

Am privit roată, dar n-am văzut pe nimeni cunoscut la vreuna

dintre cele patru mese ocupate. Apoi, când am refăcut traseul cu privirea, mi-am dat seama că bărbatul mai în vârstă de la masa din colţul din dreapta mea zâmbea.

– Bill! am exclamat.

Bill Roth se ridică în picioare – mai mult o nuanţă de a se arăta decât orice formalitate, după cum mi-am dat seama imediat. Nu-l recunoscusem din prima pentru că acum îşi etala începuturile unei bărbi cărunte şi o mustaţă. De asemeni, purta pantaloni cafenii cu o dungă argintie de-a lungul tighelelor exterioare, dispărând într-o pereche de cizme cafenii înalte. Cămaşa era argintie cu şnururi cafenii şi o mantie neagră zăcea împăturită pe scaunul din dreapta. O centură neagră lată zăcea deasupra şi o spadă de lungime scurt-spre-mediu în teacă atârna de ea.

– Ai devenit de-al locului. De asemeni, ai mai slăbit.

– Adevărat, spuse, şi mă gândeam să mă retrag aici. Mi se potriveşte.

Ne-am aşezat amândoi.

– Ai comandat deja? l-am întrebat,

– Da, dar văd un chelner care vine acum pe scări, spuse. Lasă-mă să-l chem pentru tine.

Ceea ce şi făcu, şi comandă şi pentru mine.

– Vorbeşti mult mai bine Thari, am spus după aceea.

– Mult exerciţiu, răspunse.

– Ce-ai făcut?

– Am navigat cu Gerard. Am fost la Deiga, şi într-una din taberele lui Julian din Arden. Am vizitat şi Rebma. Fascinant loc. Am luat lecţii de scrimă. Şi Droppa mi-a arătat oraşul.

– Toate barurile, mai degrabă.

– Ei bine, asta nu e tot. De fapt, de asta mă aflu aici. Are jumătate din acţiunile de la „Iadul” şi a trebuit să-i promit că o să mănânc des aici. Oricum, un loc bun. Când te-ai întors?

– Chiar acum, am zis, şi am încă o poveste lungă pentru tine.

– Bun. Poveştile tale tind să fie bizare şi întortocheate, rosti. Exact ce trebuie pentru un început de toamnă răcoroasă. S-o auzim.

Am vorbit pe tot parcursul cinei şi mult după aceea. Răcoarea sfârşitului de zi începu să fie deranjantă, aşa că ne-am îndreptat spre palat. În cele din urmă am isprăvit povestea la un cidru fierbinte în faţa unui şemineu dintr-una din cele mai mici încăperi din aripa estică.

Bill clătină din cap.

– Chiar izbuteşti să fii ocupat, rosti într-un târziu. Am o întrebare.

– Care?

– De ce nu l-ai adus pe Luke?

– Ţi-am spus deja.

– Nu era un motiv întemeiat. Pentru cine ştie ce informaţie nebuloasă despre care zice el că e importantă pentru Amber? Şi tu trebuie să-l prinzi ca s-o obţii?

– Nu e deloc aşa.

– E un comis-voiajor, Merle, şi ţi-a vândut un rahat. Eu aşa cred.

– Te înşeli, Bill. Îl cunosc.

– De multă vreme, aprobă. Dar cât de bine? Am mai vorbit despre asta înainte. Ceea ce nu ştii despre Luke depăşeşte cu mult ceea ce ştii.

– Ar fi putut să se ducă oriunde, dar a venit la mine.

– Tu faci parte din planul lui, Merle. Intenţionează să ajungă în Amber prin tine.

– Nu cred, am spus. Nu e stilul lui.

– Eu cred că se va folosi de orice îi cade în mână – sau de oricine.

Am dat din umeri.

– Eu îl cred. Tu nu. Asta-i tot.

– Presupun, spuse. Şi ce-o să faci acum, o să aştepţi şi-o să vezi ce se-ntâmplâ?

– Am un plan. Simplul fapt că îl cred nu înseamnă că n-o să-mi iau măsuri de siguranţă. Dar am o întrebare pentru tine.

– Da?

– Dacă l-aş aduce aici şi Random ar hotărî că faptele nu sunt destul de clare şi ar dori o audiere, ai vrea să-l reprezinţi pe Luke?

Făcu ochii mari, apoi zâmbi.

– Ce fel de audiere? întrebă. Nu ştiu cum merg lucrurile astea pe-aici.

– În calitate de nepot al lui Oberon, am explicat, se va afla sub Legea Casei. Acum Random e conducătorul Casei. De el va depinde dacă va trece cu vederea un lucru, dacă va proceda la o judecată sumară sau dacă va solicita o audiere. Din câte înţeleg eu, o asemenea audiere poate fi cât de formală sau informală vrea Random. Există cărţi despre acest subiect în bibliotecă. Dar o persoană are întotdeauna dreptul de a fi reprezentată de

cineva dacă doreşte.

– Bineînţeles că o să preiau cazul, spuse Bill. Nu pare a fi o experienţă avocăţească pe care s-o întâlneşti la tot pasul. Dar ar putea să pară un conflict de interese, adăugă, deoarece eu am lucrat pentru Coroană.

Mi-am isprăvit cidrul şi am pus paharul pe şemineu. Am căscat.

– Acum trebuie să plec, Bill.

Încuviinţă; apoi:

– Toate astea sunt doar ipotetice, nu-i aşa? întrebă.

– Fireşte, am spus. S-ar putea să se transforme în audierea *mea.* Noapte bună.

Mă examină.

– Îîî – asigurarea aia despre care vorbeai, spuse. Probabil că implică ceva riscant, nu-i aşa?

Am zâmbit.

– Nimeni altcineva nu te-ar putea ajuta, presupun?

– Nu.

– Ei bine, noroc.

– Mulţumesc.

– Ne vedem mâine?

– Poate mai târziu în cursul zilei…

***

M-am dus în camera mea şi m-am culcat. Trebuia să mă odihnesc înainte de a mă ocupa de chestiunea pe care o aveam în minte. Nu-mi amintesc niciun vis, bun sau rău, legat de ea.

Era încă întuneric când m-am trezit. Bine de ştiut că alarma mea mentală funcţiona.

Ar fi fost foarte plăcut să mă întorc pe partea cealaltă şi să adorm iar, dar nu-mi puteam permite luxul. Ziua care urma va fi un exerciţiu de planificare a timpului. În consecinţă, m-am sculat, mi-am făcut toaleta şi mi-am pus haine noi.

M-am îndreptat apoi spre bucătărie, unde mi-am preparat un ceai şi pâine prăjită şi am prăjit câteva ouă cu chili şi ceapă şi un pic de piper. Mi-am preparat şi un suc de fructe de la „Snelters” – ceva ce nu mai băusem de mult.

După aceea, am ieşit prin spate şi m-am dus în grădină. Era întuneric, fără lună şi jilav, cu câteva smocuri de ceaţă explorând poteci invizibile. Am luat-o pe o potecă spre nord-vest. Lumea era un loc foarte liniştit. Mi-am lăsat şi eu gândurile să se liniştească. Urma să fie o zi cu un singur lucru de rezolvat şi

voiam s-o încep cu acest obicei al minţii.

Am mers până când am ieşit din grădină, trecând printr-o spărtură în gardul viu şi continuând pe traseul dur în care se transformase poteca mea. Urcă uşor în primele minute, luă o curbă abruptă şi deveni imediat mai accidentat. M-am oprit când am ajuns pe o proeminenţă şi am privit înapoi, de unde am văzut panorama conturului întunecat al palatului, cu câteva ferestre luminate. Câteva mănunchiuri de nori cirrus la înălţime păreau ca o lumină de stele brăzdând grădina celestă de deasupra Amberului. Câteva clipe mai târziu, am pornit mai departe. Mai era încă o bună distanţă de parcurs.

Când am ajuns pe creastă am reuşit să disting o linie slabă de lumină spre est, dincolo de pădurea pe care o traversasem atât de recent. Am trecut peste cele trei trepte masive despre care se povesteau atâtea şi am început coborârea spre nord. Agale la început, drumul pe care l-am urmat deveni brusc accidentat după un timp şi se îndreptă spre nord-vest, urmă o altă zonă accidentată apoi alta uşoară şi ştiam că, după asta, drumul va fi bun. Creasta înaltă a Kolvirului în spatele meu ascundea toate urmele luminii dinaintea zorilor al cărei martor fusesem mai devreme, şi noaptea cu stele se întindea înaintea şi deasupra mea, transformând contururile în ambiguitate, cu excepţia celor mai apropiate stânci. Totuşi, ştiam aproximativ încotro mă îndrept, deoarece mai trecusem o dată pe aici, cu toate că atunci mă oprisem doar pentru puţin timp.

Cam la vreo două mile după creastă, am încetinit pasul în timp ce mă apropiam de zonă, căutând. Era o pantă largă, cam de forma unei potcoave şi când în cele din urmă am văzut-o, am intrat lent, cuprins de o senzaţie neobişnuită. Nu anticipasem conştient toate reacţiile mele; dar, la un anumit nivel, trebuia să reacţionez, eram convins.

În timp ce pătrundeam în zonă, cu ziduri de piatră asemănătoare canioanelor de-o parte şi de alta, am nimerit drumul şi l-am urmat. Mă conduse uşor în josul dealului, către o pereche de copaci umbroşi, şi apoi printre ei spre locul unde se înălţa o clădire joasă din piatră, cu varietăţi de arbuşti şi ierburi crescute sălbatic în jurul ei. Am înţeles că solul fusese, de fapt, transportat acolo ca să sprijine frunzişul, dar după aceea fusese uitat şi neglijat.

M-am aşezat pe una dintre băncile de piatră din faţa clădirii şi am aşteptat să se lumineze cerul. Acesta era mormântul tatălui

meu – mă rog, cenotaful – construit cu multă vreme în urmă, când fusese considerat mort. L-a amuzat copios să viziteze mai târziu locul. Acum, desigur, statutul lui se schimbase. Acum putea fi de-adevăratelea. Oare asta ştergea ironia sau o mărea? Nu puteam să hotărăsc. Totuşi, mă deranja mai mult decât aş fi crezut. Nu venisem aici în pelerinaj. Venisem aici pentru pacea şi liniştea de care are nevoie un vrăjitor ca mine pentru a pregăti nişte vrăji. Venisem aici…

Poate că speculam. Alesesem locul ăsta pentru că, mormânt adevărat sau fals, purta pe el numele Corwin, aşa că, pentru mine, emana un sens al prezenţei lui. Îmi dorisem să-l cunosc mai bine şi acum ajunsesem cât de aproape aş fi putut vreodată. Deodată, mi-am dat seama de ce avusesem încredere în Luke. Avusese dreptate, acolo la Arbor House. Dacă aş fi aflat de moartea lui Corwin şi mi-aş fi dat seama pe cine trebuie să dau vina, ştiam că aş fi renunţat la orice altceva, că aş fi renunţat să prezint nota de plată şi să iau banii, că ar fi trebuit să închid contul, ca să scriu chitanţa cu sânge. Chiar dacă nu l-aş fi cunoscut astfel pe Luke, era simplu să mă identific pe mine în acţiunile lui şi mult prea neplăcut să-l judec.

La naiba. De ce trebuie să ne caracterizăm unul pe altul, dincolo de hohotul de râs sau în interiorul lui, în locurile durerii, frustării, devotamentelor în conflict?

M-am ridicat. Acum era suficientă lumină ca să văd ce fac.

Am intrat şi m-am apropiat de nişa în care se afla sarcofagul de piatră gol. Părea un seif ideal, dar am ezitat în faţa lui pentru că îmi tremurau mâinile. Era ridicol. Ştiam că el nu se află înăuntru, că nu era decât o cutie goală cu ceva sculptat pe ea. Şi totuşi mi-au trebuit câteva minute înainte de a mă hotărî să apuc de capac şi să-l ridic…

Gol, desigur, ca multe visuri şi temeri. Am pus înăuntru nasturele albastru şi am coborât la loc capacul. Ce naiba. Dacă Sharu îl voia înapoi şi-l putea găsi aici, atunci să primească mesajul că se apropie de mormânt când îşi joacă jocurile lui.

Am ieşit afară, lăsându-mi sentimentele în criptă. Sosise timpul să încep. Aveam o mulţime de vrăji de lucrat şi de elaborat, pentru că nu intenţionam să acţionez blând în locul unde suflă vânturi sălbatice.

11

Stăteam pe înălţimea de deasupra grădinii, admirând frunzişul toamnei de jos. Vântul se juca cu mantia mea. O lumină blândă de amiază scălda locul. Se simţea o adiere răcoroasă în aer. Un mănunchi de frunze moarte se ridică, asemănătoare unui leming, trecu pe lângă mine şi se răspândi pe marginea drumului, foşnind, în aer.

Totuşi, nu mă oprisem să admir priveliştea. Mă oprisem în timp ce blocasem o încercare de contact prin Atu – al doilea în ziua aceea. Primul avusese loc mai devreme, în timp ce pregăteam o vrajă ca o frânghie de beteală asupra imaginii Haosului. Mi-am închipuit că era fie Random – supărat că revenisem în Amber şi nu găsisem de cuviinţă să-l pun la curent cu ultimele mele fapte şi planuri – fie Luke, vindecat acum şi voind să-mi ceară ajutorul pentru acţiunea sa împotriva Ţinutului. Amândoi mi-au venit în minte pentru că erau cele două individualităţi pe care îmi doream cel mai mult să le evit; niciunuia nu i-ar fi plăcut ce aveam de gând să fac, deşi din motive diferite.

Chemarea se diminuă, dispăru şi am coborât, am trecut prin gardul viu şi am intrat în grădină. Nu voiam să irosesc o vrajă ca să-mi maschez trecerea, aşa că am luat-o pe un traseu la stânga, care ducea printr-o serie de arbori unde eram mai puţin expus privirii cuiva care s-ar fi întâmplat să se uite pe fereastră. Aş fi putut evita asta folosind Atuurile, dar cartea te teleportează întotdeauna în coridorul principal, şi eu habar n-aveam cine putea fi acolo.

Bineînţeles, mă îndreptam într-acolo…

M-am întors în acelaşi fel în care ieşisem, prin bucătărie, luându-mi în trecere un sandviş şi un pahar cu lapte. Apoi am urcat scările din dos în viteză, am tras un pic cu urechea şi am ajuns în apartamentele mele fără să fiu văzut. Acolo, m-am încins cu centura cu spadă pe care o lăsasem atârnând la căpătâiul patului, am verificat spada, am văzut un mic stilet pe care-l adusesem din Haos – un cadou de la Pit-diver Borquist, pe care cândva îl lăudasem într-un Cuvânt Înainte care-l dusese departe (era un poet de mâna a doua) – şi pe care l-am agăţat pe cealaltă parte a centurii. Am fixat cu un ac un Atu în interiorul mânecii stângi. M-am spălat pe mâini şi pe faţă şi mi-am periat şi dinţii. Numai că nu mai m-am putut gândi la alte moduri de a trage de timp. Trebuia să plec şi să fac ceva de care mă

temeam. Era necesar pentru restul planului meu. Eram copleşit de o bruscă dorinţă de a naviga. De fapt, ar fi suficient doar să zac pe plajă…

În loc de asta, am părăsit apartamentul şi m-am întors pe scări, revenind pe drumul pe care venisem. M-am îndreptat spre vest de-a lungul coridorului din spate, ascultând cu atenţie paşi şi glasuri, ascunzându-mă o dată într-un dulap ca să las să treacă nişte indivizi necunoscuţi. Orice pentru a evita încă puţin o ieşire la iveală oficială. În cele din urmă, am luat-o la stânga, am mai făcut câţiva paşi şi am aşteptat aproape un minut înainte de a intra în coridorul principal, care ducea pe lângă imensa sufragerie de marmură. Nimeni. Bun. Am sprintat până la cea mai apropiată intrare şi m-am uitat înăuntru. Minunat. Locul era părăsit. De obicei nu era folosit în fiecare zi, dar n-aveam de unde să ştiu dacă azi nu e vreo recepţie – deşi nici ora mesei nu venise încă.

Am intrat şi am parcurs-o. Exista un coridor întunecos, îngust în spatele ei, de obicei cu o strajă postată undeva lângă gura pasajului sau la capătul uşii. Toţi membrii familiei au acces acolo, deşi straja poate vedea trecerea noastră. Superiorul străjii nu poate avea această informaţie până când aceasta nu-i raportează după ce iese din rond, totuşi. Dar pentru mine nu conta.

Tod era scund, îndesat, bărbos. Când mă văzu venind, luă poziţia de *prezentaţi arm’* cu o secure care atârnase pe perete cu câteva clipe înainte.

– Pe loc repaus. Ocupat? am întrebat.

– Ca să fiu sincer, nu, domnule.

– O să cobor. Sper că sunt ceva felinare aici. Nu cunosc scara aia la fel de bine ca pe celelalte.

– Am verificat câteva când am intrat de rond, domnule. O să vă aprind unul.

Mai bine să economisesc energia care s-ar fi irosit în prima vrajă, mi-am zis. Orice bucăţică e importantă…

– Mulţumesc.

Deschise uşa, ridică, succesiv, trei felinare care se aflau înăuntru în dreapta, îl alese pe al doilea. Îl aduse afară, unde îl aprinse de la lumânarea masivă din şiragul de pe coridor.

– O să întârzii un timp, i-am spus când am luat felinarul. Probabil că-ţi vei fi isprăvit rondul când termin.

– Foarte bine, domnule. Aveţi grijă la treaptă.

– Crede-mă, o voi face.

Lunga scară în spirală se rotea şi se rotea, reducând câmpul vizual în orice direcţie, în afară de în jos, unde câteva lumânări în sticlă de lampă, torţe în zid sau felinare atârnate luminau de-a lungul coloanei centrale, făcând mai mult pentru acrofobie decât ar fi făcut-o bezna absolută, presupun. Sub mine nu erau decât acele mici puncte de lumină. Nu puteam vedea podeaua îndepărtată sau pereţii. Am ţinut o mână pe balustradă şi am ţinut felinarul în faţă cu cealaltă. Umezeală aici jos. Mucegai, de asemeni. Ca să nu mai vorbesc de răcoare.

Din nou, am încercat să număr treptele. Ca de obicei, am pierdut şirul undeva pe drum. Data viitoare…

Gândurile mele zburară înapoi în ziua aceea de demult când venisem aici, crezând că mă îndrept spre moarte. Faptul că nu murisem mă linişte acum un pic. Fusese totuşi un chin. Şi încă e posibil să o încurc de data asta şi să mă prăjesc sau să dispar într-un nor de fum.

Răsucire, răsucire. În jos, în jos. Gânduri de noapte în mijloc de amiază…

Pe de altă parte, o auzisem pe Flora spunând că e mai uşor a doua oară. Vorbise despre Model cu câteva clipe înainte şi speram că la asta se referea.

Marele Model al Amberului, Emblemă a Ordinii. Egalând în putere Marele Logrus al Curţilor, Semn al Haosului. Tensiunile dintre cele două păreau să genereze totul. Implică-te în amândouă, pierde controlul – şi eşti pierdut. Norocul meu să am de-a face cu amândouă. Nu am pe nimeni cu care să compar însemnările conform cărora asta ar face lucrurile mai dure, deşi îmi masează ego-ul gândul că semnul unuia îl face pe celălalt mai dificil… şi chiar îţi lasă semne, amândouă. La un anume nivel eşti sfâşiat şi reasamblat conform liniilor unor vaste principii cosmice, atunci când treci printr-o asemenea experienţă – care sună nobil, important, metafizic, spiritual şi drăguţ, dar în principiu e o mare pacoste. E preţul pe care-l plătim pentru anumite puteri, dar nu există niciun principiu cosmic care să-mi ceară să spun că mă bucur.

Atât Modelul cât şi Logrus-ul le dau iniţiaţilor însuşirea de a traversa Umbra fără ajutorul nimănui – Umbra fiind termenul generic pentru colecţia posibil infinită a variaţiilor realităţii în care ne jucăm. Şi ne mai dau şi alte însuşiri…

Răsucire şi în jos. Am încetinit ritmul. Mă simţeam uşor ameţit,

exact ca înainte. Cel puţin nu plănuisem să mă întorc tot pe aici…

Când în sfârşit apăru capătul, am mărit din nou viteza. Am văzut o bancă, o masă, câteva rafturi şi lăzi, o lumină care cădea asupra lor. De obicei, acolo se afla o strajă de pază, dar n-am văzut niciuna. Totuşi, poate că făcea rondul. Undeva în stânga se aflau celule în care puteau fi găsiţi uneori în special nefericiţi prizonieri politici care zgâriau pereţii şi îşi pierdeau încet-încet minţile. Nu ştiam dacă în clipa de faţă existau asemenea indivizi arestaţi. Sper că nu. Tatăl meu fusese cândva unul dintre ei şi, din descrierea experienţei lui, nu părea a fi un lucru uşor.

M-am oprit când am atins podeaua şi am strigat de câteva ori. Am primit înapoi un ecou sinistru potrivit cu locul, dar niciun răspuns.

M-am dus spre raft şi am luat un felinar nou cu mâna cealaltă. Unul în plus s-ar putea dovedi de folos. E posibil să rătăcesc drumul. Apoi m-am îndreptat spre dreapta. Tunelul pe care-l voiam se afla în direcţia aceea. După multă vreme, m-am oprit şi am ridicat un felinar, întrucât mi se părea că am ajuns prea departe. Încă nu se vedea gura vreunui tunel. Am privit înapoi. Postul de gardă încă se vedea. Am continuat să înaintez, căutând să-mi amintesc cum fusese ultima oară.

În sfârşit, se auzi o schimbare de zgomote – ecourile abrupte ale paşilor mei. Se pare că mă apropiam de un zid, un obstacol. Am ridicat din nou felinarul.

Da. În faţă, beznă pură. Stânci cenuşii. Am luat-o pe acolo.

Întuneric. Departe. Era un continuu joc-de-umbre în timp ce lumina mea aluneca peste neregularităţile stâncoase, în timp ce razele ei produceau pete de luminozitate în zidurile de piatră. Apoi apăru un pasaj lateral în stânga. L-am depăşit şi am continuat să merg. Se pare că urma un altul cât de curând. Da. Două…

Al treilea era mai departe. Apoi al patrulea. M-am întrebat prosteşte unde duceau toate. Nimeni nu-mi spusese vreodată ceva despre ele. Poate nici ei nu ştiau. Grote bizare de o frumuseţe indescriptibilă? Alte lumi? Fundături? Depozite? Într-o bună zi, poate, când timpul şi dispoziţia vor coincide…

Al cincilea…

Şi apoi altul.

Eu îl voiam pe al şaptelea. M-am oprit când am ajuns la el. Nu se afunda chiar atât de mult. M-am gândit la ceilalţi care

trecuseră pe-aici şi apoi m-am repezit înainte, spre uşa imensă, grea, ţintuită cu metal. O cheie mare atârna într-un cârlig de oţel care fusese bătut în zid în dreapta mea. Am luat-o, am descuiat uşa şi am atârnat-o la loc, ştiind că straja de jos o va verifica şi o va închide la loc pe parcursul rondurilor lui; şi m-am întrebat – nu pentru prima dată – de ce trebuia încuiată astfel, din moment ce cheia era ţinută chiar acolo. Făcea să pară ca şi cum ar fi existat un pericol dinspre ceva care ar fi ţâşnit dinăuntru. Întrebasem despre asta, dar niciunul dintre cei chestionaţi nu ştia. Tradiţia, mi se spunea. Gerard şi Flora sugeraseră, fiecare în parte, să-i întreb pe Random sau Fiona. Şi amândoi credeau că Benedict ar putea şti, dar niciodată nu mi-am amintit să-l întreb.

Am împins cu putere şi nu se întâmplă nimic. Am pus jos felinarele şi am încercat din nou, mai tare. Uşa scârţâi şi se mişcă uşor spre interior. Am recuperat felinarele şi am intrat.

Uşa se închise singură în spatele meu şi Frakir – copil al Haosului – pulsă sălbatic. Mi-am amintit ultima mea vizită şi mi-am reamintit şi de ce nimeni nu-şi adusese un felinar în plus cu ocazia aceea: strălucirea albăstrie a Modelului pe podeaua netedă, neagră, lumina suficient grota ca să poţi vedea drumul.

Am aprins celălalt felinar. L-am lăsat pe primul în capătul apropiat al Modelului şi l-am luat cu mine pe celălalt cam spre periferia obiectului, punându-l jos într-un punct situat în partea îndepărtată. Nu-mi păsa că Modelul răspândea suficientă lumină ca să mă ocup de ceea ce aveam de făcut. Găseam că lucrul blestemat e înfricoşător, rece şi de-a dreptul de natură să te intimideze. Faptul că aveam o lumină naturală în plus lângă mine mă făcea să mă simt mult mai bine în prezenţa ei.

Am studiat masa aceea încâlcită de linii curbe în timp ce mă îndreptam spre colţul din care începeau. Îl liniştisem pe Frakir dar nu-mi atenuasem în întregime neliniştile proprii. Dacă exista o reacţie a Logrusului în interiorul meu, mă întrebam dacă reacţia mea faţă de Logrus va fi mai rea, dacă va trebui să mă întorc şi să-l încerc iar, acum că purtam şi Modelul în egală măsură. Speculaţie inutilă…

Am încercat să mă relaxez. Am inspirat adânc. Am închis ochii o clipă. Mi-am îndoit genunchii. Am lăsat umerii jos. N-avea niciun rost să mai aştept…

Am deschis ochii şi am pus piciorul pe Model. Imediat, se ridicară scântei în jurul piciorului. Am făcut încă un pas. Un pic de rezistenţă când m-am mişcat iar…

Totul îmi reveni – tot ceea ce simţisem la prima traversare: răcoarea, micile şocuri, zonele uşoare şi cele dificile. Exista o hartă a Modelului undeva în interiorul meu, şi era ca şi cum aş fi citit în ea în timp ce parcurgeam prima curbă, cu rezistenţa crescând, scânteile zburând, părul vâlvoi, trosnetul, un fel de vibraţie…

Am atins Primul Văl şi a fost ca şi cum mergeam printr-un tunel de vânt. Fiecare mişcare implica un mare efort. Hotărât, totuşi; asta trebuia să fac. Dacă doar continuam să împing, înaintam, chiar dacă lent. Şmecheria era să nu mă opresc. A o lua iar de la capăt putea fi cumplit şi, în unele locuri, imposibil. În clipa asta se cerea numai o tensiune constantă. Doar câteva clipe şi-l voi fi traversat. Mersul va fi mai uşor. Adevăratul ucigaş era cel de-al Doilea Văl…

Curbă, curbă…

Trecusem. Ştiam că acum va fi mai uşor pentru un timp. Am început să păşesc cu un pic de încredere. Poate că Flora avusese dreptate. Această porţiune părea mai puţin dificilă decât prima oară. Am depăşit o curbă lungă, apoi o bruscă schimbare de direcţie. Scânteile ajungeau acum la carâmbul cizmelor. Mintea îmi era năpădită de date de 30 aprilie, de politica familiei de la Curţi, unde oamenii se duelau şi mureau pe măsură ce succesiunea succesiunii succesiunii mergea mai departe şi îşi schimba drumul încâlcit printre ritualurile sângeroase ale statutului şi nobleţii. Gata. Mă săturasem de toate astea. La o parte. Poate că erau mult mai politicoşi, dar prea mult sânge curgea aici faţă de Amber, şi pentru cele mai mici avantaje blestemate a unuia asupra altuia…

Am scrâşnit din dinţi. Era greu să-mi ţin mintea concentrată asupra sarcinii prezente. Făcea parte din efecte, desigur. Acum îmi aminteam şi de asta. Încă un pas… Senzaţii de furnicături în tot piciorul… Trosnete la fel de tari ca o furtună… Un picior în faţa celuilalt… Ridică-le, lasă-le jos… Părul măcuică acum… Curbă… Împinge… Aducând „Starburst” în port înaintea unei vijelii de toamnă. Luke mânuind pânzele, cu vântul ca respiraţia unor balauri în spatele nostru… Încă trei paşi şi rezistenţa creşte…

Sunt lângă al Doilea Văl şi, deodată, e ca şi cum aş încerca să împing o maşină afară dintr-un şanţ cu noroi… Toată puterea mea e implicată, dar rezultatul e infinitezimal. Mă mişc cu o lentoare glacială şi scânteile mi-au ajuns la mijloc. Sunt o flacără

albastră…

Mintea mea este brusc cuprinsă de nebunie. Până şi Timpul pleacă şi mă lasă singur. Există numai acest lucru fără trecut, fără nume, care am devenit, luptând cu întreaga fiinţă împotriva inerţiei întregii vieţi – o ecuaţie atât de fin echilibrată încât ar trebui să încremenesc pentru vecie aici, în mijlocul strădaniei, numai că această neutralizare a maselor şi forţelor lasă dorinţa intactă, o purifică într-un fel, astfel încât procesul înaintării pare să depăşească strădania fizică…

Încă un pas, şi încă unul, şi am trecut, şi am îmbătrânit cu secole, şi mă mişc iar, şi ştiu că o să reuşesc în ciuda faptului că mă apropii de Marea Curbă, care e dură şi înşelătoare şi lungă. Nu seamănă absolut deloc cu Logrusul. Puterea de aici e sintetică, nu analitică…

Universul pare să se rotească în jurul meu. Fiecare pas aici mă face să mă simt ca şi cum m-aş topi şi aş reveni iar într-o imagine limpede, ca şi cum aş fi zdrobit şi reasamblat, fărâmiţat şi făcut la loc, mort şi reînviat…

În exterior. În interior. Apoi încă trei curbe, urmate de o linie dreaptă. Forţez înaintarea. Ameţit, cu senzaţie de vomă. Ud leoarcă. Capătul liniei. O serie de arce. Curbă. Iar curbă…

Ştiam că mă apropii de Vălul Final atunci când scânteile se ridicară până când alcătuiră o cuşcă de lumină şi picioarele începură iar să se târâie. Nemişcarea şi împingerea cumplită…

Numai că de data asta mă simţeam cumva întărit, şi m-am avântat înainte ştiind că voi învinge…

Am izbutit, tremurând, şi rămase doar un singur arc de cerc scurt. Aceşti ultimi trei paşi pot foarte bine să fie cei mai grei, totuşi. Este ca şi cum ajungând să te cunoască atât de bine, Modelul refuză să te elibereze. M-am luptat acolo, cu gleznele dureroase ca la orice sfârşit de cursă. Doi paşi… Trei…

Gata. Stând nemişcat. Gâfâind şi tremurând. Pace. Dispărută electricitatea statică. Dispărute scânteile. Dacă nici asta nu şterge vibraţiile pietrelor albastre, atunci nu ştiu ce altceva ar face-o.

Acum – mă rog, într-un minut – puteam merge oriunde. Din acest punct, în acest moment de împuternicire, puteam să-i ordon Modelului să mă transporte oriunde şi acolo m-ar fi lăsat. Greu de renunţat la aşa ceva ca să, de pildă, scap de un urcuş pe scara în spirală şi înapoi în camera mea. Nu. Aveam alte planuri. Într-un minut…

Mi-am aranjat veşmintele, mi-am trecut mâna prin păr, mi-am verificat armele şi Atuul ascuns, am aşteptat să mi se liniştească pulsul.

Luke căpătase rănile într-o bătălie în Ţinutul celor Patru Lumi, luptându-se cu fostul lui prieten şi aliat, Dalt, mercenarul, fiu al lui Desacratrix. Dalt nu însemna mare lucru pentru mine, decât un posibil obstacol, prin faptul că acum părea că se află în slujba stăpânului Ţinutului. Dar chiar având în vedere diferenţa de timp – care, probabil, nu era atât de mare – îl văzusem destul de devreme luptând cu Luke. Ceea ce părea să indice că se afla în Ţinut când îl contactasem prin Atuul lui.

Okay.

Am încercat să-mi reamintesc, amintirea încăperii în care îl contactasem pe Dalt. Era destul de vagă. Care era cantitatea minimă de date pe care o cerea Modelul pentru a acţiona? Mi-am reamintit textura peretului de piatră, forma ferestrei mici, un pic din tapiseria ruptă de pe perete, petele de rugină de pe podea: o bancă joasă şi un scăunel apăruseră în raza vizuală în spatele lui când Dalt se mişcase, o crăpătură în perete deasupra lor – şi o bucată de pânza de păianjen…

Mi-am alcătuit imaginea cât mai clar cu putinţă. Mi-am dorit să fiu acolo. Voiam să fiu în acel loc…

Şi am ajuns.

M-am răsucit brusc, cu mâna pe mânerul spadei, dar eram singur în încăpere. Am văzut un pat şi un dulap, o mică masă de scris, un scrin, niciunul dintre aceste obiecte în văzul meu în timpul scurtei examinări a locului. Lumina zilei strălucea prin micuţa ferestruică.

Am traversat încăperea către singura uşă şi am rămas acolo multă vreme, ascultând. De partea cealaltă, doar tăcere. Am întredeschis-o – se rotea spre stânga – şi am privit în lungul unui coridor larg, pustiu. Am deschis mai mult uşa. Exact vizavi de mine se afla o scară care ducea în jos. În stânga mea era un zid gol. Am păşit afară şi am închis uşa. Să cobor sau s-o iau în dreapta? Erau mai multe ferestre pe ambele laturi ale coridorului. M-am dus spre cea mai apropiată, care se afla în dreapta mea, şi am privit afară.

Am văzut că mă aflu în apropierea colţului celui mai jos al unei curţi dreptunghiulare, multe clădiri vizavi şi în dreapta şi în stânga, toate alăturate la colţuri, în afara unei deschizături în dreapta sus care părea că duce într-o altă curte, unde o structură

foarte mare se ridica dincolo de clădirea situată exact vizavi de mine. În curtea de jos se aflau poate o duzină de soldaţi, dispuşi în apropierea diverselor intrări, cu toate că nu dădeau senzaţia că stau de pază – adică erau angrenaţi în curăţarea şi repararea echipamentului. Doi dintre ei erau bandajaţi din greu. Totuşi, majoritatea păreau într-o asemenea stare încât ar fi putut ţopăi în luptă destul de iute.

La celălalt capăt al curţii se afla o stranie aglomerare de mărunţişuri, arătând ca un imens zmeu sfâşiat, care-mi părea cumva familiar. Am hotărât să o iau pe coridor, care mergea în paralel cu curtea, pentru că se părea că acesta mă va conduce în acele clădiri din celălalt capăt al perimetrului şi, probabil, să-mi îngăduie o privire în cealaltă curte.

M-am deplasat de-a lungul coridorului, atent la orice sunet de activitate. Nimic altceva decât tăcere, pe măsură ce înaintam spre colţ. Am aşteptat acolo multă vreme, ascultând.

Întrucât n-am auzit nimic, am depăşit colţul şi am încremenit. La fel făcu şi bărbatul aşezat pe pervazul din dreapta. Purta o cămaşă de zale, o şapcă din piele, jambiere şi cizme din piele. La şold purta o spadă grea, dar în mână ţinea un stilet, aparent făcându-şi manichiura. Păru la fel de surprins ca mine când roti brusc capul în direcţia mea.

– Cine eşti tu? întrebă.

Umerii i se încordară şi coborî mâinile ca şi cum ar fi vrut să se împingă de pe pervaz şi să ajungă în picioare.

Deranjant pentru amândoi. Părea a fi o strajă. În timp ce starea de alertă sau tentativa de a se strecura pe furiş i l-ar fi trădat lui Frakir sau mie, încetineala îi dăduse un ascunziş excelent, iar mie o mică dilemă. Eram convins că nu-l pot păcăli, sau să cred în rezultat, dacă aş fi reuşit. Nu voiam să-l atac şi să fac mult zgomot. Asta îmi reducea opţiunile. Îl puteam ucide rapid şi în tăcere cu o mică vrajă curată de stop-cardiac, pe care o aveam pregătită. Numai că eu preţuiesc prea mult viaţa ca s-o risipesc atunci când nu trebuie. Aşa că, la fel cum uram să irosesc o altă vrajă pe care o aveam, am rostit cuvântul care a făcut ca mâna mea să se mişte reflex printr-un gest însoţitor şi am avut o scurtă viziune a Logrusului în timp ce forţa lui pulsa prin mine. Bărbatul închise ochii şi se prăbuşi înapoi pe tocul ferestrei. I-am aranjat poziţia astfel încât să nu alunece şi l-am lăsat sforăind liniştit, cu stiletul încă în mână. Oricum, s-ar putea să am mai mare nevoie de vraja cu stopul cardiac mai târziu.

Coridorul dădea într-un fel de galerie, care părea că iese în ambele direcţii. Întrucât nu puteam să văd ce se află dincolo de un anume punct, ştiam că va trebui să folosesc o altă vrajă mai curând decât mi-aş fi dorit. Am rostit cuvântul pentru vraja invizibilităţii şi lumea deveni mai întunecată cu câteva umbre. Sperasem să ajung un pic mai departe înainte de a trebui s-o folosesc, întrucât nu acţiona decât vreo douăzeci de minute şi habar n-aveam unde se află răsplata mea. Dar nu-mi puteam permite să risc. M-am grăbit înainte şi am intrat în galerie, care se dovedi a fi pustie.

Totuşi, am învăţat un pic mai multă geografie în locul acela. De acolo, aveam o panoramă spre curtea cealaltă, şi era gigantică. Adăpostea o structură masivă pe care o văzusem din partea cealaltă. Era o fortăreaţă imensă, solid construită; părea să aibă doar o singură intrare, şi aceea bine păzită. Din partea opusă a galeriei, am văzut că mai era şi o curte exterioară, care ducea spre zidurile înalte, bine fortificate.

Am părăsit galeria şi am căutat scările, aproape convins că structura aceea uriaşă din piatră cenuşie era locul pe care trebuia să-l caut. Avea o aură de magie în jur pe care o simţeam până în vârful picioarelor.

Am alergat de-a lungul holului, am luat o curbă şi am văzut o strajă în capul scărilor. Dacă simţise ceva din trecerea mea era doar adierea stârnită de mantia mea. M-am grăbit spre scări. La baza lor era o ieşire, ducând spre alt coridor – unul întunecat – undeva jos în stânga; şi mai era o uşă grea, ţintuită cu fier, chiar în faţa mea, în peretele care dădea spre curtea interioară.

Am deschis uşa, am intrat şi am păşit rapid într-o parte, pentru că o strajă se răsucise, privise şi începuse să se apropie.

Am evitat-o şi m-am îndreptat spre citadelă. O concentrare de puteri, spusese Luke. Da. Simţeam asta mai puternic pe măsură ce mă apropiam. Nu aveam timp să încerc să-mi imaginez cum să tratez cu ele, ca să le canalizez. Oricum, îmi adusesem rezerva mea privată.

Când m-am apropiat de zid, am tăiat-o spre stânga. Un circuit rapid era necesar, în scopuri informative. Am văzut că presupunerea mea că există doar o singură intrare fusese corectă. De asemeni, în ziduri nu existau ferestre mai jos de nouă metri. Exista un gard de metal înalt, cu ţepuşe, şi un şanţ în interior. Lucrul care m-a surprins cel mai mult n-a fost totuşi înfăţişarea structurii. În partea îndepărtată, lângă zid, erau încă

două dintre zmeiele mari sfâşiate şi trei relativ intacte. Chestiunea contextului nu-mi mai umbrea percepţia – nu cu cele intacte dinaintea mea. Erau planoare. Eram nerăbdător să le privesc mai îndeaproape, dar timpul invizibilităţii mele se scurgea şi nu-mi puteam permite abaterea. M-am grăbit să parcurg restul drumului şi am studiat poarta.

Poarta din gard era închisă şi flancată de două străji. La câţiva paşi de ea se afla un pod mobil din lemn, întărit cu benzi metalice, aflat la locul lui peste şanţ. În colţurile porţii se aflau mari grătare de supraveghere şi mai era un troliu în zidul de deasupra; troliul era alcătuit din patru lanţuri care erau fixate în cârlige. M-am întrebat cât de greu era podul. Poarta spre citadelă era înfundată cam un metru în zidul de piatră şi era înaltă, lată şi blindată, arătând ca şi cum putea să reziste multă vreme loviturilor oricărui berbece.

M-am apropiat de poarta din gard şi am studiat-o. N-avea încuietoare – doar un simplu mecanism de închidere acţionat manual. Aş fi putut s-o deschid, să trec prin ea, să traversez şanţul şi să ajung la poarta cea mare înainte ca străjile să-şi dea seama ce se petrece. Pe de altă parte, având în vedere natura locului, se prea poate să fi avut unele instrucţiuni privind posibilitatea unui atac neobişnuit. În cazul ăsta n-ar fi fost necesar să mă vadă, dacă reacţionau repede şi mă prindeau la strâmtoare. Şi aveam senzaţia că poarta grea din interior era încuiată.

Am meditat câteva clipe, punându-mi vrăjile în ordine. Am verificat încă o dată poziţia celor şase sau opt oameni din curte. Nimeni nu era prea aproape, nimeni nu venea în direcţia asta…

Am înaintat în linişte spre străji şi l-am pus pe Frakir pe umărul bărbatului din stânga mea cu ordinul de a-l strangula rapid. Apoi, trei paşi rapizi spre dreapta şi l-am izbit pe celălalt în partea stângă a gâtului cu latul palmei. L-am prins de subsuori, ca să previn zgomotul pe care l-ar fi produs o cădere, şi l-am lăsat în fund, rezemat de gard, în dreapta porţii. În spatele meu, totuşi, am auzit zgomotul tecii celuilalt bărbat izbind gardul în timp ce se prăbuşea, cu mâinile încleştate de gât. M-am grăbit spre el, l-am ghidat în cădere şi l-am recuperat pe Frakir. O privire rapidă împrejur mi-a arătat că ceilalţi doi bărbaţi din partea cealaltă a curţii nu se uitau în direcţia asta. La naiba.

Am deschis poarta, m-am strecurat înăuntru, am închis-o şi am blocat-o. Apoi am traversat podul şi m-am uitat înapoi. Cei doi

bărbaţi pe care îi observasem mai devreme se îndreptau acum în direcţia asta. Aşadar, imediat se ivi prilejul unei alte opţiuni. Am hotărât să văd cât de dificil poate fi cel mai strategic sunet.

Lăsându-mă pe vine, m-am apucat de cel mai apropiat colţ al podului – în dreapta mea. Şanţul pe care îl traversa părea să aibă cam patru metri adâncime şi aproape dublu în lăţime.

Am început să-mi îndrept picioarele. Al naibii de greu, dar obiectul scârţâi şi colţul meu se înălţă câţiva inci. L-am ţinut acolo o clipă, mi-am controlat respiraţia şi am încercat iar. Mai mult scârţâit şi încă nişte inci. Din nou... Mâinile m-au durut când marginile au intrat în ele. Îmi simţeam braţele ca şi când ar fi fost smulse din balamale. În timp ce-mi îndreptam picioarele şi mă întindeam în sus cu un efort mai mare, mă întrebam câţi oameni eşuează în încercări dificile din cauza unor bruşte probleme cu mijlocul. Presupun că ei sunt cei despre care nu auzi. Îmi simţeam inima bătând să-mi spargă pieptul. Colţul meu se afla acum cam la vreo treizeci de centimetri deasupra pământului, dar capătul din stânga încă îl atingea. M-am forţat iar, simţind cum transpiraţia apare ca prin farmec pe sprâncene şi la subţiori. Respiră... Sus!

Se deplasă până la nivelul genunchilor, apoi mai sus. Colţul din stânga mea se ridicase în sfârşit. Am auzit glasurile celor doi bărbaţi care se apropiau – tari, agitate – acum se grăbeau. Am început să mă strecor spre stânga, trăgând întreaga structură după mine. Colţul de vizavi de mine se deplasă în afară în timp ce făceam asta. Bun. Am continuat să mă mişc. Colţul din stânga se afla acum la vreo şaizeci de centimetri deasupra abisului. Am simţit dureri cumplite în braţe şi în umeri şi în gât. Mai departe...

Bărbaţii se aflau acum la poartă, dar se opriră să examineze străjile căzute la pământ. Bun, din nou. Încă nu eram sigur dacă podul se va prinde şi va ţine, dacă l-aş fi scăpat. Trebuia să alunece în abis, sau aş fi devenit un candidat la o operaţie de disc pentru nimic. Stânga...

Începu să se balanseze sub strânsoarea mea, basculând spre dreapta. Eram convins că urma să-mi scape de sub control în câteva momente. Din nou stânga, stânga... aproape că... Bărbaţii îşi luaseră atenţia de la străjile prăbuşite şi o îndreptaseră acum spre podul mişcător şi dibuiau încuietoarea. Alţi doi se grăbeau să li se alăture de pe drum şi am auzit o serie de strigăte. Încă un pas. Podul chiar aluneca acum. N-o să reuşesc să-l ţin... Încă un pas...

Dă-i drumul şi înapoi!

Colţul meu se zdrobi de marginea abisului, dar lemnul se făcu ţăndări şi marginea cedă şi am continuat să mă retrag. Podul se prăbuşi cu zgomot, se lovi de două ori de partea cealaltă şi izbi fundul abisului cu un zgomot cumplit. Braţele îmi atârnau în lateral, inutile pentru moment.

M-am răsucit şi m-am îndreptat spre intrare. Vraja mea încă dura, aşa că măcar nu eram o ţintă pentru vreo rachetă lansată de pe cealaltă parte a şanţului.

Când am ajuns la uşă, a trebuit să fac un efort supraomenesc ca să-mi ridic braţele spre inelul imens de pe partea dreaptă şi să-l apuc. Dar nu se întâmplă nimic când l-am tras. Era protejat. Mă aşteptasem la asta, totuşi, şi eram pregătit. Oricum, trebuia mai întâi să încerc. Nu-mi risipesc uşor vrăjile.

Am rostit cuvintele, de data asta trei – mai puţin elegante deoarece era o vrajă murdară, deşi poseda o imensă forţă.

Întregul trup mi se clătină când uşa explodă spre interior ca şi cum ar fi fost izbită de un uriaş purtând o cizmă cu vârf de oţel. Am intrat şi imediat am fost zăpăcit în timp ce ochii mi se obişnuiau cu obscuritatea. Mă aflam într-un hol cu două etaje. Scările se ridicau în dreapta şi în stânga, în faţa mea, curbându-se spre interior către un palier cu balustradă, punctul terminus al holului de la etajul al doilea. Sub el se afla un alt hol, direct în faţa mea. Două scări duceau de asemeni în jos, în spatele celor care urcau. Decizii, decizii…

În mijlocul camerei se afla o fântână din piatră neagră, scuipând flăcări – nu apă – în aer; focul cobora în bazinul fântânii, unde se răsucea şi dansa. Flăcările din aer erau roşii şi portocalii, albe şi galbene jos, susurând. O senzaţie de forţă umplea încăperea. Oricine deţinea controlul asupra forţelor din acest loc reprezenta într-adevăr un adversar de temut. Cu puţin noroc, s-ar putea să nu fie necesar să aflu cât e de formidabil.

Aproape că era să irosesc un atac special când am devenit conştient de cele două siluete din colţ, în dreapta mea. Numai că nu se agitaseră deloc. Erau nefiresc de liniştite. Statui, fireşte…

Încercam să mă hotărăsc dacă să urc, să cobor sau să merg drept înainte, şi aproape că mă hotărâsem să cobor, bazându-mă pe teoria că există un fel de instinct de a întemniţa inamicii în locuri umede, subterane, când ceva de lângă cele două statui îmi atrase din nou atenţia. Întrucât vederea se îmbunătăţise cumva, am putut să-mi dau seama că una era a unui bărbat cu părul alb,

cealaltă a unei femei cu păr negru. M-am frecat la ochi, fără să-mi dau seama câteva clipe că-mi văzusem conturul mâinii. Vraja invizibilităţii mele începea să se disipeze…

M-am îndreptat spre siluete. Faptul că bătrânul ţinea două mantii şi două pălării îmi atrăsese atenţia. Oricum, i-am ridicat poalele hainei bleumarin. În lumina dintr-o dată mai strălucitoare a fântânii am văzut că pe piciorul drept fusese sculptat numele RINALDO. Dat dracului puştiul ăsta.

Femeia de lângă el era Jasra, scutindu-mă să mai caut sub veşmintele roase de şoareci. Braţele ei erau de asemeni întinse, ca într-un gest de apărare, şi cineva îi atârnase o umbrelă bleu-pal pe stângul şi un balonzaid gri-deschis „London Fog” pe dreptul; pălăria de ploaie potrivită cu restul era pe cap. Într-un unghi înclinat. Faţa îi fusese pictată ca aceea a unui clovn, şi cineva înfipsese o pereche de ciucuri galbeni pe bluza ei verde.

Lumina din spatele meu străluci şi mai intens, şi m-am răsucit să văd ce se întâmplă. Fântâna, se dovedi, scuipa acum flăcările lichide la şase metri în aer. Acestea coborau să umple la refuz bazinul şi se răspândeau apoi pe podeaua din dale. Un râuleţ mărişor se îndrepta spre mine. În clipa aceea, un uşor chicotit mă făcu să privesc în sus.

Purtând un halat negru, glugă şi mănuşi de armură, vrăjitorul cu mască de cobalt stătea pe palierul de deasupra mea, cu o mână pe balustradă, cu cealaltă arătând spre fântână. Deoarece anticipasem întâlnirea noastră pe parcursul acestei expediţii, nu eram nepregătit pentru întâlnire. În timp ce flăcările ţopăiau tot mai sus, alcătuind un imens turn luminos care aproape instantaneu începu să se încline şi apoi să se prăbuşească spre mine, am ridicat braţele într-un gest larg şi am rostit cuvântul pentru cea mai potrivită dintre cele trei vrăji de protecţie pe care le lucrasem mai devreme.

Curenţii de aer începură să se agite, întăriţi de Logrus, căpătând aproape imediat forţa unei vijelii şi indepărtând flăcările de mine. Apoi mi-am modificat poziţia astfel încât acestea să se îndrepte către vrăjitorul de pe scări. Instantaneu, făcu un gest, şi flăcările căzură înapoi în fântână, micşorându-se într-o picătură, de-abia strălucind.

Okay. O victorie. Nu venisem aici ca să-mi pierd timpul cu individul ăsta. Venisem aici ca să-l evit pe Luke, salvând-o pe Jasra de unul singur. În clipa în care va fi prizoniera mea, Amberul va fi cu siguranţă salvat de orice intenţie a lui Luke. M-

am trezit întrebându-mă, totuşi, despre văjitorul ăsta, în timp ce vânturile încetau şi chicotitul se auzi din nou: oare şi el folosea vrăji ca şi mine? Sau, trăind în mijlocul unei surse de forţă cum e asta, era oare în stare să controleze nemijlocit forţele şi să le configureze după bunul plac? Dacă era varianta ultimă, aşa cum bănuiam, atunci avea practic o sursă inepuizabilă de aşi în mânecă, astfel că în orice înfruntare pe terenul lui, aş fi fost, în cele din urmă, silit să fug sau să apelez la focoasele nucleare – vreau să zic, cerându-i însuşi Haosului să atenueze total orice acţiune în zonă – şi acesta era un lucru pe care nu voiam să-l fac, distrugând toate misterele, inclusiv pe cel al identităţii vrăjitorului, în loc să caut răspunsuri care ar putea fi esenţiale pentru binele Amberului.

O lance metalică strălucitoare se materializă într-un punct în spaţiu în faţa vrăjitorului, pluti un moment, apoi ţâşni spre mine. Am folosit cea de-a doua vrajă de protecţie, comandând un scut care o făcu să devieze.

Unica alternativă posibilă în locul duelului meu cu vrăji sau distrugerii locului cu ajutorul Haosului ar fi fost să învăţ să controlez eu însumi forţele de aici, şi să încerc să-l înfrâng pe individul ăsta cu propriile-i arme. Totuşi, nu era timp de exersat acum; aveam de îndeplinit o sarcină de îndată ce puteam găsi câteva clipe în care s-o fac. Mai devreme sau mai târziu, totuşi, se pare că va trebui să avem o confruntare totală – deoarece îmi purta sâmbetele, şi se prea poate să fi fost chiar forţa motrice responsabilă de atacul lupului stângaci din pădure.

Şi nu ardeam de nerăbdare să risc să explorez forţa de aici dincolo de acest punct – nu dacă Jasra fusese destul de abilă să-l înfrângă pe stăpânul excentric al acestui loc, Sharu Garrul, şi apoi individul ăsta fusese destul de abil s-o învingă pe Jasra. Aş fi dat o avere, totuşi, să aflu de ce-mi purta sâmbetele…

Deci:

– Ce vrei, de fapt? am strigat.

Instantaneu, vocea metalică răspunse:

– Sângele tău, sufletul tău, mintea ta şi trupul tău.

– Ce-ai zice şi de colecţia mea de timbre? am ţipat, Pot să păstrez Emisiunile „Prima Zi”?

M-am dus lângă Jasra şi am cuprins-o cu braţul drept după umeri.

– Ce vrei cu aia, caraghiosule? întrebă vrăjitorul. E cel mai inutil obiect de aici.

– Atunci de ce protestezi că o iau din mâinile tale?

– Tu colecţionezi timbre. Eu colecţionez vrăjitori îngâmfaţi. Ea îmi aparţine, tu eşti următorul.

Am simţit din nou cum forţa creşte împotriva mea chiar când strigam:

– Ce ai împotriva fraţilor şi surorilor tale din Artă?

Nu veni niciun răspuns, dar aerul din jurul meu se umplu deodată de forme ascuţite, rotitoare – cuţite, lame de topor, steluţe cu zimţi, sticle sparte. Am rostit cuvântul pentru protecţia finală, Vălul Haosului, ridicând între noi un ecran uşor, fumuriu. Obiectele ascuţite repezindu-se în direcţia noastră fură instantaneu reduse la praf cosmic venind în contact cu ecranul.

Peste zarva acestei lupte am urlat:

– Pe ce nume să te strig?

– Masca! fu răspunsul imediat al vrăjitorului – nu foarte original, mi-am zis. M-aş fi aşteptat la un apelativ John D. MacDonald – Coşmarul Mov sau Casca de Cobalt, poate. Oh, mă rog.

Tocmai îmi folosisem ultima vrajă protectoare. De asemeni, tocmai îmi ridicasem braţul stâng astfel încât porţiunea de mânecă purtând Atuul Amberului să atârne acum în câmpul meu vizual. Reuşisem câte ceva, dar încă nu-mi spusesem ultimul cuvânt. Până acum desfăşurasem un spectacol defensiv şi eram mai degrabă mândru de vraja pe care o ţinusem în rezervă.

– N-o să-ţi fie de niciun folos, aia, rosti Masca, după ce vrăjile amândurora slăbiră şi se pregătea să izbească iar.

– Oricum, îţi urez o zi bună, am spus şi mi-am rotit încheieturile, mi-am îndreptat degetele ca să direcţionez fluxul şi am rostit cuvântul care urma să-l lovească.

– Ochi pentru ochi! am strigat, în timp ce conţinutul unei întregi florării căzu asupra Măştii, îngropându-l complet în cel mai mare buchet pe care-l văzusem vreodată. Mai ales că mirosea frumos.

Se lăsă tăcerea şi se simţi o reducere a forţelor în timp ce priveam Atuul, încercând contactul. În clipa în care acesta se stabili, se petrecu o mişcare în aranjamentul floral şi Masca se ivi din el, ca „Alegoria Primăverii”[1].

Probabil că deja dispăream din câmpul lui vizual în timp ce

[1] „Primăvara” de Sandro Botticelli, (1445–1510) pictură cu figuri mitologice. (n. trad.)

rosti:

– Pun eu mâna pe tine.

– Şi dulciuri pentru dulcea mea[1], i-am răspuns, apoi am rostit cuvântul care completa vraja, lăsând să cadă peste el o încărcătură de bălegar.

Am păşit în coridorul principal din Amber, cărând-o pe Jasra cu mine. Martin stătea lângă un bufet, cu un pahar de vin în mână, vorbind cu Bors, omul care se ocupa de şoimi. Tăcu când văzu că Bors se holbează în direcţia mea, apoi se răsuci şi se holbă şi el.

Am pus-o pe Jasra în picioare lângă uşă. Nu voiam să acţionez cu vraja asupra ei în clipa asta – şi habar n-aveam ce să fac cu ea dacă o scoteam de sub vrajă. Aşa că mi-am agăţat mantia de ea, m-am dus spre bufet şi mi-am turnat un pahar cu vin, salutându-i în trecere pe Bors şi Martin.

Am golit paharul, l-am pus jos, apoi le-am spus:

– Orice-aţi face, să nu vă gravaţi iniţialele pe ea.

Apoi m-am dus şi am găsit o sofa într-o încăpere spre est, m-am întins şi am închis ochii. Ca un pod peste ape tulburi.[2] Unele zile sunt diamante.[3] Unde au dispărut toate florile? [4]

Ceva de genul ăsta.

12

Era o mare de fum, un vierme uriaş şi multe flashuri de lumină colorată. Fiecare sunet căpăta formă, sclipea până la maximum, dispărea după ce scădea în intensitate. Fragmente de existenţă ca un fulger – chemate din, revenind în – Umbră. Viermele mergea la nesfârşit. Florile cu cap-de-câine căutau să mă înşface, dar, mai apoi, îşi mişcau frunzele în sus şi în jos. Fumul curgător se opri la un semafor agăţat de cer. Viermele – nu, omida – zâmbi. Începu o ploaie lentă, orbitoare, şi toate

---

[1] Aluzie la piesa cu acelaşi nume *(Sweets For My Sweet)* a trupei „The Searchers” (1961). (n. trad.)

[2] Aluzie la cântecul „Bridge Over Troubled Water” al duetului Simon & Garfunkel. (n. trad.)

[3] Aluzie la cântecul „Some Hearts Are Diamonds” al lui Chris Norman. (n. trad.)

[4] Aluzie la „Where Have All the Flowers Gone?” un celebru cântec folk al anilor ’60, compus de Pete Seeger şi Joe Hickerson. (n. trad.)

picăturile în cădere aveau faţete…

Ce nu e în ordine în tabloul ăsta? întrebă ceva din interiorul meu.

Am renunţat, pentru că nu puteam fi sigur. Deşi aveam vaga senzaţie că peisajul ocazional n-ar fi trebuit să plutească în felul ăsta…

– Oh, doamne! Merle…

Ce voia Luke acum? De ce nu mă lăsa în pace? Mereu o nouă problemă.

– Uită-te la asta, te rog!

Am privit înspre o serie de mingi luminoase ţopăitoare – sau poate erau comete – care alcătuiau o tapiserie de lumină. Aceasta căzu peste o pădure de umbrele.

– Luke…, am început, dar una dintre florile cu cap-de-câine muşcă o mână de care uitasem, şi toate obiectele din apropiere se sparseră ca şi cum ar fi fost pictate pe o sticlă prin care tocmai trecuse un glonţ, Era un curcubeu dincolo de…

– Merle! Merle!

Era Droppa care mă zgâlţâia de umeri, după cum îmi arătară ochii deschişi brusc. Şi pe sofaua pe care mi se odihnea capul se afla o zonă plină de sudoare.

M-am proptit într-un cot. M-am frecat la ochi.

– Droppa… Ce…?

– Nu ştiu, îmi spuse.

– Ce nu ştii? Vreau să zic… La naiba! Ce s-a întâmplat?

– Stăteam în scaunul ăla, rosti, arătând spre el, aşteptând să te trezeşti. Martin îmi spusese că eşti aici. Tocmai voiam să-ţi spun că Random vrea să te vadă când te întorci.

Am încuviinţat, apoi am observat că-mi curgea sânge din mână – din locul în care mă muşcase floarea.

– Cât timp am dormit?

– Douăzeci de minute, poate.

Mi-am pus picioarele pe podea, m-am aşezat pe marginea patului.

– Atunci de ce te-ai hotărât să mă trezeşti?

– Începuseşi să te teleportezi, spuse.

– Să mă teleportez? În timp ce dormeam? Nu aşa se întâmplă. Eşti sigur că…

– Din nefericire, sunt treaz în clipa asta, spuse. Căpătaseşi strălucirea aceea de curcubeu şi începuseşi să te înmoi pe margini şi să dispari. Mi-am zis că e mai bine să te trezesc şi să

te întreb dacă ai de gând să faci asta. Ce-ai băut, soluţie de scos pete?

– Nu, am spus.

– Am încercat-o odată pe câinele meu…

– Vise, am spus, masându-mi tâmplele, care începuseră să zvâcnească. Asta-i tot. Vise.

– Din alea pe care le văd şi ceilalţi, nu? Ca DTs *a deux*[1]?

– Nu asta voiam să spun.

– Mai bine am merge să-l vedem pe Random.

Începu să se răsucească spre uşă. Am clătinat din cap.

– Nu încă. O să stau aici şi o să-mi revin. Ceva nu e în ordine.

Când l-am privit am văzut că avea ochii larg deschişi, şi se uita peste mine. M-am răsucit.

Peretele din spatele meu părea că se topeşte, ca şi cum ar fi fost din ceară şi ar fi stat prea aproape de foc.

– Se pare că e ora alarmelor şi a excursiilor, remarcă Droppa. Ajutor!

Şi traversă camera şi ieşi pe uşă, ţipând.

Trei clipe mai târziu peretele era din nou normal din toate punctele de vedere, numai că eu tremuram. Ce naiba se petrecea? Reuşise oare Masca să rostească o vrajă asupra mea înainte să dispar? Dacă era aşa, înspre ce era îndreptată?

M-am ridicat în picioare şi am făcut un mic cerc. Totul părea a fi în ordine acum. Ştiam că nu fusese doar o simplă halucinaţie născută din toate tensiunile din ultima vreme, întrucât şi Droppa o văzuse. Deci nu însemna că-mi pierd minţile. Asta era altceva – şi orice ar fi fost, simţeam că încă pândea în apropiere. În aer era acum o anume limpezime supranaturală, şi fiecare obiect părea neobişnuit de viu.

Am făcut un tur rapid al încăperii, neştiind exact ce caut. Astfel că, deloc surprinzător, n-am găsit nimic. Atunci am păşit afară. Oricare ar fi fost problema, oare putea ţâşni din ceva ce adusesem cu mine? Oare Jasra, ţeapănă şi vulgară, fusese un cal troian?

M-am îndreptat spre holul principal. La vreo duzină de paşi, un grătar înclinat din lumină apăru înaintea mea. M-am silit să merg înainte şi se dădu îndărăt pe măsura ce înaintam, schimbându-şi între timp şi forma.

– Merle, vino!

---

[1] Aluzie la celebrul film porno „Deep Throat” („Gât adânc”). (n. trad.)

Vocea lui Luke, Luke însuşi total invizibil.

– Unde? am strigat, fără să încetinesc pasul.

Niciun răspuns, dar grătarul se despică la mijloc şi cele două jumătăţi ţâşniră departe de mine ca o pereche de jaluzele. Se deschiseră asupra unei lumini aproape-orbitoare; în interior, mi s-a părut că văd un iepure. Apoi, brusc, viziunea dispăru, şi singurul lucru care mă făcu să cred că totul e din nou în regulă au fost câteva secunde de hohote nevăzute ale lui Luke.

Am luat-o la fugă. Oare într-adevăr Luke era inamicul, aşa cum fusesem avertizat în mod repetat? Fusesem cumva manipulat prin tot ceea ce mi se întâmplase recent, exclusiv cu scopul de a o elibera pe maică-sa din Ţinutul celor Patru Lumi? Şi acum că ea era în siguranţă, avea el oare curajul să invadeze însuşi Amberul şi să mă supună unui duel vrăjitoresc, ai cărui termeni nici măcar nu-i înţelegeam?

Nu, nu puteam să cred aşa ceva. Eram sigur că nu posedă acest fel de putere. Şi chiar dacă ar fi avut-o, n-ar fi îndrăznit s-o încerce – atâta vreme cât Jasra era ostatica mea.

În timp ce fugeam l-am auzit iar – de pretutindeni, de nicăieri. De data asta cânta. Avea o voce puternică de bariton şi cântecul era „Auld Lang Syne”. Ce fel de ironie mai era şi asta?

Am năvălit în holul principal. Martin şi Bors plecaseră. Le-am văzut paharele goale pe bufetul lângă care stătuseră. Şi lângă cealaltă uşă…? Da, lângă cealaltă uşă rămăsese Jasra, ţeapănă, neschimbată, încă ţinându-mi mantia.

– Okay, Luke! Să dăm cărţile pe faţă! am strigat. Lasă prostiile şi hai să tranşăm chestiunea!

-Îî?

Cântecul se întrerupse brusc.

Am traversat încet spre Jasra, studiind-o în timp ce mergeam. Complet neschimbată, cu excepţia unei pălării pe care cineva i-o pusese pe cealaltă mână. De undeva din palat, am auzit un ţipăt. Poate că era Droppa încă dând alarma.

– Luke, oriunde ai fi, am spus, dacă poţi să mă auzi, dacă poţi să mă vezi, uită-te cu atenţie şi ascultă: am adus-o aici. Vezi? Orice pui la cale, să nu uiţi asta.

Încăperea se ondulă violent, ca şi cum m-aş fi aflat în centrul unei picturi fără ramă, pe care cineva tocmai hotărâse s-o clatine, s-o mototolească şi apoi s-o întindă.

– Ei bine?

Nimic.

Apoi, un chicotit.

– Mama mea cuier de pălării… Ia te uită. Hei, mulţumesc, amice. Frumos spectacol. Nu te-am putut contacta mai devreme. Nu ştiam că ai venit. Ne-au măcelărit. Au pătruns câţiva mercenari cu planorul, au dat cu bombele termice. Erau pregătiţi, totuşi. Ne-au respins. Nu-mi amintesc exact… Doare!

– Eşti în regulă?

Se auzi ceva ca un sughiţ, exact când Random şi Droppa pătrunseră în hol, cu silueta deşirată a lui Benedict tăcută ca moartea în spatele lor.

– Merle! mă strigă Random. Ce se petrece?

Am dat din cap.

– Nu ştiu.

– Sigur, o să-ţi fac cinste cu un pahar, se auzi foarte slab vocea lui Luke.

Un viscol cumplit mătură centrul încăperii. Dură doar o clipă, după care un dreptunghi mare apăru în loc.

– Tu eşti vrăjitorul, spuse Random. Fă ceva!

– Nu ştiu ce naiba e, am răspuns. N-am văzut niciodată aşa ceva. E ca şi cum magia a luat-o razna.

În dreptunghi începu să apară un contur omenesc. Forma se stabili şi pe ea se iviră trăsăturile, hainele… Era un Atu – un Atu gigantic – suspendat în aer, solidificându-se. Era…

Eram eu. Îmi priveam propriile trăsături şi ele mă priveau pe mine. Am remarcat că zâmbeam.

– Hai, Merle. Alătură-te petrecerii, l-am auzit pe Luke rostind şi Atuul începu să se rotească lent în jurul axei verticale.

Sunete, ca ale unor clopote din sticlă, umplură încăperea.

Uriaşa carte de joc se roti până când i-am văzut marginea, un tăiş negru. Apoi linia neagră se lărgi cu o ondulare, ca o cortină dublă şi am văzut zone colorate cu lumină intensă alunecând dincolo de ea. Am văzut şi omida, pufăind dintr-o narghilea, şi umbrelele grăsuţe şi o balustradă luminoasă, strălucitoare…

O mână apăru prin deschizătură.

– Pe aici.

Am auzit cum Random inspiră adânc.

Spada lui Benedict se îndreptă deodată spre tablou. Dar Random îi puse mâna pe umăr şi rosti: Nu.

Acum, în aer plutea un fel de muzică stranie, incoerentă; părea într-un fel potrivită.

– Hai, Merle.

– Vii sau pleci? am întrebat.
– Amândouă.
– Mi-ai promis ceva, Luke: o informaţie în schimbul salvării mamei tale, am spus. Ei bine, am adus-o aici. Care e secretul?
– Ceva vital pentru bunăstarea ta? întrebă lent.
– Vital pentru siguranţa Amberului, aşa mi-ai spus.
– Oh, *acel* secret.
– M-aş bucura să-l aflu şi pe celălalt.
– Îmi pare rău. Eu îţi vând doar unul singur. Care să fie?
– Siguranţa Amberului, am răspuns.
– Dalt, răspunse.
– Ce e cu el?
– Deela Desacratrix a fost mama lui…
– Deja ştiu asta.
– … şi ea a fost prizoniera lui Oberon nouă luni înainte de a-l naşte. A violat-o. Din cauza asta Dalt vrea să se răzbune pe voi.
– Rahat! am zis.
– Aşa i-am spus şi eu când am auzit povestea o dată în plus. Atunci i-am îngăduit să traverseze Modelul din cer.
– Si?
– A reuşit.
– Oh.
– Tocmai am aflat recent povestea, spuse Random, de la un emisar pe care-l trimisesem în Kashfa. Totuşi, nu ştiam că a traversat Modelul.
– Dacă ai fi ştiut, tot îţi sunt dator, rosti încet Luke, aproape confuz. Okay, încă ceva: după asta, Dalt m-a vizitat pe umbra Pământ. El e cel care a venit la depozitul meu, a furat un stoc de arme şi muniţie specială. A dat foc locului după aia, ca să acopere urmele jafului. Totuşi, am găsit martori. O să apară el – oricând. Cine ştie când?
– O altă rudă care vine în vizită, spuse Random. De ce n-oi fi fost eu unicul copil?
– Fă ce vrei cu informaţia, adăugă Luke. Acum suntem chit. Dă-mi mâna!
– Vii aici?
Izbucni în râs, şi întreaga încăpere parcă se clătină. Deschizătura din aer atârna înaintea mea şi mâna o apucă pe a mea. Ceva nu era deloc în ordine.
Am încercat să-l trag spre mine, dar, în loc de asta, m-am simţit eu tras spre el. Era o forţă dementă pe care nu puteam s-o

înfrunt, şi universul parcă se răsuci atunci când mă luă în stăpânire. Constelaţii se dădură la o parte în faţa mea şi am văzut din nou balustrada luminoasă. Piciorul încălţat cu cizmă al lui Luke se odihnea pe ea.

De undeva, dintr-un punct îndepărtat din spate l-am auzit pe Random strigând:

– B-doisprezece! B-doisprezece! Şi afară!

… Şi apoi nu mi-am putut aminti care fusese problema. Părea un loc minunat. O prostie din partea mea să confund ciupercile cu umbrelele, totuşi…

Mi-am pus şi eu piciorul pe balustradă în timp ce Pălărierul[1] îmi turna ceva de băut şi umplea paharul lui Luke. Luke făcu un gest spre stânga şi i-l umplu şi Iepurelui Nebun[2]. Humpty era în ordine, în echilibru lângă marginea lucrurilor. Tweedledum, Tweedledee[3], Pasărea Dodo şi Lacheul Broască[4] continuau să cânte. Şi Omida continua să pufăie.

Luke mă bătu pe umăr, şi era ceva ce voiam să-mi amintesc, numai că-mi scăpa din vedere.

– Acum sunt okay, spuse Luke. Totul e okay.

– Nu, e ceva… Nu-mi pot aminti…

Îşi înălţă cana cu capac, o ciocni de a mea.

– Bucură-te! rosti. Viaţa e un cabaret, bătrâne prieten[5]! Pisica de pe scăunelul de lângă mine continua să rânjească[6].

---

[1] Pălărierul – personaj din „Alice în Tara Minunilor” de Lewis Carroll. (n. trad.)

[2] Iepurele de Martie („Mardi Hare” în original) – în limba engleză există zicala: „Nebun ca un iepure de martie” (Alice). (n. trad.)

[3] Tweedledee – personaje tot din „Alice dincolo de oglindă” de L. Carroll. Numele provin dintr-o celebră epigramă de John Byron. (n. trad.).

[4] Pasărea Dodo şi Lacheul Broască – personaje din acelaşi roman.

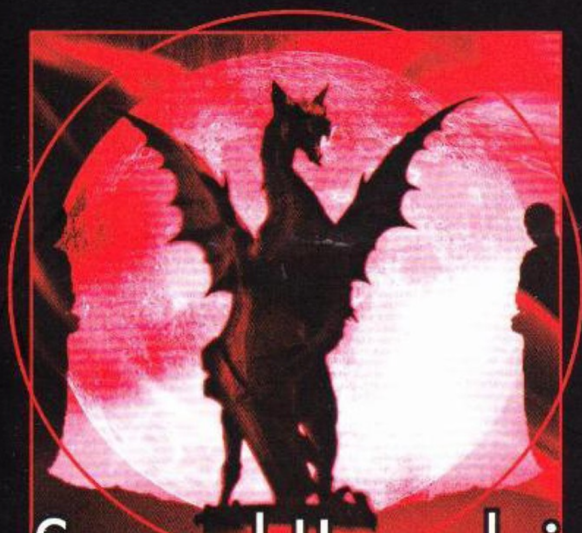
[5] Titlul unui celebru cântec din musicalul „Cabaret” – regia: Bob Fosse (1972) cu Liza Minnelli, Michael York. (n. trad.)

[6] Aluzie la Pisica din Cheshire (tot din „Alice…”). În lb. engleză există zicala „Rânjeşte ca o pisică de Cheshire”. (n. trad.)

ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul Haosului

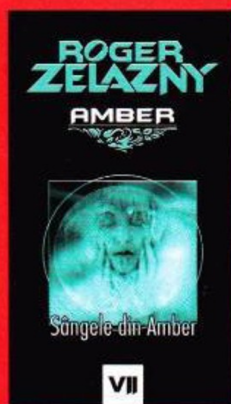
VIII

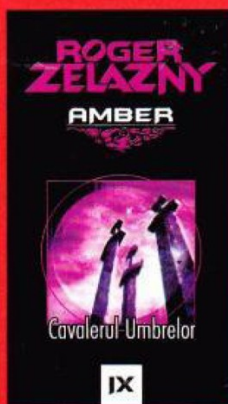
ROGER ZELAZNY

Semnul Haosului

Merlin se cufundă într-o halucinaţie alături de Luke, fiecare putere folosită ori încercare de a găsi o logică pentru ce se întâmplă în jur dovedindu-se a fi o zbatere în nisipuri mişcătoare. Şi ca tabloul să fie complet, o creatură malefică din Haos îi urmăreşte pe cei doi.

Între timp, se bănuieşte că unul din fraţii săi încearcă să îl asasineze. Însă cea mai surprinzătoare veste este legată de Julia, fosta sa iubită.

www.tritonic.ro
http://tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-244-8

TRITONIC FANTASY

ROGER ZELAZNY

SEMNUL HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

1

Mă simţeam vag stânjenit, deşi nu puteam spune de ce. Nu părea chiar atât de neobişnuit să bei cu un Iepure Alb, cu un tip scund care semăna cu Bertrand Russell[1], cu o Pisică ce rânjea şi cu vechiul meu prieten Luke Raynard, care cânta balade irlandeze în timp ce un peisaj ciudat se schimba dintr-o pictură murală în realitate evidentă, în spatele său. Ei bine, eram impresionat de imensa Omidă albastră fumând narghilea, căţărată pe ciuperca gigantică, deoarece ştiu cât de greu e să ţii aprinsă o pipă cu apă. Şi totuşi, nu asta era. Era scena unei petreceri, şi Luke era recunoscut pentru invitaţii ciudaţi pe care-i aducea. Atunci de ce să mă fi simţit stânjenit?

Berea era bună şi exista chiar şi un bufet suedez. Demonii care o torturau pe femeia roşcată legată de ţăruş fuseseră atât de strălucitori încât erau dureros de privit. Dispăruţi acum, dar toată scena fusese frumoasă. Totul era frumos. Când Luke cântase despre Golful Galway, fusese atât de scânteietor şi drăguţ încât mi-aş fi dorit să mă scufund şi să mă pierd acolo. Trist, în acelaşi timp.

Ceva legat de sentiment… Da. Ciudat gând. Când Luke cântă un cântec trist simt melancolia. Când e unul vesel, mă simt extraordinar de fericit. Parcă în aer plutea o cantitate neobişnuită de empatie. Nu conta, bănuiesc. Spectacolul luminilor era splendid…

Mi-am sorbit băutura şi l-am urmărit pe Humpty clătinându-se în capătul barului. Pentru o clipă am încercat să-mi amintesc când sosisem în acest loc, dar scânteia nu se declanşa. O să-mi amintesc, în cele din urmă. Frumoasă petrecere…

Am privit şi am ascultat şi am gustat şi am simţit, şi totul era minunat. Tot ce-mi atrăgea atenţia era fascinant. Oare voiam să-l întreb ceva pe Luke? Se pare că da, dar el era ocupat cu cântatul şi, oricum, nu mă puteam gândi acum la asta.

Ce făcusem înainte de a ajunge în acest loc? Încercarea de a-mi reaminti nu părea să merite efortul. În niciun caz când totul

---

[1] Bertrand Russell (1872–1970) – filosof, logician englez, figură de bază a mişcării analitice în filosofia anglo-americană. Laureat al Premiului Nobel în 1950. (n. trad.)

era atât de interesant aici şi acum.

Totuşi, parcă era ceva important. Oare din cauza asta mă simţeam stânjenit? Din cauză că lăsasem o treabă neterminată şi trebuia să revin la ea?

M-am răsucit s-o întreb pe Pisică dar aceasta se topea iar, încă părând amuzată la culme. Atunci mi-am dat seama că şi eu pot face asta. Să mă topesc, vreau să zic, şi să merg în altă parte. Oare aşa venisem aici şi tot aşa trebuia să plec? Posibil. Am pus băutura pe tejghea şi mi-am frecat ochii şi tâmplele. Lucrurile păreau să se amestece în mintea mea.

Deodată, mi-am amintit o imagine de-a mea. Pe o imensă carte de joc. Un Atu. Da. Aşa ajunsesem aici. Prin Atu…

Am simţit o mână pe umăr şi m-am răsucit. Mâna era a lui Luke, care rânji spre mine în timp ce se apleca spre bar ca să-şi umple din nou paharul.

– Reuşită petrecere, nu? spuse.

– Mda, reuşită. Cum ai găsit locul ăsta? l-am întrebat.

Ridică din umeri.

– Am uitat. Cui îi pasă?

Se răsuci, o scurtă sclipire de cristale rotindu-se între noi. Omida scoase un nor de fum purpuriu. O Lună albastră îşi făcu apariţia.

Ce nu e în ordine cu tabloul ăsta? m-am întrebat.

Am avut o bruscă senzaţie că însuşirea mea critică dispăruse pe parcurs, pentru că nu mă puteam concentra asupra anomaliilor pe care le simţeam prezente. Ştiam că eram implicat, dar nu distingeam drumul.

Eram implicat…

Eram… Cum?

Ei bine… Totul începuse când dădusem mâna cu mine însumi. Nu. Greşit. Sună ca în Zen[1] şi nu aşa se întâmplase. Mâna pe care o strânsesem ieşise din spaţiul ocupat de propria mea imagine de pe cartea de joc care dispăruse. Da, asta a fost… După un tipar.

Mi-am încleştat dinţii. Muzica începu iar. Se auzi un uşor zgomot ca o zgârietură lângă mâna mea pe bar. Când m-am uitat, am văzut că halba mea fusese umplută iar. Poate că deja băusem prea mult. Poate că asta îmi împiedica judecata. M-am

[1] Traducerea în japoneză din chineză: CHAN. Pune accentul pe experienţa înţelepciunii şi a fost iniţiată de un prinţ indian devenit călugăr pe nume Bodhidharma. (n. trad.)

răsucit. Am privit în stânga, peste locul în care pictura murală devenise peisajul real. Oare asta mă făcea şi pe mine parte din pictură? m-am întrebat brusc.

Nu contează. Dacă n-ar mai trebui să gândesc aici… Am început să alerg… spre stânga. Ceva despre locul ăsta îmi bântuia prin minte, şi părea imposibil să mă gândesc la proces din moment ce făceam parte din el. Trebuia să plec ca să pot gândi normal, să aflu ce se petrece.

Mă aflam vizavi de bar şi în zona aceea a interfeţei unde stâncile pictate şi arborii deveneau tridimensionali. Mi-am încordat braţele în timp ce pătrundeam. Am auzit vântul fără să-l simt.

Nimic din ceea ce se afla înaintea mea nu părea să se apropie. Mă deplasam, dar… Luke începu să cânte iar.

M-am oprit. M-am răsucit, lent, pentru că suna ca şi cum Luke s-ar fi aflat, practic, lângă mine. Se afla. Mă depărtasem doar câţiva paşi de bar. Luke zâmbi şi continuă să cânte.

– Ce se-ntâmplă? am întrebat-o pe Omidă.

– Eşti prins în laţul lui Luke, răspunse.

– Poţi să repeţi? am zis.

Scoase un inel de fum albăstrui, oftă uşor, şi rosti:

– Luke e prins într-un laţ şi tu eşti pierdut în versuri. Asta-i tot.

– Cum s-a-ntâmplat? am întrebat.

– Habar n-am, răspunse.

– Îîî, cum scapă cineva din laţ?

– Nici asta nu pot să-ţi spun.

M-am răsucit spre Pisică, în timp ce începuse iar să-şi lărgească rânjetul.

– Bănuiesc că nu ştii… am început.

– L-am văzut intrând şi, mai târziu, te-am văzut intrând pe tine, rosti Pisica, zâmbind superior. Şi chiar şi pentru locul ăsta venirile voastre au fost cumva… neobişnuite – ducând-mă la concluzia că măcar unul din voi are de-a face cu magia.

Am încuviinţat.

– Venirile şi plecările tale ar trebui să se oprească un timp, am remarcat.

– E treaba mea, răspunse. Ceea ce e mai mult decât poate spune Luke.

– Ce vrei să spui?

– Că e prins într-o capcană contagioasă.

– Cum acţionează? am întrebat.

Numai că pisica dispăruse şi, de data asta, şi rânjetul.

Capcană contagioasă? Asta părea să arate că problema era a lui Luke, şi că eu fusesem cumva absorbit în ea într-un fel oarecare. Bun raţionament, deşi încă habar n-aveam care era problema şi ce-ar fi trebuit să fac.

Am întins mâna după halbă. Dacă tot nu pot să-mi rezolv problema, măcar să mă bucur de ea. În timp ce sorbeam liniştit, am simţit cum o pereche stranie de ochi palizi, incandescenţi, se holbează la ai mei. Nu-i observasem înainte, şi ceea ce-i făcea să fie stranii e că se aflau într-un colţ întunecat al picturii murale vizavi de mine – asta, şi faptul că se deplasau, îndreptându-se lent spre stânga mea.

Era ceva fascinant, când i-am pierdut din vedere, dar încă reuşeam să-i urmăresc după agitaţia ierburilor în timp ce treceau spre zona către care mă îndreptasem eu ceva mai devreme. Şi departe, departe în dreapta mea – dincolo de Luke – am descoperit un domn subţiratic într-o vestă neagră, cu o paletă şi o pensulă în mână, care continua să extindă pictura murală. Am luat încă o înghiţitură şi mi-am întors atenţia către evoluţia a ceea ce se transformase din realitate plană în tridimensional. Ţeava metalică a unei arme se ivea între o stâncă şi un arbust; ochii palizi străluceau deasupra; o salivă albastră se scurgea din botul negru şi se evapora la contactul cu solul. Făptura era fie prea scundă fie foarte ghemuită, şi nu-mi dădeam seama dacă îi studiază pe toţi cei de faţă sau numai pe mine. M-am aplecat într-o parte şi l-am prins pe Humpty de centură sau de cravată, nu ştiu exact, chiar în clipa în care era pe punctul de a se prăbuşi într-o parte.

– Scuză-mă, am spus. Ai putea să-mi spui ce fel de creatură e asta?

Am arătat într-acolo în timp ce-şi făcea apariţia – multe picioare, coadă lungă, solzi negri, unduindu-se, şi foarte iute. Ghearele erau roşii, şi îşi înălţă coada când porni spre noi.

Privirea înceţoşată a lui Humpty se îndreptă spre mine, trecu mai departe.

– Nu mă aflu aici, domnule, începu, ca să remediez ignoranţa dvs. zoologică – Dumnezeule! E…

Creatura stăbătu fulgerător distanţa, apropiindu-se rapid. Oare curând va ajunge într-un punct în care fuga sa va deveni o acţiune mecanică – sau efectul se manifesta numai asupra mea pentru că încercam să fug din acest loc?

Segmentele trupului ei alunecau dintr-o parte în alta, şuierând ca o oală sub presiune neetanşă, şi aburii balelor îi marcau traseul pe ficţiunea picturii. În loc să se reducă, viteza parcă se mărea.

Mâna mea stângă se repezi înainte din proprie iniţiativă şi o serie de cuvinte ţâşni spontan de pe buze. Le-am pronunţat exact în clipa în care creatura traversa interfaţa pe care eu reuşisem s-o străpung mai devreme, retrăgându-se lângă o masă goală şi grupându-şi membrele ca şi cum s-ar fi pregătit să sară.

– Un Bandersnatch[1]! strigă cineva.

– Un cumplit Bandersnatch! rectifică Humpty.

În timp ce pronunţam cuvântul final şi executam gestul ultim, imaginea Logrusului înota dinaintea viziunii mele interioare. Creatura întunecată, care tocmai îşi întinsese ghearele din faţă, le retrase brusc, se agăţă cu ele de partea din stânga sus a pieptului, îşi roti ochii, scoase un geamăt uşor, expiră greoi, se prăbuşi pe podea şi se rostogoli pe spate, cu nenumăratele picioare întinse în sus în aer.

Rânjetul Pisicii se ivi deasupra creaturii. Gura i se mişcă.

– Un cumplit Bandersnatch mort! rosti.

Rânjetul se îndreptă spre mine, restul Pisicii urmându-l ca un fel de reflex tardiv.

– Asta a fost o vrajă pentru atac de cord, nu-i aşa? întrebă.

– Presupun că da, am spus. A fost un fel de reflex. Mda, acum îmi amintesc. Aveam totuşi pregătită vraja asta.

– Aşa am zis şi eu, remarcă Pisica. Eram sigură că e vorba de ceva magic în toată petrecerea asta.

Imaginea Logrusului care îmi apăruse în timpul vrăjii declanşase în acelaşi timp o luminiţă în podul colbuit al minţii mele. Vrăjitorie. Bineînţeles.

Eu – Merlin, fiu al lui Corwin – sunt un vrăjitor, dintr-o specie întâlnită adesea în zonele pe care le-am frecventat în ultimii ani. Lucas Raynard – cunoscut şi drept Prinţul Rinaldo din Kashfa – este şi el vrăjitor, deşi de un stil diferit faţă de al meu. Iar Pisica, care părea cumva versată în asemenea chestiuni, se prea poate să fi avut dreptate când evaluase situaţia noastră ca fiind conţinutul unei vrăji. Un asemenea loc e unul dintre puţinele medii în care sensibilitatea şi antrenamentul meu nu prea mă

[1] Creatură fantastică menţionată în poemul Jabberwocky al lui Lewis Carroll. Forma sau mărimea creaturii nu e precizată.

ajută informându-mă despre natura situaţiei dificile. Aceasta pentru că însuşirile mele vor fi şi ele implicate în manifestare, şi subiect al forţelor acesteia, dacă ceea ce se petrece ar fi măcar ceva logic. M-a şocat asemeni unei orbiri în culori. Nu găseam nicio cale de a spune sigur ce se petrece, fără un ajutor din afară.

În timp ce meditam la toate acestea, caii şi oamenii Regelui sosiră dincolo de uşile batante de la intrare. Bărbaţii intrară şi legară frânghii pe carcasa Bandersnatch-ului. Caii traseră creatura afară. Humpty coborâse să facă o vizită la toaletă în răstimp. La întoarcere, constată că nu reuşeşte să-şi reia poziţia pe tejghea. Strigă spre oamenii Regelui să-i dea o mână de ajutor, dar aceştia erau ocupaţi cu târâtul Bandersnatch-ului mort printre mese şi îl ignorară. Luke se plimba tacticos, zâmbind.

– Deci ăsta a fost un Bandersnatch, remarcă. Întotdeauna m-am întrebat cum arată. Acum, dacă am putea pune mâna pe un Jabberwock care să…

– Sst! avertiză Pisica. S-ar putea să fie undeva în pictura murală şi s-ar putea să tragă cu urechea. Nu-l stârniţi! S-ar putea să bântuie prin pădure şi să dea de noi[1]. Amintiţi-vă fălcile care muşcă, ghearele care apucă! N-o căutaţi cu lumâna…

Pisica aruncă o privire rapidă către perete şi pătrunse şi ieşi din existenţă de mai multe ori într-o succesiune rapidă. Ignorând asta, Luke remarcă:

– Tocmai mă gândeam la ilustraţia lui Tenniel[2].

Pisica se materializă la celălalt capăt al barului, dădu pe gât băutura Pălărierului şi rosti:

– Aud o bolboroseală, şi în stânga apar ochi de foc.

Am privit spre perete şi, la rândul meu, am văzut ochii incandescenţi şi am auzit un sunet neobişnuit.

– Ar putea fi orice, remarcă Luke.

Pisica se îndreaptă spre un rastel din dosul barului şi întinse lăbuţa în sus unde pe perete atârna o armă ciudată, sclipind şi mişcându-se în umbră. Luă arma şi o făcu să alunece de-a lungul barului; ajunse în faţa lui Luke.

---

[1] În original: *whiffling through the tulgey wood.* Citat din Lewis Carroll, „Alice dincolo de oglindă”. Un fel de pădure fermecată, ciudată. (n. trad.)

[2] Tenniel, Sir John – celebrul ilustrator al seriei „Alice”. (1820–1914). (n. trad.).

– Mai bine să ai Spada Vorpal[3] în mână, asta-i tot ce pot să spun.

Luke izbucni în râs, dar eu priveam fascinat dispozitivul care arăta ca şi cum ar fi fost făcut din aripi de fluture şi lumină de Lună împăturită.

Atunci am auzit din nou bolboroseala.

– Nu staţi acolo şi vă holbaţi! spuse Pisica, golind paharul lui Humpty şi dispărând iar.

Continuând să chicotească, Luke întinse halba pentru încă un rând. Stăteam acolo şi mă gândeam la nimic. Vraja pe care o folosisem pentru a distruge Bandersnatch-ul îmi modificase gândirea într-o manieră neobişnuită. Pentru o clipă, consecinţa a fost că lucrurile începeau să mi se limpezească în minte. Am atribuit asta imaginii Logrusului pe care o privisem o clipă. Şi astfel, l-am chemat iar.

Semnul se ridică înaintea mea, pluti în aer. L-am ţinut acolo. L-am privit. Era ca şi cum un vânt rece începea să-mi sufle prin minte. Mici fragmente schimbătoare de memorie erau aduse la un loc, se asamblau ele însele într-o ţesătură totală, se umpleau de înţelesuri. Bineînţeles…

Bolboroseala deveni mai tare şi am văzut umbra Jabberwock-ului strecurându-se printre copacii îndepărtaţi, cu ochii ca nişte lumini de aterizare, cu o mulţime de margini tăioase pentru muşcat şi apucat…

Şi nu conta deloc. Pentru că acum îmi dădeam seama ce se petrece, cine era responsabil, cum şi de ce.

M-am înclinat mult în faţă, astfel încât articulaţia degetului să atingă uşor vârful cizmei drepte.

– Luke, am rostit, avem o problemă.

Se depărtă de bar şi îmi aruncă o privire.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Cei din neamul Amberului sunt capabili de eforturi cumplite. Suntem de asemeni în stare să îndurăm şi lovituri destul de nasoale. Astfel că, printre noi, aceste lucruri tind să se neutralizeze într-o anumită măsură. În consecinţă, cineva trebuie să pună la punct aceste treburi, mai ales dacă te aştepţi la ele…

Mi-am repezit pumnul cu toată forţa şi l-am surprins pe Luke cu o lovitură în falcă, lovitură care l-a ridicat de la pământ, l-a

[3] Spada Vorpal apare în poemul nonsens „Jabberwock” al lui Lewis Carroll, simbolizând o spadă cu puteri magice. Cuvântul provine din amestecul cuvintelor „verbal” şi „gospel”. (n. trad.)

rotit şi l-a azvârlit pe o masă care s-a sfărâmat sub greutatea lui, continuând să alunece pe toată lungimea tejghelei unde, în sfârşit, se opri grămadă la picioarele unui liniştit gentleman cu-înfăţişare-victoriană – care lăsase să-i cadă pensula şi păşise rapid într-o parte, când Luke venise frânând spre el. Mi-am ridicat halba cu stânga şi mi-am turnat conţinutul peste pumnul drept, pe care-l simţeam ca şi cum aş fi izbit un munte. În acest răstimp, luminile scăzură în intensitate şi se instaură un moment de linişte totală.

Atunci am trântit halba la loc pe tejghea. Întregul loc alese exact acel moment pentru a fi străbătut de un fior, ca şi cum ar fi fost o zguduire a solului. Două sticle căzură de pe un raft, o lampă se balansă, bolboroseala deveni mai slabă. Am privit în stânga şi am văzut că umbra sinistră a Jabberwock-ului se retrăsese cumva în pădure. Mai mult de-atâta, porţiunea pictată a peisajului se întinsese acum destul de mult în ceea ce părea a fi spaţiul normal, şi părea să-şi continue înaintarea în direcţia aceea, îngheţând acel colţ al universului într-o nemişcare în plan. Deveni evident, din adiere în adiere, că Jabberwock se îndepărta spre stânga, grăbindu-se spre netezime. Tweedledum, Tweedledee, Dodo şi Broasca începură să-şi împacheteze instrumentele.

Am pornit spre bar către silueta răşchirată a lui Luke. Omida îşi demonta narghileaua, şi am văzut că ciuperca ei era înclinată într-un unghi ciudat. Iepurele Alb se făcu nevăzut într-o gaură din spate şi l-am auzit pe Humpty blestemând în timp ce se clătina pe tejgheaua pe care tocmai izbutise să se caţere.

L-am salutat pe domnul cu paletă în timp ce mă apropiam.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, am spus. Dar, credeţi-mă, e cel mai bun lucru.

Am ridicat forma flască a lui Luke şi l-am azvârlit pe umăr. Un teanc de cărţi de joc zbură pe lângă mine. M-am retras din cale în trecerea lor rapidă.

– Dumnezeule! Asta l-a înspăimântat pe Jabberwock! remarcă bărbatul, privind peste umărul meu.

– Ce anume? am întrebat, nefiind chiar sigur că doream să aflu.

– Asta, răspunse, arătând spre bar.

Am privit şi m-am clătinat şi l-am înţeles perfect pe Jabberwock.

Era un Înger de Foc de aproape patru metri care tocmai îşi

făcuse apariţia – colorat-în-roşiatic, cu aripi ca nişte vitralii – şi, odată cu sugestiile de moarte, mă făcu să-mi reamintesc de călugăriţe, cu un guler din ţinte şi cu gheare ca nişte ghimpi ieşindu-i din blana scurtă la fiecare unghi al trupului. Una dintre acestea, de fapt, se agăţă şi scoase din ţâţâni una dintre uşile batante în timp ce pătrunse în încăpere. Era o fiară a Haosului – rară, mortală şi deosebit de inteligentă. Nu mai văzusem niciuna de ani de zile, şi nu-mi doream să văd una acum; de asemeni, n-aveam nicio îndoială că eu eram motivul pentru care se afla aici. Pentru o clipă am regretat că-mi irosisem vraja cu atacul de cord pe un Bandersnatch obişnuit – până când mi-am amintit că Îngerii de Foc au trei inimi. Am aruncat o privire rapidă în timp ce mă spiona, dădu glas unui scurt vaiet de vânătoare, şi înaintă.

– Mi-ar fi plăcut să fi găsit ceva timp ca să vorbesc cu tine, i-am spus artistului. Îmi place opera ta. Din nefericire…

– Înţeleg.

– La revedere.

– Noroc.

Am coborât în vizuina iepurelui şi am luat-o la fugă, mult aplecat în faţă, pentru că era foarte joasă. Luke îmi făcea trecerea deosebit de dificilă, mai ales la cotituri. Am auzit un zgomot ca o zgârietură undeva departe în spate, cu o repetare a vaietului de vânătoare. Mă consolam totuşi cu gândul că Îngerul de Foc va trebui, în cele din urmă, să lărgească porţiuni ale tunelului ca să reuşească să treacă mai departe. Vestea proastă e că era capabil să facă asta. Creaturile sunt incredibil de puternice şi practic indestructibile.

Am continuat să alerg până când terenul se prăbuşi sub picioarele mele. Atunci am început să cad. Am întins mâna liberă ca să mă apuc de ceva, dar nu era nimic de care să mă agăţ. Solul se afundase. Bun. Asta sperasem să se-ntâmple şi se petrecuse pe jumătate. Luke scoase un geamăt uşor dar nu se agită.

Cădeam amândoi. Jos, jos, jos, cum se spune. Era un puţ şi, fie era foarte adânc, fie cădeam foarte lent. În jurul nostru era crepuscul, şi nu puteam să disting pereţii puţului. Mintea mi se mai limpezise şi ştiam că va continua s-o facă atâta timp cât ţinem sub control o singură variabilă: Luke. Sus, deasupra în aer am auzit încă o dată vaietul de vânătoare. Fu urmat imediat de un zgomot straniu de bolboroseală. Frakir începu din nou să pulseze uşor la încheietură, de fapt nespunându-mi nimic din

ceea ce nu ştiam deja. Aşa că l-am redus iar la tăcere.

Şi mai limpede. Am început să-mi amintesc... Atacul asupra Ţinutului celor Patru Lumi şi recuperarea mamei lui Luke, Jasra. Atacul creaturilor ciudate. Vizita mea stranie la Vinta Bayle, care nu era ceea ce părea... Cina mea pe Aleea Morţii... Locuitorul, San Francisco, grota de cristal... Din ce în ce mai limpede.

... Şi din ce în ce mai tare vaietul Îngerului de Foc deasupra mea. Trebuie că izbutise să parcurgă tunelul şi acum cobora. Din nefericire, avea aripi, în timp ce eu n-aveam altă soluţie decât să mă prăbuşesc.

Am aruncat o privire deasupra. Totuşi, nu-i puteam distinge forma. Deasupra, lucrurile păreau mai întunecate decât aici jos. Speram ca asta să fie un semn că ne apropiem de ceva luminos spre capătul tunelului, întrucât nu mă puteam gândi la nicio altă cale de ieşire. Era prea întuneric ca să văd un Atu sau să disting îndeajuns din peisajul înconjurător ca să declanşez o modificare a umbrei.

Simţeam că acum plutim încet, mai degrabă decât ne prăbuşeam, într-un ritm care trebuia să ne îngăduie să aterizăm întregi. Dacă s-ar fi întâmplat altcumva când ne apropiam de fund, atunci îmi veni în minte un alt mijloc posibil de a încetini mai mult căderea noastră – o adaptare a uneia dintre vrăjile pe care încă le purtam cu mine. Oricum, aceste argumente nu valorau prea mult dacă urma să fim mâncaţi în timp ce coboram – o posibilitate clară, doar dacă, fireşte, urmăritorul nostru nu era chiar atât de înfometat, caz în care poate doar ne-ar fi dezmembrat. În consecinţă, s-ar putea să trebuiască să încercăm să mărim viteza ca să avem un avans faţă de fiară – ceea ce, bineînţeles, ne va pricinui zdrobirea la aterizare.

Decizii, decizii.

Luke se agită uşor pe umărul meu. Speram că n-are de gând să-şi revină, întrucât n-aveam timp să mă încurc cu o vrajă de somn şi chiar nu mă aflam într-o poziţie favorabilă ca să-l adorm iar. Mai rămânea Frakir. Dar dacă Luke era la limită, atunci strangularea lui mai degrabă l-ar fi trezit în loc să-l adoarmă la loc – şi eu îl voiam într-o formă decentă. Ştia prea multe lucruri pe care eu nu le ştiam, lucruri de care acum aveam nevoie.

Am trecut printr-o zonă ceva mai luminoasă şi am reuşit să disting pereţii puţului pentru prima dată şi să observ că erau acoperiţi cu graffitti într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Mi-am

amintit de o ciudată povestioară a Jamaicăi Kincaid[1], dar nu mi-a dat nicio cheie pentru scăpare. Imediat după trecerea noastră prin zona luminată, am distins o mică pată de lumină departe dedesubt. Aproape în aceeaşi clipă am auzit încă o dată vaietul, de data asta foarte aproape.

Am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Îngerul de Foc trecând prin lumină. Numai că mai era o formă aproape în spatele lui, şi purta o vestă şi bolborosea. Şi Jabberwock se îndrepta în jos şi forma părea să aibă cea mai mare viteză dintre noi toţi. Scopul nu deveni imediat foarte clar; pe măsură ce înainta, cercul de lumină se lărgea şi Luke se agită iar. Am primit imediat răspunsul, totuşi, în clipa în care îl apucă pe Îngerul de Foc şi atacă.

Adierea, vaierul şi bolboroseala începură deodată să răsune în puţ, împreună cu şuierături, zgârieturi şi mârâituri ocazionale. Cele două fiare se încleştaseră şi se sfâşiau una pe cealaltă, cu ochii ca nişte sori în amurg, cu ghearele ca nişte baionete, alcătuind o încâlceală diavolească în lumina palidă care acum le lumina de dedesubt. În vreme ce aceasta avea drept rezultat o acţiune prea apropiată de mine ca să mă simt total în siguranţă, în acelaşi timp duse la încetinirea lor până în punctul în care am simţit că n-are rost să risc o vrajă nelalocul ei şi o manevră stângace ca să ies din tunel întreg.

– Argh! rosti Luke, răsucindu-se brusc în strânsoarea mea.

– De acord! am spus. Dar stai liniştit, te rog! Suntem pe punctul de a ne zdrobi…

– … şi de a arde, rosti răsucindu-şi în sus capul ca să privescă monştrii care se înfruntau, apoi în jos când îşi dădu seama că şi noi ne prăbuşeam. Ce fel de călătorie e asta?

– Una nasoală, am răspuns, şi imediat mi-am dat seama: Era exact ce spusesem.

Deschiderea era acum mai largă, şi viteza noastră suficientă pentru o aterizare suportabilă. Reacţia noastră la vraja pe care o numeam Palma Uriaşului ne va încetini probabil până la oprire sau chiar ne va propulsa înapoi. Mai bine să adun câteva vânătăi decât să devin un obstacol în trafic în acest loc.

Într-adevăr o călătorie nasoală. Mă gândeam la cuvintele lui Random în timp ce treceam prin deschizătură într-un unghi

---

[1] Născută în Antigua în 1949, sub numele de Elaine Potter Richardson. (n. trad.)

nebunesc, ne-am prăbuşit în praf şi ne-am rostogolit.

Ajunseserăm într-o grotă, în apropiere de gura ei. Tunele se întindeau în dreapta şi în stânga. Gura peşterii se afla în spatele meu. O privire rapidă îmi arătă că se deschide înspre o vegetaţie strălucitoare, normală, şi ceva dintr-o vale în lateral. Luke zăcea răşchirat şi nemişcat lângă mine. M-am ridicat imediat în picioare şi l-am prins de subţiori. Am început să-l târăsc departe de deschizătura neagră din care tocmai apăruserăm. Sunetele monstruosului conflict erau acum foarte aproape.

Bine că Luke părea din nou inconştient. Starea lui era destul de proastă pentru un Amberit, dacă presupunerile mele erau corecte. Dar pentru cineva cu daruri vrăjitoreşti reprezenta un „wild card” deosebit de periculos, într-un fel pe care nu-l mai întâlnisem vreodată. Nu ştiam deloc cum să acţionez.

L-am târât către tunelul din dreapta pentru că era cel mai mic dintre cele două şi, teoretic, ar fi fost ceva mai uşor de apărat. De-abia reuşiserăm să ne adăpostim când cele două fiare căzură prin deschizătură, înhăţându-se şi sfâşiindu-se una pe alta. Începură să se rostogolească pe solul grotei, cu ghearele ţăcănind, scoţând şuierături şi fluierături în timp ce se sfâşiau una pe alta. Parcă uitaseră complet de noi, şi am continuat retragerea până când ne-am afundat binişor în tunel.

Puteam doar să presupun că bănuiala lui Random era corectă. Una peste alta, era muzician şi cântase pretutindeni în Umbră. De asemeni, nu puteam veni cu nimic altceva mai bun.

Am chemat Semnul Logrusului. Când l-am avut limpede şi mi-am împletit mâinile cu el, l-aş fi folosit ca să lovesc fiarele aflate în luptă. Numai că acestea nu-mi dădeau nicio atenţie şi eu nu simţeam nevoia s-o atrag. De asemeni, nu aveam certitudinea că echivalentul izbiturii cu o scândură de doi pe patru ţoli va avea mare efect asupra lor. Pe deasupra, comanda mea era gata, şi îndeplinirea ei avea prioritate.

Aşa că am întins mâinile.

Îmi luă un timp interminabil. A trebuit să trec printr-o zonă extrem de întinsă a Umbrei înainte de a găsi ceea ce căutam. Apoi a trebuit s-o fac din nou. Şi din nou. Existau mai multe lucruri pe care le voiam şi niciunul dintre ele în apropiere.

Între timp, combatanţii nu dădeau niciun semn de oboseală, şi ghearele lor scoteau scântei din pereţii grotei. Se tăiaseră una pe alta în nenumărate locuri şi acum erau acoperite cu sânge negru. În acest răstimp Luke se trezise, se proptise cu spatele de perete

şi privea fascinat conflictul plin de culoare. Nu puteam spune cât timp îi va reţine atenţia. Va fi important să-l am treaz cât de curând şi eram mulţumit că încă nu începuse să se gândească la alte treburi.

Mă bucuram, apropo, de Jabberwock. Era doar o fiară dezgustătoare şi nu trebuia să fi fost dirijată spre mine în mod special când fusese zăpăcită de sosirea inamicului său exotic. Îngerul de Foc jucase un joc cu totul diferit. Nu exista niciun motiv pentru un Înger de Foc să se strecoare atât de departe de Haos, decât dacă fusese trimis. Sunt al naibii de greu de capturat, mai greu de îmblânzit şi periculoşi de mânuit. Astfel că reprezintă o cheltuială şi un pericol considerabile. Nu investeşti uşor într-un Înger de Foc. Scopul lor principal în viaţă e să ucidă şi, după cunoştinţele mele, nimeni dinafara Curţilor Haosului nu folosise vreodată unul. Au un sortiment bogat de simţuri – unele dintre ele, evident, paranormale, şi pot fi folosiţi drept agenţi ai Umbrei. Nu rătăcesc prin Umbră de capul lor, din câte ştiu. Dar un călător prin Umbră poate fi localizat, şi îngerii de Foc par a fi în stare să urmărească un traseu foarte dificil odată ce s-au impregnat cu identitatea victimei. Acum, fusesem teleportat prin Atu în barul acela dement, şi nu ştiam că ei pot urmări un salt prin Atu, dar multe alte posibilităţi îmi apărură în minte – inclusiv aceea că mă localizase cineva, transportase creatura în apropierea mea şi o lăsase să-şi facă treaba. Oricare ar fi fost mijloacele, totuşi, tentativa purta amprenta Haosului. De aici, rapida mea întoarcere spre Jabberwock.

– Ce se-ntâmplă? mă întrebă Luke deodată, şi pereţii grotei se topiră o clipă şi am auzit un uşor accent muzical.

– E straniu, am spus. Ascultă, e momentul să-ţi iei medicamentele.

Am dat la iveală un pumn de tablete de vitamina B12 pe care tocmai le adusesem şi am desfăcut căpăcelul sticlei de apă pe care, de asemeni, o chemasem.

– Ce medicamente? întrebă în timp ce i le dădeam.

– Prescripţiile medicale, am spus. Te ajută să te pui mai rapid pe picioare.

– Mă rog, okay.

Aruncă toate pastilele în gură şi le înghiţi dintr-o singură suflare.

– Acum, astea.

Am deschis flaconul de Thorazine. Fiecare pilulă avea 200 de

miligrame şi nu ştiam câte să-i dau, aşa că m-am hotărât la trei pastile. I-am dat şi ceva triptofan şi ceva fenilalanină.

Se holbă la pilule. Pereţii se topiră, iar muzica reveni. Un nor de fum albastru trecu pe lângă noi. Deodată, barul apăru iar în imagine, revenind la ceea ce părea, chipurile, normal în acel loc. Mesele în dezordine fuseseră aliniate, Humpty încă se dădea huţa, pictura murală se refăcea.

– Hei, localul! exclamă Luke. Ar trebui să ne întoarcem. Se pare că petrecerea continuă.

– Mai întâi ia-ţi doctoria.

– Pentru ce e?

– Ai ceva nasol pe undeva. Asta te ajută să-ţi revii mai uşor.

– *Nu* mă simt rău. De fapt, mă simt chiar bine…

– Fă-o!

– Okay! Okay!

Înghiţi tot pumnul de medicamente.

Jabberwock şi Îngerul de Foc parcă se topeau acum – şi ultimul meu gest de exasperare în apropierea tejghelei întâlnise o oarecare rezistenţă, cu toate că obiectul încă nu devenise solid în totalitate. Deodată, am remarcat Pisica, ale cărei jocuri cu materializarea păreau cumva, în clipa asta, mai reale decât oriunde altundeva.

– Vii sau pleci? întrebă.

Luke începu să se ridice. Lumina crescu, deşi era mai difuză.

– Îîî, Luke, priveşte acolo, i-am spus arătând cu degetul.

– Unde? întrebă, întorcând capul.

L-am lovit iar.

Când se prăbuşi, barul începu să dispară. Pereţii grotei începură iar să se contureze. Am auzit vocea Pisicii.

– Pleci… rosti.

Zgomotele reveniră în forţă, doar că de data asta sunetul dominant era un scâncet asemănător cimpoaielor. Venea de la Jabberwock, care era ţintuit la pământ şi fusese măcelărit. Atunci am hotărât să folosesc vraja „4 IULIE” pe care o păstrasem încă de la atacul citadelei. Am ridicat mâinile şi am pronunţat cuvintele. M-am deplasat în faţa lui Luke pentru a-i bloca vederea, între timp, şi am privit în depărtare şi am închis ochii în timp ce le pronunţam. Chiar şi cu ochii închişi puteam spune că va urma un fulger luminos stălucitor. L-am auzit pe Luke spunând: „Hei!”, dar toate celelalte sunete încetară brusc. Când am deschis ochii, am văzut cum cele două creaturi zăceau ca

nişte stane de piatră, nemişcate, în capătul celălalt al micuţei grote.

L-am înşfăcat de mână pe Luke şi l-am săltat pe umeri aşa cum fac pompierii. Apoi am înaintat rapid în grotă, alunecând doar o singură dată pe sângele monstrului în timp ce mă îndreptam spre cel mai apropiat perete, către gura grotei. Creaturile începură să se agite înainte să reuşesc, dar mişcările lor erau mai mult reflexe decât intenţionate. M-am oprit în deschizătură unde am văzut o enormă grădină de flori. Toate florile erau cel puţin la fel de înalte ca mine, şi o adiere uşoară purta spre mine o mireasmă îmbătătoare.

Câteva clipe mai târziu am auzit o mişcare mai hotărâtă în spate şi m-am răsucit. Jabberwock începea să se ridice în picioare. Îngerul de Foc era încă ghemuit şi scotea mici zgomote ascuţite. Jabberwock se clătină, îşi întinse aripile, apoi se întoarse brusc, bătu aerul şi zbură înapoi prin gaura înaltă de stâncă din spatele grotei. Nu era o idee rea, mi-am zis, în timp ce mă grăbeam spre grădină.

Aici aromele erau şi mai puternice, florile, cele mai multe înflorite, o fantastică boltă de culori, în timp ce rătăceam printre ele. M-am trezit gâfâind după puţin timp, dar am continuat să alerg. Luke atârna greu, dar voiam să măresc cât mai mult distanţa între noi şi grotă. Având în vedere cât de rapid se putea deplasa urmăritorul nostru, nu eram convins că am suficient timp ca să mă folosesc deocamdată de Atu.

În timp ce mă grăbeam, am început să mă simt cumva ameţit, şi extremităţile mele mi se păreau foarte îndepărtate. Imediat mi-a trecut prin minte că aromele florilor ar putea fi un pic narcotice. Nemaipomenit. Asta-mi mai lipsea, să am parte de un drog în timp ce încercam să-l scot pe Luke de sub reacţia unuia. Am reuşit să disting un mic luminiş, uşor înălţat, la distanţă şi m-am îndreptat într-acolo. Din fericire, puteam să ne odihnim un pic acolo, în timp ce-mi voi recâştiga ritmul mental şi voi decide care-i pasul următor. Până acum, nu detectasem niciun zgomot de urmărire.

Tot alergând, am simţit cum încep să mă clatin. Echilibrul meu se deteriora. Brusc, am fost cuprins de teama de a nu mă prăbuşi, aproape ca acrofobia. Pentru că eram convins că, dacă mă prăbuşesc, nu voi mai izbuti să mă ridic, că mă voi scufunda într-un somn de drogat şi voi fi descoperit şi dezmembrat de către creatura Haosului în timp ce moţăi. Deasupra, culorile

florilor se amestecau, fluturând şi încâlcindu-se ca o aglomerare de panglici într-un curent strălucitor. Am încercat să-mi controlez respiraţia, ca să inspir efluviile cât mai puţin posibil. Dar era dificil, întrucât continuam să ameţesc.

Dar nu m-am prăbuşit, cu toate că am căzut lângă Luke în mijlocul luminişului, după ce-l lăsasem pe pământ. Rămase inconştient, cu o expresie de linişte pe chip. Un vânt învălui deluşorul nostru din partea îndepărtată a acestuia, acolo unde creşteau plante cu aspect înfricoşător, cu ţepi, fără a avea flori. Astfel, nu mai adulmecam aromele seducătoare ale câmpului cu flori gigantice, şi după un timp mintea începu să se limpezească. Pe de altă parte, mi-am dat seama că asta însemna că mirosurile noastre erau purtate înapoi în direcţia grotei. Nu ştiam dacă Îngerul de Foc le putea identifica printre aromele îmbătătoare dar faptul că-i ofeream o asemenea ocazie mă făcea să mă simt stânjenit.

Cu ani în urmă, ca student, încercasem nişte L.S.D. Mă înfricoşase atât de tare încât, de atunci, nu mai încercasem niciodată vreun alt halucinogen. Nu fusese doar o simplă călătorie nasoală. Marfa îmi afectase însuşirea de a modifica umbrele. E deja un truism că Amberiţii pot vizita orice loc pe care şi-l pot imagina, pentru că totul se află acolo, undeva, în Umbră. Prin combinarea minţilor noastre cu mişcarea ne putem acorda cu umbra pe care o dorim. Din nefericire, fusesem transportat în acele locuri. Am intrat în panică şi asta n-a făcut altceva decât să înrăutăţească lucrurile. Puteam fi distrus cu uşurinţă, pentru că rătăceam prin junglele materializate ale subconştientului şi am petrecut un timp în locul unde sălăşluişte răul. După ce a trecut efectul, am găsit drumul spre casă, am leşinat scâncind pe pragul locuinţei Juliei, şi, timp de câteva zile, am fost o epavă agitată. Mai târziu, când i-am povestit lui Random despre asta, am aflat că şi el avusese câteva experienţe asemănătoare. La început, ţinuse totul pentru el ca o posibilă armă secretă împotriva restului familiei; dar mai târziu, după ce au ajuns în tremeni decenţi unii cu alţii, a hotărât să împartă informaţia în interesul supravieţuirii. A fost surprins să afle atunci că Benedict, Gerard, Fiona şi Bleys ştiau totul despre asta – deşi cunoaşterea lor fusese dobândită datorită altor halucinogene şi, ciudat, doar Fiona se gândise la posibilitatea de a o folosi ca o armă în familie. Totuşi, renunţase la idee, datorită caracterului ei imprevizibil. Asta se petrecuse demult, oricum, şi, datorită

evenimentelor din ultimii ani, îi ieşise din minte; pur şi simplu nu se gândise că o nouă venire ca a mea ar fi trebuit poate tratată cu prudenţă.

Luke îmi spusese că tentativa lui de invadare a Ţinutului celor Patru Lumi cu ajutorul unui comando aeropurtat în planoare, dăduse greş. Deoarece văzusem planoarele zdrobite în diverse locuri lângă ziduri în timpul propriei mele vizite în acel loc, era logic să presupun că Luke fusese capturat. Astfel, se pare că era corectă presupunerea aceea că vrăjitorul Mască făcuse ce făcuse ca să-l aducă în starea asta. Se prea poate ca asta să fi implicat doar introducerea unei doze de halucinogen în mâncarea de la închisoare şi transformarea lui într-un călător care priveşte luminiţe frumoase. Din fericire, spre deosebire de mine, călătoriile lui mentale nu implicaseră nimic ameninţător, decât aspectele cele mai frumoase din Lewis Carroll. Poate că sufletul lui era mai pur decât al meu. Dar treaba era ciudată oricum ai fi luat-o. Masca l-ar fi putut ucide sau ţine în închisoare sau l-ar fi putut adăuga colecţiei de cuiere. În loc de asta, deşi ceea ce fusese făcut nu era lipsit de riscuri, era ceva care, în cele din urmă, l-ar fi îndepărtat şi l-ar fi lăsat în libertate. Era mai degrabă o palmă pe umăr decât un adevărat act de răzbunare. Asta pentru un membru al Casei care mai înainte ţinuse sceptrul în Ţinut şi, fără îndoială, şi-ar fi dorit din nou s-o facă. Era Masca extrem de încrezătoare? Sau nu vedea în Luke o ameninţare?

Şi apoi mai e şi faptul că însuşirile noastre de modificare-a-umbrei şi darurile vrăjitoreşti au rădăcini comune – Modelul sau Logrusul. Trebuie să existe un amestec între cele două. Asta ar explica strania însuşire a lui Luke de a mă chema la el ca printr-o teleportare masivă prin Atu, când, de fapt, nu există Atu: însuşirile lui de vizualizare, sporite de drog, trebuie să fi fost atât de intense încât reprezentarea mea fizică pe cartea de joc nu mai era necesară. Şi însuşirile lui magice denaturate ar fi motivat intriga preliminară, toate experienţele stranii, distorsionând realitatea, pe care le avusesem înainte de a avea, de fapt, contact cu el. Asta însemna că fiecare dintre noi putea deveni foarte periculos în anumite stări determinate de drog. Va trebui să ţin minte asta. Speram să nu se trezească furios pe mine pentru că-l lovisem, înainte de a-i putea vorbi un pic. Pe de altă parte, speram ca tranchilizantul să-l menţină fericit în vreme ce celelalte pilule acţionau să-l dezintoxice.

Mi-am masat un muşchi dureros al piciorului stâng şi m-am

ridicat. L-am prins pe Luke de subţiori şi l-am târât vreo douăzeci de paşi mai încolo în luminiş. Apoi am oftat şi m-am întors în locul în care mă odihnisem. Nu era suficient timp să merg mai departe. Şi pe măsură ce vaierul creştea în intensitate şi florile gigantice se agitau într-o linie îndreptată direct spre mine – întrezărind o formă mai întunecată devenind vizibilă printre tulpini – ştiam că, odată dispărut Jabberwock, Îngerul de Foc îşi reluase acţiunea şi, deoarece această confruntare părea inevitabilă, luminişul părea un loc la fel de bun pentru a-l înfrunta, şi mai bun decât multe altele.

2

Am desprins obiectul strălucitor de la centură şi am început să-l desfac. În acest timp, făcu o serie de zgomote clinchetitoare. Speram că fac cea mai bună alegere posibilă decât, să zicem, o mare greşeală.

Creaturii îi trebui mai mult timp decât crezusem ca să treacă printre flori. Asta putea să însemne că avea dificultăţi în a-mi urmări traseul prin peisajul exotic. Speram, totuşi, ca asta să însemne că fusese îndeajuns de rănită în urma înfruntării cu Jabberwock încât să-şi fi pierdut ceva din putere şi viteză.

Oricum, în cele din urmă, ultimele tulpini fură îndepărtate şi zdrobite. Creatura unghiulară se năpusti înainte şi se opri să mă studieze cu ochi care nu clipeau. Frakir intră în panică şi l-am calmat. Asta nu intra în atribuţiile lui. Îmi mai rămăsese o vrajă cu Fântâna de Foc, dar nici măcar nu îndrăzneam s-o folosesc. Ştiam că nu va opri creatura, şi ar fi putut s-o facă să se comporte imprevizibil.

– Pot să-ţi arăt drumul înapoi spre Haos, am strigat, dacă ţi-e dor de casă!

Scoase un vaier moale şi înaintă. Cam atât despre sentimentalism.

Înaintă lent, pierzând lichide dintr-o duzină de răni. Mă întrebam dacă încă era în stare să se năpustească asupra mea sau dacă ritmul paşilor era cel mai bun pe care şi-l putea permite. Prudenţa îmi dictă să mă aştept la ce-i mai rău, aşa că am încercat să stau la pândă şi pregătit să înfrunt orice-ar fi încercat.

Totuşi, nu se repezi. Continua doar să înainteze, ca un mic

tanc cu apendice. Nu ştiam unde se află punctele lui vitale. Anatomia Îngerului de Foc nu fusese pe lista mea de priorităţi când eram acasă. Oricum, am făcut o examinare rapidă, mai degrabă o observaţie grosolană, în timp ce se apropia. Din păcate, asta mi-a demonstrat că tot ce e mai important era bine protejat. Păcat.

Nu voiam să atac în caz că ar fi încercat să mă atragă în vreo capcană. Nu cunoşteam trucurile lui de luptă, şi nu voiam să mă expun nejustificat ca să le aflu. Mai bine să stau în defensivă şi să-l las pe el să facă prima mişcare, mi-am zis. Numai că făptura continua să se apropie. Ştiam că voi fi nevoit să fac ceva cât de curând, fie doar să mă retarg…

Unul dintre acele apendice lungi, strânse în faţă, ţâşni spre mine, şi m-am rotit într-o parte şi am lovit cu arma. Harşt – harşt! Apendicele zăcea pe sol, încă mişcând. Aşa că am continuat şi eu să mă mişc la rândul meu. Un – doi! Un – doi! Harşt – harşt!

Fiara se rostogoli lent în stânga, pentru că îi tăiasem toate membrele de pe partea aceea a corpului.

Apoi, peste măsură de încrezător, am trecut prea aproape încercând să-i dau roată capului ca să ajung pe partea cealaltă şi să repet performanţa, în timp ce era încă traumatizată şi se prăbuşea. Celălalt apendice ţâşni. Numai că eu mă aflam prea aproape şi fiara încă se rostogolea. În loc să mă înhaţe cu extremitatea cu gheare, mă izbi cu echivalentul tibiei sau antebraţului. Izbitura mă prinse în piept şi am fost proiectat în spate.

În timp ce mă târam şi încercam să-mi trag picioarele sub mine ca să mă ridic, l-am auzit pe Luke rostind, ameţit:

– Acum ce se mai întâmplă?

– Mai târziu, am strigat fără să privesc înapoi.

– Hei! Ai dat în mine! adăugă.

– Totul pentru distracţie, am răspuns. Face parte din tratament, şi m-am ridicat şi mă mişcam iar.

– Oh, l-am auzit rostind.

Creatura zăcea acum pe o parte şi membrul acela imens mă izbi sălbatic, de mai multe ori. L-am evitat şi am reuşit să-i măsor raza de acţiune şi unghiul de lovire.

Harşt – harşt. Membrul căzu la pământ şi am atacat.

I-am aplicat trei lovituri care i-au străpuns capul în diverse unghiuri, înainte de a reuşi să-l decapitez. Continuă să scoată zgomote ca un clinchet, totuşi, şi torsul continuă să se clatine şi

să se zbată lângă membrele rămase.

Nu ştiu de câte ori am mai izbit după aceea. Pur şi simplu am continuat până când creatura a fost literalmente ciopârţită. Luke începuse să strige: Ole! de fiecare dată când izbeam. Deja începusem să transpir şi am observat că valuri de căldură sau ceva de genul ăsta făceau ca imaginea florilor în depărtare să unduiască într-o manieră deranjantă. Mă simţeam totuşi protejat din plin – Spada Vorpal pe care o luasem din bar se dovedise o armă excelentă. Am descris cu ea un arc larg, ceea ce păru să o cureţe în întregime, după care am început s-o adun la loc în forma originală compactă. Era la fel de moale ca petala unei flori şi încă mai răspândea o uşoară strălucire prăfoasă…

– Bravo! rosti o voce cunoscută, şi m-am răsucit până când am văzut zâmbetul, urmat îndeaproape de Pisică, ce aplauda uşor din lăbuţe. Hip-hip-ura! adăugă. Bine lucrat, băiatule cu raze!

Fluctuaţia fundalului se accentuă şi cerul se întunecă. L-am auzit pe Luke rostind: Hei! şi când am privit înapoi l-am văzut ridicându-se în picioare, mişcându-se înainte. Când am privit iar, am văzut barul prinzând iar formă în spatele Pisicii şi am zărit o clipă balustrada de cupru. Capul începu să mi se învârtească.

– De obicei, se percepe o taxă pentru Spada Vorpal, rostea Pisica. Dar din moment ce o înapoiezi intactă…

Luke era lângă mine. Auzeam din nou muzica, şi el o îngâna. Acum apăru luminişul, cu Îngerul de Foc măcelărit, care părea suprapus, în timp ce barul câştiga în soliditate, căpătând nuanţe colorate şi umbre.

Numai că locul părea cumva mai mic – mesele mai apropiate una de alta, muzica mai blândă, pictura murală mai comprimată şi pictorul ei absent. Până şi Omida şi ciuperca ei se retrăseseră într-un ungher întunecat, şi amândouă păreau zbârcite, fumul albastru mai puţin dens. Am intrepretat asta ca un fel de semn bun, pentru că dacă prezenţa noastră acolo era un rezultat al minţii lui Luke, atunci poate că fixaţia începea să piardă teren în faţa lui.

– Luke? am spus.

Veni la bar lângă mine.

– Mda, răspunse.

– Ştii că te afli într-o călătorie, nu-i aşa?

– Nu cred… Nu pricep ce vrei să spui, rosti.

– Când Masca te-a avut prizonier, cred că ţi-a strecurat ceva LSD, am zis. E posibil?

– Cine e Masca? mă întrebă.
– Noul şef al Ţinutului.
– Oh, vrei să zici Sharu Garrul. Îmi amintesc că purta o mască albastră.
Mi-am dat seama că n-are rost să-i explic că Masca nu e Sharu. Oricum, ar fi uitat. M-am mulţumit să dau din cap şi să spun:
– Şeful.
– Ei bine… da, presupun că mi-ar fi putut da ceva, răspunse. Vrei să spui că toate astea…? Arătă către încăpere.
Am încuviinţat.
– Fireşte, sunt reale, am spus. Dar noi ne putem transporta în halucinaţii. Undeva, sunt toate reale. O face LSD-ul.
– Să fiu al naibii, rosti.
– O să-ţi dau ceva să-ţi revii, i-am spus. Dar va lua ceva timp.
Îşi trecu limba peste buze şi privi în jur.
– Ei bine, nu-i grabă, spuse. Apoi zâmbi în timp ce începu un ţipăt depărtat şi demonii începură să-i facă tot felul de lucruri cumplite femeii în flăcări de pe pictura murală. Nu-mi displace aici.
Am pus arma la loc pe raft. Luke bătu cu degetele lângă ea şi mai ceru un rând de băutură. M-am retras, clătinând din cap.
– Acum trebuie să plec, i-am spus. Cineva încă mă urmăreşte, şi tocmai a venit destul de aproape.
– Animalele nu se pun la socoteală, spuse Luke.
– Cel pe care tocmai l-am ciopârţit se pune, am răspuns. A fost trimis.
M-am uitat la uşile sparte, întrebându-mă ce-o să mai apară prin ele. Se ştia că Îngerii de Foc acţionează câte doi.
– Dar trebuie să-ţi vorbesc… am continuat.
– Nu acum, spuse, întorcându-se.
– Ştii că e important.
– Nu pot gândi normal, răspunse.
Bănuiam că e adevărat şi n-avea niciun sens să încerc să-l duc înapoi în Amber sau oriunde altundeva. Ar fi dispărut şi ar fi apărut iarăşi aici. Trebuia să aibă capul limpede şi fixaţia trebuia să i se disipeze înainte de a putea să discutăm probleme intime.
– Ti-aminteşti că mama ta e prizonieră în Amber? am întrebat.
– Da.
– Caută-mă când îţi revii. Trebuie să vorbim.
– O voi face.
M-am răsucit şi am ieşit pe uşă într-o mare de ceaţă. În

depărtare, l-am auzit pe Luke începând să cânte iar, o baladă tristă. Când e vorba de modificarea umbrei, ceaţa e aproape la fel de rea ca bezna totală. Dacă nu poţi vedea vreun punct de referinţă în timp ce te deplasezi, nu există nicio cale de a folosi însuşirea care-ţi permite să treci dincolo. Pe de altă parte, voiam să fiu singur un timp ca să gândesc, acum când mintea mi se limpezise. Dacă nu puteam vedea pe nimeni în ceaţa asta, nici altcineva nu mă putea vedea pe mine. Şi nu se mai auzea niciun alt zgomot în afara paşilor mei pe o suprafaţă pavată.

Deci, ce obţinusem? Când fusesem trezit dintr-un somn scurt ca să urmăresc neobişnuita trimitere a lui Luke în Amber, eram obosit mort ca o consecinţă a extraordinarelor extensii. Am fost transportat alături de el, am aflat că era în călătorie, i-am dat ceva care speram că-l va face să-şi revină mai curând, am măcelărit un Înger de Foc şi l-am lăsat pe Luke acolo unde pornise.

Mă alesesem cu două lucruri, mi-am zis, în timp ce străbăteam ceaţa ca de bumbac: i-am blocat lui Luke orice planuri ar fi avut încă asupra Amberului. Acum ştia că maică-sa e prizoniera noastră, şi nu-l vedeam declanşând nicio acţiune directă împotriva noastră în împrejurările de faţă. Pe lângă problemele tehnice implicate în transportarea lui Luke şi reţinerea lui într-un singur loc, acesta era motivul pentru care doream să-l părăsesc aşa cum tocmai o făcusem. Sunt sigur că Random l-ar fi preferat inconştient într-o celulă din beci, dar eram convins că ar fi acceptat şi un Luke fără puteri în libertate; mai ales când era clar că Luke va încerca să ne contacteze mai devreme sau mai târziu în legătură cu Jasra. Voiam să-l las să revină la realitate şi să-şi revină la forma lui bună. Aveam şi eu problemele mele în sala de aşteptare, ca Ghostwheel, Masca, Vinta… şi noul spectru care tocmai îşi rezervase numărul de ordine şi locul.

Poate că Jasra fusese cea care folosise puterea de localizare a pietrelor albastre ca să trimită asasini după mine. Avea atât însuşirea cât şi motivaţia. La fel de bine putea fi Masca, despre care credeam că avea însuşirea – şi care părea să aibă o motivaţie, deşi eu unul n-o înţelegeam. Oricum, Jasra nu ne mai stătea acum în cale; şi, cu toate că intenţionam să rezolv, în cele din urmă, treburile cu Masca, credeam că izbutisem să distrug acordarea mea cu pietrele albastre. Credeam de asemeni că, într-un fel, în urma recentei noastre întâlniri în Ţinut, reuşisem să bag Masca în sperieţi. Oricum, puţin probabil ca Masca sau Jasra,

oricare le-ar fi fost puterile, să fi putut avea acces la un Înger de Foc antrenat. Nu, există doar un singur loc de unde vin Îngerii de foc, şi vrăjitorii umbrei nu se află pe lista clienţilor.

O rafală de vânt împrăştie ceaţa o clipă şi am zărit clădirile întunecate. Bun. Am făcut modificarea. Ceaţa se mişcă aproape instantaneu, şi acum nu mai erau clădiri ci formaţiuni de stânci întunecate. Încă o împrăştiere şi apăru vederii un fragment de amurg sau de cer de seară, cu o spumă de stele strălucitoare răspândită pe el. Peste puţin, vântul mătură ceaţa şi am văzut că mergeam într-un loc cu stânci înalte, cu ceruri strălucind în lumina stelelor, atât de puternică încât puteai citi la lumina lor. Am urmat un traseu întunecat care ducea dincolo de capătul lumii…

Întreaga afacere cu Luke, Jasra, Dalt şi Masca era cumva o piesă – total inteligibilă în unele locuri şi înceţoşată în altele. Un pic de timp şi alergătură şi totul se va lega. Acum Luke şi Jasra păreau reduşi la zero. Masca, o enigmă, dacă se poate numi aşa, părea să aibă ceva personal cu mine dar nu reprezenta o ameninţare specială pentru Amber. Dalt, pe de altă parte, era un pericol cu noul lui armament – dar Random cunoştea situaţia şi Benedict revenise în oraş. Aşa că eram încrezător că, legat de asta, se făcuse tot posibilul.

Am stat la capătul lumii şi am privit în jos într-o despicătură fără fund, plină de stele. Muntele meu nu părea să împodobească suprafaţa unei planete. Totuşi, exista un pod în stânga mea, ducând către o formă întunecată, blocând stelele – un alt munte plutitor, poate. Am păşit şi am trecut peste pod. Problemele implicând atmosfera, gravitaţia, temperatura, nu însemnau nimic aici, unde puteam, într-un sens, să creez realitatea în timp ce mă plimbam. Am ieşit peste pod şi, pentru o clipă, unghiul era drept şi am zărit un alt pod în capătul celălalt al masei întunecate, ducând spre o altă întunecime.

M-am oprit în mijloc, reuşind să privesc de-a lungul lui la mare distanţă în ambele direcţii. Părea un loc sigur şi potrivit. Am scos pachetul de Atuuri şi am scormonit printre ele până când am găsit un Atu pe care nu-l folosisem de multă, multă vreme.

L-am ţinut în faţa mea şi le-am dat deoparte pe celelalte, examinând ochii albaştri şi trăsăturile tinere, dure, uşor ascuţite sub o masă de păr alb ca neaua. Era îmbrăcat complet în negru, cu excepţia gulerului şi mânecilor albe care ieşeau de sub vesta lucitoare strânsă-pe-trup. Ţinea trei mingi din oţel negru în mâna

înmănuşată.

Uneori e dificil să parcurgi tot drumul spre Haos, aşa că m-am concentrat şi m-am extins precaut, puternic. Contactul se stabili aproape instantaneu. Stătea pe un balcon lângă un cer gravat nebuneşte cu puncte, cu Munţii Schimbători alunecând în stânga lui. Picioarele îi erau proptite pe o mescioară plutitoare şi citea o carte. O lăsă jos şi zâmbi slab.

– Merlin, rosti încet. Arăţi obosit.

Am încuviinţat.

– Tu arăţi odihnit, am spus.

– Adevărat, răspunse în timp ce închise cartea şi o puse pe masă. Apoi: Necazuri? întrebă.

– Necazuri, Mandor.

Se ridică în picioare.

– Vrei să vii aici?

Am clătinat din cap.

– Dacă ai vreun Atu la îndemână pentru revenire, aş prefera să vii tu la mine.

Întinse mâna.

– În regulă, rosti.

Am întins mâna, mâinile ni s-au unit; făcu un singur pas şi se afla lângă mine pe pod. Ne-am îmbrăţişat o clipă şi apoi se răsuci şi privi în jos în deschizătură.

– E vreun pericol aici? întrebă.

– Nu. Am ales locul ăsta pentru că pare foarte sigur.

– Şi pitoresc, răspunse. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

– Ani de zile am fost un simplu student, apoi proiectant al unor specimene de maşinării specializate, i-am spus. Lucrurile erau destul de lipsite de evenimente până de curând. Apoi, s-a dezlănţuit iadul – dar înţeleg majoritatea lucrurilor şi multe dintre ele par a fi sub control. Partea asta e complicată şi chiar nu merită să-i dai atenţie.

Îşi puse o mână pe laterala podului.

– Şi cealaltă parte? întrebă.

– Până acum, inamicii mei au fost din împrejurimile Amberului. Dar dintr-o dată, când se părea că mare parte din afacere e pe punctul de a se rezolva, cineva a pus un Înger de Foc pe urmele mele. Am reuşit să-l distrug cu puţin timp în urmă. Habar n-am de ce şi, cu siguranţă, nu e un truc al Amberului.

Plescăi din buze în timp ce se îndepărtă, făcu câţiva paşi şi reveni.

– Ai dreptate, fireşte, spuse. Habar n-aveam că s-a ajuns aici, altfel aş fi vorbit cu tine înainte. Dar lasă-mă să nu fiu de acord cu tine în ceea ce priveşte ordinea importanţei, înainte de a mă avânta în anumite speculaţii legate de tine. Vreau să aud întreaga poveste.

– De ce?

– Pentru că uneori eşti deranjant de naiv, micul meu frate, şi n-am încredere în ceea ce crezi tu că e cu adevărat important.

– S-ar putea să mor de foame înainte de a isprăvi, am răspuns.

Zâmbind strâmb, fratele-meu-vitreg Mandor ridică braţele. În timp ce Jurt şi Despil sunt fraţii mei vitregi, născuţi de mama mea Dara cu Prinţul Sawall, Lord al Rim-ului, Mandor era fiul lui Sawall dintr-o căsătorie anterioară. Mandor e mult mai în vârstă decât mine şi, în consecinţă, îmi aminteşte mult de neamurile mele din Amber. Întotdeauna m-am simţit un pic un outsider printre copiii Darei şi ai lui Sawall. Prin faptul că Mandor nu era – într-un sens mult mai ferm – o parte a acelui grup, aveam ceva în comun. Dar oricare ar fi fost impulsul lui din spatele amabilităţilor dinainte, am trecut amândoi peste el şi am devenit, cred eu uneori, mai apropiaţi decât adevăraţii fraţi de sânge. De-a lungul anilor mă învăţase o mulţime de lucruri practice, şi am avut multe clipe plăcute împreună.

Aerul se distorsionă între noi şi, când Mandor coborî braţele, o masă acoperită cu olandă albă brodată apăru brusc între noi, fără zgomot, urmată o clipă mai târziu de o pereche de scaune faţă-n faţă. Masa era plină de nenumărate farfurii acoperite, chinezării fine, cristal, tacâmuri de argint; era chiar şi o găletuşă strălucitoare cu gheaţă, cu o sticlă neagră în interior.

– Sunt impresionat, am recunoscut.

– Mi-am dedicat un timp considerabil magiei artei culinare, în ultimii ani, spuse. Te rog, ia loc.

Ne-am făcut comozi acolo pe pod, între două întunecimi. Am mormăit laudativ în timp ce gustam, şi au trecut câteva minute înainte de a putea începe o recapitulare a evenimentelor care mă purtaseră în acest loc cu lumină de stele şi tăcere.

Mandor îmi ascultă întrega poveste fără să mă întrerupă şi, când am isprăvit, dădu din cap şi spuse:

– Mai vrei desert?

– Da, am aprobat. E destul de bun.

Când mi-am ridicat privirea câteva clipe mai târziu, am văzut că zâmbeşte.

– Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

– Tu, răspunse. Dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus înainte de plecare să ai grijă când acorzi încredere cuiva.

– Ei bine? N-am spus nimănui povestea mea. Dacă ai de gând să mă dojeneşti că m-am împrietenit cu Luke fără să aflu povestea lui, deja am auzit asta.

– Şi despre Julia?

– Ce vrei să spui? Ea niciodată n-a aflat…

– Exact. Şi ea pare a fi una în care ai fi putut avea încredere. În loc de asta, ai aţâţat-o împotriva ta.

– În regulă! Poate că şi în cazul ei am judecat greşit.

– Ai proiectat o maşinărie uluitoare şi niciodată nu ţi-a trecut prin minte că ar putea deveni şi o armă puternică. Random şi-a dat seama de asta imediat. La fel şi Luke. Ai fi putut evita dezastrul numai prin faptul că a devenit simţitor şi nu vrea să i se ordone ce să facă.

– Ai dreptate. Am fost mai preocupat de rezolvarea problemelor tehnice. Nu m-am gândit la toate consecinţele…

Oftă.

– Ce mă fac eu cu tine, Merlin? Tu îţi asumi riscuri fără măcar să-ţi dai seama.

– În Vinta n-am avut încredere, am îndrăznit să rostesc.

– Cred că ai fi putut să scoţi mai multe informaţii de la ea, spuse, dacă n-ai fi fost atât de grăbit să-l salvezi pe Luke, care deja părea în afara pericolului. Vinta pare că se îmblânzise considerabil la finalul dialogului vostru.

– Poate că ar fi trebuit să te contactez.

– Dacă o întâlneşti iar, fă-o, şi tratez eu cu ea.

Am făcut ochii mari. Părea că vorbeşte serios.

– Tu ştii ce e ea?

– O s-o descifrez eu, spuse amestecându-şi băutura portocalie luminoasă în pahar. Dar am o propunere pentru tine, elegantă prin simplitatea ei. Am o locuinţă nouă la ţară, destul de izolată, cu toate dotările. Ce-ar fi să te întorci cu mine la Curţi în loc să sari dintr-un necaz în altul? Odihneşte-te câţiva ani, bucură-te de o viaţă bună, apucă-te de citit. O să am grijă să fii bine protejat. Lasă totul deoparte, apoi vezi-ţi de treburile tale într-un climat mai liniştit.

Am luat o mică înghiţitură din băutura incandescentă.

– Nu, am spus. Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile pomenite mai devreme pe care tu le ştiai şi eu nu?

– Foarte important, dacă accepţi oferta mea.
– Chiar dacă aş accepta, aş vrea să ştiu.
– Nimicuri, spuse.
– Ai ascultat povestea mea. S-o aud pe a ta.
Dădu din umeri şi se lăsă pe spate în scaun, privi spre stele.
– Swayvill e pe moarte, spuse.
– Face asta de ani de zile.
– Adevărat, dar acum e mult mai rău. Unii cred că are de-a face cu blestemul de moarte al lui Eric din Amber. Oricum, şi eu cred că n-o mai duce mult.
– Încep să înţeleg…
– Da, lupta pentru succesiune a devenit mai puternică. Oamenii au acţionat în dreapta şi-n stânga – otravă, dueluri, asasinate, accidente ciudate, sinucideri dubioase. Mulţi au plecat spre destinaţii necunoscute. Sau aşa s-ar părea.
– Înţeleg, dar nu văd ce legătură are cu mine.
– O singură dată ar avea.
– Dar?
– Tu chiar nu ştii că Sawall te-a adoptat, oficial, după plecarea ta?
– Ce?
– Da. N-am ştiut niciodată motivele lui exacte. Dar tu eşti un moştenitor legitim. Îmi urmezi mie dar ai prioritate faţă de Jurt şi Despil.
– Asta, totuşi, mă plasează al naibii de jos pe listă.
– Adevărat, rosti lent. Cele mai multe avantaje sunt în vârf…
– Ai spus „cele mai multe”.
– Întotdeauna există excepţii, răspunse. Trebuie să înţelegi că vremuri ca astea reprezintă şi o ocazie potrivită pentru plata vechilor datorii. O moarte în plus sau în minus cu greu mai atrage atenţia aşa cum ar fi făcut-o în timpuri mai liniştite. Chiar şi la nivelurile relativ înalte.
Am dat din cap când i-am întâlnit privirea.
– În cazul meu chiar că n-are sens, am rostit.
Continuă să mă privească până când m-am simţit stânjenit.
– Are? am întrebat într-un târziu.
– Ei bine… spuse. Gândeşte-te un pic.
Am făcut-o. Şi exact în clipa în care mi-a venit ideea, Mandor încuviinţă ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.
– Jurt, spuse, a dat piept cu vremurile schimbătoare cu un amestec de satisfacţie şi teamă. Vorbea adesea despre ultimele

morţi şi despre eleganţa şi aparenta uşurinţă cu care unele dintre ele au fost aduse la îndeplinire. Vorbe în şoaptă s-au împletit cu câteva chicoteli. Teama şi dorinţa lui de a-şi îmbunătăţi capacitatea de a face rău au atins, în cele din urmă, un punct în care au devenit mai puternice decât cealaltă spaimă a lui…

– Logrusul…

– Da. În cele din urmă a încercat să traverseze Logrusul, şi a izbutit.

– Trebuie că se bucură foarte mult de asta. E mândru, îşi dorea aşa ceva de ani de zile.

– Oh, da, răspunse Mandor. Şi sunt sigur că şi cu alte lucruri s-a simţit la fel.

– Libertate, am sugerat. Şi, văzându-i expresia pe jumătate amuzată, am fost nevoit să adaug: Putere şi abilitatea de a juca după regulile lui.

– Ar putea exista o speranţă pentru tine, rosti. Acum, ce-ai zice să tragi din toate astea concluzia logică?

– Okay, am răspuns, gândindu-mă cum plutea urechea stângă a lui Jurt în urma loviturii mele, cu un norişor din perle de sânge răspândindu-se în jur. Tu crezi că Jurt a trimis Îngerul de Foc.

– Cel mai probabil, răspunse. Dar n-ai vrea să mergi un pic mai departe?

M-am gândit la creanga ruptă şi înfiptă în ochiul lui Jurt când ne-am luptat în poiană…

– În regulă, am spus. Vrea să se răzbune pe mine. Ar putea fi o parte din jocul succesiunii, deoarece pe frontul ăsta eu am un uşor avantaj faţă de el, sau doar pură antipatie şi răzbunare – sau amândouă.

– Dacă ne gândim la consecinţe, rosti Mandor, chiar nu contează. Dar eu mă gândeam la lupul cu urechile tăiate, care te-a atacat. Se pare că şi acesta avea doar un singur ochi…

– Da, am spus. Cum arată Jurt în prezent?

– Oh, i-a crescut la loc cam jumătate din ureche. E destul de zdrenţuită şi arată groaznic. În general, i-o acoperă părul. Globul ocular s-a regenerat, dar încă nu poate vedea cu el. De obicei poartă un petic care-l acoperă.

– Asta ar putea explica evenimentele recente, am spus. Pică al naibii de prost, totuşi, având în vedere toate celelalte întâmplări. Agită rău apele.

– E unul dintre motivele pentru care îţi sugerez să laşi pur şi

simplu totul baltă şi să laşi lucrurile în voia lor. Prea multe. Cu atâtea săgeţi care par a fi în aer, s-ar putea ca una să-ţi găsească inima.

– Pot să-mi port singur de grijă, Mandor.

– S-ar putea să mă fi păcălit.

Am dat din umeri, m-am ridicat, m-am dus până la balustradă şi am privit în jos, spre stele. După mult timp, mă strigă:

– Ai vreo idee mai bună?

Dar nu i-am răspuns pentru că exact la asta mă gândeam. Mă gândeam la ce-mi spusese Mandor despre viziunea din tunel şi lipsa de pregătire şi tocmai ajunsesem la concluzia că are dreptate, că aproape în tot mi se întâmplase până acum – cu excepţia răzbunării pe Jasra – nu făcusem altceva decât să reacţionez în faţa circumstanţelor. De departe fusesem mai mult manevrat decât manevrasem. Să recunoaştem, totul se petrecuse foarte rapid. Şi totuşi, nu-mi alcătuisem niciun plan real ca să mă apăr, să aflu despre inamicii mei sau să le întorc loviturile. Se pare că există unele lucruri pe care va trebui să le fac…

– Dacă-ţi faci atâtea griji, rosti, ar fi mai bine să acţionezi pe faţă.

Probabil avea dreptate, din punctul de vedere al raţiunii, siguranţei, precauţiei. Numai că el era strict omul Curţii, în vreme ce eu posedam o serie suplimentară de loialităţi la care el nu lua parte. Era posibil – fie şi numai prin legătura mea cu Luke – să reuşesc să dau acţiunii un curs personal care va întări securitatea Amberului. Atâta vreme cât exista o asemenea şansă, mă simţeam obligat să duc lucrurile până la capăt. Şi, dincolo de asta, dintr-un punct de vedere pur personal, curiozitatea mea era prea mare ca să-mi îngăduie să mă îndepărtez de numeroasele întrebări fără răspuns, când aş fi putut fi foarte eficient căutând unele răspunsuri.

În timp ce mă gândeam cum aş putea să formulez cea mai bună frază ca să-i răspund lui Mandor, am fost din nou manipulat. Am devenit conştient de o uşoară senzaţie de nelinişte, ca şi cum o pisică ar fi zgâriat la uşile minţii mele. Crescu în intensitate, dând deoparte alte gânduri, până când mi-am dat seama că e o încercare de contact prin Atu dintr-un loc foarte îndepărtat. Bănuiam că ar putea fi de la Random, nerăbdător să descopere ce se mai petrecuse de la plecarea mea din Amber. Aşa că am trecut pe recepţie, permiţând contactul.

– Merlin, ce se-ntâmplă? întrebă Mandor, şi am ridicat mâna ca să-i arăt că sunt ocupat. L-am văzut punându-şi şervetul pe masă şi ridicându-se în picioare.

Imaginea se limpezi încet-încet şi am văzut-o pe Fiona, încruntată, cu stânci pe fundal, un cer verde-palid deasupra ei.

– Merlin, spuse. Unde eşti?

– Departe, am răspuns. E o poveste lungă. Ce se petrece? Unde eşti tu?

– Se pare că amândoi am ales locuri foarte spectaculoase, am remarcat. Ai ales cerul ăla ca să fie în ton cu părul?

– Destul! spuse. Nu te-am contactat ca să ne comparăm însemnările de călătorie.

În clipa aceea Mandor veni lângă mine şi-mi puse mâna pe umăr, ceea ce nu se potrivea deloc cu caracterul lui, deoarece e considerată o stângăcie să faci aşa ceva când o comunicare prin Atu e în plină desfăşurare – cam de genul în care ridici receptorul auxiliar ca să asculţi conversaţia cuiva. Oricum…

– Vai! Vai! rosti Mandor. Vrei, te rog, să-mi faci cunoştinţă, Merlin?

– Cine-i ăla? întrebă Fiona.

– E fratele meu Mandor, i-am spus, din Casa de Sawall din Curţile Haosului. Mandor, ea e Mătuşa mea Fiona, Prinţesă de Amber.

Mandor făcu o plecăciune.

– Am auzit de tine, Prinţesă, spuse. E într-adevăr o plăcere.

Ochii Fionei se măriră o clipă.

– Ştiu despre Casă, răspunse, dar habar n-aveam de legătura lui Merlin cu ea. Mă bucur să te cunosc.

– Să înţeleg că e vreo problemă, Fi? am întrebat.

– Da, răspunse aruncând o privire spre Mandor.

– Eu o să mă retrag, rosti acesta. Sunt onorat că te-am întâlnit, Prinţesă. Mi-aş fi dorit să locuieşti un pic mai aproape de Rim.

Fiona zâmbi.

– Aşteaptă, spuse. Nu e vorba de secrete de stat. Eşti un iniţiat al Logrusului?

– Da, rosti.

– … şi să-nţeleg că nu v-aţi adunat ca să luptaţi în duel?

– Puţin probabil, am răspuns.

– În cazul ăsta, ar fi binevenit şi punctul lui de vedere asupra problemei. Vrei să vii la mine, Mandor?

Făcu o nouă plecăciune, ceea ce mi s-a părut un mic act de

cabotinism.

– Oriunde, Doamnă, răspunse.

Fiona spuse: Veniţi, şi întinse mâna stângă şi am apucat-o. Mandor întinse şi el mâna şi îi atinse încheietura. Am păşit amândoi înainte.

Ne aflam în faţa ei în locul plin de stânci. Se simţea o adiere şi un pic de răcoare. De undeva din depărtare se auzi un zumzăit mut, ca al unui motor învelit.

– Ai fost în contact cu cineva din Amber în ultima vreme? am întrebat-o.

– Nu, rosti.

– Plecarea ta a fost cumva bruscă.

– Au existat motive.

– Cum ar fi faptul că l-ai recunoscut pe Luke?

– Acum identitatea lui ţi-e cunoscută?

– Da.

– Şi celorlalţi?

– I-am spus lui Random şi Florei, am răspuns.

– Deci ştiu toţi, spuse ea. Am plecat în grabă şi l-am luat pe Bleys cu mine pentru că eram următorii pe lista lui Luke. La urma urmei, am încercat să-i ucid tatăl şi aproape am reuşit. Bleys şi cu mine eram cele mai apropiate neamuri ale lui Brand, şi ne-am ridicat împotriva lui.

Aruncă o privire pătrunzătoare spre Mandor, care zâmbi.

– Înţeleg, spuse, că exact în clipa asta Luke bea cu Pisica, Dodo, Omida şi Iepurele Alb. Înţeleg şi că, având-o pe maică-sa prizonieră în Amber, e neputincios în faţa noastră.

Fiona mă privi iar.

– Ai *fost* ocupat, rosti.

– Încerc.

– … aşa că probabil e mai sigur pentru tine să te întorci, continuă Mandor.

Fiona îi zâmbi, apoi îmi aruncă o privire.

– Fratele tău pare bine informat, remarcă.

– Face şi el parte din familie, am spus, şi de-o viaţă avem obiceiul să avem grijă unii de alţii.

– Viaţa lui sau a ta? întrebă.

– A mea, am răspuns. El *este* mai în vârstă.

– Ce mai contează câteva secole în plus sau în minus? interveni Mandor.

– Credeam că am simţit o anume maturitate a spiritului,

observă ea. Aveam de gând să am încredere în tine mai mult decât intenţionasem.

– E foarte frumos din partea ta, răspunse, şi apreciez sentimentul…

– … Dar ai prefera să nu exagerez?

– Cu siguranţă.

– Nu intenţionez să testez loialitatea ta faţă de casă şi tron, rosti ea, pentru că ne cunoaştem de prea puţin timp. E vorba atât de Amber cât şi de Curţi, dar nu văd vreun conflict în asta.

– Nu mă îndoiesc de prudenţa ta. Voiam doar să-mi clarific poziţia.

Se răsuci spre mine.

– Merlin, rosti, cred că m-ai minţit.

Am simţit cum mă încrunt în timp ce încercam să-mi reamintesc o ocazie când probabil o indusesem în eroare cu ceva. Am clătinat din cap.

– Chiar dacă am făcut-o, i-am spus, nu-mi amintesc.

– A fost acum câţiva ani, spuse, când ţi-am cerut să încerci să traversezi Modelul tatălui tău.

– Oh, am răspuns, simţind cum roşesc şi întrebându-mă dacă se vede în lumina asta ciudată.

– Ai profitat de ceea ce-ţi spusesem – despre rezistenţa Modelului, continuă. Te-ai prefăcut că te împiedică să pui piciorul pe el. Numai că nu era niciun semn vizibil al rezistenţei, aşa cum fusese când încercasem eu să păşesc.

Mă privi, ca şi cum ar fi aşteptat confirmarea.

– Deci? am spus.

– Deci, răspunse ea, a devenit mai important acum decât atunci, şi eu trebuie să ştiu: Te-ai prefăcut în ziua aceea?

– Da, am spus.

– De ce?

– Odată făcut un singur pas, am explicat, aş fi fost obligat să-l traversez. Cine ştie unde m-ar fi condus şi ce-ar fi urmat? Eram la sfârşitul vacanţei şi mă grăbeam să mă întorc la şcoală. N-aveam timp pentru ceea ce s-ar fi putut transforma într-o expediţie prelungită. A-ţi spune că întâmpinam dificultăţi mi s-a părut cel mai elegant mod de a te scuti de o corvoadă.

– Eu cred că e mai mult de-atât, spuse.

– Adică?

– Eu cred că ţi-a spus Corwin ceva despre Model, ceva pe care noi ceilalţi nu-l ştim – sau ţi-a lăsat un mesaj. Cred că ştii mai

multe despre obiect decât laşi să se creadă.

Am ridicat din umeri.

– Îmi pare rău, Fiona. Nu deţin controlul asupra suspiciunilor tale, am zis. Mi-aş fi dorit să-ţi fiu de mai mult folos.

– O poţi face, răspunse.

– Spune-mi cum.

– Vino cu mine la locul noului Model. Vreau să-l traversezi.

Am clătinat din cap.

– Am o mulţime de alte treburi mai presante, i-am spus, decât să-ţi satisfac ţie curiozitatea despre ceva ce tatăl meu a făcut cu ani în urmă.

– E mai mult decât curiozitate, spuse. Ţi-am mai spus cândva că eu cred că Modelul se află în spatele creşterii frecvenţei furtunilor-din-umbră.

– Iar eu îţi dau un motiv perefct valabil ca să-ţi arăt că alta e cauza. Cred că e o corecţie adusă distrugerii parţiale şi recreării vechiului Model.

– Vrei să vii pe aici? întrebă şi îmi întoarse spatele şi începu să se caţere.

Am privit spre Mandor, am dat din umeri şi am urmat-o. Făcu şi el la fel.

Am urcat către o zonă cu stânci ascuţite. Ea ajunse prima şi îşi croi drum pe o proeminenţă înclinată care mărginea parţial zona în lungul ei. O traversă şi ajunse într-un loc unde zidul de piatră se prăbuşise într-o deschizătură largă în formă de V. Rămase acolo cu spatele spre noi, cu lumina provenită din cerul verde alcătuind forme stranii în părul ei.

Am urcat lângă ea şi i-am urmărit direcţia privirii. Pe o câmpie îndepărtată, sub noi şi în stânga, o imensă pâlnie neagră se rotea ca un titirez. Părea a fi sursa zgomotului pe care-l auzisem. Solul părea crăpat în apropierea ei. Am privit mai multe minute, dar nu-şi modifică forma sau poziţia. Într-un târziu, mi-am dres glasul.

– Pare a fi o tornadă gigantică, am zis, care nu merge nicăieri.

– De asta voiam să traversezi noul Model, îmi spuse. Cred că va ajunge la noi dacă nu intrevenim primii.

3

Dacă ar trebui să alegeţi între însuşirea de a detecta minciuna

şi însuşirea de a descoperi adevărul, pe care aţi alege-o? A fost o vreme când credeam că sunt diverse moduri de a spune acelaşi lucru, dar acum nu mai cred asta. Majoritatea neamurilor mele, de pildă, sunt aproape la fel de bune în descifrarea subterfugiului cât şi în perpetuarea lui. Nu sunt deloc convins, totuşi, că le pasă prea mult de adevăr. Pe de altă parte, întotdeauna am simţit că există ceva nobil, special şi onorabil în căutarea adevărului – un lucru pe care l-am încercat cu Ghostwheel. Totuşi, Mandor mă făcuse să cad pe gânduri. Oare asta mă făcuse un credul pentru opusul adevărului?

Fireşte, nu e totul atât de definitiv. Ştiu că nu e o pură situaţie „ori/ori”, fără nicio cale de mijloc, dar e mai degrabă o problemă de atitudine. Totuşi, dintr-o dată voiam să recunosc că probabil trecusem într-o extremă – până în punctul nesăbuinţei – şi că lăsasem unele dintre facultăţile mele critice să moţăie mult prea mult.

Aşa că m-am gândit la cererea Fionei.

– Ce o face să fie atât de ameninţătoare? am întrebat-o.

– E o furtună-din-umbră care a luat forma unei tornade, spuse.

– Au mai fost şi înainte asemenea lucruri, am răspuns.

– Adevărat, răspunse, dar tind să se deplaseze prin Umbră. Cea de aici are o extensie printr-o zonă a Umbrei, dar e total staţionară. A apărut pentru prima dată acum câteva zile, şi de atunci nu s-a mai modificat deloc.

– Cât înseamnă asta ca timp al Amberului? am întrebat.

– Jumătate de zi, poate. De ce?

Am dat din umeri.

– Nu ştiu. Eram doar curios. Încă nu pricep de ce e o ameninţare.

– Ţi-am spus că asemenea furtuni au proliferat de când Corwin a trasat Modelul celălalt. Acum, se schimbă atât în manifestare cât şi în frecvenţă. Acest Model va trebui să fie înţeles cât mai curând.

O străfulgerare de o clipă mi-a arătat că oricine ar deţine controlul Modelului Tatei ar putea deveni stăpânul unor forţe teribile. Sau stăpâna.

Deci:

– Presupunând că l-aş traversa, am spus. Apoi? Din câte am înţeles din povestea lui Tata, pur şi simplu m-aş trezi în mijloc, la fel ca în Modelul de acasă. Ce deducem de-aici?

I-am studiat chipul ca să văd vreo urmă de emoţie, dar rudele

mele tind să aibă prea mult control pentru o asemenea simplă trădare-faţă-de-sine.

– După câte înţeleg, spuse, Brand a reuşit să se teleporteze prin Atu atunci când Corwin se afla în mijloc.

– La fel înţeleg şi eu.

– ... Deci, când ajungi în centru, eu pot intra prin Atu.

– Presupun că da. Atunci vom fi doi în centrul Modelului.

– ... Şi de acolo ne vom afla în postura de a merge într-un loc pe care nu l-am putea atinge din oricare alt punct existent.

– Acesta fiind? am întrebat.

– Modelul primar care se află dincolo de el.

– Eşti sigură că există unul?

– Trebuie să existe. E în natura unei asemenea creaţii să fie trasată la un nivel al realităţii mai primar, în egală măsură pământesc.

– Şi scopul nostru e să mergem acolo?

– Acolo sălăşluiesc secretele, acolo pot fi învăţate cele mai profunde vrăji.

– Înţeleg, i-am spus. Apoi?

– Ei bine, acolo am putea afla cum să scăpăm de necazul pe care-l provoacă asta, răspunse.

– Asta-i tot?

Îşi îngustă ochii.

– O să aflăm tot ce putem, fireşte. Puterea e putere, şi reprezintă o ameninţare până când va fi înţeleasă.

Am dat din cap încet.

– Numai că în clipa asta există un număr de puteri care sunt mai presante în departamentul ameninţări, am spus. Acest Model va trebui să aştepte la rând.

– Chiar dacă el ar putea reprezenta forţele de care ai nevoie ca să te ajute în rezolvarea problemelor tale? întrebă.

– Chiar şi aşa, am spus. S-ar putea transforma într-o întreprindere de durată, şi nu cred că am timp pentru aşa ceva.

– Dar nu eşti sigur de asta.

– Adevărat. Dar odată făcut primul pas, nu mai există cale de întoarcere.

N-am mai adăugat că nu intenţionam s-o duc la Modelul primar, şi apoi s-o las acolo să se descurce. La urma urmelor, îşi încercase o dată dibăcia în desemnarea-regelui. Şi dacă Brand reuşea să urce atunci pe tronul Amberului, ea s-ar fi aflat chiar în spatele lui, indiferent ce-ar spune acum. Cred că era pe punctul

de a-mi cere s-o duc la Modelul primar, dar îşi dăduse seama că deja mă gândisem la asta şi respinsesem ideea. Nedorind să se facă de râs cerând şi fiind refuzată, revenise la argumentul primar.

– Îţi sugerez să-ţi faci timp acum, spuse, dacă nu vrei să vezi lumile sfâşiate în jurul tău.

– Nu te-am crezut prima dată când mi-ai spus asta, am răspuns, şi nu te cred nici acum. Eu încă mai cred că activitatea crescută a furtunii-din-umbră e probabil o corecţie a distrugerii şi reparării Modelului originar. Cred, de asemeni, că dacă ne încurcăm cu un nou Model despre care nu ştiu nimic, riscăm să înrăutăţim lucrurile, în loc să le îmbunătăţim…

– Nu vreau să mă încurc cu el, spuse. Vreau să studiez…

Semnul Logrusului străfulgeră brusc între noi. Trebuie că ea îl văzuse sau îl simţise cumva, pentru că se retrase exact în aceeaşi clipă cu mine.

Am întors capul ştiind exact ce anume voi vedea.

Mandor escaladase zidul de stâncă asemănător unui parapet. Stătea la fel de nemişcat ca şi cum ar fi fost o parte din el, cu braţele ridicate. Mi-am stăpânit primul impuls, acela de a-i striga să se oprească. Ştia ce face. Şi, oricum, eram sigur că n-o să-mi dea nici cea mai mică atenţie.

Am înaintat spre deschizătura în care se poziţionase, şi am privit peste el la obiectul rotitor de pe câmpia plină de crăpături de dedesubt. Prin imaginea Logrusului, am simţit asaltul întunecat, cumplit, al puterii pe care mi-o dezvăluise Suhuy în lecţia lui finală. Mandor o chema acum şi o turna în furtuna-umbră. Oare nu-şi dădea seama că forţa Haosului pe care o slobozea urma să se răspândească până la un nivel teribil? Nu-şi dădea seama că, dacă furtuna era într-adevăr o manifestare a Haosului, urma s-o transforme în ceva cu adevărat monstruos?

Furtuna se mări. Urletul crescu în intensitate. Deveni înfricoşătoare la vedere.

Din spatele meu, am auzit-o pe Fiona gâfâind.

– Sper că ştii ce faci, i-am strigat lui Mandor.

– O să aflăm cam într-un minut, răspunse coborând braţele.

Semnul Logrusului clipi dinaintea mea.

Am urmărit lucrul blestemat rotindu-se un timp, mai mare şi mai zgomotos.

Într-un târziu:

– Ce-ai dovedit? I-am întrebat.

– Că n-ai răbdare, răspunse.

Nu era nimic deosebit de instructiv în fenomen, dar am continuat totuşi să-l observ. Deodată, sunetul deveni un bolborosit. Apariţia întunecată ţâşni brusc, scuturându-şi bucăţi de sfărâmături strânse în timp ce se contractă. Curând reveni la forma dinainte şi atinse nivelul de mai devreme şi sunetul deveni din nou constant.

– Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

– Nu eu, spuse. S-a corectat singură.

– N-ar fi trebuit, remarcă Fiona.

– Exact, răspunse Mandor.

– Nu pricep, am spus.

– Ar fi trebuit să înceapă să urle imediat, mai puternic decât oricând, după ce Mandor a sporit-o astfel, rosti Fiona. Numai că forţa care o controlează are alte planuri. Aşa că a fost recorectată.

– ... Şi e un fenomen al Haosului, continuă Mandor. Aţi văzut asta în felul în care s-a extras din Haos atunci când i-am asigurat mijloacele. Numai că asta a dus-o dincolo de o anumită limită, şi a fost nevoie de o corecţie. Cineva se joacă cu înseşi forţele primare, undeva acolo. Cine sau ce sau de ce, n-aş putea spune. Dar cred că e o puternică dovadă că Modelul nu e implicat. Nu cu jocurile Haosului. Aşa că Merlin are probabil dreptate. Eu cred că afacerea asta îşi are originile altundeva.

– În regulă, încuviinţă Fiona. În regulă. Cu ce ne alegem?

– Cu un mister, rosti Mandor. Dar mi-e greu să cred că ar fi o ameninţare iminentă.

Micul licurici al unei idei îmi traversă mintea. Putea fi complet greşită, deşi nu ăsta era motivul pentru care am hotărât să n-o împărtăşesc celorlalţi. Ducea într-o zonă a gândirii pe care n-o puteam explora într-o clipită, şi nu-mi place să dau în vileag asemenea lucruri.

Acum, Fiona mă privea, dar mi-am păstrat o expresie liniştitoare. Apoi brusc, văzând că argumentaţia ei rămâne zadarnică, hotărî să schimbe subiectul:

– Spuneai că l-ai părăsit pe Luke datorită unor împrejurări cumva neobişnuite. Unde e acum?

Ultimul lucru pe care doream să-l fac era s-o stârnesc împotriva mea. Dar nu puteam s-o asmut contra lui Luke în starea lui actuală. Din câte ştiam, de fapt era hotărâtă să-l ucidă, doar ca o formă de asigurare pe viaţă. Şi eu nu-l voiam pe Luke

mort. Aveam senzaţia că pregăteşte o schimbare de atitudine şi voiam să-l las în pace cât mai mult timp. Încă ne datoram câte ceva unul altuia, chiar dacă scorul era greu de ţinut; şi mai există ceva care trebuie spus de dragul vremurilor trecute. Având în vedere cam în ce stare se afla atunci când l-am părăsit, va dura ceva timp înainte de a fi din nou într-o formă acceptabilă. Şi apoi mai aveam câteva lucruri despre care voiam să-i vorbesc.

– Îmi pare rău, am spus. În clipa asta e pe domeniul meu.

– Cred că am şi eu un interes în chestiunea asta, răspunse iritată.

– Fireşte, numai că eu cred că al meu e mai mare şi am putea sta unul în calea celuilalt.

– Pot să apreciez şi singură lucrurile astea, rosti.

– Okay, i-am spus. E într-o călătorie cu LSD. Orice informaţie ai scoate de la el s-ar putea să fie colorată, dar şi dezamăgitoare în mare măsură.

– Cum s-a-ntâmplat asta? întrebă.

– Se pare că un vrăjitor pe nume Masca i-a strecurat nişte chimicale când l-a avut prizonier.

– Unde s-a petrecut asta? N-am auzit niciodată de Mască.

– Într-un loc numit Ţinutul celor Patru Lumi, i-am răspuns.

– A trecut multă vreme de când am auzit vorbindu-se despre Ţinut. Era stăpânit de un vrăjitor numit Sharu Garrul.

– Acum e un cuier, am rostit.

– Ce?

– E o poveste lungă, dar Masca stăpâneşte locul acum.

Mă privi lung, şi puteam spune că tocmai pricepuse că nu ştie o mulţime de lucruri în lumina ultimelor evenimente. Gândeam că încearcă să se decidă ce întrebare să aleagă dintre cele evidente, în clipa în care m-am hotărât să atac eu cât timp era derutată.

– Deci, cum e Bleys? am întrebat.

– Mult mai bine. L-am îngrijit eu însămi şi îşi revine rapid.

Eram pe punctul de a o întreba unde se află, deşi ştiam că va refuza să răspundă şi speram să zâmbim amândoi când va vedea încotro mă îndrept: nicio adresă al lui Bleys, nicio adresă a lui Luke; ne păstrăm secretele şi rămânem prieteni.

– Hello! l-am auzit pe Mandor rostind, şi ne-am răsucit amândoi în direcţia lui – înapoi prin deschizătură.

Forma întunecată a tornadei îşi redusese la jumătate dimensiunea dinainte şi, chiar când priveam, continua să se

micşoreze. Căzu constant în ea însăşi, contractându-se şi contractându-se şi, cam în jumătate de minut, dispăru total.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc, dar Fiona nici măcar nu observă. Privea spre Mandor.

– Crezi că asta s-a-ntâmplat datorită ţie? îl întrebă.

– N-am cum să aflu, răspunse, dar s-ar putea.

– Dar îţi spune ceva? rosti ea.

– Poate că celui care e responsabil nu i-a plăcut să mă amestec în experimentul lui.

– Tu chiar crezi că în spatele ei se află o inteligenţă?

– Da.

– Cineva de la Curţi?

– Mai degrabă cineva din capătul tău de lume.

– Aşa bănuiesc şi eu… aprobă ea. Ai vreo bănuială în legătură cu identitatea persoanei?

Mandor zâmbi.

– Înţeleg, rosti rapid Fiona. Treaba ta e treaba ta. Dar o ameninţare generală e treaba tuturor. Aici voiam să ajung de fapt.

– Adevărat, recunoscu el. De aceea propun să investigăm chestiunea. În clipa asta mă pierd în mărunţişuri. S-ar putea să fie amuzant.

– E periculos să-ţi cer să-mi comunici rezultatele cercetărilor tale, spuse, când nu ştiu ce interese ar putea fi implicate.

– Îţi apreciez atitudinea, răspunse, dar după câte ştiu convenţiile sunt încă în vigoare şi nimeni de la Curţi nu are proiecte speciale împotriva Amberului. De fapt… Dacă vrei, am putea urmări chestiunea împreună, cel puţin o parte din drum.

– Eu am timp, spuse ea.

– Eu nu, am intervenit rapid. Trebuie să mă ocup de o afacere urgentă.

Mandor îşi îndreptă atenţia spre mine.

– În legătură cu oferta mea… spuse.

– Nu pot, i-am spus.

– Foarte bine. Oricum, conversaţia noastră nu s-a terminat. O să te contactez mai târziu.

– Okay.

Fiona păru a fi şi ea de acord.

– Mă vei ţine la curent cu vindecarea lui Luke şi cu intenţiile lui, declară.

– Fireşte.

– O zi bună, atunci.

Mandor schiţă un mic salut-pe-jumătate şi eu i l-am întors. Apoi am început să merg şi, de îndată ce am ieşit din raza lor vizuală, am început modificările.

Mi-am croit drum spre o pantă stâncoasă, unde m-am oprit şi am extras Atuul meu pentru Amber. L-am ridicat, m-am concentrat şi m-am teleportat de îndată ce am simţit calea. Speram ca holul principal să fie pustiu, dar în clipa asta chiar nu-mi păsa atât de mult.

Am ajuns lângă Jasra, care ţinea încă o mantie pe braţul stâng întins. M-am strecurat pe uşa din stânga într-un coridor gol şi m-am îndreptat spre scara din spate. De câteva ori am auzit voci şi am făcut un ocol ca să-i evit pe cei ce discutau. Am izbutit să ajung în apartamentul meu fără să fiu descoperit.

Unicul moment de odihnă pe care-l avusesem pe parcursul a ceea ce păruse un secol şi jumătate fusese puiul de somn de cincisprezece minute înainte ca însuşirea vrăjitorească a lui Luke de a evada să-l determine să mă cheme în Barul Oglinzii prin intremediul unui Atu halucinatoriu. Când? Din câte ştiam, putea să fi fost ieri – care fusese o zi foarte plină înaintea acelui incident.

Am blocat uşa şi m-am îndreptat clătinându-mă spre pat, prăbuşindu-mă fără măcar să-mi scot cizmele. Fireşte, erau tot felul de lucruri pe care ar fi trebuit să le fac, dar nu mai eram în starea. Revenisem acasă pentru că încă mă simţeam cel mai în siguranţă în Amber, în ciuda faptului că Luke mă contactase aici o dată.

Cineva cu un subconştient foarte puternic ar fi putut avea un strălucitor vis revelator în urma atâtor nenorociri prin care trecusem de curând, şi apoi s-ar fi trezit cu o minunată serie de intuiţii şi răspunsuri descriind modalităţi potrivite de acţiune. Eu n-am făcut-o. M-am trezit o dată, cuprins de o mică panică, neştiind unde mă aflu. Dar am deschis ochii şi m-am lămurit, după care am adormit la loc. Mai târziu – mult mai târziu, se pare – am revenit gradat, ca o bucată dintr-o epavă plutitoare împinsă din ce în ce mai sus pe o plajă de fiecare val, până când, în cele din urmă, am ajuns acolo. N-am găsit niciun motiv să merg mai departe până când am constatat că mă dor picioarele. Apoi m-am ridicat şi mi-am scos cizmele, ceea ce trebuie să fi fost una dintre cele şase cele mai mari plăceri din viaţa mea. Apoi mi-am scos în grabă ciorapii şi i-am aruncat în colţul camerei. De ce

nimeni altcineva din domeniul meu nu pare să aibă picioare dureroase? Am umplut ligheanul şi le-am înmuiat un timp, apoi am decis să umblu desculţ următoarele ore.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dezbrăcat, m-am spălat, mi-am tras o pereche de Levi's şi o cămaşă de flanelă violet de care sunt îndrăgostit. La naiba cu spadele, stiletele şi mantiile, un timp. Am deschis obloanele şi am privit afară. Era întuneric. Din cauza norilor, nici măcar n-am putut ghici după stele dacă e amurg, noapte târzie sau aproape dimineaţă.

Pe coridor era foarte linişte şi nu s-a auzit niciun zgomot în timp ce coboram pe scara din dos. Şi bucătăria era pustie, focurile cele mari stinse şi pâlpâind înnăbuşit, Nu voiam să agit lucrurile înainte de a lua un ceainic în care să fierb apă pentru ceai, în timp ce căutam ceva pâine şi conserve de fructe. Am dat şi peste o cană cu ceva ca un suc de grapefruit, într-una dintre cutiile cu gheaţă, înalte de un stat de om.

În timp ce stăteam încălzindu-mi picioarele şi devorând franzela, am început să nu mă simt în largul meu. Sorbeam ceaiul înainte de a-mi da seama ce se-ntâmplă. Parcă simţeam o mare nevoie de a face ceva, deşi habar n-aveam ce anume. Acum eram într-un fel de pauză, şi era ciudat. Aşa că am hotărât să încep să gândesc din nou.

Când aproape terminasem de mâncat, aveam câteva mici planuri. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg în holul principal, unde am luat toate pălăriile şi mantiile de pe Jasra şi am ridicat-o. Mai târziu, în timp ce-i purtam forma ţeapănă de-a lungul coridorului de sus în direcţia camerei mele, o uşă se întredeschise şi un Droppa cu-ochi-urduroşi mă privi trecând.

– Hei, vreau şi eu două! strigă după mine. Îmi aminteşte de prima mea nevastă, adăugă apoi şi închise uşa.

Odată instalată în aparatmentele mele, am tras un scaun şi m-am aşezat dinaintea ei. Ţipător înveşmântată ca într-o glumă proastă, frumuseţea ei aparte nu fusese total diminuată.

Cândva, mă pusese într-un imens pericol, şi nu doream s-o eliberez acum ca să-şi repete performanţa. Dar vraja care o stăpânea îmi atrăgea atenţia din mai multe motive, şi voiam să înţeleg totul.

Grijuliu, am început să explorez structura care o ţinea. Nu era ultracomplicată, dar mi-am dat seama că identificarea tuturor tertipurilor îmi va lua ceva timp. În regulă. Nici vorbă să mă opresc acum. Am continuat să pătrund în vrajă, luând notiţe

mentale în tot acest timp.

Am fost ocupat ore în şir. După ce rezolvasem vraja, hotărâsem să mai adaug şi câteva de-ale mele, având în vedere vremurile pe care le trăiam. Castelul se trezi în jurul meu în timp ce lucram. Am muncit constant în timp ce ziua înainta, până când totul fu pus la punct şi am fost mulţumit de munca mea. Eram, de asemeni, hămesit de foame.

Am deplasat-o pe Jasra într-un colţ, mi-am tras cizmele, am părăsit apartamentul şi m-am îndreptat spre scară. Pentru că părea a fi ora prânzului, am verificat mai multe sufragerii în care, în general, mânca familia. Numai că toate erau pustii şi niciuna nu era pregătită pentru prânzul care urma să vină. Aşa cum niciuna nu purta semnele vreunui prânz recent.

Presupun că e posibil ca simţul meu temporal să fie încă denaturat şi să fi fost prea târziu sau prea devreme, dar se părea că trecuse destul de mult timp ca să mă aducă în apropierea orei potrivite. Totuşi, parcă nimeni nu mânca, aşa că ceva nu era în ordine cu această presupunere…

Atunci l-am auzit – clinchetul slab al tacâmurilor pe farfurie. M-am îndreptat în direcţia aparentă a sunetului. Evident, prânzul se desfăşura într-un loc mai puţin frecventat decât de obicei. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga. Da, hotărâseră să se instaleze în camera de desen. Nicio problemă.

Am intrat în încăpere, unde Llewella stătea alături de soţia lui Random, Vialle, pe divanul roşu, cu mâncarea aşezată pe o masă joasă dinaintea lor. Michael, care muncea la bucătărie, stătea în apropiere în spatele unui gheridon plin cu vase. Mi-am dres glasul.

– Merlin, rosti Vialle cu o sensibilitate care întotdeauna îmi provoacă un mic fior – ea fiind complet oarbă. Ce plăcere!

– Salut, rosti Llewella. Vino şi ni te alătură. Suntem nerăbdătoare să auzim ce-ai făcut.

Mi-am tras un scaun pe partea cealaltă a mesei şi m-am aşezat. Michael veni şi puse un tacâm nou în faţa mea. Am raţionat iute. Tot ce ar fi auzit Vialle ar fi ajuns, fără îndoială, la urechile lui Random. Aşa că le-am prezentat o variantă oarecum prescurtată a evenimentelor recente – omiţând toate referirile la Mandor, Fiona şi orice altceva legat de Curţi. A rezultat o poveste considerabil mai scurtă şi am primit mâncarea mai curând.

– În ultima vreme, toată lumea a fost atât de ocupată, remarcă Llewella când am isprăvit de vorbit. Aproape că mă face să mă

simt vinovată.

I-am studiat verdele delicat al tenului ei mai-mult-decât-măsliniu, buzele groase, ochii mari ca de pisică.

– Dar nu chiar, adaugă.

– Totuşi, unde sunt ceilalţi? am întrebat.

– Gerard, spuse, e jos ca să vadă fortificaţiile portului şi Julian e la comanda armatei, care acum a fost echipată cu arme de foc şi se pregăteşte să apere căile de acces spre Kolvir.

– Vrei să spui că Dalt are deja oameni pe câmpul de luptă? Vine încoace?

Clătină din cap.

– Nu, a fost o măsură de precauţie, răspunse, din cauza mesajului aceluia de la Luke. De fapt, armata lui Dalt n-a fost văzută.

– Măcar ştie cineva unde se află? am întrebat.

– Încă nu, răspunse, dar aşteptăm curând ceva informaţii. Ridică din umeri. Apoi: Poate că Julian deja le are, adăugă.

– De ce se află Julian la comandă? am întrebat între dumicaţi. Credeam că Benedict se va ocupa de asta.

Llewella privi în depărtare, aruncă o ocheadă spre Vialle, care părea că simte schimbarea centrului atenţiei.

– Benedict şi o mică armată formată din oamenii lui l-au escortat pe Random în Kashfa, rosti Vialle, moale.

– Kashfa? am spus. De ce-ar fi vrut să facă asta? De fapt, de obicei Dalt îşi cam pierde vremea prin Kashfa. Zona ar putea fi periculoasă în momentul de faţă.

Zâmbi slab.

– De aceea a vrut să fie escortat de Benedict şi garda lui, rosti. S-ar putea chiar ca ei să fie cei ce caută informaţii, deşi nu ăsta e motivul plecării lor acolo.

– Nu pricep de ce ar fi necesară călătoria în sine.

Luă o gură de apă.

– O bruscă răsturnare politică, răspunse. Un general a luat puterea în absenţa reginei şi prinţului consort. Generalul tocmai a fost recent asasinat şi Random a reuşit să obţină aprobarea de a-şi instala propriul candidat – un bătrân nobil – pe tron.

– Cum a făcut asta?

– Oricine are un interes în chestiune e şi mai interesat să vadă Kashfa recunoscută de către Cercul de Aur cu statut de comerţ privilegiat.

– Aşa că Random i-a cumpărat ca să-şi pună omul lui, am

remarcat. Aceste tratate ale Cercului de Aur de obicei ne dau dreptul de a deplasa trupe pe teritoriul regatului unui client, fără prea multe preliminarii?

– Da, spuse.

Mi-am amintit brusc de acel emisar al Coroanei aspru-la-înfăţişare pe care-l întâlnisem la „Bill Sângerosul”, care-şi plătise consumaţia în monedă Kashfană. Mi-am zis că nu doresc de fapt să aflu cât de aproape fusese faţă de asasinatul care făcuse posibilă recenta înţelegere. Ceea ce m-a izbit mult mai violent a fost tabloul care-mi apărea acum în faţa ochilor: părea ca şi cum Random tocmai îi împiedicase pe Jasra şi Luke să-şi recupereze tronul uzurpat – pe care, ca să fiu cinstit, presupun că Jasra însăşi îl uzurpase, cu ani în urmă. Cu toate aceste acţiuni de uzurpare continuând, imparţialitatea chestiunii era mai mult decât tulbure pentru mine. Dar dacă etica lui Random nu era mai bună decât a celor dinainte, cu siguranţă nici a lor nu era mai rea. Acum, totuşi, părea că orice tentativă din partea lui Luke de a recâştiga tronul maică-si s-ar fi lovit de un monarh care avea un tratat de apărare cu Amberul. Am simţit brusc dorinţa de a paria că termenii tratatelor de apărare a alianţei includ sprijinul Amberului în tulburările interne, precum şi ajutorul împotriva agresorilor dinafară.

Fascinant. Suna ca şi cum Random s-ar fi îndreptat spre o mulţime de necazuri, izolându-l pe Luke de baza puterii lui şi de orice aparenţă de legitimitate în calitate de căpetenie a statului. Bănuiam că pasul următor ar putea fi scoaterea lui în afara legii ca pretendent şi revoluţionar periculos, şi punerea unui preţ pe capul lui. Oare Random exagera? Luke nu mai părea atât de periculos acum, mai ales că maică-sa se afla în custodia noastră. Pe de altă parte, chiar nu ştiam cât de departe vrea să meargă Random. Oare chiar respingea toate opţiunile ameninţătoare sau, de fapt, voia doar să pună mâna pe Luke? Cea de-a doua posibilitate mă îngrijora, în sensul că Luke părea că se află la jumătatea drumului unui bun comportament şi, posibil, chinuit de gândul reconsiderării poziţiei sale. Nu voiam să-l văd aruncat inutil în gura lupului ca rezultat al excesului de zel din partea lui Random.

Deci:

– Bănuiesc că asta îl priveşte în mare măsură pe Luke, i-am spus Viallei.

Tăcu o clipă, apoi răspunse:

– Se pare că era preocupat de Dalt.

Am dat din umeri mental. Se pare că se va ajunge la acelaşi lucru din mintea lui Random, deoarece el va vedea în Dalt forţa militară pe care Luke o va folosi pentru recuperarea tronului. Aşa că am spus: Oh! şi am continuat să înfulec.

Nu mai erau lucruri noi dincolo de cele discutate, şi nimic în plus de clarificat legat de gândurile lui Random, aşa că ne-am avântat în mici conversaţii, în timp ce îmi reconsideram încă o dată poziţia. Am ajuns iar la senzaţia că e necesară o acţiune urgentă şi la incertitudinea formei în care trebuia înfăptuită. Hotărârea mea era luată într-o manieră neaşteptată, în timpul desertului.

Un curtean pe nume Randel – înalt, slab, negricios şi, în general, zâmbitor – intră în cameră. Ştiam că s-a întâmplat ceva, pentru că nu zâmbea şi se mişca mai iute ca de obicei.

Ne mătură cu privirea, o fixă pe Vialle, înaintă rapid şi îşi drese glasul.

– M'lady Majestate…? începu.

Vialle îşi roti uşor capul în direcţia lui.

– Da, Randel? spuse. Ce e?

– Delegaţia din Begma tocmai a sosit, răspunse, şi m-am trezit că nu am instrucţiuni legate de natura întâmpinării ei şi nici vreun aranjament special care ar putea fi potrivit.

– Oh, Doamne! rosti Vialle, lăsând deoparte furculiţa. Trebuiau să sosească de-abia poimâine, când se va întoarce Random. El e cel căruia vor să i se plângă. Ce-ai făcut cu ei?

– I-am dus în Camera Galbenă, răspunse, şi le-am spus că vin să le anunţ sosirea.

Vialle încuviinţă.

– Câţi sunt?

– Primul ministru, Orkuz, secretara lui, Nayda – care e şi fiica lui – şi o altă fiică, Coral. Mai sunt şi patru servitori – doi bărbaţi şi două femei.

– Mergi şi informează personalul administrativ, şi asigură-te că sunt pregătite apartamentele potrivite pentru ei, porunci ea, şi vorbeşte la bucătărie. Poate că n-au mâncat.

– Prea bine, Înălţimea Voastră, rosti, începând să se retragă.

– … Apoi raportează-mi în Camera Galbenă, ca să aflu dacă e în ordine, continuă, şi o să-ţi dau atunci şi alte instrucţiuni.

– E ca şi rezolvat, răspunse şi se grăbi afară.

– Merlin, Llewella, rosti Vialle, începând să se ridice, veniţi să

m-ajutaţi să mă întreţin cu ei în timp ce se fac pregătirile.

Am înfulecat ultima îmbucătură de desert şi m-am ridicat în picioare. Chiar nu simţeam nevoia să vorbesc cu un diplomat şi echipa lui, dar eram la locul potrivit şi era una dintre micile îndatoriri ale vieţii.

– Uh... De fapt, de ce se află ei aici? am întrebat.

– Un fel de protest faţă de ce am făcut noi în Kashfa, răspunse. Niciodată n-au fost prietenoşi cu Kashfa, dar acum nu ştiu dacă se află aici ca să protesteze împotriva posibilei admiteri a Kashfei în Cercul de Aur sau dacă sunt supăraţi datorită amestecului nostru în treburile interne ale Kashfei. Poate se tem că-şi vor pierde afacerea cu un vecin atât de apropiat care brusc se bucură de acelaşi statut comercial preferenţial ca al lor. Sau poate au alte planuri pentru tronul din Kashfa şi noi tocmai le-am stricat intenţiile. Poate ambele variante. Oricum... Nu le putem spune ce nu ştim.

– Eu voiam doar să ştiu ce subiect să evit, am zis.

– Toate cele mai de sus, răspunse.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, rosti Llewella. Mă întrebam, totuşi, dacă nu cumva au vreo informaţie folositoare despre Dalt. Probabil că serviciul lor de spionaj e foarte atent la tot ce se petrece în Kashfa.

– Să nu urmăriţi acest subiect, spuse Vialle, îndreptându-se spre uşă. Dacă scapă vreun cuvânt sau vor să se dea de gol, perfect. Clarificaţi chestiunea. Dar nu vă daţi de gol că aţi vrea să aflaţi.

Vialle mă luă de braţ şi am condus-o afară, îndreptându-ne spre Camera Galbenă. Llewella dădu la iveală, nu se ştie de unde, o oglinjoară şi îşi inspectă chipul. Evident încântată, o dădu deoparte, apoi remarcă:

– Mare noroc că ai apărut, Merlin. Un chip zâmbitor în plus e întotdeauna folositor în vremuri ca astea.

– Eu de ce nu mă simt norocos? am zis.

Ne-am croit drum spre încăperea în care aşteptau primul ministru şi fiicele sale. Servitorii lor deja se retrăseseră în bucătărie pentru aperitive. Grupării oficiale încă îi era foame, ceea ce spune ceva despre protocol, mai ales când se pare că durează mult timp până când câteva tăvi cu păpică pot fi pregătite în mod atractiv. Orkuz era de statură medie şi îndesat, cu părul negru înspicat cu gust, ridurile de pe chipul său lătăreţ părând să arate că mai mult se încrunta decât zâmbea – un

exerciţiu pe care-l practica cea mai mare parte în după-amiaza aceea. Chipul Naydei era o variantă sculptată mai plăcut decât faţa lui, şi cu toate că arăta aceeaşi tendinţă spre corpolenţă, se ţinea ferm în formă şi într-un nivel atractiv de rotunjime. De asemeni, zâmbea mult şi avea dinţi frumoşi. Coral, pe de altă parte, era mai înaltă decât amândoi, zveltă, cu părul cafeniu-roşcat. Când zâmbea părea mai puţin oficială. De asemeni, exista ceva familiar în înfăţişarea ei. M-am întrebat dacă nu cumva o întâlnisem la vreo recepţie plictisitoare cu ani în urmă. Totuşi, cred că mi-aş fi amintit dacă aş fi întâlnit-o.

După ce am făcut prezentările şi vinul a fost turnat în pahare, Orkuz îi făcu Viallei un scurt comentariu despre „recentele noutăţi nefericite” în legătură cu Kashfa. Llewella şi cu mine ne-am alăturat imediat pentru a o sprijini moral, dar ea spuse pur şi simplu că asemenea chestiuni vor trebui tratate pe larg la întoarcerea lui Random şi că, pentru moment, îşi dorea numai să se ocupe de confortul lor. El a fost total de acord cu asta, reuşind chiar să zâmbească. Aveam senzaţia că vrea să atace imediat scopul vizitei. Llewella îndreptă rapid conversaţia spre călătoria lui şi el îngădui condescendent schimbarea subiectului. Politicienii sunt minunat programaţi.

Am aflat mai târziu că ambasadorul Begmei nici măcar nu era la curent cu sosirea lui, ceea ce părea să indice că Orkuz venise atât de repede încât o luase înaintea oricărei înştiinţări a ambasadei lor. Şi nici măcar nu-şi făcuse probleme cu sosirea, ci venise direct la palat şi trimisese un mesaj. Am aflat asta un pic mai târziu, când a cerut să fie comunicat mesajul. Simţindu-mă cumva în plus faţă de graţioasele cascade de conversaţie neutră ale Llewellei şi Viallei, m-am retras un pas ca să-mi plănuiesc evadarea. Nu eram deloc interesat de jocul care se punea la cale.

Coral se retrase şi ea şi oftă. Apoi aruncă o privire spre mine şi zâmbi, trecu în revistă încăperea şi veni mai aproape.

– Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Amberul, spuse.

– E aşa cum ţi l-ai imaginat? am întrebat.

– Oh, da. Până acum. Fireşte, n-am văzut încă atât de mult…

Am dat din cap, şi ne-am retras un pic mai departe de ceilalţi.

– Te-am mai întâlnit undeva înainte? am întrebat.

– Nu cred, spuse. N-am călătorit prea mult şi nu cred că te-ai intersectat cu drumul nostru. Nu-i aşa?

– Nu, deşi mi-a stârnit curiozitatea de curând.

– Eu ştiu câte ceva din trecutul tău, totuşi, continuă ea, numai din bârfele obişnuite. Ştiu că te tragi din Curţile Haosului, şi mai ştiu că ai mers la şcoală pe Umbra aceea pe care voi, Amberiţii, se pare că o vizitaţi destul de des. M-am întrebat adesea cum arată.

Am muşcat momeala şi am început să-i povestesc despre şcoală şi despre slujba mea, despre câteva locuri pe care le vizitasem şi despre lucrurile pe care-mi plăcea să le fac. În timp ce vorbeam, ne-am îndreptat spre o sofa pe partea cealaltă a încăperii, şi ne-am aşezat confortabil. Orkuz, Nayda, Llewella şi Vialle nu păreau să se sinchisească de absenţa noastră şi, dacă tot trebuia să fiu aici, mi se părea mai plăcut să vorbesc cu Coral decât să-i ascult pe ei. Totuşi, ca să nu monopolizez totul, am întrebat-o despre ea.

Începu să-mi povestească despre copilăria petrecută în şi în jurul Begmei, despre înclinaţia ei pentru aer liber – despre cai şi navigaţie pe nenumăratele lacuri şi fluvii din regiunea aceea – despre cărţile pe care le citise şi despre însuşirile relativ nevinovate în ale magiei. Un membru al personalului administrativ pătrunse în încăpere chiar în clipa în care începuse o descriere a unor rituri interesante făcute de membrii unei comunităţi locale de fermieri pentru a asigura fertilitatea recoltelor, şi se apropie de Vialle şi îi spuse ceva. Mai mulţi membri ai personalului se vedeau prin uşa deschisă. Vialle le spuse apoi ceva lui Orkuz şi Nayda, care dădură din cap şi se îndreptară spre intrare. Llewella se despărţi de grup şi veni spre noi.

– Coral – rosti ea – apartamentul tău e pregătit. Cineva din personal îţi va arăta unde e. Poate ai dori să te înviorezi sau să te odihneşti după drum.

Ne-am ridicat în picioare.

– Nu sunt obosită, de fapt, rosti Coral, privind mai degrabă spre mine decât spre Llewella, cu un zâmbet uşor în colţurile gurii.

La naiba. Mi-am dat seama brusc că îmi plăcuse compania ei, aşa că:

– Dacă vrei să te schimbi în ceva mai comod, am spus, aş fi bucuros să-ţi arăt un pic din oraş. Sau palatul.

Zâmbetul se lăţi şi era plăcut la vedere.

– Mai degrabă aş face asta, spuse.

– Atunci ne întâlnim aici cam în jumătate de oră, i-am spus.

Am condus-o afară şi am însoţit-o pe ea şi pe ceilalţi până la picioarele scării celei mari. Întrucât încă mai aveam pe mine Levi's-ul şi cămaşa violetă, m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă schimb în ceva mai potrivit cu moda locală. La naiba, mi-am zis. Pur şi simplu mergeam într-o vâjâială. O să-mi pun doar centura şi armele, o mantie şi cele mai bune cizme. Trebuia să-mi mai aranjez barba, totuşi, deoarece mai aveam un pic de timp. Şi, poate, o manichiură rapidă.

– Uh, Merlin…

Era Llewella, cu mâna pe cotul meu, conducându-mă către un alcov. I-am îngăduit să mă conducă. Apoi:

– Da? am spus. Ce e?

– Hm… rosti ea. Destul de drăguţă, nu-i aşa?

– Presupun că da, am răspuns.

– Ţi s-au aprins călcâiele?

– Doamne, Llewella! Nu ştiu. De-abia am făcut cunoştinţă.

– … Şi ţi-ai dat întâlnire cu ea.

– Haide! Merit o pauză astăzi. Mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Mi-ar plăcea să-i arăt împrejurimile. Cred că ne-am simţit bine. Ce e rău în asta?

– Nimic, răspunse, atâta vreme cât gândeşti lucrurile în perspectivă.

– La ce perspectivă te gândeşti?

– Sunt uşor curioasă, spuse, de ce Orkuz şi-a adus cele două fiice arătoase.

– Nayda *este* secretara lui, am spus, şi Coral îşi dorea de multă vreme să vadă locul.

– Uh-uh, şi ar fi un lucru foarte bun pentru Begma dacă cineva de-acolo s-ar întâmpla să pună mâna pe un membru al familiei.

– Llewella, eşti al naibii de suspicioasă, am spus.

– Din cauză că am trăit foarte mult.

– Ei bine, sper şi eu să trăiesc foarte mult, şi mai sper să nu mă facă să caut gândurile ascunse în fiecare comportament uman.

Zâmbi.

– Fireşte. Uită ce-am spus, îmi zise, ştiind că nu voi uita. Petrecere frumoasă.

Am mormăit politicos şi m-am îndreptat spre camera mea.

4

Şi astfel, în mijlocul tuturor felurilor de ameninţări, intrigi, pericole şi mistere, am hotărât să-mi ofer o vacanţă şi să rătăcesc prin oraş cu o doamnă frumoasă. Dintre toate posibilele opţiuni pe care le-aş fi putut face, era, cu siguranţă, cea mai atractivă. Oricine ar fi fost inamicul, oricare ar fi fost puterea pe care o înfruntam, mingea era acum în terenul lui. Nu-mi doresc să-l vânez pe Jurt, să duelez cu Masca sau să-l urmăresc pe Luke până când cedează şi-mi spune dacă încă vrea sau nu scalpurile familiei. Dalt nu era problema mea, Vinta dispăruse, Ghostwheel păstra tăcerea, şi chestiunea Modelului tatălui meu mai putea aştepta. Soarele strălucea şi briza era blândă, deşi acestea se puteau schimba rapid în acest anotimp. Ar fi fost păcat să irosesc ceea ce ar fi putut fi foarte bine ultima zi bună din an în ce priveşte bucuria. Fredonam în timp ce mă aranjam şi m-am îndreptat spre scări mai devreme pentru întâlnirea noastră.

Coral se mişcase mai repede decât credeam, totuşi, şi mă aştepta. I-am admirat pantalonii verzi bufanţi cu o uşoară nuanţă întunecată, cămaşa grea arămie şi mantia cafeniu deschis. Cizmele păreau potrivite pentru plimbare şi purta o pălărie neagră care-i acoperea cea mai mare parte din păr. La centură erau mănuşile şi un stilet.

– Totul e pregătit, rosti când mă văzu.

– Minunat, am răspuns zâmbind şi am condus-o în hol.

Începu să se răsucească în direcţia intrării principale, dar am condus-o spre dreapta, apoi spre stânga.

– Atragem mai puţin atenţia dacă folosim una dintre uşile laterale, am zis.

– Sunteţi cu adevărat secretoşi, spuse.

– Obişnuinţa, am răspuns. Cu cât cei dinafară ştiu mai puţin despre treaba ta, cu atât mai bine.

– Care dinafară? De ce te temi?

– În clipa asta? De nenumărate lucruri. Numai că nu vreau să irosesc o zi frumoasă ca asta făcând liste.

Clătină din cap astfel încât am luat-o a fi un amestec de uimire şi dezgust.

– Deci e adevărat ce se spune? întrebă. Că afacerile voastre sunt atât de complexe încât aveţi fiecare formulare?

– În ultima vreme n-am avut timp de afaceri, i-am spus. Nici măcar de o aventură. Iartă-mă, am adăugat când am văzut-o

roşind. În ultima vreme, viaţa a fost cam complicată pentru mine.

– Oh, spuse privindu-mă, cerând clar amănunte.

– Altădată, am spus, străduindu-mă să râd, fluturându-mi mantia şi salutând o strajă.

Dădu din cap şi, diplomatic, schimbă subiectul:

– Cred că am picat într-o perioadă nepotrivită a anului ca să văd celebrele voastre grădini.

– Mda, s-a cam terminat sezonul lor, am spus, cu excepţia grădinii japoneze a lui Benedict, care e situată destul de departe. Poate am putea merge acolo într-o bună zi să bem o ceaşcă de ceai, dar mă gândeam să mergem în oraş acum.

– Sună tentant, aprobă ea.

I-am spus străjii de la uşa din spate să-i transmită lui Henden, intendentul Amberului, că mergem în oraş şi nu ştim când ne vom întoarce. A răspuns că o va face imediat ce va ieşi din gardă, ceea ce urma să se întâmple foarte curând. Experienţa mea la „Bill Sângerosul” mă învăţase să las asemenea mesaje – nu că aş fi crezut că suntem în pericol, sau că era suficient să ştie Llewella.

Frunzele foşneau sub picioarele noastre când am luat-o pe una dintre aleile care duceau spre o poartă laterală. Cu doar câteva ghemotoace de nori cirrus deasupra noastră, soarele strălucea puternic. Spre vest, un stol de păsări negre îşi croia drum spre ocean, în sud.

– La mine acasă deja a nins, îmi spuse. Aveţi noroc.

– Există un curent cald care ne oferă o pauză, am spus, amintindu-mi ce-mi spusese cândva Gerard. Moderează considerabil clima, în comparaţie cu alte locuri situate la aceeaşi latitudine.

– Călătoreşti mult? mă întrebă.

– Am călătorit mai mult decât aş fi vrut, am spus, de curând. Mi-ar plăcea să stau jos şi să nu-mi mai pese de nimic cam un an.

– Afaceri sau plăcere? mă întrebă, în timp ce o strajă ne lăsă să ieşim pe poartă şi eu am examinat rapid împrejurimile ca să descopăr vreo iscoadă.

– Nu de plăcere, am răspuns în timp ce am luat-o de cot pentru o clipă şi am îndreptat-o în direcţia pe care o alesesem.

Când am ajuns în zone civilizate, am urmat un timp Main Concourse. I-am atras atenţia asupra câtorva peisaje frumoase şi locuinţe remarcabile, inclusiv Ambasada Begmei. Nu păru

dornică să o viziteze pe aceasta din urmă, totuşi, spunând că oricum îşi va întâlni oficial compatrioţii înainte de a pleca. Se opri într-un magazin pe care l-am descoperit mai târziu, totuşi, ca să-şi cumpere două bluze, trimiţând bonul la ambasadă şi îmbrăcămintea la palat.

– Tata mi-a promis că mergem la cumpărături, explică ea. Şi ştiu că va uita. Când aude despre asta, ştie că eu nu uit.

Am explorat străzile cu diverse prăvălii şi ne-am oprit să bem ceva într-o cafenea pe trotuar, urmărind trecerea pietonilor şi a călăreţilor. Tocmai mă răsucisem spre ea ca să-i spun o anecdotă cu călăreţi când am simţit declanşarea unui contact prin Atu. Am aşteptat câteva secunde în timp ce senzaţia devenea mai puternică, dar nicio identitate nu prinse formă. Am simţit mâna lui Coral pe braţul meu.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Am încercat contactul mental, în speranţa stabilirii clare a legăturii, dar celălalt păru că se retrage în timp ce făceam asta. Totuşi, nu era la fel ca acea cercetare minuţioasă tainică, atunci când Masca mă prinsese în locuinţa Florei din San Francisco. Oare era cineva cunoscut încercând să mă contacteze şi nu reuşea să se concentreze? Rănit, poate? Sau…

– Luke? am zis. Tu eşti?

Dar n-am primit niciun răspuns şi senzaţia începu să dispară. Într-un târziu, se sfârşi.

– Ţi-e bine? întrebă Coral.

– Mda, e-n regulă, am spus. Sper. Cineva a încercat să mă contacteze şi apoi s-a răzgândit.

– Să te contacteze? Oh, vrei să spui prin acele Atuuri pe care le foloseşti?

– Da.

– Dar ai spus „Luke”… medita ea. Nimeni din familia ta nu poartă numele…

– S-ar putea să-l cunoşti drept Rinaldo, Prinţ de Kashfa, am zis.

Chicoti.

– Rinny? Fireşte că-l cunosc. Totuşi, nu-i plăcea să-i spunem Rinny…

– *Chiar* îl cunoşti? Vreau să zic, personal?

– Da, răspunse, deşi a trecut mult timp. Kashfa e destul de aproape de Begma. Uneori am fost în relaţii bune, alteori nu. Ştii cum e. Politica. Când eram mică, aveam lungi perioade când eram destul de prieteni. Erau o mulţime de vizite statale, în

ambele sensuri. Noi copiii ne jucam adesea împreună.

– Cum era el pe-atunci?

– Oh, un băiat înalt, stângaci, roşcat. Îi plăcea să se fălească – ce puternic e el, ce iute e el. Mi-amintesc cât de tare s-a supărat pe mine odată pentru că l-am învins într-o alergare.

– L-ai învins pe Luke într-o cursă?

– Da. Sunt o alergătoare foarte bună.

– Trebuie că da.

– Oricum, ne-a luat pe Nayda şi pe mine pe vas de câteva ori şi în câteva călătorii lungi. Apropo, unde e acum?

– La o băută cu pisica din Cheshire.

– Ce?

– E o poveste lungă.

– Mi-ar plăcea s-o aud. Mi-am făcut griji pentru el după lovitura de stat.

Mm... M-am gândit iute cum să-i povestesc astfel încât să nu-i spun fiicei primului ministru al Begmei vreun secret de stat, ca de pildă legătura lui Luke cu Casa de Amber... Deci:

– Îl ştiu de multă vreme, am început. De curând şi-a atras mânia unui vrăjitor care l-a drogat şi l-am văzut surghiunit în barul acela ciudat...

Apoi am continuat multă vreme, parţial pentru că a trebuit să mă opresc şi să-i fac un rezumat din Lewis Carroll. De asemeni, a trebuit să-i promit că-i împrumut una dintre ediţiile în Thari a „Alicei” din biblioteca Amberului. Când am isprăvit, râdea.

– De ce nu-l aduci înapoi? spuse apoi.

Hopa. N-aş putea spune că însuşirile lui de modificare-a-umbrei vor putea acţiona până când nu-şi va reveni. Aşa că:

– Face parte din vrajă; acţionează asupra propriei însuşiri vrăjitoreşti, am spus. Nu poate fi deplasat până când nu încetează efectul drogului.

– Ce interesant, remarcă ea. Luke e cu adevărat un vrăjitor?

– Uh... da, am spus.

– Cum a dobândit însuşirea asta? Când l-am cunoscut, nu dădea semne de aşa ceva.

– Vrăjitorii ajung la aceste abilităţi în diverse moduri, am explicat. Dar tu ştii asta, şi brusc mi-am dat seama că e mai isteaţă decât arăta expresia aceea zâmbitoare, nevinovată. Aveam o puternică senzaţie că încearcă să îndrepte totul spre cunoaşterea magiei Modelului pe partea lui Luke, ceea ce, desigur, ar fi spus lucruri interesante despre paternitatea lui. Şi

mama lui, Jasra, e la rândul ei un fel de vrăjitoare.

– Adevărat? N-am ştiut. La naiba! Du-te, vino!…

– Ei bine, a învăţat undeva.

– Ce ştii de tatăl lui?

– Nu mare lucru, am răspuns.

– L-ai întâlnit vreodată?

– Doar în trecere, am spus.

O minciună putea face chestiunea să pară cu adevărat importantă dacă ea avea măcar o vagă idee despre adevăr.

Astfel că am făcut unicul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu şedea nimeni la masa din spatele ei, şi dincolo de masă nu era decât un perete. Mi-am irosit una dintre vrăji, cu un gest nevăzut şi un singur cuvânt.

Masa se ridică şi zbură înapoi şi se zdrobi de perete. Zgomotul fu spectaculos. Se auziră exclamaţii puternice din partea mai multor patroni, şi eu am ţâşnit în picioare.

– E toată lumea în regulă? am spus, privind în jur ca şi cum aş fi căutat răniţii.

– Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă ea.

– O rafală de vânt ciudată sau ceva de genul ăsta, am spus. Poate ar fi mai bine să plecăm.

– În regulă, spuse privind rămăşiţele. Nu vreau să dau de necaz.

Am aruncat câteva monede pe masă, m-am ridicat şi am ieşit vorbind tot ce-mi trecea prin cap ca să pun o oarecare distanţă între noi şi subiect. Aceasta avu efectul scontat, pentru că nu mai încercă să repete întrebarea.

Continuându-ne plimbarea, am pornit-o spre direcţia West Vine. Când am ajuns acolo, am hotărât să ne îndreptăm în vale spre port, reamintindu-mi de pasiunea ei pentru navigaţie. Dar mă apucă de braţ şi mă opri.

– Nu există o scară mare la poalele Kolvirului? întrebă. Cred că tatăl tău a încercat odată să strecoare armate acolo şi a fost prins şi a trebuit să intre în luptă.

Am încuviinţat.

– Da, e adevărat, am spus. O treabă veche. S-a-ntâmplat demult. Scara nu prea mai e folosită în zilele noastre. Dar e încă într-o stare destul de bună.

– Mi-ar plăcea s-o văd.

– În regulă.

M-am răsucit spre dreapta şi am făcut cale întoarsă, către

Main Concourse. O pereche de cavaleri purtând culorile Llewellei trecu pe lângă noi, îndreptându-se în cealaltă direcţie, salutându-ne în trecere. Nu m-am putut abţine să mă-ntreb dacă erau într-o misiune oficială sau îndeplineau vreun ordin ca să-mi supravegheze mişcările. Probabil că la acelaşi lucru s-a gândit şi Coral, pentru că îmi făcu cu ochiul. Am dat din umeri şi am continuat drumul. Un pic mai târziu, când am aruncat o privire furişă înapoi, n-am mai văzut pe nimeni.

În timp ce ne plimbam, am trecut pe lângă oameni înveşmântaţi în culorile unei duzini de regiuni, şi aerul era plin de mirosurile bucatelor din dughenele deschise, ca să satisfacă toate gusturile. În diverse puncte din drumul nostru pe deal, ne-am oprit pentru plăcinte cu carne, iaurturi, dulciuri. Stimulentele erau prea puternice ca să le ignori.

Am remarcat supleţea cu care trecea peste obstacole. Nu era doar graţie. Era mai mult o stare de spirit – pregătire, presupun. De mai multe ori am observat cum priveşte înapoi în direcţia din care veneam. Am privit şi eu, dar n-am văzut nimic neobişnuit. O dată, când un bărbat ţâşni brusc printr-o intrare de care ne apropiam, am văzut cum îşi repede mâna spre stiletul de la centură, apoi o lăsă să cadă.

– E atât de multă activitate, se întâmplă atâtea aici… comentă după o vreme.

– Adevărat. În Begma e mai puţină, să-nţeleg?

– Considerabil.

– E un loc sigur în care să rătăceşti?

– Oh, da.

– Femeile de-acolo fac şi ele pregătire militară, ca şi bărbaţii?

– De obicei, nu. De ce?

– Simplă curiozitate.

– Oricum, eu am făcut ceva pregătire de luptă armată şi neînarmată, rosti.

– De ce? am întrebat.

– Tatăl meu a sugerat asta. Spunea că e folositor pentru ruda unuia situat în poziţia lui. M-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. De fapt, cred că şi-a dorit un fiu.

– Şi sora ta?

– Nu, pe ea n-a interesat-o.

– Te gândeşti la o carieră diplomatică?

– Nu, nu vorbeşti cu sora care trebuie.

– Un soţ bogat?

– Probabil necioplit şi plictisitor.
– Atunci, ce?
– Poate o să-ţi spun mai târziu.
– În regulă. O să-ţi amintesc dacă uiţi.

Ne-am croit drum spre sud de-a lungul Concourse, şi adierile se înteţiră pe măsură ce ne apropiam de Capătul Ţării. În depărtare apăru un ocean îngheţat, cenuşiu ca gresia şi acoperit cu nori albi. Multe păsări se roteau deasupra valurilor, în depărtare, şi un dragon foarte ondulat.

Am trecut prin Marea Arcadă şi am ajuns, în cele din urmă, la debarcader şi am privit în jos. Era un peisaj ameţitor, dincolo de scara scurtă, îngustă – prăpastia dădea spre plaja cafenie-şi-neagră, departe, dedesubt. Am privit ondulaţiile în nisip lăsate de reflux, încreţituri pe chipul unui bătrân. Aici, brizele erau mai puternice, şi mirosul jilav, sărat, care se intensifica pe măsură ce ne apropiam condimenta aerul la un nou nivel de intensitate. Coral se retrase o clipă, apoi înaintă iar.

– Pare ceva mai periculos decât mi-aş fi imaginat, rosti după un timp. Probabil că pare mai puţin periculos odată ce te afli pe ea.
– Nu ştiu, am răspuns.
– N-ai urcat-o niciodată?
– Nu, am spus. N-am avut niciodată vreun motiv.
– Credeam că ţi-ai fi dorit, după bătălia pierdută de tatăl tău.

Am dat din umeri.

– Eu sunt sentimental în alte moduri.

Zâmbi.

– Hai să coborâm pe plajă. Te rog.
– Sigur, am spus, şi am înaintat şi am pornit.

Scara îngustă ne purtă în jos cam vreo nouă metri, apoi se termină brusc acolo unde o variantă mult mai strâmtă se răsucea într-o parte. Măcar treptele nu erau umede şi alunecoase. Undeva departe, jos, am putut vedea locul unde scara se lărgea iar, permiţând unei perechi să coboare alături. Deocamdată, totuşi, ne deplasam în şir şi eram iritat că, într-un fel, Coral mi-o luase înainte.

– Dacă aluneci, trec mai departe, i-am spus.
– De ce? întrebă.
– Ca să fiu în faţa ta dacă te prăbuşeşti.
– În regulă, răspunse. N-o să cad.

Mi-am zis că nu merită să mă cert şi am lăsat-o să conducă.

Locurile unde scara îşi schimba direcţia erau aşezate la întâmplare, săpate acolo unde configuraţia stâncilor permitea aşa ceva. În consecinţă, unele locuri în pantă erau mai lungi decât altele şi drumul nostru se întindea pe toată suprafaţa muntelui. Acum, vânturile erau mai puternice decât fuseseră deasupra, şi ne-am trezit stând lipiţi de coasta muntoasă atât cât îngăduiau contururile. Dacă n-ar fi bătut vântul, probabil că am fi făcut la fel. Absenţa oricărei balustrade de siguranţă ne făcea să stăm retraşi faţă de margine. Erau locuri unde peretele muntos atârna deasupra noastră, dând efectul unei grote; în alte locuri, am parcurs o proeminenţă a stâncii şi ne-am simţit foarte expuşi. De câteva ori mantia mea mă izbi în faţă şi am înjurat, amintindu-mi că localnicii rareori vizitează locurile istorice din apropierea lor. Am început să le apreciez înţelepciunea. Coral se grăbea înainte şi am iuţit pasul ca s-o ajung din urmă. Dincolo de ea, am putut vedea un refugiu care semnala prima curbă a drumului. Speram că se va opri acolo şi îmi va spune că s-a răzgândit de necesitatea acestei expediţii. Dar n-o făcu. Se răsuci şi continuă drumul. Vântul îmi fură oftatul şi îl purtă într-o grotă cu poveşti rezervată pentru plângerile celor cărora-li-se-impune-cu-de-a-sila.

Totuşi, nu m-am putut abţine să nu privesc în jos din când în când; şi, de fiecare dată, mă gândeam la tatăl meu luptând să-şi croiască drum pe treptele acestea. Era ceva ce n-aş fi vrut să încerc – cel puţin nu până voi fi încercat toate variantele mai viclene. Am început să mă întreb cât de mult ne aflam sub nivelul palatului…

Când, într-un târziu, am ajuns pe refugiul de unde scara începea să se lărgească, m-am grăbit s-o ajung din urmă pe Coral, astfel încât să putem merge alături. În grabă, mi-am agăţat tocul şi m-am împiedicat în timp ce luam curba. N-a fost mare lucru. Am reuşit să întind mâna şi să-mi găsesc echilibrul pe suprafaţa stâncii în timp ce m-am repezit înainte şi m-am clătinat. Am fost uluit, totuşi, cum a perceput Coral pasul meu greşit, doar pe baza zgomotului, şi de reacţia ei. Se trase brusc înapoi şi îşi răsuci corpul în lateral. Mâinile ei veniră în contact cu braţul meu în acest răstimp, şi mă împinse într-o parte, lipit de stâncă.

– În regulă! am spus, cu sufletul la gură. Sunt okay.

Se ridică şi îşi scutură praful în timp ce-mi reveneam.

– Am auzit… începu.

– O să-mi revin. Dar mi-am agăţat tocul. Asta-i tot.
– N-aş zice.
– Totul e-n ordine. Mulţumesc.

Am început să coborâm scara unul lângă altul, dar ceva se schimbase. Acum începeam să fiu cuprins de o suspiciune care nu-mi plăcea, dar nu puteam scăpa de ea. Oricum, nu încă. Ceea ce aveam în minte era prea periculos, dacă s-ar fi dovedit adevărat.

Aşa că, în loc de asta:
– În Spania când plouă, mai mult pe câmpie, am zis.
– Ce? întrebă ea. N-am înţeles…
– Am spus „Ce zi frumoasă este să te plimbi cu o doamnă superbă”.

Roşi în obraji. Apoi:
– În ce limbă ai spus-o… prima oară?
– În engleză, am răspuns.
– N-am studiat-o niciodată. Ţi-am spus atunci când vorbeam despre „Alice”.
– Ştiu. Am vrut doar să fiu excentric, am răspuns.

Plaja, acum mai aproape, era vărgată ca un tigru şi strălucitoare pe alocuri. Un val de spumă se retrăgea de-a lungul versantului în timp ce păsările ţipau şi se scufundau ca să examineze rămăşiţele aduse de valuri. Pânze pluteau în largul mării şi o mică perdea de ploaie făcea vălurele în sud-est, departe în larg. Vânturile nu mai făceau zgomot, cu toate că încă se năpusteau asupra noastră cu o forţă care făcea ca mantiile să se înfăşoare pe noi.

Am continuat în tăcere până când am ajuns jos. Apoi am înaintat, făcând câţiva paşi pe nisip.
– Portul e în direcţia aceea, am spus arătând în dreapta, spre vest, şi e şi o biserică acolo în drum, am adăugat, indicând clădirea întunecată unde avuseseră loc funeraliile lui Caine şi unde vin adesea oamenii mării ca să se roage pentru călătorii fără incidente.

Coral privi în ambele direcţii şi, de asemeni, aruncă o privire în spatele nostru şi în sus.
– Mai coboară nişte oameni, remarcă ea.

Am privit în sus şi am văzut trei siluete lângă vârful scării, dar stăteau nemişcate, ca şi cum coborâseră o mică porţiune ca să vadă priveliştea. Niciuna nu purta culorile Llewellei…
– Turişti, am spus.

Îi urmări încă o clipă, apoi îşi întoarse privirea.

– Nu sunt şi grote pe aici, pe undeva? întrebă.

Am arătat cu capul spre dreapta.

– Pe acolo, am răspuns. Sunt o mulţime. Periodic, oamenii se rătăcesc prin ele. Unele sunt foarte colorate. Altele se întind doar prin beznă. Câteva sunt pur şi simplu doar deschizături.

– Mi-ar plăcea să le văd, spuse.

– Fireşte, e uşor. Să mergem.

Am pornit la drum. Oamenii de pe scară nu se mişcaseră. Încă păreau că privesc marea. Mă-ndoiam că sunt contrabandişti. Nu pare a fi o ocupaţie cotidiană într-un loc unde se plimbă cine vrea. Oricum, eram mulţumit că însuşirea mea pentru suspiciune era în creştere. Părea ceva potrivit în lumina evenimentelor recente. Obiectul celei mai mari suspiciuni, fireşte, mergea alături de mine, rostogolind bucăţi de lemn cu vârful cizmei, râcâind pietricele lucioase, râzând – numai că nu eram pregătit să fac nimic în clipa aceea. Curând...

Mă apucă brusc de braţ.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, rosti. Îmi place.

– Oh, şi mie. Mă bucur că am venit amândoi. Eşti binevenită.

Asta mă făcu să mă simt uşor vinovat, dar dacă presupunerea mea era greşită, nu se va produce nimic rău.

– Cred că mi-ar plăcea să locuiesc în Amber, remarcă în timp ce mergeam.

– Şi mie, am răspuns. N-am mai făcut-o de foarte mult timp.

– Oh?

– Cred că, de fapt, nu ţi-am explicat cât timp am petrecut pe Umbra Pământ, unde am fost la şcoală, unde am avut slujba despre care ţi-am povestit..., am început şi deodată am început să-i revărs şi mai mult din autobiografie – lucru pe care, de obicei, nu-l fac. Nu ştiam de ce îi spuneam toate astea, la început, dar mai apoi mi-am dat seama că, pur şi simplu, voiam să vorbesc cu cineva. Chiar dacă strania mea suspiciune era corectă, nu mai conta. Un ascultător parcă-prietenos mă făcea să mă simt mai bine decât mă simţisem vreodată. Şi, înainte de a-mi da seama, îi povesteam despre tatăl meu – cum acest bărbat pe care-l cunoscusem vag trecuse prin povestea lungă a bătăliilor lui, a dilemelor lui, a deciziilor lui, ca şi cum ar fi încercat să se justifice faţă de mine, ca şi cum aceea ar fi fost unica ocazie în care trebuia s-o facă, şi cum ascultasem eu, întrebându-mă ce sărise, ce uitase, ce ascunsese sau înflorise sub o spoială înşelătoare, ce

sentimente nutrea faţă de mine…

– Acelea sunt câteva dintre grote, i-am spus în clipa în care vederea lor mi-a întrerupt frâul liber al amintirilor, acum deranjant. Începu să spună ceva despre monologul meu, dar pur şi simplu am continuat: Le-am văzut o singură dată.

Îmi prinse starea de spirit şi rosti simplu:

– Mi-ar plăcea să intru în una dintre ele.

Am încuviinţat. Grotele păreau a fi un loc bun pentru ceea ce aveam în minte.

Am ales-o pe a treia. Gura ei era mai largă decât primele două, şi puteam vedea în interior pe o distanţă lungă.

– Hai s-o-ncercăm pe asta. Pare bine luminată, am explicat.

Am pătruns într-o răcoare plină de umbre. Nisipul jilav ne însoţi un timp, subţiindu-se lent pentru a fi înlocuit de un sol zgrunţuros. Tavanul coborî şi se înălţă de câteva ori. O curbă la stânga ne uni cu trecerea unei alte deschizături, deoarece privind prin ea am văzut mai multă lumină. Cealaltă direcţie ducea mai adânc în munte. Încă puteam simţi pulsul ecoului mării de acolo de unde ne aflam.

– Grotele astea ar putea duce înapoi foarte departe, remarcă ea.

– Aşa este, am răspuns. Se răsucesc şi se intersectează şi şerpuiesc. N-aş vrea să mergem prea departe fără o hartă şi un felinar. Niciodată n-au fost complet cartografiate, din câte ştiu.

Privi în jur, examinând zonele de beznă în întunericul unde tunelurile laterale dădeau într-al nostru.

– Cât de departe crezi că merg? întrebă.

– Chiar nu ştiu.

– Sub palat?

– Probabil, am spus amintindu-mi şiragul de tuneluri laterale pe lângă care trecusem în drumul meu spre Model. Pare posibil să răspundă în marile grote de sub palat – undeva.

– Cum e acolo, jos?

– Sub palat? Doar beznă şi spaţiu. Vechiul…

– Mi-ar plăcea să văd.

– Pentru ce?

– Modelul e acolo, jos. Trebuie că e foarte colorat.

– Oh, este – cu totul strălucitor şi învolburat. Oricum, mai degrabă de natură să te intimideze.

– Cum poţi spune asta când tu l-ai traversat?

– A-l traversa şi a-ţi plăcea sunt două lucruri diferite.

– Mă gândeam doar că dacă simţeai în tine dorinţa de a-l traversa, simţeai un fel de afinitate, un fel de adâncă rudenie cu el.

Am izbucnit în râs şi sunetul răsună ca un ecou în jurul nostru.

– Oh, în timp ce-l parcurgeam, ştiam că există în mine forţa de-a o face, am spus. Oricum, n-am simţit ceva anticipat. Atunci eram doar înspăimântat. Şi nu mi-a plăcut niciodată.

– Ciudat.

– Nu chiar. E ca oceanul sau ca cerul nopţii. E imens şi puternic şi frumos şi e acolo. E o forţă a naturii şi poţi face ce vrei din el.

Privi de-a lungul trecerii care ducea în interior.

– Mi-ar plăcea să-l văd, rosti.

– Eu unul n-aş încerca să găsesc calea spre el pornind de aici, i-am spus. Oricum, de ce vrei să-l vezi?

– Doar ca să văd cum aş reacţiona la aşa ceva.

– *Eşti* ciudată, am spus.

– Vrei să mă duci când ne întoarcem? Vrei să mi-l arăţi?

Nu mergea deloc aşa cum îmi închipuisem. Dacă ea era ceea ce credeam, nu-i înţelegeam cererea. Eram pe jumătate tentat s-o duc acolo, ca să aflu ce intenţionează. Totuşi, acţionam pe baza unui sistem de priorităţi, şi aveam senzaţia că ea reprezenta una dintre ele, pentru care îmi făcusem o promisiune şi câteva pregătiri minuţioase.

– Poate, am mormăit.

– Te rog. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

Părea sinceră. Numai că bănuiala mea era aproape-perfectă. Trecuse suficient timp pentru ca acel straniu spirit schimbător-de-trup, care îmi intersectase calea în nenumărate forme, să fi găsit o gazdă nouă şi apoi să-şi fi îndreptat din nou atenţia asupra mea şi să-mi fi câştigat din nou încrederea. Coral era perfectă în rol, sosirea ei exact la momentul potrivit, preocuparea făţişă pentru sănătatea mea fizică, reflexele rapide. Mi-ar fi plăcut s-o mai ţin pe lângă mine pentru interogatoriu, dar ştiam că pur şi simplu m-ar fi minţit, în absenţa dovezilor sau a unei situaţii de urgenţă. Şi eu n-aveam încredere în ea. Aşa că mi-am revizuit vraja pe care o pregătisem şi am ţinut-o pe drumul de întoarcere de la Arbor House, o vrajă pe care o elaborasem pentru a goni o entitate posesivă din gazda ei. Am ezitat o clipă, totuşi. Sentimentele mele faţă de ea erau ambivalente. Chiar dacă ea ar fi entitatea, aş fi vrut să mă împac cu ea dacă i-aş fi cunoscut motivul.

Deci:

– Ce vrei, de fapt? am întrebat.

– Doar să-l văd. Sincer, răspunse.

– Nu, vreau să spun că, dacă tu eşti ceea ce cred eu cu adevărat că eşti, rostesc marea întrebare: De ce?

Frakir începu să pulseze pe încheietură.

Coral tăcu pe parcursul unei sonore respiraţii adânci, apoi:

– Cum ţi-ai dat seama?

– Te-ai trădat singură prin mici lucruri descifrabile numai de către cineva care, de curând, a devenit paranoic, am răspuns.

– Magie, rosti. Asta e?

– E pe cale, am răspuns. Cât p-aci să mă prinzi, dar nu pot avea încredere în tine.

Am rostit cuvintele ghid pentru vrajă, lăsându-le să-mi direcţioneze mâinile blând prin gesturi potrivite.

Urmară două cumplite ţipete stridente, apoi un al treilea. Dar nu erau ale ei. Veneau de după colţul pasajului pe care tocmai îl părăsisem.

– Ce…? începu ea.

– … naiba! am terminat eu şi m-am repezit pe lângă ea şi după colţ, trăgându-mi spada în acest răstimp.

Proiectate în lumina intrării în grotă, am observat trei siluete pe solul grotei. Două zăceau răşchirate şi ţepene. A treia era aşezată şi aplecată în faţă, blestemând. Am înaintat lent, cu vârful spadei îndreptat către aceasta. Îşi răsuci în direcţia mea capul din beznă şi sări în picioare, încă aplecată în faţă. Îşi prinse mâna stângă cu dreapta şi se retrase până când veni în contact cu peretele. Se opri acolo, mormăind ceva neinteligibil. Mi-am continuat înaintarea cu precauţie, cu toate simţurile la pândă. O puteam auzi pe Coral mişcându-se înapoia mea, apoi am zărit-o în stânga când trecerea se lărgi. Îşi scosese stiletul şi-l ţinea jos şi aproape de şold. Nu era timp acum să mă gândesc cum acţionase vraja mea asupra ei.

M-am oprit când am ajuns la prima dintre cele două forme căzute la pământ. Am împuns-o cu vârful cizmei, gata să lovesc brusc dacă ar fi atacat. Nimic. Era flască, lipsită de viaţă. M-am folosit de picior ca s-o întorc şi capul se rostogoli înspre gura peşterii. În lumina care căzu pe el am văzut o faţă umană pe-jumătate-putrezită. Nasul meu deja mă informase că starea asta nu era o simplă iluzie. Am înaintat spre cealaltă şi am întors-o şi pe ea. Şi aceasta arăta ca un cadavru în descompunere, în timp

ce prima ţinea încleştat un stilet în mâna dreaptă, cea de-a doua nu purta armă. Atunci am observat un alt stilet – pe jos, lângă picioarele celui în viaţă. Am ridicat privirea spre el. Oricum asta n-avea niciun sens. Crezusem că cele două siluete prăbuşite la pământ erau moarte de câteva zile, cel puţin, şi habar n-aveam ce e cu bărbatul care stătea în picioare.

– Îîî… Te-ar deranja să-mi spui ce se petrece? am întrebat.

– Fii blestemat, Merlin! urlă şi i-am recunoscut vocea.

M-am mişcat într-un arc lent, păşind peste cei căzuţi. Coral stătea lângă mine, mişcându-se la fel ca mine. Individul răsuci capul ca să vadă înaintarea noastră şi, când în sfârşit lumina îi căzu pe chip, am văzut că Jurt se holba la mine cu singurul lui ochi – un petic îl acoperea pe celălalt – şi am văzut, de asemeni, că îi lipsea cam jumătate din păr, scalpul gol acoperit cu crestături sau cicatrici, cu ciotul urechii pe jumătate refăcută la vedere. Din partea asta puteam vedea şi faptul că bandana care-i acoperea mare parte din rană îi alunecase în jurul gâtului. Din mâna stângă îi curgea sânge, şi brusc mi-am dat seama că-i lipseşte degetul mic.

– Ce-ai păţit? am întrebat.

– Unul dintre zombi mi-a lovit mâna cu stiletul în timp ce se prăbuşea, spuse, când tu ai scos din ei spiritele care îi animau.

Vraja mea – să evacuez un spirit posedat… Fuseseră în raza de acţiune a vrăjii.

– Coral, am întrebat, eşti bine?

– Da, răspunse. Dar nu înţeleg…

– Mai târziu, i-am spus.

Nu l-am întrebat ce păţise la cap, pentru că mi-am amintit lupta cu lupul cu un singur ochi în pădurea din estul Amberului – fiara căreia îi băgasem capul în focul de tabără. Bănuiam de câtăva vreme că Jurt fusese în forma-schimbătoare, chiar înainte ca Mandor să-mi ofere suficiente informaţii care s-o confirme.

– Jurt, am început, am fost cauza multora dintre rănile tale, dar trebuie să înţelegi că tu ţi le-ai atras. Dacă nu m-ai fi atacat, n-ar fi fost nevoie să mă apăr…

Se auzi un sunet ca un clicăit, ca un scrâşnet. Mi-au trebuit mai multe secunde să-mi dau seama că scrâşnea din dinţi.

– Adopţia mea de către tatăl tău nu înseamnă nimic pentru mine, am spus, în afară de faptul că mi-a făcut o onoare prin asta. Până de curând nici n-am ştiut că s-a-ntâmplat aşa.

– Minţi! şuieră el. L-ai păcălit cumva, ca să ne-o iei înainte la

succesiune.

– Glumeşti, am spus. Suntem cu toţii atât de jos pe listă încât nici nu contează.

– Nu pentru Coroană, prostule! Pentru Casă! Tatăl nostru nu e chiar în toate minţile!

– Îmi pare rău să aud asta, am spus. Dar nici măcar n-am gândit vreodată astfel. Şi, oricum, Mandor e înaintea noastră, a tuturor.

– Şi acum tu eşti al doilea.

– Nu prin alegere. Haide! N-o să văd niciodată titlul. Ştii asta!

Se îndreptă şi, când se mişcă, am observat un uşor nimb prismatic în jurul siluetei lui.

– Nu acesta e motivul real, am continuat. Nu m-ai plăcut niciodată, dar nu vrei să te răzbuni pe mine din cauza succesiunii. Acum ascunzi ceva. Trebuie să fie vorba de altceva, cu atâta agitaţie din partea ta. Apropo, tu ai trimis Îngerul de Foc, nu-i aşa?

– Te-a găsit atât de repede? spuse. Nici măcar nu eram sigur că pot conta pe asta. Bănuiesc că a meritat efortul, una peste alta. Dar… Ce s-a-ntâmplat?

– E mort.

– Eşti foarte norocos. Prea norocos, răspunse.

– Ce vrei de fapt, Jurt? Aş vrea să lămurim asta odată pentru totdeauna.

– Şi eu, răspunse. Ai trădat pe cineva la care ţin, şi numai moartea ta va pune lucrurile în ordine.

– Despre cine vorbeşti? Nu înţeleg.

Rânji brusc.

– O să înţelegi, rosti. În ultimele clipe ale vieţii tale o să-ţi spun de ce.

– Atunci, s-ar putea să am mult de aşteptat, am răspuns. Nu pari prea priceput în genul ăsta de treburi. Ce-ar fi să-mi spui chiar acum şi să scăpăm amândoi de o mulţime de necazuri?

Izbucni în râs, şi efectul de prismă se intensifică, şi exact în clipa aceea mi-am dat seama ce era.

– Mai curând decât îţi închipui, spuse, pentru că în curând voi fi mai puternic decât orice ai întâlnit vreodată.

– Dar nu mai puţin stângaci, am sugerat, atât lui cât şi celui care îi ţinea Atuul, privindu-mă prin el, gata să-l înşface într-o clipită…

– *Tu* eşti, Mască, nu-i aşa? am spus. Ia-l înapoi. Nu trebuie să

mi-l mai trimiţi vreodată şi să-l vezi cum o dă în bară. O să te promovez pe lista mea de priorităţi şi dă-mi repede un semn, dacă mă asiguri că tu eşti cu adevărat.

Jurt deschise gura şi rosti ceva, dar nu l-am putut auzi pentru că se topi rapid şi cuvintele odată cu el. În acest răstimp, ceva zbură spre mine; nu era nevoie să parez, dar nu mi-am putut stăpâni reflexul.

Lângă cele două cadavre descompuse şi degetul mic al lui Jurt, cam o duzină de trandafiri se răspândi la picioarele mele, acolo, la capătul curcubeului.

5

În timp ce mergeam de-a lungul plajei în direcţia portului, Coral rosti într-un târziu:

– Asemenea lucruri se întâmplă pe-aici foarte des?

– Ar trebui să vii într-o zi proastă, am spus.

– Dacă nu te deranjează să-mi spui, mi-ar plăcea să aud despre ce a fost vorba.

– Presupun că-ţi datorez o explicaţie, am aprobat, pentru că te-am judecat greşit acolo, fie că ştii, fie că nu.

– Vorbeşti serios.

– Mda.

– Dă-i drumul. Chiar sunt curioasă.

– E o poveste lungă… am luat-o iar de la capăt.

Privi în depărtare spre port, apoi în sus spre crestele Kolvirului.

– … Şi un drum lung, spuse.

– … Şi tu eşti o fiică a primului ministru al unei ţări cu care noi avem într-un fel relaţii sensibile în clipa asta.

– Ce vrei să spui?

– Unele dintre lucrurile care se petrec ar putea reprezenta un fel de informaţii sensibile.

Îmi puse mâna pe umăr şi se opri. Mă privi drept în ochi.

– Pot să păstrez un secret, îmi spuse. Una peste alta, tu-l ştii pe al meu.

M-am felicitat pentru că, în sfârşit, învăţasem trucul rudelor mele de a-mi controla expresia feţei chiar şi atunci când eram uluit total. Ea *rostise* ceva în grotă când mă adresasem ei ca şi cum ar fi fost entitatea, ceva care sunase ca şi cum credea că descoperisem un secret în ceea ce o priveşte.

Aşa că i-am adresat un zâmbet crispat şi am dat din cap.

– Chiar aşa, am spus.

– Doar nu plănuiţi să pustiiţi ţara noastră, sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa? întrebă.

– Din câte ştiu eu, nu. Şi nu cred că e vorba de aşa ceva.

– Bine, atunci. Vorbeşti numai în cunoştinţă de cauză, nu-i aşa?

– Adevărat, am aprobat,

– Deci, să auzim povestea.

– În regulă.

În timp ce mergeam de-a lungul ţărmului şi vorbeam, în acompaniamentul notelor grave ale valurilor, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc din nou lunga poveste a tatălui meu. Era oare o trăsătură a familiei, m-am întrebat, să devii autobiografic în clipe de necaz dacă găseşti ascultătorul potrivit? Pentru că mi-am dat seama că îmi elaborez spusele dincolo de graniţele necesităţii. Şi, oricum, de ce trebuia să fie ea ascultătorul potrivit?

Când am ajuns în districtul portuar am constatat că mi-e foame, oricum, şi încă aveam de povestit o mulţime. Întrucât era încă lumină şi, fără îndoială, mult mai multă siguranţă decât atunci când făcusem vizita mea nocturnă, am găsit drumul spre Harbor Road – care era şi mai plin de praf în lumina puternică – şi, aflând că şi Coral era flămândă, ne-am dus în spatele golfuleţului, oprindu-ne câteva minute să vedem o ambarcaţiune cu multe catarge, cu pânze aurii dând roată digului şi acostând. Apoi am urmat drumul cotit spre ţărmul vestic şi am reuşit să găsesc Seabreeze Lane fără probleme. Era încă destul de devreme ca să dăm peste câţiva marinari treji. La un moment dat, un tip solid, cu-barbă-neagră, cu o cicatrice interesantă pe obrazul drept începu să se apropie de noi, dar un tip mai scund ajunse la el primul şi îi şopti ceva la ureche. Amândoi făcură cale-întoarsâ.

– Hei, am spus. Ce voia?

– Nimic, spuse individul mai scund. Nu vrea nimic. Mă studie o clipă şi dădu din cap. Apoi: Te-am văzut aici noaptea trecută, adăugă.

– Oh, am spus în timp ce-şi continuară drumul spre colţul următor, îl depăşiră şi dispărură.

– Ce-a fost asta? spuse Coral.

– Încă n-am ajuns la partea asta a poveştii.

Dar mi-am amintit clar când am trecut pe lângă locul unde se

petrecuse. Nu rămăsese nicio urmă a conflictului.

Aproape trecusem de ceea ce fusese „La Billy Sângerosul”, pentru că o nouă firmă atârna deasupra uşii. Pe ea stătea scris: „La Andy Sângerosul” cu litere noi, verzi. Locul era exact la fel înăuntru, totuşi, cu excepţia bărbatului din spatele tejghelei, care era mai înalt şi mai subţire decât individul hirsut, cu faţă-ciupită care mă servise ultima oară. Numele lui, am aflat, era Jak şi era fratele lui Andy. Ne vându o sticlă cu „Pişatul lui Bayle” şi puse comanda noastră pentru două porţii de peşte în gaura din zid. Fosta mea masă era liberă şi am ocupat-o. Mi-am lăsat centura pe scaunul din dreapta, cu spada parţial scoasă din teacă, aşa cum mi se spusese că e eticheta aici.

– Îmi place locul ăsta, spuse. E… altfel.

– Uh… da, am spus, privind spre doi beţivi mangă – unul în faţa localului, celălalt în spate – şi spre cei trei tipi cu-ochi-şmecheri conversând cu voce scăzută într-un colţ. Câteva sticle sparte şi pete suspecte pe podea şi câteva opere de artă nu-prea-subtile cu tentă amoroasă atârnau pe peretele de vizavi. Mâncarea e destul de bună, am adăugat.

– N-am fost niciodată într-un restaurant ca ăsta, continuă ea, privind o pisică neagră, care ţâşni dintr-o încăpere din spate, luptându-se cu un şobolan enorm.

– Are clienţii lui, dar e un secret bine păzit printre consumatorii discriminatori.

Mi-am continuat povestea pe parcursul unei mese chiar mai gustoasă decât cea pe care mi-o amintisem. Mult mai târziu, când uşa se deschise ca să intre un bărbat scund, şchiop şi cu un bandaj murdar în jurul capului, am observat că lumina zilei începea să dispară. Tocmai isprăvisem povestea şi părea a fi timpul potrivit ca să plecăm.

Am spus asta, dar Coral îşi puse mâna pe a mea.

– Ştii că nu sunt entitatea ta, rosti, dar dacă ai nevoie de vreun ajutor pe care ţi l-aş putea oferi, o s-o fac.

– Eşti o bună ascultătoare, am zis. Mulţumesc. Ar fi mai bine să plecăm acum.

Am trecut de Aleea Morţii fără incidente şi ne-am croit drum de-a lungul Harbor Road spre Vine. Soarele se pregătea să apună în timp ce ne îndreptam în susul drumului, şi bolovanii trecură printr-o varietate de nuanţe de pământ strălucitor şi culori de foc. Traficul stradal şi pietonal era lejer. Aromele gătitului pluteau în aer; frunzele foşneau de-a lungul drumului; un mic

balaur galben călărea curenţii de aer sus, deasupra capetelor noastre; pânze de lumini de curcubeu brăzdau cerul deasupra în nord, dincolo de palat. Am continuat să aştept, crezând că voi primi mai multe întrebări din partea lui Coral, decât cele puţine de până atunci. Degeaba. Dacă mi-aş fi auzit eu povestea, cred că aş fi avut o mulţime de întrebări, doar dacă aş fi fost total copleşit de ea sau, cumva, aş fi înţeles-o până la capăt.

– Când ajungem înapoi la palat…? spuse.

– Da?

– … Mă vei duce să văd Modelul, nu-i aşa?

Am izbucnit în râs.

… Sau poate altceva îmi ocupa mintea.

– Chiar acum? Primul lucru după ce intrăm? am întrebat.

– Da.

– Sigur, am spus.

Apoi:

– Povestea ta îmi schimbă imaginea mea despre lume, spuse, şi n-aş vrea să-ţi dau sfaturi…

– Dar… am continuat.

– … Se pare că Ţinutul celor Patru Lumi deţine răspunsurile pe care le vrei. Toate celelalte se vor lămuri când vei afla ce se petrece acolo. Dar nu înţeleg de ce nu poţi, pur şi simplu, să faci un Atu pentru el şi să te teleportezi acolo.

– Bună întrebare. Există părţi ale Curţilor Haosului în care nu se poate teleporta nimeni pentru că se modifică în mod constant şi nu pot fi reprezentate într-o mod stabil. Aceeaşi regulă se aplică şi locului unde l-am plasat pe Ghostwheel. Acum, terenul din jurul Ţinutului fluctuează destul de puţin, dar nu sunt convins că acesta e motivul blocajului. Locul este un centru de putere şi cred că e posibil ca cineva să fi deviat o parte din acea putere într-o vrajă care acţionează ca un scut. Un magician suficient de bun ar putea fi în stare să pătrundă prin el cu un Atu, dar am senzaţia că forţa necesară ar declanşa o alarmă psihică şi ar distruge orice element de surpriză.

– Totuşi, cum arată locul? întrebă.

– Ei bine… am început. Uite. Am luat agenda şi Scripto-ul meu din buzunarul cămăşii şi am făcut o schiţă. Vezi, toată zona asta e vulcanică. Am desenat câteva suluri de fum. Şi zona asta e Epoca de Gheaţă. Alte câteva schiţe. Ocean aici, munţi dincoace…

– Atunci se pare că cea mai bună cale e să foloseşti din nou

Modelul, rosti studiind desenul şi clătinând din cap.

– Da.

– Crezi c-ai s-o faci curând?

– Posibil.

– Cum îi vei ataca?

– Încă lucrez la asta.

– Dacă există vreo modalitate în care te-aş putea ajuta, să ştii că am vorbit serios.

– Nu există.

– Nu fi atât de sigur. Sunt bine antrenată. Sunt plină de resurse. Chiar ştiu şi câteva vrăji.

– Mulţumesc, am spus. Dar nu.

– Nu încape discuţie?

– Nu.

– Dacă te răzgândeşti…

– Nu mă răzgândesc.

– … Dă-mi de ştire.

Am ajuns pe Concourse, l-am străbătut. Vânturile erau mai năvalnice aici şi ceva rece îmi atinse obrazul. Apoi din nou…

– Zăpadă! strigă Coral, chiar în clipa în care am constatat că nişte fulgi de mărime mijlocie zburau în jurul nostru, evaporându-se imediat ce atingeau pământul.

– Dacă echipa ta ar fi ajuns la ora fixată, am remarcat, n-ai fi avut parte de plimbarea asta.

– Uneori sunt norocoasă, spuse.

Ningea destul de puternic atunci când am ajuns la palat. Am folosit din nou uşa secretă, oprindu-ne pe alee ca să privim înapoi spre oraşul punctat cu lumini, pe jumătate ecranat de fulgii care cădeau. Ştiam că ea va privi mai mult decât mine, pentru că mă răsucisem să mă uit la ea. Arăta fericită, cred, ca şi cum ar fi lipit peisajul într-un album mental cu tăieturi din ziare. Aşa că m-am aplecat spre ea şi am sărutat-o pe obraz, deoarece mi s-a părut o idee bună.

– Oh, spuse, răsucindu-se. M-ai luat prin surprindere.

– Bun, i-am spus. Urăsc să telegrafiez lucrurile astea. Hai să lăsăm trupele să intre ca să nu mai stea în frig.

Zâmbi şi mă luă de braţ. Înăuntru, straja îmi spuse:

– Llewella vrea să ştie dacă veţi veni amândoi la cină.

– Când e cina? l-am întrebat.

– Cam într-o oră şi jumătate, cred.

Am privit spre Coral, care dădu din umeri.

– Cred că vom veni, am spus.

– Sufrageria din faţă, sus pe scări, îmi spuse. Să-i spun o vorbă sergentului meu – trebuie să sosească imediat – şi să vă aducă el cina? Sau vreţi să…

– Da, am spus. Fă asta.

– Vrei să te speli, să-ţi schimbi hainele…? am început în timp ce porneam.

– Modelul, rosti ea.

– Vom avea parte de mai multe scări, i-am spus.

Se răsuci spre mine, cu chipul încordat, dar văzu că zâmbeam.

– Pe aici, am zis, conducând-o spre coridorul principal şi parcurgându-l.

N-am recunoscut straja din capătul scurtului coridor care ducea spre scară. Ştia cine sunt, totuşi, o privi curios pe Coral, deschise uşa, ne dădu un felinar şi-l aprinse.

– Mi s-a spus că e o treaptă lipsă, spuse când îmi înmână felinarul.

– Care anume?

Clătină din cap.

– Prinţul Gerard a raportat asta de mai multe ori, rosti, dar se pare că nimeni altcineva n-a observat.

– Okay, am spus. Mulţumesc.

De data asta Coral nu obiectă când am intrat eu primul. Dintre cele două, scara de aici era mai înspăimântătoare decât cea de pe plajă, mai ales că nu-i poţi vedea capătul, şi după câţiva paşi nu prea mai poţi vedea mare lucru dincolo de scoica de lumină în care te deplasezi în timp ce te roteşti coborând. Şi mai există o senzaţie apăsătoare de vastitate în jurul tău. N-am văzut locul iluminat niciodată, dar am impresia că aprecierea e corectă. E o cavernă foarte mare şi tot mergi şi mergi şi cobori în mijlocul ei, întrebându-te când vei ajunge la capăt.

După un timp, Coral îşi drese glasul, apoi:

– Am putea să ne oprim un minut? întrebă.

– Fireşte, am spus, oprindu-mă. Ţi-ai pierdut suflul?

– Nu, spuse. Cât mai e?

– Nu ştiu, am răspuns. De fiecare dată când vin aici, pare a fi o distanţă diferită. Dacă vrei să te întorci şi să iei cina, îl putem vedea mâine. Ai avut o zi plină.

– Nu, răspunse. Dar nu m-ar deranja să mă ţii în braţe un minut.

Părea un loc ciudat pentru romantism, aşa că am dedus cu

inteligenţă că exista un alt motiv, n-am zis nimic şi m-am supus.

Mi-a trebuit mult timp ca să constat că plângea. Reuşise foarte bine să ascundă asta.

– Ce s-a-ntâmplat? am întrebat într-un târziu.

– Nimic, răspunse. O reacţie nervoasă, poate. Un reflex primitiv. Beznă. Claustrofobie. Ceva de genul ăsta.

– Hai să ne întoarcem.

– Nu.

Aşa că am pornit iar.

Cam o jumătate de minut mai târziu, am văzut ceva alb în laterala unei trepte de mai jos. Am încetinit. Apoi am constatat că era doar o batistă. Ceva mai aproape, totuşi, şi am văzut că era ţintuită cu un stilet. De asemeni, era ceva scris pe ea. M-am oprit, am luat-o, am netezit-o şi am citit. ASTA E, LA NAIBA! – GERARD, spunea.

– Ai grijă aici, i-am spus lui Coral.

M-am pregătit să păşesc, dar dintr-un impuls am încercat uşor treapta cu piciorul. Niciun scârţâit. M-am lăsat cu toată greutatea. Nimic. Părea solidă. Am stat pe ea. La fel. Am dat din umeri.

– Oricum, ai grijă, am spus.

Nu se întâmplă nimic când păşi şi ea pe treaptă, şi am continuat să mergem. Un pic mai târziu, am văzut un licăr jos la distanţă. Se deplasa, şi mi-am zis că e cineva care făcea de gardă. De ce? m-am întrebat. Oare se mai aflau acolo prizonieri care să fie supravegheaţi? Oare anumite intrări în grote erau considerate puncte vulnerabile? Şi atunci, cum rămâne cu chestiunea încuierii încăperii Modelului şi cu agăţatul cheii pe zidul de lângă uşă? Exista oare vreun posibil pericol în această zonă? Cum? De ce? Mi-am dat seama că va trebui să mă ocup de chestiunile acestea cât de curând.

Când am ajuns la capăt straja dispăruse, totuşi. Masa, rafturile şi câteva dulăpioare – care alcătuiau postul străjii – erau luminate de câteva felinare, dar straja nu se afla la post. Păcat. Ar fi fost interesant să-l întreb ce ordine are în eventualitatea unei urgenţe – sperând în acelaşi timp că va preciza posibilele origini ale diverselor urgenţe. Pentru prima dată, totuşi, am observat o frânghie atârnând în beznă în obscuritatea de lângă un rastel cu arme. Am tras de ea cât mai uşor cu putinţă şi cedă, urmată o clipă mai târziu de un mic zgomot metalic de undeva de deasupra. Interesant. Evident, aceasta era alarma.

– Pe… unde? întrebă Coral.

– Oh, haide, am spus luând-o de mână şi conducând-o spre dreapta.

Am aşteptat ecoul în timp ce mergeam, dar nu se auzi nimic. Periodic, ridicam felinarul. Bezna se retrase un pic, dar nu apăru nimic în afară de un petic de podea în plus.

Coral parcă încetinea acum ritmul, şi am simţit o anume încordare în braţul ei. Am mers mai lent şi ea continuă să meargă, totuşi.

În cele din urmă:

– N-ar mai trebui să fie prea mult, am spus în timp ce începură ecourile, foarte slab.

– Bun, răspunse dar nu mări pasul.

În sfârşit, zidul cenuşiu al cavernei apăru la vedere, şi departe în stânga se afla o intrare întunecată a gurii tunelului pe care o căutam. Am schimbat direcţia şi m-am îndreptat într-acolo. Când am ajuns şi am intrat, am simţit-o tresărind.

– Dacă aş fi ştiut că o să ai atâtea probleme… am început.

– Chiar sunt bine, răspunse, şi vreau să-l văd. Doar că nu mi-am închipuit că a ajunge aici va fi atât de… implicant.

– Ei bine, ce-i mai rău a trecut. Mai e puţin, am spus.

Am ajuns la primul pasaj lateral din stânga destul de repede şi am mers mai departe. Mai era încă unul puţin mai încolo, şi am încetinit pasul şi am îndreptat felinarul către el.

– Cine ştie? am comentat. Poate că te-ar putea duce prin cine ştie ce drum straniu înapoi pe plajă.

– Aş prefera să nu încerc.

Am mai mers încă un timp înainte de a ajunge la cel de-al treilea pasaj. Am aruncat o privire rapidă. Exista o nervură dintr-un mineral strălucitor încastrată parţial în el.

Am grăbit pasul şi ea ţinu ritmul, paşii noştri răsunând acum puternic. Am depăşit cel de-al patrulea pasaj. Al cincilea… De undeva, mi s-a părut că aud slabe acorduri muzicale.

Mă privi îngrijorată când ne apropiam de cel de-al şaselea pasaj, dar am continuat să merg. Eu îl voiam pe al şaptelea şi, când într-un târziu am ajuns la el, m-am răsucit, am făcut câţiva paşi, m-am oprit şi am ridicat felinarul. Ne aflam dinaintea unei uşi mari, ţintuită cu metal.

Am scos cheia din cârligul de pe zidul din dreapta mea, am introdus-o în încuietoare, am răsucit-o, am scos-o şi am atârnat-o la loc. Apoi am împins puternic uşa cu umărul. Urmă un lung

moment de rezistenţă, apoi o mişcare lentă însoţită la scurt timp de un scârţâit dintr-o balama înţepenită. Frakir se strânse pe încheietură, dar am continuat să împing până când uşa s-a deschis larg. Atunci m-am dat la o parte şi am ţinut-o pentru Coral.

Făcu câţiva paşi în interiorul ciudatei încăperi şi se opri. Am păşit deoparte şi am lăsat uşa să se închidă, apoi am venit lângă Coral.

– Deci ăsta e, constată ea.

Grosolan eliptică, forma ovală complicată a Modelului strălucea albastru-alb în podea. Am pus felinarul deoparte. Nu mai era necesar, strălucirea provenind de la Model dând o iluminaţie mai mult decât suficientă. L-am potolit pe Frakir. Un jet de scântei se ridică în capătul celălalt al marelui desen, dispăru rapid, apăru iar mai aproape de noi. Încăperea părea plină de o pulsaţie pe jumătate familiară pe care n-o conştientizasem niciodată mai înainte. Dintr-un impuls – ca să-mi satisfac o curiozitate prea-mult-reţinută – am chemat Semnul Logrusului.

Asta a fost o greşeală.

Într-o clipă, imaginea Logrusului pâlpâi dinaintea mea, scântei ţâşniră pe întreaga lungime a Modelului şi urletul asurzitor al unei făpturi se auzi de undeva. Frakir înnebuni, urechile mele parcă fură străpunse de ţurţuri de gheaţă şi strălucirea Semnului contorsionat îmi izbi dureros ochii. În clipa aceea am alungat Logrusul şi harababura începu să scadă.

– Ce-a fost asta? mă întrebă Coral.

Am încercat să zâmbesc, dar nu prea am reuşit.

– Un mic experiment pe care am dorit dintotdeauna să-l încerc, i-am spus.

– Ai aflat ceva?

– Să nu-l mai încerc iar, poate, am răspuns.

– Sau măcar să nu-l mai încerci până nu pleacă însoţitorul, spuse. M-a rănit.

– Îmi pare rău.

Se duse mai aproape de capătul Modelului, care se liniştise iar.

– Sinistru, remarcă ea. Ca o lumină într-un vis. Dar e fabulos. Şi toţi ai voştri au trebuit să-l parcurgă ca să capete dreptul legitim de moştenire?

– Da.

Se deplasă lent spre dreapta, urmărind perimetrul Modelului.

Am urmat-o în timp ce se plimba, cu privirea rătăcind peste întinderea strălucitoare de arce şi curbe, linii drepte scurte, curbe lungi impetuoase.

– Presupun că e dificil?

– Da. Şmecheria e să împingi încontinuu şi să nu renunţi chiar dacă îţi opreşti deplasarea, am răspuns.

Am continuat să mergem, spre dreapta, descriind un cerc până spre capăt. Desenul părea a fi mai degrabă în podea decât la suprafaţă, ca şi cum ar fi fost văzut printr-un strat de sticlă. Dar nicăieri suprafaţa nu era alunecoasă.

Ne-am oprit cam un minut în timp ce ea îl măsura dintr-un alt unghi.

– Deci cum reacţionezi la el? am întrebat-o într-un târziu.

– Estetic, spuse.

– Altceva?

– Putere, rosti. Parcă radiază ceva. Se apleca în faţă şi flutură mâna deasupra liniei celei mai apropiate. E aproape o presiune fizică, adăugă.

Ne-am mişcat mai departe, trecând pe lângă suprafaţa din spate a marelui desen. Puteam să văd peste Model, până în locul unde felinarul lucea pe podea în apropierea intrării. Lumina lui era neglijabilă pe lângă iluminaţia mai puternică pe care o priveam acum.

În scurt timp, Coral se opri iar. Arătă cu degetul.

– Ce e linia aceea unică, cea care pare să se sfârşească exact aici? întrebă.

– Nu e capătul, am spus. E începutul. Aici e locul în care începi să traversezi Modelul.

Veni mai aproape, trecându-şi mâna peste ea.

– Da, rosti după o clipă. Simt că începe de aici.

Nu ştiu exact cât timp am rămas acolo. Întinse mâna, o apucă pe a mea şi o strânse.

– Mulţumesc pentru tot, spuse.

Tocmai voiam s-o întreb de ce rostise cuvintele ca şi cum ar fi pus capăt întrevederii, când păşi înainte şi îşi puse piciorul pe linie.

– Nu! am strigat. Opreşte-te!

Dar era prea târziu. Piciorul era deja acolo, strălucirea scoţând în evidenţă talpa cizmei.

– Nu te mişca! am spus. Orice ai face, stai nemişcată!

Făcu aşa cum i-am spus, meţinându-şi poziţia. Mi-am lins

buzele, care, dintr-o dată, păreau foarte uscate.

– Acum încearcă să ridici piciorul pe care l-ai pus deasupra liniei şi trage-l înapoi. Poţi s-o faci?

– Nu, răspunse.

Am îngenuncheat lângă ea şi i-am examinat piciorul. Teoretic, odată pus piciorul pe Model nu mai exista cale de întoarcere. N-aveai de ales decât să continui şi, fie îl traversai, fie erai distrus undeva pe parcurs. Pe de altă parte, ar fi putut fi deja moartă. Teoretic, iarăşi, cineva care nu avea sângele Amberului n-ar fi reuşit să pună piciorul pe Model şi să rămână în viaţă. Ajunge cu teoria.

– Un moment al naibii de nepotrivit ca să te întreb, am spus. Dar de ce ai făcut-o?

– Când eram în peşteră, mi-ai precizat că presupunerea mea e corectă. Ai spus că ştii ce sunt.

Mi-am amintit ce spusesem, numai că asta se referea la presupunerea mea că e o entitate schimbătoare-de-trup. Oare ce voia să spună că avea de-a face cu Modelul? Dar chiar dacă aş fi căutat o vrajă care ar fi putut-o elibera din strânsoarea Modelului, răspunsul evident îşi făcea loc în mintea mea.

– Legătura ta cu Casa…? am rostit uşor.

– Se spune că Regele Oberon a avut o poveste de dragoste cu mama mea, înainte să mă nasc eu, rosti. Potrivirea în timp ar fi fost corectă. Oricum, a fost doar un zvon. N-am putut afla detalii de la nimeni. Aşa că n-am fost sigură niciodată. Dar mi-aş fi dorit să fie adevărat. Visam să fi fost adevărat. Speram să găsesc un tunel care să mă ducă în acest loc. Voiam să mă strecor înăuntru şi să traversez Modelul şi să descifrez tainele. Dar, în acelaşi timp, mă şi temeam, pentru că ştiam că, dacă greşesc, voi muri. Apoi, când ai spus ce-ai spus, ai răspuns visului meu, Dar asta nu m-a împiedicat să-mi fie teamă în continuare. Încă mi-e teamă. Numai că acum mi-e teamă că nu voi fi suficient de puternică pentru a reuşi.

Acea senzaţie de intimitate pe care o trăisem când o întâlnisem prima oară… Am constatat brusc că se datorase aerului comun al familiei. Nasul şi sprâncenele ei îmi aminteau un pic de Fiona, obrazul şi pomeţii aveau ceva din Flora. Părul şi ochii şi statura şi constituţia erau ale ei, totuşi. Dar, cu siguranţă, nu semăna cu tatăl oficial sau cu sora.

M-am gândit din nou la portretul cu o uşoară căutătură răutăcioasă al bunicului meu pe care-l studiasem adesea, într-o

încăpere de sus, spre vest. Bătrânul bastard libidinos chiar se regăsea în ceilalţi. Dând Cezarului ce-i al Cezarului, era un bărbat foarte arătos…

Am oftat şi m-am ridicat în picioare. I-am pus o mână pe umăr.

– Ascultă, Coral, am spus. Cu toţii am fost bine instruiţi înainte de a-l încerca. O să-ţi spun despre el înainte de a face următorul pas şi, în timp ce-ţi vorbesc, s-ar putea să simţi energie scurgându-se din mine în tine. Vreau să fii cât mai puternică posibil. Când faci pasul următor, vreu să nu te opreşti până când nu ajungi în mijloc. S-ar putea să-ţi dau instrucţiuni în timp ce te deplasezi. Fă imediat ceea ce-ţi spun, fără să te gândeşti. Mai întâi o să-ţi povestesc despre Văluri, despre locurile de rezistenţă…

Cât timp am vorbit, nu ştiu.

O supravegheam în timp ce se apropia de Primul Văl.

– Ignoră răcoarea şi şocurile, am spus. Nu-ţi pot face niciun rău. Eşti aproape de locul unde vei întâlni cea mai mare rezistenţă. Să nu începi să respiri rapid.

Am urmărit-o cum îşi croieşte drumul.

– Bun, am spus în timp ce ajungea într-o zonă mai uşoară, hotărându-mă să nu-i spun că următorul Văl e, de departe, cel mai dificil. Apropo, să nu te gândeşti că o să-ţi pierzi minţile. Pe scurt, va începe să joace jocuri ale minţii cu tine…

– Deja a început, răspunse. Ce-ar trebui să fac?

– Probabil că, în majoritate, sunt amintiri. Lasă-le pur şi simplu să curgă şi fii atentă la drum.

Continuă, şi i-am vorbit în timpul traversării celui de-Al Doilea Văl. Scânteile îi ajungeau aproape de umeri înainte de a ieşi din el. Am urmărit-o cum luptă arc după arc, apoi cu înşelătoarele curbe, lungi, sinuoase, cotituri, schimbări ale sensului de mişcare. Existau momente când se deplasa iute, momente când era încetinită aproape până la oprire. Dar continua să înainteze. Îşi pusese asta în minte şi se pare că avea şi voinţă. Credeam că, de fapt, nici nu mai avea nevoie de mine acum. Eram sigur că nu mai aveam nimic să-i ofer, că rezultatul se afla în întregime în mâinile ei.

Aşa că am tăcut şi am privit, iritat dar neizbutind să mă abţin să mă aplec şi să mă răsucesc, să mă schimb şi să mă lupt, ca şi cum eu însumi m-aş fi aflat acolo, anticipând, compensând.

Când ajunse la Marea Curbă, Coral era o flacără vie. Înaintarea ei era foarte lentă, dar implacabilă. Oricare ar fi fost rezultatul,

ştiam că va suferi o transformare, că Modelul se inscripţiona pe ea şi că se afla foarte aproape de capătul lui. Aproape că am urlat când mi s-a părut că se opreşte o clipă, dar cuvintele mi s-au oprit în gâtlej când am văzut înfiorându-se o dată, apoi continuă. Mi-am şters sprâncenele cu mâneca atunci când se apropie de Vălul Final. Oricare ar fi fost rezultatul, îşi confirmase suspiciunile. Numai un copil al Amberului ar fi putut supravieţui aşa cum făcuse ea.

Nu ştiu cât i-a luat să străpungă ultimul Văl. Efortul ei deveni fără sfârşit, şi eu am fost prins în acel moment prelungit. Ea era un studiu în flăcări într-o mişcare de ralenti dusă la extrem, nimbul care o înveşmânta luminând întreaga încăpere ca o imensă lumânare albastră.

Şi apoi trecu prin şi peste arcul final scurt, ultimii trei paşi parcurşi putând însemna foarte bine şi cea mai dificilă porţiune a întregului Model. Un fel de tensiune superficială psihică parcă se unea cu inerţia fizică pe care cineva o întâlneşte chiar înaintea punctului de manifestare.

Din nou, am crezut că se oprise, dar era doar o părere. Era ca şi cum ai fi urmărit pe cineva făcând tai chi[1], lentoarea dureroasă a acelui trio de ritmuri. Dar ea îl completă şi se mişcă iar. Dacă ultimul pas n-o va omorî, atunci se va elibera. Atunci vom putea sta de vorbă…

Clipa finală se prelungi şi se prelungi şi se prelungi. Apoi am văzut cum piciorul se mişcă înainte şi părăseşte Modelul. La scurt timp, urmă celălalt picior şi Coral rămase gâfâind în centru.

– Felicitări! am strigat.

Flutură slab mâna dreaptă în timp ce ridica stânga ca să-şi acopere ochii. Rămase aşa cam un minut, şi cineva care a traversat Modelul înţelege senzaţia. Nu am mai strigat, ci am lăsat-o să-şi revină, oferindu-i tăcerea în care să se bucure de triumf.

Modelul parcă sclipea mai tare în clipa aceea, aşa cum făcea adesea imediat ce e traversat. Aceasta dădu grotei o înfăţişare de tărâm de basm – toată în lumină şi umbră albastră – şi alcătui o oglindă a bazinului mic, liniştit din capătul celălalt unde înotau peşti orbi. Am încercat să-mi imaginez ce însemna asta pentru Coral, pentru Amber…

---

[1] Artă marţială chineză, prescurtare de la „Tai chi chian”. Se mai foloseşte şi forma „Taiji”. (n. trad.)

Se încordă brusc.
– O să trăiesc, rosti.
– Bun, am răspuns. Acum poţi alege, ştii.
– Ce vrei să spui? întrebă.
– Acum te afli în postura de a-i comanda Modelului să te teleporteze oriunde, am explicat. Aşa că l-ai putea face să te aducă din nou aici, sau ai putea evita o lungă plimbare făcându-l să te ducă în apartamentul tău chiar în clipa asta. Oricât de mult mi-ar plăcea compania ta, ţi-aş recomanda a doua alegere, bănuind că eşti probabil destul de obosită. Apoi te-ai putea bălăci într-o minunată baie caldă şi să te pregăteşti în voie pentru cină. Ne întâlnim în sufragerie. Okay?
Am văzut că zâmbea atunci când clătină din cap.
– N-am de gând să irosesc o ocazie ca asta, rosti.
– Ascultă, cunosc senzaţia, i-am spus. Dar cred că ar trebui să te abţii. A te năpusti într-un loc straniu ar putea fi periculos, şi întoarcerea ar putea fi complicată atunci când n-ai niciun fel de pregătire pentru mersul în umbră.
– E doar un fel de chestiune de dorinţă şi aşteptare, nu-i aşa? întrebă. Cum ar veni să impui imagini asupra mediului prin care te deplasezi, nu-i aşa?
– E mai complicat decât asta, am spus. Trebuie să înveţi sa valorifici anumite trăsături ca puncte de plecare. De obicei, trebuie să fii însoţit de cineva cu experienţă la prima călătorie prin umbră…
– Okay, am prins ideea.
– Nu îndeajuns, am spus. Ideile sunt minunate, dar există şi feedback-ul. E o anumită senzaţie pe care o capeţi atunci când începe să acţioneze. Asta nu te poate învăţa nimeni. Trebuie să experimentezi – şi, până când nu eşti sigură, îţi trebuie cineva alături drept ghid.
– Ceva de genul: învaţă din greşeli.
– Poate, am răspuns. Dar presupunând că deznodământul e ceva periculos? Ţi-ar trebui al naibii de mult timp ca să începi să înveţi. Te scoate din minţi…
– În regulă. M-ai convins. Din fericire, nu intenţionez nimic care să mă pună într-o asemenea postură.
– Ce intenţionezi?
Se încordă şi făcu un gest larg.
– Chiar din clipa în care am aflat despre Model, e ceva ce aş fi vrut să încerc dacă am ajuns până aici, spuse.

– Şi ce-ar fi acel ceva?
– O să-i cer să mă trimită acolo unde ar trebui să merg.
– Nu înţeleg.
– O să las alegerea pe seama Modelului.
Am clătinat din cap.
– Nu aşa funcţionează, am spus. Va trebui să-i ordoni să te transporte.
– De unde ştii?
– Pentru că aşa funcţionează.
– Ai încercat vreodată ce spun eu?
– Nu. Nu s-ar petrece nimic.
– A încercat vreodată cineva cunoscut?
– Ar fi o pierdere de timp. Ascultă, tu vorbeşti ca şi cum Modelul e cumva simţitor, capabil să ia o decizie de unul singur şi s-o execute.
– Da, răspunse. Şi-ar trebui să mă cunoască al naibii de bine după ce tocmai l-am parcurs. Aşa că o să-i cer sfatul şi…
– Aşteaptă! am spus.
– Da?
– În situaţia puţin probabilă că se întâmplă ceva, cum ai de gând să te întorci?
– O să merg, presupun. Deci recunoşti că s-ar putea întâmpla *ceva?*
– Da, am spus. E de înţeles că ai o dorinţă inconştientă de a vizita un loc, şi că el va citi asta şi te va duce acolo dacă-i dai un ordin de teleportare. Asta nu va demonstra că Modelul e simţitor – ci doar că e sensibil. Acum, dacă aş fi eu acolo în locul tău, mi-ar fi teamă să risc. Dacă am tendinţe de sinucidere de care nu sunt conştient? Sau…
– Încerci să mă influenţezi, răspunse. Pur şi simplu asta faci.
– Nu fac decât să te sfătuiesc să ai grijă. Ai o viaţă întreagă înainte ca să pleci în explorări. Ar fi o prostie să…
– Destul! spuse. Hotărârea mea e luată, şi asta e. Mi se pare în regulă. Ne vedem mai târziu, Merlin.
– Aşteaptă! am strigat iar. În regulă. Fă-o dacă vrei. Dar lasă-mă să-ţi dau mai întâi ceva.
– Ce?
– Un mijloc de a ieşi rapid dintr-o situaţie neplăcută. Uite.
Am extras Atuurile mele, am dat la iveală cartea mea. Apoi am scos stiletul şi teaca de la centură. Am înfăşurat cartea în jurul mânerului şi am legat-o acolo cu batista mea.

– Ştii cum să foloseşti un Atu?

– Îl priveşti şi te gândeşti la persoană până când se stabileşte contactul, nu-i aşa?

– Merge, am spus. Ăsta e al meu. Ia-l cu tine. Cheamă-mă când vrei să te întorci, şi o să te aduc.

I l-am aruncat peste Model, pe furiş. Îl prinse cu uşurinţă şi-l atârnă la centură pe partea opusă stiletului ei.

– Mulţumesc, rosti redresându-se. Presupun că o să încerc.

– Numai în cazul în care reuşeşti, să nu întârzii mult. Okay?

– Okay, răspunse şi închise ochii.

O clipă mai târziu dispăruse. Oh, Doamne. M-am îndreptat spre marginea Modelului şi am ţinut mâna deasupra lui până când am simţit cum se agită forţele acolo.

– Ar fi bine să ştii ce faci, am spus. O vreau înapoi.

O scânteie ţâşni în sus şi mă gâdilă în palmă.

– Încerci să-mi spui că eşti cu adevărat simţitor?

Totul se învolbură în jurul meu. Ameţeala trecu într-o clipă şi primul lucru pe care l-am remarcat apoi a fost că felinarul se afla lângă piciorul meu drept. Când am privit în jur am constatat că mă aflam pe partea cealaltă a Modelului şi acum eram în apropierea uşii.

– Am fost în câmpul tău şi sunt deja acordat, am spus. A fost doar dorinţa mea inconştientă de a ieşi.

Apoi am luat felinarul, am închis uşa în spatele meu şi am agăţat cheia la loc în cârlig. Încă nu credeam în Model. Dacă într-adevăr ar fi vrut să-mi fie de ajutor, m-ar fi teleportat direct în apartamentul meu şi m-ar fi scutit de toate scările alea.

M-am grăbit prin tunel. A fost de departe cea mai frumoasă întâlnire avută vreodată.

6

În timp ce ieşeam din holul principal şi mergeam de-a lungul coridorului din spate care mă ducea la orice scară voiam, un individ îmbrăcat în piele neagră şi tot felul de lanţuri ruginite şi lucitoare apăru dintr-un coridor din dreapta mea, se opri şi se holbă la mine. Părul era tuns Mohawk portocaliu şi în urechea stângă erau mai multe inele de argint care arătau ca un fel de dispozitiv electric.

– Merlin? rosti. Eşti bine?

– Deocamdată, am răspuns în timp ce mă apropiam, încercând să-l localizez acolo în semiîntuneric.
– Martin! am spus. Eşti… schimbat.
Chicoti.
– Tocmai m-am întors dintr-o umbră foarte interesantă, rosti. Am petrecut mai mult de un an acolo – unul dintre locurile acelea unde timpul zboară ca gândul.
– Aş zice – simplă presupunere – că e vorba de high-tech, de urban…
– Corect.
– Credeam că eşti un băiat de la ţară.
– Am depăşit faza. Acum ştiu de ce tatălui meu îi plac oraşele şi zgomotul.
– Eşti şi muzician?
– Cumva. Sunete diferite, totuşi. Mergi la cină?
– Aşa aveam de gând. De îndată ce mă spăl şi mă schimb.
– Atunci, ne vedem acolo. Avem o mulţime de lucruri de vorbit.
– Fireşte, Vere.
Mă prinse de umăr şi-mi dădu drumul când am luat-o din loc. Strânsoarea lui era încă puternică.
Am mers mai departe. Înainte de a ajunge prea departe, am simţit declanşarea unui contact prin Atu. M-am oprit şi am întins iute mâna, închipuindu-mi că e Coral care voia să se întoarcă. În loc de asta, ochii mei îi întâlniră pe ai lui Mandor, care zâmbea slab.
– Ah, foarte bine, spuse. Eşti singur şi aparent în siguranţă.
Când imaginea deveni mai limpede am văzut că Fiona stătea lângă el, de fapt foarte aproape de el.
– Sunt okay, am zis. M-am întors în Amber. Voi sunteţi bine?
– Intacţi, rosti, privind peste mine, deşi nu erau prea multe de văzut în afară de perete şi o bucată de tapiserie.
– Vrei să vii aici? am întrebat.
– Mi-ar plăcea să văd Amberul, răspunse. Numai că această plăcere va trebui să aştepte o altă ocazie. Suntem cumva ocupaţi în clipa asta.
– Aţi descoperit cauza turbulenţelor? am întrebat.
Privi spre Fiona, apoi reveni la mine.
– Da şi nu, spuse. Avem câteva căi interesante dar nicio certitudine în clipa asta.
– Uh, atunci ce pot să fac pentru voi? am întrebat.
Fiona întinse degetul arătător şi imaginea deveni mult mai

clară. Mi-am dat seama că întinsese mâna şi atinsese Atuul meu pentru un contact mai bun.

– Am avut o întâlnire cu o manifestare a maşinăriei aceleia pe care ai construit-o, rosti. Ghostwheel.

– Da? am zis.

– Ai dreptate, e simţitor – o Inteligenţă Artificială atât socială, cât şi tehnică.

– Eram deja sigur că ar putea trece testul Turing[1].

– Oh, nicio îndoială, răspunse, întrucât prin definiţie testul Turing cere o maşinărie capabilă să mintă oamenii şi să-i inducă în eroare.

– Unde vrei să ajungi, Fiona? am întrebat.

– Nu e doar o Inteligenţă Artificială socială. E de-a dreptul antisocială, răspunse. Eu cred că maşinăria ta e nebună.

– Ce-a făcut? am întrebat. Te-a atacat?

– Nu, nimic fizic. E sărit de pe fix şi mincinos şi jignitor, iar noi suntem prea ocupaţi ca să intrăm în amănunte în clipa asta. Nu spun că n-ar putea deveni primejdios, totuşi. Nu ştiu. Voiam doar să te prevenim să n-ai încredere în el.

Am zâmbit.

– Asta-i tot? Sfârşitul mesajului? am spus.

– Deocamdată, răspunse, coborând degetul şi estompându-se.

Mi-am îndreptat privirea spre Mandor şi eram pe punctul de a-i explica faptul că eu construisem un element de siguranţă în obiect, astfel încât să nu poată fi accesat de oricine. Totuşi, voiam mai ales să-i spun despre Jurt. Dar comunicarea noastră fu brusc întreruptă, întrucât simţeam altă prezenţă care încerca să mă contacteze.

Am fost intrigat de senzaţie. M-am întrebat uneori ce s-ar fi întâmplat daca cineva ar încerca un contact prin Atu atunci când deja aş fi în contact cu altcineva tot prin Atu. S-ar transforma într-o teleconferinţă? Pentru celălalt ar suna ocupat? L-ar trece pe celălalt pe apel în aşteptare? Oricum, mă îndoiam că voi afla vreodată. Pur şi simplu părea statistic imposibil. Totuşi…

– Merlin, băiete. Sunt okay.

– Luke!

Mandor şi Fiona dispăruseră total.

– Sunt chiar okay acum, Merle.

---

[1] Un test prin care o maşinărie îşi poate demonstra inteligenţa. Descris de Alan Turing în 1950 în lucrarea „Maşinărie şi Inteligenţă”. (n. trad.)

– Eşti sigur?

– Mda, de îndată ce am început să-mi revin, am comutat pe o cale mai iute. În umbra asta au trecut mai multe zile de când nu te-am văzut.

Purta ochelari de soare şi chiloţi de baie verzi. Era aşezat la o mescioară lângă o piscină, la umbra unei umbrele mari, cu resturile unui prânz copios răspândite dinaintea lui. O doamnă într-un bikini albastru sări în piscină şi ieşi din câmpul meu vizual.

– Ei bine, mă bucur să aud asta şi…

– Deci, ce mi s-a-ntâmplat, totuşi? Mi-amintesc că ai spus ceva despre cineva care mi-a strecurat nişte LSD când eram prizonier în Ţinut. Aşa a fost?

– Pare foarte probabil.

– Bănuiesc că asta se-ntâmplă atunci când bei apă, mormăi el. Okay. Ce s-a mai petrecut în timp ce am fost departe?

A şti cât de multe trebuie să-i spun a fost mereu o problemă. Aşa că:

– Cum stăm? am întrebat.

– Oh. Asta, rosti.

– Mda.

– Ei bine, am avut şansa de a mă gândi mult timp, răspunse, şi cred că suntem chit. Onoarea a fost satisfăcută. N-are sens să continuu acţiunea asta împotriva altcuiva. Dar nu vreau să mă dau pe mâna lui Random pentru un proces-parodie. Acum e rândul tău: cum stau eu în ceea ce priveşte Amberul? Va trebui să mă uit peste umăr?

– Nimeni n-a spus încă nimic, într-un fel sau altul. Dar acum Random e plecat din oraş şi eu de-abia am sosit. Chiar n-am reuşit să aflu cum gândesc ceilalţi despre asta.

Îşi scoase ochelarii de soare şi mă studie.

– Faptul că Random e plecat din oraş…

– Nu, ştiu că nu te caută pe tine, am spus, pentru că e în Kash… şi am încercat să mă opresc o silabă mai târziu.

– Kashfa?

– Aşa am înţeles.

– Ce naiba face acolo? Înainte, Amberul n-a fost niciodată interesat de locul ăla.

– A fost o… moarte, am explicat. Un fel de epurare a departamentului de stat.

– Hai! rosti Luke. În sfârşit bastardul ăla a luat-o. Bun! Dar…

Hai! De ce s-a amestecat Amberul atât de brusc, îm?

– Nu ştiu, am spus.

Chicoti.

– Întrebare retorică, spuse. Îmi dau seama ce se petrece. Trebuie să recunosc că Random are stil. Ascultă, când o să afli pe cine pune pe tron să-mi spui şi mie, da? Îmi place să fiu la curent cu evenimentele de acasă.

– Oh, sigur, am spus încercând fără succes să stabilesc dacă o asemenea informaţie ar putea fi inofensivă. O să ajungă foarte curând la urechile publicului, dacă n-o fi ajuns deja.

– Şi ce altceva se mai petrece? Acea persoană care a fost Vinta Bayle…?

– A plecat, am spus. Nu ştiu unde e.

– Foarte straniu, medită el. Nu cred să-i fi văzut ultima întrupare. *A fost* şi Gail. Sunt sigur. Să-mi dai de ştire dacă se întoarce, da?

– Okay. Vrei să-i ceri iar o întâlnire?

Ridică din umeri, apoi zâmbi.

– M-aş putea gândi la moduri mai rele de a-mi pierde timpul.

– Eşti norocos că n-a încercat ea să te scoată la plimbare, pur şi simpu.

– Nu sunt atât de sigur că ar fi făcut-o, răspunse. Întotdeauna ne-am înţeles destul de bine. Oricum, nimic din toate astea nu reprezintă motivul principal pentru care te-am chemat…

Am încuviinţat, deja dându-mi seama de asta.

– Ce face maică-mea? întrebă.

– Nu se agită, am răspuns. E în siguranţă.

– Asta e ceva, spuse. Ştii, e destul de nedemn ca o regină să se afle într-o asemenea postură. Un cuier. Iisuse!

– Sunt de acord, am spus. Dar care e alternativa?

– Ei bine, într-un fel mi-ar plăcea să… să o eliberez, spuse. Ce zici?

– Ridici o problemă foarte spinoasă, am declarat.

– Mi-am imaginat asta.

– Am o puternică senzaţie că ea e cea care se află în spatele acestei răzbunări, Luke, că ea e cea care te-a silit să te răzbuni pe toţi. Ca treaba aia cu bomba. Sau că te-a încurajat să dotezi armata aceea particulară cu arme moderne, ca s-o foloseşti împotriva Amberului. Ca încercările de a mă asasina în fiecare primăvară. Ca…

– Okay, okay. Ai dreptate. Nu neg asta. Dar lucrurile s-au

schimbat.

– Mda. Planurile ei au dat greş şi noi am pus mâna pe ea.

– Nu asta am vrut să spun. Eu m-am schimbat. Acum o înţeleg şi mă înţeleg şi pe mine mai bine. Nu mă mai poate face să-i cânt în strună.

– Cum se face?

– Călătoria aceea pe care am făcut-o... Mi-a cam zgâlţâit gândirea. Despre ea şi mine. Ştii, am avut câteva zile în care să meditez la anumite semnificaţii şi nu cred că o să-mi mai facă aceleaşi mizerii pe care obişnuia să mi le facă până acum.

Mi-am reamintit de femeia roşcată legată de ţăruş, chinuită de demoni. Exista o asemănare, acum când mă gândeam mai bine.

– Dar e totuşi maică-mea, continuă el, şi nu-mi place s-o las în postura în care se află. Ce-ar trebui să fac ca s-o eliberez?

– Nu ştiu, Luke, am răspuns. Chestiunea încă n-a intrat in discuţie.

– Ei bine, e prizoniera *ta,* de fapt.

– Dar planurile ei ne vizau pe noi toţi.

– Adevărat, numai că eu n-o s-o mai ajut să le ducă la bun sfârşit. Ea chiar are nevoie de cineva ca mine ca să le îndeplinească.

– Corect. Şi dacă nu te are pe tine ca ajutor, ce-o împiedică să găsească pe cineva ca tine, ca să zic aşa? Ar putea fi încă periculoasă dacă am elibera-o.

– Dar acum ştii cu cine ai de-a face. Asta i-ar cam da peste cap stilul.

– Dar ar putea-o face mai prefăcută.

Oftă.

– Presupun că e o doză de adevăr în asta, recunoscu. Dar ea e la fel de coruptă ca majoritatea oamenilor. Problema e de a afla preţul corect.

– Eu nu-mi imaginez Amberul cumpărând pe cineva în felul ăsta.

– Eu da.

– Nu atunci când persoana e deja prizonieră aici.

– Asta complică un pic lucrurile, recunoscu. Dar nu cred că e o barieră de netrecut. Nu dacă ea ţi-e mai folositoare liberă decât ca piesă de mobilier.

– Nu pricep, am zis. Ce propui?

– Nimic, deocamdată. Pur şi simplu îţi dau de veste.

– Destul de corect. Dar, între noi fie vorba, nu văd posibilitatea

ivirii unei situaţii ca aceea descrisă de tine. Mai valoroasă pentru noi liberă decât prizonieră… Presupun că ne vom îndrepta acolo unde zace valoarea. Dar astea sunt doar vorbe.

– Încercam doar să urzesc ceva în timp ce mă gândeam. Care e grija ta cea mai mare în clipa asta?

– A mea? Personală? Chiar vrei să ştii?

– Absolut.

– Okay. Fratele meu nebun, Jurt, se pare că s-a aliat cu vrăjitorul Mască acolo în Ţinut. Amândoi sunt hotărâţi să-mi ia viaţa. Jurt a făcut o încercare chiar în după-amiaza asta, numai că, din câte văd eu, e de fapt o provocare din partea Măştii. O s-o accept cât de curând!

– Hei, nu ştiam că ai un frate!

– Frate-vitreg. Mai am încă doi. Dar cu ei mă pot înţelege. Jurt vrea să se răzbune pe mine de multă vreme.

– Asta înseamnă ceva. N-ai pomenit niciodată de ei.

– N-am vorbit niciodată despre familiile noastre. Ţi-aminteşti?

– Mda. Numai că acum m-ai zăpăcit. Cine e această Mască? Parcă mi-amintesc că ai pomenit de el înainte. De fapt, e Sharu Garrul, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Când am scos-o pe maică-ta afară din citadelă, a părăsit tovărăşia unui bătrân la fel de ţeapăn, având gravat pe picior RINALDO. În clipa aceea făceam schimb de vrăji cu Masca.

– Şi mai ciudat, rosti Luke. Atunci el e un uzurpator. Şi el e cel care mi-a strecurat LSD-ul?

– Se pare că da.

– Atunci, trebuie să mă răfuiesc şi cu el – lăsând la o parte ce i-a făcut maică-mi. Cât de dur e Jurt?

– Ei bine, e ticălos. Dar şi destul de neîndemânatic. Cel puţin a încurcat-o de fiecare dată când ne-am înfruntat şi a lăsat o bucăţică din el pe câmpul de luptă.

– Ar putea, de asemeni, să înveţe din propriile greşeli, să ştii.

– E-adevărat. Şi a spus ceva destul de criptic azi, că tot ai adus vorba. Vorbea ca şi cum e pe cale să devină foarte puternic.

– Uh-oh, zise Luke. Sună ca şi cum Masca îl foloseşte drept cobai.

– Pentru ce?

– Fântâna Puterii, omule. Există o sursă constantă, pulsatorie, de energie pură în interiorul Citadelei. O chestiune inter-Umbră. Provine din cele patru lumi care se intersectează acolo.

– Ştiu. Am văzut-o acţionând.
– Am senzaţia că această Mască e în curs de a pune stăpânire pe ea.
– Avea o putere destul de mare când ne-am întâlnit.
– Mda, dar înseamnă mai mult decât să bagi ceva în priză. Există tot felul de subtilităţi de care probabil tocmai a devenit conştient şi vrea să le exploreze.
– Cum ar fi?
– Îmbăierea unei persoane în Fântână ar putea, dacă e bine protejată, să facă minuni pentru putere, rezistenţă şi însuşiri vrăjitoreşti. Partea asta e uşor de învăţat de către o persoană cu ceva pregătire. Am trecut şi eu prin proces. Numai că notiţele bătrânului Sharu erau în laboratorul lui, şi se mai afla ceva în ele – o modalitate de a înlocui o parte a trupului cu energie, chiar cuprinzând-o în el. Foarte periculos. Mortal cu uşurinţă. Dar dacă funcţionează, capeţi ceva special, un fel de superman, un fel de Atu viu.
– Am mai auzit cuvântul ăsta, Luke…
– Probabil, răspunse. Tatăl meu a experimentat procesul, fiind el însuşi subiectul…
– Asta e! am spus. Corwin pretindea că Brand devenise un fel de Atu viu. Aproape imposibil să-l învingi.
Luke scrâşni din dinţi.
– Îmi pare rău, am spus. Dar acolo am auzit despre asta. Deci *acesta* era secretul puterii lui Brand…
Luke încuviinţă.
– Am impresia că această Mască crede că ştie cum a fost făcut şi e pregătită să-l încerce pe fratele tău.
– Rahat! Asta-mi mai lipsea. Jurt ca o fiinţă magică sau ca o forţă a naturii – sau naiba ştie ce. E o chestiune serioasă. Cât de mult ştii despre proces?
– Oh, cea mai mare parte, teoretic. Nu m-aş băga, totuşi. Cred că îţi ia ceva din umanism. După aceea, nu prea mai dai doi bani pe alţi oameni sau pe valorile umane. Cred că aşa ceva a păţit tatăl meu.
Ce mai puteam spune? Poate că partea asta era adevărată, poate nu. Eram convins că Luke voia să creadă într-o cauză externă a trădării tatălui său. Ştiam că n-o să-l contrazic niciodată, chiar dacă aflasem altceva. Aşa că am izbucnit în râs.
– Cu Jurt, am spus, nu e nicio cale de a vedea diferenţa.
Luke zâmbi. Apoi:

– Ai putea muri înfruntând un tip ca ăsta, împreună cu un vrăjitor, pe propriul lor teren.

– Ce alte opţiuni am? am întrebat. Sunt pe urmele mele. Mai bine s-o iau din loc. Jurt încă n-a trecut prin proces. Durează mult?

– Ei bine, există nişte preliminarii precis elaborate, dar subiectul nu trebuie neapărat să fie prezent la unele dintre ele. Totul depinde de cât de departe a ajuns Masca cu lucrarea.

– Atunci, ar fi bine să mă mişc destul de iute.

– Nu te-aş sfătui să intri acolo singur, rosti. Ar putea însemna sinucidere. Cunosc locul. Am, de asemeni, o mică armată de mercenari instalată în Umbră şi gata de acţiune la cel mai mic semnal. Dacă-i putem face să pătrundă, pot ţine străjile la respect, poate chiar să le ucidă.

– Va funcţiona acolo muniţia aia scumpă?

– Nu. Am încercat-o când am declanşat atacul cu planoarele. Va trebui să fie o luptă corp la corp. Armuri şi macete, poate. Va trebui să mă ocup de asta.

– *Noi* am putea folosi Modelul ca să pătrundem, dar soldaţii nu... şi pe Atuuri nu te poţi bizui în acel loc.

– Ştiu. Va trebui să rezolv şi asta.

– Atunci am fi tu şi cu mine împotriva lui Jurt şi a Măştii. Dacă le spun celor de aici, vor încerca să mă oprească până când se întoarce Random şi s-ar putea să fie prea târziu.

Zâmbi.

– Ştii, maică-mea ne-ar putea fi de mare folos acolo, spuse. Ştie mult mai multe despre Fântână decât mine.

– Nu! am spus. A încercat să mă ucidă.

– Uşor, omule. Uşor, spuse. Ascultă-mă.

– În afară de asta, a pierdut lupta cu Masca ultima dată când s-au întâlnit. De-aia a ajuns cuier.

– Un motiv în plus ca să fie prudentă acum. Oricum, trebuie folosită şmecheria, nu inteligenţa. E pricepută. Probabil că Masca a luat-o prin surprindere. Ne-ar putea fi de mare folos, Merle.

– Nu! Ne vrea morţi pe toţi!

– Mărunţişuri, explică el. După Caine, voi, toţi ceilalţi, sunteţi doar duşmani simbolici. Masca e unul real, care i-a luat ceva şi încă îl deţine. Date fiind împrejurările, se va răzbuna pe Mască.

– Şi dacă vom izbândi, se va năpusti asupra Amberului.

– Deloc, spuse. Asta e frumuseţea planului meu.

– Nu vreau să aud de el.

– Pentru că ştii deja că vei fi de acord cu el, corect? Pur şi simplu mi-am imaginat o cale de a-ţi rezolva toate problemele. Dă-i ei Ţinutul după ce va fi eliberat, ca un fel de ofertă de pace, ca să uite de conflictele cu voi.

– Pur şi simplu să-i dau pe tavă această putere teribilă?

– Dacă ar fi vrut s-o folosească împotriva voastră, ar fi făcut-o demult. Se teme s-o folosească în caz de forţă majoră. Cu Kashfa în coastă, se va agăţa de şansa de a salva ceva. Aici se află valoarea.

– Chiar crezi asta?

– Mai bine Regina Ţinutului decât un cuier în Amber.

– Să te ia naiba, Luke. Tu mereu ai făcut ca lucrurile cele mai stupide să pară atractive.

– E o artă, răspunse. Ce zici?

– Trebuie să mă gândesc, am spus.

– Atunci n-ar fi rău să gândeşti rapid. Poate în clipa asta Jurt chiar se îmbăiază în strălucirea aceea.

– Nu mă forţa, omule. Am spus că mă voi gândi. Asta e doar una dintre problemele mele. Acum o să mă duc la cină şi o să întorc chestiunea pe toate feţele.

– N-ai vrea să-mi povesteşti despre celelalte probleme ale tale? Poate că le-aş putea rezolva cumva.

– Nu, la naiba! O să te contactez… curând. Okay?

– Okay. Dar n-ar strica să mă aflu prin apropiere atunci când o extragi pe Mami, ca să mai liniştesc lucrurile. Sper că ţi-ai imaginat cum să rupi vraja, nu-i aşa?

– Da.

– Mă bucur să aud asta. Nu ştiam cum s-o fac, şi acum mă pot opri să mai lucrez la ea. O să termin aici şi o să adun oastea, rosti privind spre doamna în bikini care tocmai ieşise din piscină. Contactează-mă.

– Okay, am spus şi dispăru.

La naiba. Uluitor. Nu-i de mirare că Luke câştiga mereu premiile alea pentru vânzări. Trebuie să recunosc că era o soluţie bună, în ciuda sentimentelor mele faţă de Jasra. Şi Random nu-mi ordonase s-o ţin prizonieră. Fireşte, nu avusese ocazia să-mi spună mare lucru ultima oară când fuseserăm împreună. Totuşi, oare ea s-ar fi comportat aşa cum spunea Luke? Într-un fel, avea sens, numai că rareori oamenii ţin seama de raţiune atunci când ar trebui.

Am trecut de-a lungul holului şi m-am hotărât să folosesc scara

din spate. În timp ce coteam, am văzut o siluetă care stătea în apropiere de capătul scării. Era o femeie şi privea în partea cealaltă. Purta un halat lung roşu-şi-portocaliu. Părul era foarte negru şi avea umeri frumoşi…

Se răsuci când îmi auzi paşii şi am văzut că era Nayda. Îmi studie chipul.

– Lord Merlin, rosti, poţi să-mi spui unde e sora mea? Înţeleg că a ieşit cu tine mai devreme.

– A admirat nişte opere de artă şi pe urmă şi-a exprimat dorinţa de a merge la plimbare, am răspuns. Nu ştiu exact unde s-a dus, dar mi-a dat impresia că se va întoarce foarte curând.

– În regulă, spuse. Numai că ne apropiem de ora cinei şi aşteptam să ni se alăture. I-a plăcut după-amiaza?

– Cred că da, am spus.

– A fost cam indispusă în ultima vreme. Speram cu toţii ca această călătorie s-o înveselească. O aştepta cu nerăbdare.

– Părea destul de veselă când ne-am despărţit, am recunoscut.

– Oh, unde a fost asta?

– În apropiere, am spus.

– Unde aţi mers?

– Am făcut o plimbare lungă în şi lângă oraş, am explicat. I-am arătat şi un pic din palat.

– Deci acum se află în palat?

– Ultima oară când am văzut-o, da. Dar probabil că a ieşit.

– Pricep, spuse. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbesc mai multe cu tine mai devreme. Am senzaţia că te cunosc de mult timp.

– Oh? am spus. Cum se face?

– Am parcurs de mai multe ori dosarul tău. E destul de fascinant.

– Dosarul?

– Nu e niciun secret că noi deţinem dosarele celor cu care e posibil să ne întâlnim pe parcursul muncii noastre. Există un dosar pentru fiecare din Casa de Amber, desigur, chiar şi pentru cei care n-au prea mult de-a face cu diplomaţia.

– Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, am spus, dar se leagă.

– Copilăria ta e comentată nefavorabil, fireşte, şi necazurile tale recente sunt foarte confuze.

– Sunt confuze şi pentru mine, am zis. Încerci să aduci dosarul la zi?

– Nu, eram doar curioasă. Dacă problemele tale au ramificaţii care ar putea implica Begma, suntem interesaţi de ele.

– Cum se face că ştii despre ele?

– Avem surse de informaţii foarte bune. Micile regate procedează adesea astfel.

Am încuviinţat.

– N-o să te întreb de sursele tale, dar noi nu urmărim să atacăm datele clasificate.

– M-ai înţeles greşit, rosti. Nu încerc să aduc la zi nici dosarul acela. Încercam să aflu dacă aş putea fi în stare să-ţi ofer asistenţă.

– Mulţumesc. Apreciez asta, i-am spus. Totuşi, nu cred că există vreun mod în care m-ai putea ajuta.

Zâmbi, dând la iveală ceea ce părea a fi o dantură perfectă.

– Nu pot fi mai explicită fără a şti mai multe, rosti. Dar dacă te hotărăşti că vrei ajutor – sau dacă vrei pur şi simplu să stăm de vorbă – vino să mă vizitezi.

– Frumos zis. Ne vedem la cină.

– Şi mai târziu, sper, rosti în timp ce am trecut pe lângă ea şi m-am dus în josul holului.

Ce voia să spună cu ultima frază? m-am întrebat. Vorbea despre un rendez-vous? Dacă era pe-aşa, motivele ei păreau îngrozitor de transparente. Sau pur şi simplu îşi exprima dorinţa de a afla informaţii? Nu eram sigur.

În timp ce treceam de-a lungul coridorului în direcţia apartamentelor mele, am observat un ciudat fenomen de iluminare în faţa mea: o panglică albă strălucitoare de vreo şase sau opt inci se înălţa pe ambii pereţi, de-a lungul tavanului şi peste podea. Am încetinit mersul în timp ce mă apropiam de ea, întrebându-mă dacă cineva descoperise o nouă metodă de a ilumina locul în absenţa mea.

În timp ce păşeam peste panglica de pe podea, totul dispăru, cu excepţia luminii însăşi, care se adună într-un cerc perfect, ţopăi în jurul meu şi se fixă la acelaşi nivel cu picioarele, eu fiind situat în centru. Lumea apăru dincolo de cerc, brusc, şi arăta ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă verde alcătuind o cupolă. Suprafaţa pe care stăteam era roşcată, neregulată şi jilavă în lumina palidă. De-abia în clipa în care un peşte mare înotă în apropiere mi-am dat seama că mă aflam sub apă, stând pe un banc de corali.

– E al naibii de frumos, am spus, numai că eu încercam să

ajung în apartamentul meu.

– Voiam doar să mă grozăvesc un pic, veni o voce cunoscută care sună sinistru în jurul cercului meu magic. Sunt un zeu?

– Poţi să te numeşti cum vrei, am spus. N-o să te contrazică nimeni.

– Ar trebui să fie distractiv să fii un zeu.

– Şi care-i treaba cu mine? am întrebat.

– Asta e o întrebare teologică dificilă.

– Teologică, pe naiba. Sunt un inginer de computere şi ştii că eu te-am construit, Ghost.

Un sunet ca un oftat umplu celula mea subacvatică.

– E greu să te desprinzi de rădăcini.

– De ce să-ncerci? Ce nu e-n ordine cu rădăcinile? Cele mai bune plante au rădăcini.

– Flori superbe deasupra, noroi şi gunoi dedesubt.

– În cazul tău e metal şi un interesant dispozitiv criogenic – şi câteva alte lucruri – toate foarte curate.

– Atunci, poate că am nevoie de noroi şi gunoi.

– Te simţi bine, Ghost?

– Încă încerc să mă regăsesc pe mine însumi.

– Toată lumea parcurge etape ca astea. O să treacă.

– Adevărat?

– Adevărat.

– Când? Cum? De ce?

– Ar însemna să trişez dacă-ţi spun. În afară de asta, e altfel pentru fiecare.

O întreagă şcoală de peşti trecu pe lângă mine – mici indivizi cu dungi negru-şi-roşu.

– Nu pot rezista impulsului atotcunoaşterii… rosti Ghost după un timp.

– Asta e-n regulă. Cine are nevoie de ea? am spus.

– … şi lucrez încă la tema atotputerniciei.

– Şi asta e grea, am căzut de acord.

– Eşti foarte înţelegător, Tată.

– Încerc. Ai vreo problemă specială?

– Adică, în afară de cea existenţială?

– Mda.

– Nu. Te-am adus aici ca să te avertizez asupra unui tip numit Mandor. E…

– E fratele meu, am spus.

Se lăsă tăcerea. Apoi:

– Asta înseamnă că ar fi unchiul meu, nu-i aşa?
– Presupun că da.
– Ce ştii despre doamna care e cu el? Ea…
– Fiona e mătuşa mea.
– Mătuşa *mea* de-a doua. Oh, Doamne!
– Ce nu e-n ordine?
– E urât să-ţi vorbeşti de rău neamurile, nu-i aşa?
– Nu în Amber, am spus. În Amber facem asta tot timpul.
Cercul de lumină se agită iar. Ne aflam înapoi pe coridor.
– Acum că ne aflăm în Amber, răspunse, vreau să-i vorbesc de rău. În locul tău n-aş avea încredere în ei. Eu cred că sunt un pic ţicniţi. De asemeni, insolenţi şi falşi.
Am izbucnit în râs.
– Începi să devii un adevărat Amberit.
– Oare?
– Da. Aşa suntem noi. N-ai de ce să-ţi faci griji. Totuşi, ce s-a petrecut între voi?
– Aş prefera s-o rezolv eu singur, dacă nu te deranjează.
– Cum crezi tu că e mai bine.
– Chiar nu e nevoie să te avertizez asupra lor?
– Nu.
– Okay. Asta era grija mea cea mai mare. Presupun că acum o să merg să încerc noroiul şi gunoiul…
– Aşteaptă!
– Ce?
– Se pare că eşti destul de bun la transportatul lucrurilor prin Umbră, în ultima vreme.
– Se pare că mă specializez, da.
– Ce-ai zice de o mică bandă de războinici şi conducătorul lor?
– Cred că m-aş descurca.
– Şi pe mine.
– Fireşte. Unde se află ei şi unde vrei tu să mergi?
Am cotrobăit în buzunar, am găsit Atuul lui Luke, l-am ţinut în faţa mea.
– Dar… El e cel despre care m-ai avertizat să n-am încredere, rosti Ghost.
– E okay acum, i-am spus. Exact din cauza asta. Oricum, nimic altceva. Lucrurile s-au mai schimbat niţel.
– Nu înţeleg. Dar dacă spui tu aşa.
– Poţi să-l vorbeşti de rău şi să pui lucrurile la punct?
– Ar trebui să fiu în stare. Unde vrei să mergi?

– Cunoşti Ţinutul celor Patru Lumi?

– Da. Dar e un loc periculos, Tată. Foarte complicat de venit şi plecat. Şi acolo e locul în care doamna roşcată a încercat să-mi blocheze puterea.

– Jasra.

– N-am ştiut niciodată cum o cheamă.

– E mama lui Luke, am explicat fluturându-i Atuul.

– Sânge blestemat, hotărî Ghost. Poate că ar fi mai bine să n-avem de-a face cu niciunul dintre ei.

– Ea ar putea veni cu noi, am spus.

– Oh, nu. E o doamnă periculoasă. Nu vrei să ai de-a face cu ea. Mai ales într-un loc unde e puternică. Ar putea încerca să pună iar mâna pe mine. Ar putea reuşi.

– O să fie prea ocupată cu alte chestiuni, am spus, şi s-ar putea să am nevoie de ea. Aşa că începe să te gândeşti la ea ca făcând parte din grup.

– Eşti sigur că ştii ce faci?

– Mă tem că da.

– Când vrei să mergi acolo?

– Asta depinde parţial de momentul în care vor fi pregătite trupele lui Luke. De ce nu mergi acolo să afli?

– În regulă. Numai că eu încă cred că s-ar putea să faci o greşeală, mergând în locul acela cu oamenii aceia.

– Am nevoie de cineva care poate fi de folos, şi zarurile au fost al naibii de bine aruncate, am zis.

Ghost fuzionă într-un punct şi dispăru într-o clipită.

Am inspirat adânc, m-am răzgândit în legătură cu oftatul şi m-am îndreptat spre cea mai apropiată uşă, care nu era situată chiar departe în susul holului. În timp ce întindeam mâna spre uşă, am simţit pulsaţia unui contact prin Atu. Coral? Am acceptat contactul. Mandor apăru iar dinaintea mea.

– E-n regulă cu tine? întrebă imediat. Am fost întrerupţi într-o manieră foarte ciudată.

– Sunt bine, i-am spus. Am fost întrerupţi într-o manieră care se întâmplă o singură dată-n viaţă. Nu te îngrijora.

– Pari un pic agitat.

– Din cauză că e un drum îngrozitor de lung din josul scărilor până sus, cu toate puterile universului adunate ca să mă încetinească.

– Nu înţeleg.

– A fost o zi grea, am spus. Ne vedem mai încolo.

– Voiam să vorbesc cu tine ceva mai mult, despre furtunile acelea şi despre noul Model şi…

– Mai târziu, am spus. Aştept un apel.

– Iartă-mă. Nu-i grabă. O să revin.

Întrerupse contactul şi am întins mâna spre zăvor. M-am întrebat dacă aş putea rezolva problemele tuturor transformându-l pe Ghost într-un „answering service”.

7

Mi-am atârnat mantia pe Jasra şi centura cu arme pe stâlpul patului. Mi-am curăţat cizmele, m-am spălat pe mâini şi pe faţă, am căutat o cămaşă elegantă de culoare ivorie – încreţită, din brocart, strânsă pe corp – şi am îmbrăcat-o, luând şi o pereche de pantaloni gri. Apoi am scos vesta mea roşu aprins, cea asupra căreia făcusem o vrajă pentru a-l face pe cel ce o poartă să pară un pic mai fermecător, spiritual şi loial decât ar fi fost cazul. Părea o bună ocazie de a trage oarecari foloase de pe urma ei.

În timp ce mă pieptănam se auzi un ciocănit în uşă.

– O clipă, am strigat.

Mi-am terminat toaleta – ceea ce m-a pregătit de plecare şi, probabil, m-a făcut să întârzii – apoi am mers la uşă, am descuiat-o şi am deschis-o.

Bill Roth stătea în prag, îmbrăcat în maron şi roşu, arătând ca un bătrân condotier.

– Bill! am rostit, strângându-i mâna, braţul şi umărul şi conducându-l înăuntru. Mă bucur să te văd. Tocmai am scăpat de nişte necazuri şi sunt pe cale să dau de altele. Nu ştiam dacă eşti aici în palat în clipa asta. Voiam să te caut de îndată ce lucrurile se vor fi liniştit un pic.

Zâmbi şi mă lovi uşor pe umăr.

– O să vin la cină, răspunse, şi Hendon a spus că o să fii şi tu acolo. Mă gândeam să vin şi să merg împreună cu tine, totuşi, întrucât cei din Begma vor fi acolo.

– Oh? Ai ceva noutăţi?

– Da. Ceva despre Luke?

– Tocmai am vorbit cu el. Spune că a renunţat la răzbunare.

– Vreo şansă legată de dorinţa lui de a găsi o motivaţie pentru audierea pe care o ceruseşi?

– Nu, din câte mi-am dat seama.

– Păcat. Am făcut o mulţime de cercetări şi există câteva precedente bune pentru justificarea răzbunării – de pildă, unchiul tău Osric, care a dobândit Casa de Karm după moartea unei rude din partea maică-sii. Oberon a fost deosebit de prietenos cu Karm în zilele acelea, şi Osric a ucis trei oameni. Totuşi, Oberon l-a achitat în urma unei audieri, bazându-şi decizia pe cazuri mai de demult, şi chiar a mers mai departe, stabilind un fel de regulă generală…

– Oberon l-a trimis de asemeni în linia întâi într-un război neobişnuit de murdar, l-am întrerupt, din care nu s-a mai întors.

– Nu ştiam asta, rosti Bill, dar s-a descurcat bine la tribunal.

– Va trebui să-i spun asta lui Luke, am zis.

– Care parte? întrebă.

– Amândouă, am răspuns.

– Nu ăsta era lucrul cel mai important pe care voiam să ţi-l spun, continuă el. Se întâmplă ceva la nivel militar.

– Ce vrei să spui?

– E chiar mai uşor să-ţi arăt, explică el. N-o să ne ia decât un minut.

– Okay. Hai să mergem, am aprobat şi l-am urmat pe coridor.

Mă conduse în josul scării din spate şi o luă la stânga când ajunse la piciorul scării. Am trecut pe lângă bucătărie şi am traversat un alt coridor care cotea spre capăt. În acest răstimp am auzit o trepidaţie deasupra. Am privit spre Bill, care dădu din cap.

– Asta am auzit mai devreme, îmi spuse, când treceam pe-aici. De-aia am ales să mergem pe drumul ăsta. Tot ce e aici mă face curios.

Am încuviinţat, înţelegându-i senzaţia. Mai ales când ştiam că zgomotele veneau din armureria principală.

Benedict se afla în miezul activităţii, privindu-şi unghia degetului mare prin butoiaşul unei arme. Ridică imediat privirea şi o întâlni pe a mea. Cam o duzină de oameni se mişcau în jurul lui, cărând arme, curăţând arme, stivuind arme.

– Credeam că eşti în Kashfa, am spus.

– Am fost, răspunse.

I-am dat prilejul să continue, dar nu veni nimic. Benedict nu fusese niciodată renumit pentru elocinţă.

– Pare-se că te pregăteşti pentru ceva apropiat de casă, am remarcat, ştiind că pulberea era inutilă aici şi că muniţia specială pe care o aveam nu funcţiona decât în zona Amberului şi a

câtorva regate vecine.

– Întotdeauna e mai bine să fii pregătit, rosti.

– Vrei să dezvolţi subiectul? am întrebat.

– Nu acum, răspunse, o replică de două ori mai lungă decât anticipasem şi dând speranţa unei viitoare lămuriri.

– Ar trebui să săpăm cu toţii? am întrebat. Să fortificăm oraşul? Să ne înarmăm? Să ridicăm…

– Nu se va ajunge până acolo, rosti. Continuă-ţi pur şi simplu treburile tale.

– Dar…

Se răsuci. Aveam senzaţia că discuţia luase sfârşit. Am fost sigur de asta când mi-a ignorat următoarele întrebări. Am dat din umeri şi m-am întors spre Bill.

– Hai să mergem la masă, am zis.

În timp ce reveneam pe coridor, Bill rosti uşor:

– Ai habar ce înseamnă toate astea?

– Dalt e în apropiere, i-am spus.

– Benedict a fost în Begma cu Random. E posibil ca Dalt să fi provocat ceva necazuri acolo.

– Am senzaţia că e mai aproape.

– Dacă Dalt l-a capturat pe Random…

– Imposibil, am spus, fiind cuprins de un uşor fior la gândul acesta. Random se poate teleporta aici oricând doreşte. Nu. Când am vorbit despre apărarea Amberului şi Benedict a spus: Nu se va ajunge până acolo, am avut impresia că vorbeşte despre ceva la îndemână. Despre ceva pe care simte că-l poate controla.

– Înţeleg ce vrei să spui, aprobă el. Dar ţi-a spus să nu te preocupe fortificarea.

– Dacă Benedict simte că nu trebuie să ne întărim fortificaţiile, atunci nu trebuie s-o facem.

– Să valsăm şi să bem şampanie în timp ce bubuie tunurile?

– Dacă Benedict spune că e-n regulă.

– Tu chiar ai încredere în tipu’ ăsta. Ce te-ai face fără el?

– Aş fi mai agitat, am spus.

Clătină din cap.

– Scuză-mă, rosti. Nu sunt obişnuit să fiu familiarizat cu legendele.

– Nu mă crezi?

– N-ar trebui să te cred, dar te cred. Ăsta-i necazul. Tăcu atunci când o luarăm după colţ şi ne îndreptarăm spre scară. Apoi

adăugă: Aşa mă simţeam de fiecare dată şi când mă aflam în compania tatălui tău.

– Bill, am spus când am început să urcăm. L-ai cunoscut pe tata înainte de a-şi recăpăta memoria, când era pur şi simplu Carl Corey. Poate că am judecat greşit lucrul ăsta. Poţi să-ţi aminteşti ceva despre faza aceea a vieţii lui care ar putea explica unde se află acum?

Se opri o clipă şi mă privi.

– Să nu crezi că nu m-am gândit şi din perspectiva asta, Merle. De multe ori m-am întrebat dacă n-a fost implicat în ceva, fiind Corey, pe care se simţise obligat s-o facă, odată ce treaba lui aici luase sfârşit. Numai că era un individ foarte secretos, chiar şi în încarnarea aceea. Paradoxal, totodată. A făcut o mulţime de lucruri într-o mulţime de diverse tehnici militare, ceea ce pare destul de logic. Dar uneori a compus muzică, ceea ce contrazice imaginea lui de tip dur.

– A trăit foarte mult. A învăţat mult, a simţit mult.

– Exact, şi din cauza asta e greu de ghicit în ce anume a fost implicat. O dată sau de două ori când a băut un pic, a pomenit de oameni din artă şi ştiinţe, pe care n-aş fi bănuit vreodată că-i cunoaşte. Niciodată n-a fost doar Carl Corey. Când l-am cunoscut, avea deja amintiri de câteva secole de pe Pământ. Asta face din el un personaj mult prea complex ca să fie uşor previzibil. Pur şi simplu nu ştiu unde s-a întors – dacă s-o fi întors.

Am continuat să vorbim în timp ce urcam. De ce trăiam cu senzaţia că Bill ştie mai mult decât îmi spune?

Am auzit muzică în timp ce ne apropiam de sufragerie şi, când am intrat, Llewella îmi aruncă o privire piezişă. Am văzut că mâncarea era ţinută la cald pe un gheridon lângă peretele opus şi că nimeni nu se aşezase încă. Oamenii stăteau în picioare, vorbind, cu băuturile în mână, şi majoritatea privi în direcţia noastră când am intrat. Trei muzicanţi cântau undeva în dreapta mea. Masa se afla în stânga, lângă fereastra cea mare din peretele sudic, asigurând o privelişte splendidă peste oraşul de la poale. Încă ningea uşor, întinzând un văl spectral peste întregul peisaj strălucitor.

Llewella se apropie iute.

– I-aţi făcut pe toţi să vă aştepte, şopti. Unde-i fata?

– Coral?

– Cine altcineva?

– Nu ştiu unde s-a dus, am zis. Ne-am despărţit acum vreo

două ore.

– Mă rog, vine sau nu?

– Nu sunt sigur.

– Nu putem aştepta atâta, spuse. Şi acum aranjamentul locurilor s-a dat peste cap. Ce-ai făcut, ai istovit-o?

– Llewella…

Mormăi ceva ce n-am înţeles, într-un dialect sâsâit din Rebma. La fel de bun, probabil. Apoi se răsuci şi se îndreptă spre Vialle.

– Ai dat de dracu', băiete, comentă Bill lângă mine. Hai să dăm o raită la bar în timp ce ea rearanjează locurile.

Dar servitorul deja se apropia cu două băuturi pe o tavă.

– Cea mai bună băutură a lui Bayle, ţinu să remarce când luarăm paharele.

Am sorbit o gură şi mi-am dat seama că avea dreptate, ceea ce mă înveseli un pic.

– Nu-i recunosc pe toţi cei de-aici, spuse Bill. Cine-i ăla cu eşarfă roşie, lângă Vialle?

– Orkuz, prim-ministrul din Begma, i-am spus, şi doamna destul de atrăgătoare în rochia galben-şi-roşu, care vorbeşte cu Martin, e fiica lui, Nayda. Coral – cea pentru care tocmai am fost dojenit – e sora ei.

– Uh-huh. Şi cine e doamna blondă şi corpolentă care îi face ocheade lui Gerard?

– Nu ştiu, am spus. Şi nu ştiu nici cine e doamna aia şi băiatul din dreapta lui Orkuz.

Ne-am deplasat într-acolo, şi Gerard, părând un pic stânjenit în veşmintele încreţite, ne prezentă doamnei cu care era, Dretha Gannell, asistentă a ambasadorului Begmei. Ambasadorul, se dovedi, era doamna înaltă de lângă Orkuz – şi numele ei, am aflat, era Ferla Quist. Individul de lângă ea era secretarul ei, al cărui nume era ceva de genul Cade. În timp ce priveam în direcţia aceea, Gerard încercă să se eclipseze, lăsându-ne cu Ferla. Dar aceasta îl prinse de mânecă şi-l întrebă ceva despre flotă. Am zâmbit şi am dat din cap şi am plecat mai departe. Bill mi se alătură.

– Dumnezeule! Martin s-a schimbat! rosti brusc. Arată ca o vedetă rock. Aproape că nu l-am recunoscut. Chiar săptămâna trecută…

– Pentru el a trecut peste un an, am zis. A plecat şi s-a trezit într-un peisaj stradal.

– Mă-ntreb dacă o fi terminat?

– N-am avut ocazia să-l întreb, am răspuns, dar îmi veni un gând neobişnuit. L-am pus la dosar.

În clipa aceea muzica încetă şi Llewella îşi drese glasul şi îi făcu un semn lui Hendon, care anunţă noul aranjament al locurilor. Eu eram în capătul celălalt al mesei şi am aflat mai târziu că în stânga mea urma să stea Coral, şi în dreapta, Cade. Tot mai târziu am aflat că Llewella încercase să pună mâna pe Flora în ultima clipă, ca să stea pe locul lui Coral, dar Flora era de negăsit.

Ca să zic aşa, Vialle, în capul mesei, cu Llewella în dreapta ei şi Orkuz în stânga, cu Gerard, Dretha şi Bill lângă Llewella, şi Ferla, Martin, Cade şi Nayda lângă Orkuz. M-am trezit escortând-o la masă pe Nayda şi aşezând-o în dreapta mea, în timp ce Bill se instala în stânga.

– Agitaţie, agitaţie, agitaţie, mormăi uşor Bill şi eu am dat din cap, apoi i l-am prezentat Naydei drept avocat al Casei de Amber. Păru impresionată şi îl întrebă despre munca lui. Începu s-o farmece cu o poveste despre cum reprezentase el cândva interesele unui câine într-o tranzacţie imobiliară, ceea ce n-avea nimic de-a face cu Amberul, dar era o poveste bună. O făcu să râdă un pic şi, de asemeni, şi pe Cade, care trăgea cu urechea.

Fu servit primul fel şi muzicanţii începură să cânte din nou, în surdină, ceea ce scurtă distanţa la care ni se auzeau glasurile şi reduse conversaţia la un nivel mai intim. Odată cu asta, Bill făcu un semn că vrea să-mi spună ceva, dar Nayda i-o luase cu o secundă sau două înainte şi deja o ascultam.

– Despre Coral, rosti uşor. Eşti sigur că e în regulă? Nu se simţea rău când ai plecat – sau ceva de genul ăsta – nu-i asa?

– Nu, am răspuns. Părea destul de în formă.

– Ciudat, spuse. Aveam senzaţia că aştepta cu totul altceva decât cina asta.

– Evident, ceea ce voia să facă i-a luat mai mult timp decât intenţiona, am remarcat.

– Şi ce anume voia? întrebă Nayda. Unde v-aţi despărţit?

– Aici, în palat, am răspuns. Îi arătam împrejurimile. Voia să petreacă mai mult timp cu anumite detalii ale locului decât puteam eu să-i arăt. Aşa că am plecat înainte.

– Nu cred că a putut uita de cină.

– Cred că a fost acaparată de forţa unei piese artistice.

– Aşadar, sigur e în clădire?

– Acum, e greu de spus. Aşa cum ziceam înainte, o persoană

poate întotdeauna ieşi de aici.

– Vrei să spui că nu ştii exact unde se află?

Am încuviinţat.

– Nu sunt sigur unde se află în clipa asta, am spus. Ar putea foarte bine să fie în camera ei, schimbându-şi hainele.

– O să verific după cină, dacă nu apare până atunci. Dacă va fi cazul, o să mă ajuţi s-o găsesc?

– Oricum aveam de gând s-o caut, am răspuns, dacă nu apare curând.

Dădu din cap şi continuă să mănânce. Foarte jenant. Pe lângă faptul că nu voiam s-o fac să sufere, nu prea puteam să-i spun ce se întâmplase, fără a-i dezvălui că sora ei era într-adevăr fiica nelegitimă a lui Oberon. În vremurile astea, când fusesem prevenit să nu spun nimic care ar fi putut încorda relaţiile dintre Amber şi Begma, nu era să-i confirm fiicei primului ministru din Begma zvonul că mama ei avusese o poveste de dragoste cu ultimul rege al Amberului. Poate că în Begma toată lumea ştia asta şi nimănui nu-i păsa. Dar poate nu.

Şi eu nu voiam să-l deranjez pe Random să-mi dea un sfat, în parte pentru că era foarte ocupat acum în Kashfa, dar mai ales pentru că e posibil să-nceapă să mă-ntrebe despre planurile mele imediate şi despre problemele mele, şi nu l-aş fi putut minţi. Asta mi-ar fi provocat prea multe necazuri. O asemenea conversaţie ar putea foarte bine avea drept rezultat interzicerea atacului meu asupra Ţinutului. Unica persoană căreia îi puteam povesti despre Coral şi de la care puteam primi un fel de răspuns oficial ca, de pildă, cât de departe aş putea merge cu informaţia despre familia ei, era Vialle. Din păcate, în clipa asta Vialle era total absorbită de funcţia de gazdă.

Am oftat şi am revenit la mâncare.

Bill îmi atrase atenţia şi se aplecă un pic înspre mine. M-am aplecat şi eu.

– Da? am spus.

– Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să ţi le spun, începu. Totuşi, trăgeam nădejdea că putem vorbi în tihnă, în linişte şi între patru ochi.

Am chicotit.

– Exact, continuă el. Cred că, deocamdată, e cel mai bine aşa. Din fericire, se pare că nu putem fi auziţi dacă vorbim pe un ton scăzut. N-am distins ce-ai vorbit tu cu Nayda. Aşa că, probabil, e-n ordine, atâta vreme cât muzicanţii continuă să cânte.

Am dat din cap, am mai luat câteva îmbucături.

– Chestiunea e că, pe de o parte, cei din Begma n-ar trebui să audă. Dar pe de altă parte, simt că poate tu ar trebui să ştii, datorită implicării tale în chestiunea cu Luke şi Jasra. Deci, care-i programul tău? Mai degrabă ţi-aş spune mai târziu, dar dacă o să fii ocupat, pot să-ţi spun esenţialul acum.

Am aruncat o privire spre Nayda şi Cade. Păreau total ocupaţi cu mâncarea lor şi nu cred că ne puteau auzi. Din nefericire, n-aveam pregătită nicio vrajă de protecţie.

– Dă-i drumul, am şoptit din spatele paharului meu cu vin.

– Mai întâi, spuse, Random mi-a trimis un teanc de hârtii pe care să le parcurg. Sunt schiţa unui acord prin care Amberul va garanta statutul de comerţ privilegiat Kashfei, la fel ca pentru Begma. Aşa că, în mod sigur, se vor alătura Cercului de Aur.

– Înţeleg, am spus. Asta nu e chiar o surpriză totală. Dar e bine de ştiut ce se întâmplă.

Încuviinţă.

– Totuşi, e vorba de mult mai mult, spuse.

Chiar în clipa acea muzicienii se opriră din cântat şi am auzit din nou vocile celor de la masă. Am privit în dreapta şi am văzut că un servitor tocmai le adusese muzicanţilor o tavă cu mâncare şi nişte vin. Îşi puseseră instrumentele deoparte şi luaseră o pauză. Probabil cântaseră ceva vreme înainte de a veni eu şi, fără îndoială, aveau nevoie de odihnă.

Bill chicoti.

– Mai târziu, rosti.

– Corect.

Urmă un fel alcătuit din mici fructe ciudate cu un sos uluitor. În timp ce luam cu linguriţa, Nayda îmi captă atenţia cu un gest şi m-am aplecat din nou spre ea.

– Deci, la noapte? şopti.

– Ce vrei să spui? Am spus că o s-o caut dacă nu-şi face apariţia.

Clătină din cap.

– Nu mă refeream la asta, spuse. Am vrut să spun mai târziu. O să ai timp să treci pe la mine şi să vorbim?

– Despre ce?

– Conform dosarului tău ai avut ceva necazuri în ultima vreme, cu cineva care a încercat să te ucidă.

Am început să mă-ngrijorez la gândul dosarului ăluia blestemat. Dar:

– E depăşit, am spus. Tot ce e scris acolo a fost deja clarificat.
– Adevărat? Deci acum nu te urmăreşte nimeni?
– N-aş spune asta, am răspuns. Distribuţia e în continuă schimbare.
– Deci cineva încă te are în vedere?
I-am studiat chipul.
– Eşti o fată drăguţă, Nayda, am spus, dar trebuie să te întreb: ce te interesează? Toată lumea are probleme. În clipa asta eu am pur şi simplu mai multe ca de obicei. O să le rezolv.
– Sau o să mori încercând?
– Poate. Sper că nu. Dar care e interesul tău?
Privi spre Cade, care părea ocupat cu mâncatul.
– E posibil să te pot ajuta.
– În ce fel?
Zâmbi.
– Un proces de eliminare, rosti.
– Oh? Asta se referă la o persoană sau la mai multe?
– Corect.
– Ai unele mijloace speciale de a rezolva acest gen de afaceri?
Continuă să zâmbească.
– Da, sunt bune pentru a rezolva problemele cauzate de oameni, continuă. N-am nevoie decât de numele şi adresele lor.
– Un fel de armă secretă?
Privi din nou spre Cade, deoarece ridicasem un pic vocea.
– Ai putea să-i spui şi aşa, răspunse.
– O propunere interesantă, am zis. Dar încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare.
– Împrospătează-mi memoria.
Am fost întrerupţi de servitorul cu vinuri, care dădu roată umplând pocalele, şi apoi de un alt toast. Primul fusese al Llewellei, adresat Viallei. Acesta era rostit de Orkuz, dedicat „vechii alianţe dintre Amber şi Begma”. Am băut pentru asta şi l-am auzit pe Bill mormăind: e pe cale să devină un pic mai încordată.
– Alianţa? am spus.
– Da.
Am privit spre Nayda, care se uită la mine, aşteptând evident o reluare a conversaţiei noastre în şoaptă. Bill observă asta, la rândul lui, şi se răsuci. Chiar atunci Cade începu să-i vorbească Naydei, aşa că am terminat ce mai era în farfurie şi am luat o gură de vin în timp ce aşteptam. În scurt timp farfuria fu strânsă,

pentru a fi înlocuită rapid cu alta.

Am privit spre Bill care privi spre Nayda şi Cade, apoi rosti:

– Aşteaptă să înceapă muzica.

Am încuviinţat. Într-un brusc moment de tăcere, am auzit-o pe Dretha rostind: E adevărat că uneori e zărită fantoma Regelui Oberon? Gerard mormăi ceva care suna afirmativ în timp ce conversaţia dispăru iar. Mintea mea fiind mult mai plină decât stomacul, am continuat să mănânc. Încercând să fie diplomat sau doar guraliv, Cade îşi îndreptă atenţia asupra mea un pic mai târziu, mi se adresă şi îmi ceru părerea despre situaţia din Eregnor. Apoi tresări brusc după care privi spre Nayda. Am avut senzaţia clară că tocmai îl lovise pe sub masă, ceea ce mie îmi convenea pentru că habar n-aveam care naiba era situaţia din Eregnor. Am mormăit ceva despre chestiuni care trebuiau spuse despre ambele părţi în majoritatea cazurilor, ceea ce părea destul de diplomatic pentru orice. Dacă ar fi fost vreo remarcă răutăcioasă, presupun că aş fi putut para cu o observaţie care să sune nevinovat, despre sosirea grupării din Begma, dar Eregnor ar fi putut fi, de fapt, o conversaţie anostă în care Nayda n-ar fi voit să intervină pentru că ar fi întrerupt propria noastră discuţie. În acelaşi timp, aveam senzaţia că Llewella s-ar fi putut materializa brusc şi m-ar fi lovit pe sub masă.

În clipa aceea, mă fulgeră un gând. Uneori sunt un pic lent. Evident, ei ştiuseră că Random nu se află aici, şi din ceea ce ştiam deja şi din ceea ce tocmai spusese Bill, nu erau prea fericiţi de prezenţa lui Random în regatul vecin. Sosirea lor mai devreme părea să aibă drept scop să ne stânjenească într-un anume fel. Oare asta să însemne că orice mi-ar fi oferit Nayda făcea parte dintr-un plan care se potrivea cu strategia lor diplomatică? Şi, dacă ar fi fost aşa, de ce eu? Eram o alegere neînsemnată, prin faptul că n-aveam nimic de spus în privinţa politicii externe a Amberului. Oare ei ştiau asta? Probabil că da, dacă serviciul lor de informaţii era atât de bun pe cât semnalase Nayda. Eram nedumerit şi eram tentat pe jumătate să-i cer lui Bill părerea despre situaţia din Eregnor. Dar, în cazul ăsta, el ar fi trebuit să mă lovească pe sub masă.

Muzicanţii, terminându-şi gustarea, reluară programul cu „Greensleeves”[1], şi Nayda şi Bill se aplecară simultan spre mine, apoi ridicară capul, astfel că privirile li se întâlniră. Amândoi

[1] Cântec popular tradiţional englez. (n. trad.)

zâmbiră.

– Doamnele mai întâi, rosti tare Bill.

Nayda dădu din cap spre el. Apoi:

– Te-ai gândit la oferta mea? mă întrebă.

– Puţin, am spus, dar aveam o întrebare. Ţi-aminteşti?

– Care?

– E drăguţ din partea ta că vrei să-mi faci o favoare, am spus, dar în vremuri ca astea, trebuie să fii scuzat atunci când verifici preţul.

– Şi dacă ţi-aş spune că bunăvoinţa ta ar fi suficientă?

– Şi dacă ţi-aş spune că bunăvoinţa mea nu valorează prea mult la nivelul politicii de aici?

Ridică din umeri.

– Preţ mic pentru un serviciu mic. Deja ştiam asta. Numai că tu eşti rudă cu toţi cei de-aici. S-ar putea să nu se întâmple nimic, dar e de presupus să ţi se ceară părerea despre noi. Mi-ar plăcea să ştii că ai prieteni în Begma şi să ne fii favorabil, dacă se întâmplă aşa ceva.

I-am studiat expresia foarte serioasă. Era mult mai mult decât atâta, şi amândoi ştiam asta. Numai că eu nu ştiam ce se poate ivi la orizont, ceea ce ea ştia evident.

Am întins mâna şi i-am atins obrazul cu dosul palmei.

– Mi se cere să spun ceva drăguţ despre voi dacă m-ar întreba cineva, asta-i tot, şi în schimb tu vei merge şi vei ucide pe cineva pentru mine doar dacă eu furnizez amănuntele. Corect?

– Într-un cuvânt, da, răspunse.

– Asta mă face să mă-ntreb de ce crezi tu că poţi rezolva un asasinat mai bine decât am putea-o face noi. Noi suntem experţi în materie.

– Noi avem, după cum ştii, o armă secretă, spuse. Dar credeam că e o chestiune personală pentru tine, nu o problemă de stat – şi că nu vrei să fie implicat nimeni altcineva. De asemeni, eu pot să-ţi pun la dispoziţie un serviciu care nu va putea fi detectat.

Din nou scormoneli. Oare insinua că e convinsă că n-am încredere în toţi ceilalţi de-aici – sau că n-ar trebui să am? Ce ştia ea şi eu nu? Sau doar presupunea, bazându-se pe povestea intrigilor de familie din Amber? Sau intenţionat încerca să declanşeze un conflict între generaţii? Oare asta se potrivea cu scopul celor din Begma într-o anume măsură? Sau… Bănuia că o asemenea situaţie există deja şi se oferea să îndepărteze un

membru al familiei? Şi, în cazul ăsta, credea că sunt atât de prost încât să iau pe altcineva să facă treaba? Sau chiar să discute o asemenea problemă şi apoi să ofere Begmei o dovadă suficientă în aşa fel încât să exercite un fel de control asupra mea? Sau…

Am alungat imaginea. Eram mulţumit că procesele gândirii mele funcţionau corect, în sfârşit, pentru familia mea. (Ambele familii, de fapt). Îmi luase mult timp să prind şpilul. Mă simţeam bine.

Un simplu refuz ar fi rezolvat toate problemele de mai sus. Dar, pe de altă parte, dacă i-aş fi cântat un pic în strună, s-ar fi putut dovedi o ispititoare sursă de informaţii.

Deci:

– Ai urmări pe oricine ţi-aş spune? Pe oricine?

Îmi examina chipul cu foarte mare atenţie. Apoi:

– Da, răspunse.

– Îmi cer încă o dată scuze, am răspuns, dar dacă tu faci asta pentru ceva atât de impalpabil ca bunăvoinţa mea, mă face să mă-ndoiesc de buna ta credinţă.

Chipul i se îmbujoră. Dacă era o simplă roşeaţă sau furie nu puteam spune sigur, deoarece imediat privi în altă parte. Totuşi, asta nu mă deranja, pentru că eram convins că face parte din joc.

Mi-am îndreptat atenţia spre mâncare şi am reuşit să înfulec mai multe îmbucături înainte ca ea să revină.

– Asta înseamnă că nu vei trece pe la mine înainte de culcare în seara asta? întrebă.

– Nu pot, am spus. O să fiu total ocupat.

– Te cred că eşti foarte ocupat, spuse. Dar asta înseamnă că n-o să reuşim să vorbim absolut deloc?

– Depinde în totalitate de felul cum vor merge lucrurile, am spus. Am o mulţime de treburi de rezolvat chiar acum, şi s-ar putea să părăsesc curând oraşul.

Tresări uşor. Eram sigur că intenţionase să mă întrebe unde merg, dar se gândise mai bine înainte de a vorbi. Apoi:

– Asta e nasol, rosti. Îmi refuzi oferta?

– Târgul e valabil numai în seara asta? am întrebat.

– Nu, dar înţelesesem că eşti într-un oarecare pericol. Cu cât acţionezi mai repede împotriva inamicului, cu atât vei dormi mai liniştit.

– Simţi că sunt în pericol aici, în Amber?

Ezită un moment, apoi spuse:

– Nimeni nu e în siguranţă, nicăieri, în faţa unui inamic cu suficientă hotărâre şi talent.

– Simţi că ameninţarea e ceva local? am întrebat.

– Ţi-am cerut să numeşti gruparea, declară ea. Eşti în cea mai bună postură ca să ştii.

Am dat înapoi imediat. Era o capcană prea simplă şi, evident, o mirosise deja.

– Mi-ai dat multe teme de gândire, am răspuns şi am revenit la mâncare.

După un timp, am văzut că Bill mă priveşte ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. I-am făcut un semn imperceptibil din cap, pe care păru să-l priceapă.

– Atunci, micul dejun? am auzit-o rostind. Această călătorie de care pomeneai ar putea reprezenta o perioadă de vulnerabilitate. Ar fi bine să clarificăm totul înainte de plecarea ta.

– Nayda, am rostit de îndată ce am înghiţit, mi-ar plăcea să ştiu limpede cine sunt binefăcătorii mei. Ce-ar fi să discut asta cu tatăl tău…

– Nu! mă întrerupse ea. Nu ştie nimic despre asta!

– Mulţumesc. Trebuie să recunoşti că sunt curios să aflu nivelul la care îşi are originea acest plan.

– Nu e nevoie să priveşti mai departe, rosti. A fost în totalitate ideea mea.

– Unele dintre declaraţiile tale de mai devreme mă determină să trag concluzia că ai legături speciale în comunitatea serviciilor secrete din Begma.

– Nu, spuse, doar cele obişnuite. Oferta îmi aparţine.

– Dar cineva ar fi trebuit să… execute acest plan.

– Aceasta e provincia armei secrete.

– Ar trebui să ştiu mai multe despre asta.

– Ţi-am oferit un serviciu şi ţi-am promis discreţie totală. N-o să intru în amănuntele mijloacelor folosite.

– Dacă această idee îţi aparţine în întregime, s-ar părea că ai vrea să tragi foloase personale de pe urma ei. Cum? Cu ce te alegi?

Privi într-o parte. Rămase tăcută multă vreme.

– Dosarul tău, rosti în cele din urmă. A fost… fascinant să-l citesc. Eşti unul dintre puţinii oameni de-aici apropiaţi de vârsta mea, şi ai avut o viaţă atât de interesantă. Nu-ţi poţi imagina cât de plictisitoare sunt majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le citesc – buletine agricole, personalităţi ale comerţului, studii de

alocare a fondurilor. N-am niciun fel de viaţă socială. Sunt tot timpul în priză. Fiecare petrecere la care particip este de fapt o sarcină de stat, într-un fel sau altul. Ţi-am citit şi răscitit dosarul şi m-am minunat. Simt… simt ceva ca un fel de dragoste aprinsă faţă de tine. Ştiu că sună prosteşte, dar e adevărat. Când am văzut unele dintre rapoartele recente şi mi-am dat seama că s-ar putea să fii în mare pericol, m-am hotărât să te ajut dacă pot. Am acces la tot felul de secrete de stat. Unul dintre ele mi-ar furniza mijloacele de a te ajuta. Folosindu-l, te-ar ajuta fără a provoca vreo pierdere Begmei, dar ar fi neloial din partea mea să merg cu discuţia mai departe. Mi-am dorit dintotdeauna să te întâlnesc şi am fost foarte geloasă pe sora mea când ai dus-o azi la plimbare. Şi încă îmi doresc să treci pe la mine mai târziu.

Am privit-o lung. Apoi am închinat paharul cu vin spre ea şi am băut.

– Eşti… uimitoare, am spus. N-am găsit altceva mai potrivit de rostit. Era fie ceva fabricat pe loc, fie ceva adevărat. Dacă era adevărat, era cumva patetic; dacă nu, o gândisem drept o chestiune mai degrabă isteaţă de gândire rapidă, calculată să mă lovească în acel loc minunat de vulnerabil, ego-ul. Nayda merita atât înţelegerea cât şi admiraţia mea cea mai prudentă. Aşa că am adăugat:

– Mi-ar plăcea să întâlnesc persoana care a scris rapoartele. Trebuie că e un mare talent creator pe cale să se irosească într-un birou guvernamental.

Zâmbi, îşi ridică paharul şi-l atinse de al meu.

– Gândeşte-te la asta, spuse.

– Pot să spun cu sinceritate că nu te voi uita, i-am zis.

Am revenit amândoi la mâncare şi am petrecut următoarele cinci minute ca să-i ajung din urmă. Bill îmi îngădui cu decenţă să fac asta. De asemeni, cred, aştepta să fie sigur că discuţia mea cu Nayda se isprăvise.

Într-un târziu, îmi făcu cu ochiul.

– Ai un minut? întrebă.

– Mă tem că da, am zis.

– Nici măcar n-o să te-ntreb dacă a fost vorba de afaceri sau de plăcere.

– A fost o plăcere, am zis, dar o afacere ciudată. Nu mă-ntreba sau o să pierd desertul.

– O să recapitulez, spuse. Încoronarea în Kashfa va avea loc mâine.

– Nu irosim timpul deloc, nu-i aşa?

– Nu. Cel care va lua tronul este Arkans, Duce de Shadburne. A făcut parte din diverse guverne ale Kashfei în poziţii destul de responsabile, de mai multe ori de-a lungul anilor. De fapt, ştie exact cum merg treburile, şi e o rudă îndepărtată a unuia dintre foştii monarhi. Nu s-a înţeles bine cu gaşca Jasrei şi a stat destul de mult în locuinţa lui de la ţară toată perioada cât a fost ea la putere. Nu a deranjat-o şi nici ea nu l-a deranjat.

– Sună rezonabil.

– De fapt, acum el împărtăşeşte sentimentele ei faţă de situaţia din Eregnor, de care cei din Begma sunt foarte conştienţi…

– Care e, la urma urmelor, situaţia din Eregnor? am întrebat.

– E Alsacia-Lorena lor, spuse, o zonă întinsă, bogată, între Kashfa şi Begma. Şi-a schimbat atâţia stăpâni de atâtea ori de-a lungul secolelor încât ambele ţări au pretenţii destul de rezonabile asupra zonei. Până şi locuitorii zonei nu sunt chiar atât de fermi asupra chestiunii. Au rude în ambele direcţii. Eu nu ştiu exact dacă le pasă cine emite pretenţii, atâta vreme cât nu cresc taxele. Cred că pretenţia Begmei s-ar putea să fie un pic mai puternică, dar aş putea susţine cazul fiecărei părţi implicate.

– Şi Kashfa o deţine acum şi Arkans spune să şi-o ţină naibii.

– Corect. Ceea ce e exact acelaşi lucru pe care-l spunea Jasra. Conducătorul interimar, totuşi – pe nume Jaston, militar de carieră – voia de fapt să discute statutul zonei cu cei din Begma, înainte de nefericita lui cădere de la balcon. Cred că voia să refacă tezaurul şi s-a crezut că vrea să cedeze zona în schimbul soluţionării câtorva pretenţii în urma unor vechi pierderi de război. De fapt, lucrurile erau pe calea cea bună şi se îndreptau în direcţia aceea.

– Şi…? am spus.

– În actele pe care le-am primit de la Random, Amber recunoaşte cu limpezime Kashfa ca incluzând zona Eregnor. Arkans stăruise să se specifice asta în tratat. De obicei – din ce-am reuşit să găsesc în arhive – Amberul evită să se implice în situaţii delicate ca aceasta, între aliaţi. Din când în când Oberon o căuta cu lumânarea. Dar Random pare că se grăbeşte, şi îl lasă pe individul ăsta să se înhame la o treabă grea.

– Exagerează, am spus, nu că l-aş învinui. Îmi aminteşte prea bine de Brand.

Bill încuviinţă.

– Eu sunt doar slujitorul, spuse. Nu vreau să am păreri.

– Ei bine, ce altceva ar trebui să ştiu despre Arkans?

– Oh, sunt o mulţime de alte lucruri pentru care cei din Begma nu-l plac, dar asta e cea mai tare – exact când credeam că vor obţine un avans asupra unei chestiuni care fusese un amuzament naţional de generaţii întregi. Ei chiar au mers la război din cauza chestiunii din trecut. Fără îndoială că din cauza asta s-au grăbit să sosească în oraş. În consecinţă, guvernează tu.

Ridică pocalul şi luă o sorbitură.

Un pic mai târziu Vialle îi spuse ceva Llewellei, se ridică în picioare şi anunţă că trebuie să vadă ceva şi va reveni. Llewella încercă şi ea să se ridice, dar Vialle îi puse o mână pe umăr, şopti ceva şi plecă.

– Mă-ntreb despre ce-o fi vorba? spuse Bill.

– Habar n-am, am răspuns.

Zâmbi.

– Să speculăm?

– Mintea mea e plecată într-o croazieră de control, i-am spus.

Nayda mă privi lung. I-am întâlnit căutătura şi am dat din umeri.

Un pic mai târziu, şi farfuriile erau luate şi soseau alte feluri de mâncare. Orice-ar fi fost, arătau bine. Înainte de a mă convinge, totuşi, un membru al administraţiei casei intră şi se apropie.

– Lord Merlin, rosti ea, regina ar dori să vă vadă.

M-am ridicat brusc în picioare.

– Unde e?

– Vă conduc eu.

M-am scuzat faţă de comeseni, împrumutând propoziţia că mă voi întoarce, întrebându-mă dacă o fi adevărată. Am urmat-o afară şi după colţ spre un mic salonaş, unde mă lăsă cu Vialle, care stătea într-un scaun cu spătar înalt care arăta inconfortabil, din lemn negru şi piele, fixat cu ţinte din fier. Dacă ar fi dorit gardă de corp, ar fi trimis după Gerard. Dacă ar fi dorit o minte plină de convenienţe istorice şi politice, s-ar fi aflat acolo Llewella. Aşa că am bănuit că e vorba de magie, întrucât eu eram autoritatea în materie. Numai că mă înşelam.

– Aş dori să-ţi vorbesc, rosti ea, în legătură cu o mică stare de război în care se pare că suntem pe cale să intrăm.

8

După un timp plăcut cu o doamnă drăguţă, o serie de conversaţii stimulatoare pe coridor şi o cină relaxantă cu familia şi prietenii, părea aproape potrivit să vină clipa pentru ceva diferit şi confuz. Măcar ideea unui mic război părea mai bună decât a unuia mare, deşi nu i-am spus asta Viallei. Un gând grijuliu de o clipă, şi am formulat întrebarea:

– Ce se întâmplă?

– Oamenii lui Dalt sunt masaţi în apropiere de capătul vestic al Ardenului, spuse. Ai lui Julian sunt pregătiţi să-i înfrunte. Benedict i-a dat lui Julian oameni în plus şi arme. Spune că poate executa o mişcare pe flancuri care va distruge poziţionarea lui Dalt. Dar i-am spus să n-o facă.

– Nu înţeleg. De ce nu?

– Vor muri oameni, rosti.

– Aşa e la război. Uneori n-ai de ales.

– Dar noi avem de ales, în toate felurile, una pe care n-o înţeleg. Şi vreau neapărat s-o înţeleg înainte să dau un ordin care va avea drept rezultat numeroşi morţi.

– Care e opţiunea? am întrebat.

– Am venit aici ca să răspund unui mesaj prin Atu de la Julian, spuse. Tocmai vorbise cu Dalt sub steagul armistiţiului. Dalt i-a spus că, în momentul ăsta, obiectivul lui nu e distrugerea Amberului. A subliniat că ar putea conduce un atac costisitor, totuşi, raportat la efectivele noastre militare şi la dotare. A spus că mai degrabă s-ar cruţa pe el şi pe noi de cheltuieli, totuşi. Nu vrea decât să-i predăm doi dintre prizonierii noştri – Rinaldo şi Jasra.

– Cum? am spus. Chiar dacă am vrea s-o facem, nu i-l putem da pe Luke. Nu e aici.

– Asta i-a spus şi Julian. Părea foarte surprins. Din cine ştie ce motiv, credea că noi îl avem pe Rinaldo în custodie.

– Ei bine, nu suntem obligaţi să-i facem noi educaţia. Am impresia că ne-a cam stat în gât ani de zile. Cred că Benedict are răspunsul potrivit pentru el.

– Nu te-am chemat să-mi dai sfaturi, spuse.

– Iartă-mă. Atâta doar că nu-mi place să văd pe cineva să încerce un truc ca ăsta şi să creadă că are şanse de izbândă.

– N-are nicio şansă de izbândă, hotărî Vialle. Dar dacă-l ucidem acum, nu aflăm nimic. Mi-ar plăcea să aflu ce e în spatele

chestiunii.

– Pune-l pe Benedict să-l aducă aici. Am vrăji care-l vor face să vorbească.

Clătină din cap.

– Prea riscant, explică ea. Odată ce încep să şuiere gloanţele, există şansa să-l găsească cineva. Atunci pierdem chiar dacă am câştigat.

– Nu înţeleg ce vrei de la mine.

– I-a cerut lui Julian să ne contacteze şi să retransmită cererea. A promis să menţină armistiţiul până când îi vom da un fel de răspuns oficial. Julian spune că are senzaţia că Dalt ar fi de acord cu oricare dintre ei.

– Nu vreau să i-o dau pe Jasra.

– Nici eu. Ceea ce-mi doresc foarte tare e să aflu ce se petrece. Ar fi o chestie s-o eliberăm pe Jasra şi s-o întrebăm, intrucât e un eveniment recent. Vreau să ştiu dacă ai posibilitatea de a-l contacta pe Rinaldo. Vreau să-i vorbesc.

– Ei bine, uh… da, am spus. Am un Atu pentru el.

– Foloseşte-l.

L-am scos. L-am privit. Mi-am transportat mintea în acea zonă specială de alarmă şi chemare. Imaginea se schimbă, prinse viaţă…

Era amurg şi Luke stătea lângă un foc de tabără. Purta costumul lui verde, o mantie cafenie uşoară peste umeri, prinsă cu acul acela Phoenix.

– Merle, rosti. Pot să-mi deplasez trupele destul de iute. Când vrei să atacăm locul şi…

– Aşteaptă niţel, l-am întrerupt. A intervenit ceva.

– Ce?

– Dalt e la porţi şi Vialle vrea să-ţi vorbească înainte de a-l înlătura.

– Dalt? Acolo? În Amber?

– Da, da şi da. Spune că va pleca şi va acţiona în altă parte dacă îi dăm cele două lucruri pe care şi le doreşte cel mai mult pe lume: pe tine şi pe maică-ta.

– E o nebunie.

– Mda. Şi noi credem la fel. Vrei să vorbeşti cu regina despre asta?

– Fireşte. Teleportează-mă aco… Ezită şi mă privi în ochi.

Am zâmbit.

Întinse mâna. Am întins-o pe a mea şi i-am luat-o. Deodată, se

afla acolo. Privi în jur, o văzu pe Vialle. Brusc, îşi desfăcu centura cu spadă şi mi-o dădu mie. Se apropie de ea, se lăsă pe genunchiul drept şi îşi înclină capul.

– Majestate, spuse. Am venit.

Întinse mâna şi îl atinse.

– Ridică-ţi capul, rosti ea.

O ascultă şi degetele ei sensibile alunecară peste suprafeţele şi arcele chipului lui.

– Putere, spuse, şi durere… Deci tu eşti Rinaldo. Ne-ai adus ceva necazuri…

– E valabil pentru ambele părţi, Majestatea Voastră.

– Da, fireşte, răspunse ea. Relele făcute şi relele răzbunate au darul de a-i cuprinde pe cei nevinovaţi. Cât de departe va merge de data asta?

– Chestiunea cu Dalt? întrebă.

– Nu. Chestiunea cu tine.

– Oh, spuse. S-a terminat. Am terminat cu asta. Fără bombe sau ambuscade. Deja i-am spus asta lui Merlin.

– Îl cunoşti de mai mulţi ani?

– Da.

– Aţi devenit prieteni?

– El e unul dintre motivele pentru care am renunţat.

– Trebuie că ai încredere în el, venind aici. Respect, asta, spuse ea. Ia ăsta.

Scoase un inel pe care-l purta pe arătătorul drept. Era din aur, cu piatra de un verde lăptos; dinţişorii monturii o ţineau astfel încât sugerau un păianjen profetic păzind comori de vis impotriva începutului de lume.

– Majestatea Voastră…

– Să-l porţi, rosti ea.

– Aşa voi face, răspunse punându-l pe degetul mic de la mâna stângă. Mulţumesc.

– Ridică-te. Vreau să ştii exact ce s-a întâmplat.

Se ridică în picioare şi ea începu să-i spună ce-mi spusese şi mie, despre sosirea lui Dalt, despre dispunerea armatelor lui, despre cererile lui, în timp ce eu stăteam buimăcit la gândul implicaţiilor declanşate de gestul ei. Tocmai îl luase pe Luke sub protecţia ei. Toţi Amberiţii cunoşteau inelul acela. M-am întrebat ce-ar fi zis Random. În clipa aceea mi-am dat seama că nu va fi nicio audiere. Sărmanul Bill. Cred că voia cu adevărat să susţină cazul lui Luke.

– Da, îl cunosc pe Dalt, l-am auzit rostind. Cândva am avut aceleaşi… ţeluri. Dar s-a schimbat. A încercat să mă ucidă ultima oară când ne-am întâlnit. Nu ştiu de ce. La început am crezut că vrăjitorul Ţinutului preluase controlul asupra lui.

– Şi acum?

– Acum, chiar nu înţeleg. Am senzaţia că e ţinut în lesă, dar nu ştiu de către cine.

– De ce nu vrăjitorul?

– N-are niciun sens să se ajungă până aici ca să pună mâna pe mine, când m-a avut şi m-a lăsat să plec acum câteva zile. Putea pur şi simplu să mă lase în celula mea.

– Adevărat, răspunse ea. Cum îl cheamă pe acest vrăjitor?

– Masca, răspunse. Merlin ştie mai multe despre el decât mine.

– Merlin. Cine e Mască ăsta?

– E vrăjitorul care i-a luat Jasrei Ţinutul celor Patru Lumi, am explicat, care, la rândul ei, i-l luase lui Sharu Garrul, care e şi el acum un cuier. Masca poartă o mască albastră şi pare să-şi extragă puterea dintr-o fântână stranie din citadelă. Nu pare să mă placă nici pe mine prea mult. Asta-i cam tot ce pot să-ţi spun.

Omisesem să amintesc de planul meu de a mă îndrepta într-acolo pentru a-l da în vileag, datorită implicării lui Jurt, din acelaşi motiv pentru care nu voisem să afle nici Random despre asta. Eram convins că Luke îmi aruncase întrebarea pentru că nu ştia cât de departe voiam să ajung.

– Asta nu ne spune prea multe, hotărî ea, despre implicarea lui Dalt.

– S-ar putea să nu existe o legătură, am spus. Bănuiesc că Dalt e un mercenar şi că relaţia lor ar putea fi doar o chestiune singulară. Fie lucrează pentru altcineva acum, fie trage propriile sfori.

– Nu pricep de ce cineva ne-ar vrea răul într-atâta încât să se ajungă la asemenea chestiuni dramatice, spuse Luke. Dar am nişte conturi de reglat cu băiatul ăsta, aşa că o să combin afacerile cu plăcerea.

– Ce vrei să spui? întrebă Vialle.

– Presupun că există o cale de a ajunge acolo rapid, spuse.

– Oricine se poate teleporta la Julian, am spus, dar ce ai de gând, Luke?

– Vreau să vorbesc cu Dalt.

– E prea periculos, spuse ea, întrucât tu eşti cel pe care-l vrea.

Luke rânji.

– Ar putea fi niţel periculos şi pentru Dalt, răspunse.

– Stai o clipă, am spus. Dacă intenţionezi altceva decât doar să-i vorbeşti, ai putea rupe armistiţiul. Vialle încearcă să evite un conflict aici.

– Nu va fi niciun conflict, spuse Luke. Uite ce e. Îl cunosc pe Dalt de când eram copii, şi cred că blufează. Uneori face asta. Nu are forţa necesară să rişte încă un atac asupra Amberului. Oamenii voştri l-ar măcelări. Dacă o vrea pe Mami sau pe mine, cred că o să vrea să-mi spună de ce, şi exact asta vrem noi să aflăm, nu-i aşa?

– Ei bine, da, am spus. Dar…

– Lăsaţi-mă să mă duc, i se adresă Viallei, şi o să găsesc o cale să vă scap de el. Promit.

– Mă provoci, îi spuse. Dar nu-mi place că pomeneşti de reglarea conturilor cu el în momentul ăsta. Aşa cum a spus Merlin, vreau să evit acest conflict – din mai multe motive.

– Promit să nu ajung atât de departe, spuse. O să mă descurc. Sunt priceput să cânt după ureche. Vreau să amân satisfacţia.

– Merlin…? rosti ea.

– Aici are dreptate, am răspuns. E cel mai priceput comis-voiajor din sud-vest.

– Mă tem că nu înţeleg noţiunea.

– E o artă foarte specializată, acolo, pe Umbra Pământ, unde am locuit amândoi. De fapt, o aplică pe tine chiar în clipa asta.

– Crezi că poate să facă ce spune?

– Cred că e foarte priceput să obţină ce vrea.

– Exact, remarcă Luke. Şi din moment ce amândoi vrem acelaşi lucru aici, cred că viitorul pare luminos pentru noi toţi.

– Înţeleg ce vrei să spui, rosti ea. Cât de periculos e pentru tine, Rinaldo?

– Voi fi la fel de în siguranţă cum sunt aici, în Amber.

Vialle zâmbi.

– În regulă, o să vorbesc cu Julian, căzu ea de acord, şi tu du-te la el şi vezi ce poţi afla de la Dalt.

– O clipă, am cerut. A tot nins pe acolo şi e un vânt destul de afurisit. Luke tocmai a sosit dintr-o climă mai temperată şi mantia pe care o poartă pare destul de subţirică. Lasă-mă să-i dau ceva mai călduros. Am una destul de groasă pe care s-o ia, dacă îi place.

– Dă-i drumul, rosti ea.

– Ne întoarcem imediat.

Strânse din buze, apoi încuviinţă.

I-am dat lui Luke centura cu armele lui şi a încins-o pe talie. Ştiam că ea ştie că voiam doar să-i vorbesc lui Luke între patru ochi câteva minute. Şi era cu siguranţă conştientă că şi eu ştiam. Şi amândoi ştiam că ea are încredere în mine, ceea ce îmi luminează viaţa, dar o şi complică în egală măsură.

Traversând coridorul spre apartamentele mele, aş fi intenţionat să-i povestesc lui Luke despre încoronarea apropiată din Kashfa, cât şi despre alte lucruri. Am aşteptat, totuşi, până când ne-am îndepărtat binişor de micul salonaş, deoarece Vialle avea un auz neobişnuit de acut. Asta, totuşi, îl făcu pe Luke să atace, şi începu să vorbească primul.

– Ce întâmplare ciudată, spuse. Apoi: îmi place de ea, dar am senzaţia că ştie mai multe decât spune.

– Probabil că e adevărat, am răspuns. Bănuiesc că toţi suntem la fel.

– Şi tu?

– În ultima vreme, da. Lucrurile au luat-o pe panta asta.

– Ştii ceva mai mult despre situaţia asta decât ar trebui să ştiu eu?

Am clătinat din cap.

– Asta e ceva foarte nou şi ea ţi-a destăinuit întreaga poveste pe care o ştiu şi eu. Ştii cumva, din întâmplare, ceva despre care noi nu ştim?

– Nimic, spuse. Şi pentru mine a fost o surpriză. Dar trebuie să urmăresc pista.

– Presupun că da.

Ne apropiam acum de zona unde se întindea coridorul meu şi m-am simţit obligat să-l pregătesc.

– O să ajungem în apartamentele mele într-un minut, am zis, şi voiam să ştii că mama ta e acolo. E în siguranţă, dar n-o s-o găseşti prea vorbăreaţă.

– Sunt obişnuit cu rezultatele acelei vrăji, spuse. Îmi amintesc de asemeni că spuneai că ştii cum s-o îndepărtezi. Deci... Asta aduce un nou subiect de discuţie. M-am gândit bine. Acest interludiu ne încetineşte un pic planul de a merge după Mască şi după fratele tău.

– Nu chiar atât de mult, am răspuns.

– Noi nu ştim cu adevărat cât timp îmi va lua mie, totuşi, continuă el. Presupunând că se lungeşte un pic? Sau presupunând că se va întâmpla ceva care mă poate întârzia cu

adevărat?

I-am aruncat o privire rapidă.

– Luke, ce ai tu în minte? am întrebat.

– Nu ştiu. Doar presupuneam. Okay? Îmi place să fac planuri dinainte. Să zicem că întârziem din cauza acestui atac?...

– În regulă. Să zicem, am rostit în timp ce ne apropiam de uşa mea.

– Ce vreau eu să spun, continuă el, dacă ajungem acolo prea târziu? Să presupunem că ajungem şi fratele tău deja a trecut prin ritualul care-l transformă într-un iad pe roţi?

Am descuiat uşa, am deschis-o, şi am ţinut-o pentru el. Nu-mi plăcea să mă gândesc la posibilitatea pe care tocmai o descrisese deoarece mi-am amintit povestea tatălui meu despre vremea când îl întâlnise pe Brand şi înfruntase puterea aceea supranaturală.

Luke păşi înăuntru. Am pocnit din degete şi câteva lămpi cu ulei prinseră viaţă, flăcările lor dansând pentru o clipă înainte de a ajunge la o strălucire constantă.

Jasra se afla acolo la vedere, în faţa lui, ţinând câteva veşminte de-ale mele pe braţele întinse. Pentru o clipă am fost preocupat de reacţia lui.

Se opri, examinând-o, apoi înaintă, tocmai uitând speculaţiile despre Jurt. O privi vreo zece secunde, şi m-am simţit stânjenit. Apoi chicoti.

– Întotdeauna i-a plăcut să fie decorativă, spuse, dar a combina asta cu faptul de a fi utilă era, în general, dincolo de puterile ei. Trebuia să i-o dai Măştii, deşi probabil nu va pricepe morala.

Se răsuci şi mă privi.

– Nu, probabil că se va trezi rea ca pişatul de pisică şi căutând ceartă cu lumânarea, reflectă el. Se pare că nu poartă mantia aceea de care pomeneai.

– O aduc eu.

M-am dus la un dulap, l-am deschis şi am dat la iveală o mantie din blană neagră. Când i-am înmânat-o, îşi trecu mâna peste ea.

– Manticoră? întrebă.

– Lup fioros, am spus.

I-am atârnat mantia lui înăuntru şi am închis uşa în timp ce el o îmbrăca pe a mea.

– Aşa cum spuneam când am venit aici, rosti, presupunând că

nu mă întorc?

– N-ai spus aşa ceva, l-am corectat.

– Nu cu atât de multe cuvinte, recunoscu el. Dar dacă e o mică întârziere sau una mare, ce mai contează? Chestiunea e, dacă Jurt reuşeşte să treacă prin ritual şi dacă izbuteşte că obţină puterile pe care le caută, înainte ca noi să putem acţiona? Şi presupunând că atunci nu sunt prin preajmă ca să te ajut?

– Sunt o mulţime de presupuneri, am zis.

– Asta ne diferenţiază de rataţi, omule. Frumoasă mantie.

Se îndreptă spre uşă, îmi aruncă o privire, apoi se uită spre Jasra.

– Okay, am spus. Te duci acolo, Dart îţi retează capul şi-l foloseşte la fotbal, apoi apare Jurt, înalt de trei metri şi scuipând flăcări pe nări. Presupunem, doar. Cum ne diferenţiază asta de rataţi?

Păşi afară pe coridor. L-am urmat, pocnind din nou din degete, lăsând-o pe Jasra în beznă.

– E o chestiune de a-ţi cunoaşte opţiunile, îmi spuse în timp ce încuiam uşa.

L-am prins din urmă în timp ce se îndrepta în josul holului.

– O persoană care dobândeşte acel fel de putere se alege şi cu vulnerabilitate, datorită sursei, rosti.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Cu precizie, nu ştiu, îmi spuse. Dar puterea din Ţinut poate fi folosită împotriva unei persoane care este împuternicită de către Ţinut. Am aflat asta din jurnalul lui Sharu. Dar Mami mi l-a luat înainte de a-l parcurge în întregime, şi nu l-am mai văzut niciodată. Să nu ai încredere niciodată – ăsta e motto-ul ei, cred.

– Spuneai că…?

– Spuneam că dacă mi se întâmplă ceva şi există un câştigător în jocul ăsta, cred că ea ştie o cale specială de a-l distruge.

– Oh.

– De asemeni sunt destul de sigur că va trebui să i se ceară acest lucru cu multă drăgălăşenie.

– Într-un fel, cred că deja ştiam asta.

Chicoti fără umor.

– Aşa că spune-i că am pus capăt răzbunării, că sunt mulţumit, după care oferă-i citadela în schimbul ajutorului ei.

– Şi dacă spune că nu e de-ajuns?

– La naiba! Atunci, transform-o la loc într-un cuier! Nu e vorba că individul nu poate fi ucis. Tatăl meu a murit totuşi cu o

săgeată în gât, în ciuda puterilor lui nemaipomenite. O lovitură mortală rămâne o lovitură mortală. Numai că e mult mai greu s-o aplici unui individ ca ăsta.

– Tu chiar crezi că va fi suficient? am spus.

Se opri şi mă privi, încruntându-se.

– Se va certa, dar fireşte că va fi de acord, spuse. Va fi un pas înainte în lumea bună. Şi ea va dori să se răzbune pe Mască la fel de mult ca pe foştii duşmani. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, să n-ai încredere în ea. Indiferent ce va promite, nu va fi niciodată fericită cu mai puţin decât a avut înainte. Va pune la cale comploturi. Va fi un aliat bun până se va vedea cu sacii în car. Apoi va trebui să te gândeşti cum să te aperi de ea. Doar dacă...

– Doar dacă ce?

– Doar dacă nu găsesc eu ceva care să îndulcească situaţia.

– Ca de pildă?

– Încă nu ştiu. Dar nu ridica vraja aceea până când nu se lămuresc total lucrurile între mine şi Dalt. Okay?

Îşi reluă mersul.

– Stai o clipă, am spus. Ce ai de gând?

– Nimic special, răspunse. Aşa cum i-am spus reginei, o să cânt pur şi simplu după ureche.

– Uneori am senzaţia că eşti la fel de prefăcut ca ea, am spus.

– Aşa sper, răspunse. Dar e o diferenţă. Eu sunt cinstit.

– Nu cred că aş cumpăra o maşină uzată de la tine, Luke.

– Fiecare afacere pe care o fac e specială, spuse, şi pentru tine e întotdeauna cea din vârf.

I-am aruncat o privire, am văzut că-şi păstrase expresia sub control.

– Ce altceva pot să mai spun? adăugă el, arătând spre salonaş cu un gest rapid.

– Nimic, deocamdată, am răspuns şi am intrat.

Vialle îşi întoarse capul în direcţia noastră, cu expresia la fel de indescifrabilă ca a lui Luke.

– Să înţeleg că acum eşti îmbrăcat cum trebuie? întrebă ea.

– Într-adevăr, răspunse el.

– Atunci, să ne pregătim pentru asta, spuse ridicând mâna stângă, în care am văzut un Atu. Vino aici, te rog.

Luke se apropie de ea şi eu l-am urmat. Atunci am văzut că ţinea Atuul lui Julian.

– Pune mâna pe umărul meu, îi spuse.

– În regulă.

Făcu asta, şi ea întinse mâna, îl găsi pe Julian şi începu să-i vorbească. În scurt timp, Luke lua parte la conversaţie, explicând ce intenţiona să facă. Am auzit-o pe Vialle spunând că planul avea aprobarea ei.

Câteva clipe mai târziu l-am văzut pe Luke ridicând cealaltă mână şi întinzând-o. Am văzut, de asemeni, silueta ceţoasă a lui Julian întinzând mâna, deşi eu nu eram parte a legăturii prin Atu. Asta deoarece chemasem Viziunea Logrusului meu şi devenisem sensibil la asemenea lucruri. Aveam nevoie de asta pentru „timing", nedorind ca Luke să dispară înainte de a mă putea mişca.

Mi-am lăsat mâna să cadă pe umărul lui şi am păşit înainte.

– Merlin! Ce faci? am auzit-o strigând pe Vialle.

– Mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă, am zis. O să vin direct acasă când lucrurile se vor limpezi, şi poarta curcubeului se închise înapoia mea.

Ne aflam în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu ulei în interiorul unui cort spaţios. De afară, puteam auzi vântul şi zgomotul crengilor care se agitau. Julian se afla în faţa noastră. Lăsă jos mâna lui Luke şi-l privi fără expresie.

– Deci tu eşti ucigaşul lui Caine, spuse.

– Eu, răspunse Luke.

Şi mi-am amintit că Julian şi Caine fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi. Dacă Julian l-ar fi ucis pe Luke şi ar fi strigat în gura mare „răzbunare", eram convins că Random ar fi încuviinţat şi ar fi fost de acord. Poate chiar ar fi şi zâmbit. Greu de spus. Dacă aş fi fost în locul lui Random, aş fi întâmpinat uciderea lui Luke cu un oftat de uşurare. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care îl însoţisem. Presupunând că întreaga chestiune e o înscenare? Nu mi-o puteam imagina pe Vialle făcând parte din ea, dar poate că fusese cu uşurinţă păcălită de Julian şi Benedict. Şi dacă Dalt nici măcar nu se afla aici?

Sau presupunând că era – şi tot ceea ce ceruse, de fapt, era capul lui Luke? La urma urmelor, încercase să-l ucidă pe Luke destul de recent. Trebuia să recunosc acum posibilitatea, şi mai trebuia să recunosc că Julian era cel mai potrivit candidat să-şi dorească un asemenea plan. Spre binele Amberului. Privirea lui Julian o întâlni pe a mea şi purtam o mască la fel de indiferentă ca a lui.

– Bună seara, Merlin, rosti. Ai un rol aparte în acest plan?

– Sunt un observator, am răspuns. Orice altceva voi face va fi dictat de împrejurări.

De undeva de afară am auzit mârâitul unui câine-diavol.

– Atâta timp cât nu te vei amesteca, spuse Julian.

Am zâmbit.

– Vrăjitorii au mijloace speciale de a evita sfaturile, am răspuns.

Mă studie din nou, întrebându-se, sunt sigur, dacă vorbele mele implicau un fel de ameninţare – să-l apăr pe Luke sau să-l răzbun.

Apoi ridică din umeri şi se îndreptă spre o mescioară pe care se afla o hartă despăturită, fixată cu o piatră şi un stilet. Îi făcu un semn lui Luke să i se alăture, şi l-am urmat şi eu.

Era o hartă a hotarului vestic al Ardenului şi arăta poziţia noastră pe ea. Garnath se întindea spre sud–sud-vestul nostru. Amber spre sud-est.

– Trupele noastre sunt plasate aici, spuse, cu o mişcare a degetului. Şi ale lui Dalt, aici.

Descrise o altă linie, perfect paralelă cu a noastră.

– Şi armata lui Benedict? am întrebat.

Mă privi, încruntându-se abia vizibil.

– E bine ca Luke să ştie că există o asemenea armată, glăsui, dar să nu ştie mărimea, locul sau obiectivul. În felul ăsta, dacă Dalt l-ar captura şi l-ar interoga, va avea o mulţime de griji şi nimic asupra căruia să acţioneze.

Luke încuviinţă.

– Bună idee, rosti.

Julian arătă din nou un punct situat între linii.

– Acesta e locul unde l-am întâlnit când am vorbit mai devreme, explică. E o zonă liberă, înaltă, vizibilă din ambele părţi în timpul zilei. Aş sugera s-o folosim din nou pentru întâlnirea ta.

– În regulă, spuse Luke şi am observat că, în timp ce rostea asta, Julian mângâia cu vârful degetelor mânerul stiletului care se afla în faţa lui. Apoi am văzut că mâna dreaptă a lui Luke, într-o mişcare întâmplătoare, ajunsese să se odihnească pe centură, uşor spre stânga şi aproape de propriul stilet.

Apoi, simultan, Luke şi Julian îşi zâmbiră unul altuia, şi menţinură zâmbetul câteva secunde prea mult. Luke era mai solid ca Julian, iar eu ştiam că e iute şi puternic. Dar Julian avea în spate secole de experienţă în materie de arme. M-am întrebat cum aş putea interveni dacă vreunul ar fi schiţat o mişcare spre

celălalt, deoarece ştiam că aş fi încercat să-i opresc. Numai că ei îşi lăsară mâinile să cadă în lateral, ca printr-o înţelegere subită şi Julian spuse:

– Lasă-mă să-ţi ofer un pahar cu vin.

– Nu m-ar deranja s-o faci, răspunse Luke şi m-am întrebat dacă nu cumva prezenţa mea îi făcuse să evite lupta. Probabil că nu.

Avusesem senzaţia că Julian nu voise decât să-şi dea pe faţă sentimentele, şi Luke să-i arate că nu-i pasă nici cât o ceapă degerată. Chiar nu ştiu pe care dintre ei aş fi pariat.

Julian puse trei cupe cu vin pe masă, le umplu cu „Cel Mai Bun al lui Bayle”, ne invită să luăm câte una în timp ce scotea dopul sticlei, apoi luă cupa rămasă şi sorbi o înghiţitură chiar înainte ca noi să apucăm măcar să mirosim vinul. O rapidă asigurare că nu vom fi otrăviţi şi că voia să discute afaceri.

– Când m-am întâlnit cu el, fiecare am adus câte doi servitori care să ne însoţească, spuse.

– Înarmaţi? am întrebat.

Încuviinţă.

– Mai mult pentru spectacol, de fapt.

– Eraţi călare sau pe jos? întrebă Luke.

– Pe jos, răspunse. Ne-am părăsit liniile fiecare în acelaşi timp şi am mers în acelaşi ritm până când ne-am întâlnit acolo în mijloc, la mai multe sute de paşi distanţă de fiecare parte.

– Înţeleg, spuse Luke. Fără trucuri?

– Niciunul. Am vorbit şi ne-am întors.

– Când s-a-ntâmplat asta?

– În amurg.

– Părea a fi un bărbat într-o stare normală a minţii?

– Aşa aş zice. Am remarcat o anume postură arogantă şi câteva insulte la adresa Amberului, lucruri normale pentru Dalt.

– E de înţeles, spuse Luke. Şi mă voia pe mine, pe mama sau pe amândoi? Şi neizbutind să pună mâna pe noi, a ameninţat cu atacul?

– Da.

– A precizat de ce ne vrea pe noi?

– Deloc, răspunse Julian.

Luke sorbi din vinul său.

– A precizat dacă ne vrea morţi sau vii? întrebă el.

– Da. Vă vrea vii, răspunse Julian.

– Tu ce zici?

– Dacă vă predau lui, am scăpat de tine, spuse Julian. Dacă-l scuip în faţă şi-l provoc la luptă, scap de el. În ambele cazuri, eu ies cu faţa curată…

Apoi privirea i se îndreptă spre cupa de vin pe care Luke o ridicase cu mâna stângă, şi pentru o clipă făcu ochii mari. Mi-am dat seama că în clipa aceea remarcase că Luke poartă inelul Viallei.

– Se pare că va trebui să-l ucid pe Dalt, oricum, trase concluzia.

– Simplă părere, continuă Luke imperturbabil, vreau să zic, crezi că va ataca într-adevăr? Aveţi idee de unde a venit? Vreo indicaţie despre locul spre care se îndreaptă când va pleca de aici – dacă va pleca?

Julian agită vinul din pocalul său.

– Trebuie să plec de la presupunerea că se ţine de cuvânt şi plănuieşte să atace. Când ne-am dat noi seama prima oară de mişcările lui de trupe, el avansa din direcţia Begmei şi Kashfei – probabil Eregnor, întrucât pe-acolo îşi cam face veacul. Presupunerea voastră e la fel de bună ca a oricui legată de locul în care se va îndrepta dacă pleacă de aici.

Luke luă o înghiţitură scurtă de vin o fracţiune de secundă prea târziu ca să ascundă ceea ce păru a fi un zâmbet brusc. Nu, mi-am dat seama chiar în clipa aceea, presupunerea lui Luke nu era la fel de bună ca a celorlalţi. Era probabil al naibii de mult mai bună. Am luat şi eu o sorbitură rapidă, cu toate că nu sunt sigur ce expresie ar fi trebuit să ascund.

– Puteţi dormi aici, spuse Julian. Dacă vă e foame, o să poruncesc să vi se aducă ceva de mâncare. O să aranjăm întâlnirea voastră în zori.

Luke clătină din cap.

– Acum, rosti Luke, arătând din nou inelul, subtil dar evident. Vrem s-o aranjăm chiar acum.

Julian îl studie timp de mai multe secunde. Apoi:

– Nu veţi fi în poziţia cea mai clară de ambele părţi în întuneric, mai ales că ninge, spuse. O mică neînţelegere poate degenera într-un atac, din ambele părţi.

– Dacă ambii tovarăşi ai mei poartă făclii mari – şi dacă ai lui fac la fel – sugeră el, ar trebui să fim vizibili ambelor părţi la câteva sute de iarzi.

– Posibil, rosti Julian. În regulă. O să trimit mesajul în tabăra lui şi o să aleg doi servitori care să vă însoţească.

– Eu ştiu deja pe cine vreau să iau cu mine, spuse Luke. Pe tine şi pe Merlin.

– Eşti un individ ciudat, remarcă Julian. Dar da, sunt de acord. Aş vrea să fiu acolo unde ce trebuie să se întâmple, se întâmplă.

Julian se îndreptă spre intrarea cortului, deschise faldul şi chemă un ofiţer cu care discută câteva minute. În acest răstimp, am întrebat:

– Ştii ce faci, Luke?

– Cu siguranţă, răspunse.

– Am senzaţia că asta e mai mult decât a cânta după ureche, am spus. Există vreun motiv pentru care nu-mi poţi destăinui planul tău?

Mă examină o clipă, apoi rosti:

– Doar de curând mi-am dat seama că şi eu sunt un fiu al Amberului. Ne-am întâlnit şi am constatat că semănăm prea mult unul cu altul. Okay. Asta-i bine. Asta înseamnă că putem colabora, corect?

Mi-am îngăduit să mă încrunt. Nu-mi dădeam seama ce vrea să spună.

Mă lovi uşor pe umăr.

– Nu-ţi fă griji, rosti. Poţi să ai încredere în mine. Nu că ai avea de ales în clipa asta. Dar mai târziu s-ar putea. Şi atunci vreau să-ţi aminteşti că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să te amesteci.

– Ce crezi că se va întâmpla?

– N-avem nici timpul, nici intimitatea ca să speculăm. Aşa că lasă lucrurile să meargă de la sine şi să ţii minte tot ce-am spus în seara asta.

– Aşa cum ziceai, nu prea am de ales în clipa asta.

– Vreau să-ţi aminteşti asta mai târziu, rosti în timp ce Julian lăsă jos faldul şi se răsuci spre noi.

– Accept propunerea ta cu prânzul, îi spuse Luke. Dar tu, Merle? Ţi-e foame?

– Dumnezeule, nu! am răspuns. Tocmai m-am ridicat de la un dineu oficial.

– Oh? întrebă el aproape prea neglijent. Cu ce ocazie?

Am început să râd. Era prea mult pentru o singură zi. Eram pe punctul de a-i spune că n-avem nici timp, nici intimitate. Dar Julian tocmai redeschisese faldul cortului şi chema o ordonanţă, iar eu voiam să mai arunc câteva mingi cu efect în terenul lui Luke doar ca să văd cum acţionează asupra calmului său sufletesc.

– Oh, a fost în onoarea prim-ministrului Begmei, Orkuz, şi a câtorva membri din staff-ul său, am explicat.

Aşteptă, în timp ce mă prefăceam că iau o lungă sorbitură de vin. Apoi am lăsat pocalul jos şi am spus:

– Asta-i tot.

– Haide, Merlin. Despre ce-i vorba? Am fost relativ cinstit cu tine în ultima vreme.

– Oh? am spus.

Timp de un minut n-am crezut că o să sesizeze nuanţa de umor, dar apoi izbucni şi el în râs.

– Uneori morile de vânt ale zeilor macină al naibii de iute şi noi suntem îngropaţi în grăunţe, remarcă el. Ce zici să-mi dai asta pe gratis. În clipa asta, eu n-am nici cea mai mică informaţie la schimb. Ce vrea?

– O să ţii minte că, până mâine, e secret?

– Okay. Ce se întâmplă mâine?

– Arkans, Duce de Shadburne, va fi încoronat în Kashfa.

– Mama naibii! spuse Luke. Privi spre Julian, apoi reveni la mine. Asta a fost o alegere a naibii de inteligentă din partea lui Random, rosti după un timp. Nu credeam că se va mişca atât de repede.

Privi undeva în gol multă vreme. Apoi spuse:

– Mulţumesc.

– Ei bine, asta ajută sau strică? am întrebat.

– Pe mine, sau Kashfa? spuse.

– Nu ştiu chiar toate amănuntele.

– Asta e-n regulă, pentru că nu ştiu exact cum să iau asta. Trebuie să mă gândesc. Să am imaginea de asamblu.

L-am privit şi zâmbi iar.

– *E* interesant, adăugă. Mai ai ceva pentru mine?

– Asta e destul, am spus.

– Mda, probabil că ai dreptate, recunoscu el. Cred că pierdem contactul cu lucrurile simple, bătrâne prieten?

– Nu atâta vreme cât ne cunoaştem unul pe altul, am spus.

Julian lăsă faldul la loc, reveni la noi şi îşi căută pocalul cu vin.

– Mâncarea ta soseşte în câteva minute, îi spuse lui Luke.

– Mulţumesc.

– Conform spuselor lui Benedict, rosti, i-ai zis lui Random că Dalt e un fiu al lui Oberon.

– Am zis, recunoscu Luke. Unul care a traversat Modelul, de fapt. Contează?

Julian ridică din umeri.

– N-ar fi pentru prima dată când vreau să ucid o rudă, rosti. Apropo, tu eşti nepotul meu, nu-i aşa?

– Exact… unchiule.

Julian agită din nou conţinutul pocalului.

– Atunci, bun venit în Amber, spuse. Am auzit o zână a morţii seara trecută. Mă-ntreb dacă există vreo legătură?

– O schimbare, spuse Luke. Vor să spună că lucrurile se schimbă şi se vaită pentru ce s-a pierdut.

– Moarte. E vorba de moarte, nu-i aşa?

– Nu întotdeauna. Uneori doar se arată în momente cruciale pentru un efect dramatic.

– Păcat, spuse Julian. Dar poţi întotdeauna să speri.

Credeam că Luke va rosti altceva, dar Julian i-o luă iar înainte.

– Cât de bine ţi-ai cunoscut tatăl? întrebă el.

Luke se încorda uşor, dar răspunse.

– Poate nu atât de bine ca majoritatea celorlalţi. Nu ştiu. A fost ca un comis-voiajor. Mereu venea şi pleca. De obicei, nu stătea mult cu noi.

Julian încuviinţă.

– Cum era, aproape de sfârşit? întrebă.

Luke îşi examină mâinile.

– Ei bine, nu era chiar normal, dacă asta ai vrut să spui, rosti într-un târziu. Aşa cum i-am spus lui Merlin mai devreme, cred că procesul suferit ca să dobândească puterile l-a dezechilibrat un pic.

– N-am auzit niciodată povestea asta.

Luke ridică din umeri.

– Amănuntele nu sunt chiar atât de importante – doar rezultatele.

– Vrei să spui că n-a fost un tată rău înainte de asta?

– La naiba, nu ştiu. N-am avut niciodată un alt tată cu care să-l compar. De ce întrebi?

– Din curiozitate. E o parte din viaţa lui despre care nu ştiu nimic.

– Ei bine, ce fel de frate era?

– Sălbatic, spuse Julian. Nu prea ne-am înţeles aşa de bine. Aşa că nu prea ne-am intersectat drumurile. Era isteţ, totuşi. Şi talentat. Avea înclinaţie spre arte. Tocmai încercam să-mi imaginez cât ai moştenit de la el.

Luke îşi întoarse palmele în sus.

– Mă depăşeşte, rosti.
– Ei bine, nu contează, răspunse Julian punând jos pocalul şi răsucindu-se iar către intrarea în cort. Cred că mâncarea ta e pe punctul să sosească.
Se îndreptă într-acolo. Puteam auzi cristalele fine de gheaţă răsunând pe ţesătura de deasupra, şi câteva mârâituri afară: concert pentru vânt şi câini. Fără zânele morţii, totuşi. Nu încă.

9

Eram cam cu un pas în urma lui Luke, câţiva iarzi în stânga lui, încercând să ţin pasul cu Julian, care se afla în dreapta. Torţa pe care o purtam era mare, cam de vreo doi metri, în formă conică, din lemn ca smoala, ascuţită la capăt ca să fie mai uşor de înfipt în pământ. O ţineam la un braţ distanţă, deoarece flăcările uleioase se îndreptau în toate direcţiile în funcţie de capriciile vântului. Fulgi ascuţiţi, îngheţaţi îmi cădeau pe obraz, pe frunte, pe mâini, câţiva prinzându-mi-se pe gene şi pe sprâncene. Am clipit puternic atunci când căldura torţei i-a topit şi mi-au intrat în ochi. Ierburile de sub picioarele mele erau suficient de reci ca să-mi dea o senzaţie de fragilitate, de scârţâit de fiecare dată când făceam un pas. Exact în faţa noastră puteam vedea înaintarea lentă a altor două torţe către noi şi silueta umbroasă a unui bărbat care mergea între ele. Am clipit şi am aşteptat lumina uneia sau alteia dintre torţe să-mi ofere o privelişte mai bună. Îl văzusem odată, foarte scurt, prin intermediul Atuului, la Arbor House. Părul îi părea auriu, sau chiar arămiu, în funcţie de cum cădea lumina; dar mi-am amintit că în lumină naturală era un blond murdar. Ochii, mi-am amintit, erau verzi, deşi acum nu aveam posibilitatea să-i văd. Am constatat pentru prima oară, totuşi, că era destul de înalt – sau poate doar îşi alesese purtători de torţe foarte scunzi. Acea unică oară când îl văzusem fusese singur şi nu avusese un standard pentru comparaţie. În clipa în care lumina torţelor noastre ajunse la el am văzut că purta un pieptar greoi, verde, fără mâneci, fără guler, peste ceva negru şi de asemeni greoi, cu mâneci care coborau pe braţe ca să dispară în nişte mănuşi verzi.
Pantalonii erau negri, aşa cum erau şi cizmele înalte în care intrau; mantia era neagră şi căptuşită cu verde smarald, care prinse lumina noastră născând peisaje schimbătoare, uleioase, în

roşu şi galben. Pe un lanţ în jurul gâtului purta un medalion greu, circular, care părea a fi din aur; şi, cu toate că nu puteam distinge detaliile, eram sigur că înfăţişează un Leu sfâşiind un Unicorn. Se opri la vreo zece sau doisprezece paşi de Luke, care se opri o clipă mai târziu. Dalt făcu un gest, şi servitorii lui înfipseră capetele torţelor în pământ. Julian şi cu mine am făcut imediat la fel şi am rămas lângă ele, aşa cum făcură şi oamenii lui Dalt. Apoi Dalt făcu un semn din cap spre Luke, şi amândoi înaintară iar, întâlnindu-se în centrul careului alcătuit de lumini, strângându-şi antebraţul drept, privindu-se unul pe altul în ochi. Luke stătea cu spatele spre mine, dar nu-i vedeam chipul lui Dalt. Nu trăda niciun fel de emoţie, dar buzele i se mişcau deja. N-auzeam niciun cuvânt, atât din cauza vântului cât şi datorită faptului că vorbeau intenţionat cu voce joasă. Măcar aveam, în sfârşit, un punct de referinţă pentru înălţimea lui Dalt. Luke are cam un metru optzeci şi trei, şi am văzut că Dalt e mai înalt cu câţiva inci. Am privit spre Julian, dar nu privea în direcţia mea. M-am întrebat câte perechi de ochi ne priveau din ambele părţi ale câmpului.

Julian e întotdeauna greu de descifrat în reacţii. Pur şi simplu îi privea pe cei doi, impasibil, apatic. Am adoptat aceeaşi atitudine, şi minutele trecură, zăpada continuă să cadă.

După multă vreme, Luke se răsuci şi se îndreptă spre noi. Dalt se îndreptă către unul dintre purtătorii lui de torţă. Luke se opri la jumătatea drumului între noi, şi Julian şi cu mine ne-am dus spre el.

– Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

– Oh, spuse, cred că am găsit o cale de a rezolva lucrurile fără război.

– Minunat, am spus. Ce i-ai vândut?

– I-am vândut ideea de a se lupta în duel cu mine ca să hotărâm cum se rezolvă lucrurile, explică el.

– La naiba, Luke! am spus. Tipu' e profesionist! Şi sunt sigur că a moştenit pachetul nostru genetic al puterii. Şi a trăit tot timpul numai pe câmpul de luptă. E probabil în cea mai bună formă. Şi te depăşeşte şi în greutate şi în alonjă.

Luke rânji.

– Deci trebuie să am noroc, zise. Privi spre Julian. Oricum, dacă poţi, trimite un mesaj şi spune-le oamenilor tăi să nu atace când pornim treaba asta. Şi oamenii lui Dalt vor sta, la rândul lor, liniştiţi.

Julian privi spre locul în care unul dintre purtătorii de torţă ai lui Dalt pornise înapoi către liniile lui. Se răsuci către ai lui şi făcu câteva semnale cu mâna. În scurt timp, un bărbat ieşi din ascunzătoare şi începu să alerge spre noi.

– Luke, am spus. Asta-i o nebunie. Singura cale prin care poţi câştiga este să ajungi o clipă la Benedict şi apoi să-ţi rupi un picior.

– Merle, las-o aşa. E între mine şi Dalt. Okay?

– Am câteva vrăji foarte proaspete, am spus. Putem lăsa lupta să înceapă, după care îl pot lovi cu o vrajă exact la momentul potrivit. Va arăta ca şi cum e isprava ta.

– Nu! spuse. E într-adevăr o chestiune de onoare. Aşa că nu te amesteca.

– Okay, dacă aşa vrei tu.

– În afară de asta, n-o să moară nimeni, explică el. Niciunul dintre noi nu vrea asta acum, şi face parte din înţelegere. Suntem prea valoroşi unul altuia fiind în viaţă. Fără arme. Strict *mano a mano*[1].

– Totuşi, care *e* înţelegerea? întrebă Julian.

– Dacă Dalt mă biruie, răspunse Luke, sunt prizonierul lui. O să-şi retragă armata şi eu îl voi însoţi.

– Luke, eşti nebun! am zis.

Julian îmi aruncă o privire.

– Continuă, spuse.

– Dacă voi câştiga eu, va fi el prizonierul meu. Se întoarce cu mine în Amber, sau oriunde altundeva vreau eu să-l teleportez, şi ofiţerii lui îi vor retrage soldaţii.

– Singura cale de a asigura o asemenea retragere, spuse Julian, este de a-i face să afle că, dacă n-o fac, sunt pierduţi.

– Fireşte, rosti Luke. De asta i-am spus că Benedict pândeşte la cotitură ca să se năpustească asupra lui. Sunt sigur că e unicul motiv pentru care a fost de acord să facă asta.

– Cât se poate de abil, remarcă Julian. În ambele cazuri, Amberul câştigă. Tu Rinaldo, cu ce te alegi din toate astea?

Luke zâmbi.

– Gândeşte-te, rosti.

– Cu mai mult decât aş fi crezut, Nepoate, răspunse. Vrei să vii aici, în dreapta mea?

– De ce?

---

[1] Cu braţele goale, în lb. latină, în original. (n. trad.)

– Ca să nu mă vadă el, desigur. Trebuie să-l înştiinţez pe Benedict ce se petrece.

Luke se mişcă în timp ce Julian îşi luă Atuurile şi-l extrase pe cel potrivit. În acest răstimp alergătorul din liniile noastre ajunsese şi rămăsese în aşteptare. Atunci Julian dădu deoparte toate cărţile cu excepţia uneia şi începu comunicarea. Dură vreun minut, apoi Julian se opri să-i vorbească alergătorului şi îl trimise înapoi. Imediat, continuă conversaţia cu Atuul. Când într-un târziu se opri din vorbit sau părea că ascultă, nu puse Atuul la loc în buzunarul interior unde le ţinea pe celelalte, ci îl ţinu pitit în mână. Atunci mi-am dat seama că nu va fi întrerupt contactul, că va rămâne în legătură cu Benedict până când se va termina totul, astfel încât Benedict să afle într-o clipă ce hotărâre să ia.

Luke îşi desfăcu mantia pe care i-o împrumutasem, veni lângă mine şi mi-o dădu.

– Ţine asta până termin, te rog! spuse.

– Da, am rostit luând-o. Noroc.

Zâmbi scurt şi se răsuci. Dalt deja se îndrepta spre centrul pătratului.

Luke înaintă şi el. Şi el şi Dalt se opriră, înfruntându-se, când mai erau doar câţiva paşi care-i separau. Dalt rosti ceva ce n-am putut auzi şi, de asemeni, am pierdut şi răspunsul lui Luke.

Apoi ridicară braţele. Luke luă o poziţie de boxeur şi mâinile lui Dalt se ridicară într-o poziţie de apărare a unui luptător. Luke trimise prima lovitură – sau poate era doar o fentă; oricum, nu izbuti – către faţa lui Dalt. Dalt o evită şi păşi înapoi, şi Luke se deplasă iute şi trimise două lovituri spre torace. O altă lovitură spre faţă fu blocată, totuşi, şi Luke începu să dea roată, împungând. Dalt încercă să se repeadă de două ori şi fu surprins de ambele daţi, un mic firişor de sânge curgându-i din buză după a doua lovitură. La al treilea atac, totuşi, îl întinse la pământ pe Luke dar nu izbuti să îl ţintuiască, deoarece Luke reuşi să se răsucească parţial şi să se rostogolească atunci când Dalt lovi. Încercă să-l izbească pe Dalt în rinichiul drept, totuşi, de îndată ce se ridică în picioare, şi Dalt îl prinse de gleznă şi îl ridică, zvârlindu-l înapoi. În timp ce cădea, Luke reuşi o lovitură în laterala genunchiului cu celălalt picior dar Dalt îl ţinu strâns de picior, doborându-l şi începând să-l răsucească. Luke se aplecă în faţă, schimonosindu-se de durere, şi reuşi să apuce încheietura dreaptă a lui Dalt cu ambele mâini şi să-şi smulgă piciorul din strânsoarea bărbatului mai înalt. Apoi se dădu înapoi şi se repezi

înainte, încă ţinându-i încheietura, recâştigând poziţia verticală şi îndreptându-se în timp ce înainta, trecând pe sub braţul lui Dalt pe partea lui dreaptă, răsucindu-se şi târându-l cu faţa în jos pe pământ. Apoi se mişcă iute, ridicându-i braţul şi imobilizându-i-l, ţinându-l cu mâna dreaptă şi înşfăcându-l de păr pe Dalt cu stânga. Numai că în timp ce-i trăgea capul pe spate – pregătindu-se, eram sigur, să-l izbească de mai multe ori de pământ – am văzut că n-o să meargă. Dalt se încordă şi braţul începu să se mişte în jos. Se încorda încercând să scape din strânsoarea lui Luke. Luke încercă să împingă de mai multe ori în faţă capul lui Dalt, dar fără rezultat. Deveni evident că, dacă ar fi dat drumul celeilalte mâini ar fi dat de belea, şi nu reuşea să menţină strânsoarea. Dalt era al naibii de puternic. Văzând asta, Luke se aruncă cu toată greutatea în spatele lui Dalt, împinse şi se arcui. Totuşi, nu era destul de rapid, deoarece braţul liber al lui Dalt ţâşni şi îl izbi în pulpa stângă în timp ce se mişcă. Luke se clătină. Dalt era deja în picioare şi se roti imediat. Îl surprinse pe Luke cu o lovitură nimicitoare sălbatică, care-l doborî în spate. De data asta, când se năpusti peste el, Luke nu izbuti să se rostogolească; reuşi doar să-şi răsucească parţial corpul. Dalt aterizǎ cu o forţă considerabilă, evitând o lovitură moale de genunchi îndreptată spre vintre. Luke nu-şi eliberă mâinile la timp pentru a se apăra de o lovitură care-l prinse în stânga maxilarului. Se răsuci odată cu lovitura şi căzu complet lat. Apoi mâna dreaptă ţâşni în sus, izbind cu baza palmei pometul obrazului lui Dalt, cu degetele încovoiate spre ochi. Dalt îşi repezi capul spre înapoi şi îndepărtă mâna. Luke încercă o lovitură de ciocan către tâmplă cu cealaltă mână şi, deşi reuşi, Dalt deja îşi deplasase capul într-o parte şi n-am putut vedea vreun efect. Luke îşi puse ambele coate pe sol şi se împinse în sus şi înainte, clătinându-se. Izbi faţa lui Dalt cu fruntea – în ce loc – n-aş putea preciza – înainte de a se prăbuşi. Câteva clipe mai târziu, nasul lui Dalt începu să sângereze, în timp ce întindea mâna stângă ca să-l înşface pe Luke de gât. Mâna dreaptă, deschisă, îl plezni dur pe Luke în laterala capului. Am văzut cum dinţii lui Luke încearcă să muşte mâna care se apropia, dar faptul că era ţinut de gât îl împiedica s-o facă. Dalt se mişcă încercând să repete lovitura, dar de data asta braţul stâng al lui Luke se ridică şi-l blocă, în timp ce cu dreapta apucă încheietura stângă a lui Dalt într-un efort de a o îndepărta de pe gât. Mâna dreaptă a lui Dalt se strecură peste stânga lui Luke, astfel încât reuşi o priză cu două

mâini pe gâtul lui Luke, cu degetele mari încercând să-i blocheze traheea.

Mi-am zis că totul s-a sfârşit. Dar dreapta lui Luke se deplasă spre cotul stâng al lui Dalt, mâna lui stângă trecu peste ambele braţe ale lui Dalt pentru a-i apuca antebraţul stâng, şi Luke îşi răsuci corpul şi întoarse cotul spre cer. Dalt se duse spre stânga şi Luke se rostogoli spre dreapta şi îşi recapătă sprijinul, scuturând din cap în răstimp. De data asta nu încercă să-l lovească pe Dalt, care deja începea să-şi revină. Din nou Dalt îşi întinse braţele, Luke ridică pumnii şi începură iar să se învârtă în cerc.

Zăpada continua să cadă, vântul să slăbească şi să se intensifice, uneori purtând cu putere fulgii îngheţaţi pe chipuri, alteori îngăduind zăpezii să cadă asemeni unei cortine agitate. M-am gândit la toţi soldaţii din jurul meu şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu mă voi trezi în mijlocul unui câmp de bătălie când lupta se va sfârşi. Faptul că Benedict era pregătit să atace de undeva şi să provoace ravagii nu era în măsură să mă liniştească, chiar dacă asta însemna că vor câştiga ai mei. Mi-am amintit atunci că prezenţa mea aici mi se datora în întregime.

– Haide, Luke! am strigat. Zdrobeşte-l!

Asta produse un efect ciudat. Imediat, purtătorii de torţe ai lui Dalt începură să-i strige încurajări. Vocile noastre trebuie că au fost purtate de vânt, pentru că, la scurt timp, se auziră valuri de sunete, pe care la început le-am luat a fi drept zgomotul îndepărtat al furtunii şi de-abia mai târziu mi-am dat seama că sunt strigăte venind din ambele tabere. Numai Julian rămase tăcut, impenetrabil.

Luke continuă să se rotească în jurul lui Dalt, dându-i lovituri bruşte şi încercând combinaţii ocazionale şi Dalt continuând să le evite şi încercând să apuce un braţ. Amândoi aveau sânge pe faţă şi amândoi păreau a fi un pic mai lenţi decât fuseseră mai devreme. Aveam senzaţia că amândoi fuseseră răniţi, deşi era imposibil de apreciat în ce măsură. Luke provocase o mică tăietură pe obrazul stâng al lui Dalt. Feţele amândurora începuseră să arate tumefiate.

Luke izbuti o altă combinaţie, dar era greu de spus câtă forţă se afla în spatele loviturilor. Dalt le încasă cu stoicism şi găsi energie în plus pentru a se năpusti şi a încerca să-l înşface. Luke era lent în retragere şi Dalt reuşi să-l atragă într-un clinci. Fiecare încerca să-l îngenuncheze pe celălalt; amândoi îşi răsuciră

şoldurile şi se evitară reciproc. Continuau să-şi încâlcească braţele şi răsucirile în timp ce Dalt continua să-şi întindă mâinile în căutarea unei prize mai bune şi Luke continua să-i înfrunte eforturile în timp ce încerca să-şi elibereze un braţ şi să dea o lovitură. Amândoi încercară mai multe lovituri în frunte şi la glezne, dar toate fură evitate de ambele părţi. În cele din urmă, Luke reuşi să agaţe piciorul lui Dalt, trântindu-l la pământ.

Pe jumătate îngenuncheat deasupra lui, Luke îi aplică un croşeu de stânga, urmat imediat de o dreaptă. Apoi încercă din nou cu stânga şi Dalt îi prinse pumnul, ţâşni în sus şi îl azvârli la pământ. În timp ce Dalt se afla din nou deasupra lui, cu faţa acoperită pe jumătate de o mască din sânge şi praf, Luke izbuti cumva să-l lovească sub inimă, dar asta nu opri pumnul drept al lui Dalt care veni ca o stâncă ce se prăbuşeşte în laterala maxilarului lui Luke. Dalt continuă cu o stângă slabă în cealaltă laterală, o dreaptă slabă, se opri ca să inspire adânc, apoi lansă o stângă puternică. Capul lui Luke se rostogoli într-o parte şi nu mai mişcă.

Dalt se ghemui deasupra lui, gâfâind ca un câine, studiindu-i chipul ca şi cum s-ar fi aşteptat la vreun truc, cu mâna dreaptă contractată ca şi cum ar fi aşteptat să lovească din nou.

Dar nu se întâmplă nimic. Rămaseră în acastă poziţie zece sau cincisprezece secunde înainte ca Dalt să se ridice încet, să se îndepărteze de Luke în stânga acestuia, apoi să se înalţe precaut în picioare, după care se clătină o clipă şi se îndreptă.

Aproape că simţeam gustul vrăjii mortale pe care o pregătisem mai devreme. Mi-ar fi luat doar câteva clipe ca să-l dobor şi nimeni pe lume n-ar fi ştiut cum murise. Dar m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă şi el s-ar fi prăbuşit acum. Oare ambele părţi ar fi atacat? Totuşi, nici asta şi nici aceste consideraţii umanitare nu mă reţinură. Ci vorbele lui Luke: Asta e într-adevăr o chestiune de onoare. Aşa că trebuie să nu te amesteci, şi, n-o să moară nimeni… Suntem prea valoroşi unii altora în viaţă.

Okay. Încă nu se auzea sunetul trompetelor. Nimeni nu se grăbea să intre în luptă. Se pare că, de fapt, lucrurile se desfăşurau aşa cum se stabilise. Aşa dorise Luke. Nu mă voi amesteca.

Am privit cum Dalt îngenunchează şi începe să-l ridice pe Luke de la pământ. Imediat, îl lăsă jos, apoi strigă către cei doi purtători de torţă să vină să-l ia. Dalt se ridică iar şi veni în faţa lui Julian în timp ce oamenii înaintau.

– Apelez la tine să respecţi restul înţelegerii noastre, rosti cu putere.

Julian înclină uşor capul.

– O vom face, cu condiţia s-o faci şi tu, răspunse. Să-ţi scoţi oamenii de aici în zori.

– Plecăm acum, răspunse Dalt şi se întoarse.

– Dalt! am strigat.

Se răsuci şi mă privi.

– Numele meu e Merlin, am spus. Ne-am întâlnit, deşi nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti.

Clătină din cap.

Am ridicat braţul drept şi am rostit vraja mea cea mai inutilă şi, în acelaşi timp, cea mai rapidă. Pământul erupse dinaintea lui, împroşcându-l cu praf şi pietriş. Făcu un pas înapoi şi se şterse pe faţă, apoi privi în jos în scobitura care apăruse.

– Ăsta e mormântul tău, am zis, dacă moartea lui Luke se va trage de-aici.

Mă examină iar.

– Data viitoare o să te ţin minte, rosti şi se răsuci şi îi urmă pe cei care-l cărau pe Luke înapoi în tabăra lor.

M-am uitat spre Julian, care mă privea şi el. Se răsuci şi scoase torţa din pământ. Am făcut la fel. L-am urmat pe drumul pe care veniserăm.

Mai târziu, în cortul său, Julian remarcă:

– Asta rezolvă o problemă. Posibil două.

– Poate, am spus.

– Cu Dalt e rezolvată pentru moment.

– Presupun.

– Benedict spune că oamenii deja îşi ridică tabăra.

– Nu cred că şi-a spus încă ultimul cuvânt.

– Dacă doar atât poate face pentru o armată în zilele noastre, nu contează.

– N-ai senzaţia că asta a fost o misiune improvizată? am intrebat. Aş zice că şi-a adunat armata foarte repede. Asta mă face să cred că a avut un program foarte strict.

– Aici s-ar putea să ai dreptate. Dar a jucat la noroc.

– Şi a câştigat.

– Da, a câştigat. Şi n-ar fi trebuit să-i arăţi puterea ta, la sfârşit.

– De ce nu?

– Vei avea de-a face cu un inamic prudent dacă-l vei urmări vreodată.

– Trebuia să-l avertizez.

– Un om ca ăsta trăieşte numai riscând. Calculează şi acţionează. Orice impresie i-ai face, n-o să-şi schimbe planurile tocmai acum. În afară de asta, nici Rinaldo nu şi-a spus ultimul cuvânt. E exact la fel. Se înţeleg de minune unul cu altul.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Am.

– Dacă lupta s-ar fi terminat altfel, crezi că armata lui l-ar fi sprijinit? am întrebat.

Julian dădu din umeri.

– Ştia că armata mea ar fi făcut-o dacă ar fi câştigat el, deoarece ştia că sunt pregătit. Asta era de-ajuns.

Am încuviinţat.

– Scuză-mă, rosti. Acum trebuie să-i raportez Viallei chestiunea asta. Presupun că o să te teleportezi când termin?

– Da.

Dădu la iveală un Atu şi se ocupă de chestiune. Şi m-am trezit întrebându-mă, nu pentru prima dată, cum reuşea Vialle să simtă un contact prin Atu. Întotdeauna eu văd cealaltă persoană şi toţi ceilalţi spun că li se întâmplă la fel şi lor. Dar Vialle, din câte am înţeles eu, era oarbă din naştere. Întotdeauna mi-am zis că ar fi nepoliticos s-o întreb şi, din această cauză, mi-am zis că răspunsul ei probabil n-ar spune mare lucru unei persoane văzătoare. Oricum, probabil că întotdeauna îmi voi pune această întrebare.

În timp ce Julian se adresa prezenţei ei fantomatice, mi-am îndreptat gândul spre viitor. Va trebui să acţionez curând împotriva Măştii şi a lui Jurt şi acum se pare că va trebui s-o fac fără Luke. Oare chiar doream să-i urmez sfatul şi să încerc s-o atrag pe Jasra într-o alianţă împotriva lor? Oare beneficiile merită riscul? Şi, dacă n-aş face-o, cum o s-o scot la capăt? Poate ar trebui să-mi croiesc drum înapoi în barul acela ciudat şi să împrumut Jabberwock-ul. Sau Spada Vorpal. Sau amândouă. Poate…

Mi-am auzit rostit numele şi am revenit în momentul prezent, la problemele prezente. Julian îi explica Viallei ceva, dar ştiam că nu sunt prea multe de explicat. Aşa că m-am ridicat în picioare, mi-am întins oasele şi am chemat Viziunea Logrusului.

I-am zărit cu limpezime forma fantomatică, atunci când mi-am direcţionat viziunea în zona din faţa lui Julian. Vialle se afla în acelaşi fotoliu ţeapăn unde o văzusem ultima dată. M-am

întrebat dacă rămăsese acolo tot timpul sau tocmai revenise. Speram să fi reuşit să ajungă să mănânce desertul acela din care n-apucasem nicio bucăţică.

Julian îmi aruncă o privire, apoi:

– Dacă eşti gata, e şi ea gata să te primească, spuse.

Am traversat şi m-am aşezat lângă el, renunţând între timp la viziunea Logrusului. Hotărâsem că nu e o idee bună să aduc forţele Logrusului şi ale Modelului prea aproape unele de altele. Am întins mâna şi am atins cartea, şi imaginea Viallei se limpezi total. O clipă, şi nu mai era doar o imagine.

– Oricând, rosti ea şi întinse mâna.

Am întins-o pe a mea şi i-am strâns-o uşor.

– La revedere, Julian, am spus şi am păşit înainte.

Nu răspunse. Sau, dacă o făcu, nu l-am auzit.

– Nu voiam ca lucrurile să meargă astfel, îmi spuse imediat, fără să-mi lase mâna.

– Nu exista nicio cale de a prevedea ce se întâmplă, am spus.

– Luke ştia, răspunse. Acum capătă sens, nu-i aşa? Acele mici remarci pe care le-a făcut? A plănuit în întregime confruntarea.

– Presupun că da, am zis.

– A riscat ceva. Aş vrea să ştiu ce anume.

– Nu te pot ajuta, am răspuns. Nu mi-a spus nimic despre asta.

– Dar tu vei fi cel cu care va intra în contact, în cele din urmă, spuse ea. Vreau să aflu imediat când afli ceva de el.

– În regulă, am spus.

Îmi lăsă mâna.

– Se pare că nu mai e nimic de spus, deocamdată.

– Ei bine, am început, mai e ceva ce-ar trebui să ştii.

– Oh?

– E vorba despre absenţa lui Coral de la cina din seara asta.

– Continuă, spuse.

– Ştiai că azi ne-am plimbat mult prin oraş?

– Ştiam.

– Am dat o raită în camera Modelului. Şi-a exprimat dorinţa să-l vadă.

– Mulţi vizitatori fac aşa. Depinde unde vrei să-i duci. Adesea îşi pierd interesul, totuşi, când află despre scară.

– I-am spus dar asta n-a descurajat-o. Când a ajuns acolo, a pus piciorul pe Model…

– Nu! strigă ea. Trebuia s-o fi supravegheat mai îndeaproape! Toate celelalte necazuri cu Begma… şi acum asta? Unde e corpul

ei?

– Bună întrebare, am răspuns. Nu ştiu. Dar ultima oară când am văzut-o era în viaţă. Vezi tu, pretindea că Oberon e tatăl ei, şi apoi a început să traverseze Modelul. Când a terminat, s-a folosit de el ca s-o teleporteze undeva. Acum, soră-sa – care ştie că ne-am plimbat împreună – e şi ea îngrijorată. M-a pisat la cap pe tot parcursul cinei întrebându-mă unde ar putea fi Coral.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că am lăsat-o pe soră-sa să se bucure de frumuseţile palatului şi că s-ar putea să întârzie un pic la cină. Pe măsură ce trecea timpul, totuşi, parcă devenea tot mai îngrijorată şi m-a făcut să-i promit s-o caut la noapte dacă nu-şi face apariţia. N-am vrut să vorbesc despre ce s-a petrecut în realitate pentru că nu voiam să mă amestec în chestiunea familiei lui Coral.

– E de înţeles, răspunse. Oh, Doamne!

Am aşteptat, dar nu mai scoase un cuvânt. Am continuat să aştept.

Într-un târziu:

– Nu ştiam despre povestea ultimului rege din Begma, aşa că e dificil de apreciat impactul acestei dezvăluiri. Ţi-a precizat Coral cam cât ar avea de gând să lipsească? Şi, apropo de asta, i-ai asigurat vreun mijloc de întoarcere?

– I-am dat Atuul meu, am zis, dar nu a intrat în contact. Am senzaţia că nu voia să lipsească prea mult, totuşi.

– Ar putea fi o chestiune serioasă, hotărî Vialle, din motive mai mult decât evidente. Ce impresie ţi-a făcut Nayda?

– Pare destul de inteligentă, am spus. De asemeni, cred că mă place.

Vialle cugetă o clipă, apoi spuse:

– Dacă ajunge vreo vorbuliţă la Orkuz, ar putea avea senzaţia că o ţinem ostatică pentru a o împiedica să participe la negocierile care ar putea apărea în urma situaţiei din Kashfa.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

– El se va gândi. Oamenii au tendinţa de a se gândi la asemenea chestiuni atunci când tratează cu noi. Aşa că trebuie să câştigăm ceva timp şi să încercăm s-o găsim înainte de a trezi suspiciuni.

– Înţeleg.

– Cel mai probabil, va trimite curând pe cineva la apartamentele ei – dacă nu cumva a făcut-o deja – să afle de ce

n-a fost la cină. Dacă acum poate fi lămurit, o să ai toată noaptea la dispoziţie ca să încerci s-o găseşti.

– Cum?

– Tu eşti magicianul. Găseşte o cale. Apropo, spuneai că Nayda e simpatică?

– Mai mult de-atât.

– Bun. Mi se pare că cel mai bun curs al acţiunii ar fi să încerci să-i ceri ajutorul. Am încredere în tine că o să fii plin de tact şi că o s-o faci în maniera cea mai puţin deranjantă posibil, fireşte…

– Fireşte, am început.

—… datorită bolii ei recente, continuă ea. Nu ne-ar mai lipsi decât să-i provocăm un atac de cord celei de-a doua fiice.

– Boală? am întrebat. N-a pomenit nimic despre asta.

– Îmi imaginez că memoria încă îi joacă feste. Se pare că a fost destul de aproape de moarte până foarte curând, apoi şi-a revenit brusc şi a insistat să-şi însoţească tatăl în această misiune. El mi-a povestit asta.

– Părea în ordine la cină, am spus neconvingător.

– Ei bine, încearcă s-o menţii tot aşa. Vreau să te duci de-ndată la ea, să-i spui ce s-a întâmplat cât mai diplomatic cu putinţă şi să încerci s-o faci să acopere lipsa soră-si în timp ce o vei căuta. Bineînţeles există riscul să nu te creadă şi să se ducă direct la Orkuz. Poate ar trebui să foloseşti o vrajă ca să previi asta. Dar nu avem altă cale. Spune-mi dacă mă înşel.

– Nu te înşeli.

– Atunci, îţi sugerez să te ocupi de asta… şi să-mi raportezi imediat dacă e vreo problemă sau vreun progres, indiferent de oră.

– Am plecat.

Am părăsit în grabă încăperea, dar m-am oprit la scurt timp. Mi-am dat seama că, deşi cunoşteam zona palatului în care fuseseră cazaţi cei din Begma, nu ştiam, de fapt, unde se aflau apartamentele Naydei. Nu voiam să mă întorc şi s-o întreb pe Vialle, pentru că m-ar fi făcut să par prost că nu aflasem asta în timpul cinei.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să găsesc pe cineva din personalul palatului care să-mi dea indicaţii – odată cu un zâmbet superior – şi apoi să-l urmez în fugă până când am ajuns în faţa uşii Naydei.

Mi-am trecut o mână prin păr, mi-am periat pantalonii şi vesta, mi-am şters cizmele pe dosul pantalonilor, am inspirat adânc, am

zâmbit, am expirat şi am bătut la uşă.

Uşa se deschise câteva clipe mai târziu. Era Nayda. Îmi întoarse zâmbetul şi păşi într-o parte.

– Intră, spuse.

– Aşteptam să vină slujnica, i-am spus în timp ce intram. M-ai luat luat prin surprindere.

– Întrucât te aşteptam, am trimis-o la culcare mai devreme, răspunse.

Se schimbase într-un costum care arăta ca un trening gri cu o eşarfă neagră. Purta o pereche de papuci negri şi era deja demachiată mai mult de jumătate. Părul îi era acum dat pe spate şi strâns puternic cu o panglică neagră. Făcu un gest spre o canapea, dar nu m-am dus să mă aşez.

Am atins-o uşor pe umăr şi am privit-o în ochi. Se apropie.

– Cum te simţi? am întrebat.

– Află, rosti şoptit.

Nu mi-am putut îngădui nici măcar un oftat. Datoria mă chema. Am cuprins-o cu braţele, am tras-o spre mine şi am sărutat-o. Am rămas aşa câteva secunde, apoi m-am desprins, am zâmbit iar şi am spus.

– Mi se pare că te simţi bine. Ascultă, sunt câteva lucruri pe care nu ţi le-am spus…

– Nu vrei să ne aşezăm? spuse luându-mă de mână şi conducându-mă spre canapea.

Vialle îmi spusese să fiu diplomat, aşa că am urmat-o. Imediat, continuă îmbrăţişarea noastră şi începu să adauge rafinamente. La naiba! Şi eu care trebuia s-o grăbesc să găsească o acoperire pentru Coral. Dacă ar fi făcut-o, aş fi fost fericit s-o acopăr eu după aceea. Sau orice altă poziţie interesantă pe care ar fi dorit-o cei din Begma. Mai bine aş întreba-o rapid, totuşi, mi-am zis. Doar câteva minute şi va fi foarte nediplomatic să încep să-i vorbesc despre soră-sa. Astăzi era o zi proastă în ceea ce priveşte timing-ul.

– Înainte de a ne implica prea mult, am zis, trebuie să-ţi cer un serviciu.

– Cere-mi orice, spuse.

– Cred că va fi o întârziere în revenirea surorii tale, am explicat, şi nu mi-ar plăcea ca tatăl tău să se îngrijoreze. Ştii cumva dacă deja a trimis pe cineva în apartamentele ei, ca să verifice dacă s-a întors?

– Nu prea cred. După cină a făcut o plimbare cu Gerard şi cu

domnul Roth. Nu cred că s-a întors în apartamentul lui.

– Ai putea găsi o cale de a-i da impresia că ea nu s-a rătăcit? Dă-mi puţin timp să aflu pe unde e!

Păru amuzată.

– Şi lucrurile acelea pe care nu mi le-ai spus…?

– O să-ţi spun povestea completă dacă faci asta pentru mine.

Îşi trecu arătătorul peste linia maxilarului meu.

– În regulă, spuse. S-a făcut. Nu pleca.

Se ridică, traversă încăperea şi ieşi în hol, lăsând uşa deschisă câţiva centimetri. De ce nu mai avusesem o poveste de dragoste normală de pe vremea Juliei? Ultima femeie cu care făcusem dragoste fusese de fapt sub controlul acelei stranii entităţi schimbătoare-de-corp. Acum… Acum, pe canapea se afla cea mai slabă dintre umbre, când mi-am dat seama că mai degrabă aş fi strâns-o în braţe pe Coral decât pe sora ei. Era ridicol. N-o cunoşteam decât de o jumătate de zi…

Pur şi simplu fusese prea multă activitate de la revenirea mea. Prea multe lovituri. Aşa trebuia să fie.

Când reveni, se aşeză din nou pe canapea, dar de data asta la vreo jumătate de metru distanţă între noi. Părea destul de veselă, deşi nu făcu nicio mişcare ca să reia ocupaţia noastră de mai dinainte.

– M-am ocupat de toate, spuse. Va fi indus în eroare, dacă va întreba.

– Mulţumesc.

– Acum e rândul tău, rosti. Spune-mi.

– În regulă, am început şi m-am lansat în povestea lui Coral şi a Modelului.

– Nu, mă întrerupse. Porneşte cu începutul, te rog?

– Ce vrei să spui?

– Povesteşte-mi toată ziua, din clipa în care aţi părăsit palatul împreună până v-aţi despărţit.

– Asta-i o prostie, am protestat.

– Îndeplineşte-mi dorinţa, spuse. Îmi eşti dator, ţii minte?

– Foarte bine, am spus şi am luat-o iar de la capăt. Am reuşit să sar un pic peste episodul cu explozia mesei în cafenea, dar când am ajuns cu povestea la grotele mării spunând că am intrat în ele şi ne-au plăcut, mă întrerupse.

– Stai, spuse. Ai uitat ceva. Ce s-a-ntâmplat în grote?

– Ce te face să spui asta? am întrebat.

– E un secret pe care nu vreau să-l destăinui în clipa asta,

explică ea. Suficient să spun că am un mijloc de a verifica-pe-loc adevărul spuselor tale.

– Nu e relevant, am spus. Va face lucrurile confuze. De-asta am omis-o.

– Spuneai c-o să-mi povesteşti întreaga după-amiază.

– În regulă, doamnă, am căzut de acord şi am povestit-o.

Îşi muşcă buza când i-am spus despre Jurt şi despre zombi, şi îşi linse alene perlele de sânge care apărură după aceea.

– Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă deodată.

– Asta e problema mea. Ţi-am promis doar amiaza, nu memoriile şi planurile mele de supravieţuire.

– Doar că… Aminteşte-ţi, m-am oferit să încerc să te ajut!

– Ce vrei să spui? Crezi că poţi să-l ucizi pe Jurt în numele meu? Am noutăţi pentru tine: în clipa asta e practic un candidat pentru dumnezeire.

– Ce vrei să spui prin „dumnezeire”? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

– Mi-ar trebui mare parte din noapte ca să-ţi spun povestea în amănunt şi n-avem timp, dacă încep s-o caut pe Coral curând. Lasă-mă doar să isprăvesc chestiunea cu Modelul, te rog!

– Dă-i drumul.

Am făcut-o, şi nu păru surprinsă de chestiunea paternităţii surorii ei. Eram pe punctul de a o întreba despre lipsa ei de reacţie. Apoi mi-am zis, la naiba. Ea a făcut ce-am vrut eu şi eu am făcut ce-am promis. Nu făcuse atac de cord. Şi-acum e timpul să plec.

– Asta-i tot, am spus, şi am adăugat: Mulţumesc.

Am început să mă ridic şi ea se mişcă iute şi mă îmbrăţişă iar.

I-am răspuns un timp îmbrăţişării, apoi:

– Ar fi mai bine să plec. Coral ar putea fi în pericol.

– La naiba cu ea, spuse. Rămâi cu mine. Avem lucruri mai importante despre care să vorbim.

Am fost surprins de asprimea ei, dar am încercat să n-o arăt.

– Am o datorie faţă de ea şi trebuie să am grijă de asta acum.

– În regulă, rosti, oftând. Mai bine aş veni cu tine să-ţi dau o mână de ajutor.

– Cum? am întrebat.

– Ai fi surprins, îmi spuse şi deja era în picioare şi zâmbea strâmb.

Am dat din cap, simţind că probabil avea dreptate.

10

Ne-am întors de-a lungul coridorului până la apartamentul meu. Când am deschis uşa şi am declanşat lumina, Nayda făcu o rapidă examinare a primei încăperi. Înţepeni când văzu cuierul.

– Regina Jasra! spuse.

– Mda. A avut o neînţelegere cu un vrăjitor numit Masca, am explicat. Ghici cine a câştigat!

Nayda ridică mâna stângă şi o mişcă după un model lent – în spatele gâtului Jasrei şi în josul spatelui, peste piept, apoi din nou în jos. N-am recunoscut niciuna dintre mişcările pe care le făcea.

– Să nu-mi spui că şi tu eşti vrăjitoare. Se pare că toţi cei pe care-i întâlnesc în ultima vreme au oarecare pregătire în Artă.

– Nu sunt vrăjitoare, răspunse ea, şi n-am avut o asemenea pregătire. Am un singur truc şi nu e o vrăjitorie, dar îl folosesc pentru orice.

– Şi care e trucul ăsta? am întrebat.

Ignoră întrebarea, apoi spuse:

– Doamne, e cu siguranţă blocată puternic. Cheia se află undeva în zona plexului ei solar. Ştiai asta?

– Da, am răspuns. Înţeleg vraja în totalitate.

– De ce se află ea aici?

– În parte pentru că i-am promis fiului ei Rinaldo c-o voi salva din ghearele Măştii şi în parte, ca o asigurare pentru bunul lui comportament.

Am închis uşa şi am încuiat-o. Când m-am întors, mă privea.

– L-ai văzut de curând? întrebă pe un ton de conversaţie.

– Da. De ce?

– Oh, fără un motiv anume.

– Credeam că încercăm să ne ajutăm unul pe celălalt, am spus.

– Credeam că o căutăm pe sora mea.

– Mai poate aştepta încă un minut dacă ştii ceva special despre Rinaldo.

– Eram curioasă unde ar putea fi acum.

M-am răsucit şi m-am dus spre cufărul unde îmi ţineam dispozitivele de artă. Am scos obiectele necesare şi le-am pus pe planşeta mea de desen. În timp ce făceam asta, am spus:

– Nu ştiu unde e.

Am montat planşeta, m-am aşezat şi am închis ochii, chemând o imagine mentală a lui Coral, înainte de a începe să-i schiţez chipul. Din nou, m-am întrebat dacă imaginea din mintea mea,

împreună cu sprijinul magic potrivit, vor fi suficiente pentru contact. Dar nu era momentul să mă încurc cu experimente. Am deschis ochii şi am început să desenez. Am folosit tehnicile pe care le învăţasem la Curţi, care sunt diferite şi totuşi asemănătoare cu cele folosite în Amber. Eram calificat să le execut în orice mod, dar sunt mai rapid în stilul pe care l-am învăţat primul.

Nayda veni lângă mine şi stătu aproape, privind, fără să întrebe ce intenţionam. Nici eu n-am zis nimic.

– Când l-ai văzut ultima oară? întrebă.

– Pe cine?

– Pe Luke.

– În seara asta, am răspuns.

– Unde?

– A fost aici mai devreme.

– Acum e aici?

– Nu.

– Unde l-ai văzut ultima oară?

– În pădurea din Arden. De ce?

– Pare un loc straniu unde să te desparţi.

Lucram la sprâncenele lui Coral.

– Ne-am despărţit în împrejurări ciudate, am zis.

Încă puţin la ochi, puţin la păr…

– Ciudate? În ce sens? întrebă ea.

Mai multă culoare în obraji…

– Nu contează, i-am spus.

– În regulă. Probabil nu e chiar atât de important.

M-am hotărât să nu muşc momeala, pentru că deodată se întâmpla ceva. Aşa cum se întâmplase de câteva ori în trecut, concentrarea mea asupra Atuului în timp ce-i puneam tuşele finale era suficient de intensă pentru contact şi…

– Coral! am spus în timp ce trăsăturile se mişcau, perspectivele se modificau.

– Merlin…? răspunse ea. Am… am dat de necaz.

Ciudat, nu exista niciun fundal. Numai beznă. Am simţit pe umăr mâna Naydei.

– Eşti bine? am întrebat.

– Da… E întuneric aici, spuse. Foarte întuneric.

Bineînţeles. Cineva nu poate manipula Umbra în absenţa luminii. Şi nici nu vede ca să poată folosi un Atu.

– Acolo te-a trimis Modelul? am întrebat.

– Nu, răspunse.

– Ia-mă de mână, am spus. O să-mi poveşteşti după aceea.

Am întins mâna şi ea se întinse spre ea.

– Ei... începu.

Şi cu un flash înţepător contactul se întrerupse. Am simţit cum Nayda împietreşte lângă mine.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

– Nu ştiu. Am fost blocaţi brusc. Nu pot spune ce forţe sunt implicate.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să încerc din nou peste puţin timp, am spus. Dacă ar fi fost o reacţie, rezistenţa e deja probabil foarte mare şi s-ar putea să scadă mai târziu. Măcar ea zice că e-n ordine.

Am extras pachetul de Atuuri pe care-l am întotdeauna asupra mea, l-am scos pe al lui Luke. Acum părea a fi momentul propice să văd cum îi merge. Nayda aruncă o privire spre carte şi zâmbi.

– Credeam că tocmai l-ai văzut recent, spuse.

– Multe se pot întâmpla în puţin timp.

– Sunt sigură că s-au întâmplat *multe.*

– Crezi că ştii ceva despre ce se petrece cu el? am întrebat.

– Da. Ştiu.

Am ridicat Atuul.

– Ce? am spus.

– Aş vrea să pariez că n-o să ajungi la el.

– Vom vedea.

M-am concentrat şi am întins mâna. Am întins-o iar. Un minut mai târziu mi-am şters sprâncenele.

– Cum ai ştiut? am întrebat.

– Luke te blochează. Şi eu aş face la fel... având în vedere împrejurările.

– Ce împrejurări?

Îmi adresă un zâmbet strâmb, traversă spre un scaun şi se aşeză.

– Acum am din nou ceva la schimb, rosti.

– Din nou?

Am studiat-o. Ceva se scutură şi căzu la locul potrivit.

– I-ai spus „Luke” în loc de „Rinaldo”, am zis.

– Aşa am făcut.

– Mă-ntrebam când o să-ţi faci din nou apariţia.

Continuă să zâmbească.

– Am fost şi mi-am pregătit vraja evacuării, am remarcat.

Totuşi, nu mă pot plânge. Probabil mi-a salvat viaţa. Îţi datorez asta, într-un fel pe ocolite?

– Nu sunt orgolioasă. Accept.

– O să te-ntreb iar ce vrei, şi dacă spui că vrei să mă ajuţi sau să mă aperi, o să te transform într-un cuier.

Izbucni în râs.

– Aş fi bănuit că accepţi orice fel de ajutor în clipa asta, rosti.

– Multe depind de ceea ce înţelegi tu prin „ajutor”.

– Dacă-mi spui ce ai în minte, o să-ţi spun dacă-ţi pot fi de vreun folos.

– În regulă. Oricum, o să-mi schimb hainele în timp ce vorbesc. Nu cred că pot ataca o citadelă îmbrăcat astfel. Pot să-ţi împrumut ceva mai dur decât un trening?

– Mă simt bine aşa. Începem la Arbor House, okay?

– Okay, am zis şi am început să-i vorbesc în timp ce mă îmbrăcam în ceva mai dur. Pentru mine nu mai reprezenta o frumoasă doamnă ci, mai degrabă, o entitate nebuloasă în formă umană. Se aşeză în timp ce vorbeam şi privi spre perete sau prin el, peste degetele încrucişate. Când am terminat, continua să privească, iar eu m-am dus spre planşeta de desen, am luat Atuul lui Coral, am încercat din nou contactul, dar n-am reuşit. Am încercat şi Atuul lui Luke, cu acelaşi rezultat.

În timp ce puneam la loc Atuul lui Luke, strângeam pachetul şi-l băgăm în casetă, am aruncat o privire spre cartea cea mai de jos şi un lanţ fulgerător de amintiri şi speculaţii ţâşni în mintea mea. Am luat cartea şi m-am concentrat asupra ei. Am întins mâna…

– Da, Merlin? rosti câteva clipe mai târziu, aşezat la o măsuţă pe o terasă – cu conturul de seară al unui oraş în spatele lui – punând ceea ce părea a fi o ceaşcă de espresso pe o farfurioară mică şi albă.

– În clipa asta. Grăbeşte-te, am zis. Vino la mine.

Nayda începuse să scoată un mârâit grav în clipa în care se stabili contactul şi era deja în picioare şi se îndrepta spre mine, cu ochii aţintiţi asupra Atuului, chiar în clipa în care Mandor mă apucă de mână şi îşi făcu apariţia. Nayda se opri când silueta înaltă, îmbrăcată în negru apăru dinaintea ei. Se priviră unul pe altul fără expresie o clipă, după care ea alunecă printr-un pas lung către el, ridicându-şi mâinile. De îndată, din adâncul unui buzunar interior al mantiei unde-şi repezise mâna dreaptă se auzi un declic ascuţit, metalic. Nayda îngheţă.

– Interesant, rosti Mandor ridicând mâna stângă şi trecând-o prin faţa ei. Ochii ei nu o urmăriră. Asta e cea despre care mi-ai povestit mai devreme – Vinta, mi se pare, pe numele ei?

– Da, numai că acum e Nayda.

Mandor dădu la iveală de undeva o mică bilă din metal negru şi o ţinu în palma mâinii stângi, pe care o întinse în faţa ei. Lent, bila începu să se mişte, descriind un cerc contrar mişcării acelor de ceasornic. Nayda scoase un singur sunet, ceva între un strigăt şi un oftat, şi se prăbuşi în mâini şi în genunchi, cu capul plecat. Din locul în care mă aflam vedeam cum îi curge saliva din gură.

El rosti ceva foarte repede, într-o formă arhaică Thari pe care n-am priceput-o. Ea răspunse afirmativ.

– Cred că ţi-am rezolvat misterul, rosti mai apoi. Îţi aminteşti lecţiile despre Splendori şi Mari Fascinaţii?

– Într-un fel, am spus. Academic. Niciodată nu m-a atras subiectul.

– Păcat, răspunse. Cândva, va trebui să te întorci la Suhuy pentru un curs postuniversitar.

– Încerci să-mi spui că…?

– Creatura pe care o vezi dinaintea ta, locuind într-o formă umană destul de atrăgătoare, e o *ty'iga,* explică el.

Am făcut ochii mari. *Ty'iga* era o rasă de demoni, de obicei fără trup, care locuiau în bezna de dincolo de Rim. Mi-am amintit că mi se spusese că sunt foarte puternici şi foarte greu de controlat.

– Îîî… ai putea s-o faci pe asta să nu-şi mai lase balele pe covorul meu? am zis.

– Bineînţeles, răspunse şi dădu drumul sferei, care căzu pe podea în faţa ei. Nu sări, ci începu imediat să se rostogolească, descriind un circuit rapid în jurul ei.

– Ridică-te, rosti Mandor, şi opreşte-te să mai dai drumul fluidelor trupeşti pe podea.

Făcu aşa cum i se ordonă, ridicându-se cu greu, cu o expresie absentă.

– Aşează-te pe scaunul acela, comandă el arătându-i-l pe cel pe care-l ocupase mai devreme.

Ea ascultă şi bila rotitoare se alătură înaintării ei şi îşi continuă cercul, de data asta în jurul scaunului.

– Nu poate părăsi trupul dacă nu-l eliberez eu. Şi pot provoca orice cantitate de suferinţă prin sfera mea de putere. Pot să-ţi obţin răspunsurile chiar acum. Spune-mi care sunt întrebările.

– Ea ne poate auzi acum?
– Da, dar nu poate vorbi dacă nu-i îngădui eu.
– Ei bine, nu e nevoie să-i provoci durere inutil. Ameninţarea în sine ar trebui să fie îndeajuns. Vreau să ştiu de ce mă urmăreşte.
– Foarte bine. Asta e întrebarea, *ty'iga.* Răspunde!
– Îl urmăresc ca să-l apăr, rosti cu voce egală.
– Am auzit deja asta, am zis. Vreau să ştiu de ce.
– De ce? repetă Mandor.
– Trebuie, răspunse ea.
– De ce tu? întrebă el.
– Eu… Dinţii îi greblară buza de jos şi sângele începu să curgă iar.
– De ce?
Chipul i se îmbujoră şi perle de transpiraţie îi apărură pe sprâncene. Ochii îi erau încă înceţoşaţi, dar se umplură de lacrimi. O linie subţire de sânge i se scurse în bărbie. Mandor întinse pumnul strâns şi-l desfăcu, dând la iveală o altă bilă metalică. O ţinu la vreo zece inci depărtare de fruntea ei, apoi îi dădu drumul. Bila pluti în aer.
– Fie ca uşile durerii să se deschidă, rosti şi lovi uşor sfera cu vârful degetului.
Imediat, micuţa sferă începu să se mişte. Trecu în jurul capului ei într-o elipsă lentă, venind tot mai aproape de tâmplele ei cu fiecare orbită. Începu să se vaiete.
– Tăcere! spuse Mandor. Suferă în tăcere!
Lacrimile îi curgeau pe obraji, sângele i se scurgea în bărbie.
– Opreşte-te! am spus.
– Foarte bine. Întinse mâna şi strânse o clipă bila între degetul gros şi mijlociul mâinii stângi. Când îi dădu drumul, rămase pe loc, la mică distanţă de urechea ei dreaptă. Acum poţi răspunde la întrebare, rosti. Aceasta a fost doar cea mai mică mostră din ceea ce ţi-aş putea face. Pot să ajung până la distrugerea ta totală.
Deschise gura dar nu ieşi niciun cuvânt. Doar un zgomot sufocat.
– Cred că procedăm greşit, am zis. Poţi s-o faci doar să vorbească normal, mai degrabă decât chestiunea asta întrebare-şi-răspuns?
– L-ai auzit, spuse Mandor. E şi dorinţa mea.
Oftă, apoi rosti:
– Mâinile mele… Te rog, eliberează-le.

– Dă-i drumul, am spus.
– Sunt eliberate, rosti Mandor.
Îşi îndoi degetele.
– O batistă, un prosop… rosti moale.
Am deschis un sertar al unui dulap din apropiere, am scos o batistă. În timp ce mă duceam spre ea să i-o dau, Mandor mă apucă de încheietură şi îmi luă batista. I-o dădu şi ea o luă.
– Nu întinde mâna în raza sferei mele, îmi spuse.
– Nu i-aş face niciun rău, rosti ea în timp ce-şi ştergea ochii, obrajii, bărbia. Ţi-am spus, vreau doar să-l apăr.
– Vrem mai multe informaţii decât asta, rosti Mandor în timp ce întindea din nou mâna spre sferă.
– Aşteaptă, am zis. Apoi, spre ea: Măcar poţi să-mi spui de ce nu poţi să-mi spui?
– Nu, răspunse ea, s-ar ajunge la acelaşi lucru.
Deodată, am văzut chestiunea ca o stranie problemă de programare şi am hotărât să încerc o altă cale.
– Trebuie să mă aperi cu orice preţ? Asta e funcţiunea ta primară?
– Da.
– Şi se presupune că nu trebuie să-mi spui cine sau de ce ţi-a trasat sarcina asta?
– Da.
– Să presupunem că singura cale prin care m-ai putea apăra ar fi să-mi povesteşti despre lucrurile astea?
Se încruntă.
– Eu… rosti. Nu cred… *singura* cale?
Închise ochii şi îşi ridică mâinile spre faţă.
– Eu… Atunci ar trebui să-ţi spun.
– Acum ajungem undeva, am zis. Va trebui să violezi cea de-a doua comandă pentru a o duce la bun sfârşit pe prima?
– Da, numai că ceea ce ai descris tu nu e o situaţie reală, spuse ea.
– Eu văd una care e reală, rosti deodată Mandor. Nu poţi urma ordinul dacă încetezi să mai exişti. Deci, l-ai viola dacă ţi-ai îngădui să fii distrusă. O să te distrug eu dacă nu răspunzi la întrebări.
Zâmbi.
– Nu cred, spuse.
– De ce nu?
– Intreabă-l pe Merlin care ar fi situaţia diplomatică dacă o fiică

a prim-ministrului din Begma ar fi găsită moartă în camera lui în împrejurări misterioase – mai ales când el e deja răspunzător de dispariţia surorii ei.

Mandor se încruntă şi mă privi.

– Nu pricep despre ce e vorba, zise.

– Nu contează, i-am spus. Minte. Dacă i se întâmplă ei ceva, adevărata Nayda pur şi simplu reapare. Am văzut că aşa s-a întâmplat cu George Hansen, Meg Devlin şi Vinta Bayle.

– Asta se întâmplă în mod normal, spuse ea, cu excepţia unui singur lucru. Ei erau cu toţii în viaţă când am intrat în posesia trupurilor lor. Numai că Nayda tocmai a murit în urma unei boli grave. Era exact ce-mi trebuia, totuşi, aşa că am intrat în posesie şi i-am vindecat trupul. Ea nu mai e aici. Dacă eu plec, o să rămâneţi fie cu un cadavru, fie cu o legumă umană.

– Blufezi, am spus, dar mi-am amintit de spusele Viallei cum că Nayda fusese bolnavă.

– Nu, spuse. Nu blufez.

– Nu contează, i-am spus.

– Mandor, am zis întorcându-mă spre el, spuneai că poţi s-o împiedici să iasă din corp şi să mă urmărească?

– Da, răspunse.

– Okay, Nayda, am zis. Plec undeva şi acolo o să fiu în mare pericol. N-o să-ţi îngădui să mă urmăreşti şi să-ţi aduci ordinele la îndeplinire.

– Să nu faci asta, răspunse ea.

– Nu-mi dai de ales, decât să te ţin închisă în timp ce-mi văd de treabă.

Oftă.

– Aşadar, ai găsit o cale să mă faci să violez un ordin astfel încât să-l aduc la îndeplinire pe celălalt. Foarte inteligent.

– Deci, îmi spui ce vreau să ştiu?

Clătină din cap.

– Fizic sunt incapabilă să-ţi spun. Nu e o chestiune de voinţă. Dar… Cred că am găsit ceva apropiat.

– Adică?

– Cred că aş putea avea încredere într-un al treilea care vrea să fii în siguranţă.

– Vrei să spui…

– Dacă pleci din încăpere un timp, voi încerca să-i spun fratelui tău lucrurile acelea pe care ţie nu ţi le pot explica.

Privirea mea o întâlni pe a lui Mandor. Apoi:

– O să ies un pic pe coridor, am zis.

Şi am ieşit. O mulţime de lucruri mă sâcâiau în timp ce studiam tapiseria de pe perete, printre ele mai ales faptul că nu-i spusesem niciodată că Mandor e fratele meu.

Când uşa se deschise după multă vreme, Mandor privi în ambele direcţii. Ridică mâna când am început să păşesc spre el. M-am oprit, şi el ieşi afară şi veni spre mine. Continuă să privească în jur în timp ce înainta.

– Asta e palatul Amber? întrebă.

– Da. Nu e cea mai elegantă aripă, poate, dar eu îi spun „acasă”.

– Mi-ar plăcea să-l văd în împrejurări mai relaxate, spuse.

Am încuviinţat.

– S-a făcut. Deci, spune-mi ce s-a-ntâmplat înăuntru?

Privi în jur, descoperi tapiseria, o studie.

– E foarte neobişnuit, zise. Nu pot.

– Ce vrei să spui?

– Încă mai ai încredere în mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Atunci ai încredere şi de data asta. Am un motiv puternic să nu-ţi spun ce-am aflat.

– Haide, Mandor! Ce naiba se petrece?

– *Ty'iga* nu reprezintă un pericol pentru tine. Chiar îi pasă de binele tău.

– Atunci, ce altceva? Vreau să ştiu de ce.

– Deocamdată, las-o aşa. E mai bine.

Am clătinat din cap. Mi-am strâns pumnul şi am căutat în jur ceva în care să lovesc.

– Ştiu cum te simţi dar îţi cer să renunţi, spuse.

– Vrei să spui că informaţiile m-ar putea răni în vreun fel?

– N-am spus asta.

– Sau vrei să spui că ţi-e teamă să-mi povesteşti?

– Opreşte-te! spuse.

M-am răsucit şi mi-am recăpătat controlul.

– Trebuie să ai un motiv puternic, am hotărât în cele din urmă.

– Am.

– N-am de gând să renunţ la asta, i-am spus. Dar n-am timp să continuu împotriva acestei rezistenţe. Okay, tu ai motivele tale şi eu am afaceri presante în altă parte.

– A pomenit de Jurt şi de Mască şi de Ţinutul unde Brand şi-a dobândit puterile, spuse.

– Da, într-acolo mă îndrept.
– Speră să te însoţească.
– Se înşeală.
– Şi eu te-aş sfătui să n-o iei.
– O s-o ţii până când rezolv treburile?
– Nu, pentru că o să vin cu tine. Totuşi, înainte să plecăm am s-o cufund într-o transă adâncă.
– Dar tu nu ştii ce s-a-ntâmplat după cina noastră. S-au petrecut o mulţime de lucruri, şi chiar n-am timp să te pun la curent.
– Nu contează, spuse. Ştiu că e vorba de un vrăjitor neprietenos, Jurt, şi de un loc periculos. Asta-i suficient. O să vin cu tine şi o să-ţi dau o mână de ajutor.
– Dar s-ar putea să nu fie destul, m-am opus. *Noi* s-ar putea să nu fim îndeajuns.
– Chiar şi aşa, cred că *ty'iga* s-ar putea transforma într-un obstacol.
– Nu mă refeream la ea. Mă gândeam la doamna cea ţeapănă de lângă uşă.
– Voiam să te întreb despre ea. Vreun duşman pe care-l pedepseşti?
– A fost un duşman, da. Şi e cumplită, neserioasă şi are o muşcătură otrăvitoare. De asemeni, e o regină detronată. Totuşi, nu eu am îngheţat-o. Vrăjitorul care e pe urmele mele a făcut-o. E mama unui prieten şi am salvat-o şi am adus-o aici ca să fie în siguranţă. N-aveam niciun motiv s-o eliberez, până acum.
– Ah, ca un aliat împotriva vechiului ei duşman.
– Exact. E familiarizată cu locul în care mă duc. Numai că nu mă place şi nu e uşor de tratat cu ea – şi chiar nu ştiu dacă fiul ei mi-a dat suficiente argumente ca s-o fac demnă de încredere.
– Simţi că ar putea fi cu adevărat un bun de preţ?
– Da. Mi-ar plăcea să am tot acest avânt de partea mea. Şi înţeleg că e o vrăjitoare desăvârşită.
– Dacă e nevoie de convingere în plus, sunt numai ameninţările şi mita. Am câteva iaduri particulare pe care le-am proiectat şi furnizat – din motive pur estetice. Ar putea fi foarte impresionată de un mic tur pe-acolo. Pe de altă parte, aş putea trimite după o vază cu giuvaieruri.
– Nu ştiu, am spus. Motivaţiile ei sunt, într-un fel, complexe. Lasă-mă să mă ocup eu de asta, cât voi putea.
– Bineînţeles. Erau doar sugestii.

– După cum văd eu, următoarea fază a afacerii e trezirea ei, propunerea şi încercarea de a-i judeca răspunsul.

– Nu mai există nimeni altcineva pe care l-ai putea aduce, dintre oamenii tăi de aici?

– Mi-e teamă să-i las să afle că plec. Ar putea uşor avea drept consecinţă ordinul de a nu pleca până când nu se întoarce Random. N-am timp să aştept.

– Ar trebui să chem nişte întăriri de la Curţi.

– Aici? În Amber? Aş intra într-un mare rahat dacă Random ar auzi de asta. Ar putea să ne suspecteze de activitate subversivă.

Zâmbi.

– Locul ăsta îmi aminteşte un pic de casa mea, remarcă răsucindu-se spre uşă.

Când am intrat, am văzut că Nayda era încă aşezată, cu mâinile pe genunchi, holbându-se la o bilă de metal care plutea cam la vreo treizeci de centimetri în faţa ei. Cealaltă îşi continua traseul ei lent pe podea.

Văzând direcţia privirii mele, Mandor ţinu să remarce:

– O stare de transă foarte uşoară. Ne poate auzi. Poţi s-o trezeşti într-o clipă dacă vrei.

Am dat din cap şi m-am întors. Acum era rândul Jasrei.

Am luat toate veşmintele pe care le atârnasem pe ea şi le-am pus pe un scaun din partea cealaltă a încăperii. Apoi am luat o cârpă şi un lighean şi i-am spălat machiajul de clovn de pe faţă.

– Oare am uitat ceva? am spus, pe jumătate pentru mine.

– Un pahar cu apă şi o oglindă, spuse Mandor.

– Pentru ce?

– Ar putea fi însetată, răspunse, şi pot să-ţi spun că-şi va dori să se uite la ea.

– S-ar putea să ai dreptate, am spus trăgând o mescioară.

Am pus pe ea un ulcior şi un pocal; de asemeni, o oglindă de mână.

– Aş sugera s-o sprijini, în cazul în care se prăbuşeşte când vraja dispare.

– Adevărat.

Mi-am pus braţul stâng în jurul umerilor ei, m-am gândit la muşcătura ei mortală, am păşit înapoi şi am ţinut-o cu o singură mână la distanţă de un braţ.

– Dacă mă muşcă, mă va doborî aproape instantaneu, am zis. Dacă se întâmplă asta, fii pregătit să te aperi rapid.

Mandor făcu să apară o altă bilă metalică în aer. Rămase

suspendată acolo în vârful arcului pentru o clipă supranatural de lungă, apoi îi căzu înapoi în mână.

– În regulă, am zis şi apoi am rostit cuvintele care înlătură vraja.

Nu se petrecu nimic atât de dramatic pe cât m-aş fi aşteptat. Se prăbuşi şi am sprijinit-o.

– Eşti în siguranţă, am spus şi am adăugat: Rinaldo ştie că eşti aici, ca să invoc lucrul cel mai cunoscut. Uite un fotoliu. Vrei nişte apă?

– Da, răspunse şi am turnat apă şi i-am dat-o.

Ochii ei aruncau săgeţi, observând totul în timp ce sorbea. M-am întrebat dacă nu-şi revenise pe loc şi acum câştiga timp în vreme ce bea, cu mintea în flăcări, vrăjile dansându-i în vârful degetelor. Ochii i se întoarseră de mai multe ori spre Mandor, evaluând, deşi o învrednici pe Nayda cu o privire lungă, dură.

În cele din urmă, puse jos pocalul şi zâmbi.

– Să-nţeleg, Merlin, că sunt prizoniera ta, spuse, chicotind uşor.

Mai luă o înghiţitură.

– Oaspete, am răspuns.

– Oh? Cum aşa? Nu-mi amintesc să fi acceptat invitaţia.

– Te-am adus aici din citadela Ţinutului celor Patru Lumi într-o stare cumva cataleptică, am zis.

– Şi unde ar fi acest „aici”?

– Apartamentul meu din Palatul Amber.

– Prizonieră, aşadar, zise.

– Oaspete, am repetat.

– În cazul ăsta, ar trebui să mă prezinţi, nu-i aşa?

– Scuză-mă. Mandor, ţi-o prezint pe Înălţimea Sa Jasra, Regină în Kashfa. (Am omis intenţionat partea cu „Cea Mai Regală”). Majestatea Voastră, cer îngăduinţa de a vi-l prezenta pe fratele meu, Lord Mandor.

Înclină capul şi Mandor se apropie, se lăsă pe un genunchi şi îi duse mâna la buze. El e mai bun decât mine la asemenea gesturi de curtoazie, nici măcar adulmecându-i dosul mâinii pentru mirosul migdalelor amare. Aş putea spune că i-a plăcut comportamentul lui – şi continuă să-l studieze după aceea.

– Nu ştiam, remarcă ea, că aici Casa Regală cuprinde o personalitate numită Mandor.

– Mandor este moştenitorul Ducatului de Sawall din Curţile Haosului, am răspuns.

Făcu ochii mari.

– Şi zici că e fratele tău?

– Într-adevăr.

– Ai reuşit să mă surprinzi, spuse. Uitasem de dubla ta descendenţă.

Am zâmbit, am încuviinţat, am păşit într-o parte şi am făcut un gest.

– Şi aceasta… am început.

– Mă cunosc cu Nayda, spuse. De ce e fata… preocupată?

– Aceasta reprezintă o chestiune de mare complexitate, am spus, şi mai sunt alte lucruri pe care sunt sigur că le vei găsi de mult mai mare interes.

Ridică o sprânceană spre mine.

– Ah! Acest lucru fragil, perisabil – adevărul, spuse. Când iese la iveală atât de iute e de obicei o claustrofobie de circumstanţă. Ce vrei de la mine?

Mi-am menţinut zâmbetul.

– E bine să apreciezi circumstanţa, am zis.

– Apreciez faptul că mă aflu în Amber şi sunt în viaţă şi nu într-o celulă, cu doi gentlemani comportându-se într-o manieră conciliantă. Apreciez, de asemeni, faptul că nu mă aflu în postura pe care amintirile mele recente îmi arată că aş fi ocupat-o. Şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru eliberarea mea?

– Da.

– Într-un fel mă îndoiesc că a fost o chestiune de altruism din partea ta.

– Am făcut-o pentru Rinaldo. A încercat să te elibereze o dată şi a fost zvântat în bătaie. Atunci mi-am imaginat o cale care ar putea da rezultate şi am încercat-o. A mers.

Muşchii feţei i se încordară la auzul numelui fiului ei. Mi-am zis că ar fi preferat să-l audă pe cel pe care i-l dăduse ea mai degrabă decât „Luke”.

– E bine? întrebă.

– Da, am spus sperând să fie aşa.

– Atunci, de ce nu e aici?

– E undeva cu Dalt. Nu ştiu exact locul. Dar…

În clipa aceea Nayda făcu un mic zgomot şi ne îndreptarăm privirea spre ea. Dar nu se agită. Mandor îmi adresă o privire întrebătoare, dar am clătinat uşor din cap. Nu voiam să fie trezită chiar atunci.

– Proastă influenţă, barbarul ăla, remarcă Jasra, sughiţând iar

şi luând o nouă gură de apă. Mi-aş fi dorit atât de mult ca Rinaldo să dobândească mai mult din manierele de la curte, în loc să facă lucrurile alea dure în şaua calului cea mai mare parte din timp, continuă privind spre Mandor şi învrednicindu-l cu un mic zâmbet. Din punctul ăsta de vedere, am fost dezamăgită. N-aveţi ceva mai tare decât apa?

– Ba da, am răspuns şi am scos dopul unei sticle de vin şi i-am turnat puţin într-un pocal. M-am uitat la Mandor şi apoi la sticlă, dar el clătină din cap. Însă trebuie să recunoşti că s-a comportat bine în competiţia aceea de alergări împotriva UCLA, când era student în anul doi, am spus ca să n-o las să-l reducă total la tăcere. O parte din asta vine din partea cea mai viguroasă a vieţii.

Zâmbi când acceptă vinul.

– Da. În ziua aceea a doborât un record mondial. Încă îl văd trecând peste gardul final.

– Erai acolo?

– Oh, da. Am fost la toate întâlnirile voastre. Te-am văzut chiar şi pe tine alergând. Nu rău.

Sorbi din vin.

– Ai vrea să trimit după ceva de mâncare pentru tine? am întrebat.

– Nu, chiar nu mi-e foame. Mai devreme vorbeam despre adevăr…

– Aşa e. Bănuiesc că au fost unele schimburi vrăjitoreşti acolo în Ţinut între tine şi Mască…

– Mască?

– Vrăjitorul cu mască albastră care conduce acum acolo.

– Oh, da. Într-un fel.

– Deţin povestea corectă, nu-i aşa?

– Da, dar întâlnirea a fost mai mult decât un pic traumatizantă. Iartă-mi ezitarea. Am fost luată prin surprindere şi nu mi-am pregătit apărarea la timp. Asta a fost acolo. N-o să se mai întâmple.

– Sunt sigur. Dar…

– M-ai răpit? mă întrerupse. Sau chiar te-ai luptat cu Masca pentru a mă elibera?

– Ne-am luptat, am spus.

– În ce condiţie ai lăsat Masca?

– Îngropat sub un morman de bălegar.

Chicoti.

– Minunat! Îmi plac bărbaţii cu simţul umorului.

– Trebuie să mă întorc, am adăugat.

– Oh? De ce?

– Pentru că Masca s-a aliat acum cu un inamic de-al meu – un individ pe nume Jurt, care-mi vrea pieirea.

Ridică uşor din umeri.

– Dacă Masca nu mai e un secret pentru tine, nu văd cum Masca şi bărbatul ăla ar fi o mare problemă.

Mandor îşi drese glasul.

– Vor ca tu să pleci. Numai că Jurt e un schimbător de forme şi un vrăjitor modest de la Curţi. Are şi putere asupra Umbrei.

– Presupun că asta contează.

– Nu atât de mult faţă de ceea ce plănuiesc cei doi să ducă la bun sfârşit, i-am spus. Eu cred că Masca intenţionează să-l treacă pe Jurt prin acelaşi ritual pe care l-a avut şi ultimul tău soţ – ceva ce implică Fântâna Puterii.

– Nu! strigă ea şi se ridică în picioare, restul de vin amestecându-se cu scuipatul Naydei şi câteva vechi pete de sânge pe Tabriz-ul[1] pe care-l cumpărasem pentru scena pastorală delicată şi plină de detalii. Nu trebuie să se întâmple iar!

Prin ochii ei veni şi trecu o furtună. Atunci, pentru prima dată, păru vulnerabilă.

– Din cauza asta l-am pierdut… rosti.

Apoi clipa trecu. Asprimea îi reveni.

– Nu mi-am terminat vinul, spuse apoi, aşezându-se la loc.

– Îţi aduc alt pahar, i-am spus.

– Şi e vreo oglindă pe masă?

11

Am aşteptat până când se termină de dichisit, aruncând câte o privire pe fereastră spre zăpadă şi încercând pe furiş să-i contactez pe Luke sau Coral în timp ce eram cu spatele la ea. Oricum, fără noroc. Când puse jos pieptenul şi peria pe care le împrumutase de la mine şi lăsă oglinda alături, mi-am închipuit că terminase de organizat gândurile la fel ca părul şi era

[1] Covor de Tabriz. Covor Persian din Tabriz, capitala provinciei Azerdbaijanului oriental. (n. trad.)

pregătită să vorbească iar. M-am răsucit uşor şi m-am plimbat.

Ne-am studiat unul pe altul în timp ce exersam lipsa de expresie, apoi întrebă:

– Mai ştie cineva din Amber că m-ai trezit?

– Nu, am răspuns.

– Bun. Asta înseamnă că am şansa de a pleca vie de aici. Presupun că vrei ajutorul mea împotriva Măştii şi acestui Jurt?

– Da.

– Mai exact, ce fel de ajutor doreşti şi cu ce ai de gând să-l plăteşti?

– Intenţionez să pătrund în Ţinut şi să neutralizez Masca şi pe Jurt.

– Să neutralizezi? Asta e unul dintre acele mici eufemisme pentru „ucis”, nu-i aşa?

– Bănuiesc că da, am răspuns.

– Amberul n-a fost niciodată renumit pentru sensibilitatea lui. Ai fost expus prea mult gazetăriei americane. Aşadar, eşti la curent cu buna mea cunoaştere a Ţinutului şi vrei ajutorul meu ca să-i ucizi pe doi dintre ei. Corect?

Am încuviinţat.

– Rinaldo mi-a spus că dacă se întâmplă să sosim prea târziu şi Jurt a trecut deja prin ritualul de transformare, s-ar putea ca tu să ştii o cale de a folosi aceeaşi putere împotriva lui, am explicat.

– Şi-a băgat nasul în notiţele alea mai mult decât aş fi crezut, spuse. Atunci va trebui să fiu francă cu tine, întrucât vieţile noastre ar putea depinde de asta: Da, există o asemenea tehnică. Dar nu, nu ne va fi de niciun ajutor. Sunt necesare anumite pregătiri pentru a îndrepta puterea spre un asemenea rezultat. Nu e ceva pe care să-l pot apuca şi folosi în orice clipă.

Mandor îşi drese glasul.

– Mai degrabă nu l-aş vrea mort pe Jurt dacă există o posibilitate de a-l aduce înapoi la Curţi ca prizonier. Ar putea fi disciplinat. Trebuie să existe o cale de a-l neutraliza fără a-l… neutraliza de-adevăratelea, dacă vrei.

– Şi dacă nu există? am întrebat.

– Atunci o să te ajut să-l ucizi, spuse. Nu-mi fac iluzii despre el, dar mă simt obligat să încerc ceva. Mi-e teamă că vestea morţii lui l-ar scoate din minţi pe tatăl nostru.

Am privit în zare. Poate că avea dreptate, şi chiar dacă moartea bătrânului Sawall ar fi însemnat propria lui succesiune la titlu şi controlul unor proprietăţi considerabile, eram convins

că nu-şi dorea să le obţină cu preţul ăsta.

– Înţeleg, am spus. Nu m-am gândit la asta.

– Aşa că dă-mi şansa să-l îmblânzesc. Dacă eşuez, mă alătur ţie în orice trebuie făcut.

– De acord, am spus încercând să observ cum reacţionează Jasra.

Ne studia, cu o expresie curioasă pe chip.

– Tatăl nostru? spuse.

– Da, am răspuns. Nu voiam să pomenesc asta, dar întrucât a venit vorba, Jurt e fratele nostru mai tânăr.

Ochii ei erau acum aprinşi, cu o nuanţă de complicitate.

– E o luptă pentru putere în familie, nu-i aşa? întrebă.

– Presupun că se poate spune şi aşa, am zis.

– Nu chiar, spuse Mandor.

– Şi familia ta e importantă la Curţi?

Mandor ridică din umeri. Am făcut la fel. Aveam senzaţia că ea încearcă să-şi imagineze o cale de a profita şi în acest mod şi am hotărât să o obstrucţionez.

– Discutam sarcina următoare, am zis. Vreau să ajungem acolo şi să accept provocarea Măştii. Dacă Jurt ne stă în cale, o să-l oprim şi i-l vom da lui Mandor. Dacă e imposibil să-l îmblânzim pur şi simplu, mergem până la capăt. Eşti de partea noastră?

– N-am discutat încă preţul, rosti ea.

– În regulă. Am vorbit cu Rinaldo despre asta şi mi-a spus să-ţi transmit că a renunţat la răzbunare. El crede că lucrurile s-au pus la punct cu Amberul atunci când a murit Caine. Mi-a cerut să te eliberez dacă vei fi de acord cu asta şi a sugerat ca, în schimbul ajutorului tău împotriva noului stăpân al citadelei, să punem Ţinutul celor Patru Lumi sub suveranitatea ta. Condiţia de bază, cum a zis el. Ce părere ai?

Ridică pocalul şi luă o sorbitură lungă, lentă. Trăgea de timp, ştiam, încercând să găsească o modalitate de a stoarce mai mult din înţelegerea asta.

– Ai vorbit cu Rinaldo foarte recent? spuse.

– Da.

– Nu pricep de ce zboară de colo-colo cu Dalt, în loc să fie aici cu noi, dacă e atât de convins de planul ăsta.

Am oftat.

– Okay, o să-ţi spun povestea. Dar dacă eşti de partea noastră, vreau să ne mişcăm repede.

– Dă-i drumul.

Aşa că am repovestit aventura de noapte din Arden, omiţând doar faptul că Vialle îl luase pe Luke sub protecţia ei. Nayda părea din ce în ce mai abătută în timp ce povesteam, scoţând mici scâncete la intervale neregulate.

Când am terminat, Jasra puse mâna pe braţul lui Mandor şi se ridică, atingându-l uşor cu şoldul când trecu şi se îndreptă spre Nayda.

– Acum spune-mi de ce fiica unui înalt oficial din Begma e reţinută aici, rosti.

– E posedată de un demon căruia îi place să se amestece în treburile mele, am explicat.

– Adevărat? M-am întrebat adesea ce hobby-uri ar putea avea demonii, remarcă ea. Dar se pare că acest demon special a încercat să spună ceva care m-ar putea interesa. Dacă ai fi atât de bun să-l eliberezi pentru o conversaţie de o clipă, promit apoi să iau în considerare oferta ta.

– Timpul trece, am zis.

– În cazul ăsta, răspunsul meu e nu. Închideţi-mă undeva şi mergeţi în Ţinut fără mine.

Am privit spre Mandor.

– Întrucât încă n-am acceptat oferta voastră, continuă Jasra, Rinaldo ar numi asta o cheltuială pentru distracţie.

– Nu văd nimic rău în asta, spuse Mandor.

– Atunci, las-o să vorbească, i-am zis.

– Poţi să vorbeşti, *ty'iga,* zise.

Primele ei cuvinte nu fură adresate Jasrei, totuşi, ci mie:

– Merlin, trebuie să mă laşi să te însoţesc.

M-am deplasat într-un loc din care să-i văd chipul.

– Nicio şansă, i-am spus.

– De ce nu?

– Pentru că predilecţia ta pentru apărarea mea mă va pune, de fapt, într-o situaţie în care probabil va trebui să-mi asum nişte riscuri.

– Ăsta-i felul meu de-a fi, răspunse.

– Şi problema mea, am zis. Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Aş fi bucuros să vorbesc cu tine când se vor termina toate, dar va trebui să stai deoparte.

Jasra îşi drese glasul.

– Asta e tot mesajul? Sau e ceva ce-ai vrea să-mi spui şi mie?

Urmă o tăcere lungă, apoi:

– Îi vei însoţi sau nu? întrebă Nayda.

Jasra întârzie răspunsul, evident cântărindu-şi vorbele:

– Aceasta e o operaţiune clandestină, personală. Nu sunt deloc sigură că va fi sprijinită de bătrânii lui Merlin din Amber. Deşi e adevărat că pot câştiga dacă o să cooperez. În acelaşi timp îmi asum un risc considerabil. Fireşte, îmi doresc libertatea şi restituirea Ţinutului. Aproape că e un târg corect. Numai că el cere şi abandonarea răzbunării. Ce garanţie am eu că asta înseamnă ceva aici şi că ierarhia Amberului nu mă va vâna după aceea ca pe o intrigantă? Nu poate vorbi în numele celorlalţi când acţionează hoţeşte.

Într-un fel, devenise o întrebare adresată mie şi întrucât era o întrebare foarte bună la care, de fapt, nu aveam răspuns, am fost bucuros că a intervenit *ty'iga:*

– Eu cred că te pot convinge că ar fi în interesul tău să-i însoţeşti şi să le oferi tot ajutorul pe care-l poţi da, spuse.

– Te rog, începe, îi spuse Jasra.

– Despre chestiunea asta va trebui să-ţi vorbesc între patru ochi.

Jasra zâmbi, din dragostea ei pentru intrigi, sunt convins.

– Sunt de acord, spuse.

– Mandor, sileşte-o să vorbească acum, am zis.

– Stai! rosti Jasra. Ori voi purta această conversaţie privată, ori nu vă mai gândiţi să vă ajut.

Am început să mă-ntreb cât de mult ajutor reprezenta Jasra dacă nu putea invoca Fântâna să-l lichideze pe Jurt, dacă asta ar fi devenit cea mai mare problemă a noastră. Adevărat, ea cunoştea Ţinutul. Dar nu ştiam sigur cât de pricepută e ca vrăjitoare.

Pe de altă parte, voiam ca lucrurile să fie puse la punct acum şi un adept în plus ar fi contat.

– Nayda, am spus, plănuieşti ceva care ar putea provoca pagube Amberului?

– Nu, răspunse ea.

– Mandor, pe ce jură *ty'iga?* am întrebat.

– Ei nu jură.

– La naiba, am zis. De cât timp ai nevoie?

– Acordă-ne zece minute, îmi spuse ea.

– Hai să facem o plimbare, i-am zis lui Mandor.

– Sigur, aprobă el aruncând o altă bilă de metal către Nayda. Aceasta se alătură celorlalte pe orbită în jurul ei, puţin deasupra nivelului taliei.

Am scos o cheie din sertarul biroului meu înainte de a pleca. Şi, îndată ce am fost în hol, l-am întrebat:

– E vreo posibilitate ca Jasra s-o elibereze?

– Nu, dacă există şi circuitul adiţional de închidere pe care l-am instalat când ieşeam, răspunse. Puţini sunt cei care ar putea imagina o cale de scăpare şi, cu siguranţă, nu în zece minute.

– E plină de secrete, blestemata asta de *ty'iga,* am spus. Ceea ce mă face să mă-ntreb cine e de fapt prizonierul aici.

– Dă la schimb nişte informaţii pentru cooperarea Jasrei. Vrea ca doamna să ne însoţească dacă ea nu poate să meargă, ceea ce ar însemna o protecţie în plus pentru tine.

– Atunci de ce nu putem fi şi noi de faţă?

– Nimic din ce-am aflat de la ea nu lămureşte situaţia.

– Ei bine, întrucât am câteva minute, am un mic comision de îndeplinit. Vrei să supraveghezi ce se petrece aici şi să te ocupi tu dacă ne strigă înainte să mă întorc?

Zâmbi.

– Dacă trece pe-aici vreuna dintre rudele tale, pot să mă prezint drept lord al Haosului?

– Credeam că eşti şi un lord al minciunii.

– Fireşte, rosti şi bătu din palme şi dispăru.

– O să mă grăbesc, am spus.

– Salut! veni vocea lui de undeva.

M-am grăbit pe hol. Era un mic pelerinaj, presupun – ceva ce nu mai făcusem de multă vreme. Având în vedere o întreprindere ca asta, părea, într-un fel, ceva potrivit.

Când am ajuns la uşă, am stat afară o clipă, cu ochii închişi, vizualizând interiorul aşa cum îl văzusem ultima oară. Era apartamentul tatălui meu. Rătăcisem prin el în multe ocazii, încercând să aflu din mobilier, amplasament, rafturi de cărţi şi colecţiile lui ciudate ceva mai mult decât ştiam deja despre el. Întotdeauna exista un mic amănunt care-mi atrăgea atenţia, care răspundea unei întrebări sau ridica una nouă – o inscripţie pe forzaţul unei cărţi sau o notiţă pe margine, o perie de păr argintie purtând iniţiale greşite, o dagherotipie a unei brunete atrăgătoare semnată: „Lui Carl, Dragoste, Carolyn”, un instantaneu cu tatăl meu strângându-şi mâinile cu generalul MacArthur…

Am descuiat uşa şi am împins-o.

Nu m-am mişcat câteva secunde, totuşi, întrucât în interior strălucea o lumină. Încă mai multe secunde am ascultat, dar nu

se auzi niciun sunet. Lent, am intrat. Câteva lumânări ardeau pe dulapul de pe peretele de vizavi. Nu se vedea nimeni.

– Hello? am strigat. Sunt eu, Merlin.

Niciun răspuns.

Am închis uşa în spatele meu şi am înaintat. O vază se afla pe dulap printre lumânări. Conţinea un singur trandafir care părea a fi argintiu. M-am apropiat. Da, era adevărat, nu artificial. Şi era din argint. În ce umbră cresc asemenea flori?

Am scos o lumânare din sfeşnicul ei şi am plecat, protejându-i flacăra cu mâna. Am traversat în dreapta şi am intrat în încăperea următoare. Imediat, deschizând uşa, am văzut că nu era nevoie să fi adus lumânarea. Aici ardeau mult mai multe.

– Hello? am repetat.

Din nou, niciun răspuns. Niciun fel de zgomot.

Am pus lumânarea pe o masă din apropiere şi m-am îndreptat spre pat. Am ridicat o mânecă şi am lăsat-o să cadă. O cămaşă argintie era pusă pe cuvertură lângă o pereche de pantaloni negri – culorile tatălui meu. Nu erau aici când fusesem ultima oară.

M-am aşezat lângă ele şi am privit într-un colţ îndepărtat. Ce se întâmpla? Un bizar ritual gospodăresc? Stafii? Sau…

– Corwin? am zis.

Pentru că nu aşteptam un răspuns, n-am fost dezamăgit. Când m-am ridicat, totuşi, m-am lovit de un obiect greu atârnat peste cel mai apropiat stâlp al patului. Am întins mâna şi l-am ridicat să-l văd mai bine. O centură cu o armă în teacă. Nici acestea nu se aflau aici ultima oară. Am apucat mânerul şi am scos spada.

Un fragment din Model, gravat în metalul cenuşiu, dansă în lumina lumânării. Era Grayswandir, spada tatălui meu. Cum de se afla din nou aici, habar n-aveam.

Şi mi-am dat seama cu durere că nu mai puteam întârzia aici ca să văd ce se întâmplă. Trebuia să revin la problemele mele. Da, hotărât lucru, timing-ul era împotriva mea azi.

Am pus Grayswandir la loc în teacă.

– Tată? am spus. Dacă mă auzi, vreau să fim din nou împreună. Dar acum trebuie să plec. Noroc în tot ceea ce faci.

Apoi am părăsit încăperea, am atins trandafirul de argint când am trecut pe lângă el şi am încuiat uşa. Când m-am răsucit, am constatat că tremuram.

Nu m-am întâlnit cu nimeni la întoarcere şi, când m-am apropiat de uşa mea m-am întrebat dacă ar trebui să intru, să

bat la uşă sau să aştept. Apoi ceva îmi atinse umărul şi m-am răsucit, dar nu era nimeni. Când m-am răsucit încă o dată Mandor stătea dinaintea mea, cu sprâncenele uşor încruntate.

– Ce se-ntâmplă? întrebă. Pari mult mai tulburat decât atunci când ai plecat.

– Ceva cu totul diferit, cred. Vreo vorbă dinăuntru?

– Am auzit un ţipăt al Jasrei în timp ce tu lipseai şi m-am repezit la uşă şi am deschis-o. Dar râdea şi mi-a cerut s-o-nchid.

– Ori *ty'iga* ştie nişte bancuri bune ori noutăţile sunt favorabile.

– Aşa s-ar părea.

Un pic mai târziu uşa se deschise şi Jasra ne făcu un semn din cap.

– Conversaţia noastră s-a terminat, spuse.

Am studiat-o în timp ce intram în încăpere. Părea mult mai veselă decât atunci când ieşiserăm din cameră. Erau ceva mai multe încreţituri la colţul ochilor şi părea că vrea să-şi aducă la loc colţurile gurii.

– Sper că a fost un interviu fructuos, am spus.

– Da. Una peste alta, aş spune că da, răspunse.

O privire spre Nayda îmi arătă că nimic nu se schimbase în poziţia şi expresia ei.

– Va trebui să-ţi cer o decizie acum, am zis. Nu-mi pot permite să mai pierd timpul.

– Ce se-ntâmplă dacă spun nu? întrebă ea.

– O să te duc în apartamentele tale şi o să le spun celorlalţi că eşti pregătită, am spus.

– Ca oaspete?

– Ca un oaspete foarte bine protejat.

– Pricep. Ei bine, chiar nu-mi doresc să vizitez apartamentele alea. M-am hotărât să te însoţesc şi să te ajut conform înţelegerilor noastre.

Am făcut o plecăciune.

– Merlin! spuse Nayda.

– Nu! am răspuns şi m-am uitat la Mandor.

Se apropie şi rămase în faţa Naydei.

– Cel mai bine ar fi să dormi acum, îi spuse şi ochii ei se închiseră, umerii îi căzură. Unde e un loc bun în care să se odihnească profund? mă întrebă.

– Pe aici, am spus arătând intrarea în camera cealaltă.

O luă de mână şi o conduse afară. După un timp, l-am auzit vorbind în şoaptă, după care doar tăcere. Apăru un pic mai târziu

şi eu m-am dus spre uşă şi am aruncat o privire înăuntru. Era întinsă pe patul meu. N-am văzut nicio sferă de metal prin apropiere.

– A adormit?

– Pentru multă vreme, răspunse.

Am privit spre Jasra, care se uita în oglindă.

– Eşti gata? am întrebat.

Mă privi printre genele lăsate.

– Cum propui să ne teleportezi? întrebă.

– Ai vreun truc special care să ne ducă acolo?

– Nu în clipa asta.

– Atunci o să-l chem pe Ghostwheel să ne ducă.

– Eşti sigur că e bine? Am conversat cu… dispozitivul acela. Nu cred că e demn de încredere.

– E-n ordine, am spus. Vreo vrajă pe care ai vrea s-o foloseşti la început?

– Nu e necesar. Resursele mele ar trebui să fie de ajuns.

– Mandor?

Am auzit un clinchet de undeva din mantia lui.

– Gata, spuse.

Am extras Atuul Ghostwheel-ului şi l-am studiat. Am început meditaţia. Apoi am întins mâna. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, rechemându-l, acordându-mă, extinzându-mă. Am întins iar mâna, chemând, simţind…

– Uşa… spuse Jasra.

Am privit spre uşa holului dar n-am remarcat nimic neobişnuit. Apoi am privit spre ea şi mi-am dat seama de direcţia privirii ei.

Uşa spre camera cealaltă, unde dormea Nayda, începuse să strălucească. Avea o lumină galbenă şi, chiar în timp ce priveam, creştea în intensitate. Un spot şi mai strălucitor apăru în centru. Brusc, spotul începu o mişcare lentă sus-jos.

Apoi începu muzica, nu ştiu de unde, şi vocea lui Ghostwheel anunţă:

– Urmaţi mingea care ţopăie.

– Opreşte-o! am zis. Ne scoate din minţi!

Muzica se auzi în continuare. Cercul de lumină se linişti.

– Îmi pare rău, spuse Ghost. Credeam că o să vă placă un pic de relaxare comică.

– Ai greşit, am răspuns. Nu vreau decât să ne duci în citadela din Ţinutul celor Patru Lumi.

– Vreţi şi soldaţii? Se pare că nu-l găsesc pe Luke.

– Numai noi trei, am răspuns.

– Şi cea care doarme alături? Am întâlnit-o înainte. Nu dă bine la scanare.

– Ştiu. Nu e umană. Las-o să doarmă.

– Foarte bine, atunci. Treceţi prin uşă.

– Haideţi, le-am spus celorlalţi luându-mi centura cu arme şi încingând-o, adăugând stiletul de rezervă, înşfăcând mantia de pe un scaun şi punând-o pe umeri.

M-am îndreptat spre portal şi Mandor şi Jasra mă urmară. Am păşit prin poartă, numai că încăperea nu se mai afla acolo. În loc de asta, fu un moment de neclaritate şi, când simţurile mi se limpeziră, priveam în jos şi împrejur la mare distanţă sub un cer mohorât, cu un vânt rece biciuindu-mi veşmintele.

L-am auzit pe Mandor exclamând şi, o clipă mai târziu, am auzit-o şi pe Jasra – în spatele meu şi în stânga. Câmpia de gheaţă întinsă se afla – albă-ca-oasele – în dreapta mea, şi în direcţia opusă o mare gri-ardezie dădea la iveală o spumă ca nişte şerpi într-o găleată cu lapte. Undeva în depărtare, dinaintea mea, solul întunecat clocotea şi scotea aburi.

– Ghost! am strigat. Unde eşti?

– Aici, veni un răspuns moale şi am văzut un mic inel de lumină lângă vârful cizmei mele stângi.

Exact în faţă şi jos, Ţinutul se înălţa ţeapăn în depărtare. Nu existau semne de viaţă în afara zidurilor. Mi-am dat seama că mă aflam probabil în munţi, stând undeva lângă locul unde ţinusem lungul meu colocviu cu bătrânul sihastru pe nume Dave.

– Voiam să ne duci în interiorul citadelei din Ţinut, am explicat. De ce ne-ai adus aici, sus?

– Ţi-am spus că nu-mi place locul, răspunse Ghost. Voiam să-ţi ofer şansa de a-l privi de sus şi să hotărăşti exact unde anume vreţi să fiţi trimişi. În felul ăsta mă pot mişca foarte iute la plecare şi nu mă expun prea mult unor forţe pe care le consider chinuitoare.

Am continuat să studiez Ţinutul. O pereche de călugări mergea în cerc în faţa zidurilor exterioare. Dacă n-ar fi existat un şanţ, probabil că ar fi făcut o treabă bună creând unul. Stăteau aproape exact la 180 de grade depărtare şi făceau cu rândul la iluminat. Cel mai apropiat producea scântei cu săgeţi de fulger, căpătând o incandescenţă sinistră; apoi, când începea să scadă, celălalt strălucea. Trecură prin acest ciclu de mai multe ori în timp ce priveam.

Jasra făcu un mic zgomot şi m-am întors şi am întrebat-o:

– Ce se-ntâmplă?

– Ritualul, răspunse ea. Cineva se joacă cu forţele acelea chiar acum.

– Poţi să-mi spui cam la ce distanţă s-ar afla? am întrebat.

– Nu chiar. Ar putea doar să fi început sau deja să fi terminat. Stâlpii de foc îmi spun că totul e pregătit.

– Atunci, cheamă-l, Jasra. Unde ar trebui să ne facem noi apariţia?

– Există două lungi coridoare care duc în camera fântânii. Unul se află la acelaşi nivel şi celălalt un etaj mai sus. Camera însăşi are mai multe etaje.

– Mi-amintesc asta, am zis.

– Dacă ei lucrează nemijlocit cu forţele şi noi apărem pur şi simplu în încăpere, continuă ea, avantajul surprizei va fi doar momentan. N-aş putea spune sigur cu ce anume ne vor lovi. Ar fi mai bine să ne apropiem prin unul dintre cele două coridoare şi să-mi daţi posibilitatea să evaluez situaţia. Întrucât există posibilitatea să remarce apropierea noastră prin holul de jos, cel de deasupra ar fi cel mai bun pentru scopurile noastre.

– În regulă, am aprobat. Ghost, poţi să ne duci în holul de deasupra?

Cercul se lărgi, ţopăi, se ridică, rămase deasupra noastră o clipă, apoi căzu.

– Sunteţi… deja… acolo, rosti Ghost în timp ce imaginea se balansa şi cercul de lumină trecu peste noi, din cap până-n picioare. La revedere.

Avea dreptate. De data asta, ne aflam exact la ţintă. Ne aflam într-un coridor lung, slab luminat, cu pereţii din piatră neagră, sculptaţi. Un capăt se pierdea în beznă. Celălalt ducea într-o zonă luminată. Tavanul era din cherestea negeluită, traversele greoaie fiind pline de perdele şi de firele pânzelor de păianjen. Câteva globuri magice albastre sclipeau în consolele din perete, răspândind o lumină palidă care arăta că sunt aproape de capătul vrăjilor. Altele erau deja stinse. Lângă capătul mai luminos al coridorului unele fuseseră înlocuite cu felinare. De deasupra se auziră zgomotele unor lucruşoare agitându-se în tavan. Locul mirosea a jilav, a mucegai. Dar aerul avea o însuşire electrică, ca şi cum am fi respirat ozon, cu un fior transmiţându-se pretutindeni.

Am trecut pe Viziunea Logrusului şi imediat luminozitatea

crescu considerabil. Linii de forţă ca nişte cabluri galbene strălucitoare se întindeau pretutindeni. Ele asigurau iluminatul suplimentar pe care-l percepeam acum. Şi de fiecare dată când mişcările mele intersectau o linie de forţă, aceasta mărea efectul pişcător pe care-l simţisem peste tot. Acum puteam să văd cum Jasra se afla la intersecţia mai multor linii şi părea să-şi extragă energie din ele în trup. Căpăta o strălucire pe care nu cred că vederea mea normală ar fi putut-o detecta. Când am privit spre Mandor am văzut Semnul Logrusului plutind în faţa lui, ceea ce însemna că şi el vedea ceea ce vedeam eu.

Jasra începu să se deplaseze încet de-a lungul coridorului către capătul luminos. M-am plasat în spatele ei şi uşor în stânga. Mandor mă urmă, mişcându-se atât de tăcut încât din când în când trebuia să mă uit în urmă ca să mă asigur că încă e cu noi. În timp ce înaintam am devenit conştient de o anume senzaţie de palpitare, asemeni bătăii unui imens puls. Dacă aceasta se transmitea prin podea sau prin aceste linii care vibrau şi pe care le întâlneam în continuu, nu puteam spune.

M-am întrebat dacă faptul că noi deranjam această reţea de forţe nu ne trădează prezenţa, ba chiar poziţia, adeptului care lucra la fântână. Sau concentrarea lui asupra sarcinii era îndeajuns de mare astfel încât să ne permită să ne apropiem fără a fi detectaţi?

– A pornit? i-am şoptit Jasrei.

– Da, răspunse ea.

– Cât de departe s-a ajuns?

– Faza principală ar putea fi deja completă.

Câţiva paşi, după care mă întrebă:

– Care-i planul tău?

– Dacă tu ai dreptate, atacăm imediat. Poate că mai întâi ar trebui să-l luăm pe Jurt – cu toţii, vreau să zic – dacă a devenit atât de puternic, atât de periculos.

Îşi linse buzele.

– Eu sunt probabil cea mai bine pregătită să tratez cu el, datorită legăturii mele cu Fântâna, rosti apoi. Mai bine nu-mi staţi în cale. Mai degrabă te văd tratând cu Masca în acest răstimp. Ar fi mai bine să-l ţii pe Mandor în rezervă, ca să dea ajutor celui care va avea nevoie.

– Sunt de acord cu raţionamentul tău, am spus. Mandor, ai auzit?

– Da, răspunse şoptit. O să fac cum spune ea. Ce se-ntâmplă

dacă eu distrug însăşi Fântâna? o întrebă pe Jasra.

– Nu cred că e posibil aşa ceva, răspunse ea.

El pufni şi am putut vedea traseul periculos către care i se îndreptau gândurile.

– Fă-mi plăcerea şi dă-ţi cu presupusul, spuse.

Ea tăcu un timp, apoi:

– Dacă ai reuşi s-o opreşti, chiar şi pentru puţin timp, probabil că s-ar prăbuşi citadela. Eu am folosit emanaţiile ei ca să ţin acest loc în picioare. E vechi şi niciodată n-am reuşit să-l susţin acolo unde era nevoie. Cantitatea de energie necesară pentru a ataca Fântâna cu succes, totuşi, e mai bine să fie investită în altă parte.

– Mulţumesc, spuse.

Jasra se opri, întinzând o mână într-una dintre liniile de forţă şi închizând ochii ca şi cum ar fi luat pulsul.

– Foarte puternic, rosti un pic mai târziu. Cineva se află acum la niveluri foarte adânci.

Începu să se mişte din nou. Lumina din capătul coridorului deveni mai strălucitoare, apoi scăzu, crescu, scăzu. Umbrele se retrăgeau şi reveneau în mod repetat în acest timp. Am auzit un sunet asemănător bâzâitului cablurilor de înaltă tensiune. Era de asemeni un zgomot intermitent ca o trosnitură venind din direcţia aceea. Am mărit pasul când Jasra începu să se grăbească. Cam în acelaşi timp se auzi un hohot de râs deasupra. Frakir se încordă pe încheietura mâinii. Fulgi de foc străluceau dincolo de gura coridorului.

– La naiba, la naiba, la naiba, am auzit-o pe Jasra.

Ridică mâna când am ajuns pe platforma pe care stătea Masca atunci când ne întâlniserăm. M-am oprit în timp ce se deplasa foarte lent, apropiindu-se de balustradă. Existau scări şi în dreapta şi în stânga, ducând jos în părţile opuse ale încăperii.

Jasra privi în jos doar o clipă; apoi se aruncă înapoi şi în dreapta, rostogolindu-se când atinse podeaua. Luând o bucată din balustradă, o minge din flăcări portocalii ţâşni în sus ca o cometă leneşă, trecând prin zona pe care tocmai o părăsise. M-am repezit lângă ea, i-am trecut un braţ pe sub umeri, am început s-o ridic.

Am simţit-o cum se încordează, în timp ce capul ţâşni uşor în stânga. Într-un fel, deja ştiam ce-o să văd când voi privi într-acolo.

Jurt se afla acolo, gol puşcă în afara peticului care-i acoperea

ochiul, strălucind, zâmbind, un pic dincolo de realitate.

– Frumos din partea ta să treci pe-aici, frate, rosti. Îmi pare rău că nu poţi rămâne.

Scântei dansau în vârful degetelor în timp ce-şi îndreptă braţul în direcţia mea. Mă îndoiesc că ar fi avut de gând să ne strângem mâinile.

Singurul răspuns la care m-am putut gândi a fost: Ai şireturile desfăcute, ceea ce fireşte nu-l opri ci, de fapt, îl făcu să pară uluit o secundă sau două.

12

Jurt nu jucase niciodată fotbal. Nu cred că se aştepta să vin atât de iute şi să mă reped asupra lui; şi, când se întâmplă, nu cred că anticipase venirea mea.

În ceea ce priveşte lovitura chiar deasupra genunchilor şi împingerea prin deschizătura din balustradă, sunt sigur că a fost luat prin surprindere. Măcar păru surprins când se prăbuşi, cu scânteile încă dansându-i în vârful degetelor.

Am auzit-o pe Jasra chicotind, chiar când el dispăru la mijlocul căderii şi se evaporă înainte de a atinge podeaua. Apoi, cu coada ochiului, am văzut-o ridicându-se.

– Acum, o să tratez eu cu el, spuse. Nicio problemă. E stângaci, zise chiar când apăru în capul scărilor în dreapta ei. Ocupă-te de Mască!

Masca se afla pe partea opusă a fântânii din piatră neagră, holbându-se la mine printr-un gheizer de flăcări portocalii şi roşii. Dedesubt, în bazin, focurile erau galbene şi albe şi clipoceau. Când adună un pumn de flăcări aşa cum un copil face un bulgăre de zăpadă, flăcările deveniră albastru incandescent. Apoi îl aruncă spre mine.

L-am evitat cu o simplă paradă. Aceasta nu era Artă, era energie fundamentală. Dar aceasta fu ca un memento, chiar dacă am văzut-o pe Jasra făcând gesturile preliminare unei vrăji periculoase pur şi simplu ca un truc, aducând-o destul de aproape de Jurt ca să-l răstoarne, împingându-l în josul scărilor.

Nu era Artă. Oricine s-ar fi bucurat de luxul de a trăi în apropiere şi folosind o sursă de putere ca aceasta, ar fi devenit fără îndoială foarte neglijent odată cu trecerea timpului, folosind doar scheletul de bază al vrăjilor drept ghid, umplându-l cu râuri

de putere. Cineva ignorant sau extrem de leneş putea chiar să renunţe la asta după un timp şi să se joace direct cu forţele brute, un fel de şamanism, opus purităţii înaltei Magii – ca aceea a unei ecuaţii echilibrate – producând un efect maxim cu un minimum de efort.

Jasra ştia asta. Puteam spune că primise o pregătire formală undeva pe parcurs. Oricum asta era spre binele nostru, mi-am zis în timp ce param o altă minge de foc şi mă deplasam în stânga.

Am început să cobor scara – lateral – fără să-mi desprind privirea de la Mască. Eram pregătit să mă apăr sau să lovesc într-o clipă.

Balustrada începu să strălucească în faţa mea, apoi izbucni în flăcări. M-am retras un pas şi am continuat să cobor. Nu merita să irosesc o vrajă ca să arunc apă peste flăcări. Era evident mai mult pentru spectacol decât pentru stricăciuni...

Bine...

Mai exista o posibilitate, mi-am dat seama atunci, când am văzut că Masca pur şi simplu mă privea, nu făcea nicio mişcare ca să arunce ceva în direcţia mea.

Putea fi, de asemeni, un test. Masca putea pur şi simplu să aştepte să descopere dacă mă limitam numai la vrăjile pe care le adusesem cu mine – sau dacă învăţasem să opresc direct sursa de putere de aici şi să rezolv treaba cu el aşa cum Jurt şi Jasra se pregăteau s-o facă. Bun. Să-l las să se întrebe. Un număr finit de vrăji împotriva unei surse de energie aproape-nelimitate?

Jurt apăru brusc pe pervazul unei ferestre, sus şi în stânga mea. Avu timp doar pentru o scurtă încruntătură înainte ca o perdea de foc să-l înconjoare. Atât el cât şi cortina dispărură o clipă mai târziu şi am auzit râsul Jasrei şi blestemul lui, urmate de un zgomot de prăbuşire undeva în partea cealaltă a încăperii.

În timp ce coboram o altă treaptă, scara dispăru din vedere. Crezând că e o iluzie, am continuat mişcarea lentă de coborâre a piciorului. N-am întâlnit nimic, totuşi, şi în cele din urmă am mărit pasul ca să trec peste locul gol pe treapta următoare.

Dispăru şi aceasta, oricum, în timp ce-mi treceam greutatea de pe un picior pe altul. Masca chicoti în timp ce îmi transformam mişcarea într-un salt ca să evit zona. Odată saltul făcut, treptele apărură una câte una pe măsură ce treceam peste ele.

Eram convins că Masca gândea că, dacă pot manipula puterea locală, reflexul m-ar putea face să trădez legătura. Şi, dacă nu, m-ar putea face să irosesc o vrajă de evadare.

Dar am apreciat distanţa până la acum vizibila podea. Dacă n-or să mai dispară nişte trepte aş putea izbuti să mă prind de următoarea, să mă ţin o clipă, apoi să-mi dau drumul. Asta ar fi fost perfect sigur. Şi, dacă greşeam, sau dacă dispărea o altă treaptă… Simţeam totuşi că voi ateriza destul de întreg. Mai bine să folosesc o vrajă total diferită în cădere.

M-am prins de capătul din spate al treptei celei mai îndepărtate, m-am legănat şi mi-am dat drumul, răsucindu-mi trupul şi pronunţând cuvintele unei vrăji pe care eu o numesc Zidul Căzător.

Fântâna se cutremură. Focurile se revărsară şi se răspândiră, debordând din bazin pe partea de lângă Mască. Şi apoi Masca însăşi fu aruncată pe podea în timp ce vraja mea îşi continua cursul descendent.

Braţele Măştii se ridicară în faţă în timp ce trupul părea să absoarbă strălucirea rotitoare, mâinile încercând s-o respingă. Era un arc luminos între mâinile lui, apoi o cupolă ca un scut. Îl ţinu deasupra lui, parând forţa loviturii finale a vrăjii mele. Deja mă deplasam brusc în direcţia lui. Chiar când făceam asta, Jurt apăru în faţa mea, stând pe buza cealaltă a fântânii chiar deasupra Măştii, privindu-mă. Înainte de a reuşi să-mi scot spada, să-l arunc pe Frakir sau să rostesc o altă vrajă, totuşi, fântâna se umflă, un val mare îl izbi pe Jurt din lateral, făcându-l să se întindă cât era de lung pe podea, măturându-l pe lângă Mască şi de-a lungul încăperii către piciorul celeilalte scări, pe care acum cobora tacticoasă Jasra.

– Nu înseamnă nimic să reuşeşti să te teleportezi oriunde, am auzit-o rostind, dacă peste tot eşti prostănac.

Jurt pufni şi se ridică în picioare. Apoi privi în sus, pe lângă Jasra…

– Şi tu, frate? rosti.

– Mă aflu aici ca să-ţi salvez viaţa, dacă e posibil, l-am auzit pe Mandor răspunzând. Ţi-aş sugera să te întorci cu mine acum…

Jurt urlă – cuvinte de nerecunoscut, doar un behăit animalic. Apoi:

– N-am nevoie de protecţia ta! ţipă. Şi tu eşti nebun să ai încredere în Merlin! Stai între el şi un regat!

O serie de cercuri luminoase apăru ca nişte inele de fum strălucitor din mâinile Jasrei, ca şi cum i-ar fi înconjurat trupul. Jurt se evaporă imediat, deşi câteva clipe mai târziu l-am auzit urlând spre Mandor dintr-o altă direcţie.

Am continuat să înaintez spre Mască, care se apărase cu succes în faţa Zidului Căzător şi acum începea să se ridice. Am rostit vorbele Potecii Îngheţate şi picioarele îi alunecară. Da, o să arunc un număr finit de vrăji împotriva sursei lui de putere. Eu numesc asta încredere. Masca are puterea. Eu aveam un plan şi căile de a-l aduce la îndeplinire.

O lespede ţâşni din podea, se transformă într-un nor de pietriş cu un zgomot scrâşnit, scârţâit, apoi zbură spre mine ca o încărcătură de alice. Am rostit cuvintele Reţelei şi am făcut un gest.

Toate fragmentele fură adunate înainte de a ajunge la mine. Apoi le-am direcţionat spre Mască, care încă se străduia să se ridice.

– Îţi dai seama că eu încă nu ştiu pentru ce ne luptăm? am zis. A fost ideea ta. Încă mai pot să...

Deocamdată, Masca renunţase să mai încerce să se ridice, îşi plasase mâna stângă într-o mică zonă de lumină şi întinsese dreapta, cu palma spre mine. Lumina dispăru şi un duş de foc ţâşni din mâna dreaptă şi se năpusti spre mine, asemeni picăturilor dintr-un pulverizator. Totuşi, eram pregătit pentru asta. Dacă Fântâna putea conţine focul, atunci trebuia să fie izolată de el.

M-am azvârlit pe cealaltă parte a structurii întunecate, folosind baza ca un scut.

– Se pare că unul dintre noi va muri, am strigat, deoarece nu ne oprim. Oricum ar fi, n-o să am şansa să te întreb mai târziu: Cine-i boarfa ta? Ce sunt eu pentru tine?

Unicul răspuns fu un chicotit din partea cealaltă a Fântânii, în timp ce podeaua începu să se mişte sub mine.

De undeva din dreapta, de la picioarele unei scări nedeteriorate, l-am auzit pe Jurt spunând:

– Un prostănac peste tot? Ce-ai zice de ceva mai aproape? şi am ridicat la timp privirea ca să-l văd apărând în faţa Jasrei şi ţinând-o strâns.

O clipă mai târziu urlă, în timp ce Jasra coborî capul şi buzele ei îi atinseră antebraţul. Apoi îl împinse şi el se prăbuşi pe treptele care mai rămăseseră, aterizând ţeapăn, nemişcat.

M-am târât spre dreapta Fântânii, peste marginile ascuţite ale podelei sparte, care se zgâlţâia şi mă scutura conform modelului puterii Măştii.

– Jurt a ieşit din competiţei, am comentat, şi acum eşti de unul

singur, Mască, împotriva a trei dintre noi. Renunţă şi o să văd dacă te las în viaţă.

– Trei dintre voi, se auzi vocea aceea plată, distorsionată. Recunoşti că nu mă poţi învinge fără ajutor?

– Să te „înving”? am zis. Poate că tu consideri asta un joc. Eu nu. N-o să mă supun niciunei reguli pe care o alegi tu. Renunţă sau te ucid, cu sau fără ajutor, când prind ocazia.

Un obiect întunecat apăru brusc deasupra, şi m-am rostogolit departe de Fântână când ajunse în bazin. Era Jurt. Incapabil să se deplaseze normal din cauza efectului paralizant al muşcăturii Jasrei, se teleportase de la picioarele scării în Fântână.

– Tu ai prietenii tăi, Lord al Haosului, şi eu pe ai mei, răspunse Masca în timp ce Jurt gemu slab şi începu să strălucească.

Deodată, Masca începu să se rotească în aer, în timp ce auzeam cum se sfărâmă pardoseala. Fântâna se stinse, slăbi, în timp ce un turn de flăcări se înălţă spre tavan, ridicându-se dintr-o nouă deschizătură în podea, purtând Masca în vârful auriu.

– Şi duşmanii, rosti Jasra apropiindu-se.

Masca îşi întinse braţele şi picioarele şi se roti lent în aer, controlându-şi dintr-o dată traiectoria. M-am ridicat şi m-am îndepărtat de Fântână. De obicei mă aflu în centrul catastrofelor geologice.

Un zgomot ca un bubuit veni dinspre fântâna dublă şi o notă înaltă, parcă fără sursă, îl însoţi. Un vânticel suflă printre grinzi. Turnul de foc în vârful căruia se înălţa Masca îşi continua spirala lentă, şi lichidul din fântâna scufundată începu o mişcare asemănătoare. Jurt se agită, gemu, ridică braţul drept.

– Şi duşmanii, rosti Masca, începând o serie de gesturi pe care le-am recunoscut imediat pentru că petrecusem mult timp descifrându-le.

– Jasra! am strigat. Caută-l pe Sharu!

Jasra făcu trei paşi repezi în stânga ei şi zâmbi. Ceva foarte asemănător unui fulger ţâşni dintre grinzi, înnegrind zona pe care tocmai o părăsise.

– El începe întotdeauna cu o lovitură de fulger, explică ea. E foarte lipsit de imaginaţie.

Se roti o dată şi se evaporă într-un nor roşiatic, cu un zgomot ca de sticlă spartă.

Am privit imediat spre locul în care se aflase bătrânul, cu „RINALDO” gravat pe piciorul drept. Acum era aplecat spre perete, cu o mână la frunte, cealaltă implementând o vrajă de

apărare simplă dar puternică.

Eram pe punctul de a-l striga pe Mandor ca să-l ucidă pe bătrân, când Masca mă lovi cu o vrajă Claxon care mă surzi temporar în timp ce vasele de sânge îmi plesneau în nas.

Ud leoarcă, am plonjat şi m-am rostogolit, interpunându-l pe Jurt care-acum-se-ridica între mine şi vrăjitorul din aer. De fapt, Jurt părea că iese de sub efectul muşcăturii Jasrei. Aşa că i-am înfipt un pumn în stomac în timp ce mă ridicam şi l-am răsucit într-o poziţie şi mai bună ca să-mi servească drept scut. O greşeală. Am primit o lovitură din corpul lui, cam ca un şoc electric cumplit şi chiar reuşi să râdă scurt în timp ce cădeam.

– Al tău e, l-am auzit apoi.

Cu coada ochiului, am văzut unde stăteau Jasra şi Sharu Garrul, fiecare dintre ei părând a ţine capătul unei lungi bucăţi de macrame ţesută din cabluri. Liniile pulsau şi îşi schimbau culorile şi eu ştiam că reprezintă mai degrabă forţele decât obiecte materiale, vizibile numai prin Viziunea Logrusului, cu care continuam să acţionez. Pulsaţia crescu ca ritm şi amândoi se lăsară uşor pe genunchi, cu braţele încă întinse, cu chipurile scânteind. Un cuvânt rapid, un gest şi aş fi putut rupe acest echilibru. Din nefericire, aveam propriile mele probleme în clipa aceea. Masca se năpusti asupra mea ca o insectă gigantică – fără expresie, strălucind, mortală. O succesiune de zgomote de prăbuşire se auzi în zidul din faţă al Ţinutului, unde o serie de crăpături apărură asemeni unui fulger negru. Eram conştient de praful care cădea dincolo de luminile în spirală, de urletul şi de vaietele ce se auzeau – acum slabe în urechile care-mi ţiuiau – de vibraţia continuă a podelei sub picioarele mele pe jumătate amorţite. Dar asta era în regulă. Am ridicat mâna stângă în timp ce dreapta alunecă în interiorul mantiei.

O spadă incandescentă apăru în mâna dreaptă a Măştii. Nu m-am agitat, ci am aşteptat o secundă în plus înainte de a rosti cuvintele cheie ale vrăjii mele Fantezie-Pentru-Şase-Torţe-Cu-Acetilenă în timp ce mi-am dus antebraţul să-mi acopăr ochii şi să mă rostogolesc într-o parte.

Lovitura mă evită, trecând prin piatra spartă. Braţul stâng al Măştii mă izbi totuşi în piept, iar cotul se lovi de coastele de jos. Nu m-am oprit să evaluez rănile, totuşi, întrucât am auzit spada de foc sfârâind şi ieşind din piatră. Şi astfel, răsucindu-mă, l-am izbit cu mai omenescul meu stilet din oţel, infigându-l complet în rinichiul stâng al Măştii.

Urmă un ţipăt în timp ce vrăjitorul înţepeni şi se prăbuşi lângă mine. Aproape imediat după aceea am fost lovit cu o forţă considerabilă în spatele şoldului drept. M-am răsucit şi o altă lovitură ateriză pe umărul drept. Sunt convins că ţintise capul. În timp ce-mi acopeream gâtul şi tâmplele şi mă rostogoleam, am auzit vocea lui Jurt, blestemând.

Scoţând spada mai lungă, m-am ridicat în picioare şi privirea mea o întâlni pe a lui Jurt. Se ridica în acelaşi timp şi ţinea Masca în braţe.

– Mai târziu, îmi spuse şi dispăru, purtând trupul Măştii cu el. Masca albastră rămase pe podea, lângă o pată mare de sânge.

Jasra şi Sharu stăteau încă faţă în faţă, îngenuncheaţi, gâfâind, cu trupurile complet ude, cu forţele vieţii răsucindu-se în jurul lor asemeni şerpilor cuplaţi.

Apoi, ca un peşte care iese la suprafaţă, Jurt apăru în turnul de forţe de dincolo de Fântână. Chiar dacă Mandor azvârli două dintre sferele lui – care păreau să crească în mărime pe măsură ce zburau prin încăpere, pentru a se prăbuşi în Fântână şi a o transforma în moloz – am văzut ceea ce credeam că n-o să mai văd niciodată.

În timp ce ecoul prăbuşirii Fântânii se răspândea şi mugetul şi scrâşnetul din pereţi erau înlocuite de un plescăit şi o balansare, şi praf, pietriş şi cherestea cădeau în jurul meu, m-am deplasat înainte, ocolind dărâmăturile, păşind pe lângă noile gheizere şi râuleţe ale forţelor strălucitoare, cu mantia ridicată ca să-mi protejez faţa, cu spada întinsă.

Jurt mă înjură când mi-am revenit. Apoi:

– Mulţumit, frate? Mulţumit? spuse. Fie ca numai moartea să aducă pacea între noi.

Dar am ignorat sentimentul previzibil, pentru că trebuia să văd mai bine ceea ce credeam că văzusem cu câteva clipe înainte. Am sărit peste o bucată de zidărie spartă şi am privit chipul vrăjitorului prăbuşit în flăcări, cu capul căzut pe umăr.

– Julia! am urlat.

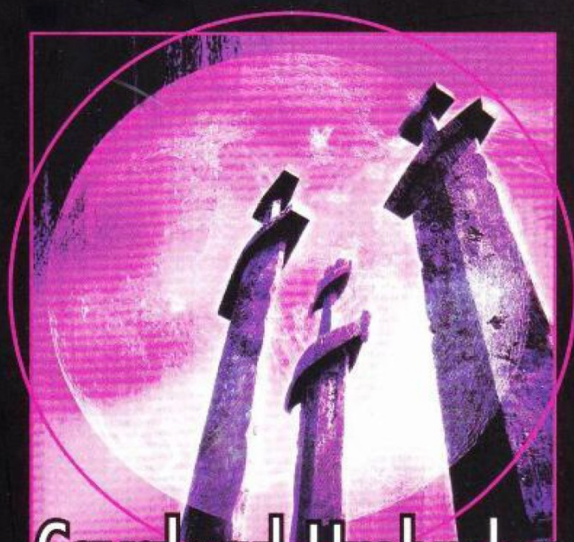
Dar dispărură chiar înainte de a păşi în faţă şi am ştiut că a sosit timpul să fac la fel.

Răsucindu-mă, am dispărut în foc.

ROGER ZELAZNY

AMBER

Cavalerul Umbrelor

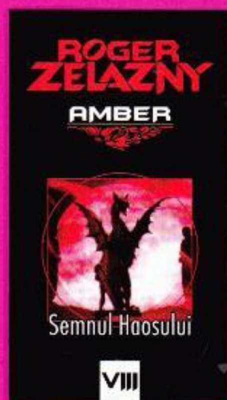
IX

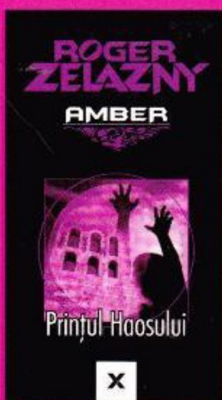
ROGER ZELAZNY

Cavalerul Umbrelor

Merlin îşi continuă căutarea de răspunsuri. De ce Julia, fosta sa iubită, s-a întors împotriva lui? Şi cum a ajuns ea să fie implicată în lucrurile astea? Însă între timp se trezeşte prins într-o luptă dintre Logrus şi Model.

Localizează modelul tatălui său, Corwin, şi învaţă de la o copie fantomatică a acestuia despre natura luptei pentru putere.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-245-5
9 789737 332455

TRITONIC

TRITONIC FANTASY

ROGER ZELAZNY

CAVALERUL UMBRELOR

Traducere de EUGEN CRISTEA

1

Numele ei era Julia şi fusesem al naibii de sigur că murise pe 30 aprilie, când începuse totul. Găsirea rămăşiţelor ei sinistre şi uciderea creaturii-câine despre care credeam că a ucis-o au fost fazele de început. Şi fuseserăm amanţi, lucru de la care, de fapt, începuse totul. Cu mult timp în urmă.

Poate că ar fi trebuit să am mai multă încredere în ea. Poate că n-ar fi trebuit s-o duc în plimbarea aceea prin umbră care a declanşat refuzurile ce au îndepărtat-o de mine, pe căi întunecate şi în studioul lui Victor Melman, un sinistru ocultist pe care mai târziu am fost nevoit să-l ucid – acelaşi Victor Melman care a fost unealta lui Luke şi Jasra. Dar acum, poate – vag – ar fi trebuit să mă aflu în postura de a mă absolvi pentru ceea ce credeam că am făcut, deoarece se pare că nu eu eram responsabil pentru cele întâmplate. Într-un fel.

Cu alte cuvinte, am aflat că nu eu fusesem răspunzător, deoarece eram participant direct. Abia când am înfipt cuţitul în misteriosul vrăjitor Mască, cel care fusese implicat un timp în cazul meu, mi-am dat seama că Masca era în realitate Julia. Fratele meu vitreg, Jurt, care încercase să mă ucidă de mai multă vreme decât oricare altul, a înşfăcat-o şi apoi s-au evaporat, imediat după transformarea lui într-un fel de Atu viu.

În timp ce parcurgeam Ţinutul în flăcări, prăbuşindu-se acolo în Citadela celor Patru Lumi, o grindă care căzu mă sili să fac un salt în dreapta, prinzându-mă într-un *cul-de-sac*[1] de zidărie şi grinzi în flăcări. O bilă din metal negru trecu pe lângă mine, parcă mărindu-se în timp ce se deplasa. Lovi zidul şi trecu prin el, lăsând o gaură prin care se putea trece – un pont pe care mi l-am însuşit rapid. Afară, am sărit peste şanţul cu apă, folosind extensiile Logrusului pentru a da la o parte o porţiune din gardul viu şi câţiva soldaţi, înainte de a mă întoarce şi a striga:

– Mandor!

– Aici, se auzi vocea lui caldă undeva în spatele umărului meu stâng.

M-am răsucit la timp ca să-l văd prinzând o bilă din metal, care mai sări o dată în faţa noastră şi îi căzu în mâna întinsă.

[1] Fundătură – în lb. franceză în original. (n. trad.).

Îşi scutură cenuşa de pe vesta neagră şi îşi trecu mâna prin păr. Apoi zâmbi şi se răsuci către Ţinutul în flăcări.

– Ţi-ai respectat promisiunea faţă de Regină şi nu cred că mai ai ceva de făcut acolo. Plecăm?

– Jasra e înăuntru, am răspuns, luptându-se cu Sharu.

– Credeam c-ai terminat cu ea.

Am clătinat din cap.

– Ştie o mulţime de lucruri pe care eu nu le ştiu. Lucruri de care voi avea nevoie.

Un turn de flăcări începu să se înalţe deasupra Ţinutului, se opri şi pluti o clipă, se înălţă şi mai sus.

– Nu mi-am dat seama, spuse. Se pare că îşi dorea foarte tare controlul asupra acelei fântâni. Dacă am extrage-o acum, individul ăla, Sharu, va pretinde el controlul. Contează?

– Dacă n-o scoatem acum, ar putea s-o ucidă.

Mandor ridică din umeri.

– Am senzaţia că ea îl va învinge. N-ai vrea să facem un mic pariu?

– S-ar putea să ai dreptate, am spus privind cum, după o pauză, fântâna îşi continuă ascensiunea spre cer. Am arătat într-acolo. Chestia aia arată ca un şuvoi de petrol. Sper că învingătorul va şti cum să-l astupe – dacă va exista vreunul. Niciunul nu poate rezista prea mult, după cum se prăbuşesc toate.

Chicoti.

– Tu subestimezi forţele pe care le-au generat ca să se protejeze, spuse. Şi tu ştii că pentru un vrăjitor nu e deloc uşor să înfrunte un altul prin mijloace vrăjitoreşti. Totuşi, spui tu ceva când vine vorba de inerţia omenescului. Cu permisiunea ta…?

Am încuviinţat.

Cu o mişcare rapidă zvârli bila de metal peste şanţ, către construcţia în flăcări. Lovi pământul şi, cu fiecare săritură, păru să crească în mărime. Scoase un sunet ca de cinel la fiecare lovitură, total disproporţionat cu masa şi viteza ei aparentă, şi acest sunet crescu în volum la fiecare nouă săritură. Pătrunse apoi în ruina în flăcări, gata să se prăbuşească, care se afla în capătul apropiat al Ţinutului, şi pentru câteva clipe dispăru din vedere.

Eram pe punctul de a-l întreba ce se petrece, când am văzut umbra unei bile mari trecând prin faţa deschizăturii prin care scăpasem cu fuga. Flăcările – cu excepţia celor din turnul central

al Fântânii prăbuşite – începură să scadă şi se auzi un puternic sunet ca un bubuit venind dinăuntru. Câteva clipe mai târziu trecu o umbră circulară şi mai mare, şi am început să simt bubuitul în tălpile cizmelor.

Un zid se prăbuşi. La scurt timp căzu o porţiune dintr-altul. Puteam vedea destul de clar în interior. Prin praf şi fum imaginea bilei gigantice trecu din nou. Flăcările se stingeau. Viziunea Logrusului încă îmi permitea scurte priviri asupra liniilor de putere schimbătoare care se scurgeau între Jasra şi Sharu.

Mandor întinse o mână. Cam un minut mai târziu o mică bilă de metal veni ţopăind, şi o prinse.

– Hai înapoi, rosti. Ar fi păcat să pierdem finalul.

Am trecut printr-una dintre nenumăratele găuri din gardul viu, şi o mare cantitate de moloz umpluse şanţul astfel încât să-l putem traversa. Am irosit o vrajă de baraj, pentru a împiedica regruparea soldaţilor şi pentru a-i ţine deoparte din calea noastră un timp.

Pătrunzând prin zidul spart, am văzut-o pe Jasra stând cu spatele spre turnul de foc, cu braţele ridicate. Dâre de transpiraţie îi brăzdau chipul printr-o mască de funingine şi simţeam pulsaţia forţelor care-i treceau prin trup. Cam la vreo trei metri deasupra ei, cu faţa vânătă şi capul răsucit într-o parte ca şi cum ar fi avut gâtul rupt, Sharu plutea în aer. Pentru un novice, ar fi părut că levitează. Viziunea Logrusului îmi înfăţişă linia de forţă de care atârna suspendat, victimă a ceea ce ar fi putut fi numit, cred, un linşaj magic.

– Bravo, rosti Mandor aplaudând uşor. Vezi, Merlin? Aş fi câştigat pariul.

– Întotdeauna ai apreciat talentul mai bine decât mine, am recunoscut.

– … şi jură să mă slujeşti, am auzit-o pe Jasra rostind.

Buzele lui Sharu se mişcară.

– Şi jur să te slujesc, bolborosi.

Jasra coborî lent braţele şi linia de forţă care-l ţinea începu să se lungească. În timp ce cobora spre podeaua crăpată a Ţinutului, mâna stângă a Jasrei execută un gest asemănător unuia pe care-l văzusem folosit cândva de dirijorul unei orchestre pentru a stimula suflătorii, şi o limbă de foc ţâşni din Fântână, căzu asupra lui, îl mătură şi se scurse în pământ. Scânteietor, deşi nu-i vedeam rostul…

Coborârea lui lentă continuă, ca şi cum cineva din cer ar fi

pescuit crocodili. M-am trezit ţinându-mi respiraţia în timp ce picioarele i se apropiau de sol, anticipând parcă scăderea presiunii de pe gât. Aceasta, totuşi, nu se întâmplă. Când picioarele atinseră solul, pătrunseră în el şi coborârea continuă, ca şi cum ar fi fost o hologramă supranaturală. Se scufundă dincolo de glezne şi până la genunchi şi continuă. Nu mai puteam spune dacă mai respiră sau nu. O uşoară litanie de comenzi se rostogoli pe buzele Jasrei, şi perdele de flăcări se ridicau periodic între ei, separându-i de Fântână şi cuprinzându-l. Se scufundă până peste talie aproape de umeri şi un pic mai departe. Când îi rămase la vedere numai capul, cu ochii deschişi, dar fără să vadă, Jasra făcu o altă mişcare de mână şi călătoria lui în pământ fu oprită.

– Acum eşti paznicul Fântânii, rosti ea, şi mi te supui numai mie. Recunoşti asta?

Buzele negre se crispară.

– Da, veni un răspuns şoptit.

– Du-te acum şi zăgăzuieşte focurile, comandă ea. Începe-ţi slujba.

Capul păru să încuviinţeze în acelaşi timp în care începu din nou să se scufunde. După o clipă, doar un smoc de păr ca bumbacul rămase şi, o secundă mai târziu, pământul îl înghiţi şi pe acesta. Linia de forţă dispăru.

Mi-am dres glasul. La auzul zgomotului, Jasra lăsă braţele jos şi se răsuci spre mine. Zâmbea uşor.

– E viu sau mort? am întrebat, apoi am adăugat: Curiozitate academică.

– Nu sunt sigură, răspunse. Câte un pic din amândouă, cred. Ca noi toţi.

– Paznic al Fântânii, am reflectat. Interesantă existenţă.

– Mai bine decât un cuier, remarcă ea.

– Aşa s-ar zice.

– Presupun că simţi că-ţi datorez oarecare recunoştinţă, pentru readucerea mea pe tron, rosti.

Am dat din umeri.

– Ca să fiu sincer, am alte lucruri la care să mă gândesc, am spus.

– Tu voiai să punem capăt vrajbei, şi eu să recapăt acest loc. Încă nu nutresc gânduri bune faţă de Amber, dar aş putea spune că suntem chit.

– Accept asta, i-am spus. Şi mai e o mică chestiune de

loialitate pe care aş vrea s-o împart cu tine.

Mă studie o clipă printre genele strânse, apoi zâmbi.

– Nu-ţi face probleme cu Luke, zise.

– Trebuie. Blestematul ăla de Dalt…

Continuă să zâmbească.

– Ştii ceva ce nu ştiu eu? am întrebat.

– Multe, răspunse.

– Ceva ce ai vrea să-mi împărtăşeşti?

– Cunoaşterea e un lucru negociabil, remarcă ea în timp ce pământul se cutremură uşor şi turnul incandescent se balansă.

– Eu mă ofer să-ţi ajut fiul şi tu te oferi să-mi vinzi informaţia cum să procedez? am întrebat.

Izbucni în râs.

– Dacă aş fi crezut că Rinaldo are nevoie de ajutor, spuse, aş fi fost lângă el în clipa asta. Presupun că ţi-e mai uşor să mă urăşti dacă simţi că îmi lipsesc până şi virtuţile materne.

– Hei, credeam că suntem chit, am zis.

– Asta nu exclude să ne urâm unul pe altul, răspunse.

– Haide, doamnă! În afara faptului că ai încercat să mă ucizi ani de-a rândul, eu n-am nimic împotriva ta. Se întâmplă să fii mama cuiva pe care-l plac şi-l respect. Dacă a dat de necaz, vreau să-l ajut, şi o s-o fac de îndată ce ne vom împăca.

Mandor îşi drese glasul în timp ce flăcările scăzură trei metri, pâlpâiră, scăzură iar.

– Am câteva vrăji culinare minunate, spuse, dacă recentele eforturi v-au trezit pofta de mâncare.

Jasra zâmbi aproape cochet şi aş fi jurat că a clipit din gene spre el. Deşi era o apariţie frapantă cu şuviţa aceea de păr alb, nu cred că ai fi putut spune despre Mandor că e chiar chipeş. N-am înţeles niciodată de ce femeile sunt atrase de el în asemenea măsură. Chiar l-am verificat dacă nu are vrăji speciale pentru aşa ceva, dar n-avea niciuna. Trebuie că e un cu totul alt gen de magie.

– O idee minunată, răspunse ea. Eu o să asigur decorul dacă te ocupi tu de rest.

Mandor făcu o plecăciune; flăcările se micşorară până la nivelul solului şi se potoliră. Jasra urlă un ordin lui Sharu, Paznicul Invizibil, spunându-i să le menţină aşa. Apoi se răsuci şi ne conduse către scara de jos.

– Trecerea subterană, explică ea, către locuri mai civilizate.

– Am senzaţia, am remarcat, că oricine ne va ieşi în cale va fi

probabil loial Juliei.

Jasra izbucni în râs.

– Aşa cum mi-au fost mie înaintea ei şi lui Sharu înaintea mea, spuse. Sunt profesionişti. Se potrivesc locului. Sunt plătiţi să-i apere pe învingători, nu să-i răzbune pe învinşi. O să-mi fac apariţia şi o să dau o proclamaţie după cină, şi mă voi bucura de loialitatea lor unanimă şi sinceră până la următoarea uzurpare. Aveţi grijă la a treia treaptă. E o lespede slăbită.

Aşa că ne conduse, printr-o porţiune de zid fals, într-un tunel întunecat, ducând în ceea ce eu credeam că e direcţia nord-vest către zona Citadelei pe care o investigasem cumva cu ocazia călătoriei dinainte. Fusese ziua în care o salvasem pe Jasra de Mască/Julia şi o dusesem în Amber ca să fie un cuier în citadela *noastră* pentru un timp. Tunelul în care am pătruns era total în beznă, dar ea chemă un fascicul luminos, strălucitor în mirajul său, care ne ghidă prin beznă şi umezeală. Aerul era rânced, şi pereţii acoperiţi cu pânze de păianjen. Solul era pământ gol, cu excepţia unei porţiuni neregulate de lespezi în mijloc; uneori, băltoace fetide de-o parte şi de alta; şi mici creaturi negre trecând din când în când pe lângă noi – atât pe sol cât şi în aer.

De fapt, eu n-aveam nevoie de lumină. Probabil niciunul dintre noi. Ţineam Semnul Logrusului, ceea ce asigura o modalitate magică de vedere, răspândind o lumină argintie, venind de niciunde. Îl păstram şi pentru că mă avertiza împotriva efectelor magice – care ar fi putut include vrăji-capcană sau, la drept vorbind, o mică trădare din partea Jasrei. Unul dintre efectele acestei viziuni era acela că Semnul plutea şi în faţa lui Mandor care, după ştiinţa mea, nu avea nici el prea mare încredere. Ceva ceţos şi vag asemănător Modelului ocupa o poziţie similară vizavi de Jasra, completând cercul precauţiilor. Şi lumina continua să danseze în faţa noastră.

Am ieşit de după o piramidă de butoaie în ceea ce părea a fi o pivniţă de vinuri bine aprovizionată. Mandor se opri după şase paşi şi luă grijuliu o sticlă plină de praf din raftul din stânga. Şterse eticheta cu un colţ al mantiei.

– Oh, Doamne! rosti.

– Ce e? întrebă Jasra.

– Dacă încă e bun, aş putea elabora în jurul lui un prânz de neuitat.

– Serios? Atunci adu mai multe ca să fim siguri, spuse ea. Sticlele datează dinaintea mea – poate chiar dinainte de Sharu.

– Merlin, ia-le pe astea două, spuse Mandor dându-mi o pereche. Ai grijă.

Examină restul raftului înainte de a alege încă două, pe care le luă el.

– Acum înţeleg de ce locul ăsta e atacat atât de des, îi spuse Jasrei. Aş zice că aş fi venit şi eu dacă ştiam de chestia asta.

Jasra întinse mâna şi-l strânse de umăr.

– Sunt căi mai simple de a obţine ce vrei, rosti ea zâmbind.

– O să ţin minte asta, răspunse Mandor.

– Sper să te ţii de cuvânt.

Mi-am dres glasul.

Jasra se încruntă uşor spre mine, apoi se răsuci. Am urmat-o printr-o intrare joasă şi în sus pe nişte scări de lemn care scârţâiau. Am ajuns într-o cămară spaţioasă şi am traversat-o, ajungând într-o bucătărie imensă, pustie.

– Nu găseşti niciodată un servitor când ai nevoie, constată ea privind roată prin încăpere.

– N-avem nevoie, spuse Mandor. Găsiţi-mi o zonă plăcută şi mă descurc.

– Foarte bine, răspunse ea. Pe aici.

Ne conduse prin bucătărie; apoi trecurăm printr-o serie de încăperi până am ajuns la o scară pe care am escaladat-o.

– Câmpii de gheaţă? întrebă. Câmpii de lavă? Munţi? Sau o mare agitată de furtună?

– Dacă te referi la alegerea peisajului, răspunse Mandor, mie dă-mi munţii.

Privi spre mine şi am încuviinţat.

Jasra ne conduse spre o încăpere lungă, îngustă, unde am deschis câteva obloane pentru a vedea un şir de piscuri cu vârfuri rotunjite. Încăperea era răcoroasă şi cam prăfuită, cu rafturi întinse pe toată lungimea peretelui din apropiere. Acestea adăposteau cărţi, instrumente de scris, cristale, lupe, mici borcane cu vopsea, câteva instrumente magice simple, un microscop şi un telescop. În centrul încăperii se afla o masă pe un piedestal, cu o bancă de fiecare parte.

– Cât timp îţi trebuie? întrebă Jasra.

– Un minut sau două, spuse Mandor.

– În cazul ăsta, spuse ea, mi-ar plăcea mai întâi să-mi aranjez un pic ţinuta. Poate aţi vrea şi voi.

– Bună idee, am zis.

– Într-adevăr, rosti Mandor.

Ne conduse nu prea departe spre ceea ce trebuie să fi fost apartamentele pentru oaspeţi, şi ne dădu săpun, prosoape şi apă. Am hotărât să ne întâlnim în încăperea îngustă peste jumătate de oră.

– Crezi că pune la cale ceva rău? am întrebat în timp ce-mi scoteam cămaşa.

– Nu, răspunse Mandor. Mi-ar plăcea să cred că n-ar vrea să rateze masa asta. În acelaşi timp, cred, n-ar dori să ratăm ocazia de a o vedea în cea mai bună formă, până acum nefiind aşa. Şi posibilitatea bârfei, confidenţelor… Clătină din cap. Niciodată n-ai reuşit să ai încredere în ea şi s-ar putea să nu mai ai ocazia. Dar masa asta va fi un time-out, dacă mă gândesc bine.

– Merg pe mâna ta, am spus în timp ce împroşcam apa şi mă săpuneam.

Mandor îmi zâmbi strâmb, apoi dădu la iveală un tirbuşon şi deschise sticlele – „ca să le lăsăm să respire un pic” – înainte de a se spăla. Aveam încredere în judecata lui, dar am păstrat Semnul Logrusului în caz că ar fi trebuit să duelez cu un demon sau să evit un zid care se prăbuşeşte.

Nu se ivi niciun demon; nu se prăbuşi nici zidăria. Am intrat în sufragerie în spatele lui Mandor şi l-am urmărit cum o transformă cu câteva cuvinte şi gesturi. Masa şi băncile fură înlocuite cu o masă rotundă şi cu scaune confortabile – acestea fiind plasate astfel încât să ofere o bună privelişte a munţilor din orice unghi. Jasra încă nu sosise, şi eu duceam cele două sticle de vin a căror aromă Mandor o găsea cea mai tentantă. Înainte chiar de a le pune pe masă, Mandor făcu să apară o faţă de masă brodată şi şervete; porţelanuri delicate, care păreau decorate de mâna lui Miro[1]; tacâmuri de argint fine, fasonate cu migală. Studie o clipă tabloul, îndepărtă tacâmurile, dădu la iveală un set cu un model diferit. Fredonă în timp ce mergea şi privea amplasarea din diferite unghiuri. Exact în clipa în care mă deplasam să pun sticlele pe masă, dădu la iveală un bol de cristal plin cu flori plutitoare, pe care-l plasă exact în mijloc. Am făcut un pas înapoi în timp ce apăreau pocale de cristal.

Am scos un mic mârâit, şi păru că mă vede pentru prima oară.

– Oh, pune-le acolo. Acolo, Merlin, spuse şi o tavă din abanos

---

[1] Miro, Juan Ferra (1893–1983) – pictor şi sculptor catalan suprarealist, unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai artei abstracte, influenţat de Paul Klee în prima perioadă a creaţiei sale. (n. trad.)

apăru pe masă în stânga mea.

– Mai bine am încerca să vedem cum e vinul, înainte să sosească doamna, rosti apoi turnând puţin din lichidul rubiniu în două pocale.

L-am gustat, şi Mandor încuviinţă. Era mai bun decât al lui Bayle. De departe.

– E-n ordine, am spus.

Dădu ocol mesei, se duse la fereastră şi privi afară. L-am urmat. Undeva în munţii aceia, presupun, se afla Dave în peştera lui.

– Mă simt mai degrabă vinovat, am spus, luând o pauză ca asta. Sunt atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să…

– Posibil chiar mai multe decât crezi, spuse. Priveşte asta nu atât ca pe o pauză cât mai degrabă o fortificare. Şi, pe deasupra, ai putea afla câte ceva de la doamnă.

– Adevărat, am răspuns. Mă-ntreb ce anume, totuşi.

Agită vinul în pahar, mai luă o mică înghiţitură şi ridică din umeri.

– Ştie o mulţime. S-ar putea să lase să-i scape ceva sau s-ar putea simţi comunicativă pentru că i se dă atenţie şi ar deveni generoasă. Ia lucrurile aşa cum sunt.

Am luat o gură de vin şi aş putea fi nebun spunând că degetele mari au început să mă furnice. Dar, de fapt, era câmpul Logrusului care mă avertiza de apropierea Jasrei pe coridorul de afară. Nu i-am spus lui Mandor, pentru că sunt sigur că şi el a simţit-o. Pur şi simplu m-am răsucit spre uşă şi el făcu acelaşi lucru.

Jasra purta o rochie albă pe-un-singur-umăr (stângul), prinsă cu un ac din diamant, şi o tiară, tot din diamante, care aproape părea că radiază în infraroşu în părul ei blond. Zâmbea şi mirosea plăcut. Involuntar, am simţit cum mă îndrept de spate şi am aruncat o privire spre unghii ca să fiu sigur că sunt curate.

Plecăciunea lui Mandor fu mai curtenitoare decât a mea, ca de obicei. Şi m-am simţit obligat să rostesc ceva plăcut. Aşadar:

– Arăţi foarte… elegantă, am remarcat, studiind-o din cap până-n picioare ca să accentuez replica.

– Rareori iau masa cu doi prinţi, remarcă ea.

– Sunt Duce al Marşurilor de Vest, am spus, nu prinţ.

– Mă refeream la Casa de Sawall, răspunse.

– Ţi-ai făcut temele de curând, observă Mandor.

– Urăsc să fac greşeli de protocol, spuse.

– Rareori folosesc titlul meu din Haos în asemenea împrejurări, am explicat.

– Păcat. Mi se pare mai mult decât… un pic elegant. Nu eşti cam al treizecilea pe linia succesiunii?

Am izbucnit în râs.

– Chiar şi o distanţă ca asta e o exagerare, am spus.

– Nu, Merle, are dreptate, îmi spuse Mandor. Câţiva în plus sau în minus.

– Cum se poate? am întrebat. Ultima oară când m-am uitat…

Umplu un pocal cu vin şi-l oferi Jasrei. Îl acceptă cu un zâmbet.

– Nu te-ai uitat de curând, spuse Mandor. Au fost mai multe asasinate.

– Adevărat? Atât de multe?

– Pentru Haos, spuse Jasra ridicând pocalul. Să dăinuie cât mai mult.

– Pentru Haos, răspunse Mandor, ridicându-l pe al lui.

– Haos, am rostit ca un ecou şi am ciocnit paharele şi am băut.

Am simţit deodată mai multe arome îmbietoare. Răsucindu-mă, am văzut că masa era plină de feluri de mâncare. Jasra se răsucise în aceeaşi clipă, şi Mandor făcu un pas înainte şi un gest, făcând scaunele să alunece înapoi ca să ne aşezăm.

– Luaţi loc, vă rog, şi daţi-mi voie să vă servesc, spuse.

L-am ascultat, şi mâncarea era mai mult decât gustoasă. Trecură câteva minute şi nu rostirăm nimic în afara aprecierilor la adresa supei. Nu voiam să fiu primul care declanşează conversaţia, deşi mi se pare că şi ceilalţi simţeau la fel.

În cele din urmă, Jasra îşi drese glasul şi am privit amândoi spre ea. Am fost suprins că, brusc, părea uşor agitată.

– Deci, cum merg lucrurile în Haos? întrebă.

– Deocamdată, haotic, răspunse Mandor, ca să fac o glumă. Medită o clipă, apoi oftă şi adăugă: Politica.

Jasra încuviinţă uşor, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară amănunte pe care el n-ar fi vrut să le divulge, apoi renunţă. Se răsuci spre mine.

– Din nefericire, n-am avut ocazia să vizitez locurile cât eram în Amber, spuse. Totuşi, din ceea ce mi-ai spus, şi acolo viaţa pare un pic haotică.

Am încuviinţat.

– E bine că Dalt a plecat, am zis, dacă la asta te referi. Numai că el n-a fost niciodată o ameninţare, ci doar o pacoste. Că veni vorba…

– Nu, mă întrerupse zâmbind dulce. Aveam cu totul altceva în minte.

I-am întors zâmbetul.

– Am uitat. Nu eşti un fan al lui, am spus.

– Nu despre asta e vorba, răspunse ea. Aşa se comportă el. E vorba despre – oftă – politică.

Mandor râse şi ne-am alăturat şi noi. Păcat că nu mă gândisem să folosesc replica asta pentru Amber. Prea târziu acum.

– Am cumpărat un tablou cu ceva timp în urmă, am zis, de la o doamnă pe nume Polly Jackson[1]. E cu un Chevrolet roşu ’57. Îmi place foarte mult. Acum e într-un depozit din San Francisco. Şi lui Rinaldo îi plăcea.

Dădu din cap, privi pe fereastră.

– Voi amândoi aţi vizitat galerii diverse, spuse. Da, m-a târât şi pe mine într-unele. Întotdeauna mi-am zis că are bun gust. Nu talent, ci bun gust.

– Ce vrei să spui cu „Nu talent”?

– E un foarte bun proiectant, dar tablourile lui n-au fost niciodată atât de interesante.

Adusesem subiectul în discuţie dintr-un motiv foarte special, dar nu acesta. Dar eram fascinat de o latură a lui Luke pe care n-o ştiusem niciodată şi am hotărât să continuu chestiunea.

– Tablouri? N-am ştiut că pictează.

– A încercat de mai multe ori, dar nu le-a arătat niciodată nimănui pentru că nu sunt destul de bune.

– Atunci, cum de ştii despre ele?

– Îi verific periodic apartamentul.

– Când nu e acasă?

– Fireşte. Un privilegiu al mamei.

M-am înfiorat. Mi-am amintit din nou de femeia în flăcări din Vizuina Iepurelui. Dar nu voiam să spun ce simt şi să întrerup şirul acum când începuse să vorbească. Am hotărât să revin la traseul iniţial.

– Faptul că l-a întâlnit pe Victor Melman are vreo legătură cu toate astea? am întrebat.

Mă studie o clipă cu ochii strânşi, apoi dădu din cap şi îşi termină supa.

– Da, rosti apoi punând lingura deoparte. A luat câteva lecţii de

---

[1] Pictoriţă impresionistă din Austin, Texas. Subiectele predilecte sunt automobilele clasice, peisajele, scaunele şi arta figurativă. (n. trad.)

la el. I-au plăcut unele tablouri şi i-a făcut o vizită. Poate chiar i-a cumpărat câteva. Nu ştiu. Dar la un moment dat a pomenit de lucrările lui, şi Victor a cerut să le vadă. I-a spus lui Rinaldo că-i plac şi că l-ar putea învăţa câteva lucruri care i-ar fi de folos.

Ridică pocalul şi-l mirosi, sorbi vinul şi privi spre munţi. Eram pe punctul de a o îmboldi, sperând că va continua, când începu să râdă. Am aşteptat.

– Un adevărat nenorocit, rosti apoi. Dar talentat. Recunosc asta.

– Îîî, ce vrei să spui? am întrebat.

– După un timp, a început să vorbească de dezvoltarea puterii personale, folosind toate acele digresiuni cu care le place să se joace cei-pe-jumătate-iluminaţi. Voia ca Rinaldo să ştie că el e un ocultist cu forţe destul de puternice. Apoi a început să insinueze că ar dori să transmită această forţă persoanei potrivite.

Izbucni în râs. Am chicotit şi eu, la gândul modului în care i s-a adresat cel cu experienţă ucenicului.

– Asta deoarece şi-a dat seama că Rinaldo e bogat, desigur, continuă ea. Victor era, ca de obicei, falit la vremea aceea. Rinaldo n-a manifestat interes, totuşi, şi pur şi simplu la scurt timp după aceea a încetat să mai ia lecţii de pictură de la el, pentru că a simţit că învăţase tot ce putea. Când, mai târziu, mi-a povestit despre asta, totuşi, mi-am dat seama că omul putea fi transformat într-o unealtă perfectă. Am fost convinsă că o asemenea persoană ar face orice ca să guste din puterea adevărată.

Am încuviinţat.

– Atunci tu şi Rinaldo aţi început chestiunea cu percheziţiile? Aţi făcut cu rândul, întunecându-i minţile şi învăţându-l câteva lucruri reale?

– Destul de reale, spuse ea, deşi eu m-am ocupat cel mai mult de pregătirea lui. Rinaldo era prea ocupat cu examenele. Notele lui erau, în general, puţin mai mari decât ale tale, nu-i aşa?

– De obicei avea note destul de bune, am recunoscut. Când vorbeşti despre a-i da puteri lui Melman şi despre transformarea lui într-o unealtă, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la motiv: îl pregăteai să mă ucidă, într-un fel cu totul deosebit.

Zâmbi.

– Da, spuse, deşi probabil nu aşa cum crezi tu. Ştia de tine şi fusese antrenat să joace un rol în sacrificarea ta. Dar a acţionat de capul lui în ziua în care a încercat, ziua în care l-ai ucis.

Fusese avertizat împotriva unei asemenea acţiuni pe cont propriu, şi a plătit preţul. Era nerăbdător să intre în posesia tuturor puterilor, în loc să le împartă cu altcineva. Aşa cum spuneam – un nenorocit.

Voiam să par nonşalant, ca s-o fac să continue. Să mănânc mai departe părea cea mai bună cale de a păstra echilibrul. Totuşi, când am privit în jos, am constatat că bolul meu cu supă dispăruse. Am luat un corn, l-am rupt şi eram pe punctul de a-l unge cu unt când am văzut că-mi tremură mâna. O clipă mai târziu mi-am dat seama că era din cauză că voiam s-o strâng de gât.

Aşa că am inspirat adânc şi am renunţat, am mai luat o gură de vin. Un platou cu aperitive se ivi în faţa mea, şi o uşoară aromă de usturoi şi diverse ierburi ispititoare mă sfătuiră să-mi păstrez calmul. Am dat din cap a mulţumire către Mandor, şi Jasra făcu la fel. O clipă mai târziu ungeam cornul cu unt.

Câteva îmbucături după aceea, am spus:

– Mărturisesc că nu înţeleg. Spui că Melman urma să joace un rol în uciderea mea rituală – dar numai un rol?

Continuă să mănânce cam vreo jumătate de minut, apoi găsi tăria să zâmbească.

– Era o ocazie prea bună ca s-o ratez, atunci când te-ai despărţit de Julia şi ea şi-a manifestat interesul pentru ocultism. Mi-am dat seama că va trebui s-o împrietenesc cu Victor, s-o pregătească, s-o înveţe câteva efecte simple, să valorifice nefericirea ei în urma despărţirii voastre, s-o transforme într-o ură atât de intensă încât să-şi dorească să-ţi taie gâtul la momentul sacrificiului.

M-am înecat cu ceva care, altminteri, avea un gust minunat.

Un pahar de cristal cu apă, acoperit cu gheaţă, apăru lângă mâna mea dreaptă. L-am ridicat şi am înghiţit hulpav. Am luat încă o sorbitură.

– Ah, reacţia asta înseamnă ceva, oricum, remarcă Jasra. Trebuie să recunoşti că având drept călău pe cineva pe care l-ai iubit cândva, asta dă savoare răzbunării.

Cu coada ochiului am văzut că Mandor încuviinţează. Şi eu, de asemeni, trebuie să recunosc că avea dreptate.

– Trebuie să recunosc că e o răzbunare bine pusă la punct, am zis. A fost implicat şi Rinaldo?

– Nu, pe atunci eraţi prea buni prieteni. Mi-a fost teamă că o să te prevină.

M-am gândit la asta vreun minut, apoi:

– Ce n-a mers? am întrebat.

– Singurul lucru la care nu m-aş fi gândit niciodată, spuse. Julia avea într-adevăr talent. Câteva lecţii de la Victor, şi era mai bună decât el în orice domeniu – cu excepţia picturii. La naiba! Poate că pictează şi ea. Nu ştiu. Mi-am dat singură un „wild card”, şi a jucat de la sine.

M-am înfiorat. M-am gândit la conversaţia mea cu *ty'iga* la Arbor House, atunci când se afla în corpul Vintei Bayle. Şi-a dezvoltat Julia însuşirile pe care le căuta? mă întrebase. I-am spus că nu ştiu. I-am spus că nu-mi arătase niciodată vreun semn… Şi la scurt timp după aceea mi-am amintit de întâlnirea noastră în parcarea supermarketului şi de câinele căruia i-a spus să stea şi care nu s-a mai mişcat niciodată… Mi-am amintit asta, dar…

– Şi n-ai observat niciodată vreun semn al talentului ei? se aventură Jasra.

– N-aş putea spune, am răspuns în timp ce începeam să-mi dau seama de mersul lucrurilor. Nu, n-aş putea spune.

… Ca atunci la „Baskin-Robbins”[1] când a declanşat o modificare a aromelor între cornetul de îngheţată şi buze. Sau furtuna sub care a stat uscată, fără umbrelă…

Se încruntă şi îşi îngustă ochii în timp ce privi.

– Nu pricep, spuse. Dacă ai fi ştiut, ai fi putut s-o pregăteşti chiar tu. Era îndrăgostită de tine. Aţi fi putut alcătui o echipă formidabilă.

M-am contorsionat interior. Avea dreptate, şi *eu* bănuisem, poate chiar ştiusem, dar mă abţinusem. Poate chiar eu declanşasem totul, cu plimbarea aceea prin umbră, cu energiile trupului meu…

– E ciudat, am spus, şi foarte personal.

– Oh. Chestiunile sufleteşti sunt fie foarte simple, fie total indescifrabile pentru mine, spuse. Se pare că nu există cale de mijloc.

– Să simplificăm, i-am zis. Deja eram aproape de despărţire când am observat semnele şi nu doream să trezesc puterea într-o fostă iubită care într-o bună zi s-o aplice pe mine.

– E de înţeles, spuse Jasra. Foarte. Şi ironic pe de altă parte.

---

[1] Celebru lanţ global de localuri în care se vinde îngheţată, fondat în 1945 în Glendale, California. „Baskin-Robbins” vinde îngheţată în peste 30 de ţări. (n. trad.)

– Într-adevăr, remarcă Mandor şi, cu un gest, făcu să apară în faţa noastră alte bucate aburinde. Înainte de a merge mai departe cu povestea intrigii şi dedesubturile psihicului, mi-ar plăcea să încercaţi puţin piept de prepeliţă scăldat în „Mouton Rothschild”, cu puţin orez sălbatic şi câteva bucăţele amuzante de sparanghel.

O îndrumasem spre studiile ei arătându-i un alt nivel al realităţii, am constatat. Şi o îndepărtasem pentru că nu avusesem suficientă încredere ca să-i spun adevărul despre mine. Presupun că asta spune ceva despre capacitatea mea de a iubi şi de a avea încredere. Dar am simţit asta întotdeauna. Era alceva. Era mai degrabă…

– Delicios, rosti Jasra.

– Mulţumesc. Mandor se ridică, dădu ocol mesei, şi îi umplu iar paharul, direct, fără să folosească trucul cu levitaţia. În răstimp, am observat că degetele mâinii lui stângi i-au atins uşor umărul dezgolit. Turnă un pic şi în paharul meu, ca un gând tardiv, şi se întoarse la locul lui.

– Da, excelent, am spus în timp ce îmi continuam rapida introspecţie prin bezna devenită brusc limpede.

Simţisem ceva, bănuisem ceva încă de la început, mi-am dat seama acum. Călătoria noastră în umbră a fost cea mai spectaculoasă dintr-o serie de mici teste pe nepregătite pe care i le făcusem pe parcurs, sperând s-o prind cu garda jos, sperând s-o demasc… drept ce anume? Ei bine, drept o potenţială vrăjitoare. Deci?

Am pus tacâmurile deoparte şi m-am frecat la ochi. Soluţia era aproape, deşi o ascunsesem faţă de mine multă vreme…

– S-a-ntâmplat ceva, Merlin? am auzit-o pe Jasra întrebând.

– Nu. Tocmai mi-am dat seama că sunt un pic obosit, am zis. Totul e-n ordine.

O vrăjitoare. Nu doar o potenţială vrăjitoare. Fusese spaima îngropată, acum înţelegeam, că ea se află în spatele atentatelor din 30 aprilie la viaţa mea – şi reprimasem asta şi am continuat s-o iubesc. De ce? Pentru că ştiam şi nu-mi păsa?

Pentru că era Nimue[1] a mea? Pentru că mi-era drag posibilul meu ucigaş şi îmi ascundeam dovezile? Pentru că nu numai că iubisem nebuneşte, ci avusesem o imensă dorinţă de moarte urmărindu-mă, rânjind şi trebuia să cooperez cu ea oricând, până

[1] Zeiţă celtă, păzitoare a spadei Excalibur. (n. trad.)

la extrem?

– O să-mi revin, am spus. Nu e nimic.

Oare asta însemna, cum spuneau ei, că sunt cel mai mare duşman al meu? Sper că nu. Chiar n-aveam timp să mă ocup de terapie, nu atunci când viaţa mea depinde, în egală măsură, de atâţia factori externi.

– Dau un penny pe gândurile tale, rosti dulce Jasra.

2

– Sunt nepreţuite, am răspuns. Ca şi glumele tale. Trebuie să te aplaud. Nu numai că habar n-aveam de nimic din toate astea la vremea respectivă, dar nici măcar n-am făcut vreo presupunere corectă când am avut câteva elemente noi ca să le pun cap la cap. Asta voiai să auzi?

– Da, spuse ea.

– Sunt mulţumit că a existat un moment când lucrurile au luat-o razna pentru tine, am adăugat.

Oftă, încuviinţă, luă o gură de vin.

– Da, a existat, recunoscu. Cu greu mi-am imaginat vreo repercusiune în urma acestei simple chestiuni. Încă îmi vine greu să cred că există atât de multă ironie în lume.

– Dacă vrei să evaluez întreaga afacere, va trebui să fii un pic mai explicită, am sugerat.

– Ştiu. Într-un fel, urăsc schimbarea acelei expresii vag uluite pe care o afişezi cu aceea de satisfacţie faţă de propriul meu disconfort. Pe de altă parte, ar mai putea exista suficient material care să te facă să suferi într-un alt mod, cu totul nou faţă de celelalte.

– Cât dai, atâta primeşti, am spus. Sunt gata să pariez că încă există detalii ale acelor zile care te miră.

– Cum ar fi? întrebă ea.

– Cum ar fi de ce niciunul dintre atentatele din 30 aprilie n-a reuşit.

– Presupun că Rinaldo m-a sabotat cumva, ţi-a vândut pontul.

– Greşit.

– Atunci, ce?

– *Ty'iga.* Îşi doreşte cu ardoare să mă protejeze. Probabil ţi-o aminteşti de atunci, din vremea când se întrupase în Gail Lampron.

– Gail? Prietena lui Rinaldo? Fiul meu se întâlnea cu un demon?

– Să n-avem prejudecăţi. A făcut mult mai multe rele în anul doi de studii.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi încuviinţă lent.

– Aici ai nimerit-o, recunoscu. Uitasem de Carol. Şi încă nu ştii – dincolo de ce s-a vorbit în Amber – de ce s-a-ntâmplat asta?

– Încă nu ştiu, am spus.

– Asta pune întreaga perioadă într-o lumină şi mai ciudată, medită ea, mai ales când drumurile noastre s-au intersectat iar. Mă-ntreb…?

– Ce?

– Dacă ea a fost acolo ca să te protejeze sau ca să-mi pună mie beţe-n roate – bodyguardul tău sau blestemul meu?

– Greu de spus, întrucât rezultatul a fost acelaşi.

– Numai că aparent a fost în preajma ta foarte de curând, ceea ce pare să indice prima variantă.

– Doar dacă, fireşte, ea ştie ceva ce noi nu ştim.

– De pildă?

– De pildă, posibilitatea naşterii unui nou conflict între noi.

Zâmbi.

– Ar fi trebuit să urmezi un curs de avocatură, zise. Eşti la fel de prefăcut ca neamurile tale din Amber. Poţi să mă crezi, totuşi, când spun că n-am plănuit nimic care ar putea fi interpretat astfel.

Am dat din umeri.

– Era doar un gând. Te rog, continuă povestea Juliei.

Îmbucă de mai multe ori. I-am ţinut companie, apoi am descoperit că nu mă puteam opri din mâncat. Am privit spre Mandor, dar rămase impenetrabil. Niciodată nu va recunoaşte îmbunătăţirea prin magie a unei arome sau constrângerea mesenilor să înfulece tot. Oricum, am isprăvit mâncarea înainte ca Jasra să vorbească iar. Şi nu m-am plâns de asta, apreciind gestul.

– Julia a studiat cu diverşi profesori după ce v-aţi despărţit, începu. Odată planul meu făcut, era simplu să-i determin să facă sau să spună lucruri care s-o deziluzioneze sau s-o descurajeze şi s-o facă să caute pe altcineva. Era cu puţin timp înainte de a veni la Victor, care se afla deja sub tutela noastră. I-am poruncit să-i îndulcească şederea şi să sară peste multe dintre preliminariile obişnuite şi să înceapă s-o înveţe o iniţiere pe care o alesesem eu pentru ea…

– Asta fiind? am întrerupt-o. Există o mulţime de iniţieri, cu o varietate de specializări.

Zâmbi şi încuviinţă, rupând un corn şi ungându-l cu unt.

– Am iniţiat-o eu însămi printr-o variantă proprie – Calea Modelului Sfărâmat.

– Sună periculos pentru capătul Umbrei dinspre Amber.

– Nu reproşez nimic geografiei tale, spuse. Dar nu e atât de periculos dacă ştii ce faci.

– Din câte înţeleg, am zis, acele lumi ale Umbrei care conţin umbre ale Modelului pot deţine numai versiuni imperfecte, şi asta reprezintă întotdeauna un pericol.

– E un pericol numai dacă nu ştii cum să acţionezi.

– Şi tu ai pus-o pe Julia să traverseze acest – Model Sfărâmat?

– Cunoştinţele mele legate de ceea ce tu numeşti traversarea Modelului se reduc la ceea ce mi-au povestit ultimul meu soţ şi Rinaldo. Cred că urmezi liniile dinspre un început exterior stabilit, spre un punct interior unde puterea vine la tine?

– Da, am încuviinţat.

– Pe Calea Modelului Sfărâmat, explică ea, pătrunzi prin imperfecţiune şi-ţi croieşti drum spre centru.

– Cum poţi urmări liniile dacă sunt întrerupte sau imperfecte? Adevăratul Model te-ar distruge dacă nu respecţi desenul.

– Nu urmezi liniile. Urmezi interstiţiile, spuse ea.

– Şi când ieşi… unde ieşi? am întrebat.

– Porţi imaginea Modelului Sfărâmat în interiorul tău.

– Şi cum faci vrăji cu asta?

– Prin imperfecţiune. Chemi imaginea, şi e ca o fântână întunecată din care îţi extragi puterea.

– Şi cum călătoreşti printre umbre?

– Cam la fel cum faceţi voi – din câte înţeleg, spuse. Dar spărtura e întotdeauna cu tine.

– Spărtura? Nu pricep.

– Fisura din Model. Te urmează prin Umbră. E întotdeauna acolo lângă tine în timp ce călătoreşti, uneori ca o crăpătură cât un fir de păr, alteori ca un abis imens. Se modifică; poate să apară brusc, oriunde – o discontinuitate a realităţii. Acesta e pericolul pentru cei din Calea Sfărâmată. A cădea în el e moartea finală.

– Probabil că zace în toate vrăjile tale, ca o capcană.

– Toate meseriile au pericolele lor, spuse. Evitarea lor face parte din artă.

– Şi aceasta e iniţierea prin care ai trecut-o pe Julia?
– Da.
– Şi pe Victor?
– Da.
– Pricep ce spui, am răspuns, dar trebuie să înţelegi că Modelele sfărâmate îşi trag puterea din cel real.
– Bineînţeles. Din ce altceva? Imaginea e aproape la fel de bună ca la obiectul real, dacă ai grijă.
– De curiozitate, câte imagini folositoare se află acolo?
– Folositoare?
– Probabil că se strică de la umbră la umbră. Unde tragi linia şi spui: Dincolo de imaginea asta deteriorată nu risc să-mi rup gâtul?
– Pricep ce vrei să spui. Poţi folosi, poate, primele nouă. Niciodată n-am mers mai departe. Primele trei sunt cele mai bune. Cercul următoarelor trei e încă posibil. Următoarele trei sunt mult mai riscante.
– Un abis mai mare pentru fiecare?
– Exact.
– De ce-mi dai toate aceste informaţii ezoterice?
– Eşti un iniţiat la un nivel mai înalt, aşa că nu contează. De asemeni, nu poţi face nimic care să afecteze iniţierea. Şi, în sfârşit, trebuie să ştii asta ca să apreciezi restul poveştii.
– În regulă, am spus.
Mandor bătu în masă, şi mici cupe de cristal cu şerbet de lămâie apărură în faţa noastră. Am priceput aluzia şi ne-am desfătat cerul gurii înainte de a relua conversaţia. Afară, umbrele norilor alunecau pe pantele munţilor. O muzică slabă pătrunse în încăpere de undeva departe de pe coridor. Clinchete şi sunete ca nişte zgârieturi, răsunând ca o lucrare cu târnăcopul-şi-lopata undeva în depărtare, se auziră de undeva de afară – cel mai probabil dinspre Ţinut.
– Deci ai iniţiat-o pe Julia, am îmboldit-o.
– Da, spuse Jasra.
– Ce s-a întâmplat după aceea?
– A învăţat să cheme imaginea Modelului Sfărâmat şi s-o folosească pentru vederea magică şi pregătirea vrăjilor. A învăţat să extragă puterea brută prin spărtura din el. A învăţat să-şi găsească drumul prin Umbră…
– Având grijă de abis? am sugerat.
– Exact, şi se pricepea al naibii de bine. Avea fler pentru orice,

că veni vorba.

– Sunt uluit că un muritor poate să traverseze chiar o imagine spartă a Modelului şi să supravieţuiască.

– Puţini izbutesc asta, spuse Jasra. Ceilalţi păşesc pe o linie sau mor misterios în zona sfărâmată. Zece la sută izbutesc, poate. Asta nu-i rău. Îl menţine cumva exclusivist. Dintre aceştia, doar câţiva pot învăţa însuşirile profetice potrivite pentru a reuşi ceva ca adepţi.

– Şi spui că, de fapt, era mai bună decât Victor, ştiind că e pregătită?

– Da. Nu mi-am dat seama cât e de bună decât atunci când a fost prea târziu.

I-am simţit privirea aţintită asupra mea, ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie. Mi-am ridicat privirea şi am încruntat o sprânceană.

– Da, continuă ea evident satisfăcută. Nu ştiai că pe Julia ai înjunghiat-o la Fântână, nu-i aşa?

– Nu, am recunoscut. Eram zăpăcit mereu de Mască. Nu-mi puteam imagina niciun motiv pentru cele întâmplate. Florile au fost ceva cu totul ciudat şi n-am înţeles niciodată dacă tu sau Masca aţi fost în spatele episodului cu pietrele albastre.

Izbucni în râs.

– Pietrele albastre şi grota de unde proveneau fac parte dintr-un secret de familie. Materialul e un fel de izolant magic, dar două bucăţi – odată adunate – menţin o legătură, prin care o persoană sensibilă poate ţine una şi pe cealaltă o poate urmări…

– Prin Umbră?

– Da.

– Chiar dacă persoana care urmăreşte n-are însuşiri deosebite pe linia asta?

– Chiar şi atunci, rosti ea. E asemănător cu urmărirea unui schimbător de umbră chiar în momentul schimbării. Oricine o poate face dacă e destul de iute, destul de sensibil. Asta nu face altceva decât să extindă exerciţiul un pic mai departe. Urmăreşte traseul schimbătorului mai degrabă decât pe schimbător însuşi.

– Însuşi, însăşi… Încerci să-mi spui că ai aplicat-o pe tine?

– Corect.

Am ridicat privirea la timp ca s-o văd roşind.

– Julia? am spus.

– Începi să înţelegi.

– Nu, am spus. Mă rog, poate un pic. Era mai talentată decât ai

anticipat. Deja mi-ai spus asta. Am senzaţia că te-a păcălit cu ceva. Dar nu sunt sigur unde sau cum.

– Am adus-o aici, spuse Jasra, ca să iau nişte echipament pe care voiam să-l transport la primul cerc de umbre lângă Amber. Avusese ocazia să arunce o privire în camera mea de lucru din Ţinut. Şi poate că am fost prea vorbăreaţă atunci. Dar de unde să ştiu că-şi lua notiţe mentale şi, probabil, îşi alcătuia un plan? Am simţit-o prea timidă ca să se gândească la aşa ceva. Trebuie să recunosc că era o actriţă destul de bună.

– Am citit jurnalul lui Victor, am spus. Să înţeleg că erai deghizată sau purtai glugă şi foloseai mereu un fel de vrajă pentru modificarea-vocii?

– Da, dar în loc s-o fac pe Julia să se supună, cred că i-am trezit lăcomia pentru lucrurile magice. Cred că mi-a furat atunci unul dintre tragoliţi – pietrele albastre. Restul e istorie.

– Nu şi pentru mine.

Un bol cu legume total necunoscute dar mirosind îmbietor, aburind, apăru în faţa mea.

– Gândeşte-te.

– Ai dus-o în Modelul Sfărâmat şi ai început iniţierea ei... am început.

– Da.

– Prima oară când a avut ocazia, am continuat, a folosit... tragolitul ca să se întoarcă în ţinut şi să afle câteva dintre celelalte secrete ale tale.

Jasra aplaudă uşor, gustă din legume, mancă rapid câteva. Mandor zâmbi.

– Dincolo de asta e un gol, am recunoscut.

– Fii băiat bun şi mănâncă-ţi legumele, spuse.

Am ascultat-o.

– Bazându-mi concluziile privind această remarcabilă poveste exclusiv pe experienţa mea de natură umană, interveni Mandor, aş zice că ea şi-a dorit să încerce atât ghearele cât şi aripile. Presupun că s-a întors şi l-a provocat pe fostul ei maestru – acest Victor Melman – şi s-a luptat cu el într-un duel vrăjitoresc.

Am auzit-o pe Jasra luând o gură de aer.

– E cu adevărat doar o bănuială? întrebă ea.

– Adevărat, răspunse el agitându-şi vinul în pocal. Şi aş presupune că odată ai făcut ceva asemănător şi tu cu învăţătorul tău.

– Ce drăcuşor ţi-a spus asta? întrebă ea.

– Bănuiesc doar că acest Sharu a fost învăţătorul tău – şi poate mai mult decât atât, rosti. Dar asta ar explica atât dobândirea acestui loc cât şi însuşirea ta de a-l îndepărta pe fostul stăpân. S-ar putea chiar să fi avut un moment de rătăcire înainte de înfrângerea lui şi să te fi blestemat ca, într-o bună zi, să ai parte de aceeaşi soartă. Şi, chiar dacă n-a făcut-o, aceste lucruri au uneori un fel de a închide cercul cu oamenii din meseria noastră.

Jasra chicoti.

– Drăcuşorul numit Motiv, atunci, rosti cu o nuanţă admirativă în glas. Totuşi îl chemi prin intuiţie, ceea ce face ca totul să fie artă.

– E bine de ştiut că încă vine atunci când îl chem. Presupun că Julia a fost surprinsă, totuşi, de abilitatea lui Victor de a i se pune de-a curmezişul.

– Adevărat. Ea n-a bănuit că noi avem grijă să ne învelim ucenicii într-un strat sau două de protecţie.

– Totuşi propriile ei mijloace de apărare s-au dovedit potrivite, evident – măcar atât.

– Adevărat. Cu toate că, fireşte, n-au dat niciun rezultat în apărare. Pentru că ştia că o să aflu de răzvrătirea ei şi voi veni imediat s-o disciplinez.

– Oh, am remarcat.

– Da, întări ea. De aceea şi-a înscenat moartea, ceea ce trebuie să recunosc că m-a păcălit multă vreme.

Mi-am amintit ziua în care vizitasem apartamentul Juliei, găsisem cadavrul, fusesem atacat de fiară. Faţa cadavrului fusese parţial distrusă, trăsăturile rămase, însângerate. Dar doamna corespundea înălţimii, ca şi înfăţişarea generală. Şi fusese exact în locul care trebuia. Şi după aceea devenisem obiectul atenţiei creaturii asemănătoare câinelui, care mă îndepărtase mult de examinarea în amănunt a identităţii. În clipa în care lupta mea pentru viaţă fusese încheiată, în acompaniamentul sirenelor care se apropiau, eram mai preocupat de fugă decât de alte investigaţii. Apoi, ori de câte ori îmi revenea în memorie scena aceea, nu vedeam dinaintea ochilor decât cadavrul Juliei.

– Incredibil, am spus. Atunci, al cui a fost trupul pe care l-am găsit?

– Habar n-am, răspunse ea. Se prea poate să fi fost vreuna dintre întruchipările ei din umbră sau vreo necunoscută de pe stradă. Sau un cadavru furat de la morgă. N-am cum să ştiu.

– Purta una dintre pietrele tale albastre.

– Da. Şi perechea ei se afla pe zgarda fiarei pe care ai măcelărit-o – şi Julia i-a deschis calea de a pătrunde.

– De ce? Şi de ce toată chestia aia cu Locuitorul de pe Prag?

– O diversiune. Victor a crezut că am ucis-o eu, iar eu am crezut că el a făcut-o. Bănuia că eu deschisesem o cale dinspre Ţinut şi trimisesem fiara după ea. Aş zice că el a făcut-o, şi am fost furioasă că mi-a ascuns această evoluţie rapidă. Uneori asemenea lucruri sunt semne bune.

Am încuviinţat.

– Tu eşti la originea creaturilor ălora?

– Da, răspunse ea, şi le-am mai adus şi în mai multe umbre adiacente. Am câteva care poartă panglici albastre.

– Aş prefera pitbull-ii, am zis. Sunt mult mai drăguţi şi mai cuminţi. Aşadar, ea a lăsat un trup şi un coridor tainic aici, şi tu ai crezut că Victor făcuse asta şi pregătea lucrurile pentru un raid în sanctuarul tău sfânt.

– Mai mult sau mai puţin.

– Şi a crezut că ea va fi o ameninţare destul de mare pentru tine – ca şi coridorul – ca s-o ucizi?

– De fapt, *nu ştiu* dacă Victor a găsit coridorul vreodată. Era destul de bine ascuns, aşa cum ai aflat. Oricum, niciunul dintre noi nu ştiam cu exactitate ce făcuse ea.

– Adică?

– A strecurat o bucată de tragolit asupra mea. Mai târziu, după iniţiere, i-a folosit perechea pentru a mă urmări prin Umbră spre Begma.

– Begma? Ce naiba căutai acolo?

– Nimic important, spuse ea. Am pomenit de asta numai ca să-i demonstrez subtilitatea. La vremea aceea, nu eram atât de apropiate. De fapt, am aflat asta numai pentru că mi-a spus ea mai târziu. M-a urmărit din perimetrul Cercului de Aur până aici, în Citadelă. Restul îl ştii.

– Nu prea cred.

– Avea planurile acestui loc. Când m-a surprins, am fost surprinsă la rândul meu. Aşa am devenit cuier.

– Şi a preluat locul, punându-şi o mască de portar de hochei pentru relaţiile cu publicul. A hălăduit pe aici un timp, structurându-şi puterile, întărindu-şi talentele, agăţând umbrele de ploaie pe tine…

Jasra mârâi uşor, şi mi-am amintit că muşcătura ei era şi mai

rea. M-am grăbit să mă avânt într-o zonă nouă a speculaţiilor.

– Încă nu pricep de ce uneori m-a spionat şi alteori mi-a aruncat flori.

– Bărbaţii sunt enervanţi, rosti Jasra ridicând paharul cu vin şi golindu-l. Ai reuşit să înţelegi totul în afară de motivaţia ei.

– Se afla într-o călătorie pentru putere, am zis. Ce mai e în plus de înţeles? Chiar îmi amintesc o lungă discuţie pe care am avut-o cândva, legată de putere.

L-am auzit pe Mandor chicotind. Când i-am aruncat o privire, se uită într-o parte, clătinând din cap.

– Evident, spuse Jasra, încă te iubea. Cel mai probabil, foarte mult. Se juca cu tine. Voia să-ţi trezească curiozitatea. Voia să vii după după ea, s-o găseşti şi, probabil, voia să-şi măsoare puterile cu ale tale. Voia să-ţi arate că e vrednică de laudă prin toate lucrurile pe care i le negai atunci când ai spus că n-ai încredere în ea.

– Deci ştii şi despre asta.

– Au fost dăţi când mi s-a destăinuit.

– Cu alte cuvinte, mă iubea într-atât încât a trimis oameni cu tragoliţi să mă urmărească în Amber şi să încerce să mă ucidă. Aproape că au reuşit.

Jasra privi într-o parte, tuşi. Mandor se ridică de îndată, dădu ocol mesei şi îi umplu iar paharul, interpunându-se între noi. În clipa aceea, în timp ce era total ascunsă privirii mele, am auzit-o rostind moale:

– Mă rog, nu chiar, asasinii erau trimişi de… mine. Rinaldo nu era prin apropiere ca să te prevină, întrucât ştiam că o va face, şi m-am gândit că îţi pot da încă o lovitură.

– Oh, am zis. Alte acţiuni acolo?

– Au fost ultimele, spuse ea.

– Asta mă linişteşte.

– Nu mă scuz. Doar explic, ca să clarific diferenţele. Doreşti să renunţ şi la asta? Trebuie să ştiu.

– Am spus deja că voiam să punem treburile la punct. E valabil în continuare. Unde intervine Jurt în toate astea? Nu înţeleg cum s-au adunat şi ce reprezintă unul pentru altul.

Mandor adăugă o gură de vin în paharul meu înainte de a reveni la loc. Jasra îmi întâlni privirea.

– Nu ştiu, spuse. Ea nu avea aliaţi când ne-am luptat. Trebuie că s-a întâmplat în timp ce eram înţepenită.

– Bănuieşti cumva încotro s-au îndreptat ea şi Jurt?

– Nu.

M-am uitat la Mandor, şi clătină din cap.

– Nici eu, spuse. Totuşi, mă bate un gând ciudat.

– Da?

– Pe lângă faptul că a tratat cu Logrusul şi i-a dobândit puterile, e obligatoriu pentru mine să subliniez că Jurt – exceptând cicatricile şi bucăţile lipsă – seamănă foarte bine cu tine.

– Jurt? Cu mine? Glumeşti!

Privi spre Jasra.

– Are dreptate, spuse. E evident că voi doi vă înrudiţi.

Am lăsat furculiţa jos şi am clătinat din cap.

– Absurd, am spus mai mult ca o auto-apărare decât ca o certitudine. N-am observat niciodată.

Mandor dădu din umeri, foarte uşor.

– Vrei o prelegere despre psihologia negării? mă întrebă Jasra.

– Nu. Vreau puţin timp în care să analizez asta.

– Oricum, e timpul pentru un nou fel, anunţă Mandor şi făcu un gest larg şi acesta apăru.

– O să ai necazuri cu neamurile tale pentru că m-ai eliberat? întrebă Jasra după un timp.

– În clipa în care-şi vor da seama că ai dispărut, sper să am deja pregătită o poveste credibilă, am răspuns.

– Cu alte cuvinte, vei avea necazuri.

– Poate un pic.

– O să văd ce pot face.

– Ce vrei să spui?

– Nu-mi place să am obligaţii faţă de cineva, spuse, şi ai făcut mult mai multe pentru mine decât aş fi făcut eu pentru tine. Dacă reuşesc să găsesc o cale de a le abate mânia faţă de tine, o s-o folosesc.

– Ce-ai de gând?

– S-o lăsăm aşa. Uneori e mai bine să nu ştii prea multe.

– Nu-mi place deloc cum sună toate astea.

– Un motiv excelent ca să schimbăm subiectul, zise. Cât de mare duşman ţi-a devenit Jurt?

– Mie? am întrebat. Sau te întrebi dacă va reveni aici pentru ajutoare?

– Amândouă, dacă o iei astfel.

– Cred că m-ar ucide dacă ar putea, am spus aruncând o privire spre Mandor, care încuviinţă.

– Mă tem că aşa e, întări el.

– Cât despre revenirea lui aici pentru mai mult decât are deja, am continuat, tu ştii cel mai bine. Cât de aproape a fost de dobândirea tuturor puterilor pe care le poate câştiga cineva în urma ritualului de la Fântână?

– E greu de spus cu exactitate, spuse ea, deoarece le-a încercat în condiţii foarte haotice. Cincizeci la sută, poate. E doar o presupunere. Oare asta îl va satisface?

– Poate. Cât de periculos îl face asta?

– Foarte. Când capătă tot întregul. Totuşi, trebuie să-şi dea seama că acest loc va fi păzit cu străşnicie – chiar împotriva unuia ca el – dacă s-ar hotărî să revină. Eu presupun că va sta deoparte. Chiar Sharu – în starea în care se află acum – va fi un obstacol formidabil.

Am continuat să mănânc.

– Probabil că Julia îl va sfătui să nu încerce, continuă ea, după cât de bine cunoaşte ea locul.

Am încuviinţat. Ne vom întâlni când va fi vremea. Acum nu mai puteam face nimic ca să le dejoc planurile.

– Acum, pot să te întreb ceva? spuse.

– Dă-i drumul.

– *Ty'iga...*

– Da?

– Chiar şi în corpul fiicei ducelui Orkuz, sunt sigură că n-a mers pur şi simplu prin palat şi s-a rătăcit prin apartamentele tale.

– Greu de spus, am răspuns. E cu o delegaţie oficială.

– Pot să te-ntreb când a sosit delegaţia?

– Mai devreme în timpul zilei, am răspuns. Mă tem, totuşi, că nu pot intra în detalii privind…

Îşi flutură mâna plină de inele într-un gest de negare.

– Nu mă interesează secretele de stat, zise, deşi ştiu că, de obicei, Nayda îşi însoţeşte tatăl în calitate de secretară.

– Deci?

– Sora ei i-a însoţit sau a rămas acasă?

– E vorba de Coral, nu-i asa? am întrebat.

– Da.

– I-a însoţit, am răspuns.

– Mulţumesc, răspunse ea şi reveni la mâncare.

La naiba. Ce însemnau toate astea? Oare ştia ceva despre Coral ce nu ştiam eu? Ceva care avea legătură cu starea ei prezentă, neclară? Dacă e aşa, ce m-ar costa să aflu?

– De ce? am rostit.

– Simplă curiozitate, răspunse ea. Am cunoscut familia în… vremuri mai fericite.

Jasra sentimentală? Niciodată. Atunci?

– Presupunând că familia avea o problemă sau două? am întrebat.

– În afară de posedarea Naydei de către *ty'iga?*

– Da, am spus.

– Mi-ar părea rău să aud asta. Ce problemă?

– Doar o mică problemă de captivitate implicând-o pe Coral.

Se auzi un mic zăngănit când scăpă furculiţa în farfurie.

– Despre ce vorbeşti? întrebă.

– O plasare greşită, am spus.

– A lui Coral? Cum? Unde?

– Depinde, în parte, de cât de mult ştii despre ea, am explicat.

– Mă preocupă soarta fetei. Nu te juca cu mine. Ce s-a întâmplat?

Mai mult decât încâlcit. Dar nu era răspunsul pe care-l căutam.

– Ai cunoscut-o destul de bine pe maică-sa?

– Kinta. Am întâlnit-o la ceremonii diplomatice. O doamnă adorabilă.

– Povesteşte-mi despre tatăl ei.

– Ei bine, e un membru al Casei Regale, dar dintr-o ramură care nu face parte din şiragul succesiunii. Înainte de a fi prim-ministru, Orkuz a fost ambasadorul Begmei în Kashfa. Familia lui l-a însoţit, astfel că, în mod firesc, i-am văzut în mai multe rânduri…

Ridică privirea când îşi dădu seama că mă uitam la ea – prin Semnul Logrusului, peste Modelul ei Sfărâmat. Privirile ni se întâlniră, şi zâmbi.

– Oh. Tu m-ai întrebat despre *tatăl* ei, spuse. După care se opri şi eu am dat din cap. Aşadar există ceva adevăr în bârfele acelea, remarcă într-un târziu.

– Chiar nu ştiai?

– Există atâtea zvonuri pe lume, cele mai multe imposibil de verificat. Cum să ştiu eu care dintre ele e adevărat? Şi de ce mi-ar păsa?

– Ai dreptate, fireşte, am spus. Nu-i mai puţin adevărat că…

– Încă unul dintre copiii nelegitimi ai bătrânului, spuse. Ţine cineva socoteala? E o minune că a mai avut timp pentru treburile statului.

– Ghici ciupercă ce-i? am zis.

– Ca să fiu sinceră, pe lângă faptul că ştiam despre zvonul care circula, exista într-adevăr o asemănare de familie. Spuneai că e ceva adevărat?

– Da.

– Doar din cauza asemănării, sau mai e şi altceva?

– Şi altceva.

Zâmbi dulce şi îşi recupera furculiţa.

– Întotdeauna mi-a plăcut această revelaţie de basm pe care o văd pe lume.

– Şi mie, am răspuns şi am reluat mâncatul.

Mandor îşi drese glasul.

– Nu mi se pare corect, zise, să spui doar o parte a unei poveşti.

– Ai dreptate, am aprobat.

Jasra îşi întoarse privirea spre mine şi oftă.

– În regulă, spuse, o să-ntreb. Cum de ştiai atât de sigur că… Oh. Bineînţeles. Modelul.

Am încuviinţat.

– Ia te uită! Micuţa Coral, Stăpână a Modelului. Asta datează de curând?

– Da.

– Bănuiesc că ea se află acum undeva, în Umbră – sărbătorind.

– Aş vrea să ştiu.

– Ce vrei să zici?

– A dispărut, dar nu ştiu unde. Şi Modelul e cel răspunzător de cele întâmplate ei.

– Cum?

– Bună întrebare. Nu ştiu.

Mandor îşi drese glasul.

– Merlin, spuse, poate că există anumite chestiuni – îşi roti mâna stângă – la care să te gândeşti să…

– Nu, am spus. Discreţia trebuie să domnească – poate şi în cazul tău, frate, ca Lord al Haosului. Şi, cu siguranţă, în cazul înălţimii Voastre – m-am înclinat spre Jasra – lăsând la o parte faptul că vă cunoaşteţi şi s-ar putea chiar să ai o nuanţă de afecţiune pentru doamna. Mi-am zis că e un pic prea dur şi am adăugat rapid: Sau, cel puţin, nu-i porţi ranchiună.

– Aşa cum am spus, sunt foarte ataşată de fată, rosti Jasra aplecându-se în faţă.

– Bun, am răspuns, pentru că, parţial, mă simt răspunzător

pentru cele întâmplate, chiar dacă am fost păcălit. Aşa că mă simt obligat să pun lucrurile în ordine. Numai că nu ştiu cum.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jasra.

– Conversam cu ea când şi-a exprimat dorinţa de a vedea Modelul. Aşa că i-am îndeplinit-o. Pe drum m-a întrebat despre Model. Părea o conversaţie nevinovată, aşa că i-am satisfăcut curiozitatea. Nu eram la curent cu zvonurile despre descendenţa ei, altfel aş fi suspectat ceva. Aşa că, atunci când am ajuns acolo, a păşit pe Model şi a început să-l traverseze.

Jasra inspiră adânc.

– Pe cineva de alt sânge l-ar fi distrus, spuse. Corect?

Am încuviinţat.

– Sau chiar şi pe unul dintre noi, am spus apoi, dacă s-ar fi făcut unele greşeli.

Jasra chicoti.

– Să zicem că maică-sa rămăsese grea cu un lacheu sau cu bucătarul? remarcă ea.

– Ea e o fiică isteaţă, am zis. În orice caz, odată ce începi traversarea Modelului, nu mai există cale de întoarcere. Am fost obligat să-i fac instructajul pe parcurs. Ori făceam asta, ori aş fi fost o gazdă proastă şi, fără îndoială, aş fi distrus relaţiile Begma-Amber.

– Şi ai fi stricat toate negocierile mai delicate? întrebă ea, pe jumătate în serios.

În clipa aceea am avut senzaţia că s-ar bucura de o digresiune referitoare la natura exactă a vizitei celor din Begma, dar n-am muşcat momeala.

– S-ar putea spune şi aşa, am zis. Oricum, a traversat Modelul, după care acesta a transportat-o undeva.

– Ultimul meu soţ mi-a spus că din centrul Modelului îi poţi comanda să te teleporteze oriunde.

– Adevărat, am spus, numai că natura comenzii ei a fost un pic neobişnuită. I-a spus Modelului s-o trimită unde vrea el.

– Mă tem că nu pricep.

– Nici eu, dar ea a înţeles, şi a înţeles şi Modelul.

– Adică ea a rostit doar: Trimite-mă oriunde vrei tu, şi imediat a fost teleportată în locuri necunoscute?

– Ai prins-o.

– Asta pare să implice o anume inteligenţă a Modelului.

– Doar dacă, fireşte, n-a răspuns unei dorinţe inconştiente din partea ei de a vizita ceva anume.

– Adevărat. Presupun că există şi această posibilitate. Dar n-ai nicio cale de a-i da de urmă?

– Am un Atu pe care i l-am făcut eu. Când l-am încercat, am contactat-o. Părea că se află într-un loc întunecat. Apoi am pierdut contactul, şi asta-i tot.

– Când s-a-ntâmplat asta?

– O chestiune de ore din punctul meu de vedere subiectiv, am zis. Locul acesta e aproape de timpul din Amber?

– Destul de aproape, cred. De ce n-ai mai încercat?

– Am fost cumva ocupat de-atunci. De asemeni, am căutat o alternativă de a rezolva asta.

Se auzi un sunet ca un clinchet, un zăngănit şi am simţit aroma cafelei.

– Dacă o să-mi ceri să te ajut, rosti Jasra, răspunsul e „da”. Numai că habar n-am cum să procedez. Poate dacă ai încerca din nou Atuul ei – cu sprijinul meu – am putea s-o contactăm.

– În regulă, am spus, lăsând ceaşca şi scotocind după cărţi. Hai să-ncercăm.

– O să te ajut şi eu, rosti Mandor ridicându-se în picioare şi venind în dreapta mea.

Jasra veni în stânga. Am ţinut Atuul astfel încât să-l putem vedea toţi clar.

– Să începem, am spus şi mi-am pus creierul în mişcare.

3

O pată de lumină pe care o luasem a fi drept o rază de soare răzleaţă se deplasă din locul ei de pe podea într-o pată lângă ceaşca mea cu cafea. Avea forma unui inel, şi am hotărât să nu atrag atenţia asupra ei deoarece n-o remarcase nimeni.

Am încercat contactul cu Coral şi n-am găsit nimic. I-am simţit şi pe Jasra şi Mandor încercând şi am încercat şi eu din nou, unindu-mi forţele cu ei. Mai tare.

Ceva?

Ceva... Mi-am amintit când mă-ntrebam ce simte Vialle când folosea Atuurile. Trebuie că era ceva diferit faţă de semnele vizuale cu care noi ceilalţi eram obişnuiţi. Ceva de genul ăsta.

Ceva.

Simţeam ceva din prezenţa lui Coral. I-am privit silueta de pe carte, dar nu prinse viaţă. Cartea însăşi devenise apreciabil mai

rece, dar nu era aceeaşi răceală de gheaţă pe care o simţeam de obicei când intram în comunicare cu unul din ceilalţi. Am încercat mai tare. Am simţit cum Mandor şi Jasra îşi înteţesc şi ei eforturile.

Apoi imaginea lui Coral dispăru, dar nu fu înlocuită cu nimic. I-am simţit prezenţa, totuşi, în timp ce priveam vidul. Senzaţia se apropie de aceea a unei tentative de a intra în contact cu cineva care doarme.

– Nu pot spune dacă e un loc uşor sau greu de atins, începu Mandor, sau…

– Eu cred că se află sub o vrajă, spuse Jasra.

– Asta ar lămuri o parte, rosti Mandor.

– Dar numai o parte, se auzi o voce moale, familiară, de undeva de aproape. E sub influenţa unor forţe teribile, Tată. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Ghostwheel are dreptate, spuse Mandor. Încep s-o simt.

– Da, începu Jasra, e ceva care…

Şi deodată vălul fu sfâşiat, şi am văzut silueta prăbuşită a lui Coral, aparent inconştientă, zăcând pe o suprafaţă întunecată într-un loc foarte întunecos, singura sursă de lumină fiind ceea ce părea un cerc de foc trasat în jurul ei. N-ar fi putut să mă ia acolo dacă ar fi vrut, şi…

– Ghost, poţi să mă duci la ea? am întrebat.

Imaginea ei dispăru înainte ca el să-mi răspundă, şi am simţit un curent rece. Doar după câteva secunde mi-am dat seama că parcă sufla asupra mea din cartea acum-îngheţată.

– Nu cred, n-aş vrea şi s-ar putea să nu fie nevoie, răspunse Ghost. Forţa care o ţine a devenit conştientă de interesul tău şi chiar acum încearcă să te contacteze. Există vreo cale prin care ai putea închide acest Atu?

Mi-am trecut mâna peste suprafaţa cărţii, ceea ce, de obicei, e suficient. Nu se întâmplă nimic. Ba chiar briza rece parcă crescu în intensitate. Am repetat gestul odată cu un ordin mental. Am început să simt ceea ce era, concentrându-se asupra mea.

Atunci Semnul Logrusului se năpusti asupra Atuului şi cartea fu smulsă din mâna mea în timp ce eram împins înapoi, lovindu-mă cu umărul de marginea uşii. În răstimp, Mandor se înclină spre dreapta, prinzându-se de masă ca să se ţină pe picioare. În viziunea Logrusului văzusem linii de lumină sălbatice fulgerând din carte înainte de a dispărea.

– Chestia aia a făcut trucul? am strigat.

– A întrerupt legătura, răspunse Ghost.

– Mulţumesc, Mandor, am zis.

– Numai că forţa care te contacta prin Atu ştie unde te afli acum, rosti Ghost.

– Cum se face că eşti informat de ceea ce simte? am întrebat.

– E o ipoteză, bazată pe faptul că încă încearcă să te contacteze. Totuşi, a ales calea mai lungă – prin spaţiu. S-ar putea să te contacteze într-un sfert de minut.

– Felul în care foloseşti pronumele e un pic neclar, spuse Jasra. Doar pe Merlin îl vrea? Sau vine după noi toţi?

– Nesigur. Merlin e centrul. Habar n-am ce-o să vă facă vouă.

M-am aplecat în timpul acestui schimb de replici şi am recuperat Atuul lui Coral.

– Poţi să ne aperi? întrebă.

– Deja am început transferul lui Merlin într-un loc îndepărtat. Să procedez şi cu voi la fel?

În timp ce-mi ridicam privirea, după ce pusesem Atuul în buzunar, am remarcat că încăperea devenise ceva mai puţin decât materială – translucidă, ca şi cum totul ar fi fost făcut din sticlă colorată.

– Te rog, rosti uşor forma de vitraliu a Jasrei.

– Da, răsună ecoul slab al fratelui meu care dispărea.

Apoi am fost trecut printr-un inel incandescent într-un loc întunecat. M-am poticnit de un perete de piatră, mi-am croit drum pe lângă el. O cotitură, o zonă mai luminoasă înaintea mea, presărată cu puncte strălucitoare…

– Ghost? am întrebat.

Niciun răspuns.

– Nu-mi plac aceste conversaţii întrerupte, am continuat.

Am înaintat până când am ajuns la ceea ce evident era gura unei grote. Dinaintea mea atârna un cer noptatic limpede şi, când am păşit afară, am fost izbit de un vânt rece. M-am retras câţiva paşi, tremurând.

Habar n-aveam unde m-aş fi putut afla. Nu că ar fi contat dacă-mi adusese o vrajă de respirat. Am privit prin Semnul Logrusului pe o mare distanţă în faţă, până când am găsit o pătură grea. Am înfăşurat-o în jurul meu, m-am aşezat pe solul grotei. Apoi am privit iar. A fost uşor să găsesc o grămadă de lemne şi nicio problemă să dau foc câtorva dintre ele. Am căutat şi încă o ceaşcă de cafea. Mă-ntreb… De ce nu? Am întins din nou mâinile şi cercul strălucitor îmi apăru dinaintea ochilor.

– Tată! Te rog, opreşte-te! se auzi o voce ofensată. Am avut o mulţime de necazuri ca să te aduc în acest colţ întunecat al Umbrei. Prea multe căutări, totuşi, şi o să atragi atenţia asupra ta.

– Haide! am spus. Nu vreau decât o ceaşcă de cafea.

– O să-ţi fac eu rost de una. Dar măcar un timp nu-ţi folosi puterile.

– De ce acţiunile tale n-ar atrage şi ele atenţia?

– Eu folosesc o cale indirectă. Poftim!

O cană din ceramică neagră, din care ieşeau aburi, stătea pe solul grotei în dreapta mea.

– Mulţumesc, am spus luând-o şi mirosind-o. Ce-ai făcut cu Jasra şi Mandor?

– V-am trimis pe fiecare în direcţii diferite, printre o hoardă de imagini false zburând ici şi colo. N-aveţi altceva de făcut acum decât să staţi liniştiţi un timp. Să-i slăbească atenţia.

– A cui atenţie? Ce atenţie?

– A puterii care o deţine pe Coral. Nu vrem să ne găsească.

– De ce nu? Parcă-mi amintesc că, mai devreme, te întrebai dacă nu eşti un zeu. De ce te temi?

– De obiectul real. Se pare că e mai puternic decât mine. Pe de altă parte, se pare că eu sunt mai iute.

– Oricum, asta e ceva.

– Du-te şi dormi. O să-ţi spun mâine dimineaţă dacă te mai urmăreşte.

– Poate o să aflu singur.

– Nu te manifesta decât dacă e o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Nu asta am vrut să spun. Presupunând că mă găseşte?

– Fă ceea ce crezi de cuviinţă.

– De ce trăiesc cu senzaţia că-mi ascunzi ceva?

– Pentru că eşti bănuitor din fire, Tată. Se pare că e o moştenire de familie. Acum trebuie să plec.

– Unde? am întrebat.

– Să-i verific pe ceilalţi. Să mai fac câteva comisioane. Să mă preocup de educaţia mea. Să-mi verific experimentele. Chestii de-astea. Pa.

– Şi cum rămâne cu Coral?

Dar cercul de lumină care plutise în faţa mea se roti dinspre strălucire spre obscuritate şi dispăru. Un final indiscutabil al conversaţiei. Ghost devenea din ce în ce mai asemănător cu noi

– ticălos şi prefăcut.

Am sorbit din cafea. Nu la fel de bună ca a lui Mandor, dar acceptabilă. Am început să mă-ntreb unde fuseseră trimişi Jasra şi Mandor. Am hotărât să nu încerc să-i contactez. De fapt, poate că nu era o idee rea, mi-am zis, să-mi întăresc poziţia împotriva intervenţiilor magice.

Am rechemat Semnul Logrusului, la care renunţasem în timp ce mă transporta Ghost. L-am folosit pentru a instala capcane la gura grotei şi în interior. Apoi l-am eliberat şi am mai luat o sorbitură. În timp ce făceam asta, mi-am dat seama că această cafea nu putea să mă ţină treaz. Mă descotoroseam de o criză nervoasă şi povara tuturor activităţilor mele mă copleşea cu greutatea ei. Încă două sorbituri şi de-abia mai puteam ţine cana. Încă una şi am observat că de fiecare dată când clipeam, genele se închideau mult mai uşor decât se deschideau.

Am pus cana deoparte, am strâns mai tare pătura pe mine şi am găsit o poziţie relativ confortabilă pe solul grotei, deoarece devenisem cumva specialist al acestei activităţi în grota de cristal. Flăcările pâlpâitoare năşteau armate de umbre în dosul genelor mele. Focul pocnea ca un zăngănit de arme; aerul mirosea a smoală.

Am adormit. Somnul e poate unica dintre plăcerile vieţii care n-ar trebui să fie de scurtă durată. Mă cuprinse şi m-am lăsat purtat de el. Cât de departe şi cât de mult, n-aş putea spune.

Aşa cum n-aş putea spune ce anume m-a trezit. Ştiu doar că eram într-un alt loc şi, în clipa următoare, revenisem. Poziţia mi se schimbase uşor, degetele de la picioare erau reci şi simţeam că nu mai sunt singur. Am ţinut ochii închişi şi nu mi-am modificat ritmul respiraţiei. Se prea poate ca Ghost să fi hotărât pur şi simplu să mă supravegheze. Sau poate ceva punea la încercare capcanele.

Am ridicat genele cât mai puţin posibil, privind afară şi în sus printr-un ecran al genelor. O mică siluetă diformă stătea la gura peşterii, strălucirea slabă a focului iluminându-i chipul ciudat de familiar. În trăsăturile acelea era ceva din mine şi ceva din tatăl meu.

– Merlin, rosti moale. Trezeşte-te acum. Ai locuri în care trebuie să mergi şi lucruri de făcut.

Am deschis ochii mari şi am privit. Se potrivea unei anumite descrieri… Frakir pulsa şi l-am liniştit.

– Dworkin…? am spus.

Chicoti.

– Ai ghicit, răspunse.

Începu să se plimbe dintr-o parte în cealaltă a gurii grotei, oprindu-se din când în când ca să întindă o mână către mine. De fiecare dată ezită şi o retrase.

– Ce-i asta? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat? De ce eşti aici?

– Am venit să te iau înapoi în călătoria pe care ai abandonat-o.

– Şi care ar fi această călătorie?

– Căutarea doamnei rătăcită undeva, cea care a traversat ieri Modelul.

– Coral? Ştii unde e?

Ridică mâna, o coborî, scrâşni din dinţi.

– Coral? Aşa o cheamă? Lasă-mă să intru. Trebuie să discutăm despre ea.

– Se pare că discutăm foarte bine şi aşa.

– N-ai pic de respect pentru un strămoş?

– Ba da. Dar am şi un frate schimbător-de-formă căruia i-ar plăcea să-mi reteze gâtul şi să-mi atârne capul pe zidul bârlogului lui. Şi s-ar putea să izbutească s-o facă al naibii de iute dacă îi dau măcar o jumătate de şansă. M-am aşezat şi m-am frecat la ochi, simţurile terminând ceea ce începusem. Deci, unde e Coral?

– Vino. O să-ţi arăt drumul, spuse întinzând mâna. De data asta, mâna depăşi capcana şi fu imediat conturată de foc. Păru că nu observă. Ochii îi erau o pereche de stele negre, făcându-mă să ţâşnesc în picioare, năpustindu-mă spre el. Mâna începu să se topească. Carnea căzu şi se topi ca ceara, înăuntru nu erau oase, ci mai degrabă un fel de geometrie ciudată – ca şi cum cineva ar fi schiţat în grabă o mână în trei dimensiuni, apoi ar fi găsit ceva asemănător cărnii pentru a o acoperi. Ia-mă de mână.

M-am trezit ridicând mâna împotriva voinţei mele. Îndreptând-o spre curbele asemănătoare degetelor, spre vârtejurile articulaţiilor. Chicoti iar. Percepeam forţa care mă trăgea. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş strânge mâna aceea ciudată într-un mod special.

Astfel că am chemat Semnul Logrusului şi l-am trimis înainte ca să strângă mâna în locul meu.

Se prea poate să nu fi fost cea mai bună alegere. Am fost orbit pe moment de străfulgerarea strălucitoare, sfârâitoare, care urmă. Când mi s-a limpezit vederea, am văzut că Dworkin dispăruse. O verificare rapidă mi-a arătat că, în continuare,

capcanele rezistau. Am înviorat focul cu o vrajă scurtă, simplă, am observat că ceaşca de cafea era pe jumătate plină, şi i-am încălzit conţinutul călduţ printr-o versiune prescurtată a aceleiaşi execuţii. Apoi m-am înfăşurat la loc, m-am instalat şi am băut. Analizând aşa cum ar fi trebuit, nu mi-am putut da seama ce se petrecuse.

Nu ştiam pe nimeni care să-l fi văzut pe demiurgul pe-jumătate-nebun în ultimii ani, deşi conform poveştii tatălui meu, mintea lui Dworkin se însănătoşise în mare măsură când Oberon reparase Modelul. Dacă într-adevăr fusese Jurt, căutând să-şi croiască drum în prezenţa mea şi să mă termine, îşi alesese o formă ciudată. Dacă mă gândesc mai bine, nu eram deloc sigur că Jurt ştia măcar cum arată Dworkin. M-am gândit dacă e înţelept să-l chem pe Ghostwheel pentru a-i cere o opinie rece asupra chestiunii. Înainte de a mă hotărî, totuşi, stelele de dincolo de gura grotei fură acoperite de o altă siluetă, mult mai mare decât a lui Dworkin – chiar cu o proporţie eroică.

Un singur pas îl aduse în raza focului şi am vărsat cafeaua când i-am văzut chipul. Nu ne întâlniserăm niciodată, dar îi văzusem chipul în multe locuri din Castelul Amberului.

– Înţeleg că Oberon a murit încercând să retraseze Modelul, am spus.

– Erai de faţă? întrebă el.

– Nu, am răspuns, dar apărând aşa cum ai făcut-o, după apariţia mai degrabă bizară a lui Dworkin, trebuie să-mi ierţi suspiciunile în ceea ce priveşte *bona fides*[1].

– Oh, ăla era un fals. Eu sunt cel adevărat.

– Atunci, ce-am văzut?

– Era forma astrală a unui joker care a făcut o glumă proastă – un vrăjitor pe nume Jolos din cel de-al patrulea cerc al Umbrei.

– Oh, am răspuns. Şi cum pot şti că tu nu eşti proiecţia unui oarecare Jalas din cel de-al cincilea cerc?

– Îţi pot expune întreaga genealogie a Casei Regale din Amber.

– Asta o poate face orice scrib de acasă.

– O să ţi-i spun pe cei nelegitimi.

– Câţi erau, totuşi?

– Patruzeci şi şapte, din câte ştiu.

– Oh, haida-de! Cum ai reuşit?

– Curgerea diferită a timpului, rosti zâmbind.

[1] Bună credinţă – în lb. latină în original. (n. trad.)

– Dacă ai supravieţuit reconstrucţiei Modelului, cum se face că nu te-ai întors în Amber să-ţi continui domnia? am întrebat. De ce l-ai lăsat pe Random să se încoroneze şi ai împroşcat totul cu noroi?

Izbucni în râs.

– Dar n-am supravieţuit, spuse. Am fost distrus în timpul procesului. Sunt o fantomă, revenită pentru a solicita un campion în viaţă pentru Amber împotriva puterii crescânde a Logrusului.

– Admiţând, *arguendo*[1], că eşti ceea ce spui, am răspuns, te afli totuşi acolo unde nu trebuie, sir. Eu sunt un iniţiat al Logrusului şi un fiu al Haosului.

– De asemeni, eşti un iniţiat al Modelului şi un fiu al Amberului, răspunse silueta măreaţă.

– Adevărat, am spus, şi toate celelalte motive care mă determină să nu aleg o parte sau alta.

– Vine o vreme când un bărbat trebuie să aleagă, rosti el, şi vremea aceea e acum. De partea cui eşti?

– Chiar dacă aş crede că eşti ceea ce spui, nu mă simt obligat să fac o asemenea alegere, am zis. Şi există o tradiţie la Curţi conform căreia însuşi Dworkin a fost un iniţiat al Logrusului. Dacă e adevărat, urmez paşii unui străbun venerabil.

– Dar el a renunţat la Haos când a întemeiat Amberul.

Am dat din umeri.

– E un lucru bun că eu n-am întemeiat nimic, am spus. Dacă vrei ceva anume de la mine, spune-mi despre ce e vorba, dă-mi un motiv bun s-o fac şi poate o să cooperez.

Întinse mâna.

– Vino cu mine şi îţi voi pune picioarele pe noul Model pe care trebuie să-l urmezi, într-un joc care va fi jucat între Puteri.

– Încă nu te înţeleg, dar sunt convins că adevăratul Oberon n-ar putea fi oprit de aceste capcane simple. Vino tu la mine şi ia-mă de mână şi voi fi bucuros să te însoţesc şi să mă uit la orice vrei tu să văd.

Se înălţă şi mai mult.

– Vrei să mă pui la încercare? întrebă.

– Da.

– Ca bărbat, cu greu m-ar fi deranjat asta, rosti. Dar fiind alcătuit acum din acest rahat spiritual, nu ştiu. Mai degrabă n-aş risca.

---

[1] De dragul discuţiei – în lb. spaniolă în original. (n. trad.)

– În cazul ăsta, trebuie să răspund sentimentului tău cu respect faţă de propunerea ta.

– Nepoate, rosti calm, cu o lumină vicleană pătrunzându-i în ochi, chiar şi mort, niciunul dintre cei de-un neam cu mine n-au voie să mi se adreseze astfel. Am venit după tine acum într-o manieră mai mult decât prietenească. Am venit după tine acum, şi trebuie să te port în această călătorie printre focuri.

Am făcut un pas înapoi în timp ce înainta.

– Nu e cazul s-o iei drept un afront… am început.

Mi-am ferit ochii în timp ce intră în capcană şi efectul becului incandescent începu. Privind cu ochii întredeschişi, am văzut ceva ca o repetare a jupuirii cărnii lui Dworkin de către foc. Oberon deveni transparent din loc în loc; alte locuri se topiră. În el, prin el, în timp ce asemănarea exterioară trecea, am văzut răsucirile şi curbele, îngustimile şi canalele – subliniate cu negru, geometrizându-se abstract în interiorul conturului general al unei siluete mari şi nobile. Spre deosebire de Dworkin, totuşi, imaginea nu dispăru. Trecând de capcana mea, mişcările deveniră mai lente, continuă să înainteze spre mine, încercând să întindă mâna. Oricare ar fi fost originea adevărată, era una dintre cele mai înfricoşătoare creaturi întâlnite vreodată. Am continuat să mă retrag, ridicând mâinile şi am chemat din nou Logrusul.

Semnul Logrusului apăru între noi. Versiunea abstractă a lui Oberon continuă să înainteze, mâinile mâzgălite ale fantomei întâlnind braţele contorsionate ale Haosului.

Nu întindeam mâinile prin imaginea Logrusului pentru a-l manipula împotriva acelei apariţii. Simţeam o groază neobişnuită în faţa creaturii, chiar şi de la distanţă. Ceea ce am făcut era mai degrabă ceva de genul de a împinge Semnul împotriva imaginii regelui. Apoi am plonjat peste amândoi, afară pe gura grotei, şi m-am rostogolit, căutând să mă agăţ cu mâinile şi degetele de la picioare când am dat peste un povârniş, agăţându-mă cu greu de un bolovan şi prinzându-mă de el în timp ce grota erupse cu zgomotul şi lumina unei grămezi de muniţie în care s-a tras un glonte.

Am rămas acolo tremurând, cu ochii strânşi, cam jumătate de minut. În orice clipă, simţeam, ceva va fi pe urmele mele – doar dacă, poate, aş fi rămas perfect nemişcat şi aş fi încercat din răsputeri să arăt ca o stâncă…

Tăcerea era profundă şi, când am deschis ochii, lumina

dispăruse şi forma gurii grotei era neschimbată. M-am ridicat în picioare lent, am înaintat şi mai lent. Semnul Logrusului dispăruse şi, din motive pe care nu le înţelegeam, nu eram dispus să-l chem înapoi. Când m-am uitat în peşteră, nu era niciun semn că se petrecuse ceva acolo, în afara faptului că explodaseră capcanele mele.

Am păşit înăuntru. Pătura zăcea încă în acelaşi loc în care căzuse. Am atins peretele. Piatră rece. Probabil că explozia avusese loc la un alt nivel decât cel imediat. Micul meu foc încă pâlpâia slab. L-am readus la viaţă din nou. Dar singurul lucru pe care l-am văzut în lumina lui şi pe care nu-l văzusem înainte era ceaşca mea de cafea, spartă pe locul unde căzuse.

Am lăsat mâna pe perete. M-am aplecat în faţă. După un timp, am simţit o încordare necontrolabilă a diafragmei. Am început să râd. Nu ştiu de ce. Povara a tot ceea ce se petrecuse din acel 30 aprilie era asupra mea. Pur şi simplu se întâmplase ca râsul să înlăture alternativa de a mă izbi cu pumnii în piept şi de a urla.

Credeam că-i cunosc pe toţi participanţii la acest joc complicat. Acum Luke şi Jasra păreau a fi de partea mea, împreună cu fratele meu Mandor, care întotdeauna a avut grijă de mine. Fratele meu nebun, Jurt, mă voia mort şi acum se aliase cu vechea mea dragoste, Julia, care nu părea nici ea prea înclinată spre mine. Mai era şi *ty'iga* – un demon ultraprotector, locuind în trupul surorii lui Coral, Nayda, pe care o lăsasem dormind în mijlocul unei vrăji în Amber. Mai era mercenarul Dalt – care, acum, când mă gândeam mai bine, era şi unchiul meu – care dispăruse cu Luke în scopuri necunoscute după ce-l învinsese pe Luke în Arden în faţa a două armate care priveau. Avea planuri groaznice cu Amberul, dar îi lipsea capacitatea militară de a provoca ceva mai mult decât deranjuri ocazionale în stil guerilla. Şi apoi mai era Ghostwheel, comerciantul meu cibernetic de Atuuri şi semizeul mecanic de ligă secundă, care părea să fi evoluat de la imprudent şi maniac la raţional şi paranoic – şi nu eram deloc sigur unde se îndreptase de aici, dar cel puţin arăta un oarecare respect filial amestecat cu laşitatea curentă.

Şi cam atâta.

Dar aceste ultime evenimente erau dovada că mai exista şi altceva în joc, ceva care voia să mă târască în altă direcţie. Aveam mărturia lui Ghost că e puternic. Habar n-aveam ce reprezenta cu adevărat. Şi nu doream să am încredere. Cam atât

despre o relaţie stranie.

– Hei, puştiule! se auzi un glas cunoscut din josul povârnişului. Eşti tare greu de găsit. Nu stai locului.

M-am răsucit iute, m-am dus înainte, am privit în jos.

O siluetă singuratică se târa cu greu în susul pantei. Un bărbat solid. Ceva îi strălucea în apropierea gâtului. Era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile.

M-am retras câţiva paşi, începând vraja care urma să refacă la loc capcanele aruncate în aer.

– Hei! Nu fugi! strigă. Trebuie să-ţi vorbesc.

Capcanele reveniră la loc, şi am scos spada şi am ţinut-o cu vârful în jos, în dreapta, în întregime nevăzută din gura peşterii, când m-am răsucit. I-am ordonat lui Frakir să atârne invizibil pe mâna stângă. Cea de-a doua siluetă fusese mai puternică decât prima, reuşind să treacă de capcane. Dacă cel de-al treilea se va dovedi mai puternic decât al doilea, o să am nevoie de tot ce puteam aduna.

– Da? am strigat. Cine eşti şi ce vrei?

– La naiba! l-am auzit rostind. Nu sunt cineva deosebit. Doar tatăl tău. Am nevoie de ajutor şi mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână în familie.

Trebuie să recunosc, când a ajuns în zona luminată de foc, era o foarte bună imitaţie a Prinţului Corwin din Amber, tatăl meu, desăvârşită cu o mantie neagră, cizme şi pantaloni negri, cămaşă gri, ţinte argintii, şi centură – şi chiar un trandafir de argint – şi afişa acelaşi zâmbet ciudat pe care adevăratul Corwin îl purta când îmi povestea istoria lui, cu mult timp în urmă… Am simţit un fel de strângere în maţe la vederea lui. Aş fi vrut să ajung să-l cunosc mai bine, dar dispăruse, şi n-am reuşit niciodată să-l găsesc iar. Acum, pentru treaba asta – oricare ar fi fost – să găsească această personificare… Eram mai mult decât iritat de o asemenea încercare evidentă de a-mi manipula sentimentele.

– Primul fals a fost Dworkin, am spus, şi al doilea a fost Oberon. Cobori pe arborele genealogic al familiei, nu-i aşa?

Privi chiorâş şi îşi înălţă mirat capul în timp ce înainta, un alt manierism realist.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Merlin, răspunse. Eu…

Apoi intră în zona păzită şi sări de parcă ar fi atins o sârmă incandescentă.

– La naiba! spuse. N-ai încredere în nimeni, nu-i aşa?

– Tradiţie de familie, am răspuns, întărită de recentele experienţe.

Eram uluit, totuşi, că întâlnirea nu implicase mai multă pirotehnică. De asemeni, m-am întrebat de ce transformarea creaturii într-un foc de artificii nu începuse încă.

Cu o altă sudalmă, îşi azvârli mantia în stânga, înfăşurând-o pe braţ; mâna dreaptă traversă spre un excelent facsimil al tecii tatălui meu. O spadă gravată în argint şuieră în timp ce se arcui în sus, apoi căzu spre ochiul capcanei. Când se întâlniră, scânteile ţâşniră într-un val de vreo treizeci de centimetri şi spada sfârâi ca şi cum ar fi fost încinsă şi scufundată în apă. Desenul spadei sclipi şi scânteile ţâşniră iar – de data asta cât un stat de om – şi în clipa aceea am simţit cum capcana cedează.

Apoi intră şi m-am răsucit, rotindu-mi spada. Dar spada care semăna cu Grayswandir căzu şi se ridică iar, într-un cerc strâns, dând la o parte vârful armei mele înspre dreapta şi alunecând exact spre pieptul meu. Am făcut o simplă paradă în quartă, dar el se strecură pe sub ea şi atacă dinafară. Am parat o sixtă, dar nu era acolo. Mişcarea lui fusese doar o fentă. Revenise şi acum ataca în jos. M-am întors şi am parat iar, în timp ce-şi strecură corpul spre dreapta mea, coborând vârful spadei, inversând priza, atingându-mi faţa cu mâna stângă.

Prea târziu am văzut mâna dreaptă ridicându-se în timp ce stânga alunecă în spatele capului meu. Mânerul Grayswandir era îndreptat exact spre falca mea.

– Eşti cu adevărat... am început, şi atunci mă izbi.

Ultimul lucru pe care-mi amintesc că l-am văzut a fost trandafirul de argint.

Asta-i viaţa: ai încredere şi vei fi trădat; să n-ai încredere şi te vei trăda pe tine. Ca majoritatea paradoxurilor morale, te plasează într-o postură de neconceput. Şi era prea târziu pentru soluţia mea normală. Nu puteam părăsi jocul.

M-am trezit într-un loc întunecat. M-am trezit întrebându-mă şi precaut. Ca de obicei când mă-ntreb şi sunt precaut, stau complet nemişcat şi respir într-un ritm normal. Şi ascult.

Niciun sunet.

Am deschis uşor ochii. Deconcertante modele. I-am închis la loc. Am căutat să simt vibraţii cu trupul pe suprafaţa stâncoasă pe care zăceam. Nicio vibraţie.

Am deschis larg ochii, luptându-mă cu impulsul de a-i închide. M-am ridicat pe coate, apoi mi-am strâns genunchii sub mine,

mi-am îndreptat spatele, am întors capul. Fascinant. Nu fusesem atât de dezorientat de când băusem cu Luke şi cu Pisica din Cheshire.

În jurul meu nu exista nicio culoare. Totul era negru, alb, sau o nuanţă de gri. Era ca şi cum intrasem într-un negativ fotografic. Ceea ce presupuneam a fi un soare atârna ca o gaură neagră la mai multe diametre deasupra orizontului în dreapta mea. Cerul era un gri foarte închis, şi nori de abanos se mişcau lent pe el. Pielea mea avea culoarea cernelii. Solul stâncos de lângă mine şi dimprejur strălucea într-un alb-osos aproape transparent, totuşi. M-am ridicat lent în picioare, răsucindu-mă. Da. Solul parcă lucea, cerul era întunecat şi eu eram o umbră între ele. Nu-mi plăcea deloc senzaţia.

Aerul era uscat, răcoros. Mă aflam la poalele unui lanţ de munţi albinoşi, atât de dezolanţi ca înfăţişare încât îţi trezeau o comparaţie cu Antarctica. Aceştia se întindeau în jos şi în sus spre stânga mea. Spre dreapta – jos şi rostogolindu-mă – către ceea ce am bănuit a fi un soare de dimineaţă, se întindea o câmpie neagră. Deşert? A trebuit să ridic mâna şi să „fac umbră” contra… ce? Antistrălucire?

– Rahat! am încercat să spun şi am observat imediat două lucruri.

Primul a fost că vorba mea nu s-a auzit. Al doilea a fost că mă durea falca, acolo unde mă lovise tatăl meu sau dublura lui.

Am repetat observaţia mea tăcută şi am extras Atuurile. Nu mai poţi paria pe ceva când dai de belea… Am căutat Atuul lui Ghostwheel şi m-am concentrat asupra lui.

Nimic. Era complet mort pentru mine. Dar Ghost a fost cel care-mi spusese să nu mă agit şi poate, pur şi simplu, refuza să răspundă chemării mele. Am frunzărit printre celelalte Atuuri. M-am oprit la al Florei. De obicei voia să mă ajute în situaţii grele. Am studiat chipul plăcut, am transmis chemarea…

Nicio buclă aurie nu se mişcă. Temperatura nu scăzu nici măcar cu un grad. Cartea rămase o simplă carte. Am încercat mai tare, mormăind chiar o vrajă de intensificare. Dar nu era nimeni acasă.

Mandor, atunci. Am stat câteva minute cu Atuul lui cu acelaşi rezultat. Apoi cu al lui Random. Idem. Al lui Benedict, al lui Julian. Nu şi nu. Am încercat cu Fiona, Luke şi Bill Roth. Trei răspunsuri negative. Am încercat până şi câteva Atuuri ale Morţii, dar n-am izbutit să-l contactez nici pe Sfinx, nici grămada de oase în vârful

unui munte din sticlă verde.

Le-am pus în ordine, le-am băgat în cutiuţă şi le-am dat deoparte. Era pentru prima oară când întâlnisem un asemenea fenomen, de la Grota de Cristal. Atuurile pot fi blocate în nenumărate feluri, totuşi, şi, în ceea ce mă priveşte, chestiunea era pentru moment academică. Eram preocupat mai mult de a ajunge într-un mediu mai atrăgător. Puteam să amân cercetarea atunci când voi avea un pic de răgaz.

Am început să merg. Paşii mei nu făceau niciun zgomot. Când am lovit o pietricică şi a sărit în faţa mea, n-am detectat niciun fel de sunet.

Alb în stânga mea, negru în dreapta. Munţi sau deşert. Am luat-o spre stânga. Nimic altceva în mişcare cu excepţia norilor negri, negri. Pe partea ferită a fiecărui afloriment o zonă aproape-orbitoare de strălucire intensă: umbre demente peste un tărâm dement.

Din nou spre stânga. Trei paşi, apoi roată după bolovan. În sus. Peste creastă. În jos. La dreapta. Curând o fâşie roşie printre stâncile din stânga...

Nimic. Poate data viitoare...

Junghi scurt în sinusul frontal. Nu mai e roşu. Mai departe.

Crevasă spre dreapta, următoarea cotitură...

Mi-am masat tâmplele când au început să mă doară văzând că nu apare nicio crevasă. Respiraţia mi s-a îngreunat şi am simţit umezeală pe sprâncene.

Texturi gri şi verzi şi flori sfărâmicioase, ardezie albastră, jos pe următorul taluz al povârnişului...

O uşoară durere în gât. Fără flori. Fără gri. Fără verde.

Apoi să se despartă norii şi bezna să se scurgă din soare...

Nimic.

... şi un zgomot de apă curgătoare dintr-un mic torent, un alt făgaş.

A trebuit să mă opresc. Îmi zvâcnea capul; mâinile îmi tremurau. Am întins mâna şi am atins peretele stâncos din stânga mea. Părea destul de solid. Realitate agresivă. De ce totul se năpustea asupră-mi?

Şi cum ajunsesem aici?

Şi unde se afla acest loc?

M-am relaxat. Mi-am încetinit respiraţia şi mi-am reglat energiile. Durerile din cap slăbiră, dădură înapoi, dispărură. Am început din nou să merg.

Ciripit de păsări şi o briză plăcută... Floare într-un ungher din perete.

Nu. Şi primul junghi al revenirii rezistenţei...

Oare sub ce vrajă mă aflam, încât să-mi pierd puterea de a merge în Umbră? Niciodată nu m-am gândit că puterea e ceva ce-mi poate fi luat.

– N-are haz, am încercat să rostesc. Oricine eşti, orice eşti, cum ai făcut-o? Ce vrei? Unde eşti?

Din nou n-am auzit nimic; cu atât mai puţin un răspuns.

– Nu ştiu cum ai făcut-o. Sau de ce, am rostit şi am gândit. Nu mă simt ca şi cum aş fi sub o vrajă. Dar trebuie că mă aflu aici cu un motiv. Mergi mai departe. Spune-mi ce vrei.

Nada.[1]

Am mers mai departe, continuând să înaintez şovăielnic în tentativele de a modifica Umbra. În răstimp, am cântărit situaţia. Aveam senzaţia că era ceva elementar care-mi scăpa în toată afacerea.

... Şi o micuţă floare roşie în dosul unei stânci, la următoarea cotitură.

Am cotit şi am văzut micuţa floare roşie pe care o invocasem pe jumătate-conştient. M-am repezit spre ea s-o ating, să-mi confirm că universul era un loc blând, esenţial Iubitor-de-Merlin.

M-am poticnit în graba mea, ridicând un norişor de praf. Mi-am revenit, m-am ridicat, am privit în jur. Trebuie că am căutat zece sau cincisprezece minute, dar n-am reuşit să găsesc floarea. În cele din urmă, am înjurat şi m-am întors. Nimănui nu-i place să fie bătaia de joc a glumelor universului.

Într-o inspiraţie subită, am căutat prin toate buzunarele, sperând să am asupra mea măcar o aşchie din pietrele albastre. Capacităţile ei vibraţionale stranii ar putea cumva să mă ghideze prin Umbră înapoi la sursă. Dar nu. Nici măcar o fărâmă de praf albastru nu rămăsese. Toate pietrele se aflau în mormântul tatălui meu, şi asta e. Ar fi fost o cale prea uşoară de scăpare pentru mine, presupun.

Ce anume îmi scăpa?

Un fals Dworkin, un fals Oberon şi un bărbat care pretindea că e tatăl meu, toţi au vrut să mă ducă într-un loc straniu – pentru a ne întrece într-un fel de luptă între Puteri, aşa cum semnalase silueta lui Oberon, orice-ar fi însemnat asta. Silueta lui Corwin

[1] Nimic – în lb. spaniolă în original. (n. trad.)

reuşise evident, am reflectat în timp ce-mi frecam falca. Dar ce fel de joc era ăsta? Şi ce erau Puterile?

Falsul Oberon pomenise ceva despre alegerea mea între Amber şi Haos. Dar, în cazul ăsta, minţise despre alte lucruri pe parcursul aceleiaşi conversaţii. Să-i ia naiba pe amândoi! Nu eu am cerut să fiu implicat în jocul lor de putere. Aveam şi aşa destule probleme. Nici măcar nu voiam să învăţ regulile jocului în desfăşurare.

Am dat cu piciorul într-o pietricică albă, am urmărit-o rostogolindu-se. Nu părea a fi ceva elaborat de Jurt sau Julia. Părea fie un factor nou, fie vechi, care se transformase considerabil. Când apăruse prima oară în tabloul general? Presupun că avea de-a face cu forţa care se năpustise asupra mea după tentativa noastră de a o contacta pe Coral. Puteam doar să presupun că mă găsise, şi asta era consecinţa. Dar ce-ar fi putut fi? Mai întâi ar fi fost necesar să aflu unde zăcea Coral în cercul ei de foc. Ceva din locul acela, bănuiam, se afla în spatele situaţiei mele prezente. Unde anume? Ea îi ceruse Modelului s-o trimită unde trebuia să ajungă... Acum nu aveam posibilitatea de a-i cere Modelului locul unde se afla – şi nici posibilitatea de a-l traversa, pentru a mă trimite după ea.

Venise vremea, aşadar, să renunţ la joc şi să folosesc alte mijloace pentru a rezolva problema. Întrucât Atuurile mele se scurtcircuitaseră şi însuşirea mea de a traversa Umbra întâlnise un blocaj misterios, am hotărât că era timpul să ridic factorul de putere printr-un ordin de mărime în favoarea mea. Voi chema Semnul Logrusului şi voi continua explorarea prin umbră, sprijinind fiecare pas pe care-l voi face cu puterea Haosului.

Frakir se strânse pe încheietură. Am cercetat rapid dacă se apropie vreo ameninţare, dar n-am văzut nimic. Am rămas precaut alte câteva minute, explorând împrejurimile. Nu se întâmplă nimic, totuşi, şi Frakir se linişti.

Era pentru prima dată când sistemul lui de alarmă fusese impropriu înţeles – fie datorită vreunui curent astral rătăcit sau vreunui gând ciudat de-al meu. Numai că într-un loc ca ăsta, nu-ţi poţi permite să rişti. Cea mai înaltă ridicătură de stânci din vecinătate avea vreo cincisprezece-douăzeci de metri, cam la o sută de paşi în susul dealului, în stânga mea. Mi-am croit drum într-acolo şi am început escaladarea.

Când, într-un târziu, am atins vârful de cretă, am comandat o vedere la mare distanţă în toate direcţiile. N-am văzut nimic viu

în acest straniu univers yin-yang.

Astfel că mi-am zis că într-adevăr fusese o alarmă falsă şi am coborât. Am încercat din nou să chem Logrusul şi Frakir practic mi-a retezat mâna. La naiba. L-am ignorat şi am trimis chemarea.

Semnul Logrusului se ivi şi se repezi spre mine. Dansă ca un fluture, lovi ca un camion. Lumea jurnalului meu de actualităţi dispăru, negru şi alb către negru.

4

Revenire.

Mă durea capul şi aveam praf în gură. Eram întins cu faţa în jos. Memoria îşi croi drum spre casă prin trafic şi am deschis ochii. Totul negru şi alb şi gri pretutindeni. Am scuipat nisip, m-am frecat la ochi, am clipit. Semnul Logrusului nu era prezent şi nu mi-am putut explica recenta mea experienţă cu el.

M-am aşezat şi mi-am prins genunchii. Se pare că eşuasem, toate mijloacele mele extralumeşti de călătorie şi comunicare fiind blocate. Nu m-am putut gândi la altceva decât să mă ridic, să aleg o direcţie şi să pornesc la drum.

M-a cuprins un fior. Unde mă va purta drumul? Doar prin acelaşi peisaj – doar prin acelaşi peisaj monoton?

Se auzi un zgomot uşor, ca şi cum cineva şi-ar fi dres glasul.

Am sărit brusc în picioare, inspectând fiecare direcţie din susul drumului.

Care-i acolo? am întrebat, renunţând la pronunţia academică.

Mi s-a părut că-l aud din nou, foarte aproape. Apoi:

Am un mesaj pentru tine, parcă rosti ceva în mintea mea.

Ce? Unde eşti? Mesaj? am încercat să întreb.

Scuză-mă, veni vocea înnăbuşită, *dar sunt nou în meserie. Ca s-o luăm în ordine, sunt unde am fost întotdeauna – pe încheietura ta – şi atunci când Logrusul a explodat aici, mi-a înzecit puterea, astfel încât să-ţi pot da mesajul.*

Frakir?

Da. Prima mea întărire, în ziua aceea în care m-ai purtat prin Logrus, a implicat sensibilitate la pericol, mobilitate, reflexe de luptă şi o simţire limitată. De data asta, Logrusul a adăugat o comunicare mentală directă şi mi-a extins conştienţa până în punctul în care pot transmite mesaje.

De ce?

Se grăbea, nu putea rămâne pe locul ăsta decât o clipă şi asta a fost singura modalitate ca să afli ce se petrece.

Nu mi-am dat seama că Logrusul e simţitor.

Urmă ceva ca un chicotit. Apoi:

E dificil de clasificat o inteligenţă de genul ăsta. Şi presupun că nu prea are multe de spus în majoritatea timpului, veni răspunsul lui Frakir. *Energiile lui sunt, în principal, extinse în alte zone.*

Ei bine, de ce a venit aici şi m-a orbit?

Neintenţionat. A fost un derivat al întăririi mele, odată ce a văzut că eram unicul mijloc de a ajunge la tine cu ceva mai mult decât doar câteva cuvinte şi imagini.

De ce a fost atât de limitat timpul lui? am întrebat.

E însuşirea acestui tărâm, care se întinde între umbre, de a fi inaccesibil atât pentru Model cât şi pentru Logrus.

Un fel de zonă demilitarizată?

Nu, nu e o chestiune de armistiţiu. Pur şi simplu e extrem de dificil să se poată manifesta aici în vreun fel. De aceea locul ăsta e destul de neschimbat.

Acesta e un loc unde ei NU POT ajunge?

Cam aşa ceva.

Cum se face că n-am auzit niciodată de el? Probabil că nimeni altcineva nu-l poate atinge. Deci, care e mesajul?

În principiu, acela de a nu încerca să chemi din nou Logrusul cât timp te afli aici. Locul reprezintă un asemenea medium distorsionat încât nu există nicio asigurare asupra modului în care orice energie proiectată s-ar putea manifesta în afara unei creaturi convenabile. Ar putea fi periculos pentru tine.

Mi-am masat tâmplele care zvâcneau. Măcar mi-a abătut gândurile de la falca dureroasă.

În regulă, am aprobat. *Vreo indicaţie legată de prezenţa mea aici?*

Da, acesta e un proces. Despre ce, n-aş putea spune.

Am vreo alternativă?

Ce vrei să spui?

Pot să refuz să particip?

Bănuiesc că da. Numai că, în cazul ăsta, nu ştiu cum o să ieşi de aici.

Adică voi fi eliberat din acest loc la final, dacă intru în joc?

Dacă o să mai fii în viaţă, da. Chiar şi dacă nu, îmi închipui.

Atunci, chiar că n-am de ales.

Va fi o alternativă.

Când?

Undeva pe parcurs. Nu ştiu unde anume.

Ce-ar fi să-mi spui şi mie toate instrucţiunile tale?

Nu pot. Nu ştiu cum merg treburile pe aici. Le vom afla numai în schimbul unei întrebări sau al unei situaţii.

Vreuna dintre acestea s-ar putea interfera cu funcţia ta de strangulare?

N-ar trebui.

E ceva, oricum. Foarte bine. Bănuieşti care ar fi următorul meu pas?

Da. Ar trebui să începi escaladarea celui mai înalt munte din stânga ta.

Care... Okay, cred că cel de-acolo, am zis cu privirea fixată pe un colţ spart de piatră albă strălucitoare.

Aşa că am pornit într-acolo, în susul unui povârniş care devenea din ce în ce mai accidentat. Soarele negru urca din ce în ce mai sus în cenuşiul din jur. Tăcerea înfricoşătoare continua.

Îîî, ştii cumva ce vom găsi când vom ajunge acolo unde mergem? am încercat să rostesc în direcţia lui Frakir.

Sunt sigur că există această informaţie, veni răspunsul, *dar cred că va fi disponibilă doar când vom ajunge la locul potrivit.*

Sper să ai dreptate.

Şi eu.

Drumul continua să devină tot mai accidentat. Întrucât nu aveam posibilitatea de a măsura timpul cu exactitate, mi s-a părut că a trecut mai mult de o oră înainte de a părăsi poalele şi de a ajunge să escaladez muntele alb. Deşi n-am observat urme de picior sau vreun alt semn de viaţă, am întâlnit, de mai multe ori, spaţii lungi cu trasee parcă-naturale, ca nişte platforme, urcând spre vârful foarte decolorat. Au trecut mai multe ore până când am trecut obstacolul, soarele întunecat ridicându-se spre mijlocul cerului şi începându-şi coborârea spre vestul care se întindea dincolo de acest pisc. Era enervant să nu poţi înjura cu glas tare.

Cum pot fi sigur că ne aflăm pe partea potrivită a lucrurilor? Sau că ne îndreptăm spre zona potrivită? am întrebat.

Încă mergi în direcţia potrivită, răspunse Frakir.

Dar nu ştii cât de departe se află?

Nu. O să ştiu când voi vedea, totuşi.

Soarele o să dispară după munţi foarte curând. Vei reuşi să

vezi atunci?

Cred că cerul străluceşte aici, de fapt, când dispare soarele. În felul ăsta spaţiul negativ e haios. Oricum, ceva este întotdeauna luminos şi ceva e întotdeauna întunecat. Vom găsi cele necesare detecţiei.

Ai idee ce facem noi, de fapt?

Una dintre chestiile alea nasoale gen – căutare, cred.

Viziune? Sau concret?

Din câte am înţeles, cu toţii participă la amândouă, cu toate că eu simt că acesta înclină mai ales spre cel din urmă. Pe de altă încheietură, orice întâlneşti între umbre e ca şi cum eşti părtaş la ceva alegoric, emblematic – toată porcăria aia pe care oamenii o îngroapă în părţile non-conştiente ale fiinţei lor.

Cu alte cuvinte, nici tu nu ştii.

Nu sigur, dar îmi câştig existenţa ca un ghicitor sensibil.

Am întins mâna, am apucat câteva ieşituri, m-am tras spre o altă proeminenţă. Am urmat-o un timp, apoi am urcat iar.

Pe parcurs, soarele dispăru, şi asta n-a contat deloc în capacitatea mea de a vedea. Bezna şi lumina au făcut schimb de locuri.

Am escaladat o neregularitate de cinci sau şase metri şi m-am oprit când, în sfârşit, am izbutit să arunc o privire în zona adâncită din care se ridica. Exista o deschizătură în munte spre spate. Am ezitat s-o calific drept grotă, deoarece părea artificială. Arăta ca şi cum fusese cioplită sub formă de arc şi era destul de mare ca să poată intra un cal cu tot cu călăreţ.

Ia te uită, comentă Frakir, contractându-se pe încheietura mea. *Asta e.*

Ce? am întrebat.

Prima staţie, răspunse. *Te opreşti aici şi treci printr-un pic de acţiune înainte de a merge mai departe.*

Adică?

E mai simplu să mergi şi să vezi.

M-am târât peste margine, m-am ridicat în picioare şi am înaintat. Marea intrare era îmbăiată în lumina aceea fără sursă. Am ezitat în prag, am privit înăuntru.

Părea a fi o capelă obişnuită. Exista un mic altar, pe care se afla o pereche de lumânări etalând coroane pâlpâitoare de întuneric. Erau bănci de piatră sculptate de-a lungul pereţilor. Am numărat cinci intrări în afara celei în care stăteam: trei în peretele de vizavi de mine; una în cel din dreapta; o alta în

stânga. Două grămezi de echipament de luptă zăceau în centrul încăperii. Nu existau simboluri ale vreunui cult religios.

Am intrat.

Ce-ar trebui să fac eu aici? am întrebat.

Ar trebui să fii vigilent, păzindu-ţi armura peste noapte.

Ei, haide, am spus păşind înainte ca să inspectez marfa. *Care-i poanta?*

Asta nu face parte din informaţiile care mi s-au dat.

Am ridicat o superbă platoşă albă care m-ar fi făcut să arăt ca Sir Galahad. Exact mărimea mea, se pare. Am clătinat din cap şi am lăsat-o jos. M-am dus la grămada cealaltă şi am ridicat o mănuşă de armură arătând foarte ciudat. Am lăsat-o imediat să cadă şi am scotocit prin restul obiectelor. Cam aceleaşi. Toate făcute pe măsura mea. Numai că…

Care-i problema, Merlin?

Chestiile astea albe, am spus, *arată ca şi cum s-ar potrivi pe mine chiar în clipa asta. Cealaltă armură pare a fi dintre cele folosite la Curţi. Arată ca şi cum mi s-ar potrivi exact când sunt schimbat în forma mea de Haos. Deci fiecare set mi s-ar potrivi, în funcţie de împrejurări. Totuşi, nu pot folosi decât un singur costum o dată. Pe care ar trebui să-l păzesc?*

Cred că asta e esenţa chestiunii. Cred că va trebui să alegi.

Bineînţeles! am pocnit din degete, neauzind nimic. *Cât de lent gândesc, dacă trebuie să primesc explicaţii de la coarda mea de strangulat!*

Am îngenuncheat, am adunat ambele seturi de armuri şi arme într-o singură grămadă arătând ciudat.

Dacă trebuie să le păzesc, am zis, *o să păzesc ambele seturi. Nu vreau să ţin partea unuia anume.*

Am senzaţia că n-o să meargă aşa, răspunse Frakir.

Am făcut un pas înapoi şi am privit grămada.

Mai zi-mi o dată despre treaba aia cu vigilenţa, am spus. *Despre ce-i vorba?*

Va trebui să stai treaz toată noaptea şi să păzeşti.

Împotriva cui?

Împotriva oricui încearcă să le fure, presupun. Puterile Ordinii…

… sau ale Haosului.

Mda, pricep ce vrei să spui. Aşa cum le-am îngrămădit, ar putea veni oricine să înşface o bucată.

M-am aşezat pe banca de-a lungul peretelui din spate, între

două intrări. Era plăcut să mă odihnesc puţin după lunga escaladare. Dar ceva în mintea mea continua să macine. Apoi, după un timp:

Eu cu ce mă aleg? am întrebat.

Ce vrei să spui?

Să zicem că stau aici toată noaptea şi păzesc. Poate chiar vine cineva şi încearcă o lovitură. Să zicem că mă lupt. Vine dimineaţa, marfa e încă aici, eu sunt încă aici. Apoi? Cu ce mă aleg?

Apoi îţi îmbraci armura, îţi iei armele şi pleci spre următorul stadiu al chestiunii.

Mi-am înăbuşit un căscat.

Vezi tu, nu cred că-mi doresc nimic din ce e acolo, am spus. *Nu-mi place armura şi sunt fericit cu spada pe care o am.* Am lovit mânerul cu mâna. Era ciudat, dar la fel mă simţeam şi eu. *Ce-ar fi să lăsăm noi toată grămada acolo unde e şi să plecăm spre următoarea etapă chiar acum? Apropo, care e următoarea etapă?*

Nu sunt sigur. Modul în care Logrusul îmi aruncă informaţiile se manifestă la momentul potrivit. Nici măcar nu ştiam de locul ăsta până când n-am văzut intrarea.

Mi-am întins şi mi-am strâns braţele. M-am rezemat de perete. Mi-am întins picioarele şi le-am încrucişat în dreptul gleznelor.

Deci rămânem aici până se întâmplă ceva sau până îţi vine din nou inspiraţia?

Corect.

Trezeşte-mă când se termină totul, am spus şi am închis ochii.

Strânsoarea care urmă la încheietură fu aproape dureroasă.

Hei! Nu poţi face aşa ceva! rosti Frakir. *Ideea e să stai treaz toată noaptea şi să păzeşti.*

Şi e o idee de rahat, am spus. *Refuz să joc un asemenea joc stupid. Dacă vrea careva marfa, o să-i cer un preţ bun.*

Dă-i drumul şi dormi dacă vrei. Dar dacă apare ceva şi hotărăşte că e mai bine ca, mai întâi, să dispari tu din peisaj?

Mai întâi, am răspuns, *nu cred că îi pasă cuiva de grămada asta de vechituri medievale, ca să nu mai zic că ar tânji după ea – şi, apoi, e de datoria ta să mă avertizezi asupra pericolului.*

Of, of, Căpitane. Dar ăsta e un loc ciudat. Dacă îmi limitează sensibilitatea în vreun fel?

Acum chiar că te apropii, am spus. *Presupun că va trebui să improvizezi.*

Am aţipit. Am visat că mă aflam într-un cerc magic şi tot felul de creaturi încercau să ajungă la mine. Când atingeau bariera, totuşi, se transformau în siluete încleiate, personaje de desene animate care dispăreau rapid. Cu excepţia lui Corwin din Amber, care zâmbea uşor şi clătina din cap.

– Mai devreme sau mai târziu va trebui să ieşi, spuse.

– Atunci, hai să fie mai târziu, am răspuns.

– Şi toate problemele tale vor exista în continuare, exact acolo unde le-ai lăsat.

Am dat din cap.

– Dar voi fi odihnit, am răspuns.

– Atunci e un schimb. Baftă.

– Mulţumesc.

Apoi visul se dispersă în imagini haotice. Parcă îmi aminteam că stăteam în afara cercului un pic mai târziu, încercând să-mi imaginez o cale de a mă întoarce în interior…

Nu ştiu exact ce m-a trezit. Imposibil să fi fost un zgomot. Dar brusc m-am trezit şi m-am ridicat şi primul lucru pe care l-am văzut a fost un pitic cu ten pestriţ, cu mâinile încleştate pe gât, zăcând nemişcat într-o poziţie contorsionată lângă grămada de armuri.

– Ce se-ntâmplă? am încercat să rostesc.

Niciun răspuns.

Am traversat şi am îngenuncheat lângă individul scund şi lat în umeri. Cu vârful degetelor, am căutat pulsul în carotidă dar n-am găsit nimic. În clipa aceea, totuşi, am simţit o furnicătură la încheietură, şi Frakir – oscilând între vizibil şi invizibil – îşi croi drum în comunicare.

Tu l-ai ucis? am întrebat.

Am simţit o uşoară pulsaţie.

Sinucigaşii nu se strangulează singuri, răspunse.

De ce nu m-ai trezit?

Aveai nevoie de odihnă şi eu mă puteam descurca de unul singur. Empatia noastră e prea puternică, totuşi. Iartă-mă că te-am trezit.

Mi-am întins oasele.

Cât am dormit?

Câteva ore, cred.

Îmi pare destul de rău de treaba asta, am spus. *Pentru prostia asta de grămadă nu merită să iei viaţa cuiva.*

Acum merită, răspunse Frakir.

Adevărat. Acum, că a murit cineva, ai vreo informaţie despre ce-ar trebui să facem mai departe?

Lucrurile sunt un pic mai limpezi, dar nu suficient pentru a acţiona. Trebuie să rămânem până dimineaţă ca să fiu eu sigur.

Informaţia pe care o ai include ceva de genul dacă există mâncare şi băutură prin apropiere?

Da. Ar trebui să fie un ulcior cu apă în dosul altarului. Şi un darab de pâine. Dar astea sunt pentru dimineaţă. Se presupune că noaptea stai.

Numai dacă aş lua toată treaba în serios, am spus, răsucindu-mă spre altar.

Am făcut doi paşi şi universul începu s-o ia razna. Podeaua capelei se cutremură şi am auzit primele sunete de la sosirea mea; un bubuit puternic, un zgomot scrâşnit veniră de undeva, departe de mine. O hoardă de culori fulgeră prin aerul acestui loc lipsit de culoare, orbindu-mă pe jumătate cu intensitatea lor. Apoi culorile dispărură şi încăperea se diviză. Albeaţa deveni intensă în vecinătatea arcadei prin care intrasem. A trebuit să ridic mâna ca să-mi protejez ochii. Pe partea opusă, apăru o beznă profundă, mascând cele trei intrări în perete.

Ce… e asta? am întrebat.

Ceva cumplit, răspunse Frakir, *dincolo de posibilitatea mea de înţelegere.*

Am înşfăcat mânerul spadei pe care o purtam şi mi-am trecut în revistă vrăjile pe care încă le mai aveam. Înainte de a putea face mai mult de-atât, un cumplit sentiment de prezenţă pătrunse în încăpere. Atât de puternic încât am simţit că scoaterea spadei sau rostirea unei vrăji nu erau cele mai potrivite acţiuni pe care ar fi trebuit să le fac.

De regulă, într-o situaţie ca asta aş fi chemat Semnul Logrusului, dar şi această cale era blocată. Am încercat să-mi dreg glasul, dar nu ieşi niciun sunet. Apoi apăru o mişcare în inima luminii, o fuzionare…

Forma unui Unicorn, ca „Tygerul” lui Blake[1], se materializă, incandescentă, atât de dureroasă la privire, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

Mi-am îndreptat privirea spre bezna adâncă, rece, dar nici acolo nu era linişte pentru ochii mei. Ceva se agită în beznă şi se

---

[1] Un faimos poem al poetului englez William Blake (1754–1827). (n. trad.)

auzi un alt sunet – un scrâşnet ca de metal frecat de piatră. Acesta fu urmat de un şuierat puternic. Pământul se cutremură iar. Linii curbe se scurseră înainte. Chiar înainte ca strălucirea Unicornului să-şi graveze trăsăturile în lumina puternică, mi-am dat seama că era capul unui şarpe cu un singur ochi care pătrunsese parţial în capelă. Mi-am mutat privirea într-un punct între ei, privindu-l pe fiecare cu vederea periferică. De departe mult mai bine decât orice încercare de a-i privi direct. Am simţit şi privirea lor asupra mea, Unicornul Ordinii şi Şarpele Haosului. Nu era o senzaţie plăcută, şi m-am retras până când altarul era în spatele meu.

Amândoi înaintară mai adânc în capelă. Capul Unicornului era plecat, cu cornul îndreptat direct spre mine. Limba Şarpelui ţintea în direcţia mea.

– Îîî, dacă vreunul dintre voi vrea armura asta şi obiectele, m-am aventurat, cu siguranţă n-am nicio obiec…

Şarpele sâsâi şi Unicornul ridică o copită şi o lăsă să cadă, crăpând podeaua capelei, linia spărturii înaintând spre mine ca un fulger negru şi oprindu-se exact la picioarele mele.

– Pe de altă parte, am remarcat, nu vreau să vă jignesc prin oferta mea, Eminenţele Voastre…

Greşit să repeţi, interveni slab Frakir.

Spune-mi ce-i corect, am spus încercând mental o sottovoce[1].

Nu… Oh!

Unicornul se retrase; Şarpele se înălţă. Am căzut în genunchi şi am privit într-o parte, privirile lor devenind cumva dureroase fizic. Tremuram şi începuseră să mă doară toţi muşchii.

Se sugerează, rosti Frakir, *să joci jocul aşa cum a fost stabilit.*

Coloana vertebrală mi s-a îndreptat brusc, nu ştiu cum. Dar am ridicat capul şi l-am rotit, privind mai întâi spre Şarpe, apoi spre Unicorn. Deşi ochii îmi lăcrimau şi mă dureau ca şi cum aş fi încercat să mă uit la soare, gestul mi-a reuşit.

– Puteţi să mă faceţi să joc, am zis, dar nu mă puteţi face să aleg. Voinţa e a mea. O să păzesc armura asta toată noaptea, aşa cum mi se cere. Dimineaţa o să plec mai departe fără ea, pentru că am ales să n-o port.

Fără ea s-ar putea să mori, rosti Frakir, ca şi cum ar fi tradus.

Am ridicat din umeri.

– Dacă e să aleg eu, aleg să nu-l plasez pe unul din voi

---

[1] Şoaptă, voce scăzută – în lb. italiană în original. (n. trad.)

înaintea celuilalt.

O rafală de vânt fierbinte şi rece trecu pe lângă mine, părând un oftat cosmic.

O să alegi, transmise Frakir, *fie conştient, fie nu. Toţi fac la fel. Pur şi simplu ţi s-a cerut să dai o formă alegerii tale.*

– Ce e atât de special în cazul meu? am întrebat.

Din nou vântul.

Cazul tău e o dublă moştenire, combinată cu o mare putere.

– Niciodată nu mi l-am dorit pe vreunul dintre voi ca duşman, am rostit.

Nu-i destul, veni răspunsul.

– Atunci distrugeţi-mă acum.

Jocul e deja în desfăşurare.

– Atunci să-l continuăm, am răspuns.

Nu suntem mulţumiţi de atitudinea ta.

– Şi viceversa, am răspuns.

Tunetul care urmă mă făcu să-mi pierd cunoştinţa.

Motivul pentru care am simţit că-mi pot permite o corectitudine totală a fost o puternică bănuială că jucătorii acestui joc cu greu ar putea câştiga.

M-am trezit tolănit pe grămada de platoşe pentru picioare, zale, mănuşi de armură, coifuri şi alte lucruri de aceeaşi natură, toate având colţuri sau protuberanţe, majoritatea împungându-mă. Am devenit conştient de asta încet-încet, deoarece eram amorţit într-o mulţime de locuri importante.

Salut, Merlin.

Frakir, am răspuns. *Am fost leşinat mult?*

Nu ştiu. Abia ce mi-am revenit şi eu.

Nu ştiam că o bucată de frânghie poate fi făcută knockout.

Nici eu. Nu mi s-a mai întâmplat vreodată.

Atunci lasă-mă să-mi îmbunătăţesc întrebarea: Ai idee cât timp am fost leşinaţi?

Destul de mult, cred. Aruncă o privire la intrare şi s-ar putea să fiu în stare să-ţi spun mai multe.

M-am ridicat cu greu în picioare, n-am reuşit să mă menţin, m-am prăbuşit. M-am târât spre intrare, observând în trecere că nu lipsea nimic din grămadă. Podeaua era într-adevăr crăpată. Şi într-adevăr era un pitic mort în spatele încăperii.

Am privit afară, am văzut un cer strălucitor, cu puncte negre presărate pe el.

Ei bine? am întrebat după un timp.

Dacă nu mă-nşel, ar trebui să se facă dimineaţă curând.

Întotdeauna mai strălucitor înaintea zorilor, eh?

Ceva de genul ăsta.

Picioarele îmi ardeau în timp ce se refăcea circulaţia. M-am străduit să mă ridic, m-am rezemat de perete.

Ceva instrucţiuni noi?

Nu încă. Am senzaţia că vor veni odată cu zorii.

M-am îndreptat clătinându-mă spre cea mai apropiată bancă, m-am prăbuşit pe ea.

Dacă acum mai pătrunde ceva aici, n-am altceva la îndemână decât un sortiment ciudat de vrăji. Dormitul pe armură îţi lasă câţiva cârcei. Aproape la fel de rău dacă dormi în ea.

Aruncă-mă în braţele inamicului şi măcar pot câştiga ceva timp pentru tine.

Mulţumesc.

Cât de departe merg amintirile tale?

De pe vremea când eram copil, cred. De ce?

Mi-amintesc senzaţiile când am fost prima oară întărit, acolo în Logrus. Dar tot ce s-a petrecut până am ajuns aici e un fel de vis. Pe care-l folosesc ca o reacţie împotriva vieţii.

Mulţi oameni fac la fel.

Adevărat? Înainte nu puteam gândi sau comunica astfel.

Adevărat.

Crezi că va dura?

Ce vrei să spui?

S-ar putea ca asta să fie o stare temporară? S-ar putea să fi fost îmbunătăţit numai ca să fac faţă împrejurărilor speciale din acest loc?

Nu ştiu, Frakir, am răspuns, masându-mi pulpa stângă. *Bănuiesc că e posibil. Te-ai ataşat de starea asta?*

Da. Urât din partea mea, bănuiesc. Cum poate să-mi pese de ceva care nu-mi va lipsi atunci când va dispărea?

Bună întrebare, şi eu nu ştiu răspunsul. Poate că ai fi dobândit această stare oricum, de fapt.

Nu cred. Dar nu sunt sigur.

Ţi-e frică de regres?

Da.

Uite ce e. Când găsim o cale de a ieşi de aici, stai în spate.

N-aş putea face asta.

De ce nu? Poţi interveni la nevoie, dar pot să-mi port singur de grijă. Acum, că eşti simţitor, ar trebui să ai propria viaţă.

Dar eu sunt un monstru.

Nu suntem cu toţii? Voiam doar să ştii că înţeleg, şi pentru mine e-n ordine.

Mai pulsă o dată şi tăcu.

Îmi doream să nu-mi fi fost teamă să beau apa.

Am rămas acolo aproape o oră, trecând în revistă tot ce mi se-ntâmplase recent, căutând tipare, indicii.

Aproape că te pot auzi gândind, rosti deodată Frakir, *şi ţi-aş putea oferi ceva într-o anume zonă.*

Oh? Şi care ar fi aceea?

Cel care te-a adus aici...

Chestia care semăna cu tatăl meu?

Da.

Ce-i cu el?

Era diferit faţă de ceilalţi doi musafiri. Era omenesc. Ei nu erau.

Vrei să spui că, de fapt, e posibil să fi fost Corwin?

Nu l-am întâlnit niciodată, aşa că nu pot spune. Oricum, nu era una dintre acele structuri.

Ştii ce erau?

Nu. Ştiu doar un singur lucru neobişnuit despre ele, şi nu înţeleg absolut nimic.

M-am aplecat în faţă şi mi-am masat tâmplele. Am inspirat adânc de câteva ori. Gâtul mi-era foarte uscat şi mă dureau muşchii.

Dă-i drumul. Aştept.

Nu prea ştiu cum să explic, spuse Frakir. *Dar pe vremea zilelor dinainte de a deveni simţitor, m-ai purtat nepăsător pe încheietura ta când ai traversat Modelul.*

Mi-amintesc. Multă vreme după aceea am avut o cicatrice, din cauza reacţiei tale.

Lucrurile Haosului şi cele ale Ordinii nu se împacă prea bine. Dar am supravieţuit. Şi experienţa e înregistrată în mine. Acum, siluetele lui Dworkin şi Oberon care te-au vizitat în grotă...

Da?

Pe lângă aparenta lor înfăţişare umană pulsau câmpuri energetice în structuri geometrice.

Ca un fel de animaţie pe computer.

Poate ceva de genul ăsta. N-aş putea spune.

Şi tatăl meu nu era aşa ceva?

Nu. Dar nu aici voiam să ajung. Am recunoscut sursa.

Am devenit brusc atent.

Ce vrei să spui?

Vârtejurile – structurile geometrice pe care se bazau siluetele – reproduceau fragmente ale Modelului din Amber.

Cred că te-nşeli.

Nu. Ce mi-a lipsit în simţire am compensat în memorie. Ambele siluete erau răsuciri tridimensionale ale segmentelor Modelului.

De ce ar crea Modelul simulacre ca să mă supravegheze?

Eu sunt doar un mărunt ajutor pentru crime. Raţiunea nu e deocamdată unul dintre punctele mele forte.

Dacă Unicornul şi Şarpele sunt implicaţi, presupun că e şi Modelul.

Ştim că Logrusul este.

Şi mi se pare că Modelul a demonstrat simţire în ziua în care l-a traversat Coral. Să zicem că e adevărat şi să adăugăm capacitatea de a elabora structuri – oare acesta e locul în care a vrut să mă aducă? Sau Corwin m-a teleportat altundeva? Şi ce vrea Modelul de la mine? Şi ce vrea tatăl meu de la mine?

Îţi invidiez abilitatea de a da din umeri, răspunse Frakir. Astea *sunt ceea ce tu numeşti întrebări retorice?*

Presupun că da.

Încep să-mi sosească alt gen de informaţii, aşa că bănuiesc că noaptea e pe sfârşite.

Am ţâşnit în picioare.

Asta înseamnă că pot să mănânc – şi să beau? am întrebat.

Aşa cred.

M-am mişcat repede.

Pentru că sunt nou în chestia asta, nu mă pot abţine să nu mă-ntreb dacă nu cumva e o lipsă de respect să treci astfel peste un altar, comentă Frakir.

Flăcările negre pâlpâiră când am trecut printre ele.

La naiba, nici măcar nu ştiu ce e un altar, am răspuns, *şi întotdeauna am considerat lipsa de respect drept ceva care trebuie bine precizat.*

Pământul se cutremură uşor când am înşfăcat ulciorul şi am înghiţit cu lăcomie.

Deci, din nou, poate ai marcat încă un punct, am rostit, înecându-mă.

Am dus ulciorul şi pâinea în jurul altarului, pe lângă piticul ţeapăn şi spre banca situată de-a lungul peretelui negru. Aşezându-mă, am început să mănânc şi să beau mai lent.

Ce ne mai aşteaptă? am întrebat. *Ai spus că informaţia pluteşte în aer.*

Ai stat de veghe cu succes, spuse. *Acum trebuie să selectezi ce ai nevoie dintre armurile şi armele pe care le-ai păzit, apoi să treci printr-una dintre cele trei uşi din peretele ăsta.*

Care dintre ele?

Una e uşa Haosului, una a Ordinii, iar despre a treia nu ştiu nimic.

Îîî, cum să ia cineva o decizie în cunoştinţă de cauză în privinţa asta?

Cred că drumul tău ar putea fi blocat, cu excepţia uşii prin care ar trebui să treci.

Deci nu prea am de ales, nu-i aşa?

Cred că chestiunea uşii ar putea fi prezisă în funcţie de alegerea făcută în departamentul hardware.

Am terminat pâinea, am făcut-o să alunece cu restul de apă. Apoi m-am ridicat în picioare.

Ei bine, am spus, *hai să vedem cum vor acţiona dacă nu fac nicio alegere. Păcat de pitic.*

Ştia în ce se bagă, ce riscă.

E mai mult decât aş putea spune.

M-am apropiat de uşa din dreapta mea întrucât era cea mai la îndemână. Dădea într-un coridor luminos care devenea din ce în ce mai strălucitor pe măsură ce ieşea din raza vizuală, la câţiva paşi distanţă. Am continuat să merg. Aproape că mi-a zdrobit nasul. Era ca şi cum aş fi dat peste un zid din sticlă. Lucrurile se legau. Nu mă puteam imagina mergând astfel prin lumină.

De fapt, devii mai cinic după cum observ, remarcă Frakir. *Ţi-am prins gândul.*

Bine.

M-am apropiat de uşa din mijloc cu mai multă grijă. Era gri şi părea că duce şi ea într-un coridor lung. Puteam vedea de-a lungul lui ceva mai mult decât în primul, deşi nu existau decât pereţii, tavanul şi podeaua. Am întins braţul şi am descoperit că drumul nu era blocat.

Se pare că ăsta e, remarcă Frakir.

Poate.

M-am deplasat la intrarea din stânga, pasajul fiind negru ca interiorul buzunarului lui Dumnezeu. Din nou n-am întâlnit rezistenţă când am căutat bariere ascunse.

Hm. Se pare că am de ales.

Straniu. N-am nicio instrucţiune despre asta.

Am revenit la cea din mijloc, am făcut un pas înainte. Auzind un sunet în spate, m-am răsucit. Piticul se ridicase. Ţinea mâinile în şolduri şi râdea. Am încercat să mă întorc din drum, numai că acum ceva îmi bloca întoarcerea. Deodată scena se micşoră, ca şi cum aş fi accelerat înapoi.

Credeam că micuţul e mort, am zis.

Şi eu. Prezenta toate semnele.

M-am răsucit, înapoi în direcţia în care mă îndreptasem. Nu mai era senzaţia de accelerare. Poate că se retrăsese capela în timp ce stăteam nemişcat.

Am făcut un pas înainte, apoi încă unul. Paşii mei nu scoteau niciun sunet. Am început să merg. După câţiva paşi am încercat să ating cu mâna peretele din stânga. N-am dat peste nimic. Am încercat cu dreapta. Am păşit spre dreapta şi am încercat din nou. Nimic. Totuşi mă aflam la o distanţă aproximativ egală de cei doi pereţi fantomatici. Mârâind, i-am ignorat şi am mers înainte.

Ce se-ntâmplă, Merle?

Simţi sau nu pereţii din dreapta şi din stânga noastră? am întrebat.

Nu, răspunse Frakir.

Bănuieşti unde ne aflăm?

Mergem printre umbre.

Încotro ne îndreptăm?

Încă nu ştiu. Oricum urmăm Calea Haosului.

Ce? De unde ştii? Credeam că trebuie să luăm ceva Haotic din grămadă ca să ni se dea voie aici.

În clipa aceea, am făcut o cercetare rapidă. Am găsit stiletul ascuns în teaca cizmei drepte. Chiar şi în lumina scăzută am putut recunoaşte măiestria execuţiei unui obiect de acasă.

Am fost cumva prinşi în capcană, am spus. Acum ştiu de ce râdea piticul. Mi-a pus stiletul aici în timp ce eram leşinaţi.

Dar încă mai ai o alegere – între acest coridor şi cel întunecat.

Adevărat.

Atunci de ce l-ai ales pe ăsta?

Lumina era mai bună.

5

O jumătate de duzină de paşi mai târziu până şi urmele pereţilor dispăruseră. Idem tavanul, că veni vorba. Privind în urmă, n-am mai văzut nicio urmă de coridor sau de intrare. Era doar o imensă zonă întunecată. Din fericire, podeaua sau solul rămăseseră ferme sub tălpi. Singura modalitate în care puteam distinge drumul datorită lucirii din jur era legată de vizibilitate. Am parcurs un traseu gris-perle printr-o vale a umbrei, cu toate că, din punct de vedere tehnic, bănuiesc, mergeam printre umbre. Cătinel-cătinel. Cineva sau ceva răspândise cu zgârcenie un minimum de lumină ca să-mi marcheze drumul.

Mi-am târât picioarele prin tăcerea sinistră, întrebându-mă prin câte umbre trecusem, apoi întrebându-mă dacă nu cumva judecam fenomenul prea simplist. Probabil.

În clipa aceea, înainte de a putea invoca matematica, am crezut că văd ceva mişcându-se în dreapta. M-am oprit. Apăruse un stâlp înalt din abanos, vag, undeva la limita vizualului. Dar nu se mişca. Am tras concluzia că propria mea deplasare îi dăduse aparenţa mişcării. Gros, nemişcat, neted – mi-am plimbat privirea peste obiectul întunecat până l-am pierdut din vedere. Se pare că nu exista nicio modalitate de a-i aprecia înălţimea.

M-am răsucit. Am mai făcut câţiva paşi. Atunci am observat încă un stâlp – în faţa mea, spre stânga. I-am aruncat doar o scurtă privire în timp ce-mi continuam drumul. La scurt timp, apărură mai mulţi de fiecare parte. Bezna în care se înălţau nu conţinea nimic asemănător stelelor, pozitive sau negative; ţesătura universului meu era o beznă simplă, uniformă. Un pic mai târziu, stâlpii apărură în grupări stranii, unele foarte aproape, şi dimensiunile lor nu mai păreau uniforme.

M-am oprit, am întins mâna spre o grupare din stânga mea, care părea foarte aproape. Nu era, totuşi. Am făcut un pas în direcţia aceea.

Am simţit o bruscă strânsoare la încheietură.

În locul tău, n-aş face asta, remarcă Frakir.

De ce nu? am întrebat.

S-ar putea să te rătăceşti şi să dai de bucluc.

Poate că ai dreptate.

Am început să alerg. Orice se întâmpla, singura mea dorinţă reală era să termin cât mai curând posibil, astfel încât să pot reveni la chestiunile pe care le socoteam importante – s-o găsesc

pe Coral, să apară Luke, să găsesc o cale de a trata cu Jurt şi Julia, să-l caut pe tata…

Stâlpii, la distanţe diferite, alunecau pe lângă mine şi, printre ei, începură să apară lucruri care nu erau stâlpi. Unele erau mici, asimetrice; altele erau înalte, conice; unele se sprijineau pe cele de-alături, altele deasupra sau zăceau sparte la baza lor. Era un fel de uşurare să văd distrusă acea regularitate monotonă, într-un fel care demonstra că forţele acţionează asupra formelor.

Solul îşi pierdu din netezime, deşi îşi păstră o însuşire geometrică stilizată în înfăţişarea denivelată a diverselor niveluri. Drumul meu rămase neted şi slab luminat în timp ce alergam printre ruinele a mii de Stonehenge[1].

Am mărit pasul şi, curând, treceam pe lângă galerii, amfiteatre, grămezi de pietre asemănătoare unor păduri. Mi s-a părut că zăresc o mişcare între câteva dintre ele, dar din nou cred că putea fi doar o impresie datorată vitezei şi luminii slabe.

Simţi ceva viu în apropiere? l-am întrebat pe Frakir.

Nu, veni răspunsul.

Mi s-a părut că văd ceva mişcând.

Poate că ai văzut. Asta nu înseamnă că e acolo.

Vorbeşti de mai puţin de o zi şi deja ai învăţat sarcasmul.

Urăsc să spun asta, şefule, dar tot ce-am învăţat am extras din vibraţiile tale. Nu mai am pe nimeni în apropiere care să mă înveţe manierele şi altceva.

Touché, am spus. *Poate ar fi mai bine să te avertizez* eu *dacă apare vreun necaz.*

Touché, şefule. Hei, îmi plac aceste metafore de luptă.

Câteva clipe mai târziu, am încetinit pasul. În faţă sclipea ceva în dreapta. Existau clipe de albastru şi roşu în schimbarea intensităţilor luminoase. M-am oprit. Aceste sclipiri durau doar câteva clipe, dar erau mai mult decât suficiente ca să mă facă să fiu precaut. Am privit sursa lor aparentă multă vreme.

Da, rosti Frakir după un timp. *Precauţia e la ordinea zilei. Dar să nu mă-ntrebi la ce să te aştepţi. Nu am decât o senzaţie generală de ameninţare.*

Poate că există o cale prin care aş putea afla ce e.

Ca să faci asta, ar trebui să părăseşti traseul, răspunse Frakir, *şi, din moment ce drumul trece prin cercul de pietre de unde*

---

[1] Monument preistoric situat în comitatul Wiltshire (Anglia). E o structură circulară alcătuită din stânci verticale. (n. trad.)

vine, aş zice să n-o faci.

Nimeni nu mi-a spus că nu mă pot abate din drum. Ai vreo instrucţiune în privinţa asta?

Ştiu doar că trebuie să urmezi traseul. Totuşi, n-am nimic special referitor la consecinţele abaterii din drum.

Hm.

Drumul se curba spre dreapta şi l-am urmat. Dădea direct în masivul cerc de pietre şi, deşi am încetinit pasul, n-am deviat. L-am studiat în timp ce mă apropiam, totuşi, şi am observat că, deşi traseul pătrundea acolo, nu mai ieşea.

Ai dreptate, remarcă Frakir. *Exact ca bârlogul dragonului.*

Dar trebuie s-o luăm pe drumul ăsta.

Da.

Aşa vom face.

Am încetinit mersul în ritmul unei plimbări şi am urmat traseul strălucitor între două socluri cenuşii.

Lumina era diferită în cerc faţă de cea din exterior. Era mai puternică, deşi locul era încă un studiu în alb şi negru, sclipind ca un alt tărâm de basm. Pentru prima oară de când eram aici am văzut ceva care părea a fi viu. Ceva care semăna cu iarba; era argintie şi părea smălţuită cu picături de rouă.

M-am oprit şi Frakir se contractă într-un fel foarte ciudat – mai puţin un avertisment, pare-se, cât mai degrabă o stare de interes. În dreapta se afla un altar – complet diferit faţă de cel din capelă. Acesta era o lespede brută aşezată pe doi bolovani. Fără lumânări, pânze sau alte rafinamente ecleziastice care să-i ţină companie doamnei care zăcea pe altar, cu încheieturile şi gleznele legate. Pentru că mi-am amintit o situaţie deranjantă asemănătoare prin care am trecut cândva, toate preocupările mele s-au îndreptat spre doamnă – păr-alb, piele-neagră, şi cumva familiară – impulsul spre individul ciudat care stătea în spatele altarului, cu faţa spre mine, cu spada ridicată în mâna stângă. Jumătatea dreaptă a trupului era complet neagră; stânga, orbitor de albă. Imediat electrizat de tablou, am păşit înainte. Vraja mea „Concert pentru Artă Gastronomică şi Cuptor cu Microunde” l-ar fi tocat mărunt şi l-ar fi opărit într-o fracţiune de secundă, dar îmi era inutilă deoarece nu puteam pronunţa cuvintele magice.

Mi s-a părut că-i simt privirea aţintită asupra mea în timp ce mă repezeam spre el, deşi o parte a lui era prea întunecată şi cealaltă prea strălucitoare ca să ştiu sigur. În clipa aceea, mâna

înarmată coborî şi lama pătrunse în pieptul ei sub stern cu o mişcare arcuită. Atunci ea ţipă şi sângele ţâşni şi era roşu printre toate cele din jur, alb şi negru, şi mi-am dat seama în timp ce acoperea mâna individului că, dacă aş fi încercat, aş fi putut rosti vraja şi aş fi salvat-o.

Apoi altarul se prăbuşi şi un vârtej cenuşiu îmi acoperi întregul tablou. Sângele se răsuci prin el ca un efect al unui cilindru de frizerie, răspândindu-se treptat şi transformând vârtejul în roşiatic, apoi roz, apoi spre argintiu, după care dispăru. Când am ajuns în locul acela, doar ierburile scânteiau, *sans*[1] altar, *sans* preot, fără jertfă.

Am încremenit, holbându-mă.

– Oare visăm? am întrebat cu voce tare.

Nu cred că sunt în stare să visez, răspunse Frakir.

– Atunci spune-mi ce-ai văzut.

Am văzut un tip înjunghiind o doamnă care era legată de o stâncă. Apoi totul s-a prăbuşit şi a dispărut. Individul era alb şi negru, sângele era roşu, doamna era Deirdre…

– Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ai dreptate! Semăna cu ea – în negativ. Dar ea e moartă deja…

Trebuie să-ţi reamintesc că eu am văzut ceea ce crezi tu că ai văzut. Nu ştiu care au fost datele brute, ci doar amestecul pe care l-a făcut sistemul tău nervos. Percepţiile mele speciale îmi spun că nu erau oameni normali, ci creaturi în genul siluetelor lui Dworkin şi Oberon care te-au vizitat în grotă.

În clipa aceea mi-a trecut prin minte un gând absolut îngrozitor. Siluetele lui Dworkin şi Oberon mă făcuseră să mă gândesc imediat la simulările în trei dimensiuni prin computer. Şi capacitatea de scanare a Umbrei a lui Ghostwheel se baza pe abstracţii digitalizate ale fragmentelor Modelului despre care credeam că e dotat în mod special cu această însuşire. Şi Ghost întrebase – aproape nostalgic, acum îmi dădeam seama – despre însuşirile dumnezeieşti.

Oare propria mea creaţie se juca cu mine? Oare Ghost mă întemniţase într-o umbră dezolantă şi îndepărtată, îmi blocase toate strădaniile de comunicare şi juca un joc elaborat cu mine? Dacă îşi putea învinge propriul creator, oare nu simţea că dobândise o elevare personală – la un nivel dincolo de statutul meu în universul lui personal? Poate. Dacă tot continui să

[1] *Fără* – în lb. franceză în original. (n. trad.)

întâlneşti simulări pe computer, *cherchez le deus ex machina*[2].

Asta mă făcea să mă-ntreb cât de puternic era Ghostwheel în realitae. Deşi puterea lui era, parţial, o analogie a Modelului, eram convins că nu se potrivea cu aceea a Modelului – sau a Logrusului. Nu mi-l închipuiam blocând acest loc faţă de un altul.

Pe de altă parte, tot ce-ar fi fost necesar ar fi fost să mă fi blocat. Bănuiesc că ar fi putut personifica Logrusul în întâlnirea fulger la sosirea mea. Dar asta ar fi presupus de fapt întărirea lui Frakir prin Ghost, şi nu credeam că ar fi în stare. Şi cum rămâne cu Unicornul şi Şarpele?

– Frakir, am întrebat, eşti sigur că într-adevăr Logrusul te-a întărit de data asta şi te-a programat cu toate instrucţiunile pe care le ai?

Da.

– Ce te face să fii atât de sigur?

A fost aceeaşi senzaţie ca la prima noastră întâlnire în Logrus, când am fost întărit prima oară.

– Înţeleg. Întrebarea următoare: E posibil ca Unicornul şi Şarpele pe care i-am văzut în capelă să fie acelaşi gen de creaturi ca Oberon şi Dworkin din grotă?

Nu. Aş fi ştiut. Nu erau deloc ca ei. Erau cumpliţi şi puternici şi exact ceea ce păreau a fi.

– Bun, am zis. M-am temut că ar putea fi o şaradă pusă la cale de Ghostwheel.

Ştiu că asta gândeşti. Deşi nu pricep de ce realitatea Unicornului şi Şarpelui ar contrazice teza. Pur şi simplu au intrat în structura lui Ghost ca să-ţi spună să nu te mai zbengui, deoarece voiau să intri în joc.

– Nu m-am gândit la asta.

Şi poate că Ghost a izbutit să găsească şi să pătrundă într-un loc care e destul de inaccesibil Modelului şi Logrusului.

– Presupun că aici ai nimerit-o. Din păcate, asta mă întoarce exact de unde am plecat.

Nu, pentru că acest loc nu a fost creat de Ghost. Întotdeauna a fost aici. Asta am aflat-o de la Logrus.

– Bănuiesc că m-am liniştit un pic aflând asta, dar…

Nu mi-am isprăvit gândul deoarece o mişcare bruscă îmi atrase atenţia pe quadrantul opus al cercului. Acolo am văzut un altar pe care nu-l observasem înainte, cu o siluetă feminină

[2] *Căutaţi rezolvarea.* În franceză şi latină în original. (n. trad.)

stând în spatele lui, un bărbat pătat în umbră şi lumină zăcând legat pe altar. Păreau foarte asemănători cu prima pereche.

– Nu! am strigat. Isprăviţi!

Dar spada coborî chiar dacă m-am îndreptat în direcţia aceea. Ritualul se repetă şi altarul se prăbuşi, şi totul fu luat din nou de vârtej. Când am ajuns acolo, nu mai exista nicio urmă că se petrecuse ceva neobişnuit.

– Ce zici de asta? l-am întrebat pe Frakir.

Aceleaşi forţe ca mai înainte, dar cumva inversate.

– De ce? Ce se-ntâmplă?

E o adunare a puterilor. Modelul şi Logrusul încearcă amândoi să-şi croiască drum în acest loc, pentru scurt timp. Jertfele, ca acelea la care tocmai ai fost martor, îi ajută să le asigure deschizătura de care au nevoie.

– De ce vor să se manifeste aici?

Teritoriu neutru. Vechea lor vrajbă se schimbă în moduri subtile. Se aşteaptă ca tu, într-un fel sau altul, să găseşti o cale de a echilibra balanţa.

– N-am nici cea mai vagă idee cum aş putea rezolva asta.

Când va sosi timpul, vei avea.

Am revenit pe drum şi am continuat să merg.

– Am trecut pe aici pentru că era timpul jertfelor? am spus. Sau jertfele s-au produs pentru că treceam pe-aici?

Era stabilit să se petreacă în apropierea ta. Tu eşti un factor de legătură.

– Atunci crezi că m-aş putea aştepta să…

O siluetă se ivi de după o stâncă în stânga mea şi chicoti uşor. Mâna mea se îndreptă spre spadă, dar mâinile lui erau goale şi se mişca lent.

– Vorbeşti singur. Semn rău, remarcă el.

Bărbatul era un studiu în negru, alb şi gri. De fapt, după aspectul beznei de pe partea dreaptă şi după conturul luminii pe stânga, trebuie că era primul mânuitor al stiletului de sacrificiu. Nu puteam spune exact. Oricine sau orice ar fi fost, nu-mi doream să facem cunoştinţă.

Aşa că am ridicat din umeri.

– Singurul semn care mă interesează aici e cel pe care scrie „IEŞIRE”, i-am spus când am trecut pe lângă el.

Îsi lăsă mâna pe umărul meu şi mă răsuci cu uşurinţă spre el.

Din nou chicotitul.

– Trebuie să ai grijă ce-ţi doreşti în locul ăsta, îmi spuse pe un

ton grav şi uniform, pentru că uneori dorinţele sunt îndeplinite aici, şi dacă cel care-ţi îndeplineşte dorinţa e răutăcios şi citeşte „obştescul sfârşit” în loc de „ieşire” – atunci, poc! S-ar putea să încetezi să mai exişti. Dispari în fum. În adâncul pământului. Direct în iad şi gata.

– Am fost deja acolo, am răspuns, şi într-o mulţime de locuri apărute pe drum până acolo.

– Phiii! Uite! Dorinţa ţi-a fost îndeplinită, remarcă el, ochiul stâng prinzând o sclipire de lumină şi reflectând-o, ca ochiul unei fiare, în direcţia mea. Oricum m-aş fi răsucit sau aş fi privit pe furiş, totuşi, nu i-aş fi prins ochiul drept. Aici! spuse arătând cu degetul.

Am întors capul în direcţia pe care o indicase şi, acolo, pe vârful unui dolmen strălucea un semn exact ca acela de deasupra ieşirii de urgenţă de la teatrul pe care obişnuiam să-l frecventez lângă campus.

– Ai dreptate, am spus.

– Vei trece pe acolo?

– Tu ai face-o?

– Nu e nevoie, răspunse el. Deja ştiu ce e acolo.

– Ce? am întrebat.

– Cealaltă parte.

– Ce nostim, am răspuns.

– Dacă cineva îţi îndeplineşte dorinţa şi o refuzi, s-ar putea să enervezi Puterile, spuse.

– Chestia asta o ştii direct de la sursă?

Am auzit atunci un zgomot ca un scrâşnet, ca un clinchet, şi de-abia după câteva clipe mi-am dat seama că scrâşnea din dinţi. Atunci m-am îndreptat spre semnul de ieşire, vrând să inspectez cât mai îndeaproape.

Am văzut două stânci fixe cu o lespede lată aşezată deasupra. Poarta astfel alcătuită era destul de largă pentru a trece prin ea. Era fantomatică, totuşi…

Treci prin ea, şefule?

– De ce nu? E una dintre puţinele dăţi în viaţa mea când mă simt indispensabil celui care conduce jocul.

Eu unul n-aş fi atât de încrezător… începu Frakir, dar pornisem deja.

Nu mi-au trebuit decât trei paşi rapizi şi priveam deja peste un cerc de stânci şi iarbă scânteietoare spre un bărbat alb-şi-negru către un alt dolmen pe care se afla un semn de ieşire, cu o formă

fantomatică în el. Am ridicat mâna dreaptă deasupra capului. La fel făcu şi silueta întunecată. M-am răsucit înapoi în direcţia în care pornisem iniţial. Silueta fantomatică de vizavi de mine avea şi ea mâna ridicată. Am păşit înainte.

– Ce lume mică, am remarcat, dar nu mi-ar plăcea s-o zugrăvesc.

Bărbatul izbucni în râs.

– Acum ţi s-a reamintit că orice ieşire de-a ta este, în egală măsură, şi o intrare, spuse.

– Văzându-te aici, mi-am reamintit mai degrabă de o piesă a lui Sartre[1], am răspuns.

– Inuman, răspunse, dar filosofic convingător. Întotdeauna am crezut că iadul e reprezentat de ceilalţi. Numai că eu n-am făcut nimic ca să-ţi trezesc suspiciunea, nu-i aşa?

– Ai fost sau n-ai fost persoana pe care am văzut-o sacrificând o femeie în apropiere? am întrebat.

– Chiar dacă aş fi fost, ce contează pentru tine? N-ai fost implicat.

– Presupun că sunt preocupat de micile amănunte – ca, de pildă, însemnătatea vieţii.

– Indignarea e ieftină. Până şi veneraţia lui Albert Schweitzer[2] faţă de viaţă nu includea tenia, musca ţeţe, celula canceroasă.

– Ştii exact ce-am vrut să spun. Ai sacrificat sau nu o femeie pe un altar din piatră cu puţin timp în urmă?

– Arată-mi altarul.

– Nu pot. A dispărut.

– Arată-mi femeia.

– A dispărut şi ea.

– În cazul ăsta, nu prea ai dovezi.

– Ăsta nu e un tribunal, la naiba! Dacă vrei să stăm de vorbă, răspunde-mi la întrebare. Dacă nu, hai să ne oprim să mai facem zgomot.

– Ţi-am răspuns.

Am dat din umeri.

– În regulă, am spus. Nu te cunosc şi sunt foarte fericit aşa. O zi bună.

---

[1] Aluzie la piesa „Cu uşile inchise” de Jean-Paul Sartre. (n. trad.)

[2] Albert Schweitzer (1875–1965) – teolog, muzician, filosof şi medic. Născut în Alsacia-Lorena. În 1952, Laureat al Premiului Nobel pentru filosofia lui „Veneraţie pentru viaţă”. (n. trad.)

M-am îndepărtat cu un pas de el, înapoi în direcţia drumului. În răstimp, rosti:

– Deirdre. O chema Deirdre şi, într-adevăr, am ucis-o, şi păşi în dolmenul din care eu tocmai ieşisem, şi acolo şi dispăru. Imediat am privit peste drum, dar nu ieşi pe la semnul de ieşire. Am schimbat direcţia şi am păşit şi eu în dolmen. Am ieşit pe partea cealaltă, peste drum, observându-mă pe mine însumi intrând pe partea opusă. Nu l-am văzut nicăieri pe străin pe parcurs.

– Ce zici de asta? l-am întrebat pe Frakir în timp ce reveneam spre traseu.

Un spirit al locului, poate? Un spirit periculos al unui loc periculos? se aventură el. *Nu ştiu, dar cred că şi el era una dintre acele structuri blestemate – şi acestea sunt mai puternice aici.*

M-am îndreptat spre traseu, am pus piciorul pe el şi am început să-l urmez din nou.

– Tiparele tale de discurs s-au modificat enorm de când ai fost îmbunătăţit, am remarcat.

Sistemul tău nervos e un profesor priceput.

– Mulţumesc. Dacă individul ăla apare iar şi tu îl simţi înainte să-l văd eu, dă-mi imediat de ştire.

În regulă. De fapt, tot locul ăsta dă senzaţia uneia dintre acele structuri. Fiecare piatră de aici are o bucăţică de model înscrisă în ea.

– Când ai aflat asta?

Când am încercat să ieşim prima oară. Atunci l-am scanat în căutarea pericolului.

Când am ajuns la periferia cercului exterior, am lovit o piatră. Părea destul de solidă.

E aici! avertiză brusc Frakir.

– Hei! veni o voce de deasupra, şi am privit în sus.

Străinul alb-şi-negru era aşezat în vârful stâncii, fumând un trabuc subţire. Ţinea un potir în mâna stângă.

– Îmi stârneşti interesul, puştiule, continuă el. Cum te cheamă?

– Merlin, am răspuns. Pe tine?

În loc să răspundă, se împinse în faţă, căzu în ralenti, ateriză pe picioare lângă mine. Ochiul stâng privi cruciş în timp ce mă studia. Umbrele curgeau ca o apă neagră pe partea dreaptă. Suflă fumul argintiu în aer.

– Eşti o fiinţă vie, rosti apoi, purtând semnul Modelului şi semnul Haosului. Ai sângele Amberului. Care e descendenţa ta, Merlin?

Umbrele dispărură o clipă şi am văzut că ochiul drept îi era acoperit de un petic.

– Sunt fiul lui Corwin, i-am spus, şi tu eşti – într-un fel – trădătorul Brand.

– Ai ghicit, dar niciodată n-am trădat ceva în care am crezut.

– Asta fiind ambiţia ta, am zis. Căminul tău şi familia ta şi forţele Ordinii n-au contat niciodată pentru tine, nu-i aşa?

Pufni.

– N-o să mă cert cu un căţeluş obraznic.

– Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Dacă are vreo importanţă, fiul tău Rinaldo e, probabil, cel mai bun prieten al meu.

M-am răsucit şi am început să merg. Îşi lăsă mâna pe umărul meu.

– Aşteaptă! spuse. Ce înseamnă asta? Rinaldo e doar un băieţaş.

– Greşit, am spus. E cam de vârsta mea.

Mâna îi căzu, şi m-am întors. Lăsase să-i cadă trabucul, care zăcea fumegând pe drum şi îşi trecuse potirul în mâna ascunsă de umbră. Îşi frecă sprânceana.

– A trecut atâta timp… constată.

Dintr-un capriciu, am extras Atuurile, l-am scos pe al lui Luke, l-am ţinut să-l vadă.

– Acesta e Rinaldo, am spus.

Întinse mâna să apuce Atuul şi, din cine ştie ce motiv necunoscut, l-am lăsat să-l ia. Îl privi multă vreme.

– Se pare că aici nu funcţionează contactul prin Atu, am zis.

Ridică privirea, clătină din cap şi îmi înapoie cartea.

– Nu, nu funcţionează, rosti. Ce face… el?

– Ştii că l-a ucis pe Caine ca să te răzbune?

– Nu, nu ştiam. Dar mă aşteptam s-o facă.

– Nu eşti chiar Brand, nu-i aşa?

Dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Sunt în totalitate Brand şi nu sunt acel Brand aşa cum l-ai cunoscut tu. Orice altă informaţie te va costa.

– Cât m-ar costa să aflu cine eşti cu adevărat? am întrebat în timp ce puneam cărţile la loc în cutiuţă.

Ridică potirul, îl ţinu în faţa lui cu ambele mâini, ca o cupă de rugăciune.

– Un pic din sângele tău, spuse.

– Ai devenit vampir?

– Nu, sunt o fantomă a Modelului, răspunse. Sângerează pentru mine şi o să-ţi explic.

– În regulă, am zis. Ar fi bine să fie o poveste interesantă, totuşi, şi am scos stiletul şi m-am înţepat la încheietură, pe care am plasat-o deasupra cupei.

Asemeni uleiului de lampă vărsat, flăcările se înălţară. Fireşte, asta nu înseamnă că am fost cuprins de flăcări. Dar sângele cuiva din Haos e foarte volatil în anumite locuri, şi acesta, evident, era unul dintre ele.

Focul se înteţi, jumătate în interiorul şi jumătate în afara cupei, răspândindu-se pe mâna lui, pe antebraţ. Urlă şi păru că se prăbuşeşte. M-am retras, şi el se transformă într-un vârtej – nu ca acela care urmase jertfelor la care fusesem martor, acesta fiind incandescent – care se ridică în aer cu un răcnet şi dispăru o clipă mai târziu, lăsându-mă uluit, holbându-mă în sus şi simţind o apăsare directă pe încheietura mea fumegândă.

Uh, ce ieşire spectaculoasă, remarcă Frakir.

– Specialitatea familiei, am răspuns, şi apropo de ieşiri…

Am depăşit stânca, îndepărtându-mă de cerc. Bezna reveni, intensificată. În mod reflex, traseul meu parcă se lumină. Mi-am eliberat încheietura, am văzut că nu mai fumega.

Atunci am luat-o la fugă, nerăbdător să mă îndepărtez de locul acela. Când am privit înapoi un pic mai târziu, n-am mai văzut stâncile. Doar un vârtej palid, aproape dispărut, urcând, urcând, apoi nimic.

Am continuat să alerg, şi traseul începu încet-încet să se încline până când m-am trezit alergând în josul dealului cu un mers uşor, lent. Drumul se întindea ca o panglică luminoasă în jos pe mare distanţă înainte de a dispărea din vedere. Eram uluit, totuşi, să văd că se intersectează cu o altă linie strălucitoare nu prea departe în jos. Aceste linii dispărură brusc în dreapta şi în stânga mea.

– Vreo instrucţiune specială legată de intersecţii? am întrebat.

Încă nu, răspunse Frakir. *Probabil, e un punct de decizie, fără a şti pe ce ne bazăm până nu ajungi acolo.*

Părea o câmpie întinsă, umbroasă, care se întindea dedesubt, ici şi colo câteva pete de lumină izolate, unele dintre ele constante, altele ivindu-se, apoi dispărând, toate staţionare. Totuşi, nu mai erau alte linii, în afara traseului meu şi cel pe care-l intersecta. Niciun alt zgomot în afara respiraţiei şi paşilor mei. Nicio adiere, niciun miros neobişnuit, şi temperatura era

atât de blândă încât nici n-o luam în seamă. Din nou forme întunecate de-o parte şi de alta, dar nu simţeam nevoia să le cercetez. Nu voiam decât să aflu ce se petrece şi să plec naibii de-aici şi să-mi văd de treburile mele cât mai curând posibil.

Petice ceţoase de lumină începură să apară apoi la intervale neregulate, pe ambele părţi ale traseului, pâlpâitoare, fără sursă, cu pete, apărând şi dispărând. Păreau nişte perdele transparente, cu picăţele, atârnate lângă traseu şi, la început, nu m-am oprit să le examinez, decât atunci când suprafeţele obscure se împuţinară, fiind înlocuite de umbre din ce în ce mai distincte. Era ca şi cum s-ar fi desfăşurat un proces de limpezire, cu o claritate continuă a contururilor dând la iveală obiecte familiare: scaune; mese; maşini parcate; vitrine de magazin. Peste puţin, începură să apară culori slabe în aceste tablouri.

M-am oprit lângă unul şi am privit. Era un Chevrolet roşu ’57 cu puţină zăpadă pe el, parcat pe o şosea care părea cunoscută. Am înaintat şi am întins mâna spre el.

Mâna stângă şi braţul se decolorară când intrară în lumina slabă. Am întins mâna ca să ating aripa stângă. Urmă o vagă senzaţie de contact şi o uşoară răcoare. Am dus mâna spre dreapta, măturând un pic de zăpadă. Când am retras-o, avea zăpadă pe ea. Într-o clipă, peisajul se înnegri.

– Intenţionat am folosit mâna stângă, am spus, cu tine la încheietură. Ce era acolo?

Mulţumesc mult. Părea a fi o maşină roşie cu zăpadă pe ea.

– Era o structură a unui gând extras din mintea mea. E tabloul lui Polly Jackson, transpus în viaţă.

Atunci lucrurile merg din ce în ce mai rău, Merle. N-aş fi zis că era o structură.

– Concluzii?

Oricine face asta, o face din ce în ce mai bine, sau mai puternic. Sau amândouă.

– Rahat, am spus şi m-am răsucit şi am continuat să alerg.

Poate ceva vrea să-ţi demonstreze că acum te poate batjocori total.

– Atunci, a reuşit, am recunoscut. Hei, Ceva-ule! am strigat. Mă auzi? Ai câştigat! M-ai batjocorit total. Acum pot să plec acasă? Dacă vrei să mai încerci ceva, totuşi, n-are rost! Nu mai ţine poanta!

Fulgerul orbitor care urmă mă făcu să cad la pământ şi mă orbi câteva clipe lungi. Am zăcut acolo încordat şi contractat, dar nu

se auzi niciun tunet. Când mi s-a limpezit privirea şi muşchii s-au oprit din spasme, am văzut o gigantică siluetă regală pozând la câţiva paşi în faţa mea: Oberon.

Numai că era o statuie, a celei care se afla în capătul celălalt al Main Concourse în Amber, sau poate chiar cea adevărată, pentru că la o examinare mai atentă am observat ceva ce părea a fi găinaţ de pasăre pe umărul marelui om.

– Obiectul real sau o structură? am rostit cu voce tare.

Real, aş zice, răspunse Frakir.

M-am ridicat încet.

– Înţeleg că ăsta ar fi un răspuns, am spus. Numai că nu înţeleg ce înseamnă.

Am întins mâna s-o ating şi am simţit ceva mai degrabă ca o pânză decât bronz. În clipa aceea, perspectiva mea se modifică într-un fel, şi m-am simţit atingând o pictură mai mare decât cea reală a Tatălui Ţării. Apoi marginile începură să fluture, se coloră, şi am văzut că era o parte dintre acele tablouri ceţoase pe lângă care trecusem. După care se ondulă şi dispăru.

– Renunţ, am spus traversând spaţiul pe care-l ocupase cu doar câteva clipe înainte. Răspunsurile sunt mai confuze decât situaţiile care determină întrebările.

Întrucât trecem printre umbre, asta n-ar putea fi o dovadă că toate lucrurile sunt reale – undeva?

– Presupun. Numai că deja ştiam asta.

Şi că toate lucrurile sunt reale în diferite moduri, în timpi diferiţi, în locuri diferite?

– Okay, s-ar putea foarte bine ca mesajul să fie ceea ce spui tu. Mă îndoiesc că se ajunge până la aceste extreme, totuşi, doar ca să marcheze puncte filosofice care pentru tine reprezintă ceva nou, dar sunt foarte la modă altundeva. Trebuie să fie un motiv special, unul pe care încă nu-l pot agăţa.

Până acum, decorurile pe lângă care trecusem fuseseră natură moartă. Acum, totuşi, apăruseră câteva care conţineau oameni; altele, alte creaturi. În acestea, se desfăşurau acţiuni – unele violente, unele amoroase, unele pur şi simplu domestice.

Da, se pare că există o progresie. Poate că duce undeva.

– Când vor ţâşni să mă atace, voi şti că am ajuns.

Cine ştie? Înţeleg că critica de artă e o zonă complexă.

Numai că secvenţele dispărură la puţin timp după aceea şi m-am trezit alergând pe drumul meu luminos prin beznă încă o dată. În jos, în josul pantei încă blânde către intersecţie. Unde

era Pisica din Cheshire când eu aveam nevoie doar de logica vizuinii iepurelui?

O clipă am privit intersecţia în timp ce înaintam spre ea. O clipă mai târziu priveam încă intersecţia, numai că acum scena se modificase. Acum era un stâlp de felinar în colţul apropiat din dreapta. O siluetă fantomatică stătea lângă el, fumând.

– Frakir, cum au făcut asta? am întrebat.

Foarte repede, răspunse.

– Ce-ţi spun vibraţiile?

Atenţia e concentrată asupra ta. Nicio intenţie rea, încă.

Pe măsură ce mă apropiam, răream pasul. Traseul se transformă în drum pavat, curbe de fiecare parte, cu trotuare. Am păşit de pe stradă pe trotuarul de pe mâna dreaptă. În timp ce mergeam de-a lungul lui, o pâclă jilavă suflă pe lângă mine, atârnând între mine şi felinar. Am rărit şi mai mult pasul. La scurt timp am observat că pavajul se umezise. Paşii mei răsunau ca şi cum aş fi mers printre clădiri. Deja ceaţa devenise atât de densă încât nu distingeam dacă, de fapt, clădirile apăruseră în jurul meu. Se pare că da, pentru că erau zone mai întunecate ici-colo în lumină. Un vânt rece începu să-mi sufle în spate, şi picături de rouă cădeau pe mine la intervale neregulate. M-am oprit. Mi-am ridicat gulerul mantiei. De undeva, dintr-un loc nevăzut, mult deasupra capului, se auzi bâzâitul slab al unui aeroplan. Am început să merg din nou după ce trecu. Şi mai slab apoi, şi înăbuşit, poate de vizavi, se auzi sunetul unui pian cântând o melodie pe jumătate cunoscută. M-am înfăşurat în mantie. Pâcla se învolbură şi se îndesi.

Încă trei paşi şi dispăru, şi ea apăru în faţa mea, rezemată de felinar. Cu un cap mai scundă decât mine, purta un trenci şi o beretă neagră, părul lucios, negru ca smoala. Lăsă să-i cadă ţigara şi o strivi lent sub pantoful negru cu toc înalt din piele-de-lac. Am zărit un pic din piciorul ei în acest timp, şi era perfect. Apoi scoase din haină o cutiuţă plată de argint, cu modelul în relief al unui trandafir pe ea, o deschise, scoase o ţigară, o puse între buze, închise cutiuţa şi o puse la loc. Apoi, fără să se uite la mine, întrebă:

– Ai un foc?

N-aveam niciun chibrit, dar nu era să las un mic amănunt ca ăsta să mă împiedice.

– Desigur, am spus întinzând lent mâna spre trăsăturile acelea delicate. Am ţinut-o uşor răsucită ca să nu vadă că mâna e goală.

În timp ce şopteam cuvântul magic care provoca o scânteie din vârful degetului în capătul ţigării, ea ridică mâna şi o atinse pe a mea, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească. Şi ridică ochii – mari, albastru închis, gene lungi – şi îi întâlni pe ai mei. Apoi oftă şi ţigara căzu.

– *Mon Dieu!* [1] spuse şi mă cuprinse cu braţele, se lipi de mine şi începu să plângă cu sughiţuri. Corwin! rosti. M-ai găsit! Mi s-a părut o veşnicie!

Am ţinut-o strâns, nevrând să vorbesc, să-i distrug fericirea cu ceva atât de idiot ca adevărul. La naiba cu adevărul. I-am dezmierdat părul.

După mult timp se desprinse din îmbrăţişare, mă privi. Încă o clipă şi şi-ar fi dat seama că era doar o asemănare şi că nu vedea decât ceea ce voia ea să vadă.

Aşadar:

– Ce caută o fată ca tine într-un loc ca ăsta? am întrebat.

Râse uşor.

– Ai găsit o cale? spuse, după care îşi îngustă ochii. Nu eşti tu…?

Am clătinat din cap.

– N-am avut curajul, i-am spus.

– Cine eşti tu? întrebă făcând o jumătate de pas înapoi.

– Numele meu e Merlin şi mă aflu într-o călătorie dementă pe care n-o înţeleg.

– Amber, rosti uşor cu mâinile pe umerii mei, şi eu am încuviinţat.

– Nu te cunosc, rosti apoi. Simt că ar trebui, dar… nu…

Apoi se apropie iar şi îşi odihni capul pe pieptul meu.

Am încercat să spun ceva, să încerc să-i explic, dar îmi puse un deget pe buze.

– Nu încă, nu acum, poate niciodată, spuse. Nu-mi spune. Te rog nu-mi spune mai mult. Dar *tu* ar trebui să ştii dacă eşti o fantomă a Modelului.

– Ce e, de fapt, o fantomă a Modelului? am zis.

– Un artefact creat de către Model. El înregistrează pe oricine care-l traversează. Ne poate chema înapoi ori de câte ori vrea, dacă l-am traversat măcar o dată. Ne poate folosi după bunul lui plac, ne poate trimite unde vrea ca să îndeplinim o sarcină – o *geas,* dacă vrei. Ne poate distruge şi ne poate crea din nou.

---

[1] *Doamne, Dumnezeule!* în lb. franceză, în original. (n. trad.)

– Face adesea lucrurile astea?

– Nu ştiu. Nu-i cunosc dorinţele, ca să nu mai zic de operaţiunile lui cu altcineva în afară de mine. Apoi: Tu nu eşti o fantomă! Sunt sigură de asta! rosti deodată, apucându-mă de mână. Dar e ceva diferit cu tine – diferit faţă de ceilalţi de un sânge cu Amberul…

– Bănuiesc, am răspuns. Descind atât din Curţile Haosului cât şi din Amber.

Duse mâna mea la buze ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Dar îşi îndreptă buzele spre încheietura mea unde mă tăiasem la cererea lui Brand. Atunci mi-am dat seama: Probabil că sângele din Amber exercita o atracţie specială pentru fantomele Modelului.

Am încercat să-mi trag mâna dar şi ea avea puterea Amberului.

– Uneori, focurile Haosului trec prin mine, am spus. S-ar putea să te rănească.

Ridică mâna lent şi zâmbi. Avea sânge pe buze. Am coborât privirea şi am văzut că şi încheietura mea era plină de sânge.

– Sângele Amberului are putere asupra Modelului, începu ea şi ceaţa se rostogoli, se învârteji în jurul gleznelor. Nu! strigă şi se aplecă în faţă încă o dată.

Vârtejul se ridică până la genunchi, până la pulpe. I-am simţit dinţii pe încheietura mea, sfâşiind. Nu ştiam nicio vrajă contra acesteia, aşa că i-am pus braţul peste umăr şi i-am mângâiat părul. Câteva clipe mai târziu se dizolvă în îmbrăţişarea mea, devenind un vârtej însângerat.

– Drum bun, i-am auzit vaietul în timp ce se roti departe de mine, cu ţigara încă mocnind pe pavaj, cu sângele scurgându-mi-se lângă ea.

M-am răsucit. Am plecat mai departe. Slab, slab, prin noapte şi ceaţă puteam încă auzi pianul cântând o melodie de pe vremuri.

6

Am luat-o pe drum în dreapta şi, oriunde se scurgea sângele meu, realitatea se topea câte puţin. M-am vindecat rapid, totuşi, şi sângerarea s-a oprit curând. Peste puţin, se opri şi zvâcnirea.

M-ai umplut tot de sânge, şefule.

– Ar fi putut fi foc, am remarcat.

M-am pârlit un pic, acolo la stânci.

– Îmi pare rău. Ai idee ce se petrece?

N-am instrucţiuni noi, dacă la asta te referi. Dar m-am gândit, acum când ştiu cum s-o fac, şi locul ăsta devine din ce în ce mai fascinant. Întreaga poveste cu fantomele Modelului, de pildă. Dacă Modelul nu poate pătrunde aici direct, măcar poate folosi agenţi. Nu crezi că şi Logrusul ar putea proceda la fel?

– Bănuiesc că e posibil.

Am impresia că e un fel de duel între ei aici, dedesubtul realităţii, între umbre. Şi dacă acest loc a apărut primul? Înaintea Umbrei, chiar? Dacă s-au luptat încă de la începuturi, în cine ştie ce modalitate metafizică?

– Şi dacă a fost aşa?

Asta ar putea face ca Umbra să fie un reflex tardiv, un derivat al tensiunii dintre poli.

– Mă tem că nu pricep, Frakir.

Şi dacă Amber şi Curţile Haosului au fost create doar ca să furnizeze agenţi pentru acest conflict?

– Şi dacă ideea asta ţi-a fost indusă de către Logrus pe parcursul îmbunătăţirii tale?

De ce?

– O altă cale de a mă face să cred că acest conflict e mai important decât oamenii. O altă presiune ca să mă facă să aleg una din părţi.

Eu nu mă simt manipulat.

– Aşa cum ai subliniat, eşti nou în chestia asta cu gândirea. Şi asta e o cale de gândire al naibii de abstractă ca s-o urmezi atât de devreme în joc.

Crezi?

– Crede-mă pe cuvânt.

Cu ce ne alegem din asta?

– O atenţie nedorită de la înălţimea Sa.

Mai bine controlează-ţi limbajul dacă asta e zona lor de război.

– O ciumă pe ambele case. Dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, au nevoie de mine pentru acest joc. S-au resemnat cu asta.

De undeva din faţă am auzit un tunet.

Înţelegi ce vreau să spun?

– E un bluf, am răspuns.

Al cui?

– Al Modelului, cred. În sectorul ăsta, fantomele lui se ocupă de realitate.

Ştii, am putea să ne-nşelăm. Să tragem la nimereală.

– Eu simt că tragem în beznă. De aceea refuz să joc după regulile altuia.

Ai un plan?

– Ia-o domol! Şi dacă-ţi spun „omoară!”, fă-o! Hai să mergem unde trebuie.

Am început să alerg din nou, lăsând în urmă ceaţa, lăsând fantomele să se joace de-a fantomele în oraşul lor fantomatic. Drum luminos printr-o ţară întunecată, eu alergând, răsturnând modificarea-umbrei, în timp ce teritoriul încearcă să mă schimbe. Şi acolo, în faţă, o flacără şi încă nişte tunete, scene de stradă virtuale apărând şi dispărând lângă mine.

Şi apoi era ca şi cum aş fi alergat singur, siluetă întunecată fugind pe un drum luminos – până când mi-am dat seama că, într-adevăr, era, într-un fel, un efect de oglindă. Mişcările siluetei din dreapta mea care le mima pe ale mele; scene trecătoare în stânga apăreau în imagine în dreapta celuilalt.

Ce se-ntâmplă, Merle?

– Nu ştiu. Dar n-am chef de simbolism, alegorie şi diverse prostii metaforice. Dacă asta vrea să însemne că viaţa e o cursă cu tine însuţi, atunci e o prostie – doar dacă nu cumva sunt platitudini reale ale Puterilor care trag sforile în spectacolul ăsta. Atunci bănuiesc că s-ar potrivi cu personajele. Tu ce crezi?

Cred că încă eşti în pericol de a fi lovit de fulger.

Nu urmă fulgerul, ci reflecţia mea. Efectul imagistic continuă mult mai mult decât oricare dintre secvenţele de lângă drum de mai înainte, la care fusesem martor. Eram pe punctul de a-l respinge, de a-l ignora total, când reflecţia mea ţâşni în viteză şi ajunse înaintea mea.

Oho!

– Mda, am aprobat mărind ritmul ca să închid deschizătura şi să prind pasul celuilalt Eu întunecat.

Am mers în paralel doar câţiva metri după ce l-am ajuns din urmă. După care începu din nou să forţeze. Am mărit pasul şi l-am ajuns din urmă încă o dată. Apoi, dintr-un impuls, am inspirat, am expirat, şi m-am năpustit înainte.

Dublura mea observă asta după un timp, se mişcă mai iute, începu să câştige teren. Am tras mai tare, m-am menţinut în frunte. La urma urmelor, pentru ce naiba ne întreceam?

Am privit în faţă. În depărtare puteam vedea o zonă unde drumul se lărgea. În locul acela parcă era o panglică întinsă de-a

curmezişul. Okay. Orice o fi însemnând, am hotărât să termin cursa.

M-am menţinut în frunte cam o sută de metri înainte ca umbra mea să înceapă să câştige din nou teren. M-am avântat şi un timp am izbutit să menţin distanţa care se scurta. Apoi se mişcă iar, venind spre mine într-un ritm pe care l-am bănuit greu de menţinut tot restul parcursului până la panglică. Totuşi, nu era genul de lucru pe care să aştepţi să-l descoperi. Am zorit pasul. Am fugit cât mă ţineau călcâiele.

Nemernicul micşoră distanţa, continuă, mă ajunse din urmă, trecu în faţă, ezită o clipă. În clipa aceea l-am ajuns. Numai că creatura nu depuse armele. Menţinu ritmul teribil în care ne deplasam acum, şi n-aveam de gând să mă opresc până nu-mi explodează inima.

Am continuat să alergăm, al naibii de aproape unul de altul. Nu ştiam dacă am sau nu în mine energia finişului. Nu puteam spune nici dacă eram un pic în faţă, alături, sau un pic în urma celuilalt. Am înaintat pe traseele noastre luminoase paralele când, deodată, senzaţia unei interfeţe din sticlă dispăru. Cele două trasee aparent-înguste se uniră într-unui larg. Braţele şi picioarele celuilalt se mişcau diferit faţă de ale mele.

Ne-am apropiat din ce în ce mai mult în timp ce intram în zona finală – destul de aproape, în sfârşit, pentru recunoaştere. Nu alergam împotriva propriei mele imagini, deoarece părul îi flutură în spate şi am văzut că-i lipseşte urechea stângă.

Am găsit resurse pentru un ultim asalt final. La fel şi celălalt. Eram îngrozitor de aproape unul de celălalt când am ajuns la panglică. Cred că eu am atins-o primul, dar nu pot fi sigur.

Am trecut de ea şi ne-am prăbuşit, gâfâind. M-am rostogolit rapid, ca să-l ţin sub observaţie, dar pur şi simplu zăcea acolo, suflând din greu. Mi-am odihnit mâna dreaptă pe mânerul armei şi am ascultat zgomotul sângelui pulsând în urechi.

Când mi-am recăpătat suflarea oarecum, am remarcat:

– Nu ştiam că poţi alerga o asemenea cursă, Jurt.

Râse scurt.

– Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine, frate.

– Sunt convins, am zis.

Apoi îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi am observat că degetul pe care şi-l pierduse în grotele Kolvirului revenise la loc. Sau poate acest Jurt era dintr-un timp diferit, sau…

– Deci, cum e cu Julia? l-am întrebat. Se va face bine?

– Julia? spuse. Cine-i asta?

– Îmi pare rău. Nu eşti adevăratul Jurt.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă, sprijinindu-se într-un cot şi privindu-mă cu ochiul sănătos.

– Adevăratul Jurt n-a fost niciodată undeva lângă Modelul din Amber...

– EU sunt adevăratul Jurt!

– Tu ai toate degetele. El şi-a pierdut unul foarte recent. Am fost acolo.

Privi brusc în altă parte.

– Probabil eşti o fantomă a Logrusului, am continuat. Probabil că procedează la fel ca Modelul – îi înregistrează pe toţi cei care-l traversează.

– Asta... s-a-ntâmplat? întrebă. Nu-mi puteam aminti... de ce mă aflu aici – cu excepţia faptului că trebuia să concurez cu tine.

– Pariez că cele mai recente amintiri ale tale înainte de acest loc implică tratative cu Logrusul.

Privi înapoi. Încuviinţă.

– Ai dreptate. Ce înseamnă toate astea? întrebă.

– Nu sunt sigur, am spus. Dar am câteva idei. Locul ăsta e un fel de parte inferioară permanentă a Umbrei. E mult dincolo de limitele atât ale Modelului cât şi ale Logrusului. Dar amândouă pot evident pătrunde aici prin intermediul fantomelor lor – structuri artificiale ale înregistrărilor noastre atunci când le-am traversat...

– Vrei să spui că eu nu sunt altceva decât un fel de înregistrare? Arăta de parcă ar fi vrut să plângă. Totul părea atât de minunat până mai adineauri. Am traversat Logrusul. Toate Umbrele zăceau la picioarele mele. Îşi masă tâmplele. Apoi: Tu! scuipă el. Într-un fel, am fost adus aici din cauza ta – să concurez cu tine, să câştig cursa asta.

– Ai făcut o treabă bună, să ştii. Nu ştiam că poţi alerga astfel.

– Am început să mă antrenez când am aflat că făceai asta în colegiu. Voiam să ajung suficient de bun ca să te înving.

– Eşti bun, am recunoscut.

– Dar nu m-aş fi aflat în locul ăsta blestemat dacă n-ar fi fost vorba de tine. Sau... Îşi muşcă buza. Nu e chiar corect, nu-i aşa? întrebă. EU n-aş fi fost nicăieri. Sunt doar o înregistrare... Apoi privi drept spre mine. Cât timp vom dura? spuse. Cât timp e utilă o fantomă-Logrus?

– Habar n-am, am spus, ce implică crearea uneia sau cum e întreţinută. Dar am întâlnit câteva fantome-Model şi mi-au dat senzaţia că sângele meu le-ar menţine cumva, le-ar da un fel de autonomie, un fel de independenţă faţă de Model. Numai una din ele – Brand – a luat foc în loc de sânge şi s-a dizolvat. Deirdre a luat sângele dar apoi a fost luată. Nu ştiu dacă a luat destul.

Clătină din cap.

– Am senzaţia – nu ştiu de unde vine – că aşa ceva ar da rezultate şi în cazul meu şi că e vorba de sânge pentru Model, şi de foc pentru Logrus.

– Nu ştiu cum să aflu în ce zone sângele meu e volatil, am zis.

– Aici ar lua foc, răspunse. Depinde cine deţine controlul. Se pare că eu ştiu cine. Nu ştiu cum.

– Atunci, de ce s-a arătat Brand pe teritoriul Logrusului?

Rânji.

– Poate că Modelul a căutat să folosească un trădător pentru un fel de activitate subversivă. Sau poate că Brand a încercat ceva pe cont propriu – de pildă, să păcălească Modelul.

– Asta îi stă în caracter, am aprobat după ce, în sfârşit, respiraţia mi se liniştise.

Am scos lama Haosului din cizmă, mi-am crestat antebraţul stâng, am văzut că scuipă foc şi l-am întins spre el.

– Repede! Ia-l dacă poţi! am strigat. Înainte ca Logrusul să te cheme înapoi!

Îmi apucă braţul şi parcă aproape că inhală focul care ţâşnea din mine. Privind în jos, am văzut că picioarele îi devin transparente. Logrusul părea nerăbdător să-l recupereze, exact cum procedase Modelul cu Deirdre. Am văzut cum se declanşează vârtejurile incandescente în ceaţa în care i se transformaseră picioarele. Apoi, brusc, pâlpâiră, şi conturul membrelor deveni din nou vizibil. Continuă să extragă sângele meu volatil, deşi nu mai vedeam flăcări, în timp ce bea aşa cum făcuse Deirdre, direct din rană. Picioarele începură să i se solidifice.

– Se pare că te stabilizezi, am spus. Mai ia.

Ceva mă izbi în rinichiul drept şi am sărit, răsucindu-mă. Un bărbat negru şi înalt stătea lângă mine, retrăgându-şi cizma cu care mă lovise. Purta pantaloni verzi şi o cămaşă neagră, o bandană verde petrecută pe cap.

– Ce nebunie perversă mai e şi asta? întrebă el. Şi într-un loc sacru?

M-am lăsat în genunchi şi m-am ridicat, cu braţul drept îndoit, cu încheietura întoarsă, încercând să apuc stiletul de la şold. Am ridicat braţul stâng, l-am întins în faţă. Din ultima mea rană se scurgea acum mai mult sânge decât foc.

– Nu-i treaba ta, am zis după care i-am adăugat numele, de care devenisem sigur între timp, Caine.

Zâmbi şi făcu o plecăciune, şi îşi încrucişă mâinile şi le despărţi. Fuseseră iniţial goale, dar dreapta ţinea deja un stilet. Probabil apăruse dintr-o teacă prinsă cu o curea pe antebraţul stâng, în interiorul mânecii largi. Probabil că efectuase mişcarea de foarte multe ori, ca să fie atât de rapid. Am încercat să-mi amintesc lucrurile pe care le auzisem despre Caine şi cuţite, mi-am amintit şi mi-aş fi dorit să n-o fi făcut. Era considerat un maestru al luptelor cu cuţitul. Rahat.

– Eşti în avantaj fată de mine, rosti. Îmi pari foarte cunoscut, dar nu cred că te ştiu.

– Merlin, am spus. Fiul lui Corwin.

Începuse să dea roată în jurul meu, dar se opri.

– Iartă-mă dacă-mi vine greu să cred asta.

– Crezi ce vrei. E adevărat.

– Şi ăsta – se numeşte Jurt, nu-i aşa?

Arătă spre fratele meu, care tocmai se ridicase în picioare.

– De unde ştii? am întrebat.

Se opri, încruntându-se, îngustându-şi ochii.

– Nu… nu sunt sigur, rosti apoi.

– Eu sunt, i-am spus. Încearcă să-ţi aminteşti unde te afli şi cum ai ajuns aici.

Făcu doi paşi înapoi. Apoi strigă:

– El e acela! exact în clipa în care l-am văzut repezindu-se şi am urlat: Jurt! Atenţie!

Jurt se răsuci şi sări. Am azvârlit stiletul – mereu o idee proastă, deşi purtam acum o spadă cu care l-aş fi putut ajunge pe Caine înainte să ajungă el la mine.

Jurt îşi păstra încă viteza şi, într-o secundă, era în afara razei de acţiune a lui Caine. Stiletul, în mod surprinzător, îl lovi pe Caine mai întâi în umărul drept, pătrunzându-i în muşchi poate cam un inci. Apoi, chiar înainte de a se putea răsuci spre mine, trupul lui erupse într-o duzină de direcţii, dând naştere unei serii de vârtejuri care absorbi într-o clipă orice asemănare cu omenescul, producând sunete ca un fluierat acut în timp ce îşi intersectau traiectoriile, două dintre ele topindu-se într-o entitate

mai mare, care le absorbi rapid pe celelalte, sunetul devenind din ce în ce mai grav cu fiecare nouă achiziţie. În cele din urmă rămase un singur vârtej. Pentru o clipă se roti spre mine, apoi ţâşni în sus şi explodă. Stiletul fu suflat în direcţia mea, aterizând la un pas în dreapta mea. Când l-am recuperat, am constatat că e cald, şi vibra uşor câteva secunde înainte de a-l pune la loc în cizmă.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jurt, răsucindu-se, apropiindu-se.

– Evident că fantomele Modelului reacţionează violent la armele de la Curţi, am spus.

– Bine că l-ai avut la îndemână. Dar de ce s-a năpustit astfel asupra mea?

– Cred că Modelul l-a trimis să te oprească să-ţi câştigi autonomia – sau să te distrugă dacă deja ai dobândit-o. Am senzaţia că nu vrea ca agenţii celeilalte părţi să câştige putere şi stabilitate în locul ăsta.

– Dar eu nu reprezint o ameninţare. Nu sunt de partea nimănui, ci a mea. Nu vreau decât să plec naibii de-aici şi să-mi văd de treburile mele.

– Poate că exact asta reprezintă o ameninţare.

– Cum aşa? întrebă el.

– Cine ştie dacă pregătirea ta neobişnuită nu te recomandă drept un agent independent – în lumina a tot ce se întâmplă? Ai putea distruge echilibrul Puterilor. Ai putea poseda sau avea acces la informaţii pe care protagoniştii nu vor să le vadă răspândite pe străzi. Ai putea fi ca un fluture. Nimeni nu poate vedea efectul lui asupra mediului decât atunci când scapă din laborator. Ai putea…

– Destul! Ridică o mână ca să tac. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Dacă mă lasă să plec şi mă lasă în pace, n-o să le stau în cale.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, i-am spus.

Mă privi o clipă, apoi se răsuci, descriind un cerc complet. Dincolo de lumina drumului nu vedeam decât beznă, dar el urlă cu voce tare spre nicăieri, cred:

– Mă auziţi? Nu vreau să am de-a face cu asta. Nu vreau decât să plec. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, pricepi? Asta vă convine?

Am întins mâna, l-am prins de încheietură şi l-am tras spre mine. Am făcut asta pentru că văzusem cum o copie mică, fantomatică a Semnului Logrusului începe să prindă formă în

aerul de deasupra capului. O clipă mai târziu căzu, sclipind ca un fulger, însoţită de un zgomot ca plesnetul unui bici, trecând prin spaţiul pe care-l ocupase Jurt, provocând o gaură în drum în timp ce dispărea.

– Presupun că nu e atât de uşor să renunţi, spuse. Privi deasupra. Ar putea pregăti încă o chestie ca aia chiar în clipa asta. Ar putea lovi oricând, când mă aştept cel mai puţin.

– Exact ca-n viaţa reală, am aprobat. Dar eu cred că trebuie s-o iei ca pe un avertisment şi s-o laşi aşa. E foarte dificil pentru ei să ajungă aici. Mai important, deoarece am fost lăsat să cred că asta e călătoria mea, ştii cumva – neoficial – dacă trebuie să mă ajuţi sau să mă împiedici?

– Acum, că tot ai pomenit, spuse, mi-amintesc că m-am trezit brusc concurând cu tine şi cu senzaţia că, după aceea, ar trebui să ne luptăm.

– Şi care sunt senzaţiile acum?

– Niciodată noi doi nu ne-am împăcat prea bine. Dar nu-mi place nici ideea de a fi folosit astfel.

– Vrei un armistiţiu până găsesc calea de a ieşi din jocul asta?

– Eu cu ce mă aleg? întrebă.

– *Voi găsi* o cale de a ieşi din locul ăsta blestemat, Jurt. Vino cu mine şi dă-mi o mână de ajutor – sau măcar nu-mi sta în cale – şi o să te iau cu mine la plecare.

Izbucni în râs.

– Nu sunt sigur că există o cale de ieşire, spuse, decât dacă Puterile ne eliberează.

– În cazul ăsta, n-ai nimic de pierdut şi, probabil, chiar o să mă vezi cum mor încercând.

– Tu chiar ştii ambele feluri de magie – Modelul şi Logrusul? întrebă el.

– Mda. Dar sunt mult mai bun în Logrus.

– Poţi folosi vreuna împotriva sursei?

– Acesta e un punct metafizic foarte straniu, şi eu nu ştiu răspunsul, şi nu cred că-l voi afla. E periculos să invoci Puterile aici. Aşa că am rămas doar cu câteva vrăji pregătite. Nu cred că magia ne va scoate de aici.

– Atunci, ce?

– Nu sunt sigur. Oricum, sunt convins că n-o să văd imaginea de ansamblu decât atunci când voi ajunge la capătul acestui drum.

– Ei bine, la naiba – nu ştiu. Nu pare a fi cel mai sănătos loc în

care să-mi petrec timpul. Pe de altă parte, dacă aici e unicul loc în care unul ca mine îşi poate duce existenţa? Ce-ar fi să-mi găseşti o uşă şi eu să trec prin ea şi să mă topesc?

– Dacă fantomele Modelului se pot manifesta în Umbră, presupun că ai putea şi tu. Fantomele lui Dworkin şi Oberon au venit la mine dinafară înainte ca eu să fi ajuns aici.

– Sună încurajator. Dacă ar fi vorba de tine, ai încerca?

– Pariez pe viaţa ta, am spus.

Pufni.

– Am prins poanta. O să te însoţesc şi o să văd ce se-ntâmplă. Nu promit că te ajut, dar nici n-o să te sabotez.

Am întins mâna, şi el clătină din cap.

– Hai să nu ne păcălim, îmi spuse. Dacă nu e bun cuvântul meu fără o strângere de mână, nu e bun nici cu ea, nu-i aşa?

– Bănuiesc că nu.

– Şi niciodată nu mi-am dorit prea mult să-ţi strâng mâna.

– Iartă-mă că ţi-am cerut asta. Te-ar deranja să-mi spui de ce, totuşi? M-am întrebat mereu.

Ridică din umeri.

– De ce trebuie să existe întotdeauna un motiv? întrebă.

– Alternativa e lipsa de logică, am răspuns.

– Sau intimitatea, răspunse răsucindu-se.

Am început să parcurg iar drumul. În scurt timp, Jurt mă ajunse din urmă. Am mers multă vreme în tăcere. Într-o bună zi va trebui să învăţ să-mi ţin gura sau să plec atunci când sunt primul. Acelaşi lucru.

Drumul se întindea drept înainte un timp, dar părea că dispare nu prea departe. Când ne-am apropiat de punctul de dispariţie, am văzut de ce: traseul se curba după o proeminenţă joasă. Am urmat cotitura şi am dat peste alta la scurtă vreme. Curând intraserăm într-o serie regulată de cotituri, constatând rapid că alcătuiau un coborâş destul de accentuat. În timp ce coboram, am devenit brusc conştient de o buclă luminoasă, la jumătatea distanţei. Jurt ridică mâna, arătând-o şi începu: Ce…? exact când deveni evident că era continuarea traseului nostru, care se înălţa. Atunci, apăru o schimbare bruscă şi am constatat că deja coboram în ceea ce părea a fi o cavitate imensă. Şi aerul parcă devenise cumva mai rece.

Am continuat coborârea şi, după un timp, ceva rece şi umed îmi atinse dosul mâinii drepte. Am privit în jos la timp ca să văd un fulg de zăpadă topindu-se în lumina amurgului care ne

înconjura. Câteva clipe mai târziu, apărură mai mulţi. Puţin după aceea am remarcat o strălucire mai intensă, departe dedesubt.

Nici eu nu ştiu ce e, pulsă Frakir în mintea mea.

Mulţumesc, i-am trimis puternic gândul înapoi, hotărând să nu-i semnalez lui Jurt prezenţa lui.

În jos. În jos şi ocol. Înapoi. Înapoi şi înainte. Temperatura continua să scadă. Fulgii zburau prin aer. Bucăţi de stâncă din peretele pe lângă care coboram acum căpătară un pic de strălucire.

Straniu, nu mi-am dat seama despre ce e vorba până n-am alunecat prima oară.

– Gheaţă! rosti deodată Jurt, poticnindu-se şi prinzându-se de o stâncă.

Se auzi un oftat în depărtare, care crescu şi crescu, apropiindu-se de noi. De-abia când sosi, cu o rafală zdravănă, ne-am dat seama că era vântul. Şi era rece. Trecu pe lângă noi ca răsuflarea unei epoci de gheaţă şi mi-am ridicat mantia să mă protejez. Ne urmări, un pic mai blând apoi, totuşi îndârjit, în timp ce ne continuam coborârea.

În clipa în care am atins baza era al naibii de frig şi scările erau fie complet îngheţate, fie cioplite în gheaţă. Vântul sufla pe o notă constantă, tristă, şi fulgii de zăpadă sau granulele de gheaţă veneau şi plecau.

– Mizerabilă vreme! mormăi Jurt, cu dinţii clănţănind.

– Credeam că fantomele nu reacţionează la cele omeneşti, am zis.

– Fantomă, pe naiba! spuse. Mă simt la fel ca întotdeauna. Mai bine te-ai gândi că cei care m-au trimis complet pregătit să-ţi ies în cale ar fi trebuit măcar să prevadă şi eventualitatea asta.

– Plus că locul ăsta nici nu e chiar atât de omenesc, adăugă. Dacă vor să ajungem într-un loc anume, ar fi trebuit să ne fi pus la dispoziţie o scurtătură. Pe când aşa, când o să ajungem acolo, o să fim o marfă deteriorată.

– Eu chiar nu cred că Modelul şi Logrusul au atât de multă putere în locul ăsta, i-am zis. Aş zice chiar că nu ne stau în cale deloc.

Traseul ne duse peste o suprafaţă strălucitoare – atât de plană şi de lucitoare încât m-am temut să nu fie alcătuită în întregime din gheaţă. Nu că aş fi greşit.

– Pare alunecoasă, spuse Jurt. O să-mi modific picioarele, să le fac mai late.

– O să-ţi distrugă cizmele şi o să rămâi în picioarele goale, am spus. De ce nu îţi modifici un pic greutatea, ca să-ţi cobori centrul de gravitaţie?

– Întotdeauna ai un răspuns, mormăi ursuz. Dar, de data asta, ai dreptate.

Rămaserăm acolo câteva minute în timp ce deveni mai scund, mai turtit.

– Tu nu te modifici? întrebă.

– O să risc păstrându-mi centrul de greutate. În felul ăsta, pot să mă mişc mai iute, am spus.

– În felul ăsta, poţi să şi cazi în fund.

– Vom vedea.

Am pornit. Ne-am menţinut echilibrul. Acum vântul era mai puternic pe peretele pe care-l coborâserăm. Totuşi, suprafaţa drumului îngheţat nu era chiar atât de alunecoasă pe cât păruse la examinarea de la distanţă. Existau mici încreţituri şi ridicături din loc în loc, potrivite pentru a asigura un pic de tracţiune. Aerul mă ardea în plămâni; fulgii se transformau în mici turnuleţe de zăpadă învârtejită care zburau ca nişte vârfuri excentrice în calea noastră. Era o strălucire albastră care emana din drum, colorând fulgii care intrau în raza lui. Am parcurs aproape un sfert de milă înainte să apară o nouă serie de imagini fantomatice. Prima parcă a fost a mea, tolănit pe o grămadă de armuri din capelă; a doua a fost Deirdre lângă un felinar, uitându-se la ceasul de mână.

– Ce? întrebă Jurt în timp ce imaginile veneau şi plecau în fracţiuni de secundă.

– N-am ştiut nici prima oară când le-am văzut şi nici acum nu ştiu, am răspuns, deşi credeam că tu ai putea fi una dintre ele atunci când am început cursa. Vin şi pleacă – haotic, s-ar părea – fără vreun motiv special pe care mi l-aş putea imagina.

Următoarea părea a fi o sufragerie, cu o vază de flori pe masă. În încăpere nu se afla nimeni. Iat-o şi dispăru…

Nu. Nu în întregime. Încăperea dispăru, dar florile rămaseră acolo, pe suprafaţa îngheţată. M-am oprit, apoi m-am îndreptat spre ele.

Merle, nu ştiu dacă e bine să te abaţi din drum…

Oh, rahat, am răspuns, ducându-mă spre o lespede din gheaţă care-mi amintea de zona care semăna cu Stonhenge acolo unde mă îmbarcasem, cu flashuri distonante de culori la bază.

Erau câţiva – trandafiri de diverse specii. M-am aplecat şi am

ridicat unul. Culoarea lui era aproape argintie…

– Ce faci *tu* aici, dragul meu băiat? am auzit o voce cunoscută.

M-am îndreptat brusc, ca să văd dacă silueta înaltă şi întunecată care apăruse din dosul bolovanului de gheaţă nu mi se adresase mie. Dădu din cap spre Jurt, zâmbind.

– O treabă de nebun, sunt convins, răspunse Jurt.

– Şi el trebuie să fie nebunul, răspunse celălalt, care smulge floarea asta blestemată. Trandafirul de argint din Amber – al Lordului Corwin, cred. Salut, Merlin. Îl cauţi pe tatăl tău?

Am desfăcut unul dintre ácele de siguranţă de rezervă pe care-l ţineam sub mantie. L-am folosit ca să fixez trandafirul în partea stângă a pieptului. Vorbitorul era Lordul Borel, un duce al Casei Regale de Swayhill şi, după cum vorbeau toţi, unul dintre iubiţii maică-mii de demult. Era de asemeni socotit a fi unul dintre spadasinii cei mai periculoşi de la Curţi. Uciderea tatălui meu sau a lui Benedict sau a lui Eric fusese obsesia lui de ani de zile. Din nefericire, se întâlnise cu Corwin în vremea când Tata era în grabă – şi niciodată nu şi-au încrucişat spadele. Tata îl păcălise şi-l omorâse în urma a ceea ce bănuiam a fi, din punct de vedere tehnic, o luptă nu chiar corectă. Ceea ce e okay. Nu mi-a plăcut niciodată individul.

– Eşti mort, Borel. Ştii asta? i-am zis. Nu eşti decât fantoma omului care ai fost în ziua în care ai parcurs Logrusul. În lumea reală nu mai există Lordul Borel. Vrei să ştii de ce? Pentru că te-a ucis Corwin în ziua Războiului Prăbuşirii Modelului.

– Minţi, nefericitule! îmi spuse.

– Oh, nu, interveni Jurt. Eşti mort de-a binelea. Străpuns cu spada, am auzit. Totuşi, nu ştiam că e opera lui Corwin.

– A lui e, am spus.

Privi într-o parte, şi am văzut cum îşi încordează şi îşi relaxează muşchii maxilarului.

– Şi locul ăsta e un fel de viaţă de dincolo? întrebă un pic mai târziu, fără să-şi întoarcă privirea spre noi.

– Bănuiesc că-i poţi spune şi aşa, am zis.

– Am putea muri din nou aici?

– Aşa cred, i-am spus.

– Ce-i asta?

Privirea îi coborâse brusc şi am urmărit-o. Ceva zăcea pe gheaţă în apropiere şi am păşit într-acolo.

– Un braţ, am răspuns. Pare a fi un braţ uman.

– Ce caută aici? întrebă Jurt, dându-i cu piciorul.

Braţul se mişcă într-un fel care ne arătă că nu zăcea pur şi simplu acolo ci, mai degrabă, era o extensie a gheţii. De fapt, avu o convulsie şi continuă să se contracte spasmodic câteva secunde după ce-l izbise Jurt. Apoi am observat un altul la o oarecare distanţă, şi apoi ceea ce părea a fi un picior. Mai încolo, un umăr cu tot cu braţ, o mână…

– Hrană congelată pentru canibali, am sugerat.

Jurt chicoti.

– Atunci, şi tu eşti mort, rosti Borel.

– Nu, am răspuns. Eu sunt real. Doar în trecere pe aici, în drum spre un loc mult, mult mai îndepărtat.

– Şi Jurt?

– Jurt e o problemă interesantă, atât din punct de vedere fizic cât şi teologic, am explicat. Se bucură de un fel de bilocaţie neobişnuită.

– N-aş putea spune că mă bucur, remarcă Jurt. Dar, având în vedere alternativa, bănuiesc că mă bucur că mă aflu aici.

– Asta e genul de gândire pozitivă care a trezit atâtea suspiciuni la Curţi, de-a lungul anilor, am zis.

Jurt chicoti iar.

Am auzit acel oftat metalic pe care nu-l uiţi prea uşor. Ştiam că n-am cum să-mi scot spada, să mă răsucesc şi să parez la timp dacă Borel ar fi vrut să mă atace pe la spate. Pe de altă parte, era foarte mândru în pedanteria lui atunci când ucidea oameni. Întotdeauna acţionase cinstit pentru că era atât de bun încât nu fusese învins niciodată. Valabil şi pentru reputaţia lui. Am ridicat imediat ambele mâini, ca să-l enervez comportându-mă ca şi cum tocmai m-ar fi ameninţat din spate.

Rămâi invizibil, Frakir. Când mă răsucesc şi scutur încheietura, dă-i drumul. Lipeşte-te de el când îl loveşti, croieşte-ţi drum spre gâtul lui. Ştii ce ai de făcut când ajungi acolo.

Corect, şefule, răspunse.

– Scoate-ţi spada şi întoarce-te, Merle.

– Nu-mi sună prea cavalereşte, Borel, am răspuns.

– Îndrăzneşti să mă acuzi de lipsa bunelor maniere? spuse.

– Greu de spus când nu pot vedea ce ai de gând, am răspuns.

– Atunci, scoate-ţi spada şi întoarce-te.

– Mă întorc, am spus. Dar nu mă ating de spadă.

M-am răsucit rapid, scuturând încheietura stângă, simţind cum pleacă Frakir. În timp ce făceam asta, am simţit cum îmi pleacă picioarele de sub mine. Mă mişcasem prea iute pe o porţiune

foarte lucioasă a gheţii. Echilibrându-mă, am simţit o umbră care se deplasează în faţa mea. Când am ridicat privirea, am văzut vârful spadei lui Borel, cam la vreo şase inci de ochiul meu drept.

– Ridică-te încet, spuse şi l-am ascultat.

– Acum, scoate-ţi spada, ordonă el.

– Şi dacă refuz? am întrebat, încercând să câştig timp.

– Te vei dovedi nedemn de a fi considerat un gentleman şi voi acţiona în consecinţă.

– Atacându-mă oricum? am întrebat.

– Regulile permit asta, spuse.

– Bagă-ţi-le undeva, am răspuns trecându-mi piciorul drept în spatele stângului şi ţâşnind înapoi în timp ce-mi trăgeam spada şi o puneam într-o poziţie de gardă.

Se năpusti asupra mea într-o clipă. Am continuat retragerea, trecând pe lângă marea lespede de gheaţă din dosul căreia apăruse el. Nu simţeam nevoia să rămân şi să schimb tehnici de luptă cu el, mai ales acum când constatasem viteza atacurilor lui. Pararea lor îmi lua mai puţin efort în timp ce mă retrăgeam. Spada mea nu era chiar în regulă, totuşi, şi, în timp ce am scanat-o rapid, mi-am dat seama de ce. *Nu* era spada mea.

În lumina sclipitoare a drumului, reflectată de gheaţă, am văzut încrustaţia de-a lungul unei părţi din spadă. Exista doar o singură armă ca asta despre care ştiam, şi o văzusem de curând, în ceea ce ar fi trebuit să fie mâna tatălui meu. Era Grayswandir cea care se mişca în faţa mea. M-am trezit zâmbind la situaţia ironică. Aceasta era spada care-l măcelărise pe adevăratul Lord Borel.

– Te amuzi de propria ta laşitate? întrebă el. Ridică-te şi luptă, bastardule!

Ca un răspuns la sugestia lui, am simţit că nu mă mai pot retrage. Totuşi, n-am fost străpuns când am riscat o scurtă privire în jos, pentru că am constatat după expresia lui că ceva similar i se întâmplase şi atacatorului meu.

Gleznele noastre fuseseră înşfăcate de câteva dintre mâinile acelea care ieşeau din gheaţă, ţinându-ne cu putere în loc. Şi fu rândul lui Borel să zâmbească, pentru că, deşi nu putea să mai fandeze, nici eu nu mai puteam să mă retrag. Ceea ce însemna că…

Spada lui ţâşni înainte şi am parat printr-o cuartă, am atacat printr-o sixtă. Pară şi fentă. Apoi din nou cuartă şi următorul atac. Ripostă. Parare sixtă – nu, asta a fost o fentă. Îl prind în

patru. Fentă. Din nou fentă. Lovitură…

Ceva alb şi dur trecu peste umărul lui şi mă lovi în frunte. M-am lăsat în spate, deşi mâinile care mă înşfăcaseră mă împiedicară să mă prăbuşesc complet. De fapt, a fost un lucru bun să mă aplec, altminteri izbitura m-ar fi prins în ficat. Reflexele mele sau o anume magie despre care auzisem că zace în Grayswandir îmi zvârliră braţul în faţă, în timp ce genunchii mi se curbară. Am simţit cum spada loveşte ceva, deşi nici măcar nu priveam în direcţia aceea, şi l-am auzit pe Borel mormăind surprins, apoi scoţând o înjurătură. Apoi l-am auzit şi pe Jurt mormăind propria-i înjurătură. Nu se afla în raza mea vizuală.

Apoi veni un fulger luminos, chiar dacă mi-am îndoit picioarele, m-am echilibrat, am parat o lovitură la cap, şi am început să mă ridic. Atunci am văzut că reuşisem să-i crestez antebraţul lui Borel şi din rană ţâşnea foc ca dintr-o fântână. Trupul începu să-i strălucească, conturul din partea de jos se înceţoşa.

– Nu prin talent m-ai învins! strigă.

Am dat din umeri.

– Dar nici astea nu sunt Jocurile Olimpice de Iarnă, i-am spus.

Îşi schimbă priza spadei, îşi retrase braţul şi azvârli spada spre mine – exact înainte de a se dizolva într-un turn de scântei şi de a fi tras în sus şi de a se evapora.

Am parat spada, care trecu pe lângă mine spre stânga, îngropându-se parţial în gheaţă şi rămase acolo vibrând, asemeni unei versiuni scandinave a legendei lui Arthur. Jurt se repezi spre mine, lovi mâinile care-mi ţineau gleznele până când îmi dădură drumul, şi privi chiorâş la fruntea mea.

Am simţit ceva căzând peste mine.

Iartă-mă, şefule. L-am lovit la genunchi. Când am ajuns la gât, deja luase foc, spuse Frakir.

Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, am răspuns. *Nu te-ai pârlit, nu?*

Nici măcar n-am simţit căldura.

– Iartă-mă că te-am lovit cu bucata aia de gheaţă, spuse Jurt. Îl ţintisem pe Borel.

M-am îndepărtat de câmpia cu mâini, îndreptându-mă înapoi spre drum.

– Indirect, a ajutat, am spus, dar nu voiam să-i mulţumesc. Cum puteam şti unde ţintise de fapt?

Am aruncat o privire înapoi şi câteva mâini pe care le lovise Jurt ne făceau semne obscene.

De ce purtasem Grayswandir? Oare altă armă ar fi putut afecta la fel de puternic o fantomă-Logrus? Atunci, fusese într-adevăr tatăl meu cel care mă adusese aici? Şi simţise că aş fi avut nevoie de tăişul pe care numai arma lui îl avea? Voiam să gândesc aşa, să cred că fusese mai mult decât o fantomă a Modelului. Şi, dacă ar fi fost, mă-ntreb care era rolul lui în toată afacerea? Ce ştia despre toate astea? Şi de partea cui era?

Vântul se potoli în timp ce mergeam pe drum, şi singurele braţe pe care le-am văzut întinse deasupra gheţii purtau făclii care ne luminau drumul pe mare distanţă – de fapt, până la poalele povârnişului din depărtare. Nicio nenorocire nu se mai întâmplă în timp ce traversam locul acela îngheţat.

– Din ceea ce mi-ai povestit şi din ce-am văzut, spuse Jurt, am impresia că Modelul e cel care sponsorizează călătoria asta şi Logrusul cel care încearcă să-ţi perforeze biletul.

Chiar în clipa aceea gheaţa crăpă în câteva locuri. Liniile de fractură se năpustiră spre noi din mai multe direcţii, din ambele părţi. Totuşi încetiniră când se apropiară de traseul nostru, determinându-mă să observ pentru prima oară că acesta se înălţase deasupra nivelului general al câmpiei. Acum mergeam pe un fel de dig rutier şi gheaţa se sfărâma inofensivă de părţile laterale.

– Aşa, remarcă Jurt cu un gest. Totuşi, cum ai intrat beleaua asta?

– Totul a început pe 30 aprilie, am început.

7

Unele braţe parcă fluturau în semn de rămas-bun atunci când am început ascensiunea după ce am ajuns la zid. Jurt strâmbă din nas spre ele.

– Poţi să mă învinovăţeşti dacă vreau să scap din locul ăsta? întrebă.

– Câtuşi de puţin, am răspuns.

– Dacă această transfuzie pe care mi-ai făcut-o m-a plasat într-adevăr sub controlul Logrusului, atunci aş putea locui aici o perioadă de timp nedefinită.

– Pare posibil.

– De aceea trebuie să înţelegi că am aruncat gheaţa spre Borel, nu spre tine. Pe lângă faptul că tu eşti mai inteligent decât

el şi ai putea reuşi să găseşti o cale de a ieşi de-aici, el era o creatură a Logrusului şi n-ar fi avut destul foc dacă s-ar fi ivit nevoia.

– Aşa mi s-a părut şi mie, am spus abţinându-mă de la o posibilă mărturisire pentru a mă menţine indispensabil. Dar unde vrei să ajungi?

– Încerc să-ţi spun că o să-ţi dau orice fel de ajutor vrei, numai să nu mă părăseşti atunci când vei pleca. Ştiu că nu ne-am înţeles niciodată, dar vreau să las asta deoparte dacă şi tu vrei.

– Întotdeauna am vrut. Tu eşti cel care a declanşat luptele noastre şi mi-ai provocat necazuri.

Zâmbi.

– N-am făcut-o niciodată şi n-am s-o fac iar, spuse. Mda, okay, ai dreptate. Nu mi-a plăcut de tine şi poate nici acum nu-mi place. Dar n-o să-ţi stric planurile când avem atâta nevoie unul de altul.

– După cum văd eu lucrurile, tu ai nevoie de mine mult mai mult decât am eu de tine.

– Nu vreau să te contrazic şi nu te pot sili să ai încredere în mine. Aş vrea să fi putut. Am mai urcat puţin înainte să continue şi am constatat că aerul deja devenise un pic mai cald. Apoi: Dar ia-o şi aşa, continuă într-un târziu, eu semăn cu fratele tău Jurt, şi aproape că am ajuns să reprezint ceva din ce a fost el odată – aproape, dar nu o potrivire perfectă. Am început să deviez de la modelul lui când am început cursa noastră. Circumstanţele mele îmi aparţin în întregime şi m-am gândit permanent de când mi-am dobândit autonomia. Adevăratul Jurt ştie lucruri pe care eu nu le ştiu şi are puteri pe care eu nu le posed. Dar am amintirile lui de când a traversat Logrusul, şi eu sunt a doua mare autoritate care există în modul lui de a gândi. Acum, dacă a devenit o asemenea ameninţare, aşa cum ai spus tu, s-ar putea ca eu să-ţi fiu mai mult decât folositor când vine vorba de a-ţi da un sfat.

– Ai un punct, am recunoscut. Doar dacă, fireşte, nu aţi fost amândoi implicaţi.

Clătină din cap.

– N-ar avea încredere în mine, spuse, şi nici eu în el. Amândoi ştim mai bine. O chestiune de introspecţie. Pricepi ce vreau să spun?

– Pricep că niciunul dintre voi nu e demn de încredere.

Se încruntă; apoi încuviinţă.

– Mda, cam aşa e, spuse.
– Atunci, de ce-ar trebui să am încredere în tine?
– În clipa asta, pentru că m-ai prins la strâmtoare. Mai târziu, pentru că o să-ţi fiu al naibii de folositor.
După mai multe minute de urcuş, i-am spus:
– Chestia care mă frământă cel mai mult este că Jurt nu a traversat Logrusul chiar atât de demult. Tu nu eşti o variantă mai vârstnică, mai blândă a rudei mele, cea mai puţin favorită. Eşti un model recent. În ceea ce priveşte abaterea ta de la original, în această scurtă perioadă de timp nu mi-am dat seama că ar conta prea mult.
Ridică din umeri.
– Ce-aş mai putea spune ce n-am zis deja? întrebă. Atunci, hai să tratăm doar în termenii puterii şi ai egoismului.
Am zâmbit. Amândoi ştiam că, oricum, s-ar fi ajuns aici. Oricum, conversaţia ne-a ajutat să treacă mai uşor timpul. În timp ce urcam, mi-a venit un gând.
– Crezi că ai putea să traversezi Umbra? l-am întrebat.
– Nu ştiu, răspunse după un timp. Ultima mea amintire înainte de a veni în acest loc a fost aceea a parcurgerii Logrusului. Presupun că şi înregistrarea a fost completată tot atunci. Aşa că n-am nicio amintire a lui Suhuy care mă instruia despre traversarea Umbrei, nicio amintire să fi încercat asta. Cred c-aş putea s-o fac, ce zici?
M-am oprit ca să-mi recapăt suflul.
– E o chestiune atât de tainică încât nici măcar nu cred că am căderea să speculez despre ea. Mi-am zis că poate o să vii blindat cu răspunsuri gata-pregătite pentru lucruri de genul ăsta – un fel de conştiinţă supranaturală a limitelor şi calităţilor tale.
– Mă tem că nu. Doar dacă n-ai numi-o o intuiţie supranaturală.
– Bănuiesc că aş face-o dacă ai avea dreptate mai des.
– Rahat. E prea devreme să spun.
– Rahat. Ai dreptate.
Curând am ajuns deasupra liniei ceţoase de unde păreau să cadă fulgii de zăpadă. Un pic mai departe, vântul se transformă în briză. Şi mai departe, şi briza încetă. Vârful se vedea deja, şi în scurt timp l-am atins.
M-am răsucit şi am privit înapoi în jos. N-am putut vedea decât un pic de luciu prin ceaţă. În cealaltă direcţie, drumul nostru mergea în zig-zag, ici-colo arătând ca nişte semnale Morse –

întreruperi regulate, posibil formaţiuni stâncoase. L-am urmat spre dreapta până când coti spre stânga.

Mi-am abătut atenţia de la Jurt, căutând semne de recunoaştere la fiecare particularitate a terenului. O conversaţie înseamnă doar cuvinte, iar el era totuşi o variantă a acelui Jurt cu care copilărisem. Şi dacă ar fi fost responsabil de prăbuşirea mea în vreo capcană, urma să înfig Grayswandir în spaţiul lui personal, imediat ce mi-aş fi dat seama.

Pâlpâit…

Formaţiune în stânga, ca o grotă, ca şi cum gaura din stânga s-ar fi deschis spre o altă realitate. Un automobil cu o formă ciudată pe o stradă accidentată într-un oraş…

– Ce…? începu Jurt.

– Încă nu ştiu semnificaţia lor. O întreagă harababură de secvenţe ca aceasta m-a însoţit mai devreme, totuşi. De fapt, la început am crezut că şi tu erai una dintre ele.

– Pare destul de reală ca să intrăm.

– Poate chiar e.

– Ar putea fi calea noastră de a ieşi de aici.

– Numai că, într-un fel, pare prea simplu.

– Ei bine, hai să încercăm.

– Dă-i drumul, i-am spus.

Am părăsit drumul, ne-am îndreptat spre fereastra realităţii, şi am continuat să mergem. Într-o clipă, Jurt era pe trotuarul de dincolo de strada pe care trecea automobilul. Se răsuci şi flutură mâna. I-am văzut gura mişcându-se, dar niciun cuvânt nu ajunse la mine.

Dacă am putut mătura zăpada de pe Chevroletul roşu, de ce n-aş putea pătrunde în întregime într-una dintre aceste secvenţe? Şi dacă aş putea face asta, n-ar fi oare posibil să pot traversa umbra de acolo, croindu-mi drum către un loc mai atrăgător, lăsând în urmă această lume întunecată? Am mers înainte.

Deodată mă aflam acolo, şi sunetul fusese deschis pentru mine. Am privit în jur clădirile, strada puternic înclinată, am ascultat zgomotele traficului şi am adulmecat aerul. Locul ăsta aproape că putea fi una dintre umbrele San Francisco-ului. M-am grăbit să-l ajung din urmă pe Jurt, care se îndrepta spre colţ.

L-am ajuns repede, am intrat în ritmul lui de mers. Am ajuns la colţ. Am cotit. Am încremenit.

Acolo nu era nimic. Am dat peste un zid de întuneric. Adică, nu chiar întuneric ci o pustietate absolută, din faţa căreia ne-am

retras imediat.

Am dus încet mâna înainte. Am simţit o furnicătură în timp ce se apropia de beznă, apoi o răcoare, urmate de o spaimă. Am retras-o. Jurt întinse şi el mâna, reacţionă la fel. Se opri brusc, ridică fundul unei sticle sparte de pe rigolă, se răsuci şi o azvârli în cea mai apropiată fereastră. Imediat începu să alerge în direcţia aceea.

L-am urmat. L-am ajuns în faţa cadrului, am privit înăuntru.

Din nou beznă. Nu era absolut nimic de partea cealaltă a ferestrei.

– Destul de înfricoşător, am remarcat.

– Îhîm. E ca şi cum ni s-ar fi permis accesul extrem de limitat spre diverse umbre. Ce înţelegi de aici?

– Încep să mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să căutăm ceva într-unul dintre locurile astea, am zis.

Deodată, bezna de dincolo de fereastră dispăru, şi o lumânare pâlpâi pe o mescioară. Am început să întind mâna către ea prin fereastra spartă. Într-o clipă, lumânarea dispăru. Din nou era numai beznă.

– Aş lua asta drept un răspuns afirmativ la întrebarea ta, rosti Jurt.

– Cred că ai dreptate. Numai că nu putem căuta ceva în fiecare dintre locurile pe unde trecem.

– Cred că, poate, ceva încearcă să-ţi atragă atenţia, să te facă să înţelegi că ar trebui să observi ce anume apare, că un anume lucru îţi va fi prezentat de îndată ce îl remarci.

Lumină. Acum, dincolo de fereastră strălucea o masă plină de lumânări.

– Okay, am strigat. Dacă asta vrei, aşa voi face. Mai trebuie să caut ceva aici?

Din nou bezna. Veni de după colţ şi se deplasă lent spre noi. Lumânările dispărură şi bezna se scurse din fereastră. Clădirea de vizavi dispăru în spatele unui zid de abanos.

– Aş zice că răspunsul e nu, am strigat.

Apoi m-am răsucit şi am luat-o înapoi de-a lungul tunelului întunecat către drum. Jurt se afla exact în spatele meu.

– Bine gândit, i-am spus când am revenit pe drumul luminos, observând cum strada ieşea din existenţă înapoia noastră. Crezi că aceste secvenţe au fost aruncate la întâmplare până când, într-un final, aş intra într-una din ele?

– Da.

– De ce?

– Eu cred că el are mai mult control în locurile acestea şi ar putea răspunde întrebărilor tale mai prompt într-unui din ele.

– „El” fiind Modelul?

– Probabil.

– Okay. O să intru în următoarea care se va deschide. O să fac tot ce doreşte, dacă asta înseamnă că eu pot ieşi de-aici mai repede.

– Noi, frate, noi.

– Fireşte, am răspuns.

Am pornit din nou la drum. Totuşi, nimic nou şi şocant nu apăru lângă noi. Drumul mergea în zig-zag şi l-am urmat şi am început să mă întreb peste ce vom mai da. Dacă mă aflam într-adevăr pe terenul Modelului şi pe punctul de a face ce voia el, atunci se pare că Logrusul ar fi putut trimite pe cineva cunoscut care să încerce să mă avertizeze. Nu apăru nimeni, totuşi, şi am parcurs cotitura finală, urmând un traseu care se desfăşura în linie dreaptă un timp, apoi l-am văzut terminându-se brusc în masa întunecată din faţa noastră.

Continuând, am văzut că plonja într-o masă gigantică, întunecată, muntoasă. M-am simţit vag claustrofob, gândindu-mă la implicaţii, şi l-am auzit pe Jurt mormăind o obscenitate în timp ce ne târam picioarele. Înainte de a ajunge acolo, în dreapta mea pâlpâi ceva. Răsucindu-mă, am văzut dormitorul lui Random şi al Viallei, în Amber. Priveam din partea sudică a încăperii, între sofa şi o noptieră, peste un scaun, un covor şi pernele de lângă şemineu, prin ferestrele care-l flancau pătrunzând lumina blândă a zilei. Nu se afla nimeni în pat sau ocupând orice altă piesă de mobilier, şi butucii de pe grătar se transformaseră în tăciuni, fumegând intermitent.

– Şi acum? întrebă Jurt.

– Asta e, am răspuns. Aşa trebuia să fie, nu vezi? Odată primit mesajul despre ce se petrece, mi-a arătat lucrul real. Trebuie să acţionez iute, cred – de îndată ce-mi dau seama ce anume…

Una dintre pietrele de lângă şemineu începu să se înroşească. Crescu în intensitate în timp ce priveam. Era imposibil să fie provocată de tăciuni. Aşadar…

M-am năpustit înainte sub influenţa unui puternic impuls. L-am auzit pe Jurt strigând ceva în spatele meu, dar glasul i se întrerupse în timp ce pătrundeam în încăpere. Am simţit o adiere din parfumul preferat al Viallei în timp ce treceam pe lângă pat.

Acesta era adevăratul Amber, eram convins, nu doar o copie fantomatică. M-am deplasat iute în dreapta şemineului.

Jurt năvăli în încăpere în spatele meu.

– Ar fi bine să ieşi la bătaie! strigă.

M-am răsucit, am urlat: Gura!, apoi mi-am dus un deget la buze.

Veni alături de mine, mă prinse de braţ şi şopti răguşit:

– Borel încearcă din nou să se materializeze! Ar putea să se solidifice şi să te aştepte atunci când pleci de-aici!

Din sufragerie am auzit vocea Viallei:

– E cineva acolo? strigă.

Mi-am eliberat braţul din strânsoarea lui Jurt, am îngenuncheat lângă vatră şi am apucat piatra strălucitoare. Părea zidită în loc dar se eliberă uşor atunci când am tras-o.

– De unde ai ştiut că poate fi scoasă? şopti Jurt.

– Strălucirea, am răspuns.

– Care strălucire? întrebă.

Nu i-am răspuns ci am băgat mâna în zona liberă, sperând cu nonşalanţă să nu fie vreo capcană. Deschizătura se întindea pe mare distanţă dincolo de lungimea pietrei. Şi l-am simţit acolo, suspendat de un cui sau un cârlig: un lanţ. L-am apucat şi am tras de el. L-am auzit pe Jurt ţinându-şi respiraţia.

Ultima oară când îl văzusem fusese atunci când Random îl purtase la înmormântarea lui Caine. Ţineam în mână Giuvaierul Judecăţii. L-am ridicat rapid şi mi-am petrecut lanţul pe gât, lăsând piatra roşie să-mi cadă pe piept, exact în clipa în care se deschise uşa sufrageriei.

Punându-mi degetul pe buze, am întins din nou mâna, l-am apucat pe Jurt de umeri şi l-am răsucit spre peretele deschis care dădea spre drumul nostru. Încercă să protesteze, dar l-am împins cu putere şi se deplasă în direcţia aceea.

– Cine-i acolo? am auzit-o pe Vialle întrebând şi Jurt mă privi, uluit.

Mi-am dat seama că n-aveam timp să-i explic prin semne sau şoapte că Vialle e oarbă. Aşa că l-am împins iar. Numai că de data asta păşi într-o parte, întinse piciorul, strecură o mână în spatele meu şi mă împinse în faţă. Mi-a scăpat o scurtă sudalmă, după care am căzut. Din spate, am auzit-o pe Vialle: Cine...?, după care vocea dispăru.

M-am rostogolit pe drum, reuşind, în timp ce cădeam, să-mi scot stiletul din cizma dreaptă. M-am ridicat cu vârful îndreptat

spre silueta lui Borel, care se pare că-şi recăpătase din nou forma.

Zâmbea, cu arma încă în teacă, în timp ce mă privea.

– Aici nu există un câmp cu arme, rosti, care să-ţi ofere un accident norocos ca acela de la ultima noastră întâlnire.

– Păcat, am zis.

– Dacă ar fi să pun mâna pe jucărica pe care o porţi la gât şi s-o duc Logrusului, m-aş bucura de o existenţă normală, ca să-mi înlocuiesc duplicatul existenţei – cel care a fost măcelărit mişeleşte de către tatăl tău, aşa cum ai subliniat.

Imaginea apartamentelor regale din Amber dispăruse. Jurt stătea pe marginea drumului, aproape de locul care fusese interfaţa cu acest tărâm ciudat.

– Ştiam că nu-l pot învinge, strigă atunci când îmi simţi privirea, dar tu ai reuşit o dată.

Am dat din umeri.

La aceasta, Borel se răsuci spre Jurt.

– Ai fi în stare să trădezi Curţile şi Logrusul? îl întrebă.

– Dimpotrivă, răspunse Jurt. I-aş salva de la o greşeală fundamentală.

– Şi care ar fi greşeala asta?

– Spune-i, Merlin. Spune-i ce mi-ai spus mie în timp ce escaladam tărâmul îngheţat, rosti.

Borel îşi întoarse privirea spre mine.

– E ceva haios în toată treaba asta, am zis. Am senzaţia că totul nu e decât un duel între Puteri – Logrusul şi Modelul. Amber şi Curţile ar putea fi subordonate întregii afaceri. Vezi tu…

– E ridicol! mă întrerupse, scoţând spada. E doar un nonsens născocit ca să eviţi duelul *nostru.*

Mi-am mutat stiletul în stânga şi am scos din teacă Grayswandir cu dreapta.

– Atunci, să te înghită iadul! am spus. Vino şi luptă!

Am simţit o mână pe umăr. Şi continuă să mă răsucească într-o spirală descendentă care mă azvârli în stânga drumului. Cu coada ochiului am văzut că Borel făcuse un pas înapoi.

– Semeni cu Eric sau Corwin, veni o voce caldă, familiară, deşi nu te cunosc. Dar porţi Giuvaierul, ceea ce face ca persoana ta să fie prea importantă ca să rişte o gâlceava măruntă.

M-am oprit şi am întors capul. L-am văzut pe Benedict – un Benedict cu ambele mâini.

– Numele meu e Merlin şi sunt fiul lui Corwin, am spus, şi

acesta e un maestru al duelului de la Curţile Haosului.

– Se pare că te afli într-o misiune, Merlin. Fii gata s-o îndeplineşti, rosti Benedict.

Vârful spadei lui Borel se deplasă brusc într-o poziţie cam la zece inci de gâtul meu.

– Nu pleci nicăieri, rosti, nu cu acel giuvaier.

Nu se auzi niciun zgomot când Benedict trase spada şi o îndepărtă pe a lui Borel.

– Aşa cum am spus, urmează-ţi calea, Merlin, mi se adresă Benedict.

M-am ridicat în picioare, am ieşit precaut din raza de acţiune a ambelor spade.

– Dacă-l ucizi, spuse Jurt, se poate rematerializa după o perioadă de timp.

– Ce interesant, remarcă Benedict simulând un atac şi retrăgându-se uşor. În cât timp?

– Câteva ore.

– Şi cât timp îţi trebuie ca să duci la bun sfârşit ceea ce ai de făcut?

Jurt mă privi.

– Nu sunt sigur, am răspuns.

Benedict execută o mică paradă ciudată, urmată de un straniu pas târşâit şi un scurt atac şfichiuitor. Un nasture zbură de pe cămaşa lui Borel.

– În cazul ăsta, voi face astfel încât să dureze un timp, spuse Benedict. Noroc, băieţaş.

Mă salută rapid cu spada, moment în care Borel atacă. Benedict folosi o sixtă italiană, care azvârli ambele vârfuri într-o parte, avansând în răstimp. Apoi întinse rapid mâna stângă şi-l apucă de nas. După care îl împinse, făcu un pas înapoi şi zâmbi.

– Cât ceri de obicei pentru o lecţie? l-am auzit întrebând, în timp ce Jurt şi cu mine am pornit-o pe drum.

***

– Mă-ntreb cât îi trebuie uneia dintre Puteri ca să materializeze o fantomă, spuse Jurt în timp ce alergam spre masa umbroasă în care pătrundea drumul.

– Câteva ore numai pentru Borel, am zis, şi dacă Logrusul îşi doreşte Giuvaierul cu atâta ardoare pe cât bănuiesc eu, cred că şi-ar chema o întreagă armată de fantome, dacă ar putea. Acum sunt convins că locul acesta e foarte greu de atins de către ambele Puteri. Am senzaţia că nu se pot manifesta decât prin

cele mai simple scurgeri de energie. Dacă n-ar fi aşa, n-aş fi ajuns niciodată atât de departe.

Jurt întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să atingă Giuvaierul, apoi se gândi mai bine, o retrase.

– Se pare că acum te-ai aliniat clar cu Modelul, remarcă el.

– Se pare că şi tu. Doar dacă nu plănuieşti să mă înjunghii pe la spate în ultimul moment, am zis.

Chicoti. Apoi:

– N-are haz. Trebuie să fiu de partea ta. Îmi dau seama că Logrusul m-a creat ca să fiu o unealtă disponibilă. O să mă trezesc pe grămada de gunoi când se va isprăvi treaba. Am senzaţia că deja ar fi trebuit să mă disipez dacă n-ar fi fost transfuzia. Aşa că sunt alături de tine, îmi place sau nu, şi ai spatele asigurat.

Am alergat pe drumul acum drept, cu punctul terminus în sfârşit apropiindu-se. Într-un târziu, Jurt întrebă:

– Care e semnificaţia acestui pandantiv? Se pare că Logrusul şi-l doreşte foarte mult.

– Se numeşte Giuvaierul Judecăţii, am răspuns. Se spune că e mai bătrân decât însuşi Modelul şi că a fost indispensabil în crearea lui.

– De ce crezi că ai fost condus spre el şi l-ai obţinut cu atâta uşurinţă?

– Habar n-am, am zis. Dacă-ţi vine vreo idee înaintea mea, aş fi bucuros s-o aud.

Curând am ajuns în locul în care drumul plonja în cea mai adâncă beznă. Ne-am oprit şi am privit.

– Niciun fel de indicator, am zis verificând deasupra şi de fiecare parte a intrării.

Jurt mă privi ciudat.

– Mereu ai avut un ciudat simţ al umorului, Merlin, spuse. Cine ar pune un indicator într-un loc ca ăsta?

– Altcineva cu un ciudat simţ al umorului, am răspuns.

– S-ar putea să meargă şi aşa, spuse răsucindu-se spre intrare.

Deasupra deschizăturii apăru un semn roşu de ieşire. Jurt îl privi o clipă, apoi clătină încet din cap. Am intrat.

Ne-am croit drum printr-un tunel încâlcit – lucru care m-a zăpăcit un pic. Artificialitatea celei mai mari părţi a acestui loc mă determina să mă aştept la un drum perfect rectiliniu printr-un puţ cu pereţi-netezi, cu o mare precizie geometrică a tuturor caracteristicilor. În loc de asta, părea ca şi cum am fi traversat o

serie de caverne naturale – stalactite, stalagmite, stâlpi şi bazine de ambele părţi.

Giuvaierul răspândea o lumină mohorâtă asupra fiecărui detaliu pe care mă întorceam să-l examinez.

– Ştii cum să foloseşti piatra asta? mă întrebă Jurt.

M-am gândit la povestea tatălui meu.

– Când va veni vremea, cred că da, am spus ridicând Giuvaierul şi studiindu-l o clipă, apoi lăsându-l să cadă la loc. Eram mai puţin preocupat de el, cât mai ales de calea pe care o urmam.

Continuam să-mi răsucesc capul în timp ce ne croiam drum din grota jilavă spre încăperea ca o catedrală înaltă, printre pasaje înguste, în josul cascadelor din piatră. Era ceva familiar aici, deşi nu puteam spune ce anume.

– Ceva din locul ăsta îţi trezeşte vreo amintire? l-am întrebat.

– Mie nu, răspunse Jurt.

Am continuat să mergem, trecând la un moment dat pe lângă o grotă laterală în care se aflau trei schelete umane. Acestea fiind, în felul lor, primele semne de viaţă adevărate pe care le vedeam de la începutul acestei călătorii, am ţinut să remarc.

Jurt încuviinţă lent.

– Încep să mă-ntreb dacă încă mergem printre umbre, spuse, sau dacă ne-am îndepărtat, de fapt, de locul acela şi am intrat în Umbră – poate atunci când am pătruns în aceste grote.

– Aş putea afla, încercând să chem Logrusul, am spus făcându-l imediat pe Frakir să pulseze puternic pe încheietură. Dar, având în vedere politica metafizică a situaţiei, mai degrabă nu.

– Tocmai priveam culorile mineralelor din pereţi, spuse. Locul pe care l-am părăsit era dominant monocrom. Nu că mi-ar păsa de scenografie. Ceea ce vreau să spun e că, dacă am ieşit de-acolo, e un fel de victorie.

Am arătat spre sol.

– Atâta vreme cât traseul luminos e acolo, n-am scăpat din cleşte.

– Ce-ar fi dacă, pur şi simplu, ne-am abate din drum chiar acum? întrebă răsucindu-se spre dreapta şi făcând un singur pas în direcţia aceea.

O stalactită vibră şi se făcu ţăndări pe pământ în faţa lui. Îl rată cu doar treizeci de centimetri. Reveni într-o clipă lângă mine.

– Fireşte, ar fi mare păcat să nu aflăm încotro mergem, spuse.

– Aşa sunt concursurile. Ar fi păcat să ratăm distracţia.

Am mers mai departe. Nu se mai întâmplă nimic alegoric în jurul nostru. Vocile şi paşii noştri răsunau. Apa se aduna în grote jilave. Mineralele sclipeau. Drumul nostru părea o pantă progresiv coborâtoare.

Cât timp am mers, n-aş putea spune. După o vreme, încăperile stâncoase căpătară o înfăţişare comună – ca şi cum am fi trecut în mod regulat printr-un dispozitiv de teleportare care ne ducea prin aceleaşi grote şi coridoare. Aceasta avea ca efect asupra mea pierderea noţiunii timpului. Acţiunile repetate au un efect de cântec de leagăn şi...

Deodată, drumul nostru dădu într-un pasaj mai larg, spre stânga. În sfârşit, un pic de variaţie. Numai că şi acest drum părea cunoscut. Am urmat linia noastră de lumină prin beznă. După un timp, am trecut pe lângă un pasaj lateral în stânga. Jurt aruncă o privire şi trecu rapid mai departe.

– Cine ştie ce creatură blestemată stă la pândă acolo, spuse.

– Adevărat, am aprobat. Dar eu unul nu mi-aş face griji.

– De ce nu?

– Cred că încep să înţeleg.

– Te-ar deranja să-mi spui şi mie ce se petrece?

– Mi-ar lua prea mult timp. Stai şi aşteaptă. O să aflăm cât de curând.

Am trecut pe lângă alt pasaj lateral. Asemănător, totuşi diferit. Am luat-o la fugă... Altul...

Jurt tropăia lângă mine, ecoul răsunând în jur. În sus. Curând.

Încă o cotitură.

Şi atunci am încetinit, deoarece pasajul continua în faţă, pe când drumul nu. Se curba spre stânga, dispărând lângă o uşă mare, cu armătură metalică. Am întins mâna în dreapta, acolo unde bănuiam că trebuie să se afle cârligul, l-am găsit, am luat cheia care atârna în el. Am băgat-o în broască, am răsucit-o, am extras-o, am atârnat-o la loc.

Nu-mi place locul ăsta, şefule, observă Frakir.

Ştiu.

– Pare-se că ştii ce faci, remarcă Jurt.

– Mda, am spus, apoi am adăugat: Până într-un punct, când mi-am dat seama că uşa aceasta se deschidea în exterior mai degrabă decât în interior.

Am apucat mânerul mare din stânga şi am început să trag de el.

– Te-ar deranja să-mi spui unde am aterizat? întrebă.

Uşa imensă scârţâi, începu o mişcare lentă în timp ce mă retrăgeam.

– Seamănă izbitor cu o porţiune a grotelor Kolvirului de lângă Castelul Amber, am răspuns.

– Minunat, spuse. Şi ce se află dincolo de uşă?

– Seamănă foarte mult cu intrarea în încăperea care adăposteşte Modelul din Amber.

– Splendid, rosti. Probabil c-o să dispar într-un nor de fum dacă păşesc înăuntru.

– Numai că nu e chiar acelaşi, am continuat. Înainte să-l traversez, l-am poftit pe Suhuy să vină şi să examineze Modelul. N-a păţit nimic când s-a apropiat.

– Mama noastră a traversat Modelul.

– Da, e-adevărat.

– Cinstit vorbind, eu cred că oricine e înrudit prin sânge cu cei de la Curţi ar putea traversa Modelul – şi viceversa pentru neamurile mele din Amber, cu Logrusul. Tradiţia spune că toţi suntem înrudiţi undeva în negura timpului.

– Okay. O să intru cu tine. Poţi să mergi înăuntru fără să atingi obiectul, nu-i aşa?

– Da.

Am deschis uşa până la capăt, am ţinut-o cu umărul şi am privit înăuntru. Asta e. Am văzut că drumul nostru luminos se sfârşea la câţiva inci dincolo de prag.

Am inspirat adânc şi am mormăit ceva atunci când am expirat.

– Ce e? întrebă Jurt, încercând să vadă peste umărul meu.

– Nu e ceea ce mă aşteptam, i-am spus.

M-am dat la o parte şi l-am lăsat să arunce o privire. Privi câteva secunde, apoi rosti:

– Nu înţeleg.

– Nici eu nu sunt sigur că pricep, am zis, dar am de gând să aflu.

Am intrat în încăpere şi Jurt mă urmă. Acesta nu era Modelul pe care-l ştiam. Sau, mai degrabă, era şi nu era. Se potrivea cu alcătuirea generală a Modelului din Amber, numai că era distrus. Existau mai multe porţiuni unde liniile fuseseră şterse, distruse, modificate într-un fel – sau poate nici nu fuseseră executate aşa cum trebuie încă de la început. Zonele interliniare, de obicei întunecate, erau strălucitoare, alb-albastru, liniile înseşi negre. Era ca şi cum o substanţă se scursese din diagramă pentru a

pătrunde în sol. Zonele luminate parcă se ondulară în timp ce le priveam.

Şi, dincolo de toate, era marea deosebire: Modelul din Amber nu conţinea un cerc de foc având în centrul său o femeie moartă, inconştientă sau sub imperiul unei vrăji.

Şi femeia, desigur, trebuia să fie Coral. Am ştiut asta imediat, cu toate că a trebuit să aştept mai mult de un minut înainte de a arunca o privire peste chipul ei cuprins de flăcări.

Uşa cea mare se închise singură în spatele nostru în timp ce priveam. Jurt rămase şi el nemişcat multă vreme înainte de a rosti:

– Giuvaierul ăsta e cu siguranţă ocupat cu ceva. Ar trebui să-ţi vezi chipul chiar acum în lumina lui.

Am coborât privirea şi i-am observat pulsaţiile rubinii. Între fluxul alb-albastru în care era îngropat Modelul şi pâlpâirea acelui cerc de foc nu observasem brusca activitate a pietrei.

Am mai făcut un pas, simţind un val de răceală asemănătoare activării unui Atu. Acesta trebuie că era unul dintre Modelele Sfărâmate despre care pomenise Jasra – reprezentativ al uneia dintre Căile în care fuseseră iniţiate ea şi Julia. Ceea ce mă situa într-una dintre umbrele timpurii, chiar lângă Amber. Gândurile începură să-mi alerge prin minte într-un ritm feroce.

De-abia foarte recent devenisem conştient de posibilitatea că Modelul ar putea fi, de fapt, simţitor. Părea posibil şi corolarul, că şi Logrusul era simţitor. Noţiunea simţirii lui îmi fusese semnalată atunci când Coral reuşise să traverseze Modelul şi îi ceruse apoi s-o teleporteze unde voia să ajungă. Acesta o ascultase şi ăsta era locul în care fusese teleportată, şi starea ei era, evident, motivul pentru care n-am putut s-o contactez prin Atu. Când mă adresasem Modelului după dispariţia ei, acesta – aproape în joacă, după cum mi se păruse atunci – mă purtase dintr-un capăt al încăperii în celălalt, evident ca să-mi dea satisfacţie apropo de simţirea lui.

Şi nu era doar simţitor, mi-am zis, în timp ce am ridicat Giuvaierul Judecăţii şi l-am privit în străfunduri. Era inteligent. Pentru că imaginile pe care le-am văzut în adâncul pietrei, arătându-mi ce se dorea de la mine, reprezentau ceva ce nu mi-aş fi dorit să fac în alte împrejurări. Venind din acel straniu tărâm îndepărtat prin care fusesem ghidat în această călătorie, aş fi extras un Atu şi aş fi chemat pe cineva care să mă scoată repede – sau chiar aş fi chemat imaginea Logrusului şi i-aş fi lăsat pe

amândoi să se ciondănească în timp ce eu m-aş fi strecurat afară, prin Umbră. Dar Coral dormea într-un cerc de foc în inima Modelului Sfărâmat… Ea era puterea autentică a Modelului asupra mea. Modelul pricepuse ceva când l-a traversat ea, îşi elaborase planul şi mă atrăsese în capcană.

Modelul voia ca eu să-i repar această imagine specială, să dreg acest Model Sfărâmat, traversându-l, având asupră-mi Giuvaierul Judecăţii. Exact la fel reparase Oberon stricăciunea originalului. Fireşte, acţiunea fusese îndeajuns de traumatizantă ca să-l ucidă.

Pe de altă parte, Regele tratase cu obiectul real, şi aceasta era doar una dintre imaginile sale. De asemeni, tatăl meu supravieţuise creaţiei propriului Model surogat din nimic.

De ce eu? m-am întrebat apoi. Pentru că eram fiul bărbatului care izbutise să creeze un alt Model? Oare asta implica faptul că purtam cu mine atât imaginea Logrusului cât şi a Modelului? Sau pur şi simplu pentru că eram uşor de mânuit şi de constrâns? Toate astea? Niciuna?

– Cum e? am strigat. Ai un răspuns pentru mine?

O durere bruscă în stomac şi un val de ameţeală în timp ce încăperea se roti, dispăru, rămase nemişcată şi l-am văzut pe Jurt peste întinderea Modelului, lipit de uşă.

– Cum ai făcut asta? strigă.

– Nu eu am făcut-o, am răspuns.

– Oh.

Porni spre dreapta până când ajunse la perete. Păstrând contactul cu acesta, începu să se deplaseze spre periferia Modelului, ca şi cum s-ar fi temut să se apropie mai mult decât trebuie sau să-şi desprindă privirea de el.

Din locul în care mă aflam o puteam vedea mai limpede pe Coral, după gardul incandescent. Haios. Nu era ca şi cum ar fi fost vorba de o mare investiţie emoţională. Nu eram iubiţi, nici măcar prieteni apropiaţi. Făcuserăm cunoştinţă de-abia cu o zi în urmă, făcuserăm o lungă plimbare împreună, în împrejurimi, şi sub oraş şi palat, prânziserăm împreună, câte ceva de băut, câteva hohote de râs. Dacă ne-am fi cunoscut mai bine, poate am fi descoperit că nu ne putem suferi. Oricum, îmi plăcuse compania ei, şi mi-am dat seama că aş fi dorit să fi avut timp s-o cunosc mai bine. Şi, într-un fel, mă simţeam răspunzător pentru starea ei prezentă, ca rezultat al neglijenţei. Cu alte cuvinte, Modelul mă avea la mână. Dacă doream s-o eliberez, trebuia să-l

repar.

Flăcările încuviinţară în direcţia mea.

– E un truc murdar, am rostit cu voce tare.

Flăcările încuviinţară din nou.

Am continuat să studiez Modelul Sfărâmat. Aproape tot ce ştiam despre fenomen aflasem din conversaţia cu Jasra. Dar mi-am amintit că-mi spusese că iniţiaţii Modelului Sfărâmat îl traversaseră în zone situate între linii, în timp ce imaginea din Giuvaier îmi spunea să parcurg liniile, aşa cum ar fi făcut cineva care l-ar parcurge în mod obişnuit. Ceea ce avea sens, aşa cum mi-am reamintit din povestea tatălui meu. Ar fi ajutat la inscripţionarea căii potrivite peste spărturi. Nu căutam cine ştie ce iniţiere a-unui-prostovan printre-linii.

Jurt îşi croi drum spre capătul îndepărtat al Modelului, se răsuci şi începu să vină spre mine. Când ajunse lângă o spărtură din linia exterioară, lumina se scurse din ea pe podea. Expresia de pe chipul său era înspăimântată când îi atinse piciorul. Urlă şi începu să se topească.

– Opreşte-te! am strigat. Sau îţi cauţi un alt depanator de Modele! Refă-l şi lasă-l în pace, altfel n-o voi face! Vorbesc serios!

Picioarele topite ale lui Jurt îşi recăpătară lungimea. Expresia de durere îi dispăru de pe chip.

– Ştiu că e o fantomă a Logrusului, am spus, şi e modelat după ruda mea cea mai puţin preferată, dar lasă-l în pace, nenorocitule, sau nu te mai traversez! Poţi s-o păstrezi pe Coral şi poţi să rămâi sfărâmat!

Lumina se scurse înapoi prin ruptură şi lucrurile rămaseră ca mai înainte.

– Vreau o promisiune, am spus.

O pânză gigantică de flăcări se ridică din Modelul Sfărâmat până în tavan, apoi dispăru.

– Consider asta drept un răspuns afirmativ, am zis.

Flăcările confirmară.

– Mulţumesc, l-am auzit şoptind pe Jurt.

8

Şi astfel am început taversarea. Linia neagră nu trezea aceeaşi senzaţie precum cele strălucitoare din Amber. Picioarele

coborâră ca pe un sol normal, deşi am simţit o zvâcnitură şi un trosnet când le-am ridicat.

– Merlin! strigă Jurt. Eu ce-ar trebui să fac?

– Ce vrei să spui? am strigat şi eu.

– Cum ies de-aici?

– Ieşi pe uşă şi declanşează modificarea Umbrei, am spus, sau urmează-mă prin acest Model şi fă-l să te trimită oriunde vrei.

– Nu cred că poţi modifica Umbra atât de aproape de Amber, nu-i aşa?

– Poate că suntem prea aproape. Aşa că pleacă fizic şi apoi fă-o.

Am continuat să merg. Acum, de fiecare dată când ridicam piciorul se auzeau trosnete.

– M-aş rătăci în grote dacă aş încerca asta.

– Atunci, urmează-mă.

– Modelul mă va distruge.

– A promis că n-o va face.

Râse aspru.

– Şi tu îl crezi?

– Dacă vrea o treabă ca lumea, n-are de ales.

Am ajuns la prima spărtură din Model. O rapidă consultare a Giuvaierului îmi arătă unde ar fi trebuit să fie linia. Un pic îngrijorat am făcut primul pas dincolo de marcajul vizibil. Apoi încă unul. Şi încă unul. Voiam să privesc înapoi când traversasem complet porţiunea. În loc de asta, am aşteptat până când curbura naturală a drumului mi-a permis priveliştea. Atunci am văzut că întreaga linie pe care o parcursesem până acum începuse să strălucească, exact ca originalul. Luminiscenţa răspândită parcă fusese absorbită în ea, întunecând zona interstiţială. Jurt ajunsese într-o poziţie aproape de începutul Modelului.

Îmi prinse privirea.

– Nu ştiu, Merlin, spuse. Chiar nu ştiu.

– Acel Jurt pe care-l cunosc n-ar fi avut destul curaj să încerce, i-am zis.

– Nici eu.

– Aşa cum ai subliniat, mama noastră a făcut-o. Se zice că ai moştenit-o. Ce naiba. Dacă mă înşel, se va sfârşi înainte să-ţi dai seama.

Am făcut încă un pas. Râse trist. Apoi:

– Ce naiba, rosti şi puse piciorul pe Model.

– Hei, încă sunt în viaţă, strigă. Şi acum?

– Vino, am zis. Urmează-mă. Nu te opri. Şi nu părăsi linia sau suntem pierduţi.

Urmă o altă cotitură, am urmat-o şi l-am pierdut din vedere. În timp ce continuam, am devenit conştient de o durere în glezna dreaptă, rezultat al tuturor drumurilor şi escaladărilor făcute, mi-am zis. Durerea începu să crească la fiecare pas. Era fierbinte şi curând deveni destul de nasoală. Oare îmi răsucisem un ligament? Sau…

Bineînţeles. Simţeam acum mirosul pielii arse.

Am dus mâna în teaca cizmei şi am scos stiletul Haosului. Radia căldură. Această apropiere a Modelului îl afecta. Nu-l mai puteam ţine lângă corp.

Mi-am dus braţul în spate şi am aruncat arma peste Model în direcţia în care mă îndreptam, spre capătul încăperii unde era situată uşa. În mod automat privirea mea îi urmări traseul. Am văzut o uşoară mişcare în umbrele spre care zbura. Acolo stătea un bărbat, privindu-mă. Stiletul izbi peretele şi căzu pe podea. Se aplecă şi-l ridică. Am auzit un chicotit. Făcu o mişcare bruscă, şi stiletul veni arcuindu-se înapoi peste Model, în direcţia mea.

Ateriză departe în dreapta. De îndată ce intră în contact cu Modelul, o fântână de flăcări albastre îl cuprinse, ridicându-se binişor deasupra nivelului capului, împroşcând, sfârâind. Am tresărit şi am încetinit, deşi ştiam că nu are cum să mă rănească, şi am continuat să merg. Ajunsesem la arcul lung frontal, acolo unde mersul era lent.

– Rămâi pe linie, am strigat spre Jurt. Nu-ţi face griji cu lucruri din astea.

– Înţeleg, spuse. Cine-i individul?

– Al naibii să fiu dacă ştiu.

Am înaintat. Mă aflam acum aproape de cercul de foc. M-am întrebat ce-ar spune *ty'iga* despre situaţia mea prezentă. Mi-am croit drum spre o altă cotitură şi am reuşit să văd în spate o porţiune considerabilă a traseului meu. Strălucea uniform, şi Jurt înainta rapid, mişcându-se cum făcusem şi eu, cu flăcările ridicându-se acum până la glezne. Mie îmi ajungeau până aproape de genunchi. Cu coada ochiului am văzut o mişcare în zona încăperii unde stătea străinul.

Individul se mişcă din alcovul său umbros, lent, grijuliu, scurgându-se de-a lungul peretelui îndepărtat. Măcar nu părea interesat să traverseze Modelul. Se duse spre un punct aproape

opus direcţiei din care plecase.

N-am avut altceva de făcut decât să-mi continuu cursa, care mă purtă printre curbe şi cotituri care mă făcură să-l pierd din vedere. Am ajuns la o altă spărtură în Model şi am simţit-o împletindu-se după ce am traversat-o. În răstimp, parcă se auzi o muzică de-abia perceptibilă. Ritmul fluxului din zona luminoasă parcă se intensifică şi el, în timp ce se scurgea în linii, gravând un traseu clar, luminos, în urma mea. Din când în când îi mai dădeam câte un sfat lui Jurt, care era cu câteva ture în urma mea, deşi traseul lui îl purta uneori lângă mine şi destul de aproape ca să ne atingem dacă ar fi fost nevoie.

Flăcările albastre erau acum mai înalte, ridicându-se până la mijlocul coapsei şi părul mi se făcuse măciucă. Am intrat într-o lentă serie de cotituri. Peste trosnituri şi muzică, am întrebat: *Ce mai faci, Frakir?* Niciun răspuns.

M-am răsucit, am continuat să înaintez printr-o zonă cu impedanţă ridicată, am ieşit din ea, văzând zidul incandescent al închisorii lui Coral acolo, în centrul Modelului. În timp ce-l ocoleam, partea opusă a Modelului apăru încet vederii.

Străinul stătea în aşteptare, cu gulerul mantiei ridicat. Printre umbrele care-i acopereau chipul, am văzut că dinţii îi erau dezgoliţi într-un rânjet. Am fost uluit de faptul că stătea chiar în centrul Modelului – supraveghindu-mi înaintarea, evident aşteptându-mă – până când mi-am dat seama că intrase printr-o spărtură în desenul pe care mă îndreptam să-l repar.

– Va trebui să nu-mi stai în cale, am strigat. Nu mă pot opri şi n-o să te las să mă opreşti!

Nu se agită, şi mi-am amintit de spusele tatălui meu despre o luptă care avusese loc pe Modelul primar. Am lovit cu palma mânerul Grayswandir.

– Sosesc, am zis.

Flăcările alb-albastre se înălţară şi mai mult odată cu pasul următor şi, în lumina lor, i-am văzut chipul. Era al meu.

– Nu, am spus.

– Ba da, spuse.

– Eşti ultima fantomă a Logrusului cu care mă confrunt.

– Într-adevăr, răspunse.

Am făcut încă un pas.

– Totuşi, am remarcat, dacă eşti o reconstrucţie a eului meu din vremea când am traversat Logrusul, de ce a trebuit să mă înfrunţi aici? Eul pe care mi-l amintesc din zilele acelea n-ar fi

acceptat o slujbă ca asta.

Rânjetul dispăru.

– Eu nu sunt tu în sensul ăla, rosti. Singura cale ca să se întâmple aşa cum trebuie, după cum înţeleg eu, a fost să-mi sintetizez personalitatea într-un fel.

– Deci tu eşti eu cu o lobotomie şi cu ordine de a ucide.

– Nu spune asta, răspunse. Face să sune greşit, şi ceea ce fac eu e corect. Avem chiar multe amintiri comune.

– Lasă-mă să ajung la capăt şi vorbim după aceea. Eu cred că Logrusul s-a păcălit încercând această dublură. Nu vrei să te sinucizi, şi nici eu nu vreau asta. Împreună am putea câştiga acest joc, şi în Umbră e loc pentru mai mult decât un singur Merlin.

Aş fi încetinit, dar apoi ar fi trebuit să fac încă un pas. Nu-mi puteam permite să pierd ocazia, odată ajuns în acest punct.

Îşi strânse buzele într-o linie subţire şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, spuse. M-am născut să trăiesc o oră – doar dacă nu te ucid. Dacă o fac, viaţa ta îmi va fi dăruită mie.

Scoase spada.

– Te cunosc mai bine decât crezi, am spus, fie că ai fost restructurat, fie că nu. În plus, s-ar putea să reuşesc să-ţi anulez această sentinţă de condamnare la moarte. Am aflat câteva lucruri despre cum funcţionează asta pentru voi, fantomele.

Întinse spada, care semăna cu una pe care o avusesem cu ani în urmă, şi vârful ei aproape că mă atinse.

– Iartă-mă, repetă.

Am scos Grayswandir cu intenţia de a para. Aş fi fost nebun să n-o fac. Nu ştiam cum acţionase Logrusul asupra minţii lui. Mi-am scormonit amintirile pentru tehnicile duelului pe care le studiasem încă de când devenisem un iniţiat al Logrusului.

Da. Jocul lui Benedict cu Borel îmi amintise asta. De atunci luasem câteva lecţii de duel în stil italian. Îţi dădeau o paradă mai largă, mai firească, compensată printr-o extensie mai mare. Grayswandir înaintă, devie spada lui în lateral, şi se extinse. Încheietura lui se înclină într-o quartă franceză, dar eram deja sub ea, cu braţul încă întins, încheietura dreaptă, alunecând în faţă cu piciorul drept de-a lungul liniei în timp ce izbitura spadei mele înfruntă dur lovitura lui dinspre exterior şi imediat am păşit în faţă cu piciorul stâng, ducând arma transversal cu corpul lui până când mânerele protectoare se întâlniră şi îşi continuară coborârea în direcţia aceea.

Şi apoi stânga mea căzu în interiorul cotului său stâng, într-o manevră învăţată în colegiu de la un artist al artelor marţiale, bun prieten – *zen-ponage,* parcă aşa o numea. Mi-am coborât şoldurile în timp ce apăsam în jos. După care mi-am răsucit şoldurile, în sens invers acelor de ceasornic. Echilibrul lui se frânse, şi căzu spre stânga mea. Numai că nu puteam lăsa să se întâmple asta. Dacă ar fi aterizat pe Model acolo unde trebuie, aveam ciudata senzaţie că ar fi dispărut ca un foc de artificii. Aşa că am continuat coborârea câţiva inci, am dus mâna spre umărul lui şi l-am împins, astfel încât să cadă în zona distrusă.

Atunci am auzit un ţipăt, şi o formă strălucitoare trecu în partea mea stângă.

– Nu! am strigat întinzând mâna.

Dar era prea târziu. Jurt păşise alături de linie, ţâşnind pe lângă mine, înfigând spada în dublura mea chiar dacă trupul i se învârtea şi strălucea. Focul ţâşni şi din rana dublurii mele. Încercă fără succees să se ridice şi căzu la loc.

– Să nu zici că nu te-am ajutat niciodată, frate, rosti Jurt, înainte de a se transforma într-un vârtej, care se ridică până în tavanul încăperii, unde dispăru.

Nu puteam întinde mâna suficient de mult pentru a-mi atinge dublura şi, câteva clipe mai târziu îmi doream să n-o fi făcut, pentru că fu rapid transformat într-o torţă umană.

Privirea lui era îndreptată în sus, urmărind spectaculoasa moarte a lui Jurt. După care privi spre mine şi zâmbi strâmb.

– Avea dreptate, să ştii, spuse după care dispăru şi el.

Îmi luă ceva timp ca să-mi înving inerţia, dar după o vreme am reuşit, continuându-mi dansul ritual în jurul focului. La următorul tur, nu mai exista nici urmă din ei, deşi spadele lor rămăseseră acolo unde căzuseră, încrucişate, în drumul meu. În timp ce înaintam le-am îndepărtat de pe Model. Deja flăcările îmi ajungeau la mijloc.

Jur-împrejur, înapoi, peste. Priveam periodic în Giuvaier, ca să evit un pas greşit şi, bucăţică cu bucăţică, am refăcut Modelul. Lumina pătrunsese în linii şi, cu excepţia lucirii din mijloc, începea să semene din ce în ce mai mult cu obiectul pe care-l ţineam în pivniţa de acasă.

Primul Văl îmi aduse amintiri dureroase de la Curţi şi din Amber. Am stat distant, tremurând, şi amintirile trecură. Al Doilea Văl amestecă amintirea şi dorinţa în San Francisco. Mi-am controlat respiraţia şi m-am prefăcut a fi doar un spectator.

Flăcările dansau în jurul umerilor şi m-am gândit la o serie de jumătăţi-de-Lună în timp ce traversam arc după arc, curbă după curbă. Rezistenţa crescu până când am fost scăldat în sudoare în timp ce o înfruntam. Dar mai trecusem prin asta. Modelul nu era doar în jurul meu ci, în egală măsură, şi în mine.

Am înaintat şi am atins punctul întoarcerilor micşorate, cu din ce în ce mai puţină distanţă câştigată faţă de efortul depus. Continuam să-l văd pe Jurt dizolvându-se şi chipul meu în agonie printre flăcări, şi nu conta deloc faptul că ştiam că amintirea era indusă de Model. Încă mă bântuia în timp ce înaintam.

Am privit roată în timp ce mă apropiam de Marea Curbă şi am văzut că acest Model fusese reparat acum în întregime. Construisem punţi peste toate spărturile cu linii de unire şi acum ardea ca o roată de foc fixă pe un cer negru şi fără stele. Încă un pas…

Am pipăit Giuvaierul cald pe care-l purtam. Strălucirea lui roşie veni spre mine mai puternic decât mai devreme. M-am întrebat dacă exista o cale uşoară de a-l duce înapoi. Încă un pas…

Am ridicat Giuvaierul şi am privit în el. Era o imagine a mea contemplând parcursul Marii Curbe şi continuând prin zidul de flăcări ca şi cum asta n-ar fi reprezentat vreo problemă. În timp ce evaluam imaginea drept un sfat, mi-am amintit de un interludiu al lui David Steinberg[1] pe care şi-l însuşise cândva Droppa. Speram că Modelul nu e implicat în glume proaste.

Flăcările mă cuprinseră în întregime în timp ce intram în Curbă. Am continuat să încetinesc în timp ce eforturile creşteau. Pas dureros după pas continuam să mă apropii de Vălul Final. Mă simţeam transformat într-o expresie a voinţei pure, întrucât toată fiinţa se concentrase asupra unui singur ţel. Încă un pas… Mă simţeam ca şi cum aş fi fost tras în jos de o armură grea. Ultimii trei paşi pot împinge pe cineva în pragul disperării.

Din nou…

Apoi sosi punctul unde până şi mişcarea devine mai puţin importantă decât efortul. Acum nu mai conta rezultatul, ci tentativa. Dorinţa mea era flacără; trupul meu – fum sau umbră…

Şi din nou…

Văzute prin lumina mea albastră, flăcările portocalii care o

---

[1] Actor, regizor, scriitor canadian (n. 1942), unul dintre cei mai faimoşi şi comici stand-up în anii ’60. (n. trad.)

învăluiau pe Coral deveniră spice gri-argintii de incandescenţă. Printre trosnete şi pocnituri am auzit iar ceva ca o muzică – gravă, adagio, ceva adânc, vibrant, ca Michael Moore[1] cântând la bas. Am încercat să prind ritmul, să mă deplasez odată cu el. Într-un fel se pare că am izbutit – asta, sau simţul meu temporal deveniră distorsionate – în timp ce mă mişcăm cu o senzaţie asemănătoare fluidităţii pe parcursul paşilor următori.

Sau poate că Modelul simţea că-mi datorează un serviciu şi o lăsase mai moale câteva măsuri. Nu voi şti niciodată.

Am trecut prin Vălul Final, am înfruntat zidul de foc, din nou brusc portocaliu, şi am continuat să merg. Am inspirat chiar în inima focului.

Coral zăcea acolo în centrul Modelului, semănând destul de mult cu ultima ei imagine – într-o cămaşă arămie şi în pantaloni bufanţi verde închis – atâta doar că părea că doarme, întinsă pe mantia ei cafenie grea. M-am lăsat pe genunchiul drept lângă ea şi i-am pus mâna pe umăr. Nu mişcă. I-am îndepărtat de pe obraz o şuviţă din părul ei roşcat, lovind-o de câteva ori pe acelaşi obraz.

– Coral? am zis.

Niciun răspuns.

I-am pus din nou mâna pe umăr, am scuturat-o cu blândeţe.

– Coral?

Inspiră adânc şi expiră, dar nu se trezi. Am scuturat-o un pic mai tare.

– Trezeşte-te, Coral.

Mi-am strecurat braţul pe sub umerii ei, am ridicat-o parţial. Nu-şi deschise ochii. Evident se afla sub influenţa unui fel de vrajă. Centrul Modelului nu prea era locul de unde să chemi Semnul Logrusului, dacă voiai să rămâi neincinerat. Aşa că am încercat leacul din basme. M-am aplecat şi am sărutat-o. Scoase un sunet mic, grav, şi pleoapele i se zbătură. Dar nu-şi reveni în simţiri. Am încercat din nou. Acelaşi rezultat.

– Rahat! am zis.

Mi-aş fi dorit un mic spaţiu ca să acţionez asupra unei vrăji ca aceasta, un loc unde să am acces la unele dintre uneltele profesiei mele şi să pot chema sursa puterilor mele în perfectă siguranţă.

---

[1] Celebru basist (n. 1945). A început să cânte la vârsta de 15 ani, cântând cu tatăl său în cluburi din Cincinatti. (n. trad.)

Am ridicat-o mai sus şi i-am ordonat Modelului să ne teleporteze înapoi în apartamentul meu din Amber, unde sora ei posedată de *ty'iga* se afla şi ea în transă – o lucrare a unuia dintre fraţii mei, în scopul de a mă proteja de ea.

– Du-ne acasă, am rostit cu voce tare pentru întărire.

Nu se întâmplă nimic.

Am folosit o vizualizare puternică şi am întărit-o încă o dată cu o comandă mentală. Nu ne-am mişcat.

Am lăsat-o jos cu blândeţe, m-am ridicat şi am privit peste Model prin zona cea mai subţire de foc.

– Ascultă, am zis, tocmai ţi-am făcut un mare serviciu, implicând un mare efort şi un risc considerabil. Acum vreau să plec naibii de-aici şi s-o iau pe doamna cu mine. Vrei, te rog, să-mi faci plăcerea?

Flăcările se domoliră, dispărură pentru câteva momente. În lumina slabă care se instala am devenit conştient că Giuvaierul pulsa, asemeni luminii unui mesaj la un telefon de hotel. L-am ridicat şi am privit în el.

Nu m-aş fi aşteptat la o imagine cu raze X, dar exact asta am văzut.

– Cred că recepţionez un canal greşit, am spus. Dacă ai un mesaj, spune-l. Altfel, vreau să ajung acasă.

Nu se modifică nimic, în afara faptului că am constatat o asemănare izbitoare între cele două siluete din Giuvaier şi Coral cu mine. Făceau dragoste pe o mantie întinsă parcă în centrul Modelului, la infinit – mai degrabă ca o versiune mai picantă a vechii etichete de pe cutia cu sare, se pare, dacă puteau fi văzuţi în Giuvaierul pe care îl purta individul care privea…

– Destul! am strigat. E complet ridicol! Dacă vrei un ritual tantric o să-ţi trimit nişte profesionişti! Doamna nici măcar nu e trează…

Giuvaierul pulsă din nou, cu o asemenea intensitate încât îmi răni ochii. L-am lăsat să cadă. Apoi am îngenuncheat, am sprijinit-o pe Coral şi m-am ridicat.

– Nu ştiu dacă vreodată cineva te-a traversat înapoi, am zis, dar nu văd de ce n-ar merge.

Am făcut un pas în direcţia Vălului Final. Imediat zidul de foc ţâşni în faţa mea. M-am clătinat încercând să mă depărtez de el, m-am prăbuşit pe mantia întinsă. Am ţinut-o pe Coral ca să nu cadă în foc. Se prăbuşi peste mine. Părea aproape trează…

Îmi cuprinse gâtul cu braţele şi îmi atinse obrazul cu nasul.

Acum părea mai mult somnolentă decât în comă. Am ţinut-o strâns şi m-am gândit la ea.

– Coral? am încercat din nou.

– Mm, spuse.

– Se pare că singura cale prin care putem ieşi de aici e să facem dragoste.

– Credeam că n-o s-o mai spui niciodată, mormăi ea cu ochii încă închişi.

Asta făcu să pară nu chiar necrofilie, în timp ce ne-am răsucit pe şolduri ca să pot ajunge la nasturii arămii. Mormăi ceva mai mult între timp, dar nu se transformă chiar într-o conversaţie. Totuşi trupul ei nu rămase insensibil la atenţiile mele şi întâlnirea căpătă rapid toate însuşirile obişnuite, prea banală ca să ne preocupe lucrurile sofisticate. Părea a fi o modalitate interesantă de a rupe o vrajă. Poate că Modelul chiar avea simţul umorului. Nu ştiu.

Flăcările se domoliră cam în acelaşi timp când se domoliră flăcările, ca să zic aşa. În sfârşit, Coral deschise ochii.

– Se pare că asta a domolit cercul de foc, am spus.

– Când a încetat să mai fie un vis? întrebă ea.

– Bună întrebare, şi numai tu poţi răspunde.

– Tocmai m-ai salvat de ceva?

– Ar fi cel mai uşor să zic asta, am răspuns în timp ce se îndepărtă cumva şi privi prin încăpere. Vezi unde te-a adus Modelul când i-ai cerut să te trimită unde voiai? am zis.

– Nasol, răspunse.

– Cu siguranţă.

Ne-am despărţit. Ne-am aranjat ţinuta.

– E o modalitate bună de a ajunge să ne cunoaştem mai bine… începusem în clipa în care grota fu scuturată de un puternic cutremur.

– Timing-ul chiar nu funcţionează aici, am remarcat în timp ce eram zdruncinaţi şi ne-am agăţat unul de altul pentru alinare, dacă nu pentru sprijin.

Se termină într-o clipă, şi Modelul străluci brusc mai puternic decât îl văzusem vreodată. Am clătinat din cap. M-am frecat la ochi. Ceva nu era în ordine, chiar dacă senzaţia era foarte bună. Apoi uşa ţintuită-cu-metal se deschise – spre interior! – şi am constatat că reveniserăm în Amber, adevăratul Amber. Drumul luminos ducea încă spre prag, deşi se topea rapid, şi pe el se afla o mică siluetă. Înainte de a putea măcar să arunc o privire spre

lucirea coridorului, am simţit o dezorientare cunoscută, şi deja ne aflam în dormitorul meu.

– Nayda! exclamă Coral când văzu silueta culcată pe patul meu.

– Nu chiar, am spus. Vreau să zic, e trupul ei. Dar spiritul care-l animă e de natură diferită.

– Nu înţeleg.

Mă gândeam la persoana care fusese pe punctul de a invada limitele Modelului. Eram, de asemeni, o masă de muşchi dureroşi, nervi care ţipau, şi un larg sortiment de otrăvuri ale oboselii. Am traversat spre masa pe care rămăsese sticla de vin pe care o desfăcusem pentru Jasra – cu cât timp în urmă? Am găsit două pahare curate. Le-am umplut. I-am dat unul lui Coral.

– Sora ta a fost foarte bolnavă cu ceva timp în urmă, nu-i aşa?

– Da, răspunse.

Am luat o înghiţitură sănătoasă.

– A fost aproape de moarte. La vremea aceea trupul ei era posedat de un spirit *ty'iga* – un fel de demon – de care Nayda nu mai avea nevoie.

– Ce vrei să spui prin asta?

– Înţeleg că, de fapt, a murit.

Coral mă privi fix în ochi. Nu găsi ceea ce căuta, aşa că luă o gură de vin.

– Ştiam eu că ceva nu e în ordine, spuse. N-a fost cu adevărat ea de când s-a îmbolnăvit.

– A devenit periculoasă? Ticăloasă?

– Nu, mult mai bună. Nayda a fost mereu o căţea.

– Nu vă înţelegeaţi?

– Nu până de curând. Nu suferă, nu-i aşa?

– Nu, pur şi simplu doarme. E sub influenţa unei vrăji.

– De ce n-o eliberezi? Nu arată a fi prea periculoasă.

– Acum, nu. De fapt, exact contrariul, am zis. Şi o s-o eliberăm curând. Oricum, fratele meu Mandor va trebui s-o facă. E vraja lui.

– Mandor? Nu prea ştiu multe despre tine – sau despre familia ta – nu-i aşa?

– Nu, am spus, şi viceversa. Ascultă, nici măcar nu ştiu ce zi e. Am traversat încăperea şi am privit pe fereastră. Era lumina zilei. Era noros, însă, şi n-am putut ghici ora. E ceva ce-ar trebui să faci chiar acum. Du-te să-l vezi pe tatăl tău şi spune-i că eşti în ordine. Spune-i că te-ai rătăcit în grote sau ai luat-o greşit prin

Coridorul Oglinzilor şi te-ai trezit într-un alt plan al existenţei sau ceva de genul ăsta. Orice. Ca să evităm un incident diplomatic. Okay?

Îşi isprăvi băutura şi încuviinţă. Apoi mă privi şi roşi şi privi într-o parte.

– O să ne întâlnim din nou înainte să plec, nu-i aşa?

Am întins mâna şi am bătut-o pe umăr, neştiind exact care erau sentimentele mele. Apoi mi-am dat seama că n-o să meargă, şi am făcut un pas şi am îmbrăţişat-o.

– Tu ştii, am spus în timp ce-i mângâiam părul.

– Îţi mulţumesc că mi-ai arătat oraşul.

– Va trebui s-o facem din nou, i-am spus, de îndată ce se linişteşte lucrurile.

– Îhîm.

Ne-am îndreptat spre uşă.

– Vreau să te văd curând, spuse.

– Mă sting rapid, i-am spus deschizând uşa. Am fost în iad şi înapoi.

Îmi atinse obrazul.

– Sărmane Merlin, spuse. Somn uşor.

Am dat de duşcă restul de vin şi am scos Atuurile. Voiam să fac tocmai ce spusese ea, dar mai întâi veniră unele lucruri de neevitat. Am căutat Atuul lui Ghostwheel, l-am scos, l-am privit.

Aproape imediat, în urma celei mai mici scăderi de temperatură şi celei mai mici dorinţe din partea mea, Ghostwheel apăru în faţa mea – un cerc roşu rotindu-se în aer.

– Uh, salut, Tată, rosti. Mă-ntrebam pe unde bântui. Când am verificat în grotă, plecaseşi, şi niciuna dintre procedurile mele de indexare a umbrei nu te-a putut găsi. Nici nu mi-a trecut prin cap că pur şi simplu ai venit acasă. Eu…

– Mai târziu, am spus. Mă grăbesc. Du-mă repede în încăperea Modelului.

– Ar trebui mai întâi să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Forţa aceea care te-a urmărit în Ţinut – cea de care te-am ascuns eu în grotă…

– Da?

– Modelul însuşi a fost cel care te căuta.

– Mi-am dat seama de asta mai târziu. Am avut o întâlnire şi deja avem un fel de înţelegere. Du-mă acolo jos imediat. E important.

– Sir, mă tem de obiectul ăla.

– Atunci, du-mă cât mai aproape şi pleacă. Trebuie să verific ceva.

– Foarte bine. Vino pe aici.

Am făcut un pas în faţă. Ghost se ridică în aer, se roti cu nouăzeci de grade spre mine şi căzu brusc, trecându-mi peste cap, umeri, piept şi dispărând sub picioare. Luminile se stinseră în răstimp, şi am chemat imediat imaginea Logrusului meu.

Acesta mi-a arătat că mă aflam în pasajul de dincolo de uşa cea mare care dădea în încăperea Modelului.

– Ghost? am rostit moale.

Niciun răspuns.

M-am deplasat, am trecut de colţ, am înaintat spre uşă şi am împins-o. Era încă descuiată, şi cedă apăsării mele. Frakir pulsă o dată la încheietură.

Frakir? am întrebat.

Nici din partea asta vreun răspuns.

Ţi-ai pierdut vocea, băiete?

Pulsă de două ori. L-am potolit.

Când uşa se deschise, am fost sigur că Modelul strălucea mai puternic. Totuşi, remarca fu rapid dată deoparte. O femeie brunetă stătea în centrul Modelului, cu spatele spre mine, cu braţele ridicate. Aproape că am urlat numele la care credeam că va răspunde, dar dispăru înainte ca mecanismul meu vocal să reacţioneze. M-am prăbuşit cu spatele la zid.

– Chiar mă simt folosit, am rostit cu glas tare. Mi-ai zdrenţuit fundul, mi-ai pus viaţa în pericol nu o dată, m-ai silit să-ţi satisfac voyeurismul tău metafizic, apoi mi-ai dat un şut după ce ai obţinut şi ultimul lucru pe care-l voiai – o strălucire un pic mai intensă. Bănuiesc că zeii sau puterile sau ce naiba oi fi nu trebuie să spună „Mulţumesc” sau „Iartă-mă” sau „Du-te naibii” atunci când au terminat să se folosească de cineva. Şi, evident, tu nu simţi nevoia să te justifici faţă de mine. Ei bine, nu sunt un copil de ţâţă. Nu suport să fiu tratat ca un nimic de către tine şi de Logrus în cine ştie ce joc de-al vostru. Cum ţi-ar plăcea să-mi deschid o venă şi să sângerez deasupra ta?

Imediat, apăru o mare fuzionare a energiilor pe partea Modelului pe care mă aflam. Cu un şuierat puternic, un turn de foc albastru se ivi în faţa mea, se mări, căpătă trăsături asexuate de o imensă frumuseţe neomenească. A trebuit să-mi protejez ochii.

– Tu nu înţelegi, se auzi o voce modulată prin sfârâitul flăcărilor.
– Ştiu. De asta mă aflu aici.
– Eforturile tale au fost apreciate.
– Mă bucur s-aud asta.
– Nu exista altă cale de a dirija evenimentele.
– Ei bine, au fost dirijate spre satisfacţia ta?
– Au fost.
– Atunci eşti binevenit, sper.
– Eşti obraznic, Merlin.
– Aşa mă simt acum, pentru că n-am nimic de pierdut. Sunt al naibii de obosit ca să-mi mai pese ce-mi faci. Aşa că am venit aici jos ca să-ţi spun că am impresia că îmi datorezi un mare serviciu. Asta-i tot.
Apoi i-am întors spatele.
– Nici măcar Oberon nu îndrăznea să mi se adreseze astfel, rosti.
Am dat din umeri şi am făcut un pas spre uşă. Când am pus piciorul jos, mă aflam înapoi în apartamentul meu.
Am dat din nou din umeri, apoi m-am dus şi m-am stropit cu apă pe faţă.
– Încă eşti okay, Tată?
În jurul ligheanului era un inel. Se ridică în aer şi mă urmă prin încăpere.
– Sunt în regulă, am recunoscut. Dar tu?
– Bine. Modelul m-a ignorat total.
– Ştii ce are de gând? am întrebat.
– Se pare că se duelează cu Logrusul pentru controlul Umbrei. Şi tocmai a câştigat o rundă. Orice s-a întâmplat se pare că l-a întărit. Ai fost implicat, corect?
– Corect.
– Unde ai fost după ce ai părăsit grota în care te lăsasem?
– Cunoşti un tărâm care se întinde între umbre?
– *Între?* Nu. Nu are sens.
– Ei bine, acolo am fost.
– Cum ai ajuns acolo?
– Nu ştiu. Cu mare dificultate, cred. Mandor şi Jasra sunt în regulă?
– Ultima oară când m-am uitat, erau.
– Ce ştii despre Luke?
– N-am niciun motiv să-l caut. Vrei s-o fac?

– Nu chiar în clipa asta. Acum vreau să urc şi să arunc o privire în apartamentul regal. Vreau să ştiu dacă e ocupat. Şi dacă da, de către cine. Vreau, în acelaşi timp, să verific şemineul din dormitor. Să văd dacă o piatră care a fost scoasă dintr-un loc din dreapta a fost înlocuită sau dacă încă zace pe şemineu.

Dispăru, şi eu am început să mă plimb de colo-colo. Mi-era teamă să mă aşez sau să mă întind. Aveam senzaţia că aş adormi instantaneu dacă aş face asta şi că mi-ar fi greu să mă trezesc. Dar Ghost îşi făcu din nou apariţia înainte să parcurg prea mult spaţiu.

– Regina, Vialle, e prezentă în atelierul ei, piatra a fost înlocuită, şi pe coridor e un pitic care bate pe la uşi.

– La naiba, am spus. Deci ei ştiu că Giuvaierul a dispărut. Un pitic?

– Un pitic.

Am oftat.

– Cred că ar fi mai bine să urc, să înapoiez Giuvaierul şi să încerc să explic ce s-a-ntâmplat. Dacă Viallei îi place povestea mea, s-ar putea să uite chiar să i-o pomenească lui Random.

– O să te transfer acolo sus.

– Nu, asta n-ar fi prea politic. Nici politicos. Prefer să merg să bat la uşă şi, de data asta, să intru cum se cuvine.

– Cum ştiu oamenii când să bată la uşă şi când să intre?

– În general, dacă uşa e închisă, baţi în ea.

– Aşa cum face piticul?

Am auzit o uşoară ciocănitură de undeva, de afară.

– Pur şi simplu merge şi bate la uşi la întâmplare? am întrebat.

– Ei bine, le încearcă la rând, aşa că nu ştiu dacă se poate spune că e la întâmplare. Până acum toate uşile pe care le-a încercat au fost de la încăperi care sunt goale. Ar trebui să ajungă la a ta cam într-un minut.

Am traversat spre uşa mea, am descuiat-o, am deschis-o şi am păşit afară pe coridor.

Fără îndoială, era un tip scund care mergea de-a lungul holului. Privi în direcţia mea când se deschise uşa şi îşi arătă dinţii prin barbă în timp ce zâmbi şi se îndreptă spre mine.

Deveni evident că era cocoşat.

– Dumnezeule! am zis. Eşti Dworkin, nu-i aşa? Adevăratul Dworkin!

– Aşa cred, răspunse cu o voce nu chiar neplăcută. Şi sper că tu eşti fiul lui Corwin, Merlin.

– Eu sunt, am zis. E o plăcere neobişnuită, care vine într-un moment neobişnuit.

– Nu e o întrunire oficială, rosti apropiindu-se şi apucându-mi mâna şi umărul. Ah! Astea sunt apartamentele tale?

– Da. Nu vrei să intri?

– Mulţumesc.

L-am condus înăuntru. Ghost imită o muscă pe perete, deveni cam de o jumătate de inci şi se instală pe un dulap ca şi cum ar fi fost rezultatul unei raze de soare rătăcite. Dworkin făcu un tur rapid al sufrageriei, aruncă o privire în dormitor, se holbă un timp la Nayda, mormăi „întotdeauna să laşi în pace demonii care dorm”, atinse Giuvaierul când trecu pe lângă mine, clătină din cap ca o prevestire a răului şi se scufundă în fotoliul în care-mi fusese teamă să adorm.

– Vrei un pahar cu vin? l-am întrebat.

Clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, răspunse. Tu ai fost cel care a reparat cel mai apropiat Model Sfărâmat din Umbră, nu-i aşa?

– Da, eu am fost.

– De ce ai făcut-o?

– Nu prea aveam de ales.

– Ar fi bine să-mi povesteşti totul despre asta, rosti bătrânul, trăgându-se de barba aspră, neregulată.

Avea părul lung şi ar fi avut nevoie şi el de o tunsoare. Totuşi, nu părea nimic nebunesc în privirea sau în vorbele lui.

– Nu e o poveste simplă şi, dacă va trebui să stau treaz destul de mult ca să ţi-o spun, voi avea nevoie de nişte cafea, am spus.

Îşi extinse mâinile şi o mescioară cu o faţă de masă albă apăru între noi, purtând un serviciu pentru doi şi o carafă argintie aburindă aşezată deasupra unei lumânări plate. Mai era şi o tavă cu biscuiţi. N-aş fi putut chema toate astea atât de rapid. M-am întrebat dacă Mandor ar fi putut.

– În cazul ăsta, o să-ţi fiu alături, rosti Dworkin.

Am oftat şi am turnat cafeaua. Am ridicat Giuvaierul Judecăţii.

– Poate că ar fi mai bine să înapoiez obiectul ăsta înainte să încep, i-am spus. M-ar putea scuti de multe necazuri mai târziu.

Clătină din cap în timp ce mă ridicam.

– Nu cred, rosti. Dacă-l scoţi acum, s-ar putea să mori.

M-am aşezat din nou.

– Frişcă şi zahăr? l-am întrebat.

9

Mi-am revenit încet. Albăstreala aceea familiară era un lac al existenţei dinainte de viaţă în care mă mişcăm. Oh, da, eram aici pentru că... Eram aici, vorba cântecului. M-am răsucit pe partea cealaltă în sacul meu de dormit, mi-am tras genunchii la piept, şi am adormit la loc.

Când m-am trezit din nou şi am aruncat o privire rapidă, universul era încă un loc albastru. Bun. Sunt multe de spus despre cel pus la încercare, cel adevărat. Apoi mi-am amintit că Luke poate veni oricând să mă ucidă, şi degetele mi s-au încleştat pe mânerul armei de lângă mine, şi mi-am încordat auzul după semnele vreunei apropieri.

Oare îmi voi petrece ziua cioplind peretele grotei mele de cristal? m-am întrebat. Sau Jasra va veni şi va încerca iar să mă ucidă?

Iar?

Ceva nu era în ordine. Fuseseră nenumărate întâmplări în care erau implicaţi Jurt şi Coral şi Luke şi Mandor, chiar şi Julia. Totul fusese un vis?

Momentul de panică veni şi plecă, după care spiritul meu rătăcitor reveni, aducând cu el restul amintirilor mele şi am căscat şi totul era din nou în ordine.

Mi-am întins oasele. M-am ridicat în şezut. M-am frecat la ochi.

Da, mă aflam din nou în grota de cristal. Nu, tot ce se petrecuse de când Luke mă întemniţase nu fusese un vis. Revenisem aici prin alegere: a) pentru că un somn bun de noapte în timpul de aici echivala doar cu un scurt pui de somn în Amber, b) pentru că nimeni nu mă putea deranja aici printr-un contact prin Atu şi c) pentru că era posibil ca până şi Modelul şi Logrusul să nu mă poată găsi aici.

Mi-am dat părul din ochi, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre toaletă. Fusese o idee bună să-l fac pe Ghost să mă transporte aici după colocviul meu cu Dworkin. Eram sigur că dormisem cam douăsprezece ceasuri – adânc, liniştit, cel mai bun. Am băut un sfert de sticlă cu apă. Cu restul m-am spălat pe faţă.

Mai târziu, după ce mă îmbrăcasem şi stivuisem rufăria de pat în magazie, m-am dus la intrare şi am stat în lumina deschizăturii de deasupra capului. Porţiunea de cer pe care o vedeam era limpede. Încă auzeam cuvintele lui Luke din ziua în care mă întemniţase aici şi aflasem că suntem neamuri.

Am tras Giuvaierul Judecăţii de sub cămaşă, l-am ridicat astfel încât să aibă lumina în spate, am privit în adâncurile lui. Niciun mesaj de data asta.

Chiar foarte bine. Nu eram în stare de circulaţie în-ambele-sensuri.

M-am lăsat într-o poziţie confortabilă, cu picioarele încrucişate sub mine, încă privind piatra. Sosise timpul s-o fac şi să termin, acum că mă simţeam odihnit şi într-un fel în alertă. Aşa cum sugerase Dworkin, am căutat Modelul în acel bazin roşu.

După un timp, începu să capete formă. Nu apăru aşa cum îl vizualizasem, numai că acesta nu era un exerciţiu de vizualizare. Am observat cum structura devine clară. Nu era ca şi cum ar fi prins viaţă brusc, totuşi, ci, mai degrabă, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul şi abia acum ochii mi se reglau ca să-l percep aşa cum trebuie. Cum, dealtfel, era şi cazul.

Am inspirat adânc şi am expirat. Am repetat procesul. După care am început o supraveghere grijulie a designului. Nu-mi puteam aminti tot ce-mi spusese tata despre acordarea cuiva cu Giuvaierul. Când îi pomenisem despre asta lui Dworkin, îmi spusese să nu-mi fac griji, că nu trebuie decât să găsesc imaginea tridimensională a Modelului în interiorul pietrei, să găsesc punctul de intrare şi să-l traversez. Când i-am cerut mai multe amănunte, pur şi simplu a chicotit şi mi-a spus să nu-mi fac griji.

În regulă.

L-am întors încet, apropiindu-l. O mică spărtură apăru sus, spre dreapta. Când m-am concentrat asupra ei, parcă se năpusti spre mine.

Am mers în locul acela şi am intrat acolo. Era un straniu „montagne russe” al unei experienţe, deplasându-mă de-a lungul liniilor asemănătoare Modelului în interiorul pietrei preţioase. Am mers acolo unde mă purta, uneori cu o senzaţie de ameţeală aproape de scoaterea măruntaielor, alteori forţându-mi voinţa împotriva barierelor rubinii până când cedau şi eu urcam, cădeam, alunecam sau îmi croiam drum înainte. Mi-am pierdut cea mai mare parte din conştienţa trupului, cu mâna ţinând lanţul sus, cu excepţia faptului că transpiram abundent, deoarece îmi ştergeam ochii cu o anume regularitate.

Habar n-am cât timp a trecut cu acordarea mea cu Giuvaierul Judecăţii, cea mai înaltă octavă a Modelului. Dworkin simţise că existau şi alte motive în afara supărării mele pe Model pentru

dorinţa lui de a mă vedea mort pe loc, imediat după terminarea bizarei mele călătorii şi repararea celui mai apropiat dintre Modelele Sfărâmate. Dar Dworkin refuzase să intre în amănunte, simţind că, dacă aş fi ştiut motivele, asta m-ar fi putut influenţa într-o posibilă alegere viitoare care ar fi trebuit făcută în mod deliberat. Totul mi-a sunat ca o vorbă goală, cu excepţia faptului că tot ce spunea mi se părea extraordinar de normal, în contrast cu acel Dworkin pe care-l ştiam din legende şi din auzite.

Mintea mea se afundă şi ieşi din bazinul cu sânge care era interiorul Giuvaierului. Segmentele Modelului pe care le traversasem şi cele pe care le mai aveam de parcurs se mişcau în jurul meu, sclipind ca fulgerul. Aveam senzaţia că mintea mea urma să se izbească de un văl invizibil şi să se spargă în bucăţi. Mişcarea mea nu mai era acum sub control, ci se accelera. Ştiam, nu exista nicio cale de a mă retrage din acest obiect până când nu parcurgeam tot traseul.

Dworkin simţise că fusesem protejat de către Model în timpul confruntării noastre, când mă întorsesem să verific silueta pe care o văzusem, deoarece purtam Giuvaierul. Nu-l puteam păstra prea mult, totuşi, deoarece şi acesta avea tendinţa de a se dovedi fatal. Hotărâse că trebuie să mă acordez cu Giuvaierul – aşa cum erau tatăl meu şi Random – înainte de a mă despărţi de el. Apoi urma să port imaginea de un ordin mai înalt în mine, care trebuia să funcţioneze la fel de bine ca Giuvaierul în apărarea mea împotriva Modelului. Cu greu puteam argumenta cu cel despre care se spunea că era creatorul Modelului, folosind Giuvaierul. Aşa că am fost de acord cu el. Numai că eram prea obosit ca să fac ceea ce sugerase. De aceea îl făcusem pe Ghost să mă retrimită în grota mea de cristal, sanctuarul meu, ca să mă odihnesc mai întâi.

Acum, acum… pluteam. Mă roteam. Din când în când mă blocam. Echivalentul Vălurilor în Giuvaier nu era mai puţin formidabil pentru că îmi lăsasem trupul undeva în urmă. Fiecare asemenea trecere mă lăsa la fel de stors de puteri ca şi cum aş fi alergat o milă în timp olimpic. Deşi ştiam la un anume nivel că ţineam în mână Giuvaierul prin care parcurgeam drumul meu iniţiatic, la un altul simţeam cum inima bate să-mi spargă pieptul, şi la încă un alt nivel mi-am amintit fragmente dintr-o conferinţă a Joan-ei Halifax[1] pentru un curs de antropologie pe

[1] Joan Jiko Halifax – adeptă Zen, antropolog, ecologist, activistă

care-l frecventam, cu ani în urmă. Medium-ul se rotea ca un Merlot Geyser Peak 1985 într-un pocal – şi pe cine priveam peste masă în noaptea aceea? Nu contează. Înainte, jos şi peste tot. Fluxul de sânge-strălucitor scăzuse. Un mesaj fusese inscripţionat în spiritul meu. La început era un cuvânt pe care nu-l pot spune pe litere… Mai luminos, mai luminos. Mai repede, mai repede. Coliziune cu un zid rubiniu, eu – o pată pe el. Vino acum, Schopenhauer, la jocul ultim al voinţei. O eră sau două sosiră şi plecară; apoi, brusc, calea se deschise. Am fost risipit în lumina unei stele care explodă. Roşu, roşu, roşu, purtându-mă înainte, departe, ca micul meu vas „Starburst”, condus, întinzându-mă, ajungând acasă…

M-am prăbuşit. Deşi nu mi-am pierdut cunoştinţa, starea mea mentală nu era nici ea normală. Era o stare între somn şi trezie pe care aş fi putut-o depăşi oricând doream, în ambele direcţii. Dar de ce? Rareori sunt recipientul unei asemenea eliberări de euforie. Simţeam că am câştigat-o, aşa că am rămas chiar acolo multă, multă vreme.

Când, într-un târziu, coborî sub nivelul care face să merite păsuirea, m-am ridicat în picioare, m-am mişcat încoace şi încolo, m-am rezemat de perete, mi-am croit drum spre magazie pentru încă o sticlă cu apă. Eram şi lihnit de foame, dar niciunul dintre alimentele conservate sau congelate nu-mi făceau cu ochiul. Mai ales când lucruri mai proaspete nu erau atât de greu de procurat.

M-am întors prin acele încăperi familiare. Deci, urmasem sfatul lui Dworkin. Păcat că-i întorsesem spatele înainte de a-mi fi amintit o lungă listă de întrebări pe care aş fi vrut să i le adresez. Când m-am întors, plecase.

M-am căţărat. Ieşind din grota mea, am rămas în vârful proeminenţei albastre care ascundea singura intrare pe care o ştiam. Era o dimineaţă răcoroasă, înmiresmată, ca de primăvară, cu doar câteva mici ghemotoace de nori spre est. Am inspirat adânc de plăcere şi am expirat. Apoi m-am aplecat şi am tras bolovanul albastru ca să blochez intrarea. Uram să fiu surprins de un prădător dacă aş fi venit din nou aici în căutarea unui adăpost.

Am scos Giuvaierul Judecăţii şi l-am atârnat pe un pinten al stâncii, apoi m-am îndepărtat vreo zece paşi.

---

pentru drepturile omului, autoare a mai multor cărţi despre budism şi spiritualitate (n.1942). (n. trad.)

– Salut, Tati.

Ghostwheel era un disc zburător auriu, venind dinspre vest.

– Bună dimineaţa, Ghost.

– De ce abandonezi dispozitivul acela? E una dintre cele mai puternice unelte pe care le-am văzut vreodată.

– Nu-l abandonez, dar voiam să chem Semnul Logrusului şi nu cred că s-ar împăca prea bine. Chiar sunt un pic îngrijorat cum o să ajungă Logrusul la mine cu acest acordaj de cel mai înalt nivel al Modelului pe care-l port.

– Poate ar fi mai bine să plec şi să vin mai târziu.

– Stai prin preajmă, am zis. Poate mă scoţi pe cauţiune dacă intervine ceva.

Atunci am chemat Semnul Logrusului, şi veni şi pluti în faţa mea şi nu se întâmplă nimic. Am transmis o parte din conştiinţa mea în Giuvaier, acolo pe laterala bolovanului şi, prin el, am izbutit să percep Logrusul dintr-o altă perspectivă. Sinistru. De asemeni, nedureros.

M-am concentrat din nou în propriul craniu, am întins braţele în prelungirile Logrusului, am căutat… În mai puţin de un minut aveam un platou cu clătite cu lapte bătut, încă unul cu cârnăciori, o ceaşcă de cafea şi un pahar cu suc de portocale.

– Ţi le-aş fi putut aduce mai repede de-atât, remarcă Ghost.

– Sunt sigur, am zis. Testam doar sistemele.

În timp ce mâncam, am încercat să-mi clasific priorităţile. Când am terminat, am trimis farfuriile acolo de unde veniseră, am recuperat Giuvaierul, l-am atârnat la gât şi m-am ridicat.

– Okay, Ghost. E timpul să mă întorc în Amber, am spus.

Se dilată şi se deschise şi se micşoră, astfel încât mă aflam dinaintea unei arcade aurii. Am păşit în faţă…

… şi eram înapoi în apartament.

– Mulţumesc, am spus.

– *De nada,* Tati. Ascultă, am o întrebare: Când ai comandat micul dejun, ai observat ceva neobişnuit în comportamentul Semnului Logrusului?

– Ce înţelegi prin asta? am întrebat în timp ce mă duceam să mă spăl pe mâini.

– Să începem cu senzaţiile fizice. Părea… lipicios?

– Pui ciudat problema, am spus. Dar, la drept vorbind, mi s-a părut că a durat un piculeţ mai mult decât de obicei ca să mă eliberez. De ce întrebi?

– Tocmai mi-a trecut prin gând ceva neobişnuit. Poţi face

magie cu Modelul?

– Mda, dar sunt mai bun în diversitatea Logrusului.

– Ar trebui să le încerci pe amândouă şi să le compari, dacă vei avea ocazia.

– De ce?

– De fapt, încep să am bănuieli. O să-ţi spun de îndată ce o să verific asta.

Ghostwheel dispăru.

– Rahat, am spus şi m-am spălat pe faţă.

M-am uitat pe fereastră, şi un pumn de fulgi de zăpadă trecu în zbor. Am luat o cheie din sertarul biroului meu. Mai erau câteva lucruri de care voiam să scap imediat.

Am ieşit pe coridor. N-am mers decât câţiva paşi înainte de a auzi zgomotul. M-am oprit şi am ascultat. Apoi am continuat, pe lângă scară, zgomotul crescând constant în volum pe măsură ce înaintam. În clipa în care am ajuns în coridorul lung care trecea pe lângă bibliotecă am ştiut că Random s-a întors, pentru că nu cunoşteam pe nimeni altul în împrejurimi care să bată la tobe astfel – sau să îndrăznească să folosească tobele Regelui, dacă ar fi putut.

Am trecut pe lângă uşa pe jumătate deschisă din colţ, unde am luat-o la dreapta. Primul meu impuls fusese să intru, să-i înapoiez Giuvaierul Judecăţii şi să încerc să-i explic ce se petrecuse. Apoi mi-am amintit de sfatul Florei că tot ceea ce e cinstit, neprefăcut şi făţiş îţi aduce necazuri aici. Întrucât nu voiam să-i dau crezare pentru că enunţase o regulă generală, mi-am dat seama că, în împrejurarea de faţă, ar fi trebuit să dau o mulţime de explicaţii când erau alte lucruri pe care voiam să le rezolv – şi, din acest motiv, mi s-ar fi putut ordona să nu fac unele dintre ele.

Am continuat spre intrarea cealaltă a sufrageriei, unde am inspectat rapid şi am constatat că e pustie. Bun. Înăuntru şi spre dreapta, aşa cum mi-am amintit, exista un panou mobil care ducea într-o porţiune goală a zidului lângă bibliotecă, dotată cu trepte sau o scară care m-ar fi dus sus la o intrare secretă în balconul bibliotecii. De asemeni, mă putea duce prin scara în spirală în grotele de dedesubt, dacă memoria nu mă înşeală. Speram să n-am niciodată nevoia de a inspecta zona aceea dar, în zilele astea, eram în tradiţia familiei ca să-mi doresc să spionez un pic, întrucât câteva schimburi de cuvinte mormăite auzite în timp ce trecusem pe lângă uşa deschisă m-au făcut să

cred că Random nu era singur înăuntru. Dacă, într-adevăr, cunoaşterea înseamnă putere, atunci aveam nevoie de tot ce puteam prinde, mai ales că mă simţeam deosebit de vulnerabil de câtva timp.

Da, panoul alunecă, şi am intrat cât ai clipi, trimiţându-mi înainte lumina-spirit. Mi-am croit rapid drum spre vârf şi am deschis lent şi silenţios panoul de acolo, fiindu-i recunoscător celui care se gândise să doteze spaţiul cu un fotoliu încăpător. Puteam vedea pe lângă braţul drept al fotoliului, relativ în siguranţă ca să pot fi detectat – o imagine bună a părţii de nord a încăperii.

Şi acolo se aflau Random, bătând în tobe, şi Martin, îmbrăcat în piele şi lanţuri, aşezat în faţa lui, ascultând. Random făcea ceva ce nu făcuse niciodată. Bătea în tobe cu cinci beţe. Avea câte unul în fiecare mână, unul sub fiecare braţ şi unul între dinţi. Şi le schimba locul în timp ce bătea, mutându-l pe cel din gură ca să-l înlocuiască pe cel de sub braţul drept, care-l înlocuia pe cel din mâna dreaptă, pe care-l schimba în mâna stângă, cel din mâna stângă urcând sub braţul stâng mergând între dinţi, totul fără a sări măcar o măsură. Era hipnotizant. L-am privit până când şi-a terminat numărul. Vechiul lui set de instrumente era un amestec între lumea de vis a toboşarului cu plastic translucid cu cinele metalice de mărimea unui câmp de bătălie de jur-împrejur, aşezate lângă celelalte tobe bine întinse în sârme, o grămadă de tom-tom-uri şi două tobe mari, toate luminate asemeni cercului de foc al lui Coral. Recitalul lui Random se sfârşi în clipa în care tobele mici deveniră acute şi nervoase, tobele mari începură să se contracte şi cinelele să capete acromegalie şi să înceapă să zumzăie.

– N-am mai văzut aşa ceva, l-am auzit pe Martin rostind.

Random ridică din umeri.

– Un pic de zbenguială, spuse. Am învăţat de la Freddie Moore[1], în anii treizeci, fie la Victoria sau la Village Vanguard, când era cu Art Hodes[2] şi Max Kaminsky[3]. Am uitat unde anume. Era pe vremea vodevilului, când n-aveau niciun fel de microfoane

---

[1] Celebru baterist de jazz. cu o carieră impresionantă. A început să cânte în 1912 (avea 12 ani!) şi a continuat până 80 de ani mai târziu.

[2] Pianist de jazz, n. în Rusia (1904), adept al jazz-ului tradiţional.

[3] N. în Brockton, 1908, interpret de Dixieland, a cântat cu trupa lui Eddie Condon în anii ’40. (n. trad.)

şi lumina era proastă. Trebuia să faci fandoseli de-astea sau să te-mbraci trăsnit, îmi spunea, ca să captezi atenţia publicului.

– Păcat că trebuia să-l mulţumească în felul ăsta.

– Mda, niciunul dintre voi n-ar fi îndrăznit să se îmbrace trăsnit şi să arunce instrumentele încoace şi-ncolo.

Urmă o tăcere, şi n-aveam cum să văd expresia de pe chipul lui Martin. Apoi:

– Voiam să spun altceva, rosti Martin.

– Mda, şi eu, răspunse Random. Apoi lăsă jos trei beţe şi începu să bată din nou.

M-am lăsat pe spate şi am ascultat. O clipă mai târziu am fost uluit să aud un saxofon alto. Când am privit iar, Martin era în picioare, cu spatele spre mine, şi cânta la sax. Probabil că acesta fusese pe podea, de partea cealaltă a scaunului. Exista o undă de Richie Cole[1] care, într-un fel, îmi plăcea şi chiar mă surprindea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut, simţeam că locul nu e acolo în clipa asta, aşa că m-am întors, am deschis panoul, am trecut, şi l-am închis. După ce am coborât şi am ieşit, am hotărât să tai prin sufragerie în loc să trec prin dreptul intrării în bibliotecă. Muzica se mai auzi încă de la distanţă şi mi-am dorit să fi învăţat o vrajă a lui Mandor de a capta sunetele în pietre preţioase, deşi nu ştiu exact ce pasiune ar fi făcut Giuvaierul Judecăţii pentru „Wild Man Blues”[2].

Plănuiam să parcurg coridorul estic până în locul unde se intersectează cu cel nordic în apropierea apartamentului meu, acolo s-o iau la stânga, apoi pe scări până la apartamentul regal, să bat la uşă, şi să-i înapoiez Viallei Giuvaierul, sperând să-mi accepte explicaţiile. Şi dacă nu, oricum era mai bine să-i explic ei decât lui Random. Puteam lăsa deoparte multe lucruri despre care n-ar fi ştiut ce să întrebe. Fireşte, Random ar fi ajuns şi el la rând cu întrebările, în cele din urmă. Dar, cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

În clipa aceea treceam chiar prin dreptul apartamentelor tatălui meu. Adusesem cheia în eventualitatea că mă voi opri aici mai târziu, din motive evidente. Totuşi, din moment ce eram deja acolo, aş fi câştigat timp. Am descuiat uşa, am deschis-o şi am intrat.

---

[1] Saxofonist – adept al be-bop-ului, pe care îl revigorează în anii ’70. (n. trad.)

[2] Piesă celebră, interpretată de Louis Armstrong. (n. trad.)

Trandafirul de argint dispăruse din vaza de pe măsuţa de toaletă. Straniu. Am făcut un pas. Se auzi un zgomot de glasuri din cealaltă cameră, prea încet ca să disting cuvintele. Am împietrit. Putea foarte bine să fie acolo. Numai că nu dai pur şi simplu buzna în dormitorul cuiva, mai ales când se pare că nu e singur – mai ales când e camera tatălui tău, şi a trebuit să descui uşa de la intrare ca să ajungi aici. Dintr-o dată eram extrem de timid. Voiam să ies de aici, repede. Mi-am desfăcut centura la care Grayswandir atârna de nu-chiar-perfect-potrivita teacă. Nu îndrăzneam s-o mai port, ci am atârnat-o de unul dintre cuiele pentru haine de lângă uşă, lângă un trenci scurt pe care nu-l observasem înainte. Apoi m-am strecurat afară şi am încuiat uşa cât mai delicat cu putinţă.

Încurcată treabă. Oare chiar venea şi pleca cu o anume regularitate, reuşind cumva să treacă neobservat? Sau un fel de fenomen de un cu totul alt ordin se desfăşura în apartamentele sale? Auzisem zvonul că unele încăperi vechi aveau intrări *sub specie spatium*[1], dacă cineva ar fi ştiut cum să le activeze, asigurând considerabile spaţii în plus dulapurilor precum şi mijloace private de a intra şi ieşi. Încă un lucru despre care ar fi trebuit să-l întreb pe Dworkin. Poate că aveam sub pat un univers de buzunar. Nu m-am uitat niciodată.

M-am răsucit şi m-am îndepărtat iute. În timp ce mă apropiam de colţ, am încetinit. Dworkin simţise că prezenţa Giuvaierului Judecăţii asupra persoanei mele fusese cea care mă protejase de Model, deşi încercase să-mi facă rău mai devreme. Pe de altă parte, Giuvaierul, purtat prea mult, putea provoca vătămări purtătorului. În consecinţă, mă sfătuise să mă odihnesc şi apoi să-mi trec mintea prin matricea pietrei, creând, de fapt, o înregistrare la o putere mai mare a Modelului în mine, odată cu unele măsuri de imunitate în faţa atacurilor însuşi Modelului. Interesantă conjunctură. Şi, fireşte, despre asta era vorba: conjunctură.

Când am ajuns la coridorul transversal unde în stânga m-ar fi dus spre scări şi în dreapta înapoi în apartamentele mele, am ezitat. În diagonală spre stânga se afla o sufragerie, zonă în care, uneori, mai folosea Benedict unele încăperi. M-am îndreptat spre ea, am intrat, m-am afundat într-un fotoliu greoi din colţ. Nu voiam altceva decât să mă împac cu duşmanii, să-mi ajut

---

[1] Spaţiu aparent – în lb. latină în original. (n. trad.)

prietenii, să-mi văd numele şters de pe orice listă de rahat, să-mi găsesc tatăl şi să găsesc o cale de înţelegere cu *ty'iga* adormită. După care îmi puteam vedea de continuarea *Wanderjahr*-ului[1] întrerupt. Toate acestea, am constatat, cereau ca acum să-mi pun din nou întrebarea aproape-retorică: Cât de mult voiam să afle Random din problemele mele?

M-am amintit de el în bibliotecă, cântând în duet cu fiul său aproape-înstrăinat. Am înţeles că fusese cândva destul de sălbatic şi independent şi obraznic, că, de fapt, nu-şi dorise cu adevărat să conducă această lume arhetipală. Dar paternitatea, căsătoria şi alegerea Unicornului l-au marcat foarte mult – adâncindu-i caracterul, cred, cu preţul multor lucruri plăcute din viaţa lui. În clipa asta părea că are o mulţime de probleme cu afacerea Kashfa-Begma, recurgând poate şi la un asasinat şi aprobând un tratat mai puţin decât favorabil, pentru a menţine forţele politice complexe ale Cercului de Aur la un nivel echilibrat. Şi cine ştie ce se mai întâmpla prin alte părţi care să se adauge necazurilor lui? Oare chiar doream să-l implic în ceva ce puteam rezolva foarte bine de unul singur, fără înţelepciunea lui, fără să-l tulbur? Dimpotrivă, dacă-l implicam în problemele mele, era foarte posibil să mă restricţioneze, ceea ce ar fi putut stânjeni abilitatea mea de a reacţiona la ceea ce păreau a fi exigenţele zilnice ale vieţii mele. De asemeni, putea ridica o altă chestiune care fusese dată deoparte cu ani în urmă.

Eu nu jurasem niciodată credinţă Amberului. Nimeni nu-mi ceruse asta vreodată. La urma urmelor, eram fiul lui Corwin, şi venisem în Amber de bună voie şi mă instalasem aici un timp înainte de a pleca pe umbra Pământ, unde foarte mulţi Amberiţi mergeau la şcoală. M-am întors adesea şi eram în termeni buni cu toată lumea. Chiar nu văd de ce conceptul de dublă cetăţenie nu s-ar fi aplicat.

Oricum, mai degrabă nu se pusese problema. Nu-mi plăcea ideea de a fi forţat să aleg între Amber şi Curţi. N-aş fi făcut-o pentru Unicorn şi Şarpe, Model şi Logrus, şi nu-mi păsa s-o fi făcut pentru regalitatea vreunei curţi.

Ceea ce demonstra că Vialle nu trebuia să aibă nici măcar o ediţie prescurtată a poveştii mele. Orice altă variantă ar cere o eventuală explicaţie. Totuşi, dacă Giuvaierul va fi înapoiat fără explicaţia dispariţiei lui, atunci nimeni nu va şti să mă caute pe

---

[1] Anul călătoriilor – în lb. germană în original. (n. trad.)

mine şi lucrurile se vor rezolva corect. Cum să mint dacă nici măcar nu mi se pun întrebări?

Am cugetat la asta încă un pic. Ceea ce voi face acum, de fapt, va fi să salvez un om obosit, plin de necazuri, de subiectul unei probleme adiţionale. Nu putea interveni cu nimic în majoritatea problemelor mele. Orice s-ar fi întâmplat între Model şi Logrus părea mult mai important decât o afacere metafizică. Nu vedeam cât bine sau cât rău ar putea ieşi din asta la nivel practic. Şi, dacă vedeam că se va întâmpla ceva, îi puteam spune oricând lui Random.

Okay. Ăsta e un lucru frumos despre argumentarea posibilităţilor. Le poţi folosi ca să te simţi mai degrabă neprihănit decât, să zicem, vinovat. Mi-am întins oasele şi mi-am pârâit articulaţiile.

– Ghost? am rostit uşor.

Niciun răspuns.

Am întins mâna după Atuuri, dar chiar când le-am atins, o roată de lumină fulgeră prin încăpere.

– M-ai auzit, am spus.

– Ţi-am simţit nevoia, veni răspunsul.

– Mă rog, am spus scoţând lanţul Giuvaierului peste cap şi ţinând piatra în faţa mea. Crezi că ai putea să duci asta în compartimentul secret, lângă şemineul din apartamentul regal, fără să se prindă cineva? am întrebat.

– Mi-e teamă să ating chestia aia, răspunse Ghost. Nu ştiu cum ar acţiona structura lui asupra alcătuirii mele.

– Okay, am spus. Sper să găsesc o cale s-o rezolv singur. Dar a venit timpul să testez o ipoteză. Dacă mă atacă Modelul, încearcă să mă duci într-un loc sigur, te rog.

– Foarte bine.

Am pus Giuvaierul pe o masă din apropiere.

Cam după vreo jumătate de minut mi-am dat seama că înfruntasem forţa mortală a Modelului. Mi-am relaxat umerii. Am inspirat adânc. Am rămas intact. Se prea poate ca Dworkin să fi avut dreptate şi Modelul să mă lase în pace. De asemeni, acum puteam să chem Modelul în Giuvaier, îmi spusese, ca şi Semnul Logrusului. Existau vrăji ale Modelului care puteau fi aduse numai pe această cale, deşi Dworkin nu avusese timp să mă iniţieze în tainele lor. Sugerase că un vrăjitor ar trebui să fie în stare să-şi imagineze modalitatea. Am hotărât că asta mai putea să aştepte. Acum, nu eram în stare de niciun fel de tratative cu

Modelul, în niciuna dintre încarnările lui.
– Hei, Modelule, am spus. Suntem chit?
Niciun răspuns.
– Cred că ştie de prezenţa ta aici şi ştie ce-ai făcut mai înainte, spuse Ghost. Îi simt prezenţa. S-ar putea să fii dincolo de raza lui de acţiune.
– S-ar putea, am răspuns scoţând Atuurile şi cotrobăind prin ele.
– Cu cine ai vrea să intri în contact? întrebă Ghost.
– Sunt curios ce face Luke, am zis. Vreau să văd dacă e bine. Şi mă-ntreb despre Mandor. Bănuiesc că l-ai trimis într-un loc sigur.
– Oh, cel mai bun, răspunse Ghost. La fel şi pentru Regina Jasra. Pe ea o voiai, nu?
– Nu chiar. De fapt, nu-l *vreau* pe niciunul. Voiam doar să văd…
Ghost dispăru într-o clipită, în timp ce încă vorbeam. Nu eram deloc convins că dorinţa de a-mi face pe plac era o îmbunătăţire a spiritului războinic de mai devreme.
Am extras Atuul lui Luke şi am încercat contactul.
Am auzit cum trece cineva pe coridor. Paşii se îndepărtară.
Am simţit prezenţa lui Luke, dar nicio imagine a locului în care se afla nu ajunse la mine.
– Luke, mă auzi? am întrebat.
– Da, răspunse. Eşti okay, Merle?
– Sunt în regulă, am zis. Dar tu? Ai avut o luptă grea şi…
– Sunt bine.
– Ţi-aud vocea, dar nu văd nimic.
– Am o întrerupere a Atuurilor. Nu ştii s-o repari?
– Nu m-am ocupat niciodată de asta. Va trebui să mă înveţi tu cândva. Îîî, de fapt, de ce s-au întrerupt?
– Probabil cineva vrea să intre în contact şi să vadă ce am de gând.
– Dacă ai de gând să conduci un raid comando asupra Amberului, o să fiu al naibii de supărat.
– Haide! Ştii că am jurat! E ceva cu totul diferit.
– Credeam că eşti prizonierul lui Dalt.
– Statutul meu e neschimbat.
– Ei bine, aproape că te-a ucis o dată şi ieri te-a bătut de ţi-a sunat apa în cap.
– Prima oară, a dat peste vraja unui bătrân fanatic pe care o

lăsase Sharu drept capcană; a doua oară a fost o chestiune de afaceri. O să fiu okay. Dar în clipa asta ceea ce fac e strict confidenţial, şi trebuie s-o iau din loc. Pa.

Dispărut Luke, prezenţa.

Paşii se opriseră, şi am auzit o bătaie într-o uşă din apropiere. După un timp, am auzit cum se deschide, apoi se închide. Nu auzisem vreun schimb de cuvinte. Deoarece mă aflasem în apropiere şi cele două apartamente cele mai apropiate erau al lui Benedict şi al meu, am început să-mi pun întrebări. Eram absolut sigur că Benedict nu era în apartamentul lui şi mi-am amintit că nu-mi încuiasem uşa când ieşisem. În consecinţă…

Luând Giuvaierul Judecăţii, am traversat încăperea şi am ieşit pe coridor. Am verificat uşa lui Benedict. Încuiată. Am privit în jos spre holul nord-sud şi m-am întors la scară şi am cercetat toată zona. N-am văzut pe nimeni. M-am repezit spre apartamentul meu şi am stat ascultând un timp la fiecare uşă. Niciun sunet dinăuntru. Singurele alternative la care m-am gândit erau încăperile lui Gerard, în josul coridorului lateral, şi ale lui Brand, care se aflau în spatele apartamentului meu. Mă gândisem să dărâm un perete – în spiritul recentei idei a remodelării şi redecorării declanşată de Random – adăugând încăperile lui Brand apartamentului meu, pentru un apartament foarte mare. Zvonurile că apartamentul lui era bântuit, totuşi, şi vaietele pe care le auzeam uneori prin pereţi, târziu în noapte, m-au făcut să-mi schimb părerea.

Atunci am pornit iute, bătând şi, în cele din urmă, încercând uşile lui Brand şi Gerard. Niciun răspuns, şi ambele erau încuiate. Din ce în ce mai ciudat.

Frakir îmi dăduse o scurtă pulsaţie când atinsesem uşa lui Brand şi, deşi am fost în alertă câteva clipe, nimic straniu nu se apropiase. Eram pe punctul de a o considera ca o reacţie la rămăşiţele vrăjilor misterioase pe care le văzusem ocazional prin apropiere, când am observat că Giuvaierul Judecăţii pulsa.

Am ridicat lanţul şi am privit în interiorul pietrei. Da, o imagine căpătase formă. Am văzut holul de după colţ, cele două uşi ale mele şi opera de artă de pe perete. Uşa din stânga – cea care ducea în dormitorul meu – părea a fi conturată cu roşu şi pulsa. Asta însemna că trebuia s-o evit sau să mă năpustesc înăuntru? Ăsta-i necazul cu sfatul mistic.

M-am întors şi am trecut iar de colţ. De data asta, piatra – simţind poate îndoiala mea şi hotărând că o indicaţie ar fi bună –

mă arătă pe mine apropiindu-mă şi deschizând uşa pe care o arăta. Fireşte, dintre cele două, uşa aceea era încuiată…

Am cotrobăit după cheie, gândindu-mă că nici măcar nu mă puteam năpusti cu spada scoasă, fiindcă tocmai mă dispensasem de Grayswandir. Totuşi, aveam pregătite câteva vrăji viclene. Poate că una dintre ele m-ar fi putut salva dacă lucrurile o luau razna. Poate nu.

Am răsucit cheia şi am dat uşa de perete.

– Merle! ţipă ea şi am văzut că era Coral Stătea lângă patul meu, unde zăcea aşa-zisa ei soră, *ty'iga.* Îşi duse brusc o mână la spate. Îîî, m-ai luat prin surprindere.

– Viceversa, am răspuns în echivalentul care *există* în Thari. Care-i treaba, doamnă?

– M-am întors să-ţi spun că l-am găsit pe tatăl meu şi i-am turnat o poveste liniştitoare despre Coridorul Oglinzilor de care mi-ai povestit. Chiar există aici un asemenea loc?

– Da. Oricum, n-o să-l găseşti în niciun ghid. Vine şi pleacă. Şi, s-a domolit?

– Îhîm. Dar acum se-ntreabă unde e Nayda.

– Asta e mai complicat.

– Da.

Roşi, şi îmi evită privirea. Părea conştientă, totuşi, că îi observasem stânjeneala.

– I-am spus că, poate, Nayda explorează locurile, aşa cum am făcut şi eu, continuă, şi că o să trimit după ea.

– Mm-hm.

Mi-am mutat privirea spre Nayda. Imediat, Coral se mişcă şi se lipi de mine. Îmi puse o mână pe umăr, mă trase spre ea.

– Credeam că vrei să dormi, rosti.

– Da, voiam. Am şi dormit. Am de îndeplinit nişte comisioane chiar acum.

– Nu înţeleg.

– Scurgerea timpului, am explicat. Am valorificat-o. M-am odihnit.

– Fascinant, spuse atingându-mi uşor buzele cu ale ei. Mă bucur că te-ai odihnit.

– Coral, am zis sărutând-o scurt, nu trebuie să-ţi baţi joc de mine. Ştii că eram obosit frânt când ai plecat. N-ai niciun motiv să crezi că n-aş fi fost în comă dacă te-ai întors atât de repede.

I-am prins încheietura stângă în spate şi i-am tras mâna în faţă, ridicând-o înte noi. Era surprinzător de puternică. Şi n-am

făcut niciun efort s-o silesc să desfacă mâna, pentru că am văzut printre degete ce anume ţinea. Era una dintre bilele metalice folosite adesea de Mandor pentru a crea vrăji improvizate. I-am dat drumul mâinii.

– Pot să-ţi explic, rosti, în sfârşit întâlnindu-mi privirea şi păstrând-o.

– Aş vrea să poţi, am zis. De fapt, aş fi vrut s-o faci un pic mai devreme.

– Poate că povestea pe care ai auzit-o despre moartea ei şi despre corpul ei ca gazdă pentru un demon e adevărată, rosti. Dar în ultima vreme s-a comportat frumos cu mine. A devenit în sfârşit sora pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Apoi, tu m-ai adus aici şi am văzut-o aşa, neştiind ce plănuieşti, de fapt, să faci cu ea…

– Vreau să ştii că nu i-aş face rău, Coral, am întrerupt-o. Îi sunt dator pentru servicii din trecut. Când eram tânăr şi naiv pe umbra Pământ, probabil că m-a salvat de mai multe ori. N-ai niciun motiv să te temi pentru ea aici.

Îşi înălţă capul spre dreapta şi mă privi chiorâş.

– N-aveam de unde să ştiu asta, din cele rostite de tine. M-am întors, sperând că pot sparge vraja sau măcar s-o ridic îndeajuns încât să vorbesc cu ea. Voiam să aflu dacă e într-adevăr sora mea – sau altceva.

Am oftat. Am întins mâna ca s-o strâng de umăr şi am constatat că încă ţineam Giuvaierul Judecăţii în mâna stângă. Atunci i-am strâns braţul cu dreapta şi am zis:

– Ascultă, înţeleg. A fost o bădărănie din partea mea să-ţi arăt cum zace sora ta şi să nu intru în mai multe detalii. Nu pot decât să dau vina pe oboseala cruntă şi să-mi cer scuze. Îţi promit că nu suferă. Dar chiar nu vreau să mă amestec în vraja asta în clipa de faţă, pentru că nu e a mea…

Exact atunci Nayda gemu uşor. Am studiat-o câteva secunde, dar nu mai urmă nimic.

– Tu ai apucat bila metalică din aer? am întrebat. Nu-mi amintesc să fi văzut vreuna pentru vraja finală.

Coral clătină din cap.

– Zăcea pe pieptul ei. Ţinea o mână pe ea, spuse.

– Ce te-a împins să cauţi aici?

– Poziţia părea nenaturală, asta-i tot. Uite.

Îmi dădu bila. Am luat-o şi am cântărit-o în palma mâinii drepte. Habar n-aveam cum funcţionează chestiile astea. Bilele

metalice erau pentru Mandor ceea ce era Frakir pentru mine – un obiect de magie personală hipersensibil, născut din inconştientul său în inima Logrusului.

– O s-o pui la loc? întrebă Coral.

– Nu. Aşa cum am spus, n-a fost una dintre vrăjile mele. Nu ştiu cum funcţionează şi nu vreau să încurc lucrurile.

– Merlin…? şopti Nayda cu ochii încă închişi.

– Mai bine am merge să vorbim în camera alăturată, i-am zis lui Coral. Totuşi, am să-i fac mai întâi o vrajă de-a mea. Doar un simplu soporific…

Aerul scânteie şi se roti în spatele lui Coral, şi probabil că ghici din privirea mea că se petrece ceva, pentru că se răsuci.

– Merle, ce-i asta? întrebă retrăgându-se spre mine când o arcadă aurie prinse contur.

– Ghost? am spus.

– Corect, veni răspunsul. Pe Jasra n-am găsit-o. Dar l-am adus pe frati-tu.

Mandor, încă îmbrăcat în negru, cu părul o masă imensă de alb-argintiu, apăru brusc, privind la Coral şi Nayda, concentrându-se asupra mea, începând să zâmbească, păşind în faţă. Apoi privirea i se schimbă şi se opri. Se holbă. Nu-i văzusem niciodată o asemenea expresie înfricoşată pe chip.

– Blestemat Ochi al Haosului! exclamă chemând un ecran protector printr-un gest. Cum aţi ajuns aici, lângă asta?

Făcu un pas înapoi. Arcada se prăbuşi imediat într-o frumos caligrafiată literă „O”, şi Ghost alunecă în jurul camerei ca să plutească în dreapta mea.

Deodată, Nayda se ridică în şezut pe pat, aruncând priviri sălbatice.

– Merlin! strigă ea. Eşti bine?

– Până acum, da, am răspuns. N-ai de ce să-ţi faci griji. Ia-o uşor. Totul e-n ordine.

– Cine mi-a modificat vraja? întrebă Mandor în timp ce Nayda îşi zvârli picioarele peste marginea patului şi Coral se ghemui.

– A fost un fel de accident, am zis.

Am desfăcut palma dreaptă. Imediat, sfera metalică levită şi se năpusti în direcţia lui, ratând-o cu puţin pe Coral, ale cărei mâini erau acum întinse într-un model de arte marţiale, deşi părea nesigură ce sau pe cine trebuie să înfrunte. Astfel că se răsuci continuu – Mandor, Nayda, Ghost, din nou…

– Linişteşte-te, Coral, am zis. Nu eşti în pericol.

– Ochiul stâng al Şarpelui! urlă Nayda. Eliberează-mă, o, Tu, Cel Fără de Formă, şi mă poţi lua zălog!

Între timp, Frakir mă avertiza că nu e în ordine, în caz că nu observasem.

– Ce mama naibii se întâmplă? am strigat.

Nayda ţâşni în picioare, se năpusti înainte şi, cu acea putere demoniacă supranaturală, smulse Giuvaierul Judecăţii din mâna mea, mă împinse într-o parte şi fugi pe coridor.

M-am clătinat, mi-am revenit.

– Puneţi mâna pe *ty'iga!* am urlat, şi Ghostwheel fulgeră pe lângă mine urmat de bilele lui Mandor.

10

Următorul pe hol am fost eu. Am luat-o la stânga şi am început să alerg. O fi rapidă *ty'iga,* dar şi eu sunt.

– Credeam că trebuia să mă protejezi! am strigat după ea.

– Asta a fost înainte de legământul maică-ti!

– Ce? am spus. Maică-mea?

– Ea m-a pus sub un *geas* să am grijă de tine când termini şcoala, răspunse. Asta rupe jurământul! În sfârşit, liberă!

– La naiba! am zis.

Apoi, în timp ce se apropia de scară, în faţa ei apăru Semnul Logrusului, mai mare decât îl chemasem vreodată, umplând coridorul din perete în perete, enervat la culme, extinzându-se, incandescent, tentacular, cu un abur roşiatic de ameninţare plutind deasupra. Dădea dovadă de mare îndrăzneală să se manifeste în felul ăsta aici, în Amber, pe teritoriul Modelului, aşa că mi-am dat seama că ştacheta era foarte ridicată.

– Primeşte-mă, oh, Logrus, strigă ea, pentru că eu port Ochiul Şarpelui, şi Logrusul se deschise, dând naştere unui tunel incandescent spre centrul său. Într-un fel, puteam spune că celălalt capăt era situat nu departe de capătul coridorului.

Numai că Nayda se oprise, ca şi cum întâlnise brusc un paravan de sticlă, şi înţepeni într-o poziţie de concentrare. Trei dintre sferele lucitoare ale lui Mandor se învârteau în jurul formei ei cataleptice.

Fusesem luat pe sus şi lipit de perete. Mi-am ridicat braţul drept ca să blochez cine ştie ce-ar mai veni asupra mea, în timp ce priveam în spate.

O imagine a Modelului însuşi, la fel de mare ca aceea a Logrusului, tocmai ce-şi făcuse apariţia la câteva zeci de centimetri în spatele meu, întinzându-se în direcţia Naydei pe aceeaşi distanţă ca a Logrusului, înglobând-o pe doamnă sau pe *ty'iga* între polii existenţei, ca să zic aşa, şi, întâmplător, incluzându-mă accidental şi pe mine odată cu ea. Zona de lângă Model deveni strălucitoare ca o dimineaţă însorită, în vreme ce zona din celălalt capăt luă aspectul unui amurg posomorât. Oare erau pe punctul de a reconstitui Big-Bang-ul/Crunch-ul, m-am întrebat, eu fiind un nedorit martor de o clipă?

– Îîî, Înălţimile Voastre, am început simţindu-mă obligat să le vorbesc ceremonios şi dorindu-mi să fi fost Luke, care ar fi reuşit mult mai bine să ducă la capăt o asemenea formulare. E cel mai potrivit moment de a folosi un arbitru imparţial şi tocmai se întâmplă ca eu să fiu cel mai în măsură, dacă veţi avea bunăvoinţa să…

Cerculeţul auriu despre care ştiam că e Ghostwheel ajunse brusc deasupra capului Naydei, lungindu-se în jos în forma unui cilindru. Ghost se ajustase cu orbitele sferelor lui Mandor şi, probabil, se izolase împotriva forţelor pe care le exercitau, pentru că acestea încetiniră, şovăiră şi, în final, căzură pe podea, două izbind peretele din faţa mea şi una rostogolindu-se pe scări departe în dreapta.

Semnele Modelului şi Logrusului începură atunci să avanseze, şi m-am aruncat iute la pământ ca să stau departe de Model.

– Nu vă apropiaţi mai mult, băieţi, rosti deodată Ghostwheel. N-aţi vrea să ştiţi de ce sunt în stare dacă mă enervaţi mai mult decât sunt deja.

Amândouă Semne ale Puterii se opriră din înaintare. De după colţul din stânga, sus, am auzit vocea de beţiv a lui Droppa, într-un fel de baladă obscenă, venind încoace. Apoi tăcere. Trecură câteva clipe, şi începu să cânte „Rock of Ages”[1] cu o voce mult, mult mai slabă. După care încetă şi asta, urmată de o bufnitură puternică şi de zgomot de sticlă spartă.

Mi-am dat seama că aş reuşi, de la o distanţă ca asta, să-mi extind conştiinţa în Giuvaier. Dar nu ştiam ce consecinţe ar putea avea, având în vedere că niciunul dintre cele patru principii implicate în confruntare nu era uman. Am simţit tentativa unui contact prin Atu.

---

[1] Celebru musical rock, montat în 1986, la Hollywood. (n. trad.)

– Da? am şoptit.

Se auzi atunci vocea lui Dworkin.

– Indiferent ce control ai deţine asupra lucrurilor, spuse, foloseşte-l pentru a ţine Giuvaierul departe de Logrus.

Exact atunci o voce spartă, modificându-şi înălţimea şi genul de la o silabă la alta, se auzi din tunelul roşu.

– Înapoiază Ochiul Haosului, rosti. Unicornul l-a luat de la Şarpe atunci când s-au luptat, la începuturi. A fost furat. Înapoiază-l. Înapoiază-l.

Faţa albastră pe care o văzusem deasupra Modelului nu se materializa, dar vocea pe care o auzisem răspunse:

– S-a plătit cu sânge şi durere. Gloria s-a dus.

– Giuvaierul Judecăţii şi Ochiul Haosului sau Ochiul Şarpelui sunt denumiri diferite ale aceleiaşi pietre? am spus.

– Da, răspunse Dworkin.

– Ce se întâmplă dacă Şarpele îşi recapătă ochiul? am întrebat.

– Probabil că Universul se va sfârşi.

– Oh, am zis.

– Ce ofertă mi se face? întrebă Ghost.

– Pripită structură, intona vocea Modelului.

– Artefact nesăbuit, se vaită Logrusul.

– Lăsaţi complimentele, rosti Ghost, şi daţi-mi ceea ce vreau.

– Ţi l-aş putea smulge, răspunse Modelul.

– Te-aş putea distruge şi într-o secundă, declară Logrusul.

– Dar niciunul din voi n-o va face, răspunse Ghost, deoarece o asemenea concentrare a atenţiei şi energiilor v-ar face vulnerabili unul faţă de altul.

În minte, l-am auzit pe Dworkin chicotind.

– Spuneţi-mi de ce e nevoie de confruntarea asta, continuă Ghost, după atâta amar de vreme.

– Echilibrul s-a stricat în defavoarea mea datorită acţiunilor recente ale acestui renegat, răspunse Logrusul – o explozie de flăcări apărând deasupra capului meu, probabil pentru a arăta identitatea renegatului în chestiune.

Am simţit miros de păr ars, şi am evitat focul.

– O clipă! am strigat. Nu prea am avut de ales!

– Dar a existat o opţiune, se văită Logrusul, şi ai făcut alegerea.

– Într-adevăr, a făcut-o, răspunse Modelul. Dar asta a servit numai la redresarea echilibrului pe care l-ai tras de partea ta.

– Redresare? Cu vârf şi îndesat! Acum echilibrul e în favoarea

ta! În afară de asta, era în favoarea mea, datorită tatălui acestui trădător. Urmă o altă minge de foc, pe care am evitat-o din nou. N-a fost lucrarea mea.

– Probabil tu ai inspirat-o.

– Dacă-mi poţi da mie Giuvaierul, spuse Dworkin, pot să-l ţin deoparte de ei până când se rezolvă chestiunea.

– Nu ştiu dacă pot pune mâna pe el, dar o să ţin minte asta.

– Dă-mi-l mie, îi spuse Logrusul lui Ghost, şi te voi lua cu mine ca Prim Servitor.

– Eşti un procesor de date, rosti Modelul. Îţi voi da cunoştinţe cum n-are nimeni în toate Umbrele.

– Îţi voi da putere, spuse Logrusul.

– Nu mă interesează, spuse Ghost şi cilindrul se roti şi dispăru.

Fata, Giuvaierul, totul dispăruse.

Logrusul se tângui, Modelul mârâi şi Semnele ambelor Puteri se grăbiră să se-ntâlnească, undeva lângă cea mai apropiată încăpere a lui Bleys.

Am chemat cele mai protectoare vrăji pe care le ştiam. În spatele meu l-am simţit pe Mandor făcând la fel. Mi-am acoperit capul, mi-am tras genunchii şi…

Mă prăbuşeam. Printr-un şoc luminos, fără zgomot. Am fost izbit de bucăţi de sfărâmături. Din mai multe direcţii. Aveam presentimentul că tocmai cumpărasem ferma şi că voi muri fără a avea posibilitatea de a-mi dezvălui interiorul în natura realităţii: Modelului nu-i păsa de copiii Amberului mai mult decât o făcea Logrusul cu cei de la Curţile Haosului. Puterilor le păsa, poate, numai de ele, una de cealaltă, de principiile cosmice fundamentale, de Unicorn şi de Şarpe, care pentru ele nu erau, probabil, decât manifestări geometrice. Nu le păsa de mine, de Coral, de Mandor, probabil nici măcar de Oberon sau de Dworkin însuşi. Eram total nesemnificativi sau, cel mult, unelte, sau uneori belele, ca să fim folosiţi sau distruşi după cum se ivea ocazia…

– Dă-mi mâna, spuse Dworkin şi l-am văzut ca într-un contact prin Atu. Am întins mâna şi…

… m-am prăbuşit la picioarele lui pe un covor colorat, întins pe o podea din piatră, într-o încăpere fără ferestre pe care mi-o descrisese cândva tatăl meu, plină cu cărţi şi artefacte exotice, luminată de boluri de lumină care atârnau sus în aer fără vreun suport vizibil.

– Mulţumesc, am spus ridicându-mă încet, scuturându-mă şi

masându-mi un loc dureros în coapsa stângă.

– Am prins o adiere din gândurile tale, spuse. E mai mult de-atât.

– Sunt convins. Dar uneori îmi place să-mi golesc mintea. Cât adevăr era în prostia aia despre care se certau Puterile?

– Oh, în totalitate, spuse Dworkin, după mintea lor. Cel mai mare obstacol în înţelegere este interpretarea pe care o dă fiecare faptelor celuilalt. Asta, şi faptul că totul poate fi dat întotdeauna cu un pas înapoi – de pildă, spărtura din Model care a întărit Logrusul, şi posibilitatea ca Logrusul să-l fi influenţat în mod activ pe Brand s-o facă. Dar, în cazul ăsta, Logrusul ar putea pretinde că asta a fost răzbunarea pentru Ziua Crengilor Rupte, cu multe secole în urmă.

– N-am auzit de asta, am zis.

Ridică din umeri.

– Nu mă surprinde. N-a fost deloc o chestiune importantă, decât pentru ei. Ceea ce vreau să spun e că, dacă te cerţi aşa cum o fac ei, te îndrepţi spre o regresiune infinită – înapoi la cauzele iniţiale, care sunt întotdeauna dubioase.

– Atunci, care e răspunsul?

– Răspunsul? Aici nu suntem la şcoală. Nu există răspunsuri care să conteze, decât poate pentru un filosof – vreau să zic, niciunul cu aplicaţii practice.

Turnă o ceaşcă mică cu un lichid verde dintr-o sticlă argintie şi mi-o dădu.

– Bea asta, spuse.

– E cam devreme pentru mine.

– Nu e răcoritoare. E tratament, explică. Eşti într-o stare de şoc, fie că ai observat, fie că nu.

Am dat de duşcă băutura şi m-a ars ca o spirtoasă, deşi nu părea a fi aşa ceva. Am simţit că încep să mă relaxez în următoarele minute, în locuri în care nici măcar nu-mi dădeam seama că sunt încordat.

– Coral, Mandor... am spus.

Făcu un gest şi coborî un glob luminos, veni mai aproape. Făcu un semn în aer cu un gest pe jumătate familiar, şi ceva asemănător Semnului Logrusului, fără Logrus, veni spre mine. O imagine se formă în interiorul globului.

Acea lungă porţiune a coridorului unde avusese loc întâlnirea fusese distrusă, odată cu scările, apartamentul lui Benedict şi, posibil, al lui Gerard. De asemeni, apartamentele lui Bleys,

porţiuni din al meu, sufrageria în care mă aflasem cu scurt timp în urmă şi colţul de nord-est al bibliotecii lipseau, la fel şi podeaua şi tavanul. Dedesubt, am văzut că porţiuni ale bucătăriei şi sălii de arme fuseseră lovite şi, posibil, multe altele pe traseu. Privind în sus – globurile magice acomodându-se de minune – am putut vedea cerul, ceea ce însemna că explozia trecuse prin etajele trei şi patru, provocând probabil stricăciuni apartamentului regal împreună cu scările de la mansardă şi, poate, laboratorului – şi cine ştie căror altor lucruri.

Stând pe marginea abisului lângă ceea ce fusese o secţiune a apartamentelor lui Bleys sau Gerard, era Mandor, cu braţul drept evident rupt, mâna vârâtă în spatele centurii negre late. Coral se sprijinea greoi pe umărul lui stâng şi avea sânge pe faţă. Nu sunt sigur că era total conştientă. Mandor o ţinea cu stânga după talie şi o bilă metalică se rotea în jurul lor. În diagonală faţă de abis, Random stătea pe o grindă masivă lângă deschiderea spre bibliotecă. Cred că Martin stătea pe o grămăjoară, dedesubt şi în spate. Încă mai ţinea în mână saxofonul. Random părea mai mult decât agitat şi parcă striga.

– Voce! Voce! am spus.

– … rocitul Lord al Haosului aruncându-mi palatul în aer! spunea Random.

– Doamna e rănită, înălţimea Voastră, spuse Mandor.

Random îşi trecu o mână peste faţă. Apoi privi în sus.

– Dacă e o cale uşoară de a o aduce în apartamentul meu, Vialle e foarte pricepută în anumite domenii ale medicinei, spuse cu voce mai moale. Ca şi mine, că veni vorba.

– Unde se află apartamentul, Înălţimea Voastră?

Random se înclină într-o parte şi arătă în sus.

– Se pare că n-o să fie nevoie de uşă ca să intraţi, dar n-aş putea spune dacă a mai rămas ceva din scară ca să urcaţi sau dacă ar trebui s-o traversaţi dacă există.

– Mă descurc, zise Mandor şi încă două bile veniră spre el şi se aşezară pe orbite excentrice în jurul lui şi al lui Coral.

La scurt timp, amândoi fură ridicaţi în aer şi purtaţi uşor spre deschizătura pe care o semnalase Random.

– Vin şi eu imediat, strigă în urma lor Random.

Parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar privi distrugerile, lăsă în jos capul şi se răsuci. Am făcut acelaşi lucru.

Dworkin îmi oferi încă o doză din medicamentul verde şi am luat-o. Un fel de tranchilizant, se pare, pe lângă celelalte efecte.

– Trebuie să merg la ea, i-am spus. Îmi place doamna şi vreau să mă asigur că e bine.

– Cu siguranţă pot să te trimit acolo, spuse Dworkin, deşi nu ştiu ce-ai putea face pentru ea în plus faţă de ceilalţi. Poate că ai cheltui mai profitabil timpul dacă ai porni în urmărirea acelei structuri rătăcitoare care îţi aparţine – Ghostwheel. Trebuie convins să înapoieze Giuvaierul Judecăţii.

– Foarte bine, am aprobat. Dar, mai întâi, vreau s-o văd pe Coral.

– Apariţia ta ar putea cauza o întârziere considerabilă din cauza explicaţiilor care ţi s-ar cere.

– Nu-mi pasă, i-am spus.

– În regulă. O clipă.

Se duse şi luă de pe perete ceea ce părea a fi o baghetă magică în teacă, care atârnase într-un cui. Agăţă teaca la centură, după care traversă spre un mic birou şi scoase dintr-un sertar o cutiuţă plată îmbrăcată în piele. Aceasta scoase un slab sunet metalic când o strecură într-un buzunar. O cutiuţă cu bijuterii dispăru în mânecă fără zgomot.

– Vino pe aici, îmi spuse apropiindu-se şi luându-mă de mână.

Mă răsuci şi mă conduse spre colţul cel mai întunecat al încăperii, unde nu remarcasem că atârnă o oglindă înaltă, ciudat înrămată. Capacitatea de reflectare era stranie, prin aceea că ne arăta pe noi şi camera din spatele nostru cu perfectă limpezime de la distanţă, dar, cu cât ne apropiam de suprafaţa ei, cu atât imaginile deveneau mai neclare. Puteam vedea ce anume vine, vine. Dar eu, la fel de încordat ca Dworkin, deja cu un pas în avans faţă de mine, am păşit prin suprafaţa ceţoasă şi am ţopăit după el.

M-am clătinat şi mi-am recăpătat echilibrul, revenindu-mi în jumătatea întreagă a apartamentului regal spulberat de explozie, în faţa unei oglinzi decorative. M-am retras iute şi am pipăit-o cu vârful degetelor, dar suprafaţa ei rămase solidă. Silueta scundă, încovoiată a lui Dworkin stătea în faţa mea şi încă mă ţinea de mâna dreaptă. Privind peste acest profil, care într-un fel era o caricatură a mea, am văzut că patul fusese mutat spre est, departe de colţul distrus, şi o deschizătură largă ocupată mai înainte de o bucată de podea. Random şi Vialle stăteau lângă partea dinspre noi a patului, cu spatele spre noi. O studiau pe Coral, care era întinsă pe cuvertură şi părea inconştientă. Mandor, aşezat într-un fotoliu greoi la picioarele patului,

observând operaţiile, a fost primul care a remarcat prezenţa noastră, pe care o aprobă cu un semn din cap.

– Cum… se simte? am întrebat.

– Comoţie, răspunse Mandor, şi o rană la ochiul drept.

Random se întoarse. Orice ar fi vrut să-mi spună îi îngheţă pe buze când văzu cine se afla lângă mine.

– Dworkin! zise. A trecut atâta timp. Nu ştiam dacă mai eşti în viaţă. Eşti… în regulă?

Piticul chicoti.

– Înţeleg ce spui şi sunt lucid, răspunse. Acum, aş dori s-o examinez pe doamna.

– Bineînţeles, răspunse Random dându-se la o parte.

– Merlin, spuse Dworkin, vezi dacă poţi da peste dispozitivul ăla al tău, Ghostwheel, şi cere-i să înapoieze artefactul pe care l-a împrumutat.

– Înţeleg, am spus întinzând mâna după Atuuri.

Câteva clipe mai târziu încercam, încercam…

– Ţi-am simţit intenţia acum câteva momente, Tată.

– Ei bine, ai Giuvaierul sau nu?

– Da, tocmai am terminat cu el.

– Terminat?

– Am terminat să-l utilizez.

– În ce fel l-ai… utilizat?

– Aşa cum am înţeles de la tine că trecerea conştiinţei cuiva prin el îţi asigură o oarecare protecţie împotriva Modelului, m-am întrebat dacă ar putea da rezultate pentru o creatură sintetizată ideal, aşa ca mine.

– O sintagmă frumoasă, „sintetizată ideal”. De unde vine?

– Am inventat-o eu când căutam cea mai potrivită denumire.

– Presupun că te-a respins.

– Nu.

– Oh. Chiar ai trecut prin tot obiectul?

– Da.

– Ce efect a avut asupra ta?

– E greu de estimat. Percepţiile mele sunt modificate. E dificil de explicat… E ceva subtil, orice ar fi.

– Fascinant. Acum, poţi să-ţi trimiţi conştiinţa în piatră, de la distanţă?

– Da.

– Când vom scăpa de toate necazurile, o să vreau să te testez din nou.

– Şi eu sunt curios să ştiu ce s-a schimbat.
– Între timp, e nevoie de Giuvaier aici.
– Vine.
Aerul tremură în faţa mea.
Ghostwheel apăru sub forma unui cerculeţ argintiu, cu Giuvaierul Judecăţii în centru. Mi-am făcut mâna căuş şi l-am luat. I l-am dat lui Dworkin, care nici măcar nu mă învrednici cu o privire când îl primi. Am coborât privirea spre chipul lui Coral şi am renunţat rapid, dorindu-mi să n-o fi făcut. Am revenit lângă Ghost.
– Unde e Nayda? am întrebat.
– Nu sunt sigur, răspunse. Mi-a cerut s-o părăsesc – acolo, lângă grota de cristal – după ce i-am luat Giuvaierul.
– Ce făcea?
– Plângea.
– De ce?
– Poate pentru că ambele ei misiuni în viaţă au dat greş. Avea sarcina să te păzească până când o şansă nebănuită i-a dat ocazia să obţină Giuvaierul, caz în care a fost eliberată de prima directivă. De fapt, aşa s-a şi întâmplat; numai că eu am văduvit-o de piatră. Acum nu ştie încotro s-o apuce.
– Ai zice că e fericită să fie, în sfârşit, liberă. De fapt, n-a fost liberă în niciuna dintre sarcini. Se poate întoarce dincolo de Rimwall să facă exact ce fac demonii lipsiţi de griji.
– Nu chiar, Tată.
– Ce vrei să spui?
– Pare a fi blocată în acel trup. Aparent, nu-l poate abandona pur şi simplu aşa cum a făcut-o cu celelalte trupuri folosite. E ceva legat de faptul de a nu fi primul ocupant.
– Oh. Presupun că ar putea, îîî, termina şi astfel s-ar elibera.
– Am sugerat asta, dar nu e convinsă că merge aşa. S-ar putea s-o ucidă odată cu trupul, acum că e blocată în el.
– Deci, încă se află undeva, lângă grotă?
– Nu. Îşi păstrează puterile *ty'igăi,* ceea ce face din ea un fel de creatură magică. Cred că, pur şi simplu, a rătăcit prin Umbră în timp ce eu mă aflam în grotă, experimentând Giuvaierul.
– De ce în grotă?
– Acolo mergi ca să faci treburi clandestine, nu-i aşa?
– Mda. Atunci cum se face că te-am putut contacta acolo prin Atu?
– Deja terminasem experimentul şi plecasem. De fapt, o

căutam pe ea atunci când m-ai chemat.

– Cred că n-ar fi rău să te duci s-o mai cauţi.

– Cu siguranţă. Nu ştiu cât succes voi avea, totuşi. Creaturile magice nu lasă atât de uşor urme ca acelea obişnuite.

– Încearcă oricum. Mi-ar plăcea să aflu unde s-a dus şi dacă pot face ceva pentru ea. Poate noua ta orientare ne va ajuta – într-un fel.

– Vom vedea, spuse şi dispăru.

M-am încovoiat. Oare ce va spune Orkuz? m-am întrebat. O fiică rănită şi cealaltă posedată de un demon şi rătăcind undeva în Umbră. M-am dus la piciorul patului şi m-am rezemat de scaunul lui Mandor. Întinse mâna stângă şi mă strânse de braţ.

– Nu cred că ai învăţat ceva despre pusul oaselor la loc acolo în lumea-umbră, nu-i aşa? întrebă.

– Mă tem că nu, am răspuns.

– Păcat, răspunse. Va trebui să-mi aştept rândul.

– Te-am putea teleporta undeva unde să fii îngrijit imediat, am spus întinzând mâna spre cărţi.

– Nu, spuse. Vreau să văd lucrurile rezolvate aici.

În timp ce vorbea, am observat că Random părea angajat într-o comunicare intensă prin Atu. Vialle stătea alături ca şi cum l-ar fi protejat de deschizătura din perete şi de orice s-ar fi putut ivi pe-acolo. Dworkin continua să se ocupe de chipul lui Coral, trupul lui blocând vederea, astfel că nu ştiam exact ce face.

– Mandor, am spus, ştiai că maică-mea a trimis *ty'iga* să aibă grijă de mine?

– Da, răspunse. Mi-a spus atunci când ai ieşit din cameră. O parte a vrăjii nu-i îngăduia să-ţi spună asta.

– Era acolo să mă protejeze sau să mă şi spioneze?

– Asta n-aş putea să-ţi spun. Chestiunea n-a ieşit la iveală. Dar se pare că temerile ei erau întemeiate. Erai în pericol.

– Crezi că Dara ştia despre Jasra şi Luke?

Schiţă o ridicare din umeri, se înfioră, reflectă mai bine.

– Din nou, nu ştiu sigur. Dacă ştia, nu-ţi pot răspunde nici la următoarea întrebare: Cum a aflat? Okay?

– Okay.

Random termină o conversaţie, acoperind un Atu. Apoi se întoarse şi o privi un timp pe Vialle. Părea că e pe punctul de a rosti ceva, se gândi mai bine, privi în depărtare. Se uită la mine. Atunci am auzit-o pe Coral gemând, şi am privit într-o parte, ridicându-mă.

– O clipă, Merlin, spuse Random, înainte să pleci.

I-am întâlnit privirea. Dacă era furioasă sau pur şi simplu curioasă, n-aş putea spune. Încordarea sprâncenelor, îngustimea ochilor puteau arăta orice.

– Sir? am zis.

Se apropie, mă apucă de cot şi mă îndepărtă de pat, conducându-mă spre intrarea în camera alăturată.

– Vialle, îţi împrumut studioul pentru câteva clipe, rosti.

– Sigur, răspunse ea.

Mă conduse înăuntru şi închise uşa în urma noastră. Pe partea cealaltă a încăperii un bust al lui Gerard căzuse şi se făcuse ţăndări. Ceea ce părea a fi proiectul la care lucra acum Vialle – o creatură marină cu multe braţe, cum nu mai văzusem niciodată – ocupa o zonă de lucru în capătul îndepărtat al studioului.

Random se răsuci brusc spre mine şi îmi scrută chipul.

– Ai urmărit evenimentele Begma-Kashfa? întrebă.

– Mai mult sau mai puţin, am răspuns. Bill m-a pus la curent noaptea trecută. Eregnor şi toate celelalte.

– Ţi-a spus că vom introduce Kashfa în Cercul de Aur şi vom rezolva problema Eregnorului prin recunoaşterea dreptului Kashfei asupra acelui teritoriu?

Nu mi-a plăcut felul în care pusese întrebarea asta şi nu voiam să-l bag în belea pe Bill. Se pare că această chestiune era încă secretă atunci când vorbiserăm. Aşa că:

– Mă tem că nu-mi amintesc toate amănuntele, am zis.

– Ei bine, asta plănuiam să fac, îmi spuse Random. De obicei noi nu dăm garanţii de genul ăsta – că vom favoriza o ţară în detrimentul celeilalte – dar Arkans, Ducele de Shadburne, ne-a cam tras în piept. Era cel mai bun şef de stat posibil pentru scopurile noastre şi eu pregătisem calea să ia tronul, acum când ticăloasa roşcată a ieşit din peisaj. El ştia că se poate sprijini un pic pe mine, totuşi – întrucât risca acceptând tronul în urma unei duble rupturi la succesiune – şi a cerut Eregnorul, aşa că i l-am dat.

– Înţeleg totul, dar nu văd cum mă afectează pe mine.

Întoarse capul şi mă privi chiorâş cu ochiul stâng.

– Încoronarea trebuia să fie astăzi. De fapt, urma să mă gătesc şi să mă teleportez acolo în scurt timp…

– Foloseşti timpul trecut, am remarcat pentru a umple tăcerea pe care o instaurase.

– Asta fac. Asta fac, mormăi răsucindu-se, făcând câţiva paşi,

odihnindu-şi piciorul pe o bucată de statuie sfărâmată, revenind. Bunul Duce, la ora asta, e fie mort fie întemniţat.

– Şi nu va avea loc nicio încoronare? am zis.

– *Au contraire*[1], răspunse Random încă studiindu-mi chipul.

– Mă predau, am zis. Spune-mi ce se petrece.

– În dimineaţa asta, în zori, a fost o lovitură.

– De palat?

– Posibil şi asta. Dar a fost sprijinită de o forţă militară din exterior.

– Ce făcea Benedict în acest timp?

– I-am ordonat să retragă trupele ieri, chiar înainte de a mă întoarce acasă. Lucrurile păreau stabile, şi n-ar fi dat bine în cadru să ai trupe de luptă din Amber staţionate aici în timpul încoronării.

– Adevărat, am spus. Deci, cineva a pătruns aici, aproape odată cu retragerea lui Benedict şi l-a ucis pe cel care trebuia să fie rege, fără ca forţele poliţieneşti locale să sugereze măcar că nu-i frumos?

Random încuviinţă lent.

– Cam aşa e, spuse. De ce crezi că s-au întâmplat toate astea?

– Poate că nu erau total nemulţumiţi de noua stare de lucruri.

Random zâmbi şi pocni din degete.

– Inspirat, spuse. Cineva ar putea crede că ştiai ce se petrece.

– S-ar putea înşela, am zis.

– Astăzi, fostul tău coleg de clasă Lukas Raynard devine Rinaldo întâiul, Rege de Kashfa.

– Să fiu al naibii. Habar n-aveam că-şi doreşte cu adevărat slujba asta. Ce-ai de gând să faci?

– Cred că o să lipsesc de la încoronare.

– Vreau să zic, pe termen ceva mai lung.

Random oftă şi se întoarse, dând cu piciorul în moloz.

– Vrei să zici, dacă am de gând să-l trimit înapoi pe Benedict, să-l detroneze?

– Într-un cuvânt, da.

– Asta ne-ar crea o imagine destul de proastă. Ceea ce tocmai a făcut Luke nu e deasupra politicii graustarkiene[2] care

---

[1] Dimpotrivă – în lb. franceză în original. (n. trad.)

[2] Graustark e o ţară imaginară în estul Europei, folosită ca decor în câteva romane ale lui George Barr McCutcheon. Se pare că ar putea fi vorba chiar de România, în unele dintre ele. (n. trad.)

prevalează în zona aceea. Am fost acolo şi am pus în ordine ceva care putea deveni rapid un măcel politic. Am putea reveni s-o facem din nou, dacă ar fi vorba de o lovitură nătângă dată de un general nebun sau de vreun nobil cu iluzii de grandomanie. Dar pretenţia lui Luke e legitimă şi, de fapt, e mai puternică decât a lui Shadburne. E tânăr şi face o bună impresie. Am avea mult mai puţină justificare să revenim acum decât am avut iniţial. Chiar şi aşa, aproape că voiam să risc să fiu calificat drept agresor ca să-l ţin departe de tron pe ucigaşul ăla de fiu al nemernicei. Atunci omul meu din Kashfa mi-a zis că se află sub protecţia Viallei. Aşa că am întrebat-o despre asta. Ea spune că e adevărat, şi că tu ai fost de faţă când s-a-ntâmplat. A zis c-o să-mi povestească după ce termină Dworkin operaţia, în caz că ar avea nevoie de abilităţile ei empatice. Dar eu nu mai pot aştepta. Povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat.

– Mai întâi spune-mi tu ceva.

– Ce anume?

– Ce forţe militare l-au adus la putere pe Luke?

– Mercenarii.

– Ai lui Dalt?

– Da.

– Okay. Luke a renunţat la răzbunarea împotriva Casei de Amber, am zis. A făcut-o deliberat, în urma unei conversaţii cu Vialle, chiar noaptea trecută. Atunci i-a dat inelul. La momentul acela am crezut că voia să-l împiedice pe Julian să încerce să-l ucidă, în timp ce ne aflam în drum spre Arden.

– Asta a fost drept răspuns la aşa-zisul ultimatum al lui Dalt legat de Luke şi Jasra?

– Corect. Nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că întreaga afacere ar putea fi o capcană – să-i adune pe Luke şi pe Dalt astfel încât să iasă din scenă şi să pună la cale lovitura. Asta ar fi însemnat că, în chiar cazul că lupta ar fi fost înscenată, şi acum cred că aşa a fost, Luke ar fi avut şansa să vorbească cu Dalt înainte de a se întâmpla.

Random ridică mâna.

– Aşteaptă, spuse. Revino şi povesteşte-mi totul de la început.

– Corect.

Ceea ce am şi făcut. În clipa în care am terminat, amândoi parcurseserăm lungimea studioului de nenumărate ori.

– Vezi tu, spuse, întreaga afacere sună ca ceva pus la cale de Jasra înainte de cariera ei ca piesă de mobilier.

– Şi eu m-am gândit la asta, am zis sperând că nu mă va întreba unde se află ea în clipa asta.

Şi, cu cât mă gândeam mai mult, amintindu-mi de reacţia ei la aflarea veştii că Luke ne urmase în raidul nostru în Ţinut, cu atât am început să cred nu numai că ştia exact ce se petrece, dar chiar că îl contactase pe Luke mai devreme decât o făcusem eu atunci.

– A făcut-o destul de subtil, remarcă el. Probabil că Dalt a acţionat respectând vechile ordine. Neştiind cum să-l ia pe Luke sau cum s-o găsească pe Jasra pentru noi instrucţiuni, a riscat cu simulacrul acela asupra Amberului. Benedict l-ar fi scuipat din nou, cu aceeaşi dibăcie şi efect mai mare.

– Adevărat. Presupun că trebuie să-i dai diavolului partea lui, atunci când vine vorba de curaj. Asta mai înseamnă şi că Luke trebuie să fi pus la cale un complot rapid şi a pus la punct lupta aceea falsă în timpul scurtei lor întâlniri din Arden. Deci cu adevărat deţinea controlul acolo, şi ne-a făcut să credem că e prizonier, ceea ce a exclus posibilitatea ca el să reprezinte o ameninţare pentru Kashfa, deşi într-adevăr era o ameninţare – dacă vrei să priveşti lucrurile astfel.

– Cum altfel ar putea fi privite?

– Ei bine, cum ai spus tu însuţi, pretenţia lui nu e chiar nemeritată. Ce ai de gând să faci?

Random îşi masă tâmplele.

– Să mă duc după el, să împiedic încoronarea, chiar dacă e o mişcare foarte nepopulară, spuse. În primul rând, totuşi, sunt curios. Spui că băiatul ăsta e un mare nemernic. Ai fost acolo. A convins-o pe Vialle să-l ia sub protecţia ei?

– Nu, n-a făcut-o, am spus. A părut la fel de surprins ca şi mine de gestul ei. A renunţat la răzbunare pentru că a simţit că onoarea i-a fost satisfăcută, că, până la un punct, fusese folosit de maică-sa, şi din prietenie pentru mine. A făcut-o fără să bată toba. Eu cred totuşi că i-a dat inelul pentru ca răzbunarea să ia sfârşit acolo, astfel încât niciunul dintre noi să nu-l mai vâneze.

– E stilul ei, spuse Random. Dacă aş fi crezut că vrea să profite de ea, aş fi plecat eu însumi în căutarea lui. Dificultatea mea e deci involuntară şi cred că pot trăi cu asta. Îl pun pe Arkans pe tron, după care e dat la o parte în ultima secundă de cineva aflat sub protecţia soţiei mele. Aproape că arată ca un fel de mic dezacord aici, în miezul lucrurilor – şi nu-mi place să las impresia asta.

– Bănuiesc că Luke va fi foarte conciliant. Îl cunosc destul de bine ca să ştiu că apreciază toate aceste nuanţe. Presupun că pentru Amber va fi foarte uşor de tratat cu el, la orice nivel.

– Pariez că da. De ce n-ar face-o?

– N-ar avea niciun motiv, am zis. Ce se va întâmpla acum cu tratatul?

Random zâmbi.

– Nu-mi pasă. Niciodată nu m-au interesat bogăţiile Eregnorului. Acum, dacă va trebui neapărat un tratat, îl vom face *ab initio.* Totuşi, nu sunt chiar sigur că avem nevoie de unul. Să-i ia naiba.

– Pariez că Arkans e încă în viaţă, am spus.

– Crezi că Luke îl ţine ostatic, în ciuda faptului că i-am acordat statutul Cercului de Aur?

Am dat din umeri.

– Cât de apropiat eşti de Arkans?

– Ei bine, l-am pregătit pentru asta, şi simt că-i sunt dator. Oricum, nu chiar atât de mult.

– Logic.

– Ar fi o pierdere de imagine pentru Amber o apropiere directă de o putere de mâna a doua precum Kashfa în vremurile astea.

– Adevărat, am spus, şi, din acest motiv, Luke încă nu e oficial şef de stat.

– Dacă ar fi după mine, Arkans s-ar bucura încă de plăcerile vieţii în casa lui de vacanţă, totuşi, şi Luke chiar pare a fi un prieten de-al tău – un prieten ticălos, dar prieten.

– Ai vrea să pomenesc asta în timpul unei viitoare discuţii despre sculptura atomică a lui Tony Price[1]?

Încuviinţă.

– Simt că vei purta această discuţie despre artă foarte curând. De fapt, ar fi potrivit să fii de faţă la încoronarea unui prieten – ca persoană particulară. Moştenirea ta dublă ne va fi de folos, şi el va fi oricum onorat.

– Chiar şi aşa, pariez că vrea acel tratat.

– Chiar dacă am fi de acord să-l acceptăm, nu-i vom garanta Eregnorul.

– Înţeleg.

– Şi nu eşti împuternicit să-ţi iei vreun angajament.

---

[1] Tony Price (1937–2000), autointitulat „artist atomic” şi activist împotriva înarmării nucleare. Celebrele sale măşti create din deşeuri i-au adus faima internaţională.

– Înţeleg şi asta.

– Atunci, ce-ar fi să te cureţi un pic şi să te duci să vorbeşti cu el despre asta? Camera ta e chiar după abis. Poţi să ieşi prin spărtura din perete şi să cobori pe o grindă care am observat că e intactă.

– Okay, aşa voi face, am răspuns îndreptându-mă în direcţia aceea. Dar mai întâi o întrebare, total în afara subiectului.

– Da?

– Tatăl meu s-a întors de curând?

– După ştiinţa mea, nu, spuse clătinând uşor din cap. Fireşte, ne pricepem cu toţii destul de bine să ascundem venirile şi plecările, dacă vrem. Dar cred că mi-ar fi spus că e aici.

– Presupun că da, am zis şi m-am răsucit şi am ieşit prin perete, ocolind abisul.

11

Nu.

M-am atârnat de grindă, m-am balansat, şi mi-am dat drumul. Am aterizat aproape graţios în mijlocul coridorului, într-o zonă care putea fi plasată aproximativ la mijloc între cele două uşi ale mele, cu excepţia faptului că prima lipsea, ca şi bucata de zid prin care asigura intrarea (sau ieşirea, în funcţie de partea pe care te aflai), ca să nu mai pomenesc de fotoliul meu preferat şi de caseta în care ţineam scoicile pe care le culesesem de pe plajele lumii. Păcat.

M-am frecat la ochi şi m-am răsucit, pentru că până şi imaginea apartamentului meu în ruină se afla acum pe locul al doilea. La naiba, mai avusesem apartamente în ruină în trecut. De obicei, în jurul datei de 30 aprilie…

Ca în „Niagara Falls”[1], m-am răsucit lent…

Nu.

Ba da.

Vizavi de holul apartamentului meu, unde înainte era un perete gol, acum era un coridor care ducea spre nord. Văzusem o secundă lungimea lui scânteietoare în timp ce cădeam de pe grindă. Uluitor. Zeii tocmai măriseră tempo-ul muzicii mele de

---

[1] ? Aluzie la filmul „Niagara” cu Marylin Monroe, regia Henry Hathaway – 1953. (n. trad.)

atmosferă. Mai fusesem în coridorul ăsta, într-una dintre încăperile slujitorilor de la etajul patru, întinzându-se est-vest între două magazii. Una dintre anomaliile uimitoare ale Castelului Amber, Coridorul Oglinzilor, pe lângă faptul că părea mai lung într-o direcţie decât în cealaltă, conţinea nenumărate oglinzi. Literalmente nenumărate. Încearcă să le numeri, şi nu vei obţine niciodată acelaşi total de două ori. Lumânări pâlpâie puternic, în sfeşnice înalte, născând infinităţi de umbre. Există oglinzi mari, oglinzi mici, oglinzi înguste, oglinzi turtite, oglinzi colorate, oglinzi care deformează, oglinzi cu rame minuţios prelucrate – de ghips sau sculptate – oglinzi cu rame simple şi oglinzi fără niciun fel de rame; există oglinzi într-o multitudine de forme geometrice în unghiuri ascuţite, forme amorfe, oglinzi curbate.

Traversasem Coridorul Oglinzilor în mai multe ocazii, adulmecând parfumurile lumânărilor aromate, uneori simţind prezenţe subliminale printre imagini, lucruri care dispăreau într-o privire de o clipă. Simţisem farmecele amestecate ale locului dar, într-un fel, nu trezisem niciodată strigoii adormiţi. Poate am făcut bine. Niciodată nu ştii la ce să te aştepţi în locul acela; cel puţin aşa-mi spusese cândva Bleys. Nu era sigur dacă oglinzile te propulsau în tărâmuri obscure ale Umbrei, te hipnotizau şi îţi induceau stări de vis bizare, te trimiteau în tărâmuri pur simbolice decorate cu mobilierul spiritului, jucau jocuri ale minţii răutăcioase sau inofensive cu privitorul, nimic din toate astea, absolut toate sau unele din toate. Oricum, nu era chiar ceva inofensiv, întrucât hoţi, servitori şi vizitatori erau din când în când găsiţi fără suflare sau buimăciţi şi mormăind de-a lungul traseului scânteietor, uneori afişând expresii total neobişnuite. Şi, în general, în apropierea solstiţiilor şi echinocţiilor – deşi se putea întâmpla în orice anotimp – coridorul se deplasa singur într-un loc nou, uneori plecând pur şi simplu cu totul pentru un timp. De obicei era privit cu suspiciune, evitat, deşi adesea putea oferi fie recompense sau răni, fie un semn folositor sau o bună cunoaştere, fie o experienţă care te storcea de puteri. Nesiguranţa era cea care provoca fiori.

Şi uneori, mi s-a spus, era ca şi cum ar fi căutat o persoană anume, care să-i poarte însuşirile ambigui. În asemenea ocazii se spunea că e mai periculos să-l refuzi decât să-i accepţi invitaţia.

– Oh, haide, am zis. Acum?

Umbrele dansau de-a lungul său şi am prins o adiere din aromele acelea îmbătătoare. Am păşit înainte. Am întins mâna

stângă după colţ şi am pipăit zidul. Frakir nu se agită.

– Eu sunt Merlin, am zis, şi sunt destul de ocupat în clipa asta. Eşti sigur că nu vrei să reflectezi pe altcineva?

Flacăra cea mai apropiată păru, pentru o clipă, o mână incandescentă, făcând un semn.

– Rahat, am şoptit şi am intrat.

Când am intrat n-a fost niciun semn de tranziţie. Un covor din plante roşii acoperea podeaua. Particule de praf se roteau în aer în timp ce treceam. Eram eu lângă mine în multe înfăţişări, lumina pâlpâitoare a flăcărilor bălţându-mi veşmintele, transformându-mi chipul într-un dans al umbrelor.

Pâlpâit.

Pentru o clipă mi s-a părut că faţa severă a lui Oberon mă priveşte dintr-un mic oval înrămat în metal – fireşte, un truc luminos la fel de simplu ca umbra înălţimii sale.

Pâlpâit.

Aş fi jurat că o transformare animalieră a propriului meu chip mă privise o clipă, cu limba atârnând, dintr-un dreptunghi de argint viu la semiînălţime în stânga mea, înrămat în flori de ceramică, faţa umanizându-se când m-am răsucit iute, ca să se strâmbe la mine.

Mergând. Paşi înăbuşiţi. Respirând uşor încordat. M-am întrebat dacă n-ar trebui să chem vederea Logrusului meu sau chiar a Modelului. Totuşi, nu eram dispus să chem amintirea celor mai cumplite aspecte ale ambelor Puteri, încă prea proaspătă ca să fiu liniştit. Ceva urma însă să mi se întâmple, eram convins.

M-am oprit şi am examinat oglinda care credeam că poartă numărul meu – înrămată în metal negru, cu diverse semne ale artelor magice bătute în argint. Sticla era întunecată, ca şi cum spiritele dispăruseră din vedere în adâncurile ei. Chipul meu arăta mai uscăţiv, cu trăsăturile mult mai pronunţate, cel mai slab halou violet, poate, pâlpâind în jurul capului. Era ceva rece şi cumva sinistru în imaginea aceea dar, deşi am studiat-o multă vreme, nu se întâmplă nimic. Nu erau mesaje, iluminări, schimbări. De fapt, cu cât priveam mai mult, cu atât toate acele mici nuanţe dramatice păreau doar jocuri de lumină.

Am plecat mai departe, pe lângă imagini cu peisaje nepământeşti, creaturi exotice, fragmente de amintiri, aproape subliminale, cu prieteni morţi şi rude. Ceva într-un bazin flutură o greblă spre mine. Am fluturat şi eu mâna. Supravieţuind atât de

curând traumelor călătoriei mele prin tărâmul dintre umbre, nu mai eram chiar atât de intimidat de aceste manifestări de stranietate şi posibilă ameninţare, pe cât aş fi fost înainte. Mi s-a părut că văd un om spânzurat, balansându-se sub un vânt puternic, cu mâinile legate la spate, deasupra lui un cer în manieră El Greco.

– Am avut două zile dure, am spus cu voce tare, şi nu par a fi semne de pauză. Chiar sunt foarte grăbit, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ceva mă lovi în rinichiul drept şi m-am răsucit, dar nu era nimeni. Apoi am simţit o mână pe umăr, care m-a întors. Am cooperat iute. Nimeni.

– Îmi cer scuze dacă adevărul e necesar aici.

Mâini invizibile continuară să mă împingă şi să mă smucească, ducându-mă pe lângă câteva oglinzi atrăgătoare. Am fost condus spre o oglindă ieftină într-o ramă din lemn cu baiţ negru. Arăta ca şi cum provenea dintr-un magazin cu reduceri. Exista o uşoară imperfecţiune în sticlă, în apropierea ochiului meu stâng. Forţele care mă propulsaseră în acest punct mă eliberară. Mi-am dat seama că puterile care acţionează aici încercaseră, de fapt, să accelereze lucrurile conform cererii mele, mai degrabă decât să mă înghiontească într-o manieră arţăgoasă.

– Mulţumesc, am spus doar ca să mă asigur şi am continuat să privesc. Mi-am mişcat înainte şi înapoi capul, şi dintr-o parte în alta, dând naştere unor efecte de ondulare a imaginii mele. Am repetat mişcările în timp ce aşteptam să se întâmple ce trebuie.

Imaginea mea rămase neschimbată, dar la a treia sau a patra ondulare, fundalul se modifică. În spatele meu nu mai era un zid de oglinzi slab luminate. Dispăru şi nu mai reveni la următoarea mea mişcare. În locul lui se afla o grămadă de arbuşti negri sub un cer de seară. Am continuat să mişc uşor capul de mai multe ori, dar efectul ondulatoriu dispăruse. Arbuştii păreau foarte reali, deşi vederea mea periferică îmi arătă că holul era intact în ambele direcţii şi încă părea să aibă zidul pe mâna-dreaptă la ambele capete.

Am continuat să caut tufărişul parcă reflectat, căutând semne rele, prevestiri, semne sau măcar o mişcare cât de mică. Niciunul dintre acestea nu apăru, deşi exista o senzaţie foarte reală de adâncime. Aproape că simţeam o adiere răcoroasă în ceafă. Trebuie că am privit mai multe minute, aşteptând ca oglinda să producă ceva nou. Dar n-o făcu. Dacă asta era cea mai bună

ofertă a oglinzii era timpul s-o iau din loc, am hotărât.

Ceva păru să se agite în tufişuri în spatele meu, determinând reflexul s-o iau din loc. M-am răsucit brusc, ridicând mâinile în faţă.

Am văzut că vântul era cel care le agitase. Şi atunci mi-am dat seama că nu mai eram în coridor şi m-am răsucit iar. Oglinda şi peretele ei dispăruseră. Acum mă aflam în faţa unui deluşor, cu un contur de zidărie spartă în vârf. Lumina pâlpâia din spatele zidului sfărâmat. Mi se treziră atât curiozitatea, cât şi voinţa, aşa că am început să urc încet, cu toate simţurile la pândă, totuşi.

Pe măsură ce urcam, cerul părea să se întunece şi era fără nori, o mulţime de stele pulsând într-o constelaţie neobişnuită. M-am mişcat pe furiş printre stânci, ierburi, tufişuri, zidărie spartă. De dincolo de zidul acoperit cu viţă auzeam acum zgomot de glasuri. Deşi nu distingeam cuvintele, ceea ce auzeam nu părea a fi o conversaţie ci, mai degrabă, o cacofonie – ca şi cum mai mulţi indivizi, de ambele genuri şi de diverse vârste, rosteau monoloage simultane.

Ajungând în vârful dealului, am întins mâna până când am atins suprafaţa neregulată a zidului. Am hotărât să nu dau ocol ca să văd ce activitate se desfăşura de partea cealaltă. Mă puteam da de gol cine ştie cui. Părea mult mai simplu să ajung cât mai sus, să mă agăţ de vârful zonei celei mai joase, să mă trag în sus – ceea ce am şi făcut. Am găsit chiar câteva locuri de pus piciorul în timp ce mă apropiam de vârf, şi am reuşit să scap un pic de încordarea din braţe, lăsându-mi o parte din greutate pe ele.

M-am înălţat grijuliu pe parcursul ultimilor inci, privind peste stânca ruptă în interiorul structurii în ruină. Părea a fi un fel de biserică. Acoperişul era prăbuşit, şi peretele îndepărtat era încă în picioare, cam în aceeaşi stare ca acela pe care îl escaladasem. Era un altar dărăpănat într-o zonă ridicată, undeva în dreapta mea. Orice se-ntâmplase aici se petrecuse cu mult timp în urmă, pentru că arbuştii şi viţa-de-vie creşteau atât în interior cât şi afară, atenuând contururile stranelor prăbuşite, stâlpilor la pământ, bucăţilor de acoperiş.

Sub mine, într-o zonă liberă, era desenată o pentagramă mare. În fiecare dintre vârfurile stelei se afla o siluetă, cu faţa în afară. În interior, în cele cinci puncte în care se intersectau liniile, ardea câte o torţă înfiptă în pământ. Părea o variantă cumva neobişnuită a ritualurilor cu care eram familiarizat, şi m-am

întrebat ce căutau acolo, de ce cei cinci nu erau mai bine protejaţi şi de ce nu lucrau împreună, în loc să pară că fiecare e pe cont propriu şi îi ignoră pe ceilalţi. Cei trei pe care îi vedeam clar erau cu spatele spre mine. Cei doi cu faţa spre mine se distingeau mai greu, având feţele acoperite de umbre. Unele voci erau masculine; altele, feminine. Unul cânta; doi psalmodiau; ceilalţi doi păreau că vorbesc, deşi pe tonuri teatrale, artificiale.

M-am săltat mai sus, încercând să disting mai bine chipurile celor doi mai apropiaţi. Asta pentru că era ceva familiar în întregul ansamblu, şi simţeam că, dacă aş reuşi să identific unul, aş putea să aflu identităţile tuturor.

O altă întrebare aflată pe locurile fruntaşe ale listei mele era: Ce invocau ei? Eram oare în siguranţă aici pe zid, atât de aproape de operaţiune, dacă ar fi apărut ceva neobişnuit? Stinghereala nu părea a fi la locul ei acolo, jos. M-am tras un pic mai sus. Am simţit cum mi se modifică centrul de greutate exact în clipa în care vederea se îmbunătăţea. Apoi mi-am dat seama că mă deplasam înainte fără efort. O clipă mai târziu ştiam că zidul se rostogolea, purtându-mă în jos exact în centrul ritualului lor cu o coregrafie stranie. Am încercat să mă împing departe de zid, sperând să ating pământul rostogolindu-mă şi s-o iau la sănătoasa. Dar, deja era prea târziu. Împingerea mea bruscă mă ridică în aer dar nu-mi întrerupse cu adevărat impulsul spre înainte.

Nu se agită nimeni lângă mine, deşi ploaia de moloz căzu peste toţi şi, într-un târziu, am prins câteva cuvinte recognoscibile.

– … şi îţi ordon ţie, Merlin, să te supui acum puterilor mele! psalmodie una dintre femei.

La urma urmelor, un ritual foarte eficace, mi-am zis, în timp ce aterizam pe spate pe pentagramă, cu braţele fâlfâind lateral la nivelul umărului, cu picioarele desfăcute. Am reuşit să-mi ascund bărbia, protejându-mi capul, şi plesnitura braţelor păru să producă o atenuare a căzăturii astfel încât n-am fost ameţit de impact. Cele cinci turnuri înalte de foc dansară sălbatic în jurul meu câteva secunde, apoi se liniştiră într-o lumină constantă. Cele cinci siluete erau cu faţa în exterior. Am încercat să mă ridic şi am constatat că nu pot. Era ca şi cum aş fi fost ţintuit în poziţia aceea.

Frakir mă avertizase prea târziu, în timp ce cădeam, şi acum

nu ştiam ce să-l pun să facă. Aş fi putut să-l trimit să se furişeze pe oricare siluetă cu ordinul de a-şi croi drum şi a începe strangularea. Dar, până acum, nu ştiam care dintre ele merita un asemenea tratament, dacă exista vreuna.

– Nu-mi place să dau buzna pe nepregătite, am spus, şi îmi dau seama că aici e o întrunire particulară. Dacă cineva ar avea amabilitatea să mă elibereze, mi-aş vedea de drum…

Silueta din apropierea piciorului meu stâng se răsuci şi mă privi. Purta o robă albastră, dar n-avea nicio mască pe chipul înroşit de foc. Doar un zâmbet crispat, care dispăru când îşi linse buzele. Era Julia, şi avea un cuţit în mâna dreaptă.

– Întotdeauna băiatul mintos, rosti. Pregătit cu un răspuns obraznic pentru orice situaţie. E o pavăză pentru lipsa ta de dorinţă de a avea încredere în ceva sau cineva. Chiar şi în cei care te iubesc.

– Ar putea fi şi o dovadă de simţ al umorului, un lucru pe care încep să cred că nu l-ai avut niciodată.

Clătină uşor din cap.

– Tu ţii pe oricine la respect. N-ai pic de încredere.

– Specificul familiei, am zis. Dar prudenţa nu exclude afecţiunea.

Începu să ridice cuţitul, dar ezită o clipă.

– Vrei să spui că încă ţii la mine? întrebă.

– N-am încetat nicio clipă, am zis. Numai că ai devenit prea puternică dintr-o dată. Voiai mult mai mult de la mine decât puteam să-ţi ofer.

– Minţi, pentru că viaţa ta e în mâinile mele.

– M-aş putea gândi la motive mult mai rele ca să mint, am zis. Dar, din nefericire, spun adevărul.

Apoi se auzi o altă voce cunoscută, de undeva din dreapta.

– Era prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, dar îţi invidiez afecţiunea pentru ea.

Întorcând capul, am văzut şi această siluetă, acum cu faţa spre interior, şi era Coral şi ochiul drept îi era acoperit cu un petic negru şi, la rândul ei, ţinea un cuţit în mâna dreaptă. Apoi am văzut ce avea în stânga, şi am aruncat o privire înapoi spre Julia. Da, amândouă aveau cuţite şi furculiţe.

– *Et tu*[1], am zis.

– Ţi-am spus că nu vorbesc engleza, răspunse Coral.

---

[1] ? Şi tu – în lb. latină în original. (n. trad.)

– Şi noi două, răspunse Julia ridicându-şi ustensilele. Cine spunea că n-am simţul umorului?

Se scuipară una pe alta pe deasupra mea, ceva salivă neajungând prea departe.

Luke, mi-am dat seama, încercase probabil să rezolve chestiunile, punându-le pe amândouă faţă în faţă. Aveam senzaţia că, pentru mine, n-o să meargă.

– Aceasta e o concretizare a nevrozei maritale, am spus. E o experienţă proiectivă. E un vis cu ochii deschişi. E…

Julia căzu pe un genunchi şi mâna dreaptă fulgeră în jos. Am simţit lama intrându-mi în coapsa stângă.

Urletul meu fu întrerupt atunci când Coral îşi înfipse furculiţa în umărul meu drept.

– E ridicol! am strigat în timp ce alte ustensile sclipeau în mâinile lor şi simţeam noi junghiuri de durere.

Apoi silueta din punctul stelei din apropierea piciorului meu drept se răsuci lent, graţios. Era înveşmântată într-o mantie cafeniu închis, cu o margine galbenă, cu braţele încrucişate ţinând-o închisă până la nivelul ochilor.

– Opriţi-vă, nenorocitelor! ordonă ea deschizând mantia şi semănând perfect cu un fluture îmbrăcat în mantie de doliu. Era, fireşte, Dara, maică-mea.

Julia şi Coral deja ridicaseră furculiţele la gură şi mestecau. Lângă buzele Juliei se afla o mică perlă de sânge. Mantia continuă să fluture în vârful degetelor maică-mii ca şi cum ar fi fost vie, ca şi cum ar fi fost o parte din ea. Aripile ei le ascunse complet vederii mele pe Julia şi Coral, căzând peste ele în timp ce Dara continua să-şi extindă braţele, acoperindu-le, reducându-le la dimensiunea unor grămezi umane pe pământ, devenind din ce în ce mai mici până când mantia atârnă normal şi cele două dispărură de pe punctele stelei.

Din stânga mea se auziră atunci aplauze lente, delicate, urmate de un hohot răguşit.

– Extrem de bine executat, veni vocea aceea dureros de familiară, dar întotdeauna pe el l-ai plăcut cel mai mult.

– Mult, îl corectă ea.

– Nu e la fel şi sărmanul Despil? spuse Jurt.

– Eşti nedrept, îi spuse ea.

– Ţi-a plăcut acest Prinţ nebun al Amberului mai mult decât ai ţinut vreodată la tatăl nostru, care era un om minunat, îi spuse. De asta Merlin a fost întotdeauna preferatul tău, nu-i aşa?

– Nu-i chiar adevărat, Jurt, şi tu ştii asta, rosti ea.

Jurt izbucni din nou în râs.

– L-am invocat cu toţii pentru că îl vrem cu toţii, din diverse motive. Dar, până la urmă, dorinţele noastre ajung tot aici, nu-i aşa?

Am auzit mormăitul, şi am întors la timp capul ca să-i văd faţa alungindu-se ca botul lupului, colţii sclipind, în timp ce se lăsă în patru labe şi se repezi la umărul meu stâng, luând o bucată sângerândă din persoana mea.

– Opreşte-te! strigă ea. Fiară!

Îşi ridică botul şi urlă, şi scoase un ţipăt ca de coiot, un fel de râs dement.

O cizmă neagră îl izbi în umăr, făcându-l să zboare înapoi şi să se izbească de porţiunea de zid întreg din spatele lui, care se prăbuşi imediat sub el. Scoase doar un scâncet subţire înainte de a fi complet acoperit de moloz.

– Măi, măi, măi, am auzit-o pe Dara rostind şi, privind într-acolo, am văzut că şi ea ţinea un cuţit şi o furculiţă. Ce face un bastard ca tine într-un minunat loc ca acesta?

– Ţin în şah ultimul dintre prădători, pare-se, răspunse vocea care, cândva, îmi spusese o poveste foarte lungă conţinând nenumărate versiuni ale unui accident auto şi câteva gafe genealogice.

Ea se repezi spre mine, dar el interveni, mă prinse pe sub umeri şi mă azvârli din calea ei. Apoi mantia lui neagră, imensă, se răsuci ca aceea a unui matador, acoperind-o. Aşa cum făcuse ea cu Julia şi Coral, păru că se topeşte în pământ. Mă ridică în picioare, apoi se opri, ridică mantia şi o scutură. În timp ce o încheia cu o agrafă cu trandafir de argint, l-am studiat să văd dacă are colţi sau măcar tacâmuri.

– Patru din cinci, am spus scuturându-mă. Indiferent cât de real pare, sunt sigur că e ceva analogic sau anagogic adevărat. Cum se face că nu ai înclinaţii canibalice în acest loc?

– Pe de altă parte, spuse scoţându-şi o mănuşă de armură din argint, niciodată nu ţi-am fost un tată adevărat. E destul de greu când nici măcar nu ştii dacă există vreun copil. Aşa că nici eu nu vreau nimic de la tine.

– Ceea ce porţi arată a fi Grayswandir, am zis.

Încuviinţă.

– Se pare că te-a ajutat şi pe tine.

– Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta. Bănuiesc,

de asemeni, că nu tu eşti persoana potrivită s-o întreb dacă într-adevăr m-ai dus din grota aceea pe tărâmul dintre umbre.

– Oh, eu am fost.

– Bineînţeles, recunoşti asta.

– Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă n-aş recunoaşte. Atenţie! Peretele!

O privire rapidă îmi arătă că o altă mare porţiune din perete se prăbuşea spre noi. Atunci mă împinse, şi m-am prăbuşit din nou peste pentagramă. Am auzit pietrele sfărâmându-se înapoia mea şi m-am ridicat pe jumătate şi m-am târât ceva mai departe.

Ceva mă izbi în cap.

M-am trezit în Coridorul Oglinzilor. Zăceam cu faţa în jos, cu capul pe antebraţul drept, cu o bucată dreptunghiulară de piatră în mână, aromele lumânărilor plutind în jurul meu. Când am început să mă ridic, am simţit dureri în ambii umeri şi în coapsa stângă. O rapidă investigaţie îmi arătă că aveam tăieturi în toate cele trei locuri. Deşi nu puteam face prea multe în sprijinul demonstraţiei veridicităţii recentei mele aventuri, nici nu puteam neglija ce se întâmplă.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre coridorul care trecea pe lângă apartamentele mele.

– Unde te duci? strigă Random.

– Huh? Ce vrei să spui? am răspuns.

– Ai luat-o pe coridor, dar nu e nimic acolo.

– Cât timp am lipsit?

– Poate jumătate de minut, răspunse.

Am fluturat piatra pe care încă o aveam.

– Am văzut asta zăcând pe podea. Nu-mi dau seama ce e, am zis.

– Probabil a explodat dintr-un perete atunci când s-au înfruntat Puterile, spuse. Cândva, existau câteva arcade tivite cu pietre ca asta. Acum, cele mai multe acoperă podeaua ta.

– Oh, am spus. Ne vedem imediat, înainte să plec.

– Aşa să faci, răspunse şi eu m-am răsucit şi mi-am croit drum printr-unul dintre multele ziduri sfărâmate pe parcursul zilei, în camera mea.

Peretele de vizavi sărise şi el în aer, am observat, dând naştere unei deschizături largi înspre camerele pline de praf ale lui Brand. M-am oprit şi am examinat-o. Sincronicitate, mi-am zis. Părea că fusese cândva o arcadă care lega aceste încăperi. Am înaintat şi am examinat curba din partea stângă.

Da, fusese construită din pietre asemănătoare celei pe care o

ţineam eu. De fapt...

Am măturat podeaua şi am făcut piatra să alunece într-o zonă spartă. Se potrivea perfect. De fapt, când am împins-o un pic, n-am mai reuşit s-o deplasez. Oare chiar o adusesem din visul cu sinistrul ritual tată-mamă-frate-amanţi, de dincolo de oglindă? Sau o ridicasem pe jumătate inconştient la întoarcere, de undeva de unde ajunsese în timpul recentelor distrugeri arhitectonice?

M-am întors, dându-mi jos mantia, scoţându-mi cămaşa. Da. Pe umărul drept existau înţepături ca urmele de furculiţă, ceva ca o muşcătură de animal pe stângul. De asemeni, era sânge închegat pe cracul stâng al pantalonului în zona sfâşiată lângă coapsă. M-am spălat şi mi-am periat dinţii şi m-am pieptănat şi mi-am pus o cremă pe picior şi pe umărul stâng. Metabolismul familiei mă va vindeca pe parcursul unei zile, dar nu voiam ca un nou efort să redeschidă rănile şi să-mi umple de sânge noile veşminte.

Apropo...

Dulapul rămăsese neatins şi m-am gândit să port noile culori, ca să-i ofer lui Luke o amintire plăcută a încoronării; cămaşa aurie şi pantalonii albastru regal pe care i-am găsit, imitau aproape exact culorile din Berkeley; o vestă din piele vopsită în ton cu pantalonii; o mantie cu bordură aurie; centură neagră, mănuşi negre prinse sub centură, amintindu-mi că aveam nevoie de o spadă nouă. Şi stilet, că veni vorba. Mă gândeam la o pălărie, când o serie de zgomote îmi atrase atenţia. M-am întors.

Printr-un ecran de praf proaspăt aveam acum o privelişte simetrică în apartamentul lui Brand: în loc de o deschizătură zdrenţuită în perete, arcada stătea perfectă şi întreagă, cu peretele neatins de fiecare parte şi deasupra. Peretele din dreapta mea părea mai puţin distrus decât fusese mai devreme.

Am înaintat şi mi-am trecut mâna peste curbura pietrelor. Am inspectat şi zonele adiacente, căutând vreo spărtură. Niciuna. În regulă. Piatra fusese vrăjită. În ce scop?

Am pătruns prin arcadă şi am privit în jur. Încăperea era întunecată şi, din reflex, am chemat vederea Logrusului. Veni şi mă ajută, ca de obicei. Poate că Logrusul renunţase să-mi mai poarte pică.

La acest nivel am putut vedea resturile multor experimente magice, precum şi câteva vrăji pregătitoare. Majoritatea vrăjitorilor lasă o anume dezordine de magie în jur, invizibilă în mod normal, dar Brand parcă fusese un adevărat haplea, deşi,

fireşte, se cam grăbise atunci când încercase să dobândească controlul asupra universului. Nu e genul de ocupaţie în care îndemânarea să conteze aşa cum ar trebui în alte întreprinderi. Mi-am completat turul de inspecţie. Aici erau mistere, piese neterminate, şi dovezi că plecase pe căi magice pe care nu mi-aş fi dorit să le urmez. Totuşi, aici nu era nimic care m-ar fi putut pune în încurcătură şi nimic care să reprezinte un pericol grav şi imediat. Era posibil, acum când în sfârşit aveam ocazia să inspectez, să vreau să las arcada neatinsă şi să adaug apartamentele lui Brand apartamentului meu.

La ieşire mi-am zis să verific dulapul lui Brand ca să văd dacă are o pălărie potrivită cu ceea ce purtam. L-am deschis şi am descoperit un tricorn negru cu o pană aurie, care mi se potrivea perfect. Era un pic decolorat, dar mi-am amintit brusc o vrajă care schimbă culoarea. Când mă pregăteam să plec, ceva în spatele raftului de deasupra care adăpostea pălăriile licări o clipă, în viziunea Logrusului meu. Am întins mâna şi am luat-o.

Era o teacă verde-închis, lungă şi frumos bătută-în-aur, şi mânerul spadei care ieşea din ea părea a fi placat cu aur, cu un set de smaralde enorme în măciulie. Am luat-o şi am scos-o un pic, aşteptându-mă să se vaite ca un demon peste care cineva a turnat un balon de sticlă plin cu agheasmă. În loc de asta, şuieră şi fumegă un pic. Şi mai era un desen strălucitor lucrat în metalul spadei – aproape recognoscibil. Da, o porţiune a Modelului. Numai că acesta era din capătul Modelului, în timp ce al Grayswandir-ului era dintr-un punct apropiat de început.

Am scos-o din teacă şi, dintr-un impuls, am atârnat-o la centură. Spada tatălui său ar fi un frumos cadou pentru încoronarea lui Luke, mi-am zis. Aşa că am luat-o pentru el. Apoi am ieşit în coridorul lateral, mi-am croit drum peste o mică porţiune de zid prăbuşit din apartamentul lui Gerard, şi înapoi pe lângă uşa Fionei spre camera tatălui meu. Mai era un singur lucru pe care voiam să-l verific, şi spada îmi amintise de asta. Am pescuit cheia în buzunar, unde o transferasem din pantalonii plini de sânge. Apoi mi-am zis că ar fi mai bine să bat la uşă. Ce-ar fi dacă…

Am bătut şi am aşteptat, am bătut din nou şi am aşteptat iar. Întrucât n-a răspuns decât tăcerea, am descuiat uşa şi am intrat. N-am înaintat mai mult decât prima oară. Voiam doar să verific etajera.

Grayswandir dispăruse de pe cârligul unde o atârnasem.

Am dat înapoi, închizând şi încuind uşa. Faptul că şirul de cârlige fusese golit era o dovadă că cineva încercase să afle ceva şi încă nu era convins de ceea ce descoperise. Totuşi, fusese ceva ce voiam să aflu şi eu, şi asta m-a făcut să simt că informaţia finală era mai aproape decât credeam…

M-am întors pe lângă apartamentul Fionei. Am intrat din nou în apartamentul lui Brand prin uşa pe care o lăsasem întredeschisă. Am privit în jur până când am văzut o cheie într-o scrumieră din apropiere. Am încuiat uşa şi am pus cheia în buzunar; asta era aproape o prostie, pentru că oricine putea intra acum din camera mea, şi camerei mele îi lipsea un perete. Totuşi…

Am ezitat înainte de a traversa înapoi spre sufrageria mea cu Tabriz-ul pătat cu saliva *ty'igăi* şi parţial acoperit cu peretele prăbuşit. Era ceva aproape odihnitor în apartamentul lui Brand, un fel de atmosferă liniştită pe care chiar n-o observasem înainte. Am rătăcit un pic prin el, deschizând sertare şi privind în cutii magice, studiind un dosar cu desenele lui. Vederea Logrusului îmi arătă că ceva mic şi puternic şi magic era ascuns într-un stâlp al patului, radiind linii de forţă în toate direcţiile. Am deşurubat mânerul, am găsit compartimentul din el. Conţinea o punguţă de catifea cu un inel în interior. Inelul era lat, posibil din platină. Purta un dispozitiv ca o roată dintr-un metal roşiatic, cu nenumărate spiţe fine, multe dintre ele de grosimea firului de păr. Şi fiecare dintre acestea dezvolta o linie de putere ducând undeva, destul de posibil în Umbră, unde se afla vreo forţă ascunsă sau sursa vrăjii. Poate că lui Luke i-ar plăcea mai degrabă inelul decât spada. Când l-am pus pe deget, parcă şi-a extins rădăcinile chiar spre centrul trupului meu. Puteam simţi că le parcurg spre inel şi, de acolo, afară, de-a lungul acelor legături. Am fost impresionat de diversitatea energiilor pe care le atingea şi le controla – de la simplele forţe chtonice până la sofisticatele structuri ale înaltei Magii, de la elementele fundamentale la lucruri care păreau zei lobotomizaţi. M-am întrebat de ce nu-l purtase în ziua bătăliei Prăbuşirii Modelului. Dacă ar fi făcut-o, am senzaţia că ar fi fost cu adevărat invincibil. Am fi putut trăi cu toţii ca în Brandenberg în Castelul Brand. M-am întrebat, în acelaşi timp, de ce Fiona, în camera alăturată, nu detectase prezenţa inelului şi nu venise să-l caute. Pe de altă parte, nici eu n-am făcut-o. În felul în care acţiona, era greu de detectat la o distanţă de câteva zeci de centimetri.

Era uimitor câte comori ascunde acest loc. Să fi fost ceva legat

de efectul universului particular, despre care se spunea că poate fi obţinut în unele dintre aceste încăperi? Inelul era o frumoasă alternativă a Puterii Modelului sau a Logrusului, dotat cu atât de multe resurse. Probabil că au trebuit secole întregi pentru a da puteri acestui obiect. Orice ar fi dorit Brand de la el, nu făcuse parte dintr-un plan de scurtă durată. Mi-am zis că nu-i pot preda obiectul lui Luke – sau oricui altcuiva familiarizat cu Artele. Nici măcar nu m-am gândit că aş putea avea încredere într-un non-magician. Şi, cu siguranţă, nu voiam să-l pun la loc în piciorul patului. Oare ce pulsa la încheietură? Oh, da, Frakir. Pulsa de ceva timp, şi de-abia remarcasem.

– Îmi pare rău că ţi-ai pierdut vocea, bătrâne, am spus lovindu-l în timp ce exploram încăperea în căutarea ameninţărilor psihice şi fizice. Nu pot găsi aici niciun lucru blestemat de care să mă tem.

Imediat, şerpui în josul încheieturii şi încercă să-mi scoată inelul din deget.

– Opreşte-te! am ordonat. Ştiu că inelul ar putea fi periculos. Dar numai dacă îl foloseşti greşit. Sunt vrăjitor, mai ţii minte? Sunt familiarizat cu treburi de astea. Nu are nimic special de care să mă tem.

Dar Frakir îmi nesocoti ordinul şi continuă atacul asupra inelului, lucru pe care-l interpretam acum ca o formă de gelozie magică între artefacte. L-am legat strâns în jurul stâlpului patului şi l-am lăsat acolo, ca să-i dau o lecţie.

Am început să scotocesc apartamentul cu mai multă sârguinţâ. Dacă urma să păstrez spada ŞI inelul, ar fi fost bine să găsesc alt obiect de-al tatălui său pe care să i-l pot oferi lui Luke…

– Merlin! Merlin! am auzit zbierând undeva, dincolo de camera mea.

Ridicându-mă din dreptul unei spărturi în podea şi pereţii joşi, unde căutasem spărturi mai mari, am revenit la arcada mea şi am trecut prin ea în sufragerie. M-am oprit acolo în ciuda altor strigăte în care acum recunoşteam glasul lui Random. Peretele din faţa coridorului lateral era reconstruit mai mult de jumătate de când îl văzusem ultima oară – ca şi cum o echipă invizibilă de zidari şi tencuitori lucrase pe tăcute din clipa în care pusesem piatra din vis în poarta regatului lui Brand. Uluitor. Pur şi simplu stăteam şi mă holbam, sperând să văd ce se petrece în zona distrusă. Apoi l-am auzit pe Random mormăind: Cred c-a plecat, şi am strigat: Da? Ce e?

– Mută-ţi rapid fundul aici, sus, spuse. Am nevoie de sfatul tău.

Am păşit afară în coridor prin spărtura care rămăsese în acel zid şi am privit în sus. Imediat am simţit posibilităţile inelului pe care-l purtam, reacţionând ca un instrument muzical la nevoia imediată. Linia potrivită fu activată de îndată ce am formulat sugestia, şi am luat mănuşile de la centură şi le-am pus, în timp ce levitam către deschizătura din tavan. Asta pentru că m-am gândit că Random ar putea recunoaşte inelul ca aparţinând cândva lui Brand, ceea ce ar fi dus la o discuţie complicată pe care nu mi-o doream deocamdată.

Am ţinut mantia lipită de mine când am trecut prin gaură în studio, ca să ţin spada sub falduri.

– Impresionant, spuse Random. Mă bucur că-ţi exersezi muşchiul magic. De asta te-am chemat.

Am făcut o plecăciune. Fiind împopoţonat, asta m-a făcut să mă simt un pic curtenitor.

– Cum pot să-ţi fiu de folos?

– Lasă prostiile şi vino, spuse prinzându-mă de cot şi conducându-mă spre intrarea în dormitor.

Vialle stătea în prag, ţinând-o deschisă.

– Merlin? rosti ea când am atins-o în trecere.

– Da, am răspuns.

– Nu eram sigură, spuse.

– Apropo de ce? am întrebat.

– Că eşti tu.

– Oh, eu sunt, e-n regulă, am zis.

– E într-adevăr fratele meu, rosti Mandor ridicându-se din fotoliu şi apropiidu-se de noi. Braţul era prins în atele şi prins de umăr, chipul considerabil relaxat. Dacă ţi se pare ceva straniu la el, continuă, e din cauză că a avut câteva experienţe traumatizante de când a plecat de aici.

– E adevărat? întrebă Random.

– Da, am răspuns. Nu mi-am dat seama că e atât de evident,

– Eşti bine? întrebă Random.

– Se pare că sunt intact, am zis.

– Bun. Atunci o să lăsăm amănuntele povestirii tale pe altădată. După cum vezi, Coral a dispărut şi Dworkin, de asemeni. Nu i-am văzut plecând. Eram încă în studiou când s-a-ntâmplat.

– Când s-a-ntâmplat ce? am întrebat.

– Dworkin şi-a terminat operaţiunea, spuse Mandor, a luat-o pe

doamnă de mână, a ridicat-o în picioare şi a transportat-o departe de aici. A rezolvat totul foarte elegant. Acum stăteau lângă pat; apoi imaginea lor remanentă a trecut prin culorile spectrului şi a dispărut.

– Spui că el a transportat-o. De unde ştii că n-au fost extraşi de către Ghostwheel sau de una dintre Puteri? am întrebat.

– Pentru că i-am privit chipul, spuse, şi nu avea nicio expresie de surpriză, doar un mic zâmbet.

– Cred că ai dreptate, am recunoscut. Atunci cine s-a ocupat de braţul tău, dacă Random era în studiou şi Dworkin ocupat?

– Eu, rosti Vialle. Mă pricep.

– Deci tu ai fost singurul martor ocular la dispariţia lor? i-am spus lui Mandor.

Încuviinţă.

– Ce vreau eu de la tine, spuse Random, e o idee unde au dispărut. Mandor spune că nu ştie. Uite!

Îmi înmână un lanţ, de care atârna o structură metalică.

– Ce-i asta? am întrebat.

– A fost cel mai important din toate Giuvaierurile Coroanei, Giuvaierul Judecăţii. Doar atât mi-au lăsat. Au luat cu ei Giuvaierul.

– Oh, am zis. E în siguranţă dacă e în grija lui Dworkin. Spunea ceva despre un loc sigur unde să-l pună, şi ştie mai multe despre el decât oricare altul…

– S-ar putea să-şi fi luat din nou zborul, spuse Random. Nu mă interesează să-i discut meritele ca păstrător al Giuvaierului, totuşi. Vreau doar să ştiu unde naiba a plecat cu obiectul.

– Nu cred că a lăsat vreo urmă, spuse Mandor.

– Unde stăteau? am întrebat.

– Aici, spuse făcând un gest cu braţul sănătos, în dreapta patului.

M-am dus acolo, căutând calea cea mai potrivită prin puterile pe care le stăpâneam.

– Puţin mai aproape de piciorul patului.

Am încuviinţat, simţind că nu va fi deloc greu să mă întorc un pic în timp, în spaţiul meu personal.

Am simţit cum se înalţă curcubeul şi le-am văzut contururile. Stop.

O linie de forţă ieşi din inel, se prinse, luă curcubeul odată cu ei, trecu prin portalul care se închise cu o implozie blândă. Ridicând dosul palmei la frunte, mi se părea că privesc de-a

lungul liniei…

… într-o încăpere spaţioasă în care atârnau şase scuturi în stânga. În dreapta, o mulţime de steaguri şi steguleţe de lance. Un foc strălucea într-un şemineu enorm în faţa mea…

– Văd locul unde s-au dus, am spus, dar nu-l recunosc.

– Ai putea face cumva să vedem şi noi imaginea? întrebă Random.

– Poate, am răspuns dându-mi seama chiar în timp ce vorbeam că există o cale. Priviţi oglinda.

Random se răsuci, se apropie de oglinda prin care mă adusese Dworkin – acum cât timp?

– Pe sângele fiarei din ţăruş şi pe scoica ce e spartă în centrul lumii, am spus simţind nevoia de a mă adresa celor două puteri pe care le controlam, fie ca imaginea să apară!

Oglinda se aburi şi, când se limpezi, imaginea holului se văzu în ea.

– Să fiu al naibii, spuse Random. A luat-o cu el în Kashfa. Mă-ntreb de ce.

– Într-o bună zi va trebui să mă-nveţi trucul ăsta, frate, comentă Mandor.

– Întrucât eu voiam să mă-ndrept spre Kashfa, am spus, e ceva special ce-ar trebui să fac?

– Să faci? spuse Random. Află doar ce se petrece şi dă-mi de ştire, te rog!

– Desigur, am spus scoţând Atuurile.

Vialle veni şi-mi luă mâna ca un rămas bun.

– Mănuşi, comentă ea.

– Încercam să arăt un pic protocolar, am explicat.

– Există în Kashfa ceva de care Coral pare să se teamă, şopti ea. A mormăit despre asta în somn.

– Mulţumesc. Acum sunt pregătit pentru orice.

– Poţi spune asta ca să capeţi încredere, spuse ea, dar să n-o crezi niciodată.

Am izbucnit în râs în timp ce ţineam un Atu în faţa mea şi mă prefăceam că-l studiez, extinzându-mi forţa eului de-a lungul liniei pe care o trimisesem spre Kashfa. Am redeschis calea pe care o luase Dworkin şi am păşit pe ea.

12

Kashfa.

Stăteam în holul din piatră cenuşie, cu steaguri şi scuturi pe pereţi, papură răspândită pe podele, mobilă grosolană în jurul meu, un foc în faţa mea care nu alunga total umezeala locului, mirosuri grele de bucătărie în aer. Eram unica persoană din încăpere, deşi puteam auzi voci din toate direcţiile; de asemeni sunetele unor muzicanţi acordându-se şi exersând. Deci eram destul de aproape de acţiune. Dezavantajul sosirii în felul în care o făcusem în loc să folosesc Atuul era acela că nu era nimeni care să mă ghideze şi să-mi spună ce se petrece. Avantajul era acelaşi – adică, dacă era ceva de spionat, acum era timpul. Inelul, o veritabilă enciclopedie a magiei, îmi găsi o vrajă de invizibilitate în care m-am refugiat rapid.

Am petrecut următoarea oră explorând. Existau patru clădiri mari şi câteva mai mici în interiorul acestei zone centrale păzită de ziduri. Mai exista un alt sector dincolo de el şi încă unul dincolo de acesta – trei zone perfect concentrice acoperite cu iederă. Nu vedeam niciun semn evident de stricăciune, şi aveam senzaţia că trupele lui Dalt nu întâlniseră prea mare rezistenţă. Nicio urmă de jaf sau pârjol, dar soldaţii fuseseră angajaţi să elibereze o proprietate, şi aveam senzaţia că Jasra stipulase să rămână relativ intactă. Trupele ocupau toate cele trei inele, şi aveam impresia, după ce am tras un pic cu urechea, că vor rămâne până după încoronare. Erau câţiva soldaţi în piaţa largă din zona centrală, făcând mişto de soldaţii locali în uniformele lor elegante, în timp ce aşteptau procesiunea încoronării. Niciunul nu era posomorât, totuşi, poate pentru că Luke era simpatizat de ambele grupuri, şi se pare că mulţi indivizi din ambele tabere se cunoşteau.

Prima Biserică Unicorniană din Kashfa, aşa cum s-ar fi tradus titulatura, se afla dincolo de piaţa palatului propriu-zis. Clădirea în care sosisem era o clădire adiacentă, utilizabilă pentru orice, în clipa asta fiind folosită pentru a adăposti un număr de invitaţi de ultimă clipă, împreună cu servitori, curteni şi linge-blide.

Nu ştiam exact când va avea loc încoronarea, dar mi-am zis că ar fi mai bine să încerc să-l găsesc repede pe Luke, înainte de a fi prea prins în vâltoarea evenimentelor. Poate chiar ştia unde fusese dusă Coral şi de ce.

Aşa că mi-am găsit o nişă cu un perete gol, cu un fundal

neutru pe care, probabil, niciun localnic nu l-ar fi putut recunoaşte scos din context, am renunţat la vraja invizibilităţii, am găsit Atuul lui Luke şi am încercat să-l contactez. Nu voiam să creadă că sunt deja în oraş pentru că nu voiam să afle că posed puterea de a sosi aşa cum făcusem. Asta, conform teoriei că nu e bine niciodată să spui cuiva chiar totul.

– Merlin, rosti studiindu-mă. S-a aflat taina, sau ce?

– Mda, până şi detaliile, am spus. Felicitări de ziua încoronării tale.

– Hei! Porţi culorile şcolii!

– Ce naiba. De ce nu? Doar ai câştigat ceva, nu-i aşa?

– Ascultă. Nu e o chestiune chiar atât de festivă. De fapt, voiam să te contactez. Am nevoie de sfatul tău înainte de a merge mai departe. Poţi să mă aduci la tine?

– Nu sunt în Amber, Luke.

– Unde eşti?

– Ei bine… jos, am recunoscut. Sunt pe strada laterală dintre palatul tău şi clădirea alăturată care e un fel de hotel în clipa asta.

– Nu merge, rosti. Dacă m-ai duce acolo, aş fi identificat prea rapid. Du-te la Templul Unicornului. Dacă e relativ pustiu şi există un colţişor întunecat, liniştit, unde să putem vorbi, cheamă-mă şi du-mă acolo. Dacă nu, găseşte tu altceva, okay?

– Okay.

– Hei, cum ai ajuns aici, totuşi?

– Echipa de cercetaşi pentru o invazie, am zis. Încă o luare în posesie ar fi o lovitură-de-lovitură, nu-i aşa?

– Eşti la fel de hazliu ca un mahmur, spuse. Cheamă-mă.

Pauză.

Aşa că am traversat piaţa, urmând ceea ce părea marcat drept traseu al procesiunii. M-am gândit că s-ar putea să am ceva probleme la Casa Unicornului şi că aş avea nevoie de o vrajă ca să intru, dar nimeni nu-mi bară drumul.

Am intrat. Era încăpătoare şi decorată pentru ceremonie, cu o mare varietate de stegulețe pe pereţi şi flori pretutindeni. Unica persoană era undeva în faţă; o femeie înfofolită, care părea că se roagă. M-am dus în stânga, într-o zonă ceva mai întunecată.

– Luke, m-am adresat Atuului lui. E liber. Mă auzi?

I-am simţit prezenţa înainte de a-i prinde imaginea.

– Okay, spuse. Teleportează-mă, şi ne-am atins mâinile şi era acolo.

Mă bătu pe umeri.

– Ei bine, acum lasă-mă să te privesc, spuse. Mă-ntreb ce s-a ales de pulovărul meu inscripţionat?

– Cred că i l-ai dat lui Gail.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Ţi-am adus un cadou, am spus desfăcând mantia şi cotrobăind în partea cu centura spadei. Uite. Am dat peste spada tatălui tău.

– Glumeşti.

O luă, examina teaca, o răsuci de mai multe ori. Apoi o scoase un pic, şi şuieră iar şi scânteile dansară de-a lungul ei şi un pic de fum ieşi din ea.

– Chiar este! spuse. Werewindle, Spada Zilei – surioară cu Spada Nopţii, Grayswandir!

– Ce-i asta? Nu ştiam că există vreo legătură.

– Ar trebui să mă străduiesc să-mi amintesc întreaga poveste, dar e cale lungă înapoi. Mulţumesc.

Se răsuci şi făcu câţiva paşi, izbindu-şi arma de coapsă în timp ce mergea. Se întoarse brusc.

– M-au păcălit, rosti. Femeia aia a făcut-o din nou şi m-a scos total din sărite. Nu ştiu cum s-o scot la capăt de data asta.

– Ce? Despre ce vorbeşti?

– Maică-mea, explică. A făcut-o din nou. Tocmai când credeam că am luat frâiele în mână şi-mi vedeam de drumul meu, a venit ea şi mi-a stricat toate planurile.

– Cum a reuşit?

– L-a angajat pe Dalt şi pe băieţii lui să cucerească locul.

– Mda, ne-am gândit la asta. Apropo, ce s-a întâmplat cu Arkans?

– Oh, e okay. L-am arestat, fireşte. Dar e într-un loc bun şi are tot ce-şi doreşte. Nu i-aş face niciun rău. Întotdeauna mi-a plăcut de el.

– Atunci care-i problema? Ai câştigat. Acum ai propriul tău regat.

– La naiba, spuse, apoi aruncă o privire furişă spre altar. Cred că am fost păcălit, dar nu sunt chiar sigur. Vezi tu, nu mi-am dorit niciodată slujba asta. Dalt mi-a spus că vom cuceri Kashfa pentru Mami. Urma să vin cu el să restabilim ordinea, să proclamăm din nou pacea pentru familie, apoi s-o întâmpinăm la întoarcere cu toată pompa şi toate rahaturile. Cândva îmi închipuiam că vrea tronul înapoi, că n-o mai interesează soarta

mea. Aş fi luat-o din loc de-aici pentru ceva mai atrăgător, şi ea ar fi avut un regat întreg care să-i ocupe timpul. Nu s-a spus nimic despre acceptul meu pentru slujba asta idioată.

Am clătinat din cap.

– Nu înţeleg absolut nimic. Ai luat regatul pentru ea. De ce nu i-l dai şi tu să-ţi vezi de planurile tale?

Râse fără umor.

– Îl plăceau pe Arkans, spuse. Mă plac pe mine. De Mami nu sunt chiar atât de încântaţi. Nimeni nu pare atât de entuziasmat de revenirea ei. De fapt, există informaţii clare că, dacă ar încerca, ar fi într-adevăr o lovitură-de-lovitură.

– Presupun că încă te poţi retrage ca să-l laşi pe Arkans.

Luke izbi zidul de piatră.

– Nu ştiu dacă ar fi mai supărată pe mine sau pe ea pentru că l-a plătit atât de mult pe Dalt ca să-l elimine pe Arkans. Dar mi-a spus că era de datoria mea s-o fac şi, nu ştiu – poate că e. Tu ce crezi?

– E greu de dat un răspuns, Luke. Cine crezi că s-ar descurca mai bine, tu sau Arkans?

– Sincer, nu ştiu. Are o vastă experienţă în guvern, dar eu am crescut aici, şi ştiu cum trebuie condusă ţara şi cum să duci o treabă la bun sfârşit. Singurul lucru de care sunt sigur e că oricare dintre noi ar fi mai bun decât Mami.

Mi-am strâns braţele şi am meditat adânc.

– Nu pot să iau decizia în numele tău, am spus. Dar spune-mi, ce ţi-ar plăcea mai mult să faci?

Chicoti.

– Ştii că întotdeauna am fost comis-voiajor. Dacă ar fi să rămân în preajmă şi să fac ceva pentru Kashfa, mai degrabă i-aş reprezenta peste hotare ramurile industriale, ceea ce ar fi destul de nedemn pentru un monarh. Probabil că aş fi totuşi cel mai bun. Nu ştiu.

– E o problemă şi jumătate, Luke. Nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a-ţi spune pe ce cale s-o apuci.

– Dacă aş fi ştiut că se ajunge aici, l-aş fi ucis pe Dalt în Arden.

– Chiar crezi că l-ai putea învinge?

– Crede-mă, spuse.

– Ei bine, asta nu-ţi rezolvă problema de faţă.

– Adevărat. Am convingerea că va trebui să merg până la capăt.

Femeia privi de mai multe ori în direcţia noastră. Presupun că

vorbeam cam tare pentru locul în care ne aflam.

– Păcat că nu mai există şi alţi candidaţi pricepuţi, am spus coborând vocea.

– Pentru cineva din Amber, probabil că asta pare o nimica toată.

– La naiba, e casa ta. Ai dreptul s-o iei în serios. Numai că îmi pare rău că ai de-a face cu o asemenea problemă.

– Mda, majoritatea problemelor încep de acasă, nu-i aşa? Uneori îmi vine să plec şi să nu mă mai întorc.

– Ce s-ar întâmpla dac-ai face-o?

– Fie Mami ar reveni pe tron cu banda lui Dalt drept sprijin, ceea ce ar presupune un lung şir de execuţii ale celor la care mă gândesc că i-ar sta împotrivă, sau ar spune că nu merită şi s-ar îndrepta spre Ţinut. Dacă s-ar hotărî să se bucure de pensie, atunci coaliţia care l-ar fi sprijinit la început l-ar elimina probabil pe Arkans şi ar continua lucrurile de acolo de unde le-au lăsat.

– Ce curs al acţiunii ţi-ar fi mai pe plac? am spus.

– Ar accepta şi ar fi un război civil. Câştigi sau pierzi, ar duce ţara de râpă şi, fără îndoială, ne-ar ţine în afara Cercului de Aur şi de data asta. Apropo de…

– Nu ştiu, am răspuns iute. Nu sunt împuternicit să vorbesc cu tine despre Tratatul Cercului de Aur.

– Eram aproape convins, şi nu asta voiam să întreb. Eram doar curios dacă cineva din Amber ar fi zis: „Au făcut-o de oaie”, sau „Poate că o să le dăm încă o ţeapă ceva mai târziu”, sau „Suntem încă în tratative, dar pot să uite de garanţiile Eregnorului”.

Îmi adresă un rânjet fals şi i l-am întors.

– Poţi să uiţi de Eregnor, am spus.

– Îmi închipuiam. Cum rămâne cu restul?

– Am impresia că e „Hai să aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă”.

– Şi la asta m-am gândit. Dă-mi un raport bun, chiar dacă ei n-or să ţi-l ceară, okay? Apropo, presupun că prezenţa ta aici nu e ceva oficial?

– Personal, am zis, din punct de vedere diplomatic.

Doamna se ridică în picioare. Luke oftă.

– Mi-aş dori să găsesc drumul spre restaurantul lui Alice. Poate că Pălărierul ar vedea ceva ce nouă ne scapă, spuse. Hei! De unde vine el? Seamănă cu tine, dar…

Privea peste mine şi deja puteam simţi neliniştea. Nici măcar

nu m-am mai deranjat să chem Logrusul, totuşi, pentru că eram pregătit pentru orice.

M-am întors, zâmbind.

– Eşti pregătit să mori, frate? întrebă Jurt.

Ori reuşise să-i crească ochiul la loc, ori purta unul artificial, şi acum avea deja suficient păr care îi acoperea urechea. Degetul mic îi crescuse parţial.

– Nu, dar sunt pregătit să ucid, am zis. Mă bucur că s-a nimerit să treci pe-aici.

Făcu o plecăciune în batjocură. Avea o uşoară strălucire în jur. Puteam simţi puterea care curgea prin şi în jurul lui.

– Ai fost în Ţinut pentru tratamentul tău final? am întrebat.

– Nu cred că va fi necesar, spuse. Sunt mai mult decât potrivit pentru orice sarcină îmi propun, acum că deţin controlul acestor forţe.

– Ăsta e Jurt? întrebă Luke.

– Da, am răspuns. Ăsta e Jurt.

Jurt aruncă o privire rapidă spre Luke. L-am simţit cum se concentrează asupra spadei.

– Porţi acolo un obiect al puterii? întrebă. Lasă-mă să-l văd!

Întinse mâna, şi arma ţopăi în strânsoarea lui Luke, dar nu se eliberă.

– Nu, mulţumesc, rosti Luke şi Jurt dispăru. O clipă mai târziu apăru dinapoia lui Luke şi braţul îi cuprinse gâtul ca să-l sugrume. Luke îl înşfacă cu o mână, se apleacă şi-l răsuci aruncându-l peste umăr.

Jurt ateriză pe spate în faţa lui şi Luke nu mai schiţă niciun gest de a continua acţiunea.

– Scoate spada aceea, spuse Jurt, şi lasă-mă s-o văd. Apoi se scutură ca un câine şi se ridică în picioare. Ei bine? spuse.

– Nu văd de ce-ar fi nevoie de o armă când am de-a face cu unul ca tine, îi spuse Luke.

Jurt ridică ambele mâini deasupra capului şi le strânse în pumn. Se întâlniră, rămaseră în contact o clipă. Apoi le despărţi, mâna dreaptă extrăgând cumva o spadă lungă din stânga.

– Ar trebui să mergi în turneu cu spectacolul ăsta, spuse Luke. Acum.

– Scoate spada! strigă Jurt.

– Nu-mi place ideea de a mă lupta într-o biserică, îi spuse Luke. Nu vrei să mergem afară?

– Foarte amuzant, răspunse Jurt. Ştiu că afară ai o armată. Nu,

mersi. Chiar mi-ar face o anume plăcere să umplu de sânge un lăcaş al Unicornului.

– Ar trebui să vorbeşti cu Dalt, spuse Luke. Şi el o încasează în moduri ciudate. Să-ţi aduc un cal – sau un pui de găină? Sau poate un şoricel alb şi o folie de aluminiu?

Jurt atacă. Luke se retrase şi scoase spada tatălui său. Şuieră şi trozni şi scoase fum atunci când pară uşor şi atacă. Apăru brusc o expresie de spaimă pe chipul lui Jurt, retrăgându-se, clătinându-se. Când căzu, Luke îl lovi în stomac şi spada lui Jurt îi zbură din mână.

– Asta e Werewindle! şopti Jurt. Cum ai pus mâna pe spada lui Brand?

– Brand a fost tatăl meu, spuse Luke.

O expresie fugitivă de respect apăru pe chipul lui Jurt.

– Nu ştiam… mormăi, după care dispăru.

Am aşteptat. Am extins detectoare magice peste tot. Dar eram numai Luke, eu şi doamna, care se oprise la oarecare distanţă de noi, privind, ca şi cum s-ar fi temut să vină mai aproape în drumul de ieşire.

Apoi Luke se prăbuşi. Jurt stătea în spatele lui, după ce tocmai îl izbise în ceafă cu cotul. Apoi întinse mâna spre încheietura lui Luke, ca şi cum ar fi vrut s-o apuce şi îi smulse spada din mână.

– Trebuie să fie a mea! rosti în timp ce am întins mâna prin inel şi l-am lovit cu un fulger de energie pură, care am crezut că-i va rupe majoritatea organelor şi-l va lăsa o masă de jeleu sângerândă. Doar o clipă m-am gândit să folosesc altceva decât forţa letală. Îmi dădeam seama că mai devreme sau mai târziu unul îl va ucide pe celălalt, şi am hotărât să termin înainte să aibă noroc.

Dar deja avusese noroc. Probabil că îmbăierea în Fântână îl întărise mai mult decât credeam. Se roti de trei ori ca şi cum ar fi fost agăţat de un camion şi izbit de un zid. Se încovoie. Alunecă pe podea. Sângele îi ţâşni pe gură. Arăta ca şi cum era pe punctul de a leşina. Apoi ochii i se fixară şi îşi extinse mâinile.

O forţă asemănătoare aceleia cu care îl lovisem mă izbi brusc. Am fost surprins de abilitatea lui de a se regrupa şi de a se răzbuna la nivelul ăsta cu o asemenea viteză. Totuşi, nu atât de surprins ca să nu izbutesc s-o parez. Am făcut un pas în faţă şi am încercat să-i dau foc cu o frumoasă vrajă sugerată de inel. Ridicându-se, a reuşit să se apere în clipa în care hainele începuseră să fumege. Am continuat să înaintez şi el creă în jurul

meu un vacuum. L-am spart şi am continuat să respir. Apoi am încercat o vrajă pe care mi-a arătat-o inelul, chiar mai puternică decât prima cu care-l lovisem.

Dispăru înainte de a fi lovit, şi o spărtură de un metru apăru în zidul de piatră care fusese în spatele lui. Am trimis lujeri-simţitori peste tot şi l-am găsit câteva clipe mai târziu, ghemuit pe o cornişă de sus. Ţâşni spre mine chiar în clipa în care am ridicat privirea.

Nu ştiam dacă îmi va rupe mâna sau nu, dar am simţit că merită, chiar şi aşa, în timp ce levitam. Am izbutit să-l depăşesc cam la jumătatea drumului şi l-am pocnit cu o stângă, care speram să-i fi rupt gâtul şi maxilarul. Din nefericire, mi-a rupt şi vraja de levitaţie şi m-am prăbuşit pe podea odată cu el.

În timp ce cădeam, am auzit-o pe doamnă ţipând, şi se năpusti spre noi. Am rămas ameţiţi câteva secunde. După care el se rostogoli pe burtă, întinse mâna, se cocoşă şi căzu. Întinse din nou mâna.

Mâna îi căzu pe mânerul Werewindle. Probabil că a simţit privirea mea pe degetele încleştate pe mâner, pentru că se uită la mine şi zâmbi. L-am auzit pe Luke mormăind o înjurătură şi agitându-se. Am aruncat o vrajă de îngheţ total către Jurt, dar dispăru înainte să fie lovit de frontul rece.

Apoi doamna ţipă iar şi, chiar înainte de a mă răsuci, ştiam că vocea era a lui Coral.

Reapărând, Jurt aproape că se prăbuşi pe jumătate peste ea, din spate, găsindu-i gâtul cu vârful acelei spade strălucitoare, arzânde.

– Nimeni, gâfâi el, nu mişcă… sau… îi crestez… încă un zâmbet.

Am căutat iute o vrajă care l-ar fi terminat fără a-i pune ei viaţa în pericol.

– Nu încerca, Merle, spuse. Simt… cum vine… Doar lasă-mă… singur… jumătate de minut… şi o să trăieşti mai mult. Nu ştiu de unde ai făcut rost… de trucurile alea noi… dar ele nu te vor salva…

Gâfâia şi era scăldat în sudoare. Sângele încă îi curgea din gură.

– Lasă-mi soţia să plece, spuse Luke ridicându-se, sau nu va exista loc în care să te poţi ascunde.

– Nu te vreau duşman, fiu al lui Brand, spuse Jurt.

– Atunci fă cum îţi spun, amice. Am ucis tipi mai tari decât tine.

Şi atunci Jurt ţipă de parcă sufletul i-ar fi luat foc. Werewindle se depărtă de gâtul lui Coral şi Jurt se retrase şi începu să ţopăie, ca o păpuşă ale cărei încheieturi fuseseră smulse, dar ale cărei sfori încă erau trase. Coral se răsuci spre el, cu spatele spre Luke şi mine. Îşi ridică mâna dreaptă în faţă. După un timp, Jurt se prăbuşi pe podea şi se încovoie într-o poziţie fetală. Tremura constant şi chiar îi puteam auzi dinţii clănţănind.

Apoi, brusc, dispăru, stârnind curcubeie, lăsând sânge şi salivă, luând Werewindle cu el. Am trimis un fulger bifurcat după el, deşi ştiam că nu-l va ajunge. Simţeam prezenţa Juliei la celălalt capăt al spectrului şi, în ciuda a tot ce se petrecea, eram bucuros că încă n-o măcelărisem. Dar Jurt – Jurt era foarte periculos acum, mi-am dat seama. Pentru că asta fusese prima dată când ne luptasem fără să lase o bucată din el în urmă, ba chiar luase ceva cu el. Ceva mortal. Învăţa, şi asta nu era deloc bine.

Când am întors capul, am văzut strălucirea roşie înainte să-şi coboare Coral peticul pe ochi, şi mi-am dat seama ce devenise Giuvaierul Judecăţii, deşi, fireşte, nu ştiam de ce.

– Soţia? am spus.

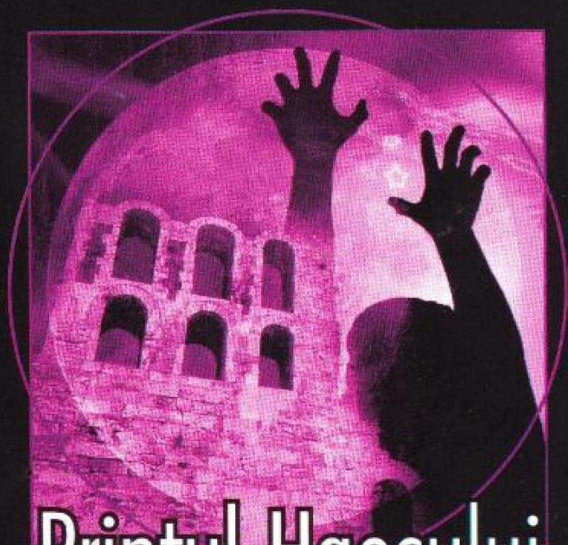
– Ei bine, un fel de… Da, răspunse ea.

– Una din chestiile alea, spuse Luke. Voi doi vă cunoaşteţi?

ROGER ZELAZNY

AMBER

Prințul Haosului

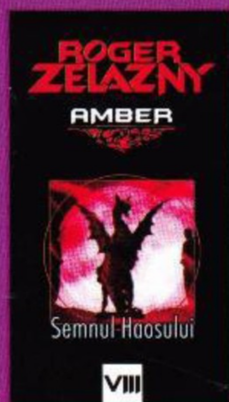
X

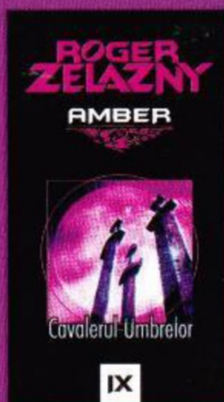
ROGER ZELAZNY

Prințul Haosului

Ultimul volum din seria Amber, *Prințul Haosului*, continuă aventura lui Merlin între cele două forțe: a Logrusului și a Modelului.

Merlin se reîntoarce în locul său natal, Curțile Haosului, atât pentru a participa la serviciul funerar al lui Swayvill, cât și pentru rezolvarea problemelor existențiale în care este implicat, devenind pentru un moment doar o piesă în jocul superputerilor care conduc universul.

www.tritonic.ro
http://tritonic.ro/blog

t... TRITONIC

ROGER ZELAZNY

PRINŢUL HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA, ALEX NICHIFOR, MĂDĂLINA VASILE

1

Vezi o încoronare, şi le-ai văzut pe toate. Sună cinic şi, probabil, aşa şi e, mai ales când protagonistul e cel mai bun prieten al tău şi regina lui ţi-e iubită, din greşeală. Dar, în general, e o procesiune cu multă muzică lentă, veşminte neconfortabile, colorate, tămâie, discursuri, rugăciuni, şi bătaie de clopote. E plictisitoare, în general enervantă, şi solicitându-ţi o atenţie nesinceră, ca la căsătorii, acordări de diplome şi iniţieri secrete.

Şi astfel Luke şi Coral deveniră suverani ai Kashfei, în aceeaşi biserică unde ne luptaserăm până aproape – dar nu până la capăt – de moarte cu fratele meu nebun, Jurt, cu doar câteva ore mai devreme. Ca unic reprezentant al Amberului la eveniment – cu toate că, practic, n-aveam statut oficial – mi s-a acordat un loc în picioare aproape de scenă, şi privirile se îndreptau adesea spre mine. Astfel că a trebuit să fiu în priză şi să rostesc răspunsuri potrivite. Întrucât Random nu ar fi îngăduit un statut formal al prezenţei mele la ceremonie, ştiam că s-ar fi supărat dacă ar fi auzit că atitudinea mea nu a fost chiar diplomatică.

Aşa că m-am trezit cu picioarele dureroase, gâtul ţeapăn şi veşmintele colorate îmbibate cu sudoare. Ăsta-i show-biz-ul. Totuşi n-ar fi putut fi altfel. Luke şi cu mine am trecut prin cele mai blestemate momente, şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ele – de la vârful spadei până la întâlniri pe traseu, de la galerii de artă până la Umbră – stând acolo asudând şi întrebându-mă ce se va întâmpla cu el, acum când purta o coroană. O asemenea întâmplare îl transformase pe unchiul meu Random dintr-un muzician optimist, nepăsător şi degenerat, într-un monarh înţelept şi responsabil – deşi eu nu am decât relatările neamurilor mele când e vorba de prima lui fază. M-am trezit sperând că asta nu-l va înmuia atât de mult pe Luke. Totuşi – din nou – Luke era o persoană foarte diferită de Random, nemaivorbind că era mai tânăr cu câteva secole. Uluitor ce pot face anii, totuşi – sau e doar natura evenimentelor? Mi-am dat seama că şi eu eram mult schimbat faţă de cum fusesem nu cu mult timp în urmă, după toate cele întâmplate recent. Mult mai schimbat decât ieri, dacă mă gândesc bine.

În timpul imnului, Coral reuşi să-mi strecoare un bileţel,

spunând că trebuie să mă vadă, dându-mi ora şi locul, chiar şi o mică hartă. Se dovedi a fi un apartament în aripa din spate a palatului. Ne-am întâlnit acolo în seara aceea şi am sfârşit prin a petrece noaptea împreună. Ea şi Luke fuseseră căsătoriţi de mici, prin procură, am aflat atunci, parte a unui aranjament diplomatic între Jasra şi cei din Begma. N-a reuşit totuşi – partea diplomatică, adică – şi restul a luat-o pe o pantă greşită. Protagoniştii aproape că uitaseră de căsătorie, până când recentele evenimente au servit ca un memento. Nici măcar nu se văzuseră unul cu altul de ani de zile. Totuşi se zvonea că prinţul fusese căsătorit. Deoarece era un lucru posibil de anulat, putea fi şi ea încoronată odată cu el. Dacă şi Kashfa se alegea cu ceva.

Şi se alegea: cu Eregnorul. O regină din Begma pe tronul din Kashfa ar putea ajuta la facilitarea înşfăcării acelui teritoriu deosebit. Cel puţin, aşa gândise Jasra, mi-a spus Coral. Şi Luke şovăise în privinţa asta, mai ales în absenţa garanţiilor din partea Amberului şi a, acum defunctului, Tratat al Cercului de Aur.

Am ţinut-o în braţe. Nu se simţea bine, în ciuda a ceea ce părea o uluitoare revenire post-operatorie. Purta un petic negru peste ochiul drept şi reacţiona destul de violent dacă mâna mea rătăcea lângă el – sau chiar dacă îl priveam prea mult. De ce a trebuit Dworkin să-i înlocuiască ochiul rănit cu Giuvaerul Judecăţii, n-aş putea spune. Doar dacă, într-un fel, o considera o rezistenţă împotriva forţelor Modelului şi Logrusului în încercarea lor de a-l redobândi. În zona asta, totuşi, priceperea mea era inexistentă. Întâlnindu-l, în sfârşit, pe micuţul mag, mă convinsesem de sănătatea lui mentală – deşi senzaţia asta nu mă ajutase în niciun fel să pătrund acele însuşiri enigmatice pe care vechii înţelepţi tind să le posede.

– Cum te simţi? am întrebat-o.

– Foarte ciudat, răspunse. Nu chiar durere. Mai degrabă ca senzaţia unui contact prin Atu. Numai că e cu mine tot timpul, şi eu nu plec nicăieri şi nu vorbesc cu nimeni. E ca şi cum aş sta într-un fel de poartă de intrare. Forţele se mişcă în jurul meu, prin mine.

Într-o clipă eram în centrul inelului cenuşiu cu roata lui cu multe spiţe din metal roşiatic. Din interior, aici, era ca o reţea uriaşă. Un fir luminos pulsa, atrăgându-mi atenţia. Da, era o linie către o forţă foarte puternică într-o Umbră îndepărtată, una care probabil era folosită pentru sondare. Grijuliu, am extins-o către Giuvaierul acoperit pe care îl purta în orbită.

N-am simţit o rezistenţă imediată. De fapt, n-am simţit nimic în timp ce am extins linia puterii. Totuşi, veni o imagine a unei perdele de flăcări. Trecând prin vălul incandescent, am simţit cum extensia mea de sondare devine mai lentă, se opreşte. Şi acolo am plutit, la marginea unui vid. Nu aceasta era calea acordajului, din câte am înţeles, şi nu eram dispus să invoc Modelul, care înţelesesem că e o parte din el, atunci când foloseam alte forţe. Am împins în faţă şi am simţit o răceală teribilă, extrăgând energiile pe care le chemasem.

Totuşi, nu extrăgea energia direct din mine, ci numai dintr-o singură forţă dintre cele pe care le comandasem. Am împins mai departe şi am văzut o slabă porţiune de lumină ca o nebuloasă îndepărtată. Atârna pe un fundal roşu-închis ca un vin de Porto. Şi mai aproape, topită într-o formă – o structură complicată, tridimensională, pe jumătate cunoscută – care era probabil calea de urmat pentru a te acorda cu Giuvaierul, conform descrierii tatălui meu. În regulă, mă aflam în interiorul Giuvaierului. Oare să încerc iniţierea?

– Să nu mergi mai departe, se auzi o voce necunoscută, deşi mi-am dat seama că sunetele îi aparţineau lui Coral. Parcă intrase într-o stare de transă. Ţi se interzice o iniţiere mai înaltă.

Mi-am retras sonda, nedorind nicio demonstraţie care ar fi putut surveni pe parcurs. Vederea Logrusului meu, care rămăsese constant cu mine odată cu recentele evenimente din Amber, îmi dădu o imagine a lui Coral acum înfăşurată şi pătrunsă de cea mai înaltă versiune a Modelului.

– De ce? am întrebat-o.

Dar nu am fost învrednicit cu vreun răspuns. Coral avu un mic spasm, se cutremură şi mă privi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

– Ai aţipit, am răspuns. Nu-i de mirare. Ce-o fi făcut Dworkin, plus stresul de peste zi…

Căscă şi se prăbuşi la loc pe pat.

– Da, oftă şi adormi de-a binelea.

Mi-am scos cizmele şi mi-am dezbrăcat veşmintele cele mai grele. M-am întins alături de ea şi am tras o cuvertură peste noi. Eram şi eu obosit şi voiam să ţin pe cineva în braţe.

Cât am dormit, nu ştiu. Am fost tulburat de vise negre, ameţitoare. Chipuri-umane, animalice, diavoleşti, se mişcau în jurul meu, niciunul purtând vreo expresie prietenească. Păduri se prăbuşeau şi izbucneau în flăcări, pământul se cutremura şi se

crăpa, apele mării se ridicau în valuri gigantice şi asaltau ţărmul, Luna picura sânge şi apoi se auzi un vaiet sfâşietor. Ceva îmi striga numele…

Un vânt puternic agită obloanele până când se deschiseră spre interior, bălăbănindu-se şi pocnind. În visul meu pătrunse o creatură şi se ghemui la piciorul patului, strigându-mă în şoaptă, iar şi iar. Încăperea parcă se cutremură, şi gândul meu se întoarse în California. Părea că un cutremur e în plină desfăşurare. Vântul crescu de la ţipăt la urlet, şi am auzit sunete de prăbuşire de afară, ca de copaci căzând, turnuri rostogolindu-se…

– Merlin, Prinţ al Casei de Sawall, Prinţ al Haosului, ridică-te, părea că rosteşte creatura. Apoi scrâşni din colţi şi o luă de la capăt.

La a patra sau a cincea repetiţie mi-am zis că s-ar putea să nu visez. Se auzeau ţipete de undeva de afară, şi pulsaţii constante ale fulgerelor veneau şi plecau odată cu tunetele aproape muzicale.

Am ridicat un scut protector înainte de a mă mişca, înainte de a deschide ochii. Sunetele erau reale, ca şi oblonul sfărâmat. La fel şi creatura de la piciorul patului.

– Merlin, Merlin. Ridică-te, Merlin, îmi spuse creatura – aceasta fiind o arătare cu bot-lung, urechi ascuţite, colţi-imenşi şi gheare, culoare cenuşiu-argintiu, ochi uriaşi şi strălucitori, aripi din piele, umede, strânse în lateral. După expresia ei, nu puteam spune dacă zâmbea sau suferea.

– Trezirea, Lord al Haosului.

– Gryll, am spus, numind un vechi servitor al familiei de la Curţi.

– De-a pururi, Lord, răspunse. Acelaşi care te-a învăţat dansul oaselor.

– Să fiu al naibii.

– Afacerile înaintea plăcerilor, Lord. Am urmat firul negru de-a lungul unui drum lung şi hidos ca să-ţi ascult chemarea.

– Firele nu ajung atât de departe, fără multă cazną. Poate nici atunci. Acum?

– E mai uşor, răspunse.

– Cum aşa?

– Majestatea Sa Swayvill, Rege al Haosului, doarme în noaptea asta cu strămoşii întunericului. Am fost trimis să te aduc pentru ceremonii.

– Acum?

– Acum.

– Mda. Ei bine, okay. Sigur. Dar lasă-mă să mă aranjez, totuşi. Cum s-a-ntâmplat, până la urmă?

Mi-am tras cizmele, am îmbrăcat restul veşmintelor, mi-am încins spada.

– Nu sunt la curent cu vreun amănunt. Fireşte, toată lumea ştia că stă prost cu sănătatea.

– Vreau să las un bileţel, am zis.

Încuviinţă.

– Unul scurt, bănuiesc.

– Da.

Am mâzgălit pe o bucată de pergament de pe masa de scris: *Coral, trebuie să plec pentru o chestiune familială. Ţinem legătura,* şi am lăsat-o lângă mâna ei.

– În regulă, am zis. Cum procedăm?

– O să te duc în cârcă, Prinţe Merlin, aşa cum făceam cu mult timp în urmă.

Am încuviinţat, în timp ce un torent de amintiri din copilărie îmi veni în minte. Gryll era colosal de puternic, la fel ca majoritatea demonilor. Dar mi-am reamintit jocurile noastre, la marginea Abisului şi dincolo de întuneric, în încăperi mortuare, grote, câmpuri de bătaie, încă fumegând, temple în ruină, camere ale vrăjitorilor morţi, iaduri private. Se pare că-mi plăcea mai mult să mă joc cu demonii decât cu rudele mamei, de sânge sau de măritiş. Chiar mi-am bazat înfăţişarea mea de Haos pe una de-a lor.

Absorbi un fotoliu din colţul încăperii pentru a căpăta ceva masă în plus, schimbându-şi forma pentru a se acomoda cu mărimea mea de adult. În timp ce mă căţăram pe torsul lui alungit, apucându-l cu putere, exclamă:

– Ah, Merlin! Cu ce vrăji te mai lauzi?

– Am controlul lor, dar nu cunoaşterea completă a esenţei, am răspuns. Sunt o achiziţie foarte recentă. Tu ce simţi?

– Căldură, frig, muzică stranie, răspunse. Din toate direcţiile. Te-ai schimbat.

– Toată lumea se schimbă, am spus în timp ce se îndrepta spre fereastră. Asta-i viaţa.

O frânghie neagră se afla pe pervazul larg. Întinse mâna şi o atinse în timp ce se lansă.

Veni o puternică rafală de vânt în timp ce cădeam, ne mişcam

înainte, ne ridicam. Turnuri sclipeau în trecere, vălurind. Stelele erau strălucitoare, tocmai apăruse un pătrar de lună iluminând burticile unui şir de nori joşi. Ne-am înălţat în zbor, castelul şi oraşul dispărând într-o clipă. Stelele dansau, devenind fâşii de lumină. O panglică de beznă pură, ondulatorie, se răspândi în jurul nostru, lărgindu-se. Drumul Negru, mi-am zis brusc. E ca o versiune temporară a Drumului Negru, în cer. Am aruncat o privire înapoi. Nu era acolo. Era ca şi cum s-ar fi desfăşurat în timp ce zburam. Sau ne desfăşura în el?

Zona rurală trecu pe sub noi ca un film proiectat cu viteză triplă. Pădure, deal şi pisc de munte zburară. Drumul nostru negru era o imensă panglică desfăşurată înaintea noastră, cu porţiuni de lumină şi întuneric asemeni umbrelor norilor pe timp de zi alunecând pe lângă noi. Şi apoi şi timpul spori, staccato. Am remarcat brusc că nu mai există vânt. Brusc, Luna era sus şi un şir de munţi încovoiaţi şerpuia sub noi. Liniştea era ca într-un vis, şi într-o clipă, Luna căzuse mai jos. O fâşie de lumină sparse universul în dreapta şi stelele începură să pălească. N-am simţit efortul în trupul lui Gryll când ne-am avântat pe drumul negru; şi luna dispăru, şi lumina deveni galbenă ca untul peste un şirag de nori, căpătând o nuanţă roz chiar în timp ce priveam.

– Puterea Haosului se ridică, am remarcat.

– Energia dezordinii, răspunse.

– E mai mult decât mi-ai povestit tu, am zis.

– Sunt doar un servitor, răspunse Gryll, şi nu sunt implicat în consiliile celor puternici.

Universul continua să se lumineze şi, cât cuprindeam cu privirea în faţă, vedeam panglica neagră ondulându-se. Treceam pe deasupra unui teren muntos, şi norii se dădeau la o parte şi alţii se formau într-un ritm rapid. Evident, începuserăm trecerea noastră prin Umbră. După un timp, munţii se răriră şi apărură câmpii întinse. Deodată, soarele se afla în mijlocul cerului. Parcă treceam exact pe deasupra drumului negru, picioarele lui Gryll de-abia atingându-l în timp ce ne deplasam. Din când în când, aripile lui fluturau în faţa mea, alteori, răsunau ca acelea ale păsării colibri, în invizibilitate.

Departe, în stânga, soarele deveni roşu ca cireaşa. Un deşert roz se întindea sub nori…

Apoi din nou întuneric, şi stelele se roteau ca o roată gigantică.

Apoi eram jos, trecând foarte aproape de vârfurile copacilor…

Ne-am trezit în aer deasupra unei străzi aglomerate din centrul

oraşului, cu lumini pe stâlpi şi în partea din faţă a vehiculelor, neon în vitrine. Mirosul cald, înăbuşitor, prăfos, gazos, al oraşului se ridică în jurul nostru. Câţiva pietoni aruncară priviri în sus, părând că de-abia remarcă trecerea noastră.

Chiar când am zburat pe deasupra unui râu, ajungând peste acoperişurile caselor din suburbii, peisajul se văluri şi am trecut peste o mare de stânci, lavă, avalanşe şi pământ cutremurându-se, doi vulcani activi – unul în apropiere, celălalt departe, scuipând fum spre un cer albastru-verde.

– Asta, să înţeleg, e o scurtătură? am spus.

– E cea mai scurtă scurtătură, răspunse Gryll.

Am pătruns într-o noapte adâncă şi, într-un anume punct, drumul nostru parcă ne purta sub ape adânci, creaturi subacvatice luminoase plutind şi ţâşnind atât în apropiere cât şi la distanţă medie. Uscat şi neşifonat, drumul negru ne proteja.

– E o schimbare la fel de importantă ca moartea lui Oberon, remarcă Gryll. Efectele ei se răspândesc pretutindeni în umbră.

– Numai că moartea lui Oberon a coincis cu recrearea Modelului, am spus. A însemnat mai mult decât moartea unui monarh al uneia dintre extreme.

– Adevărat, răspunse Gryll, dar acum e momentul dezechilibrului între forţe. Asta se adaugă schimbării. Va fi chiar mai dură.

Am plonjat într-o deschidere în masa stâncoasă întunecată. Linii de lumină ne brăzdau drumul. Neregularităţile erau zugrăvite în bleu pal. Mai târziu – cât de târziu, nu ştiu – ne aflam într-un cer violet, fără să-mi fi amintit vreo trecere din fundul mării întunecate. O singură stea strălucea în depărtare. Ne-am îndreptat spre ea.

– De ce? am întrebat.

– Pentru că Modelul a devenit mai puternic decât Logrusul.

– Cum a fost posibil?

– Prinţul Corwin a trasat un al doilea Model în timpul confruntării între Curţi şi Amber.

– Da, mi-a povestit asta. Chiar l-am văzut. Se temea că Oberon n-o să fie în stare să repare originalul.

– Dar a facut-o, şi astfel acum există două.

– Da?

– Modelul tatălui tău e de asemenea un artefact al ordinii. A servit la înclinarea balanţei în favoarea Amberului.

– Cum se face că tu ştii asta, Gryll, în vreme ce nimeni din

Amber nu ştie sau nu a găsit de cuviinţă să-mi spună.

– Fratele tău, Prinţul Mandor, şi prinţesa Fiona au suspectat asta şi au căutat dovezi. Au prezentat descoperirile lor unchiului tău, Lord Suhuy. Acesta a făcut mai multe călătorii în Umbră şi s-a convins că e adevărat. Îşi pregătea descoperirile pentru a le prezenta regelui, când Swayhill s-a îmbolnăvit de moarte. Ştiu lucrurile astea pentru că Suhuy m-a trimis după tine şi m-a însărcinat să ţi le spun.

– Eu credeam că maică-mea te-a trimis după mine.

– Suhuy era sigur c-o va face ea, de aceea a vrut să ajungă la tine înaintea ei. Ceea ce ţi-am spus despre Modelul tatălui tău nu ştie toată lumea.

– Şi eu ce-ar trebui să fac?

– Nu mi-a încredinţat această informaţie.

Steaua deveni mai strălucitoare. Cerul era plin de pete portocalii şi roz. În scurt timp, li se alăturară linii verzi care se roteau în jurul nostru ca nişte mănunchiuri de raze.

Am continuat drumul, şi structurile începură să domine cerul în întregime, ca o umbrelă psihedelică care se rotea lent. Peisajul se înceţoşa cu totul. Mă simţeam ca şi cum o parte din mine aţipise, deşi sunt sigur că nu-mi pierdusem cunoştinţa. Timpul parcă se juca cu metabolismul meu. Mi se făcuse o foame de lup şi mă dureau ochii.

Steaua strălucea. Aripile lui Gryll căpătară o sclipire prismatică. Acum parcă ne deplasam într-un ritm incredibil.

Traseul nostru se curba în sus în marginile laterale. Procesul continuă în timp ce înaintam, până când mi s-a părut că ne mişcăm într-o albie. Apoi marginile se uniră deasupra, şi era ca şi cum ar fi zburat prin butoiaşul unei arme, îndreptată spre steaua alb-albastră.

– Altceva ce-ar mai trebui să-mi spui?

– Din câte ştiu, nu.

Mi-am masat încheietura stângă simţind acolo ceva ca o pulsaţie. Oh, da. Frakir. Apropo, unde era Frakir? Apoi mi-am amintit ca-l lăsasem în apartamentul lui Brand. De ce făcusem asta? Eu… mintea îmi era înceţoşată, amintirea, ca un vis.

Era pentru prima oară de la eveniment când cercetam amintirea aceea. Dacă aş fi făcut-o mai devreme, i-aş fi aflat mai curând semnificaţia. Era efectul de nebuloasă al vrăjii. În apartamentul lui Brand nimerisem peste o vrajă. N-aveam nicio modalitate de a afla dacă îmi fusese destinată sau pur şi simplu

declanşasem ceva datorită curiozităţii mele. Bănuiesc că ar fi putut fi ceva mai general, declanşat de dezastru – probabil chiar un efect secundar necondiţionat sau ceva care fusese deranjat. Într-un fel, totuşi, mă îndoiam de acesta din urmă.

Din acest punct de vedere, mă îndoiam de orice consideraţie cu caracter general legată de chestiune. Atâta doar că era *prea evident* ca Brand să fi lăsat o capcană. Zăpăcise un vrăjitor bine pregătit, pe mine. Poate că numai distanţarea mea actuală faţă de întâmplare mă ajutase să-mi limpezesc mintea. În timp ce treceam în revistă acţiunile mele din momentul demascării, mi-am dat seama că, de atunci, mă mişcasem în ceva ca o ceaţă. Şi, cu cât analizam mai mult, cu atât simţeam că vraja fusese făcută special pe măsura mea. Neînţelegând-o, nu mă puteam considera eliberat de ea nici măcar aflând lucruri noi.

Orice ar fi fost, mă silise să-l abandonez pe Frakir fără să mă gândesc de două ori, iar pe mine mă silise să mă simt – mă rog – straniu. N-aş putea spune exact cum mă influenţase, poate chiar îmi influenţa încă gândurile şi sentimentele, problema obişnuită atunci când eşti prins într-o vrajă. Dar nu-l vedeam pe Brand punând la cale întâmplarea neprevăzută de a avea apartamentul lângă al lui, ani de zile după moartea lui, loc din care aş fi putut pătrunde în apartamentele lui în cazul dezastruos al unei posibile înfruntări între Logrus şi Model în holul de sus al Castelului Amber. Nu, se pare că altcineva se află în spatele chestiunii. Jurt? Julia? Se pare că nu era chiar posibil să fi acţionat nedetectaţi în inima Castelului Amber. Atunci cine? Şi oare avea vreo legătură cu episodul acela din Camera Oglinzilor? Aveam biletul necâştigător. Dacă acum m-aş fi întors acolo, aş fi izbutit să vin cu o vrajă proprie care să-l descopere pe cel răspunzător. Numai că nu eram acolo, şi orice investigaţie în acest scop trebuia să aştepte.

Lumina din faţă strălucea şi mai tare acum, clipind de la un albastru ceresc la un roşu violent.

– Gryll, am spus. Simţi vreo vrajă asupra mea?

– Da, m’lord, răspunse.

– De ce n-ai spus nimic?

– Am crezut că e una de-a ta – pentru apărare, poate.

– Poţi s-o ridici? Sunt dezavantajat, aici în interior.

– E prea încâlcită în tine. N-aş şti de unde să încep.

– Poţi să-mi spui ceva despre ea?

– Numai că e acolo, m’lord. Totuşi pare destul de pronunţată în

jurul capului.

– Atunci ar putea să îmi coloreze gândurile într-un anume fel?

– Da, un bleu pal.

– Nu mă refeream la maniera ta de a o percepe. Ci numai la posibilitatea că ar putea să îmi influenţeze gândirea.

Aripile lui sclipiră în albastru, apoi în roşu. Tunelul nostru se lărgi brusc şi cerul deveni strălucitor în culorile demente ale Haosului. Steaua pe care o urmăream luă proporţiile unei luminiţe – îmbunătăţită magic, fireşte – într-un turn înalt al unui castel sepulcral, totul în gri şi măsliniu, în vârful unui munte ale cărui bază şi mijloc fuseseră îndepărtate. Insula de piatră plutea deasupra unei păduri împietrite. Copacii ardeau în focuri de opal – portocaliu, violet, verde.

– Îmi închipui că ar putea fi descâlcită, remarcă Gryll. Dar clasificarea ei poate fi o zăpăceală pentru sărmanul demon.

Am mormăit. Am urmărit câteva clipe decorul dungat. Apoi:

– Apropo de demoni… am spus.

– Da?

– Ce poţi să-mi spui despre varietatea cunoscută sub numele de *ty'iga?* am întrebat.

– Locuiesc departe, dincolo de Rim, răspunse, şi se pare că sunt creaturile cele mai apropiate de Haosul primar. Nu cred că posedă trupuri reale de factură materială. Au puţin de-a face cu alţi demoni, ca să nu mai vorbim de alte creaturi.

– Ai cunoscut vreuna – uh – personal?

– Am întâlnit câteva – din când în când, răspunse.

Ne-am ridicat şi mai sus. Castelul făcuse la fel. Un şirag de meteoriţi îi marcă traseul, strălucitor, tăcut, în spate.

– În plus, pot locui într-un corp omenesc.

– Asta nu mă surprinde.

– Cunosc una care a făcut treaba asta de mai multe ori. Dar s-a ivit o problemă neobişnuită. Se pare că a preluat controlul unei fiinţe omeneşti aflată pe patul de moarte. Moartea fiinţei pare să fi fixat *ty'iga.* Acum nu mai poate părăsi trupul. Ştii vreo cale de a scăpa?

Gryll chicoti.

– Să sară de pe o stâncă, presupun. Sau să cadă într-o spadă.

– Dar dacă acum e legată de gazda ei atât de strâns încât aceasta n-o eliberează?

Chicoti iar.

– Asta e riscul jocului, în afacerea cu trupurile furate.

– Acesteia îi datorez eu ceva, am zis. Mi-ar plăcea s-o ajut.

Tăcu un timp, apoi răspunse:

– O *ty'iga* mai bătrână, mai înţeleaptă, ar trebui să ştie ceva despre treburile astea. Şi tu ştii unde să le găseşti.

– Mda.

– Îmi pare rău că nu pot fi de mai mult folos. *Ty'iga* astea sunt un neam vechi.

Şi acum ne îndreptam jos, spre turnul acela. Drumul nostru sub caleidoscopul schimbător care era cerul, se micşora înaintea noastră, reducându-se la cea mai subţire panglică. Gryll îşi croi drum spre lumina din fereastră şi m-am uitat şi eu atent.

Am privit în jos. Peisajul era ameţitor. De undeva, de departe se auzi un zgomot ca un bubuit, ca şi cum bucăţi de pământ se deplasau încet una pe lângă alta – un fenomen destul de obişnuit în această zonă. Vântul îmi sufla prin veşminte. Un pâlc de nori ca o mandarină brăzda cerul în stânga. Puteam distinge detaliile lucrăturii în zidurile castelului. Am văzut o siluetă în încăperea luminată.

Apoi eram foarte aproape şi, imediat prin fereastră şi înăuntru. O formă solidă, încovoiată, cenuşiu şi greu, cu coarne şi pe jumătate acoperită cu solzi, mă privea cu ochi galbeni fără pupile. Colţii erau dezveliţi într-un zâmbet.

– Unchiule! am strigat în timp ce descălecam. Salutări!

Gryll se întinse şi se cutremură când Suhuy se năpusti înainte şi mă îmbrăţişă – cu grijă.

– Merlin, rosti într-un târziu, bine-ai venit acasă. Regret ocazia, dar mă bucur de prezenţa ta. Gryll ţi-a spus…?

– Despre moartea Înălţimii Sale? Da. Îmi pare rău.

Îmi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

– Nu că nu ne-am fi aşteptat, spuse. Dimpotrivă. Prea mult, de fapt. Numai că nu e momentul potrivit pentru un asemenea eveniment.

– Adevărat, am răspuns, masându-mi o zonă înţepenită pe umărul stâng şi scormonind în buzunarul de la şold după un pieptene.

– Şi se simţea slăbit de atâta vreme, încât mă obişnuisem cu asta, am spus. Era aproape ca şi cum ajunsese la o înţelegere cu slăbiciunea.

Suhuy încuviinţă. Apoi:

– Vrei să te transformi? întrebă.

– A fost o zi dură, i-am răspuns. Mai degrabă mi-aş economisi

energia, doar dacă nu e vreo cerinţă a protocolului.

– Absolut niciuna, în clipa asta, răspunse. Ai mâncat?

– Nu recent.

– Vino atunci. Hai să găsim ceva de mâncare.

Se răsuci şi se îndreptă spre peretele opus. L-am urmat. Nu existau uşi în încăpere, şi trebuie că ştia toate punctele de forţă din Umbra locală, Curţile fiind opusul Amberului din acest punct de vedere. Deoarece e cumplit de greu să treci prin Umbră în Amber, umbrele sunt ca nişte perdele uzate la Curţi – adesea poţi privi exact într-o altă realitate fără măcar să-ţi dai osteneala. Şi, uneori, ceva din realitatea cealaltă poate privi la tine. Trebuie avut grijă, însă, să nu păşeşti într-un loc unde te-ai putut trezi în mijlocul aerului, sub apă, sau în calea unui torent dezlănţuit. Curţile n-au strălucit niciodată prin turism.

Din fericire, materia Umbrei e atât de ascultătoare în acest capăt al realităţii, încât poate fi manipulată cu uşurinţă de un maestru al Umbrei – care poate să coasă la un loc stofele pentru a crea un drum. Maeştrii umbrelor sunt tehnicieni cu însuşiri într-un spaţiu limitat, a căror abilitate se trage din Logrus, deşi nu trebuie iniţiaţi. Sunt puţini, deşi toţi iniţiaţii sunt în mod automat membri ai Societăţii Stăpânilor Umbrei. Sunt ca instalatorii sau electricienii de la Curţi, şi talentele lor se diversifică la fel ca dublurile lor de pe Umbra Pământ – o combinaţie de aptitudine şi experienţă. Întrucât sunt un membru al Societăţii, mai degrabă aş asculta de cineva care cunoaşte căile decât să le sondez pe cont propriu. Presupun că ar trebui să spun mai multe despre chestiunea asta. Poate o voi face cândva.

Când am ajuns la perete, fireşte, acesta nu se afla acolo. Un fel de ceaţă care se îndesi şi dispăru; şi am trecut prin spaţiul în care se aflase – sau, mai degrabă, un spaţiu analog diferit – şi am coborât pe o scară verde. Mă rog, nu era chiar o scară. Era o serie de discuri verzi separate, coborând în spirală, cu trepte bine plasate la înălţimea potrivită, plutind parcă în aerul nopţii. Duceau în exteriorul castelului, oprindu-se în cele din urmă în faţa unui zid inexistent. Înainte de a atinge zidul acela am trecut prin mai multe clipe de lumină strălucitoare a zilei, o scurtă rafală de zăpadă albastră, şi absida unui fel de catedrală fără altar, cu schelete ocupând stranele de ambele părţi. Când, în sfârşit, am ajuns la perete, am trecut prin el, trezindu-ne într-o bucătărie spaţioasă. Suhuy mă conduse spre cămară şi îmi arătă să iau ce-mi doreşte inima. Am găsit nişte carne rece şi pâine, şi

mi-am făcut un sandviş, făcându-l să alunece cu bere călduţă. Ciuguli şi el o bucată de pâine şi sorbi dintr-o carafă cu aceeaşi băutură. Deasupra noastră apăru o pasăre, croncănind răguşit, dispărând înainte de a parcurge întreaga lungime a încăperii.

– Unde sunt slujitorii? am întrebat.

– La următorul cer roşu, aproape o cotitură întreagă, răspunse. Aşa că ai şansa să dormi şi să-ţi revii până atunci – poate.

– Ce vrei să spui prin „poate”?

– Ca unul dintre cei trei, te afli sub supravegherea forţelor răului. De aceea te-am adus aici, într-unul dintre locurile mele de singurătate.

Se răsuci şi trecu prin zid. L-am urmat, ţinând în mână carafa şi ne-am aşezat lângă o baltă liniştită, verde, lângă o ieşitură stâncoasă, sub cerul roşiatic. Castelul lui adăpostea locuri de pretutindeni din Haos şi din Umbră, strânse laolaltă într-un model nebunesc de drumuri printre drumuri.

– Şi pentru că porţi inelul, ţi-ai adăugat noi resurse pentru siguranţă, remarcă.

Întinse mâna şi atinse rotiţa cu multe spiţe a inelului meu. O uşoară furnicătură mi se declanşă în deget, mână şi braţ.

– Unchiule, adesea te-ai exprimat prin formulări criptice pe vremea când îmi erai profesor, am spus. Dar acum am absolvit şi cred că asta îmi dă dreptul să spun că nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

Chicoti şi sorbi din bere.

– Dacă reflectezi, întotdeauna devine limpede, rosti.

– Să reflectez… am spus, şi am privit în baltă.

Imagini înotau printre panglicile negre de la suprafaţă – Swayvill întins în halate ceremonioase, galben şi negru, învelindu-i forma încreţită, maică-mea, taică-meu, forme demonice, toate venind şi dispărând, Jurt, eu însumi, Jasra şi Julia, Random şi Fiona, Mandor şi Dworkin, Bill Roth şi multe alte chipuri pe care nu le cunoşteam… Am clătinat din cap.

– Reflecţia nu limpezeşte, am zis.

– Nu dă rezultate într-o clipă, răspunse.

Aşa că mi-am reîntors atenţia asupra haosului de chipuri şi forme. Jurt reveni şi rămase multă vreme. Se îmbrăca, cu foarte mult bun gust, şi părea a fi relativ intact. Când, într-un târziu, dispăru, reveni una din feţele pe jumătate cunoscute pe care le văzusem mai devreme. Ştiam că e un nobil de la Curţi, şi mi-am scormonit memoria. Bineînţeles. Trecuse multă vreme, dar acum

îl recunoşteam. Era Tmer, din Casa de Jesby, cel mai vârstnic fiu al ultimului Prinţ Rolovians, iar acum el însuşi lord al Căilor de Jesby – barbă verde, sprâncene groase, constituţie robustă, destul de chipeş, într-un fel colţuros; toată lumea îl considera un tip viteaz şi posibil, chiar sensibil.

Apoi mai era Prinţul Tubble al Căilor Chanicut, oscilând între forme omeneşti şi demonice. Paşnic, solid, subtil; bătrân de secole şi foarte ager; purta o barbă îngrijită, avea ochi mari, nevinovaţi, palizi, era maestru în multe jocuri.

Am aşteptat, şi Tmer dispăru după Jurt, după care urmă Tubble, care dispăru şi el printre panglicile răsucite. Am aşteptat în continuare, dar nu se mai petrecu nimic.

– Sfârşitul reflecţiei, am rostit în sfârşit. Dar tot nu ştiu ce înseamnă.

– Pe cine ai văzut?

– Pe fratele meu Jurt, am răspuns, şi pe Prinţul Tmer din Jesby. Şi pe Tubble din Chanicut, printre alte atracţii.

– Foarte potrivit, răspunse. În întregime potrivit.

– Şi deci?

– Ca şi tine, Tmer şi Tubble se află amândoi sub supravegherea forţelor răului. Înţeleg că Tmer se află în Jesby, deşi credeam că Jurt se află undeva în altă parte decât în Dalgarry.

– Jurt s-a întors?

Încuviinţă.

– Ar putea fi în Fortăreaţa Gantu, a maică-mi, am meditat. Or, Sawall are un al doilea loc – Căile din Anch, chiar în Rim.

Suhuy ridică din umeri.

– Nu ştiu, spuse.

– Dar de ce supravegherea răului – pentru noi toţi?

– Ai absolvit în Umbră o universitate renumită, spuse, şi te-ai stabilit la Curtea Amberului, ceea ce eu consider a fi o înaltă educaţie. În concluzie, te rog stăruitor să te gândeşti. În mod sigur, o minte atât de bine ascuţită…

– Înţeleg că supravegherea răului înseamnă că ne înfruntăm cu un fel de pericol…

– Bineînţeles.

– … Dar natura lui îmi scapă. Doar dacă…

– Da.

– Are de-a face cu moartea lui Swayhill. Deci implică un fel de înţelegere politică. Numai că eu am fost plecat. Nu ştiu ce

chestiuni sunt fierbinţi în clipa asta.

Îmi arătă şirag după şirag de colţi surâzători, dar totuşi înfricoşători.

– Încearcă chestiunea succesiunii, rosti.

– Okay. Să zicem că, de pildă, Căile Sawall-ului sprijină un posibil succesor, Jesby unul, Chanicut altul. Să zicem că sărim unul la gâtul altuia în chestiune. Să zicem că m-am întors în mijlocul unei vendetta. Aşa că oricine ţine frâiele acum ne-a pus sub supraveghere cu scopul de a ţine lucrurile sub control. Apreciez asta.

– Pe-aproape, zise, dar deja s-a ajuns mai departe de-atât.

Am clătinat din cap.

– Mă predau, am zis.

De undeva se auzi un tânguit.

– Gândeşte-te la asta, răspunse, în timp ce eu întâmpin un musafir.

Se ridică şi păşi în baltă, dispărând imediat. Mi-am isprăvit berea.

2

De-abia câteva clipe mai târziu o stâncă din stânga mea licări şi emise un sunet ca de clopoţel. Fără un gând conştient, mi-am îndreptat atenţia spre inelul meu, la care Suhuy se referise ca la un obiect de apărare. În clipa aceea, mi-am dat seama că mă pregăteam să-l folosesc pentru protecţia mea. Interesant cât de familiar mă simţeam acum cu el, cât de mult mă adaptasem cu el într-un timp atât de scurt. Eram în picioare, cu faţa spre stâncă, cu mâna stângă întinsă în direcţia ei, când Suhuy păşi prin locul strălucitor, cu o siluetă mai înaltă, mai întunecată, în spatele lui. O clipă mai târziu şi silueta îl urmă, căpătând substanţialitate şi transformându-se dintr-o gorilă în fratele meu Mandor, cu trăsături omeneşti, îmbrăcat în negru aşa cum îl văzusem ultima oară, deşi veşmintele erau noi şi cu o tăietură uşor diferită, părul lui alb mai puţin ciufulit. Scană rapid zona din jurul nostru şi îmi zâmbi.

– Văd ca totul e bine, rosti.

Am chicotit în timp ce făceam un gest din cap spre braţul lui în atelă.

– La fel de bine pe cât mă aşteptam, am răspuns. Ce s-a

întâmplat în Amber după ce am plecat?

– Niciun dezastru nou, răspunse. Am rămas numai atât cât să văd dacă aş putea fi de vreun folos. Asta a dus la o mică limpezire magică a împrejurimilor şi la chemarea câtorva scânduri care să acopere găurile. Apoi i-am cerut lui Random îngăduinţa să plec, mi s-a permis, şi am venit acasă.

– Un dezastru? În Amber? întrebă Suhuy.

Am încuviinţat.

– A fost o confruntare între Unicorn şi Şarpe pe coridoarele Palatului din Amber, având drept rezultat distrugeri considerabile.

– Oare ce l-a determinat pe Şarpe să se aventureze atât de departe pe tărâmul Ordinii?

– E vorba de ceea ce Amberul numeşte Giuvaierul Judecăţii, pe care Şarpele îl consideră ochiul lui lipsă.

– Trebuie să aud întreaga poveste.

Am început să-i spun despre întâlnirea complicată, sărind peste ultimele experienţe din Coridorul Oglinzilor şi din apartamentele lui Brand. În timp ce vorbeam, privirea lui Mandor se îndreptă spre inel, spre Suhuy, şi înapoi. Când văzu că am observat asta, zâmbi.

– Aşadar, Dworkin a redevenit el însuşi…? spuse Suhuy.

– Nu l-am ştiut înainte, am răspuns. Dar se pare că ştie despre ce e vorba.

– … Şi regina din Kashfa vede cu Ochiul Şarpelui.

– Nu ştiam că vede cu el, am spus. Încă îşi revine după operaţie. Dar e un gând interesant. Dacă poate vedea cu el, ce anume vede?

– Liniile limpezi, reci ale eternităţii, aş spune. Dincolo de toate Umbrele. Niciun muritor nu l-ar putea purta atât.

– Ea e din sângele Amberului, am spus.

– Adevărat? Al lui Oberon?

Am încuviinţat.

– Ultimul tău senior a fost un tip foarte activ, remarcă el. Totuşi, ar fi doar o sarcină de observare, deşi vorbesc doar din presupuneri – şi o anume cunoaştere a principiilor. Habar n-am ce va ieşi din asta. Numai Dworkin ar putea spune. Fie să rămână în toate minţile, asta ar fi un motiv. Îi recunosc perfecţiunea, deşi niciodată n-am reuşit să-i ghicesc intenţiile.

– Îl cunoşti personal? am întrebat.

– L-am cunoscut cu mult timp în urmă, înainte de necazurile

lui. Şi nu ştiu dacă trebuie să mă bucur sau să fiu dezamăgit. Odată vindecat, ar putea munci în numele celui mai mare bine. Şi totuşi, interesele lui ar putea fi total fanatice.

– Îmi pare rău că nu te pot lămuri, am zis. Şi eu găsesc acţiunile lui criptice.

– Sunt nedumerit, de asemeni, rosti Mandor, de plasarea Ochiului. Dar oricum sună destul de mult ca o chestiune locală, implicând relaţiile Amberului cu Kashfa şi Begma. Nu văd nimic de câştigat în clipa asta, prin speculaţie. E mai bine să ne concentrăm mai mult asupra chestiunilor locale ce nu suferă amânare.

Am oftat.

– Cum ar fi succesiunea? am sugerat.

Mandor ridică o sprânceană.

– Oh, Lordul Suhuy te-a pus deja la curent?

– Nu, am răspuns. Nu, dar am auzit atât de multe de la tatăl meu despre succesiunea din Amber, cu toate intrigile, cabalele şi înşelăciunile, încât aproape că mă simt o autoritate în materie. Îmi închipui că la fel a fost şi aici, printre descendenţii Caselor de Swayhill, fiind implicate mai multe generaţii.

– Gândeşti corect, rosti, deşi eu cred că imaginea ar trebui să fie un pic mai liniştită aici decât a fost acolo.

– Oricum, e ceva, am zis. În ce mă priveşte, intenţionez să-mi prezint condoleanţele şi să plec naibii de aici. Trimite-mi o vedere ca să-mi spui cum s-au rezolvat lucrurile.

Râse. El râde rareori. Am simţit încheietura furnicându-mă, acolo unde stă de obicei Frakir.

– Chiar nu ştie, spuse, aruncând o privire spre Suhuy.

– De-abia a sosit, răspunse Suhuy. N-am avut timp să-i povestesc totul.

Am scormonit în buzunar, am găsit o monedă, am scos-o şi am aruncat-o în aer.

– Cap, am anunţat, privind-o. Spune-mi tu, Mandor. Ce se petrece?

– Tu urmezi la tron, rosti.

Fiind rândul meu să râd, am făcut-o.

– Deja ştiam asta, am zis. Tu mi-ai spus, cu puţin timp în urmă, la cină, cât de lungă era lista înaintea mea – dacă vreunul cu sângele amestecat ca al meu ar putea intra în discuţie.

– Doi, spuse. Doi sunt înaintea ta.

– Nu înţeleg, am zis. Ce s-a întâmplat cu toţi ceilalţi?

– Morţi, răspunse.
– An cu ghinion pentru gripă?
Îmi zâmbi strâmb.
– A fost un număr fără precedent de dueluri fatale şi, recent, asasinate politice.
– Care din astea a dominat?
– Asasinatele.
– Fascinant.
—… Şi astfel voi trei vă aflaţi sub supravegherea Coroanei, şi aţi fost daţi în grija siguranţei Caselor voastre respective.
– Tu chiar vorbeşti serios.
– Într-adevăr.
– A fost oare această subţiere a rândurilor o chestiune a mai multora căutând simultan o avansare? Sau doar un număr mai mic, dând la o parte obstacolele?
– Coroana e nesigură.
– Când spui „Coroana”, la cine te referi mai exact, în clipa asta? Cine ia deciziile pe parcursul interimatului?
– Lordul Bances din Amblerash, răspunse, o rudă îndepărtată şi un prieten vechi al ultimului nostru monarh.
– Cred că-mi amintesc de el. E posibil să ţintească şi el tronul, şi să fie în spatele – îndepărtării obstacolelor?
– Omul e un preot al Şarpelui. Legămintele lor nu le îngăduie să domnească nicăieri.
– De obicei există şi căi de a ocoli legămintele.
– Adevărat, dar omul nu pare interesat de aşa ceva.
– Asta nu-l împiedică să aibă un favorit, şi, poate, să-l şi sprijine un pic. Există cineva în apropierea tronului ataşat în mod deosebit de Ordinul lui?
– Din câte ştiu, nu.
– Ceea ce nu înseamnă că cineva n-ar putea avea deja stabilit un târg.
– Nu, deşi Bances nu e genul de om de care să te apropii uşor cu o propunere.
– Cu alte cuvinte, crezi că el e deasupra celor ce se petrec?
– În absenţa evidenţei contrariului.
– Cine e următorul la rând?
– Tubble din Chanicut.
– Cine e al doilea?
– Tmer din Jesby.
– În cap de listă, balta ta, i-am spus lui Suhuy.

Acesta îmi arătă din nou dinţii. Parcă se roteau.

– Suntem în război cu Chanicut sau Jesby? am întrebat.

– Nu chiar.

– Atunci cu toţii avem grijă, nu?

– Da.

– Cum s-a ajuns aici? Vreau să zic, au fost mulţi implicaţi, din câte-mi amintesc. A fost o noapte a cuţitelor lungi, sau ce?

– Nu, asasinatele au avut loc în mod constant în ultimul timp. N-a fost o bruscă baie de sânge când Swayhill se aştepta la ce-i mai rău – deşi câteva au avut loc recent.

– Ei bine, trebuie că s-au făcut unele investigaţii. Avem vreun asasin în custodie?

– Nu, fie au scăpat, fie au fost ucişi.

– Şi cei care au fost ucişi? Identităţile lor ne-ar putea indica afilierea politică.

– Nu chiar. Mulţi erau profesionişti. Câţiva dintre ceilalţi erau nemulţumiţi în general, încadraţi printre bolnavii mintal.

– Vrei să spui că nu există indicii despre cei care ar putea fi în spatele întregii afaceri?

– Corect.

– Atunci, suspiciuni?

– Fireşte că însuşi Tubble e suspect, deşi nu e o idee bună s-o rosteşti în gura mare. Se aşteaptă să tragă cele mai mari beneficii, şi acum e în postura de a face asta. De asemeni, în cariera lui există complicitate politică, înşelăciune, asasinate. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Fiecare are câteva schelete în pivniţă. El a fost un tip liniştit şi conservator mulţi ani.

– Tmer, atunci… Pare potrivit să provoace suspiciuni. Există ceva care să-l lege de afacerea sângeroasă?

– Nu chiar. Afacerile lui nu sunt la vedere. E un tip foarte ascuns. Dar, în trecut, n-a fost niciodată asociat cu asemenea acţiuni extreme. Nu-l cunosc atât de bine, dar mi-a făcut întotdeauna impresia unei persoane mai naturale, mai directe decât Tubble. Pare genul care, pur şi simplu ar da o lovitură de stat dacă şi-ar dori tronul cu îndârjire, în loc să piardă o groază de timp cu intrigile.

– Ar putea exista, desigur, un număr de oameni implicaţi, fiecare acţionând în interes propriu…

– Şi acum, întrucât chestiunea e iminentă, va trebui să iasă curând la suprafaţă?

– Aşa se pare, nu?

Un zâmbet. O ridicare din umeri.

– Nu e necesară o încoronare ca să pună capăt întregii afaceri, rosti. O coroană nu transformă în mod automat o persoană într-una blindată la loviturile de cuţit.

– Dar succesorul ar veni la putere cu o mulţime de lucruri rele.

– N-ar fi pentru prima oară în istorie. Şi, dacă nu te vei gândi la asta, unii monarhi foarte buni au venit la putere în asemenea împrejurări. Apropo, nu ţi s-a părut că ceilalţi ar putea specula în acelaşi fel şi despre tine?

– Ba da, şi asta mă deranjează. Tatăl meu şi-a dorit multă vreme tronul Amberului, şi asta chiar i-a distrus viaţa. A fost fericit doar atunci când a dat naibii tronul. Dacă am învăţat ceva din povestea lui, apoi asta e. Eu n-am asemenea ambiţie.

Dar, pentru o clipă, am stat pe gânduri. Cum te-ai simţi să controlezi un stat imens? De fiecare dată când mă plângeam de politică, aici, în Amber, în Statele Unite pe Umbra Pământ, exista un corolar automat al felului în care aş fi rezolvat situaţiile, dacă aş fi fost la putere.

– Mă-ntreb? repetă Mandor.

Am coborât privirea.

– Poate că ceilalţi privesc acum în propriile lor bălţi, am zis, sperând să găsească indicii.

– Fără îndoială, răspunse. Şi dacă Tubble şi Tmer urmăresc aceleaşi ţeluri? Ce-ai face?

– Nici măcar nu te gândi la asta, am zis. Nu se va întâmpla.

– Să presupunem.

– Nu ştiu.

– Tu chiar ar trebui să iei un fel de decizie, numai pentru a îndepărta problema. Tu îţi găseşti întotdeauna cuvintele când ştii ce ai de spus.

– Mulţumesc. O să ţin minte asta.

– Spune-mi mai multe despre tine, de când ne-am întâlnit ultima oară.

Aşa am şi făcut, despre fantomele Modelului şi toate celelalte.

Undeva, aproape de final, vaietul începu din nou. Suhuy se îndreptă spre stâncă.

– Scuzaţi-mă, spuse, şi stânca se desfăcu, iar el intră. Imediat, am simţit privirea grea a lui Mandor.

– Probabil că n-avem decât o clipă, spuse. Nu îndeajuns, de fapt, ca să pătrundem în tot ce voiam să discut cu tine.

– Foarte intim, nu?

– Da. Deci trebuie să aranjezi să cinezi cu mine înainte de funeralii. Să zicem, la un sfert de cotitură de-aici, cer albastru.

– În regulă. La tine, sau pe Căile Sawall-ului?

– Vino la mine la Mandorways.

Stânca se retrase din nou în timp ce încuviinţam, şi pătrunse o siluetă demonică subţire, sclipind albăstrui într-un văl noros. Am sărit în picioare într-o secundă, apoi m-am înclinat să-i sărut mâna pe care o întinsese.

– Mamă, am spus. Nu mă aşteptam la plăcerea asta – atât de curând.

Zâmbi, după care începu să se rotească. Solzii dispărură, contururile feţei şi forma se topiră. Albastrul se transformă într-o culoare de carne normală, deşi palidă. Şoldurile şi umerii se lărgiră în timp ce pierdu ceva din înălţime, deşi rămase încă înaltă. Ochii căprui deveniră mai atrăgători, în timp ce arcadele grele dădură înapoi. Câţiva pistrui deveniră vizibili pe nasul acum omenesc, uşor cârn. Părul cafeniu era mai lung decât atunci când o văzusem ultima oară în această formă. Şi încă zâmbea. Tunica roşie deveni a ei, încinsă cu o simplă centură; o floretă îi atârna pe şoldul stâng.

– Dragul meu Merlin, spuse, luându-mi capul în mâini şi sărutându-mă pe buze. Mă bucur să te văd arătând atât de bine. A trecut ceva timp de la ultima ta vizită.

– Am avut o existenţă foarte activă în ultima vreme.

– Ca să fiu sigură, rosti. Am auzit câte ceva despre diversele tale nenorociri.

– Îmi închipui că ai auzit. Nu oricine e urmărit de o *ty'iga,* e periodic sedus de aceasta în diverse forme, şi i se face viaţa, în general, foarte complicată prin eforturi de protecţie nedorite.

– Asta arată că-mi pasă de tine, dragul meu.

– Mai arată şi că nu-mi respecţi intimitatea şi că n-ai încredere în judecata mea.

Mandor îşi drese glasul.

– Hello, Dara, spuse apoi.

– Presupun că aşa vezi tu lucrurile, rosti ea. Apoi: Salut, Mandor, continuă. Ce-ai păţit la braţ?

– O neînţelegere implicând puţină arhitectură, răspunse el. Ai fost scumpă la vedere, deşi cu greu ai fost uitată, un timp.

– Mulţumesc, dacă e un compliment, rosti ea. Da, mă retrag un pic din când în când, atunci când apăsarea societăţii devine supărătoare. Deşi tu nu eşti chiar în măsură să vorbeşti, sir, tu

care dispari lungi perioade în labirinturile din Mandorways – dacă într-adevăr acolo mergi.

El făcu o plecăciune.

– Aşa cum spuneţi, doamnă, se pare că suntem creaturi asemănătoare.

Ochii ei se îngustară, deşi vocea îi rămase neschimbată când rosti:

– Mă-ntreb. Da, uneori îmi dau seama că suntem spirite înrudite, poate chiar mai mult decât în ciclurile noastre de activitate cele mai simple. Amândoi se pare că suntem creaturi de acelaşi fel.

– Dar eu am fost neglijent, rosti Mandor, arătându-şi braţul rănit. Tu, evident, nu.

– Nu mă cert niciodată cu arhitectura, spuse ea.

– Sau cu alte chestii imponderabile? întrebă el.

– Încerc să lucrez cu ce găsesc la faţa locului, îi spuse.

– În general şi eu fac la fel.

– Şi dacă nu poţi? întrebă ea.

Mandor ridică din umeri.

– Uneori există coliziuni.

– Ai supravieţuit multora, nu-i aşa?

– Nu pot să neg, dar asta s-a întâmplat de mult. Şi tu pari făcută dintr-o materie care supravieţuieşte foarte bine.

– Până acum, răspunse ea. Chiar va trebui să comparăm, într-o bună zi, observaţiile despre imponderabil şi coliziuni. N-ar fi ciudat dacă am semăna în toate privinţele?

– Aş fi foarte surprins, răspunse Mandor.

Eram fascinat şi uşor înfricoşat de schimbul de replici, deşi mă bazam numai pe intuiţie şi nu aveam noţiuni despre caracteristici. Erau cumva asemănătoare, şi nu auzisem niciodată generalităţi expuse cu atâta precizie şi elocinţă în afara Amberului, unde adesea oamenii se prostesc vorbind în felul ăsta.

– Iertaţi-mă, rosti apoi Mandor, adresându-se tuturor, dar trebuie să mă preocup de însănătoşirea mea. Vă mulţumesc pentru ospitalitate, sir. Se închină spre Suhuy. Şi pentru plăcerea de a ne fi încrucişat drumurile – aceasta spre Dara.

– De-abia ai sosit, rosti Suhuy, şi n-ai luat măcar o gustare. Mă faci să mă simt o gazdă proastă.

– Fii convins, bătrâne prieten, că nu există nimeni care să facă o asemenea transformare, rosti. Privi spre mine în timp ce se

retrăgea spre ieşire. Pe mai târziu, spuse, şi am încuviinţat.

Intră, şi stânca se solidifică odată cu dispariţia lui.

– Rămâi surprins la apariţiile lui, rosti maică-mea, făcute fără nicio repetiţie.

– Farmec, comentă Suhuy. S-a născut cu această bogăţie.

– Mă-ntreb cine va muri azi? rosti ea.

– Nu sunt convins că ar fi vorba de aşa ceva, răspunse Suhuy.

Ea râse.

– Şi dacă e, rosti, cu siguranţă vor muri cu bun gust.

– Vorbeşti condamnându-i sau invidiindu-i? întrebă el.

– Niciuna, nici alta, spuse ea. Pentru că şi eu sunt o admiratoare a graţiei – şi a vorbelor de duh.

– Mamă, am zis, de fapt, ce se petrece?

– La ce te referi, Merlin? răspunse.

– Am părăsit aceste locuri cu mult timp în urmă. Tu ai trimis după mine un demon ca să aibă grijă de mine. După cât se presupune, poate detecta pe oricine e din sângele Amberului. Aşa că a existat o anume tulburare între mine şi Luke. Aşa că a început prin a avea grijă de amândoi – până când Luke a început tentativele periodice de a mă ucide. Apoi m-a apărat de Luke şi a încercat să stabilească care dintre noi e partida potrivită. Chiar a trăit un timp cu Luke şi, mai târziu, a pornit în urmărirea mea. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, deoarece era atât de dornică să afle numele maică-mi. După câte se pare, Luke păstra şi el discreţia faţă de descendenţa lui.

Ea râse.

– O imagine frumoasă, începu. Micuţa Jasra şi Prinţul Întunericului…

– Nu încerca să schimbi subiectul. Gândeşte-te cât de stânjenitor e pentru un om în toată firea – maică-sa trimiţându-i demoni ca să aibă grijă de el.

– Foloseşte singularul. A fost un singur demon, dragule.

– Ce contează? Principiul e acelaşi. Unde vrei s-ajungi cu chestiunea asta protectoare? Nu pot suferi să…

– Probabil că *ty’iga* ţi-a salvat viaţa în mai multe ocazii, Merlin.

– Mă rog, da. Dar…

– Preferai să fii mai degrabă mort decât protejat? Doar pentru că venea de la mine?

– Nu aşa se pune problema.

– Atunci, cum?

– Se pare că tocmai presupuneai că nu-mi pot purta singur de

grijă, şi…

– Ei bine, nu poţi.

– Numai că tu n-ai cum să ştii asta. Resping presupunerea ta că aveam nevoie de însoţitoare în Umbră, că eram naiv, credul, nepăsător…

– Bănuiesc că te-aş răni spunând că aşa erai, mergând într-un loc atât de diferit faţă de Curţi, aşa cum e Umbra.

– Da, pot să-mi port singur de grijă!

– Nu prea ţi-ai făcut mari probleme din asta. Numai că faci o serie de presupuneri nefondate. Ce te face să crezi că motivele pe care le invoci sunt singurele posibile care m-au determinat să fac o asemenea acţiune?

– Okay. Spune-mi că ştiai că Luke urma să încerce să mă ucidă în fiecare 30 aprilie. Şi, dacă răspunsul e da, de ce nu mi-ai spus?

– Nu ştiam că Luke urma să încerce să te ucidă în fiecare 30 aprilie.

M-am răsucit. Am strâns şi am deschis pumnii.

– Deci, ai făcut-o numai de dragul de a o face?

– Merlin, de ce ţi-e atât de greu să recunoşti că alţi oameni ar putea şti uneori lucruri pe care tu nu le ştii?

– Începe cu refuzul lor de a-mi spune aceste lucruri.

Tăcu multă vreme. Apoi:

– Mă tem că e ceva adevăr în ce spui, răspunse. Dar au existat motive puternice de a nu vorbi despre asemenea lucruri.

– Atunci începe cu imposibilitatea de a-mi spune. Spune-mi acum de ce n-ai avut încredere în mine.

– Nu e vorba de neîncredere.

– Acum e okay să-mi spui ce-a fost?

Urmă o altă tăcere lungă.

– Nu, rosti într-un târziu. Nu încă.

M-am întors spre ea, păstrându-mi aceeaşi expresie şi acelaşi nivel al vocii.

– Atunci, nu s-a schimbat nimic, am zis, şi nu se va schimba vreodată. Încă nu ai încredere în mine.

– Nu-i adevărat, răspunse ea, aruncând o scurtă privire spre Suhuy. Numai că nu e nici timpul, nici locul potrivit de a analiza aceste chestiuni.

– Să-ţi aduc ceva de băut sau de mâncat, Dara? rosti imediat Suhuy.

– Mulţumesc, nu, răspunse. Nu mai pot sta prea mult.

– Mamă, spune-mi atunci ceva despre *ty'iga.*

– Ce vrei să ştii?
– Ai chemat-o de undeva de dincolo de Rim.
– Corect.
– Asemenea creaturi n-au trup, dar sunt capabile să se mute într-o gazdă vie, în scopuri personale.
– Da.
– Presupunând că o asemenea creatură se mută în trupul unei persoane în timpul sau în apropierea morţii, făcând-o să-i anime spiritul şi să-i controleze inteligenţa?
– Interesant. E o întrebare ipotetică?
– Nu. S-a întâmplat în realitate cu cea pe care ai trimis-o după mine. Acum se pare că nu e în stare să părăsească acel trup. De ce?
– Nu ştiu exact, rosti ea.
– Acum e prinsă în cursă, interveni Suhuy. Nu poate decât să vină şi să plece reacţionând cu o inteligenţă proprie.
– Trupul, controlat de *ty'iga,* şi-a revenit din boala care i-a ucis conştiinţa, am zis. Vrei să spui că demonul e înţepenit acolo pe viaţă?
– Da. Din câte ştiu.
– Atunci, spune-mi: va fi eliberat când acel trup moare, sau va muri odată cu el?
– Se poate în ambele feluri, răspunse Suhuy. Dar cu cât rămâne mai mult în trup, cu atât e mai posibil să piară odată cu el.
Mi-am întors privirea spre maică-mea.
– Iată şi finalul poveştii, am rostit.
Ridică din umeri.
– Am terminat cu asta şi am eliberat-o, spuse, şi poţi chema alta dacă e nevoie.
– N-o face, i-am zis.
– N-o voi face, spuse. Acum nu e nevoie.
– Dar dacă ai crede că e nevoie, ai face-o?
– O mamă trebuie să aibă grijă de siguranţa fiului ei, fie că acestuia îi place, fie că nu.
Am ridicat mâna stângă, întinzând arătătorul într-un gest de furie, când am observat că purtam o brăţară luminoasă – părea o reprezentare aproape-holografică a unei sfori împletite. Am lăsat mâna jos, am renunţat la primul răspuns şi am zis:
– Acum îmi cunoşti sentimentele.
– Le ştiam de multă vreme. Hai să cinăm la Căile Sawall-ului, la

vreo jumătate de cotitură, cerul violet. De acord?

– De acord, am zis.

– Pe curând. Răsucire uşoară, Suhuy.

– Răsucire uşoară, Dara.

Ea făcu trei paşi şi dispăru, aşa cum prevedea eticheta, în acelaşi fel în care apăruse.

M-am răsucit şi m-am îndreptat spre marginea bălţii, am privit în adâncurile ei, am simţit cum muşchii umerilor se relaxează uşor. Jasra şi Julia erau acum acolo jos, înapoi în citadela Ţinutului, preparând un elixir în laborator. După care valurile le învăluiră, un fel de adevăr crud dincolo de toată ordinea şi frumuseţea, începând să se alcătuiască într-o mască de proporţii fascinante, înspăimântătoare.

Am simţit o mână pe umăr.

– Familia, rosti Suhuy, te intrigă şi te scoate din minţi. Simţi tirania afecţiunii în clipa asta, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

– Mark Twain spunea ceva despre capacitatea de a-ţi alege prietenii, dar nu neamurile, am răspuns.

– Nu ştiu ce pun la cale, deşi am bănuielile mele, spuse. Acum nu e nimic de făcut decât să te odihneşti şi să aştepţi. Mi-ar plăcea să ascult mai multe din povestea ta.

– Mulţumesc, Unchiule. Mda, am zis. De ce nu?

Aşa că i-am spus tot restul poveştii mele. Pe parcurs, am mai dat o raită prin bucătărie pentru întărire, apoi ne-am croit drum spre un alt balcon plutitor deasupra unui ocean de culoarea lămâiei, cu valuri spărgându-se de stânci şi plaje roz sub un cer în amurg indigo, fără stele. Acolo, am isprăvit povestea.

– E mai mult decât interesant, rosti în cele din urmă.

– Oh? În toate astea vezi ceva ce eu nu văd? am întrebat.

– Mi-ai destăinuit prea multe la care trebuie să reflectez ca să-ţi pot da un răspuns în pripă, zise. S-o lăsăm deocamdată astfel.

– Foarte bine.

M-am rezemat de balustradă, am privit în jos spre ape.

– Trebuie să te odihneşti, spuse după un timp.

– Cred că da.

– Vino, te conduc în camera ta.

Întinse o mână şi am apucat-o. Împreună, ne-am scufundat prin podea.

Şi astfel am dormit, înconjurat de tapiserii şi draperii grele, într-o încăpere fără uşă în Căile lui Suhuy. Trebuie că se afla într-

un turn, deoarece auzeam vânturile trecând pe lângă ziduri. Dormind, am visat…

Mă aflam în castelul Amber, parcurgând lungimea Coridorului scânteietor al Oglinzilor. Lumânări conice pâlpâiau în sfeşnice înalte. Paşii mei nu făceau niciun zgomot. Oglinzile apăreau în tot felul de forme. Acopereau pereţii de ambele părţi, mari, mici. Am trecut prin adâncimile lor, reflectat, distorsionat, uneori re-reflectat…

Am fost oprit dinaintea unei oglinzi înalte, sparte, în stânga mea, înrămată în cositor. Chiar în clipa în care m-am răsucit spre ea, am ştiut că, de data asta, nu voi fi eu cel din oglindă.

S-a dovedit că nu greşeam. Din oglindă mă privea Coral. Purta o bluză de culoarea piersicii şi nu mai avea peticul pe ochi. Spărtura din oglindă îi împărţea chipul exact pe mijloc. Ochiul stâng era verdele pe care mi-l aminteam, dreptul era Giuvaierul Judecăţii. Amândoi păreau fixaţi asupra mea.

– Merlin, rosti. Ajută-mă. E prea straniu. Înapoiază-mi ochiul.

– Nu ştiu cum, am zis. Nu înţeleg ce s-a petrecut.

– Ochiul meu, continuă ea ca şi cum nu m-ar fi auzit. Universul îşi adună forţele în Ochiul Judecăţii, rece – atât de rece – şi un loc nu prea prietenos. Ajută-mă!

– Găsesc eu o cale, am spus.

– Ochiul meu… continuă ea.

Am mers mai departe.

Dintr-o oglindă dreptunghiulară într-o ramă de lemn sculptată la bază în forma unei păsări Phoenix, mă privea Luke.

– Hei, bătrâne prieten, rosti, arătând uşor oropsit, mi-ar plăcea să recuperez spada tatălui meu. N-ai dat peste ea din nou, nu-i aşa?

– Mă tem că nu, am mormăit.

– E păcat că am avut darul tău atât de puţină vreme. Caut-o, te rog! Am senzaţia că s-ar putea să apară.

– Aşa o să fac, am zis.

– La urma urmelor, într-un fel eşti răspunzător pentru cele întâmplate, continuă el.

– Corect, am aprobat.

– … şi aş vrea s-o recuperez.

– Mda, am spus, plecând mai departe.

Un chicotit dement ţâşni dintr-o elipsă înrămată cafeniu, în dreapta mea. Răsucindu-mă, am văzut chipul lui Victor Melman, vrăjitorul de pe umbra Pământ cu care mă confruntasem atunci

când au început necazurile mele.

– Fiu al pierzaniei! şuieră el. Mă bucur să te văd rătăcind în Iad. Fie ca sângele meu să ardă pe mâinile tale.

– Sângele tău e pe propriile tale mâini, am spus. Te consider un sinucigaş.

– Nu-i adevărat! se repezi el. Tu m-ai măcelărit mişeleşte.

– Rahat, am răspuns. Mă poţi învinovăţi de multe lucruri, dar moartea ta nu se numără printre ele.

Am pornit mai departe, şi mâna lui ţâşni din oglindă şi mă înşfacă de umăr.

– Ucigaşule! strigă.

I-am dat mâna deoparte.

– Pârţarule! am zis, şi am pornit mai departe.

Apoi, dintr-o oglindă mare, cu ramă verde, cu o pâclă verzulie pe sticlă, Random mă salută din stânga mea, clătinând din cap.

– Merlin! Merlin! Ce pui la cale, totuşi? întrebă el. Ştiam de ceva timp că nu prea mă ţii la curent cu ce se întâmplă.

– Ei bine, am răspuns, privindu-l într-un tricou portocaliu şi în blugi Levi’s, e-adevărat, sir. Unele lucruri pe care n-am avut timp să le analizez.

– Lucruri care implică siguranţa tărâmului – şi tu n-ai avut timp?

– Ei bine, presupun că e ceva care implică un factor de judecată.

– Dacă implică siguranţa noastră, eu sunt cel care trebuie să judece.

– Da, sir. Înţeleg asta…

– Va trebui să avem o discuţie, Merlin. E adevărat că viaţa ta personală e, întru-n fel, amestecată cu asta?

– Presupun că da…

– Nu contează. Regatul e mai important. Trebuie să vorbim.

– Da, sir. O vom face de îndată ce…

– „De îndată ce” pe naiba! Acum! Renunţă la ce-ai de gând şi mută-ţi fundul aici! Trebuie să vorbim!

– O voi face, de îndată ce…

– Lasă-mă cu asta! Asta se apropie de trădare dacă ascunzi informaţii importante! Trebuie să te văd acum! Vino acasă!

– O să vin, am spus, şi am plecat mai departe, vocea lui adăugându-se corului celorlalţi, repetând cererile lor, plângerile lor, acuzaţiile lor.

Din următoarea oglindă – circulară, cu o ramă albastră

împletită – mă privea Julia.

– Şi iată-te, spuse, aproape nostalgic. Ştii că te-am iubit.

– Şi eu te-am iubit, am recunoscut. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama. Totuşi, cred c-am dat-o în bară.

– Nu m-ai iubit îndeajuns, spuse. Nu îndeajuns ca să ai încredere în mine. Şi astfel ai pierdut încrederea mea.

Am privit într-o parte.

– Îmi pare rău, am spus.

– Nu-i de ajuns, răspunse ea. Astfel, am devenit inamici.

– Nu trebuia să fie aşa.

– Prea târziu, spuse ea. Prea târziu.

– Îmi pare rău, am repetat, şi am pornit mai departe.

Astfel, am ajuns la Jasra, într-o ramă roşie, cu diamante. Mâna ei cu unghii strălucitoare se întinse şi mă mângâie pe obraz.

– Mergi undeva, dragă băiete? întrebă.

– Aşa sper, am spus.

Zâmbi strâmb şi îşi încreţi buzele.

– Am hotărât că ai o influenţă nefastă asupra fiului meu, spuse. Şi-a pierdut busola când s-a împrietenit cu tine.

– Îmi pare rău, am zis.

– … Ceea ce îl face nepotrivit pentru domnie.

– Nepotrivit sau nedorit? am întrebat.

– Oricum ar fi, e din vina ta.

– Acum e băiat mare, Jasra. Ia hotărârile de unul singur.

– Mă tem că tu l-ai învăţat să le ia pe cele nepotrivite.

– Ştie ce face, doamnă. Nu mă învinovăţi pe mine dacă face lucruri care nu-ţi sunt ţie pe plac.

– Şi dacă se prăbuşeşte Kashfa pentru că tu l-ai domolit?

– Eu renunţ la candidatură, am spus, făcând un pas înainte. A fost bine că m-am deplasat, pentru că mâna ei ţâşni, încercând să mă zgârie pe faţă cu unghiile, ratând cu puţin. Aruncă ocări în urma mea în timp ce mă îndepărtam. Din fericire, acestea se pierdură printre strigătele celorlalţi.

– Merlin?

Întorcându-mă din nou spre dreapta, am văzut chipul Naydei într-o oglindă din argint, cu suprafaţa şi rama ondulată dintr-o singură bucată.

– Nayda! Ce vrei de la mine?

– Nimic, răspunse doamna *ty'iga.* Tocmai treceam pe-aici, şi am nevoie de îndrumări.

– Nu mă urăşti? Ce reconfortant!

– Să te urăsc? Nu fi prost. N-aş putea face asta niciodată.
– Toţi cei din galeria asta par supăraţi pe mine.
– E doar un vis, Merlin. Tu eşti real, eu sunt reală, şi nu ştiu nimic despre ceilalţi.
– Îmi pare rău că maică-mea te-a pus sub vraja de a mă proteja – vreme de atâţia ani. Acum, eşti cu adevărat liberă? Dacă nu, poate că eu aş…
– M-am eliberat.
– Îmi pare rău că ai avut atâtea probleme îndeplinindu-i cererile – neştiind dacă trebuia să mă păzeşti pe mine sau pe Luke. Cine ar fi bănuit că există doi Amberiţi în aceeaşi vecinătate în Berkeley?
– Mie nu-mi pare rău.
– Ce vrei să spui?
– Am venit pentru indicaţii. Vreau să ştiu cum pot să-l găsesc pe Luke.
– Ei bine, în Kashfa. Tocmai a fost încoronat ieri. De ce vrei să dai de el?
– N-ai ghicit?
– Nu.
– Sunt îndrăgostită de el. Am fost întotdeauna. Acum că m-am eliberat şi am un corp numai al meu, vreau să afle că eu am fost Gail – şi ce simt. Mulţumesc, Merlin. La revedere.
– Aşteaptă!
– Da?
– Nu ţi-am mulţumit niciodată că m-ai protejat toţi aceşti ani – chiar dacă pentru tine a fost o constrângere, chiar dacă pentru mine a fost o mare pacoste. Mulţumesc, şi noroc.
Zâmbi şi dispăru. Am întins mâna şi am atins oglinda.
– Noroc, mi s-a părut c-am auzit-o rostind.
Ciudat. Era un vis. Totuşi – nu mă puteam trezi, şi părea real. Eu…
– Ai ajuns la timp la Curţi pentru toate uneltirile, după cum văd – asta dintr-o oglindă la trei paşi în faţă, încadrată în negru şi îngustă.
M-am dus într-acolo. Fratele meu Jurt mă privea din ea.
– Ce vrei? am întrebat.
Chipul lui era o parodie furioasă a propriului meu chip.
– Vreau să nu fi existat vreodată, spuse. Lăsând deoparte asta, mi-ar plăcea să te văd mort.
– Care e a treia ta opţiune? am întrebat.

– Închiderea ta într-un iad privat, cred.
– De ce?
– Stai între mine şi tot ce-mi doresc.
– Aş fi bucuros să mă dau la o parte. Spune-mi cum.
– Nu există nicio cale prin care poţi sau vrei, de capul tău.
– Deci mă urăşti?
– Da.
– Credeam că baia ta în Fântână ţi-a distrus toate emoţiile.
– N-am avut parte de întregul proces, aşa că doar le-a întărit.
– Există vreo cale prin care am putea evita totul şi s-o luăm iar de la capăt, să fim prieteni?
– Niciodată.
– Şi eu zic la fel.
– Întotdeauna ea te-a iubit mai mult decât pe mine, şi acum o să pui mâna pe tron.
– Nu fi ridicol. Nu-l vreau.
– Dorinţele tale n-au nimic de-a face cu chestiunea în sine.
– Nu-l voi avea.
– Ba da, îl vei avea – doar dacă nu te ucid eu mai întâi.
– Nu fi prost. Nu merită.
– Cât de curând, când te aştepţi mai puţin, o să te întorci şi-o să mă vezi. Va fi prea târziu.
Oglinda deveni complet neagră.
– Jurt!
Nimic. Mai grav, obligat să mă împac cu el în vis şi să mă trezesc.
Am întors capul spre o oglindă cu ramă de foc la câţiva paşi în faţă şi în stânga, ştiind – cumva – că era următoarea în drumul meu. M-am îndreptat spre ea.
Zâmbea.
– Şi deci îl ai, rosti.
– Mătuşică, ce se petrece?
– Pare a fi genul de conflict despre care, în general, se spune că e „ireductibil”, răspunse Fiona.
– Nu de genul ăsta de răspuns am nevoie.
– Prea multe sunt plănuite, nu o să capeţi unul mai bun.
– Şi tu ai un rol în el?
– Unul foarte mic. Nu unul care, în clipa asta, ţi-ar face prea mult bine.
– Ce trebuie să fac?
– Află-ţi opţiunile şi alege-o pe cea mai bună.

– Cea mai bună pentru cine? Cea mai bună pentru ce?
– Numai tu poţi spune.
– Poţi să-mi dai vreun indiciu?
– Ai fi putut traversa Modelul lui Corwin în ziua aceea când te-am dus acolo?
– Da.
– Aşa cred şi eu. A fost trasat în împrejurări neobişnuite. Nu poate fi niciodată reprodus întocmai. Modelul nostru n-ar fi îngăduit niciodată construcţia lui dacă n-ar fi fost distrus şi prea slab ca să prevină naşterea lui.
– Deci?
– Modelul nostru încearcă să-l absoarbă, să-l incorporeze. Dacă izbuteşte, va fi la fel de dezastruos aşa cum ar fi fost dacă Modelul din Amber ar fi fost distrus în timpul războiului. Echilibrul cu Haosul va fi total distrus.
– Nu e Haosul destul de puternic pentru a preveni asta? Eu credeam că puterile lor sunt egale.
– Au fost până în clipa în care tu ai reparat Modelul Umbrei, şi cel al Amberului a izbutit să-l absoarbă. Asta a întărit puterea lui până dincolo de cea a Haosului. Acum e capabil să ajungă la tatăl tău împotriva puterii Logrusului.
– Nu înţeleg ce e de făcut.
– Nici eu, deocamdată. Dar aş vrea să-ţi aminteşti ce-am spus. Când va sosi clipa, va trebuie să iei o decizie. Habar n-am ce va implica asta, dar va fi ceva foarte important.
– Are dreptate, veni o voce din spatele meu.
Răsucindu-mă, l-am văzut pe tatăl meu într-o ramă neagră, strălucitoare, cu un trandafir de argint în partea de sus.
– Corwin! am auzit-o pe Fiona rostind. Unde eşti?
– Într-un loc unde nu e lumină, spuse.
– Te credeam în Amber, Tată, cu Deirdre, am spus.
– Fantomelor le place să se joace de-a fantomele, răspunse. N-am prea mult timp, pentru că puterea mea e slabă. Nu pot să-ţi spun decât atât: să n-ai încredere nici în Model, nici în Logrus, nici în vreunul din plozii lor, până când nu se rezolvă chestiunea.
Începu să dispară.
– Cum pot să te ajut? am întrebat.
Cuvintele „… la Curţi” ajunseră la mine înainte de a se evapora.
M-am răsucit iar.
– Fi, ce a vrut să spună cu asta? am întrebat-o.

Era încruntată.

– Am impresia că răspunsul se află undeva la Curţi, răspunse lent.

– Unde? Unde ar trebui să caut?

Clătină din cap şi începu să se rotească.

– Cine ştie cel mai bine? rosti.

Apoi dispăru şi ea.

Vocile încă strigau la mine, dinapoi, înainte. Se auzeau plânsete şi râsete, şi numele meu repetat în continuu. M-am năpustit înainte.

– Orice s-ar întâmpla, spuse Bill Roth, dacă ai nevoie de un avocat bun, mă ocup eu – chiar şi de Haos.

După care apăru Dworkin, holbându-se la mine dintr-o oglindă micuţă cu o ramă răsucită.

– N-ai de ce să te alarmezi, rosti. Dar tot felul de chestii imponderabile plutesc în jurul tău.

– Ce trebuie să fac? am strigat.

– Trebuie să devii ceva mai mare decât eşti.

– Nu înţeleg.

– Evadează din cuşca asta care e viaţa ta.

– Ce cuşcă?

Dispăru.

Am alergat, şi cuvintele lor răsunau în jurul meu.

Aproape de capătul holului se afla o oglindă ca o bucată de mătase galbenă întinsă pe o ramă. Pisica de Cheshire rânjea spre mine din oglindă.

– Nu merită. Dă-i naibii pe toţi, spuse. Vino la cabaret, bătrâne prieten. Tragem câte-o duşcă şi privim tablourile individului.

– Nu! am strigat. Nu!

După care nu mai fu decât un rânjet. De data asta, am dispărut şi eu. Uitare milostivă, neagră şi sunetul vântului, undeva, trecând.

3

Cât am dormit, nu ştiu. Am fost trezit de Suhuy, care-mi repeta numele.

– Merlin! Merlin! spuse. Cerul e alb.

– Şi eu am o zi plină, am răspuns. Ştiu. Am avut şi o noapte plină.

– Deci, a ajuns la tine.
– Ce?
– O mică vrajă pe care am trimis-o, ca să-ţi deschid mintea spre o anume cunoaştere. Speram să te conducă spre răspunsuri din interior, în loc să te împovăreze cu presupunerile şi suspiciunile mele.
– Am fost în Coridorul Oglinzilor.
– Nu ştiam ce formă ar putea lua.
– A fost ceva real?
– După cum merg treburile astea, ar fi trebuit să fie.
– Ei bine, mulţumesc – cred. Asta mi-aminteşte că Gryll spunea ceva despre dorinţa ta de a mă vedea înainte să mă vadă maică-mea.
– Voiam să văd cât de multe ştii înainte să dai ochii cu ea. Voiam să-ţi protejez libertatea opţiunii.
– Ce tot spui acolo?
– Sunt sigur că vrea să te vadă pe tron.
M-am ridicat în şezut şi m-am frecat la ochi.
– Bănuiesc că e posibil, am zis.
– Nu ştiu cât de departe vrea să meargă ca să ducă asta la bun sfârşit. Voiam să-ţi ofer şansa de a-ţi cunoaşte gândurile înainte de a fi expus planurilor ei. Vrei o ceaşcă de ceai?
– Da, mulţumesc.
Am acceptat o cană pe care mi-o oferi şi am dus-o la buze.
– Ce-ai de zis despre ea dincolo de presupunerea referitoare la dorinţele ei? am întrebat.
Clătină din cap.
– Nu ştiu cât de eficient ar fi programul ei, rosti, dacă la asta te referi. Şi dacă are legătură cu asta sau cu altceva, vraja pe care ai purtat-o a dispărut acum.
– Datorită ţie?
Încuviinţă.
Am luat încă o înghiţitură.
– Nu mi-am dat seama niciodată cât de aproape am ajuns de capătul liniei, am adăugat. Jurt este numărul patru sau cinci pe linia succesiunii, nu-i aşa?
Încuviinţă.
– Am senzaţia că va fi o zi foarte plină, am spus.
– Termină-ţi ceaiul, îmi spuse, şi urmează-mă când vrei. Dispăru printr-o tapiserie de pe peretele opus.
În timp ce ridicam din nou cana, brăţara strălucitoare de pe

încheietura mâinii stângi se desfăcu şi pluti în faţa mea, pierzându-şi conturul împletit, devenind un cerc de lumină pură. Pluti deasupra lichidului aburind, ca şi cum s-ar fi bucurat de aroma de scorţişoară.

– Salut, Ghost, am spus. De ce te-ai împletit astfel pe încheietura mea?

– Ca să semăn cu bucata aia de frânghie pe care o porţi de obicei, veni răspunsul. Credeam că o să-ţi placă efectul.

– Vreau să zic, unde ai fost în tot acest timp?

– Am ascultat, Tată. Încercând să văd cum aş putea să-ţi dau o mână de ajutor. Oamenii ăştia sunt cu toţii neamurile tale, nu-i aşa?

– Cei pe care i-am întâlnit până acum, da.

– E obligatoriu să mergi înapoi în Amber ca să-i vorbeşti de rău?

– Nu, asta funcţionează şi aici, la Curţi. Am luat încă o sorbitură de ceai. Te-ai gândit la ceva rău în mod special? Sau a fost o întrebare în general?

– N-am încredere în maică-ta şi nici în fratele tău Mandor, chiar dacă sunt bunica şi unchiul meu. Cred că pun ceva la cale.

– Mandor s-a purtat întotdeauna frumos cu mine.

—… Şi unchiul tău Suhuy – pare extraordinar de statornic, dar îmi aminteşte mult de Dworkin. Nu cumva se bazează pe tot felul de tulburări interne şi e gata s-o şteargă oricând?

– Sper că nu, am spus. N-a făcut niciodată aşa ceva.

– Oh-oh, lucrurile mocnesc, şi ăsta e un moment de încordare.

– Unde vrei să ajungi cu toată psihologia asta pop, totuşi?

– Am studiat marii psihologi ai Umbrei Pământ. Face parte din tentativa mea neîntreruptă de a înţelege condiţia umană. Am constatat că a sosit timpul să aflu mai multe despre părţile iraţionale.

– Şi la ce concluzie ai ajuns?

– Cea mai înaltă replică a Modelului pe care am întâlnit-o în Giuvaier, de fapt. Există însuşiri ale lui pe care pur şi simplu nu le înţeleg. Asta duce la consideraţii despre teoria haosului, apoi la Menninger[1] şi la toţi ceilalţi, legat de manifestările conştiente ale Modelului.

– Vreo concluzie?

---

[1] Menninger, Karl Agustus (1893–1890) – psihiatru american, membru al celebrei familii Menninger, fondatori ai Clinicii Psihiatrice din Topeka, Kansas. (n. trad.)

– Am devenit mai înţelept.

– Vreau să zic, referitor la Model.

– Da. Fie că posedă el însuşi un element de iraţionalitate, asemeni lucrurilor vii, fie e o inteligenţă de o asemenea manieră încât unele dintre acţiunile sale par doar iraţionale fiinţelor mai puţin dotate. Oricare explicaţie duce la acelaşi lucru din punct de vedere pragmatic.

– N-am avut niciodată ocazia de a pune în practică vreunul dintre testele pe care le-am imaginat, dar ai putea spune din proprie experienţă dacă te încadrezi în vreuna din aceste categorii?

– Eu? Iraţional? Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu-mi dau seama cum ar putea fi.

Mi-am terminat ceaiul şi mi-am zvârlit picioarele peste marginea patului.

– Păcat, am spus. Cred că într-o oarecare măsură asta ne face cu adevărat umani – asta, şi recunoaşterea ei în noi înşine, fireşte.

– Adevărat?

M-am ridicat şi am început să mă îmbrac.

– Da, şi controlând-o în interior, ai putea avea de-a face cu inteligenţa şi creativitatea.

– Va trebui să studiez asta foarte îndeaproape.

– Fă-o, am zis, trăgându-mi cizmele, şi să-mi destăinuieşti şi mie ce-ai descoperit.

În timp ce continuam să mă îmbrac, întrebă:

– Când cerul va deveni albastru vei lua micul dejun cu fratele tău Mandor?

– Da, am spus.

– Şi mai târziu vei lua prânzul cu maică-ta?

– Corect.

– Şi mult mai târziu vei participa la funeraliile ultimului monarh?

– Voi fi acolo.

– Vei avea nevoie de mine să te protejez?

– Voi fi în siguranţă cu neamurile mele, Ghost. Chiar dacă tu n-ai încredere în ele.

– Ultima înmormântare la care ai participat s-a terminat cu o explozie.

– E adevărat. Dar a fost Luke, şi a jurat că renunţă. Voi fi în regulă. Dacă vrei să vizitezi locurile, dă-i drumul.

– În regulă, spuse. O s-o fac.

M-am ridicat şi am traversat încăperea, ca să ajung în faţa dragonului.

– Poţi să-mi spui drumul spre Logrus? întrebă Ghost.

– Glumeşti?

– Nu, rosti el. Am văzut Modelul, dar n-am văzut niciodată locul Logrusului. Unde îl ţin?

– Credeam că ţi-am dat funcţiuni de memorie mai bune decât asta. La ultima ta întâlnire cu obiectul te-ai supărat pe el îngrozitor.

– Presupun că da. Crezi că-mi poartă pică?

– Neoficial, da. Având în vedere situaţia, da. Fereşte-te de el.

– Tocmai m-ai sfătuit să studiez factorul haos, iraţionalul.

– Nu te-am sfătuit să te sinucizi. Am investit enorm în tine.

– Şi eu mă preţuiesc. Şi tu ştii că am o dorinţă de supravieţuire, aceeaşi ca fiinţele organice.

– Despre judecata ta îmi fac probleme.

– Ştii o mulţime despre însuşirile mele.

– E adevărat că te pricepi să scapi din diverse locuri.

– Şi îmi datorezi o educaţie decentă.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– E doar un pretext. Bănuiesc că-l pot găsi singur.

– În ordine, dă-i drumul.

– E atât de greu de găsit?

– Ai renunţat la a fi atotştiutor, ţi-aminteşti?

– Tată, cred că trebuie să-l văd.

– N-am timp să te duc acolo.

– Arată-mi doar drumul. Ştiu să ţin un secret.

– O să ţi-l spun. În regulă. Suhuy este Paznicul Logrusului. Acesta se află într-o grotă undeva. Unicul drum pe care-l ştiu începe de-acolo.

– De unde?

– Sunt implicate nouă cotituri. Voi face asupra ta o vrajă de vedere, ca să te ghideze.

– Nu ştiu dacă vrăjile tale pot acţiona asupra unuia ca mine…

Am întins mâna prin inel, am suprapus câteva asteriscuri negre pe o hartă a drumurilor pe care trebuia să le urmeze, am atârnat-o în spaţiul viziunii Logrusului meu în faţa lui, şi am spus:

– Eu te-am proiectat şi tot eu am proiectat şi vraja asta.

– Uh, da, răspunse Ghost. Mă simt ca şi cum posed brusc date pe care nu le pot accesa.

– Îţi vor fi prezentate la momentul potrivit. Ia înfăţişarea unui inel pe arătătorul mâinii mele stângi. Vom părăsi această încăpere într-o clipă şi vom traversa altele. Când vom fi în apropierea drumului potrivit, ţi-l voi arăta cu degetul. Ia-o în direcţia aceea şi vei trece prin ceva situat de-a lungul drumului care te va conduce în alt loc. Undeva în vecinătatea aceea vei găsi o stea neagră care-ţi va indica următoarea direcţie pe care trebuie să o iei – spre alt loc şi altă stea şi aşa mai departe. În cele din urmă, vei da peste o grotă care adăposteşte Logrus-ul. Ascunde-te cât mai complet cu putinţă şi fă-ţi observaţiile. Când vrei să te retragi, inversează procesul.

Se strânse şi zbură spre degetul meu.

– Caută-mă mai târziu şi destăinuieşte-mi experienţele tale.

– Asta plănuiam să fac, se auzi vocea lui subţire. Nu voiam să le adaug posibilei tale paranoia de acum.

– Ai grijă, am spus.

Am traversat încăperea şi am intrat în dragon.

Am pătruns într-o mică sufragerie, cu o fereastră dând spre munţi; cealaltă, spre un deşert. Nu era nimeni şi am ieşit într-un coridor lung. Da, exact cum îmi aminteam.

M-am deplasat de-a lungul lui, trecând pe lângă alte încăperi, până când am ajuns la o uşă din stânga mea, pe care am deschis-o ca să descopăr o colecţie de mop-uri, mături, găleţi, perii, un morman de haine date la spălat, un lighean. Da, aşa cum îmi aminteam. Am arătat cu degetul spre rafturile din dreapta.

– Găseşte steaua neagră, am spus.

– Vorbeşti serios? veni vocea timidă.

– Du-te şi uită-te.

O dungă de lumină apăru din arătătorul meu, se distorsionă în timp ce se apropie de rafturi, se transformă într-o linie atât de subţire încât, practic, dispăru.

– Noroc, am şoptit, şi apoi m-am îndepărtat.

Am închis uşa, întrebându-mă dacă făcusem ceea ce trebuia, consolându-mă cu gândul că oricum, Ghost ar fi pornit în căutare şi, neîndoielnic, ar fi găsit Logrusul în cele din urmă. Întâmplă-se orice s-ar întâmpla. Eram şi eu curios ce putea afla.

M-am răsucit şi am revenit pe coridorul care ducea spre micuţa sufragerie. Putea fi ultima mea ocazie de a fi singur un timp, şi eram hotărât să profit de asta. M-am aşezat pe o grămadă de perne şi am extras Atuurile. O rapidă parcurgere cu

privirea prin pachet îl dădu la iveală pe cel pe care îl schiţasem în grabă pentru Coral în recenta zi fierbinte din Amber. I-am studiat trăsăturile până când cartea se răci.

Imaginea deveni tridimensională, şi apoi Coral dispăru şi m-am văzut pe mine, plimbându-mă pe străzile Amberului într-o după-amiză luminoasă, ţinând-o de mână în timp ce o conduceam printr-o adunătură de comercianţi. Apoi coboram împreună pe panta Kolvirului, cu oceanul strălucind dinaintea noastră, cu pescăruşii trecând în zbor. Apoi, în cafenea, masa izbindu-se de perete…

Am acoperit cartea cu mâna. Coral dormea, visând. Straniu, să intri astfel în visele altuia. Şi mai straniu, să mă aflu eu aici – doar dacă fireşte atingerea minţii mele nu dăduse la iveală reminiscenţe inconştiente… Unul dintre cele mai mici puzzle-uri ale vieţii. Nu era nevoie să o trezesc pe sărmana doamnă, doar ca să o intreb cum se simte. Presupun că-l puteam contacta pe Luke şi să-l întreb ce face ea. Am început să-i caut Atuul, apoi am ezitat. Trebuie că era foarte ocupat, în primele puţine zile ca monarh. Şi deja ştiam că ea se odihneşte. În timp ce mă jucam cu cartea lui Luke, dând-o în cele din urmă deoparte, ieşi la iveală cea de dedesubt.

Gri şi argintiu şi negru… Chipul lui era o versiune mai vârstnică, într-un fel mai dură, a chipului meu. Corwin, tatăl meu, mă privea din trecut. De câte ori transpirasem pe cartea asta, încercând să-l contactez, până când mintea mi se împleticea în noduri dureroase, fără niciun rezultat? Ceilalţi îmi spuseseră că asta putea însemna că e mort, sau că el e cel care bloca contactul. Şi apoi mă cuprinse o senzaţie ciudată. Mi-am amintit povestea lui, în special când vorbise despre dăţile când încercase să-l contacteze pe Brand prin Atuul lui, la început nereuşind pentru că fusese întemniţat într-o asemenea umbră îndepărtată. Apoi mi-am amintit tentativele lui de a contacta Curţile, şi dificultatea impusă de distanţa mare. Presupunând asta, mai degrabă decât să fie mort sau să mă blocheze, dacă fusese mutat din locurile în care mă aflam, atunci când încercam contactul?

Dar în cazul ăsta, cine îmi venise în ajutor în noaptea aceea din Umbră, purtându-mă în locul acela ciudat între umbre şi aventurile bizare care mă duseseră acolo? Şi cu toate că eram complet nesigur de apariţia lui în Coridorul Oglinzilor, mai târziu am întâlnit indicii ale prezenţei lui chiar în Castelul Amberului.

Dacă fusese în oricare dintre acele locuri, se pare că într-adevăr, nu se aflase prea departe. Şi asta ar însemna că pur şi simplu mă bloca, şi o altă încercare de a-l contacta s-ar dovedi probabil la fel de infructuoasă. Totuşi, ce-ar fi să existe o altă explicaţie pentru toate aceste întâmplări şi…

Cartea parcă se răci la atingerea mea. Era doar imaginaţia mea, sau forţa privirii mele care începea s-o activeze? Am pătruns mai adânc în mintea mea, concentrându-mă. Atuul parcă se răci şi mai mult în timp ce făceam asta.

– Tată? am spus. Corwin?

Şi mai rece, şi o furnicătură în vârful degetelor care atingeau Atuul. Părea a fi începutul unui contact prin Atu. Se poate să fi fost mult mai aproape de Curţi decât de Amber, într-o zonă mult mai uşor de atins acum…

– Corwin, am repetat. Sunt eu, Merlin. Hello.

Imaginea lui se schimbă, păru că se mişcă. După care cartea deveni complet neagră.

Totuşi rămase rece, şi o senzaţie asemănătoare unei variante de contact tăcut, ca o conectare telefonică în timpul unei pauze lungi.

– Tată? Eşti acolo?

Negreală cărţii căpătă profunzime. Şi undeva în adânc, ceva parcă se agită.

– Merlin? Cuvântul era slab, dar eram convins că era vocea lui, pronunţându-mi numele. Merlin?

Mişcarea din adânc era reală. Ceva se năpustea spre mine. Erupse din carte în faţa mea, cu o bătaie din aripi negre, croncănind, cioară sau corb, negru, negru.

– Interzis! strigă. Interzis! Du-te înapoi! Retrage-te!

Fâlfâi în apropierea capului meu în timp ce cărţile se împrăştiară din mână.

– Stai deoparte! ţipă strident, dând roată încăperii. Loc interzis!

Ieşi pe uşă şi l-am urmat. Parcă dispăru, totuşi, în clipele când ieşi din raza mea vizuală.

– Pasăre! am strigat. Vino înapoi!

Dar nu veni niciun răspuns, niciun alt sunet de aripi bătând. Am aruncat o privire în celelalte încăperi şi nu era niciun semn al creaturii în vreuna dintre ele.

– Pasăre…?

– Merlin! Ce s-a-ntâmplat? – asta veni de deasupra.

Am ridicat privirea ca să-l văd pe Suhuy coborând o scară de cristal în spatele unui văl tremurător de lumină, cu un cerc plin de stele înapoia lui.

– Tocmai căutam o pasăre, am răspuns.

– Oh, spuse, ajungând pe palier şi păşind prin vălul care dispăru odată cu scara. Vreo pasăre specială?

– Una mare şi neagră, am zis. Din cele care vorbesc.

Clătină din cap.

– Pot să trimit după una, rosti.

– Asta era una specială, am zis.

– Îmi pare rău c-ai pierdut-o.

Am ieşit pe coridor amândoi şi eu am luat-o la stânga şi m-am îndreptat înapoi spre sufragerie.

– Atuuri peste tot, remarcă unchiul meu.

– Încercam să folosesc unul şi s-a înnegrit şi din el a ţâşnit pasărea, strigând: Interzis! În clipa aceea le-am scăpat din mână.

– Sună ca şi cum corespondentul tău îţi joacă feste, rosti, sau se află sub o vrajă.

Am îngenuncheat şi mă ajută să le strâng.

– A doua variantă pare mai posibilă, am spus. Era cartea tatălui meu. Am încercat să-l găsesc de multă vreme, şi de data asta am ajuns cel mai aproape. De fapt i-am auzit vocea, în întuneric, înainte ca pasărea să ne întrerupă şi să ne despartă.

– Sună ca şi cum e ascuns într-un loc întunecos, poate păzit printr-o vrajă.

– Fireşte! am spus, potrivind colţurile pachetului şi punându-l la loc în cutiuţă.

Nu se poate modifica structura Umbrei într-un loc cu beznă absolută. Are acelaşi efect ca orbirea în a opri pe cineva de un sânge cu noi să scape de temniţă. Asta a adăugat un element de raţionalitate recentei mele experienţe. Cineva care l-ar vrea pe Corwin scos din funcţiune *ar trebui* să-l ţină într-un loc foarte întunecat.

– L-ai întâlnit vreodată pe tatăl meu? am întrebat.

– Nu, răspunse Suhuy. Înţeleg că a făcut o scurtă vizită la Curţi, la sfârşitul războiului. Dar n-am avut niciodată plăcerea.

– Ai auzit ceva despre faptele lui de aici?

– Cred că a încercat o întâlnire cu Swayvill şi consilierii lui, împreună cu Random şi ceilalţi Amberiţi, înainte de tratatul de pace. După asta, înţeleg că s-a dus pe drumurile lui, şi n-am auzit niciodată încotro l-au purtat.

– Aşa am auzit şi în Amber, am zis. Mă întreb… A ucis un nobil – un anume Lord Borel – aproape de sfârşitul bătăliei finale. E posibil ca rudele lui Borel să fi pornit pe urmele lui?

Clănţăni de două ori din colţi, apoi îşi încreţi buzele.

– Casa de Hendrake… mormăi. Cred că nu. Bunica ta era o Hendrake…

– Ştiu, am spus. Dar n-am prea avut de-aface cu ei. Unele neînţelegeri cu Helgram…

– Căile Hendrake au un puternic caracter militar, continuă el. Gloria războiului, onoarea marţială, ştii tu. Nu-i văd eu dând emoţia războiului pe un armistiţiu pe timp de pace.

Amintindu-mi povestea tatălui meu, am spus:

– Chiar dacă ei socotesc crima mai puţin onorabilă?

– Nu ştiu, răspunse. E greu de ghicit atitudini în faţa întrebărilor specifice.

– Cine e conducătorul Casei de Hendrake acum?

– Ducesa Belissa Minobee.

– Ducele, soţul ei – Larsus… Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit la Prăbuşirea Modelului. Cred că Prinţul Julien din Amber l-a măcelărit.

– Şi Borel era fiul lor?

– Da.

– Hopa. Doi dintre ei. Nu mi-am dat seama.

– Borel a avut doi fraţi, un frate vitreg şi o soră vitregă, mulţi unchi, mătuşi, verişori. Da, e o Casă mare. Şi femeile din neamul Hendrake sunt la fel de curajoase ca bărbaţii.

– Da, fireşte. Există cântece, ca de pildă: „Nu te însura cumva cu o mândră Hendrake.” E vreo cale de a afla dacă nu cumva Corwin a avut de-a face cu Hendrake în timp ce se afla aici?

– Am putea întreba câte ceva, deşi a trecut mult timp. Amintirile dispar, cărările îngheaţă. Nu-i uşor.

Clătină din cap.

– Cât mai e până la cerul albastru? l-am întrebat.

– Ajungem cât de curând, spuse.

– Atunci n-ar fi rău să mă îndrept spre Mandorways. I-am promis fratelui meu că luăm micul dejun împreună.

– Ne vedem mai târziu, spuse. La înmormântare, dacă nu mai devreme.

– Da, am spus. Cred că ar fi mai bine să mă dichisesc şi să-mi schimb hainele.

Am luat-o înapoi spre camera mea, unde am chemat un

lighean cu apă, săpun, perie de dinţi, brici; de asemeni, pantaloni gri, cizme şi centură negre, cămaşă şi mănuşi violet, mantie de culoarea cărbunelui, o spadă şi teacă nou-nouţe. Când m-am făcut prezentabil, am luat-o printr-un luminiş împădurit către camera de oaspeţi. De acolo am dat într-o trecătoare. Un sfert de milă de drum muntos, mai târziu, sfârşindu-se abrupt într-o prăpastie, am chemat o negură şi am traversat-o. Apoi m-am îndreptat direct spre Mandorways, parcurgând o plajă albastră sub un soare dublu cam o sută de iarzi. Am căutat-o la dreapta, trecând printr-o arcadă de piatră pe care mi-am amintit-o, trecând fugitiv pe lângă un câmp de lavă incandescentă şi printr-un zid din obsidian negru, care mă duse într-o grotă simpatică, peste un mic pod, prin colţul unui cimitir, câţiva paşi de-a lungul Rimului şi în zona de primire a Căilor.

Tot peretele din stânga mea era alcătuit din flăcări mici; cel din dreapta, imposibil de traversat, cu excepţia luminii, cu vedere spre un şanţ ca un fund de mare, unde creaturi strălucitoare se deplasau şi se mâncau intre ele. Mandor, cu înfăţişare umană, şedea vizavi, în faţa unei biblioteci, îmbrăcat în alb şi negru, cu picioarele proptite pe o sofa neagră, în mână cu o copie din „Rugăciunea” lui Robert Hass[1], pe care i-o dădusem eu.

Zâmbi când ridică privirea.

– „Ogarii morţii mă-nspăimântă”, spuse. Frumos vers. Cum te simţi în acest ciclu?

– În sfârşit odihnit, am zis. Tu?

Puse cartea pe o mescioară fără picioare care tocmai atunci plutea în apropiere, şi se ridică. Faptul că, evident, citea cartea pentru că veneam, nu diminua în niciun fel complimentul. Totdeauna se comportase aşa.

– Destul de bine, mulţumesc, răspunse. Hai, dă-mi voie să te invit la masă.

Îmi luă braţul şi mă conduse către peretele de foc. Acesta se prăbuşi când ne apropiarăm, şi paşii noştri răsunară într-un loc marcat de o beznă temporară, urmată aproape imediat de o potecă îngustă, cu lumina soarelui filtrată prin crengile arcuite deasupra, cu violete înflorite de ambele părţi. Poteca ne duse spre un patio, cu un chioşc verde şi alb în celălat capăt. Am urcat câteva scări spre o masă frumos-aranjată, cu căni de suc aburite

[1] Poet american (n. 1941), laureat al Premiului Pulitzer. (n. trad.)

şi coşuri cu franzeluţe calde la îndemână. Făcu un gest şi m-am aşezat. La gestul său, o carafă de cafea apăru lângă tacâmurile mele.

– Văd că ţii minte preferinţele mele matinale de pe Umbra Pământ. Mulţumesc.

Zâmbi uşor în timp ce încuviinţa, aşezându-se vizavi de mine. Din copaci răsunau triluri de păsări pe care nu le puteam identifica. O uşoară adiere făcea frunzele să foşnească.

– Cu ce te mai lauzi? l-am întrebat în timp ce-mi turnam o ceaşcă de cafea şi rupeam o franzeluţă.

– În principal, studiez peisajul, răspunse.

– Peisajul politic?

– Ca întotdeauna. Deşi recenta mea experienţă din Amber m-a făcut să-l privesc ca o parte dintr-un tablou mai larg.

Am încuviinţat.

– Şi investigaţiile tale cu Fiona?

– Şi acelea, răspunse. Acestea prind formă în vremuri foarte neobişnuite.

– Am remarcat.

– Aproape că se pare că acest conflict Model-Logrus s-ar manifesta în afaceri lumeşti, la fel ca şi pe scară cosmică.

– Şi eu simt la fel. Numai că eu am de suferit. Am fost prins în jocul cosmic mai devreme, şi fără tabelă de marcaj. Am fost purtat pretutindeni şi manipulat în toate felurile, recent – până în punctul în care toate problemele păreau că fac parte din tabloul lor şi mai mare. Nu-mi place deloc, şi dacă aş găsi o cale de a-i respinge, aş folosi-o.

– Hm. Şi dacă întreaga ta viaţă ar fi un studiu de manipulare?

– Nu mi-ar pica bine, am spus. Cred că m-aş simţi ca acum, poate ceva mai intens.

Făcu un gest şi o omletă uluitoare apăru în faţa mea, urmată, câteva clipe mai târziu de o farfurie cu cartofi prăjiţi amestecaţi cu ceea ce păreau a fi ardei verzi iuţi şi ceapă.

– Totul e ipotetic, am spus în timp ce începeam să mănânc, nu-i aşa?

Urmă o lungă pauză în timp ce luă prima îmbucătură, apoi:

– Nu cred, spuse.

– Cred că puterile şi-au pierdut minţile cu mult timp în urmă, şi ne apropiem de sfârşitul jocului.

– Cum de eşti atât de implicat în chestiunile astea?

– Totul a început cu o examinare grijulie a evenimentelor,

spuse. Apoi au urmat formularea şi verificarea ipotezelor.

– Ţine-mi o conferinţă despre folosirea metodei ştiinţifice în teologie şi politica umană, am spus.

– Tu ai vrut-o.

– Adevărat. Dă-i drumul.

– Nu ţi se pare cumva ciudat că Swayvill a murit exact acum, când atâtea lucruri se îndeplinesc simultan, după ce au durat atât de mult?

– Trebuia să moară cândva, am spus, şi toate frământările recente s-au dovedit, poate, prea multe.

– Timing-ul, rosti Mandor. Locul strategic. Timing-ul.

– Pentru ce?

– Ca să te punem pe tine pe tronul Haosului, fireşte, răspunse.

4

Uneori auzi un lucru neverosimil şi chiar asta e. Alteori, auzi ceva improbabil şi te loveşte ca un ecou. Există o senzaţie imediată ca şi cum ai fi ştiut, sau ceva foarte asemănător, în totalitate, şi nu te-ai ostenit să-l examinezi. La fel ar fi trebuit să tresar la fraza lui Mandor, apoi să sforăi ceva de genul „Ridicol!”. Totuşi, aveam un sentiment neobişnuit faţă de chestiunea asta – chiar dacă concluzia lui era corectă sau greşită – ca şi cum era vorba de ceva mai mult decât suspiciune, ca şi cum ar fi existat un plan global care mă împingea către cercul de putere de la Curţi.

Am sorbit îndelung din cafea. Apoi:

– Adevărat? am zis.

M-am simţit zâmbind în timp ce mă privea în ochi, studiindu-mi chipul.

– Faci parte conştient din acţiune?

Am ridicat nou ceaşca de cafea. Fusesem pe punctul de a spune: „Nu, fireşte că nu. E prima oară când aud aşa ceva”. Apoi mi-am amintit de spusele tatălui meu despre cum o păcălise pe Mătuşa Flora să-i dea informaţia vitală despre cum îi dispăruse amnezia. Nu atât isteţimea cu care o făcuse mă impresionase atât de mult, cât mai ales faptul că neîncrederea lui în rude depăşise conştiinţa, existase ca un reflex pur existenţial. Netrecând prin toate rivalităţile familiei aşa cum o făcuse Corwin, îmi lipseau riposte de o asemenea intensitate. Iar Mandor şi cu

mine ne înţeleseserăm întotdeauna foarte bine, chiar dacă el era cu câteva secole mai vârstnic şi avea gusturi foarte diferite în unele privinţe. Dar, deodată, discutând o asemenea chestiune la nivel înalt, aşa cum o făcusem, micuţa voce la care Corwin se referise că-i sugerează ce-i mai rău dar înţelept, „De ce nu? Ai putea folosi practica, puştiule”, şi în timp ce puneam iar ceaşca la loc am hotărât să încerc, numai ca să văd ce simt, pentru câteva minute.

– Nu ştiu dacă amândoi avem acelaşi lucru în minte, am spus. De ce nu-mi spui despre jocul de mijloc – or poate chiar despre deschidere – în urma căruia te grăbeşti să tragi acum concluziile.

– Atât Modelul cât şi Logrusul sunt simţitori, spuse. Amândoi am văzut dovada. Fie că sunt manifestări ale Unicornului şi Şarpelui sau altceva, asta nu contează prea mult. În orice caz, vorbim despre o pereche de inteligenţe mai mari decât cea omenească, cu puteri imense la dispoziţia lor. Oricare ajunge prima e, de asemeni, unul dintre acele puncte teologice inutile. Trebuie să ne preocupăm doar de situaţia prezentă, de felul în care ne afectează.

Am încuviinţat.

– O opinie justă, am aprobat.

– Forţele pe care le reprezintă s-au înfruntat dar, în mod regulat, s-au înţeles de-a lungul secolelor, continuă el, şi astfel s-a menţinut un fel de echilibru. În mod constant au căutat mici victorii unul asupra celuilalt, fiecare încercând să adauge ceva propriului domeniu în dauna celuilalt. Pare a fi un joc cu rezultat nul. Atât Oberon cât şi Swayvill au fost agenţii lor multă vreme, cu Dworkin şi Suhuy drept intermediari ai puterilor.

– Deci? am spus, în timp ce luă o gură de suc.

– Eu cred că Dworkin a atins Modelul prea aproape, continuă, şi astfel a devenit subiect de manipulare. Totuşi a fost îndeajuns de sofisticat ca să-şi dea seama de asta şi să reziste. Asta a avut drept urmare nebunia lui, cu un efect reciproc de stricăciune asupra Modelului însuşi, datorită legăturii lor strânse. Aceasta la rândul ei, l-a determinat pe Model să-l lase în pace, în loc să rişte o nouă traumă. Stricăciunea s-a produs, totuşi, şi Logrusul a câştigat un mic avantaj. Asta i-a permis să acţioneze pe tărâmul ordinii când Prinţul Brand şi-a început experimentele pentru îmbunătăţirea însuşirilor personale. Cred că s-a lăsat controlat şi a devenit un agent inocent al Logrusului.

– Prea multe supoziţii, am spus.

– Consideră că ţelurile lui au devenit evident cele ale unui nebun, răspunse. Capătă şi mai mult sens dacă le vezi drept ţelul a ceva ce doreşte să distrugă toată ordinea, să transforme universul în haos.

– Continuă, am spus.

– Într-un anume punct, Modelul a descoperit – sau poate a avut-o dintotdeauna – abilitatea de a crea „fantome”, simulacre cu viaţa scurtă ale celor cu care tratase. Fascinant concept, ăsta. A fost foarte interesant să aflu despre el. S-a dovedit a fi un mecanism important, sprijinind teza mea despre acţiunea obiectivă a Modelului şi, posibil, a Logrusului, în promovarea evenimentelor fizice. Oare au figurat în pregătirea tatălui tău ca un campion al Modelului împotriva lui Brand? Mă întreb.

– Nu pricep. Pregătirea lui, zici?

– Am senzaţia că el a fost într-adevăr alegerea Modelului drept următor Rege al Amberului, uşor de promovat, de asemeni, întrucât se pare că ar coincide cu propriile lui dorinţe. M-am mirat de vindecarea lui bruscă în clinica aceea de pe Umbra Pământ şi, mai ales, de împrejurările legate de accidentul care l-a dus acolo, când chiar ţinând seama de timpii diferiţi părea posibil ca Brand să fi fost în două locuri în acelaşi timp – în închisoare şi privind prin cătarea unei puşti. Fireşte, Brand nu mai e disponibil ca să clarifice chestiunea.

– Şi mai multe supoziţii, am spus, terminându-mi omleta. Dar nu neinteresant. Te rog, continuă.

– Tatăl tău s-a răzgândit în legătură cu tronul, totuşi. Oricum, *era* campionul Amberului. Amber *a câştigat* războiul. Modelul a fost reparat. Echilibrul a fost restabilit. Random era a doua variantă ca monarh – un bun păstrător al status quo-ului – şi această variantă a fost aleasă de către Unicorn; nu de către Amberiţii care ar fi urmat vreuna dintre variantele lor privind Regulile Succesiunii.

– Niciodată nu m-am gândit din perspectiva asta, am zis.

– Şi tatăl tău – din neatenţie, cred – a asigurat un bonus. Speriat că Modelul nu fusese reparat, a trasat un altul. Numai că Modelul fusese reparat. Astfel, existau două artefacte ale ordinii, în loc de unul. Totuşi, ca o entitate separată, probabil că nu s-a adăugat puterii Modelului, ci s-a adăugat ordinii, dominând astfel efectele Logrusului. Astfel că tatăl tău a reechilibrat balanţa, apoi a făcut acelaşi lucru – în cealaltă direcţie.

– Asta e concluzia ta în urma investigaţiilor pe care tu şi Fiona

le-aţi făcut despre noul Model?

Încuviinţă încet, luă o sorbitură de suc.

– De aici, mai multe turnuri în Umbră decât de obicei, ca un efect pământesc, spuse, aducându-ne în timpurile prezente.

– Da, timpurile prezente, am spus, turnându-mi încă nişte cafea. Am remarcat că au devenit interesante.

– Într-adevăr. Povestea ta despre fata Coral, cerându-i Modelului s-o trimită într-un loc potrivit, este un caz clar. Ce-a făcut el imediat? A trimis-o într-un Model Umbră şi a stins lumina. Apoi te-a trimis pe tine s-o salvezi, reparându-se pe sine în timpul procesului. Odată reparat, nu mai era un Model Umbră, ci o altă versiune a lui însuşi, care era deci capabilă să absoarbă. Probabil că a absorbit acea Umbră în totalitate adăugând o forţă considerabilă propriilor sale energii. Avantajul lui asupra Logrusului a crescut şi mai mult. Logrusul avea nevoie de o mare victorie pentru a restabili echilibrul după asta. Aşa că a riscat o incursiune pe domeniul Modelului, într-un efort disperat de a obţine Ochiul Haosului. Asta s-a terminat într-un impas, totuşi, din cauza intervenţiei acelei bizare entităţi pe care tu o numeşti Ghostweel. Astfel că balanţa a rămas înclinată în favoarea Modelului, o nesănătoasă stare de lucruri.

– Pentru Logrus.

– Pentru toţi, aş zice. Puterile vor fi în dezacord, umbrele în dezordine, şi dezordinea pe ambele tărâmuri, până când lucurile vor fi puse la punct.

– Deci ar trebui făcut ceva în avantajul Logrusului?

– Tu deja ştii asta.

– Presupun că da.

– A comunicat cu tine direct, nu?

Mi-am amintit noaptea din capelă în locul dintre umbre, unde fusesem pus faţă în faţă cu alegerea dintre Şarpe şi Unicorn, între Logrus şi Model. Displăcându-mi intimidarea într-o asemenea formă silită, refuzasem să aleg vreunul.

– Da, a făcut-o, am răspuns.

– Voia să fii campionul lui, nu-i aşa?

– Presupun că da, am zis.

– Şi…?

– … Şi iată-ne aici, am răspuns.

– A făcut ceva care ar putea să sprijine teoria mea?

M-am gândit la călătoria aceea prin Subumbră, amestecând pericolul cu fantomele – Modelul, Logrusul sau amândouă.

– Presupun că da, am repetat.
Dar, până la urmă, Modelul fusese cel pe care-l slujisem la finalul acelei călătorii, chiar dacă fără voie.
– Eşti pregătit să execuţi desenul lui pentru binele Curţilor?
– Sunt pregătit să caut rezolvarea acestei chestiuni, pentru liniştea fiecăruia.
Zâmbi.
– Asta este o premisă sau un acord.
– E o declaraţie de intenţii, am spus.
– Dacă Logrusul te-a ales, are motivele lui.
– Aşa s-ar zice.
– Cu alte cuvinte, prezenţa ta pe tron ar întări imens Casa de Sawall.
– Şi eu m-am gândit la asta, acum că ai amintit.
– Pentru unul cu formaţia ta, fireşte, ar fi necesar să precizezi faţă de cine eşti – în fond – loial – faţă de Amber sau faţă de Curţi.
– Prevezi un nou război?
– Nu, fireşte că nu. Dar tot ce vei face pentru a întări Logrusul va provoca Modelul şi o ripostă din partea Amberului. Greu de crezut că se va ajunge la război, dar posibil la răzbunare.
– Ai putea preciza mai bine ce anume ai de gând?
– Mă pierd doar în generalităţi în clipa asta, pentru a-ţi da ocazia de a-ţi evalua recţiile.
Am încuviinţat.
– Din moment ce discutăm generalităţi, nu voi face altceva decât să-ţi repet declaraţia: sunt pregătit să caut o soluţie…
– În regulă, rosti. Din punctul ăsta de vedere ne înţelegem. În eventualitatea că reuşeşti să ajungi pe tron, vrei acelaşi lucru pe care-l vrem şi noi…
– Noi? l-am întrerupt.
– Casa de Sawall, desigur… Numai că tu nu vrei ca cineva să-ţi dicteze amănuntele.
– Îmi place ce aud, am răspuns.
– Dar fireşte vorbim ipotetic, existând încă alţi doi cu pretenţii mai puternice.
– Atunci de ce să susţinem neprevăzutul?
– Dacă Casa va reuşi să te vadă încoronat, recunoşti totuşi că datorezi recunoştinţă pentru asta?
– Frate, am spus, tu *eşti* Casa, pentru toate scopurile majore. Dacă ceri un angajament înainte de a-i îndepărta pe Tmer şi

Tubble, las-o baltă, nu sunt chiar atât de dornic să stau pe un tron.

– Dorinţele tale nu sunt extreme în privinţa asta, spuse. N-ai niciun motiv să faci nazuri dacă iei în considerare că multă vreme am fost în conflict cu Jesby, şi Canicut a fost mereu un scandalagiu.

– Nazurile n-au nimic de-aface cu asta, am zis. N-am spus niciodată că vreau tronul. Şi, cinstit, cred că atât Tmer cât şi Tubble ar face, probabil, o treabă mai bună.

– Ei nu sunt desemnaţi de Logrus.

– Şi dacă eu sunt, ar trebui să o fac fără vreun ajutor.

– Frate, e o mare lacună între lumea principiilor şi a noastră din carne, piatră şi oţel.

– Şi presupunând că am propria mea agendă şi nu include planul tău?

– Atunci?

– Vorbim ipotetic, ţi-aminteşti?

– Merlin, eşti încăpăţânat. Ai o datorie de îndeplinit, pentru Casă şi pentru Curţi şi pentru Logrus.

– Pot îndeplini propriile mele îndatoriri, Mandor, şi am făcut-o – până acum.

– Dacă ai un plan să pui lucrurile în ordine, şi e unul bun, te vom ajuta să-l duci la bun sfârşit. Ce-ai de gând?

– Deocamdată nu cer ajutor, dar o să ţin minte asta.

– Ce anume ceri în clipa asta?

– Informaţii, am spus.

– Cere-mi-le. Am o mulţime.

– În regulă. Ce poţi să-mi spui despre partea maternală a mamei mele, Casa de Hendrake?

Îşi încreţi buzele.

– Sunt militari, profesionişti, spuse. Ştii că întotdeauna au luptat în războaiele din Umbră. Le place treaba asta. Belissa Minobee a condus treburile de la moartea generalului Larsus. Hm. Se opri. Apoi: Mă întrebi din cauza ciudatei lor fixaţii implicând Amberul?

– Amberul? am spus. Ce vrei să spui?

– Mi-amintesc de o vizită mondenă cândva la Căile lui Hendrake, spuse, când m-am abătut într-o mică încăpere, asemănătoare unei capele. Într-o nişă din perete atârna un portret al generalului Benedict, într-un costum complet de bătălie. Dedesubt se afla un raft ca un altar pe care erau mai

multe arme, deasupra cărora ardeau câteva lumânări. Şi tabloul mamei tale era tot acolo.

– Adevărat? am spus. Mă întreb dacă Benedict ştie? Dara i-a spus odată tatălui meu că e urmaşa lui Benedict. Mai târziu, tatăl meu a spus că e o minciună perfectă... Crezi că asemenea oameni îi poartă pică tatălui meu?

– Pentru ce?

– Corwin l-a măcelărit pe Borel de Hendrake în timpul Războiului Prăbuşirii Modelului.

– Ei au tendinţa de a lua chestiile astea filosofic.

– Totuşi, înţeleg că a fost un angajament nu tocmai în regulă din felul în care l-a descris – deşi nu cred că a fost vreun martor.

– Aşa că să nu trezim balaurii.

– Nu intenţionez să-i trezesc. Dar mă întrebam dacă nu cumva au auzit detalii care ar fi trebuit date la iveală pentru a clarifica o datorie de onoare din partea lui. Crezi că ei s-ar putea afla în spatele dispariţiei lui?

– Chiar nu ştiu, răspunse, cum s-ar potrivi asta cu codul lor. Bănuiesc că ai putea să-i întrebi.

– Pur şi simplu să apar şi să zic: hei, voi sunteţi răspunzători de ce i s-a întâmplat tatei?

– Există căi mai subtile de a descifra atitudinea unei persoane, răspunse. Din câte mi-amintesc, în tinereţea ta ai primit câteva lecţii despre asta.

– Dar nici măcar nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Vreau să zic, poate am întâlnit vreuna dintre surori la vreo petrecere, acum când mă gândesc – şi mi-amintesc că i-am văzut de la distanţă pe Larsus şi pe soţia lui de câteva ori – dar asta-i tot.

– Hendrake va avea un reprezentant la înmormântare, spuse. Dacă ar fi să te prezint, poate ai putea să-ţi pui în valoare un pic de farmec ca să obţii o audienţă neoficială.

– Ştii, s-ar putea să meargă, i-am spus. Probabil singura cale. Da, fă asta, te rog.

– Foarte bine.

Curăţă masa printr-un gest, o umplu din nou cu alte bucate. De data asta, clătite subţiri ca hârtia cu o varietate de umpluturi şi toppinguri apărură dinaintea noastră; şi franzeluţe proaspete, cu diverse mirodenii. Am mâncat un timp în tăcere, apreciind aromele şi păsările, adierile.

– Mi-aş fi dorit să văd ceva din Amber, rosti după multă vreme, în împrejurări mai puţin restrictive.

– Sunt sigur că asta se poate aranja, am răspuns. Mi-ar plăcea să-ţi arăt locurile. Ştiu un restaurant minunat în Aleea Morţii.
– Nu cumva e „Eddie Sângerosul”, nu-i aşa?
– Ba da, deşi numele se schimbă periodic.
– Am auzit de el şi eram curios.
– O să mergem într-o zi.
– Excelent.
Bătu din palme şi apărură boluri cu fructe. Mi-am împrospătat cafeaua şi am amestecat o smochină Kadota într-un bol cu frişcă bătută.
– O să iau cina cu maică-mea mai târziu, am precizat.
– Da. Am auzit fără să vreau.
– Ai văzut-o de curând? Cum e?
– Aşa cum spuneam, mai degrabă izolată.
– Crezi că pune ceva la cale?
– Probabil, spuse. Ca de obicei.
– Ai idee ce anume?
– La ce bun să ghicesc când probabil ţi-o va spune deschis?
– Chiar crezi c-o va face?
– Ai un avantaj faţă de toţi ceilalţi, fiind fiul ei.
– De asemeni un neajuns, din acelaşi motiv.
– Oricum, mai degrabă îţi va spune ţie decât oricui altcuiva.
– Poate cu excepţia lui Jurt.
– De ce spui asta?
– Întotdeauna l-a plăcut mai mult.
– Ciudat, l-am auzit pe el spunând acelaşi lucru despre tine.
– Îl vezi adesea?
– Adesea? Nu.
– Când a fost ultima oară?
– Cam acum vreo două cicluri.
– Unde e?
– Aici, la Curţi.
– La Sawall? Am avut viziuni cu el alăturându-ni-se la cină. N-aş fi trecut peste cuvântul Darei.
– Unul dintre tertipurile lui, cred. E mai degrabă reticent în ceea ce priveşte venirile şi plecările – şi rămânerile.
Existând cam opt reşedinţe în Sawall despre care ştiam; va fi dificil să-l urmăresc prin toate, lucru care m-ar fi condus foarte bine în Umbră. Nu că nu mi-aş fi dorit în clipa asta.
– Ce-l aduce acasă? am întrebat.
– Acelaşi lucru care te-a adus pe tine, înmormântarea, spuse,

şi tot ce decurge de aici.

Tot ce decurge de aici, într-adevăr! Dacă exista un complot veritabil ca să mă urce pe tron, nu puteam uita niciodată – vrând sau nevrând, încununat de succes sau de insucces – Jurt va fi cu un pas sau doi în urma mea pe tot parcursul.

– Ar trebui să-l ucid, i-am zis. Nu vreau s-o fac. Numai că nu prea îmi dă de ales. Mai devreme sau mai târziu, ne va forţa să ajungem într-o postură unde va trebui să se rezolve într-un fel sa altul.

– De ce-mi spui mie asta?

– Ca să ştii ce simt, şi astfel să foloseşti orice influenţă posibilă pe care încă o ai, ca să-l convingi să-şi găsească un alt hobby.

Clătină din cap.

– Jurt a scăpat de sub influenţa mea cu mult timp în urmă, spuse. Dara e, probabil, singura de care ascultă – deşi cred că încă se teme de Suhuy. Ar trebui să-i vorbeşti despre asta, curând.

– E unicul lucru pe care niciunul dintre noi nu-l poate discuta cu ea – despre celălalt.

– De ce nu?

– Aşa stau lucrurile. Ea înţelege greşit întotdeauna.

– Sunt convins că nu vrea să-şi vadă fiii ucigându-se între ei.

– Fireşte că nu, dar nu ştiu cum să pun problema.

– Îţi sugerez să faci un efort să găseşti o cale. Între timp, m-aş strădui să nu fiu singur cu Jurt, dacă vi se vor intersecta drumurile. Şi dacă aş fi eu, în prezenţa martorilor, m-aş asigura să nu dau eu prima lovitură.

– Bine gândit, Mandor, am spus.

Am rămas tăcuţi un timp. Apoi:

– Să te gândeşti la propunerea mea, rosti.

– Aşa cum o înţeleg eu, am răspuns.

Se încruntă.

– Dacă ai vreo întrebare…

– Nu, o să mă gândesc.

Se ridică. M-am ridicat şi eu. Cu un gest curăţă masa. Apoi se răsuci şi l-am urmat afară din chioşc şi prin curte, către drum.

Am ajuns după o plimbare în camera de primire. Mă strânse de umăr în timp ce ne îndreptam spre ieşire.

– Atunci, ne vedem la înmormântare, spuse.

– Da, am zis. Mulţumesc pentru micul dejun.

– Apropo, cât de mult îţi place doamna aceea, Coral? întrebă.

– Oh, destul de mult, am spus. E destul de… dăguţă. De ce?

Ridică din umeri.

– Simplă curiozitate. Mi-am făcut griji pentru ea, fiind de faţă în momentul accidentului ei, şi mă-ntrebam cât de mult înseamnă ea pentru tine.

– Îndeajuns ca să mă preocupe mult, am zis.

– Pricep. Ei bine, transmite-i cele bune din partea mea, dacă ai ocazia să-i vorbeşti.

– Mulţumesc, aşa voi face.

– Vorbim mai târziu.

– Da.

Am pornit la drum fără grabă. Încă mai aveam suficient timp înainte de a porni pe Căile Sawall-ului.

M-am oprit când am ajuns la un copac în formă de spânzurătoare. O clipă de gândire şi am luat-o la stânga, urmând un drum ascendent printre stânci negre. Aproape de vârf, am mers direct spre un bolovan, plin de muşchi, ieşind dintr-un banc de nisip într-o ploaie uşoară. Am traversat în fugă câmpia din faţa mea, până când am ajuns la cercul magic de sub bătrânul copac. Am păşit în centru, am alcătuit un distih rimat folosind numele meu drept rimă, şi m-am scufundat în pământ. Când am fost oprit şi întunericul de o clipă dispăru, m-am trezit lângă un zid de piatră umed, privind în josul dealului peste un peisaj cu pietre tombale şi monumente. Cerul era complet acoperit de nori şi adia o briză răcoroasă. Părea a fi unul dintre capetele zilei, dar dacă era dimineaţă sau se apropia amurgul, nu puteam spune. Locul arăta exact aşa cum mi-l aminteam – mausolee crăpate, năpădite de iederă, garduri de piatră căzute la pământ, poteci rătăcitoare pe lângă copaci înalţi, întunecaţi. Mă deplasam pe căi cunoscute.

Copil fiind, acesta fusese locul meu de joacă preferat, un timp. Mă întâlneam aici aproape zilnic, timp de duzini de cicluri, cu o fetiţă din umbră pe nume Rhanda. Lovind grămezi de oase, trecând pe lângă arbuşti jilavi, am ajuns în cele din urmă la mausoleul distrus unde ne jucam de-a căminul. Împingând uşa lăsată într-o parte, am intrat.

Nu se schimbase nimic, şi m-am trezit chicotind. Ceştile şi farfurioarele sparte, uneltele ruginite, erau încă îngrămădite în colţ, pline de praf, pătate de apă. Am şters praful de pe catafalcul pe care-l foloseam drept masă, m-am aşezat pe el.

Într-o zi Rhanda pur şi simplu nu mai venise şi, după un timp,

am făcut la fel. M-am întrebat adesea ce fel de femeie devenise. Mi-am amintit că îi lăsasem un bileţel în ascunzătoarea noastră, lângă o piatră slăbită din podea. M-am întrebat dacă îl găsise vreodată.

Am ridicat piatra. Plicul meu murdar încă zăcea acolo, cu sigiliul rupt. L-am scos de acolo, l-am scuturat, am scos foaia împăturită.

Am despăturit-o, am citit mâzgăleala copilărească decolorată: *Ce s-a întâmplat, Rhanda? Te-am aşteptat şi n-ai venit.* Dedesubt, cu un scris mult mai îngrijit, am citit: *Nu mai pot veni pentru că ai mei spun că eşti un demon sau un vampir. Îmi pare rău, pentru că tu eşti cel mai drăguţ demon sau vampir pe care-l cunosc.* Nu mă gândisem niciodată la această posibilitate. Uluitor câte chipuri poate lua neînţelegerea.

Am stat acolo un timp, amintindu-mi copilăria. Aici o învăţasem pe Rhanda dansul oaselor. Atunci am pocnit din degete, şi vechea noastră grămadă de oase vrăjite scoase un sunet ca foşnetul frunzelor. Vraja mea juvenilă era încă la locul ei; oasele se rostogoliră înainte, se aranjară singure într-o pereche de manechine, începură micul lor dans stângaci. Dădură roată unul în jurul celuilalt, abia menţinându-şi formele, cu bucăţi căzând, târând pânze de păianjen; cele libere – începură să ţopăie în jurul lor. În timp ce se atingeau, scoteau uşoare sunete ca un clinchet. Le-am mişcat mai iute.

O umbră traversă intrarea, şi am auzit un chicotit.

– Să fiu al naibii! Nu-ţi mai trebuie decât un acoperiş de tablă. Deci aşa îşi petrec unii timpul în Haos.

– Luke! am exclamat în timp ce păşi înăuntru, manechinele mele prăbuşindu-se când atenţia mea le părăsi, în grămezi mici, gri ca nişte beţe. Ce faci aici?

– Aş putea spune că vând loturi în cimitir, spuse. Te interesează?

Purta o cămaşă roşie şi pantaloni cafenii băgaţi în cizmele lui de antilopă cafenii. Pe umeri îi atârna o mantie de culoarea bronzului. Rânjea.

– Nu eşti la datorie?

Zâmbetul îi dispăru, pentru a fi înlocuit de o clipă de uluire, reveni aproape instantaneu.

– Oh, simţeam nevoia unei pauze. Dar tu? Curând va fi o înmormântare, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

– Mai târziu, am spus. Şi eu mi-am luat o pauză. Totuşi, cum ai ajuns aici?

– După miros, spuse. Aveam nevoie de o conversaţie inteligentă.

– Fii serios. Nimeni nu ştia că vin aici. N-am ştiut până în ultima clipă. Eu…

M-am scormonit în buzunare.

– Doar n-ai ascuns aici vreo piatră din cele albastre, nu?

– Nu, nici chiar aşa, răspunse. Se pare că am un fel de mesaj pentru tine.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de el, studiindu-i chipul.

– Eşti în ordine, Luke?

– Sigur. La fel ca întotdeauna, vreau să zic.

– Nu e chiar uşor să afli drumul atât de aproape de Curţi. Mai ales dacă n-ai fost niciodată înainte. Cum ai reuşit?

– Ei bine, Curţile şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme, bătrâne prieten. S-ar putea spune că e în… sângele meu.

Se dădu la o parte din uşă şi am păşit afară. Aproape automat, am început să mergem.

– Nu pricep ce spui, i-am zis.

– Ei bine, tatăl meu a petrecut ceva timp aici, în zilele complotului, rosti. Aici a cunoscut-o pe maică-mea.

– Nu ştiam asta.

– Nu s-a aflat niciodată. N-am vorbit niciodată despre familie, îţi aminteşti?

– Mda, am spus, şi niciunul dintre cei pe care i-am întrebat nu părea să ştie de unde a apărut Jasra. Totuşi, Curţile… Ea e foarte departe de casă…

– De fapt, a fost recrutată dintr-o umbră din apropiere, explică el, ca aceasta.

– Recrutată?

– Da, a lucrat ca servitoare câţiva ani – cred că era foarte tânără când a început – la Curţile Helgram.

– Helgram? Asta e Casa maică-mi!

– Corect. Era fată în casă la doamna Dara. Acolo a învăţat Artele.

– Jasra a fost iniţiată în vrăjitorie de către mama mea? Şi l-a cunoscut pe Brand la Helgram? Asta ar însemna că Helgram a avut de-a face cu complotul lui Brand, cu Drumul Negru, războiul…

– … Şi cu Lady Dara căutându-l pe tatăl tău? Presupun că da.

– Pentru că ea voia să fie o iniţiată atât a Modelului cât şi a Logrusului?

– Poate, spuse. Nu eram de faţă.

Ne-am plimbat pe un drum plin de pietriş, am cotit în dreptul unui imens mănunchi de arbuşti negri, trecând printr-o pădure de piatră şi peste un pod care traversa un pârâu negru liniştit, care reflecta crengi înalte şi cerul, monocromatic. Câteva frunze foşneau în adierea răzleaţă.

– Cum se face că n-ai pomenit niciodată nimic din toate astea mai târziu? am întrebat.

– Am vrut, dar nu mi s-a părut o urgenţă, spuse, în timp ce alte lucruri, da.

– Adevărat, am zis. Se pare că ritmul a crescut de fiecare dată când ni s-au intersectat drumurile. Dar acum – vrei să spui că e urgent acum, că dintr-o dată trebuie să aflu asta?

– Oh, nu chiar. Se opri. Întinse mâna şi se sprijini pe o piatră de mormânt. Mâna începu s-o strângă, albindu-se la încheieturi, pe dosul palmei. În strânsoarea degetelor piatra se transformă în pulbere, căzu la pământ ca o ninsoare. Nu chiar, repetă el. Partea asta a fost ideea mea, numai pentru că voiam ca tu să afli. Poate o să-ţi fie de folos, poate nu. Aşa e informaţia. Nu se ştie niciodată. Cu un zgomot scrâşnit, ca un pocnet, vârful pietrei cedă brusc. Luke păru că nu observă, şi mâna continuă să strângă. Mici bucăţi căzură din cea mare pe care o ţinea acum.

– Deci ai bătut atâta drum numai ca să-mi spui asta?

– Nu, răspunse, în timp ce ne răsucirăm şi începurăm să ne întoarcem pe drumul pe care veniserăm. Am fost trimis să-ţi spun altceva, şi a fost destul de greu să mă abţin. Dar mi-am închipuit că, dacă vorbeam despre asta mai întâi, nu m-aş fi eliberat, m-ar fi agasat până aş fi ajuns la mesaj.

Se auzi un troznet puternic, şi piatra pe care o ţinea se transformă în pietriş, căzând şi amestecându-se cu cel de pe drum.

– Lasă-mă să-ţi văd mâna.

O scutură şi o întinse. O flăcăruie pâlpâia la baza arătătorului, îşi trecu degetul mare peste ea, şi flăcăruia dispăru. Am mărit pasul, şi se luă după mine.

– Luke, tu ştii ce eşti?

– Ceva în mine pare că da, dar *eu,* nu, omule. Pur şi simplu simt – că nu sunt în regulă. Probabil că ar fi mai bine să-ţi spun

cât mai repede ce simt.

– Nu. Abţine-te, am spus, grăbind şi mai mult pasul.

Ceva întunecat trecu pe deasupra mea, prea iute ca să-i disting forma, dispărând printre copaci. Am fost izbiţi de o bruscă rafală de vânt.

– Tu ştii ce se petrece, Merle? întrebă.

– Cred că da, şi vreau să faci exact ceea ce-ţi spun, indiferent cât de ciudat ar părea. Okay?

– Fireşte. Dacă n-am încredere într-un lord al Haosului, în cine să am, eh?

Am trecut pe lângă pâlcul de arbuşti. Mausoleul meu era chiar în faţă.

– Vezi tu, chiar există ceva pe care mă simt obligat să ţi-l spun chiar acum, totuşi, zise.

– Stai. Te rog.

– E important, totuşi.

Am luat-o la fugă. Începu şi el să alerge ca să mă ajungă din urmă.

– E vorba despre prezenţa ta aici la Curţi, chiar în clipa asta.

Am întins mâinile, le-am folosit ca să mă frânez când am ajuns la zidul clădirii din piatră. M-am năpustit prin uşă în interior. Trei paşi mari, şi îngenuncheam în colţ, înşfăcând o ceaşcă veche, folosind colţul mantiei ca s-o şterg.

– Merle, ce naiba faci? întrebă Luke, intrând în urma mea.

– Doar o clipă şi o să-ţi arăt, i-am spus, scoţându-mi stiletul.

Punând ceaşca pe piatra unde stătusem mai devreme, am ţinut mâna deasupra şi am folosit stiletul ca să-mi tai încheietura.

În loc de sânge, din incizie ţâşni o flacără.

– Nu! La naiba! am strigat.

Şi am întins mâna în inel, am găsit linia potrivită şi canalul curgător al unei vrăji de răcire pe care am pus-o pe rană. Imediat, flăcările se stinseră. Acum curgea sânge. Totuşi, când căzu în ceaşcă, începu să fumege. Înjurând, am extins vraja pentru a controla lichiditatea.

– Mda, e ciudat, Merle. Recunosc, remarcă Luke.

Am pus stiletul deoparte. Şi am folosit mâna dreaptă pentru a-mi strânge braţul deasupra rănii. Sângele curse mai rapid. Inelul pulsa. Am privit spre Luke. Chipul îi era încordat. Am strâns pumnul. Ceaşca era plină mai mult de jumătate.

– Spuneai că ai încredere în mine.

– Mă tem că da, răspunse. Trei sferturi…

– Va trebui să bei asta, Luke. Vorbesc serios.

– Într-un fel, bănuiam că vom ajunge aici, spuse. Şi, pe bune, nu sună chiar ca o idee rea. Am senzaţia că acum am nevoie de mult ajutor.

Întinse mâna şi luă ceaşca, o ridică la buze. Am apăsat palma pe rană. Afară, vânturile suflau în rafale regulate.

– Când termini, pune-o la loc, am spus. O să ai nevoie de mai mult.

Puteam auzi sunetele înghiţiturilor lui.

– Mai bun decât o porţie de „Jameson”, rosti apoi. Nu ştiu de ce. Puse ceaşca la loc pe piatră. Puţin cam sărat totuşi, adăugă.

Am luat mâna de pe incizie, am ţinut din nou încheietura deasupra ceştii, am strâns pumnul.

– Hei, omule. Pierzi o groază de sânge acolo. Acum mă simt okay. Am ameţit un pic, asta-i tot. Nu mai am nevoie.

– Ba da, ai, am spus. Crede-mâ. Am dat mult mai mult într-o cursă sângeroasă şi, a doua zi, am alergat într-un concurs. E-n regulă.

Vântul se transformă într-o vijelie, gemând pe lângă noi.

– Te-ar deranja să-mi spui ce se petrece? întrebă.

– Luke, tu eşti o fantomă a Modelului, i-am spus.

– Ce vrei să spui?

– Modelul poate reproduce întocmai pe oricine l-a traversat. Ai toate simptomele. Le cunosc.

– Hei, mă simt real. Nici măcar n-am traversat Modelul din Amber. Am făcut-o în Tir-na Nog’th.

– Evident, controlează în egală măsură cele două imagini, deoarece sunt copii adevărate. Îţi aminteşti încoronarea ta în Kashfa?

– Încoronarea? La naiba, nu! Vrei să spui că am reuşit să ajung pe tron?

– Da. Rinaldo întâiul.

– La naiba! Pariez că Mami e fericită.

– Sunt sigur.

– Atunci e destul de straniu, existând doi ca mine. Pari familiar cu fenomenul. Cum rezolvă Modelul asta?

– Voi nu prea duraţi foarte mult. Se pare că, cu cât eşti mai aproape de Model, cu atât eşti mai puternic. Probabil că i-a trebuit multă energie ca să te proiecteze atât de departe. Uite, bea asta.

– Sigur.
Dădu peste cap o jumătate de ceaşcă şi mi-o înapoie.
– Deci, care-i treaba cu preţioasele fluide trupeşti? întrebă.
– Se pare că sângele Amberului are un efect fortifiant asupra fantomelor Modelului.
– Adică eu sunt un fel de vampir?
– Bănuiesc că o poţi lua şi aşa, într-un fel de sens tehnic.
– Nu sunt sigur că-mi place asta – mai ales la un nivel atât de specializat.
– Se pare că are unele neajunsuri. Dar fiecare lucru la timpul său. Hai să te stabilizăm, înainte de a începe să căutăm nuanţe.
– În regulă. Ai reuşit să captivezi publicul.
De afară se auzi un hârâit ca al unei pietre rostogolindu-se, urmat de un zgomot ca un zăngănit. Luke întoarse capul.
– Nu cred că e doar vântul, rosti.
– Ia ultima înghiţitură, am spus, îndepărtându-mă de ceaşcă şi scotocind după batistă. Va trebui să te ţină.
Sorbi în timp ce-mi bandajam încheietura. O legă în locul meu.
– Să plecăm de aici, am zis. Vibraţiile încep să devină rele.
– Cu mine e-n regulă, răspunse, în timp ce o siluetă apăru în cadrul uşii. Era luminată din spate, cu trăsăturile ascunse în umbră.
– Nu pleci nicăieri, fantomă a Modelului, veni o voce aproape familiară.
Am crescut puterea inelului cam la 150 de waţi.
Era Borel, arătându-şi dinţii într-o manieră neprietenoasă.
– Eşti pe punctul de a deveni o lumânare foarte mare, Om al Modelului, îi spuse lui Luke.
– Te înşeli, Borel, am spus ridicând inelul.
Brusc, Semnul Logrusului pluti între noi.
– Borel? Maestrul spadasin? întrebă Luke.
– Acelaşi, am răspuns.
– Oh, rahat! spuse Luke.

5

În timp ce sondam cu două dintre cele mai letale energii ale inelului, imaginea Logrusului le interceptă şi le întrerupse.
– Nu l-am salvat ca să-l ucizi tu atât de uşor, am spus şi, chiar în clipa aceea ceva ca o imagine a Modelului, dar nu chiar

aceeaşi, căpătă formă în apropiere.

Semnul Logrusului alunecă în stânga mea. Noul obiect – orice-ar fi fost – îl ajunse din urmă, amândouă trecând în tăcere prin perete. Aproape imediat, urmă un tunet care zgudui clădirea. Până şi Borel, care întinsese mâna după spadă, se opri la jumătatea gestului, apoi duse mâna ca să se sprijine de cadrul uşii. În răstimp, o altă siluetă apăru în spatele lui şi o voce familiară i se adresă:

– Te rog, iartă-mă. Îmi blochezi drumul.

– Corwin! am strigat. Tată!

Borel întoarse capul.

– Corwin, Prinţ de Amber? rosti.

– Într-adevăr, veni răspunsul, deşi mă tem că n-am avut plăcerea.

– Eu sunt Borel, Duce de Hendrake, Maestru al Armelor Căilor de Hendrake.

– Vorbeşti cu o mulţime de majuscule, sir, şi sunt încântat să facem cunoştinţă, spuse Corwin. Acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să intru să-mi văd fiul.

Mâna lui Borel se îndreptă spre mânerul spadei în timp ce se răsucea. Deja eu avansam, la fel şi Luke. Dar o mişcare în spatele lui Borel – o lovitură joasă, se pare – îl făcu să expire mult aer şi să se încovoaie. Apoi un pumn îl izbi în ceafă şi se prăbuşi.

– Haideţi, spuse Corwin, făcând un gest. Cred că ar fi mai bine să plecăm de-aici.

Luke şi cu mine am ţâşnit, păşind peste Maestrul Armelor Căilor de Hendrake, prăbuşit la pământ. Solul din partea stângă era înnegrit, ca după un incendiu recent al arbuştilor, şi începuse să cadă o ploaie uşoară. Apărură alte siluete umane la distanţă, deplasându-se spre noi.

– Nu ştiu dacă forţa care m-a adus aici mă poate scoate iar, spuse Corwin, privind în jur. S-ar putea să fie ocupată altundeva. Trecură câteva momente, apoi: Presupun că da, spuse. Okay, depinde de tine. Cum plecăm?

– Pe aici, i-am spus, răsucindu-mă şi luând-o la fugă.

Mă urmară pe traseele care mă purtaseră în acest loc. Am privit înapoi şi am văzut că şase siluete întunecate ne urmăreau.

M-am îndreptat în susul dealului, pe lângă plăci comemorative şi monumente, ajungând în cele din urmă în locul de lângă vechiul zid de piatră. Deja se auzeau strigăte în spatele nostru. Ignorându-le, mi-am adunat tovarăşii lângă mine şi am compus

un distih improvizat care descria situaţia şi dorinţa mea, într-o metrică ceva mai puţin perfectă. Totuşi, farmecul reuşi, şi un bolovan azvârlit mă rată deoarece deja ne scufundam în pământ.

Am ieşit din inelul vrăjit, răsărind ca ciupercile, şi mi-am condus tovarăşii peste câmpie, alergând, spre bancul de nisip. Când am intrat acolo, am auzit un alt strigăt. Am ieşit din bolovan şi am coborât traseul stâncos spre copacul în formă de spânzurătoare. Luând-o la dreapta, am început să alerg.

– Staţi aşa! strigă Corwin. Îl simt pe aici, pe undeva. Acolo!

Părăsi drumul în dreapta şi începu să alerge către poalele unui deluşor. Luke şi cu mine l-am urmat. Din spatele nostru se auziră zgomotele ieşirii urmăritorilor din bolovan.

În faţă, am văzut ceva pâlpâind între doi copaci. Se pare că ne îndreptam într-acolo. Pe măsură ce ne apropiam, conturul deveni mai clar, şi am constatat că avea contururile unei imagini asemănătoare Modelului pe care o văzusem în mausoleu.

Tata nu se opri când se apropie, ci se năpusti chiar în obiect. Şi dispăru. Un alt strigăt se auzi înapoia noastră. Luke fu următorul care trecu prin ecranul sclipitor, şi l-am urmat îndeaproape.

Acum, alergam printr-un tunel drept, strălucitor, ca de mărgăritar, şi când am aruncat o privire înapoi am văzut că parcă se închidea în spatele meu.

– Nu ne pot urmări, strigă Corwin. Capătul acela e deja închis.

– Atunci de ce fugim? am întrebat.

– Încă nu suntem în siguranţă, răspunse. O luăm de-a dreptul pe teritoriul Logrusului. Dacă suntem descoperiţi, am putea da de necaz.

Am alergat prin tunelul straniu, şi:

– Alergăm prin Umbră? am întrebat.

– Da.

– Atunci se pare că, cu cât mergem mai departe, cu atât…

Întregul tunel se clătină, şi a trebuit să mă sprijin ca să nu fiu aruncat la pământ.

– Oh-oh, spuse Luke.

– Da, am aprobat, în timp ce tunelul începu să se dezmembreze.

Bucăţi mari parcă erau smulse din pereţi, de pe podea, în spatele crăpăturilor era doar beznă. Am continuat să mergem, sărind peste gropi. Apoi ceva izbi iar, fără zgomot, făcând ţăndări întregul pasaj – în jurul nostru, în spatele nostru, în faţa noastră.

Ne-am prăbuşit.

Mă rog, nu chiar ne-am prăbuşit. Într-un fel am căzut într-o pâclă întunecoasă. Părea a nu fi nimic sub picioare, sau în orice altă direcţie. Era o senzaţie de cădere liberă, fără a întâmpina vreo rezistenţă.

– La naiba! l-am auzit rostind pe Corwin.

Am plutit, am căzut, am plutit în derivă – în fine – un timp, şi: Atât de aproape, l-am auzit murmurând.

– Ceva, acolo, rosti brusc Luke, făcând un gest spre dreapta.

O formă cenuşie uriaşă se întrevedea. Mi-am deplasat mintea şi am sondat în direcţia aceea. Orice ar fi fost, era neînsufleţit, şi i-am comandat inelului care-l atinsese să ne conducă spre el.

N-am simţit că mă deplasez, dar obiectul se mări, căpătă contururi cunoscute, începu să arate o culoare rubinie. Când aripile laterale deveniră evidente, ştiam sigur.

– Arată ca acel Polly Jackson al tău, remarcă Luke. Are chiar zăpadă pe el.

Da, era Chevrolet-ul meu din ’57, roşu şi alb, de care ne apropiam, acolo în Iad.

– E o structură. A fost extras din mintea mea, înainte, i-am spus. Probabil din cauză că e viu, l-am studiat atât de des. De asemeni, pare foarte potrivit în clipa asta.

Am întins mâna spre mânerul portierei. Ne apropiam pe partea şoferului. Am prins mânerul şi am apăsat butonul. Era, fireşte, descuiată. Ceilalţi atinseră vehiculul în diverse locuri şi se îndreptară spre partea cealaltă. Am deschis portiera, m-am strecurat la volan, am închis-o. Deja Luke şi Corwin intrau. Cheile erau în contact, aşa cum mă aşteptam.

Când fiecare s-a îmbarcat, am încercat s-o pornesc. Motorul porni imediat. Am privit, peste capota strălucitoare, în pustiu. Am aprins farurile şi nici asta n-a ajutat.

– Şi acum? întrebă Luke.

Am băgat într-a-ntâia, am eliberat frâna de mână şi am eliberat ambreiajul. În timp ce băgăm gaz, mi s-a părut că roţile se învârteau. După câteva clipe, am schimbat într-a doua. Un pic mai târziu, într-a treia.

Era oare o slabă senzaţie de tracţiune, sau numai puterea sugestiei?

Am accelerat. Peisajul ceţos parcă se lumină uşor, departe în faţă, cu toate că am presupus că putea fi pur şi simplu un efect al privirii mele în direcţia aceea. N-am simţit vreo reacţie în volan. Am apăsat mai tare acceleraţia.

Luke întinse mâna brusc şi dădu drumul radioului.

— … condiţii periculoase pentru condus, se auzi vocea crainicului. Deci, conduceţi cu viteză redusă.

Imediat urmă Wynton Marsalis[1] cântând „Caravana”.

Luând-o drept un mesaj personal, am redus acceleraţia. Aceasta produse o senzaţie clară de uşoară tracţiune ca şi cum, poate, alunecam pe gheaţă.

Urmă o senzaţie de deplasare înainte, şi parcă ceva străluci în depărtare. De asemeni, ca şi cum aş fi dobândit ceva greutate, m-am afundat mai mult în scaun. Câteva clipe mai târziu, senzaţia unei suprafeţe reale sub vehicul deveni mai pronunţată. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi rotit volanul. Mi-am zis să nu încerc.

Zgomotul de sub pneuri deveni mai ferm. Contururi vagi apărură de ambele părţi, întărind senzaţia de mişcare şi direcţie când treceam pe lângă ele. Departe în faţă, universul era acum într-adevăr mai strălucitor.

Am încetinit şi mai mult, deoarece începusem să simt ca şi cum aş fi mers pe un drum real, cu vizibilitate foarte slabă. La scurt timp, farurile parcă începură să aibă ceva efect, în timp ce luminau câteva dintre formele în trecere, dându-le înfăţişarea efemeră a copacilor şi trotuarelor, a pâlcurilor de arbuşti, a stâncilor. Oglinda retrovizoare continua să nu reflecte nimic, totuşi.

– Exact ca pe vremuri, spuse Luke. Ieşind la o pizza într-o seară mohorâtă.

– Mda, am aprobat.

– Sper că celălalt eu al meu a pus pe cineva să deschidă o prăvălie de pizza în Kashfa. Ar fi de folos acolo, ştii?

– O să vin şi o s-o încerc, dacă face asta.

– Totuşi, unde crezi că mă va duce toată afacerea asta?

– Nu ştiu, Luke.

– Vreau să zic, nu pot să-ţi beau sângele la nesfârşit. Şi cum rămâne cu celălalt eu?

– Cred că-ţi pot oferi o slujbă care să rezolve problema, îi spuse Corwin. Măcar pentru un timp.

Acum copacii erau într-adevăr copaci, pâcla, pâclă reală – mişcându-se un pic în jur. Perle de umezeală începură să se

---

[1] Wynton Learson Marsalis (n. 1961), trompetist şi compozitor american. (n. trad.)

formeze pe parbriz.

– Ce vrei să spui? întrebă Luke.

– Într-o clipă.

Acum erau spărturi în ceaţă, prin ele văzându-se peisajul real. Brusc, am devenit conştient că nu conduceam pe suprafaţa unui drum real, ci, mai degrabă, de-a dreptul pe pământ. Am încetinit şi mai mult pentru a mă acomoda.

Atunci o mare porţiune de ceaţă dispăru sau fu luată de vânt, dând la iveală prezenţa unui copac enorm. De asemeni, o porţiune de pământ parcă strălucea. Exista o senzaţie familiară în acest tablou neterminat…

– Acesta e locul Modelului *tău,* nu-i aşa? am întrebat, în timp ce drumul nostru devenea şi mai limpede. Fiona ne-a adus aici odată.

– Da, veni răspunsul.

– Şi imaginea lui – acesta e obiectul pe care l-am văzut înfruntând Semnul Logrusului acolo în cimitir – acelaşi obiect care ne-a condus în tunel.

– Da.

– Atunci – e şi el simţitor. Ca cel din Amber, ca Logrusul…

– Adevărat. Parchează-o aici, în zona liberă de lângă copac.

Am rotit volanul şi m-am îndreptat spre locul pe care mi-l arătase. Ceaţa încă atârna peste tot, dar nicăieri atât de densă şi atotcuprinzătoare ca asupra drumului pe care o apucasem. Posibil să fi fost amurg, după umbra pâclei, dar strălucirea provenită din acel Model excentric lumina universul nostru în formă de cupă dincolo de nuanţa sfârşitului de zi. În timp ce urcam, Corwin îi spuse lui Luke:

– Fantomele Modelului tind să nu dureze mult.

– Aşa înţeleg şi eu, răspunse Luke. Ştii ceva trucuri pentru cineva aflat în situaţia asta?

– Le ştiu pe toate, sir. Ajunge să cunoşti unul, cum se spune.

– Oh?

– Tată…? am spus. Vrei să spui că…?

– Da, răspunse. Nu ştiu pe unde se află prima versiune a mea.

– Eşti cel pe care l-am întâlnit cu ceva timp în urmă? Şi cel care trebuie că s-a aflat în Amber de curând?

– Da.

– Pricep… Totuşi, nu semeni cu ceilalţi pe care i-am întâlnit.

Întinse mâna şi mă apucă de umăr.

– Nu, spuse, şi aruncă o privire spre Model. Eu am trasat

obiectul acela, continuă un pic mai târziu, şi sunt singura persoană care l-a traversat vreodată. În consecinţă, eu sunt singura fantomă pe care o poate chema. De asemenea, pare că mă priveşte altfel decât ca pe o atenţie utilitară. Putem comunica, într-un fel, şi se pare că şi-a dorit să consacre energia necesară pentru a mă menţine stabil – de foarte multă vreme. Avem propriile noastre planuri, şi relaţia noastră pare aproape simbiotică. Am senzaţia că cei ai Modelului din Amber şi cei ai Logrusului sunt mai degrabă efemeri.

– Prin asta am trecut şi eu, am spus.

—… cu excepţia uneia, de care te-ai apropiat, lucru pentru care îţi sunt recunoscător. Acum e sub protecţia mea, atâta vreme cât va fi posibil.

Luă mâna de pe umărul meu.

– Încă n-am fost prezentat prietenului tău, rosti apoi.

– Iartă-mă. Sunt un pic extenuat, am zis. Luke, dă-mi voie să ţi-l prezint pe tatăl meu, Corwin din Amber. Sir, Luke e cunoscut sub numele de Rinaldo, fiul fratelui tău Brand.

Pentru o clipă, Corwin făcu ochii mari, apoi se îngustară când întinse mâna, studiind chipul lui Luke.

– Îmi pare bine să întâlnesc un prieten al fiului meu, în egală măsură o rudă, spuse.

– Şi eu mă bucur să vă cunosc, sir.

– Mă-ntrebam ce mi se părea atât de familiar în înfăţişarea ta.

– S-o lăsăm mai moale cu asemănările, dacă aici vrei să ajungi. Poate chiar aici se opresc.

Tata izbucni în râs.

– Unde v-aţi întâlnit voi doi?

– La şcoală, răspunse Luke. Berkeley.

– Unde altundeva ar fi putut să se întâlnească o pereche ca noi?

– Fireşte, nu în Amber, spuse, răsucindu-se apoi pentru a-şi privi Modelul în totalitate. O să aflu povestea voastră. Dar acum veniţi cu mine. Vreau să fac şi eu o prezentare.

Se îndreptă spre desenul strălucitor şi l-am urmat, cu câteva smocuri de ceaţă trecând pe lângă noi. În afara paşilor noştri mici, locul era tăcut.

Când am ajuns la marginea Modelului lui, ne-am oprit şi am privit peste el. Era un desen plin de graţie, prea mare pentru a-l cuprinde dintr-o singură privire; şi o senzaţie de putere părea că pulsează din el.

– Salut, spuse tata. Vreau să ţi-i prezint pe fiul meu şi pe nepotul meu, Merlin şi Rinaldo – deşi cred că pe Merlin l-ai mai întâlnit o dată. Rinaldo are o problemă. Urmă o lungă tăcere. Apoi rosti: Da, e corect, şi, după un timp: Chiar crezi asta? Şi: Okay. Fireşte, o să le spun.

Îşi întinse oasele, oftă şi făcu câţiva paşi dincolo de marginea Modelului. Apoi îşi întinse braţele şi ni le puse pe umeri.

– Băieţi, rosti apoi, am un răspuns bun. Dar asta înseamnă că va trebui să traversăm cu toţii acest Model, din motive diferite.

– Eu intru, rosti Luke. Dar care-i motivul?

– Modelul te va adopta, spuse Corwin, şi te va sprijini aşa cum face cu mine. Există un preţ, totuşi. Se apropie clipa când va dori să fie păzit încontinuu. Am putea să ne vrăjim unul pe altul.

– Sună bine, spuse Luke. Locul ăsta e destul de liniştit. Şi chiar nu-mi doresc să mă întorc în Kashfa şi să încerc să mă detronez singur.

– Okay. Eu voi fi în frunte, şi tu ţine-te de umărul meu, în caz că ai de-a face cu vibraţii ciudate. Merlin, tu vii ultimul şi menţii contactul cu Luke, din acelaşi motiv. În regulă?

– Sigur, am zis. Să mergem.

Ne dădu drumul şi se deplasă spre locul unde începea linia desenului. L-am urmat, şi mâna lui Luke se afla pe umărul lui când am făcut primul pas. Curând, ne aflam cu toţii pe Model, străduindu-ne cu strădania cunoscută. Chiar când începură să se ridice scânteile, totuşi, acesta părea un pic mai uşor decât îmi aminteam din traversările Modelului din trecut, poate din cauză că altcineva deschidea drumul.

Imagini ale bulevardelor mărginite de vechi castani îmi năpădiră mintea, în timp ce ne târam picioarele şi ne croiam drum prin Primul Văl. Deja scânteile se înălţau mai mult în jurul nostru şi am simţit forţele Modelului zvâcnind în jurul meu, pătrunzându-mă, în trup şi în minte. Mi-am amintit anii de şcoală, cu cele mai mari eforturi pe terenul de atletism. Rezistenţa continua să crească, şi ne-am sprijinit pe ea. Mişcarea picioarelor deveni un efort imens, şi am constatat că – într-un fel – efortul era mai important decât mişcarea. Am simţit cum mi se ridică părul în timp ce un curent îmi traversă în întregime corpul. Totuşi, Modelul acesta nu avea însuşirea înnebunitoare a Logrusului la vremea când îl traversasem, nici senzaţia de adversitate pe care o simţisem în Modelul din Amber. Era aproape ca şi cum aş fi traversat interiorul unei minţi, una care

nu-mi era chiar nefavorabilă. Exista o senzaţie – de încurajare, aproape – în timp ce mă luptam cu o curbă, când executam o cotitură. Rezistenţa era la fel de puternică, scânteile ajungeau la fel de sus ca în celălalt, cam în acelaşi loc, deşi într-un fel ştiam că acest Model mă adăposteşte într-o manieră diferită. Ne-am străduit să ne urmăm drumul de-a lungul liniilor. Coteam, ardeam… Pătrunderea în cel de-al Doilea Văl a fost un exerciţiu în ralenti, de rezistenţă şi voinţă. După aceea, drumul nostru deveni mai uşor un timp, şi imagini ale întregii mele vieţi veniră să mă înspăimânte şi să mă îmbărbăteze.

Mergând. Unu, doi… Trei. Simţeam că dacă aş fi izbutit să fac încă zece paşi, aş fi putut avea şansa de a ajunge la capăt. Patru… Eram leoarcă de transpiraţie. Cinci. Rezistenţa era cumplită. Cerea tot efortul unei curse de o sută de metri doar pentru a păşi un inci. Plămânii mei munceau ca nişte foale. Şase. Scânteile îmi atinseră faţa, trecură de ochi, mă învăluiră complet. Mă simţeam ca şi cum fusesem transformat într-o flacără albastră nemuritoare şi că trebuie, cumva, să-mi ard drumul printr-un bloc de marmură. Am ars şi am ars şi piatra rămase neschimbată. În felul ăsta puteam petrece o eternitate. Poate deja o făcusem. Şapte. Şi imaginile dispăruseră. Toate amintirile zburaseră. Până şi identitatea mea era în vacanţă. Fusesem transformat într-un obiect de voinţă pură. Eram o acţiune, o acţiune de strădanie împotriva rezistentei. Opt… Nu-mi mai simţeam corpul. Timpul era un concept străin.

Strădania nu mai era strădanie, ci o formă de mişcare elementară, pe lângă care se năpusteau gheţari. Nouă. Acum eram numai mişcare – infinitezimală, constantă… Zece.

Veni un moment de acalmie. Va deveni din nou dificil la centru, dar ştiam că restul traversării era într-o gradaţie descendentă. Ceva ca o muzică lentă, gravă, mă învioră în timp ce-mi târam picioarele, coteam, înaintam. Mă însoţi prin Vălul Final şi, când am depăşit jumătatea strădaniei finale, deveni ceva asemănător „Caravanei”.

Am rămas acolo în centru, tăcuţi multă vreme, respirând adânc. Nu ştiam exact când ajunsesem acolo.

Simţeam totuşi că, într-un fel, rezultatul e că-mi cunoşteam mai bine tatăl. Smocuri de ceaţă încă pluteau, peste Model, peste câmpie.

– Mă simt… mai puternic, rosti Luke mai târziu. Da, voi ajuta la paza acestui loc. Pare o idee bună de a-ţi petrece timpul.

– Apropo, Luke, care era mesajul tău pentru mine? am întrebat.

– Oh, să-ţi spun să pleci de la Curţi, răspunse, pentru că situaţia devine periculoasă.

– Deja ştiam partea cu pericolul, am zis. Dar mai am nişte lucruri de făcut.

Ridică din umeri.

– Ei bine, ăsta e mesajul, spuse. În clipa asta niciun loc nu pare cu adevărat sigur.

– Aici, deocamdată, nu vor fi probleme, spuse Corwin. Niciuna dintre Puteri nu ştie exact cum să se apropie de acest loc sau ce să facă cu el. E prea puternic pentru a fi absorbit de Modelul din Amber, şi Logrusul nu ştie cum să-l distrugă.

– Atunci, pare destul de simplu.

– Va veni, probabil, o vreme, totuşi, când vor încerca să-l atace.

– Până atunci, aşteptăm şi supraveghem. Okay. Dacă ar fi să se întâmple ceva, ce-ar putea fi?

– Probabil fantome – ca noi – căutând să afle mai multe despre Model, să experimenteze. Te pricepi la duel?

– Cu toată modestia, da. Dacă asta nu-i suficient, am studiat şi Artele.

– Pot fi doborâţi prin lamă de oţel, deşi vor sângera foc – nu sânge. Dacă doreşti, Modelul te poate teleporta acum afară. O să mă alătur în câteva clipe ca să-ţi arăt unde sunt ascunse armele şi celelalte dotări. Mi-ar plăcea să fac o mică plimbare şi să te las pe tine la conducere un timp.

– Fireşte, spuse Luke. Tu, Merle?

– Trebuie să mă întorc la Curţi. Am obligaţia unui prânz cu maică-mea, după care trebuie să ajung la înmormântarea lui Swayvill.

– S-ar putea să nu reuşească să te teleporteze atâta amar de drum până la Curţi, spuse Corwin. E al naibii de aproape de Logrus. Dar vei reuşi ceva cu el, sau viceversa. Ce face Dara?

– A trecut multă vreme de când am zărit-o doar câteva clipe, am răspuns. E încă energică, arogantă şi ultra-preocupată când vine vorba de mine. Am impresia, în acelaşi timp, că ar putea fi implicată în uneltirile politice locale ca şi în aspectele unei lărgiri a relaţiilor între Curţi şi Amber.

Luke închise ochii o clipă şi dispăru. La scurt timp, l-am văzut lângă automobilul lui Polly Jackson. Deschise portiera, se

strecură pe locul pasagerului, se aplecă şi moşmondi ceva înăuntru. Un pic mai târziu auzeam radioul dând muzică, de la distanţă.

– E verosimil, spuse Corwin. Ştii bine, n-am înţeles-o niciodată. A venit la mine de nicăieri, într-un moment ciudat din viaţa mea, m-a minţit, am devenit amanţi, a traversat Modelul din Amber, şi a dispărut. A fost ca un vis bizar. Evident că s-a folosit de mine. Ani de zile am crezut că nu voia decât cunoaşterea Modelului şi cum să aibă acces la el. Dar, în ultima vreme, am avut suficient timp ca să reflectez, şi nu mai sunt convins că despre asta a fost vorba.

– Oh? am zis. Atunci, ce?

– Tu, răspunse. Cu cât mă gândesc mai mult, îmi dau seama că ceea ce-şi dorea cu adevărat era să nască un fiu sau o fiică a Amberului.

M-a luat cu frisoane. Oare motivul propriei mele existenţe fusese ceva atât de calculat? Nu existase niciun pic de afecţiune? Fusesem intenţionat conceput ca să servesc un anume scop? Nu-mi plăcea deloc ideea. Mă făcea să mă simt asemeni lui Ghostwheel, produs grijuliu structurat al imaginaţiei mele şi al inteligenţei, construit să testeze idei de design pe care doar un Amberit putea să le inventeze. Totuşi, îmi spunea „Tată”. De fapt, părea că se preocupă de mine. Straniu, începusem să simt o afecţiune iraţională faţă de el. Oare, parţial, din cauză că semănăm mai mult decât îmi dădeam seama în mod conştient?

– De ce? am întrebat. De ce ar fi fost atât de important pentru ea să mă nasc eu?

– Îmi amintesc doar ultimele ei cuvinte după ce traversase Modelul, transformându-se, pe parcurs, într-un demon. Amberul, a spus, va fi distrus. Apoi, a dispărut.

Acum tremuram. Implicaţiile erau atât de neliniştitoare, încât voiam să plâng, să dorm, sau să mă îmbăt. Orice, pentru o clipă de răgaz.

– Tu crezi că existenţa mea ar putea fi o parte dintr-un plan pe termen lung pentru distrugerea Amberului? am întrebat.

– S-ar putea, spuse. S-ar putea să mă înşel, puştiule. S-ar putea să mă înşel foarte tare şi, dacă e aşa, îmi cer scuze că te-am tulburat atât. Pe de altă parte, s-ar putea să greşesc dacă nu-ţi spun ce posibilitate există.

Mi-am masat tâmplele, sprâncenele, ochii.

– Ce-ar trebui să fac? am zis apoi. Nu vreau să contribui la

distrugerea Amberului.

Mă strânse la piept o clipă şi spuse:

– Indiferent ce eşti şi indiferent ce ţi s-a făcut, va exista o posibilitate de alegere pentru tine, mai devreme sau mai târziu. Tu eşti mai mare decât suma părţilor tale, Merlin. Indiferent ce-a intervenit la naşterea ta şi în viaţa ta până acum, ai ochi şi creier şi o scară de valori. Nu lăsa pe nimeni să te păcălească, nici măcar pe mine. Şi, când va sosi clipa, dacă va sosi, convinge-te al naibii de bine că alegerea îţi aparţine. Atunci, nu va mai conta nimic din ce-a fost înainte.

Cuvintele lui, obişnuite aşa cum trebuiau să fie, mă extraseră din locul în care mă retrăsesem în spiritul meu.

– Mulţumesc, am rostit.

Încuviinţă. Apoi:

– Întrucât primul tău impuls ar putea fi să declanşezi o confruntare în această chestiune, spuse, te-aş sfătui să n-o faci. N-ar duce la nimic altceva decât s-o faci conştientă de suspiciunile tale. Ar fi prudent să joci un joc mai grijuliu şi să vezi ce poţi afla.

Am oftat.

– Ai dreptate, fireşte, am zis. Ai venit după mine atâta drum ca să-mi spui asta, ca să mă ajuţi să evadez, nu-i aşa?

Zâmbi.

– Nu te preocupa decât de lucrurile importante, spuse. Ne vom mai întâlni. După care dispăru.

L-am văzut, deodată, aproape de maşină, vorbind cu Luke. L-am urmărit în timp ce-i arăta unde sunt ascunzătorile. M-am întrebat ce oră era la Curţi. După un timp, amândoi fluturară mâna. Apoi Corwin îi strânse mâna lui Luke şi se răsuci şi dispăru în ceaţă. Auzeam la radio „Lili Marlene”.

Mi-am concentrat mintea asupra teleportării mele de către Model spre Căile Sawall-ului. A fost un vârtej scurt de beznă. Când se limpezi, mă aflam încă în centrul Modelului. Am încercat din nou, de data asta pentru castelul lui Suhuy. Din nou, refuză să-mi composteze biletul.

– Cât de aproape poţi să mă teleportezi? am întrebat în cele din urmă.

Un nou vârtej, de data asta luminos. Mă purtă pe un promontoriu înalt din piatră albă, sub un cer negru, lângă un ocean negru. Două semicercuri de flăcări palide înconjurau poziţia mea. Okay, nu mă deranjau. Mă aflam la Poarta de Foc, o

schimbare-de-drum în Umbră în apropierea Curţilor. M-am întors spre ocean şi am numărat. Când am localizat cel de-al paisprezecelea turn pâlpâitor în stânga mea, m-am îndreptat spre el.

M-am trezit în faţa unui turn prăbuşit sub un cer roz. Îndreptându-mă spre el, am fost teleportat spre o grotă sticloasă prin care curgea un râu verde. Am mers pe lângă râu până când am găsit pietrele-în-trepte care mă purtară pe un drum printr-o pădure de toamnă. L-am urmat aproape o milă până când am simţit prezenţa unui drum la baza unui brebenel. Acesta m-a dus pe versantul unui munte, unde încă trei drumuri şi două ceţuri mă conduseră pe calea pe care puteam ajunge să prânzesc cu maică-mea. Judecând după cer, n-aveam timp să-mi schimb hainele.

M-am oprit lângă o răscruce ca să-mi perii hainele de praf, să-mi îndrept ţinuta, să-mi pieptăn părul. M-am întrebat, din moment ce intrasem în afacere, cine ar putea primi chemarea mea dacă aş fi încercat să-l contactez pe Luke prin Atuul său – Luke însuşi, fantoma lui, amândouă? Oare fantomele puteau primi apelurile prin Atuuri? M-am trezit întrebându-mă ce se petrecea oare în Amber. Şi m-am gândit la Coral, la Nayda…

La naiba.

Voiam să fiu în altă parte. Voiam să fiu departe. Avertismentul Modelului, prin Luke, avusese efect. Corwin îmi dăduse prea multe subiecte de gândire, şi nu avusesem timp să le sortez cum trebuie. Nu voiam să fiu implicat în orice s-ar fi petrecut aici, la Curţi. Nu-mi plăceau toate implicaţiile legate de maică-mea. N-aveam chef să ajung la înmormântare. Într-un fel mă simţeam, de asemeni, neinformat. Ai crede că dacă cineva voia ceva de la mine – ceva foarte important – măcar să-şi fi făcut timp să explice situaţia şi să-mi ceară cooperarea. Dacă era o rudă, exista o mare posibilitate să mă înţeleg cu ea. Aprobarea cooperării mele ar fi părut mult mai puţin riscantă decât orice şmecherie destinată să-mi controleze acţiunile. Voiam să fiu departe de cei care m-ar controla, ca şi de jocurile pe care le jucau.

Aş fi putut să mă întorc şi să mă îndrept înapoi spre Umbră, probabil pierzându-mă acolo. M-aş fi putut îndrepta spre Amber, să-i spun lui Random tot ce ştiam, tot ce suspectam, iar el m-ar fi protejat împotriva Curţilor. Aş fi putut reveni pe Umbra Pământ, să apar sub o nouă identitate, să revin la proiectarea

computerelor…

Atunci, desigur, n-aş fi ştiut niciodată ce se petrece şi ce se petrecuse înainte. În ceea ce priveşte locurile în care se afla cu adevărat tatăl meu – aş fi reuşit să-l contactez de la Curţi, niciodată din alt loc. În acest sens, se afla în apropiere. Şi nu mai exista nimeni în jur ca să-l ajute.

Am pornit înainte şi am luat-o la dreapta. Mi-am croit drum spre un cer purpuriu. O să ajung la timp.

Şi astfel am ajuns, din nou, pe Căile Sawall-ului. Ieşisem din desenul roşu şi galben pictat sus pe zidul curţii din faţă, am coborât Scara Invizibilă, şi privisem lungi clipe în marele puţ central, cu imaginea turbulenţei întunecată dincolo de Rim. O stea căzătoare îşi croi drum pe cerul purpuriu în timp ce mă răsuceam, îndreptându-mă spre uşa ţintuită în cupru şi Labirintul Artei de dincolo de ea.

Ajuns înăuntru, mi-am amintit desele ocazii în care mă rătăcisem în labirint, copil fiind. Casa de Sawall fusese un serios colecţionar de artă vreme de secole, şi colecţia era atât de vastă încât existau mai multe căi prin care puteai pătrunde în labirint, condus fiind prin tuneluri, o spirală gigantică, şi ceea ce părea a fi o gară veche înainte de a fi trecut pe o altă linie ca să ratezi următoarea cotitură. Odată, mă rătăcisem înăuntru zile în şir şi, în cele din urmă, am fost găsit plângând în faţa unei colecţii de pantofi albaştri bătuţi în cuie pe o scândură. Acum îl traversam, lent, privind vechile monstruozităţi, şi unele mai noi. Mai existau de asemeni frumoase obiecte surprinzătoare amestecate laolaltă, ca de pildă imensa vază care arăta ca şi cum ar fi fost sculptată dintr-o singură bucată de opal de foc, şi un set de vechi plăcuţe smălţuite dintr-o umbră îndepărtată, de a căror semnificaţie şi funcţiune nu-şi amintea nimeni din familie. A trebuit să mă opresc şi să le văd din nou pe amândouă, în loc să o iau pe scurtătură prin galerie, tăbliţele fiind preferatele mele.

Fredonam un vechi cântec învăţat de la Gryll, când am ajuns la vaza incandescentă şi am privit-o. Mi s-a părut că aud un mic zgomot de frecare, dar priviri rapide în susul şi în josul coridorului nu descoperiră pe nimeni în vecinătate. Curbele aproape senzuale ale vazei cereau să fie atinse. Mi-am amintit toate ocaziile când mi s-a interzis să fac asta când eram copil. Am întins încet mâna stângă, am odihnit-o pe vază. Era mai caldă decât credeam. Am lăsat mâna să-mi alunece pe ea. Era ca o flacără îngheţată.

– Hello, am murmurat, amintindu-mi o aventură pe care o împărtăşisem. A trecut multă vreme.
– Merlin? se auzi o voce mică.
Mi-am retras mâna imediat. Era ca şi cum vorbise vaza.
– Da, am spus apoi. Da.
Din nou, zgomotul ca o frecare, şi o mică umbră se agită în deschizătura catifelată, deasupra focului.
– Sst, rosti umbra, înălţându-se.
– Glait? am întrebat.
– Daaa.
– Nu se poate. Ai murit de mult.
– N-am murit. Aaam dooormit.
– Nu te-am văzut de pe când eram copil. Ai fost rănită. Ai dispărut. Credeam c-ai murit.
– Dooorm. Dooorm ca să mă vindec. Dooorm ca să uit. Dooorm ca să mă refac.
Am întins braţul. Capul de şarpe hirsut se ridică şi mai sus, se extinse, ajunse pe antebraţul meu, urcă, se înfăşură.
– Cu siguranţă ţi-ai ales un loc elegant pentru somn.
– Şşşştiam că ulciorul e preferatul tău. Dacă aşşşşteptam ssssuficient de mult, ştiam că ai să treci din nou pe aici, că te vei opri să-l admiri. Şi aş fi ştiut şi m-aş fi ridicat în ssssplendoarea mea ca să te salut. Doamne, cât ai crescut!
– Tu arăţi cam la fel. Poate un pic mai slab…
L-am mângâiat uşor pe cap.
– E bine să ştiu că încă eşti cu noi, asemeni unui spirit de familie demn de respect. Tu şi Gryll şi Kergma aţi făcut din copilăria mea ceva mult mai frumos decât ar fi putut fi.
Ridică şi mai sus capul, îmi atinse obrazul cu năsucul.
– Sssângele meu rece se încălzeşte văzându-te iar, dragă băiete. Ai călătorit departe?
– Da. Foarte.
– Într-o noapte vom mânca şoareci şi vom zace tolăniţi lângă foc. O să-mi încălzeşti o farfurioară cu lapte şi o să-mi povesteşti aventurile tale de când ai părăsit Căile Sawall-ului. O să găsim şi nişte arşice pentru Gryll, dacă o mai fi pe-aici…
– Se pare că e în serviciul unchiului meu Suhuy. Ce ştii de Kergma?
– Nu ştiu. A trecut atâta timp.
Am ţinut-o mai aproape ca s-o încălzesc.
– Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat aici în marea ta somnolenţă,

ca să mă saluţi…

– E mai mult decât prietenie, sssau sssaluturi.

– Mai mult? Ce anume, Glait? Ce e?

– Trebuie să-ţi arăt ceva. Ia-o pe acolo.

Făcu un gest din cap. M-am îndreptat în direcţia pe care mi-o arătase – oricum m-aş fi dus într-acolo, unde coridoarele se lărgeau. Puteam simţi vibraţiile ei pe braţ, odată cu sunetul ca un tors, abia sesizabil, pe care îl scotea din când în când.

Deodată, se încordă şi îşi înălţă capul, rotindu-se uşor.

– Ce e? am întrebat.

– Şoooareci, rosti. Şoooareci în apropiere. Trebuie să merg la vânătoare – după ce îţi arăt obiectul. Micul dejuuun…

– Dacă vrei să mănânci mai întâi, te aştept.

– Nu, Merlin. Nu trebuie să întârzii pentru ce te-a adus aici. În aer pluteşte importanţa. Mai târziu – osssspăţ – insecte…

Am ajuns într-o porţiune largă, înaltă, luminată de cer a galeriei. Patru obiecte mari sculptate în metal – mai ales bronz şi aramă – stăteau în jurul nostru într-un aranjament asimetric.

– Mai în faţă, spuse Glait. Nu aici.

Am luat-o la dreapta la colţul următor şi am mers înainte. Curând, am ajuns într-un alt peisaj – acesta semănând cu o pădure de metal.

– Llent acum. Llent, dragul meu copil demon.

M-am oprit şi am studiat copacii, strălucitori, întunecaţi, lustruiţi, maţi. Fier, aluminiu, alamă, era foarte impresionant. Era, de asemeni, un peisaj care nu fusese prezent ultima oară când trecusem pe-aici, cu ani în urmă. Nimic ciudat în asta, desigur. Existau de asemeni schimbări şi în alte zone prin care trecusem.

– Acum. Aici. Răsuceşte-te. Mergi înapoi.

Am intrat în pădure.

– Ţine dreapta. Cel înalt.

M-am oprit când am ajuns la trunchiul curbat al celui mai înalt copac din dreapta mea.

– Acesta?

– Daaa. Urcă pe el – în sssus – te rrog.

– Adică să mă caţăr?

– Daaa.

– Bine.

Un lucru bun la un copac stilizat – sau, cel puţin, *acest* copac stilizat – e că acesta mergea în spirală, era bombat şi se răsucea

astfel încât oferea locuri de prins cu mâna şi sprijin pentru picioare, mai multe decât păreau la prima vedere. M-am apucat, m-am tras iar, am împins.

Mai sus. Şi mai sus. Când eram cam la la trei metri deasupra podelei, m-am oprit.

– Îîî, acum ce fac? am întrebat.

– Caţără-te mai sus.

– De ce?

– Curând. Curând. Vei afla.

M-am tras cam treizeci de centimetri mai sus, şi atunci am simţit. Nu e atât un zbârnâit, ci mai degrabă un fel de tensiune. Am simţit şi un zbârnâit, uneori, ca şi cum ar fi fost dus într-un loc riscant.

– Aici sus e un drum, am spus.

– Daaa. Eram înfăşurat pe o creangă a copacului albastru când un maestru al umbrei l-a deschis. După aceea, l-au măcelărit.

– Ai trecut prin el?

– Daaa.

– Deci *e* sigur?

– Daaa.

– În regulă.

Am urcat mai sus, rezistând forţei drumului până când mi-am adus ambele picioare la acelaşi nivel. Apoi m-am relaxat şi m-am lăsat în voia drumului.

Am întins ambele mâini, în cazul în care suprafaţa ar fi fost neregulată. Dar nu era. Podeaua era frumos pardosită în negru, argintiu, cenuşiu şi alb. În dreapta era un desen geometric, în stânga o reprezentare a Abisului Haosului.

Ochii mei s-au îndreptat în jos doar pentru câteva clipe, totuşi.

– Doamne Dumnezeule! am spus.

– Am avut dreptate? E important? spuse Glait.

– E important, am răspuns.

6

Peste tot în capelă se aflau lumânări, multe dintre ele la fel de înalte şi aproape la fel de mari în circumferinţă ca şi mine. Unele erau argintii, altele erau cenuşii; câteva erau albe, iar alte câteva negre. Erau amplasate la înălţimi diferite, într-o dispunere dibace, pe poliţe, pe cornişe şi pe podea, aşezate după un model

precis. Cu toate acestea, nu ele asigurau iluminatul principal. Acesta venea de deasupra, şi la început am bănuit că provenea de la o lucarnă. Când, totuşi, mi-am ridicat privirea pentru a estima înălţimea boltei, am văzut că lumina emana dintr-un glob mare, de culoare alb-albastră, închis în spatele unor gratii metalice, întunecate.

Am făcut un pas în faţă. Flacăra celei mai apropiate lumânări pâlpâi.

Stăteam în faţa unui altar din piatră, acesta ocupând o firidă de la un capăt la celălalt al culoarului. Lumânări negre ardeau înaintea lui, străjuindu-l, iar altele argintii erau aşezate pe el. Pentru o clipă, am stat şi doar l-am privit.

– Sseamănă cu tine, remarcă Glait.

– Credeam că ochii tăi nu pot să vadă reprezentările bidimensionale.

– Am trăit multă vreme într-un muzeu. De ce ţi-ai ascunde imaginea într-un astfel de loc ssecret?

Am înaintat, cu ochii aţintiţi pe tablou.

– Nu sunt eu, am replicat. E tatăl meu, Corwin din Amber.

Un trandafir argintiu era aşezat într-o glastră, chiar în faţa tabloului. Dacă era un trandafir adevărat, sau produsul artei sau al magiei, nu puteam să spun.

Iar Grayswandir era aşezată chiar acolo înaintea lui, scoasă câţiva inci din teacă. Aveam un sentiment că era cea adevărată, că versiunea purtată de fantoma Modelului tatălui meu era doar o reconstrucţie.

Am întins mâna, am ridicat spada, am scos-o din teacă.

Aveam o senzaţie de putere în timp ce o ţineam, o mânuiam, o ţineam întinsă într-un *en garde,* fandam, avansam. Inelul prinse viaţă, centru al unei reţele de forţe. Mi-am coborât privirea, brusc, ruşinat.

– … Iar aceasta este spada tatălui meu, am spus, întorcându-mă la altar, unde am băgat-o înapoi în teacă. Cu părere de rău, am lăsat-o acolo.

În vreme ce mă dădeam înapoi, Glait întrebă:

– Assta esste important?

– Foarte, i-am răspuns în vreme ce calea mă acapara şi mă trimise înapoi în vârful copacului.

– Iar acum, Sstăpâne Merlin?

– Trebuie să ajung să prânzesc cu mama mea.

– În acesst caz, cel mai bine ar fi ssă mă laşi aici.

– Aş putea să te aşez la loc în vază.

– Nu. De mult n-am mai stat la pândă într-un copac. Aici essste bine.

Mi-am întins braţul. Glait se desfăcu şi se îndepărtă plutind printre ramurile scânteietoare.

– Mult noroc Merlin, ssă vii ssă mă vizitezi.

Iar eu am coborât din copac, prinzându-mi pantalonii de o creangă doar o singură dată, iar apoi, cu pas grăbit, am luat-o în susul coridorului.

După două cotituri am ajuns la un drum care ducea către sala principală şi mi-am zis că n-ar fi rău să-l urmez. Am apărut chiar lângă masivul şemineu – mari flăcări împletindu-se în el – şi m-am întors încet pentru a cuprinde cu privirea imensa cameră, încercând să dau impresia că m-aş fi aflat acolo de mult timp, aşteptând.

Păream a fi singura persoană prezentă. Lucru care mi s-a părut puţin ciudat, cu tot acel foc trosnind. Mi-am aranjat pieptarul cămăşii, m-am scuturat de praf şi mi-am trecut pieptănul prin păr. Îmi inspectam unghiile când am devenit conştient de o licărire provocată de o mişcare la capătul de sus al treptelor din stânga mea.

Ea era ca o vijelie înăuntrul unui turn înalt de trei metri. Fulgere dansau în mijlocul vijeliei, troznind; particule de gheaţă pârâiau şi zăngăneau pe trepte; balustrada îngheţa în vreme ce trecea pe lângă ea. Mama mea. Părea să mă fi văzut în acelaşi moment în care o văzusem şi eu, pentru că se opri. Apoi se întoarse înspre trepte şi îşi începu coborârea.

În vreme ce cobora, îşi schimba forma încetul cu încetul, înfăţişarea ei modificându-se aproape de la o treaptă la alta. De îndată ce mi-am dat seama ce se petrece, am renunţat la propriile-mi eforturi şi am suprimat micile lor efecte. Începusem să mă schimb în clipa în care o văzusem şi, cel mai probabil, la fel făcuse şi ea în clipa în care mă zărise. Nu m-aş fi gândit că ar fi mers până într-acolo doar pentru a-mi face pe plac, pentru a doua oară, aici pe teritoriul ei.

Schimbarea luă sfârşit chiar când ajunse jos, la prima treaptă, devenind o femeie minunată, îmbrăcată în nişte pantaloni negri şi o cămaşă roşie cu mâneci evazate. Mă privi din nou şi zâmbi, se îndreptă spre mine şi mă strânse în braţe.

Ar fi fost stângaci din partea mea să spun că intenţionasem să mă schimb, dar uitasem. Sau orice altă remarcă referitoare la

asta.

Mă împinse la o lungime de braţ, îşi coborî privirea şi şi-o ridică, scuturând din cap.

– Dormi în aceleaşi haine înainte sau după exerciţii violente? mă întrebă.

– Asta nu-i prea frumos, i-am spus. M-am oprit să văd peisajul pe drumul de venire şi am dat de câteva probleme.

– De asta ai întârziat?

– Nu. Am întârziat pentru că m-am oprit în galeria noastră şi asta mi-a luat mai mult timp decât intenţionasem. Şi nu am întârziat chiar atât de mult.

Mă prinse de mână şi mă întoarse înspre ea.

– O să te iert, spuse, trăgându-mă înspre stâlpul trandafiriu, verzui şi cu pete aurii al căilor, aflat în alcovul cu oglinzi, de-a lungul camerei, înspre partea dreaptă.

N-am simţit că ar fi nevoie de vreun răspuns, aşa că nu am dat unul. Urmăream cu interes în vreme ce intram în alcov, pentru a vedea dacă vrea să mă conducă în jurul stâlpului în direcţia acelor de ceasornic, sau în cea opusă.

A fost în direcţia opusă. Interesant.

Eram reflectaţi şi re-reflectaţi din cele trei părţi. La fel era şi camera pe care o părăsiserăm. Şi cu fiecare roată pe care o dădeam stâlpului, devenea o nouă cameră. Îl urmăream schimbându-se, caleidoscopic, până când m-a oprit înaintea grotei de cristal de lângă marea subterană.

– A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la acest loc, am spus, păşind în faţă pe nisipul de un alb pur, sub lumina aruncată de cristale, lumină care amintea ba de focuri sub cerul liber, ba de reflexii solare, candelabre şi display-uri LED, în funcţie probabil de mărimea şi distanţa la care se aflau, aruncând fragmente ocazionale de curcubee pe ţărm, pe ziduri şi pe apa neagră.

Mă luă de mână şi mă duse înspre o platformă ridicată, împrejmuită, aflată la mică distanţă înspre dreapta. Pe ea se afla o masă, pregătită ca la carte. O colecţie de tăvi acoperite ocupa centrul unei alte mese, de servire. După ce am urcat o treaptă mică, am aşezat-o la masă şi am dat să văd ce bunătăţi se aflau pe acolo.

– Ia loc, Merlin, te rog, spuse ea. Te voi servi eu.

– Nu e nevoie, am răspuns, ridicând un capac. Deja sunt aici. Mă ocup eu de primul fel.

Se ridică în picioare.

– Atunci, bufet să fie, spuse ea.

– Sigur.

Ne-am umplut farfuriile şi ne-am întors la masă. La câteva clipe după ce ne-am aşezat, o scânteiere puternică de lumină veni pe de întinsul mării, luminând domul arcuit al bolţii cavernei precum interiorul striat al unei creaturi imense care ne digera.

– Nu trebuie să fii atât de neliniştit. Ştii doar că ei nu pot ajunge până aici.

– Aşteptarea tunetului îmi cam taie pofta de mâncare, am spus.

Ea râse chiar în vreme ce un bubuit îndepărtat se auzi şi la noi.

– Iar asta face ca toate lucrurile să fie în regulă? întrebă.

– Da, am replicat, ridicând furculiţa.

– Ciudate, rudele pe care ni le dă viaţa, spuse ea.

Am privit-o, încercând să-i citesc expresia feţei, dar nu am reuşit. Aşa că i-am răspuns cu un „da”.

Mă studie o clipă, dar nici eu nu dădeam foarte mult de la mine.

– Când erai copil, vorbeai monosilabic în semn de aroganţă, spuse.

– Da, am spus.

Am început să mâncăm. Mai urmară câteva scânteieri de-a lungul mării liniştite, întunecate. În lumina celei din urmă, mi s-a părut că zăresc o navă aflată în depărtare, cu pânzele negre ridicate şi umflate.

– Ti-ai respectat promisiunea cu Mandor, mai devreme?

– Da.

– Cum se simte?

– Bine.

– Te nelinişteşte ceva, Merlin?

– Multe lucruri.

– Îi spui Mamei?

– Dar dacă şi ea face parte din ele?

– Aş fi dezamăgită dacă nu aş face. Totuşi, cât timp mai ai de gând să-mi porţi pică referitor la treaba aceea cu *ty’iga?* Am făcut ce am crezut de cuviinţă că trebuie făcut. Încă mai cred asta.

Am încuviinţat şi am continuat să mestec. După un timp, am spus:

– Ai făcut să fie clar acest lucru, în ultimul ciclu.

Apele fremătau încet. Un spectru trecu peste masă şi pe faţa ei.

– Mai e şi altceva? întrebă ea.

– De ce nu-mi spui *tu?*

I-am simţit privirea stăruitoare. I-am întâlnit-o.

– Nu ştiu la ce te referi, răspunse ea.

– Eşti conştientă de faptul că Logrusul este simţitor? Şi Modelul? am spus eu.

– Mandor ţi-a spus asta? întrebă ea.

– Da. Dar deja o ştiam, dinainte ca el să-mi fi spus.

– Cum?

– Am ţinut legătura.

– Tu şi Modelul? Tu şi Logrusul?

– Ambele.

– În ce scop?

– Manipulare, aş spune. Sunt implicaţi într-o luptă pentru putere. Mi-au cerut să aleg de care parte mă dau.

– Şi de care parte te-ai dat?

– De niciuna. De ce?

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– De ce?

– Pentru sfaturi. Chiar şi pentru asistenţă.

– Împotriva Puterilor universului? Cât de mult ştii despre asta, Mamă?

Zâmbi.

– Se prea poate ca o persoană ca mine să posede cunoştinţe speciale despre lucrăturile lor.

– O persoană ca tine…?

– O vrăjitoare iscusită ca mine.

– Dar cât de bună eşti, Mamă?

– Nu cred că găseşti pe altcineva mai bun, Merlin.

– Familia află întotdeauna ultima, bănuiesc. Atunci de ce nu m-ai antrenat chiar tu, în loc să mă fi trimis la Suhuy?

– Nu sunt o profesoară bună. Nu-mi place să-i învăţ pe oameni.

– Ai învăţat-o pe Jasra.

Îşi dădu capul înspre dreapta şi miji ochii.

– Tot Mandor ţi-a spus şi asta? întrebă.

– Nu.

– Atunci cine?

– Ce contează?

– Enorm, răspunse. Pentru că nu cred că o ştiai ultima dată

când ne-am întâlnit.

Mi-am amintit brusc că ea spusese ceva despre Jasra, la Suhuy, ceva legat de faptul că ar cunoaşte-o, ceva despre care aş fi întrebat, în mod normal, numai că pe atunci avântul meu era îndreptat într-o direcţie diferită şi mă îndreptam înspre o furtună, iar frânele scoteau nişte sunete ciudate. Aveam de gând să o întreb de ce conta *când* anume am înţeles, când mi-am dat seama că întreba de la cine aflasem, deoarece voia să ştie cu cine aş fi putut vorbi despre asemenea chestiuni, de când ne văzusem ultima oară. Să fi menţionat fantoma Modelului lui Luke nu ar fi fost prea chibzuit, aşa că „Da, lui Mandor i-a scăpat, iar apoi m-a rugat să o dau uitării," i-am spus.

– Cu alte cuvinte, zise ea, s-a aşteptat să se întoarcă la mine. De ce a făcut-o chiar aşa? mă întreb. Omul e al naibii de subtil.

– Poate că doar i-a scăpat.

– Lui Mandor nu-i scapă nimic. Niciodată să nu ţi-l faci duşman, fiule.

– Vorbim despre aceeaşi persoană?

Pocni din degete.

– Desigur, spuse ea. Erai doar un copil când l-ai cunoscut. După aceea, ai plecat. De atunci l-ai mai văzut doar de câteva ori. Da, este subtil, perfid, periculos.

– Ne-am înţeles bine dintotdeauna.

– Desigur. Nu opune rezistenţă niciodată fără un motiv întemeiat.

Am ridicat din umeri şi am continuat să mănânc. După un timp, rosti:

– Aş îndrăzni să spun că a făcut comentarii asemănătoare şi despre mine.

– Nu-mi amintesc de vreunul, am răspuns.

– Ţi-a dat şi lecţii despre precauţie?

– Nu, cu toate că am simţit nevoia să învăţ singur, în ultimul timp.

– Cu siguranţă, ai obţinut câteva în Amber.

– Dacă am făcut-o, au fost atât de subtile încât nu mi-am dat seama.

– Mă rog, mă rog. Chiar să nu mai fie nevoie să mă îngrijorez din cauza ta?

– Mă îndoiesc.

– Deci, ce ar vrea Modelul sau Logrusul de la tine?

– Ţi-am spus deja – să aleg de care parte sunt.

– E chiar atât de dificil să hotărăşti pe care-l preferi?

– E chiar atât de dificil să hotărăsc care-mi repugnă mai mult.

– Din cauză că, după cum spui, manipulează oamenii în lupta lor pentru putere?

– Chiar aşa.

Izbucni în râs. Apoi spuse:

– Intrucât demonstrează că zeii nu sunt cu nimic mai buni decât noi, măcar arată că nu sunt nici mai răi. Aici poţi să vezi sursele moralităţii umane. E oricum mai bine aşa decât deloc. Dacă aceste temeiuri sunt insuficiente pentru alegerea părţilor, atunci lasă loc altor considerente. Tu eşti, până la urmă, un fiu al Haosului.

– Şi al Amberului, am spus.

– Ai crescut la Curţi.

– Şi m-am perindat prin Amber. Rudele mele sunt la fel de numeroase acolo pe cât sunt şi aici.

– Deci e chiar atât de apropiat?

– Dacă n-ar fi fost, lucrurile erau mai simple.

– În cazul ăsta, trebuie să chibzuieşti.

– Ce vrei să spui?

– Întreabă-te nu care îţi e mai pe plac, ci care poate face mai multe pentru tine.

Am sorbit nişte ceai verde, bun, în vreme ce furtuna se apropia. S-a auzit ceva pleoscăind înăuntrul apelor din intrândul nostru.

– În regulă, am spus, mă întreb.

Se aplecă în faţă, zâmbind, ochii întunecându-i-se. Dintotdeauna deţinuse un control perfect asupra feţei şi formei ei, schimbându-le pentru a i se potrivi cu stările de spirit. E în mod cert aceeaşi persoană, dar uneori preferă să apară ca o fetiţă, alteori devenind o femeie matură, chipeşă. În general, se situează undeva la mijloc. Dar acum, o însuşire atemporală îşi făcu apariţia în trăsăturile ei – nu vârsta ca esenţă a Timpului – şi mi-am dat brusc seama că nu-i cunosc vârsta reală. Am privit-o, în vreme ce un fel de văl de putere ancestrală îi străbătu chipul.

– Logrusul, spuse, te va conduce către măreţie.

Am continuat să mă holbez.

– Ce fel de măreţie? am întrebat.

– Ce fel îţi doreşti?

– Nu cred să-mi fi dorit vreodată măreţia în sine. Mi se pare mai degrabă că e ca şi cum ţi-ai dori să fii inginer, în loc să vrei

să proiectezi ceva – sau să vrei să fii scriitor, în loc să-ţi doreşti să scrii. Ar trebui să fie un derivat, nu un obiect în sine. Altfel, nu e altceva decât un capriciu.

– Dar dacă o câştigi – dacă o meriţi – nu ar trebui să o ai?

– Bănuiesc. Dar până acum nu am făcut nimic – privirea îmi căzu pe un cerc strălucitor de lumină, aflat sub apele întunecate, mişcându-se de parcă ar fi fugit din calea unei furtuni – exceptând, poate, o piesă ciudată de echipament, care s-ar putea încadra în acea categorie.

– Eşti tânăr, desigur, spuse ea, iar vremurile pentru care ai fost menit să fii destoinic într-un mod aparte vin mai devreme decât anticipasem.

Dacă aş fi folosit vrăjitoria pentru a face să apară o ceaşcă de cafea, oare s-ar fi simţit ofensată? Da, aşa cred. S-ar fi simţit. Aşa că m-am decis asupra unui pahar de vin. În vreme ce mi-am turnat şi am sorbit puţin, i-am spus:

– Mă tem că nu înţeleg despre ce vorbeşti.

Dădu din cap.

– E ceva care cu greu poate fi învăţat din introspecţie, spuse ea lent, şi nimeni nu ar fi atât de nesăbuit încât să-ţi menţioneze această posibilitate.

– Despre ce vorbeşti, Mamă?

– Despre tron. Să domneşti la Curţile Haosului.

– Mandor a cam sugerat să mă gândesc la asta, am spus.

– În regulă. Nimeni, în afară de Mandor, nu ar fi atât de nesăbuit încât să menţioneze asta.

– Bănuiesc că mamele au o anume satisfacţie în a-şi vedea fiii că o duc bine, dar din păcate ai pomenit o slujbă pentru care îmi lipsesc nu numai îndemânarea, aptitudinea şi antrenamentul, ci şi orice fel de tragere de inimă.

Îşi întinse degetele şi mă privi chiar pe deasupra lor.

– Eşti mult mai calificat decât îţi închipui, iar dorinţele tale n-au nimic de-a face cu această problemă.

– Ca o parte interesată, permite-mi să nu fiu de acord cu tine.

– Chiar şi dacă ar fi singura cale de a proteja prietenii şi rudele de aici şi din Amber?

Am mai luat o gură de vin.

– Să-i protejez? Împotriva cui?

– Modelul e pe cale să încerce să redefinească regiunile mijlocii ale Umbrei, după propria lui imagine. Şi probabil că e suficient de puternic ca s-o facă acum.

– Vorbeai despre Amber şi despre Curţi, nu despre Umbră.

– Logrusul va trebui să reziste acestei incursiuni. Întrucât ar pierde probabil într-o confruntare directă cu opusul său, va fi forţat să dispună de agenţi plasaţi strategic, într-o lovitură împotriva Amberului. Cei mai eficienţi agenţi ar fi, desigur, campioni ai curţilor.

– Asta-i o nebunie! am spus. Trebuie să existe o cale mai bună!

– Posibil, răspunse. Acceptă tronul şi tu vei fi cel care va da ordinele.

– Nu ştiu destule.

– Ţi se va face un briefing, desigur.

– Şi cum rămâne cu ordinea normală de succesiune?

– Asta nu-i problema ta.

– Cred că mai degrabă aş fi interesat de modul în care este dobândit – adică, dacă ţi-aş fi dator ţie sau lui Mandor pentru majoritatea morţilor.

– Întrucât suntem amândoi Sawall, întrebarea devine scolastică.

– Vrei să spui că la asta cooperaţi?

– Avem diferenţele noastre de opinie, zise, iar eu ştiu să pun capăt oricărei discuţii asupra metodelor.

Am oftat şi am mai luat o gură de vin. Furtuna se înrăutăţise deasupra apelor întunecate. Dacă acel ciudat efect luminos ar fi fost într-adevăr Ghostwheel, mă întrebam ce pune la cale. Fulgerele deveneau un fundal constant, iar tunetul, un zgomot continuu.

– Ce-ai vrut să spui când ai vorbit despre timpurile în care eu voi fi destoinic într-un mod singular?

– Prezentul şi viitorul apropiat, spuse, împreună cu conflictul care se apropie.

– Nu, am răspuns. Mă refeream la toată treaba asta cu eu menit să fiu „destoinic într-un mod singular.” Cum aşa?

Trebuie să fi fost din cauza fulgerelor, pentru că nu o mai văzusem până atunci roşind.

– În tine se combină doi mari arbori genealogici, spuse ea. Tehnic, tatăl tău a fost Regele din Amber – pentru scurt timp – între domnia lui Oberon şi cea a lui Eric.

– Întrucât Oberon era încă în viaţă în acel moment şi nu abdicase, niciuna dintre domnii nu trebuie să fie considerată validă, am răspuns. Random este succesorul de drept al lui

Oberon.

– S-ar putea face o aluzie pentru abdicare, spuse ea.

– Preferi această variantă, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

Am urmărit furtuna. Am dat pe gât nişte vin.

– De-asta ţi-ai dorit să porţi copilul lui Corwin? am întrebat-o.

– Logrusul m-a asigurat că un asemenea copil va fi singurul în stare să domnească aici.

– Dar Tata nu a însemnat niciodată atât de mult pentru tine, nu-i aşa?

Îşi mută privirea înspre locul în care se afla cercul de lumină, îndreptându-se spre noi, fulgere căzând în urma lui.

– N-ai niciun drept să pui întrebarea asta, spuse.

– Ştiu. Dar e adevărat, nu-i aşa?

– Greşeşti. A însemnat foarte mult pentru mine.

– Dar nu într-un sens convenţional.

– Eu nu sunt o persoană convenţională.

– Am fost rezultatul unui experiment de reproducere. Logrusul a selectat partenerul care să-ţi dea – ce?

Cercul de lumină se apropie. Furtuna îl urmă, apropiindu-se de ţărm mult mai repede decât văzusem vreodată.

– Un Lord ideal al Haosului, menit să conducă, spuse ea.

– Cumva simt că ar mai fi ceva în afară de asta, am spus.

Ferindu-se de fulgere, cercul luminos ieşi din apă şi pâlpâi pe nisip, venind spre noi. Dacă ea a răspuns ultimei mele remarci, n-am putut să o aud. Tunetele care urmară fulgerelor erau asurzitoare.

Lumina veni până pe platformă, se opri aproape de piciorul meu.

– Tată, poţi să mă protejezi? întrebă Ghost în liniştea dintre două tunete.

– Ridică-te pe încheietura mâinii mele stângi, l-am invitat.

Dara se holbă în vreme ce Ghostwheel îşi găsi locul, luând înfăţişarea lui Frakir. Între timp, ultima scânteiere a fulgerelor nu se îndepărtă, ci rămase nemişcată ca un urmăritor sfârâind, la marginea apelor. Apoi se strânse într-o sferă care pluti în aer câteva clipe bune, înainte de a se îndrepta în direcţia noastră. În timp ce se apropia, structura ei începu să se schimbe.

Când ajunse în apropierea mesei noastre, deveni un Semn luminos, pulsatil, al Logrusului.

– Prinţesă Dara, Prinţ Merlin, grăi teribila voce pe care o

auzisem ultima dată în ziua confruntării la Castelul Amber. Nu am vrut să vă întrerup praznicul, dar acel lucru pe care îl adăpostiţi face să fie necesar.

O ieşitură ascuţită a imaginii se mişca în direcţia încheieturii mâinii mele stângi.

– Îmi blochează abilitatea de a mă schimba, zise Ghost.

– Dă-mi-l!

– De ce? am întrebat.

– Acel lucru a traversat Logrusul, sunară cuvintele, fiecare dintre ele diferit în intensitate, volum şi accent.

Îmi trecu prin minte că aş putea să-l sfidez acum, dacă aş fi fost într-adevăr atât de valoros Logrusului pe cât indicase Dara. Aşa că i-am răspuns:

– În mod teoretic este deschis tuturor nou-veniţilor.

– Eu sunt propria mea lege, Merlin, iar acest Ghostwheel al tău mi-a mai provocat neplăceri şi înainte. Îl voi avea acum.

– Nu, am spus, deplasându-mi conştiinţa în inel, căutând şi localizând un mijloc de transport instantaneu într-o zonă aflată sub domnia Modelului. Nu îmi voi preda creaţia cu asemenea uşurinţă.

Luminozitatea Semnului crescu.

La asta, Dara se ridică în picioare şi se interpuse între mine şi Semn.

– Stai, zise. Avem probleme mult mai mari de rezolvat decât răzbunarea asupra unei jucării. I-am expediat pe verii mei Hendrake pentru mireasa Haosului. Dacă îţi doreşti ca acest plan să funcţioneze, îţi sugerez să-i asişti.

– Îmi amintesc de planul tău pentru Prinţul Brand, punând-o pe doamna Jasra să-l prindă în cursă. Nu avea cum să eşueze, aşa mi-ai spus.

– Te-a adus mai aproape de puterea pe care ţi-o doreşti decât ai ajuns vreodată, Şarpe bătrân.

– E adevărat, recunoscu el.

– Şi purtătorul Ochiului este o fiinţă mai simplă decât Jasra.

Semnul trecu pe lângă ea, un soare micuţ preschimbându-se într-o succesiune de ideograme.

– Merlin, vei ocupa tronul şi mă vei servi atunci când va fi timpul?

– Voi face ceea ce este necesar pentru a redresa balanţa puterii, am răspuns.

– Nu asta am întrebat! Vei ocupa tronul în condiţiile pe care le

stabilesc eu?

– Dacă va fi nevoie pentru a pune lucrurile în ordine, am răspuns.

– Asta mă mulţumeşte. Păstrează-ţi jucăria.

Dara se dădu într-o parte, iar Semnul trecu chiar pe lângă ea, înainte să se facă nevăzut.

– Întreabă-l de Luke şi de Corwin şi de noul Model, mai spuse el, apoi dispăru.

Ea se întoarse către mine, privindu-mă intens.

– Toarnă-mi un pahar de vin, spuse.

Am făcut întocmai. Ridică paharul şi luă o înghiţitură.

– Deci spune-mi despre Luke şi despre Corwin şi despre noul Model.

– Spune-mi de Jasra şi de Brand, am replicat.

– Nu. Tu vei spune primul.

– Foarte bine, am spus. Semnul a omis să spună că ei erau fantome ale Modelului. Luke şi-a făcut apariţia pe drumul meu până aici, trimis de Model pentru a mă convinge să plec din acest tărâm. Logrusul a trimis fantoma Lordului Borel pentru a scăpa de Luke.

– Luke fiind Rinaldo, fiul Jasrei şi al lui Brand, soţ al lui Coral şi Rege al Kashfei?

– Întocmai. Acum spune-mi toată acea poveste de la sfârşit. Ai trimis-o pe Jasra să-i întindă o capcană lui Brand, să-l ghideze pe calea pe care o alesese?

– Ar fi ales-o oricum. A venit la Curţi în căutarea puterii care să-i servească ţelurilor sale. Ea doar a făcut lucrurile puţin mai uşoare pentru el.

– Mie nu mi s-a părut a fi chiar aşa. Dar asta înseamnă că blestemul tatălui meu nu a fost într-adevăr un factor decisiv?

– Nu, a ajutat – într-un fel metafizic – a făcut mai uşoară extinderea Drumului Negru până la Amber. De ce te mai afli aici, când Regele Rinaldo te-a rugat să pleci? Să fie datorită loialităţii tale pentru Curţi?

– Aveam o întâlnire cu tine pentru prânz, şi a trecut ceva timp. Nu aş fi vrut să o ratez.

Ea zâmbi, doar puţin, şi luă o mică sorbitură de vin.

– Ai schimbat bine subiectul, afirmă ea. Dar acum, hai să revenim la el. Fantoma lui Borel a scăpat de cea a lui Rinaldo, să înţeleg?

– Nu chiar.

– Ce vrei să spui?

– Fantoma tatălui meu a apărut şi s-a ocupat de Borel, permiţându-ne să plecăm.

– Din nou? Corwin l-a învins pe Borel din nou?

Am încuviinţat.

– Niciunul dintre ei nu şi-a amintit de prima lor întâlnire, desigur. Amintirile lor nu merg decât până la momentul înregistrării lor.

– Înţeleg principiul. Ce s-a întâmplat mai apoi?

– Am plecat, i-am răspuns, iar după asta am venit aici.

– Ce a vrut să spună Logrusul referitor la noul Model?

– Fantoma tatălui meu a fost generată acolo, mai degrabă decât de cel vechi.

Se încordă, cu ochii mari.

– Cum de ştii asta? întrebă.

– El mi-a spus.

Privi ca prin mine, la marea acum liniştită.

– Deci a treia putere chiar joacă un rol în toate astea, cugetă ea. Asta e deopotrivă fascinant şi tulburător. Blestemat fie cel care l-a proiectat!

– Chiar îl urăşti, nu-i aşa?

Îşi aţinti din nou privirea către mine.

– Nu mai deschide subiectul ăsta! dădu ea ordin. În afară de asta, continuă ea după câteva clipe, ţi-a dat vreo indicaţie despre loialitatea noului Model – sau despre planurile lui? Faptul că l-a trimis pentru a-l proteja pe Luke ar putea fi interpretat ca o acţiune secundară a vechiului Model. Pe de altă parte – ori din cauză că a fost creat de tatăl tău, ori din cauză că are propriile sale scopuri pentru tine – pot să-l văd pur şi simplu ca pe un efort de a te proteja. Ce a spus?

– Că vrea să mă scoată din locul în care mă aflam.

Încuviinţă.

– Ceea ce a şi făcut, spuse ea. A mai spus altceva? S-a mai întâmplat altceva care ar putea fi important?

– A întrebat de tine.

– Chiar aşa? Şi asta a fost tot?

– Nu a avut un mesaj special, dacă asta vrei să ştii.

– Înţeleg.

Privi în altă parte, rămânând tăcută pentru un moment. Apoi spuse:

– Acele fantome nu durează foarte mult, nu-i aşa?

– Nu.
– Mă scoate din fire, rosti în cele din urmă, când mă gândesc că, după cele întâmplate, el încă mai are un rol în toate astea.
– E în viaţă, nu-i aşa, Mamă? am spus. Iar tu ştii unde se află.
– Nu sunt paznicul lui, Merlin.
– Eu cred că eşti.
– E o impertinenţă să mă contrazici astfel.
– Şi totuşi trebuie să o fac, i-am răspuns. L-am văzut pe drumul înspre Curţi. Cu siguranţă voia să fie aici cu ceilalţi, pentru tratativele de pace. Mai mult, trebuie că a vrut să te vadă. Erau atât de multe întrebări fără răspuns în mintea lui – de unde ai venit, de ce ai venit la el, de ce ai plecat în acel fel…
– Destul! strigă ea. Nu mai vorbi despre asta.
Am ignorat-o.
– Iar eu ştiu că a fost aici la Curţi. A fost văzut aici. Trebuie că te-a căutat. Ce s-a întâmplat apoi? Ce fel de răspunsuri i-ai dat?
Se ridică în picioare, aruncându-mi o privire.
– Asta a fost tot, Merlin, spuse. Se pare că e imposibil să port o conversaţie civilizată cu ţine.
– E prizonierul tău, Mamă? Îl ţii undeva, sub lacăt, într-un loc în care să nu te deranjeze, să nu se amestece în planurile tale?
Se îndepărtă repejor de masă, aproape împiedicându-se.
– Copil nenorocit! zise. Eşti întocmai ca el. De ce trebuie să-i semeni într-atât?
– Ţi-e teamă de el, nu-i aşa? am zis, dându-mi brusc seama că despre asta e vorba. Ţi-e teamă să ucizi un Prinţ al Amberului, chiar şi cu Logrusul de partea ta. Îl ţii undeva, întemniţat, şi te temi că ar putea să scape şi să-ţi dejoace planurile. Ţi-e teamă de multă vreme din cauza a ceea ce a trebuit să faci pentru a-l scoate din joc.
– Strigător la cer! zise, dându-se în spate în vreme ce eu înconjuram masa. Pe faţa ei se putea citi o spaimă reală. Numai presupuneri! continuă. E mort, Merlin! Renunţă! Lasă-mă în pace! Să nu-i mai pomeneşti niciodată numele în prezenţa mea! Da, îl urăsc! Ne-ar fi distrus pe toţi, dacă ar fi putut!
– Nu e mort, am spus.
– Cum poţi să spui una ca asta?
M-am abţinut să-i spun că am vorbit cu el, păstrând-o pentru mine.
– Numai cei vinovaţi protestează atât de violent, am spus. E în viaţă. Unde e?

Îşi ridică mâinile, cu palmele înspre ea, încrucişându-le pe piept, cu coatele lăsate-n jos. Frica dispăruse, la fel şi furia. Când vorbi iarăşi, vocea ei era parcă străbătută de batjocură:

– Atunci caută-l Merlin. Chiar te rog, caută-l.

– Unde? am întrebat.

– Caută-l în Abisul Haosului.

O flacără apăru lângă piciorul ei stâng, începând să orbiteze în jurul ei într-o direcţie inversă acelor de ceasornic, ridicându-se, lăsând în urmă o dâră roşie de foc. Până când aceasta ajunse la coroana de pe capul ei, ea era complet ascunsă. Se stinse cu un sfârâit slab, luând-o şi pe ea.

Am mers înainte şi am îngenuncheat, pipăind locul în care stătuse. Era puţin călduţ, atâta tot. Drăguţă vrajă. Nimeni nu mă învăţase vreodată asta. Gândind retrospectiv, mi-am dat seama că Mama a avut dintotdeauna un talent înnăscut când era vorba de a-şi face apariţia sau de a dispărea.

– Ghost?

Acesta zbură de la încheietura mâinii mele pentru a pluti în aer, înaintea mea.

– Da?

– Mai ai dificultăţi cu teleportarea ta prin Umbră?

– Nu, veni răspunsul. Au dispărut când semnul Logrusului a plecat. Pot să călătoresc – înăuntrul sau în afara Umbrei. Pot să-ţi asigur transportul. Ai vrea să o fac?

– Da. Du-mă în galeria de sus.

– Galerie? Am plonjat direct din tărâmul Logrusului, în marea întunecată, Tată. Nu sunt foarte acomodat cu locul acesta.

– Lasă, atunci. O să mă descurc singur.

Am activat inelul. Energiile porniră în spirală din şase dintre vârfurile sale, cuprinzându-ne pe mine şi pe Ghost, ridicându-ne într-un vârtej către locul în care doream să ajung, în Labirintul Artei. Am încercat să obţin o scânteiere de foc în timp ce ne deplasam, dar nu am avut cum să ştiu dacă am reuşit sau nu. Te face să te întrebi cum exersează cei mai buni.

7

Am ajuns în acel hol înfiorător care fusese dintotdeauna deliciul preferat al labirintului pentru bătrânul Sawall. Era o grădină cu sculpturi, fără surse exterioare de lumină şi cu

luminiţe mici doar la baza exponatelor masive, făcând-o de câteva ori mai întunecată decât locul meu preferat de odihnă. Pavajul era denivelat – concav, convex, ridicat, coborât – concavitatea fiind trăsătura principală. Dimensiunile erau greu de estimat, deoarece părea să aibă o altă mărime şi un alt contur, în funcţie de locul în care te aflai. Gramble, Lord Sawall, îşi propusese să fie construit fără vreo suprafaţă plană – şi sunt de părere că asta a implicat şi ceva ştiinţă de stăpânire unică a umbrelor.

Stăteam lângă ceea ce părea a fi o velatură complicată, în absenţa navei ei – asta, sau un elaborat instrument muzical, potrivit pentru a fi zdrăngănit de Titani – iar lumina făcu liniile să devină argintii, alergând precum viaţa de la o întunecime la o altă întunecime, ca într-o ramă văzută pe jumătate. Alte piese ieşeau din ziduri şi atârnau ca stalactitele. În vreme ce mă preumblam, ceea ce înainte păreau a fi fost ziduri, acum deveniseră podea. Exponatele care păreau ţintuite pe pământ acum păreau că ies din pereţi sau că atârnă. Camera îşi schimba forma în vreme ce înaintam; o adiere suflă prin ea, aducând cu sine suspine, mormăituri, bâzâituri, sunet de clopoţei. Gramble, tatăl meu vitreg, se cam amuzase cu acest coridor, în vreme ce pentru mine aventurarea peste pragul lui reprezentase un exerciţiu de îndrăzneală. Dar, odată cu vârsta, am ajuns şi eu să învăţ să mă bucur de el, în parte pentru *frisoanele* pe care mi le dăduse în adolescenţă. Acum, totuşi – acum voiam doar să-l cutreier pentru câteva clipe, de dragul vremurilor trecute, în timp ce-mi puneam ordine în gânduri. Aveam al naibii de multe gânduri. Lucruri care m-au chinuit o bună parte din viaţa mea adultă păreau acum aproape lămurite. Nu eram mulţumit cu toate posibilităţile care se buluceau în mintea mea. În orice caz, oricare dintre ele ar fi ajuns în vârf, ar fi fost mai bună decât ignoranţa.

– Tată?

– Da?

– Ce e locul ăsta, totuşi? întrebă Ghost.

– E o parte din marea colecţie de artă de aici, de la Căile lui Sawall, am explicat. Oamenii vin de pretutindeni de la Curţi şi din Umbra aflată în apropiere pentru a o vedea. Pentru tatăl meu vitreg a fost o adevărată pasiune. Am petrecut foarte multă vreme bătând aceste holuri pe când eram un puştan. Sunt multe căi ascunse în acest loc.

– Iar această cameră? E ceva ciudat în legătură cu ea.

– Şi da, şi nu. Cred că depinde de ce vrei să spui prin „ciudat.”

– Percepţiile mele sunt afectate într-un mod ciudat chiar acum.

– Din cauză că însuşi spaţiul este împăturit aici înăuntru, ca o stranie figură *origami.* Coridorul este mult mai mare decât pare. Poţi să te plimbi de mai multe ori, şi de fiecare dată să fii martorul unor manifestări diferite. Ar putea să fie implicată chiar şi o anume mişcare internă. Dar asta nu am ştiut-o cu siguranţă niciodată. Numai Sawall ştia.

– Aveam dreptate. E ceva ciudat cu ea.

– Mie îmi place mai degrabă aşa.

M-am aşezat pe un ciot argintiu, lângă un copac răsfirat, argintiu.

– Vreau să văd cum se împătureşte, zise el în cele din urmă.

– Du-te să te uiţi.

În vreme ce se îndepărta, m-am gândit la recenta întrevedere cu mama mea. Mi s-a amintit tot ceea ce a zis sau a insinuat Mandor, legat de conflictul dintre Model şi Logrus, de tatăl meu în calitate de campion al Modelului şi viitor rege al Amberului. Dacă ştia asta, o ştia ca pe o speculaţie sau mai degrabă ca pe o certitudine? Mi s-a părut că ar şti sigur, deoarece părea să se bucure de o relaţie specială cu Logrusul şi ar fi cunoscut de-a fir a păr deciziile mai importante luate de adversarul acestuia. Recunoscuse că nu-l iubise. Părea că a căutat să se folosească de materialul genetic de care Modelul fusese atât de impresionat. Chiar să fi încercat să dea naştere unui campion pentru Logrus?

Am chicotit în vreme ce mă gândeam la consecinţe. Ea mă vedea ca fiind bine antrenat în domeniul armelor, când de fapt eram departe de a fi la fel de bun ca tatăl meu. Preferasem vrăjitoria, dar vrăjitorii erau ieftini ca braga la Curţi. În cele din urmă, m-a trimis la facultate pe acea Umbră Pământ, care este preferata celor din Amber. Dar nicio diplomă în IT de la Berkeley nu prea mă califica să ţin stindardul Haosului împotriva forţelor Ordinii. Presupun că am fost o dezamăgire pentru ea.

Mi-am amintit de copilărie, de unele aventuri stranii pentru care acest loc a servit drept loc de plecare. Gryll şi eu obişnuiam să venim aici, Glait se târa la picioarele noastre, încolăcită în jurul vreunui membru sau fiind băgată pe undeva pe sub veşmintele mele. Scoteam acel ţipăt bocitor pe care-l aflasem într-un vis, iar uneori ni se alătura şi Kergma, coborând degrabă

din pliseurile întunericului, din oarecare zonă de spaţiu contorsionat. Nu am ştiut niciodată cu exactitate ce era Kergma, sau măcar ce sex avea, deoarece Kergma îşi schimba forma şi zbura, se târa, sărea sau fugea într-o succesiune de forme interesante.

Impulsiv, am scos acel vechi strigăt. Nu se întâmplă nimic, desigur, iar puţin mai târziu mi-am dat seama şi ce fusese de fapt cu el: un plânset după o copilărie pierdută, când măcar mă simţeam dorit. Acum, acum nu eram nimic – nici din Amber, nici din Haos, şi cu siguranţă eram o dezamăgire pentru rudele din ambele locuri. Eram un experiment eşuat. Nu am fost niciodată dorit pentru ce eram, ci pentru ceva ce aş fi putut fi. Deodată ochii mi se umeziră şi mi-am reprimat un suspin. Şi nu voi şti niciodată ce stare de spirit aş fi putut să ajung să am, pentru că pe atunci eram tulburat.

Apoi veni o scânteie roşie, de undeva de sus, de pe zidul din stânga mea. Avea forma unui cerc, cam cât un chip de om în mărime.

– Merlin! veni o voce din direcţia aceea, iar flăcările săriră şi mai sus. În lumina lor, am văzut faţa aceea cunoscută, care-mi amintea puţin de a mea, şi am fost încântat de sensul pe care tocmai îl dăduse vieţii mele, chiar dacă acel sens era moarte.

Mi-am ridicat mâna stângă deasupra capului şi am ordonat un flash de lumină albastră din inel.

– Aici, Jurt! am strigat, ridicându-mă în picioare. Am început să formez mingea de lumină care avea să-l distragă, în vreme ce pregăteam lovitura care îl va electrocuta. Gândindu-mă la asta, părea cea mai bună metodă de eliminare. Pierdusem şirul încercărilor lui de a-mi lua viaţa, şi astfel ajunsesem la concluzia ca data viitoare când avea să vină, să preiau iniţiativa. Prăjindu-i sistemul nervos părea cea mai sigură metodă de a-l îngheţa, în afară de ceea ce Fântâna făcuse pentru el.

– Aici, Jurt!

– Merlin! Vreau să vorbim!

– Eu nu vreau. Am încercat asta prea des, şi nu mai am nimic de spus. Vino aici şi hai să terminăm odată cu asta – arme, mâinile goale, magie. Nu-mi pasă.

Îşi ridică ambele mâini, cu palmele în afară.

– Armistiţiu! strigă. Nu ar fi corect să o facem aici în Sawall.

– Nu mă lua pe mine cu considerentele astea morale de rahat, frate! i-am strigat, dar chiar în vreme ce o spuneam, îmi dădeam

seama că ar fi putut avea dreptate. Îmi puteam aduce aminte cât de mult conta aprobarea bătrânului pentru el, şi mi-am dat seama că nu i-ar fi fost pe plac s-o înfrunte pe Dara chiar aici, pe teritoriul ei. Ce vrei, până la urmă?

– Să vorbim. Pe bune, zise. Ce trebuie să fac?

– Ne întâlnim acolo, am spus, făcând globul meu de lumină să strălucească deasupra unui obiect familiar care aducea cu o casă gigantică de cărţi, făcută din sticlă şi aluminiu, aruncând sclipiri din sute de unghiuri.

– În regulă, veni răspunsul.

Am pornit într-acolo. L-am văzut şi pe el apropiindu-se, şi mi-am schimbat cursul pentru ca drumurile noastre să nu se intersecteze. De asemenea, am mărit pasul pentru a ajunge înaintea lui.

– Fără şmecherii, strigă el. Şi dacă ne hotărâm că nu putem decât să o ducem până la capăt, să o facem afară.

– Bine.

Am pătruns în interiorul structurii într-un loc după colţul din care se apropia el. Imediat, am dat peste şase imagini ale mele.

– De ce aici? sună vocea lui, de undeva din apropiere.

– Bănuiesc că nu ai văzut un film numit *Lady from Shanghai*[1].

– Nu.

– Mi-am dat seama că am putea bântui pe aici şi am apuca să vorbim, iar locul acesta ar face în aşa fel încât să nu ne rănim.

Am dat un colţ. Erau şi mai multe imagini ale mele, aflate în diferite locuri. După câteva clipe, am auzit o tragere clară de aer în plămâni, venind din apropiere. Aceasta a fost urmată, aproape instantaneu, de un chicotit.

– Încep să înţeleg, l-am auzit zicând.

Trei paşi şi un alt colţ. M-am oprit. Erau două imagini ale lui, şi două ale mele. Oricum, nu se uita la mine. M-am întins încet înspre una dintre imagini. El s-a întors şi m-a zărit. A căscat gura, a făcut un pas înapoi şi a dispărut.

– Despre ce ai vrut să vorbim? am întrebat eu, oprindu-mă.

– Este greu de spus de unde să încep.

– Aşa e viaţa.

– Ai cam supărat-o pe Dara…

– A fost foarte iute. De-abia dacă am plecat de zece,

[1] Film American, realizat în 1948, după un scenariu de Orson Welles. Cu Rita Hayworth şi Orson Welles. (n. trad.)

cincisprezece minute. Tu stai aici, la Sawall?

– Da. Şi ştiam că urma să ia prânzul cu tine. Doar ce am zărit-o, cu puţin timp în urmă.

– Ei bine, nici ea nu m-a făcut să mă simt prea bine.

Am mai dat un colţ şi am trecut printr-o uşă la timp pentru a-l vedea zâmbind uşor.

– Se comportă aşa câteodată. Ştiu, zise. Mi-a spus că a trecut şi Logrusul pe acolo, ca desert.

– Da.

– Zice că se pare că te-a ales pe tine pentru tron.

Am sperat că m-a văzut ridicând din umeri.

– Aşa părea. Oricum, nu-l vreau.

– Dar i-ai spus că o vei face.

– Numai dacă nu există o altă cale de a restabili un anume echilibru al forţelor. E un fel de ultimă soluţie. Şi sunt sigur că nu se va ajunge la asta.

– Dar te-a ales pe tine.

Am ridicat iar din umeri.

– Tmer şi Tubble sunt înaintea mea.

– Asta nu contează. Eu l-am vrut, ştii asta.

– Ştiu. Pare o alegere destul de proastă pentru o carieră.

Brusc, m-a înconjurat.

– Dar acum contează, recunoscu el. Şi a fost aşa de ceva timp; în orice caz, înainte de a fi fost tu ales. Credeam că sunt în avantaj de fiecare dată când ne întâlneam, şi cu toate astea, de fiecare dată ai fost la un pas de a-mi lua viaţa.

– Într-adevăr, lucrurile au devenit tot mai murdare.

– Atunci, ultima dată – în biserică – în Kashfa, eram convins că în sfârşit te pot elimina. În schimb, aproape că mi-ai făcut tu mie felul.

– Să zicem că Dara sau Mandor i-au dat la o parte pe Tmer şi pe Tubble. Ştiai că trebuie să te ocupi chiar tu de mine, dar cum rămâne cu Despil?

– S-ar fi dat la o parte pentru mine.

– I-ai cerut-o?

– Nu. Dar sunt sigur de asta.

Am luat-o din loc.

– Întotdeauna ai presupus cam mult, Jurt.

– Poate că ai dreptate, zise el, apărând şi dispărând iarăşi. În orice caz, nu mai contează.

– De ce nu?

– Chiar dacă Logrusul nu şi-ar fi făcut cunoscute intenţiile, începusem să fiu agitat. Şi nu era doar din cauză că mă temeam că m-ai putea omorî. Începusem să mă gândesc la mine, şi la succesiune. Cum ar fi fost dacă aş fi ajuns eu la tron? Nu mai sunt la fel de convins, cum eram odată, că sunt în stare să-l păstrez. M-am întors din nou, cât să-i zăresc sprâncenele împreunate şi să-l văd lingându-şi buzele. Aş putea să întorc tot tărâmul ăsta cu susul în sus, continuă el, dacă n-aş avea un sfetnic bun. Şi ştii că, în ultimă instanţă, sfaturile ar veni de la Mandor sau de la Dara. Aş ajunge o marionetă, nu-i aşa?

– Probabil. Dar mi-ai stârnit curiozitatea. Când ai început să gândeşti astfel? Să coincidă oare cu tratamentul tău în Fântână? Şi dacă intervenţia mea a îndreptat cursul tratamentului?

– Se poate să aibă legătura cu asta, zise el. Acum mă bucur că nu am mers până la capăt. Îl suspectez că m-a dus în pragul nebuniei, la fel cum s-a întâmplat cu Brand. Dar la fel de bine, se poate să nici nu fie vorba de asta. Sau – nu ştiu.

Urmă o tăcere, iar în acest timp am mers de-a lungul unui pasaj, urmărit de imaginile mele aflate la tot pasul.

– Ea n-a vrut să te omor, o trânti el în cele din urmă, de undeva din dreapta mea.

– Julia?

– Da.

– Ce mai face?

– Îşi revine. Cu destulă rapiditate, chiar.

– E şi ea aici la Sawall?

– Da.

– Uite, mi-ar plăcea să o văd. Dar dacă ea nu vrea, înţeleg. Nu am ştiu că ea era, când l-am înjunghiat pe Mască, şi îmi pare rău pentru asta.

– N-a vrut niciodată să-ţi facă rău. Conflictul ei era cu Jasra. Cu tine, a fost un joc elaborat. A vrut să dovedească că era la fel de bună – sau chiar mai bună – ca tine. Vroia să-ţi arate la ce ai dat cu piciorul.

– Îmi pare rău, am mormăit eu.

– Spune-mi un lucru, te rog. Ai iubit-o? Ai iubit-o vreodată cu adevărat?

Nu i-am dat pe loc răspunsul. Până la urmă, aceeaşi întrebare mi-o pusesem şi eu de nenumărate ori, şi la fel, fusese nevoie să aştept răspunsul.

– Da, am spus într-un final. Dar nu mi-am dat seama de asta

decât atunci când a fost prea târziu. Sincronizare proastă din partea mea.

Puţin mai târziu, am întrebat:

– Dar tu?

– Eu n-am de gând să fac aceeaşi greşeală pe care ai făcut-o tu, răspunse. Ea e cea care m-a pus pe gânduri legat de toate astea…

– Înţeleg. Dacă nu vrea să mă vadă, spune-i că-mi pare rău – pentru tot.

Niciun răspuns. Am stat nemişcat pentru o clipă, în speranţa că avea să mă prindă din urmă, dar n-a făcut-o. Apoi i-am strigat:

– Okay. Duelul nostru a luat sfârşit, cel puţin din partea mea.

Am început să merg. După un timp, am ajuns la o ieşire şi am păşit prin ea.

El stătea afară, privind în sus la o figură masivă din porţelan.

– Bine, zise el.

M-am dat mai aproape.

– Mai sunt şi altele, spuse el, tot fără să se uite la mine.

– Oh?

– Cred că ei pregătesc deja terenul, rosti.

– Cine? Cum? De ce?

– Mama şi Logrusul. Pentru a te aşeza pe tron. Cine este mireasa Giuvaierului?

– Bănuiesc că ar fi Coral. Parcă am auzit-o pe Dara folosind acest termen la un moment dat. De ce?

– Am auzit-o din întâmplare dând ordine în ultimul ciclu, unora dintre rubedeniile ei Hendrake. Trimite o echipă specială pentru a o răpi pe această femeie şi pentru a o aduce aici. Am avut impresia că se vrea a fi regina ta.

– Asta-i ridicol, i-am spus. E măritată cu prietenul meu Luke. E regină în Kashfa…

Ridică din umeri.

– Îţi spun doar ce am auzit, zise. Avea de a face cu echilibrarea asta a forţelor.

Într-adevăr. Nu mă gândisem la posibilitatea asta, dar avea sens întru totul. Prin Coral, Curţile aveau să obţină automat Giuvaierul Judecăţii, sau Ochiul Şarpelui, aşa cum era cunoscut prin aceste părţi, iar acel echilibru avea să sufere cu siguranţă. O pierdere pentru Amber, un câştig pentru Curţi. Ar fi suficient să obţin ce mi-am propus, armonia care ar putea să amâne catastrofa pentru o perioadă indefinită.

Păcat că nu puteam să las să se întâmple asta. Sărmana fată prea a fost trasă-n toate părţile, din cauză că s-a întâmplat să se afle în Amber la momentul nepotrivit, din cauză că s-a întâmplat să-i placă de mine. Pot să-mi amintesc de un moment în care, simţindu-mă filosofic în abstract, puteam să decid că da, e în regulă să sacrifici un nevinovat pentru binele celor mulţi. Asta se întâmpla pe când eram la facultate, şi aveam de-a face cu principiile. Dar Coral era prietena mea, verişoara mea, şi tehnic iubita mea – cu toate că era la mijloc o serie întreagă de circumstanţe care nu ar cam trebui să conteze; şi o verificare rapidă a sentimentelor, pentru a nu mai fi prins pe nepregătite, arătase că m-aş putea îndrăgosti de ea. Iar toate astea nu înseamnă decât că filosofia a mai pierdut încă o rundă în lumea reală.

– Acum cât timp i-a trimis pe oamenii aceia, Jurt?

– Nu ştiu când au plecat – sau măcar *dacă* au plecat încă, răspunse el. Şi cu diferenţa temporală, ar fi putut să plece şi să se întoarcă deja.

– Adevărat. Rahat!

Se întoarse şi se uită la mine.

– Are importanţă şi în legătură cu alte lucruri, presupun? zise el.

– Are pentru ea, iar ea are pentru mine, am răspuns.

Expresia lui se schimbă, privindu-mă nedumerit.

– În cazul ăsta, zise, de ce nu-i laşi pur şi simplu să ţi-o aducă? Dacă tot trebuie să accepţi tronul, asta ar mai îndulci lucrurile. Dacă nu, tot o vei avea lângă tine.

– Sentimentele sunt şi aşa destul de greu de ţinut în secret, chiar şi în jurul celor care nu sunt vrăjitori, i-am spus. Ar putea fi luată drept chezăşie împotriva comportării mele.

– Oh. Urăsc să spun că asta îmi aduce plăcere. Ce vreau să spun e că… îmi place că îţi pasă şi de altcineva.

Mi-am lăsat capul în jos. Am vrut să întind mâna şi să-l ating, dar nu am făcut-o.

Jurt scoase un mormăit, la fel cum făcea atunci când era copil şi analiza lucrurile. Apoi spuse:

– Trebuie să ajungem la ea înaintea lor, şi să o ducem într-un loc sigur. Sau să o luăm din mâinile lor, dacă deja au prins-o.

– „Noi”?

El zâmbi, un eveniment rar.

– Ştii ce am devenit. Sunt tare.

– Sper, am spus. Dar ştii ce se va întâmpla dacă vor fi martori care să spună că doi fraţi Sawall au fost implicaţi în asta? Cel mai probabil, o vendeta cu Hendrake.

– Chiar şi dacă Dara a fost cea care i-a convins?

– Ar părea ca şi cum le-ar fi întins o capcană.

– Okay, zise el. Fără martori.

Aş fi putut să spun că a preveni o vendeta ar salva o mulţime de alte vieţi, dar asta ar fi sunat a ipocrizie, chiar dacă nu asta mi-ar fi fost intenţia. În loc de asta, am spus:

– Acea putere pe care ai dobândit-o în Fântână îţi conferă ceva despre care am auzit că s-ar numi un efect de „Atu viu." Mi se pare că ai reuşit să o teleportezi şi pe Julia, şi pe tine, la fel de bine, cu el.

Încuviinţă.

– Ne poate duce de aici până la Kashfa rapid?

Sunetul depărtat al unui gong enorm umplu aerul.

– Pot să fac orice pot să facă şi cărţile, spuse el, şi pot să mai iau pe cineva cu mine. Singura problemă este că Atuurile singure nu au o rază de acţiune atât de mare. Am putea ajunge acolo printr-o serie de salturi.

Gongul se auzi din nou.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– Zgomotul? zise el. Înştiinţează că funeraliile sunt pe cale să înceapă. Se poate auzi de la un capăt la celălalt al Curţilor.

– Sincronizare proastă.

– Poate că da, poate că nu. Îmi dă o idee.

– Spune-mi la ce te gândeşti.

– E alibiul nostru dacă va fi nevoie să eliminăm câţiva Hendrake.

– Cum aşa?

– Diferenţialul temporal. Mergem la funeralii şi ne facem văzuţi. Ne strecurăm de-acolo, ne facem trebuşoara, venim înapoi şi asistăm la restul înmormântării.

– Îţi închipui că va permite asta curentul?

– Cred că avem o şansă destul de bună, da. Am făcut destul de multe salturi. Încep să capăt o plăcere destul de mare pentru curenţi.

– Atunci vom încerca. Cu cât mai multă confuzie, cu atât mai bine.

Din nou, gongul.

Roşul, culoarea focului vieţii care ne umple, este culoarea

veşmintelor de doliu la Curţi. Am folosit inelul, mai degrabă decât Semnul Logrusului, pentru a invoca nişte veşminte potrivite. Doream să evit orice schimb, oricât de lumesc ar fi fost, cu acea Putere, deocamdată.

Jurt şi-a folosit Atuurile şi am ajuns în dormitoarele sale, unde avea haine adecvate, de la ultima procesiune la care participase. Aveam o mică dorinţă să-mi văd fosta cameră. Altădată, poate, când nu voi fi pe fugă...

Ne-am spălat, ne-am pieptănat, ne-am aranjat, ne-am îmbrăcat în grabă. Am luat o formă diferită, după cum la fel făcuse şi Jurt, şi am trecut iarăşi prin ritual, la acest nivel, înainte de a ne înveşmânta pentru eveniment. Cămaşă, pantaloni, jachetă, pelerină, şosete, brăţări, eşarfă şi bandană – arătam incendiar. Armele trebuiau lăsate. Plănuisem să ne întoarcem după ele când aveam să plecăm.

– Gata? m-a întrebat Jurt.

– Da.

M-a prins de mână şi am fost teleportaţi, sosind la marginea interioară a Pieţei de la Capătul Lumii, unde un cer albastru se întuneca deasupra unei conflagraţii de rubedenii îndoliate care se învârteau în jurul drumului pe care avea să înainteze procesiunea. Am trecut printre ei, în speranţa de a fi văzuţi de cât mai mulţi dintre ei. Am fost întâmpinat de câteva cunoştinţe mai vechi. Din păcate, cei mai mulţi doreau să ne oprim şi să stăm de vorbă, pentru că nu ne văzusem de ceva timp. Jurt avea probleme asemănătoare. Cei mai mulţi se întrebau, de asemenea, de ce ne aflăm aici, în loc să fim la Thelbane, marele ac de sticlă al Haosului, atât de departe în urma noastră. Din când în când, aerul vibra în vreme ce gongul continua să răsune. Îl simţeam în pământ, de asemenea, întrucât ne aflam foarte aproape de locul din care se auzea. Ne-am croit încet drum prin Piaţă, înspre marea grămadă de pietre negre, aflată la chiar marginea Gropii, poarta ei fiind o arcadă de flăcări îngheţate, întocmai cu treptele care duceau în jos, fiecare treaptă – foc îngheţat, fiecare balustradă la fel. Amfiteatrul pietros de sub noi era de asemenea mobilat cu foc, iluminat singur, înfruntând blocul negru de la capătul tuturor lucrurilor, fără vreun zid în spatele lui, numai vidul Gropii şi ciudăţenia ei, de unde veniseră toate lucrurile.

Nimeni nu intra încă înăuntru, iar noi am rămas lângă porţile de foc şi am privit în spate, de-a lungul drumului pe care avea să

vină procesiunea. Am dat din cap câtorva chipuri demonice prietenoase, am tresărit la auzul gongului, am urmărit cerul care se mai întuneca puţin. Deodată, capul meu a fost umplut de o prezenţă puternică.

– Merlin!

Am avut instantaneu o imagine a lui Mandor, într-o formă schimbată, privind în josul braţului său înveşmântat în roşu, fără să i se vadă mâna, cel mai probabil urmărindu-mă prin Atuul meu, purtând pe chip cea mai apropiată expresie de iritare, pe care n-o mai văzusem de mult.

– Da? am spus.

Privirea lui trecu chiar pe lângă mine. Expresia i se schimbă brusc, ridicându-şi sprâncenele şi îndepărtându-şi buzele una de cealaltă.

– Ăla-i Jurt, cu care eşti? întrebă.

– El e.

– Ştiam că nu vă aveţi prea bine, zise el încet, de la ultima noastră convorbire.

– Am convenit să dăm la o parte neînţelegerile dintre noi, pentru funeralii.

– Deşi pare foarte civilizat din partea voastră, nu ştiu cât e de înţelept, spuse.

Am zâmbit.

– Ştiu eu ce fac, i-am zis.

– Pe bune? Atunci de ce te afli la catedrală în loc să fii aici, la Thelbane?

– Nimeni nu mi-a spus că trebuia să fiu la Thelbane.

– Ciudat, răspunse. Mama voastră trebuia să te fi informat şi pe tine, şi pe Jurt, că trebuia să participaţi la procesiune.

Am dat din cap şi m-am întors.

– Jurt, tu ştiai că trebuia să facem parte din procesiune? l-am întrebat.

– Nu, zise. Pe de o parte, are sens. Pe de alta, e ceasul negru, care ar putea să recomande să stăm mai în umbră. Cine-ţi spune asta?

– Mandor. Zice că Dara ar fi trebuit să ne dea de ştire.

– Nu mi-a spus nimic.

– Ai auzit? l-am întrebat pe Mandor.

– Da. Nu mai contează acum. Veniţi încoace, amândoi.

Îşi întinse cealaltă mână.

– Vrea să mergem acum, i-am zis lui Jurt.

– La naiba! făcu Jurt, şi păşi în faţă.

Am dat să-l prind de mână pe Mandor, şi chiar în timpul ăsta Jurt veni lângă mine şi mă prinse de umăr. Am păşit amândoi în faţă, apoi…

… în interiorul sălii principale din Thelbane, rafinată şi licăritoare, la parter, un studiu în negru, gri, verde şi roşu închis, candelabre ca nişte stalactite, sculpturi de foc pe lângă pereţi, piei solzoase atârnând în spatele lor, globuri de apă plutind prin aer, creaturi înotând înlăuntrul lor. Locul era plin ochi de nobili, rubedenii, curteni, învârtindu-se ca o sferă de flăcări în jurul catafalcului din centrul sălii. Gongul bătu din nou, chiar în vreme ce Mandor ne spunea ceva.

Acesta aşteptă până ce vibraţiile se potoliră, apoi vorbi din nou:

– Am zis că Dara nu a ajuns încă. Duceţi-vă să vă arătaţi îndurerarea, şi lăsaţi-l pe Bances să vă găsească câte un loc în procesiune.

Privind înspre catafalc, i-am zărit pe Tmer şi pe Tubble în apropierea lui. Tmer vorbea cu Bances, Tubble cu cineva care era întors cu spatele spre mine. Un gând oribil m-a străfulgerat brusc.

– Care este situaţia securităţii pentru procesiune? am întrebat.

Mandor zâmbi.

– Sunt destul de mulţi străjeri amestecaţi prin mulţime, zise, şi chiar mai mulţi împrăştiaţi de-a lungul drumului. Cineva vă va urmări în fiecare clipă.

I-am aruncat o privire lui Jurt să văd dacă auzise asta. El dădu din cap.

– Mulţam.

Ţinându-mi litania de obscenităţi pentru mine, am mers înspre coşciug, Jurt în urma mea. Singurul mod în care aş fi putut produce o dublură ar fi fost să conving Modelul să trimită o fantomă de-a mea care să-mi ţină locul. Dar Logrusul ar fi detectat energiile proiectate ale dublurii într-o clipită. Şi dacă aş fi plecat pur şi simplu, nu numai că absenţa mea ar fi fost simţită, dar aş fi fost cu siguranţă şi urmărit – posibil chiar de către Logrus, din moment ce Dara ţinuse o conferinţă. Apoi s-ar fi aflat că am plecat să împiedic încercarea Logrusului de a readuce echilibrul, şi aş fi fost băgat în rahat până-n gât. Nu voi face greşeala de a mă crede de neînlocuit.

– Cum vom face asta, Merlin? zise încet Jurt, în vreme ce ne

croiam drum înspre capătul şirului care se mişca lent.

Gongul răsună din nou, făcând candelabrele să vibreze.

– Nu-mi dau seama cum, i-am răspuns. Cred că tot ce pot spera este să reuşesc să trimit un mesaj care să ajungă acolo, în vreme ce înaintăm.

– Nu se poate face cu ajutorul Atuurilor de aici, răspunse el. Sau poate doar în nişte condiţii perfecte, se corectă, dar nu cu toată zăpăceala asta.

Am încercat să mă gândesc la o vrajă, la vreun mijloc de trimitere, la vreun agent care să-mi servească în această problemă. Ghost ar fi fost ideal. Bineînţeles, s-a dus să exploreze asimetriile spaţiale ale Sălii Sculpturilor. Iar asta ar putea să-l ţină ocupat o bună bucată de vreme.

– Eu aş putea să ajung acolo destul de rapid, se oferi Jurt, şi cu diferenţa de timp aş putea să mă întorc înainte ca cineva să-şi dea seama că am lipsit.

– Şi ştii fix doi oameni în Kashfa cărora le-ai putea spune, i-am răspuns eu. Luke şi Coral. Te-au întâlnit amândoi în biserică, pe când încercam să ne luăm viaţa unul altuia – iar tu ai furat sabia tatălui lui Luke. Între noi fie vorba, aş spune că el ar încerca să te omoare de cum te-ar zări, iar ea ar ţipa după ajutor.

Şirul înainta anevoios.

– Păi nu cer ajutor, spuse el.

– Nu prea cred, am zis. Ştiu că ai putere, dar Hendrake sunt profesionişti. De asemenea, te-ai confrunta şi cu îndărătnicia lui Coral, care nu ar fi foarte cooperantă.

– Eşti un vrăjitor, zise Jurt. Dacă aflăm cine sunt gărzile, n-ai putea arunca o vrajă asupra lor, să *creadă* că suntem aici în tot timpul ăsta? Apoi dispărem fără să ştie nimeni.

– Am o bănuială că ori Mama, ori fratele nostru mai mare a făcut nişte vrăji de protecţie pentru străjeri. La un asemenea moment ideal pentru un asasinat, aşa aş face şi eu. N-aş vrea ca nimeni să se joace cu minţile oamenilor mei dacă m-aş fi ocupat eu de securitate aici.

Am mai înaintat puţin. Aplecându-mă într-o parte şi lungindu-mi gâtul, am putut zări forma demonică, distrusă, a bătrânului Swayvill, înveşmântată strălucitor, cu un şarpe de aur roşu aşezat pe piept, acolo în coşciugul în formă de flăcări, vechiul duşman al lui Oberon, în sfârşit plecând să i se alăture.

În vreme ce mă apropiam, mi-am dat seama că problema putea fi tratată în mai multe feluri. Poate că am petrecut prea

mult timp printre cei necunoscători ai tainelor. Pierdusem obişnuinţa să mă gândesc la magie împotriva magiei, la mai multe vrăji amestecate. Şi ce dacă străjerii erau protejaţi de orice joacă cu senzaţiile lor? Să fie aşa. Găseşte o cale pentru a rezolva ecuaţia.

Gongul răsună iarăşi. Când ecourile dispărură, Jurt se aplecă înspre mine.

– Mai sunt şi altele, despre care nu ţi-am spus.

– Ce vrei să spui? am întrebat eu.

– Un alt motiv pentru care am venit la tine, la Sawall, a fost pentru că mi-e teamă, răspunse.

– De ce?

– Cel puţin unul dintre ei – Mandor sau Dara – vrea mai mult decât un echilibru, vrea o victorie totală pentru Logrus, pentru Haos. Chiar sunt convins de asta. Nu e vorba doar că nu vreau să fac parte din asta. Nu vreau să se întâmple. Acum, că pot vizita Umbra, nu vreau să o văd distrusă. Nu vreau o victorie de nicio parte. Controlul total din partea Modelului ar fi probabil la fel de rău.

– Cum poţi fi sigur că unul dintre ei chiar vrea asta?

– Au încercat şi mai demult cu Brand, nu-i aşa? El era pornit să distrugă întreaga ordine.

– Nu, am spus. El plănuise să distrugă vechea ordine, apoi să o înlocuiască cu a lui. Era un revoluţionar, nu un anarhist. Avea să creeze un nou Model în Haosul pe care-l adusese în faţă – al lui, dar tot un Model.

– Era un nătărău. Nu ar fi reuşit să facă aşa ceva.

– Nu poţi să ştii din moment ce n-a încercat, iar el n-a avut ocazia.

– În orice caz, mă tem că cineva o să scoată realitatea din priză. Dacă această răpire are loc, ar fi un pas mare în direcţia asta. Dacă nu poţi să te gândeşti la ceva pentru a ne acoperi absenţa, cred că ar trebui să plecăm pur şi simplu şi să riscăm.

– Nu încă, i-am spus. Ai răbdare. Lucrez la ceva. Cum ţi se pare? Nu localizez gărzile, şi nici nu le provoc halucinaţii. În schimb, fac o transformare. Îi fac pe alţii doi să arate ca noi. Ne scoţi de aici cu Atuul imediat ce am făcut-o. Asta nu ar fi o halucinaţie pentru nimeni. Toată lumea ne va vedea pe noi în locul lor; putem să mergem să ne vedem de treabă – şi să ne întoarcem dacă este cazul.

– Tu fă asta, iar eu te scot de aici.

– Okay, o voi face celor doi tipi din faţa noastră. De îndată ce am terminat, voi face gestul ăsta, am spus eu, lăsându-mi mâna stângă în jos, de la înălţimea umerilor la brâu, şi ne aplecăm amândoi, ca şi cum am fi scăpat ceva pe jos. Apoi ne scoţi de aici.

– O să fiu pregătit.

Inelul a făcut totul mai uşor decât o vrajă de transformare. Era ca un fel de procesor de vrăji. Îi dădeam cele două produse iniţiale, iar el rula mii de variaţii într-o clipită şi îmi înmâna produsele finite – câteva vrăji care mi-ar fi luat destul de mult timp să le fi făcut prin procedeele clasice. Mi-am ridicat mâna în timp ce le ţineam atârnate, şi am accesat una dintre numeroasele surse de putere pe care acel lucru le comanda în Umbră. Am dat energie componentelor, am urmărit schimbările care au urmat, mi-am lăsat mâna în jos şi m-am aplecat în faţă.

Apoi urmă un vertigo de o clipă, şi când m-am îndreptat de spate, eram înapoi în apartamentul lui Jurt. Am râs, iar el mi-a dat o palmă peste umăr.

Chiar atunci, ne-am schimbat înapoi în formele şi hainele noastre umane. De îndată ce asta fu gata, m-a apucat din nou de braţ şi ne-a dus la Poarta de Foc. O clipă mai încolo, şi am făcut iarăşi un salt, de data asta pe un vârf de munte, înălţându-se deasupra unei văi albastre, sub un cer verde. Apoi din nou, în mijlocul unui pod înalt, deasupra unui defileu adânc, cerul aprinzând sau stingând stelele.

– Okay, acum, rosti, şi rămaserăm pe un zid cenuşiu de piatră, umed de rouă, sau poate de la o furtună care trecuse. Înspre est, norii se aprindeau în flăcări. Din sud venea o adiere uşoară.

Acesta era zidul care înconjura cea mai lăuntrică parte din Jidrash, capitala lui Luke din Kashfa. Sub noi, erau patru clădiri imense – incluzând palatul şi Templul Unicornului, chiar de cealaltă parte a Pieţei – şi alte clădiri mai mici. În diagonală de locul în care stăteam, era aripa palatului de unde mă smulsese Gryll (oare în urmă cu cât timp?) de la întâlnirile mele cu regina. Puteam chiar să disting şi storurile rupte de la fereastra noastră, în mijlocul unei întinderi de iederă.

– Uite acolo, am zis, gesticulând. Acolo am văzut-o pentru ultima oară.

După o fracţiune de secundă, stăteam înăuntrul camerei, singurii ei locuitori. Locul fusese aranjat, patul făcut. Mi-am amestecat Atuurile şi l-am scos pe al lui Coral. Holbându-mă

până ce acesta se răci, i-am simţit prezenţa şi am întins mâna.

Ea se afla acolo, şi cu toate astea, nu se afla. Era acel simţ incoerent al prezenţei, pe care-l simţi în vis, sau când eşti amorţit. Mi-am trecut mâna peste carte şi am încheiat contactul nostru insuficient.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jurt.

– Cred că e drogată, i-am răspuns.

– Atunci se pare că deja au pus mâna pe ea. Ai cum să dai de ea, în starea în care se află?

– Ar putea de asemenea să fie şi în clădirea alăturată, sub medicaţie, i-am spus. Nu se simţea bine când am plecat.

– Ce facem acum?

– Orice-ar fi, trebuie să vorbim cu Luke, am zis, căutându-i cartea.

Am ajuns la el într-o clipă, doar descoperind-o.

– Merlin! Unde naiba eşti? întrebă el.

– Dacă tu te afli în palat, eu sunt chiar lângă.

Se ridică în picioare, de pe ceea ce îmi părea a fi marginea unui pat, şi ridică o cămaşă verde cu mâneci lungi şi o trase pe el, acoperindu-şi colecţia de cicatrici. Mi s-a părut că văd pe cineva în pat lângă el. Mormăi ceva în direcţia aceea, dar nu am putut să aud ce.

– Trebuie să vorbim, zise, trecându-şi mâna prin părul său de culoarea ruginii. Adu-mă la tine.

– Okay, i-am zis. Dar mai întâi, ar trebui să ştii că fratele meu Jurt este aici.

– Are sabia tatălui meu?

– Ăă… nu.

– Bănuiesc că nu-i voi lua viaţa chiar acum, spuse, aranjându-şi cămaşa în betelie.

Pe neaşteptate, întinse mâna. I-am prins-o. Păşi în faţă şi ni se alătură.

8

Luke rânji la mine, se încruntă la Jurt.

– Şi până la urmă, pe unde ai fost? întrebă el.

– La Curţile Haosului, i-am răspuns. Am fost chemat la moartea lui Swayvill. Serviciul funerar se desfăşoară chiar acum. Ne-am furişat de-acolo când am aflat că Coral este în pericol.

– Ştiu asta – acum, spuse el. A dispărut. Bănuiesc că a fost răpită.

– Când s-a întâmplat?

– În urmă cu două nopţi, cred. Ce ştii despre asta?

M-am uitat la Jurt.

– Diferenţialul temporal, zise el.

– Ea reprezenta o şansă de a câştiga câteva puncte, am explicat eu, în jocul dintre Model şi Logrus, aflat în plină desfăşurare. Aşa că agenţii Haosului au fost trimişi să pună mâna pe ea. Cu toate astea, o voiau în stare intactă. Ar trebui să fie bine.

– De ce au nevoie de ea?

– Se pare că ei simt că e potrivită pentru a fi regină în Thelbane, cu Giuvaierul Judecăţii drept parte a anatomiei ei.

– Cine va fi noul rege?

Faţa mi se încălzi dintr-o dată.

– Ei bine, cei care au venit după ea mă au pe mine în vedere, i-am răspuns.

– Hei, felicitări! făcu el. Acum nu mai trebuie să fiu singurul care are parte de toate distracţiile astea.

– Ce vrei să spui?

– Toată treaba asta cu a fi rege nu valorează nici cât o ceapă degerată, omule. Îmi doresc să nu fi intrat niciodată în asta. Toată lumea vrea o bucăţică din timpul tău, şi chiar şi atunci când nu e aşa, cineva tot trebuie să ştie unde te afli.

– La naiba, de-abia ce ai fost încoronat. Dă o şansă lucrurilor să se aşeze.

– De-abia? A trecut mai bine de o lună!

– Diferenţialul temporal, repetă Jurt.

– Haide. Fac cinste cu o cafea, zise Luke.

– Aveţi cafea aici?

– Eu o comand, omule. Pe aici. Ne conduse pe uşă, o luă la stânga şi am coborât pe nişte trepte.

– Mi-a venit o idee năstruşnică, spuse, când vorbeai mai înainte – despre domnia ta, şi despre Coral că ar fi o regină dorită. Aş putea anula căsnicia al naibii de repede, de vreme ce eu conduc lucrurile pe aici. Deci, tu o vrei pe ea regină, iar eu vreau acel Tratat al Cercului Auriu cu Amberul. Cred că văd o cale pentru a-i face pe toţi fericiţi.

– E mult mai complicat de-atât, Luke. Eu nu vreau postul ăsta, şi ar fi foarte rău dacă rubedeniile mele de la Curţi ar obţine

custodia asupra lui Coral. Am aflat foarte multe lucruri de curând.

– Cum ar fi? zise Luke, deschizând o uşă secretă care ducea la o cărăruie dindărătul palatului.

Am privit în urmă la Jurt.

– Şi lui îi e teamă, am spus. De-asta suntem ceva mai cordiali acum.

Jurt încuviinţă.

– Se poate ca Brand să fi fost cumva victima unui plan care şi-a avut obârşia la Curţi, zise, parte a unei idei care încă stă în picioare acolo.

– Mai bine am merge să luăm micul dejun pe de-a-ntregul, zise Luke. Hai să facem cale întoarsă şi să mâncăm la bucătărie.

L-am urmat de-a lungul unei cărări din grădină.

Şi astfel am mâncat şi am pălăvrăgit, în vreme ce se lumina în jurul nostru. Luke insistă să mai încerc o dată Atuul lui Coral, ceea ce am şi făcut, cu aceleşi rezultat. El înjură, dădu din cap şi spuse:

– Sincronizarea ta este de fapt destul de bună. Tipii care au înhăţat-o au fost văzuţi luând-o de-a lungul unui drum negru, prin vest.

– Se potriveşte, am zis.

– Am motive să cred că nu au ajuns cu ea înapoi la Curţi.

– Oh?

– Înţeleg că aceste rute negre pe care le folosiţi voi sunt periculoase pentru străini, observă el. Dar eu pot să vă arăt ce a mai rămas din aceasta – e o cărare neagră acum, de fapt. Mi-ar plăcea s-o urmez, dar nu ştiu dacă pot ajunge prea departe. De asemenea, există vreo metodă prin care mă pot apăra de cărare?

– Simplul fapt că eşti în compania noastră te va proteja, zise Jurt.

M-am ridicat. Bucătarul şi cei doi spălători de vase priviră înspre noi.

– Trebuie să-ţi prezint pe cineva, Luke, am spus. Chiar acum.

– De ce nu? spuse, ridicându-se. Unde e?

– Hai să facem câţiva paşi.

– Sigur.

Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre uşa servitorilor.

– Deci, indiferent dacă a fost un complice benevol, sau o bombă magică cu acţiune întârziată, se prea poate ca Mama să-l

fi păcălit pe Tata în eforturile lui de a pune stăpânire pe Amber – şi, în cele din urmă, să schimbe lumea, zise Luke.

– Ei, bănuiesc că nici el nu a venit chiar cu mâinile-n sân, am spus.

– Adevărat, dar mă întreb cât de elaborate au fost planurile lui, pentru început, medită Luke. Ăsta-i cel mai îmbucurător lucru pe care l-am auzit de-o lună încoace.

Am dat în micuţa potecă acoperită care se întindea de-a lungul marginii palatului. Luke se opri şi privi în jur.

– Unde e? întrebă el.

– Nu aici, am spus. Aveam nevoie doar de un punct de plecare, fără martori care să spună că l-am răpit pe rege.

– Unde mergem, Merlin? întrebă Jurt, în vreme ce am învârtit o spirală din centrul inelului, luând energie din şaisprezece surse de putere diferite.

– Bună idee. Răpeşte-mă, rosti Luke în vreme ce Jurt tocmai se apropia.

L-am folosit la fel cum făcusem şi când mă teleportasem din Amber în Kashfa, formându-mi ţinta din amintire mai degrabă decât din ceea ce vedeam. Numai că de data asta eram trei oameni, şi un drum tare lung de parcurs.

– Să vezi ce am pentru tine, am spus.

Era ca şi cum ai fi păşit într-un caleidoscop, trecând prin aproape 120 de grade de fragmentare şi reasamblare cubistă, înainte de a ieşi pe cealaltă parte, sub un arbore înalt, cu vârful pierdut în ceaţă, în apropierea unui Chevy din 57 vopsit în roşu şi alb, la al cărui radio se difuza piesa „Nouă fecioare” a lui Renbourn[1].

Fantoma lui Luke se ridică de pe scaunul din faţă şi se holbă la original. Luke făcu la fel.

– Salut, am zis eu. Faceţi cunoştinţă. Deşi, nu prea aveţi mare nevoie de prezentare. Aveţi atât de multe în comun.

Jurt se holbă la Model.

– Asta-i ediţia tatălui meu, am spus.

– Aş fi putut ghici asta, îmi spuse Jurt. Dar ce facem aici?

– Am avut o idee. Dar am crezut că şi Corwin va fi aici, şi aş fi putut s-o discut cu el.

– S-a întors şi a plecat iarăşi, spuse rezidentul Luke, auzindu-

[1] John Renbourn (n. 1944), celebru ghitarist şi compozitor englez, fondator al trupei Pentangle. (n. trad.)

mi vorbele.

– Mi-a lăsat vreo adresă unde l-aş putea găsi, sau a zis când s-ar putea întoarce?

– Nimic.

– La naiba! Uite, ceva ce s-a spus cu puţin timp în urmă mi-a dat ideea că tu şi Luke v-aţi putea schimba locurile pentru o vreme – dacă acest Model ar putea fi convins să aprobe o scurtă plecare.

Luke, pe care am decis să-l numesc tot Luke chiar şi când fantoma sa era prin preajmă, se înveseli brusc. Reuşisem să mă gândesc la dublura lui ca fiind Rinaldo, pentru a ţine lucrurile în ordine.

– E o experienţă de care n-ar trebui să fie privat niciun om, spuse el.

– Atunci de ce eşti atât de nerăbdător să scapi de asta? replică Rinaldo.

– Pentru a-l ajuta pe Merle să o găsească pe Coral, spuse Luke. A fost răpită.

– Pe bune? De către cine?

– De către nişte Agenţi ai Haosului.

– Hm. Rinaldo făcu câţiva paşi. Okay, ştii mai multe despre asta decât mine, zise el în cele din urmă. Dacă se va întoarce în curând Corwin, şi dacă Modelul mă va lăsa, te voi ajuta în orice mod îmi e cu putinţă.

– Urma se răceşte în vreme ce aşteptăm, sesiză Luke.

– Nu înţelegi, zise Rinaldo. Am o muncă de făcut aici, şi nu pot să plec pur şi simplu – chiar dacă e vorba de a mă duce să fiu rege undeva. Ce fac eu e mult mai important.

Luke îmi aruncă o privire.

– Are dreptate, am zis. E străjer al Modelului. Pe de altă parte, nimeni nu are de gând să-i facă rău lui Coral. De ce nu mi-aş face apariţia, împreună cu Jurt, înapoi la Curţi pentru câteva clipe, să verificăm stadiul în care se află procesiunea funerară? Corwin ar putea să apară când vom fi noi plecaţi. Şi sunt sigur că voi doi veţi avea despre ce să vorbiţi.

– Du-te, îmi zise Luke.

– Mda, făcu Rinaldo. Mi-ar plăcea să ştiu ce am mai făcut.

M-am uitat la Jurt, care încuviinţă. M-am dus lângă el.

– Rândul tău să conduci, i-am spus.

– Ne întoarcem curând, am mai zis în vreme ce ne estompam în primul salt.

… Şi astfel, din nou la Căile din Sawall, din nou în veşmintele noastre rubinii, peste formele noastre demonice. De asemenea, ne schimbasem şi trăsăturile feţei, înainte ca Jurt să ne aducă înapoi la procesiunea funerară, nevrând să semănăm cu nimeni de acolo.

Thelbane se dovedi a fi părăsit. O scurtă verificare afară, oricum, şi se dovedi că procesiunea, aflată cam pe la un sfert din Piaţă, era oprită şi într-o stare de confuzie.

– Hopa, remarcă Jurt. Ce ar trebui să fac?

– Du-ne acolo, i-am spus.

După câteva clipe, ne aflam la marginea mulţimii. Coşciugul scânteietor al lui Swayvill fusese coborât, iar un străjer se afla chiar lângă el. Atenţia mi-a fost imediat atrasă de un grup de siluete, aflat cam la douăzeci de paşi în dreapta acestuia. Se auzeau câteva vociferări, ceva zăcea la pământ şi două forme demonice, ţinute bine de alte câteva. Stomacul mi s-a strâns când am văzut că cele două forme erau perechea pe care o vrăjisem să semene cu mine şi cu Jurt. Amândouă protestau.

În vreme ce-mi făceam loc în faţă, mi-am retras vrăjile, făcându-i pe cei doi să revină la propria lor formă. Se auziră şi mai multe vociferări în vreme ce am făcut asta, incluzând şi un „Ţi-am spus!” venind de la cel mai apropiat dintre ei. Răspunsul la asta a fost „Da, ei sunt!” şi a venit de la cineva de care mi-am dat seama brusc că era Mandor. Stătea între cei doi şi chestia de pe pământ.

– A fost un truc! zise Mandor. O distracţie! Da-ţi-le drumul!

Am decis că era momentul potrivit pentru a renunţa la vrăjile care ne mascau pe mine şi pe Jurt. Splendidă confuzie!

După câteva clipe, Mandor mă văzu şi îmi făcu semn să mă duc la el. Jurt, care era în dreapta mea, se oprise să vorbească cu cineva cunoscut.

– Merlin! zise de îndată ce mă apropiasem de el. Ce ştii despre asta?

– Nimic, i-am răspuns. Eram hăt în spate, cu Jurt. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat.

– Cineva a făcut două gărzi de-ale mele să semene cu tine şi cu Jurt. Asta a fost cu siguranţă menită să creeze confuzie când a lovit asasinul. Ei s-au grăbit să spună că sunt străjeri. În mod cert, nu erau. Inteligent – mai ales că tu şi Jurt sunteţi pe lista lor neagră.

– Înţeleg, am consimţit, întrebându-mă dacă nu cumva

ajutasem un asasin să scape. Cine a fost omorât?

– Tmer, cu o lovitură de pumnal dată într-un mod foarte profesionist, explică el, cu pleoapa stângă zbătându-i-se. Încerca să-mi facă cu ochiul? Însemnând ce? Şi a dispărut într-o clipită, continuă el.

Patru bocitori, făcând din pelerinele lor un fel de targă, ridicară trupul căzut. După ce făcuseră doar câţiva paşi cu el, am mai văzut un ciorchine de oameni strânşi în urma lor.

Vâzându-mi expresia uimită, Mandor privi şi el în urmă.

– Mai multă securitate, zise el. Îl înconjoară pe Tubble. Cred că o să dau ordin să fie scos de aici. Şi tu, şi Jurt. Poţi să vii la templu mai târziu. O să mă asigur că securitatea va fi şi mai dură acolo.

– Okay, am zis. Dara e aici?

Privi în jur.

– N-am văzut-o. Şi nu acum, lasă. Mai bine ai pleca.

Am încuviinţat. În vreme ce mă întorceam, am văzut o faţă aproape familiară la dreapta mea. Ea era înaltă, cu ochii negri, schimbându-şi forma, de la un vârtej de bijuterii multicolore, la o formă rotitoare, asemănătoare unei flori, holbându-se la mine. Mai încercasem o dată, mai devreme, să-mi amintesc numele ei, şi nu reuşisem. Cu toate astea, când am văzut-o din nou, mi-am amintit. M-am apropiat de ea.

– Trebuie să plec pentru un timp, am spus. Dar am vrut să te salut, Gilva.

– Ţi-ai amintit. Chiar mă întrebam.

– Desigur.

– Tu ce mai faci, Merlin?

Am oftat. Ea zâmbi şi se preschimbă într-o formă solidă, cu blană, pe jumătate umană.

– Şi eu, zise ea. O să fiu atât de mulţumită când toate astea se vor linişti.

– Da. Ascultă, vreau să te văd – din mai multe motive. Când ar fi un moment potrivit?

– Păi, oricând după funeralii, bănuiesc. Despre ce?

– Nu e timp acum. Mandor îmi aruncă nişte priviri furioase. Ne vedem mai târziu.

– Da. Mai târziu, Merlin.

Am mărit pasul către Jurt şi l-am prins de cot.

– Ni s-a dat ordin să plecăm, am spus. Motive de securitate.

– În regulă. Se întoarse către bărbatul cu care vorbise.

Mulţumesc. Pe curând, îi spuse acestuia.

Lumea dispăru. O alta apăru: apartamentul lui Jurt, cu hainele noastre împrăştiate peste tot.

– Bună sincronizare din partea noastră. Proastă pentru Tmer, remarcă el.

– Adevărat.

– Cum te simţi să fii numărul doi? întrebă el, în vreme ce ne schimbam iar – atât ca vestimentaţie cât şi ca formă.

– Este valabil şi în cazul tău, de asemenea.

– Am senzaţia că a murit din pricina ta, frate, nu a mea.

– Eu sper să nu, am spus.

Izbucni în râs.

– Asta-i între Tubble şi tine.

– Dacă ar fi fost aşa, aş fi mort deja, i-am zis. Dacă ai dreptate, e între Sawall şi Chanicut, de fapt.

– N-ar fi amuzant, Merlin, dacă eu aş sta cu tine aici doar pentru că ar fi cel mai sigur loc în care m-aş putea afla acum? întrebă. Sunt convins că străjerii şi asasinii noştri sunt mai buni decât cei ai lui Chanicut. Să zicem că eu doar aştept, păstrându-mi puterea până când Tubble ar fi înlăturat? Apoi, tu având încredere în mine şi aşa mai departe, îţi întorci spatele – încoronare!

L-am privit. Zâmbea, dar în acelaşi timp părea că mă studiază.

Eram gata să spun „Poţi s-o ai şi fără toate astea,” într-un mod zeflemitor. Dar chiar atunci m-am întrebat: chiar şi în glumă, dacă ar fi fost o alegere între noi doi… Mi-am dat seama că dacă noi am fi fost singurele opţiuni, asta ar fi fost o circumstanţă în care aş fi acceptat tronul. Hotărâsem să-i ofer beneficiul îndoielii, să-l întâlnesc la mai mult de jumătate din drum. Dar nu mă puteam abţine. Cu toată vorbăria lui împăciuitoare şi aparenta cooperare, un obicei vechi de o viaţă e greu de dat la o parte. Nu mai puteam să am încredere în el mai mult decât trebuie.

– Spune-i-o Logrusului, am rostit.

O privire temătoare – mărirea ochilor, coborârea lor în pământ, o mică aducere în faţă a umerilor – apoi:

– Tu chiar ai o înţelegere cu el, nu-i aşa?

– Pare să fie o înţelegere, dar funcţionează numai într-un singur sens, i-am spus.

– Ce vrei să spui?

– Nu am de gând să ajut nicio parte pentru a ne distruge lumea.

– Sună ca şi cum ai de gând să păcăleşti Logrusul.

Mi-am dus un deget la buze.

– Trebuie să fie sângele tău Amberian, zise el apoi. Mi s-a spus mie că sunt cu toţii puţin nebuni.

– Tot ce se poate, am spus.

– Sună a ceva ce ar face tatăl tău.

– Ce ştii tu despre el?

– Vezi tu, fiecare are câte o poveste preferată despre Amber.

– Nimeni de pe aici nu mi-a spus vreuna vreodată.

– Bineînţeles că nu – având în vedere ce se petrece.

– Despre mine, că sunt un bastard şi tot restul? am zis.

El dădu din umeri. Apoi zise:

– Ei bine, da.

Mi-am pus ghetele în picioare.

– Orice ai face cu acel nou Model, spuse, probabil că nu l-ar face foarte fericit pe cel vechi.

– Fără îndoială, ai dreptate.

– Aşa că nu te vei putea duce la el pentru protecţie dacă Logrusul ar fi pe urmele tale.

– Bănuiesc că nu.

—… Şi dacă sunt amândoi pe urmele tale, cel nou nu ar avea cum să facă faţă împotriva amândurora.

– Chiar crezi că ar conlucra, indiferent despre ce ar fi vorba?

– Greu de spus. Joci un joc nebun. Sper că ştii ce faci.

– Şi eu, am zis, ridicându-mă. Rândul meu.

Am desfăcut inelul la un nivel pe care nu-l mai încercasem până acum, şi ne-am teleportat acolo dintr-un singur salt.

Luke şi Rinaldo încă mai stăteau de vorbă. Îi puteam deosebi după veşminte. Corwin nu se vedea a fi pe acolo.

Amândoi făcură cu mâna în vreme ce ne apropiam.

– Cum stau lucrurile la Curţi? întrebă Luke.

– Haotic, replică Jurt. Cât timp am fost plecaţi?

– Cam şase ore, cred, răspunse Rinaldo.

– Niciun semn de la Corwin? am întrebat.

– Nu, zise Luke. Dar între timp, am rezolvat o treabă între noi – iar Rinaldo a ţinut legătura cu Modelul de aici. Acesta îi va da drumul şi îşi va continua paza de îndată ce revine Corwin.

– Referitor la asta… zise Jurt.

– Da? întrebă Rinaldo.

– O să stau aici în locul lui Rinaldo în vreme ce tu te duci să o găseşti pe doamna cu ochiul de sticlă.

– De ce? întrebă Rinaldo.

– Pentru că aţi face o treabă mai bună împreună, iar eu m-aş simţi mai în siguranţă aici decât în altă parte.

– Trebuie să văd dacă asta e ceva acceptabil, zise Rinaldo.

– Fă-o, spuse Jurt.

Se îndreptă spre Model. Eu am scrutat prin ceaţă în toate direcţiile, sperând să-l văd pe tatăl meu reîntorcându-se. Jurt examină maşina, la radio auzindu-se o piesă a lui Bruce Dunlap[1], din „Los Animales.”

– Dacă tatăl tău se întoarce şi mă schimbă din post, spuse Jurt, o să mă întorc la funeralii şi o să-mi cer scuze din partea ta, pentru că nu eşti acolo. Dacă te întorci, iar eu nu sunt acolo, faci acelaşi lucru. În regulă?

– Da, i-am spus, firişoare de ceaţă ridicându-se, ca fumul, între noi. Şi oricare dintre noi e liber primul şi are ceva care merită spus…

– Da, fu el de acord. O să vin să te caut dacă nu ajungi la mine.

– Nu s-a întâmplat să-mi iei şi sabia, când erai la Curţi, nu-i aşa? întrebă Luke.

– N-am avut timp, răspunse Jurt.

– Data viitoare când te întorci, mi-aş dori să-ţi faci timp.

– O să-mi fac, o să-mi fac, zise Jurt.

Rinaldo se îndepărtă de Model, întorcându-se la noi.

– Eşti angajat, îi spuse lui Jurt. Vino cu mine. E un izvor pe care vreau să ţi-l arăt, şi o magazie de alimente, nişte arme.

Luke se întoarse şi-i urmări îndepărtându-se încet, în stânga noastră.

– Îmi pare rău, zise blând, dar tot nu am încredere în el.

– Să nu-ţi pară. Nici eu nu am. Îl cunosc de prea multă vreme. Dar avem motive mai bune să avem încredere unul în altul acum decât înainte.

– Mă întreb dacă a fost înţelept să-l lăsăm să afle unde e acest Model, iar acum să-l lăsăm singur cu el.

– Sunt destul de sigur că Modelul ştie ce face, şi că poate să-şi poarte singur de grijă.

Ridică câte două degete încrucişate.

– M-aş fi împotrivit, zise el, doar că îmi trebuie dublura mea.

Când se întoarseră, o voce baritonală de DJ se auzi deodată, zicând:

---

[1] Celebru ghitarist american de jazz. (n. trad.)

– Toate se vor arăta, sincronizarea este totul. Condiţiile de drum sunt în regulă. E o zi bună pentru călătorit.

Imediat, urmă un solo de tobe pe care aş fi putut să jur că îl auzisem odată pe Random cântându-l.

– Eşti la datorie începând din acest moment, îi spuse Rinaldo lui Jurt. Către noi, dădu din cap şi spuse: Oricând.

Ne-am prins din urmă cu inelul şi am ajuns din nou la Kashfa, într-un Jidrash aflat în pragul înserării, pe acelaşi zid cu poziţie dominantă de care mă bucurasem puţin mai devreme cu fratele meu.

– Şi astfel, în cele din urmă, spuse Rinaldo privind pe deasupra oraşului.

– Da, replică Luke. E tot al tău – pentru un timp. Apoi: Merle, ce zici dacă am face un salt până la mine în apartament?

M-am întors către vest, unde norii deveniseră portocalii, mi-am ridicat privirea, unde atârnau alţi nori violet.

– Înainte să facem asta, Luke, mi-ar plăcea să mai folosim ce a rămas din lumina zilei şi să aruncăm o privire la acel drum negru.

El încuviinţă.

– Bună idee. Okay, du-ne acolo.

Gestul său indică o regiune deluroasă către sud-vest. Ne-am unit şi ne-am ineluit şi am ajuns acolo, creând astfel un verb a cărui nevoie o simţeam în acel moment. Asta e puterea Haosului.

Ajungând pe un mic deluşor, l-am urmat pe Luke în josul acestuia.

– Pe aici, zise.

Umbre prelungi se întindeau peste tot în jurul nostru, dar e o diferenţă între obscuritatea lor şi întunecimea unei călătorii de la Curţi.

– Era chiar aici, spuse în cele din urmă Luke când ajunserăm la un loc mărginit de câţiva bolovani.

M-am mişcat puţin prin zonă dar n-am simţit nimic în mod deosebit.

– Sigur ăsta-i locul? am întrebat.

– Da.

Am mai făcut zece, douăzeci de paşi.

– Dacă ăsta este sigur locul în care se afla, a dispărut acum, i-am spus. Desigur… mă întreb pentru cât timp am fost plecaţi?

Luke pocni din degete.

– Sincronizare, observă el. Du-ne înapoi la apartamentele mele.

Ne-am luat la revedere de la zi, şi ne-am deschis drumul prin zidul de întuneric. Am păşit în camera pe care o ocupasem mai deunăzi împreună cu Coral.

– Destul de aproape? am întrebat. Nu sunt sigur unde se află camerele tale.

– Haide, rosti, scoţându-ne afară, luând-o la dreapta şi în jos pe scări. E timpul să consultăm expertul rezident. Merle, fă ceva cu imaginea tipului ăsta. Prea mult dintr-un lucru bun ar putea să provoace comentarii.

A fost uşor, şi pentru prima dată când am făcut pe cineva să arate ca marele portret al lui Oberon, de acasă.

Luke bătu la o uşă înainte de a intra. Undeva, îndărătul ei, o voce cunoscută îi rosti numele.

– Am câţiva prieteni cu mine, spuse el.

– Adu-i înăuntru, veni răspunsul.

Deschise uşa şi făcu întocmai.

– Amândoi o ştiţi pe Nayda, anunţă Luke. Nayda, acesta este dublul meu. Să-i zicem lui, Rinaldo, şi mie Luke, cât timp suntem împreună. El o să conducă lucrurile pe aici în locul meu, în vreme ce Merle şi eu vom fi plecaţi în căutarea surorii tale.

L-am preschimbat înapoi pe Rinaldo, ca răspuns la privirea ei nedumerită.

Ea purta nişte pantaloni negri şi o bluză de culoarea smaraldului, iar părul îl avea prins la spate cu o eşarfă în aceeaşi nuanţă de verde. Zâmbi în vreme ce ne întâmpină, iar când se uită la mine îşi atinse buzele uşor, aproape accidental, cu un deget. Am dat imediat din cap.

– Sper că ţi-ai revenit în urma neplăcerilor din Amber, am spus. Te-ai aflat acolo, desigur, într-un moment dintre cele mai nepotrivite.

– Cu siguranţă, răspunse ea. Refăcută complet, mulţumesc. Drăguţ din partea ta să întrebi. Mulţumesc, de asemenea, pentru îndrumările date de curând. Bănuiesc că tu l-ai răpit pe Luke în aceste ultime două zile?

– Chiar atât de mult timp a trecut? am zis.

– Într-adevăr, domnule.

– Scuze pentru asta, draga mea, zise Luke, strângându-i mâna şi privind-o lung în ochi.

– Asta explică dispariţia drumului, am zis.

Rinaldo îi luă mâna şi o sărută, în vreme ce execută o plecăciune elaborată.

– Uimitor cât te-ai schimbat, faţă de fetiţa pe care o ştiam eu, rosti.

– Oh?

– Împărtăşesc şi amintirile lui Luke, pe lângă înfăţişarea lui, explică el.

– Puteam spune că e ceva nu chiar uman la tine, remarcă ea. Te văd ca pe un om al cărui propriu sânge este foc.

– Şi cum vezi asta? se întrebă el.

– Are ea metodele ei, spuse Luke, cu toate că mă gândeam că-i vorba doar de o legătură transcedentală cu sora ei. Dar se pare că merge ceva mai departe.

Ea încuviinţă.

– Şi apropo, sper că te poţi folosi de asta pentru a putea da de urma ei, continuă el. Cu drumul dispărut, şi cu un drog sau o vrajă care blochează apelul Atuului, vom avea nevoie de ceva asistenţă.

– Da, răspunse ea, cu toate că nu e în niciun pericol în acest moment.

– Bine, zise el. În cazul ăsta, voi ordona să ni se aducă ceva de mâncat şi vom purcede să-l instruim pe acest tânăr chipeş în legătură cu ce se mai întâmplă în Kashfa în aceste zile.

– Luke, am zis. Pare momentul ideal de a mă întoarce la Curţi pentru restul funeraliilor.

– Cât timp vei lipsi, Merle?

– Nu ştiu, i-am răspuns.

– Te întorci până se luminează de ziuă, cred?

– Şi eu. Dar dacă nu?

– Am senzaţia că ar trebui să mă duc să o caut fără tine.

– Încearcă totuşi să dai de mine mai întâi.

– Sigur. Ne vedem mai încolo.

M-am acoperit cu pelerina mea spaţială, lăsând în urmă Kashfa. Când m-am descoperit, eram iarăşi în camerele lui Jurt, de la Sawall.

M-am întins, am căscat. Am făcut o piruetă prin cameră, vrând să mă conving că sunt singur. Mi-am desfăcut pelerina şi am aruncat-o cât colo pe pat. Am făcut câţiva paşi în vreme ce-mi descheiam nasturii de la cămaşă.

Hopa. Ce a fost asta? Şi de asemenea, unde?

Am refăcut câţiva paşi. N-am petrecut niciodată foarte mult timp în odăile fratelui meu mai mic, dar mi-aş fi amintit de ceea ce tocmai simţeam.

În colţul format dintr-un zid şi un dulap din lemn întunecat, aproape negru, se aflau un scaun şi o masă. Îngenunchind pe scaun şi întinzându-mă peste masă, puteam să o simt – prezenţa unei căi, nu îndeajuns de puternică pentru transport, totuşi. Ergo…

M-am dus înspre partea dreaptă şi am deschis dulapul. Trebuia, desigur, să fie înăuntru. Mă întrebam de cât timp o instalase. De asemenea, mă simţeam puţin ciudat, băgându-mi nasul prin camera lui, în felul ăsta. Oricum, îmi era dator pentru multe mizerii şi inconveniente. Câteva confidenţe şi puţină cooperare din partea lui nu prea ştergeau cu buretele totul. Încă nu învăţasem să am încredere în el, şi era posibil să-mi fi întins cumva şi o cursă. Bunele maniere, am decis, aveau să fie sacrificate prudenţei.

Am dat hainele la o parte, făcându-mi loc înspre dosul chestiei. Puteam să o simt mai puternic. O ultimă împingere a veşmintelor, un mers târşâit înspre spate, şi eram în miez. L-am lăsat să mă ducă.

De vreme ce a urmat o prăbuşire în faţă, presiunea hainelor din spatele meu mi-a dat un mic ghiont. Asta, şi în plus faptul că cineva (Jurt, însuşi?) făcuse o treabă de mântuială cu modificarea-umbrei, judecând după diferitele niveluri ale podelei, trimiţându-mă în bot când am ajuns la destinaţie.

Măcar nu aterizasem într-o groapă plină cu ţepuşe ascuţite sau cu acid. Sau în sălaşul unei fiare aproape moarte de foame. Nu, era o podea cu gresie verde, şi m-am prins în timp ce cădeam. Şi din toate acele lumini pâlpâitoare din jurul meu am bănuit că trebuiau să fie tot felul de lumânări împrăştiate, arzând.

Chiar înainte de a privi în sus, eram convins că toate aveau să fie verzi.

Avusesem dreptate. Şi despre asta, şi despre tot.

Aranjarea era asemănătoare cu cea a tatălui meu, cu o boltă în cruce având o sursă de lumină superioară lumânărilor. Numai că acolo nu se afla niciun tablou deasupra altarului.

Acesta avea un vitraliu, cu foarte mult verde în el, şi doar puţin roşu.

Protagonistul era Brand.

M-am ridicat şi am traversat spre el. Aflată deasupra lui, la câţiva inci de marginea sa, era Werewindle.

Am întins mâna şi am apucat-o, primul impuls fiind să o iau cu mine, pentru o posibilă viitoare înapoiere lui Luke. Apoi am

şovăit. Nu era ceva potrivit de purtat la o înmormântare. Dacă aş fi luat-o acum, ar fi trebuit să o ascund undeva, şi deja era foarte bine ascunsă chiar aici. Mi-am lăsat mâna să se odihnească pe ea, totuşi, în vreme ce m-am gândit. Emana o putere asemănătoare cu cea pe care o avea Grayswandir, doar că puţin mai luminoasă, cumva, mai puţin atinsă de tragedie şi de gânduri negre. Ironic. Părea a fi o sabie ideală pentru un erou.

M-am uitat în jur. În stânga se afla o carte pe un suport de citit, o pentagramă pe podea, în spatele meu, lucrată în diferite nuanţe de verde, un miros – ca de lemn ars recent – plutea în aer. Într-o doară, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut o gaură în zid. Oare această capelă se afla pe vârful unui munte? Lângă un lac? Sub pământ? Oare plutea undeva prin ceruri?

Ce reprezenta? Părea să fie de inspiraţie religioasă. Iar Benedict, Corwin şi Brand erau cei trei despre care ştiam. Să fi fost ei admiraţi, respectaţi – veneraţi – de câţiva dintre compatrioţii şi rubedeniile mele? Sau aceste capele ascunse erau, cumva, mult mai sinistre?

Mi-am luat mâna de pe Werewindle şi am păşit în apropierea pentagramei.

Viziunea Logrusului nu-mi revelă nimic refractar, dar o examinare atentă cu inelul detectă reziduurile unei operaţii magice, de mult îndepărtată. Oricum, urmele erau mult prea slabe pentru a-mi putea spune ceva despre natura ei. În vreme ce-mi părea cu putinţă o cercetare mai amănunţită, în urma căreia aş fi putut ajunge la o imagine de ansamblu mai clară, mi-am dat seama că nu aveam timpul necesar pe care l-ar fi cerut o asemenea operaţie.

Cu părere de rău, m-am retras în apropierea căii. Ar fi posibil ca aceste locuri să fi fost folosite pentru influenţarea indivizilor implicaţi?

Mi-am scuturat capul. Asta era ceva la care să mă gândesc, dar în altă zi. Am localizat calea şi m-am încredinţat ei.

M-am şi împiedicat la sosire.

Prinzându-mă de cadru cu o mână, m-am agăţat de nişte veşminte cu cealaltă, am încercat să mă ţin bine, m-am mai îndreptat de spate şi am păşit afară. Apoi am aranjat hainele la loc şi am închis uşile.

M-am dezbrăcat în grabă, schimbându-mi şi forma în acelaşi timp, şi am pus pe mine iarăşi hainele de doliu. Am simţit ceva

activitate în vecinătatea inelului, şi pentru prima dată l-am prins extrăgându-şi energie dintr-una din multele surse pe care le comanda pentru a-şi schimba forma, având grijă de mărimea de schimbare a degetului meu. Cu siguranţă mai făcuse asta şi înainte, cu toate că acum era pentru prima oară când am băgat de seamă procesul. Era interesant, tocmai pentru că arăta că dispozitivul e capabil să acţioneze independent de voinţa mea.

Nu ştiam cu adevărat ce era acel lucru, sau care ar fi fost originea sa. Îl păstrasem pentru că reprezenta o sursă considerabilă de putere, un înlocuitor acceptabil pentru Logrus, de care acum mă temeam. Dar în timp ce-l urmăream schimbându-şi forma, pentru a rămâne strâns pe degetul meu, mă întrebam: dacă ar fi făcut parte dintr-un complot, şi s-ar fi întors împotriva mea exact în momentul nepotrivit?

L-am învârtit de câteva ori pe deget. Am pătruns în el cu puterea minţii, ştiind zădărnicia efortului. Mi-ar lua secole pentru a merge pe fiecare linie de-a lui, până să ajung la sursă şi să verific vrăjile ascunse de-a lungul drumului. Era ca şi cum ai fi făcut o călătorie printr-un ceas elveţian – făcut la comandă. Eram impresionat atât de frumuseţea şi designul său, cât şi de volumul de muncă depus pentru crearea lui. Putea cu uşurinţă să aibă câteva imperative ascunse, care să fi reacţionat numai într-unele circumstanţe. Şi totuşi.

Nu făcuse nimic nepotrivit încă. Iar alternativa era Logrusul. M-a izbit ca o veritabilă pildă despre alegerea răului pe care nu-l cunoşti.

Bombănind, mi-am aranjat hainele, mi-am canalizat atenţia spre Templul Şarpelui şi am ordonat inelului să mă ducă în apropierea intrării. Săvârşi sarcina la fel de fluent şi blând, ca şi cum nu m-aş fi îndoit niciodată de el, ca şi cum n-aş fi descoperit la el încă un motiv de paranoia.

Şi, pentru un timp, am stat pur şi simplu în faţa uşilor de flăcări îngheţate, acolo la marea Catedrală a Şarpelui, aflată la marginea Pieţei de la Capătul Lumii, chiar la Margine, deschisă către Abisul însuşi – unde, într-o zi bună, se poate urmări crearea universului, sau distrugerea lui – şi am privit stelele roind prin spaţiul care se împăturea şi se desfăcea precum petalele unei flori; şi de parcă viaţa mea avea să se schimbe, m-am dus cu gândul înapoi la şcoală, la California, la plimbările la bordul *Sunburst*-ului, cu Luke, Gail şi Julia, la cum stăteam cu tata, când războiul era pe terminate, la călătoriile făcute cu Vinta Bayle prin

ţinuturile viticole din estul Amberului, la o lungă, înviorătoare după-amiază, petrecută cu Coral, arătându-i oraşul, şi la ciudatele evenimente din acea zi; şi m-am întors şi mi-am ridicat mâna solzoasă, holbându-mă la turla Thelbane-ului, gândindu-mă „nu încetează lupta, est cu vest, în marşul adevărului, nimic în rest”. Pentru cât timp, pentru cât…? Ironia, ca de obicei, această favorită cu cotă de trei la unu, de câte ori sentimentalitatea îşi spune cuvântul.

Întorcându-mă din nou, am intrat pentru a-l vedea pe ultimul Rege al Haosului.

9

Adânc, adânc în morman, în marele morman de reziduuri, fereastră către sfârşiturile timpului şi spaţiului, unde nimic nu mai rămâne de văzut în cele din urmă, m-am dus, printre pereţii pentru totdeauna în flăcări, niciodată arşi, mergând într-unul din corpurile mele, mergând înspre locul de unde se auzea o voce citind din Cartea Şarpelui Agăţat de Copacul Spiritului, şi în cele din urmă am ajuns în grota care se rezema de întunecime, semicercuri, tot mai mari, de rude îndoliate îmbrăcate în roşu stând cu faţa la cel care citea şi la marele catafalc lângă care se afla, Swayvill aşezat pe el, acoperit pe jumătate cu flori roşii, depuse de către rubedeniile îndoliate, lumânări roşii pâlpâind, pe fundal fiind Abisul, la câţiva paşi de ele; de-a lungul părţii din spate a încăperii apoi, ascultându-l pe Bances din Amblerash, Mare Preot al Şarpelui, cuvintele sale sunând de parcă ar fi fost rostite chiar lângă mine, deoarece acustica Haosului este bună; găsind un scaun într-un arc de altfel gol, unde oricine ar fi privit înapoi m-ar fi văzut cu siguranţă; căutând figuri familiare, găsind-o pe Dara, Tubble şi pe Mandor aşezaţi în faţă, ceea ce denota faptul că îl vor asista pe Bances la împingerea coşciugului peste margine, înspre infinit, când timpul avea să vină; iar în inima mea împărţită mi-am adus aminte de ultima procesiune funebră la care participasem, înainte de aceasta: a lui Caine, în Amber, lângă mare, gândindu-mă iarăşi la Bloom şi la cum îţi umblă mintea în astfel de ocazii.

Am privit în jurul meu. Jurt nu se vedea pe nicăieri. Gilva din Hendrake era numai cu câteva rânduri înaintea mea. Mi-am mutat rapid privirea înspre adâncul întuneric de cealaltă parte a

Marginii. Era aproape ca şi cum aş fi privit în jos, mai degrabă, decât în afară – dacă astfel de termeni au vreo însemnătate într-un loc ca acela. Din când în când, zăream puncte fulgerătoare de lumină sau mase rostogolitoare. Asta mi-a servit drept un test Rorschach pentru o vreme, şi aproape că moţăiam urmărind panorama cu fluturi negri, nori, chipuri.

M-am îndreptat pe scaun, cu o mică tresăltare, întrebându-mă ce mă scosese din reverie.

Mi-am dat seama că liniştea era cauza. Bances se oprise din citit.

Eram gata să mă aplec în faţă şi să-i şoptesc ceva lui Gilva, când Bances a început Consemnarea. Am fost surprins să-mi dau seama că îmi aminteam toate răspunsurile potrivite.

În vreme ce incantaţiile se intensificau şi se concentrau, i-am văzut pe Mandor, Dara şi Tubble ridicându-se. Au mers în faţă, alăturându-i-se lui Bances, în jurul coşciugului – Dara şi Mandor la picioare, Tubble şi Bances la cap. Asistenţi ai serviciului se ridicară din secţiunea lor şi începură să stingă lumânările, până ce nu mai rămase să pâlpâie decât una mare, la Margine, în spatele lui Bances. În acest moment ne ridicarăm cu toţii.

Mereu înfricoşătoarea lumină a mozaicurilor de flăcări, lucrate în pereţii de pe fiecare parte, mai dădea o iluminare adiţională, într-atât încât să pot vedea mişcările făcute atunci când incantaţiile se opriră.

Cele patru siluete se poticniră niţel, probabil prinzând mânerele coşciugului. Apoi se îndreptară şi porniră înspre Margine. Un asistent merse în faţă şi se postă lângă lumânare, chiar când ei trecură pe lângă ea, pregătit să stingă şi ultima flacără, în vreme ce rămăşiţele lui Swayvill aveau să fie date Haosului.

Mai rămâneau şase paşi de făcut… Trei… Doi…

Bances şi Tubble îngenuncheară la margine, aşezând sicriul într-o canelură din podeaua de piatră, Bances intonând un ultim fragment din ritual, în vreme ce Dara şi Mandor rămaseră în picioare.

Cum se sfârşi rugăciunea, am auzit o înjurătură. Mandor păru tras înainte. Dara se împletici într-o parte. Am auzit un *clincăit* când sicriul căzu la pământ. Mâna asistentului, fiind deja în mişcare, stinse lumânarea exact în acea clipă. Apoi se auziră paşi, în timp ce coşciugul se deplasă în faţă, mai multe înjurături, o siluetă umbrită retrăgându-se de la Margine…

Apoi se auzi o jeluire. O formă greoaie căzu şi dispăru. Jeluirea se micşoră, se micşoră, se micşoră…

Am ridicat pumnul stâng, făcând inelul să creeze un glob de lumină albă, la fel cum o ţeava de făcut baloane face baloane. Avea aproape un metru în diametru, când i-am dat drumul să plutească prin aer. Deodată, locul se umplu de flecăreală. Alţii, cu cunoştinţe în magie, făcând vrăjile lor preferate, în ceea ce priveşte iluminatul, cam în acelaşi timp cu mine, umplură templul de lumină venind din zeci de direcţii.

Mijind ochii, i-am văzut pe Bances, Mandor şi Dara, conversând, în apropierea Marginii. Tubble şi rămăşiţele lui Swayvill nu mai erau printre noi.

Toţi cei îndoliaţi se mişcau deja. Am procedat întocmai şi eu, dându-mi seama că timpul meu aici era de-acum extrem de limitat.

Am păşit în jos, trecând de rândul gol, luând-o în partea dreaptă, atingând umărul încă umanizat al Gilvei.

– Merlin! zise ea, întorcându-se cu repeziciune. Tubble – a trecut dincolo – nu-i aşa?

– Aşa s-a văzut, am spus.

– Ce se va întâmpla acum?

– Trebuie să plec, repede! am mai spus.

– De ce?

– Cineva o să înceapă să se gândească la succesiune, din clipă în clipă, şi o să fiu sufocat de protecţie. Şi nu-mi permit asta, nu chiar acum.

– De ce nu?

– N-am timp să intru în amănunte. Dar am vrut să vorbesc cu tine. Pot să te răpesc acum?

În jurul nostru se învârteau tot felul de siluete.

– Desigur – sir, zise ea, părând că de-abia ce se gândise la succesiune.

– Termină cu asta, am spus, canalizând cu inelul energiile care ne prinseră şi ne duseră de acolo.

Am ajuns în pădurea cu arbori metalici, iar Gilva mă ţinu strâns de braţ, privind în jur.

– Sir, ce e locul acesta? întrebă.

– Aş prefera să nu spun, am replicat, pentru motive care vor deveni evidente în doar o clipă. Aveam doar o singură întrebare pentru tine, ultima dată când ne-am văzut. Dar acum am două, iar acest loc figurează în ele, într-un fel, în afară de a fi aproape

părăsit în marea parte a timpului.

– Întreabă, zise, mişcându-se în faţa mea. Voi încerca să ajut. Dacă este important, totuşi, s-ar putea să nu fiu persoana potrivită.

– Da, e important. Dar n-am avut timp să stabilesc o întâlnire cu Belissa. E în legătură cu tatăl meu, Corwin.

– Da?

– El este cel care l-a spintecat pe Borel din neamul Hendrake, în războiul de la Prăbuşirea Modelului.

– Înţeleg, spuse ea.

– După război, s-a alăturat alaiului regal care a venit aici, la Curţi, să rezolve cu Tratatul.

– Da, spuse. Ştiu asta.

– A dispărut la puţin timp după asta, şi nimeni nu părea să ştie unde s-ar fi putut duce. Pentru o vreme, m-am gândit că ar putea fi mort. Cu toate astea, mai încolo, am primit indicaţii că nu ar fi mort, ci mai degrabă întemniţat undeva. Ai putea să-mi spui ceva despre asta?

Se întoarse brusc.

– Mă simt jignită, spuse ea, de ceea ce cred că vrei să spui.

– Îmi pare rău, dar a trebuit să întreb.

– Casa noastră este una onorabilă, spuse. Acceptăm darurile războiului. Când lupta ia sfârşit, lăsăm totul în urma noastră.

– Îmi cer iertare, am spus. Noi suntem chiar înrudiţi, din partea mamei mele.

– Da, ştiu, spuse, întorcându-se. Asta a fost tot, Prinţ Merlin?

– Da, am răspuns. Unde vrei să te trimit?

Nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi:

– Ziceai că ai două întrebări.

– Las-o baltă. M-am răzgândit în privinţa celei de-a doua.

Se întoarse.

– De ce? De ce ar trebui s-o las baltă? Pentru că apăr onoarea familiei mele?

– Nu, pentru că te cred.

– Şi?

– O să deranjez pe altcineva pentru o părere.

– Vrei să spui că-i periculos, şi că ai decis să nu mă întrebi pe mine?

– Nu înţeleg, aşa că ar putea fi periculos.

– Iarăşi vrei să mă jigneşti?

– Ferească Cerul!

– Pune-mi întrebarea.
– Va trebui să-ţi arăt.
– Fă-o.
– Chiar dacă înseamnă să te sui într-un copac?
– Chiar.
– Urmează-mă.

Aşa că o conduc la copac şi îl escaladăm, o ispravă al naibii de uşor de făcut, în forma mea prezentă. Ea era chiar în urma mea.

– Aici sus e o cale, am zis. Sunt aproape de a o lăsa să mă conducă. Dă-mi câteva clipe, să mă dau la o parte.

Am mai urcat puţin şi am fost transportat. Dându-mă la o parte, am inspectat cu repeziciune capela. Nimic nu părea să fie schimbat.

Apoi mi se alătură şi Gilva. Am auzit-o trăgând cu putere aer în plămâni.

– Vai! făcu ea.

– Ştiu la ce mă uit, i-am zis, dar nu ştiu ce văd, dacă mă înţelegi.

– E un altar, spuse ea, închinat spiritului unui membru al casei regale din Amber.

– Da, este al tatălui meu, Corwin, am aprobat. La asta mă uit. Dar ce văd? De ce ar trebui să se afle aşa ceva aici, la Curţi?

Păşi încet în faţă, studiind altarul Tatei.

– Aş putea să-ţi spun, la fel de bine, că acesta nu e singurul altar de acest fel pe care l-am văzut de când m-am întors, adăugă.

Întinse mâna şi atinse mânerul săbiei Grayswandir. Căutând pe sub altar, găsi o rezervă de lumânări. Scoţând una, şi fixând-o într-unul dintre multele suporturi, o aprinse cu o altă lumânare şi o aşeză lângă Grayswandir. Bolborosi ceva în vreme ce făcu asta, dar n-am putut distinge cuvintele.

Când se întoarse din nou către mine, zâmbea.

– Amândoi am crescut aici, am spus. Cum se face că tu pari să ştii totul despre asta, iar eu nu?

– Răspunsul e destul de simplu, Sir, îmi spuse. Ai plecat chiar după război, în căutarea educaţiei, prin alte tărâmuri. Acesta este un semn a ceva ce s-a întâmplat în absenţa ta.

Mă luă de mână şi mă conduse la o bancă.

– Nimeni nu a crezut că vom pierde acel război, spuse, deşi se vehiculase de mult ideea că Amberul avea să fie un duşman redutabil. Ne-am aşezat. După aceea, a urmat o nelinişte

considerabilă, legată de politicile care au dus la înfrângere şi la tratatul care a urmat acesteia. Cu toate astea, nicio casă şi nicio facţiune nu puteau spera într-o depoziţie împotriva coaliţiei regale. Cunoşti conservatorismul Lorzilor Marginii. Ar fi nevoie de mult, mai mult de-atât, pentru a forma o majoritate împotriva Coroanei. În schimb, nemulţumirea lor a luat altă formă. A avut loc o înflorire a afacerilor cu artefacte din războiul cu Amber. Oamenii au devenit fascinaţi de cuceritorii noştri. Studii biografice ale familiei regale din Amber s-au vândut foarte bine. Ceva asemănător unui cult a început să prindă formă. Capele particulare, precum aceasta, încep să apară, închinate unui anumit personaj din Amber ale cărui virtuţi i-au fost pe plac cuiva.

Se opri, studiindu-mi faţa.

– Semăna izbitor cu o religie, continuă, iar, pentru o perioadă imemorială, Calea Şarpelui fusese singura religie importantă la Curţi. Aşa că Swayvill a interzis cultul Amberului, declarându-l eretic, pentru evidente motive politice. Asta s-a dovedit a fi o mare greşeală. Dacă n-ar fi făcut nimic, ar fi trecut repede. Dar scoţând cultul în afara legii, l-a condus în subteran, făcându-i pe oameni să privească situaţia ca pe un act de rebeliune. Habar n-am câte capele ale cultului mai sunt printre Case, dar e cert ce reprezintă aceasta.

– Fascinant fenomen sociologic, am spus, iar personalitatea ta cultică este Benedict.

Ea râse.

– Asta nu era chiar greu de ghicit, zise ea.

– De fapt, fratele meu Mandor mi-a făcut o descriere a capelei. Susţine că a nimerit în ea, la o petrecere la Hendrake, şi nu ştia ce e.

Ea chicoti.

– Trebuie că te-a supus unui test, spuse ea. Rânduiala este, de ceva timp, cunoscută de toată lumea. Şi se întâmplă chiar să ştiu că şi el este, la rândul lui, cultist.

– Într-adevăr? Cum de ştii asta?

– Demult, înainte de proscrierea generală, nu făcea un secret din asta.

– Şi cine e patronul său personal? am întrebat.

– Prinţesa Fiona, răspunse.

Din ce în ce mai curios…

– Tu chiar ai văzut capela închinată ei?

– Da. Înainte de interzicere, nu era ceva ieşit din comun să-ţi inviţi prietenii la o slujbă, ori de câte ori te simţeai nemulţumit de politica regală.

– Şi după interdicţie?

– Fiecare a declarat public că altarele lor au fost distruse. Multe au fost pur şi simplu mutate, cred, pe căi ascunse.

– Şi toată treaba cu invitatul prietenilor pentru slujbă?

– Cred că ar depinde de cât de bun îţi este prietenul de care vorbeşti. Eu chiar nu ştiu cât de organizat este cultul Amberului, zise, făcând gesturi largi. Un loc ca ăsta e totuşi ilegal. Bun lucru că nu ştiu unde ne aflăm.

– Bănuiesc, am spus. Şi relaţia dintre figura cultică şi persoana în carne şi oase? Aş spune că Mandor chiar simte ceva pentru Fiona. S-a întâlnit cu ea, ştii asta, iar eu am fost acolo şi am văzut totul. O altă persoană pe care o ştiu a furat ceva – aparţinând patronului său? – şi ţine acel obiect în altarul său. Iar asta – m-am ridicat, am înconjurat altarul şi am ridicat spada lui Corwin – este obiectul veritabil. Mai văzusem sabia Grayswandir de aproape, o atinsesem, o ţinusem în mână. Asta este. Dar, unde vreau să ajung, este că tatăl meu lipseşte, iar ultima oară când l-am văzut avea această spadă. Să fie în dogmele acestui cult, întemniţarea patronului tău?

– Nu am auzit niciodată de aşa ceva, zise ea. Dar nu aş vedea de ce nu. Este într-adevăr spiritul persoanei, cel care este venerat. Nu e niciun motiv pentru care persoana nu ar putea fi întemniţată.

– Sau moartă?

– Sau moartă, fu ea de acord.

– Oricum, pe cât de fascinante sunt toate astea, am spus eu întorcându-mă cu spatele la altar, tot nu mă ajută să-mi găsesc tatăl.

M-am dus înapoi lângă ea, păşind pe ceea ce trebuie să fi fost o reprezentare a Amberului, stilizată precum modelul de pe un covor caucazian, iar acolo, pe plăcile întunecate şi deschise la culoare, cel Haotic, undeva departe, la dreapta mea.

– Va trebui să întrebi persoana responsabilă pentru prezenţa spadei aici, zise ea, ridicându-se.

– Deja am întrebat persoana pe care o cred responsabilă de asta. Răspunsul nu a fost unul foarte satisfăcător.

Am prins-o de braţ pentru a o conduce înapoi către calea spre copac, iar deodată se apropie foarte mult de mine.

– Mi-ar plăcea să servesc viitorul nostru rege în orice fel mi-ar fi cu putinţă, rosti. Deşi nu aş putea vorbi, în mod normal, în numele Casei noastre, sunt sigură că Hendrake ar accepta să te ajute să exerciţi o presiune asupra persoanei responsabile.

– Mulţumesc, i-am spus în vreme ce ne îmbrăţişam. Solzii ei erau reci. Colţii ei mi-ar fi sfârtecat urechea mea umană, dar în forma mea demonică nu a fost decât o muşcătură. Voi vorbi din nou cu tine dacă voi avea nevoie de ajutor.

– Vorbeşte cu mine din nou, orice-ar fi.

A fost bine să ţin şi să fiu ţinut în braţe, pentru o vreme, iar asta am şi făcut, până când am văzut o umbră mişcându-se în apropierea căii.

– Sstăpâne Merlin.

– Glait!

– Da. Te-am văzut venind pe-aici. În formă umană, în formă demonică, mare ssau mic, te cunossc.

– Merlin, ce-i asta? întrebă Gilva.

– O veche cunoştinţă, i-am spus. Glait, fă cunoştinţă cu Gilva. Şi viceversa.

– Încântată. Am venit ssă te avertizez că cineva sse apropie.

– Cine?

– Prinţessa Dara.

– Oh, făcu Gilva.

– Îţi dai seama unde ne aflăm, i-am spus. Ţine-o pentru tine.

– Pun preţ pe capul meu, Sir. Ce facem acum?

– Glait, vino la mine, am zis, îngenunchind şi întinzându-mi un braţ.

Pluti în susul braţului şi se făcu comodă. M-am ridicat şi am prins-o pe Gilva cu cealaltă mână. Mi-am trimis voinţa către inel.

Apoi am şovăit.

Nu ştiam unde naiba ne aflam – adică pe bune, fizic, în sensul geografic. O cale te poate purta şi la un pas de locul în care te afli, şi undeva la mii de mile depărtare, chiar şi în Umbră. Mi-ar fi luat ceva timp să las inelul să-şi dea seama unde ne aflam, iar apoi să ne facem drum înapoi, asta dacă aveam de gând să facem un ocol. Prea lung, de asta eram sigur.

Aş putea doar să-l folosesc pentru a ne face invizibili. Dar mă temeam că sensibilitatea magică a mamei ar fi fost îndeajuns pentru a ne detecta prezenţa, la un nivel mai mult decât vizual.

M-am întors cu faţa la un zid, extinzându-mi simţurile mai departe de el, pe o linie de energie a inelului. Nu ne aflam sub

apă, nici nu pluteam pe o mare de lavă sau în nisipuri mişcătoare. Părea că suntem într-un loc împădurit.

Aşa că am păşit înspre zid şi am trecut cu toţii prin el când am ajuns acolo.

După câţiva paşi făcuţi, în mijlocul unei poieni umbrite, am privit în urmă şi am zărit o coastă de deal înverzită, fără nicio cântare care să se audă de sub ea. Am stat sub un cer albastru, cu un soare portocaliu care se apropia de zenit. În jurul nostru se auzeau zgomote făcute de păsări şi insecte.

– Măduvă! exclamă Glait, dezlipindu-se de pe mâna mea şi dispărând prin ierburi.

– Să nu stai foarte mult! am zis printre dinţi, încercând să nu-mi ridic vocea.

Am condus-o pe Gilva cât mai departe de deal.

– Merlin, spuse ea, sunt îngrozită de ceea ce am aflat.

– Nu voi spune nimănui, dacă nici tu nu o vei face. Dacă vrei, pot chiar şi să-ţi înlătur aceste amintiri înainte să te trimit la funeralii.

– Nu, dă-mi voie să le păstrez. Aproape că mi-aş dori să fie şi mai multe.

– O să-mi dau seama de locul în care ne aflăm şi te voi trimite înapoi, înainte de a ţi se simţi lipsa.

– O să aştept alături de tine, în vreme ce amica ta vânează.

M-am cam aşteptat să fi continuat astfel: „... în cazul în care n-am să te mai văd niciodată”, cu recenta dispariţie a lui Tmer şi Tubble din această spirală pentru totdeauna mortală. Dar nu, ea trebuia să se resemneze, fiind o fecioară de luptă, binecrescută – cu mai mult de treizeci de crestături pe mânerul paloşului ei, aveam să aflu mai târziu – şi cu mult deasupra afirmării lucrurilor evidente, dizgraţioase, în prezenţa posibilului ei viitor suzeran.

Când Glait se întoarse, după o perioadă potrivită de timp, am spus:

– Mulţumesc, Gilva. Acum am să te trimit înapoi la înmormântare. Dacă ne-a văzut careva împreună şi vrea să ştie unde sunt, spune-i că m-am dus să-mi caut un ascunziş bun.

– Dacă îţi trebuie un loc în care să te ascunzi...

– Vom vorbi poate puţin mai încolo, i-am spus, şi am trimis-o înapoi la templul de la marginea tuturor lucrurilor.

– Buni paraziţi, remarcă Glait, în vreme ce reveneam la forma umană. (E întotdeauna mai uşor pentru mine aşa, decât în chip demonic.)

– Mi-ar plăcea să te trimit înapoi la grădina cu sculpturi a lui Sawall, i-am spus.
– De ce acolo, Sstăpâne Merlin?
– Să aştept o vreme, să văd dacă deţii un cerc real de lumină. Şi dacă da, să i te adresezi lui Ghostweel şi să-i spui să vină la mine.
– Unde ar trebui să-i spun să vă întâlniţi?
– Asta nu ştiu, dar e bine pentru acel lucru.
– Atunci trimite-mă pe mine. Şşşşi dacă nu eşti mâncat de ceva mai mare, vino ssssă-mi ssspui povessstea ta într-o noapte.
– Voi veni.
A fost treabă de doar un moment să agăţ şarpele înapoi în copacul lui. Nu eram niciodată sigur când glumeşte, umorul reptilian fiind mai mult decât puţin ciudat.
Am cerut haine noi şi m-am îmbrăcat în gri şi purpuriu. Mi-am asortat lame lungi şi scurte de asemenea.
Mă întrebam ce pune mama mea la cale sus în castel, dar am decis să nu încerc să o spionez. Am ridicat inelul şi l-am privit pentru un moment, apoi l-am lăsat jos. Părea cam neproductiv să mă transport în Kashfa când nu ştiam cât de mult timp a trecut şi dacă Luke era cu adevărat acolo. Am scos Atuurile, pe care le avusesem în hainele mele de doliu şi le-am scos din cutie.
L-am localizat pe al lui Luke, m-am concentrat asupra lui. În scurt timp se răci şi am simţit prezenţa lui Luke.
– Da? spuse. Eşti tu, Merle?
Cam în acelaşi timp imaginea lui plutea şi se altera, făcându-mă să-l văd călărind printr-o zonă rurală parţial-distrusă, parţial-normală.
– Da, am răspuns. Mi-am imaginat că nu mai eşti în Kashfa.
– Exact, spuse. Tu unde eşti?
– Undeva în Umbră. Dar tu?
– Al naibii să fiu dacă ştiu ceva sigur, răspunse. Am urmat această cale întunecată zile întregi – şi tot ce pot spune e undeva în Umbră.
– Oh, ai putut localiza?
– Nayda a reuşit. Nu am văzut nimic, dar doar m-a ghidat. În cele din urmă, drumul a devenit clar pentru mine. Al naibii detectiv, frumuseţea aia de femeie.
– E cu tine acum?
– Exact. Spune că o să câştigăm împotriva lor.
– Mai bine aduceţi-mă la voi atunci.

– Vino!

A întins o mână. Am ajuns la ea, am prins-o, am făcut un pas, i-am dat drumul mâinii, am început să merg alături de el, pe un cal din apropiere.

– Hei, Nayda! am strigat spre unde călărea ea, în cealaltă parte. O siluetă macabră era călare pe un cal negru în faţă şi în dreapta ei.

Ea zâmbi.

– Merlin, spuse. Bună.

– Şi Merle? am spus.

– Cum doreşti.

Silueta de pe calul negru se răsuci şi mă privi. Mi-am stăpânit o lovitură mortală din reflex atât de repede încât m-am speriat. Aerul dintre noi era murdar şi umplut cu o notă ascuţită, ca o maşină scrâşnind pe pavaj ca să evite coliziunea.

Era un tip mare, un nenorocit cu părul blond, şi avea un tricou galben şi pantaloni negri, cizme negre, şi multe cuţite. Medalionul Leului sfâşiind Unicornul aruncat peste pieptul lui puternic. De fiecare dată când am auzit de el sau l-am văzut, era ceva răutăcios, nenorocitul era chiar să-l omoare odată pe Luke. Era un mercenar, un Robin Hood ieşit din Eregnor şi un inamic declarat al Amberului – fiu nelegitim al ultimului lui suveran, Oberon. Credeam că este un preţ pus pe capul lui prin Cercul de Aur. Pe de altă parte, el şi Luke erau camarazi de ani de zile şi Luke jura că nu era chiar atât de ticălos. Era unchiul meu Dalt, şi am avut sentimentul că dacă se mişcă prea repede contractarea muşchilor îi va sfâşia tricoul.

– … Şi îţi aminteşti de consilierul meu militar, Dalt, spuse Luke.

– Îmi amintesc, am spus.

Dalt se holba la liniile negre din aer care s-au evaporat ca fumul în faţa noastră. Chiar a zâmbit atunci pentru un moment.

– Merlin, spuse el, fiu al Amberului, Prinţ al Haosului, omul care mi-a săpat groapa.

– Ce-i asta? întrebă Luke.

– O mică iniţiativă de conversaţie, am replicat. Ai o memorie bună a chipurilor, Dalt.

Chicoti.

– E greu de uitat un mormânt care se sapă singur, spuse. Dar nu-ţi port pică, Merlin.

– Nici eu – acum, am spus.

Amândoi am mormăit şi am considerat prezentările făcute. M-

am întors către Luke.

– Îţi pune drumul vreo dificultate?

– Nu, răspunse. N-are nicio legătură cu poveştile alea pe care le-am auzit despre Drumul Negru. Arată puţin pustiu, dar nu ne-a ameninţat nimic cu adevărat. Privi în jos şi chicoti. Desigur că are numai câţiva yarzi lăţime, adăugă, şi aici este porţiunea cea mai largă de până acum.

– Şi totuşi, am spus, ascuţindu-mi simţurile şi studiindu-i emanaţiile, cu viziunea Logrusului meu, cred că ceva s-ar putea să ne fi ameninţat.

– Presupun că am fost norocoşi, spuse el.

Din nou Nayda izbucni în râs şi m-am simţit aiurea. Prezenţa unei *ty'iga* va conta la fel de mult ca prezenţa mea în amortizarea efectelor furioase ale căii Haosului în regatul Ordinii.

– Presupun că ai avut puţin noroc venind, am spus.

– Vei avea nevoie de un cal, Merle, spuse el atunci.

– Presupun că ai dreptate, am spus.

Mă temeam să folosesc magia Logrusului şi să atrag atenţia asupra localizării mele. Totuşi, învăţasem deja că inelul poate fi folosit în condiţii similare, şi l-am pătruns cu voinţa mea, l-am prelungit, l-am prelungit, am stabilit contactul, mi-am făcut curaj…

– Va fi gata în orice minut, am spus. Ai spus ceva cum că noi i-am învinge?

– Asta e ceea ce îmi spune Nayda, îmi explică. Ea are o relaţie extraordinară cu sora ei – ca să nu mai spun de o mare sensibilitate la această cărare în sine.

– Ştie o mulţime de lucruri despre demoni, de asemenea.

– Aa, există şansa să întâlnim vreunul? am întrebat-o.

– Cei care au răpit-o pe Coral au fost războinicii demonizaţi de la Curţi, spuse ea. Păreau că se îndreaptă către un turn mai în faţă.

– Cât de mult mai în faţă? am întrebat.

– Greu de spus, din moment ce traversăm Umbra, răspunse ea.

Drumul, care consta din ierburi înnegrite şi care producea acelaşi efect asupra oricărui copac sau tufă atârnând asupra lor, şi-a tăiat calea printr-o zonă deluroasă; şi în timp ce am păşit în ea şi în afara ei am remarcat că părea mai strălucitoare şi mai călduroasă de fiecare dată când plecam. Atinsese acest punct acum după ce fusese nedetectabilă virtual în vecinătatea Kashfei

– un semn care arăta cât de departe eram în regatul Logrusului.

Puţin după următoarea cotitură a drumului, am auzit un nechezat uşor din dreapta.

– Scuză-mă, am spus. Ora livrării, şi am părăsit drumul şi am intrat într-o pădurice cu copaci cu frunze ovale.

Sunete de sforăieli şi bătut din picioare, au ajuns la mine din faţă, şi le-am urmărit în jos, pe căi umbrite.

– Aşteaptă! strigă Luke. N-ar trebui să ne separăm.

Dar pădurea era îndeajuns de deasă, deloc uşor de traversat de cineva aflat pe spatele unui cal, aşa că am strigat înapoi: Nu-ţi face griji!, şi am continuat să merg.

… Şi ăsta, bineînţeles, era motivul pentru care se afla acolo.

Gata înşeuat, frâiele lui se zdruncinau în frunzişul des, înjura pe limba lui, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta, lovind pământul cu copitele. M-am oprit şi am privit.

S-ar putea să fi dat impresia că mai degrabă aş încălţa o pereche de adidaşi şi să alerg prin Umbră în loc să mă avânt pe spinarea unei bestii pe jumătate înnebunită de transformările din jur. Sau să merg pe o bicicletă. Sau să sar pe un pogo.

Nu că această impresie ar fi greşită. Nu că n-aş şti să mă descurc. Doar că nu am fost niciodată ataşat de ele. Recunosc, nu folosisem niciodată vreunul din acei cai năzdrăvani, ca Morgenstern-ul lui Julian, Star-ul Tatei, sau Glemdenning-ul lui Benedict, care au rămas nemuritori la nivelul trecerii timpului, a puterii şi a rezistenţei, aşa cum au făcut Amberiţii cu locuitorii majorităţii umbrelor.

Am privit peste tot în jur, dar nu am detectat niciun călăreţ rănit…

– Merlin, l-am auzit pe Luke strigând, dar atenţia mea era concentrată în apropiere. Am înaintat încet, nevrând să-l supăr mai tare. Eşti bine?

I-am dictat calului un ordin pur şi simplu. Orice mârţoagă bătrână ar fi fost bună, ca să ţin pasul cu camarazii mei.

M-am trezit uitându-mă la un animal absolut încântător – dungat cu negru şi portocaliu ca un tigru. Semăna cu Glemdenning cu dungile lui negru cu roşu. Neştiind nici despre provenienţa calului lui Benedict, eram fericit să-l las să fie ca un obiect magic.

Am înaintat încet.

– Merle! E vreo problemă?

Nu am vrut să strig şi să sperii biata bestie. Mi-am pus mâna

încet pe gâtul lui.

– E în regulă, am spus. Îmi placi. Te voi dezlega şi vom fi prieteni, bine?

Nu m-am grăbit să dezleg frâiele, folosind cealaltă mână ca să-i masez gâtul şi umerii. Când a rămas liber, nu a fugit, cât mai degrabă părea să mă studieze.

– Hai, i-am zis, ridicându-i frâiele, pe aici.

L-am îndreptat către locul din care venisem, vorbindu-i tot timpul. Mi-am dat seama în timp ce înaintam că îl plăceam de-a dreptul. M-am întâlnit cu Luke chiar atunci, cu un cuţit în mână.

– Dumnezeule!, spuse. Nu-i de mirare că ţi-a luat atâta! Te-ai oprit să-l pictezi!

– Îţi place, nu?

– Dacă te hotărăşti vreodată să scapi de el, să mă anunţi, îţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza.

– Nu cred că voi dori vreodată să scap de el, am spus.

– Cum îl cheamă?

– Tiger, am spus pe negândite, şi apoi am încălecat.

Ne-am îndreptat către drum, unde chiar şi Dalt îmi privea calul cu puţină încântare. Nayda se aplecă şi îi atinse coama cu negru şi portocaliu.

– Acum s-ar putea să ajungem la timp, spuse ea, dacă ne grăbim.

Am încălecat şi l-am ghidat pe Tiger spre drum. Am anticipat toate tipurile de reacţii care pot apărea până pe drum, aşa cum îmi aminteam din poveştile tatălui meu despre posibilele efecte intimidante asupra animalelor. Nu părea să-l deranjeze totuşi, şi am dat drumul respiraţiei pe care nu-mi dădusem seama că o ţinusem.

– La timp pentru ce? am întrebat în timp ce ne organizam într-o formaţie – Luke în faţă, Dalt în spatele lui şi la dreapta, Nayda în stânga cărării, în spate, eu în dreapta ei şi oarecum în spate.

– Nu pot spune sigur, rosti, pentru că ea e încă sedată. Oricum, ştiu sigur că nu a mai fost mutată; şi am impresia că răpitorii ei s-au refugiat în turn, unde drumul e mult mai larg.

– Hm, am spus. Nu s-a întâmplat cumva să observi rata schimbării pe unitate de distanţă parcursă pe acest drum, nu-i aşa?

– Am făcut ştiinţe umaniste, spuse ea zâmbind. Îţi aminteşti?

Se răsuci pe neaşteptate, aruncând o privire în direcţia lui Luke. Era la o lungime de cal distanţă în faţa noastră, cu privirea

fixă spre înainte – deşi se uitase înapoi cu câteva momente mai devreme.

– Să te ia dracu'! spuse ea gingaş. Să mă aflu cu amândoi aşa, mă face să mă gândesc la şcoală. Apoi încep să vorbesc în maniera aia…

– În engleză, am spus.

– Am spus eu că era în engleză?

– Da.

– Rahat! Ajută-mă dacă mă prinzi la asta, da?

– Bineînţeles, am spus. Pare că te-ai distrat într-un fel, în ciuda faptului că a fost o sarcină pe care ţi-a dat-o Dara. Şi eşti probabil singura *ty'iga* cu o diplomă la Berkeley.

– Da, mi-a plăcut – aşa confuză cum eram asupra faptului că nu vă distingeam. Acelea au fost cele mai fericite momente din viaţa mea, cu tine şi Luke la şcoală. Ani de zile am încercat să aflu numele mamelor voastre ca să ştiu pe cine ar trebui să protejez. Eraţi amândoi atât de şireţi, totuşi.

– Chestiune de gene, presupun, am remarcat. Mi-ai plăcut… ca Vinta Bayle – am apreciat la fel ca şi alţii protecţia ta.

– Am suferit, spuse ea, când Luke a avut primele atentate la viaţa ta. Dacă el ar fi fost fiul Darei pe care trebuia să-l protejez, nu ar fi contat. Dar conta. Eram deja foarte ataşată de amândoi. Tot ceea ce puteam spune era că amândoi sunteţi din acelaşi sânge al Amberului. Nu vroiam să fie rănit niciunul dintre voi. Cel mai dificil moment a fost când ai plecat şi eram sigură că Luke te-a ademenit prin munţii din New Mexico ca să te omoare. La acea vreme am avut suspiciunea că tu eşti cel ales, dar nu eram sigură. Eram îndrăgostită de Luke, pusesem stăpânire pe trupul lui Dan Martinez, şi purtam un pistol. Te-am urmărit peste tot pe unde puteam, ştiind că dacă încerca să te omoare, *geas* sub care mă aflam, m-ar forţa să-l împuşc pe omul pe care îl iubeam.

– Tu ai tras prima, totuşi. Noi doar vorbeam, pe o parte a străzii. El a tras în legitimă apărare.

– Ştiu. Dar totul părea să indice că te afli în pericol. Te dusese în locul perfect pentru o execuţie, într-un timp perfect…

– Nu, am spus. Focul tău s-a dus în câmp deschis şi ai rămas pe poziţie pentru ce ar fi putut să urmeze.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ai rezolvat problema posibilităţii de a-l împuşca pe Luke punând la care o situaţie în care el te împuşcă pe tine.

– Nu puteam face asta sub influenţa unui *geas.*

– Poate nu conştient, am spus. Deci ceva mai puternic decât un *geas* a găsit o cale.

– Chiar crezi asta?

– Da, şi este în regulă şi pentru tine să accepţi asta acum. Ai fost eliberată de *geas.* Mama mi-a spus. Şi tu mi-ai spus – cred.

Încuviinţă.

– Nu ştiu exact cum s-a desfăcut vraja, sau când, spuse. Dar a dispărut – însă tot voi încerca să te protejez dacă ceva te-ar ameninţa. E bine că tu şi Luke sunteţi cu adevărat prieteni şi…

– Atunci ce rost îşi are secretul? am întrerupt-o. De ce să nu-i spunem că tu ai fost Gail? L-am surprinde al dracului de tare – la modul plăcut.

– Nu înţelegi, spuse ea. S-a despărţit de mine, îţi aminteşti? Acum am o a doua şansă. E din nou ca pe vremuri. El – mă place mult. Mi-e teamă să-i spun: „În realitate sunt fata de care te-ai despărţit cândva”. L-ar face să se gândească la toate motivele pe care le-a avut, şi care să-l determine să creadă că a avut dreptate prima dată.

– Asta-i o prostie, am spus. Nu ştiu ce motive ar avea. Nu mi-a povestit niciodată despre asta. Mi-a spus doar că v-aţi certat dar sunt sigur că au fost motive aparte. Ştiu că te plăcea. Sunt sigur că s-a despărţit de tine pentru că era un fiu al Amberului pe cale de a veni acasă pentru o problemă ciudată, şi nu mai era loc în peisaj pentru ceea ce el credea a fi o fată normală din umbră. Îţi jucaseşi prea bine rolul.

– De-asta te-ai despărţit şi tu de Julia? întrebă ea.

– Nu, am spus.

– Iartă-mă.

Am observat că drumul negru se lărgise cu vreo treizeci de centimetri de când începuserăm să vorbim. Chiar în clipa aceea, eram preocupat de o problemă matematică.

10

Şi aşa am călărit şase paşi de-a lungul unei străzi din oraş, printre trâmbiţat de claxoane, drumul nostru negru fiind mărginit de urme de roţi; un sfert de milă de-a lungul unei plaje cu nisip negru, alături de o mare verzuie, cu palmieri foşnitori în stânga noastră; de-a lungul unei întinderi de zăpadă lipsită de strălucire; dedesubtul unui pod de piatră, calea noastră o albie moartă şi

înnegrită; apoi spre preerie; înapoi pe drumul cu pădure – pe unde Tigrul nu se abate din drum, chiar şi când Dalt a pus bocancul pe un parbriz şi a rupt o antenă.

Drumul a început apoi să se lărgească, poate chiar până la de două ori mărimea lui, atunci când am trecut prima dată pe el. Copaci falnici erau mai obişnuiţi la vedere aici, stând ca negativele fotografice cu coroanele lor strălucitoare, dar cu câteva zeci de centimetri în afara drumului. În timp ce frunzele şi crengile acestora din urmă erau în majoritate agitate, nu simţeam niciun pic de vânt. Sunetele – ale vocilor noastre, ale paşilor noştri – se auzeau de undeva de departe, de asemenea, întreagul nostru parcurs se desfăşura sub o atmosferă liniştită de amurg, fără să conteze că la câţiva paşi distanţă – acea excursie pe care am încercat-o de multe ori – ar putea fi lună plină sau miezul nopţii. Păsări ce păreau moarte, aşezate printre copacii negri, deşi păreau a aştepta momentul prielnic să se mişte, şi ciorile, sunete croncănitoare care uneori ajungeau până la noi, ar fi putut fi ale lor.

La un moment dat, un foc s-a dezlănţuit în dreapta noastră; într-un alt moment simţeam în stânga noastră ca şi cum am fi trecut pe la poalele unui gheţar. Drumul nostru continua să se lăţească – nu avea nimic în comun cu marele Drum Negru pe care Corwin mi-l descrisese din perioada războiului, dar suficient de mare acum încât noi să putem călări alături.

– Luke, am spus, după un timp.

– Da? răspunse din stânga mea. Nayda conducea în dreapta mea şi Dalt în dreapta ei. Ce s-a-ntâmplat?

– Nu vreau să fiu rege.

– Nici eu, spuse. Cât de mult te presează?

– Mă tem că mă vor înşfăca şi mă vor încorona dacă mă întorc. Toţi cei care mi-au stat în cale au murit pe neaşteptate. Plănuiesc sigur să mă înţepenească pe tron, să mă căsătorească cu Coral…

– Aaahaa, exclamă. Şi am două întrebări în privinţa asta. Prima: va funcţiona?

– Logrusul pare că s-a gândit că da, cel puţin pentru o vreme – oricum într-un fel totul se rezumă la politică.

– A doua întrebare: dacă simţi pentru locul acela acelaşi lucru pe care îl simt şi eu pentru Kashfa, nu-l vei lăsa să se ducă dracului, dacă poţi fi de folos – chiar dacă asta presupune ceva suferinţă personală. Nu vrei să ocupi tronul, totuşi, aşa că trebuie

să găseşti o alternativă de compensaţie. Ce s-a întâmplat?

Am dat din cap pe măsură ce drumul o tăia brusc către stânga şi se îndrepta sus, către deal. Ceva mic şi întunecat ne-a tăiat calea.

– Am o noţiune – nici măcar o idee întreagă, am spus, pe care vreau să o discut cu tatăl meu.

– Ţinteşti sus, spuse. Ştii sigur că măcar mai e în viaţă?

– Am vorbit cu el nu cu foarte mult timp în urmă – foarte pe scurt. E prizonier pe undeva. Tot ce ştiu sigur este că se află undeva în vecinătatea Curţii – pentru că pot să îl localizez prin Atu de acolo, dar de nicăieri din altă parte.

– Spune-mi despre această formă de comunicare, spuse.

Aşa am şi făcut, povestindu-i despre pasărea neagră şi despre toate celelalte.

– Sună de parcă scoaterea lui de acolo va fi complicată, puse. Şi crezi că mama ta e în spatele poveştii?

– Da.

– Credeam că sunt singurul care are astfel de probleme maternale. Dar e explicabil, având în vedere maniera în care ai tăi i-au educat pe ai mei.

– Cum de am ieşit noi atât de normali? am spus.

Se holbă la mine câteva secunde, apoi izbucni în râs.

– Păi, eu *mă simt* normal, am spus.

– Bineînţeles, spuse repede, şi asta e tot ceea ce contează. Spune-mi, dacă se ajunge la o confruntare de puteri completă, crezi că ai putea s-o învingi pe Dara?

– Greu de spus, i-am răspuns. Sunt mai puternic acum decât am fost vreodată, din cauza inelului. Dar încep să cred că e foarte bună.

– Şi ce naiba e un inel?

Şi aşa i-am spus şi povestea lui.

– De asta erai atât de rapid în biserică, atunci când te luptai cu Jurt? spuse.

– Exact.

– Să-l vedem.

Am încercat să-l scot dar nu trecea de încheietură. Aşa că pur şi simplu am întins mâna. Luke întinse mâna. Degetele se opriră la câţiva inci deasupra lui.

– Mă ţine la distanţă, Merle! Drăcuşor protectiv.

– La naiba, am spus. Nu degeaba am puterea de a-mi schimba forma. L-am ţinut, apoi mi-am subţiat degetul şi l-am făcut să

alunece. Iată!

Îl ţinu în palma mâinii stângi în timp ce dădeam buzna mai departe, urmărindu-l cu privirea ascuţită. Dintr-o dată m-am simţit ameţit. Simptome ale retragerii din cauza obiectului? M-am forţat să mă ridic, mi-am exersat respiraţia, am refuzat să mă dau de gol.

– La naiba!, spuse Luke în cele din urmă. Pot simţi puterea acolo. Şi alte lucruri. Nu mă lasă să pătrund, totuşi.

L-am luat şi el îşi retrase mâna.

– Pot simţi în aer, peste tot în jurul nostru, spuse. Merle, chestia asta lasă o vrajă peste toţi cei care o poartă.

Am ridicat din umeri.

– Da, am spus. O vrajă benignă, totuşi. Mie nu mi-a făcut niciun rău şi m-a ajutat de câteva ori.

– Dar poţi să ai încredere în ceva care vine la tine într-o manieră atât de ciudată – aproape printr-o înşelătorie te-a făcut să-l abandonezi pe Frakir când a încerat să te avertizeze în legătură cu asta – şi ştii cât de mult ţi-a influenţat comportamentul încă de când l-ai pus?

– Recunosc că a existat un soi de dezorientare la început, am spus, dar cred că a fost doar un fel de acomodare la nivelul de energie extras. Mi-am revenit acum.

– Cum poţi fi atât de sigur? Poate că ţi-a spălat creierul.

– Par eu a avea creierul spălat?

– Nu. Încercam doar să spun că n-aş avea încredere totală în cineva cu o credibilitate pusă atât de mult la îndoială.

– Într-adevăr, am aprobat, ţinând mâna departe. Dar până acum beneficiile au fost superioare oricăror alte posibile pericole. Consideră-mă avertizat şi îmi asum riscurile.

Mi-l înapoie.

– Totuşi, dacă consider că te face să te comporţi ciudat, o sa-ţi trag una peste cap şi o să ţi-l scot.

– Mi se pare corect, am spus, punându-l la loc. Imediat, am simţit un iureş de energie în întregul meu sistem, liniile de control au fost restabilite.

– Dacă nu eşti sigur că poţi stoarce informaţiile de la mama ta, spuse, cum propui să-l găseşti pe Corwin şi să-l eliberezi?

– Câteva lucruri se rezolvă de la sine, am spus. Cel mai uşor lucru poate fi un şut în uşa tehnicii. Adică, aş deschide toate canalele inelului ca să fac legătura cu alt Atu. De îndată ce apare vreun fel de deschidere, doar mă îndrept cu viteză în faţă, bruind

orice vrajă care încearcă să mă oprească şi le elimină.

– Sună periculos.

– Nu reuşesc să văd vreo cale, gândindu-mă la asta, fără să fie periculoasă.

– Şi atunci de ce nu ai încercat-o?

– Mi-a venit ideea de curând, şi nu am avut timp de atunci.

– Oricum, mergi mai departe, vei avea nevoie de ajutor, spuse. Aşa că poţi conta pe mine.

– Mulţumesc, Luke. Eu…

– Acum, să discutăm despre afacerea cu regele, spuse. Ce se întâmplă dacă pur şi simplu refuzi să preiei tronul? Cine e următorul pe linie dinastică?

– E puţină zăpăceală atunci când vine vorba de Sawall, am spus. Prin drepturi, Mandor ar trebui să fie primul pe linie dinastică din partea Casei noastre. A renunţat totuşi la tron cu ani în urmă.

– De ce?

– Cred că a susţinut faptul că nu este potrivit să conducă.

– Nu te supăra, Merle. Dar pare a fi singurul dintre voi care chiar e potrivit pentru treaba asta.

– Oh, fără niciun dubiu, am răspuns. Majoritatea Caselor au pe cineva ca el, totuşi. Este de obicei unul desemnat şi unul de facto, unul pentru imagine şi altul pentru uneltire. Lui Mandor îi place climatul din spatele scenei.

– Sună ca şi când Casa ta ar avea doi, spuse.

– Nu mi-e foarte clar, am spus. Nu ştiu statutul Darei în acest moment în Casa tatălui ei – Helgram – sau a mamei ei – Hendrake. Dar s-ar putea să merite o luptă pentru putere în Sawall, dacă de acolo va veni următorul rege. Totuşi, cu cât aflu mai multe despre Mandor cu atât pare mai intimidantă o astfel de luptă. Presupun că ei colaborează.

– Să înţeleg că tu eşti următorul la rând, şi apoi Jurt?

– De fapt, fratele nostru Despil e următorul după mine. Jurt a spus că probabil Despil se va da la o parte pentru el, dar cred că ăsta a fost doar un gând la care a visat. Nu sunt deloc sigur că ar face asta. Oricum ar fi, Jurt spune acum că nu e interesat.

– Ha! Eu cred doar că încearcă altă strategie. L-ai învins de prea multe ori şi acum încearcă să se pună bine cu tine. Sper că inelul te va proteja.

– Nu ştiu, am spus. Mi-ar plăcea să-l cred. Totuşi, a petrecut mult timp încercând să se asigure că asta nu va fi uşor.

– Presupunând că refuzaţi toţi. Care ar fi următorul?
– Nu sunt sigur, am spus, dar cred că s-ar duce la Hendrake în cazul ăsta.
– La naiba, spuse Luke. E un loc la fel de încâlcit ca Amber, nu-i aşa?
– Nu e niciunul sucit, exact. Doar puţin complicat, până te înveţi cu şmecheriile.
– Ce-ai zice ca eu doar să ascult, şi tu să mă pui la curent cu tot ce ai făcut până acum.
– Bună idee.
Aşa că am vorbit pentru o lungă perioadă de timp, făcând pauză doar pentru a mânca câte ceva sau a bea nişte apă. Am făcut două popasuri în această perioadă, care mi-au dat ocazia să constat cât de obosit eram. Şi, punându-l la curent pe Luke, mi-am amintit din nou că ar trebui să-i spun toate astea lui Random. Dar dacă iau legătura şi încerc, eram sigur că m-ar trimite înapoi în Amber. Şi nu puteam să nu mă supun unui ordin direct din partea regelui, chiar dacă eram aproape duşmanul lui.
– Ne apropiem, anunţă Nayda ceva mai târziu, şi am observat că autostrada noastră se dilata chiar mai mult, aproape până la acel punct pe care îl descrisese ea. Am desenat un şoc energetic în interiorul sistemului meu, l-am digerat şi am continuat să merg.
La puţin timp după asta, ea semnală:
– Mult mai aproape.
– Ca şi cum ar fi după colţ? întrebă Luke.
– Ar putea fi, răspunse. Nu pot fi mai precisă, asupra stării.
Dar puţin mai târziu, am auzit strigăte îndepărtate. Luke trase de hăţuri.
– E ceva în legătură cu un turn, spuse.
Ea încuviinţă.
– Se îndreptau spre el, se ascundeau în el, sau îl apărau?
– Toate de mai sus, răspunse ea. Înţeleg acum. Răpitorii ei au fost urmăriţi, s-au îndreptat către un loc pentru a se adăposti, au ajuns la el, şi acum sunt acolo.
– Cum se face că eşti dintr-o dată atât de informată?
Mi-a aruncat o privire fugară pe care am luat-o ca pe o cerere a unei explicaţii, alta decât cea a puterilor *ty'iga.*
– Foloseam inelul, i-am răspuns, încercâd să văd dacă pot să îi dau o viziune mai clară.
– Bun, spuse Luke. Poţi să o măreşti chiar mai mult, aşa încât

să vedem ce avem de înfruntat?

– Pot încerca, am spus, ascuţindu-mi privirea către ea, solicitând informaţii. Ea mi-a răspuns printr-un semn dispreţuitor al capului.

Nu ştiam sigur cum să interpretez asta, aşa încât doar i-am alimentat energia, prin metoda aceluiaşi şoc, pe care o folosisem mai devreme.

– Da, spuse ea după câteva momente. Coral şi răpitorii ei – şase dintre ei, cred – s-au adăpostit într-un turn aproape de aici. Sunt atacaţi.

– Cât de mare e grupul de atacatori? întrebă Luke.

– Mic, răspunse ea. Destul de mic. Nu-ţi pot spune un număr.

– Hai să mergem să vedem, spuse Luke, şi porni în frunte, urmat de Dalt.

– Trei sau patru, îmi şopti Nayda, dar sunt fantome ale Modelului. Probabil asta e tot ce poate să facă atât de departe de casă, pe un Drum Negru.

– Au! am spus. Asta îl face periculos.

– Cum aşa?

– Înseamnă că am rude de ambele părţi.

– Se pare de asemenea că fantomele Amberului şi demonii Curţilor sunt doar agenţi, şi asta este o confruntare reală între Logrus şi Model.

– La dracu! Desigur!, am spus. Ar putea foarte uşor să se transforme în aşa ceva. Trebuie să-l avertizez pe Luke în ce ne băgăm.

– Nu poţi. Nu fără să-i spui ce sunt eu.

– Îi voi spune că am aflat singur – că am avut o pătrundere neaşteptată într-o nouă vrajă.

– Dar apoi? De ce parte vei fi? Ce vom face?

– De niciuna! am răspuns. Suntem pe cont propriu, şi împotriva amândorura.

– Eşti nebun! Nu există vreun loc în care să te poţi ascunde, Merle! Puterile îşi împart universul între ele.

– Luke! am strigat. Tocmai am sondat mai departe şi am aflat că atacatorii sunt fantome ale Modelului.

– Serios? strigă el. Crezi că ar trebui să trecem de partea lor? Poate că e mai bine pentru Model să o ia înapoi, decât să pună Curţile mâna pe ea, nu crezi?

– Nu ar trebui folosită în felul ăsta, am spus. Hai să le-o răpim amândurora.

– Sunt de acord cu sentimentele tale, rosti. Dar dacă învingem? Nu-mi prea pasă dacă sunt lovit de un meteorit sau dacă sunt transportat pe fundul celui mai apropiat ocean.

– Atât cât pot fi de sigur, inelul nu-şi extrage puterea din Model sau din Logrus. Sursele lui sunt dispersate prin Umbră.

– Şi? Sunt sigur că nu există ceva potrivit pentru niciunul dintre ei, darmite pentru amândoi.

– Nu, dar îl pot folosi să încep o cursă de eschivare. Drumurile li se vor intersecta dacă hotărăsc să ne urmărească.

– Dar, în cele din urmă, ne-ar descoperi nu?

– Poate, poate nu, am spus. Am câteva idei, dar nu mai avem timp.

– Dalt, ai auzit tot ce a spus? întrebă Luke.

– Am auzit, răspunse Dalt.

– Dacă vrei să te retragi, acum e momentul.

– Şi să pierd ocazia să sucesc coada Unicornului? spuse. Continuă cursa!

Am continuat, şi strigătele se auzeau mai tare pe măsură ce înaintam. Era un fel de sentiment de atemporalitate, deşi – cu sunetele înfundate şi întunericul – era ca şi când am fi călărit pe aici din totdeauna şi vom călări pentru vecie…

Apoi ne-am rotit în jurul unui cot, şi am văzut vârful turnului la distanţă şi am auzit mai multe strigăte. Încetineam pe măsură ce ne apropiam de următoarea cotitură, avansând cu mai multă atenţie, făcându-ne loc printr-o tufă mică de puieţi negri.

În cele din urmă, ne-am oprit, am descălecat, şi am continuat drumul pe jos. Am dat la o parte ultima sferă de protecţie şi am privit în jos spre un versant uşor, către o întindere întunecată, nisipoasă, lângă un turn gri cu trei etaje, cu ferestre cu obloane, cu o intrare strâmtă. A durat un timp până am decifrat întregul tablou.

Se vedeau doi indivizi în formă de demoni, stând de fiecare parte a intrării. Erau înarmaţi şi atenţia lor era concentrată asupra luptei care se desfăşura pe nisipurile din faţa lor. Siluete cunoscute stăteau în capătul îndepărtat al acestei arene improvizate de-o parte şi de alta: Benedict şi-a lovit bărbia, lipsit de expresie; Eric stătea pe vine şi zâmbea; Caine jongla, arunca, palma şi făcea să treacă un pumnal, gânditor, printr-o mişcare obişnuită, cu o expresie de fascinaţie amuzată pe chip. Din vârful turnului, am remarcat dintr-o dată, doi demoni încornoraţi, se aplecară în faţă, cu privirea la fel de concentrată ca cea ale

fantomelor Modelului din Amber.

În mijlocul cercului, Gerard înfrunta un fiu al lui Hendrake, în formă de demon, de aceeaşi înălţime şi mai gros la trup. Părea să fie însuşi Chinaway, despre care se spunea că are o colecţie de peste două sute de cranii ale celor pe care i-a executat. Preferam colecţia lui Gerard de o sută şi ceva de căni, halbe, şi coarne din care să bei, dar fantoma ta va merge, tu, iubitor de copaci, pe o alee englezească, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Amândoi erau dezbrăcaţi până la mijloc şi, după nisipul răscolit din jurul lor am înţeles că erau acolo de ceva vreme. Chinaway încercă să-i pună piedică lui Gerard chiar în acel moment, care-i prinse mâna şi capul când păşi în urma lui, şi-l împinse, rotindu-l. Totuşi, lordul demon se ridică în picioare, şi înaintă imediat, cu braţele întinse, cu mâinile descriind un model sinuos dinaintea lui. Gerard aştepta pur şi simplu într-o poziţie fixă. Chinaway îşi îndreptă degetele cu gheare către ochii lui Gerard şi îi lansă un croşeu în coaste. Gerard îl prinse, totuşi, de umăr, în timp ce Chinaway căzu şi îl prinse aproape de coapsă.

– Hai să aşteptăm, rosti încet Dalt. Vreau să văd.

Luke şi cu mine am încuviinţat amândoi, în timp ce Gerard înhăţă capul lui Chinaway şi Chinaway îşi înfăşură celălalt braţ pe mijlocul lui Gerard. Apoi rămaseră pur şi simplu acolo, muşchii ieşind în evidenţă de sub două piei, una palidă şi netedă, cealaltă roşie şi solzoasă. Plămânii lor suflau ca nişte foaie.

– Presupun că povestea se lungeşte, şopti Luke, şi au decis să lupte campionii între ei.

– Aşa se pare, am zis.

– Coral ar trebui să fie înăuntru deci, nu crezi?

– Aşteaptă un minut.

Am făcut un sondaj rapid în structură, localizând două persoane înăuntru. Apoi am încuviinţat.

– Ea şi un singur paznic, aş spune.

Gerard şi Chinaway încă stăteau ca statuile.

– Acum s-ar putea să fie cel mai bun moment să o înşfăcăm pe Coral, spuse Luke, cât timp toată lumea priveşte lupta.

– Probabil ai dreptate, i-am spus. Lasă-mă să văd dacă mă pot face invizibil. Asta ar putea simplifica lucrurile.

– Okay, rosti după un sfert de minut. Orice ar fi fost ceea ce tocmai ai făcut, a funcţionat. Eşti plecat.

– Chiar sunt, am spus. Revin într-o clipă.

– Cum o vei scoate?

– Mă voi hotărî după ce ajung la ea. Tu doar fii pregătit.

M-am mişcat încet, cu atenţie, ca să nu răscolesc nisipul. Am ocolit cercul trecând prin spatele lui Caine. M-am apropiat de uşa turnului, fără zgomot, verificându-mă constant. Chinaway şi Gerard continuau să stea exact în aceeaşi poziţie, privindu-se şi punând enorm de multă presiune unul asupra celuilalt.

Am trecut printre paznici, intrând în obscuritatea turnului. Era format dintr-o singură cameră rotundă cu o podea din pământ gol, şi piedestaluri de piatră sub fiecare fereastră. O scară ducea către al doilea etaj printr-o gaură în tavan. Coral stătea în stânga mea, întinsă pe o pătură; individul care o păzea atent stătea pe un piedestal, urmărind lupta prin cea mai apropiată fereastră.

M-am apropiat, am îngenuncheat, i-am prins încheietura mâinii să-i simt pulsul. Era tare şi regulat. Am hotărât, totuşi, să n-o trezesc. În loc de asta, am înfăşurat pătura în jurul ei, am ridicat-o în braţe şi m-am ridicat.

Eram pe punctul să extind vraja invizibilă şi să o includ şi pe ea când paznicul de la fereastră se răsuci. Probabil am făcut vreun zgomot când am mişcat-o.

Pentru o clipă, paznicul se holbă la scena cu prizoniera lui plutind lângă el. Apoi deschise gura ca şi când ar fi vrut să dea alarma – lăsându-mi doar opţiunea de a-i zdruncina sistemul nervos spre insensibilitate cu o încărcătură din inelul meu.

Din păcate, se auzi zăngănit de arme când căzu de pe piedestal pe podea. Aproape imediat, am auzit un strigăt de deasupra, urmat de sunetul unei mişcări rapide.

Întorcându-mă, m-am grăbit spre ieşire. A trebuit să încetinesc şi să mă întorc deoarece era prea strâmtă. Nu ştiam ce vor crede gărzile de afară când vor vedea o Coral comatoasă plutind, dar nu vroiam să fiu prins înăuntru. Privind înainte, am văzut că Gerard şi Chinaway păreau a fi în aceeaşi poziţie ca înainte. Câteva secunde mai târziu, totuşi, în timp ce îmi întorceam corpul şi făceam primul pas, veni pe neaşteptate o mişcare bruscă de răsucire a lui Gerard, urmată imediat de un sunet ca acela a unui băţ care trozneşte.

Gerard îşi lăsă mâinile să cadă şi rămase ţanţoş. Corpul lui Chinaway lovi pământul pe partea lui, cu gâtul într-un unghi nefiresc. Eric şi Caine aplaudară. Cele două străji de lângă uşă înaintară. În spatele meu, înăuntru, scara zdrăngănea în cealaltă parte a încăperii. Am auzit un strigăt din direcţia aceea.

Încă doi paşi şi m-am întors, îndreptându-mă către stânga.

Gărzile de afară se grăbeau spre campionul lor prăbuşit. Şase paşi, şi erau mai multe strigăte în spatele meu, pe măsură ce urmăritorii mei se răspândeau în turn; şi erau de asemenea strigăte umane, din cercul ucigaş.

Ştiam că nu puteam să scap de niciunul dintre ei, cărându-mi povara; şi toată acea activitate se interfera cu concentrarea mea până la punctul în care eram incapabil să mai fac operaţii magice. Aşa că am căzut în genunchi, întinzând-o pe Coral pe pământ în faţa mea, m-am întors fără ca măcar să mă ridic şi mi-am desfăcut pumnul stâng, conectându-mi mintea adânc în inel, cerând măsuri extreme pentru a opri puterea cuplului de luptători ai lui Hendrake, care erau doar la câţiva paşi distanţă acum, cu arme ascuţite pregătite să pătrundă şi să taie.

… Şi atunci au fost prinşi în mijlocul flăcărilor. Cred că au ţipat, dar era încă multă gălăgie. Încă doi paşi, poate, şi căzură înnegriţi şi răsucindu-se în faţa mea. Mâna îmi tremura din cauza apropierii de puterile care provocaseră asta; şi nu aveam timp nici măcar să gândesc sau să simt în timp ce ţâşneam către locul nisipos al bătăliei recente şi orice ar mai fi putut veni spre mine din acea direcţie.

Una dintre cele două gărzi care se năpustiseră înainte zăcea arzând mocnit la picioarele lui Eric. Alta – care aparent îl atacase pe Caine – avea adânc înfipt un cuţit în gâtlej, răspândind flăcări în exterior, în sus şi în jos, din gât, pe măsură ce se scufunda încet.

Caine, Eric şi Benedict se răsuciră imediat, holbându-se la mine. Gerard care tocmai îmbrăcase o cămaşă albastră, îşi încătărăma centura la locul ei. Se întoarse şi el exact în momentul în care Caine rosti:

– Şi cine eşti tu, sir?

– Merlin, am răspuns, fiul lui Corwin.

Caine păru de-a dreptul uimit.

– Corwin are un fiu? îi întrebă pe ceilalţi.

Eric ridică din umeri şi Gerard spuse:

– Nu ştiu.

Dar Benedict mă studia.

– Există o asemănare, spuse.

– Adevărat, confirmă Caine. Bine, băiete. Chiar dacă eşti fiul lui Corwin, femeia aceea pe care o porţi, ne aparţine. Tocmai am câştigat-o corect şi onest în urma acestor bine-organizate Jocuri ale Haosului.

Şi, spunând astea, începu să înainteze către mine. Un moment mai târziu, Eric i se alătură. Apoi Gerard începu să calce în urma lor. Nu voiam să le fac niciun rău, chiar dacă era numai nişte fantome, aşa că am făcut un semn şi o linie apăru pe nisip în faţa lor. Imediat, luă foc.

Se opriră.

Dintr-o dată, o siluetă uriaşă apăru în stânga mea. Era Dalt, cu o spadă în mână. Un moment mai târziu, Luke era acolo. Apoi Nayda. Toţi patru îi înfruntam pe ceilalţi patru, peste linia de foc.

– Ea noastră acum, rosti Dalt, şi înaintă un pas.

– Te înşeli, veni răspunsul, şi Eric trecu linia, scoţând arma.

Dalt era cu câţiva inchi mai înalt decât Eric şi avea o îndemânare mai mare. Înaintă imediat. Am aşteptat un fel de tăietură de la lama aia mare pe care o purta, dar preferă un atac cu vârful armei. Eric, folosind o armă mai uşoară, sări într-o parte şi intră pe sub braţul lui. Dalt coborî vârful armei, se duse spre stânga, şi pară lovitura. Cele două arme erau potrivite pentru stiluri foarte diferite – Eric fiind cel mai bun la clasa de floretă, Dalt la clasa de sabie lată. Dalt putea să mânuiască o sabie cu o singură mână, fiind un bărbat suficient de puternic şi de mare. Până şi eu trebuia să mânuiesc sabia cu ambele mâini. Dalt încercă o lovitură îndreptată în sus, de genul celeia pe care un luptător japonez ar numi-o *kiriage.* Eric pur şi simplu făcu un pas înapoi şi încercă o lovitură la încheietura mâinii în timp ce trecea pe lângă el. Dalt dintr-o dată îşi mişcă mâna stângă pe mâner şi execută o orbitoare lovitură cu două mâini de genul celei cunoscute sub numele de *naname giri.* Eric continua să se învârtească, încercând o nouă lovitură la încheietură.

Deodată, Dalt întinse mâna dreaptă şi o lăsă să cadă la loc, în timp ce piciorul drept făcea un pas uriaş semicircular spre spate şi mâna stângă se mişcă în faţă, lăsându-l în poziţia europeană de *en garde,* când acel braţ masiv cu arma pe măsură se întinse imediat, executând o lovitură interioară asupra lamei lui Eric, urmată de o alonjă. Eric pară în timp ce piciorul drept trecu în spatele stângului şi sări înapoi. Chiar şi aşa, am văzut o scânteie când garda spadei fu îndoită. Fentă într-o *sixtă,* totuşi, îndreptă vârful spadei în jos odată cu parada care urmă, întinse braţul într-o *quartă,* ridică spada într-o poziţie ce semăna cu o schemă de apărare, ochind umărul drept în timp ce se apăra, îşi răsuci încheietura, tăindu-l pe Dalt pe antebraţul stâng.

Caine aplaudă, dar Dalt pur şi simplu îşi împreună mâinile şi le

separă din nou, executând un mic salt în timp ce făcea acest lucru, lăsându-l în *en garde.* Eric desenă cercuri în aer cu vârful armei sale şi zâmbi:

– Ce dans ritualic drăguţ ai! rosti.

Apoi Eric atacă, lovitura îi fu parată, se retrase, păşi în lateral, îi plasă lui Dalt o lovitură în rotula genunchiului, rată, apoi într-un timp coordonat perfect se mută şi îşi schimbă poziţia, în timp ce Dalt încercă o lovitură la cap. Transformându-se într-un luptător japonez, cu o dreaptă gigantică, execută o manevră pe care o văzusem în exerciţiile *kumatchi,* cu lama ridicându-se şi căzând pe măsură ce Dalt ataca. Antebraţul drept al lui Dalt se udă brusc, lucru pe care nu l-am observat până când Eric nu şi-a rotit arma, lama ţintind în sus şi în jos, garda acoperindu-i articulaţiile, îndreptându-şi pumnul către falca lui Dalt. Îl lovi apoi în spatele genunchiului, şi-l izbi cu umărul stâng. Dalt se clătină şi căzu. Eric îl lovi imediat în rinichi, cot, coapsă – ultima doar pentru că ratase genunchiul – şi puse cizma pe arma lui Dalt, potrivind-o pe a lui aşa încât să ajungă în dreptul inimii bărbatului.

Am sperat în tot acest timp, mi-am dat seama dintr-o dată, că Dalt îi va trage o bătaie zdravănă lui Eric – nu doar pentru că el era de partea mea şi Eric nu, dar mai ales din cauza necazurilor pe care Eric i le-a provocat tatălui meu. Pe de altă parte, m-am îndoit că erau prea mulţi oameni cu mai mult curaj în luptă. Din păcate, doi dintre ei stăteau de partea cealaltă a liniei pe care o trasasem. Gerard putea să-l învingă. Benedict, Maestru al Armelor în Amber, l-ar fi putut bate cu orice armă. Oricât încercam nu reuşeam să văd că avem prea multe şanse împotriva lor, a tuturor, cu Caine implicat în apărare – nici măcar cu o *ty'iga* de partea noastră. Şi dacă i-aş fi spus lui Eric că Dalt este fratele lui vitreg, asta nu l-ar fi domolit, chiar dacă m-ar fi crezut.

Aşa că am luat singura decizie pe care o puteam lua. Erau, pană la urmă, doar fantome ale Modelului. Adevăraţii Gerard şi Benedict erau în altă parte în acest moment şi n-ar fi păţit nimic, indiferent ce le-aş fi făcut dublurilor lor de aici. Eric şi Caine erau, bineînţeles morţi demult, Caine fiind eroul fratricidului din războiul Prăbuşirii Modelului şi subiect al unei statui recente pe Grand Concourse, cu ocazia asasinării lui de către Luke pentru uciderea tatălui său. Şi Eric, bineînţeles, a avut o moarte eroică pe pantele Kolvirului, salvându-l, presupun, să moară de mâna tatălui meu. Istoria sângeroasă a familiei mele îmi inunda

creierul în timp ce ridicam inelul ca să îi dau o adnotare, chemând iar valurile de incinerare care îmi luaseră două dintre rudele Hendrake.

Îmi simţeam braţul ca şi când cineva l-ar fi pocnit cu o bâtă de baseball. Un firicel de fum se ridică din inel. Pentru o clipă, cei patru unchi ai mei rămaseră nemişcaţi. Şi al cincilea rămăsese cu faţa în sus.

Apoi încet, Eric îşi ridică arma. Şi continuă să o ridice în timp ce Benedict, Caine şi Gerard le trăgeau din teacă pe ale lor. Se încordă când o ţinu în faţă. Ceilalţi făcură la fel. Semăna ciudat de bine cu un salut; şi ochii lui Eric îi întâlniră pe ai mei.

– Te cunosc, spuse.

Apoi toţi făcură gestul până la capăt, se topiră, se topiră, se preschimbară în fum, şi dispărură.

Dalt sângera, braţul mă durea, şi mi-am dat seama de ce se întâmplă chiar cu câteva momente înainte ca Luke să ofteze şi să strige:

– În direcţia aia!

Linia mea de foc dispăruse de ceva timp, dar pe lângă semnul pe care îl lăsase, acolo unde stătuseră neamurile mele, aerul începuse să tremure.

– Acela ar trebui să fie Modelul, i-am spus lui Luke, semnalul de venire.

Un moment mai târziu, Semnul Modelului plutea în faţa noastră.

– Merlin, spuse, cu siguranţă, circuli mult.

– Viaţa mea a devenit foarte plină în ultima vreme, am spus.

– Mi-ai urmat sfatul şi ai părăsit Curţile.

– Da, mi s-a părut prudent.

– Dar nu îţi înţeleg scopurile aici.

– Ce-i de înţeles?

– Ai luat-o pe lady Coral din mâinile agenţilor Logrusului.

– Aşa e.

– Dar apoi ai încercat să o ţii departe şi de agenţii mei.

– Şi asta e, de asemenea, corect.

– Trebuie că ţi-ai dat seama deja că deţine ceva care contribuie la echilibrul nostru de putere.

– Da.

– De ce?

– De ea îmi pasă. Are drepturi şi sentimente. O tratezi ca pe o jucărie.

– Adevărat. Îi recunosc calităţile umane, dar din păcate a căpătat ambele atribute.

– Atunci vă voi nega-o amândurora. Nimic nu va fi schimbat, din moment ce niciunul dintre voi nu o are acum, oricum. Dar o voi scoate din joc.

– Merlin, eşti o piesă mai importantă ca *ea,* dar eşti în continuare doar o piesă şi nu-mi vei dicta mie. Înţelegi asta?

– Îmi înţeleg valoarea în faţa ta, am spus.

– Nu prea cred, răspunse.

Mă întrebam chiar atunci cât de puternic era în realitate în acest loc. Părea evident că la nivelul răspândirii energiei, fusese necesar să-şi elibereze cele patru fantome ca să fie capabil să se manifeste aici. Să am curajul să mă opun lui cu fiecare canal al inelului deschis? Nu încercasem niciodată să deschid toate sursele Umbrei care îl controlau simultan. Dacă făceam asta, şi dacă mă mişcăm foarte repede, puteam oare să ieşim toţi de acolo înainte ca Modelul să reacţioneze? Dacă nu puteam, puteam să lovesc prin tot ce se ridica în faţa mea ca să ne oprească? Şi dacă reuşeam – prin orice mijloc – spre ce loc ar trebui să ne îndreptăm?

În cele din urmă, cum ar putea asta să influenţeze atitudinea Modelului faţă de mine?

(... dacă nu eşti mâncat de ceva mai mare, vino să-mi spui povestea ta într-o seară.)

La naiba, m-am hotărât. Este o zi bună să-ţi faci o listă *à la carte.*

Am deschis toate canalele.

Era ca şi cum aş fi alergat pe o pistă bună şi un zid de cărămidă a apărut pe neaşteptate la şase inci în faţa mea. Am simţit lovitura şi am leşinat.

Zăceam pe o piatră cu suprafaţa netedă şi rece. Era o aglomerare teribilă a energiilor în minte şi trup. Am intrat în sursa lor şi le-am preluat controlul, transformându-le în ceva care să nu-mi ameninţe minţile. Apoi am deschis un ochi, încet.

Cerul era foarte albastru. Am văzut o pereche de cizme, stând la câteva zeci de centimetri distanţă, cu spatele la mine. Le-am recunoscut a fi ale Naydei şi, întorcând uşor capul, am văzut că ea le purta. Tot atunci l-am văzut pe Dalt întins la câţiva yarzi distanţă în stânga mea.

Nayda respira greu, şi viziunea Logrusului arătă o lumină palidă, roşie deasupra mâinilor ei tremurânde, ameninţător.

Sprijinindu-mă în cotul stâng şi cercetând-o atent, am văzut-o stând între mine şi Semnul Modelului, care plutea în aer cam la trei metri distanţă.

Când vorbi din nou a fost prima dată când l-am auzit exprimând ceva amuzant:

– Îl vei proteja pe el împotriva mea?

– Da, răspunse ea.

– De ce?

– Am făcut asta atât de multă vreme încât ar fi o ruşine să-l dezamăgesc când chiar are nevoie.

– Creatură a Iadului, ştii în ce situaţie te afli? întrebă.

– Nu, răspunse ea.

Am privit dincolo de ei spre un cer de un albastru pur. Suprafaţa pe care zăceam era o zonă stâncoasă, probabil ovală ca formă, fără nicio deschidere. O întoarcere rapidă a capului îmi arătă că seamănă puţin cu o panoramă montană, totuşi, câteva scobituri în ţărm indicând posibile peşteri. Am văzut de asemenea cum Coral zăcea în spatele meu. Adăpostul nostru din piatră se întindea pe câteva sute de metri. Şi am văzut mişcare dincolo de Nayda şi Semnul Modelului. Luke tocmai se târâse să ajungă în genunchi.

Aş fi putut răspunde întrebării puse Naydei, dar nu vedeam niciun avantaj în asta. Nu atunci când ea făcea o treabă atât de bună atrăgând atenţia răpitorului nostru şi oferindu-ne un răgaz crucial.

În stânga mea, am văzut pe piatră scântei roz-aurii şi, deşi nu mai fusesem niciodată aici, am recunoscut descrierea din povestea tatălui meu şi am recunoscut ca fiind locul Modelului primar, cea mai adâncă formă de realitate care subliniază natura Amberului însuşi.

M-am rostogolit în patru labe, şi m-am târât câţiva paşi, spre mare, dinspre Model.

– Eşti la celălalt capăt al Universului, *ty'iga,* în locul celei mai mari puteri ale mele.

Dalt gemu şi se rostogoli, se ridică în picioare, îşi masă ochii cu palmele mâinilor.

Puteam să simt ceva ca o vibraţie chiar la sfârşitul sunetelor venite de la Nayda acum, şi întreaga ei formă căpătase acea strălucire roşiatică. Ştiam că va muri dacă atacă Semnul, şi mi-am dat seama că l-aş ataca chiar eu dacă ar fi omorât-o.

Am auzit un mormăit de la Coral.

– Nu-mi vei răni prietenii, spuse Nayda.

M-am întrebat atunci, dacă mă putea doborî înainte să pot folosi inelul, şi să ne prindă imediat în strânsoarea sa puternică. Asta înseamnă oare că aş fi putut avea o şansă împotriva lui, acolo pe teritoriul Logrusului unde era mai slăbit?

– Creatură a Diavolului, i se adresă ei, un gest atât de patetic şi tâmpit ca al tău sfârşesc în eroism. Simt un oarecare ataşament pentru tine. Mi-aş dori să am un astfel de prieten. Nu, nu le voi face niciun rău prietenilor tăi. Dar trebuie să-i reţin pe Coral şi pe Merlin aici ca dovezi ale puterii, şi pe voi ceilalţi din motive politice, până când această luptă cu adversarii mei se va potoli.

– Să ne opreşti? spuse ea. Aici?

– Sunt locuri confortabile printre pietre, spuse.

M-am ridicat încet în picioare, bâjbâind la centură după pumnal.

Luke se ridică în picioare şi se îndreptă către Coral, îngenunchind lângă ea.

– Eşti trează? întrebă el.

– Cam aşa ceva, răspunse.

– Te poţi ridica?

– Poate.

– Lasă-mă să te ajut.

Dalt se ridică în timp ce Luke o ajuta pe ea. Am continuat să mă târăsc spre desen. Unde era Dworkin când chiar aveam nevoie de el?

– Puteţi intra în peşterile din spatele vostru şi să vă inspectaţi camerele, spuse Semnul. Dar, mai întâi de toate trebuie să renunţi la inelul acela, Merlin.

– Nu, acum abia este timp pentru despachetat şi să mă fac confortabil, am răspuns, desfăcând mâna stângă cu pumnalul şi făcând ultimul pas. Nu vom sta mult.

Un sunet ca un mic tunet ieşi din Semnul Modelului, dar fără fulger, aşa cum gândisem. Acum a realizat ce aveam în mână şi unde îl ţineam.

– Un lucru pe care l-am învăţat de la tatăl lui Luke, i-am explicat. Hai să vorbim.

– Da, spuse Semnul Modelului, ca fiinţe rezonabile ce suntem. Doriţi perne?

Imediat, trei astfel de obiecte apărură lângă noi.

– Mulţumesc, am spus, luând una verde. În mod sigur mi-ar

prinde bine un ceai rece.
– Vrei zahăr?

11

Aşezat pe o pernă, cu pumnalul lângă mine, am trecut mâna stângă peste Model, cu palma făcută cupă plină cu sânge. Semnul Modelului plutea în aer în faţa mea, părând, pentru o clipă să fi uitat de Coral, Nayda, Dalt şi Luke. Am sorbit din paharul îngheţat din mâna mea dreaptă, un fir de mentă proaspătă vizibilă printre gheaţă.

– Prinţe Merlin, rosti Semnul, spune-mi ce doreşti, şi dă-ne voie să rezolvăm această problemă repede. Eşti sigur că nu ar fi nevoie de un şerveţel să-l pui în punctul sensibil? Nu ţi-ar micşora capacitatea de negociere, dacă nu te-ai mai gândi la ea. Dar ar ajuta la evitarea accidentelor.

– Nu, e okay, am spus, gesticulând pe jumătate, cu mâna plină de sânge, aşa încât să se scuture conţinutul, o linie mică roşie alunecând spre încheietură. Mulţumesc, oricum.

Semnul Modelului vibră, se linişti.

– Prinţe Merlin, ţi-ai spus punctul de vedere, spuse. Dar nu cred că sesizezi adevăratele implicaţii ale ameninţării tale. Câteva picături din sângele tău asupra desenului meu fizic ar putea deranja funcţionarea universului.

Am încuviinţat.

– Ştiu, am spus.

– Foarte bine, răspunse. Expune-ţi cererile.

– Libertatea noastră, am spus. Lasă-ne să plecăm şi rămâi intact.

– Îmi dai puţine alternative, dar asta se aplică şi prietenilor tăi.

– Ce vrei să spui?

– Îl poţi trimite pe Dalt oricând doreşti, spuse. Cât despre doamna demon, o eliberez cu regrete, întrucât simt că ar fi fost o companie plăcută…

Luke o privi pe Nayda.

– Care este treaba cu această domnă demon până la urmă, creatură a Diavolului? întrebă el.

– Păi sunt câteva lucruri pe care nu le ştii despre mine…, răspunse ea.

– E o poveste lungă?

– Da.
– E o datorie? Sau chiar mă placi?
– Nu eşti o datorie şi chiar te plac.
– Apoi vom auzi povestea mai târziu, spuse el.
– Precum am spus, trimite-o, continuă Semnul. Şi pe Dalt. Şi pe Luke. Voi fi fericit să-i trimit pe toţi trei oriunde doreşti. Dar te-ai gândit vreo clipa că acest loc este pentru tine şi Coral cel mai sigur pentru moment?
– Poate. Poate nu, am răspuns. Coral, ce părere ai?
– Scoate-mă de aici, spuse.
– E suficient de clar, i-am spus. Acum…
– Aşteaptă. Vrei să fii corect cu prietenii tăi, nu-i aşa?
– Bineînţeles că vreau.
– Atunci lasă-mă să le punctez câteva lucruri la care probabil nu s-au gândit.
– Dă-i drumul!
– Doamnă, spuse, cei de la Curţile Haosului vor ochiul dumneavoastră. Sentimentele dumneavoastră cu privire la această situaţie nu contează. Dacă acest obiectiv poate fi atins numai prin luarea dumneavoastră ca prizonier, atunci asta se va face.
Coral râse încet.
– Alternativa fiind să rămân prizoniera ta? întrebă ea.
– Gândeşte-te la tine ca la un oaspete. Îţi voi asigura tot confortul. Desigur, există un câştig pozitiv pentru mine în această afacere – exceptând faptul că îi refuz adversarului prezenţa ta. Recunosc asta. Dar trebuie să alegi pe unul dintre noi, altfel altcineva va pune mâna pe tine.
Am privit spre Coral care clătină uşor din cap.
– Deci ce va fi? am întrebat.
Coral se apropie şi îşi puse mâna pe umărul meu.
– Scoate-mă de aici, spuse.
– I-ai auzit, i-am spus. Toată lumea pleacă.
– Vă cer cu înfocare încă un moment de indulgenţă, spuse Semnul.
– Pentru ce?
– Gândiţi-vă. Alegerea între mine şi Logrus nu e o chestiune pur politică – selectarea acestei persoane pentru o sarcină particulară. Eu şi adversarul meu reprezentăm două principii fundamentale după care e organizat universul. Ne poţi identifica sub diferite nume şi adjective din majoritatea limbilor şi zeci de

discipline, dar reprezentăm de fapt Ordinea şi Haosul, Apolonicul şi Dionisiacul, dacă vrei; raţiunea şi simţirea, dacă preferi; nebunia şi judecata sănătoasă; lumina şi întunericul; semnul şi zgomotul. Oricât ar indica aparenţele, în realitate niciunul dintre noi nu caută exterminarea celuilalt. Moarte rapidă sau o minge de foc, clasicism sau anarhie, fiecare dintre noi urmăreşte un singur drum, şi fără celălalt totul ar duce către o fundătură. Amândoi ştim asta şi jocul pe care îl jucăm de la început e de departe un lucru mult mai subtil în ultimă instanţă, pentru a fi judecat numai estetic.

– Acum, am câştigat un avantaj important asupra adversarului meu de demult, pentru prima dată de secole. Sunt acum în ipostaza de a putea îndeplini o dorinţă istorică a Umbrei – o epocă de mare înflorire a civilizaţiei şi culturii care nu va fi niciodată uitată. Dacă balanţa ar fi înclinată în partea cealaltă, am contempla o perioadă cel puţin egală cu perioada epocii de gheaţă. Când am vorbit de tine ca piesă dintr-un joc nu a fost ca sa-ţi minimalizez rolul în acest joc. Pentru că e un moment de mare fluiditate, când Giuvaierul şi omul care va fi rege vor face diferenţa. Stai alături de mine, şi îţi garantez Epoca de Aur de care ţi-am vorbit, din care tu vei face parte. Pleacă, şi vei fi strivit de alţii. Întunericul şi dezordinea vor urma. Ce preferi?

Luke zâmbi.

– Mi se pare că mi se vând gogoşi când aud toate astea, spuse. Restrânge-o la o simplă opţiune. Fă-i să creadă că e a lor.

Coral mă strânse de umăr.

– Mergem, am spus.

– Foarte bine, rosti Semnul. Spune-mi unde vreţi să mergeţi, şi vă trimit pe toţi acolo.

– Nu pe toţi, rosti brusc Luke. Doar pe ei.

– Nu înţeleg. Şi tu?

Scoase un pumnal şi îşi crestă palma. Avansă şi stătu lângă mine, întinzându-şi mâna şi el deasupra Modelului.

– Dacă plecăm, doar trei dintre noi vor ajunge, spuse. Eu voi rămâne aici şi îţi voi ţine companie până când îi vei transporta pe prietenii mei.

– Cum vei şti că am făcut-o în condiţii satisfăcătoare?

– Bună întrebare, spuse. Merle, ai un set de Atuuri cu tine?

– Da.

Le-am scos şi i le-am arătat.

– Încă mai ai unul de-al meu acolo?

– Ultima dată când m-am uitat, aveam.

– Atunci scoate-l şi ţine-l pregătit. Ghiceşte-ţi următoarea mişcare înainte să dispari. Ţine legătura cu mine până reuşeşti.

– Dar tu, Luke? Nu poţi sta acolo pentru totdeauna ca o ameninţare sângeroasă pentru Ordine. E numai o sitUţie temporară. Va trebui să renunţi la poziţia ta mai devreme sau mai târziu, şi când vei face asta…

– Încă mai ai cărţi de alea ciudate în pachetul ăla?

– Ce vrei să spui?

– Cele la care te-ai referit cândva ca fiind Atuurile Morţii.

Am scormonit printre ele. Erau aproape de fund.

– Da, am spus. Frumos realizate. Nu le-aş fi aruncat.

– Chiar crezi?

– Mda. Reuneşte o sumă de chestii bune ca toate astea, şi îţi organizez o expoziţie în Amber.

– Vorbeşti serios? Nu spui asta doar pentru că…

Semnul Modelului scoase un mormăit puternic.

– Toată lumea se crede critic de artă, remarcă Luke. Okay. Scoate toate Atuurile Morţii.

Am făcut-o.

– Amestecă-le puţin. Ţine-le cu faţa în jos, te rog.

– Bine.

– Fă-le evantai.

Se aplecă, luă o carte.

– Bine, spuse. Am intrat în joc. Oricând eşti pregătit, spune-i unde să te ducă. Menţine legătura. Hei, Modelule, vreau şi eu un ceai rece.

Un pahar îngheţat apăru lângă piciorul lui drept. Se aplecă şi îl luă, sorbi din el.

– Mulţumesc.

– Luke, spuse Nayda, nu înţeleg ce se petrece. Ce se va întâmpla cu tine?

– Mai nimic, răspunse. Nu plânge după mine, doamnă demon. Te voi vedea mai târziu.

Mă privi şi ridică din sprânceană.

– Trimite-ne în Jidrash, am spus, în Kashfa – în zona deschisă dintre palat şi biserică.

Am ţinut Atuul lui Luke în mâna mea stângă udă, lângă inelul care bâzâia. Am simţit cartea răcindu-se în timp ce Luke spuse:

– L-ai auzit.

Şi lumea se răsuci şi se desrăsuci, şi se făcu o dimineaţă cu un

vânt aspru în Jidrash. L-am privit pe Luke prin Atuul său. Am deschis un canal după altul al inelului.

– Dalt, s-ar putea de asemenea să te las aici, am spus. Şi pe tine, Nayda.

– Nu, spuse uriaşul, când Nayda rosti:

– Mai ai răbdare un minut.

– Sunteţi amândoi acum în afara pericolului, i-am explicat. Nicio parte nu vrea nimic de la voi. Dar trebuie să o duc pe Coral undeva în siguranţă. Şi pe mine, de asemenea.

– Eşti un centru al acţiunii acum, spuse Nayda, şi îl pot ajuta pe Luke, ajutându-te pe tine. Ia-mă cu tine.

– La fel cred şi eu, spuse Dalt. Încă îi sunt dator vândut lui Luke.

– Okay, am spus. Hei Luke! Ai auzit toate astea?

– Da, răspunse. Mai bine ai rezolva situaţia. La dracu! Am răsturnat…

Atuul lui se înnegri.

Nu aşteptam îngeri răzbunători, limbi de foc, săgeţi luminoase sau deschiderea pământului. Ne-am scos din zona interzisă foarte repede.

***

M-am tolănit pe iarba verde de sub marele copac. Şomoioage de ceaţă treceau prin apropiere. Modelul lui Tata strălucea lângă mine. Jurt stătea cu picioarele încrucişate pe capota maşinii, cu spada pe genunchi. Sări pe pământ când ne-am făcut apariţia. Corwin nu era în câmpul nostru vizual.

– Ce se întâmplă? mă întrebă Jurt.

– Sunt lovit, obosit şi sleit. Voi sta întins aici, şi mă voi holba la ceaţă, până când mintea mea va începe să zboare, am spus. Fă cunoştinţă cu Coral, Nayda şi Dalt. Ascultă-le povestea şi spune-le-o pe-a ta, Jurt. Nu mă trezi pentru sfârşitul lumii decât dacă sunt nişte efecte speciale foarte bune.

Am început să fac ceea ce am promis, sub acordul unei ghitare plăcute şi vocea îndepărtată a Sarei K. Iarba era minunat de moale. Ceaţa sclipea prin creierul meu. Totul se coloră în negru.

Şi apoi, şi apoi…… Şi apoi, domnule…

Mergând. Mergeam, aproape plutind, printr-un mall californian pe care obişnuiam să-l frecventez. Grupuri de copii, cupluri cu copilaşi, femei cu pachete, treceau, cuvinte sufocate de sunete venite de la difuzorul unui magazin de muzică. Gropi care adăposteau oaze, mirosuri de delicatese, reclame promiţând

promoţii.

Mergând. Am trecut de farmacie. Am trecut de magazinul de încălţăminte. Am trecut de magazinul de dulciuri…

Coridor îngust, spre stânga. Nu-l remarcasem niciodată. Trebuie să cotesc…

Ciudat că acolo ar fi trebuit să fie un covor – şi lumânări în sfeşnice mari, şi tigve, şi candelabre deasupra unui scrin îngust. Pereţii străluceau cu…

M-am întors.

Nu mai era nimic în spate. Mallul dispăruse. Coridorul se termina în acea direcţie, într-un zid. Un mic goblen atârna de el, zugrăvind nouă siluete care se uitau la mine. Am ridicat din umeri şi m-am întors din nou.

– Încă a mai rămas ceva din vraja ta, Unchiule, am remarcat. Hai s-o folosim, atunci.

Mergând. În linişte acum. Înainte. Spre locul în care străluceau oglinzile. Văzusem locul ăsta cu mult timp în urmă, îmi aminteam, deşi structura sa – am realizat dintr-o dată – nu era ceva caracteristic Castelului Amber. Era chiar acolo, în amintire – eul meu mai tânăr mergea pe acest drum, neînsoţit – dar preţul acestor amintiri va fi pierderea controlului aici, ştiam. Din păcate, am eliberat imaginea şi mi-am orientat atenţia către oglinda ovală din stânga mea.

Am zâmbit. La fel făcu şi imaginea mea. Am scos limba şi am primit în schimb acelaşi salut.

Am înaintat. După numai câţiva paşi, mi-am dat seama că imaginea din oglindă era a eului meu în formă de demon, nu a persoanei mele.

Un uşor zgomot de dres al vocii se auzi în dreapta mea. Întorcându-mă în acea direcţie, l-am văzut pe fratele meu Mandor într-un romb negru.

– Dragă băiatule, spuse, regele e mort. Trăiască Augusta ta persoană, de îndată ce te vei urca pe tron. Ai face bine să te grăbeşti să ajungi la încoronare până la Sfârşitul Lumii, cu sau fără mireasa Giuvaierului.

– Ne-am lovit de câteva mici probleme, am spus.

– Nimic nu merită rezolvare acum. Prezenţa ta la Curţi este de departe mult mai importantă.

– Nu, prietenii mei sunt, am spus.

Un zâmbet trecător îi atinse buzele.

– Te vei afla în poziţia ideală pentru a-ţi apăra prietenii, spuse,

şi să faci ce doreşti cu duşmanii.

– Mă voi întoarce, am spus, curând. Dar nu ca să fiu încoronat.

– Cum doreşti, Merlin. Prezenţa ta e dorită.

– Nu promit nimic, am spus.

Chicoti şi oglinda se goli.

M-am întors. Am mers mai departe. Mai mult râs. Din stânga. Al mamei mele. Dintr-un chenar de flori roşii gravate, privea la mine, cu o privire foarte amuzată pe chip.

– Caută-l în Infern! spuse. Caută-l în Infern!

Am trecut mai departe şi râsul continuă să se audă pentru un timp.

– Şşşttt!

În dreapta mea, o oglindă lungă, îngustă, tivită cu verde.

– Maessstre Merlin, spuse, am cercetat, dar lumina-fantomei nu a trecut prin faţa mea.

– Mulţumesc, Glait. Continuă să cercetezi, te rog.

– Da. Trebuie ssă sstăm împreună într-un loc călduros la noapte şi să bem lapte şi ssă vorbim despre timpurile trecute.

– Ar fi frumos. Da, trebuie. Dacă nu suntem mâncaţi de ceva mai mare.

– S-s-s-s-s!

Oare era un râs?

– Vânătoare plăcută, Glait.

– Daaa. S-s-s!

... Şi mai departe. Mergând.

– Fiu al Amberului. Purtător al inelului – se auzi dintr-o nişă întunecată din stânga mea.

M-am oprit şi am privit. Cadrul era alb, sticla era gri. Înăuntru era un bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Cămaşa lui era neagră şi decoltată la gât. Purta o vestă maron din piele, cu părul blond, cu ochii probabil verzi.

– Da?

– Un inel a fost ascuns în Amber, afirmă el, pentru ca tu să-l găseşti. Deţine puteri mari. Are de asemenea o serie de vrăji care vor determina posesorul să se comporte diferit în diverse situaţii.

– Bănuiam asta, am spus. Ce este setat să facă?

– Purtat înainte de Swayvill, regele Haosului, îl va forţa pe succesorul ales să ocupe tronul, să se comporte într-un anumit fel şi să fie supus sugestiilor anumitor persoane.

– Acestea fiind?

– Femeia care râdea şi striga „Caută-l în Iad”. Omul în negru care îţi doreşte întoarcerea.
– Dara şi Mandor. Au aruncat aceste vrăji asupra lui?
– Exact aşa. Şi bărbatul ţi-a lăsat sarcina să-l găseşti.
– Urăsc să renunţ la chestia asta chiar acum, am spus, când se dovedea atât de util. Există vreo cale să ridicăm vraja?
– Bineînţeles. Dar nu ar trebui să conteze pentru tine.
– De ce nu?
– Inelul pe care îl porţi nu este cel despre care am vorbit.
– Nu înţeleg.
– Dar vei înţelege. Nu te teme.
– Cine eşti, domnule?
– Numele meu e Delwin, şi s-ar putea să nu ne mai întâlnim vreodată – doar dacă unele puteri mai vechi nu se vor elibera.
Ridică mâna, şi am văzut că şi el, de asemenea, purta un inel. Îl îndreptă către mine.
– Atinge-ţi inelul de al meu, ordonă. Apoi îi vei spune să te aducă la mine.
L-am ridicat pe al meu şi l-a îndreptat către sticlă. În acel moment au părut să se atingă, se produse un fulger de lumină şi Delwin dispăru.
Mi-am lăsat mâna să cadă. Am continuat să merg. Într-un impuls, m-am oprit în faţa unui dulap şi am deschis un sertar.
L-am privit. Părea că nu se putea pune problema să preia cineva acest loc. Dulapul conţinea o reprezentare miniaturală, la scară redusă a capelei tatălui meu – cu cărămizi colorate, mici lumânări aprinse, chiar şi o machetă a Grayswandir pe altar.
– Răspunsul stă în faţa ta, dragă prietene, veni o voce răguşită pe care ştiam că n-o cunosc.
Am ridicat privirea spre o oglindă cu marginea de culoarea levănţicăi pe care nu o văzusem atârnând deasupra dulapului. Femeia din interior avea păr lung, negru ca tăciunele şi ochii atât de negri, încât nu puteam vedea unde se termină pupilele şi unde încep irişii. Trăsăturile feţei erau foarte pale, accentuate poate de umbra roz a ochilor şi culoarea buzelor. Ochii aceia…
– Randa! am spus.
– Îţi aminteşti! Îţi aminteşti de mine.
– … Şi zilele noastre cu dansul oaselor, am spus. Ai crescut şi eşti frumoasă. M-am gândit la tine de curând.
– Şi am simţit atingerea privirii tale în timp ce dormeam, Merlin al meu. Îmi pare rău că ne-am despărţit aşa, dar părinţii mei…

– Înţeleg, am spus. M-au crezut demon sau vampir.

– Da. Îşi întinse mâna palidă prin oglindă, o apucă pe a mea, trăgând-o către ea. Prin sticla transparentă, a apăsat-o pe buze. Erau reci. Ei preferau să cunosc fii şi fiice de femei şi bărbaţi din lumea oamenilor, mai degrabă decât din specia noastră.

Când zâmbi, i-am remarcat colţii. Nu erau vizibili în copilărie.

– Dumnezeule! Arăţi uman! spuse ea. Vino să mă vizitezi în Wildewood într-o zi!

Impulsiv, m-am aplecat în faţă. Buzele noastre s-au întâlnit în oglindă. Orice ar fi fost ea, fusesem cândva prieteni.

– Răspunsul stă în faţa ta, repetă. Vino să mă vezi!

Oglinda se înroşi şi ea dispăru. Capela stătea neschimbată în dulap. L-am închis şi m-am întors.

Mergând. Oglinzi în dreapta. Oglinzi în stânga. Numai eu printre ele.

Apoi…

– Ei, ei, nepotule. Eşti confuz?

– Ca de obicei.

– Nu pot spune cât te învinovăţesc.

Ochii îi erau batjocoritori şi şireţi, părul roşu ca al surorii sale Fiona sau al fratelui mai mic Brand. Sau ca al lui Luke.

– Bleys, am spus, ce naiba se întâmplă?

– Am restul mesajului lui Delwin, spuse, căutând în buzunar şi întinzând mâna. Poftim!

Am întins mâna în oglindă şi l-am luat. Era un alt inel, ca cel pe care îl purtam.

– E cel despre care a vorbit Delwin, spuse. Nu trebuie să-l porţi niciodată.

L-am studiat câteva momente.

– Ce se presupune că trebuie să fac cu el? am întrebat.

– Pune-l în buzunar. Vei afla de la el când îl poţi folosi.

– Cum ai venit până aici cu el?

– L-am schimbat după ce Mandor l-a lăsat, pentru cel pe care îl porţi acum.

– Dar câte sunt până la urmă?

– Nouă, răspunse.

– Presupun că ştii totul despre ele.

– Mai mult decât suficient.

– Nici nu ar fi greu. Presupun că nu ştii unde e tatăl meu?

– Nu. Dar tu ştii. Prietena ta cu gusturi sângeroase ţi-a spus.

– Ghicitori, am spus.

– E întotdeauna preferabil decât să nu primeşti niciun răspuns, răspunse.

Apoi dispăru şi am continuat să merg. După o vreme, şi asta dispăruse.

Plutesc. Negru. Bine. Atât de bine…

Un pic de lumină îşi croi drum printre gene. Le-am închis la loc. Dar tunetul bubui şi, după o vreme, lumina pătrunse încă o dată.

Linii întunecate maronii, culmi înalte, păduri de ferigi…

Un pic mai târziu capacitatea mea de evaluare a percepţiilor se trezi şi îmi semnală că zăceam pe o parte, holbându-mă la fisura din pământ dintre o pereche de rădăcini ale copacului, pâlcuri de iarbă în picăţele ici şi colo de-a lungul panoramei.

… Şi am continuat să mă holbez, şi a venit dintr-o dată o strălucire ca a unui fulger urmată imediat de bubuitul unui tunet. Pământul păru a se înfiora. Am auzit răpăitul ploii peste frunzele copacilor, peste capota unei maşini. Am continuat să mă holbez la cea mai largă crăpătură care traversa valea pe care o priveam.

… Şi mi-am dat seama că ştiam.

Era ştiinţa amorţită a trezitului din somn. Sursa emoţiei încă moţăia. La distanţă puteam auzi voci familiare într-o conversaţie moale. Puteam auzi, de asemenea, sunetele tacâmurilor pe porţelan. Stomacul meu se va trezi imediat, ştiam, şi mă voi alătura lor. Deocamdată, nu era foarte plăcut să zac înfăşurat în manta, ascultând ploaia delicată şi ştiind…

M-am întors în lumea mea microscopică şi canionul ei întunecat…

Pământul se cutremură din nou, de această dată fără intervenţia fulgerului sau a tunetului. Şi continuă să se cutremure. Acest lucru mă irita deoarece îmi deranja prietenii şi rudele, făcându-i să ridice vocile în ceva care semăna cu o alarmă. De asemenea a trezit un reflex californian adormit, când eu nu voiam decât să mă tolănesc şi să-mi savurez noua mea informaţie.

– Merlin, eşti treaz?

– Da, am spus, ridicându-mă dintr-o dată, frecându-mi ochii repede, şi trecându-mi mâinile prin păr.

Era fantoma tatălui meu care îngenunchease lângă mine, care tocmai mă scuturase de umăr.

– Se pare că avem o problemă, spuse, chiar cu foarte mari ramificaţii.

Jurt stând în spatele lui, imi făcu semn cu capul de mai multe ori. Pământul se zdruncină încă o dată, crengi şi frunze cădeau peste noi, bolovani, pământ roşu, ceţurile se agitau. Am auzit un vas spărgându-se în apropierea feţei de masă grele cu roşu şi alb, deasupra căreia Luke, Dalt, Coral şi Nayda stăteau mâncând.

Mi-am desfăcut mantia şi m-am ridicat în picioare, constatând că cineva îmi scosese cizmele în timp ce dormeam. Le-am încălţat. Urmă apoi o altă trepidaţie şi m-am sprijinit de copac.

– Aceasta este problema? am spus. Sau este ceva mai mare?

Mă privi nedumerit. Apoi:

– Demult, când am desenat Modelul, spuse, nu aveam nicio cale să aflu că această zonă era defectă, sau că ceva de acest gen se va întâmpla vreodată. Dacă aceste şocuri vor sparge Modelul – suntem terminaţi – în mai multe moduri. Aşa cum înţeleg eu, acel inel pe care îl porţi poate să extragă cantităţi enorme de energie. Există vreo cale prin care ai putea să-l foloseşti pentru a preveni această chestie?

– Nu ştiu, i-am spus. Nu am încercat niciodată ceva asemănător.

– Află repede, bine? spuse.

Dar îmi storceam deja creierii cu privire la cercurile de metal care-şi dădeau viaţă unul altuia. Apoi l-am înhăţat pe cel mai plin de energie, umplându-mă cu energie în corp şi minte. Aprinderea completă a motorului, cu mine pe scaunul şoferului, m-am transformat într-un mecanism, extinzând o linie de forţă din inel jos în pământ.

Am căutat mult timp să găsesc o metaforă convenţională a oricărui lucru subiectiv pe care l-aş putea descoperi.

… Sărind de pe plajă în ocean – cu valurile care îmi gâdilau stomacul, pieptul – simţind cu degetele pietrele, atingerea algelor mării. … Uneori o piatră se va rostogoli, va aluneca, se va lovi de o alta, va aluneca… Nu puteam să văd fundul cu ochii. Dar am văzut pietrele, iarba de mare, în ordinea şi mişcarea lor identică, văzându-le atât de clar de parcă adâncurile ar fi fost pe deplin luminate.

Simţeam, simţeam acum, jos în adâncuri, o singură atingere cu vârful piciorului moale precum un mănunchi de raze alunecând de-a lungul suprafeţelor stâncoase, verificând presiunea unuia asupra celuilalt, sărutări izostatice ale munţilor dedesubtul pământului, erogeneze orogenice de mişcări lente, carne mângâind minerale în cele mai secrete părţi…

Alunec! Cad bucăţi de piatră. Corpul meu cade…

Mă scufund după el, urmând pasajul alunecos. Mă grăbesc înainte, năvălesc spre căldură, piatră fărâmiţându-se, formând noi cărări, înainte, tot înainte… Pe aici. Am pătruns printr-un alt zid de piatră. Şi altul. Nu eram sigur că aceasta e calea pe care trebuia să o urmez ca să mă abat, dar era singura pe care ştiam să o încerc. Du-te pe-acolo! La naiba! Pe-acolo! Am deschis alte două canale, al treilea, al patrulea…

Avu loc o vibraţie uşoară la nivelul pământului. Am deschis un alt canal. În metafora mea rocile crescuseră solide sub ape. La scurt timp, vibraţiile încetară.

M-am întors în locul unde am simţit pentru prima dată că a început alunecarea, stabil acum, dar totuşi tensionat. Simte-l. Simte-l cu atenţie! Descrie un vector. Urmează-l. Urmează-l până în punctul originar al tensiunii. Dar nu. Acest punct e doar o congruenţă a vectorilor. Trasează-i.

Şi totuşi din nou. Mai multe legături. Trasează-le. Deschide mai multe canale. Întreaga structură de presiune, încâlcită ca un sistem nervos, trebuie descrisă. Trebuie să-i ţin minte ramificaţiile.

Un alt nivel. S-ar putea să nu fie posibil. S-ar putea să caut la infinit în ramificaţiile mele topografice. Cadru îngheţat. Simplifică problema. Ignoră totul dincolo de terţiar. Trasează linia către următoarea congruenţă. Există nişte goluri. Bun. Şi acum o suprafaţă plană. Şi mai bine.

Încearcă o altă săritură. Nu e bine. Prea mare ca să intre în cadru. Renunţă la terţiari.

Da.

Astfel, liniile generale au fost schiţate. Vectori de transmisiune pur şi simplu desenaţi – înapoi la suprafaţa plană, aproape. Presiunea exercitată mai mică decât întreaga presiune extinsă. De ce? Punctul adiţional de absorbţie de-a lungul celui de-al doilea vector, redirecţionând forţe reduse în această vale.

– Merlin? Eşti bine?

– Lasă-mă, îmi aud vocea răspunzând.

Extinde apoi, alimentează sursa, înăuntru, sentiment, amprenta transmisiei.

Oare ce văd în faţa mea e un Logrus?

Am mai deschis trei canale, m-am concentrat pe zonă, am început să o încălzesc.

Curând, rocile au început să se crape, dar puţin mai târziu s-au

topit. Noua magmă creată de mine curse pe un traseu greşit. O zonă găunoasă apăru în punctul în care forţa de precipitare s-a născut.

Înapoi.

Mi-am retras sondele şi am oprit inelul.

– Ce ai făcut? mă întrebă.

– Am găsit locul în care Logrusul se juca cu tensiunile subterane, am spus, şi am mutat locul. E o grotă mică acolo, acum. Dacă se prăbuşeşte, s-ar putea să scadă presiunea chiar mai mult.

– Deci ai stabilizat-o?

– Cel puţin deocamdată. Nu cunosc limitele Logrusului, dar va trebui să găsească o nouă rută să ajungă la locul ăsta. Apoi va trebui să-l testeze. Şi dacă face multe cu Modelul care îl urmăreşte chiar acum, s-ar putea să-l mai încetinească.

– Deci ai câştigat ceva timp, spuse. Desigur că Modelul poate fi următorul care să pornească împotriva noastră.

– Ar putea, am spus. V-am adus pe toţi aici pentru că m-am gândit că veţi fi în siguranţă faţă de ambele Puteri.

– Aparent ai făcut ca recompensa să merite riscul.

– Bine, am spus. Cred că e timpul să le dăm alte lucruri de care să se preocupe.

– Cum ar fi?

M-am uitat la el, fantoma Tatălui meu creată de Model, paznic al acestui loc.

– Ştiu unde se află dublura ta din carne şi oase, am spus, şi sunt pe cale s-o eliberez.

A urmat o scânteie de lumină. O rafală de vânt neaşteptată a zburat frunzele căzute, a împrăştiat ceţurile.

– Trebuie să merg cu tine, spuse el.

– De ce?

– Am un interes personal faţă de el, bineînţeles.

– În regulă.

Un tunet s-a abătut asupra noastră, şi ceţurile au fost imprăştiate de o undă proaspătă de vânt. Jurt a venit atunci la noi.

– Cred că a început, spuse.

– Ce? am întrebat.

– Lupta dintre Puteri, spuse. Pentru un timp îndelungat Modelul a avut un avantaj. Dar când Luke i-a făcut rău iar tu i-ai înşfăcat mireasa Giuvaierului, probabil că l-au slăbit mai mult, faţă de

Logrus, decât a fost vreodată în secole. Deci Logrusul s-a decis să atace, făcând doar o pauză pentru un atac scurt asupra Modelului acesta.

– Doar dacă nu cumva Logrusul vroia doar să ne testeze, am spus, şi asta e doar o furtună.

O ploaie de lumină începu în timp ce vorbea.

– Am venit aici pentru că am crezut că e singurul loc pe care niciunul dintre ei nu l-ar putea atinge în eventualitatea unei lupte, continuă el. Am considerat că nici unuia dintre ei nu-i va păsa să devieze energia din propriul atac sau apărare pentru o lovitură puternică în această direcţie.

– Acest raţionament s-ar putea să mai ţină încă, am spus.

– Doar o dată mi-ar plăcea să mă aflu de partea învingătoare, afirmă. Nu sunt sigur că îmi pasă de bine sau de rău. Sunt cantităţi foarte discutabile. Doar mi-ar plăcea să mă aflu în luptă cu tipii care câştigă. Ce crezi, Merle? Ce vei face?

– Corwin şi cu mine ne vom îndrepta spre Curţi, şi îl vom elibera pe tatăl meu, am spus. Apoi vom rezolva ce trebuie rezolvat şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe. Ştii cum merge treaba.

Clătină din cap.

– Nu mă pot hotărî niciodată dacă eşti prost sau dacă încrederea ta este justificată. De fiecare dată când decid că eşti prost, mă costă. Se uită în sus la cerul întunecat, îşi şterse ploaia de pe sprâncene. Sunt foarte furios, spuse, dar încă ai putea fi Rege al Haosului.

– Nu, am spus.

– … Şi te bucuri de o relaţie specială cu Puterile.

– Dacă o fac, nu o înţeleg nici eu.

– Nu contează, spuse. Încă sunt alături de tine.

Am trecut la ceilalţi, am îmbrăţişat-o pe Coral.

– Trebuie să mă întorc la Curţi, am spus. Păziţi Modelul. Ne vom întoarce.

Cerul a fost iluminat de trei flashuri strălucitoare. Vântul scutură copacii.

M-am întors şi am creat o uşă în mijlocul aerului. Fantoma lui Corwin şi cu mine am păşit prin ea.

12

Astfel că m-am întors la Curţile Haosului, intrând în spaţiul grădinii sculptate a lui Sawall.

– Unde suntem? întrebă fantoma tatălui meu.

– Într-un muzeu cu de toate, am răspuns, în casa tatălui meu vitreg. Am ales-o pentru că lumina este înşelătoare şi sunt multe locuri în care să te ascunzi.

Examină câteva exponate, precum şi aranjamentul lor pe pereţi şi pe tavan.

– Asta ar fi un loc pe cinste pentru a lupta într-o ambuscadă, observă el.

– Presupun că da.

– Ai crescut pe aici, nu?

– Da.

– Cum era?

– Oh, nu ştiu. N-am termen de comparaţie. Am avut momente bune, singur, şi cu prietenii – şi câteva momente rele. Tot ce face parte din copilărie.

– Locul ăsta…?

– Căile lui Sawall. Mi-ar fi plăcut să am timp să-ţi arăt tot, să te duc pe toate căile.

– Cândva, poate.

– Da.

Am început să merg, sperând să apară Ghostwheel sau Kergma. Dar nu apăru niciunul, totuşi.

Am trecut în cele din urmă într-un coridor care ne duse într-un hol tapiţat, unde era un drum către o cameră pe care o doream – o cameră aflată deasupra holului care traversa galeria copacilor de metal. Înainte de a porni, am auzit voci pe hol. Aşa că am aşteptat în cameră – în care se afla scheletul unui Jabberwock vopsit în portocaliu, albastru şi galben – Psihedelic Timpuriu – pe măsură ce vorbitorii se apropiau. Pe unul dintre ei l-am recunoscut imediat ca fiind fratele meu Mandor; pe celălalt nu-l puteam identifica doar după voce, dar aruncându-mi un ochi în timp ce treceau, l-am identificat pe Lordul Bances de Amblerash, înalt Preot al Şarpelui Care Dovedeşte Logrusul (ca să citez întreg titlul o singură dată). Într-o poveste prost construită s-ar fi oprit în faţă, şi aş fi auzit o conversaţie spunându-mi tot ce trebuia să ştiu. Încetineau pe măsură ce mergeau.

– Aşa vor sta lucrurile atunci, spuse Bances.

– Da, răspunse Mandor. Curând.

Şi trecură mai departe, şi n-am mai putut auzi vreun cuvânt. Am ascultat paşii lor îndepărtându-se până când au dispărut. Apoi am aşteptat ceva timp. Aş fi putut jura că am auzit o voce mică spunând: Urmează. Urmează.

– Ai auzit ceva mai devreme? am şoptit.

– Nu.

Aşa că am ieşit în hol şi am luat-o la dreapta, mişcându-ne în direcţia opusă celei în care plecaseră Mandor şi Bances. În vreme ce făceam asta, am simţit o senzaţie de căldură într-un punct undeva în josul şoldului stâng.

– Crezi că este undeva aproape de aici? întrebă fantoma lui Corwin. Prizonierul Darei?

– Da şi nu, am spus. Oh!

Am simţit ceva ca un cărbune încins apăsat pe partea de sus a piciorului meu. Mi-am îndesat mâna în buzunar în timp ce mă strecuram în cel mai apropiat ungher, pe care l-am împărţit cu o doamnă mumificată într-un coşciug de chihlimbar.

Chiar în clipa când mâna mea s-a apropiat de el, am ştiut ce e, declanşând tot felul de speculaţii filosofice pe care nu aveam nici timp, nici răbdare să le adresez în acel moment, aşa că le-am tratat într-o manieră onorabilă de a trata cu astfel de lucruri: am scăpat de ele.

Era un inel, şi l-am aşezat blând la mine în palmă. Aproape imediat o scânteie ţâşni între el şi cel pe care îl purtam pe deget.

A urmat o comunicare fără cuvinte, o succesiune de imagini, idei, sentimente care mă grăbeau să-l găsesc pe Mandor şi să mă predau lui, pentru pregătirile de încoronare ca viitor Rege al Curţilor. Mi-am dat seama de ce Bleys îmi spusese să nu pun inelul. Nemediate de propriul meu inel, poruncile lui ar fi fost mult mai puternice. L-am folosit pe al meu ca să-l închid, să construiesc un perete izolator în jurul lui.

– Ai *două* dintre lucrurile blestemate! remarcă fantoma lui Corwin.

Am încuviinţat.

– Ştii ceva despre ele ce eu nu ştiu? am întrebat. Asta ar include aproape orice.

Clătină din cap.

– Doar că se spunea că sunt obiecte cu forţă primară, de pe vremea când universul era încă un loc întunecos şi tărâmurile Umbrei nu foarte bine definite. Când a sosit vremea, conducătorii

ei au adormit sau s-au evaporat sau orice fac astfel de siluete, şi inelele lor au fost retrase sau ascunse sau transformate, sau orice se întâmplă cu astfel de lucruri când povestea se încheie. Sunt mai multe versiuni, evident. Întotdeauna există. Dar aducerea a două dintre ele la Curţi se presupune că ar trebui să atragă mult atenţia asupra ta, nemaivorbind de adăugarea la puterea generală a Haosului, doar prin virtutea prezenţei lor în acest pol de existenţă.

– Oh, Doamne, am spus. Îi voi ordona celui pe care îl port să se ascundă şi el.

– Nu cred că asta va funcţiona, spuse, deşi nu sunt sigur. Cred că trebuie să menţină un flux constant cu fiecare sursă de energie, şi asta ar da câteva indicaţii asupra prezenţei lucrurilor datorită naturii lor de difuzare.

– Atunci îi voi spune să se acordeze cât poate de jos.

Încuviinţă.

– Nu-i rău să-i menţionezi, spuse, deşi presupun că face asta automat, oricum.

Am pus celalălalt inel în buzunar, am ieşit din nişă, şi m-am grăbit pe hol.

Am încetinit atunci când ne-am apropiat de ceea ce am crezut că e zona. Dar se pare că greşisem. Pădurea de metal nu era acolo. Am trecut de zona aceea. În scurt timp, aveam o imagine familiară – cea care precedase pădurea de metal, apropiindu-mă din direcţia aceea.

Chiar când m-am răsucit, ştiam. Ştiam ce se întâmplase. Când am ajuns la ceea ce fusese zona, m-am oprit şi am analizat-o.

– Ce e asta? întrebă tatăl meu fantomatic.

– Pare o imagine a tuturor varietăţilor armelor cu tăiş şi instrumente pe care Haosul le-a putut vreodată scuipa afară, am spus, multe dintre ele expuse cu vârful în sus, după cum vei vedea.

– Şi? întrebă el.

– Acesta e locul, am răspuns, locul în care vom escalada un copac de metal.

– Merle, spuse, poate că acest loc îmi afectează procesul de gândire, sau al tău. Nu înţeleg.

– E aproape de plafon, am explicat prin gesturi. Ştiu zona aproximativă – cred. Arată un pic altfel acum…

– Ce se află acolo, fiule?

– O cale – o zonă de transport, ca aceea prin care am trecut

spre locul scheletului Jabberwock. Doar asta ne va duce către capela ta.

– Şi într-acolo ne îndreptăm?

– Exact.

Îşi frecă obrazul.

– Păi au fost fost câteva obiecte mai înalte în imaginile prin care am trecut, observă el, şi nu toate erau din piatră sau metal. Ne-am fi putut odihni pe polul totemic sau ce naiba o fi, din spatele holului, să ştergem câteva dintre imaginile ascuţite alături de acel loc, să instalăm…

– Nu, am spus. Dara, evident, s-a prins că cineva a vizitat locul – probabil chiar acum ultima dată, când aproape că m-a surprins. Imaginea a fost schimbată din cauza asta. Există doar două căi evidente să ajungi aici – să transporţi ceva fără putere, precum ai sugerat, şi să cureţi multe tacâmuri înainte de a ne căţăra. Sau să măreşti turaţia inelului şi să levităm până în locul cu pricina. Prima variantă ne-ar lua prea mult şi probabil ne-ar face să fim descoperiţi. A doua ar solicita atât de multă putere, încât sigur ar activa nişte paznici magici pe care i-a instalat în zonă.

Mă apucă de braţ şi mă conduse pe lângă imagine.

– Trebuie să vorbim, spuse, conducându-mă într-un alcov unde se afla o băncuţă.

Se aşeză şi îşi încrucişă braţele.

– Trebuie să ştiu ce naiba se întâmplă, spuse. Nu pot fi de ajutor dacă nu sunt pus la curent. Care e legătura dintre bărbat şi capelă?

– Mi-am dat seama ce a vrut să-mi zică mama când mi-a spus: Caută-l în Iad, am explicat. Podeaua din capelă conţine nişte reprezentări stilizate ale Curţii şi ale Amberului, înscrise pe lespezi. La extremele Curţii e o reprezentare a Iadului. N-am pus niciodată piciorul în zona aia când am vizitat capela. Pun pariu că e o cale localizată acolo, şi că la celălalt capăt e locul unde e întemniţat.

Începu să dea din cap în timp ce vorbeam.

– Deci aveai de gând să pătrunzi şi să-l eliberezi? întrebă.

– Exact.

– Spune-mi, aceste căi trebuie să funcţioneze în ambele direcţii? rosti.

– Păi, nu… Oh, înţeleg unde vrei să ajungi.

– Dă-mi o descriere mai detaliată a capelei, spuse.

Am început să fac asta.

– Acel cerc magic de pe podea mă intrigă, spuse. Poate fi un mijloc de comunicare cu el fără a exista riscul prezenţei. Un fel de schimb de imagini, poate.

– S-ar putea să trebuiască să rătăcesc mult timp ca să-mi dau seama, am spus, doar dacă n-am noroc. Ceea ce propun să facem este să levităm, să intrăm, să folosim calea către Iad ca să ajungem la el, să-l eliberăm, şi să ieşim naibii afară. Fără subtilitate. Fără fineţe. Dacă ceva nu iese aşa cum ne aşteptăm, ne croim calea cu inelul. Va trebui să ne mişcăm repede, pentru că vor fi pe urmele noastre de îndată ce vom începe.

Privi dincolo de mine multă vreme, ca şi când ar fi gândit profund.

În cele din urmă, întrebă:

– Există vreo şansă ca paznicii ei să fie opriţi din greşeală?

– Hm. Trecerea unui curent magic din Iadul real, presupun. Câteodată îi scuipă afară.

– Ce ar caracteriza această trecere?

– Un depozit magic sau o transformare, am spus.

– Ai putea contraface un astfel de fenomen?

– Presupun. Dar care ar fi scopul? Ei tot ar investiga, şi cu Corwin plecat, şi-ar da seama că a fost doar o festă. Efortul ar fi în zadar.

Chicoti.

– Dar el nu ar lipsi, spuse. Îi voi lua locul.

– Nu te pot lăsa să faci asta!

– E alegerea mea, spuse. Dar va avea nevoie de timp dacă ne va ajuta să-i oprim pe Dara şi Mandor să adâncească conflictul dintre Puteri dincolo de Prăbuşirea Modelului.

Am oftat.

– E singura cale, spuse.

– Presupun că ai dreptate.

Îşi desfăcu braţele, se întinse, şi se ridică în picioare.

– Hai s-o facem, spuse.

A trebuit să elaborez o vrajă, o chestie pe care nu o mai făcusesem recent – mă rog, jumătate dintr-o vrajă, cu efecte înjumătăţite, în timp ce aveam inelul pregătit s-o alimenteze. Apoi am întins-o într-o legătură de-a lungul imaginii, transformând bucăţi din spade în flori, la nivel molecular. În timp ce făceam asta, am simţit o furnicătură care eram sigur că e alarma psihică, luând act de cele întreprinse şi raportând centrului.

Apoi am chemat multă putere şi ne-am ridicat. Am simţit smucitura căii pe măsură ce ne apropiam. Am fost aproape mort. Ne-am lăsat purtaţi prin ea.

Fluieră încet, privind capela.

– Distracţie plăcută, am spus. E tratamentul pe care îl primeşte un zeu.

– Mda. Prizonier în propria biserică.

Începu să meargă încet de-a lungul camerei, desfăcându-şi centura între timp. O înlocui cu cea de pe altar.

– Bună copie, spuse, dar nici măcar Modelul nu poate duplica Grayswandir.

– Credeam că o parte a Modelului e reprodusă pe lamă.

– Poate că este pe partea cealaltă, spuse.

– Ce vrei să spui?

– Întreabă-l cândva pe celălalt Corwin, spuse. Are legătură cu ceva despre care vorbeam noi recent.

Se apropie şi îmi pasă pachetul letal – armă, teacă, centură.

– Fii drăguţ şi du-i-le lui, spuse.

Am încătărămat-o şi am atârnat-o peste cap şi umăr.

– Bine, i-am spus. Ar fi cazul să ne mişcăm.

M-am îndreptat către colţul îndepărtat al capelei. Pe măsură ce m-am apropiat de zona unde era reprezentat Iadul, am simţit inconfundabila smucitura a căii.

– Evrika! am spus, activând canalele inelului. Urmează-mă!

Am păşit mai departe şi mă luă de-acolo.

Am ajuns într-o cameră cu o suprafaţă cam de patru metri pătraţi. Acolo se afla un stâlp de lemn în centru, şi podeaua era din piatră cu paie răspândite pe ea. Câteva dintre lumânările mari, ca cele din capelă, erau răspândite în jur. Pereţii erau din piatră pe două părţi, pe celelalte din lemn. Pereţii din lemn aveau uşi de lemn fără zăvor. Unul dintre pereţii de piatră avea o uşă de metal masivă, cu gaura cheii în partea stângă. O cheie, care părea de mărime potrivită, atârna de cuiul din stâlp.

Am luat cheia şi am verificat-o repede la uşa de lemn din dreapta mea, descoperind un butoiaş cu apă, un polonic şi o varietate de vase, ceşti, unelte. În spatele celeilalte uşi erau câteva pături şi un morman de hârtie igienică.

Am traversat spre uşa de metal şi am ciocănit cu cheia. N-am primit niciun răspuns. Am băgat cheia în broască şi mi-am simţit tovarăşul luându-mă de braţ.

– Mai bine lasa-mă pe mine să fac asta, spuse. Gândesc ca el,

şi cred că sunt mai în siguranţă.

A trebuit să fiu de acord cu înţelepciunea acestei afirmaţii, şi m-am dat în lături.

– Corwin! strigă. Te eliberăm! E fiul tău Merlin şi cu mine, dublura ta. Nu sări la mine când voi deschide uşa, okay? Vom sta nemişcaţi şi vei putea arunca o privire.

– Deschide-o, veni o voce dinăuntru.

Aşa am făcut, şi am stat acolo.

– Ia te uită? răsună vocea pe care mi-o aminteam, în sfârşit. Voi păreţi reali.

– Suntem, spuse fantoma lui, şi ca de obicei, în timpuri ca astea, trebuie să te grăbeşti.

– Mda. Se auzi un zgomot de paşi înceţi, şi când apăru, îşi proteja ochii cu mâna stângă. Are vreunul dintre voi o pereche de ochelari de soare? Lumina îmi face rău.

– La dracu! am spus, gândindu-mă că ar fi trebuit să îmi treacă prin cap asta. Nu, şi dacă trimit după ei Logrusul s-ar putea să mă localizeze.

– Mai târziu, mai târziu. Voi privi cu coada ochiului şi mă voi împiedica. Hai să ieşim dracului de aici.

Fantoma lui intră în celulă.

– Acum fă-mă bărbos, slab şi nespălat. Lungeşte-mi părul şi murdăreşte-mi hainele, spuse. Apoi încuie-mă.

– Ce se întâmplă? întrebă tatăl meu.

– Fantoma ta îţi va lua locul în celulă pentru o vreme.

– E planul tău, rosti Corwin. Fă ce spune fantoma. Şi am făcut. Se întoarse şi şi întinse mâna în celulă. Mulţumesc, amice.

– Plăcerea mea, răspunse celălalt, strângându-i mâna. Mult noroc!

– Pe curând.

Am închis şi am încuiat uşa celulei. Am atârnat cheia în cuiul ei şi l-am condus spre cale. Am trecut prin ea.

El îşi lăsă mâinile în jos în timp ce intram în capelă. Lumina trebuia să fie suficientă acum pentru el ca să se poată descurca. Se îndepărtă de mine şi se îndreptă către altar.

– Ar fi mai bine să plecăm, Tată.

Chicoti când ajunse la altar, ridică o lumânare aprinsă şi o folosi ca să le aprindă pe celelalte care aparent se evaporaseră.

– Am urinat pe propriul mormânt, rosti el. Nu pot trece peste plăcerea de a-mi aprinde o lumânare în propria biserică.

Întinse mâna stângă în direcţia mea fără să mă privească.

– Dă-mi-o pe Grayswandir, spuse.

Am scos-o şi i-am înmânat-o. O fixă şi o încătărămă peste mijloc, slăbind-o în teacă.

– Bun. Acum ce urmează? întrebă.

Am gândit repede. Dacă Dara fusese avertizată că ieşisem prin perete ultima dată – o posibilitate distinctă, dacă ţinem seama – atunci şi pereţii pot fi o capcană mascată într-o oarecare măsură. Pe de altă parte, dacă ne întorceam pe calea pe care venisem, puteam întâlni pe cineva grăbindu-se în direcţia asta ca să răspundă la alarmă.

La dracu!

– Haide, am spus, activând inelul, pregătit să ne facă nevăzuţi în ochii unui intrus. Va fi periculos pentru că implică levitaţia la întoarcere.

L-am susţinut din nou şi ne-am apropiat de cale. Ne-am înfăşurat în energii, şi ne-am ridicat deasupra câmpului de lame şi flori pe măsură ce ne îndepărtam.

Se auzeau zgomote de paşi de pe coridor. Ne-am răsucit spre alt loc.

Ne-am dus în apartamentul lui Jurt, care nu părea un loc în care să vină cineva căutând un bărbat care era încă în celula lui; şi ştiam că Jurt nu avea nevoie de cameră chiar atunci.

Corwin se tolăni pe pat şi se uită cu ochii pe jumătate închişi la mine.

– Apropo, spuse, mulţam.

– Oricând, i-am răspuns.

– Cunoşti calea în jurul acestui loc destul de bine? spuse.

– Nu pare să se fi schimbat atât de mult, i-am răspuns.

– Atunci ce-ai zice să dai o raită pe la frigider, cât timp împrumut eu foarfecele şi briciul fratelui tău pentru un ras rapid şi un tuns.

– Ce ţi-ar plăcea?

– Carne, pâine, brânză, vin, poate şi o bucată de plăcintă, spuse. Doar să fie proaspătă şi multă. Apoi vei avea multe de povestit.

– Presupun că am, am spus.

Şi aşa mi-am făcut drum pe la bucătărie, în jos pe holuri cunoscute, şi căi pe care le traversasem, copil fiind. Locul era luminat doar de câteva lumânări ascuţite, focurile scăzuseră. Nu era nimeni în jur.

Am făcut un raid şi în cămară, punând grămadă pe o tăviţă

diferitele tipuri de hrană cerute, adăugând câteva bucăţi de fructe aflate la îndemână. Aproape că era să scap sticla cu vin când am auzit un sunet ascuţit de respiraţie aproape de uşa pe care intrasem.

Era Julia, într-un halat de mătase bleu.

– Merlin!

M-am îndreptat către ea.

– Îţi datorez câteva scuze, i-am spus. Sunt gata să ţi le ofer.

– Am auzit că te-ai întors. Am auzit că urmează să fii rege.

– Haios, şi eu am auzit la fel.

– Deci ar fi un gest lipsit de patriotism să stau supărată, nu?

– N-am vrut să te rănesc niciodată, am spus. Nici fizic, nici în alt fel.

Dintr-o dată, ne ţineam în braţe. Trecu mult timp până când rosti:

– Jurt spune că sunteţi prieteni acum.

– Într-un fel cred că chiar suntem.

Am sărutat-o.

– Dacă vom fi vreodată din nou împreună, spuse, probabil că ar încerca să te omoare din nou.

– Ştiu. De data asta consecinţele ar putea fi chiar cataclismice.

– Unde te duci acum?

– Am o sarcină de îndeplinit, şi îmi va lua câteva ore.

– Ce-ar fi să treci pe aici când termini? Avem multe de vorbit. Momentan stau într-un loc numit Camera Vistieriei. Ştii unde vine asta?

– Da, am spus. E o nebunie.

– Ne vedem mai târziu?

– Poate.

A doua zi am călătorit spre Rim, pentru că am auzit spunându-se că scufundătorii-în-Abis – cei care caută artefacte ale creaţiei dincolo de Rim – îşi suspendaseră operaţiunile pentru prima dată într-o generaţie. Când i-am întrebat, mi-au spus despre activităţi periculoase din adâncuri – vârtejuri, aripi de foc, bubuituri ale materiei nou create.

Stând într-un loc retras şi uitându-mă în jos, am folosit inelul pe care îl purtam pentru a-l întreba pe cel pe care nu-l aveam asupra mea. Când am îndepărtat scutul de protecţie în care îl pusesem, începu o mică litanie:

– Du-te la Mandor. Încoronează-te. Vezi-ţi fratele. Vezi-ţi mama. Începe pregătirile.

L-am înfăşurat din nou şi l-am pus deoparte. Dacă nu acţionez curând, urma să mă suspecteze că mă aflu sub controlul lui. Îmi păsa?

Aş fi putut să dispar, poate plecând cu tatăl meu, ajutându-l cu indiferent ce nebunie s-ar fi abătut asupra Modelului său. Aş fi putut chiar să las amândouă inelele acolo, mărind forţele în acel loc. Aş fi putut la fel de bine să mă bazez pe propria magie într-o clipită. Dar…

Problema mea era chiar aici. Am fost crescut şi pregătit să fiu un perfect ratat regal, aflat sub controlul mamei mele, şi posibil al fratelui meu, Mandor. Iubeam Amberul, dar iubeam la fel de mult şi Curţile. Zburând către Amber, asigurându-mi în acelaşi timp spatele, nu mi-aş mai fi rezolvat problemele personale decât fugind cu tatăl meu – sau întorcându-mă pe Umbra Pământ, de care de asemenea îmi păsa, cu sau fără Coral. Nu. Problema era aici – şi în mine.

Am invocat o ceaţă ca să mă poarte către o cale superioară pentru a mă duce înapoi la Sawall. În timp ce călătoream, mă gândeam la ce ar trebui să fac, şi mi-am dat seama că mi-era frică. Dacă lucrurile ar fi fost împinse prea departe, cum de altfel era posibil, era o mare probabilitate să mor. Ca alternativă, s-ar putea să fiu nevoit să omor pe cineva pe care nu voiam.

În oricare dintre situaţii trebuia să existe o soluţie, altfel nu mi-aş fi găsit niciodată liniştea la acest pol al existenţei mele.

Mergeam alături de un şuvoi purpuriu, sub un soare verde şi un cer perlat. Am chemat o pasăre mov cu cenuşiu, care a venit şi s-a aşezat pe umărul meu. M-am gândit s-o expediez către Amber cu un mesaj pentru Random. Oricât aş fi încercat, oricum, nu reuşeam să alcătuiesc un simplu bileţel. Prea multe lucruri depindeau de altele. Râzând, am eliberat-o şi am făcut un salt, îndepărtându-mă de mal, unde am tăiat-o pe altă cale, pe deasupra apei.

Reîntors la Sawall, mi-am croit drum prin sala cu sculpturi. Deja ştiam ce trebuie să încerc să fac şi cum să procedez. Am stat în acelaşi loc ca şi mai înainte – cu cât timp în urmă? – privind structurile masive, figurile simple şi cele încâlcite.

– Ghost? am spus. Eşti prin preajmă?

Nu veni niciun răspuns.

– Ghost! am strigat mai tare. Mă auzi?

Nimic.

Am scos la iveală Atuurile, l-am ales pe cel pe care-l foloseam

pentru Ghostwheel, cercul luminos.

L-am privit cu ceva concentrare, dar se răcea al naibii de încet. Era de înţeles, luând în calcul nişte zone ciudate ale spaţiului către care dădea acest hol. Era enervant.

Am ridicat inelul. Folosindu-l aici, la nivelul pe care-l încercam, ar fi ca şi când aş fi activat alarma pentru hoţi. Amin.

Am atins Tarotul cu o linie de forţă subtilă, încercând să măresc sensibilitatea instrumentului. Mi-am menţinut concentrarea.

Din nou nimic.

L-am susţinut cu mai multă forţă. A urmat o răcire evidentă. Dar nu s-a creat un contact.

– Ghost! am zis printre dinţii încleştaţi. E important. Vino la mine!

Niciun răspuns. Aşa că am trimis energie în obiect. Cartea începu să strălucească şi cristale de gheaţă se formară pe ea. Clinchete slabe se auzeau în jurul cărţii.

– Ghost! am repetat.

O prezenţă slabă se făcu simţită, şi am pompat mai multă energie în carte. Se făcu bucăţi în mâna mea, şi am prins-o într-o încleştare de forţe, ţinând toate bucăţile împreună, arătând ca un vitraliu micuţ. Am continuat să privesc prin el.

– Tată! Am probleme! auzii atunci.

– Unde eşti? Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Am urmat entitatea pe care am întâlnit-o. Am urmărit-o, orice ar fi fost. Aproape ca o abstracţie matematică. Pe nume Kergma. Am fost prins aici, într-o ciudată interfaţă dimensională, unde încă mă învârt. M-am distrat până atunci…

– O ştiu bine pe Kergma. E o pişicheră. Pot simţi situaţia ta spaţială. Sunt pe cale de a trimite câteva explozii energetice pentru a contraataca rotaţia. Anunţă-mă dacă sunt probleme. Imediat ce eşti în stare să vii aici prin Atu, spune-mi şi vino.

Am pulsat-o prin inel, iar efectul de frână începu. Câteva momente mai târziu, el mă informă:

– Cred că pot să scap acum.

– Vino, atunci.

Deodată, Ghost fu acolo, învârtindu-se în jurul meu ca un cerc magic.

– Mulţam, tată. Îţi sunt recunoscător. Anunţă-mă dacă apare ceva…

– Chiar e, am spus.

– Ce?
– Micşorează-te şi ascunde-te undeva pe mine.
– La încheietură e okay?
– Desigur.
Se conformă. Apoi:
– De ce? întrebă.
– S-ar putea să am nevoie de un aliat pe nepusă masă.
– Împotriva a ce?
– A orice, am spus. Începe spectacolul.
– Nu-mi place cum sună.
– Atunci lasă-mă. N-o să-ţi port pică.
– N-aş putea face asta.
– Ascultă, Ghost. Chestia asta a luat proporţii, şi trebuie pus punct acum. Eu…
Aerul începu să strălucească în dreapta mea. Ştiam ce înseamnă.
– Pe mai târziu, am spus. Stai nemişcat.
… Şi apăru o uşă, şi se deschise, pentru a permite intrarea unui con de lumină verde: ochi, urechi, nas, gură, membre, mişcându-se în jurul aspectului său aproape marin – una dintre cele mai inspirate forme demonice pe care am văzut-o în ultima vreme. Şi bineînţeles, am recunoscut trăsăturile.
– Merlin, spuse el. Am simţit că foloseşti inelul aici.
– M-am gândit că va fi aşa, am răspuns, şi sunt la dispoziţia ta, Mandor.
– Pe bune?
– În toate sensurile, frate.
– Incluzând şi un aspect al succesiunii?
– Mai ales asta.
– Excelent. Şi cu ce treabă te afli aici?
– Căutam ceva ce am pierdut.
– Asta poate să aştepte pe altă zi, Merlin. Avem multe de făcut acum.
– Da, ai dreptate.
– Deci ia-ţi o formă mai plăcută şi vino cu mine. Trebuie să discutăm măsurile pe care le vei lua pentru asumarea tronului – ce Case trebuie să fie distruse, care să fie scoase în afara legii…
– Trebuie să vorbesc cu Dara imediat.
– Aş prefera mai degrabă să facem alte treburi, acum. Hai! Preschimbă-te, şi hai să plecăm.
– Ştii unde se află ea acum?

– La Gantu, cred. Dar ne vom confrunta cu ea mai târziu.

– Nu se întâmplă să ai la tine Atuul ei, nu-i aşa?

– Mă tem că nu. Bănuiam că ai la tine un set propriu.

– Am. Dar al ei a fost iremediabil distrus într-o noapte când eram beat.

– Nu contează, spuse. O vom vedea mai încolo, după cum îţi ziceam.

Am deschis canale ale inelului în timp ce vorbeam. L-am prins în centrul unui vârtej de forţe. Puteam vedea transformările produse asupra lui şi a fost o treabă uşoară să-l readuc la starea iniţială, făcând să se prăbuşească conul verde, rotitor, devenind un om cu părul alb, îmbrăcat în alb şi negru, şi părând foarte nervos.

– Merlin! ţipă el. De ce m-ai schimbat?

– Chestia asta mă fascinează, am spus, fluturând inelul. Vroiam doar să văd dacă pot s-o fac.

– Acum ai văzut, spuse. Te-aş ruga să mă readuci la forma iniţială şi să găseşti o formă potrivită pentru tine.

– O clipă, am spus, în timp ce încerca să se topească şi să curgă. Te vreau exact aşa cum eşti.

L-am ţinut în ciuda rezistenţei sale, şi am desenat un dreptunghi incandescent în aer. O serie de mişcări rapide l-au umplut cu o formă dură a mamei mele.

– Merlin! Ce faci? ţipă el.

Am oprit eforturile sale de a scăpa prin intermediul unei vrăji de transport.

– E timpul unei discuţii, am anunţat. Rezistă cu mine.

Nu doar că meditam asupra acestui Atu improvizat pe care îl ţineam atârnat în faţa mea, dar pe care practic îl atacam cu încărcătura energetică pe care o făceam să treacă prin trupul şi prin spaţiul din jurul meu.

Dintr-o dată, Dara stătea în cadrul pe care îl creasem – înaltă, de culoarea cărbunelui, ochii, flăcări verzi.

– Merlin! Ce se întâmplă? ţipă ea.

Nu mai auzisem ca asta să fi fost făcută înainte, dar am menţinut contactul, dorindu-mi prezenţa ei, şi am distrus cadrul. Stătu în faţa mea, înaltă de peste doi metri, pulsând de indignare.

– Ce înseamnă asta? întrebă.

Am prins-o aşa cum am făcut şi cu Mandor şi am micşorat-o la scară umană.

– Democraţie, am spus. Hai să arătăm toţi la fel pentru un minut.

– Nu-i amuzant, răspunse, în timp ce începu să se transforme la loc.

I-am anulat efortul.

– Nu, nu e, i-am răspuns. Dar am solicitat această întâlnire şi va fi condusă după condiţiile mele.

– Foarte bine, spuse ea, dând din umeri. Ce-i atât de urgent?

– Succesiunea.

– Treburile sunt aranjate. Tronul e al tău.

– Şi creatura cui voi fi eu? Am ridicat mâna stângă, sperând că nu au vreo cale de a diferenţia un inel de celălalt. Chestia asta îmi oferă puteri uriaşe. De asemenea, se încarcă şi pentru folosinţa lor. Purta o vrajă pentru controlul asupra purtătorului.

– A fost a lui Swayvill, zise Mandor. Ţi l-am dat atunci când te-am obişnuit cu forţa prezenţei lui. Şi da, există un preţ. Purtătorul trebuie să ajungă la o înţelegere cu el.

– M-am luptat cu el, am minţit, şi sunt stăpânul lui. Dar problemele principale nu erau de ordin cosmic. Erau constrângeri ale propriei tale instalări.

– Nu neg, spuse el. Dar exista un motiv foarte puternic pentru prezenţa lor. Aveai îndoieli în privinţa preluării tronului. Am considerat necesar să adaug un element de constrângere.

Am dat din cap.

– Nu îndeajuns de bun, am spus. Era mai mult decât asta. Era ceva creat pentru a mă face să mă supun ţie.

– Necesar, răspunse el. Ai fost plecat. Ai lipsuri în privinţa cunoaşterii scenei politice locale. Nu te puteam lăsa să iei frâiele şi să pleci pe drumul tău – nu în vremuri ca astea, când gafele pot fi costisitoare. Casa avea nevoie de nişte mijloace să te controleze. Dar asta ar fi durat numai până când educaţia ta ar fi fost completă.

– Dă-mi voie să mă-ndoiesc de tine, frate, am spus.

Se uită la Dara, iar aceasta dădu încet din cap.

– Are dreptate, spuse ea. Şi nu văd nimic rău în acest control temporar, până când înveţi cum stau lucrurile. Sunt prea multe în joc pentru a permite altceva.

– A fost o vrajă de supunere, am spus. M-ar forţa să iau tronul, ca să urmez ordinele.

Mandor îşi linse buzele. Era prima dată când îl vedeam trădând un semn de nervozitate. M-a făcut imediat să mă îngrijorez – deşi

am realizat, puţin mai târziu, că ar fi putut să fie o abatere a atenţiei calculată. M-a făcut imediat să mă feresc de el; şi, bineînţeles, atacul a venit din partea Darei.

Un val de căldură mă cuprinse. Mi-am mutat într-o clipită atenţia, încercând să ridic o barieră. Nu era un atac împotriva persoanei mele. Era ceva liniştitor, coercitiv. Mi-am încleştat dinţii în vreme ce mă luptam pentru a-l ţine la distanţă.

– Mamă! am scrâşnit.

– Trebuie să restaurăm regulile, spuse ea fără nicio inflexiune în voce, mai mult lui Mandor decât mie.

– De ce? am întrebat. Primeşti ceea ce vrei.

– Tronul nu e suficient, zise ea. Nu am încredere în tine la chestia asta, iar încrederea va fi necesară.

– Niciodată nu ai avut încredere în mine, am spus, îndepărtând resturile vrăjii ei.

– Nu-i adevărat. Îmi spuse ea, şi asta e o chestie tehnică, nu una personală!

– Oricum ar fi, am zis, nu cred o iotă.

Mandor îndreptă o vrajă paralizantă către mine, pe care am îndepărtat-o, pregătit acum pentru orice. În timp ce făceam asta, Dara m-a lovit cu o lucrare elaborată pe care am recunoscut-o ca fiind o Furtună a Confuziei. Nu aveam de gând să încerc să le ţin piept amândurora, vrajă după vrajă. Un vrăjitor bun ar putea să folosească vreo jumătate de duzină de vrăji majore. Folosirea lor judicioasă este în general suficientă ca să faci faţă mai multor situaţii. Într-un duel vrăjitoresc, strategia implicată reprezintă o parte majoră a jocului. Dacă ambele părţi mai stau încă în picioare atunci când vrăjile au fost epuizate, atunci sunt reduse la stadiul de a lupta cu energiile primare. Cel care controlează cea mai mare cantitate, are câştigul asigurat.

Am ridicat o umbrelă împotriva Furtunii Confuziei, parând Bâta Astrală a lui Mandor, menţinându-mă pe poziţii împotriva Clivării Spiritului Mamei, păstrându-mi logica prin Fântâna Întunericului a lui Mandor. Vrăjile mele majore au trecut toate şi nu am mai lansat altele noi de când am început să mă bazez pe inel. Eram deja redus la condiţia de a mă baza numai pe energiile primare. Din fericire, inelul mi-a dat control asupra lor, mai mult decât am avut vreodată. Tot ce aveam de făcut era să-i forţez să-şi folosească vrăjile, apoi toate trucurile vor fi scoase din joc. I-aş epuiza, i-aş seca de puteri.

Mandor se strecură printr-o parte, rănindu-mă în viteză cu un

Porc Spinos Electric. L-am parat cu un zid de forţă, aruncându-l într-un sistem de discuri rotitoare, care pâlpâiau în toate direcţiile. Dara se preschimbă într-o flacără lichidă, învârtejindu-se, trecând prin aer, prin cercuri şi prin cifre de opt, în timp ce avansa şi se retrăgea, aruncând balonaşe de euforie şi durere care să graviteze în jurul meu. Am încercat să le îndepărtez, într-un vârtej de uragan, spărgând minunata faţă de porţelan, ridicând turnuri, grupuri de familii sparte, geometrii scânteietoare. Mandor se transformă în nisip, care se filtra înspre aval prin structura deasupra căreia se întindea, devenind un covor galben, târându-se spre mine.

Am ignorat efectele şi am continuat să-i atac cu energie. Am azvârlit covorul în flăcări şi am revărsat o fântână plutitoare asupra lor. Luptând cu focuri mici în hainele şi părul meu, mi-am forţat conştiinţa înspre zonele mai amorţite din umărul şi piciorul stâng. Simţeam cum mă fac bucăţi şi mă recompuneam iar, în timp ce învingeam vraja de Destrămare a Darei. Am spart Balonul de Diamant al lui Mandor şi am înghiţit Lanţurile Eliberării. În trei ocazii, am renunţat la forma mea umană pentru chestii mai potrivite, dar m-am reîntors mereu la ea. Nu am mai avut parte de asemenea antrenament încă de la examenul meu final cu Suhuy.

Dar ultimul avantaj era categoric al meu. Ultima lor şansă reală a fost luată prin surprindere, şi asta dispăruse acum. Am deschis toate canalele inelului, lucru care poate că l-a intimidat şi pe Model – deşi, acum mi-am dat seama, mi-a aplicat o lovitură fără sens. L-am prins pe Mandor într-un con de forţă care l-a transformat într-un schelet şi l-a recompus într-o secundă. Dara era mai greu de capturat, dar când am atacat-o cu toate canalele, m-a lovit cu o Vrajă Orbitoare pe care o ţinuse ca rezervă, singurul lucru care a salvat-o de posibilitatea de a se transforma într-o statuie aşa cum intenţionasem. În loc de asta, a lăsat-o într-o formă mortală şi a restricţionat-o la mişcări lente.

Am scuturat capul şi m-am frecat la ochi. Luminile dansau în faţa mea.

– Felicitări, spuse ea, după o rotaţie de aproape zece secunde. Eşti mai bun decât mi-am imaginat.

– Şi încă nu am terminat, am răspuns, respirând adânc. E timpul să-ţi fac ce mi-ai făcut şi tu mie.

Am început să creez lucrarea care i-ar fi trecut sub controlul meu. Atunci am remarcat zâmbetul ei firav.

– Am crezut – că am putea – să-ţi ţinem piept, zise ea, în timp ce aerul începu să strălucească în fata ei. M-am înşelat.

Semnul Logrusului luă formă în faţa ei. Imediat, trăsăturile ei deveniră mai pline de viaţă.

Apoi am simţit privirea teribilă a Logrusului. Când mi se adresă, vocea mi-a sfâşiat sistemul nervos.

– Am fost chemat, spuse, să mă ocup de atitudinea ta recalcitrantă, oh tu omule care vei fi rege.

Apoi se auzi ceva de jos prăbuşindu-se, în timp ce casa oglinzilor se făcu ţăndări. Am privit într-acolo. La fel şi Dara. Mandor, zbătându-se acum să se ridice în picioare, a făcut întocmai.

Oglinzile s-au ridicat în aer şi s-au îndreptat către noi. Ne-au atacat pe toţi, reflectând şi re-reflectându-ne confruntarea din toate unghiurile. Peisajul era uluitor, pentru că spaţiul însuşi părea cumva îndoit, răsucit în apropierea noastră. Şi în fiecare imagine eram înconjuraţi de un cerc de lumină, deşi nu-i puteam detecta sursa exactă.

– Sunt de partea lui Merlin, zise Ghost de undeva.

– Structură! zise Semnul Logrusului. Ai fost o piedică pentru mine în Amber.

– Şi o mică piedică pentru Model de asemenea, observă Ghost. Într-un fel, se echilibrează.

– Care-ţi sunt dorinţele acum?

– Jos mâinile de pe Merlin, zise Ghost. El va conduce aici, şi la fel de bine va domni. Nicio constrângere asupra lui.

Luminile lui Ghost începură să se învârtă.

Am pulsat inelul, am deschis toate canalele, sperând că-l voi localiza pe Ghost şi-i voi oferi acces către energiile sale. Totuşi, nu păream a reuşi să creez contactul.

– N-am nevoie de asta, tată, afirmă Ghost. Accesez eu însumi surse în Umbră.

– Ce doreşti pentru tine, structură? întrebă Semnul.

– Să-l protejez pe cel care ţine la mine.

– Îţi pot oferi măreţie cosmică.

– Mi-ai mai oferit. Te-am refuzat şi atunci, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc şi îmi voi aminti.

Un tentacul ascuţit al unei figuri care îşi schimba constant forma înaintă către unul dintre cercurile de lumină. Izbucni o flacără orbitoare atunci când s-au ciocnit. Când am putut iar să văd, nimic nu se schimbase.

– Foarte bine, spuse Semnul. Ai venit pregătit. Încă nu e timpul să mă consum pentru distrugerea ta. Nu atunci când o alta mă aşteaptă pentru a cădea.

– Doamnă a Haosului, rosti, trebuie să-i onorezi dorinţa lui Merlin. Dacă domnia lui va fi un lucru prostesc, se va distruge prin propriile acţiuni. Dacă va fi chibzuit, veţi câştiga ceea ce aţi dorit, fără alte intervenţii.

Expresia de pe faţa ei era una de neîncredere.

– Te vei da înapoi din faţa unui fiu al Amberului şi a jucăriei lui? întrebă ea.

– Trebuie să-i oferim ceea ce vrea, spuse, pentru moment. Pentru moment…

Aerul scârţâi când dispăru. Mandor afişă cel mai mic zâmbet, reflectat în infinitate.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea, devenind o pisică cu chip de floare, apoi un copac din flăcări verzi.

– Crezi ce vrei, îi spuse Mandor. A câştigat.

Copacul scânteie tomnatic, apoi se făcu nevăzut.

Mandor dădu din cap înspre mine.

– Sper doar că ştii ceea ce faci, spuse.

– Ştiu ce fac.

– Ia-o cum vrei, spuse, dar dacă ai nevoie de sfaturi, voi încerca să te ajut.

– Mulţam.

– Vrei să discutăm asta la prânz?

– Nu chiar acum.

Ridică din umeri şi deveni un vârtej albastru.

– Pe mai târziu, răsună din vârtej vocea, înainte să dispară.

– Mersi, Ghost, am zis. Sincronizarea ta a devenit tot mai bună.

– Haosul are o slăbiciune în minus, răspunse el.

Am găsit nişte veşminte curate, argintii, negre, gri şi albe. Le-am luat cu mine înapoi în apartamentul lui Jurt. Aveam o poveste lungă de spus.

Am mers pe cărări puţin bătute, trecând prin Umbră, ajungând, într-un târziu, pe câmpul final de bătălie al Războiului Prăbuşirii Modelului. Locul se vindecase de-a lungul anilor, fără să lase vreun indiciu despre toate câte se întâmplaseră acolo. Corwin îl privi în tăcere mult timp.

Apoi, se întoarse către mine şi spuse:

– Va dura ceva pentru a pune lucrurile în ordine, pentru a crea un echilibru permanent, pentru a-i asigura stabilitatea.

– Da.

– Crezi că poţi să ţii în armonie lucrurile aici, pentru o perioadă?

– Asta e ideea, am spus. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Asta e ceea ce poate să facă fiecare dintre noi, spuse. Okay, desigur că Random trebuie să afle ce s-a întâmplat. Nu sunt sigur de reacţia lui, avându-te pe tine ca oponent, dar asta-i situaţia.

– Transmite-i salutările mele, şi lui Bill Roth de asemenea.

Încuviinţă.

– Şi mult noroc, zise.

– Încă există mistere printre mistere, te ţin la curent cu ceea ce mai aflu între timp.

Înaintă spre mine şi mă îmbrăţişă.

Apoi:

– Turează inelul ăla şi trimite-mă înapoi în Amber.

– Este deja turat, am zis. La revedere.

– … Şi salutare, răspunse, din coada unui curcubeu.

Apoi m-am răsucit, pentru a urma lungul drum înapoi către Haos.

SFÂRŞIT